

အတွဲ (၁၄) အမှတ် (၄)
၂၀၁၄ခုနှစ် ဧပြီလ

အပြေ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

(၁) ဒိဝါ တပတိ အဒိဇ္ဈော၊
 ရုတ္တိမာ ဘာတိ စန္ဒိမာ။
 သန္ဒုဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊
 ဈာယံ တပတိ ဗြာဟ္မဏော။

(၂) အထ သပ္ပ မဟော ရုတ္တိ
 မုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ။
 တာဒိသံ တေဇ သပ္ပန္နံ၊
 ပုဒ္ဓံ ဝန္တာမိ အာဒရံ။

(၃) နမက္ကာရာ နဘာဝေန၊
 သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သကံဟူ။ ။

1 - MAR 2014

သုဂ္ဂ

မဂ္ဂဇင်း

အတွဲ (၁၄) အမှတ် (၄)
 ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဧပြီလ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓဿ

ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ

- ၅ ကာမဝိတက် (ကဗျာ)
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
(ဝနဝါသီဥပယုဗ္ဗေသမာဓိထေရ်)
- ၆ လူတစ်ထမ်းရဟန်းတစ်ရွက်
မာနဘိက္ခုနပဿနာကထာ(၄)
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
(ဝနဝါသီဥပယုဗ္ဗေသမာဓိထေရ်)
- ၁၄ နိဗ္ဗန္ဒတောင်တောရဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ “ဆင်ရုပ်ကြီး” “ခြင်ရုပ်ကြီး”
နှင့် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ “ဆင်ခြင်” ဟူသော
ဝေါဟာရဖွင့်ဆိုချက်
မြဝင်း(ဧဿန)
- ၁၆ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနိကျမ်း
လှမြင့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
- ၂၂ အံ့ချီးမကုန် မြတ်ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်
မှ ထင်ရှားကျော်ကြားစေတီဘုရားများ
အမှတ်(၂)
ကံဝင်း
- ၂၇ သုဝဏ္ဏဘူမိ ကာရုဏ်ချက် ဣရုဏ်ချက်
ဂါထာလက်ဆောင်
ကိုရွှေပြသန်း(သမိုင်း)
- ၂၈ ညီတော်အာနန္ဒဝန်ပါရမီဇာတ်လမ်းများ
ဝဏ္ဏသီရိ
- ၃၃ ငပလိကမ်းခြေ ဂျီတ္ထောရွာမှ
ခန္ဓာတော်မပုပ်မပွတ် ဓာတ်တော်များ
ကျသည့် ဆရာတော်ဦးကေတု
ရွှေချိုအောင်(ငပလိ)
- ၃၉ အဘိဓမ္မာနှင့်မြန်မာပြည်
မင်းဘူး-မိုလ်ဥက္ကမ
- ၄၃ ပွဲတော်သုံးရပ် မပြတ်စည်ကား
သမိုင်းထင်ပေါ်
ဘုရင်ညီနောင်လိုက်တော်ဘုရား
ရွှေယဉ်တိုင်း(မီးပွားရေတက္ကသိုလ်)

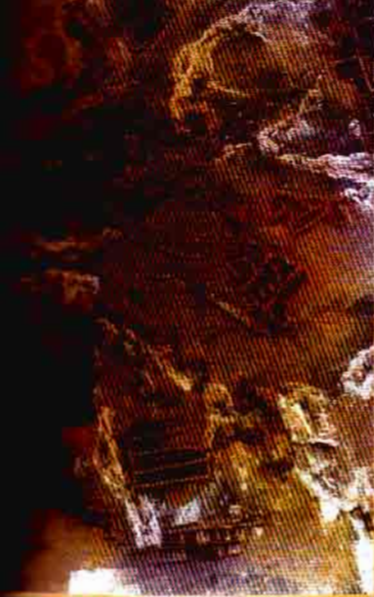
- ၄၈ မမျှော်လင့်တာတွေဖြစ်လာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ဦးကောဝိ(မြတ်)
- ၅၀ စေတီတော်များ
တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းနှင့်
အကျိုးတရား
ဇရာပုံတင်နိုင်ဝင်း
- ၅၃ ရွှေကံကုဂါထာတော်နှင့်
စမ္မယ်ရုံဆရာတော်
ဘိုဘို(ရွှေကံကု)
- ၅၈ မြတ်နိုးမူလော် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်
ကြီးရတနဗွေပီတ
- ၆၂ ငွေးချိုရွာက သမိုင်းဝင်
သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်
ကိုတင်တိုင်း(မိတ္ထီလာ)
- ၆၃ တစ်ပြည်သူ
ယွန်းမင်းသမီးကောင်းမှုကုသိုလ်
သမိုင်းဝင် အထင်ကရ
ရွှေဂူတောင်ရှေးဟောင်းဘုရား
မောင်စိမ်းထွေး(ထားဝယ်)
- ၆၈ သရဏဂုတန်ခိုးနှင့် ဝါးပါးသီလအကျိုး
ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
- ၇၄ အမြင့်မြတ်ဆုံးနှင့်အယုတ်ညံ့ဆုံး
မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)
- ၈၆ တရားအားထုတ်သူ
တစ်ယောက်အကြောင်း(၇)
ထုံးတောင်-အရှင်ဓမ္မဝိယ(ပြောင်)
- ၁၀၆ ပထမဝိဇ္ဇာရေ
ထွက်ရုပ်ပေါက်လောကီပညာနှင့်
ကျေးဇူးရှင် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး
(၁၆)
ပထမဆရာဦးအေးရွှေ
- ၁၁၀ နိဗ္ဗာန်လိုချင်လျှင်
(ဆရာတော်ကြီးများ၏
လမ်းညွှန်တရားများ)
မုဇိတာ(ကျွတ်ကတ်)

သုတရသဆောင်းပါး

- ၈၃ ဓာတ်မီးဩဇာပညာ အပိုင်း(၂)
ဦးမင်းဝင်း(ရွှေနဝင်း)
- ၉၀ သုံးလောကဦးသျှောင်
ရွှေဘုန်းခေါင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏
အာဝေဏိကဂုဏ်တော်ကိုပူဇော်ပြီး
ပလ္လင်များကိုလေ့လာကြည့်လျှင်
ဘုန်းခေါင်
- ၉၃ ပုဏ္ဏားရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းအနီးမှ
ဖိုးခေါင်ကန်ကုန်း
ပန်းချီထူးလှ
(ရှေးဟောင်းသုတေသန)

- ၁၀၂ ဘုရားဒါယကာကြီးဦးမောင်မောင်နိုင်
အဘအောင်မင်းခေါင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
အတ္ထဝါသိုင်း
- ၁၁၈ မြန်မာရိုးရာနတ်ယုံကြည်မှုလေး(၆၀)
မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)
- ၁၂၄ ပုပ္ဖာနတ်တောင်အနီးမှ
သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်
ရတနာဓေဝီ
- ၁၂၈ ကျွန်တော်၏အဖေနှင့်
ထူးခြားသောအတိတ်နိမိတ်
နေဝင်းဝင်း(ထွန်းဆေး)
- ၁၄၂ မြန်မာနိုင်ငံရောက် မလေးကျားကြီး
လှမိုး(ပညာရေး)
- ၁၆၂ မင်းတုန်းမင်းနှင့်ငွေတိုက်ဥပဒေ
ကျော်ဝင်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
- ၁၉၀ ဆင်ခြေပေးနဲ့
မောင်ပွင့်ညွှတ်(မောရ)
- ၁၉၃ ပေတလှ
တင်နိုင်တိုး
- ၂၀၆ သူငယ်ချင်းများကြားမှ
ဂျီဆာကျူးလာ(၁၅)
အနောက်တံခါးပျားမောင်ရှု
- ၂၃၀ အဖေဦးရန်အောင်နှင့်
ဆရာကြီးမောင်ကျောက်တိုင်
တင်အောင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)
- ၂၃၇ တစ်ကွေ့တော့တွေ့ကြဦးမည်
လှမ်းထက်
- ၂၆၅ ပိုးတိုက်သတာဝသတ္တိ(၂)
ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
- ၂၇၅ လှုပ်သားများနှင့် ဆီလီကောဆစ်ရောင်
စွမ်းထက်နောင်
- ၂၉၃ ကျွန်းမင်းဝေမွဲ
ကျော်ဝင်း(ကသာ)
- ၃၁၃ မုတ္တမပြည့်ရှင် ဝါရီရှု(၂)
နိုင်ခင်မောင်ထေး
- ၃၄၃ ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့်ဗမာရာဇဝင်တို့ထဲက
ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်စရာလေးများ
မင်းရှိန်အောင်
- ၃၄၈ ဂြိုသရာသီခွင်
သက်ထုံ
- ၃၅၄ အမျိုးသမီးများနှင့်
သွေးဆုံးရောဂါကာကွယ်ရေး
ရီရီဌေး
- ၃၅၇ သံသရာရည်သရွေ
ညွှန်ဝေယျာ
- ၃၆၇ ရာဟုဂြိုဟ်မင်းနှင့်မိတ်ဖွဲ့ခြင်း
ရွှေစိုး
- ၃၈၆ မံဘုရားများအကြောင်း
ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်း၏
ဟောပြောချက်
ချစ်ဆန်းသက်

သုရဒ္ဒဝတ္ထုတို

- ၁၁၁ ဘယ်လိုသေမှာလဲ ကိုစော
ရန်နိုင်
- ၁၁၄ တန်ခူးလေနှင့်မေသင်္ကြန်
တက္ကသိုလ်ဝင်းမြင့်
- ၁၁၂ အရှင်လတ်လတ် မီးရှိသတ်လည်း
ရှစ်ခွင်ကျော်-မောင်တော်သီ
- ၁၁၇ ပါးနပ်လို့လေလား၊ နတ်မလို့လေလား
ဝေစည်(ရွှေဘို)
- ၁၅၇ ကောင်းသတင်းဂုဏ်ရှိန် ဦးဖိုးချိန်
ဝင်းထွန်းအောင်(မြင်းခြံ)
- ၁၆၄ ချစ်ဂမုန်းနိဂုံးလှပါစေ
သပိတ်ကျင်း-ကျော်ကျော်ထွန်း
- ၁၇၀ ပြေးလမ်း
သန့်ဝင်
- ၁၈၆ ရိုးကိုရိုးတဲ့ ကိုဖိုးရွှေရိုး
ပန်းမြိုင်လယ်-စိန်ဝင်း
- ၁၉၄ ဘဝနယ်စပ်မှလှည့်အပြန်
တင်တင်ဦး(ပေါင်းတည်)
- ၂၀၃ ဆည်းဆာရိပ်မှကလေးဆိုသံ
စိန်စိန်အေး
- ၂၁၀ နဂါးရံဘုရားပျက်မှ သိုက်စောင့်မြွေများ
တင်အေးကျော်(အောင်လံ)
- ၂၁၇ ဂျာနယ်စောင့်ဖတ်သူ
တိုးထက်
- ၂၂၂ သူတော်စင်ပေးသောအသက်
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
- ၂၃၄ သားစားကြားသည်လူ့ဘီလူး
မြနန်းရှင်
- ၂၄၀ ဂုတ်တွင်းကျွေမှတစ္ဆေကားကြီး
ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး
- ၂၆၇ ဘိုးဩဘာနှင့်ငွေတစ်ကျပ်
မင်းဟိန်းထိပ်

သုရဒ္ဒတိုင်းရင်းဆေး

ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ဟင်း(၃)
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
အထက်လှန်အောက်လျှော
တော်သဘော
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
တိုယ်တွေ့ဂုဏ်ဖျားပြတ်ဆေး
ချစ်မုန်းခင်(ကြို့ပင်ကောက်-ထယ်တီ)
ခင်ပုပ်မြစ်ဆေးအစွမ်း(၂)
နေဝင်းဝင်း(လွန်ဆေး)
လေးများစားပိုးနှင့်ခဲသော်
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
ဆီကျောက်တည်လျှင်
ညွန့်ဝင်း(နတ်တလင်း)
ဆာယနသက်ရှည်ဆေး
နတ်ဟောက်မင်းသန့်နိုင်
ဆရာဂါကင်းဝေးကျန်းမာရေး
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျွဲကဲလတ်)
အသည်းရောင်အသားထိသူများအတွက်
ဆောင်သောင်း(သုံးဆယ်)

- ၂၉၆ ဝိပါက်ကြမ္မာမလွတ်သာ
မောင်စိန်ဝင်း(ရွှေဂီညို)
- ၃၀၆ ရသေ့ကြီးမှာရဒနှင့်
ပိုးပျံမြေလှိုင်း ပြဇာတ်လုံး
ရီရီဌေး
- ၃၁၆ ကံကောင်းသော်လည်း ကံမကောင်းသူ
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျွဲကဲလတ်)
- ၃၁၇ တောနှင့်မာယာ
မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)
- ၃၂၂ ဇက်မှူး ခွေးချား ဝြိန်းမှာတာ
ညွှတ်နု
- ၃၃၇ မှုဆိုးတစ်ဦး၏နိုင်ယာရီ(၄)
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)
- ၃၅၀ လွမ်းစာလေးရေးခဲ့သည်
ကောင်းသော်
- ၃၇၇ မှုဆိုးမှသားကောင်၊
သားကောင်မှမှုဆိုး
ကိုသဲယု(ပုဂံမြေ)
- ၃၈၂ သေသူ၏လက်မီး ထင်ရှားကျော်ပြင်မှာ
မြေဦး

သုရဒ္ဒအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

- ၂၇၇ ကုက္ကိုယသိုက်နှင့်
ထိုက်သူထံသွားသောပတ္တမြား
ရွှေပြည်စိုး(ပိုးကုတ်)

သုရဒ္ဒ ပညာရပ်

- ၁၄၆ ချက္ကရရွမ်းအင်နှင့်ရောဂါကုထုံး
မောင်ကျောက်တိုင်
- ၁၅၀ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား(၆)ယောက်နှင့်
ကျွန်တော် သို့မဟုတ်
တားရောပုံပြင်(၁)
ဆရာစိုး-ရွှေအာရုဏ်ဦး
(တားရော-သုတေသီ)
မိုးကောင်း
- ၁၆၈ နေလကိုခြေထောက်
ငါးခုမြောက်ဘုံအလယ်
ဥပမာဆွယ်သိဒ္ဓိ
သုရိန်ထွန်း(ဝိဇ္ဇာစရထ၊ ပြည်)
- ၁၉၈ တိုင်ထိပ်
မင်းပြည့်
- ၂၄၅ သင့်စွမ်းအင်၊ သင့်ကိုယ်ခံအားကောင်း
စေမည့် ဖုန်းရွှေပူဟာ(၁၆၈)
ဦးအောင်လှိုင်(သုဝဏ္ဏ)
- ၂၅၀ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဝန်ထုတ်လွှာတွင်
မေးမြန်းခဲ့သော
အတွေးအမြင်အလင်းအဖွင့်
အင်္ဂါစွာပညာဉာဏ်ရည်သုံးသပ်ပွဲ
အဖြေများ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၂၆၃ စိတ်စွမ်းအင်ထောက်ကြီးကရာဇက် နှစ်
မနောဗေဒင်မျက်စိလည်ပုံ
မနောသုတေသီ
- ၂၈၉ လက်တွေ့အသုံးဝင်
နည်းသစ်ဂဏန်းဗေဒင်
ဆရာဇလမင်းခေါင်
- ၃၀၃ (၇)ရက်သာသမီးတို့၏
ဘာသာရေးနှင့်ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု
သုခစုစံ

- ၃၁၁ ပြည်မြန်မာ၏
၂၀၁၄ ခုနှစ် မိသားစုသိပြောင်း
မန်ဒီနိုးလာတာဟောကိန်း
မင်းရီန်အောင်
- ၃၂၃ ရိုစီကရုစီယန်အဂ္ဂိရတ်ပညာ(၄၂)
ဆရာဦးဆက်ထွန်းထင်း
(အာယုဗေဒ)
- ၃၃၄ ငရဲတို့၏ထူးခြားချက်၊
ငရဲတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်
ဖုန်းရွှီအောင်
- ၃၆၃ မဟာဘုတ်ဒသာအဟောပညာ(၁)
ဦးကြည်ဝင်း(ရွှေစင်)ချောက်
- ၃၇၃ အလွယ်လေ့လာ လက္ခဏာပညာ
ဆရာမော်

သုရဒ္ဒလက်တွေ့အသုံးချ

- ၁၈ အောင်ကြောင်းဝေပြာ
နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၇၂ ၁၃၇၆ ခု ပက္ခအဟောနှင့်ယတြာ
သုခစုစံ
- ၁၂၂ အလုပ်လျှောက်သူ ယတြာကု
မှီတိတာ(ကျွဲကဲလတ်)
- ၂၀၁ ထိ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၂၀၇ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
အတွက်၊ အဝင်၊ ခပါဒ်နက္ခတ်ယေား
ဦးအောင်စောလှိုင်(ပုသိမ်)
- ၂၇၃ သာသမီးရတနာရစ်သောရာ
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျွဲကဲလတ်)
- ၃၀၅ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော်
ရှိန်းအောင်(ဂန္တီရ)
- ၃၈၉ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ကောင်းကျိုးဝေပြာ
တစ်နေ့တာလမ်းညွှန်
ဧေါခင်စံသု(B.Sc)
- ၃၉၁ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ကံမြင့်ကံပွင့်အစီအရင်
ပြည်သိန်းကျော်
- ၃၉၄ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ခုနှစ်ရက်သားသမီးဟောစာတမ်း
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၃၉၈ နှစ်ဦးလက်ဆောင်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

နာယက
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
စာတည်းချုပ်
ဦးအောင်မြတ်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
ခေါင်သန်းသန်း(ခ)
ခေါ်ဆရာသီရိမိုင်း
စာတည်းအဖွဲ့
ကျော်မင်းထွဋ်
ဝေလဲ့လဲ့ထွဋ်

ဥပဒေအကြံပေး
ဦးထွန်းရွှေ
B.A (Law); L.L.B
လွတ်တော်ချုပ်ရုံးဧရာဝတီ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြတ်
(မြ-၀၄၃-၉)
မျက်နှာပုံနှိပ်
အတွင်းပန်းချီ
မိုးအောင်
သုရဒ္ဒစာပေအဖွဲ့
ကိုကျော်မင်းမောင်
အတွင်းမောင်
color king
မျက်နှာပုံနှိပ်
အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဝင်းအောင် (မြ-၀၅၁၃၁)
သန်းထိုက်ရတနာအောင်မောင်

မြန်မာ့စာပေ
အောင်မြင်သန်း
ကွန်ပျူတာစာပေ
စုစုပေါင်း ချမ်းမြောက်
အိမ်ထောင်စုဝင်မြတ်
ရုံးအဖွဲ့
အေးအေးစန်း၊ စုစု၊ စုစု
ကြေးမုံ တင်မိုးမိတ်

စာတည်းအဖွဲ့
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၉၀၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်ရန်ကင်း
မြန်မာ့စာပေ-၀၁-၃၈၈၇၁၈
စာပေနှင့်ကြော်ငြာ-၀၁-၂၄၀၆၉၀

မန္တလေး
တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စာထုတ်
ထွန်းဦးစာပေ
နေပြည်တော်ပုဂံမဟာ
မော်တာစန်း သရဖူ ရွှေရောင်
မော်ထမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
ရှမ်းတောင်ကယား-ဂင်္ဂါနဒီ စီလုံးရာ
ပီရူး- သခင်စာပေ
ဟင်္သာစာ-တာလေးမောင်၊ ရွှေမောင်၊
မကျား-ရွှေမြင့်ဦး
တောင်စု-ဦးထွန်းဦးမောင်
မြန်မာစာပေ-သုတေသန
အုပ်စု ၁၀၀၀

လက်ကမ်းရောင်း (၂၀၀၁) ကျပ်

ကာမဝိတက်

- စိတ်ဝိတက် နှိပ်စက်ခဲ့ ရာတကာ။
- ကာမဂုဏ် အလေ့ကျ တွေ့ကာရ ပူဆာ။
- စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပို
- အပျိုစာ အပြိုစာ
- အာရုံချင်း စိတ်ကွင်းပြင်ခင်းလို သူ့အဖော် ကိုယ်တင် ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းလယ် ပိုင်းဖြောင့် နဂိုအရှိ။

၁၁၆၁ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ ပဋိပက္ခိတောစခန်း။

၈။ ကံ - ရုပ်ခုမြောက် မင်္ဂလာအသုတ်ပွဲ ထုတ်ကြဉ်းစို့

သည်မင်္ဂလာအတွဲက -

- (၁) အကောင်းခံ၊ အဆိုးလှန် ဘာမဆို သည်းခံပြီးကျင့်သုံးပါ။
- (၂) နည်းပေးသူ ဆရာစကား မြေမကျ ဆီးခံထားလိုက်ပါ။
- (၃) ကိလေသာအငြိမ်းရ ရဟန်း သမကာများ ဖူးတွေ့ပေးစမ်းပါ။
- (၄) အချိန်မှန်၊ နေရာမှန်ထား တရား ဆွေးနွေးပါ။ (လေးပါး)

သည်မင်္ဂလာများက စိတ်ရိုင်း၊ စိတ်နုများနှင့် စိတ်ယဉ်၊ စိတ်ရင့်တို့ အကြားက တည်စိတ်သွင်း မင်္ဂလာအမျိုး အစားများပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

(၁) လောကဓံများရဲ့ကောင်း၊ ဆိုး ထား ကစားနေရာထဲ၌ မိမိလည်း ပါ မသွားမိစေရန် အကောင်းလာလည်း သတိခံ ဉာဏ်သွင်းစိတ်နှင့်ကင်းနေစေရ မှာပါ။ အဆိုးလာလည်း မြေးကလေး သေးပါနေသည်ကို ကြည့်နေပုံမျိုးထား ရမှာပါ။ သည်မှာ အကောင်းခံသာမ အဆိုးကျ လှန်ချပစ်ခဲ့နိုင်မည်ကို သတိရှိ ပါ။ အကောင်းပျိုး၊ အဆိုးကစိုက်ပြီးသား မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။

သည်မှာ ကောင်းသတိ၊ ဆိုးသတိ အမြဲရွကြည့်နေလို့ အကောင်းအကောင်း မျှသိ၊ အဆိုးအဆိုးမျှသိ အသိရှိလာနေ လျှင် မိမိစိတ် ပညတ်အရိပ်ကွာ ကာမ တဏှာကလွတ်သော လေဟာပြင်ထဲ ဝဲနေတော့မှာပါ။

ယင်းကိုလျှင် သတိနှင့်ယှဉ် အသိ ဝင်ကပ်လိုက်မိလျှင် သီလနှင့် ပညာ အကြား၊ သမာဓိကြား တံတားထိုးပေး ပြီးသားဖြစ်နေတော့မှာပါ။ ရိုင်းနုနှင့် ယဉ်ရင့်တို့အကြားလည်း ဓမ္မက ခြားနား ပေးပြီးသာ နေမှာပါ။

သီလကသတိဆင့်၍ကျင့်နေသော သိက္ခာတင်သီလမျိုးပါ။ပညာက အတွင်း ရှိအတွင်းသိဖြင့် သိသိပေးနေသော ထိုးထွင်းသိမျိုးပါ။ သည်မှာ ကျင့်ဆဲ အကျင့်သီလကို ကိလေသာပွဲလှန်မှာက မခံသာမူဝေဒနာကြမ်းများပါ။ အရှိတည့် အသိမလှည့်သာရန် နှောင့်ယှက်နေမှာ ကလည်း သူမှသူပါ။

သည်သို့သောအချိန် သမာဓိအိမ် ဖွဲ့ရန် အထူးလိုအပ်နေမှာပါ။ သမာဓိ အိမ်ခိုင်ခံ့ စိတ်ကြည်သန့်ဖို့အတွက်ကျ တော့ ပေါ်လာသမျှ မခံသာစရာ ဒုက္ခ ကို သည်းခံနေလိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ဝပ် ကျင်း တည်ပေးနေရမှာပါ။

အားမထုတ်မီ ရှေ့နောက်ပြင်ပ အာရုံတို့ အတိုအစခံနေရသောအခါ စွဲစိတ်က ရှေ့ပြေးကြို လိုနေကျအလိုကို ခံစားပေးရန် အရေးဆိုနေသောအခါ သည်အခါမျိုးများမှာလည်း တွေ့ဖူးပြီး ကောင်းဆိုးတို့သည် ကောင်းပြု၊ ဆိုးပြု ရင်းကပင် တစ်စတစ်စကျိုးကျ၊ ညှိုးကျ သွားကြလေပြီဟု နှလုံးသွင်းသူတို့နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပြရမှာပါ။ စွဲကျန် ရစ်ခဲ့သော အကောင်းကလည်း ပေါင်း ရင်းပျက်၊ ဆက်ရင်းပျောက်ဖြင့်ပင် ကောက်ယူသိမ်းထားမရသည်ကို ဆင် ခြင်၊ အင်တင်တင်လုပ်ပြနေရမှာပါ။

သည်သို့သာ အစွဲဆွဲတိုင်း စိတ် မထ၊ အစွဲကြိုက်တိုင်း စိတ်မလိုက်၊ အစွဲ ဖြားယောင်းတိုင်း စိတ်မကစားဘဲ အစွဲ အစွဲအတိုင်း သင်ထားပေးနိုင်ပါမူ သည်း ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာယူပြီးသားဖြစ် လာတော့မှာပါ။ သည်းခံလိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကမြင်း ဝပ်ကျင်းခိုနေတော့မှာပါ။ သည်းခံလိုက်ခြင်းဖြင့် ကောင်းဆိုးကြား စိတ်ထားပြီးသားပါ။ သည်းခံလိုက်ခြင်း ဖြင့် ကောင်းဆိုးဝင်္ဂစိတ်မှ အကျွတ် အလွတ်ဖြစ်ပြီးသားနေမှာပါ။ 'သည်းခံ နိဗ္ဗာန်ရောက် စကားက သက်သေခံပါ။ သင့်ရှေ့က မင်္ဂလာရှင်အားလုံး ခန္တီသုံး ပြီး ပန်းကုံးအစွပ်ခံသွားကြသူချည်းပါ။

လူတစ်ထမ်း၊ ရဟန်းတစ်ရွက်

(အနုဘိက္ခုနုဝဿနာကထာ)

၉ မဟာမောဓိမြိုင်သရဖော်ဘုရားကြီး

(၂) နောက်မင်္ဂလာပွဲ သင် ဆက်လက်နွဲ့ကြည့်ပါ

သည်မှာ နည်းပေးသူ ဆိုတာ ဓမ္မထမ်း သင်တန်းပေးဆရာကို ပြောတာပါ။ သည်ဆရာက ဟောပြောပို့ချခြင်းဖြင့် သင့်ဗိုလ်များ ဖွံ့အားမြှင့်ပေးနေမှာပါ။ ထိုစဉ် သဒ္ဓါဗိုလ် ညံ့ဖျင်းနေပါက သဒ္ဓါအားကောင်းစေမည့်တရား ဟောပေးနေမှာပါ။ ဝိရိယဗိုလ် ရွံ့တွန့်နေပါက ဝိရိယဆွဲရဲတင်းစေမည့်တရားမျိုးကိုပါ။ သတိဗိုလ်၊ သမာဓိဗိုလ်၊ ပညာဗိုလ်များ မှာလည်း နည်းတူမှတ်ခဲ့ပါ။

သင့်ရောဂါကြည့်၍ သင့်ရောဂါနှင့်အတည့် ဆေးချက်ထည့်ပေးနေခြင်းပါ။ သို့ကြောင့် ဆရာဝန်သည် သူကုထုံးလက်တွေ့ ဆေးစွမ်းကောင်းများဖြင့် ရောဂါရှင်၌ စွဲကပ်နေသော ဝေဒနာ၏ အပြင်း၊ အပျော့ကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးကာ ဆေးချက်ကိုလည်း ဆေးသက်၏ စွမ်းပကား အားကိုးကြည့်၍ ရောဂါခွံရာ ပတ်လည်ပိုင်း ဆေးပတ်ဖြင့်တိုင်းပေးထားရာ ထိုရောဂါရှင် ဆေးပေးအတုန် တစ်မှုန်မကျန်သောက်မှ ရောဂါပျောက်ကင်းခွင့်ရသည်ပမာ။ ထိုရောဂါရှင်ဆေး ကျေးထုံး တစ်လုံးမကျန်သွင်းမှ ရောဂါကင်းရှင်းသွားသည်ပမာ။

သည်မှာလည်း အပိုမရှိ အလိုမရှိ ကွက်တိဟောပြောပေးထားသည့်ဆရာတရားစကားသားများကို နားမှာလည်း အားလုံးစွဲ၊ အသည်းမှာလည်း အားလုံးထင်၊ တစ်လုံးမကျန်ဝင်မှ ဆက်စပ်တွေးဆင်ခြင်ပေး၍ ရမှာပါ။ ဘာ၊ ဘယ်ကို၊ ဘယ်လိုဆိုသည်များ အထင်းသားပေါ်လွင်လာမှာပါ။

အကယ်တိတိ လုံးကျကွက်ကျော်နားလေဝေအပြီး ချော်ကျသွားပါက တစ်လုံးကျ တစ်ခုလွဲ ဟောပေးသမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားတော့မှာပါ။ တစ်ကွက်ကျော် ခေါ်ရာလွဲ ဆရာဆွဲရာနောက် တောက်လျှောက်မပါတော့ပါ။

နောက်တစ်ခု ဆရာထံ မိမိအား ထုတ်ရာမှ တွေ့ရှိချက်များ တင်ပြလေသောအခါမှာလည်း ဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါကို ဒီလိုဒီလိုမှတ် ဟူ၍ ပြသပေးလိုက်ပါသည်ကို ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပြီ၊ သတိတင်းတင်းနဲ့ အသိသွင်းပေး ဟူ၍ ပြသပေးလိုက်ပါသည်ကို ဟုတ်နေပြီ၊ ဝိရိယ

လိုက် ကြောင့်ကြအထူးစိုက် ဟူ၍ ပြသပေးလိုက်ပါသည်ကို ယင်းတို့ကိုလည်း အထက်ကနည်းတူ ဆေးပတ်ပြည့်အစေ့ယူထားရမှာပါ။

ဆရာပြောသမျှ သူတခင်းသတင်းအလုံးစုံအကုန်နားသွင်းယူထားခြင်းပါ။ ဆရာနားသွင်းပြီး သတင်းတစ်ခုချင်း သင်ကိုယ်တိုင် စိန္တဉာဏ်သွင်းပြီးရှင်းယူထားရမှာပါ။ သင့်စိန္တဉာဏ် (အတွေးဉာဏ်) က ရှင်းပြီးအကြောင်းများ သင်ထိုင်သောအခါ သင့်ကိုယ်တွေ့ဖြင့် ကောင်းကောင်း ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းခြားသိဖို့ပါ။

တရားသည် ဉာဏ်အလုပ်၊ ဉာဏ်မပါ ငုတ်တုတ်သေ သေရမှာမို့ပါ။ တရားသည် စိတ်အလုပ်၊ စိတ်မပါ လှုပ်ရင်းမြုပ်မြုပ်ရမှာပါ။ ဤ၌ အကင်းအညှာအထာပေါက်ခြင်းသည် မေ့ကုန်ကူးရာ၌ အရင်းအနီးဆိုသည်ကို သင်မမေ့သင့်ကြပါ။ ဤအရင်းအနီးအတွက်ကား ဆရာတရား

စကားဆို လုံးစေ့ထပ် ပါဠိစေ့သွင်း နားနှင့် ရင်းနှီးနေဖို့ပါ။

(၃) နောက်မင်္ဂလာပွဲဆက်ခွဲကြည့်ပါဦး

ကိလေသာ ငြိမ်းအေးပြီးသော ရဟန်း၏ အသွင်ကို မိမိစိတ်အစဉ်သို့ အမြင်မှနေ တင်သွင်းပြပါ။ သည်မှာ သိက္ခာက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ။ ထို သိက္ခာရှင်တို့အသွင်က ဘိုးသူတော်၊ ရသေ့၊ ရဟန်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဘိုးသူတော်တွေ့ စေ့စေ့ ကြည့်က သီလအလေ့လောက် လေ့ကျက်မိမှာပါ။ ပိတ်ဖြူသည် သီလဖြူစင် နေခြင်း၏ အမှတ်အသားပါ။ ပိတ်ဖြူသည် မိမိသီလကို အားပေးနေခြင်း၏ လက္ခဏာပါ။ ထိုပိတ်ဖြူတင်သီလအသွင်သည် မိမိ၏ပြင်ပနေ မျက်စိလောက်ကို သာ ဗန်းပြတင်ပေးထားခြင်းပါ။

ရသေ့တွေ့ စေ့စေ့ကြည့်မိပါက လည်း သီလ၊ သမာဓိ အလေ့လောက် လေ့ကျက်မိမှာပါ။ ပိတ်ညိုဆင်သည် သီလ၊ သမာဓိ ဝင်ထားပြီး၏ သင်္ကေတ ဖို့ပါ။ ပိတ်ညိုဆင်သည် မိမိရှိ သီလ၊ သမာဓိမျှကိုသာ အားပေးနေမှာပါ။ သည်ပိတ်ညိုတင်အသွင်ပြက မိမိ၏ ပြင်ပနေမျက်စိမှတစ်ဆင့် အတွင်းနေ မနောခင်းအထိ ထိုးဆင်းသွားလို့ပါ။

ရဟန်းတွေ့ စေ့စေ့ကြည့်မိပါက ပညာအထိ အလေ့ကျက်မိနေမှာပါ။ ပိတ်ဝါလွင်သည် သိက္ခာစုံ အကုန်တင် ကိလေသာငြိမ်းအေးသူ၏အသွင်ဖို့ပါ။ ပိတ်ဝါလွင်အသွင်ကမှ မိမိရှိ သိက္ခာစုံ အကုန်အားပေးနေမှာပါ။ အဝါရောင်သည် မျက်စိ၊ မနောမျှမက သည်းခြေနှင့် နှလုံးသည်းပွတ်များအထိ ဆွဲဆောင် နိုင်စွမ်းရှိနေလို့ပါ။ အလောင်းတော် ဥယျာဉ်လမ်းအသွား ရဟန်းအသွင်က ဖမ်းစားထားလိုက်သည်က သက်သေပါ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ နေကြည့် နေအောက်တည့်တည့်နေ ထိုနေက ဖမ်းစားမည်မှာ အမှန်ပါ။ လကြည့် လအောက်တည့်တည့်နေ ထိုလကလည်း ဖမ်းစားနေမည်မှာ အမှန်ပါ။

သည်ပမာ ကိလေသာဝန်ထမ်း ဘဝမှ အငြိမ်းစားရပြီးသူ သည်ရဟန်း အသွင်ကလည်း အေးငြိမ်းခြင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပခြင်း၊ ကျက်သရေရှိခြင်း တို့ဖြင့် သူ့ဝန်သူထမ်းလျက် သူ့လမ်းသူ အထက်မှနေ သွားလာနေပါသည်ကို မိမိက ကံမျက်စိအစုံဖြင့် ဉာဏ်သတိဖြင့် အောက်တည့်တည့်မှနေဝင်ကြည့်လိုက်

ပါမူ လွင့်အားကောင်းအသံလွင့်စက်နှင့် ဖမ်းအားကောင်း ရေဒီယိုလိုင်းချင်းဆို ခုန်ဝင်လာစေသည်ပမာ။ သူ့ထံရှိ သိက္ခာ တင် ဓမ္မဓာတ်အားများကလည်း မိမိထံ နေ သိက္ခာဝင်သဒ္ဓါဓာတ်အားများဆီသို့။

ဓမ္မအကျင့်၊ လိုင်းချင်းမိ တည့်ရာ မှနေ ပထမမျက်စိ၊ သည့်နောက် ဆင်ခြင်စိတ် မနော၊ သည့်နောက် စောင့်ကြိုခြင်း ဖြတ်ကူး ကူးယူခြင်း၊ အထမြောက်ခြင်း ပီတိ၊ သောမနဿကဇောများ ကျရောက်လာခြင်းအထိ ဖမ်းမိပြီးသား ဖြစ်နေတော့မှာပါ။ တစ်ခါ ဆုံကြုံတိုင်း မိ၊ တွေးကြည့်တိုင်းလည်း ဓာတ်ပြီနေဦးမှာပါ။ မဂ္ဂဏှုလီသွေးသားလေး ဘုရား ပုံခြင်မိရုံလေးနှင့် ဘုရားအာရုံမိ နတ်ပြည်အထိ ငြိပါသွားခြင်းက ဤ၌ သက်သေပါ။

သည်အတူ ရဟန်းမြင် မိမိမှာ လည်း ကိလေသာ နာဖျင်း အကင်းသေ သေးခြင်းမရှိသေးချိန် ကိလေသာငြိမ်းအေးပြီး ရဟန်းအသွင် ဖမ်းပူးမြင်ခြင်းဖြင့် ကြီးသောအနာဆိုက မန်းကုန်၊ ကျက်နေသော အနာဆိုက အဖေးကပ်၊ သေတော့မည့်အနာဆိုပါက အမာရွတ်မျှ ခြောက်ကပ်သွားတော့မှာပါ။

သင်၏ ဤရဟန်းဖူးမြင်ခွင့်ရခြင်းသည် မိမိရှိသဒ္ဓါဓာတ်ကိုလည်း ဓာတ်နှိုးပြီးသားမှတ်ခဲ့ပါ။ မိမိရှိ ကိလေသာ အပတ်ကိုလည်း ညှိုးစေပြီးသားမှတ်ခဲ့ပါ။ မိမိမနိုင်သေးသောစစ်၊ အကူပစ်ဖြင့် ဆစ်ပိုင်းဖြတ်တောက်ထားလိုက်သည်သို့ သင်သဘောပေါက်ခဲ့ရမှာပါ။

(၄) နောက်တစ်ပွဲခွဲကြည့်ရအောင်ပါ

သည်မင်္ဂလာက အချိန်မှန်၊ နေရာမှန်ရွေး တရားဆွေးနွေးဖြစ်ကြခြင်းပါ။

သည်မှာ အချိန်မှန်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သောကကင်းဝေးနေချိန်၊ အာရုံတိတ်ဆိတ် ကိလေသာများအိပ်နေချိန် သည်အချိန်မျိုးမှာပါ။ နေရာမှန်ဆိုတာ တရားသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပနေသော နေရာမျိုးပါ။ တရားစခန်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင် နေရာမျိုးပါ။ အပြစ်ကင်းစင် သန်ပြန့်သော နေရာခွင်မျိုးပါ။

သည်နေရာမျိုး တရားဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါက မှီတော့ရနေသည်၊ သို့သော် မှီအမျိုးအစား မခွဲတတ်သူ၊ ကျောက်တော့ကောက်ရနေပြီ သို့သော် ကျောက်အကြောင်း နားမလည်သူ၊ ထိုနှစ်သူအချင်းချင်း ဝေဖန်ချက်ပေး အဖြေရှေ့ပြီးပမာ။ သူ့အရှိလည်း ကိုယ့်အသံနှင့်

www.burmeseclassic.com

ညှိပေးနိုင်မှာပါ။ ကိုယ့်အရိုလည်း သူ့အသိနှင့်ဖြည့်ပေးနိုင်မှာပါ။

ဆွေးနွေးခြင်းသည် ငြင်းခုံခြင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ ဆွေးနွေးခြင်းသည် တိုင်ပင်ခြင်းနှင့်သဘောတူပါ။ ဆွေးနွေးခြင်းသည် ဝေဖန်၍ အဖြေမှန်ထုတ်ပေးခြင်းနှင့် အတူတူပါ။

သို့ဖြစ်ရာ စိတ်အေး၊ ကိုယ်အေး၊ ခေါင်းအေးနေချိန်များနှင့် အာရုံကင်းဆီက၊ ကိလေသာများအိပ်နေသောနေရာမျိုးများတွင် တရားဆွေးနွေးဖို့ ရွေးချယ်ကြရမှာပါ။ တရားက ကျင့်လက်စဉ်မြင်ကွင်းကို ဆိုတာပါ။

သည်အချိန်ခါ သည်နေရာမျိုး သင်ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါက သူ့အသံကိုယ့်ဉာဏ်အထိ ချင်းနင်း သူ့ဆိုလိုရင်း သင်နလုံးသွင်းနိုင်ခွင့်ရတော့တာပါ။ ဒါဆို ဒီလိုမှတ်သင့်တယ် စသည်မျိုးပါ။ ကိုယ့်အသံလည်း သူ့ဉာဏ်ထဲရောက် ကိုယ့်ဆိုလိုချက် သူ့သဘောပေါက်မှာပါ။ ဒီမှာကျ ဒီလိုမှတ်ထားလိုက်တယ် စသည်မျိုးများပါ။

အကယ်တိတိ နေရာက တရားဘက် မရိုင်းပင်း၊ တခြားဘက် ရိုင်းပင်း နေရာမျိုးဖြစ်နေပါက အာရုံဆန့်ကျင်၊ လှဆန့်ကျင်များကြောင့် မိမိမှာ ကိုယ်မငြိမ်၊ စိတ်အထိုင်မကျ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းဓမ္မ အထမမြောက်စေတော့ပါ။ ညီနေရာမျိုးများက ဒုစရိုက်များ ထွန်းထား ကျက်စားသောနေရာ၊ အရက်ပိုင်း၊ မိဇိုင်းကျင်းပနေသောနေရာ၊ တခြားအလုပ်ရှုပ်ထွေးစွာအလုပ်လုပ်နေသောနေရာ၊ ဟေးလေးဝါးလေး စကားပိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြသောနေရာ စသည်များပါ။ ဓမ္မသတင်း အတွင်းခင်း ထုတ်လွှင့်မိမိ ချိန်မှာ သည်နေရာမျိုးများကို ရှောင်ရှားပါ။

ဆိုခဲ့ပြီးသည် မင်္ဂလာအုပ်စုက လူ့စိတ် သတိထားရှောင် မင်္ဂလာမှနေရာများမမေ့ မင်္ဂလာအထိ ဆိုခဲ့ပြီးသော အောက်ပိုင်းများနှင့် လာမည့် တပေါမုန့်သတိုင်အောင် အပိုင်းများသို့ ကူးသက်ပေးရာ ကြားခံတံတားလေးစင်းပါ။ စရတသီလအကျင့်နှင့်ဝိဇ္ဇာပညာအကျင့် ဆံရပ်ဒေသများပါ။ သည်အထဲမှာ သတိမှ ဥပေက္ခာတိုင်ရာမှာ ခုနစ်မျိုး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခြင်းများပါ။

အထူးမှာ လူ့စိတ်ကို သတိထား ထောင်ခြင်းမှ ဒါနပြုလည်း သတိပါ။ သာသနာလည်း သတိမကွာဖြင့် သတိ

ပျိုးထောင်ပေးနေခြင်းက အဓိကပါ။ သတိအားဖြည့် သမာဓိဖြစ်ဖို့ပါ။ သတိအားဖြည့် ပညာလည်း ဖြစ်လာလို့ပါ။ သတိသာ အားဝင်း၊ ကျန်စောဇ္ဇင်များလည်း အစဉ်လိုက်ပါလာတော့လို့ပါ။

သည်မှနေ သတိ ပျိုးသားတက်၍ အသိပါ ရင့်ကျက်လာသောအခါ ဒိဋ္ဌိကို သတ်၍ မင်္ဂလာအောင်ပွဲခံရာ ဗောဓိပေါက်သို့ လည်းကောင်း၊ တဏှာကို သတ်၍ မင်္ဂလာယူရာ ဗောဓိပေါက်သို့ လည်းကောင်း၊ မာနနှင့် အပေါင်းအပါကိုသတ်၍ ဘိသိက်မင်္ဂလာခံရာ ဗောဓိပေါက်သို့လည်းကောင်း၊ အစိတ်အစိတ် ချင်းပွား ခန်းတက် မခြားစေသော ပွားတက်တက်နည်းမျိုးတို့ဖြင့် ထိုးတက် ထိုးဝင် ဘာဝနာသမ္မောဇ္ဇင်များ ပွားစေ များစေရတော့မှာပါ။ ရှေ့အစိတ်အခြေခံ၊ နောက်အစိတ် ထပ်မံတက်ခြင်းဖြင့် ပွားတက်တက်ရတော့မှာပါ။

ဤသို့ ဗောဇ္ဇင် ဆိုတာ ဗောဓိ၏ အခြေခံအစိတ်အပိုင်းများကို ဆိုတာပါ။ ထိုဗောဇ္ဇင်ကို ခုနစ်ဆင့်ဆင့် စခန်းဖွင့်၍ ဗောဓိရင့်ပြင် သင်ဝင်ရမှာပါ။ သို့ကြောင့် သည်မှနေ အထက်ဗောဇ္ဇင်ခုနစ်ချက် အကွက်ချပြရတော့မှာပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအပြီး ဗောဇ္ဇင်ခရီးလည်း ပြီးဆုံးဖို့ပါ။ ဗောဇ္ဇင်ပွားကိစ္စအပြီး မင်္ဂလာလည်း ဆောင်ပြီးမို့လို့ပါ။

၉။ ကံ - ကိုးခုမြောက်မင်္ဂလာအသုတ် ပွဲထုတ်ကြရအောင်

- သည်မင်္ဂလာအတွဲက -
- (၁) ကာမအာရုံခံ မှန်သမျှ ခြိုးခြံကျင့်ဖြင့်သာကျင့်သုံးခြင်း။
- (၂) ဓမ္မအာရုံခံ မှန်သမျှကိုကား မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် လမ်းဖွင့်ခြင်း။
- (၃) ဖြူစင်စေသောသစ္စာရှိကို ထိုးထွင်းသိဖြင့် သိစေခြင်း။
- (၄) နိဗ္ဗာန် ဆိုသည်ကို မျက်မြင်တွေ့တွေ့ခွင့်ရခြင်း။ (လေးပါး)

(၁) တစ်ချက်ခြိုးခြံကျင့်မိ နှစ်ဖက်အကျိုးရှိသည်မှာ ခြိုးခြံသည်ဆိုတာ ကာမပွားတိုးစာရှိလျက်နှင့် မသုံးမစားသည်ကို ဆိုတာပါ။ အဝေးပြထက် အနီးရတ ပို၍ အစီးသန်နေတတ်လို့ပါ။ သူ့သဘောတူမှရသော ကာမထက် ကိုယ်သဘောကျရနေသည်က ပို၍ သွေးလွန်တတ်လို့ပါ။ သွေးတည်မှုငြိမ်သောစိတ်၊ သွေးကစားနေလျှင် မတိတ်ဆိတ်လို့ပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သတ္တိသာသနာသတို့

သမီးငယ်တို့ဘဝ ကာမသွေး မပက်သက်ခင်က ကျက်သရေရှိသောမျက်နှာလေးများနှင့် အချိုးအဆစ်ပြေသော ကိုယ်ကာယလေးတွေချည်းပါ။ သည်ကနေ အာရုံချင်းလဲ၊ သွေးချင်းတွဲကာ အထဲဝင်မိရာကစပြီး ကိုယ်ထားပက်စက်၊ စိတ်များကပါ ကလက်လာကြတော့ရာ သွေးကစားသလောက် စိတ်မငြိမ်၊ ကိုယ်ပါ ကုန်မြေမရဖြစ်လာကြတော့တာပါ။

သွေးသည် အသက်၊ သွေးသွက်သလောက် ခြေလက်ကစား၊ ဆီးမရထိန်းမနိုင် လိုက်စားပေးနေကြရတော့တာပါ။ သွေးသည်အသက်၊ သွေးအားကောင်းမူလည်း သတိအားကောင်းစေမှာ အမှန်ပါ။

ယနေ့သင်ရောက်ရှိနေသောခေတ်နှင့် သင့်အရွယ်သည် သွေးကျချိန်၏ (၆၀) အရွယ်ထဲဝင်နေပြီပါ။ သည်အချိန်၊ သည်အရွယ်မှာ ကာမသွေး နှိုးဆွပေးမည့် အာရုံခံမှန်သမျှ ခြိုးခြံကြရမှာပါ။ နောက်တစ်ချက်က သည်အချိန်၊ သည်အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် ငွေဝင်ငွေရှင်စေမည့် ရိုသမျှအလုပ် သားသမီးတို့လက်ထဲ လှုံ့ပေးထားလိုက်ရပါပြီ။ မိမိတို့မှာက လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းက စုဆောင်းထားသော အတွင်းပစ္စည်းလေးများနှင့်သာ အသက်ကုန်သည်အထိ မျှတစွာနေရမည့်အချိန်အရွယ်မျိုးများပါ။ ရုံးဝန်ထမ်းဆိုပါက ပင်စင်လစာလေးများဖြင့် မျှတစွာနေရမည့်အရွယ်မျိုးပါ။ သို့ဖြစ်ရာ တွင်းပြင်အသက်သွေးနှင့်အာရုံခံစားကျက်များ ခြိုးခြံနိုင်လွန်းမှု ကုန်မြေရလက်ကျန်ဘဝကို သင်အသုံးချနိုင်မှာပါ။

သည်မှာ ခြိုးခြံပုံလေးပြောကြည့်မယ်။ သည်ခေတ်က တီလိုထုပ်ပြီး ဆွဲဆောင်နေသော ထွင်လုံးတီးပြခေတ်ဖြစ်နေချေရာ သင်သည်လည်း အများကိတခေတ်မျက်နှာစာဘက် သင်မျက်နှာမူမိပါသော် သည်အခါ အများသုံး ခေတ်ပေါ်တင် ထောင်တန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးဝယ်ရန် စွဲစိတ်က သင့်ကို နှိုးဆော်လာချိန်မှာ ဧကန်ပါ။

သည်အချိန် ဒါမပို့လည်းဖြစ်တာပဲ။ ဒါမသုံးရလို့ ငါဘဝမပျက်။ သည်လိုဆင်ခြင်စိတ် နောက်သတိက မှတ်ချက်ဝင်ချပေးလိုက်သဖြင့် မဝယ်ချင်ပါက လက်ထဲရှိ ငွေတစ်ထောင်လည်း သင့်၌ လက်ကြားရေယိုမဖြစ်စေတော့ပါ။ တစ်ထောင်တန်ကိလေသာများလည်း သင့်

တားပြီးဆီးပြီးသားချည်းပါ။ သို့ကြောင့် သွေးမဖိတ်၊ စိတ်မကလက်၊ သင်၏ဘဝ ထားလည်း အခြေမပျက်တော့ပါ။

သည့်အတူ သောင်းသိန်းဂဏန်း ပြု ငွေတန်ကြေးကျမည့် အာရုံစိုက် အပို ပစ္စည်းများဝယ်ယူမှု စွဲစိတ်တို့က သင့်ကို နှိုးဆွလေတိုင်းလည်း စွဲစိတ်ကို ဆင်ခြင် စိတ်ဖြင့်မိ၊ သတိဖြင့်မယ်၊ မဝယ်မသုံး ခြိုးခြံနှုန်း ထုံးထားမိပါလျှင်လည်း သင့် လက်ထဲနေ ငွေသိန်းသောင်းများလည်း အဖတ်တင်မြဲတင်နေတော့မှာပါ။ စိတ် ကိန်းကိလေသာများလည်း နေရာစား မရ ပြန်သွားကြရမှာပါ။

သင်ဆိုသောကိုယ်လည်း ထားမြဲ တရားမပျက် အရင့်ကျက်ဘက်သို့သာ တက်လာနေမှာပါ။ သည်မှာ ခြိုးခြံခြင်း ကျင့်ဝတ်က ဆွတ်ခူးပေးလိုက်သောသင့် အတွက် ကောင်းဆုများပါ။

သင်၏ သည်အချိန်သည်အရွယ် မျိုးသည် ယခင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ နှစ် ဖက်သဘောတူမင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကိုယ် ပိုင်ဘဝဖို့ထောင်၊ သားတွဲလောင်းသမီး တွဲလောင်းရသည်အထိ ရေအောင် မိုး အောင်မနေ သင့်၌ ဘဝအမျိုးမျိုး အချို့ အဆစ်အလိုက် မင်္ဂလာသိမ်းပိုက်ပြီးချိန် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ယခု အနုစားမင်္ဂလာများမှ အရင့်စားမင်္ဂလာအကြား တွားဝင်ရမည့် အခါမျိုးပါ။

ယခု အထမ်းမင်္ဂလာများမှ ခေါင်း ရွက်မင်္ဂလာဘက်လက်ဆက်ရတော့မည့် အခါမျိုးပါ။ တစ်ဘဝဝမ်းစာလုပ်ပြီးခဲ့ရာ မှ ယခု သံသရာဝမ်းစာလုပ်ဖို့ဘက် မျက် နှာမူရမည့်အခါမျိုးပါ။ သည်မင်္ဂလာမျိုး ကို တိုးသာသနာတည်ပြီးစ သာဝတ္ထိခေတ် ကာလတုန်းကတော့ အိမ်မှပင် အမြင့် မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်လာခဲ့ကြတာ ပါ။

သည်ခေတ်၊ သည်အခါ၊ သည် အချိန်များမှာတော့ ထိုသို့မရနိုင်တော့ ပါ။ မိမိတို့နှင့် သင့်တော်ရာ ဓမ္မစခန်း သင်တန်းဝင်ကာလမျိုးပါ။ သည်မှာ လူ ကြီးပိုင်းက မင်္ဂလာအဆုံးသတ်ကပ်ဖြတ် ဖြတ်ကြရမှာပါ။ လူငယ်ပိုင်းက မင်္ဂလာ ပတ်တန်း ဖြတ်လမ်းက လိုက်ကြဖို့ပါ။

ခြိုးခြံသမား ကစားကြည့်ရောင်

ကာမမင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ရာမှ ဓမ္မ မင်္ဂလာဆောင်လိုသောသင် -

- (၁) မျက်စိလှုပ်ရှား ကြည့်ကစား တား ဆီးထားလိုက်ပါ။
- (၂) ထွေလိစကား ပြောလိုငြား တား

- ဆီးထားလိုက်ပါ။
- (၃) ကြံစည်စဉ်းစား စိတ်ကစား တား ဆီးထားလိုက်ပါ။
- သည်စကားသုံးမျိုး ရှောင်နိုင်မှ ခြိုးခြံမင်္ဂလာလည်းအောင်၊ အထက် အထက်ဓမ္မမင်္ဂလာများကိုလည်း ဆောင် ခွင့်၊ အောင်ခွင့်ရမှာပါ။
- စဉ်းစားကြည့်ပါ။

(၁) မျက်စိသည် အဆင်းကာမ၊ ရသာ ကာမ၊ အတွေ့ကာမသုံးခုတို့ရဲ့ တံခါးဝပါ

အာရုံခံစားရာ၌ ဖမ်းအား အကောင်းဆုံး၊ လက်ခံဦးရေ အများဆုံး လည်း သည်မျက်စိပါ။ အဆင်းအာရုံမြင် ပြီးမှ လိုချင်တာပါ။ အရသာအာရုံမြင် ပြီးမှ စားချင်လာတာပါ။ အတွေ့အားလုံး မြင်ပြီးမှ တွေ့ချင်၊ ထိချင်လာတာပါ။

သို့ကြောင့် မျက်စိသည် တံခါး အားလုံးတို့ရဲ့ ဝိတ်တံခါးပူးကြီးပါ။ သင့် မျက်စိသာလျှင်၊ ကာမအာရုံသုံးမျိုးထား သင်ခြိုးခြံပြီးသားဖြစ်နေမှာပါ။ အောင့် ခြိုးခြံ၊ တောင့်ခြိုးခြံ၊ ရောင့်ခြိုးခြံမျိုးပင် မဟုတ်တော့ပါ။ မွေးကတည်းက ကန်း လာသူ၏အမူအရာမျိုးထက် မပိုနိုင်ပါ။ မျက်စိနှင့်တရားသည် တီနှင့်ဆားပမာပါ။ မျက်စိမလုံခြုံပါက ခြင်းကျားကြီးနှင့် ရေ သယ်နေသလိုလည်း ဖြစ်သွားမှာပါ။

(၂) နောက်တစ်ခု သည်အချိန် စကား လက်ဆုံ ပြောမကုန် မဖြစ်စေရပါ

စကားစကား ပြောပါများ စကား ထဲက ဇာတိပြု ဖြစ်နေတတ်လို့ပါ။ ဒါ လောက်နဲ့လည်း စကားပြစ်က မပြီးသေး ပါ။

တရားက ဘဝင်လေငြိမ်း၊ နှလုံး အိမ်သည် နှလုံးသွေးကြည်နေဖို့ ကြိုးစား နေရတာပါ။ စကားက ဘဝင်လေဖွဲ့လျက် ကြောင့် နှလုံးအိမ်ပူကျက် နှလုံးသွေး ပွက်နေတော့မှာပါ။ တရားက သဘာဝ ပရမတ် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် စုရပ်ထား ကြည့်ရတာပါ။ စကားက သညာသိ ပညာတိ၊ ရှေ့နောက်ဝေပတ်ပြီး ပါးစပ် လှုပ်ပြောရတာပါ။ တရားက ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြည့် သတိ၊ အသိမပြတ် ထပ်ပိုး ရှုနေရတာပါ။ စကားက တစ်ဖက်ကို လှည့် ပေါ် ရာဖမ်း မှန်းပြောနေရတာပါ။ စကားနှင့် တရားသည် တောက်တွဲနှင့် ဒေးအိုးပါ။ သင့်ပါးစပ်မလှလျှင် ဘူးပေါက် နဲ့ ရေသယ်နေရသလိုမျိုး ဖြစ်နေတော့ မှာပါ။

(၃) နောက်တစ်ခု စိတ်လေငွေကူး

ပြောနေဖို့ပါ
အတွေးသည် အဟောင်းဖော်ပေး ပြီး အသစ်အရေးဆီခိုင်းနေတတ်လို့ပါ။ သည်လောက်နဲ့လည်း အတွေးပြစ်က မပြီးသေးပါ။

တရားက အခုပေါ်အခုမှတ် ဖြတ် ချပစ်နေတာပါ။ အတွေးက ရှေ့ကြိုတွေး၊ နောက်ပြန်ငေး တေးထားပေးနေတာပါ။ တရားက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိနေဖို့ပါ။ အတွေး က သူ့အကြောင်းလှမ်းကြည့်၊ သူ့ အကြောင်းကိုယ်ခန့်မှန်းသိ သိပေးနေမှာ ပါ။ တရားက မနောပြင် အကြည်တက် ဖြစ်ပျက်မြင်နေဖို့ပါ။ အတွေးက မနော သွေး လှုပ်သုံးသုံး ဖြစ်ပျက်ဖုံးပစ်နေလို့ ပါ။

သင်အတွေးအကြား စိတ်ကစား နေပါက အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက် သလိုမျိုးဖြစ်နေမှာပါ။ အတွေးနှင့်တရား ကလည်း မျောက်နဲ့ ငါးပိလို ပုံစံမျိုးပွဲပါ။ ဓမ္မလက်သင်သမား သင်သည် သည် ကစားသုံးမျိုး လက်ခံမထားဖြစ်ပါသော် မနောလည်းလုံခြုံ၊ အာရုံပိုလည်း လက်ခံ မထား၊ လိုကာမ ခြိုးခြံပြီးသားဖြစ်နေ မှာပါ။ မနောရည် အကြည်တက် ဓမ္မ ဖြစ်ပျက်လည်း သင်မြင်ပြီးသားပါ။

သို့နှင့်ပင် ထိုသည့်သင် အမှတ် ချင်းဆက် မှတ်ရည်တက် သတိသဗ္ဗော ရွှင်ပွဲဆက်ရမှာပါ။ သည်မှာ အမှတ်တက် သည် ဆိုတာ လေ့ကျင့်ဖန်များသော လက်ဝှေ့သမား လက်ရည်တက်လာနေပုံ မျိုးပါ။ မှတ်ရည်တက်၍ ပွားအားထက် လာက မှတ်ဉာဏ်လည်းတက်လာတော့ တာပါ။ မှတ်၍သိသော ခန္ဓာဖြစ်ပျက် မြင် အသိဉာဏ်ကို မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာပါ။ အတွေးမခြယ်လှယ် စိတ်စင်ကြယ်ရာမှ အမြင်မျိုးပွဲ သမာဓိဉာဏ် ခေါ် ဆိုရမှာ ပါ။

သည်မှနေ ရှုကွက်တွင်းရှိ မြင်သိ နေမြဲသောဖြစ်ပျက်ပုံစံကို သူ့ဟန်မပျက် ရင့်ကျက်သထက်ရင့်ကျက်အောင် မွေး ပြီး သင်တည်ကိန်းပေးနေရဦးမှာပါ။

- ထိုစဉ် -
- (က) စတိုင် ဓမ္မအာရုံကိုင်လိုက်မိသည် နှင့် ဖြစ်ပျက်က လိုက်လာနေပြီ။
- (ခ) သတိအားကျ၍ ပျောက်ရသွား မည် သို့မဟုတ် အတွေးတစ်ချက် ဟန်လှုပ်လှန်ပျောက် ပျောက်သွား မည်။ ယင်းကို ချက်ချင်း သတိ တပ်၊ ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ပျက်နှစ်ရပ်

တို့ ပြန်ကပ်လာကြပြီ။
(၈) ထိုင်ချိန်၏ အချိန်မိနစ်အားလုံး လိုလိုပင် ဖြစ်ပျက်ခြင်းချည်း လွှမ်းမိုးနေပြီဆိုပါက သင်၏ သမာဓိဉာဏ် (မှတ်ဉာဏ်) ရင့်ကျက်လာပြီဆိုရမှာပါ။

သည်အခါ သမာဓိနှင့်ပီရိယထမ်းပိုးထမ်း ညီမျှနေစေရန် သတိစိုက်အားသုံးပေးရတော့မှာပါ။ စိုက်အားပို၍ နဂိုရည်ပျက် မှတ်မြဲတိုင်း စပ်အားသုံးဖြင့်သာ ဆက်မှတ်နေပါ။ အမှတ်မြဲ၍ ပေါ်ထင်နိမိတ် ပြန်လည် ထူးကလာပါက စိုက်အားပြန်သုံးပေးပါ။

သည်လို သမာဓိဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပေါ်ထင်နိမိတ်နှင့် သတိ၏ မှတ်ရည်မှတ်အားများ အပြန်အလှန် ကစားနေရင်းကြားကပင် မှတ်ဉာဏ်အကြားမှ ရုပ်၊ နာမ်မြင်၊ အသိဉာဏ်များ ဘွားခနဲ ပေါ်လာရတာပါ။ မှတ်ဉာဏ်က သမာဓိဉာဏ်ပါ။ ရုပ်နာမ်မြင်က ပညာဉာဏ်ပါ။ ရုပ်တခြား၊ နာမ်တခြားထား သွားလာနေပုံကို ဖြစ်ပျက်ထဲမှ ကွဲ၍ မြင်လာခြင်းပါ။

သည့်နောက်လည်း မှတ်မြဲ ဖြစ်ပျက်မြင်ကို စပ်အား စိုက်အားသုံး၍ မှတ်နေရင်းကပင် မမှတ်ခင်က မှတ်လိုစိတ်ကလေးများ ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်သိရမှာပါ။ မှတ်ပြီးနောက် ရုပ်၊ နာမ်ဖြစ်ပျက်ပုံ ပြန်လည်သိနေခြင်းကလည်း ထင်းထင်းပါ။

သည်မှာ စိတ်ကြောင့် ရုပ်(နာမ်)များ ဖောက်ပြန်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ရုပ်(နာမ်)များ လှုပ်ရှားပြနေခြင်းကြောင့် စိတ်က သိနေပြန်သည်ဆိုသော ရုပ်၊ နာမ်တို့၏ ကြောင်းကျိုးဆက်ပညာဉာဏ်က ဆက်မြင်နေခြင်းပါ။

ခြိုးခြဲခြင်း တပေါမင်္ဂလာဆောင်မိရာမှ သတိသဗ္ဗောဇ္ဈင်အား ပွားများ၊ ရုပ်နာမ်ကွဲ ကြောင်းကျိုးသိ အထိသတိအသိများလည်း အားပြည့်အင်ပြည့် ဖြစ်ပွားလာခြင်း၏ သရုပ်ပါ။

သည်ဓမ္မစခန်း ကိုယ်တွေ့သင်တန်းဝင်ရင်းကပင် အနေခြိုးခြဲ၊ အစားခြိုးခြဲ အာရုံခြိုးခြင်းများ မင်္ဂလာအဖြစ် သင်ဆောင်ထားရမှာပါ။

သင်တန်းကာလသည် အိမ်နေကာလကဲ့သို့မဟုတ်သည်ကို သင်သတိပြုခဲ့ပါ။ သည်မှာက စိတ်အလို ကိုယ်မလိုက် ထိုက်ရာနှင့်ပင် ရောင့်ရဲသည်ခဲရမှာပါ။ သို့နှင့်ပင် အစွဲနှင့် အာရုံဆွဲများ တစ်စတစ်စမြဲပုံ၊ သတိနှင့် ဓမ္မအာရုံများ

က တစ်စတစ်စပေါ်ထင်၊ အမြင့်မင်္ဂလာပွဲဝင်ရမှာပါ။

သည်မှာ သမာဓိဉာဏ်ရင့်သန်စေပြီး ပညာဉာဏ်တို့၏ မူလအခြေခံလမ်းစဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ကွဲ၊ ကြောင်းကျိုးသိအထိ သင့်အသိဝင်လာစေခြင်းများသည် သတိအား ပွားရာမှများ၊ များရာမှ ထွန်းကားလာခြင်း သတိသဗ္ဗောဇ္ဈင်၏စားကျက်လို မှတ်ခဲ့ပါ။

(၂) ရေမင်္ဂလာပွဲ နှံ့ကြည့်ရအောင်ပါ

သည်မင်္ဂလာက ဓမ္မအာရုံခင်းထဲ မြတ်ကျင့်ဖြင့် 'လွှဲဝင်လိုက်ခြင်းပါ။ သည်မှာ မြတ်ကျင့်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်က အပြုဟုစရိယယုတ်ကျင့်ပါ။ အပြုဟုစရိယ ဆိုတာက လူမည်းတို့အသည်းစွဲမေထုန်အကျင့်ပါ။ မေထုန်ဆိုတာ အချင်းချင်းသဘောတူမှု ပြုကျင့်ခွင့်ရအလုပ်မျိုးကို ဆိုတာပါ။

သည်မှာတွင် လှည့် လမ်းနှစ်လမ်းကွဲနေတာကို သတိမူခဲ့ပါဦး။ ယုတ်လမ်းနှင့် မြတ်လမ်း သို့မဟုတ် အောက်ပြန်အထက်တက်။ သည်လို လမ်းကွဲနှစ်မျိုးလှည့် ကြီးစိုးနေရာ ငမည်းတူတို့ရဲ့ လူ့ဘဝနောက်ဆုံးပန်းတိုင်က မေထုန်ကျင့်ပါ။ ဖြူသဲတို့ရဲ့ လူ့ဘဝနောက်ဆုံးပန်းတိုင်က နိဗ္ဗာန်ခန်းဖွင့် မြတ်အကျင့်ပါ။ မေထုန်အကျင့်က တဏှာပွားဖြင့် လက်စားချန်ထားခဲ့သောအကျင့်ပါ။ နိဗ္ဗာန်အကျင့်က တဏှာကင်းစင် အဖြူဆင်သက်သက်ပါ။

သို့ကွဲနေချေရာ တဏှာ၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သော -

- (၁) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခင်မင်မှု သင်အားကြီးနေက' မြတ်ကျင့်မျိုး ပွဲမတိုးနိုင်ပါ။
  - (၂) သူ့ကို ကိုယ်ခင်မင်မှု အားကြီးနေကလည်း မြတ်ကျင့်မျိုး သင် ပွဲမတိုးသွားပါ။
  - (၃) သူ့ကိုယ်ကြားက အာရုံထားများအပေါ် အမင်တွေ အမက်ဆက်နေကလည်း နည်းတူပါ။
  - (၄) အိပ်စက်ခြင်း၏ အမတ်ကြော့အမောဖက်နေကလည်း နည်းတူပါ။
  - (၅) နတ်ဘဝမျှော် သီလတစ်ခုတည်းဖြင့် ပုံဖော်နေကလည်း နည်းတူပါ။
- သည်မှာ အထက်သုံးမျိုးက ဆန္ဒ၊ ရာဂ၊ ပေမများ ကြီးစိုးနေလို့ပါ။ ရယူလိုခြင်းဆန္ဒ၊ တပ်မက်ခြင်းရာဂ၊ ချစ်ခြင်း

ပေမတဏှာများပါ။ အောက်နှစ်မျိုးက မောဟ၊ အဟိရိက၊ အနောတ္တပ္ပ၊ ထိနမိဒ္ဓများဝင်နေလို့ပါ။ တွေဝေခြင်း၊ အရက်ကြောက်မဲ့ခြင်း၊ ထိုင်းမိုင်းပျင်းရိနေခြင်းကြောင့်ပါ။

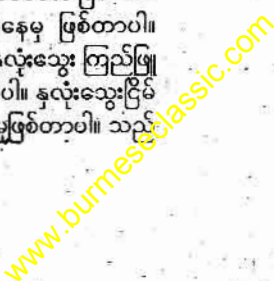
နိဗ္ဗာန် ဆိုတာက သူတို့ကိုပြောင်းပြန်လှန်ကျင့်မှရနိုင်တာမျိုးပါ။ သည်မှာ 'နိ' က မရှိတာပါ။ 'ဝါန' က တဏှာပါ။ နိဝါန (နိဗ္ဗာန်) ဆိုတာက တဏှာမရှိတော့ခြင်းပါ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အထက်သုံးမျိုးတို့ ကြီးစိုးရာအတွင်း သင်သည် စိတ်နှင့်ကိုယ် လမ်းခင်းပေးထားကာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သင်နှင့်သူ သို့မဟုတ် သင်နှင့် သက်မဲ့အာရုံများ အာရုံချင်း အပေးအယူထား ကလကျိစယ် ဖြူဆွယ်ကစားနေပါက သင့်အပေါ် တဏှာပွားစီးအလိုရမ္မက်ကြီးကပါ ဖိစီးလာတော့ရာ သင့်၌ ဘဝင်လေ အပူထိး သွေးများလည်း ပြောင်းဆန်စွာတိုးနေတော့မှာပါ။ ရမ္မက်မီးထိုးအဆွဲ သင့်ကိုယ်များလည်း နတ်ဝင်သည်မလို အပူလောင်နာကျနေတော့မှာပါ။ နှလုံးသွေးအနေအထားပျက် သည်းခြေလည်း ပူကျက်နေတော့မှာပါ။

ထိုသည်သင် ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မည်းကြီး ကဝင်လာတော့ရာ အစွဲကြီးမီးတောက် နှစ်ကိုယ်စလုံး ထင်းအဖြစ်ရောက်တော့တာပါ။ သူ့ရှိမီးက ကိုယ့်မှာတောက်၊ ကိုယ့်မှာလည်း တဖြောက်ဖြောက်ပါ။ ကိုယ့်ရှိမီးက သူ့ဆီတောက်၊ သူ့မှာလည်း တဖြောက်ဖြောက်ပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖောက်ပြန်စစ်ခင်းခြင်းဖြင့် ငမည်းတူဘဝရောက်ကြရမှာပါ။

ဆန့်ကျင်ဘက် နိဗ္ဗာန်၏ မြတ်အကျင့်က သူ့အာရုံဝင်ရာတဲခါး သတိအစောင့်ချပေးထားကာ ငါမသိသမျှမြင်ခန္ဓာရှိ အထိနှင့် အသိရှိချည်း မြင်စေရမှာပါ။ အထိပေါ် အသိချည်း သူတို့၏ ဖြစ်ပျက်နှစ်ခင်းကိုချည်း မြင်စေရမှာပါ။ အဖြစ်ပေါ် အပျက်ကျ သူတို့ကြားက ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘာဝကိုချည်း မြင်စေရမှာပါ။

ထိုသို့ မြင်စေရာမှာ ပြင်ပအာရုံစိတ်လာမထိခတ်၊ ဘဝင်လေ ဝပ်ကျင်းဝပ်နေမှုဖြစ်တာပါ။ ဘဝင်လေ ငြိမ်သက်နှလုံးအိမ် အေးစက်နေမှု ဖြစ်တာပါ။ နှလုံးသွေးငြိမ်သက် နှလုံးသွေး ကြည်ဖြူ ရောင်လက်မှုဖြစ်တာပါ။ နှလုံးသွေးငြိမ်သက် စိတ်မကျလက်မှုဖြစ်တာပါ။ သည်

အကျင့်နှစ်ခြိုက်၍ သဘောဗျူဟာ သတိ၊ အသိတို့ဖြင့် ချိန်ထိကြည့် အတတ်သိကြ ရမှာပါ။

သို့ကြောင့် ယခုလို နိဗ္ဗာန်လမ်း လမ်းဝင်ဆဲသော သင် ယခင် မေထုန် အကျင့်များနှင့် လမ်းခွဲထားခဲ့ရတာပါ။ သင် ဗြဟ္မစရိယမြတ်ကျင့်ခန်း စခန်း ဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ရှစ်ပါး သီလလောက်တော့ ခံယူကျင့်သုံးကြရ မြပါ။

ထိုရှစ်ပါးသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ သည် အယုတ်ကို ပလုပ်၍ အမြတ်သို့ ထပ်ပိုး ပိုးပေးထားသော သီလသိက္ခာ များပါ။ အယုတ်သွေးက အတွေးပြုနေ လည်း သတိနာနာပွား ဖြတ်ခြားခြား ထားခဲ့ရမှာပါ။ အယုတ်သွေးက စကား စနေလည်း သတိနာနာပွား ဖြတ်ခြား ခြားထားခဲ့ရမှာပါ။ အယုတ်သွေးက မျက်စိလာစလည်း သတိနာနာပွား ဖြတ် ခြားခြားထားခဲ့ရမှာပါ။

မေထုန်က အကျင့်နှစ်ကို ညှိခြင်း၊ မှီနခြင်း၊ ပျောက်ခြင်းအထိ နှောင့်ယှက် တတ်လွန်းလှပါ။ ထိုသို့ သင့်၌ သတိနာ နာပွား ဖြစ်ပျက်ခြင်း မေ့ပွားထုံခွင့် ပြန်ရ လာသောအခါ ပွားပို့သတိက အပြင်က နေ ပညတ်မြှုပ်သတိပေး၊ အောက်မေ့ သတိက အတွင်းမှနေ ပရမတ်ဖော်ထုတ် ပြု။ သည်လိုသည်လို သတိနှစ်ဆူ အပေး အယူလုပ် သင်အမြတ်ထုတ်တတ်လာ ပါသော် ရုပ်၊ နာမ်တို့၏ သဘာဝလက္ခ ဏာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဧကန်ပေါ် လွင်လာရမှာပါ။

သည်မှာ သင့်ရှုကွက်အတွင်းရှိ ရုပ်နှင့် နာမ်များက -

- (က) ပေါ်လာလိုက် ရွှေ့ပျောက်ချည်း၊ ပျောက်သွားလိုက်ဆီက အနိစ္စ၏ လက္ခဏာပါ။
- (ခ) ပေါ်လာလိုက် ရွှေ့ခနဲ ပျက်ကျ သွားလိုက် တွေ့သိရက ဒုက္ခ၏ လက္ခဏာပါ။
- (ဂ) ပေါ်လာလိုက် ဘာမှလက်ရမမိ လိုက် တွေ့နေရပါက အနတ္တ၏ လက္ခဏာပါ။

ယင်းသည် သတိထား အားများ လာရာမှ ဖြစ်ပွင့်လာသော မေ့ဝိဇယ သမ္မောဇ္ဈင်အပိုအပွားပါ။ မေ့ဝိဇယ ဆို တာ ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ သဘာဝဂုဏ် ပွားထုံ ခွင့်ရနေခြင်းပါ။ ယင်းမေ့ဝိဇယသည် ဤ မှနေ ရုပ်၊ နာမ်တို့ မချုပ်ဆုံးမချင်းအထိ ပါ။

သည်မှနောက် ယင်းအမြင်ကိုပင်

အခေါက်ခေါက် သတိဖြင့်ပွားထုံပေးနေ ပါလျှင် အမှတ်သွက်လက် သိသွက် လက်တို့၏ ထက်သော အစွမ်းကြောင့် မြင်နေကျ ရုပ်နာမ်များလည်း ငုတ်တုတ် ပေါ်ငုတ်တုတ်ပျောက် ပြောခေါက်ခွင့် ပင် မရလိုက်တော့ပါ။ ရုတ်တရက်ပေါ်၊ ရုတ်တရက်ပျောက် စာရင်းလည်း ကောက်ခွင့်မရတော့ပါ။

သည်နှင့်အတူ အတွေးမဝင်သော စိတ်၏ ဖြူစင်တောက်ပမှုကြောင့် စိတ် တွင်းဝမ်းတွင်းများ၌ အလင်းရောင်များ ကပါ ပေါ်ထွန်းလာဦးမှာပါ။ စိတ်တွင်း မဆုံး အားအလွန်ခံက ထိုအလင်းများ ပြင်ပအထိလည်းထိုးကျလာဦးတော့မှာ ပါ။ ညစ်ကြေးကင်းစင် စိတ်ဖြူလွင်ရာမှ ထဖြစ်လာသောအရောင်များပါ။

သည်မှာတွင် တကယ်လုပ်၊ အဟုတ်ဖြစ်သည်ဆိုသော စိတ်ဆုံးဖြတ် ချက်နှင့်အတူ ကိုယ်ပိုင်သဒ္ဓါများပါ ဝင်ရောက်လာပြီး အလုပ်ကြိုးစားလို ခြင်း၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်အားလည်း သတိ၊ မေ့ဝိဇယတို့ များလာရာမှ ထပ်ပိုးပွား လာဦးတော့မှာပါ။

သည်နောက် သတိ မေ့ ဝီရိယတို့ များပြားပြည့်နက်လာသောအခါ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်အားများလည်း ရှေ့ ပြေးလမ်းဖောက် တောက်လျှောက်ပင် ပွားလာကြဦးမှာပါ။ သည်မှာ ပီတိက မိမိ(ကမ္မဋ္ဌာန်း)အလုပ်၌ နှစ်သက်အားရ သဘောကျလာခြင်းပါ။ ပဿဒ္ဓိက ကိလေသာဘေး ကင်းဝေးလာသဖြင့် စိတ်အေး၊ ကိုယ်အေးနေနိုင်လာခြင်းပါ။

သတိ၊ မေ့ဝိဇယ၊ ဝီရိယ ကိုယ်ပွား သည် ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိအား အကြံအဆို လေးများနှင့်အတူ စိတ်အစိုးတရဖြစ်လာ ခြင်း၊ မေ့ကို ချိုးပင့်မြှောက်စားလာခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာလာခြင်း၊ အသိသွက်လာ ခြင်း၊ အရှိအရှိအတိုင်း မြင်ခွင့်ရလာခြင်း၊ ဝီရိယခိုင်ခံ့လာခြင်း၊ အရာရာခွင့်လွတ် တတ်ခြင်းများကပါ အပိုဆုအထူးအဖြစ် ရလာကြဦးမှာပါ။

သည်မှတစ်ဆင့် သတိပွားအား များက တိုးမြှင့်လာသောအခါ ခန္ဓာဖြစ် ပျက်များ အပြင်မှနေ အတွင်းပိုင်းအထိ ထိုးဖောက်ကြည့်၊ ကြည့်ခွင့်ရလာသော ကြောင့် ဖြစ်စဉ်များလည်း ပို၍လျင်မြန် လာတော့ရာ ဘယ်လိုပင် သတိစိုက်စိုက်၊ ဘယ်လိုပင် အသိလိုက်လိုက် အဖြစ်ကို ကား မမိလိုက်၊ အပျက်မျှသာ သိခွင့်ရ လာတော့မှာပါ။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါ၊ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အပျက်နောက်

အပျက်ဆင့်၊ ပျက်ပွင့်ချည်းတွေ့ရမှာပါ။ အချို့မှာ ချောက်နှုတ်ခမ်းခမ်း ကြိုးတန်းလျှောက်နေရသည်ပမာ။ ရုပ် အားတိုးမည့်ကြိမ်ပြန်တော့လည်း စိတ် ခြေချရပ်နားစရာမရှိ ပျက်၏ပျက်၏ပါ။ နာမ်အားကိုးမည့်ကြလည်း တိုင်ပင်ချိန် မပေး ပျက်ပြေးပျက်ပြေးချည်းပါ။

သို့ဖြစ်ရာ သတိအားကိုးဖြင့် ခန္ဓာ လမ်းခိုလျှောက်လာသောသင် ခန္ဓာပျက် ပုံကြီးကိုကြည့် ဘေးဆိုးကြီးကျရောက် နေသည်အဖြစ် သင်တွေ့ရတော့မှာပါ။ သို့ကြောင့် သင်လိုချင်၍ လက်ခံ ရယူ ထားသော သင်ခန္ဓာ၏သနစ် သင်အပြစ် ချည်း မြင်တွေ့နေတော့တာပါ။ အပျက် နောက်အပျက်ဝေ အချိန်တိုင်းပင် တွေ့ ဖြစ်နေပြန်တော့သဖြင့် သင် ခန္ဓာ၌ငြီးငွေ့ နေတော့မှာပါ။

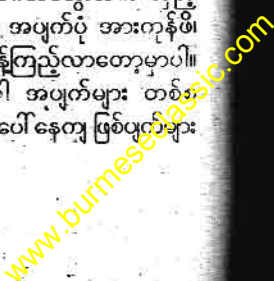
သည်နေရာ ဆင်ခြင်ဉာဏ်အတွေး သင့်၌ ထိုးဇာတ်ကလေးအတွေးဖြင့် ဝင် လာတော့ရာ ငါသည် ယခင်ယခင်ဘဝ များစွာတုန်းကလည်း သည်အပျက်အပျက် သည်အတိုင်းချည်း ဆက်ခဲ့တာပါ။ ယခု အခါ အချိန်များစွာမှာလည်း သည် အပျက်အပျက် သည်လိုပင်ဆက်နေတော့ တာပါ။ နောက်နောင်ဘဝများ ရလာ လည်းပဲ ငါအဖို့ သည်အပျက်အပျက် သည်လိုပင် ဆက်နေဦးတော့မှာပါ။ သည်အတွေး၊ သည်အရေးကြောင့် သင် စိတ်မအေးဖြစ်လာရတော့မှာ ဧကန်ပါ။

သို့ကြောင့် စွဲစိတ်က ပေါင်းလက် စဘဝ ကြည့်လိုစိတ်ပင် အလျှင်းမရှိ၊ မကြည့်ဘဲနေဖို့သာ ကြိုးစားနေ။ တည် စိတ်ကလည်း မကြည့်ဘဲ နေခွင့်မရ။ အတည်ချည်းချပြနေဆိုတော့ မကြည့် လို မြင်လိုလျက်သား စကား ဘဝစု၏ သည် နေရာလေးများမှာပါ။

ယင်းမှာ သတိကစ ပဿဒ္ဓိကျ အောင်သော ဇောဇ္ဈင်ပွား များပြားလာ ရာမှ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်အပွား နေရာ စားရလိုက်ခြင်းပါ။ မေ့၊ ဝီရိယ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သမာဓိ၊ ထိုအားလုံး သတိ၏ ကိုယ်ပွား လက်ကိုင်သုံးချည်းမှတ်ခဲ့ပါ။

သည်မှာ သင်၏ ဆင်ခြင်ဉာဏ် အတွေးများကြောင့် ရလာမည့်ဘဝဘေး စိတ်မအေးဖြစ်နေရပါသော ထိုသည် သင် ဘဝမှ လွတ်မြောက်လိုရေးအထိ ဉာဏ်ပင်၊ သံဝေဂအတွေးသိက လှည့် ဝင်လာတော့ရာ အပျက်ပုံ အားကုန်ဖို့၊ သတိဖြင့် အရစ္စန္ဒြိယကြည့်လာတော့မှာပါ။

သည်အခါ အပျက်များ တစ်စ တစ်စမိန့်၊ ယခင်ပေါ်နေကျ ဖြစ်ပျက်များ

လည်း ကြုံနေရစွာ ထပ်မံပေါ်ပြလာမှာ ပါ။ ယင်းကိုလည်း သတိတ လက္ခဏာ အမြင် ထင်သထက်ထင်အောင်ပင် အသိ ကိုလက်ကိုင် လက္ခဏာတစ်ခုရရန် သတိ ကြိုးစားပေးလာတော့မှာပါ။

သည်အခါ ရုပ်နာမ်တို့၏သဘာဝ လက္ခဏာများက အောက်အောက်ဉာဏ် များကထက် အဆလွန်ဖြင့် အထူးပေါ် လွင်စွာပြသလာကြထော့ရာ မိမိ၊ မိမိတို့ ဉာဏ်များ၏ အနု၊ အလတ်၊ အထက်တို့ အလိုက် အချို့ အနိစ္စအချက်လက်တွင်း ကျစ်ကျစ်ဆပ်၍ ရှေ့တက်ရန်လုပ်တော့ မှာပါ။ အချို့ ဒုက္ခအချက်လက်တွဲလျက် တ အထက်တက်ရန် တာစုတော့မှာပါ။ အချို့ အနက္ခအချက် လည်ပင်းဖက်လျက် တ အလွတ်ထွက်ရန် ကြိုးစားတော့တာ ပါ။

သို့နှင့်ပင် သင်္ခါရုပေက္ခာအဆင့် တစ်ခွင့်ပွင့်စေတော့တာပါ။ သင်္ခါရုပေက္ခာ ဆိုတာ ပြုပြင်ပေးရမူသင်္ခါရုကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ခြင်းပါ။ သတိပွားအားများ ဓမ္မ ဝိဇယ၊ ဝိရိယ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သမာဓိတို့ ပါ တိုးတက်များပြားလာရာမှ ဥပေက္ခာ သမောဇ္ဈင်တရား အပွားဝင်လာခြင်းပါ။

ဗောဇ္ဈင် ဆိုတာ တစ်ခုထားမှ အများအပြား ပွားလာခြင်းလို့ မှတ်ပါ။ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ မလိုတရား (အလောဘ တရား) ပွားလာရာမှ ဗောဓိဖြစ်ပွားလာ ခြင်းလို့ မှတ်ပါ။ သည်ဥပေက္ခာဉာဏ် ရောက်သည်နှင့် စိတ်မလှုပ်ယှက်၊ သမာဓိ ရင့်ကျက်နေပြီကြောင့် ဝင်ထွက်လေများ ကြောင့်ကြစိုက်ကာ ရှုသွင်း၊ ရှိုက်ထုတ် သင်လုပ်ဖို့မလိုတော့ပါ။

သဘာဝအရ ဘာနှင့်ထိထိ လက် ခီလက်ရမရှိ၊ အရိပ်ပြအယောင်ဝင် သဘောမျှအသွင်ကို အတိအလင်း သင် မြင်တွေ့ခွင့်ရနေခြင်းကြောင့်ပါ။ သူခဆို ထည်း မတုန်။ သူဟာသူနေ၊ ကိုယ့်ဟာ ထိမ်းနေဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားမှာပါ။ ဒုက္ခ ဆိုလည်း မဖြူ။ သူဟာသူနေ၊ ကိုယ့်ဟာ ထိမ်းနေဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားမှာပါ။

သည်ဉာဏ်ဝင်စဉ်ကတည်းကပင် ဝတ္ထုအာရုံမှန်သမျှ အတ္တကိုယ်ထည်မရှိ၊ သဘာဝသတ္တိများ သတ္တိရှိန်ချင်း ရှေ့ နောက်ဆက် နှင်ထွက်၊ ငါဝင်တို့ဖြင့်ရွှေ့ ဆောက်၊ ရိပ်ပျောက်၊ အငွေ့ကျွံပျောက် သင်ခေတု လက်ရမ်းဆုပ်ကြည့်ကိုင်ကြည့် သာမှစေ့မိခြင်းကြောင့် နှင့်ဟာနှင်နေ၊ သူဟာငါနေသို့ သင်ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ

သို့ကြောင့် ကောင်းမတိုး၊ ဆိုးမဖြူ၊ ချစ်မှန်းများခေါင်းငုံ့သွားရတော့တာပါ။ သည်မှနေ ဥပေက္ခာကိုပင် ဥပေက္ခာ သင်ထပ်ပြုနိုင်ရန်အတွက် သတိကို ဝိုင်းချုပ်အရာတင် ဗောဇ္ဈိပက္ခိယအစဉ် တို့ဖြင့်ပင် ပွဲကျင်းရဦးမှာပါ။ တွဲဖက်ဝိုင်း ချင်း မထွက်ကတ်၊ ကြုံနေချင်း ထိစပ်နေ ရန်ပါ။ သို့ကြောင့် ဤနေရာဖြစ်စဉ်များ ၏ လှိုင်းပြင်ကျယ်ဝယ် အသိလှေငယ် စီး၍ လှေကျင့်နေရဦးမှာပါ။

သည်ကနေ ကြုံနေအစဉ်ဆက် ဥပေက္ခာပြု ရင့်ကျက်လာသောအခါ သည်ဘက်က သတိအစထား၊ ဗောဓိ ပက္ခိယတရားများနှင့် ဟိုဘက်နေ သစ္စာ အစထား ဗောဓိနှင့် မင်္ဂလိဉာဏ်များ ကူးလူးဆက်ဆံ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြု နေကြတော့မှာပါ။

သည်မှာ သည်ဘက်က မှတ်အား၊ တည်အား၊ သိအားများကလည်း ရုပ်၊ နာမ် ချုပ်သွင်း အတွဲမှ အငြိမ်းဆုံး၊ အငြိမ် ဆုံး၊ အအေးဆုံးတို့ကို လှမ်းအားပေးနေ မှာပါ။ ဟိုဘက်က နိရောဓ၊ မဂ္ဂ၊ ဖလများ ကလည်း သည်ဘက်နေ ဗောဓိပက္ခိယများ အစွဲကြား စားဝင်ပြီးဖြတ်ခြားတတ်ရန် လှမ်းကူညီနေမှာပါ။ ဥပေက္ခာမှလူးလဲထ ဖြစ်ပျက်အစဉ်ကို ဖြတ်ချင်ဖို့ပါ။ သို့ ကြောင့် ယင်းကို သစ္စာနုလောမသစ္စာ နှင့် ဂဟေဆက်ဉာဏ်ဆိုရတာပါ။

သည်မှနေ ကြုံနေရင့်ကျက်၊ ဗောဓိ ပက္ခိယအသင်းဝင်များ အသီးအသီး အလုပ်သွက်လက် ပီပြင်လာကြသော အခါ မြန်မြန်ထ၊ သွက်သွက်လှမ်း၊ တန်း၍ ခုန်၊ ရုပ်နာမ်တို့ကို အပြုတ်ဖြုတ် တော့တာပါ။ သည်အထိ သင်ကျင့်ဆဲ ဗြဟ္မစရိယမင်္ဂလာ၏မြတ်ကျင့်များချည်း မှတ်ခဲ့ပါ။

သည်မှဆက် ရှေ့တက်လျှင် အမြတ်ထွက်ဖို့ သေချာနေလို့ပါ။ သည် ဉာဏ်ရောက် ယတ်ကျင့်နှင့် အလှတ်ခန်း ပြတ် လူနှင့်နတ် အမြတ်ရမှာမို့ပါ။

သည်နေရာသည် သင်၏ လူဖြစ် မင်္ဂလာ ဟူ၍ အသေအချာမှတ်ခဲ့ပါ။ သင့်ဉာဏ်မင်္ဂလဝင်ဖြစ်သော်မှ ကလျာဏ အရာဝင်၊ မင်္ဂလာဆင်ယင်တော့မှာမို့ပါ။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော်မှ အရူးမဟုတ်တော့ သော ပုထုဇဉ်သန်ဖြစ်လာတော့လို့ပါ။ မင်္ဂလာလမ်းအဆုံး ပန်းကုံးစွပ်ခဲရပြီ

(၃၊ ၄) ရှေ့မင်္ဂလာအတွဲ အက ဝင်ကြည့်ပါဦး။

သစ္စာမြင်လျှင် နိဗ္ဗာန်မြင်သော

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မင်္ဂလာနှစ်ပါးပါ။ သည်မှာ သစ္စာ၏ နိရောဓနှင့် နိဗ္ဗာန်၊ မင်္ဂလာ၏ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့မှာ စဉ်ဆက်မပြတ် မရပ်မနား အလျဉ်ဖြင့် သွားသောအရာများပါ။ နိရောဓနှင့် နိဗ္ဗာန်သည် အစဉ်မခြားနားကြပါ။ တစ်ဖန် နိရောဓဆိုက်၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်လျှင် ချုပ်မှန်းသိ သိခြင်း မင်္ဂနှင့် အချုပ် ကြောင့် ငြိမ်းအေးသော ဖိုလ်များလည်း မခြားမနား တစ်သားတည်း လိုက်လာ တော့မှာပါ။

နိဗ္ဗာန်၏ အအေးဓာတ်၊ အငြိမ်း ဓာတ်အကျိုးမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့၊ ကိုယ့် ဉာဏ်ရှေ့မှာပင် ခံစားခွင့်ပိုင်းဝင်လာလို့ ပါ။ ယင်းကိုပင် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြု သည်ဆိုတာပါ။ ချုပ်ပြတ်မှုနှင့် မျက်မြင် တွေ့ တစ်ထပ်တည်းဆိုရမှာပါ။ သည် မှာတွင် အရိယလောကသား ဖြူစင်သူ တစ်ပါးအဖြစ် သင်ပန်းကုံးအစွပ်ခဲခြင်း ပါ။

သည်မှာ သစ္စာတရားကို သင်သိ ခွင့်ရပုံများမှာ -

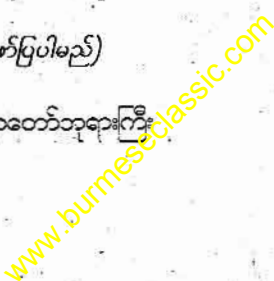
- (က) ဆရာတို့ပြောသဖြင့် သိခွင့်ရခဲ့ သော အနုဗောဓမှန်းဆသိ။
- (ခ) မိမိကိုယ်တိုင် ဒါငါလုပ်ရမည့်ကိစ္စ အဖြစ် ဆုံးဖြတ်သော အနုဗောဓ သိ။
- (ဂ) မိမိကိုယ်တိုင်ကျင့်သဖြင့် ထိုးပွင့် လာသော ပဋိဝေဓသိ သုံးမျိုးပါ။ သစ္စာဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတ ဉာဏ် ဆိုလည်း မမှားပါ။ သည်အထိ ယခု သင်တွေ့ထိခံစားခွင့်ရလာတာက ကတဉာဏ်၏ပဋိဝေဓသိပါ။ သည်အသိ မှာ နိဗ္ဗာန်လည်း ပါသည်။ မင်္ဂဉာဏ် လည်း ပါသည်။ ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း ပါ သည် ဆိုရမှာပါ။

နိရောဓဆိုလျှင် နိဗ္ဗာန်ပါ။ တဏှာ ချုပ်ဆုံးသွားခြင်းကြောင့်ပါ။ တဏှာချုပ် ဆုံးပုံ အသိဝင်လျှင် မင်္ဂဉာဏ်ပါ အပြီး ဖြတ်ချလိုက်ခြင်းပါ။ မင်္ဂဝင်လျှင် ဖိုလ် ပါမှာပါ။ ကိလေသာပြေးသဖြင့် စုံပြည့် အေးအေးသွားခြင်းပါ။

သို့ကြောင့် သင် ဤဉာဏ်များ ဗြဟ္မစရိယမြတ်ကျင့်၏ ခန်းဖွင့်မင်္ဂလာ ချည်း မှတ်ခဲ့ပါ။ အရိယသစ္စာသနခမင်္ဂ လာ၊ နိဗ္ဗာန်သစ္စာတိရိယမင်္ဂလာ သည် နှစ်ပါးက ဗြဟ္မစရိယရဲ့ မင်္ဂလာပွဲသိမ်း များလို့ မှတ်ခဲ့ပါ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မဟာဗောဓိမြင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြည်မြို့ နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြန်မာနှစ် ၁၂၇၅ ခုနှစ်တွင် နိဗ္ဗိန္ဒတောင် တောရ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို စတင်တည်ထောင် ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနှစ် ၁၃၇၅ ခုနှစ်တွင် နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရကျောင်းတိုက်ကြီး သည် နှစ် (၁၀၀) ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမ များက နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရကျောင်း တိုက် ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်းကို အမှတ်တရ ထုတ်ဝေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ ဆရာပါရဂူ၏ 'နိဗ္ဗိန္ဒ နှင့် ဆင်ခြင်' ဟူသော ဆောင်းပါးကို ပြန်လည် ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆရာ ပါရဂူသည် စာပေဟောပြောပွဲခရီးစဉ် တစ်ခု၌ နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရသို့ ရောက် ခဲ့ရာ ထိုတောရကျောင်းတိုက်၌ စီမံပြု လုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်ကြီးနှင့် ခြင်ရုပ် ကြီးကို တွေ့ရပြီး ထိုဆင်ရုပ်ကြီး၊ ခြင်ရုပ် ကြီးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ထိုဆောင်းပါး ကိုရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမ များ အမြဲဆင်ခြင်ပြီးနေကြပါဦးဟု ဆုံးမ လိုသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ဆင်ရုပ်ကြီးနှင့် ခြင်ရုပ်ကြီးကို ထုလုပ်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာပါရဂူက ဆင်ရုပ်ကြီး၊ ခြင် ရုပ်ကြီးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤသို့ရေးခဲ့ပါ

သည်။
♦ ဆရာတော်ကြီး ကွယ်ဝှက်တဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မိန့်မှာထားခဲ့တဲ့ ဆင်ခြင်ဆိုတဲ့အဆုံးအမဟာ အင်မတန် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ မဆင်မခြင် မစေမစမ်း ဘဲနဲ့ လုပ်နေကြတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမဖြစ် နေကြတယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ကို အသုံးမပြုကြဘူး။ အပြင်အပက အရာဝတ္ထုရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ်ခံနေကြရ တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်စဉ်းစား ပါက ဘာမှအမှားတွေ့ စရာမရှိနိုင်ဘူး။ ကေသမုတ္တရွာသား ပြဟူကတွေ့ကို ဗုဒ္ဓ ညွှန်ကြားဆုံးမတာဟာလည်း ဒီတရား ပဲ။

ဤသည်မှာ နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရ ကျောင်းတိုက်၌ တွေ့ရသော ဆင်ရုပ် ကြီး၊ ခြင်ရုပ်ကြီးတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသော ဆရာပါရဂူ၏ ဖွင့်ဆိုချက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာပါရဂူ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရသောအခါ မဟာ ဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင် သော ဝေါဟာရနှင့် ဓမ္မအမြင် (လေခ ရာသီကာတာ) စာအုပ်ပါ 'ဆင်ခြင်' ဟု သောစကား၏ဖွင့်ဆိုချက်ကို သတိရမိပါ သည်။မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် ထိုစာအုပ်၌ လူတို့နေ့စဉ်အသုံး ပြုနေကြသော စကားလုံးဝေါဟာရများ ၏ ထိုဓမ္မအမြင်ဖြင့် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ အလုံးအရ စကားတစ်ခွန်းသည် တရားတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ စကားတစ်ခွန်း သည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဤအချက် ကို သဘောပေါက်စေရန် မဟာဗောဓိ မြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဆုံးအမကို ထုတ်ဆောင်ပြထားပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ခါသော် စွန်းလွန်းဆရာ တော်ဘုရားကြီးသည် ကိစ္စတော်တစ်ခု ပြီး၍ ရွာထဲသို့ပြုတ်ဝင်လာရာ အမျိုး သမီးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြား ကောင်းမနာသာဆဲဆိုလျက် ရန်ခက် ဖြစ်ပွားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ထိုသို့မကြားကောင်း မနာသာဆဲဆိုနေကြသည်ကို စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြားတော်မူသော အခါ -

"ဟဲ့ ဟဲ့ - ဟိုမှာတရားဟောနေ လိုက်ကြတာ မောနေကြပြီကွယ်။ သွား သွား - ငှက်ပျောသီးများအမောပြေပေး လိုက်ကြစမ်း။"

ဟု နောက်ပါဒကာများအား တိုက်တွန်းတော်မူသည်။

ဤသည်ကိုထောက်၍ မဟာ ဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စကား

မြောင်း(ဒဿန)

နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
'ဆင်ရုပ်ကြီး'၊ 'ခြင်ရုပ်ကြီး' နှင့်
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
'ဆင်ခြင်' ဟူသော ဝေါဟာရဖွင့်ဆိုချက်

မှာ တရားပါနေသည်။ စကားတွင်းမှာ တရားရင်းပါနေသည်ဟု ကောက်ချက် ဆွဲပါသည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ထိုဓမ္မအမြင်ဖြင့် စကားလုံးများ၌ ခိုအောင်းနေသောတရားဓမ္မများကို ဖော်ထုတ်၍ ရှင်းပြပါသည်။ ထိုဝေါဟာရနှင့်ဓမ္မအမြင် (လောဓရာယီကထာ) ယူ နေ့စဉ်သုံးစကားလုံး (၄၉) လုံးတို့၌ ခိုအောင်းနေသောဓမ္မများကို ဖော်ထုတ်၍ ရှင်းပြပါသည်။ ထိုနေ့စဉ်သုံးစကားလုံး (၄၉) လုံးတို့တွင် ဆင်ခြင် ဟူသော စကားလုံးလည်း ပါဝင်ပါသည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဆင်ခြင် ဟူသော စကားလုံး၌ ခိုအောင်းနေသောဓမ္မကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် ဆင်နှင့် ခြင်တို့၏ သဘာဝကို နှိုင်းစွာ ရှင်းပြပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆင်သည် အကြံကြီးသော်လည်း ခြင်ကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းထိုးမဖြစ်။ ခြင်သည် ရုတ်ခြည်းထိုးတတ်သော်မှလည်း ဆင်ကဲ့သို့ အကြံမရှိချေ ဟူ၍ ဆင်နှင့် ခြင်တို့၏ သဘာဝကို ဦးစွာ ရှင်းပြပါသည်။ ထိုသို့ ဆင်နှင့် ခြင်တို့၏ သဘာဝကို ရှင်းပြပြီးမှ ထိုစကားလုံးတို့၏နောက်၌ ခိုအောင်းနေသောဓမ္မကို ဖော်ထုတ်ပါမည်။ ထိုသို့ ဓမ္မကိုဖော်ထုတ်ပြီးမှ လူတို့ကျင့်ဆောင်စရာတို့ကို ညွှန်ပြပါမည်။

ယခု စာဖတ်သူတို့ ဆင်ခြင်နိုင်ကြခြင်းကြောင့် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆင်ခြင် ဟူသော စကားလုံးနှင့် စပ်လျဉ်းသော ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုချက်ကို ဝေါဟာရနှင့် ဓမ္မအမြင် (လောဓရာယီကထာ) စာအုပ်၌လာသည့်အတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဆင်ခြင်

- ◆ ဆင်သည် အကြံကြီးသော်လည်း ခြင်ကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းထိုးမဖြစ်။ ခြင်သည် ရုတ်ခြည်းထိုးတတ်သော်မှလည်း ဆင်ကဲ့သို့ အကြံမရှိချေ။ အကယ်တော် ဆင်နှင့် ခြင် အထာခေါင်းလျက်က ကြံလည်းကြံ၊ ထိုးလည်းထိုး၊ တိုးလည်းတိုး၊ တိုက်လည်းတိုက် အလိုက်ညီနေကြသော် ခံရသူ မည်သို့ရှိချိမ့်မည်နည်း။ ဆင်ခြင်ခြင်းသည် တစ်ဖက်သားထို အကျိုးများမများ အသားပေး၏။ ဆင်ခြင်ခြင်းသည် မိမိကိုလည်း

အကျိုးများမများစည်းသားပေး၏။ သင်သည် ဆင်ကဲ့သို့ကား ကြံ၏။ သို့သော် ခြင်ကဲ့သို့ကား သွားရောက်မနှံ့မိပေ။

သည်သို့သော သူတစ်ပါးကြားထိုးဆင်ကြံကြံနည်းမျိုးနှင့်မျှဆို တစ်ဖက်လူ မျက်လုံးလှုပ်ရှားတစ်ပါး အခြားဘာမှထိခိုက်စရာမရှိ။

သင့်မှာလည်း နံ့ကြေးမှ ဒဏ်ကြေးတပ် ကံကြေးဆပ်စရာလည်းမလို။

အကယ်တော် ဆင်ကြီးက အထန်တိုး၊ အနမ်းအထိုးများထိ လှည့်မိသော် တစ်ဖက်လူလည်း ဘဝပျက်အသက်သေ၊ မသေသော် မလှတပအကျိုးနည်းရပြီ။ သင့်မှာလည်း ပျက်ဖို့ပေါ် အသက်ဖို့လောင်းအကြောင်း မလှဖြစ်ရမည်။

ဆင်သည် ခြင်ကဲ့သို့ မယုံသာ ခံစရာရှိ ခံဖို့ရာသာပင်။ ခြင်သည် ဆင်ကဲ့သို့မဟုတ် ရုတ်ခြည်းပျံနိုင်သွားနိုင်၏။ အစွယ်ကောင်းသော်မှလည်း ဆင်နာမောင်းပမာတစ်ချောင်းထီးတည်းသာ။ ဆင်ကြံ၊ ဆင်ကန်နည်းဖြင့်လည်း သူတကာရန်မလုပ်၊ သွေးစုပ်ရုံမျှသာ သွေးစုပ်မည်ကြံအသံပေး။ မဟန်သေး ပျံပြေးပြေးသည်သာ။

သို့ကြောင့် -

ယနေ့ ခြင်ထိုး၍သေသော မသာတစ်နေရာမှ ရှာမတွေ့သေး။ ခြင်စုပ်ကုတ်ရုံသာ၊ ခြင်စားယားရုံသာ၊ ခြင်လိုသလိုခွင့်ပြု အဖုဝင်ပေါ်မလာ။

ခြင်သည် ဆင်ကဲ့သို့ မထန်ရှာ။ ခံစရာရှိခံသာသည်သာပင်။

ယနေ့ လူလောကကြီး သူအသည်းကိုယ်ထိုး၊ ကိုယ့်အသည်းသူထိုး။ ဆင့်အကြံမျိုး၊ ခြင်အနံ့မျိုးတို့ဖြင့် ထိုးတစ်ပြန်နံ့တစ်လှည့် အချင်းချင်း ရိနေရိစေကြလေရာ...

ကိုယ်ထန်သဖြင့် သူကိုထိုး၊ သူအကျိုးနည်း၍ ကိုယ်အကျိုးလည်း မပြီးစေပြီ။

သူနံ့သဖြင့် ကိုယ်ကခံ၊ ကိုယ်လည်းဒဏ်မိ သူလည်းပဲ တန်ပြန်ထိတော့သည်။

အကယ်၍များ လူသားအချင်းချင်း ခရီးသွားဖော်စိတ်ရင်းသွင်း၍ ဆင်ဖိုနှင့် ဆင်မ၊ ခြင်ဖိုနှင့် ခြင်မ အလား ရန်စွယ်မာန်စွယ်ဖယ်ထားကရုဏာနာမောင်းလေးများလောက်

ဖြင့်သာ ထုတ်တစားကြလေသော် သားမယွင်း သွေးမယို စိန်လေးမျှဖြင့် ပြီးနိုင်သည်။ ကိုယ်မကြေ စိတ်မညှိုးနိုးရုံလေးမျှဖြင့် ပြီးနိုင်သည်။

ကာမဘုံဖွား အို - လူသားများတို့

... သင်တို့သည် အစွယ်မာန်အားကိုး

လှန်ထိုးထိုးရန်လည်း မကြံစည်ကြပါကုန်လင့်။

အပျံမာန်အားကိုး နံ့ထိုးထိုးရန်လည်း မကြိုးစားချင်ကြပါကုန်လင့်။

သက်တမ်းတို လူ့ဘဝတစ်ခဏမျှ တွေ့ရဆုံရဆဲ။

ကိုယ့်အစွယ်ကိုယ်ချုပ်၊ ကိုယ့်နာမောင်းကို ကပ်လျက်က မဟုတ်လည်း မတုံ့ပြန်၊ ဟုတ်လည်း ငဲ့ခံ၊ အပါယ်ဆန် အပြန်လှရန်သာ

ဟန်ပြင်ကြစို့။

၁၃၆၀ ပြည့်၊

ဝါခေါင်လဆန်း ၉၊ ဝေဒလ္လ၊

(၂-၇-၂၀၀၂ ထုတ်

ပေါ်ပြုလာဂျာနယ်)

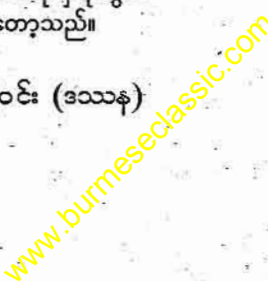
၃။

အထက်၌ ကျွန်တော်သည် ပြည်မြို့ နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး စိမ့်ပြုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်ကြီးနှင့်ခြင်ရုပ်ကြီးများအကြောင်းကိုလည်း တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖွင့်ဆိုသော ဆင်ခြင် ဟူသော ဝေါဟာရစကားလုံး၏ နောက်ကွယ်ရှိအနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နိဗ္ဗိန္ဒတောင်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆင်ရုပ်ကြီးနှင့် ခြင်ရုပ်ကြီးများကို သတိရလျက် အရာရာကို ဖြစ်စေဆင်ခြင်ပြီးမှ လက်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာတွင်လည်း မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ -

- ◆ သက်တမ်းတို လူ့ဘဝတစ်ခဏမျှ တွေ့ဆုံရဆဲ အစွယ်မာန်အားကိုး လှန်ထိုးထိုးရန်လည်း မကြံစည်ကြပါကုန်လင့်။ အပျံအားကိုး နံ့ထိုးထိုးရန်လည်း မကြိုးစားချင်ကြပါကုန်လင့် - ဟူသော အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းကြံရမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြဝင်း (ဒဿန)

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်း ထူးခြင်း(ရှန်ကုန်ဆက္ကလီထီ)

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးညက (ခရစ်နှစ် ၁၈၄၆-၁၉၂၃) ပြုစု
ရေးသားခဲ့သော ကျမ်းပေါင်း (၁၀၀)
ကျော်တွင် ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်းသည်
ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဒီပနီကျမ်း
တစ်စောင် ဖြစ်သည်။ လယ်တီဆရာ
တော်ဘုရားကြီးသည် ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်း
ကြီးကို ခရစ်နှစ် ၁၈၉၈ ခုနှစ် (မြန်မာနှစ်
၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်
နေ့) သက်တော် (၅၂) နှစ်တွင် ရေးသား
ပြုစုခဲ့သည်။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်းရေးသားပြုစုခဲ့ရ
ခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂ
ဒီပနီကျမ်း၏နိဂုံးတွင် -

‘၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လ
ဆန်း ၄ ရက်၊ ၅ ရက်တွင် ဘီးလင်းမြို့
ကုသိနာရုံဘုရားကို အဖူးအမြော်ရောက်
သောအခါ ယင်းတောင်ပေါ်တွင်နေသော
ရဲသေ့ဆရာနှင့်တွေ့ကြရာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
ဟု ဆိုအပ်သော အတ္တဝါဒပါဒါန် ဖြစ်ဖျက်
ရာသော နည်းလမ်းကို ရဲသေ့ဆရာ
လျှောက်ထားချက်နှင့် မုံရွာမြို့ ဝိဇ္ဇာ
ပေါက်လမ်းကို ပြဆိုရေးသားလိုက်သော
‘ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ’ ဤကျမ်းစာသစ်သည်
၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်
နေ့တွင် အပြီးသို့ရောက်သတည်း’

ဟူ၍ ဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ခဲ့
သည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်းကြီးတွင် ဝိဇ္ဇာငါးမျိုးနှင့်
ပဓာနိယင်္ဂါးငါးပါးအကြောင်းကို ပဓာန
ပြု၍ ဒီပနီကျမ်း ဟူသော အင်္ဂါရပ်နှင့်
အညီ ပါဠိဝါထာတော်များကို အတိုးအ
ကားပြု၍ ရှင်းလင်းလွယ်ကူနားလည်စေ
နိုင်သော မြန်မာစကားပြေအရေးအသား
ဖြင့် အကျယ်ဖွင့်ဆို ရှင်းပြရေးသားခဲ့
သည်။

ဝိဇ္ဇာငါးမျိုး၏ အကြောင်းအရာ
ကို -

ဝိဇ္ဇာသည် ဝေဒဝိဇ္ဇာ၊ မဇ္ဈဝိဇ္ဇာ၊
ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာ၊ လောကီယဝိဇ္ဇာ၊ အရိယ

ဝိဇ္ဇာဟူ၍ ငါးပါးရှိ၏။
ဝေဒဝိဇ္ဇာ ဟူသည် သာ
မဗေဒင်၊ ယဇုဗေဒင်၊ ဣရုဗေ
ဒင်၊ အာထဗ္ဗန ဗေဒင် ဟူသော
ဗေဒင်လေးမျိုးသည် ဝေဒဝိဇ္ဇာ
မည်၏။
မဇ္ဈဝိဇ္ဇာ ဟူသည် အမျိုးမျိုး
သော လက္ခဏာကျမ်း၊ အမျိုးမျိုး
သော နိမိတ်ကျမ်း၊ အမျိုးမျိုးသော
နက္ခတ်ကျမ်း၊ အမျိုးမျိုးသောမဇ္ဈရား
ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း အစရှိ
သော လောကီပညာဟူ၍ ယခုလောက
၌ ခေါ်ဝေါ်ကြသောအတတ်မျိုး၊ ပညာ
မျိုး ဟူသမျှသည် မဇ္ဈဝိဇ္ဇာမည်၏။
ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာ ဟူသည် ဆေးဝိဇ္ဇာ၊
အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာဟူ၍

ဝိဇ္ဇာ ဓရကျမ်းများ၌လာသော ဓနသိဒ္ဓါ၊ ပထဝီ သိဒ္ဓါ၊ ဥဒကသိဒ္ဓါ၊ အာကာသသိဒ္ဓါ၊ အာယုသိဒ္ဓါ၊ စိန္တာမယသိဒ္ဓါများ၌ ပေါက်ရောက်သဖြင့် နတ်၊ သူကြားတို့၏ တန်ခိုး အဘိညာဏ်တန်ခိုးတို့နှင့် အလားတူ တတ်စွမ်းနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမျိုးဟူသမျှသည် ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာမည်၏။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ ဟူသည် - ကတမာဝိဇ္ဇာမယာက္ခန္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇေဓရာ ဝိဇ္ဇပရိဝေပေတွာ ဝေဟာသံဂစ္ဆန္တိ၊ အာကာသေ အန္တလိက္ခေ ပတ္တိပ္ပိန္ဒိ ဒဿေန္တိ၊ အသယံ ဒဿေန္တိ၊ ရထေ ဒဿေန္တိ၊ ပတ္တိပ္ပိန္ဒိ ဒဿေန္တိ၊ ဝိဝိဓေ သေနာဗျူဟံ ဒဿေန္တိ၊ အယံ ဝိဇ္ဇာမယာ ကုဒ္ဓိံ။

ဟူ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်တွင်လာသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ကတမာ - အဘယ်မည်သော တန်ခိုးသည်၊ ဝိဇ္ဇာမယာက္ခန္ဓိ - အတတ်ဖြင့်ပြီးသောတန်ခိုးမည်သနည်း။ ဝိဇ္ဇာဓရာ - ဝိဇ္ဇာရိတ်တို့သည်၊ ဝိဇ္ဇ - အတတ်ပညာကို၊ ပရိဝေပေတွာ - စိပ်၍ (ဝါ) နှိုး၍ ဝေဟာသံ - ကောင်းကင်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ - ပျံသွားကြကုန်၏။ အန္တလိက္ခေ - ရေးခြစ်ထင်သော၊ အာကာသေ - မိုးကောင်းထင်၍၊ ပတ္တိပ္ပိန္ဒိ - ဆင်တပ်ကိုလည်း၊ ဒဿေန္တိ - ဖန်ဆင်း၍ ပြုနိုင်ကုန်၏။ အသယံ - မြင်းတပ်ကိုလည်း၊ ဒဿေန္တိ - ဖန်ဆင်း၍ပြုကုန်၏။ ရထေ - ရထားတပ်ကိုလည်း၊ ဒဿေန္တိ - ဖန်ဆင်း၍ပြုနိုင်ကုန်၏။ ပတ္တိပ္ပိန္ဒိ - လက်နက်ကိုင် ခြေသည် သူရဲတပ်ကိုလည်း၊ ဒဿေန္တိ - ဖန်ဆင်း၍ပြုနိုင်ကုန်၏။ ဝိဝိဓံ - အထူးထူးအပြားပြားသော၊ သေနာဗျူဟာ - စစ်သည် ဝိုက်ထု အစုအဖွဲ့အလုံးအရင်းကိုလည်း၊ ဒဿေန္တိ - ဖန်ဆင်း၍ပြုနိုင်ကုန်၏။ အယံ - ဤသည်လျှင်၊ ဝိဇ္ဇာမယာက္ခန္ဓိ - အတတ်ဖြင့်ပြီးစေနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမယတန်ခိုးမည်၏။

ယခုအခါတွင် ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်းကို လုပ်၊ ကြံလို့သည် ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တို့ မိမိကိုယ်၌ အမြဲထုံစေ၍ တန်ခိုးကြီးသော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ရုက္ခဌ၊ ဘူမဌ၊ ပဗ္ဗတဌနတ်တို့ကို ထည်းကောင်း၊ မန္တရား၊ အင်းအိုင်မျိုးကို အုပ်စိုးသောဝိဇ္ဇာ၊ ဝေဒနတ်တို့ကိုလည်း တောင်း၊ သိုက်သမိုင်းဝင် ဆေးပင်မျိုး၊ ဘောက်ဓာတ်မျိုးတို့ကို အုပ်စိုးသော ဩသမိဒေဝနတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဤအလုံးစုံသောနတ်တို့ကို ရင်ဝယ်သား ထူးသို့ သနားချစ်ခင် ကျွမ်းကျင်လေးမြတ်အောင် မိတ်သဟာယပြုလုပ်၍ ကြံမှ

ထမြောက်နိုင်ရာသည်။

ဤဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာသည် နတ်တို့၏ ကမ္မဝိပဏာနိတန်ခိုးကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမယိဒ္ဓိတန်ခိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့၍ နတ်တို့ မနာလိုရှိတတ်သည်။ မနာလိုရှိသည် အတွက် အသက်၏အန္တရာယ်၊ ဆေးဝါး၏အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်သည်။

လောကီယဝိဇ္ဇာ ဟူသည် သာသနာပအခါ၌ သရဘင်္ဂ၊ သုနေတ္တာ၊ အရကအစရှိသောရသေ့ကြီးတို့သည် ကသိုဏ်းဈာန်တို့ကိုရပြီး နိုင်နင်းပြီးနောက် အားထုတ်၍ ရအပ်သော ဣဒ္ဓိဝိဒအဘိညာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ စေတောပရိယ၊ ပဗ္ဗေနိဝါယ၊ ယထာကဗျပဂ၊ အနာဂတံသအဘိညာ ဟူသော အဘိညာဝိဇ္ဇာတို့ကို ဆိုလိုသည်။

ဤလောကီအဘိညာဝိဇ္ဇာတို့သည် ကား ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာ၊ သာဝကတို့နှင့်လည်း ဆက်ဆံကုန် ၏။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကတို့ ရအပ်၊ ရောက်အပ်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးတို့၌အတွင်းဝင်ကုန်၏။

အရိယာဝိဇ္ဇာဟူသည် အနိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဒုက္ခဝိဇ္ဇာ၊ အနတ္တဝိဇ္ဇာ၊ မဂ္ဂဝိဇ္ဇာ၊ ဖလဝိဇ္ဇာတို့ကို ဆိုသည်။ စတုသစ္စာဉာဏ်လေးပါးကို ဆိုသည်ဟူ၍လည်း ဆိုရပါ၏။ အရိယာဝိဇ္ဇာသည် သာသနာတော်အတွင်း၌သာ ထမြောက်ပေါက်ရောက်အောင်ကြံဆောင်နိုင်သည်။ သာသနာပအခါ၌ကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တစ်ပါးသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ထမြောက် ပေါက်ရောက်အောင် အားထုတ်နိုင်သောခွင့်မရှိဟူ၍ ရှင်းလင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သာသနာငါးထောင်ခေတ်သမယသည် အရိယာဝိဇ္ဇာ၏ ခေတ်သမယ ဖြစ်သည်။ အရိယာဝိဇ္ဇာလမ်းကို ပေါက်ရောက်ထမြောက်အောင် ကြံဆောင် အားထုတ်နိုင်သောသူမှသာ လျှင် ဘုရားကို တွေ့မြင်ဖူးမြော်ရသော သူ၊ ဘုရားသာသနာကို တွေ့ကြုံရသော သူ ဟူ၍ ဆိုထိုက်ပေသည်။

အရိယာဝိဇ္ဇာဖြစ်နိုင်သော ပဓာနိယင်္ဂအင်္ဂါငါးပါးကိုလည်း လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနိကျမ်းကြီးတွင် (၁) ဘုရား၌ ယုံကြည်ခြင်းသည် အင်္ဂါတစ်ပါး၊ (၂) ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ကျန်းမာခိုင်ခံ့ခြင်းသည် အင်္ဂါတစ်ပါး၊ (၃) ဝမ်းတွင်းနုလုံးဖြောင့်စင်းခြင်းသည် အင်္ဂါတစ်ပါး၊ (၄) ဝိရိယထက်သန်ခြင်းသည် အင်္ဂါတစ်ပါး၊ (၅) ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့

၏ဖြစ်ပွားမှု၊ ချုပ်ကွယ်မှုတို့၌ ဉာဏ်၏ စူးရှခြင်းသည် အင်္ဂါတစ်ပါး ဟူ၍ ဖော်ထုတ်တင်ပြပြီး ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အရိယာဝိဇ္ဇာလမ်းကို ယခုမျက်မှောက် ပေါက်ရောက်ထမြောက်အောင် လုပ်၊ ကြံနိုင်၏ ဟူ၍ ပဉ္စဂ်တ္တရပါဠိတော်တွင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သည်ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနိကျမ်းတွင် အရိယာဝိဇ္ဇာဖြစ်နိုင်သော ပဓာနိယင်္ဂအင်္ဂါငါးပါး၏ အနှစ်သာရနှင့် ပေါက်ရောက်ထမြောက်အောင် ကျင့်ကြံနည်းများကို အသေးစိတ် ဖွင့်ဆို ရှင်းပြ ရေးသားလမ်းညွှန်ခဲ့၏။

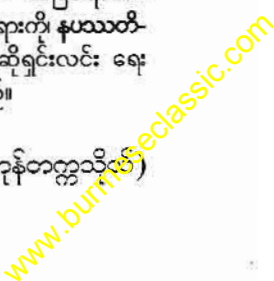
ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနိကျမ်း၏ အနှစ်သာရအဖြစ် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် -

- ဓမ္မဟိ သော ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနပဿတိ၊
  - ဓမ္မံ အပဿန္တော မံ နပဿတိ၊
  - ဓမ္မဟိ သော ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုပဿတိ၊
  - ဓမ္မံ ပဿန္တော မံ ပဿတိ -
- ဟူသော ဣတိဝုတ်ပါဠိတော်လာ ဂါထာတော်ဖြင့် -

ဟိ - ထိုငါဘုရား၏ သင်္ကန်းစွန်းကိုဆွဲကိုင်၍ ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ပါလျက် ငါဘုရားနှင့် ဝေးကွာလျက်ဟုဆိုသော စကားသည် မှန်၏။ ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့၊ သော ဘိက္ခု - ငါဘုရား၏ သင်္ကန်းစွန်းကို ဆွဲကိုင်လျက် ဖဝါးခြေထပ်လိုက်သောရဟန်းသည်၊ ဓမ္မံ - သစ္စာလေးပါးတရားကို၊ နပဿတိ - မသိမြင်၊ ဓမ္မံ - သစ္စာလေးပါးတရားကို၊ အပဿန္တော - မသိမြင်ရသောရဟန်းသည်၊ မံ - ငါဘုရားကို၊ နပဿတိ - မဖူးမမြင်ရ။

ဟိ - ထိုငါဘုရားနှင့် ယူဇနာတစ်ရာ ကွာခြား၍ နေခြင်းသော်လည်း ငါဘုရားနှင့်နီးလှ၏ ဟူသော စကားသည် မှန်၏။ ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့၊ သော ဘိက္ခု - ထိုငါဘုရားနှင့် ယူဇနာတစ်ရာ ကွာခြားသော အရပ်ဌာန၌နေသော ရဟန်းသည်၊ ဓမ္မံ - သစ္စာလေးပါးတရားကို၊ ပဿတိ - မြင်၏။ ဓမ္မံ - သစ္စာလေးပါးတရားကို၊ ပဿန္တော - သိမြင်ရသော ရဟန်းသည်၊ မံ - ငါဘုရားကို၊ နပဿတိ - ဖူးမြင်ရ၏ ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်း ရေးသား လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

လှမြင့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဤလသည်

မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလှ

သော နှစ်ဦးအခါသမယဖြစ်စေ

ပီတောက်ရန်ခေမယအဖြစ်

အဖို့ ယုံလွှင့်သင်းထံအား

ပြစ်၏။

နှစ်ဟောင်းမှ အညှစ်အညှာ

ကင်းစင်ကုန်ပျောက်၍ မင်္ဂလာ

သောနှစ်သစ်သို့ စတင်ကူးပြောင်း

၏။

မသိခဲ့၍ အကုသိုလ် ကုသိုလ်ပြု

ခြင်းဖြစ်စေ၊ သိလျက်နှင့် အကုသိုလ်

ကုသိုလ်ပြုခြင်းဖြစ်စေ၊ မသိခြင်းနှင့် သိ

ခြင်း၏ကြားတွင် အကြောင်းမည်မျှက

မူများ ဖန်တီးခဲ့မိသည်ဖြစ်စေ အားလုံး

ကိုညည်နှစ်ဟောင်းအတာပေါင်းကြောင့်

နှင့်အတူ လွင့်မောကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်

ဖြစ်၏။

နှစ်သစ်အတွက် ဆောင်သင့်တာ

ကိုဆောင်ရင်း ရှောင်သင့်တာကို ရှောင်

ကြရပေတော့မည်။

မင်္ဂလာရှိရှိ ကြုံတွေ့ရတော့မည့်

အနာဂတ်ဘဝခရီးအတွက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်

ပြတ်ဘုရား၏ ဒေသနာတော်နှင့်အညီ

ကာယကံမကောင်းမှု၊ ဝစီကံမကောင်းမှု၊

မနောကံမကောင်းမှုမှန်သမျှတို့ကို သိလ

လက်နက်၊ သမာဓိလက်နက်၊ ပညာ

လက်နက်တို့ဖြင့် ဝယ်ရှားရင်း

အားရပေတော့မည်။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ နာမာရုံ

ကာယရာဂတို့ကို ပွားထုံကြ

တော့မည်။

မင်္ဂလာ ဟူသည် မကောင်းမှု

ကို ပယ်ဖျက်၍ ကောင်းမှုကို တည်

ဆောက်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ မကောင်းမှု

ကို ပယ်ဖျက်တတ်သော သဘောသည်

မင်္ဂလာမည်သကဲ့သို့ ကြီးပွားချမ်းသာ

ခြင်း၏အကြောင်းကို ပြစ်စေသော

သဘောသည်လည်း မင်္ဂလာမည်၏။

လောကီကောင်းကျိုး၊ လောကု

တ္တရာကောင်းကျိုး၊ ဝေပျာတိုးစေမည့်

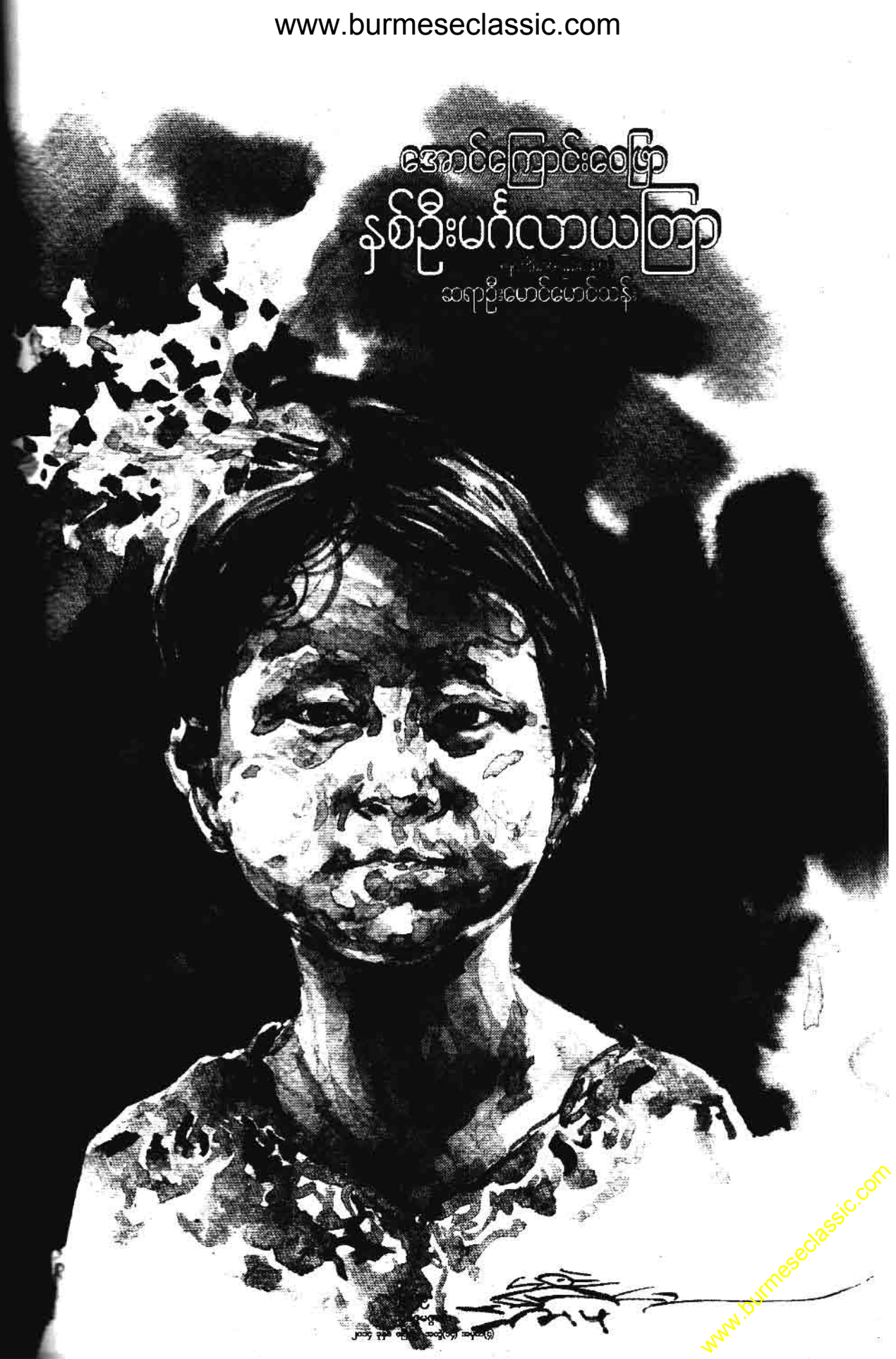
ပြောဆိုပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ်အားလည်းကောင်း၊ ကိုယ့်

ဝိသားစု ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အား လည်း

အောင်ကြောင်းစေဖြာ
နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန့်

ကောင်း၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်တိုင်းပြည် အား လည်းကောင်း အလှဆင်ကြဖို့ မင်္ဂလာနှစ်ဦးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါပြီ။

လောကီအလို့ နှစ်ဦးမင်္ဂလာ ယကြာတို့ မြောက်မြားစွာရှိကြပါသည်။

သို့သော် မည်သည့်ပညာရှင်ကြီး များကိုမဆို ဆန့်ကျင်မှုတင်းစွာ ဝါရဝပြု လျက် -

ကျွန်ုပ်တို့စွမ်းနိုင်သည့်ဘက်မှ - တစ်နှစ်တွင်တစ်လ၊ တစ်လတွင်

တစ်ရက်၊ တစ်ရက်တွင် တစ်နာရီခွဲသာ စီရင်ခွင့်ရှိသော ကောင်းခြင်းဝေဖြာ

နှစ်ဦးမင်္ဂလာယကြာကြီးများဖြင့် သူရဲရည် ပရိသတ်ကြီးအတွက် ကံဆိုး၊ ကြမ္မာဆိုး၊

ပြိုဟ်စီး၊ ပြိုဟ်နင်းဆိုးတို့ ဝေးသထက်ဝေး၊ လွင့်သထက်လွင့်၍ ကောင်းကျိုးချမ်း

သာမင်္ဂလာများ ပွားများစေတော့အံ့။

မြန်မာနှစ် ၁၃၇၅၊ နှောင်းတန်ခူး လပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊

ဧပြီလ ၁၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မြန်မာ စံတော်ချိန် မွန်းလွဲ နေ့ စက် (၂) နာရီ၊

(၂၃) မိနစ်၊ (၂၀) စက္ကန့်အချိန်တွင် မဟာသင်္ကြန်တက်၍ ၁၃၇၆ သို့ ကူး

ပြောင်း၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် (၆) နာရီမှ

(၇) နာရီခွဲအတွင်း - တနင်္လာသားသမီး (တနင်္လာ

အမည်ရှင်) တို့သည် - မြောက်အရပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ

၍ - ခြေထောက်နှစ်ဖက်အောက်တွင်

ပျဉ်းမ (၅) ရွက်၊ အုန်းတစ်ထွာခန့် (၁) ရွက်၊ ရွက်လှ (၄) ရွက်ကို အဖျား

ပိုင်းများ မျက်နှာမူရာဘက်သို့လှည့်၍ ခင်းပြီးနင်းထားပါ။ (သစ်ရွက်မှောက်

မှောက်၊ လှန်လှန်ရပါသည်။) လက်တစ်ကမ်းအနားတွင် ရေ

စည်အဖုံးပေါ် (သို့) ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထားပြီး ပန်းကန်

ပြားထဲမှာ သပြေ (၆)ညွန့်၊ ဆီး (၃)ညွန့်၊ ဒန်း (၇) ညွန့် ထည့်ထားပါ။ တရော်

ကင်ပွန်းခေါင်းလျှော်ရည်ကိုလည်း အသင့် ထားပါ။

ပြီးရင် သမ္မဒွေ(၁၀)ခေါက်ရွတ်ပြီး ခေါင်းလျှော်ပါ။ တရော်ကင်ပွန်းဖတ်များ

ကုန်အောင်ခေါင်းဆေးပါ။ နောက်ဆုံး ကျန်သောရေသန့်ကို ဆောင်ပန်းများ

ထည့်ထားသောပန်းကန်ပြားယူ၍ ပန်း ကန်ပြားထဲသို့ လက်နှင့်သပ်ချပါ။ ၎င်း ခေါင်းဆေးရေနှင့် ဆောင်ပန်းများကို

မျက်နှာမူရာရေခဲလှမ်းလှမ်းတွင် သွား စွန့်သွန်လိုက်ပါ။

ဆောင်ပန်းများ သွားစွန့်နေစဉ် နင်း၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော နင်းကြမ်းအရွက်

များကို စနေနာမည်ရှင်တစ်ဦးဦးကယူပြီး အရှေ့မြောက်အရပ်ဘက်သို့သွားစွန့်ရ

ပါမည်။ (မိဘများပြုလုပ်ပေး၍မရပါ။) ပြီးရင် မူလနေရာပြန်လာ၊ ရေခွိုး

(ခေါင်းထပ်ဆေးစရာမလိုတော့ပါ။) အားလုံးပြီးပြီဆိုလျှင် -

သန့်ရှင်းစွာ လျှော်ဖွပ်ထားသည့် အဝတ်များဝတ်ဆင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု

ရပါတော့မည်။ ဘုရားရင်ကို ပန်းပေါင်းစုံ၊ အမွှေး

နံ့သာ၊ သစ်သီးဆွမ်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ ပြီးရင် 'မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်တော်ကြီး'

ကို (၂၇) ကြိမ်ရအောင် ရွတ်ဆိုပါ။ ပြီးပြီဆိုသည်နှင့် -

သက်ရှိထင်ရှား မိဘနှစ်ပါးကို တစ်နှစ်လုံးပြောများဆိုများပြုခဲ့မိသည်

များ ဝန်ချတောင်းပန်၍ ရိုသေစွာ ကန်တော့ပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ ဟော ကြားတော်မူကြသည့်အတိုင်း မိဘနှစ်ပါး

သည် ကိုယ့်အတွက် နေ့စဉ် ကုသိုလ် ပွားများစေနိုင်သည့်ကုသိုလ်ထုပ်ကြီးများ

ဖြစ်၏။ မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေ ရသည့်အတွက် နေ့စဉ် ပြောမပြနိုင်

လောက်သည့် ကုသိုလ်ထူးကြီးများရနေ ရ၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောများ ဆိုများရှိတတ်သည့်သဘောကို မေ့ထား

၍မရ။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးကို ရိုသေ စွာ ကန်တော့ပါ။

သက်ရှိထင်ရှား မိဘနှစ်ပါး မရှိ တော့လျှင် ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ပါ။

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ အာစရိယဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်အ

ပေါင်းတို့ကို ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ပါ။ ပြီးရင် မပြစ်မှားအပ်သော ခင်ပွန်း

ကြီး (၁၀) ပါးကို ရိုသေစွာ ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ပါ။

အားလုံးပြီးပြီဆိုသည်နှင့် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုရန် အဆင်သင့်သူများတို့

သည် ဘုရားစေတီပုထိုးများသို့သွား၍ ရောင်တော်ဖွင့်ခြင်း၊ အမှိုက်ရှင်းခြင်း၊

ရင်ပြင်တော် တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊

အလင်းဖွင့်ပူဇော်ခြင်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးများနှင့် ပူဇော်ခြင်း။

ငါး၊ ငှက် စသည့် သတ္တဝါလေး များကို ဘေးမဲ့လွှတ်ပေးခြင်း တစ်နိုင်ပြု

ပါ။ အလှူဒါနတစ်ခုခုပြုပေးပါ။

နှစ်ဦးမင်္ဂလာယကြာကြီး အောင် မြင်သွားပါပြီ။

ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုပြီးသည်နှင့်၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ဦး

မင်္ဂလာယကြာကြီး အောင်မြင်နေပါပြီ။ တစ်နေ့ကုန် သရဇ္ဈာန်ပွားများနေခြင်း၊

ဂုဏ်တော်များပွားများနေခြင်း၊ ဗုဒ္ဓါနုဿ တိဘာဝနာများပွားများနေခြင်း၊ အာနာ

ပါနုဇ္ဈမှတ်နေခြင်းများသာပြုပါ။ နိုင် သရွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေလိုက်ပါ။

အကြောင်းမညီညွတ်၍ အိမ်မှာ သာ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပြီး

ကုသိုလ်ပွားများနေလျှင်လည်း နှစ်ဦး မင်္ဂလာယကြာကြီး ထမြောက်အောင်

မြင်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းညီညွတ်၍ အပြင်သို့

သွားလာ ကုသိုလ်ပြုနိုင်သည်ဆိုလျှင် ကုသိုလ်ပြုရမည့် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်

များ၊ ဇီဝိတဒါနကုသိုလ်များကို ပြုဆို လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်အပြင်သို့ မထွက်အားလျှင် လည်း ခေါင်းလျှော်၊ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ

နှင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်မှုများပြီးလျှင် အောင်မြင်သွားပါပြီ။

နံနက် (၇) နာရီခွဲမှ (၉) နာရီအတွင်း စနေသားသမီး (စနေနာမည်ရှင်)

တို့သည် - မျက်နှာမူရာ/ဆောင်ပန်းစွန့်ရာ - တောင်အရပ်။

ဆောင်ပန်း - ရွက်လှ (သို့) ဝါး ၄ ညွန့်၊ အုန်း ၁ ညွန့်၊ ပျဉ်းမ ၅ ညွန့်

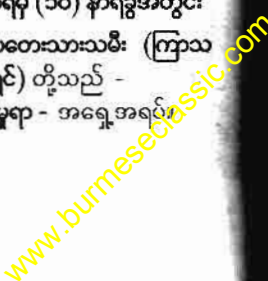
(သို့) ပန်းဖြူ ၅ ပွင့်။ နင်းကြမ်း - ဆီး ၃ ခက် (ဆူးများ

ဖဲ့ထားပါ။) သီဟိုဠ် ၆ ရွက်၊ ကြံရွက် တစ်ထွာခန့် ၂ ရွက်။

နင်းကြမ်းစွန့်ရန် - မြောက်အရပ်။ စွန့်ပေးရန်နေ့သား - ကြာသပ

တေး။ နံနက် (၉) နာရီမှ (၁၀) နာရီခွဲအတွင်း ကြာသပတေးသားသမီး (ကြာသ

ပတေးနာမည်ရှင်) တို့သည် - မျက်နှာမူရာ - အရှေ့အရပ်။

ဆောင်ပန်း - ကံကော် ၂ ညွန့်၊ သပြေ ၆ ညွန့်၊ ဆီး ၃ ညွန့် (သို့) စံပယ် ပန်း ၃ ပွင့်။
နင်းကြမ်း - အုန်း ၁ ရွက်၊ ရွတ်လှ ၄ ရွက်၊ ဒန်း ၇ ခက်။
နင်းကြမ်းစွန်းရန် - တောင်အရပ်။
စွန်းပေးရန်နေ့သား - အင်္ဂါ။

နံနက် (၁၀) နာရီခွဲမှ (၁၂) နာရီအတွင်း
အင်္ဂါသားသမီး (အင်္ဂါနာမည်ရှင်) တို့သည် -
မျက်နှာမှရာ - အနောက်တောင် အရပ်။
ဆောင်ပန်း - ဒန်း ၇ ညွန့်၊ ရွတ်လှ (သို့) ဝါး ၄ ညွန့်၊ အုန်း ၁ ညွန့်။
နင်းကြမ်း - သီဟိုဠ် ၆ ရွက်၊ ကြံ ရွတ်တစ်ထွာခန့် ၂ ရွက်၊ ပျဉ်းမ ၅ ရွက်။
နင်းကြမ်းစွန်းရန် - အရှေ့အရပ်။
စွန်းပေးရန်နေ့သား - တနင်္ဂနွေ။

ရွက်တည့်(၁၂)နာရီ မှ (၁)နာရီခွဲအတွင်း
တနင်္ဂနွေသားသမီး (တနင်္ဂနွေ နာမည်ရှင်) တို့သည် -
မျက်နှာမှရာ - အနောက်အရပ်။
ဆောင်ပန်း - ပျဉ်းမ ၅ ညွန့် (သို့) ဝါး ၅ ပွင့်၊ ကံကော် ၂ ညွန့်၊ သပြေ ၆ ညွန့်။
နင်းကြမ်း - ရွတ်လှ ၄ ရွက်၊ ဒန်း ၇ ခက်၊ ဆီး ၃ ခက်။
နင်းကြမ်းစွန်းရန် - အနောက် ဆောင်အရပ်။
စွန်းပေးရန်နေ့သား - သောကြာ။

(၁)နာရီခွဲမှ (၃)နာရီအတွင်း
သောကြာသားသမီး (သောကြာ နာမည်ရှင်) တို့သည် -
မျက်နှာမှရာ - အရှေ့တောင် အရပ်။
ဆောင်ပန်း - ဆီး ၃ ညွန့် (သို့) စံပယ် ၃ ပွင့်၊ ဒန်း ၇ ညွန့်၊ ရွတ်လှ ၄ ညွန့်။
နင်းကြမ်း - ကြံတစ်ထွာခန့် ၂ ပွင့်၊ ပျဉ်းမ ၅ ရွက်၊ အုန်း ၁ ရွက်။
နင်းကြမ်းစွန်းရန် - အနောက် အရပ်။
စွန်းပေးရန်နေ့သား - ဗုဒ္ဓဟူး။

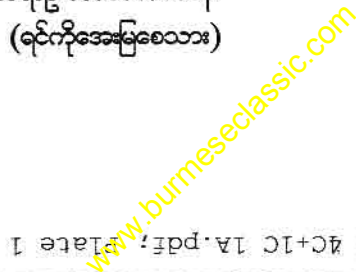
(၃) နာရီမှ (၄) နာရီအတွင်း
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး (ဗုဒ္ဓဟူးနာမည် ရှင်) တို့သည် -
မျက်နှာမှရာ - အရှေ့အရပ်။

အင်္ဂါသားသမီး (အင်္ဂါနာမည်ရှင်) တို့သည် -
မျက်နှာမှရာ - အရှေ့တောင် အရပ်။
ဆောင်ပန်းသည် အညွန့်များသာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ပြီး နင်းကြမ်းသည် အရွတ် အခက်များဖြစ်ရပါမည်။
ဆောင်ပန်းတွင် ပျဉ်းမ (၅) ညွန့် မရက ပန်းဖြူ (၅) ပွင့် ရပါသည်။ ဆီး (၃) ညွန့်မရက စံပယ် (၃) ပွင့်ရပါသည်။ ဒန်း၊ ကံကော်အညွန့်များဆိုလျှင် တစ်မိုက်ခန့်သာသာ၊ လက်သုံးလုံးခန့် သာသာ အညွန့်အဖျားပိုင်းလေးများဆို ရပါသည်။
နင်းကြမ်းတွင် သပြေ၊ ကံကော်၊ အင်ကြင်းနှင့်ပန်းများ မသုံးရပါ။ (နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာသည် လုံးဝ အတိမ်းအစောင်းမခံသည်ကို သတိပြု ပါ။ မှား၍ မရပါ။)
အရေးကြီးသည်မှာ - နင်းကြမ်းပြုရမည့် အရွက်အခက် တို့သည် မိဘများနှင့် နံတူနေပါက ဤ ခေါင်းလျှော်ခေါင်းဆေးကို လုံးဝမပြုပါ နှင့်။ မိဘနံတူကို နင်းကြမ်းလုပ်၍ မရပါ။ ခိုက်သွားတတ်ပါသည်။
မိုးမိုးသာ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပြီး ကျန်သောပူဇော်ခြင်း များနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အရက်သေစာသောက်စားလေ့ရှိ သူများ ဤနှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာကိုပြုလုပ် ၍ စွမ်းမည်မဟုတ်ပါ။
မိဘနှစ်ပါးကို အပြစ်မြင်လေ့ရှိသူ များ၊ ပြန်လှန်ပြောဆိုတတ်သူများ ဤ နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာကို ပြုလုပ်၍ မစွမ်း နိုင်ပါ။
နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာခန်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။
ဦးခေါင်းဆေးခြင်းဖြင့် လိုရာဆန္ဒ ပြီးစေ ဟူသော ရှေးဆရာတော်ကြီး များ၊ ပညာရှိကြီးများ၏ ဆိုဆုံးမဩဝါဒ များကို မကြာခဏ ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့၊ လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။
ဤခေါင်းလျှော်ခေါင်းဆေးနှစ်ဦး မင်္ဂလာယတြာကြီးများသည် - ဘုန်းကံ အလွန်တက်သွားတတ်

ကျန်းမာရေးဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေး ဖြစ်စေ၊ လူမှုရေးဖြစ်စေ၊ ပညာရေးဖြစ် စေ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်သွားကြ သည်သာ များ၏။
ယုံကြည်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ပါလေ။
လောက် အစီအရင်များစွာထဲမှ အောင်မြင်မှုများစွာကို ပေးစွမ်းနိုင်လှ သော အစီအရင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။
အကြံပြုချင်သည်မှာ - နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာကြီး စတင် သည့်နေ့မှစ၍ နေ့စဉ်မပျက် ၂၄-ပစ္စည်း ကို သက်စေ့ရွတ်ဆိုကြရန် အကြံပြုပါ သည်။ တစ်နှစ်လုံးရွတ်ပါ။ အချိန်ကိုရ အောင်ယူပြီးရွတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘုရား ရှင်အား နေ့စဉ် သောက်တော်ရေ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ နံ့သာတို့နှင့် ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် ရိုသေစွာထိုင်ရွတ် ပါ။
'ဘယ်လိုမှအချိန်မရလိုပါ'ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနှင့် သွားရင်းလာရင်း ရွတ်ပါ။ ရွတ်ဖြစ်ဖို့သာ လိုပါသည်။
'တို့က စိတ်ပါရင် ရှိခိုးတယ်၊ စိတ် မပါရင် နေလိုက်တယ်' ဟု ဆိုသူများကို မဆိုလိုပါ။
လိုအပ်သည်ဟုထင်သူများကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။
အချိန်မရလို့ မရွတ်ဖြစ်ပါဆိုသည် ထက် သွားရင်းလာရင်းရွတ်နေခြင်းသည် ဝစီကံကုသိုလ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ရန်ခင်းကြမ်း တမ်းစွာ ဆဲဆိုနေခြင်း၊ လိမ်ညှာနေခြင်း၊ အတင်းအဖျင်းပြောနေခြင်း၊ ကုန်းချော နေခြင်းမဟုတ်၍ အကုသိုလ်မဖြစ်တော့ ပါ။ ကိုယ့်နှုတ်သည် အလွန်တန်ဖိုးရှိနေ ပါပြီ။ ရွတ်ပါများလာလျှင် ဝစီဒုစရိုက် ဟူသည် ဘာမှန်းပင်မသိတော့အောင် ဝေးဝေးသွားပါပြီ။
နောက်မှ စိတ်ပါမှရွတ်မယ်ဆို လျှင် ဘာမှရမည်မဟုတ်သေးပါ။
ထို့ကြောင့် - သွားရင်းလာရင်းစားရင်း ရွတ်နေ ပါ။
ကိုယ်ရွတ်နေသော အချိန်များ သည် အလွန်မှတန်ဖိုးရှိသောအချိန်များ သာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်ဟု - နှစ်ဦးမင်္ဂလာစကားဖြင့် ဂါရဝပြု ရင်း...။

ဆောင်ပန်းသည် အညွန့်များသာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ပြီး နင်းကြမ်းသည် အရွတ် အခက်များဖြစ်ရပါမည်။
ဆောင်ပန်းတွင် ပျဉ်းမ (၅) ညွန့် မရက ပန်းဖြူ (၅) ပွင့် ရပါသည်။ ဆီး (၃) ညွန့်မရက စံပယ် (၃) ပွင့်ရပါသည်။ ဒန်း၊ ကံကော်အညွန့်များဆိုလျှင် တစ်မိုက်ခန့်သာသာ၊ လက်သုံးလုံးခန့် သာသာ အညွန့်အဖျားပိုင်းလေးများဆို ရပါသည်။
နင်းကြမ်းတွင် သပြေ၊ ကံကော်၊ အင်ကြင်းနှင့်ပန်းများ မသုံးရပါ။ (နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာသည် လုံးဝ အတိမ်းအစောင်းမခံသည်ကို သတိပြု ပါ။ မှား၍ မရပါ။)
အရေးကြီးသည်မှာ - နင်းကြမ်းပြုရမည့် အရွက်အခက် တို့သည် မိဘများနှင့် နံတူနေပါက ဤ ခေါင်းလျှော်ခေါင်းဆေးကို လုံးဝမပြုပါ နှင့်။ မိဘနံတူကို နင်းကြမ်းလုပ်၍ မရပါ။ ခိုက်သွားတတ်ပါသည်။
မိုးမိုးသာ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ခေါင်းလျှော်ပြီး ကျန်သောပူဇော်ခြင်း များနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အရက်သေစာသောက်စားလေ့ရှိ သူများ ဤနှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာကိုပြုလုပ် ၍ စွမ်းမည်မဟုတ်ပါ။
မိဘနှစ်ပါးကို အပြစ်မြင်လေ့ရှိသူ များ၊ ပြန်လှန်ပြောဆိုတတ်သူများ ဤ နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာကို ပြုလုပ်၍ မစွမ်း နိုင်ပါ။
နှစ်ဦးမင်္ဂလာယတြာခန်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။
ဦးခေါင်းဆေးခြင်းဖြင့် လိုရာဆန္ဒ ပြီးစေ ဟူသော ရှေးဆရာတော်ကြီး များ၊ ပညာရှိကြီးများ၏ ဆိုဆုံးမဩဝါဒ များကို မကြာခဏ ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့၊ လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။
ဤခေါင်းလျှော်ခေါင်းဆေးနှစ်ဦး မင်္ဂလာယတြာကြီးများသည် - ဘုန်းကံ အလွန်တက်သွားတတ်

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(၄၉ကိုးအေးမြစေသော)

ဓမ္မစိတ်ဆွေများသို့ တင်ပြလိုသည်ကတော့ ရွှေတိဂုံစေတီ ရင်ပြင်တော်မှာ ထင်ရှားကျော်ကြား တော်မူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဘာဝနာပွားများ ဘုရားဖူးများဖြင့် လွန်စွာစည်ကားနေ သည့် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဖူးအတွေ့ အကြုံများ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုလွန်းလှ၍ မိမိကိုယ်အလေးချိန် နှင့်အညီ ရွှေစင်ရွှေသား (၂၅) ပိဿာ ကို မျက်ပါးခတ်ပြီး ရွှေသင်္ကန်းလုံးတော် ပြည့်တပ်ခဲ့သူဟု တစ်ခေတ်တစ်ခါက

ရွှင်စောပုဘုရားရှင်ပွားတော်ရှေ့တည့် တည့်မှာရှိ သံဝကာဝိုင်းပတ်ထားသော စံကားဝါပင်ခြေရင်းမှာ နေရာလွတ်တွေ လေ၏။ ထိုနေရာတွင် ဝင်ရောက်နေရာ ယူကာ ဦးစွာပထမ ခန္ဓာငါးပါး။ ရှင်နာမ် နှစ်ပါးကို ရွှင်စောပုဘုရားသို့ လှူတော်မူ ပါသည်။ ပြီးနောက် ဘုရားရိုးခိုးပါတော့ ၏။ သီလယူ၊ ပထမဂါထာတော် (၄၅) ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာ ပို့ ပြုသမျှကုသိုလ် အမျှဝေလိုက်၏။

ကံဝင်း
အံ့ဖျားကန် ပြတ်ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်မှ ထင်ရှားကျော်ကြား စေတီဘုရားများ

ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းပြည့် ရွှင်စောပုဘုရား

နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခဲ့သော သာသနာပြု အာဇာနည် ဘုရင်မကြီး ရွှင်စောပုကိုယ်တိုင် တည် တော်မူထားသော 'ဆုတောင်းပြည့်' ဘုရားသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရင်ပြင် ရာဟုထောင့်မှာ တည်တော်မူပါသည်။

၂၀၁၄ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းနေ့ခြည်အလင်း ကနဦးအစ နေ့ခြည်နုနုများ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ဦးတိုက်ဦးခိုက်ပူဇော်စေမှာ ရွှေတိဂုံရင်ပြင် တော်သို့ စာရေးသူ ရောက်လာခဲ့၏။ ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်မှ ထင်ရှားကျော် ကြား စေတီဘုရားများ၏ထူးခြားမှုများ ကို စာရေးသားဖို့ လက်ယာရစ်လှည့် လည်လာခဲ့ရာ ဘုရားဖူးများနှင့် လွန်စွာ စည်ကားလျက်ရှိသော ရာဟုထောင့်မှာ တည်ရှိ ဆုတောင်းပြည့်ရှင် စောပုဘုရား ရှေ့မှောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ပါတော့၏။ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း ဆီမီးနံ့သာစုံလင်စွာဖြင့် ကြွင်းလှိုင်စွာ ပူဇော်၊ တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်သူ ဘာဝနာ ပွားများဖြင့် စည်ကားနေသည်ကို ကြည့် နူးဖွယ်တွေ ခဲ့ရပါသည်။

တချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များသည် (၀၀၈) လုံး ပုတီးကိုးကို လျှောက်လျှောက်မြည် အောင်စိပ်လျက် တချို့သောသူများက ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်လိုက်၊ ပုတီးတစ်လုံး ချလိုက်လုပ်နေ၏။ တချို့သောသူများက တရားထိုင်၊ အာနာပါနမုတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာရေးသူလည်း ဘုရားရိုးခိုး

ရွှင်စောပုဘုရားရှေ့မှ သံဝကာဝါပင်ထားသော စံကားဝါပင်

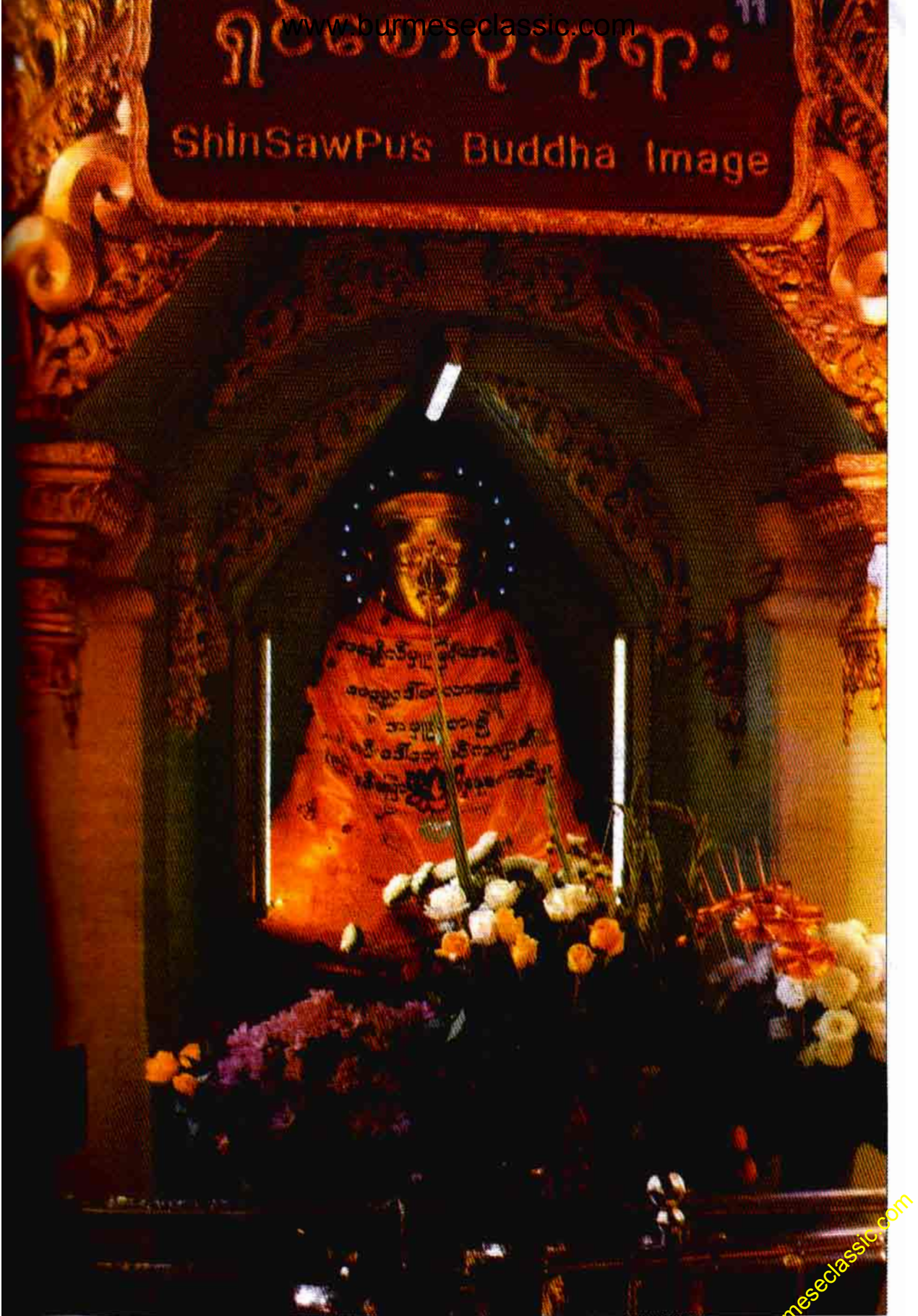

စံကားဝါပင်မှ ထူးထူးခြားခြားဆုတောင်းပြည့်

ရှင်စာပုပ္ဖာ:

ShinSawPu's Buddha Image

(၅)ရှင်စာပုပ္ဖာ (၆)ရှင်စာပုပ္ဖာ

၏။ ထိုသို့က မိမိရှိရာ စံကုန်ပစ္စည်းများ ရင်းသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာ၏။ စာရေးသူမှ ဦးစွာပထမ ပီယဝါစာ ချစ်ဖွယ်သောစကားဖြင့် မင်္ဂလာနှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်သောအခါ တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် မမ္မိတ်ဆွေများဖြစ်သွားကြတော့ ၏။

ရာထူးလုပ်ငန်းအခွင့်အလမ်း ပန်းလိုလန်း ပီယည်ဆိုသော တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်း နှင့် တွေ့ဆုံခန်း

သူ့အမည်က ကိုငွေသောင်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်း။ တပ်မတော် (ရေ) ထိုစဉ်က (လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်) တပ်မတော်ရေ တပ်အကြီးအကဲ၏အိမ်မှာ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရ၏။ ရန်ကင်း ရွှေဟင်္သာဆရာ တော်ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့ဆွမ်းကပ် ရောက်ရ၏။ တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်း လည်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်၏တပည့် ဖြစ်လာ၏။

တစ်နေ့သည့် အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ အမျိုးသမီးသည် ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာ ရဟန်းတော်အား ဆွမ်းလောင်းစဉ် ရဟန်းတော်က ဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို (၉) ရက်ပုတီးစိပ်၊ သက်သတ်လွတ်စား အဓိဋ္ဌာန်ဝန်ဝင်ဖို့ မှာကြား၏။ တစ်ဖန် လင်သားဖြစ်သူကိုလည်း တနင်္လာသား ဖြစ်သည့်မို့ သည်နှစ် တနင်္လာတာစား သောနှစ်မှာ ပိုမိုပြီးဘာသာရေးလုပ်ပါဟု မိန့်ကြားခဲ့လေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်းမှ မိန်းမ ဖြစ်သူကို တာစားသည် ဆိုသည်မှာ ဘာကို ဆိုလိုသနည်းမေးသောအခါ မိန်းမဖြစ်သူက မဖြေနိုင်။ ဤသို့ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်းက သူ၏ဆရာ တော် ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ထံသွား၍ မေးမှ ရှင်းလင်းစွာ သိရပါတော့၏။

တာစားတယ်ဆိုတာ နေ့နံ အထွတ်အထိပ်ရောက်တာ။ နေ့နံ အထွတ်အထိပ်ရောက်စဉ် ကောင်းမှု ကုသိုလ်များများလုပ်ပေးပါ။ ထူးခြားစွာ အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ သို့ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်း တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး သက်သတ်လွတ် စား၊ ဂုဏ်တော် (၉) ပါး ပုတီးစိပ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန် (၉) ရက်ဝင်ခဲ့၏။ အဓိဋ္ဌာန် ပြီးမြောက်သောအခါ မိမိတို့အနီးအပါးမှ ကပ်ပြောသကဲ့သို့ မိန့်ကြားသံကြားရ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရား ရှင်စောပုဘုရား

ဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် အလုပ် အားသည်နှင့် ရှင်စောပုဘုရားထံ ဇနီး မောင်နှံ ရောက်ကြပြီး ဂုဏ်တော်ပုတီး စိပ်ကြပြန်၏။ ရှင်စောပုဘုရားရှေ့မှောက် ပုတီးစိပ်ရောက်ရင်း အဖေကြီး ဘဘိုး မင်းခေါင်မှ ဓာတ်စီး၍ မိန့်ကြားတော်မူ ပြန်၏။

သာသနာ့ရှေ့ဆောင်ဘမင်းခေါင် မှ -

“သောဘဝါ ကူတိပိ အရဟံ စသဖြင့် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးစိပ်ပါ”

ဟု ညွှန်ကြားတော်မူပါသဖြင့် ယနေ့ယခုတိုင် ထိုဂုဏ်တော်ကို စွဲမြဲ ပုတီးစိပ်ခဲ့ပါကြောင်း တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်းမှ စာရေးသူအား စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြပေးပါသည်။ စာရေးသူ မှ ရှင်စောပုဘုရားသို့ လာရောက်၍ သက်သတ်လွတ်စား ဂုဏ်တော်ပုတီး ပွားများမှုများပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ထူးခြား မှုများကို မေးကြည့်သောအခါ တပ်ကြပ် ကြီးငွေသောင်းက မကြာခဏ လာဘ် ရှင် ငွေဝင်ပါကြောင်း၊ ထိုဆုများ (ဆုကြီး မပါသေး) မကြာခဏပေါက်ပါကြောင်း၊ မိမိသွားလိုရာခရီး၊ ဖူးလိုသောဘုရားများ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြီး အကဲမှခိုင်း၍လည်းကောင်း သွားရောက် ဖူးမြော်ရသည့်အပြင် ရာထူးလုပ်ငန်း အခွင့်အလမ်းတို့သည် အပြည့်လန်းနေ တတ်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရှင်စောပု ဘုရားတွင် စိတ်ကြည်မှုအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက ဆုတောင်း အလွန်ပြည့်ပါကြောင်းပြော ပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူမှ တပ်ကြပ် ငွေသောင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ရှင်စော ပုဘုရားတန်ဆောင်း နောက်ခံထား၍ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူပါသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း ရိုက်ယူပြီးသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးငွေသောင်းက မထင်မှတ် စွာ ရှင်စောပုဘုရားတန်ဆောင်းမှာ ဓမ္မ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်မို့ လွန်စွာဝမ်းသာပါကြောင်း၊ ဗိုလ်တထောင် သန်လျက်စွန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဝင် လည်ပါရန် မေတ္တာအနန္တ ဖိတ်မန္တကပြု ပါသည်။ လိပ်စာကတော့ တပ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်း (ကပ-၂၂၁၁၇)၊ ရေတပ် လိုင်းသစ်၊ သစ္စာ(၁)လိုင်း၊ အခန်း (၃၀)။

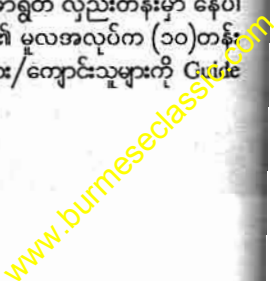
ရှင်စောပုဘုရားဖူး၍ဂျပန်သို့ရောက်ခဲ့သူ

ရှင်စောပုဘုရားတန်ဆောင်းဆီမီး ထွန်းခဲ့ရှေ့မှာ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်

စာအုပ်ကိုကြည့်၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ကန်တော့နေသော ဂျပန်မလေးနှင့် တူ သောမိန်းကလေးတစ်ဦးကို သတိထားမိ လိုက်၏။ အတန်ကြာတော့ သူ၏ ရွတ် ဖတ်ပူဇော်မှုတွေ ပြီးမြောက်ပြီးနောက် လက်အုပ်ချိမ်း၍ နှုတ်မှတဖွဖွ ဆု တောင်းနေပုံရ၏။ ဝတ်ပြုဖွယ်ကိစ္စ အဝဝ ပြီးမြောက်သွား၍ ထိုင်ရာမှထခါ နီးမှာ စာရေးသူက မိန်းကလေးနားသွား ၍ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းဝင် ကတ်ကို ထိုးပြရင်း မိတ်ဆက်ရ၏။ ဖြုန်း ခန့်ဆိုတော့ ထိုမိန်းကလေးက ကြောင် အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ MRTV-4 တို့၊ မြဝတီတို့မှ အင်တာဗျူးသူတို့၏ အင်တာဗျူးရန် မိတ်ဆက်ခွင့်တောင်း သည်လောက် စာရေးသူတို့မှာ မလွယ် လှပါ။ ဘုရားဖူးလာသူတို့၏ရင်တွင်းဖြစ် ခံစားချက်များ မေးမြန်းဖော်ထုတ်ချင်၍ သာ ကြိုးစားရသည်။ အမှန်တကယ် တော့ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ အကျိုး သင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းလင်းပြမှ သဘောပေါက်ကြ၏။ မဂ္ဂဇင်းမှာ အမှတ် တရဓာတ်ပုံနှင့် ဖော်ပြခွင့်တောင်းသော အခါမှာလည်း တချို့က သူတို့၏ဘာသာ ရေးအတွေ့အကြုံများ စိတ်ရှည်စွာ ရှင်း လင်းပြောပြကြသော်လည်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခွင့်မပြုကြ။

မည်သို့ဆိုစေ သဒ္ဒါတရားတိုးပွား စေဖို့ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားဒေသများမှ ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်များ ကမ္ဘာ အနှံ့အပြား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ရောက်သော အခါ အင်္ဂါထောင့်မှာ ‘ဆယ်တော်မူ ဘုရား၊ စနေထောင့်မှာ ‘နေလဘုရား၊ ရာဟုထောင့်မှာ ‘ရှင်စောပုဘုရား’ စသည် ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြား စေတီဘုရား များ သွားရောက်ဖူးမြော် ကုသိုလ်တော် ထူးတွေနှင့် ဘဝခရီးလမ်းမှာ အောင်ပန်း တွေပွင့်ကြစေလိုသော ဆန္ဒအာသီသ ပြင်းပြစွာဖြင့် သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းစာတည်းချုပ် ၏ လမ်းညွှန်မှုကို ခံယူပြီး ရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း၊ နယ်စွန်နယ် ဖျား ရွှေတိဂုံဘုရားမရောက်ဘူးသူများ လည်း မဂ္ဂဇင်းပါ ဓာတ်ပုံများဖြင့် မှန်းဆ ရည်မှော် ကုသိုလ်ယူဖူးနိုင်ကြပါလိမ့်မည် ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်ဖြင့် ဓာတ်ပုံများ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ရေးသား တင်ပြအပ် ပါသည် ခင်ဗျား။

သူ့အမည်က မမေကိုလို ခေါ်ပါ သည်။ ကမာရွတ် လှည်းတန်းမှာ နေပါ သည်။ သူ၏ မူလအလုပ်က (၁၀)တန်း ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများကို Guide

လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေ သူလေးပါ။ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးနှင့် ဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်ခဲ့သည် မသိ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဖူးရင်း ရှင်စောပုရုပ် ပွား ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားရှေ့သို့ရောက် ရောက်လာတတ်၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် ရောက်လျှင် ရှင်စောပုဆုတောင်းပြည့် ဘုရားရှေ့မှတစ်ပါး တခြားဘယ်ကိုမှ မသွားတော့။ ဘုရားရှေ့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် တာမျိုး၊ ပုတီးစိပ်တာမျိုးလည်း သူမ မလုပ်ပါ။ သို့သော် ပရိတ်ကြီးကိုတော့ စာအုပ်ဖတ်၍ ရွတ်မိနေလေရဲ့။

ထိုသို့ ရွှေတိဂုံဘုရား မကြာခဏ တက်၊ ရှင်စောပုဘုရားရှေ့ကိုသွား ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပွားများလာသောအခါ မမျှော်လင့်စွာ ဂျပန်သွားရန်အကြောင်း ပေါ်လာလေ၏။ ဂျပန်ဖောင်ဒေးရှင်း တစ်ခု၏အစီစဉ်ဖြင့် ဂျပန်တွင် စရိတ် ငြိမ်း (၃) လတာမျှ နေထိုင်လေ့လာခွင့် ရခဲ့၏။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဆက်လက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုပါက လစာပေး၍ အလုပ်ခန့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်မှာ မပေမာ့ မပျော်ပါ။ မြန်မာပြည်ပြန်လာ ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ရွှေတိဂုံဘုရား ကြီးသို့တက်၊ ရှင်စောပုဘုရားရှေ့မှောက် သွားရောက်၍ ဆုတောင်းလိုက်၏။ သူလုပ်ချင်သောအရာ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု ကြောမိမှာ 'ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း' တစ်ခု မြန်မာပြည်မှာ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့၏။

ကုမ္ပဏီပစ္စည်းကြော်ငြာနှင့် ပြပွဲ များ ခင်းကျင်းဆောင်ရွက်ပေးရသော လုပ်ငန်းများလက်ခံဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ မြန်မာပြည်မှာ သူဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ သူ

လုပ်ချင်သောအလုပ်၊ အမိမြန်မာပြည် နှင့် အိမ်ကွာအိမ်မကွာ စီစဉ်ဆောင်ရွက် နေရ၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေ၏။ အလုပ် အားသည်နှင့် ရွှေတိဂုံဘုရား ရှင်စောပု ဘုရားသို့ ရောက်လာ၏။ စာရေးသူမှ မမေ့ကိုသည် ရှင်စောပု ဘုရင်မကြီးနှင့် ဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသူဟု ပြောသောအခါ မမေ့ကို ပြုံးလျက်နှုတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပုဘုရားဖူး၍ ထူးခဲ့သူ မမေ့ကိုအား မဂ္ဂဇင်း၌ မှတ် တမ်းဓာတ်ပုံ ဖော်ပြချင်၍ ခွင့်တောင်း ရာ သူမ၏ ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပု ဘုရားဖူး ထူးခြားမှုများကို မဂ္ဂဇင်း၌ စာရေးသား တင်ပြခွင့်ပြုသော်လည်း ဓာတ်ပုံအသုံးပြုခွင့်မရ၍ ဓာတ်ပုံမဖော် ပြနိုင်ပါ။ စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေများအနေ ဖြင့် မိမိတို့၏ ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာရှိုးပွဲ ခင်းကျင်း၍ အရောင်းမြှင့်တင်လိုပါက အင်တာနက်တွင် သူမ၏ ကုမ္ပဏီသို့ အောက်ပါအတိုင်း ရှာဖွေဆက်သွယ် နိုင်ပါသည်။

EVENT ORGANIZER
Amaranth Events Company

ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပုဘုရားရှေ့မှ အိုင်အာမာ သံစကားနှင့် ကာရံထား ထူးခြားသောသစ်ပင်

ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပုဘုရား ၏ ထူးခြားမှုများ ရေးသားမည်ဆိုပါလျှင် ရှင်စောပုဘုရားရှေ့တည်တည်မှ သံစကား အိုင်အာမာကာရံထား စံကားဝါပင်ကို ချန်ထား၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုစံကားဝါ ပင်အကြောင်း ထည့်သွင်းရေးမှ ပြီးပြည့် စုံပါလိမ့်မည်။

ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ထင်ရှား ကျော်ကြားတော်မူနေသည့် ယခုစာရေး သူ ရေးသား တင်ပြနေသည့် ရွှေတိဂုံ စေတီတော် ရာဟုထောင့်မှ ရှင်စောပု

ဘုရား စတင်တည်တော်မူစဉ်က ထို စေတီတော် အနီးတဝိုက်တွင် စံကားဝါ ပင်၊ စံကားစိမ်းပင် စသည်ဖြင့် စံကားပင် (၄)ပင် တစ်ပြိုင်တည်း စိုက်ပျိုးခဲ့ကြောင်း ရှေးမိနောက်မိလူကြီးများပြောစကားအရ သိရပါသည်။ ယခုအခါ ထိုစံကားပင် (၄)ပင်အနက် တစ်ပင်သာ ရှင်သန်ကျန် ရှိပါသည်။ ထိုစံကားဝါပင်သည် ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပု ဘုရားရှေ့တည်တည်မှာတည်ရှိပါသည်။ ထိုအပင်အား ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု ကိုယ်တော်တိုင် သာသနာတော်တည် သရွှေ ရှင်သန်ပါစေ၊ သူတည်သော ဘုရား လာရောက်ဖူးမြော် သူတော်စင် တွေ နေပူမတိုးအရိပ်မထိပါဘဲ အေးချမ်း စွာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု စိတ်ချမ်းသာစွာ ပြုနိုင်ပါစေ၊ ဆုတောင်းပြည့်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီး ရေလောင်း စိုက်ပျိုးတော်မူခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

သည်ဘက်ခေတ် နှောင်းလူတို့က နှစ်ပေါင်းရာချီ သက်တမ်းရှည်စွာ ရှင်သန်နေသော ဘုရင်မကြီးရှင်စောပု စိုက်ပျိုးထား စံကားဝါပင်သည် ဘုရင်မ ကြီး သစ္စာစကားကြောင့် ဆုတောင်း အလွန်ပြည့်ကြောင်း ယုံကြည်နေကြ လေ၏။ ယုံကြည်မှုနှင့်အတူ ထိုစံကား ဝါပင်ပင်စည်လုံးပတ်နှင့် ကိုင်းလက်ကိုင်း တက် ကိုင်းခက်ပင်ကျွန် ဘုရားလားဖူး သူများသည် ဆော့ပင်၊ ကွန်နရင်နယ်မင်၊ ဘောလ်ပင်တို့ဖြင့် 'စာမေးပွဲအောင်ပါ စေ၊ ရာထူးတိုးပါစေ၊ စီးပွားတိုးပါစေ၊ ချစ်သူချင်းပေါင်းရပါစေ စသည်ဖြင့် မိမိ လိုရာဆုတောင်းကို ပင်စည်များ၊ သစ်

ရှင်စောပုဘုရားတန်ဆောင်းအနီး တစ်ကြပ်ကြီး ငွေသောင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ

ရှင်စောပုဘုရားရှေ့မှ ဆုတောင်းနေသူများ

တစ်ကြပ်ကြီးငွေသောင်းနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်း မှတ်တမ်းယူနေစဉ်

www.burmeseclassic.com

ခေါက်များတွင် ရေးထိုးထားကြလေ၏။
ကြာသော် ဘုရားလူကြီးများက စိုးရိမ်
ပူပန်လာကြ၏။ ဝင်စည်တို့ ခွာခြင်း၊
အခေါက်အပွေးတို့အား ခွာခြင်း၊ ဓား
များဖြင့် မွန်းခြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို
ဘုရားဖူးတချို့က ပြုလုပ်လာကြသော
အခါ အပင်ရှေ့ညှစ်သန်နေ သံစကား
ကို အခိုင်အမာ တာရံ၍ ကာကွယ်လိုက်
ကြရလေ၏။

ထူးခြားစွာပေါ်ထွန်းလာ "ဝ" အက္ခရာ

စ-ခ-ဗ-ဝ စမ (၄) လုံးအနက်
အထူးအခြားဆုံးမှာ 'ဝ' အက္ခရာ ဖြစ်
သည်။ 'ဝ' စာလုံးသည် ထွက်ရပ်ပေါက်
ဘိုးဘိုးကြီးများနှင့် ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်
လှမ်းနေကြသော သူတော်စင်များ၏
အောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာဖြစ်
ပါသည်။ ထိုထူးခြားအောင်မြင်ခြင်း 'ဝ'
အက္ခရာတစ်လုံးသည် ဆုတောင်းပြည့်
ရှင်စောပုဘုရားရှေ့တည်တည်မှ ရှင်စော
ပုဘုရင်မကြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုတည် စံကား
ဝါပင်၏ အနောက်ဘက်အရပ်ဒေသသို့
မျက်နှာမူပြီးသကာလ ထူးခြားထင်ရှား
စွာ ၂၀၁၄ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းမှာ ပေါ်ထွန်း
နေကြောင်းသတင်းရရှိ စာရေးသူကိုယ်
တိုင် သွားရောက်ပြီး မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ
ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစံကားဝါပင်မှ
ထွန်းပေါ်လာ 'ဝ' အက္ခရာကို မှတ်တမ်း
ဓာတ်ပုံဖူးတွဲတင်ပြအပ်ပါသည်။ ရှင်စော
ပုဘုရင်မကြီးတည် ဆုတောင်းပြည့်
ဘုရားသို့ ဝိဇ္ဇာစိုရ်၊ ထွက်ရပ်ပေါက်
ဘိုးတော်ကြီးများ မကြာခဏ ကြွရောက်
တရားအားထုတ်ကြောင်း ကြားသိရပါ
သည်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်စားသူ သူတော်
စင်ယောက်တစ်ဦးက ရှင်စောပု ဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားသို့ ဗားမဲ့ဆရာတော်၊ ဗားတ
မော့ဆရာတော် စသည်ဖြင့် ဝိဇ္ဇာစိုရ်
ကြီးများ လာရောက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြ
သည်ဖြစ်၍ ဘားလေးဘားဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားဟုလည်းခေါ်တော်မူကြောင်း
ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ ကျမ်းစာအုပ်များ
၌ ဘားလေးဘားဘုရားဟုလည်း ခေါ်
ကြကြောင်း ရှာဖွေဖတ်စိသော်လည်း
မည်သို့ကြောင့် ဘားလေးဘားခေါ်ရ
သည်ကို အတိအကျ ရှာဖွေမတွေ့ရပါ။

ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး၏ထူးထူးကဲကဲအိုလ်
လေးဆုဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီ
တော်မြတ်ကြီး၏ ယနေ့ယခုဉာဏ်တော်
အမြင်မှာ (၃၂၆) ပေ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု
ဉာဏ်တော်အမြင်အထိကို ခရစ်နှစ်
၁၇၆၈ ခုနှစ်တွင် အင်းဝဘုရင် ဆင်ဖြူ

ရှင်မှ တိုးချဲ့တည်ထားတော်မူပါသည်။
ဘုရင်မကြီးရှင်စောပုသည် မောင်တော်
ပညားကျန်းနှင့်အတူ ဉာဏ်တော်(၃၀၂)
ပေအမြင့်တော်အထိကို ခရစ်နှစ် ၁၄၃၆
ခုနှစ်တွင် လှူဒါန်းတော်မူခဲ့ကြောင်း သိ
ရပါသည်။

ရာဇာဓိရာဇမင်းဆက်မှ အဓိက
ဆက်ခံနိုင်သူ သမီးတော်ရှင်စောပုသည်
သာသနာရေးကို အလေးထားသူအဖြစ်
ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ ဘုရင်မကြီး
ရှင်စောပု (ခရစ်နှစ် ၁၄၅၂ - ၁၄၆၀)
သည် ဖာသာဝတီထီးနန်းကို (၇) နှစ်ခန့်
သာ စိုးစံတော်မူပြီးနောက် သမက်တော်
အိမ်ရှေ့မင်း ဓမ္မစေတီကို ထီးနန်းလွှဲအပ်
ကာ နောက်လိုက်နောက်ပါများဖြင့်
ရွှေတိဂုံဆုတော်ရှင်တည်ရှိရာ ဒဂုံသို့
ပြောင်းရွှေ့လေသည်။ ဘုရင်မကြီး
ရှင်စောပုသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်
၏ အနောက်ဘက်နှင့် မနီးမဝေး (ယခု
ကန်တော်မင်္ဂလာပန်းခြံဝန်းကျင်)၌ သစ်
မြို့ နန်းတည်လျက် စေတီတော်ကြီး၏
ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တော်အတွက် စနစ်
တကျ စီမံတော်မူသည်။ ဦးစွာ စေတီ
တော်ပတ်လည်မြေကို ဝတ္ထုက ပရိစ္ဆေဒ
ပြု လှူဒါန်းလေသည်။ ရွှေတိဂုံကုန်း
တော်နှင့် ပစ္စယာများကိုလည်း ပြုပြင်
မွမ်းမံသည်။ အုတ်တံတိုင်းနှစ်ထပ်ကာရံ
သည်။ တချို့ကျမ်းစာအုပ်၌ အုတ်တံတိုင်း
(၇) ထပ်ဟု ပါရှိပါသည်။ စောင်းတန်း
လေးဖက်၌ အနီးပင်၊ ထန်းပင်၊ ကံကော်
ပင်၊ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင် စသည့် စားသုံး
သီးပင်များကို ဥယျာဉ်ကြီးအဖြစ် စိုက်ပျိုး
စေခဲ့ပါသည်။ ရင်ပြင်တော်တစ်ပြင်လုံး
ကို ကျောက်ပြားအပြည့်ခင်းသည်။
စေတီတော်ကြီးပတ်လည်၌ မီးထွန်း
ကျောက်တိုင်နှင့် ကျောက်ထီးတို့ကို
တစ်တိုင်ခြားစီ စိုက်ထူစေသည်။ စေတီ
ပန်းတင်ကလပ်ခြေကို မြေအုတ်၊ ကျောက်
အုတ်တို့ဖြင့် မွမ်းမံသည်။ ထီးဖြူ၊ ရွှေ
သပိတ်၊ ရွှေပန်းကန်၊ ကြွေပန်းကန်၊ ငွေ
ပန်းကန်၊ ရွှေခွန်း၊ ငွေခွန်း စသည့် အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းမှုနှင့်
အတူ အကြီးအမှူးနှင့် အလုပ်အကျွေး
များ ခန့်အပ်တာဝန်ပေးထားသည်။
ကုသိုလ်တော်အရပ်ရပ်၊ ကောင်းမှုတော်
အရပ်ရပ်တို့ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စောင့်
ရှောက်တာဝန်ယူရန်အတွက် စစ်က
(၁)ဦး၊ စာရေး (၂)ဦး၊ သွေးသောက်(၃)ဦး၊
ရွှေစာရေး(၁)ဦး၊ မြေတိုင်း(၁)ဦး အပါ
အဝင် လုပ်ငန်းတာဝန်အထိကို လူပေါင်း
(၁၀၀၆) ဦးအထိ ခန့်အပ်တာဝန်ပေး

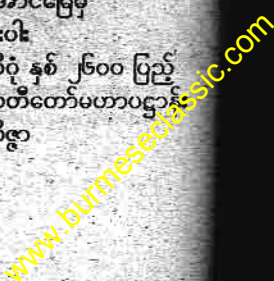
ဆောင်ရွက်စေလေသည်။ ဘုရင်မကြီး
၏ တိုယ်အလေးချိန်ပြည့် ရွှေ (၂၅)
ပိဿာကို ရွှေမျက်ပန်းခတ်ပြီး ရွှေသင်္ကန်း
တော်လုံးတော်ပြည့်ကပ်လှူပူဇော်သည်။
ဘုရင်မကြီးသည် နတ်ရွာစံအံ့ဆဲဆဲ
အချိန်၌ပင် လျောင်းစက်ရာသလွန်ကို
လေသာပြတင်းအနီးသို့ရွှေစေပြီး ဘုရား
ကို ကြည့်ညှိမှုအာရုံဖြင့် ကံတော်ကုန်
တော်ခဲ့လေသည်။ ဘာသာတရားသဒ္ဒါ
အားကြီးမား အံ့ဖွယ်ထူးခြား မင်းတစ်ပါး
ပါတကား။

ဤတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်
ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်မှ အံ့ဖွယ်ထူးခြား
စေတီဘုရားများ လှည့်လည်ဖူးမြော်
ကုသိုလ်တော်ခရီး အတွေ့အကြုံများ
တင်ပြမှုတွင် ရာဟုထောင့်မှာတည်ရှိ
ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပုဘုရားနှင့်
ဆက်နွယ်နေသော အကြောင်းအရာ
များ စာရေးသူ ရှာဖွေတွေ့ ရှိမှုများကို
တင်ပြနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူ
ဓမ္မမိတ်ဆွေများအနေဖြင့် မိမိတို့၏ လူမှု
ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး
စသည်ဖြင့် လူမှုဆောင်ရာကိစ္စအပြုအပြော
၌ အခြေအနေအရပ်ရပ် အခက်ခဲတစ်
ရပ်နှင့်ကြုံနေရစဉ်၌လည်းကောင်း၊ ဘဝ
သံသရာမှာ ကောင်းကျိုးအပြုအပြောဖြင့်
ဘဝခရီးလမ်း မြှောင်တန်းစွာ အောင်မြင်
လျှောက်လှမ်းချင်လှပါသည်ဟုဆိုလာခဲ့
သော ဘုန်းတော်ကြီးများ လေးဆုဓာတ်ပုံ
ရွှေတိဂုံသို့ အရောက် သွားကြည့်ညှိ
ဖူးမြော်တော်မူပြီးသကာလ ဆုတောင်း
ပြည့်သည်ဟု လွန်စွာ ကျော်ကြား
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများနှင့် စည်ကားလျက်
ရှိသော ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု တည်
တော်မူရာ ရာဟုထောင့်မှ ဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားရှေ့တော်သို့သွား၍ စိတ်ကြံ
သမူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ကြပါ။ လိုရာပြီး
မြောက် ခရီးရောက်ပါလိမ့်မည်ဟု နိဗ္ဗာန်
အကျိုးမျှော် သူရလှမဂ္ဂဇင်းမှ နန်းဆော်အပ်
ပါသည်။ ကောင်းကျိုးလိုရာပြည့်ဝကြပါ
စေ။

မေတ္တာများစွာဖြင့်
ကံဝင်း

ကျမ်းကိုး -

- ◆ အံ့ခိုးမကုန်မြတ်ရွှေတိဂုံကျမ်း
- ◆ ရွှေတိဂုံအောင်မြေမှ အံ့ဖွယ်ကိုးပါး
- ◆ မြတ်ရွှေတိဂုံ နှစ် ၂၆၀၀ ပြည့်
- ◆ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မဟာပဋ္ဌာန်း
- ◆ ပထမစမဝိဇ္ဇာ

ကိုရွှေပြသန်း

ဒုဝဏ္ဏဘူမိ ကောရစ်ချက် ဣန္ဒြေချက်
ဂီတလင်္ကာလင်္ကာ

ဒီနှစ် သင်္ကြန်ရက်အတွင်း စာဆို
ရဟန်းမိတ်ဆွေ သီတင်းသုံးရာ တောရ
ကျောင်းသို့ စာရေးဆရာ ကြည်တင့်နိုင်
ဆရာကိုကိုလှ(ကမမြေ) ဇာတ်ညွှန်းရေး
ဆရာ ခရမ်းသစ်လူတို့နှင့်အတူ သွား
ရောက်၍ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြစ်ကြ၏။
(၇) ရက်ဝတ်ကြမည်ဟု အချင်းချင်းဆို
ထားပြီးကာမှ နောက်ကြောင်းရှိ စားဝတ်
နေရေးအလုပ်တွေက တန်းစီပြီးစောင့်
နေသည်ကို ပုန်ကြပြီး (၅) ရက်ဖြင့်သာ
လူဝတ်လဲခဲ့ကြလေ၏။ မျက်မှောက်
ခေတ်၏ စားဝတ်နေရေးရေစီးကြောင်း
ထဲမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရေးကိုတောင်
ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်းလုပ်ခွင့်မရှိကြပါ

တကား။
ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့၏ အိမ်အပြန်
လက်ဆောင်အဖြစ် စာဆိုရဟန်းမိတ်
ဆွေမှ သူစွမ်းသာသည် လက်ဆောင်ကို
ပေးလာချေသည်။ မိမိတို့က နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်စွာ ခံယူနေစဉ်မှာပင်
ပေးဝေသူ စာဆိုအရှင်၏ ရင်တွင်း၌
လည်း မျှဝေခြင်းပီတိကို ခံစားနေမည်မှာ
အမှန်ပင်။

ထိုစဉ် ညီငယ် ဇာတ်ညွှန်းရေး
ဆရာ ခရမ်းသစ်လူမှ
“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့
အတွက်ပဲမလုပ်ဘူးဘုရား။ တပည့်တော်
တို့က စာသမားတွေဆိုတော့ စာဖတ်
ပရိသတ်အတွက်ပါ မျှဝေလိုက်မယ်
ဘုရား”
ဟု ဆို၍ စာဆိုအရှင်မှ မိမိအား
တာဝန်ပေးလိုက်ပါသဖြင့် စာဆိုအရှင်
လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့် ကြာပန်း
အိုင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဘူကဝလ၏
‘ပဗ္ဗာဇနိယကမ္မဝါစာ’ ပါ ဂါထာအချို့

အား ပြန်လည် ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါ
သည်။

ဒုဝဏ္ဏဘူမိဂါထာ

ဒုဝဏ္ဏဘူမိ ဂန္ဓာန၊
သောက္ခန္ဓာရာ မဟိဒ္ဓိကာ။
ဝိသာစေ နိဒ္ဒမိတ္တာန၊
ဗြဟ္မဇာလ မဒေသယံ။ ။

ဤဂါထာဖြင့် ရေ သံ စသည်တို့
ကို ရွတ်၍ အိမ်၊ မြို့၊ လယ်မြေတို့၌ ကြ
ပက်ထားလျှင် အစိမ်းသရဲတို့ မလာနိုင်။
မကောင်းမှုမပြုနိုင်။ အတိုက်အခိုက်မပြ
နိုင်။ ယုံကြည်စွာဖြင့် လိုသလို အသုံးပြု
နိုင်ပါသည်။

ကာရစ်ချက်ဂါထာ

ဒေဝကာနိ နိကာဝဒေ၊
ဝါဟိကာသု သုကာဟိဝါ။
ကာကာယေဘ ဘယေကာကာ၊
နိသုဘယံ ယံဘသုနိ။ ။

မပြတ်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သော်
သူတစ်ထူး မကောင်းမကြံနိုင်။ ရွာသူ၊
သားရဲပြိတ္တာပူးကပ်သည်ထင်လျှင် ရေ
ကိုရွတ်၍ မျက်စဉ်းခတ် ပျောက်၏။
ဆား၊ ကွမ်း၊ စားကောင်းသောအရာ
ဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ရွတ်၍စား။ သူတစ်ထူး
ကိုလည်းပေး။ ပျောက်၏။ ယုံကြည်စွာ
ဖြင့် လိုသလို အသုံးပြုကြပါကုန်။

ဣန္ဒြေချက်ဂါထာ

ဣတိပိသော ဝိသေသေက္က၊
ဣသေသေ ဗုဒ္ဓံနာမိက္က။
ဣမိနာ ဗုဒ္ဓတံသောက္က၊
ဣဿေတံ ဗုဒ္ဓံ နာမိက္က။ ။

ခရီးသွားလျှင် ဤဂါထာဖြင့် ပန်း
ပွင့်ပန်းခက်တစ်ခုခုကို ရွတ်၍ ပန်ဆင်
(ဆောင်) သွားလျှင် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်း၏။ ခရီးသွားရာတွင် အလွန်
အစွမ်းထက်သောဂါထာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ကိုရွှေပြသန်း(သမိုင်း)

ညီတော်အာနန္ဒာအရှင်မြတ်ကြီးသည် ငါးရာ့ငါးဆယ်၊ ဧကတန်ပိတ်၊ ဣလားဝတဝင်၊ ဣလားဝကဇတ်တော်၌ မာတလိနတ်သားအဖြစ်ဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော် သိကြားမင်းအား အထောက်အကူပေးခဲ့ရပေသည်။

ထိုဇာတ်တော်၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် မဂတိုင်းအတွင်းက မစလမည်သောရွာ၌ ဖွားမြင်လာ၍ မာယလုလင်ဟု အမည်တွင်ခဲ့၏။ ထိုရွာမှာပင် မာယလုလင်နှင့် သက်တူရွယ်တူလုလင် (၃၃) ယောက်တို့လည်း ရှိကြ၏။ မာယလုလင်နှင့်တကွ (၃၃) ယောက်သောရွာသားတို့သည် တစ်ရွာလုံးနှင့်ဆိုင်သော အမှုကိစ္စတို့ကိုပြုလုပ်ရန် အကြောင်းကိစ္စ ခိုလာသောအခါ ရွာအလယ်မှကွက်လပ်ကြီးထဲတွင် စည်းဝေးကြရ၏။

တစ်နေ့သ၌ မာယလုလင်သည် မိမိအတွက် ထိုင်စရာတစ်နေရာကို အမှိုက်များ ရှင်းလင်း၍ မြေကို ညီညာအောင် ပြုပြင်၏။ ညီညာသောမြေပြင်ပေါ်သို့ သံဖြူဖြူကလေးများခင်း၏။ သံဖြူဖြူကလေးများသယ်ဆောင်ရန် နောက်ဆုံးအခေါက်သွားနေဆဲတွင် အခြားသူ

တစ်ယောက်က နေချင်းစွယ်ပြုပြင်ထားသော ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အလောင်းတော် မာယလုလင်သည် ထိုသူကို မည်သို့မျှ မပြောဆိုဘဲ နောက်တစ်နေရာကို ထပ်၍ပြုပြင်ပြန်၏။ ထိုနေရာမှာလည်း အခြားသူတစ်ယောက်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် မာယလုလင်သည် အခြားနေရာတို့ကို ဆက်၍ ပြုပြင်လာခဲ့ရာ ပြုပြင်ထားလေသမျှနေရာတို့ကို အခြားသူများက ဝင်၍ ထိုင်ကြပြန်လေသည်။

ဤတွင် မာယလုလင်သည် မွေ့

လျော်စွယ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ထားသော နေရာကို လူအများလိုလိုလားလားရှိကြပုံကို သဘောပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပေး၏။ မဏ္ဍပ် ဟူသည်မှာ မိုးလုံးအောင် မကာကွယ်နိုင်သဖြင့် ခဏအကြာတွင် ပျက်စီး၏။ ပျက်စီးသွားသော အစအနများကို သယ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာ ဇရပ်တစ်ဆောင်ဆောက်၏။ အခန်းပြည့်ကြမ်းပျဉ်များခင်းပေး၏။ ဇရပ်၏အစွန်းတစ်နရာတွင် သောက်ရေးအိုးများကိုလည်း တည်ပေးလေသည်။

ဤသို့ အလောင်းတော် မာယ

လုလင်၏ ရွာသူရွာသားအများစုကတို့ အတွက် ကောင်းကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းများကိုပြုပြင်ကာ ရွာသား (၃၃) ယောက်တို့က စိတ်ပါဝင်စားလာကြ၏။ မာယလုလင်နှင့်တကွ ရပ်ရွာအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရန် ပြောဆိုလာကြ၏။ ဤတွင် မာယလုလင်နှင့်တကွ သော အဖွဲ့သားများသည် လက်နက်ကြီးများ အပြည့်အစုံဖြင့် ဆောစောစီးစီး ရွာထဲက ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းပေါ်မှ လှည်းများ အသွားရခက်အောင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင်နှင့် တည်ခိုနေကြသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ကုပ်နှင့်ကော်၍ လွတ်ရာကွတ်ရာပို့ပေးကြ၏။ မြေကြီးထဲ၌ တစ်ဝက်လောက်နှစ်မြှုပ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများကိုလည်း လူအားနှင့် တူးဖော်၍ ဖယ်ရှားကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ လှည်းဝင်ရိုးနှင့် မလွတ်တိလွတ်ဖြစ်နေသောသစ်ပင်တို့ကို အမြစ်ပါမကျန်ရအောင်ခတ်၍ ဖယ်ရှားကြ၏။

ချောင်းကူး၊ မြောင်းကူးနေရာများ၌ ဖိတ်တားခင်းပေးကြ၏။ ခရီးတစ်ထောက် နားခိုနေကျနေရာများ၌ လေးထောင့်စာနီ တူးဖော်ပေးကြ၏။ ခရီးသွားတို့ နားခိုရာရပ်များ ဆောက်ပေးကြ၏။

ဤသို့ မာယလုလင်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် (၃၃) ယောက်သောအဖွဲ့သားတို့ ထ ကျေးရွာအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို လုပ်တိုင်နေကြသဖြင့် ရွာသားများမှာ

ယခင်ကကဲ့သို့ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးများကို မလိုက်စားဖြစ်ကြတော့ပေ။ ထို့အပြင် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း မာယလုလင်၏ ဆုံးမစကားတို့ကို ကြားနာကြရသဖြင့် ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း၊ အလှူပေးခြင်းစသော တုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း တပျော်တပါး ပြုလုပ်၍နေကြလေသည်။

မာယလုလင်နှင့် အဖွဲ့သားတို့၏ ဤသို့သော ကြိုးစားမှုကို မစလရွာတစ်ရွာလုံးနီးပါးက သာဓုခေါ်ကြ၏။ အများနည်းတူ သာဓုခေါ်နိုင်သောသူဟူ၍ မစလရွာစားနှင့် သူ၏မိသားစုသာ ရှိ၏။ မစလရွာစားမှာ မဂဓနိုင်ငံ၏ ဗြူးတော်ဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်သို့ အရောက်အပေါက်ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူ၏အမှုထမ်းဝံ့ကို သဘောကျသဖြင့် ပြည့်ရှင်းမင်းကိုယ်တိုင်က သူ့အား မစလရွာကို ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် အပိုင်စားပေးထားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မစလရွာတစ်ရွာလုံး အပေါ်မှာ ဩဇာအာရိန်အဝါကြီးလှ၏။ အမှုအခင်းများပေါ်လာလေတိုင်း နှစ်ဖက်လုံးမှ လာဘ်ငွေများရသဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းခဲ့၏။

ယခုတော့ မာယလုလင်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရွာကလူတွေ ရပ်ရွာအကျိုးဆောင်အလုပ်နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့သဖြင့် အမှုအခင်းများ မဖြစ်ကြတော့ချေ။ အမှုအခင်းမဖြစ်သဖြင့် ရွာ

ချက်ကို ချက်ချင်း လက်ခံပြီးလျှင် -
 "ထကြွသောင်းကျန်းသူများကို လက်ရဖမ်းဆီး၍ ရွေ့တော်မောက်အရောက်ခေါ်ခဲ့စေ"
 ဟု အမိန့်ချုတ်ပါတော့သည်။
 ထိုအမိန့်တော်အရ မစလရွာစားသည် မာယလုလင်နှင့်တကွ အဖွဲ့သားအားလုံးကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ခေါ်ဆောင်၍ နန်းရင်ပြင်သို့ ပို့ဆောင်၏။
 ပြည့်ရှင်မင်းသည် ရွာစားလျှောက်လာစဉ်တုန်းတပင် မဆင်မမြင် လက်ခံလာခဲ့သည့်အတိုင်း ရွာသားများရောက်လာကြတော့လည်း ရွာစားလျှောက်တင်သည့်အတိုင်း ထကြွသောင်းကျန်းသူများသာဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် နန်းရင်ပြင်မှာ လက်ပြန်ကြီးကိုယ်ဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြရသော ရွာသားများကို တစ်လောက်မကျန်ဆင်နှင့်နင်းသတ်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

မင်းချင်းတို့သည် ရွာသားများကို နင်းသတ်ရန် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ယူလာခဲ့ကြ၏။ မာယလုလင်နှင့် အဖွဲ့သားများမှာ နန်းရင်ပြင်၌ တူးလုံးလံ၍ အသင့်ပြင်ထားကြရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အလောင်းတော် မာယလုလင်က မိမိအဖွဲ့သားများအား ဆုံးမစကားပြောကြားပေသည်။

"မိတ်ဆွေတို့၊ ငါတို့အတွက် သေ

ဦးဖော်ရွာရွာ၏ပါဂျီပေါ်ပါဂျီ

ဝဏ္ဏသိရိ

မစလရွာမှ တာဝတိံသာသို့

စားအတွက် ငွေဝင်လမ်းမပြောင့်တော့ပေ။

ဤတွင် ရွာစားသည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ပြည့်ရှင်မင်းထံမှောက်၌ ရွာမှ ထကြွသောင်းကျန်းသူတွေ ဖော်နေပါပြီဟု တင်လျှောက်၏။ ပြည့်ရှင်မင်းကလည်း သူ့လျှောက်တင်

မင်းရောက်လာပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မိတ်ဆွေတို့စိတ်ကို ဘယ်မှမရောက်စေနဲ့။ မိမိတို့ ပြုလာခဲ့ကြတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဆင်ခြင်ပြီးနေကြပါ။ အားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာပွားကြပါ။ ငါတို့ကို သေဘေးဆိုက်အောင်တန်းတိုက်တဲ့ ရွာစားကို မကျေမချမ်းမဖြစ်ကြနဲ့။ ရွာစားကုန်းတိုက်တာကို ယုံစားတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းကိုလည်း မပြစ်မှားကြနဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ငါတို့ကို နင်းသတ်ဖို့လာနေတဲ့ ဆင်ကြီးကိုလည်း မမှန်ကြနဲ့။ သူတို့သုံးဦးလုံးကို မိမိကိုယ်နဲ့ထပ်တူထားပြီး မေတ္တာပွားနေကြပါ။

ဆုံးမသွန်သင်သည့်အတိုင်း အဖွဲ့

သားများကလည်း တစ်သင်္ဂေမတိမ်း လိုက်နာကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ကို နင်းသတ်ရန် ခေါ်လာခဲ့သော ဆင်ကြီးသည် သူတို့ အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့် ထိတ်လန့် တကြားအော်၍ ထွက်ပြေးပါတော့သည်။ ပထမဆင်တစ်ကောင်ထွက်ပြေး သည်တွင် နောက်ထပ်ဆင်တစ်ကောင် ရောက်လာပြန်၏။ နောက်ထပ်၊ နောက် ထပ်ခေါ်လာသမျှ ဆင်ကြီးများလည်း ရွေ့ဆင်းများနည်းတူသာ ထွက်ပြေးကြရ ပါပေသည်။

ဤတွင် ပြည့်ရှင်မင်းက -
မင်းချင်းတို့၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ တစ် ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ။ သူတို့ကိုယ်ပေါ် မှာ အဆောင်ဆေးတစ်ခုခုများရှိနေလို့ လား။ ရှာကြည့်ကြစမ်း။”

မင်းချင်းများကလည်း တစ်ယောက် မကျန် စေ့စေ့ဝပ်စပ် ရွာဖွေကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူမှ မတွေ့ရသဖြင့် -
မင်းချင်းတို့၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ကို မေးကြည့်ကြစမ်း။ သူတို့မှာအစွမ်းထက် တဲ့ မန္တန်တစ်ခုရှိနေမလား။”

ဟု အမိန့်ပေးပြန်၏။
အမိန့်အရ မင်းချင်းများက ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သူ မာယလူလင်အား မေး မြန်းကြလေရာ မာယလူလင်က -
“ရှိပါတယ်”

ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။
လူ့အသက်ကို အသက်မမှတ် ရက်ရက်စက်စက် တစ်နင်းသတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသော ဆင်ကြီးများကိုယ်တိုင်က ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားခဲ့ ကြရသဖြင့် ပြည့်ရှင်မင်းသည် ထိုမန္တန် ကို အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ထို့ ကြောင့် မာယလူလင်နှင့်အဖွဲ့သားများ ကို လက်ပြန်ကြီးများဖြေစေ၍ ရွေ့တော် သို့ ခေါ်ယူ၍ ကိုယ်တိုင်မေးမြန်း၏။

ဤတွင် မာယလူလင်က -
“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဆို မှာရှိတဲ့မန္တန်က အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရပ်ရွာကောင်း တို့သယ်ပိုးခဲ့ကြတာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဤသို့ အစချိပြီးလျှင် မိမိတို့နှင့် ရွာစားတို့ကြား ဖြစ်ပွားသည့်အကြောင်း စုံကို လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်မူ ပြည့်ရှင်မင်းသည် အဖြစ်မှန်ကို သိမြင်လာ၍ မာယလူလင် နှင့် အဖွဲ့သားများကို အပြစ်ဒဏ်မပေး တော့ဘဲ ကုန်းတိုက်သူ ရွာစားနှင့်တကွ သူပိုင်ဆိုင်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို

မာယလူလင်တို့အဖွဲ့၏ ကျေးကျွန်အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်၏။ နင်းသတ်ရန် ပထမ ဆုံးခေါ်လာခဲ့သည့်ဆင်ကြီးကိုပါ ပေး အပ်လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မာယလူလင် နှင့်အဖွဲ့သားများသည် ရပ်ရွာအကျဉ်းပြု လုပ်ငန်းများကို အနှောင့်အယှက်မရှိ တော့ဘဲ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ လုပ်နိုင် လာကြ၏။ သူတို့သည် လမ်းလေးခွဲ အဆုံမြေနေရာ၌ ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်ရန် လက်သမားများကို ငှားကြ ၏။ လိုအပ်သမျှ ဆောက်လုပ်ပေးပစ္စည်း များကို စုဆောင်းကြ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက အနှောက်မရွံ့မ ဒေသ၏ အစဉ်အလာအရိုစွဲလာခဲ့သော အယူအဆများအရ ယောက်ျားများ သည် မိန်းမများကို မိမိတို့နှင့်တန်းတူ သဘောမထားကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အဓိက ရ ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုကြရာတွင် မိန်းမ များကို ကုသိုလ်ပိုင်ခွင့်မပြုခဲ့ကြပေ။

ထိုအချိန်၌ မာယလူလင်၏အိမ် ၌ မယားလေးယောက်ရှိကြရာ သူတို့ အမည်မှာ သုဓမ္မာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုနန္ဒာနှင့် သုဇာတာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ သုဓမ္မာသည် ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မိမိတို့မိန်းမသား များ ပါဝင်ခွင့်ရနိုင်ရေးကို တွေးတောကြ စဉ်ပြီးလျှင် လက်သမားခေါင်းဆောင် ကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ မိမိ၏အကြံအစည် ကို ပြောပြ၏။ လက်သမားဆရာကြီးက လည်း လက်ခံလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ဧရပ်ကြီးအတွက် တိုင်များ ထူ၍ ပတ်ပတ်လည် ထုပ်တန်းလျှောက် များတင်ပြီးသောအခါ ထုပ်ကာတင်ရ တော့မည် ဖြစ်၏။ လူအများနှင့်ပတ် သက်သော အဆောက်အအုံများ၌ နံဘေးပတ်လည်မှာသာ တိုင်ထုထားကြ ၍ အလယ်မှ ကွက်လပ်ထားကြရ၏။ ထုပ်လျှောက်တို့ဖြင့် ငြိမ်နေအောင် ထိန်း ချုပ်ထားပြီးသော ပတ်ပတ်လည်တိုင် များထိပ်တွင် ရနယ်ချောင်းများတင်ကြ ရ၏။ တိုင်တစ်ခုချင်းဆီက ရနယ်ချောင်း များသည် အလယ်ဗဟိုသို့ စု၍မော်၍ ထုပ်ကာက ထိန်းပေးထားသကဲ့သို့ပင် ရနယ်ချောင်းတို့ကလည်း ထုပ်ကာကို အမြင့်ဟင်းလင်းပြင်မှာ သည်အတိုင်း တည်နေရန် ထောက်ကန်ပေးထားကြရ ပေသည်။

ယခုအခါ ဆောက်လုပ်ရေးအစီ အစဉ်အရ ထုပ်ကာတင်ကြရပေတော့ မည်။ ထုပ်ကာတင်ရတော့မည်ဆိုပါမူ ထုပ်ကာက မရှိသေးချေ။ မာယလူလင်

တို့တထော့ သည်အတွက် စိတ်ပျက် မသွားကြပါ။

“ထုပ်ကာမရှိသေးလျှင် ယခုချက် ချင်းရှိအောင်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကြ၏။

ဤတွင် လက်သမားဆရာကြီး က -

“အဆွေတို့၊ ထုပ်ကာဆိုတာမျိုးက အသားစိမ်းကို အခုချက်ချင်းလုပ်ပြီး တပ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ စောစောကလုပ် ထားပြီး အသားခြောက်အောင်ထားပြီး တော့မှ သုံးရတာပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် -

“ဒါဖြင့် တို့ရွာထဲမှာအိမ်ပေါက် စေ့ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် မစလရွာတစ်ရွာလုံး အိမ်ပေါက်စေ့ရှာဖွေလာကြရာ သုဓမ္မာ ၏အိမ်ခန်းထဲမှာ တွေ့ကြရ၏။

တကယ်တော့ဖြင့် ဤထုပ်ကာမှာ လက်သမားဆရာကြီးက သုဓမ္မာအတွက် လျှို့ဝှက်စွာလုပ်ပေးထားခဲ့သော ပစ္စည်း ဖြစ်၏။ ဧရပ်ကြီးအတွက် မရှိမဖြစ်လို အပ်နေသော ထုပ်ကာကို တွေ့ရပြန်၍ ရွာသားများက ထိုထုပ်ကာကိုကြိုက်ရေး နှင့် ရောင်းပါဟု ဆိုကြ၏။

သုဓမ္မာက သူတို့စကားကို လက် မခံဘဲ -

“မောင်ကြီးတို့၊ ဒီထုပ်ကာကိုဘယ် လောက်ပေးပေးမရောင်းနိုင်ပါ။ မောင် ကြီးတို့ပြုလုပ်နေကြတဲ့အထဲမှာ ကုသိုလ် ပါဝင်ခွင့်ရမှ ပေးနိုင်ပါမယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် -

“ခက်တာပါပဲကွာ။ ငါတို့က ငါတို့ အလုပ်ထဲမှာ မိန်းမတွေ ပါလာတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ငါတို့တာသာလုပ်ချင် တာ။ အခုတော့ သူကပါပါချင်နေတော့ ခက်တာပေါ့ကွာ”

ဟု ရွာသားများ ညည်းညူကြရ ၏။

ဤတွင် လက်သမားကြီးက ပင် ရောက်လာ၍ -

“ကိုယ်လူတို့၊ ကိုယ်လူတို့က မိန်းမ များနဲ့ ကင်းပြီး ကုသိုလ်လုပ်ချင်နေကြ တယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ မိန်းမနဲ့ကင်း တဲ့နေရာလို့များရှိသေးလို့လား။ ဟိုးတို့ အထက်မြဟာဘုံကလွဲပြီးတော့ ဘယ်မှာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအဆောက်အအုံ ကို အချိန်မီပြီးနိုင်ဖို့ကတော့ ဒီထုပ်ကာ ကို ရမုဖြစ်မယ်”

ဤသို့ ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် ဧရပ် ကြီးတစ်ဆောင် အောင်မြင်စွာ ပေါ်

ပေါက်လာ၏။ ခရစ်ကြီးပြီးစီးသွားသော အခါ မာယလုလင်နှင့် အဖွဲ့သားတို့က ထိုဝမ်းမြောက်ခံလုံးကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ကြ၏။ တံတိုင်းအပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် ထန်းပင်များစိုက်ကြ၏။ ခရစ်ကြီးပေါ် သို့ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာကြသော ခရီးသွားများဖို့ သောက်ရေ သုံးရေများနှင့်တကွ အစားအစာများပါ ပြည့်စုံအောင် ထားပေးကြလေသည်။

ဤတွင် မာယလုလင်၏ မယားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သစ်တောသည် ခရစ်ဝမ်းကြီးထဲတွင် ဥယျာဉ်တစ်ခုစိုက် ထားပေး၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ သီးပင်စားပင် ဝမ်းမန်မှစ၍ များမည်စုံအောင် စိုက်ပျိုးထား၏။ မယားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူနန္ဒာကလည်း ထိုမြေထဲတွင် လေးထောင့်ကန်ကြီးတူးဖော်စေ၏။ ကန်ရေထဲတွင် ကြာရှိုင်းပီးတို့ကို ထာဝစဉ် အထွင်ထွေဆေးစေရန် စိုက်ပျိုးထား၏။ ထေးယောက်မြောက်မယား ဖြစ်သော သူဇာတာကမူကား မည်သည့်ကုသိုလ်ထောင်းမှုကိုမျှ မပြုခဲ့ပါချေ။ မိမိ၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ဆိုက်လျှင် မိမိအတွက်လည်း ပါသွားပြီ ဟု ယူဆထား၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ မာယလုလင်သည် ရပ်ရွာအတိုးပြုလုပ်ငန်းများ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုလာခဲ့ရာ ဦးစီးဆောင်တို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါခနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံလာ၏။

- ထိုဂုဏ်အင်္ဂါခနစ်ပါးတို့မှာ -
- ၁။ မိခင်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း။
- ၂။ ဖခင်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း။
- ၃။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးများကို အရိုအသေပေးခြင်း။
- ၄။ မှန်သောစကားကို ပြောကြားခြင်း။
- ၅။ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို မပြောခြင်း။
- ၆။ ကုန်းတိုက်စကားမပြောခြင်း။
- ၇။ မနာလိုဝန်တို့စိတ်မခိုခြင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်အင်္ဂါခနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မာယလုလင်သည် ထိုဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ အဖွဲ့သားများအားလုံးလည်း အတူပါလာကြ၏။ ဦးစီခေါင်းဆောင်ဦးမာယနှင့် ဆတူ (၃၀)ယောက်သော အဖွဲ့သားများ နေရာဖြစ်၍ ထိုနတ်ပြည်ကို တေတ္ထိသဒ္ဓါ ခေါ်ကြရာမှ တာဝတိံသာဟု ရွှေ

လျှောလာပေသည်။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဦးမာယသည် သိကြားမင်းဟု အမည်တွင်လာ၏။ သို့ရာတွင် သိကြားမင်းမှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တစ်ခုလုံးကို မပိုင်စိုးပါ။ သူတို့အလျှင် ရောက်နေခဲ့ကြသော အသုရာများက ကြီးစိုးနေကြ၏။

ဤတွင် သိကြားမင်းက နတ်ပြည်တစ်ခုထဲမှာ နတ်နှစ်မျိုးမနေချင်။ သင်းတို့ကို အမြတ်ရှင်းပစ်မှဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ရန်နိုင်သော အရက်သေစာတို့ကို အသုရာတို့အား တိုက်ကျွေးကြရ၏။ အသုရာများအရက်သေစာမူးယစ်၍ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ် ကုန်ကြသောအခါ တာဝတိံသာနတ်များက သူတို့ခြေနှစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ မြင်းမိုရ်တောင်ပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်ကြလေသည်။

မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်မှ ဇောက်ထိုးမိုးမျော်ကျခဲ့ကြသော အသုရာတို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်ခြေသို့ ရောက်လာကြ၏။ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၏ အောက်ခြေက လိုက်ခေါင်းကြီးသည် တောင်ထိပ်မှာရှိ နေသောတာဝတိံသာနတ်ပြည်လောက်ပင် ကျယ်ဝန်း၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းများမှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်နှင့်အလားတူနေ၏။

ထို့ကြောင့် အသုရာတို့သည် မိမိတို့၏ အရပ်မှာသာရှိနေသည်ဟု ယူဆ၍ နေမြဲတိုင်းနေလာခဲ့ကြရာ တစ်လသောအခါတွင် အသုရာဘုံ၏ အချက်အချာမှာရှိသော သခွတ်ပင်မှ အပွင့်များ ပွင့်လာကြ၏။ ဤတွင်မှ အသုရာတို့သည် မိမိတို့၏အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်လာကြ၍ -

“အချင်းတို့ ငါတို့နတ်ဘုံမှာအရင်တုန်းက ပင်လယ်ကသစ်ပင်သာပွင့်နေကျပါ။ အခုတော့ ငါတို့ဆီမှာသခွတ်ပန်း တပွင့်နေပါပေါ့လား။ ဧကန္တ - သိကြားမင်းတို့အဖွဲ့က ငါတို့ကိုတုန်းချလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါတို့က ငြိမ်ခံမနေနိုင်ဘူး။ လာကြ၊ အားလုံးကုန်စစ်ချီကြ။ ငါတို့ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်က ငါတို့နတ်ဘုံကို ပြန်ပြီးတိုက်ယူကြမယ်”

ဤသို့ စစ်ကြေညာပြီးလျှင် အသုရာတွေအားလုံးက မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို တွယ်၍တက်လာကြ၏။ အဝေးက ကြည့်နိုင်စွမ်းမည်ဆိုပါက တိုင်ကြီးတစ်လုံးမှာ ခြကောင်တွေ တွယ်တက်နေကြသကဲ့သို့ မြင်ရမည် ဖြစ်၏။

ဤတွင် သိကြားမင်းသည် အသု

ရာတွေ ရောက်မလာခင်က ကြိုတင်ပြီး တိုက်မှုဖြစ်မည်ဟုဆို၍ ဝေဇယန္တာရထားစီး၍ စစ်ထွက်လာခဲ့၏။ ညီတော် အာနန္ဒာအလောင်းလျာသည် ဓာတလီနတ်သားအဖြစ်ဖြင့် ထိုရထားကို မောင်းနှင်ရ၏။ မြင်းမိုရ်တောင်၏ တောင်ဘက် မျက်နှာဝက သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်တွင် စစ်တပ်ကြီးနှစ်တပ် ထိပ်တိုက်တိုးမိကြ၏။ သိကြားမင်းနှင့် အသုရာတို့သည် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြရာ သိကြားမင်းသည် စစ်ရှုံး၍ အလွတ်ထွက်ပြေးလာခဲ့ရ၏။

တောင်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ပေါ်၌ သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ထွက်ပြေးလာခဲ့ရစဉ် ဝေဇယန္တာရထားသည် သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်ရှိ ကျွန်းပေါ်က လက်ပံပင်များကိုတိုက်မိ၏။ ဂဠုန်ငှက်တို့သည် အလွန်တရာမြင့်မားသော လက်ပံပင်ဖျား၌ နေထိုင်ကျက်စားကြလေရာ စစ်ရထားအလာကို မရှောင်နိုင်မတိမ်းနိုင်သော ဂဠုန်ငှက်ငယ်ကလေးများမှာ အသိုက်မှ လွင့်စဉ်၍ ရေထဲသို့ကျကာ ထိတ်လန့်တကြားအော်ကြရ၏။

ဤတွင် သိကြားမင်းက -
“အချင်း မာတလိ၊ ရထားကို နောက်ပြန်လှည့်ပါတော့။ ငါတို့ကို အသုရာတွေဖမ်းမိပြီး သတ်ချင်သတ်ကြပါစေ။ ငါတို့ရဲ့အသက်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လက်ပံပင်အသိုက်ထဲက ဂဠုန်ငှက်ကလေးတွေ အသိုက်ဖျက်ပြီး မသေရှာကြပါစေနဲ့”

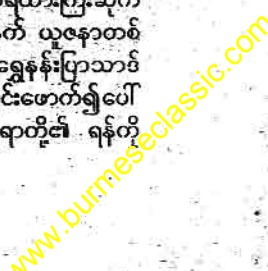
ဤသို့ အမိန့်ပေးသဖြင့် မာတလိနတ်သားကလည်း ဝေဇယန္တာရထားကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် နောက်က တစ်ခဲနက်ငြာသံပေး၍ တစ်ကြမ်းလိုက်လာခဲ့ကြသော အသုရာတပ်ကြီး တို့ခန့်ရပ်တန့်သွား၏။

ဧကန္တ - သူတို့ဘက်က နတ်စစ်ကူတွေရောက်လာကြလို့ဖြစ်မယ်”

ဤသို့ တွေးတောကာ ထိုနေရာမှ ပြန်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် သိကြားမင်းသည် မိမိအသက်ကို အကြောင်းပြု၍ သူတစ်ပါးအသက်သေအောင်မပြုပြီ ဟူသော စွန့်လွှတ်စွန့်စားသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အသုရာတို့၏ရန်မှ လွတ်မြောက်ကာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

နတ်ပြည်သို့ စစ်ရထားကြီးဆိုက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယူဇနာတစ်ထောင်မြင့်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်ဆောင်ကြီး မြေပြင်မှထွင်းဖောက်၍ပေါ်ထွက်လာ၏။ အသုရာတို့၏ ရန်ကို

အောင်မြင်သည်အဆုံး၌ ပေါ်ထွက်လာ သဖြင့် ထိုရွှေကုန်းပြာသာဒ်ဆောင်ကြီး ကို ဝေလေ့လာဖိမာန်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြရ လေသည်။

ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် လူ့ဘဝ တုန်းက မယားဖြစ်ခဲ့သော သုဗ္ဗောသည် တွယ်လွန်ခဲ့၍ သိကြားမင်း၏ မိဖုရား တစ်ပါးဖြစ်လာ၏။ လူ့ဘဝတုန်းက ဇရပ် ကြီးအတွက် ထုပ်ကာလှူခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် ယူဇနာငါးရာမြင့်၍ သုဗ္ဗောမည်သော ဝိမာန်ပေါ်ပေါက်လာ ရ၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုဝိမာန်ထဲက ရွှေပလ္လင်မှာထိုင်လျက် ထီးဖြူအုပ်မီး လျက် နတ်သမီး၊ နတ်သားအပေါင်း အတွက် ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို စီမံခန့် ခွဲရပေသည်။

မကြာမီမှာပင် လူ့ဘဝတုန်းက မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော သုစိတ္တ သည်လည်း ဘဝကူးပြောင်း၍ သိကြား မင်းထံ ရောက်လာပြန်၏။ လူ့ဘဝမှာ တုန်းက သုစိတ္တပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ် ကံအားလျော်စွာ စိတ္တလတာမည်သော ဥယျာဉ်တော်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေ သည်။

ထို့အတူပင် လူ့ဘဝတုန်းက မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော သုနန္ဒာ သည်လည်း ယခုဘဝတွင် သိကြားမင်း ၏ နတ်မိဖုရားတစ်ပါး ဖြစ်လာ၏။ လူ့ ဘဝတုန်းက ပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ အစွမ်းအားဖြင့် နန္ဒာမည်သော လေး ထောင့်ကန်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပေ သည်။

ယခင်ဘဝက ရေစက်ဟောင်းရှိ ခဲ့သော အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ ကြပြီဖြစ်သော်ငြားလည်း သုဇာတာက တော့ မပါလာသေးချေ။ ဤတွင် သိကြားမင်းသည် လူတို့၏အမြင်စွမ်း အား အဆပေါင်းတစ်ထောင်ရှိသော နတ်မျက်စိဖြင့် လူ့ပြည်သို့လှမ်း၍ကြည့် လိုက်ရာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်နေရာ၌ ငါးမတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ ဤတွင် သိကြားမင်းသည် ထိုငါးမရှိရာသွားရောက်၍ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ နတ် ဝိမာန်များနှင့်တကွ မိမိနှင့်တစ်အိမ်တည်း အတူနေခဲ့ဖူးသော နတ်မိဖုရားတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုပြပြီးမှ

“သုဇာတာ၊ သူတို့သုံးယောက်က တော့ ငါတို့ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နတ်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငါနဲ့အတူ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားကြရတယ်။ သင်က

တော့ လင်ကပြန်ရ မယားရကယ်ဆိုပြီး ဘာကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ မပြုခဲ့ဘူး။ ဒါ ကြောင့် ငါး မားရုစားတဲ့ ငါးမဖြစ်နေ ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နည်းတူ ငါတို့ ဆီ မြန်မြန်ရောက်လာနိုင်အောင် ငါးပါး သီလကို စောင့်ထိန်းပါတော့”

ဤသို့ပြောပြီးလျှင် သုဇာတာ ငါးမထံ သူ့နေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက် လေသည်။

နတ်ရက်လောက်ကြာသောအခါ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ၏ သီလ ဆောက်တည်မှုကို စမ်းသပ်လိုသဖြင့် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာပြန်၏။ မိမိ ကိုယ်ကို ငါးကလေးတစ်ကောင်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် စီးဆင်နေသော ချောင်း ရေနှင့်အတူ သုဇာတာ၏မိဖုရားသို့ အရောက်လာခဲ့၏။ ရေစီးကြောင်းမှာ မျှောပါလာသော ငါးလေးမှာ ပတ်လက် ဖြစ်နေ၍ သုဇာတာ၏မိဖုရားမက ငါးအသေ ကလေးဟု နတ်သီးနှင့် ကောက်ယူလိုက် ၏။ နတ်သီးထံရောက်လာကာမှ ငါး ကလေးက အမြီးလှုပ်လိုက်သဖြင့် သုဇာတာ၏မိဖုရားက အသာအယာပြန်ချ ပေးလိုက်လေသည်။

ဤတွင် သိကြားမင်းသည် ကိုယ် ထင်ပြုကာ သုဇာတာ၏မိဖုရား၏ သီလ လုံခြုံမှုကို အားပေးချီးမြှောက်စကား ပြောကြား၍ ပြန်လာခဲ့၏။

သုဇာတာ၏မိဖုရားသည် ငါးအသေ ကောင်ရွာဖွဲ့စားရသည်က ခက်ခဲလှ သဖြင့် မကြာမီမှာပင် သေဆုံးပြီးလျှင် ကာသီတိုင်း ဗာရာဏသီမြို့တော်၌ အိုးထိန်းသည်တစ်ယောက်၏သမီး ဖြစ် လာ၏။ ထိုသမီးကလေး အရွယ်ရောက် လာသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့ မျက်နှာစိမ်းအဘိုးအိုတစ်ယောက် လှည်း တစ်စီးကိုမောင်း၍ ဝင်ရောက်လာ၏။ လှည်းပေါ်၌ သမီးသီးသဏ္ဍာန်ရွှေတုံး ကြီး များပါလာ၏။

မြို့သူမြို့သားတို့က - “ဘိုးဘိုး၊ ရွှေသမီးသီးကြီးတွေက ရောင်းဖို့လား”

ဟု မေးကြရာ အဘိုးအိုက - “အေး - ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်လုံးကို ငွေဘယ် လောက်ပေးရမှာလဲ ဘိုးဘိုး”

“ငါမြွေးတို့ရဲ့ အဘိုးက ဒါတွေကို ငွေနဲ့မရောင်းဘူးကွယ်။ ငါးပါးသီလနဲ့ ရောင်းနိုင်မယ်။ ငါမြွေးတို့ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ကြရဲ့လား”

“ငါးပါးသီလဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်”

ဤသို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးက

ပြောကြားကြသဖြင့် အဘိုးအိုသည် လှည်း ကို ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့ရာ အိုးထိန်း သည်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ထို အိမ်ရောက်ကာမှ ငါးပါးသီလစောင့် ထိန်းသူကို တွေ့ရသဖြင့် လှည်းနှင့်တကွ သော ရွှေသမီးသီးတို့ကို ထားမိမ့်ခဲ့လေ သည်။

သုဇာတာဖြစ်လေရာသို့ လိုက်ပါ စောင့်ရောက်လာခဲ့သော သိကြားမင်း သည် အချိန်တော်တော်ကြာပြီးမှ သုဇာ တာ၏ လားရာဝတ်ကို ကြည့်ရှုလေရာ ဝေပစိတို့အမည်ရှိသော အသူရာမင်း၏ သမီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လာရလေ သည်။

သုဇာတာနတ်သမီးကလေးသည် ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်လာခဲ့သော ကုသိုလ်စွမ်းအားကြောင့် အသူရာပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် အချောဆုံးသမီးပျို ကလေးဖြစ်လာ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ခမည်းတော် ဝေပစိတို့အသူရာမင်းက -

“သမီးတော် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဖူးစာရှင်ကို ရွေးကောက်ယူစေ” ဟု အမိန့်ချပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အသူရာနတ်ပြည်၌ ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲကြီးကို ခြိတ်ခြိတ်သံမျှ ကျင်းပကြလေရာ သက်တူရွယ်တူ အသူ ရာလုလင်ပျိုမြောက်မြားစွာတို့ ပန်းကုံး စွပ်ခံရန် ရောက်လာကြ၏။ အသူရာ မင်း၏ သမီးတော်လေး နှစ်သက်အောင် မျက်စိကျအောင် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ အလှ ပြုပြင်တန်ဆာဆင်၍ လာကြလေသည်။

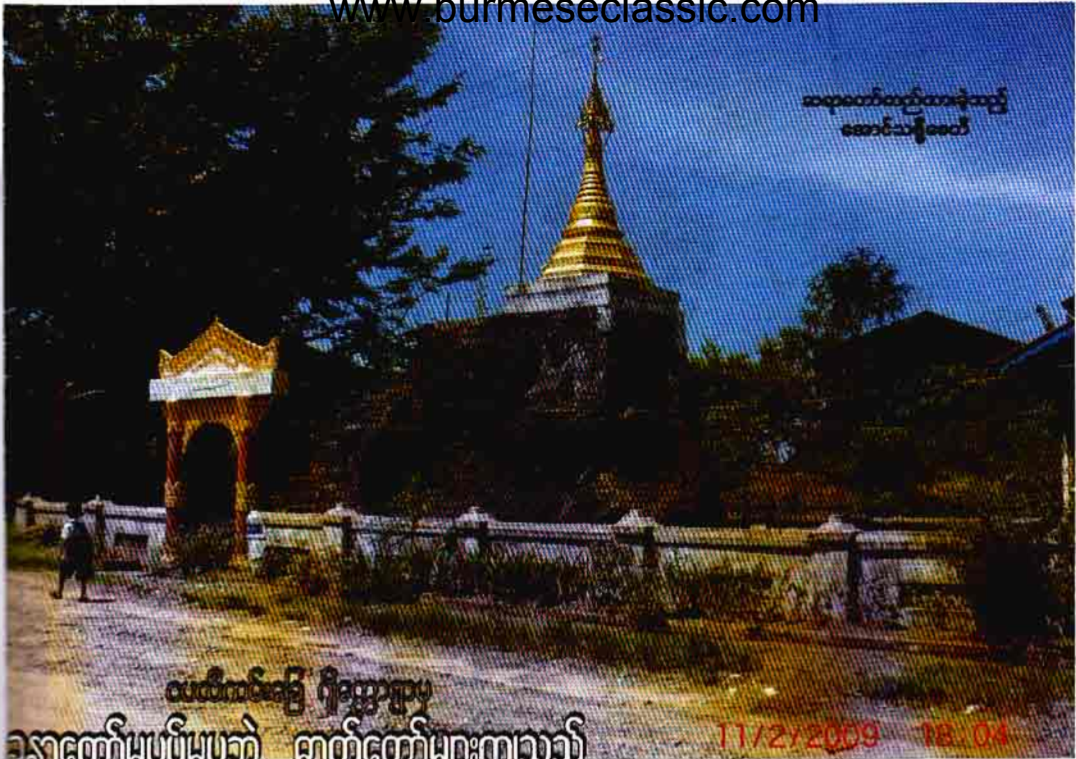
ပန်းကုံးစွပ်ပွဲကြီးကျင်းပချိန်ရောက် လာသောအခါ သုဇာတာနတ်သမီးလေး သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ ပန်းကုံးစွပ် ခံယူနိုင်ရန် သူထက်ငါတန်နေပြနေကြ သော အသူရာလုလင်ပျိုတို့ကို လှည့် လည်ကြည့်ရှုလေရာ အစွန်အဖျားတစ် နေရာမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ဤတွင် သုဇာတာနတ်သမီးလေး သည် ထိုအဘိုးအိုထံသို့ တန်းတန်းမတ် မတ်သွား၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြီး ပန်းကုံး စွပ်လိုက်လေရာ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချသည့်အသံ တွေ့သောသောည့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအသံများ မစဲသေးမီမှာပင် အဘိုးအိုအယောင်ဆောင်ထားခဲ့သော သိကြားမင်းသည် သုဇာတာနတ်သမီး လေးကို နတ်ရထားပေါ်သို့ တင်ကာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ပျော်ပျော်ကြီး ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးအောင်
အောင်သိန်း

ဝယ်ကမ်းခြေ ဂျီဒဏ္ဍာရီ

ခန္ဓာတော်မပုပ်မပွသဲ ဓာတ်တော်များကျသည့်

11/2/2009 18:04

ဆရာတော်ဦးကောတု

ရွှေချိုအောင်(ဝယ်)

စာရေးသူသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပတ်သက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်အဆက်ဆက် သာသနာတွင် ဗုဒ္ဓစာပေထူးစွာများကို လေ့လာဖတ်ရှုရသဖြင့် သိမြင်ကြည်ညိုခဲ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် ဆရာကြီး ခမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင် ရေးသားပြုစုသည့် 'ရဟန္တာနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ' စာအုပ်ကို ကြည့်ညှိလေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာ ဟူသည် တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ဖြတ်ပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန္တာ၏ခန္ဓာသည် သေလွန်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလျှင် အပုပ်နံ့မထွက်ပါ။ သာမန်ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ကိလေသာထူပြော၍ သေလျှင် အပုပ်နံ့ထွက်ကြပါသည်။ ရဟန္တာတို့မည်သည် တဏှာကို အပြီးသတ်အငုတ်ပင်မကျန် ပယ်သတ်နိုင်၍ ပယ်သတ်ပြီးကြောင်းကိုလည်း မည်သည့်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကမျှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းလည်းမပြုကြပါ။ ရဟန္တာတို့မည်သည် လူတို့အထင်ကြီးစေရန် မိမိအကျင့်ထို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမရှိသလို လူများ အထင်ကြီးခံရန်လည်း မကြိုးစားကြ

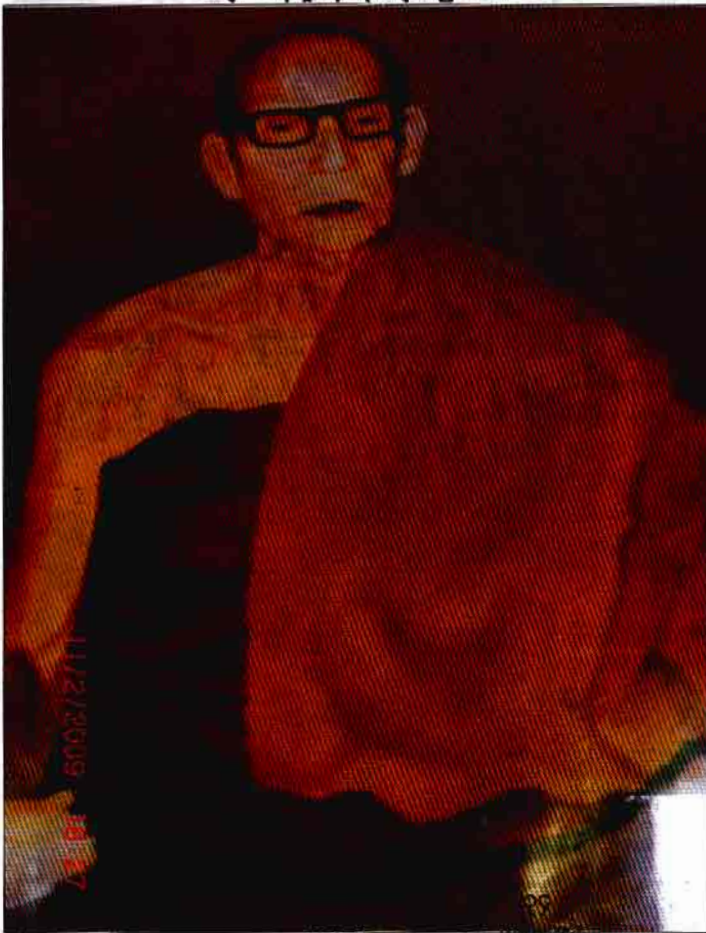

ဆရာတော်ကြီးအောင်

ကျောင်းအနီးရှိ ရောင်စုံကျောက်ပြားစေတီ

ဆရာတော်ကြီး၏ပုံတူပန်းချီကား (အရှင် ဘဒ္ဒိယ အဘွား(၁၅) ဆရာတော်(၅))

ပါ။ ဤသို့ တရားထူးတရားမြတ်ရရှိခြင်းကိုလည်း ရဟန္တာအဆင်းဆင်းသာ သိနိုင်၍ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိရှိနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ရဟန္တာကိစ္စက ဤသို့ လေးနက်ထူးမြတ်လှပါပေသည်။

စာရေးသူသည် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလ၏ တစ်ဘဝသာသနာ စာအုပ်နှင့် ဗီစီဒီအခွေများကို လေ့လာဖတ်ရှု ကြည့်ညို့ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များကို အလွန်ပင် ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြည့်ညို့မိပါသည်။ ထို့ပြင် မုံရွာမြို့ ရွာမွန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အကြောင်းနှင့် ဝိပဿနာတရားအား ထုတ်သူများ သေလွန်သော်လည်း ပျော့ပျောင်းသည့်ခန္ဓာတည်ရှိနေပုံ၊ အပုပ်နံ့မထွက်ပုံ၊ ခန္ဓာကိုယ်မပျက်မယွင်းဘဲ တည်ရှိနေပုံတို့ကို ကြည့်ရှုခွင့်ရသဖြင့် များစွာကြည့်ညို့ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထို့ပြင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးယောသီတအရှင်သူမြတ်၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များက ကြည့်ရှုခွင့်ရရှိခဲ့သဖြင့် မြန်မာပြည်၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် စာရေးသူတို့အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံသိမြင်သိရှိရသည့် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ် ဖြစ်ကြောင်းကို ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူလျက် သာသနာပီတိဖြစ်မိပါသည်။

စာရေးသူတို့၏ ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့တွင်လည်း လွန်ရှာမှ ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဇာတ အရှင်သူမြတ်၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ခန္ဓာတော်မပျက်မယွင်းသည့် အကြောင်းကို သူ့ရုဇ္ဈမဂ္ဂဇင်း၌ ၂၀၁၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီလက ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ စာရေးသူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ငပလီကမ်းခြေ ဂျီထွော့ကျေးရွာလမ်းဆုံအနီးရှိ ညောင်ဝိုင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဦးကေတု၏ ပုံလွန်တော်မူစဉ် ခန္ဓာတော်မပျက်မယွင်းဘဲ ဈာပနပွဲပြုလုပ်သည့်အခါတွင် ဓာတ်တော်များကျခဲ့ကြောင်း စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ရဟန္တာအဖြစ် ရေးသား တင်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

တတိယကျော့ မွေးရပ်မြေ

ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့နယ် မြပြင်ကျေးရွာအုပ်စု ဂျီထွော့ကျေးရွာရှိ ညောင်ဝိုင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကေတုမှာ ဂျီထွော့ရွာသားစစ်စစ်ဖြစ်လေသည်။ ဆရာတော်လောင်းလျက်

ဂျီတော့ကျေးရွာတွင် ဖခမည်းတော် ဦးညိုကျော့နှင့် မယ်တော်ကြီး ဒေါ်ရွှေမုံ တို့မှ ၁၂၇၈ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။ မွေးချင်း (၆) ဦးအနက် ဒုတိယမြောက် သားကြီးရတနာပင် ဖြစ်လေသည်။ ငယ်နာမည်မှာ မောင်ပုတ်ကယ် ဖြစ်လေသည်။ ပုထုဇဉ်လူဘဝအဖြစ် (၂၂) နှစ်အရွယ်တွင် ဒေါ်မသန်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသမီး (၂) ဦး ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ မောင်ပုတ်ကယ်သည် အိမ်ထောင်ဂရာဝါသ လူလောကကို သတိသံဝေဂရခဲ့သဖြင့် ကိုရင်ကြီးဝတ်ကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ အသက် (၂၇) နှစ်အရွယ်တွင် သံတွဲမြို့ သိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးပညိန္ဒိယအား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ခံယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်ကေတု ဖြစ်လေသည်။ ရှင်ကေတုသည် အသက်(၃၁)နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သော် ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း (၈) ရက်နေ့ နံနက် (၈) နာရီအချိန်တွင် ဆရာတော် ဦးဥတ္တမအား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ဂျီတော့ကျေးရွာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများပါ သာသနာ့နဂါယာန်ဖြင့် မြင့်မြတ်သည့် ရဟန်းတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ထမ္မဋ္ဌာန်းတရားရှုမှတ်ပွား

ဆရာတော် ဦးကေတု ရဟန်းခံပြီးနောက် သိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဖခမည်းတော်ထံတွင် ပရိယတ္တိစာပေများကို (၆) ဝါ တိုင်တိုင် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့လေသည်။ ဆရာတော် ဦးကေတုသည် သက်တော် (၃၈) နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၇) ဝါအရတွင် ဂျီတော့ကျေးရွာရှိ ညောင်ပိုင်းသာသနာတော်ရှိ သာသနာ့ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အရ ၁၃၂၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပျံလွန်တော်မူသည်အထိ ညောင်ပိုင်းကျောင်းတော်ကြီးတွင် အမြဲသီတင်းသုံးတော်မူ၍ ထပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အား တရားရေအေးအမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ထွေး ဆုံးမတော်မူခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော် (၆၆) နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၃၃) နှစ်တွင် ထမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပိုမို၍ ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့လေသည်။ ညောင်ပိုင်းဘောင်းတိုက်အတွင်း ဧည့်သည်များ

မပြတ်လပ်သဖြင့် ညောင်ပိုင်းတောင်တော်ရှိ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတောင်စောင်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားရိပ်သာကို ဆောက်လုပ်စေခဲ့ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပိုမိုကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့လေသည်။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို နေ့၊ ည မပြတ်စေဘဲ တရားထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည့်အမှုများကို ပြုလုပ်တော်မူခဲ့လေသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်နှင့် အိပ်စက်ချိန်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို စဉ်ဆက်မပြတ် အားထုတ်တော်မူခဲ့လေသည်။

ကြည်ညိုဖွယ်ရာဝိသေသများ

စာရေးသူသည် ငယ်စဉ်အချိန်မှ စတင်၍ ဆရာတော်ကြီး၏စရဏတရားနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဝိသေသများကို အထူးသိရှိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဂျီတော့နှင့် မြပြင်ရွာမှာ ရှေးအခါက နှစ်ရွာတစ်ရွာအဖြစ် နီးကပ်စွာတည်ရှိနေသဖြင့်လည်း ပိုမိုသိရှိခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှစတင်၍ ဂျီတော့လမ်းဆုံရှိ အ-မ-က ကျွဲသောက်ကုန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဂျီတော့ကျေးရွာတွင် မူလက မြောက်ဘက်ရှိရွာအစွန်၌ ဂျီတော့မူလတန်းကျောင်းရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ အထက်တန်းကျောင်းခွဲရရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးရွာဖွံ့ဖြိုးလာသည်နှင့်အမျှ ကျွဲသောက်ကုန်းရပ်ကွက်ကို အမှီပြု၍ ဂျီတော့ရွာတောင်ပိုင်း ဂျီတော့လမ်းဆုံအနီးတွင် ရပ်ကွက်ကျောင်းအနေဖြင့် အ-မ-ကကျွဲသောက်ကုန်းကျောင်းကိုရရှိခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ အလယ်တန်းပြ (P.J) အဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က မူလတန်းကျောင်းဆောင်ပင် မဆောက်လုပ်ရသေးပါ။ မူလတန်းကျောင်းသစ်ဆောက်လုပ်နေစဉ် ညောင်ပိုင်းကျောင်းတောင်ပေါ်ရှိ ကျောင်းဇရပ်တွင် ကျောင်းသားများကို စာသင်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးနှင့် စာရေးသူမှာ ဆရာရင်း၊ ဒကာရင်းပမာ ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

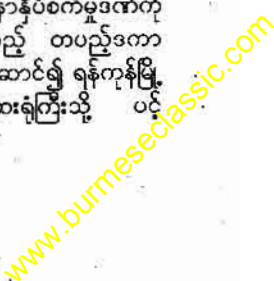
အ-မ-ကကျွဲသောက်ကုန်းကျောင်းတွင် ဆရာကြီးအဆက်ဆက်၌ ဝါဆိုလပြည့်တွင် ဝါဆိုသင်္ကန်းနှင့် ဝါဆိုပန်းနှစ်စဉ် ကပ်လျှာခြင်း၊ အလျဉ်းသင်မိကကျောင်းကထိန်လျှာဒါန်းကျင်းပခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာ၊

ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများစုပေါင်း၍ ဝတ္ထုဋ္ဌေလျှာဒါန်းရာတွင် ဆရာတော်ကြီးက လုံးဝထိတွေ့ကိုင်တွယ်ခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ ကာရကတ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်ခင်အား လက်ခံစေလေ့ရှိပါသည်။ ထိုဝတ္ထုဋ္ဌေများကို ဦးမောင်မောင်ခင်က လက်ခံသိမ်းဆည်းရလေ့ရှိပါသည်။ ကျောင်းတိုက်ပေါ်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးစဉ်ကလည်း ကျောင်းတိုက်ခန်းအတွင်း အမြတ်ခါးပိတ်ကာ တရားထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို အမြဲတစေ လုပ်ဆောင်နေလေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ခေတ်မီပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို လိုလားတော်မမူဘဲ ခြံခြံချွေတော့စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်လေ့ရှိပါသည်။ ဆွမ်းကမ်းဝေယျာဝစ္စများတွင်လည်း အသားငါးများထက် ဒေသထွက် အသီးအနှံများတို့ကိုသာ နှစ်ခြိုက်စွာ ဘုဉ်းပေးတော်မူလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်သည် တရားကို အမြဲနုလုံးသွင်း၍ အလိုဆန္ဒနည်းပါးစွာဖြင့် ရှိသမျှပြင်ပင် တင်းတိမ်ရောင်ရဲတော်မူကာ အနေအထိုင်အသွားအလာ ရဟန်းကျင့်ဝတ်သိက္ခာတော်နှင့်အညီ နေထိုင်တော်မူလေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော်မှာ မျက်စိဝေဒနာခံစားလာရသဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက အတင်းပင်ဆောင်၍ မငြင်းမပယ်နိုင်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါဆေးကုသခံခဲ့ရရှာလေသည်။ ရုပ်ခန္ဓာသဘာဝဆတ်ယုတ်ချိန်တန် ဆုတ်ယုတ်၍ ပျက်ချိန်တန်က ပျက်စီးပေလိမ့်မည်။ မမြဲသောရုပ်ခန္ဓာတရားတော်တို့ကို လွန်ဆန်၍မရနိုင်တောင်းဟု မိန့်မှာကာ တရားနုလုံးသွင်းဟောကြားလေ့ရှိပါသည်။

နောင်သောအခါ ဆရာတော်တွင် လည်ချောင်းကင်ဆာရောဂါ ရရှိခံစားလာရသည့်အခါ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆေးကုသရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း တရားကို အမြဲမပြတ်နုလုံးသွင်း၍ ခန္ဓာရှိလျှင် ရောဂါရတာမဆန်းဘူးဟု မိန့်ကာ ဆေးကုသရန် အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။ နောင်သောအခါ ဆရာတော်၏ လည်ချောင်းကင်ဆာရောဂါမှာ လွန်စွာဆိုးဝါးနိုင်စက်လာခဲ့ရာ ဆရာတော်၏ ဝေဒနာနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို မရှုဆိတ်မနေသာသည့် တပည့်ဒကာများက အတင်းပင်ဆောင်၍ ရန်ကုန်မြို့ ကင်ဆာအထူးကုဆေးရုံကြီးသို့ ပင်

ဆောင် ကုသပေးခဲ့ကြလေသည်။

တတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်မံ သွားရောက် ကုသခဲ့ကြပါသော်လည်း ဆရာတော်၏ရောဂါဝေဒနာမှာ တစ်နေ့ တခြား ပိုမိုဆိုးဝါးလာခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်မူကား ရောဂါဝေဒနာနှိမ်စက်မှုဒဏ်ကို သည်းခံ၍ မလျှော့သောခွဲလုံလဖြင့် ကမ္ဘာ့ဌာနီးတရားကို ဆက်လက်ဆပွားကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော်မှာ တစ်လထက်တစ်လ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အားအင်ဆုတ်ယုတ်နွမ်းရိတော်မူသော်လည်း ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို လျောင်းလျက် ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့၏။

ဆရာတော်နှင့်သူခိုး

ဆရာတော်ကြီးသည် ညောင်ပိုင်း သာသနာတော်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလများအတွင်း ကျောင်းပစ္စည်းပရိဘောဂများကို လာရောက် ခိုးယူသူများနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ဆုံတွေ့ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါက ဘိန်းစားတစ်ယောက်သည် ဘိန်းရှူရန် ငွေမရှိသဖြင့် ဆရာတော်ကျောင်းအောက်ဘက်ရှိ ရေထည့်စဉ့်အိုးကြီးကို ခိုးယူရန် ကြံစည်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းပြတင်းပေါက်အနီးတွင် တရားထိုင်ပုတီးစိပ်နေသည့်ဆရာတော်ကြီးက လသာသာတွင် မြင်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ သူခိုးသည် စဉ့်အိုးကြီးကို ရေသွန်၍ ကောက်ထမ်းရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ဆရာတော်က ချောင်းဟန်သတိပေး၍ ခိုးသူအား သံသရာအပြစ်ကြီးလေး မည်ဘေးမှ လွတ်မြောက်စေရန် တားမြစ်သည့်အနေဖြင့် -

“ဒကာကြီး၊ စဉ့်အိုးကို ပါနိုင်ပါရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

သူခိုးကလည်း -

“ပါနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

ဟု ဆိုကာ စဉ့်အိုးကို ကောက်ထမ်းသွားလေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း -

“အေး- ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ”

ဟု ဆိုကာ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင် သွားတော်မူလေသည်။

နောက်နေ့တွင် စဉ့်အိုးမတွေ့၍ ဒါယကာများက မေးမြန်းသော်လည်း မည်သို့မျှပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူလေသည်။ ဆရာတော်၏

ဆရာတော် သီတင်းသုံးခဲ့သည့်ကျောင်းကြီး

တရားဗုဒ္ဓပုဂံရာရိပ်သာ

ကျောင်းအတွင်းရှိ ဗဟာစောပိပင်ကြီး

သဘောထားကို သိနှင့်ကြသည့် တပည့်
ဒကာများကလည်း ဆက်လက် မေးမြန်း
ခြင်းမပြုကြတော့ပေ။

တစ်ခါကလည်း ကျောင်းပိုင်ပန်း
တန်ခွက်ယောက်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
များကို ကျောင်းလေကားတက်လမ်း
အပေါ်ရှိ ထပ်ခိုးတွင်ထားလေ့ရှိသည်။
တစ်ညတွင် ပန်းကန်များရှိရာ ထပ်ခိုးမှ
ပန်းကန်များ လွတ်ကျသဖြင့် သူ့ခိုး
သူ့ခိုးနေမှန်းသိကာ အဟမ်း အဟမ်း
ဟု ချောင်းဟန်က သတိပေးလိုက်လေ
သည်။ သူ့ခိုးမှာ ဆရာတော်၏သဘော
ထားကို သိနှင့်ကာ တစ်ပါးယူသွားလေ
သည်။

ပန်းကန်များပျောက်၍ ဆရာ
တော်ကို မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ
မည်သို့မျှ မိန့်ကြားခြင်းဖြတ် ဥပေက္ခာ
ပြုနေတော်မူလေသည်။

ဆရာတော်ဂုဏ်သတင်း

ရခိုင်ပြည်နယ် ဂွဗျူနယ် ကမ်းနား
ပြင်ကျေးရွာ (ယခု ရတနာမြိုင်) ရှိ ဆရာ
တော်ကြီး ဦးတေဇိန္ဒမှာ နိုင်ငံတော်မှ
အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇော့တံဆိပ်
တော် ခိုးမြင့်ခြင်းခံရသည်။ ဆရာတော်
ကြီး၏ဝိပဿနာရုက္ခကတော်များကြောင့်
ဒေသပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာအသီးသီးက
လာရောက်ဖြေမြော်ကြသည်။ ညောင်ဦး
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တပည့်ဒကာရင်း
ဖြစ်သူ ကာလသားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
ကိုသန်းနိုင် (ကိုလူလေး - ယခု ကျေးရွာ
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး) နှင့် ပိုက်အဖွဲ့သားများ
သည် ကနားပြင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးတေဇိန္ဒအား ဖြေမြော်ရန် သွားရောက်ခဲ့
ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးတေဇိန္ဒက
ကိုလူလေးတို့အဖွဲ့အား ဆရာတော်
ဦးကေတု ကျန်းမာပါရဲ့လားဟု အမေး
ရှိလေသည်။ ဂျီထွောရွာသူရွာသား
အပေါင်းကို -

“ဘုန်းကြီးကို အဝေးကနေလာပြီး
ဖြေရတာပင်ပန်းကြမှာပဲ။ ဒကာတို့အဖွဲ့မှာ
ဘုန်းကြီးလိပ် ဝိပဿနာရုက္ခဆရာတော်
တစ်ပါးအနီးကပ်ရှိနေတာပဲ”

ဟု အရိပ်အမြှက်မိန့်မှာကြားလေ
သည်။

ကိုလူလေးမှာ လျှောက်ဆရာတော်
နှင့် တနားပြင်ဆရာတော်တို့အား ဖြေ
မြော်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ လျှောက်ဆရာတော်
ကြီး ဦးသုဇာတမှာ ခန္ဓာမပျက်မယွင်းဘဲ
ထနေတိုင်ရှိနေသဖြင့် ဆရာတော်ကြီး
ဦးကေတုအား -

“ဆရာတော်ဘုရားဟာ လျှောက်
ဆရာတော်လို ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရင် မပုပ်
မသိုးဘဲရှိနေခဲ့ရင်ကောင်းမှာပဲ”

လျှောက်ထားမိရာ ဆရာတော်
ဦးကေတုက -

“ငါလည်းပဲ ပျံလွန်ခဲ့ရင် ကာလ
အတန်ကြာအောင် ပုပ်မယ်မထင်ပါဘူး”
ဟူ၍ မိန့်ဆိုမှာကြားခဲ့သည်ဟု
ကိုလူလေးက စာရေးသူအား ပြောပြဖူး
ပါသည်။

စာရေးသူသည် ကျွဲသောက်ကုန်း
စာသင်ကျောင်းအနီးရှိ ကိုတင်ထွန်း
(တရုတ်) ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးတင်
နှင့် အလွန်ပင်ခင်မင်ရင်းနှီးပါသည်။
ကိုတင်ထွန်း၊ မတင်နုတို့၏သမီးများမှာ
ကျွန်တော်တပည့်များဖြစ်သဖြင့် ဆရာ
အနေဖြင့် အလွန်လေးစားပါသည်။
ကြီးတော် ဒေါ်အေးတင်မှာ ဆရာတော်
ကြီး ဦးကေတုအား အလွန်ကြည်ညိုသူ
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးတင်က စာရေးသူ
အား ပြောပြရာတွင် ဆရာတော်ကြီး
ဦးကေတုသည် ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီးကြလေ့ရှိ
ပါက ယာဉ်ကားစီးလေ့မရှိဘဲ ခြေကျင်
ကြွတော်မူလေသလိုကြောင်း ပြောပြပါ
သည်။ တစ်ခါက သံတွဲမြို့ရှိ သိမ်ကုန်း
ကျောင်းတိုက်သို့ အလှူပွဲကိစ္စနှင့်သွား
ရောက်ကြရာ တပည့်ဒကာများက ကား
ငှား၍သွားကြသည်။ အပြန်တွင် ဆရာ
တော်အား ကားနှင့်လိုက်ပါရန် လျှောက်
ထားကြရာ ဆရာတော်က ငြင်းပယ်၍
ခြေကျင်သာ ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။
သို့ရာတွင် အလှူပွဲမှ ကားနှင့်ပြန်လာသူ
များ ရွာသို့ပြန်ရောက်ရှိခဲ့ကြရာ ဆရာ
တော်မှာ တပည့်ဒကာများထက်ပင် စော
၍ရောက်ရှိနေကြောင်းကို တအံ့တဩ
တွေ့ရှိရလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ လည်ချောင်း
ကင်ဆာရောဂါကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေ
ရသော်လည်း မျက်နှာတော် ညှိုးငယ်
ရှုံ့မဲ့ခြင်းအလျှင်းမရှိဘဲ ပကတိမျက်နှာ
တော်အနေအထားဖြင့် လှလျောင်းကာ
သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသည်ကို စာရေးသူ
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာ
တော်ကြီးသည် မိမိခန္ဓာဝန်တစ်ဇာတ်
သိမ်းမည်ကို ကြိုတင်သိရှိကာ မွေးနေ့
အလှူပွဲကို ပြုလုပ်ခိုင်းကာ ကုသိုလ်ပြု
ခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ မွေးနေ့
အလှူပွဲကျင်းပပြီးနောက် သုံးလအကြာ
တွင် ခန္ဓာဝန်ကိုချုတ်တော်မူကာ ဘဝဇာတ်
သိမ်းငြိမ်းတော်မူခဲ့သည်။

ခန္ဓာဝန်ချ မပုပ်ပူ

ညောင်ဦးဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးကေတုသည် သက်တော် (၈၅) နှစ်၊
သိက္ခာဝါတော် (၅၃) ဝါအရ ၁၃၆၃
ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၅ ရက်၊
ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့် (၁၂) နာရီ
(၄၅) မိနစ်အချိန်တွင် ခန္ဓာဝန်ချ၍ ဘဝ
ချုပ်ငြိမ်းကာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။
ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် အဂ္ဂိဈာပန
ပြုလုပ်ကျင်းပနိုင်ရန် မှန်ခေါင်းတော်
အတွင်းဝယ် ထည့်သွင်း၍ စံကျောင်း
တော်ချခြင်း၊ ကြာကလပ်တင်ခြင်း
စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ထားရှိခဲ့ပါသည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝိပဿနာ
ဓုတင်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
စာရေးသူမှာ အမြဲသတိထားကာ အကဲ
ခတ်နေခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ရုပ်
ကလာပ်တော်မှာ အသားအရေညှိုးမိုန့်
ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်ယွင်း
ချို့တို့မရှိကြောင်း ရိပ်စားမိခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် ပျံလွန်တော်မူပြီး (၃) လ
ကျော်အကြာတွင် အန္တိမဈာပနပွဲကျင်းပ
ရန်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။
ဆရာတော်ကြီးမှာ အလိုပိုမိုမှန်ခေါင်း
ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေဘိ
သကဲ့သို့ ခန္ဓာတော်မပျက်မယွင်းရှိနေဆဲ
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မှန်ခေါင်းထဲမှအစိ
ဓာတ်ကြောင့် မှီလေးများ ပြုဖျူဆွတ်
ဆွတ်နှင့် မှန်ခေါင်းအနံ့ စွဲကပ်နေရာ
ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ဦးကျော်ဖေက အမှတ်
မဲ့ ပိုးလောက်ကောင်များတက်နေသည်
ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူက
ဆရာတော်၏ မှန်ခေါင်းအနီးသို့ စေ့စပ်
သေချာကြည့်ရှုသည့်အခါ ကိုကျော်ဖေ
ပြောသလို ပိုးလောက်ကောင်များမဟုတ်
ဘဲ ရုပ်ကလာပ်တော်၏ အစိဓာတ်
ကြောင့် မှီပွင့်လေးများ ဆန်စေ့အရွယ်
မှန်ပြင်အနံ့ပေါက်နေကြောင်း သေချာ
စွာ ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် အများစုက
မူ ကိုကျော်ဖေစကားကို မယုံတစ်ဝက်
ယုံတစ်ဝက်နှင့် သံသယဖြစ်နေကြပါ
သည်။

၁၃၆၃ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း
၃ ရက်နေ့မှလပြည့်နေ့အထိ ညောင်ဦး
ကျောင်းတိုက်တွင် ဆရာတော်၏ဈာပန
ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပဖြစ်
ပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ဖြေမြော်ရုပ်ကလာပ်တော်

ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်

ကို နောက်ဆုံးအန္တိမဇရာပနအခမ်းအနား အဖြစ် လောင်တိုက်တော်သို့ မှန်ခေါင်း တော်နှင့်တကွ ရွှေပြောင်းသယ်ယူကြပါ သည်။ ထို့နောက် လောင်တိုက်ပြာသာဒ် ဆီသို့ ခုံးတိုက်ပစ်လွှတ်ကာ ပူဇော်ကြပါ သည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော် အား ခုံးပစ်လွှတ်၍ ပူဇော်နေစဉ် တစ်ခု သောခုံးတစ်လုံးသည် လောင်တိုက် အတွင်းတိုင်ကို ထိမှန်၍ ခုံးအတွဲမှာ ဆရာတော်ကြီး၏ မှန်ခေါင်းအပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ပြုတ်ကျခဲ့ရာ မှန်ခေါင်းတော် မှာ ကွဲကြေသွားပါသည်။ ဆရာတော် ၏ ရုပ်ကလာပ်ပေါ်တွင်လည်း ယမ်းမှန် များဖြင့် ပေကျဲကုန်ပါသည်။ ခုံးတိုက်ပြီး နောက် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို အဂ္ဂိဗျာပန အဖြစ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ရုပ်ကလာပ် ခေါင်းတော်ကို ထုတ်ယူကြပါသည်။ ထိုအခါ မှန်ခေါင်းမှာ ကြေကွဲနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မှန်ခေါင်းထဲမှ ဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်ကို ထုတ်ယူရွှေ့ပြောင်းကြ ပါသည်။ ထိုအခါမှ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ မှာ မပျက်စီးမယိုယွင်းသည့် ဆရာတော် ခန္ဓာကိုယ်ကို အံ့ဘနန်းတဖျ ထူးခြားစွာ ဖူးတွေ့ကြရလေတော့သည်။ ထိုအခါ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားအနေဖြင့် လူအများက လာရောက်ကြကာ ဆရာ တော်၏ရုပ်ကလာပ်တော်အား ဖူးမြော် ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရေး ကိစ္စကို ဂေါပကအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ထား လိုက်ကြပါသည်။

စာရေးသူမှာ နောင်နေ့နံနက် တွင်မှ ကြားသိခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့နံနက်က ရှိတ္တောရွာရှိ အမှတ် (၁၃) ရပ်ကွက် အောင်ရတနာသိဒ္ဓိကျောင်းသိမ်သစ် သမုတ်ပွဲသို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ အဆိုပါ သတင်းကို ကြားသိရသဖြင့် ညောင်ပိုင်း ကျောင်းတော်ခြေရင်းရှိ ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ကလာပ်တော်ရှိရာကွင်းပြင်ရှိ လောင် တိုက်ပြာသာဒ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူမှာ လောင်တိုက်ကို ကာရံထားသည့် ရာဇ မတ်ကွက်အတားအဆီးအပြင်မှ ဖူးမြော် ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ်တော် ကို နောင်တွင် စာရေးသား တင်ပြနိုင်ရန် အကြံဖြင့် ကာရံထားသည့် ရာဇမတ် ကွက်ကိုကျော်တက်၍ ဆရာတော်ရုပ် ကလာပ်တော်ကို အနီးကပ် ဖူးမြော်လေ့ လာ ကြည့်ညှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ခြေလက်များမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ခြေဖဝါးတော်၊ လက်ဖဝါး

တော်များမှာ အဆီများဖြင့် စွတ်စိုကာ ပန်းဆီရောင်ပြေးနေပါသည်။ မျက်နှာ နှင့် လက်တို့တွင် ယမ်းမှန်များ စွန်းထင်း မှုကြောင့် ညိုမည်းနေပါသည်။ အထူး ခြားဆုံးမှာ လည်ချောင်းကင်ဆာခံစားရ သည့် ညာဘက်လည်ပင်းတွင် ကွမ်းမိုး တစ်တစ်ဝင်စာခန့်အပေါက်ကလေး တွေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အခြား သာမန် လူပုဂ္ဂိုလ်များတွင် လည်ချောင်းကင်ဆာ ဖြစ်ပွားပါက ပုပ်ပျော်ရိက္ခာ ကြည့် မကောင်းမြင်မကောင်းဖြစ်လေ့ရှိသည်က များပါသည်။ ဆရာတော်၏ကင်ဆာဖြစ် ပွားရာနေရာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လုံးဝ ကင်းရှင်းပြီး ပကတိအသားအရေဖြင့် ဝင်းဝါနေပါသည်။

အန္တိမဇရာပန ဓာတ်တော်ကျသည်

ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော် အားမီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် နောင်နေ့ညနေတွင် ဂေါပကအဖွဲ့က ပြင်ဆင်ကြပါသည်။ နေ့လယ်ဘက်က ရာသီဥတုမှာ အလွန် ကြည့်လင်နေခဲ့ပါသည်။ လေမှာလည်း ငြိမ်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်း တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ကြပါသည်။ တစ်ခဏချင်းဆိုသလိုပင် မီးသားတိမ်မိပ် များ ပြေးတက်လာကာ လေပြင်းလည်း တိုက်ခတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါပက အဖွဲ့ဝင်များမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်မဖြစ်ဘဲ ရပ်တန့်ရွှေ့ဆင်းလိုက်ကြရပါသည်။ လေ ပြင်းတိုက်ချိန် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါက လမ်း တစ်ဖက်တွင် ရပ်ကွက်ရှိနေရာ မီးပွား လွင့်စဉ်ကျရောက်ကာ မီးကူးမည်ဖိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်ပြုလုပ်တိုင်း ယခင်ကကဲ့သို့ မီးသားတိမ်လိပ်များပြေး တက်ကာ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာမှု ကြောင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရပ်နားရွှေ့ ဆိုင်းလိုက်ကြရပါသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ဆရာတော်၏ မယွင်းမပျက်သည့် ရုပ် ကလာပ်တော်ကို ထားရှိရေး၊ မထားရှိ ရေးကိစ္စ တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက် သို့ ချထားသည့် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ရေး၊ မတင်ရေး ကိစ္စ စသည်တို့ဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ သဘောထားကွဲလွဲကြသည်။ တစ်ဖက် နှင့်တစ်ဖက် တင်းမာမှုများရှိလာရာ ပိုင်းစားဆရာတော်ကြီးများက ဝင် ရောက်ဖျန်ဖြေ၍ အများဆန္ဒသဘော ထားဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဆုံးဖြတ်၍ အန္တိမဇရာပနကို မီးပူဇော် ပြာချကြလေသည်။

နောင်နေ့နံနက်မီးငြိမ်းသွားသည့်

အခါ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်အချို့က အနီးပြာ များကို လာရောက်၍ ငွေဖလားဖြင့် ထည့်ယူကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် အရွယ် အစားအမျိုးမျိုးရှိသည့် ပန်းရောင်၊ အနီ ရင့်ရောင်၊ ရွှားညိုရောင်၊ အဖြူရောင် ရှိသည့် ဓာတ်တော်ခဲများကို တွေ့ရှိကြ ရပါသည်။ ဓာတ်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ မြင်တွေ့သိရှိသူမရှိသဖြင့် နောက်တစ် နေ့တွင် ဓာတ်တော်များ အပါအဝင် အနီးပြာများကို အင်ဒရူးပင်လယ်အော် အတွင်း ကြံချလွှင့်မော့လိုက်ကြလေ သည်။

ထိုအခါတွင် ဓာတ်တော်များကို ငွေဖလားဖြင့် ကိုင်ဆောင်ကာ ကိုယ် တိုင်ကြံချခဲ့သော ကိုသိန်းလွင် (ကိုလူ လေး၏ယောက်ဖဖြစ်သူ) အား စာရေး သူက တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သည့်အခါ ၎င်း ကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်ကြံချခဲ့သည့်အရောင် အမျိုးမျိုးရှိသည့် အသားတော်၊ အသွေး တော်၊ အနီးတော်မှ ဖြစ်ထွန်းလာသည့် ဓာတ်တော်များဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွား ကာ များစွာစိတ်နလုံးမသာမယဖြစ် သွားခဲ့လေသည်။

စာရေးသူမှာ ဘာသာရေးဆောင်း ပါးများရေးသားနေသဖြင့် မိုးကုတ်ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလ၏ တစ်ဘဝ သာသနာမှတ်တမ်းစာအုပ်၊ ဗီဒီယိုမှတ် တမ်းခွေ၊ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ မျက်လုံးတော်ဓာတ်တော်များ အကြောင်း၊ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းခွေများ အထောက်အထားဖြင့် အနီးချိတ်ဆက် များ၊ အနီးကွင်းဆက်များ၊ အသွေးတော်၊ အသားတော်၊ အနီးတော်များမှဖြစ်ထွန်း လာသည့် ဓာတ်တော်များ အမျိုးမျိုးကို မြင်တွေ့သိရှိခွင့်ရရှိထားပါသည် ။ ထို့ ကြောင့် ဘာသာရေးအတွေ့အကြုံနည်း ပါးသူ၊ ယုံကြည်လေးမြတ်မှု အားနည်းသူ တို့ကြောင့် ဝိပဿနာဓုတင်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး၏ မပုပ်မသိုး မပျက်မယွင်း သည့် ရုပ်ကလာပ်တော်နှင့် ဓာတ်တော် များကို ကိုးကွယ်ခွင့်မရရှိလိုက်ခဲ့သည်ကို များစွာ နှမြောတသ ယူကြားမရဖြစ်မိပေ တော့သည်။ ဆရာတော်ဦးကေတုသည် စာရေးသူ အသက် (၄၄) နှစ်အရွယ်တွင် ကိုယ်တွေ့ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိခဲ့သည့် ရဟန္တာ တစ်ပါးဟု ကြည့်ညှိစိတ်သဒ္ဓါတရားဖြင့် စာရွှေသူများအား ဖတ်ရှုစေနိုင်ရန် ရေးသား ပူဇော်လိုက်ရပါတော့သည်။

ရွှေချိုအောင် (၂၀၀၅)

မင်းဘူး-ပိုင်ညတ္တမ

အဘိဓမ္မာနှင့်မြန်မာပြည်

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် အဘိဓမ္မာတရားတော်သည် တစ်ပုံအဖြစ် ပါဝင်သည်။ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း (၈၄၀၀၀) ကို အကျဉ်းချုပ်သော် ပိဋကတ်သုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ယင်းကို အကျဉ်းချုပ်သော် ဇောဓိပက္ခိယတရား (၃၇) ပါး၊ ယင်းကို အကျဉ်းချုပ်သော် ဓတင်္ဂရှစ်ပါးနှင့် ယင်းကို အကျဉ်းချုပ်သော် သီလ(မကောင်းမှုရှောင်)၊ သမာဓိ(ထားငြိမ်စေ)၊ ပညာ (ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား) ဟူ၍ ရရှိကြောင်းဖြင့် ထရားဟောဓမ္မကထိကဆရာတော်များ ထ မြွက်ကြားတော်မူပါသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံမှာ ဝိနည်းပိဋကတ်၊ သုတ္တန်ပိဋကတ်နှင့် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ နိကာယ်ငါးရပ်မှာ ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်နှင့် ခုဒ္ဒကနိကာယ်တို့ ဖြစ်သည်။ ဒီဃ (ရှည်သော) နိကာယ်တွင် ရှည်သောသုတ်တွေ စုပေါင်းထားသည်။ မဇ္ဈိမနိကာယ်က ဇောဓိပက္ခိယသုတ်များ စုပေါင်းထားသည်။ သံယုတ္တနိကာယ်က သုတ်တိုတိုလေးများ စုပေါင်းထားသည်။ အဆင့်ဆင့်ရှည်သည်လည်း ရှိသော်လည်း အများစုက သုတ်တိုတိုလေးများ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် - အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း၊ ဥတ္တရများသွားခြင်း၊ အထက်ကိုတက်သွားခြင်း၊ ထရားများကို တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ လေးခုစသည် စုပေါင်းဟောခြင်း။ ယင်းကဲ့သို့ ထစ်ခုအစုတရား၊ နှစ်ခုအစုတရား၊ သုံးခုအစုတရားစသည်ဖြင့် တိုးသွားရာ (၁၁) ဝိအောင်ရှိသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ခုဒ္ဒကက ငယ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ငယ်သည်ဆိုရာ၌ ဖောဇောကနိကာယ်လေးရပ်တွင် မပါသည်များကို ခုဒ္ဒကထဲပါသွားသည်။ ကျန်သောသုတ္တန်များလည်း ခုဒ္ဒကထဲ ပါသွားသည်။ ခုဒ္ဒကဟူသော အမည်ပေးသည်။ အမှန်တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်က အများဆုံးဖြစ်သည်။

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတွင် ရိုက်ခဲ့သော စာအုပ်ပေါင်း (၄၀) ရှိသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် ဝိနည်းပိဋကတ်သည် ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ ဘိက္ခုနီများကျင့်သုံးရန် သိက္ခာပုဒ်များ၊ သိက္ခာပုဒ်ကို မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရမည် စသည်တို့အားလုံး ပါဝင်သည်။ သုတ္တန်ပိဋကတ်မှာ အများနားလည်အောင်ဟောသောတရားများ ဖြစ်သည်။ ရဟန်း၊ လူနှင့် နတ်ကို ဟောသည်။

အဘိဓမ္မာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ထူးကဲသောတရားဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အဘိနှင့်ဓမ္မာနှစ်ပုဒ်ကိုတွဲထားသည်။ အဘိ-လွန်ကံသည်၊ ထူးမြတ်သည်ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဟောပုံလွန်ကံထူးခြားတာ ဖြစ်သည်။ သုတ္တန်တွင် ခန္ဓာငါးပါးကို အကျဉ်းပဲဟောသည်။ အဘိဓမ္မာတွင် ခန္ဓာငါးပါးကို အကျယ်ချဲ့၍ ဟောသည်။ ခန္ဓာငါးပါးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကုန်ဟောထားသည်။ ဝိဘင်းပါဠိတော်တွင် ခန္ဓာငါးပါးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စာမုက်မှာ (၈၀) ခန့်ရှိသည်။ သုတ္တန္တဘာဇနိယနည်း၊ အဘိဓမ္မာ

ဘာဇနိယနည်း၊ အမေးအဖြေနည်း စသည် နည်းအမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်ပြီး ခန္ဓာငါးပါးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီရဏမုန်သမျှ အကုန်သိအောင်ဟောသည်။

သုတ္တန်တွင် မြတ်စွာဘုရားက သမုတိပညတ်ခေါ်သော လူအားလုံး နေ့စဉ်သုံးနေကျစကားလုံးများနှင့်ဟောသည်။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တွင် ပရမတ္ထသစ္စာဟု ခေါ်သော ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ သစ္စာ၊ စိတ်၊ စေတသိက် စသည်များဖြင့်ဟောသည်။ တကယ်အစစ်အမှန်ရှိသော စကားလုံးများနှင့် အဘိဓမ္မာကိုဟောသည်။ လောကတွင် လူ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါဟူ၍ ရှိသည်မဟုတ်။ စိတ်-စေတသိက်-ရူပ-နိဗ္ဗာန်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိဓမ္မာတွင် တကယ်ရှိသော ရူပ၊ နာမ်ကိုသာဟောသည်။ ခန္ဓာ (၅) ပါး၊ အာယတန (၁၂) ပါး၊ ဓာတ် (၁၈) ပါး စသည်များကို အကျယ်ဟောသည်။ စိတ်အကျဉ်း (၈၉) ပါး၊ အကျယ်

(၁၂၁) ပါးကို အသေးစိတ်တောတော်မူခဲ့သည်။ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် စသည် စိတ်၊ စေတသိက်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ စသည် ခွဲခြားပြောခဲ့သည်။ စိတ်ကို လေ့လာရာတွင် အဘိဓမ္မာသည် အလွန်အသေးစိတ်သည်။ စေတသိက်ပိုင်းတွင် လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ ပဒဋ္ဌာန် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားဟောသည်။

အဘိဓမ္မာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါက်တာ သီလနန္ဒာဘိဝံသက 'အဘိဓမ္မာသင်တန်းပို့ချချက်များ' တွင်- အဘိဓမ္မာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ မြန်မာပြည်က နံပါတ်တစ်ပဲ။ ဒါတော့ ငြင်းစရာမရှိဘူး။ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)မှာလည်း အခုလောလောဆယ်မှာ မထွန်းကားဘူး။ ယိုးဒယားမှာလည်း မြန်မာပြည်မှာလောက် မထွန်းကားဘူး။ မြန်မာပြည်မှာတော့ အဘိဓမ္မာအထွန်းကားဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ ဘုန်းကြီးတိုင်းပဲဆိုပါတော့ အဘိဓမ္မာနားလည်တာ။ သီဟိုဠ်ဘုန်းကြီးဆို ဘုန်းကြီးတိုင်း နားမလည်ဘူး။ ယိုးဒယားဘုန်းကြီးဆို ဘုန်းကြီးတိုင်း နားမလည်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဘာကြောင့် အဘိဓမ္မာနားလည်တာလဲ။ အဘိဓမ္မာက Compulsory Subject ဖြစ်နေတယ်။ ကိုရင်ဖြစ်တယ်ဆို အဘိဓမ္မာက သင်ရတော့တာ။

ပြီးတော့ ညဝါ ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ နေ့မှာ ကျက်ပြီးတော့ ညကျမှ ဆရာဆိုမှာ သွားပြီးတော့ တက်ရတာ။ အဲဒီညဝါတော့တယ်။ သိပ်ကျေးဇူးများတာ။ နေ့မှာကျက်၊ ညကျတော့ မီးထွန်းဘူး။ အမှောင်ထဲပြန်ရတာ။ အလွတ်ပြန်ရတာ။ မှားရင် ဆရာကပြင်ပေးပေါ့လေ။ အဓိပ္ပာယ်ပြောပြ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ။ အဲဒီလိုလုပ်တော့ ညဝါလုပ်လာတဲ့အခါ အဘိဓမ္မာပိုကျေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ညဝါဟာ ဦးပဉ္စင်းတို့ မြန်မာပြည်မှာ သိပ်ကျေးဇူးများတယ်။ မြန်မာပရိယတ္တိနယ်ပယ်တွင် 'ညဝါပိုင်လျှင် သင်္ဂြိုဟ်မကိုင်တော့၊ သင်္ဂြိုဟ်ပိုင်လျှင် ညဝါမကိုင်တော့' ဟူ၍ ရှိကြောင်းဖြင့် အဘိဓမ္မာပညာ မြန်မာပြည်၌ အရေးပါပုံ၊ ညဝါ၏ တန်ဖိုးများကို ဆရာတော်ဘုရားက မြွက်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ပြင် 'အဘိဓမ္မာတတ်မှ တရားအားထုတ်၍ရမည်ဟု မဆိုလိုကြောင်း၊ အဘိဓမ္မာတတ်ထားခဲ့သော် တရားအားထုတ်ရာတွင် ပို၍လွယ်ကူသည်ဟူ၍ သာ

ဆိုလိုကြောင်း၊ အဘိဓမ္မာမတတ်သော်လည်း ဆရာကောင်းထံတွင် နည်းခံ၍ တရားအားထုတ်နိုင်ပါကြောင်း၊ သို့သော် အဘိဓမ္မာတတ်ထားပါမှ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ရေရေလည်လည် ခွဲခြားသိနိုင်ကြောင်း၊ အဘိဓမ္မာတတ်ထားမှ သတ္တန်ကို အားလုံးနားလည်နိုင်ကြောင်း၊ အဘိဓမ္မာတတ်ထားမှ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကို နားလည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘိဓမ္မာမတတ်သော် ကောင်းစွာ နားမလည်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း ရှင်းလင်းတော်မူခဲ့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူသော 'အဘိဓမ္မာဒုနစ်ကျမ်းကို မည်သို့ဖတ်နိုင်မည်လဲ။ ဖော်ပြပါ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် အဘိဓမ္မာက (၁၂) အုပ် ရှိသည်။ (ယင်း (၁၂) အုပ်တွင် ပဋ္ဌာန်းကျမ်းက (၅) အုပ်ဖြစ်၏) အရှင်အနုရုဒ္ဓါက အဘိဓမ္မာကို အနှစ်ချုပ်၍ 'အဘိဓမ္မာသင်တန်း' ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တွင် သင်္ဂြိုဟ် ဟူ၍ အသိများသည်။ အဘိဓမ္မာသင်တန်းဟူသည် ယင်းသင်္ဂြိုဟ်သင်တန်းဖြစ်သည်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါက အဘိဓမ္မာသင်တန်းတွင် အပိုင်း (၉) ပိုင်းခွဲ၍ ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းကို သင်္ဂြိုဟ် (၉) ပိုင်း' ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းသင်္ဂြိုဟ် (၉) ပိုင်းမှာ စိတ်ပိုင်း၊ စေတသိက်ပိုင်း၊ ပကိဏ်းပိုင်း၊ ဝိတိပိုင်း၊ ဝိတိမုတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း၊ သမ္ပစည်းပိုင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စိတ်ပိုင်းတွင် လောကီစိတ်(၈)ပါး၊ လောကုတ္တရာစိတ် (၈) ပါး၊ စုစုပေါင်း စိတ်အကျဉ်း (၈၉) ပါး (တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ်ဟုခေါ်၏။ ပါဠိတွင် (၂၉)၊ (၃၉)၊ (၄၉) ဟူ၍ မရှိ။ ယင်းကို တစ်ခုယုတ်သုံးဆယ်၊ တစ်ခုယုတ်လေးဆယ်၊ တစ်ခုယုတ်ငါးဆယ်ဟူ၍ သာသုံးသည်။ လောကုတ္တရာစိတ် (၈) ပါးကို ဈာန်စိတ် အဖြစ်ချဲ့သော် လောကုတ္တရာစိတ်အပါး (၄၀) ရသည်။ (၈* ဈာန်စိတ် ၅- ၄၀) ထို့ကြောင့် မူလလောကစိတ် (၈၁) + လောကုတ္တရာစိတ်အကျယ် (၄၀) = စိတ်အကျယ် (၁၂၁) ပါးရပုံကို ဖော်ပြသည်။ မြန်မာပရိယတ္တိနယ်ပယ်တွင် စိတ်တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ်၊ အကျယ်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ ယင်းစိတ်အကျဉ်းအကျယ်ကို ပြဆိုသည်။

လောကီစိတ်တွင် အကုသိုလ်စိတ် (၁၂) ပါး၊ အဟိတ်စိတ်(၁၈)ပါး (မိတ်မပါသောစိတ်)၊ ကာမဝစရသောဘန

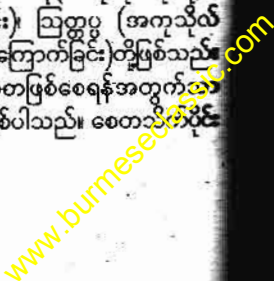
စိတ် (၂၄) ပါး၊ ရူပဝစရစိတ် (၁၅) ပါး၊ အရူပဝစရစိတ် (၁၂) ပါး စုစုပေါင်း(၈၁) ပါးရှိသည်။ အကုသိုလ်စိတ်နှင့် အဟိတ်စိတ်ကို 'အသောဘနစိတ်' (မတင့်တယ်သောစိတ်) ဟု ခေါ်သည်။ အကုသိုလ်စိတ်၊ အဟိတ်စိတ်၊ ကာမဝစရသောဘနစိတ် (၃) မျိုးကို ကာမဝစရစိတ် (အလွယ်ကာမစိတ်) - (၅၄) ပါးဟု ခေါ်သည်။ ရူပဝစရစိတ်နှင့် အရူပဝစရစိတ်များကို 'မဟဂ္ဂုတ်စိတ်' ဟု ခေါ်သည်။ မြင့်မြတ်သောစိတ်ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ (အကျယ်ကို သင်္ဂြိုဟ်စာအုပ်များတွင် လေ့လာနိုင်ပါသည်။)

စေတသိက်ပိုင်းတွင် စေတသိက် (၅၂) ပါးရှိသည်။ စေတသိက် (၅၂) ပါးဟူသည် သင်္ခါရအပါး (၅၀) ကို ဝေဒနာသညာ (၂) ပါးနှင့် ပေါင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စေတသိက်- သင်္ခါရ+ ဝေဒနာ+ သညာဖြစ်သည်။ ယင်းစေတသိက် (၅၂) ပါးနှင့် ဝိညာဏ် ဟူသောစိတ်တို့ပေါင်းသော် သသင်္ခါရိကနာမ်ဓာတ် (၅၃) ပါးကိုရသည်။ အသင်္ခါရိကနာမ်ဓာတ်နိဗ္ဗာန် (၁) ပါးနှင့်ပေါင်းက နာမ်ဓာတ် စုစုပေါင်း (၅၄) ပါးကို ရသည်။

စေတသိက် (၅၂) ပါးတွင် အညသမန်းစေတသိက် (၁၃) ပါး၊ အကုသိုလ်စေတသိတ် (၁၄) ပါး၊ သောဘန (တင့်တယ်သော) စေတသိတ် (၂၅) ပါးတို့ ဖြစ်သည်။ အညသမန်းဆိုသည်က အခြားတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံသောဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကောင်းတာနှင့်ရောမကောင်းတာနှင့်ပါ ဆက်ဆံသော စေတသိက်များ ဖြစ်သည်။

လယ်တိဆရာတော်ဘုရားကြီးက-
◆ စိတ်ကိုမိတယ်။ စိတ်ကိုခြယ်၊ ငါးဆယ်နှင့် ဒွိကာစေတသိက်ဟု လင်္ကာရေးခဲ့သည်။ စေတသိက်ဆိုတာဘာလဲ။ စေတသိက်လက္ခဏာ (၄) ပါးရှိသည်။ စိတ်နှင့်အတူဖြစ်၊ စိတ်နှင့်အတူချုပ်၊ စိတ်နှင့်တူသော အာရုံရှိခြင်း၊ စိတ်နှင့်တူသောမှီရာရှိခြင်း တို့ ဖြစ်သည်။

အကုသိုလ်စေတသိတ်အချို့ကို ဥပမာပေးရသော် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ သောဘနစေတသိက်အချို့ကို ဥပမာပြုရသော် သဒ္ဓါ (ဘုရား စသောအာရုံ၌ ယုံကြည်ခြင်း)၊ ဟိရိ (အကုသိုလ်ဒုစရိတ် ပြုရန်ရှက်ခြင်း)၊ ဩတ္တပ္ပ (အကုသိုလ်ဒုစရိတ်ပြုရန်ကြောက်ခြင်း)တို့ဖြစ်သည်။ တရားပဟုသတုဖြစ်စေရန်အတွက်သာ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စေတသိတ်ပိုင်း

မဟုတ်၊ အခြားသူလည်းမဟုတ်ဟူသော သဘောဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ခန္ဓာ သစ်သည် ခန္ဓာဟောင်းမဟုတ်။ သို့သော် ခန္ဓာဟောင်း၏ အကြောင်းကင်းခြင်း လည်းမဟုတ်ဟု ဆိုလိုသည်။ ခန္ဓာဟောင်း ၏အကြောင်း ဟူသည် ပြုလုပ်ခဲ့သော ကံတရားများ (စေတနာများ) ပင် ဖြစ် သည်။ ကာမ (၁၁) ဘုံဟူသည် အပါယ် လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် တို့ကို ခေါ်သည်။ ထို့ပြင် မဟာကပ်ကြီး အခန်း သံဝဋ္ဋကပ်၊ သံဝဋ္ဋဌာယီကပ်၊ ဝိဝဋ္ဋကပ်၊ ဝိဝဋ္ဋဌာယီကပ်ဟူသော ကပ် ကြီးလေးပါးအကြောင်းပါရှိသည်။ ယခု တည်ရှိသောကာလသည် ဝိဝဋ္ဋဌာယီ ကပ်ဖြစ်ကာ အန္တရကပ်ပေါင်း (၆၄) ကပ်ရှိသည်။ ပထမအန္တရကပ်၌ ကတ္တု သန်ဘုရား၊ ဒုတိယအန္တရကပ်၌ ကောဏဂုံဘုရား၊ တတိယအန္တရကပ်၌ ကဿပဘုရားပွင့်ကာ စတုတ္ထ အန္တရ ကပ်၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားပွင့်ခဲ့သည်။ ပဉ္စမအန္တရကပ်ဝယ် မေတ္တေယျဘုရားပွင့် မည်။ နောက်ထက် အန္တရကပ် (၅၉) ကပ်ကျန်သည်။ ဘုရားပွင့်မှစတော့ပါ။

ရုပ်ပိုင်းသည် သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းတွင် ဆဋ္ဌမမြောက်အခန်း ဖြစ်သည်။ ရုပ် ဓာတ် (၂၈) ပါးရှိသည်။ သို့သော် နိပ္ပဗ္ဗ ရုပ်ခေါ် သဘာဝရုပ် (၁၈) ပါးကိုသာ ဝိပဿနာဋ္ဌာရုံရသည်။ ကျန် (၁၀) ပါး သည် လင်းသဘာဝရုပ် (၁၈) ပါးကိုမှီ၍ သာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အခြေခံရုပ် ဝိပဿနာပေးရာ ပထဝီ၊ ဓတဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဓာတ်ကြီးလေးပါးသာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်တလားစည်းတစ်ခုတွင် ပထဝီ၊ ဓတဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာ၊ ဩဇာ ဟူ၍ ရုပ်မျိုးပါဝင်ပြီး ယင်းကိုခွဲခြား၍ မရနိုင် ပါ။ ရုပ်ဖြစ်ရသည်မှာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတံ၊ အာဟာရ ဟူသော အကြောင်းလေးမျိုး ကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာငါရုပ် ဟူသည် သမုဒယတဏှာကြောင့် ဖြစ် သော ရုပ်ကိုသာ ဆိုလိုသည်။ ရုပ်သည် သဘောတရားမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်၏ လက္ခဏာမှာ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတတ် သောသဘောကြောင့် ရုပ်ဟုခေါ်ဆို သည်။ ရုပ်ပိုင်းတွင် နိဗ္ဗာန်အပိုင်းကို ထည့်သွင်းထားသည်။ နိဗ္ဗာန် ဟူသော စကားသည် 'နိဂါန' ဟူသော စကားမှ ဆင်းသက်သည်။ 'နိ - မ၊ မရှိ၊ ဝါန - တဏှာ တဏှာတုန်ဆုံးရာ၊ တဏှာချုပ် ငြိမ်းရာဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်း၏ သတ္တမပိုင်း

သည် သမုစ္စည်းပိုင်း ဖြစ်သည်။ ယှဉ် ထိုက်သော သဘောတူရာတရားတို့ကို ပေါင်း၍ ဖော်ပြသောအခန်း ဖြစ်သည်။ သမုစ္စယသင်္ဂဟ (၄) မျိုးရှိသည်။ အကု သလသင်္ဂဟ၊ မိဿကသင်္ဂဟ၊ ဗောဓိ ပက္ခိယသင်္ဂဟ၊ သဗ္ဗသင်္ဂဟ ဟူ၍ ဖြစ် သည်။ အကုသလသင်္ဂဟအပိုင်းတွင် အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပေါင်းစု၍ပြ သည်။ အာသဝေါတရား၊ ဩယတရား၊ ယောဂတရား၊ ဂန္ထတရား၊ ဥပါဒါန် တရား၊ နိဝရဏတရား၊ အနုသယ တရား၊ သံယောဇဉ်တရား၊ ကိလေသာ (၁၀)ပါး စသည်တို့ပါဝင်သည်။ မိဿက သင်္ဂဟတွင် ကုသိုလ်အကုသိုလ်ရော၍ တင်ပြသည်။ ဟိတံ၊ စာနင်၊ မဂ္ဂင်၊ ဣန္ဒြေ၊ ဝိလိ၊ အာဟာရအပိုင်းများ ပါဝင် သည်။ ဗောဓိပက္ခိယ (ဗောဓိဉာဏ်ဖြစ် ကြောင်းတရား) တရားအပိုင်းတွင် သတိ ပဌာန်၊ သမ္ပပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိ၊ ဣန္ဒြေ၊ ဝိလိ၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်တရားများ ပါဝင်သည်။ ထို့ပြင် စိတ်စေတသိက်ရုပ်နိဗ္ဗာန်ကို သိမ်း ကျုံး ရေတွက်သော သဗ္ဗသင်္ဂဟအပိုင်း တွင် ခန္ဓာ (၅) ပါး၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ (၅)ပါး၊ အာယတန (၁၂) ပါး၊ ဓာတ် (၁၈) ပါး၊ သစ္စာ (၄) ပါး အခန်းများ ပါဝင်သည်။ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်း၏ အဋ္ဌမပိုင်းမှာ ပစ္စည်းပိုင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းဟူသည် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်။ ကြောင်း ကျိုးဆက်နှယ်ပုံ (၂) မျိုး ရှိသည်။ (၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နည်း - ကြောင်းကျိုး ဆက်နှယ်ပုံသက်သက်သာမညနည်းဖြစ် သည်။ (၂) ပဌာန်းနည်း - ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ်ပုံအသေးစိတ် အကြွင်းမရှိ ဝိသေသအားဖြင့် အထူးပြဆိုသောနည်း ဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နည်းက ပစ္စည်း ပစ္စယပုန် (၂) မျိုး ဆက်သွယ်ကျေးဇူး ပြုပုံ သာမညကိုပြ၍ ပဌာန်းနည်းက ပစ္စည်း-ပစ္စယပုန် (၂) မျိုး ဆက်သွယ် ကျေးဇူးပြုရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ ကျေးဇူး ပြုသည်ဆိုသောပစ္စယသတ္တိကိုပါ အထူး ဝိသေသပြဆိုသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွင် သာမညနည်း ဆို၍ လွယ်ကူသည်ဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။

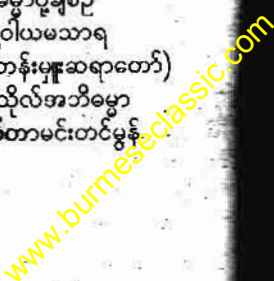
- အရင်အာနန္ဒာက -
- “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကလွယ်ပါတယ်”
- ဟု မိန့်ရာ -
- မြတ်စွာဘုရားက -
- “ဒီလိုမပြောနဲ့ အာနန္ဒာ၊ ပဋိစ္စသမု ပ္ပါဒ်ဟာ နက်နဲတယ်။ နက်နဲသယောင် လည်း ထင်ရတယ်”
- ဟု မြက်ကြားခဲ့သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံ အပြန်ပြန်အလွန်လွန်ဆင်ခြင်ရင်း ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်။ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်း၏ နောက်ဆုံး အပိုင်းမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း ဖြစ်သည်။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း ဟူ၍ (၂) ပိုင်းရှိသည်။ သမထပိုင်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန် (၄၀)၊ ကသိုဏ်း (၁၀) ပါး၊ အသုဘ (၁၀) ပါး၊ အနုသတိ (၁၀)ပါး၊ အပ္ပမညာ (၄) ပါး (ဗြဟ္မဝိဟာရတရား (၄) ပါး)၊ အမာရကို ရွံဖွယ်ဟုရှုခြင်း၊ ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးကိုရှုခြင်း၊ အရူပကမ္မ ဋ္ဌာန်း (၄) ပါး စသည်တို့ ပါဝင်သည်။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း (အနိစ္စဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဓူပားကာ မဂ်ဖိုလ်ရအောင် ပြုလုပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း) တွင် ဝိသုဒ္ဓိ (၇) ပါး၊ ဝိပဿ နာဉာဏ်စဉ် (၁၀) ပါး၊ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမည်မျှ၊ သကဒါဂါမ်အမျိုး မည်မျှ၊ အနာဂါမ်အမျိုးမည်မျှ၊ အရဟတ္တ မဂ်ဖိုလ်ရပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမည်မျှ စသော အပိုင်းများ ပါဝင်သည်။

အထူး အစီရင်ခံလိုသည်မှာ ဤ အဘိဓမ္မာနှင့် မြန်မာပြည် ဆောင်းပါး တွင်ပါသောအချက်များသည် အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်းကို လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာ သင်္ဂဟ (သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်း) ကို လည်း ကောင်း ရှင်းလင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ တရား ဗဟုသုတရစေရန်အတွက် ယေဘုယျ အားဖြင့် တင်ပြခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ယနေ့အခါ အဘိဓမ္မာ တရားသည် အလွန်ထွန်းကားလျက်ရှိပါ သည်။ တရားဟောဓမ္မကထိကဆရာ တော်များကလည်း သုတ္တန်ကိုသာမက အဘိဓမ္မာကိုပါ အလျဉ်းသင့်သလိုဟော ပြောလျက်ရှိကြပါသည်။ စာဖတ်သူတို့ အနေဖြင့် အဘိဓမ္မာသင်္ဂဟကို စိတ်ဝင် စားမှုရှိပြီး ဆက်လက် လေ့လာစေလို သော စေတနာဖြင့်သာ ဤဆောင်းပါး ကို ရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းဘူး-ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌ

- ကျမ်းကိုး -
- ၁။ အဘိဓမ္မာသင်တန်းပို့ချချက်များ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅) ဒေါက်တာသီလနန္ဒာဘိဝံသ
- ၂။ အဘိဓမ္မာပို့ချစဉ် ဘဒ္ဒန္တဝါယမသာရ (သင်တန်းမှူးဆရာတော်)
- ၃။ တက္ကသိုလ်အဘိဓမ္မာ ခေါ်တံတမင်းတင်မွန်

ပွဲအထက်ဆုံးရုပ် မပြတ်စဉ်ကား လင်းပင်ပေါ်

ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ရတော်ဘုရား

ရွှေယဉ်လှိုင်း

ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် လူတို့၏ နှုန်းကျပ်ပိတ်လျှောင်နေသောစိတ်များ၊ အချိန်များ ဖြေလျှော့ပေးနိုင်ပါမည်။ တစ်နှစ်တာပတ်လုံး ပင်ပန်းကြသော ဘဝဇာတ်ခုံအစုံစုံကို ခဏတာမေ့ကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ခရီးစဉ်လေး တစ်ခုက စိတ်ခွန်အားကို ပြန်လည် ပြည့်ဆည်း လန်းဆန်းစေပါမည်။ စာရေး သူကတော့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာသွားနိုင် မည့်ခရီးစဉ်လေးတစ်ခုကို စာဖတ်သူများ အား တင်ပြပေးပါမည်။ သာမန်ခရီးနှင့် မတူဘဲ ကုသိုလ်လည်းရ ကြည်နူးချမ်း မြေ့မှု အပြည့်အဝခံစားရမည့် နေရာ လေးတစ်ခုကို ညွှန်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှ မော်လမြိုင်သို့ ခရီး ထွက်မည်ဆိုပါက ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် လမ်းမကြီးအတိုင်းလာပါက ဗုဒ္ဓသာသ နာ စတင်ထွန်းကားရာ သထုံမြို့မှ ရွှေ စာရံစေတီကို ဖူးမြော်ပြီး ဘားအံလမ်းခွဲမှ ခရီးဆက်လာနိုင်ပါသည်။ တောတောင် စိမ်းစမ်းရွှေခင်းအဆန်းများနှင့် ပန်းချီကား ချပ်ပေါင်းများစွာကို ကြည့်ရသလို ထေးမောရင်း (၁၁) မိုင်၊ (၇) ဖာလုံခရီး ရောက်လာသော် ဘုရင်ညီနောင်ဂူတော် သို့ရောက်ရှိပါပြီ။ ဘုရင်ညီနောင်ဂူသည် တရင်ပြည်နယ် ဘားအံမြို့နှင့် မွန်ပြည် နယ် မော်လမြိုင်မြို့အကြားတွင် တည်ရှိ သည်။ စာရေးသူတို့ မကြာခဏရောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်ညီနောင်ဂူတော် အဝင်လမ်းမမှ (၄) ဖာလုံခန့်ဝင်ရသည်။

သုဗ္ဗမဂ္ဂစင်း

ပြည်ပွေးနေ့ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ၏ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်အကျဉ်းကို ဖတ်ရှုသိရှိသဖြင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။

လိုက်ဂုတော်သီဝင်ရာလမ်းလေးမှာ လူလျှောက်လမ်းကလေးဖြစ်ပြီး သစ်ပင်သစ်ရွက်သစ်ခက်လေးများက လှည်းပေါင်းမိုးလေးသဖွယ် အုပ်ဆင်းနေခြင်းသည်ကပင် ကြည်နူးမှုကို စတင်ခံစားရစေပါသည်။ လူသွားလမ်းလေးအဆုံးတွင် သာယာလှသော တောင်တော်နောက်ခံနှင့် ဘုရင်ညီနောင်ဂူကျောင်းတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဂူကျောင်းကြီးအရှေ့တွင် ရေပူကန်ကြီးကို ထည်း သာယာလှပစွာ တွေ့ရပါသည်။ မြန်မာ့ရှုခင်းများတွင်ရှိသော လှပသည့် ဝန်းဒီကားကြီးတစ်ချပ် ဘွားခနဲ တွေ့ထိုက်ရသလို ခံစားရပါသည်။ ရေပူကန်ကြီးထိပ်မှ လိုက်ဂူကျောင်းနှင့် နောက်ခံတောင်တော်မှာ ရှားပါးသော အလှအစင်ကို ပုံဖော်နေသလိုပင်။

ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ဂူတော်တည်ရှိရာ တောင်တော်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဆောင်ခြေတွင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းအသက်မပြတ် စီးဆင်းထွက်ရှိနေသော ရေပူစမ်းကြီးတစ်ခုနှင့် ရေအေးစမ်းကြီးတစ်ခုလည်း ရှိပါသည်။ ရေပူစမ်းနှင့် ရေအေးစမ်းတို့ ထွက်ရှိသောရေများမှာ ဆရာနှောခြင်းမရှိဘဲ ထစ်ခြမ်းစိ စီးဆင်းနေကြောင်း အံ့ဩစွာတွေ့ရသည်။ ရေပူစမ်းတွင် ငါးများပေါက်ပါးကူးခပ်နေကြသလို ရေအေးစမ်းဘက်တွင်လည်း ငါးများစွာရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ရေပူဘက်မှ ငါးများမှာ ရေအေးဘက်သို့မကူးဘဲ ရေအေးဘက်မှငါးများမှာလည်း ရေပူဘက်သို့ မကူးကြပါ။ တိရစ္ဆာန်လေးများပင် ခံစားမှုအသိရှိကြပေသည်။

ရေပူစမ်းမှထွက်သောရေတွင် ရေအေးစမ်းကိုယ်အပြေးတွင်ဖြစ်တတ်သော ယားယံခြင်းရောဂါများနှင့် လေပြင်းသမားကိုပင် ကိုယ်ခန္ဓာပြန်လည်သန်စွမ်းစေကြောင်း စာရေးသူကိုယ်တိုင် အတွေ့ပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် နောင်တွင် သို့မဟုတ် အကြာခဏယားယံတတ်သည့် အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်က အသုံးအဆောင်တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်တည်သောအခါ ယားယံခြင်းမရှိပါသည်။ ဘုရင်ညီနောင်ဂူတော်တည်ရှိရာတွင် ရေပူစမ်းရေတွင် ဖထမအခေါက် စတင်ရေခိုးမိစဉ်တွင် ခံစားမှုများစွာ ပျောက်ကင်းခဲ့ကြောင်း ခန့်သင့်တိုင်း ဘုရင်ညီနောင်ဂူကို

ဝင်ကာ ရေပူစမ်းမှရေကိုချိုးပါသည်။ အမျိုးသမီးများချိုးရန် ရေပူကန်ကိုလည်း သီးသန့်ပြုလုပ်ထားပါသည်။ အိမ်သို့ ရေဘူးကြီးများဖြင့် သယ်ယူ၍လည်း ရေခိုး ပါသည်။ ယခုအခါတွင် ထိုကဲ့သို့ ဓာတ်မတည့်မှုများ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အရေပြားယားယံခြင်းလုံးဝပျောက်ကင်းနေသည်မှာ လက်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်စားဟူသောစကားကဲ့သို့ သို့သော် များ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရမည့် နတ်ရေကန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ဂူတော်သမိုင်းကိုလည်း စာဖတ်မိတ်ဆွေများကို လေ့လာ ဖတ်ရှုတင်ပြပါသည်။ စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က ထိုဂူကို ဘုရင်ဂိုဏ်းဟု ခေါ်ကြသည်ကို ကြားသိရသည်။ စာပေလေ့လာစဉ်အရွယ်တွင် ဘုရင်ကြီးကို အလွယ်အမြန်ခေါ်ရာမှ ဘုရင်ဂို ဟူ၍

ကျောက်တော်ရှင် ဘုရင်ညီနောင်ဂူ ဦးစီးပုဂံမှ နယုန်ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ

ခေါ်ဝေါ်လာကြသည်ဟု မှတ်သားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ရှေးဦးပထမအမည်မှာ မဟာပါသာဏရတနာကျောက်ဂူဟုခေါ်ပြီး ဒုတိယ ဘုရင်ကြီးမှ ဖြစ်လာသည်။ တတိယ(ယခုလက်ရှိ)တွင် ဘုရင်ညီနောင်ဂူဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုလာကြသည်။

ပုံလွန်တော်မူပြီးသော (သဂြိုဟ်မှုမပြုရသေး) သက်တော် (၉၀) ပြည့်ဆရာတော် ဦးပညာဝံသ၏ ဘုရင်ညီနောင်ရတနာလိုက်ဂူသမိုင်းစာအုပ်တွင် ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း (၉၀၀) ကျော်ခန့်က လိုက်ဂူတော်ကြီး၏မြောက်ဘက် (၂) မိုင်ခန့်လောက်၌ ယခုအခါ ထန်းတောကုန်းဟုခေါ်သောနေရာတွင် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရှိလေသည်။ ထိုမြို့၌ မဟိသရာဇာအမည်တွင်သော မွန်ဘုရင်

ကြီးတစ်ပါး ရှိလေသည်။ ထိုဒေသကား အလွန်စည်ပင်၍ စိုက်ပျိုးရေးများအလွန်အောင်မြင်ကာ သီးနှံများအလွန်ကြီးထွားကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာရပါသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ ကျွဲမွေးမြူခြင်းပါသနာပါ၍ မြင်းပြိုင်ပွဲများကျင်းပလေ့ရှိသည်။ မြင်းပြိုင်ပွဲသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပရာ၌ ပြဒါးမျက်ရှင် ရရှိထားသော သိန္နောမြင်းပိုင်ရှင် ကျွဲကျောင်းသားလေး အနိုင်ရသွားရာမှ ထိုကျွဲကျောင်းသားလေးကို သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ပြီး အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းတော်မူခဲ့သည်။ ကျွဲကျောင်းသားလည်း ပြဒါးမျက်ရှင်ကို ဘုရင်ကြီးအား ဆက်သခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီး သက်တော်ကြီးလာသောအခါ ဂမုန်း၊ ခတ္တာ၊ စံကားဝါ၊ သဇင်ပန်းမျိုးစုံ မွေးထိုပြီး ပဒုမ္မာကြာအစဖြာ၍ ကြာမျိုးပေါင်းများစွာတို့ လှိုင်လှိုင်ပွင့်သော အိုင်ကြီး၊ အိုင်ငယ်ကန်အသွယ်ရှိပြီး အသီးအနှံများ ပေါများသော ရတနာကျောက်ဂူကြီးတွင် ပျော်ရွှင်မွေ့လျက် နေ့ရက်ရှည် တရားခမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်နေတော့သည်။ မိမိလက်ဝယ်ရှိသောပြဒါးမျက်ရှင်တော်ကြီးကို ရတနာလိုက်ဂူကြီးတစ်နေရာတွင် ဌာပနာသွင်း မြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်းနှင့် နောင်လာနောက်သား မျိုးလေးပါးတို့ က်အား၊ ဉာဏ်အား၊ ပါရမီအားအလျောက် ထွန်းဖောက်နိုင်ကြပါမူကား တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးက အပြီးအပိုင် ထုတ်ပေးစေသည်ဟု သစ္စာပြုခဲ့ကြောင်း သိရှိလေ့လာရပါသည်။ ထိုဘုရင်ကြီး အသက်ထက်ဆုံး တရားအားထုတ်ရာဂူကြီးဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီးဂူဟုခေါ်ခဲ့ကြောင်း သမိုင်းကြောင်း လေ့လာတင်ပြပါသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဆင်းတုတော်များ၊ စေတီများ တည်ထားကိုးကွယ်ထားရှိပါသည်။

ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ဂူဟုခေါ်တွင် ရခြင်းမှာမူကား ပိဋကတ်သုံးပုံရယူရန် ပုဂံပြည်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးသည် သထုံပြည်ရှင် မန္တဟာမင်းကြီးကို စစ်ခင်းရာတွင် မန္တဟာမင်းကြီး စစ်ရှုံး၍ ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့်အတူ အနော်ရထာမင်းကြီးခေါ်ဆောင်ရာ ပုဂံသို့လိုက်ပါသွားရစဉ်က သားတော် သီဟကုမ္မာရနှင့် စိတ္တကုမ္မာရ ညီနောင်နှစ်ပါးမှာ တိမ်းရှောင်လွတ်မြောက်၍ သထုံမှ (၁၂) မိုင်အကွာ တောင်ကုန်းတွင် ခေတ္တနားခိုကြသည်။ (ယခုထက်တိုင် သီဟရာဇာကုန်းဟုခေါ်တွင်) ပိုမိုလုံခြုံစေရန် ဆက်လက်ရှာဖွေလာရာ သာယာလှပလုံခြုံ၍ မြေပြင်ရာ

www.burmeseclassic.com

ပေ (၁၅၀) ခန့်တွင် ဂူဝရှိသော ဘုရင်ကြီးဂူသို့ရောက်ရှိကြလေသည်။ လိုက်ဂူတော်တွင် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ သူတော်စင်များနေထိုင်ရာ အေးချမ်းသောဌာနဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူစခန်းချကြလေသည်။ ညီနောင်နှစ်ပါးတို့လည်း ထိုဂူတော်ကြီး၌ တရားအားထုတ်နေထိုင်ကြလေသည်။

ထို့နောက် သထုံမြို့ကိုဆက်လက်စိုးစံသောမင်းများ၏ ရဲမက်များက မနုဗာမင်းဆက် သားတော်တို့ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် ရောက်လာကြသည်ကို ဂူဝမှ တွေ့တော်မူကြသည်။ နောင်တော်မင်းသားက ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မယူလိုကြောင်း၊ အေးချမ်းရာဒေသတွင် တရားအားထုတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းတောင်းပန်ပြောကြားရန်အသွား၌ပင် ရဲမက်များက သပြေခါးပင်ကြီး၏ မြောက်ဘက် ကျောက်တောင်တစ်ခုပေါ် ဆွဲတင်၍ သတ်မည်ဆိုဆဲတွင် သီဟကုမ္မာရမင်းသားက -

“ငါသည် အေးမြချမ်းသာမှုကို အလိုရှိ၏။ အပူဆင်းရဲကိုအလိုမရှိ။ ဤစကားသည် မချွတ်ကေန် အမြဲမှန်၏။ ဤလူအုပ်ကြီးသည် အပူဆင်းရဲအလိုရှိကြ၏။ ငါ့ကို သတ်ဖြတ်၍ သေလျှင် အေးမြချမ်းသာသောအရပ်သို့ရောက်၍ ဤလူအုပ်ကြီးသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မ အပူနှင့်တွေ့ပါစေသော”

ဟု သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။ ရဲမက်တို့သည် သီဟကုမ္မာရမင်းသားအား သတ်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်ဆောင်ကြားမှ ရေပူရေတ်ခွန်လုံးကြီး ရုတ်တရက် ဟုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာရာ ရဲမက်လူအုပ်ကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် မျော့ပါ၍ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ထိုသို့ ပြေးလွှားရာမှ ရဲမက်ဗိုလ်မှူးကြီးက -

“ငါတို့မပြစ်မှားသင့်သူကို ပြစ်မှားမိလေပြီ”

ဟု အကြံရရာအရပ်ကို နောင်မှ အကြံရသဖြင့် နောင်ကြန်ရွာဟု ခေါ်သည်ဟုလည်း အမည်သညာရှိပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရေပူစမ်းကြီးမှာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီမရွေး ရေပူများ ထွက်ရှိနေသော်လည်း သီဟကုမ္မာရ၏ မေတ္တာစိတ်သဘောအေးမြခြင်းကြောင့် ရှင်းလူအများအား အနာရောဂါများသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရန် ချိုးရေအဖြစ် အသုံးပြုလျက်ရှိပါသည်။ မကောင်းသောစိတ်များလည်းပျောက်ကာ စိတ်ကိုအေးချမ်းစေသည်။ ရေအေးစမ်းနှင့် ရေပူစမ်းသည်ပင်လျှင် ရေချင်းတူသော်လည်း ပေါင်းစပ်မှုမရှိပေ။ ညီတော် စိတ္တကုမာရမင်းသားမှာ နောင်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ဤလိုဏ်ဂူ၌ပင် အသက်ထက်ဆုံးတရားမြတ်ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားသဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် ဘုရင်ညီနောင်၊ ဘုရင်ညီဂူဟု ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ညီနောင်ဂူတော်ကြီးတောင်ဘက်မှာ မိုးအခါ၌ ရေပတ်လည်ပိုင်းနေ

ပြီး တောင်ခြေသို့ လှေဖြင့်သွားကြရကြောင်းကို ကြားသိရသော်လည်း စာရေးသူတို့မှာ ပွင့်လင်းရာသီများတွင် ခမီထွက်လေ့ရှိသဖြင့် တောင်ခြေအဝင်လှ လျှောက်လမ်းအထိ ကားဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ တောင်ခြေမှ ဂူဝအထိ အုတ်လှေကားများဖြင့် နားနားနေနေ တက်နိုင်ရန် တောင်တက်လှေကားတွင် ထိုင်ခုံလေးများ ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ပေ (၁၅၀) ခန့်တက်ပါက ဘုရင်ညီနောင်ရတနာဂူဝသို့ ရောက်ရှိပါသည်။ လှေကားထိပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ဆီးကြိုနေဟန်ဖြင့် သီဟကုမ္မာရနှင့်စိတ္တကုမာရညီနောင်နှစ်ပါး၏ရုပ်တုကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

လိုက်ဂူတော်အတွင်းတွင် တစထိစက်ကျနေသော ကျောက်စက်ရေများကြောင့် အလွန်အေးမြနေပါသည်။ ဝှံ့မှလှမ်းကြည့်လျှင် အဝေးတွင် နဂါးပြုတောင်နှင့် ဝဠုန်တောင်တို့က အထူအရှား ဝင့်ကြွားလျက်ရှိပါသည်။ စာရေးသူတို့ ကြိုတင်စီမံယူဆောင်သွားသော ငှက်ပျောသီးများကြောင့် အစာတော့ရန်လာကြသော ကြီးငယ်အသွယ်သားသော မျောက်များကို အစာကျွေးရာသည်

ယူခဲ့ကြသည်။ မျောက်များမှာလည်း လိမ္မာယဉ်ပါးကြပါသည်။ ငှက်ပျောသီး များရ၍ စားနေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ စာဖတ်သူ များလည်း မျောက်များအတွက် ကြိုတင် ဖန်တီး၍ အသီးအနှံများယူဆောင်သွား နိုင်ရန်လည်း ရေးသားပါသည်။

လိုက်ဂူအတွင်း၌ မဟိသရာဇာ ဘုရင်ကြီးစေတီတော်ကိုလည်း ဖူးကြရ မည်။ ထိုစေတီကို ဖူးခွင့်ရကြပါက စိတ် တွင်း၌ ရှင်းလင်းအေးမြမှုကို ခံစားဖြစ် ပေါ်စေပါသည်။ လိုက်ဂူတော်အဝင်ဝ တောင်ဘက်နံရံရှိ သီဟကုမ္မာရစေတီ တော်နှင့်စိတ္တကုမ္မာရစေတီတော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပါသေးသည်။ လိုက်ဂူတော် အဆုံးတွင်ရှိသော ဆုတောင်းပြည့်စေတီ တော်တွင် လိုရာဆုတောင်းပါက ဆု တောင်းပြည့်ကြပါသည်။ ထို့ပြင် ရှေး လက်ရာ ပကတိကျန်ခဲ့သော မုနိထိပ် ချွန်တင်ပျဉ်ခွေရုပ်ပွားတော်(၂)ဆူသည် ညောင်ရွက်ပုံတံကံတော်နှင့် ဖူးတွေ့ရပါ မည်။ ဤကဲ့သို့သော ဆင်းတုတော်ပုံစံ မျိုးမှာ ကော့ဂွန်းဂူနှင့် ရသေ့ပျံဂူများ၌ တွေ့ရသဖြင့် ဤဆင်းတုတော်များကို ကောင်းမှုရှင်တစ်ဦးတည်းက ခေတ် ကာလတစ်ချိန်တည်း ပူဇော်ခဲ့ဟန်တူ သည်။ မဟာပါသာဏရတနာလိုက်ဂူ တော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရာ၌ ပထမ မဟိသရာဇာမင်းကြီး၊ ဒုတိယ သီဟကုမ္မာရညီနောင်မင်းသားနှစ်ပါး၊ တတိယ ရွှေပေါ်ကုန်းဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနှစ် ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၃၀၃ ခုနှစ်ထိတိုင် သာသနာပြုခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဂျပန်များ ဝင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် ရွှေပေါ်ကုန်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူ သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ နှစ်ပေါင်း (၂၃) နှစ်ကြာသည်အထိ စောင့်ရှောက်မည့် သာသနာပြုမရှိခဲ့ပေ။ ဂူတော်ကြီးမှာ လည်း မသမာသူများဖျက်ဆီးခြင်း၊ ခိုး ယူခံရခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရတော့ သည်။ စေတီပျက်များ၏ အောက်ခြေ တွင် ဂဝံကျောက်များနှင့်တည်ခဲ့ကြောင်း တို့ စေတီပျက်များ ပြုပြင်စဉ်က တွေ့ရှိ ရသည်ဟု လေ့လာရသည်။

မြန်မာနှစ် ၁၃၂၅ ခုနှစ်တွင် ဘုရင် ညီနောင်ရွာသား ကျောင်းဒကာကြီး ဦးညားခွီး၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ တရားဟော ဓမ္မကထိက ဆရာတော် ဦးပညာဝံသသည် ၁၃၂၆ ခု တန်ဆောင် မုန်းလ ၂ ရက်နေ့တွင် လိုက်ဂူတော်ဝ

ကျောင်းသို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော် မူသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရင်ညီနောင်ရွာမှာ အိမ်ခြေ (၆၀) ခန့်သာရှိသည်ဟု ဖတ်ရှု ရေးသားရပါသည်။ ယခု ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသည့်အချိန်ထိ နှစ်ပေါင်း (၅၀) တိတိ သာသနာပြုခဲ့ကြောင်း ပူဇော် ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ စာဖတ်သူများလည်း ဘုရင်ညီနောင်ရတနာလိုက်ဂူတော်နှင့် လိုက်ဂူကျောင်းကို နှစ်ပေါင်း (၅၀) တိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သာသနာ ပြုခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးမြော် ရင်း နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ သာယာစည် ပင်နေသော ဘုရင်ညီနောင်ဂူနှင့် ဘုရား စေတီများကို လေ့လာကာ ရေပူစမ်းတွင် အပန်းဖြေ ရေချိုးရင်း ဘဝအမောများ ပြေကြစေရန် မေတ္တာရည်၍ ရေးသား ရပါသည်။

ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ဂူတော်ဘုရား ပွဲတော်ကို နှစ်စဉ်တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပပါသည်။ တပေါင်းလဆန်း ၉ရက်နေ့မှာ ဘုရင်ညီဂူကျောင်းဝဆရာ တော် ဦးပညာဝံသ၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပါသည်။ ယခုနှစ် ၁၃၇၅ ခု

တပေါင်း လဆန်း ၉ ရက်နေ့၊ ည (၉) နာရီတွင်မူကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ဈာပန မီးသဏ္ဍိတ်ပါမည်။ တန်ခူးလ ခါသင်္ကြန်ရက်များတွင် ပရိသတ်အထူး စည်ကားကာ ရေပူစမ်းနှင့်ကန်တွင် ရေ ချိုး၊ ရေကစားသူများ အထူးပင်စည်ကား ကြောင်း စာဖတ်သူများအား သိစေလို၍ ပွဲတော်သုံးရပ် မပြတ်စည်ကား ဘုရင်ညီ နောင်လိုက်ဂူဘုရားဆောင်းပါးကို ရေး သားလိုက်ရပါသည်။

ရွှေယဉ်လှိုင်း
(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

- မိုးငြိမ်း -
၁။ ဘုရင်ညီနောင်လိုက်ဂူတော်သမိုင်း ပြုစုသူ- ဆရာတော်ဦးပညာဝံသ
၂။ ကရင်ပြည်နယ်သမိုင်းဝင် ဘုရင်ညီ နောင်လိုက်ဂူတော်နှင့် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသထေရ်ပုဂ္ဂိုလ် ပြုစုသူ - မန်းသင့်နောင် (ကော့က ရိတ်)
၃။ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်လေ့လာခြင်း

ဦးကျော်ဝိဒ (ဦးစိ) ဝိဒ

မပျော်လင့်တာတွေဖြစ်လာရင် တယ်လိုလုပ်မလဲ

အတာလညအချိန်ဟာ အိပ်ပျော်နေသူအဖို့ ခဏလေးထင်ရပေမယ့် အိပ်မပျော်သူအဖို့တော့ ရှည်လွန်းတဲ့ကာလတစ်ခုကို ပြတ်သန်းနေရသလိုပါပဲ။ မိုးလင်းနိုင်ပါဦးတော့မလားလို့တောင်ထင်မှတ်မိပါတော့တယ်။ မပျော်လင့်တဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် အတွေးများဟာ ထားထားလို့တောင်မရအောင်ထပ်ကာထပ်ကာ ဝင်လာနေပါတော့တယ်။

တစ်နေ့ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်ရောက်လာပါတယ်။ အရင်ကတော့ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ဆိုသလို ဆေးစစ်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ခြောက်လတစ်ကြိမ် ဆေးစစ်ဖြစ်လာပါတယ်။

ညဉ့်ဦးယံအချိန် စာရေးသူနဲ့ အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူတစ်ယောက်ကို အမှတ်ရလို့ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟဲလို - ဆုမြတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

လို့ ပြောတော့ တစ်ဖက်က -

“ကျွန်တော် ဆုမြတ် မဟုတ်ပါဘူး။ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ဪ - အခုပြောတာ ဘုန်းကြီးပါ။ ဆုမြတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့။ သူ့ကိုခေါ်ပေးလို့ရမလား”

လို့ မေးတော့ -

“တပည့်တော်က မဆုမြတ်ရဲ့ မောင်လေးပါ ဘုရား။ မဆုမြတ် မရှိတော့ပါဘုရား။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၆-၆-၂၀၁၃ က

အုမကြီးကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် ကိုယ့်နားကိုကိုယ်မယုံသလိုဖြစ်ခဲ့ရသလို လက်လည်းလက်မခံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လပိုင်းတုန်းက ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဆွမ်းလာကပ်လို့ တွေ့ရပါသေးတယ်။ ရောဂါဖြစ်တဲ့သတင်းလည်း မကြားမိတော့ အံ့ဩပြီးမှင်တက်မိနေပါတော့တယ်။

သူမဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာဌာနမှဆရာမတစ်ဦးပါ။ မကြာသေးခင်က လက်ထောက်ကထိက ရာထူး တိုးမြှင့်ခံရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ မဂ္ဂလင်းအချို့မှာလည်း ဆောင်းပါးလေးတွေ ရေးပါတယ်။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ စာရေးသူတို့ကျောင်းမှာ (၂၅) နှစ်မြောက် ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်စာအုပ် ထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် သူမဟာ အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့သလို ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ်ပါ ရေးပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ အခုတော့ အသက် (၃၇) နှစ်သာရှိသေးတဲ့ သူမဟာ သူ့ချစ်တဲ့မိသားစုနဲ့ တက္ကသိုလ်အသိုင်းအဝန်းကို ဘယ်တော့မှမပြန်လာနိုင်တဲ့စွန့်ခွာမှုမျိုးနဲ့ စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

ဪ - မြန်လိုက်တာ ဆုမြတ်ရယ်။

နောက်တော့ သူမနဲ့ ညီအစ်မလို ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြတဲ့တက္ကသိုလ်ကဆရာမများ ရောက်လာခိုက် သူမ ဘာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားတာလဲလို့မေးကြည့်တော့ အုမကြီးကင်ဆာရောဂါလို့ သိခဲ့ရတယ်။ ဒီရောဂါမျိုးဖြစ်လာပြီဆိုရင် အနေနဲ့ အမြန် လောကကနေ ထွက်ခွာရတော့မှာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ အမှတ်ရပါသေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က စာရေးသူဟာ ထိုင်းနိုင်ငံ ဗန်ကောက်မြို့ကို ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ဖို့ သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးစစ်ချက်အဖြေရတဲ့အခါ ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှုကို ပြုရပါတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ဘယ်ဓာတ်က ဘယ်လောက်များနေတယ် နည်းနေတယ် စတဲ့ ထွက်လာတဲ့အဖြေအတိုင်း ပြောပြနေပါတယ်။ ဘယ်ဓာတ်က နည်းတဲ့အတွက် ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်ရမယ် စတာတွေ အသေးစိတ်ညွှန်ကြားနေပါတယ်။ အဲဒီမှာ မပျော်လင့်တဲ့ အဖြေတစ်ခု သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒါက အုမကြီးကင်ဆာဖြစ်နိုင်တဲ့ဓာတ်တွေက လိုတာထက် အလွန်များနေတယ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်မှာ ထိုဓာတ်မျိုး (၃) ရာ ခိုင်နှုန်းပဲ ရှိရပါမယ်။ အခုက (၁၃) ရာခိုင်နှုန်းရှိနေတာ ဒါကြောင့် အစာအိမ်နဲ့ အူလမ်းပျက်

www.burmeseclassic.com

ဆရာဝန်ကြီးထံ ချက်ချင်းပြရမယ်ဆိုတာ ပါပဲ။

ဆရာဝန်ကြီးထံကိုရောက်တော့ သေသေချာချာ စမ်းသပ်ပြီးတဲ့နောက် အမကြီးကို မှန်ပြောင်းသွင်းပြီး စမ်းသပ် ရမယ်။ အမကြီးထဲမှာ ကင်ဆာဖြစ်နိုင် တဲ့ အဖုအထစ်လေးတွေကိုယူပြီး ဓာတ် ခွဲရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလာကာ အော်ပရေရှင်းလုပ်ရမယ် ရက်ချိန်းကို လည်း ပေးလိုက်ပါတယ်။ တည်းခိုရာ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ခါတိုင်းလို စိတ်က မရွှင်ပျော့တော့။ ဖြစ်နေပြီလား၊ မဖြစ်သေး ဘူးလားဆိုတာ မသေချာတဲ့ အမကြီး တင်ဆာအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေများနေလို့ ပဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ်။ မှန်ပြောင်းကြည့်မယ်ရက်က သိပ်မလို တော့။ ဒါပေမယ့် သိချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒက အလွန်များနေတဲ့အတွက် အကြာကြီးလို့ ထင်နေပါတော့တယ်။ အော်ပရေရှင်း လုပ်ရမယ်ရက်က နီးကပ်လာပြန်တော့ လည်း 'တကယ်လို့များ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေရင်တော့' ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ကြောင့် အော်ပရေရှင်းလုပ်မှာကို မရင် ဆိုင်ချင်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီတုန်း တ စိတ်ဒုက္ခအတော်ရောက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်း ဘာမှမရှိဘူးဆိုလို့ သိလိုက် တဲ့အခါကျမှ အလုံးကြီးကျသွားသလို ခံစားရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၄) နှစ်လောက်တုန်းက ရန်ကင်းမှာ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်တော့ အဆုတ်မှာ ဝိုင်းရပ်(စ်)ပိုး သို့မဟုတ် တင်ဆာတစ်ခုခုဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်ဆိုပြီး သေချာတဲ့အဖြေတစ်ခု ထွက်လာပါ ထယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဖြစ်နိုင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်တာထားလိုက်။ ကင်ဆာဆိုတဲ့ အသံကို ကြားရကတည်းက စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါ။ နေမြင့်လေ အရှေ့ရင်လေ ဆို သလိုပဲ။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများလာပါတော့ ထယ်။ သီတင်းသုံးဖော်များက ဒီအတိုင်း နေပြီး တွေးတောစိတ်ညစ်နေမယ့်အစား ခဏထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို နဲ့ နေပြည်တော်ဘက် ခရီးထွက်ခဲ့ပါ ထယ်။ ဒီအချိန်မှာ အညာက ဖုန်းဝင် လာတယ်။ ရာသီဥတုအလွန်ပူပြင်းတဲ့ အတွက် သူတို့အညာရွာကို ဒီနှစ်မကြာ သိမ့် နောင်နှစ်မ ကြာခဲ့ဖို့ ပြောလာပါ ထယ်။

ဪ - သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ချောင်နှစ်မကြာဖို့ ဆိုတာ မသေချာ။ ထာထယ်လို့ ကင်ဆာဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ထိုနေ့ရလှ အလွန်ဆိုး (၆) လလောက်ပဲ

နေရမှာ လို့တွေးပြီး စိတ်ဖိစီးမှုတွေဖြစ်ခဲ့ ရပါသေးတယ်။ အသက်မသေသေးခင် တော့ ဒီလိုပဲ အနာရောဂါနဲ့အတူ သေ ခြင်းတရားကြီးက မကြာခဏဆိုသလို လာရောက် မြိမ်းခြောက်ခံနေကြရတာ။ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်မှပဲ အေးတော့ မယ်ထင်ပါရဲ့။

စာဖတ်သူများလည်း ဒီလိုအဖြစ် မျိုးနဲ့ကြုံလာရင် ဒီလိုစိတ်ခံစားမှုမျိုးဖြစ် လာကြမှာသေချာပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုရင် ဒီလမ်းကိုသွားကြမယ်ဆိုတာ လူ တိုင်းသိနေပေမယ့် တကယ်တမ်း ရင် ဆိုင်လာရတဲ့အခါမှာ စာရေးသူ အပါ အဝင် ဘယ်သူမှမရင်ဆိုင်ချင်တာ အမှန် ပါ။

တကယ်တော့ သူမဟာ လူတိုင်း ရဲ့ချစ်ခင်မှုကို ရရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာ ကြောင့်ဆိုရင် စိတ်သဘောထားဖြူစင် သူလေးဖြစ်ပြီး စကားပြောတဲ့အခါ အမြဲ တမ်း နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထား သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အခု တော့ လောကကြီးထဲ သူမ မရှိတော့။ ဘာမှမတော်စပ်တဲ့ စာရေးသူတောင် ခံစားခဲ့ရသေးရင် သူမမိသားစုဆိုရင် ဆို ဖွယ်ရာမရှိတော့။ သူမ လောကကြီးထဲ က အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ကိုတွေးရင်း ကိုယ်လည်း ဘယ်အချိန်မှာ သူလိုထွက်သွားရမယ်ဆိုတာ မသိ။ သေ ချာတာကတော့ အရင်ကနဲ့စာရင် လော ကကြီးကနေ ထွက်ခွာဖို့ အချိန်တဖြည်း ဖြည်းနီးကပ်လို့လာနေပြီပေါ့။

ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ထားတဲ့အနာ ရောဂါနဲ့ သေခြင်းတရားတို့ကို ကြားရ လို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ မြင်ရလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ် တိုင်ခံစားရလို့ပဲ ဖြစ်စေ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်မှု၊ စိတ်ချောက်ချားမှုများ ဖြစ်တတ် ကြပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း(၄) မျိုးရှိတယ်လို့ ဘုရားရှင်က အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ်မှာ ဇောတော်မူထားပါတယ်။

ပထမ သေမှာကြောက်ရွံ့တဲ့သူ က ကာမဂုဏ်အာရုံတွေမှာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ပြီး မရှိရင် မနေတတ်ဘဲ ရှိမှသာနေ တတ်တဲ့သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ မနက်လင်း လာတာနဲ့ ငါ့သမီး၊ ငါ့သား၊ ငါ့လင် ယောက်ျား၊ ငါ့မယားနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်း ဝန်းနေချင်ကြတယ်။ မရှိရင် မနေတတ် ဘဲ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရတယ်။ အချိန်တန်လို့ ကိုယ့်သားသမီး၊ မြေးက လေး အိမ်ပြန်မရောက်လို့ အပြန်နောက် ကျပြီဆိုရင်ပဲ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မျှော်လိုက်

ရတာ အမောပါပဲ။ ဒီသားစုအသိုက် အဝန်းနဲ့ ပျော်ပျော်နေချင်တယ်။ ထို အသိုက်အဝန်းလေး ပျောက်ထွက်သွား မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ သက်ရှိသာ မက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေအပေါ်လည်း စွဲလမ်းလွန်းတဲ့ အတွက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။ သက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားမှာကို အရမ်း စိုးရိမ်နေကြတယ်။ ပြောချင်တာက ကာမ ဂုဏ်နဲ့ကင်းပြီးမနေနိုင်လို့ဘဲ ဖြစ်တယ်။

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက် ဟာ သူပျင်းလာတဲ့အခါ နှစ်သက်တဲ့ သီချင်းလေး နားထောင်လိုက်ရမှ စိုပြည် သွားတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ အခုလို အင်တာနက်ခေတ်ရောက်လာပြန်တော့ လည်း ဝက်(ဘီ)ဆိုက်ပေါ်မှာ ဘာများ သတင်းထူးမလဲ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ နောက် ဆုံးရသတင်းတွေကိုပဲ ဖတ်ချင်နေတော့ တယ်။ ဒါဟာ ကာမဘုံမှာနေတဲ့ ကာမ ဘုံသားများအဖို့ ကာမဂုဏ်နဲ့ ကင်းပြီး မနေတတ်ဘူးဆိုတာမိသ်။ ကာမဂုဏ်နဲ့ ကင်းပြီးမနေတတ်သူများဟာ တစ်နေ့ အိပ်ရာထလဲပြီး သေတော့မယ်ဆိုတာ ကို သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ထိုကာမဂုဏ် များနဲ့ မခွဲခွာချင်ဘဲ ခွဲခွာရတော့မယ်ဆို ပြီး ကြောက်ရွံ့လာတယ်။ သေခြင်းတရား နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် လာတယ်။

ဒုတိယ သေမှာ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ သူဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အရမ်းစွဲလမ်း နေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝကကြောင့် ရလာတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွား မှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ အဲဒီခြင်းတရားကြီး ကို မလွန်ဆန်နိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ အရေ မတွန့်အောင် ခွဲစိတ်ပြီး အလှပြင်ကြ တယ်။ အချို့က ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား အဆင်မပြေလို့ မျက်နှာကနေ ခြေဖျား အထိ ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ အကုန်ခံ ပြီး ခွဲစိတ်ပြုပြင်ခဲ့တယ်လို့ အင်တာနက် စာမျက်နှာမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အချို့ ကလည်း ပြောသေးတယ်။ ငါ့ခန္ဓာကို လာမထိနဲ့၊ တူသလားတန်သလားဆိုပြီး မရှိသင့်တဲ့မာနတွေရှိနေကြတယ်။ ဒါ ဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အစွဲပြုပြီး စွဲ လမ်းမှု၊ လိုချင်မှု၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနတွေ ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ မမျှော် လင့်ဘဲ သေခြင်းတရားနဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဒီခန္ဓာကြီးကိုစွန့်ခွာရတော့ မယ်ဆိုပြီး သေသွားမှာကို အလွန်ထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့တတ်ကြပါတယ်။

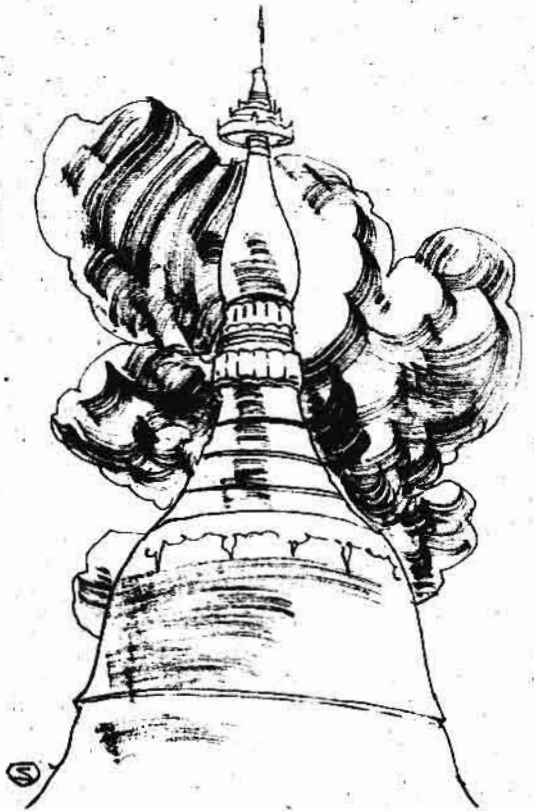

ဗျာပုံတင်နိုင်ဝင်း

စေတီတော်များတည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းနှင့်

အကျိုးတရား

အဓိမြန်မာနိုင်ငံသည် 'စေတီ၊ ပုထိုးများ ပေါများသည့်အားလျော်စွာ အနောက်တိုင်းမှ ရောက်ရှိလာကြသော ကုန်သည်ပွဲစား ခရီးသွားများက (The Land of Pagoda) စေတီနိုင်ငံအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ ၎င်းတို့၏ မြေပုံ စာရွက်ပေါ်တွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံအား စေတီပုံအမှတ်အသားဖြင့် ရေးမှတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့၏မှတ်တမ်းများတွင် လည်း မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ရေးသား ကြမည်ဆိုလျှင် စေတီ၊ ပုထိုးများ အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်

တတိယ သေမှာကြောက်ရွံ့တဲ့သူ ကတော့ ရလာတဲ့လူဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိ အောင် မနေတတ်ကြဘဲ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်နေခဲ့ကြ ဖယ်။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဒီအလုပ် ကလွဲလို့ အခြားအလုပ်မလုပ်တတ်ဘူး လို့ အကြောင်းပြပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက် အလုပ်တွေနဲ့ အသက်မွေးနေကြတယ်။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မကောင်းမှုနဲ့တင် အချိန်ကုန်လာခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ အနာရောဂါများနဲ့ အတူ အိပ်ရာထဲလဲပြီဆိုတဲ့အခါ မကောင်းမှုတွေကိုပဲ ပြန်သတိရလာ တယ်။ ကောင်းမှုတွေကျတော့ ဖော်ပြ စရာမရှိ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီမကောင်းမှု တွေနဲ့ ငါ့သေသွားရင် မကောင်းတဲ့နေရာ ပဲရောက်တော့မယ်ဆိုပြီး သေရမှာကို အလွန်ပဲ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေပါ တော့တယ်။

စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူတော် ကောင်းတရားမှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ပြီး သူတော်ကောင်းတရားကို လက်မခံနိုင် တဲ့သူပါပဲ။ ထိုသူများဟာ ယုံမှားမှုလွန် ကဲနေတဲ့အတွက် သူတော်ကောင်းတရား ကို မကျင့်သုံးနိုင်တော့တာပါ။ တစ်နေ့

မမျှော်လင့်ဘဲ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင် ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ သူတော်ကောင်း တရားတွေအပေါ်မှာ ပြစ်မှားမိပြီလို့ ဆို ကာ နောက်တစ်ဖန်ပူပန်မှုတွေဖြစ်ပြီး သေဘေးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ရာ အရမ်းကြောက် ရွံ့ထိတ်လန့်နေပါတော့တယ်။

ဒါဟာ သေဖို့ရာကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်နေသူများရဲ့အကြောင်းတရား (၄) မျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာက သေ ဘေးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်ချင်တယ်ဆို ရင်-

- (၁) ကာမဂုဏ်နဲ့စပ်လို့ အရမ်းကြီးမစွဲ လမ်းမိပါစေနဲ့။
- (၂) မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အရမ်း မစွဲလမ်းမိပါစေနဲ့။
- (၃) မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို ရှောင် ရှားပြီး ကောင်းမှုသုစရိုက်များကို စွမ်းနိုင်သလောက် ပြုလုပ်ကြပါ။
- (၄) သူတော်ကောင်းတရားကို သူ တော်ကောင်းတရားလို့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိနိုင်အောင်၊ အမှား အမှန် ဝေဖန်ခဲ့ခြားတတ်တဲ့အသိ ဉာဏ်ရှိအောင် ဘာသာရေးစာ ပေကို ဖတ်ရွှဲခြင်း၊ တရားနာခြင်း စတာတွေကို ပြုလုပ် အားထုတ်

ကြဖို့ လိုပါတယ်။
အချုပ်ပြောရရင်တော့ သေခြင်း တရား စတဲ့ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ် လာတဲ့အခါ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။ သေ ဘေးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် အသေရဲ တဲ့တရားကို ကျင့်သုံးရမှာ ဖြစ်တယ်။ 'အသေရဲရန် သတိပဋ္ဌာန်' ဆိုတဲ့အတိုင်း အသေရဲဖို့အတွက် သတိပဋ္ဌာန်တရား ကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးဖို့ လိုအပ်လှပါ တယ်။ ထိုတရားကို နည်းစနစ်ကျနစွာ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်သူများဟာ ကာမ ဂုဏ်တရားတွေအပေါ်မှာ စွဲလမ်းမှုတွေ နည်းပါးလာမယ်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို စွဲ လမ်းနေတာတွေလည်း နည်းသည်ထက် နည်းလာပါလိမ့်မယ်။ မကောင်းမှုတွေ ကိုလည်း ရှောင်ရှားလာတာ ကောင်းမှု တွေနဲ့ နေတတ်လာမယ်။ သူတော် ကောင်းတရားကို တရားမှန်း သိလာ မယ်။ လိုရင်းကတော့ မမျှော်လင့်တာ တွေဖြစ်လာတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျင့်သုံးရမယ့်တရားက သတိပဋ္ဌာန် တရားပါပဲဆိုတာ ပြောရင်း... နားပါ ဦးမည်။
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
ဦးကောသိအံ့(ဗြတ်)

www.burmeseclassic.com

(၁) သာရိရိကစေတီဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတော်၊ အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်သည် ဆံပင်၊ မွေး ညင်း၊ သွား စသည်တို့မှ ဖြစ်ပေါ်လာ သော သာရိရိဓာတ်တော်မွေတော်များ ဖြင့် ဌာပနာပြု တည်ထားအပ်သော စေတီကို ဆိုလိုသည်။ ၎င်းစေတီအမျိုး အစားကို ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်၌ တည်ထားနိုင်ခြင်း မရှိသေးချေ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်၍ ဓာတ်တော် များကျလာမှသာ ဌာပနာပြု၍ တည် ထားနိုင်သောစေတီမျိုး ဖြစ်သည်။

(၂) ပရိဘောဂစေတီ ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ အသုံးအဆောင်များ ဖြစ် သော သပိတ်၊ သင်္ကန်း စသည်တို့ကို စေတီအဖြစ် တည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖောဓိပင်သည်လည်း ဘုရားရှင် အမှီ သဟအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သောကြောင့် ပူဇော်ရာ စေတီထိုက်၏။ ထိုစေတီမျိုးကို ကာ ဘုရားရှင်သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ၌ပင် တည်ထားခွင့်ရှိကြောင်း ဘုရားရှင် ဟောညွှန်ခဲ့၏။

(၃) ဥဒ္ဓိဿကစေတီ ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ တည်ထား ပြုလုပ်အပ်သော အဆောက်အအုံ၊ ရုပ်တု၊ ရုပ်ပွားတော်များကို ဆိုလိုသည်။ အုတ်၊ အင်္ဂတေတို့ဖြင့် တည်ထားသော စေတီ၊ ပုထိုးများသည်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တို့သည် လည်း ကောင်း ဥဒ္ဓိဿကစေတီ မည်၏။

ထိုသို့ ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်တံခါးဝ၌ ဗောဓိပင်စိုက်ပျိုး၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ပူဇော်ရန် တောင်း ပန်ပြန်၏။ ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုသော အခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကောသလ မင်း၊ အနာထပိဏ်သုဌေး စသည်တို့ကို ဒါယကာပြု၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတံခါးဝ အနီး၌ ဗောဓိပင်စေတီ (ဝါ) ပရိဘောဂ စေတီကို စိုက်ပျိုးတည်ထားတော်မူခဲ့ပါ သည်။ ဤစေတီကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ခွင့် ပြုချက်အရ ပထမဦးဆုံး တည်ထား သော စေတီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုရား လောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တော်ထွက်၍ ဆံတော်ပယ်စဉ်ကလည်း ၎င်းဆံတော် များကို သိကြားမင်း ခံယူ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ စုဋ္ဌာမင်္ဂစေတီတော်ကို တည်ထားသကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း၏ ဝတ် လဲတော် (မင်းသားအဝတ်အစား) တို့ ကိုလည်း ဗြဟ္မာမင်းက ဗြဟ္မာပြည်၌ ဖုသစေတီကို တည်ထားတော်မူခဲ့ပါ

သည်။ ထိုစေတီများတည်စဉ်က ဘုရား လောင်းသည် ဗုဒ္ဓအဖြစ် ပွင့်တော်မမူ သေးသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်ရရှိ ခဲ့သောစေတီများ မဟုတ်ကြောင်း ထင် ရှားပါသည်။ ထို့အပြင် ၎င်းစေတီများ သည် ဘုရားရှင်၏ အသုံးအဆောင်များ မဟုတ်ဘဲ ဘုရားလောင်း၏ အသုံးအ ဆောင်များသာ ဖြစ်သောကြောင့် ပရိ ဘောဂစေတီထိုက်၊ မထိုက် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုပြင်တစ်ဝ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ၌လည်း စေတီသုံးပါးကို ဋီကာဆရာက တစ်မျိုးတစ်မည် ပြဆို၏။ ၎င်းဋီကာလာ စေတီသုံးမျိုးမှာ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဓာတု စေတီ၊ မေဓစေတီတို့ဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂ စေတီမှာ ရှေ့တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းဖြစ် ၍ ဓာတုစေတီဆိုသည်မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော သာရိရိကစေတီပင် ဖြစ် သည်။ မေဓစေတီသာ ကွဲပြားစွာ ထပ်တိုး လာကာ ဥဒ္ဓိဿစေတီကိုမူ ၎င်းဋီကာ ၌ ထည့်သွင်းရေးတွက်ခြင်းမရှိချေ။ ၎င်း ဋီကာအရ မေဓစေတီဆိုသည်မှာ ဘုရား ရှင်ဟောကြားခဲ့သော တရားဓမ္မများကို ဌာပနာအဖြစ် ထည့်သွင်းပူဇော်၍ တည် ထားအပ်သောစေတီ ဖြစ်သည်။ ဘုရား ဟောတရားဓမ္မများဖြစ်သည့် သစ္စာလေး ပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ မဟာပဋ္ဌာန်စသည် တို့ကို ရွှေပြား၊ ငွေပြား၊ ကြေးပြား စသည်တို့၌ ရေးသား၍ ဌာပနာထည့် သွင်းတည်ထားသောစေတီ ဖြစ်သည်။

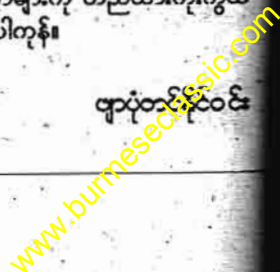
ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုသော စေတီသုံးမျိုးနှင့် သာရတ္ထဒီပနီကျမ်းလာ စေတီသုံးမျိုးတို့ကို တရားချွေ၍ ရေတွက် သော် (၁) သာရိရိကစေတီ (ဝါ) ဓာတု

စေတီ၊ (၂) ပရိဘောဂစေတီ၊ (၃) ဥဒ္ဓိဿ စေတီ၊ (၄) မေဓစေတီဟူ၍ စေတီလေး မျိုး ဖြစ်လာပါသည်။

စေတီဘုရားတည်ထားကိုးကွယ် ခြင်းသည် အလွန်အကျွံများလှကြောင်း ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဝိမာနပါဠိတော် (မြန်မာပြန်) ၌ သက် တော်ထင်ရှားရှိသောဘုရားရှင်၌ လည်း ကောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီး သော မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ပွားဆင်းတု၊ စေတီတော်၌လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ကို သိ တတ် လေးမြတ်သဒ္ဓါ ကြည်ဖြူစွာသော စိတ်သည် တူမျှသည်ရှိသော် ၎င်းတူမျှ သော ကောင်းကျိုးတရားအတိုင်း ဖြစ် ၏။ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်နှင့် စေတီတော်တို့ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် စိတ်စေတနာကို ကောင်းစွာထားခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းတို့ကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် သုဂတိသို့သာသွားရ ကုန်၏ဟု ဘုရားရှင် ဟောညွှန်ပြဆို တော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စေတီတော်ကို ပူဇော် ခြင်းသည် သက်တော်ထင်ရှားရှိသော ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ခြင်းနှင့်တူညီ၍ ကောင်းသော အကျိုးတရားများကိုသာ ရရှိခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ စေတီ တော်၊ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တို့အား ပန်၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီးစသည်ဖြင့် ယုံကြည် လေးမြတ်စွာ ပူဇော်သောအားဖြင့် သက် တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားအား ကပ်လှူ ပူဇော်ခြင်းနှင့် အကျိုးတူညီမျှပါသည်။ သတ္တဝါတို့အား ဤသို့သော အကျိုး တရားများရရှိမည်ကို သိမြင်တော်မူ သော ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော အခါတွင် ဓာတ်တော်မွေတော်များကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် မိဋ္ဌာန် ပြု၍ ချထားအပ်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့ အပြင် သာရိရိကစေတီ၊ ပရိဘောဂ စေတီနှင့် ဥဒ္ဓိဿကစေတီတို့ကိုပါ ခွင့်ပြု ပေးတော်မူသဖြင့် ယခုအခါ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားသော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် မိမိတို့၏ နှလုံးသား၌ သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသည်ကို မမေ သင့်ပေ။ နေ၊ ညမပြတ်ပူဇော်ခြင်းအား ဖြင့် ယခု ပစ္စက္ခနှင့် နောင်သံသရာ အတွက် ကောင်းကျိုးတိုးပွားစေရန် စေတီတော်များကို တည်ထားကိုးကွယ် ပူဇော်ကြပါကုန်။

ဌာပနာတော်မူခြင်း

ရွှေကံကူလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်၏ ဂုဏ်သတင်းတို့သည်
၂၀၀၆ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပိုမိုကျယ်
ပြန့်၍လာပါသည်။ ထိုအခါ ဘုရားဖူး
မည့်သည်တို့သည် စာရေးသူ၊ အန်တီ
အေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့အား 'အခြား
သော တန်ခိုးကြီးဘုရားများတွင် သီးခြား
ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်များ ရှိကြသည်။
ရွှေကံကူဘုရားမှာကော ထိုသို့ သီးခြား
ဘုရားရှိခိုးဂါထာရှိပါသလား' ဟု မေး
မြန်းကြလေသည်။

တော်၏ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်နှင့်
တန်ဖိုးကြီးများလှသော ဂါထာတော်
အဖြစ် သိရှိကြမည်မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ
၏ရွှေကံကူလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်
မြတ်၏ ဖြစ်တော်စဉ်သမိုင်းမှတ်တမ်း
စာအုပ်ကြီးတွင်လည်း ဤဂါထာတော်
နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် အရိပ်အ
မြွှတ်မျှပင် ရှင်းပြဖွင့်ဆိုချက်မပါရှိဘဲ
မေ့ကျန်သကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စာရေး
သူတို့ယ်တိုင်သည်ပင် ဤဂါထာတော်ကို
ပေါ်ပေါ်တန်တန်သဘောထားမိသလိုဖြစ်

ခဲ့ရပါသည်။
သို့သော်လည်း စာအုပ်၏ အဖွင့်
စာမျက်နှာတွင် ဤဂါထာတော်ကို
သီးသန့် အထူးပြု ဖော်ပြခြင်းတော့ရှိခဲ့
ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေကံကူဖြစ်တော်စဉ်
စာအုပ်သည် ၂၀၁၃ ခု၊ ၅ လပိုင်းတွင်
ထွက်ပေါ်၍လာခဲ့ပါသည်။ ဂုလပိုင်းတွင်
ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပြီးသော အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ကုန်
သွားပါတော့သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်
လျှင် ပျမ်းမျှ လူ (၃) ဦးနှုန်း ဖတ်ရှုသည်
ဟု တွက်လျှင် ထိုစာအုပ်ကို လူ (၃၀၀၀)

ရွှေကံကူဂါထာတော်နှင့် စပွယ်ရုံဆရာတော်

ထိုအခါမှ စာရေးသူတို့လည်း
အချက်ကို အလေးထားကာ သတိပြု
မိပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူတို့
သည် ရွှေကံကူဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်
၏ တောင့်တမိပါတော့သည်။ ရွှေကံကူ
ဂါထာတော် ပေါ်ပေါက် ရောက်ရှိရေး
အတွက် လေးလေးနက်နက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ၂၀၀၇
ခုနှစ် ၉ လ၊ ၉ ရက်နေ့ညတွင် အိပ်မက်
သို့ မယ်တော်ကြီးအား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
မှ ရွှေကံကူဂါထာတော်ကို သင်ကြားပေး
ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေကံကူဂါထာ
တော် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် စာရေးသူတို့သည် ထို
ဂါထာတော်ကို အများမှ ဂယနဏသိရှိ
ရေးအရ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းတင်ပြ
ခြင်းတို့ မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ နီးစပ်သူ လူနည်းစု
၏သာ ပေါ်ပေါက်တော်မူစက ပြော
ကြားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြော
တော့ဘဲ အမှတ်တမဲ့ထားရှိလိုက်ကြ
ပါသည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ရောက်သော
အခါမှ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ဓာတ်ပုံ
ဆောင်နောက်ကျောတွင် ထည့်သွင်းနေ
ကြပြန်သော ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏
သို့တော်၊ သီတင်းသုံးတော်မူရာလိပ်စာ၊
ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်းနံပါတ်တို့ဖော်ပြသော
စာရွက်တွင် ဂါထာတော်ကို ထည့်သွင်း
နှိပ်နှိပ်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုဂါထာတော်နှင့်
ပတ်သက်၍ မည်သည့်အထူးပြုဖော်ပြ
ချက်မှ မပါရှိသောကြောင့် ထိုဂါထာ
တော်ကို တွေ့ရှိသူများသည်လည်း ဂါထာ

(၃၀-၆-၂၀၁၃) ရက်နေ့မှ (၂-၇-၂၀၁၃) ရက်နေ့တွင်
ပြည်တော်အာအိပ်ယာတိုက် (၁၀) အခန်း (၂) နန်းရှေ့နေ
ဗိုလ်ကြီးနိုင်ထွန်းအေး၊ ဒေါ်ဝင်းသီတာလင်း မိသားစု
နေအိပ်ပင်လားသို့ ကြွရောက်စဉ် ရောင်ခြည်တော်ကွန်ပြူနက်ပုံ

www.burmeseclassic.com

ကျော် ဖတ်ရှုခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူထံ အကြောင်းပြန်ကြားသူမှန် သမျှ အထူးပင်ကောင်းမွန်သောစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်၍မဝပါ။ နောက်ထပ် ရေးသား ထုတ်ဝေပါဦးဟု ပြောကြားကြ ပါသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူလည်း ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ရန်ကုန်ခရီးစဉ် ပြီးဆုံးခါနီးမှပေါ်ထွက်ခြင်းဖြစ်၍ ရန်ကုန် မြို့တွင် ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်မှ အပ အခြားနေရာများတွင် မရရှိနိုင်၍ ကျယ်ပြန့်မှုမရှိခဲ့ပါ။ မန္တလေးဒေသတစ် ပိုက်ကြမြန်းတော်မူသောခရီးစဉ်များတွင် သာ စာအုပ်များတောက်လျှောက်ပါရှိခဲ့ ၍ ကျယ်ပြန့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ၆-၆-၂၀၁၃ နေ့တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် သည် မန္တလေးမြို့ မဟာမြိုင် အပိုင်း (၁) (၆၄) x (၆၃) လမ်းကြား၊ လမ်း (၄၀)၊ စူးထက်ဆောက်လုပ်ရေး၊ နီဘယ်(လ်) စားသောက်ဆိုင်၊ တက်ဓနပြီး ပွဲထိုင်ဇာ နှင့် ချိပ်မိသားစု ဦးဝင်းသန်း၊ ဒေါ်သီရိ ကျော်တို့နေအိမ်သို့ ကြမြန်းရောက်ရှိ တော်မူပါသည်။ ဤမိသားစုသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြ သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရွှေကံကူ မိသားစုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ရှိကြသူ များ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်သီရိကျော်၏မိဘ နှစ်ပါးသည်လည်းအတူနေကြ၍ အသက် အရွယ်ရလာပြီဖြစ်သည်အပြင် ပြည့်စုံ သော မိသားစုများဖြစ်၍ အဘိုးနှင့် အဘွားတို့သည် တရားစခန်းများနှင့် ရိပ်သာများတွင် လှူဒါန်းခြင်း၊ ရိပ်သာ ဝင်ခြင်တို့နှင့် တန်ဖိုးရှိသောအချိန်တို့ကို အကျိုးရှိစွာအသုံးပြုလျက်ရှိကြပါသည်။

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော် မူလာသောအခါ ယခုနှစ်တွင် ဖြစ်တော် စဉ်သမိုင်းစာအုပ်များ ပါရှိလာ၍ အဘိုး တို့၊ အဘွားတို့သည် စာအုပ်များကို ထပ်ဆင့်ဒါနပြုလှူဒါန်းနိုင်ရန် ဝယ်ယူ လိုက်ကြပြီး မိမိတို့ တရားစခန်းဝင်ရာ ကျောင်းတိုက်များမှ ဆရာတော်များ၊ ရင်းနှီးသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများကို လက် ဆောင်အဖြစ် လှူဒါန်းကြပါသည်။ ထိုသို့ ဖြင့် ဖြစ်တော်စဉ်သမိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ် သည် ဒေါက်တာဒွန္တကောဏ္ဍည(Ph.D) I.I.O.H (col), NDA, (M.A Buddh - ism), (B.A Buddhism) လှိုင်းတက် ကျောင်းဆရာတော် စမ္မယ်ရုံမိုးကုတ် ဝိပဿနာရိပ်သာ မာရ်အောင်ပရိယတ္တိ ကျောင်းတိုက် ပြည်ကြီးမျက်မှန်ရပ်တွက် ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီးထံသို့ လှူဒါန်းရောက်ရှိခဲ့ပါ

(Ph.D)သော်ဇော်အောင်မြေ
ထက္ကထောဏ္ဍညထေရ်

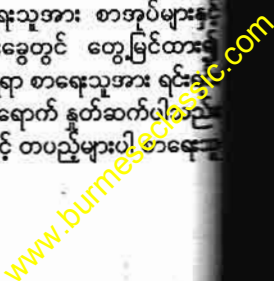
သည်။ ဆရာတော်သည် မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင် ပရိယတ္တိသဒ္ဓမ္မာနဂူဟစာမေး ပွဲ၌ ပဏ္ဍာထုတ်ခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်း၊ မန္တလေးမြို့ ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် အရှေ့ပိုင်းဓမ္မာနဂူဟစာမေးပွဲ၌ ပဏ္ဍာ ထုတ်ခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်းများနှင့် အစိုးရ ပထမပြန်စာမေးပွဲများတွင် ကြီးကြပ်ရေး တာဝန်တို့ကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေပြီး 'သီလအကြောင်းသိကောင်းစရာစာတမ်း နှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပိဇ္ဇာရိပ်ဆရာတော် တို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် သာသနာပြုပုံကမ်းစာ' တို့ဖြင့် အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ဆက်ကပ်သော (Ph.D) ဘွဲ့ ရရှိ တော်မူခဲ့သောဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ဖြစ်တော်စဉ် သမိုင်းစာအုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေ ချာချာ ဖတ်ရှုတော်မူပြီး ရုပ်ရှင်တော် မြတ်၏တန်ခိုးတော်တို့ကို ကြည့်ညှိမဆုံး နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီး စာအုပ်အဖွင့်တွင်ပါရှိ သော ရွှေကံကူဂါထာတော်ကြီးကိုလည်း နှစ်သက်တော်မူလှသဖြင့် ဤဂါထာ တော်ကြီးမှာ လေးနက်၍ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝကာ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံသော ဂါထာတော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ စီရင်ထားရှိခြင်း မဖြစ်နိုင်။ အဓိပတိဆရာတော်ကြီးများနှင့်အဓိပတိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ သီကုံးစီရင်ထားရှိခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု မှတ်ယူတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် ဤရွှေကံ ကူဂါထာတော်ကို တစ်ရက်တိတိ အကြိမ် ရေသက်မှတ်ချက်မထားဘဲ အကြိမ်ရေ ရသလောက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပူဇော်ပါ သည်။ ဆရာတော်သည် ဂါထာတော်ကို ပါဠိအနက်တွဲဖက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ လွယ်ကူချောမွေ့စေရန် ပြင်ဆင်ပြီး

တပည့်များကို ဝေငှစေပါသည်။ စာရေးသူသည် ထိုအကြောင်း အရာတို့ကို ဆောင်းပါးရေးနေပြီဟု မယ် တော်ကြီးကို ပြောသောအခါ စာရေးသူ အား ဆရာတော်နှင့် သွားရောက်တွေ့ ဆုံ၍ ဆရာတော်၏ခွင့်ပြုချက်နှင့် နှုတ် ထွက်မိန့်ကြားချက်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျ ရယူသင့်ကြောင်းပြောကြား၍ စမ္မယ် ရုံ မိုးကုတ်ဝိပဿနာရိပ်သာ ဥပတ္တမ္မက အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာကြီးဦးကျော်ဝင်းထံ ဖုန်းဆက်ပေးပါသည်။ ထိုနေ့ညနေမှာ ပင် ဆရာဦးကျော်ဝင်း (၀၉၆၈၁၂၇၇၂) ထံမှ စာရေးသူသို့ ဖုန်းဆက်ပေးပါသည်။ စာရေးသူအား ဆရာတော်နှင့်တွေ့စေလို ကြောင်း၊ မနက်ဖြန်တွင် မန္တလေး အရှေ့ ပြင် စာအောင်သံဃာများ ဆုနှင်းသဘင် ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ ဆရာတော်သည် (၁၁) နာရီနောက်ပိုင်း အားလပ်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် (၁၀) နာရီတွင် လာရောက်စေလိုကြောင်း ဆရာတော် အား လျှောက်ထားပေးနှင့်မည်ဖြစ် ကြောင်းတို့ကို ပြောကြားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ၅-၇-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် စာရေးသူ မန္တလေးသို့သွား ရောက်ပြီး ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့် ဆောင် ပူဇော်ထားရှိရာ မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး (G.I) ဒုတိယရဲမှူး ကြီး ရဲညွန့်၊ ဇနီး သင်းသီရိတို့၏နေအိမ် ရှိရာ မန္တလေးမြို့ (၆၆) လမ်းနှင့် (၂၈) x (၂၉) လမ်းကြားသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပါ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် အား ဆွမ်းဆက်ကပ်ချိန် နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်၍ ရဲမှူးကြီး၏တပည့်များ ဆွမ်းများ ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်ရာ စာရေးသူလည်း ဆွမ်းကပ်ပြီးသည်အထိ နေလိုက်ရပါ သည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ (၁၂) နာရီထိုးနေပေ ပြီ။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းတိုက်မှာ (၂၆)လမ်းနှင့် (၆၂)လမ်းထောင့် တကယ့် နေရာကောင်းတွင် တည်ရှိပြီး ကျောင်း ဝင်းကြီးမှာလည်း ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးကျော်ဝင်းသည် စာရေးသူအား ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်တို့ တွေ့ရ၍ အားနာမိပါသည်။ ဤယနေ့ သာ စာရေးသူမသွားရောက်ဖြစ်လျှင် ပို၍အားနာဖွယ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးကို တစ်ခါမှမတွေ့ ဆုံဘူးသေးသော လည်း စာရေးသူအား စာအုပ်များနှင့် ဘုရားသမိုင်းတွေ့စွဲ တွေ့မြင်ထား မှတ်မိလျက်ရှိရာ စာရေးသူအား ရင်းနှီး ပင် လာရောက် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် တပည့်များပါ စာရေး

အား စောင့်ကြိုလျက်ရှိပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ငြိမ်းမုဆရာတော်နှင့်တကွ သာဝတများ အား -

“ဒါ ဆရာ ဘိဘို (ရွှေကဲ)ပါပဲ” ဟု မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူလည်း ဆရာတော်အား ဝတ်ဖြည့်၍ နှုတ်ခွန်း ဆက်စကားတို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါ သည်။

ဆရာတော်သည် ရွှေကဲဂါထာ တော်ပါရှိသော ဖြစ်တော်စဉ်သမိုင်း စာအုပ်ရရှိပြီး ဂါထာတော်၏ ထူးခြားမှု တို့လက်တွေ့သိရှိရပြီးသောအခါ ရုပ်ရှင် တော်မြတ်အား ဖူးတွေ့လိုသော ဆန္ဒ တော် ဂါထာတော်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလိုသော ဆန္ဒတော်တို့ ဖြစ်ပေါ် သာ၍ စာအုပ်လျှောက်ခန်းသူ စူးထက် ထမုကီမှ အဘိုးနှင့် အဘွားတို့ကို မိမိကြားတော်ရာ အဘိုးနှင့် အဘွားတို့ သည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ထိုနေ့ကကြမြန်း ဆော်မူလျက်ရှိရာ အောင်ပင်လယ် နယ်လမ်း (၅၁) x (၅၂) လမ်းကြား၊ အထောင်းကင်နှင့် မိုးတိမ်မယ် အလူမီနီ ဝပ်လုပ်ငန်းမိသားစုအိမ်သို့ ပင့်ဆောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုဆရာတော်သည် ရုပ်ရှင်တော် မြတ်အား ရွှင်လန်းအားရစွာ ဖူးမြော် ကြည့်ရှုပြီး ဂါထာတော်၏ ထူးခြားမှု အကြောင်းတို့ကို မယ်တော်ကြီးအား မိမိကြားတော်မူပြီး ဤဂါထာတော်ကို ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးပါးက သိကုံးခဲ့ ခြင်းဖြစ်လျှင် မပြင်ဆင်ခဲ့ပါ။ သို့မဟုတ် အနည်းငယ်ပြင်ဆင်လိုပါကြောင်း မိမိကြားသောအခါ မယ်တော်ကြီးမှ ဆရာတော်ဘုရား ဆန္ဒတော်ရှိသလို ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း ပြောကြားလျှောက် ဆိုက်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာ အတွက်ပင် စာရေးသူ ရောက်ရှိလာ ခြင်းဖြစ်ပြီး ဤဂါထာတော်နှင့် ပတ် သက်၍ ဆရာတော်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် တို့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် မိမိကြားမှ ကြားနာလိုပါကြောင်း၊ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခွင့် ပြုတိုလည်း သိရှိလိုပါကြောင်း ဆရာတော်မှ ရိုသေစွာ လျှောက်ထား ပြန်ပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်မှ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် ဂါထာတော်ကို တွေ့ရှိရသော အခါ သက်တော်မူသဖြင့် ဂါထာ တော်၏အဆုံးလျှင် ပုတီးတစ်လုံးချ

နှုန်းနှင့် ပုတီး (၃) ပတ် (၁၀၈ လုံး ပုတီး ဖြင့်) စိပ်လိုက်ပါသည်။ ပုတီးစိပ်ပြီးသော အခါတွင်လည်း အချိန်ရသရွေ့ တစ်နေ့ ကုန် ရွတ်ပွားပူဇော်၍ နေခဲ့ပါသည်။ ည အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်လည်း ကျိန်းစက်တော် မမူသေးသရွေ့ ထိုဂါထာတော်ကိုပင် ရွတ်ပွားပူဇော်၍ နေခဲ့ပါသည်။ ထိုညတွင် ဆရာတော်၌ ထူးခြားသောအိပ်မက် မြင်မက်ပါသည်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဆရာတော် သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိ သော ကျောင်း၏ခြေရင်းတွင် ဆောက် လုပ်စ ကျောင်းတစ်ဆောင်ရှိ၍ ခေါင်း ရင်းဘက်တွင် (၂) ထပ် သို့မဟုတ် (၃) ထပ်ကျောင်းဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်လျက်ရှိပါသည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် ဆောက်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထား သောနေရာ၌ ကျောင်းဆောင်တော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးကာ ကျောင်းတက်ပွဲ ကျင်းပလျက်ရှိပါသည်။ အပြင်တွင်မမြင် ဘူးသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးမှ ကျောင်းပေါ်တက်၍ ပိုက်ဆံများကြံချ လျက်ရှိပါသည်။ ပိုက်ဆံများမှာ ပါကင် ထုပ်ပင် ပါဝင်၍ ငါးထောင်တန်၊ တစ် သောင်းတန်ကျပ်တန်များပင် ပါဝင်ပါ သည်။ ဆရာတော်သည် ပိုက်ဆံကြံနေ သည်ကို ရပ်၍ကြည့်နေစဉ် ဆရာတော် ရွေ့သို့ ပါကင်ထုပ်များ ကျရောက်၍ လာပါသည်။ အိပ်မက်မုန်းထဲသောအခါ ဆရာတော်သည် ထူးခြားလှသော အိပ် မက်ဖြစ်နေ၍ ဝမ်းသာလျက်ရှိပါသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ဆရာတော် ၏ ဒါယကာကြီးတစ်ဦး လက်ဖက်ရည် ထုပ်များ မနီင့်တနီင့်ဆွဲ၍ ရောက်ရှိလာ ပါသည်။ ဤဒကာကြီးသည် ကျန်းမာ ရေး ချို တွဲသွားသောကြောင့် ကျောင်း သို့ ကိုယ်တိုင်မလာရောက်နိုင်သည်မှာ (၄) (၅) နှစ်ပင်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ယခုလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးပါ။ ဆရာ တော်ထံ လာရောက်လိုသော ဆန္ဒများ ပြင်းလန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ လာရောက် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။ ထို့နောက် အလားတူ ဒါယကာကြီး တစ်ဦးသည်လည်း အကြော်ထုပ်များ လာရောက် ပို့ဆောင်ပြန်ပါသည်။ ဆရာ တော်၏စိတ်တွင် ထူးပြီ၊ ထူးပြီဟု တွေး နေမိစဉ် ဆောက်လက်စကျောင်းဆောင် တော်ကြီးအတွက်ဟုဆိုကာ သိန်းဂဏန်း လျှာဒါန်းသူများ ဆက်တိုက်ရောက်ရှိ၍ လာပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်တွေ့ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂါထာတော်၏ အကျိုးသွားမှာ ကြီးမားလှကြောင်း

လက်တွေ့သိရှိခဲ့စားရ၍ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်၍နေမိပါသည်။

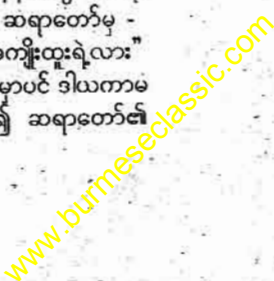
ထိုရက်အတွင်း၌ ကျောင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဆန်ပွဲရုံပိုင်ရှင်ဒါယကာမ ကြီးတစ်ဦး သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်ရှိ၍ နေပါသည်။ ထိုဒါယကာမ ကြီးသည် ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဆန်ပွဲရုံဖွင့်လှစ် ရောင်းချ၍ စီးပွားရေးကောင်းကာ အောင်မြင်နေသော်လည်း ထိုလုပ်ငန်း တွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်နှင့်ပတ်သက်၍ ရောင်းရေး ဝယ်တာကိုစွဲများကို နားမလည်ပါ။ ကုန်ဝင်၊ ကုန်ထွက်တို့ကိုလည်း မသိရှိ ပါ။ ထိုအချိန် ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထိုအခါ လက်ငုတ် ဆန်ပွဲရုံလုပ်ငန်းကြီးကို မည်သို့ဆက် လက်လုပ်ကိုင်ရမည်မသိပါ။ မည်သို့ ဝယ်၍မည်သို့ရောင်းရပါမည်နည်း။ မည် သူထံမှ မည်မျှရစရာရှိ၍ မည်သူ့ကို မည်မျှပေးစရာရှိသည်မသိဖြစ်ရပါသည်။ ထိုသို့ ကြုံရသူတိုင်း ပေးစရာရှိသော အကြွေးတို့ကိုသာ ကျန်ရစ်သူကို လာ ရောက် တောင်းခံလေ့ရှိပြီး ရရန်ရှိသော အကြွေးများကိုတော့ အလိုက်တသိ လာ ရောက်ပေးဆပ်သူဟူ၍ မရှိသလောက် နည်းပါးလှပါသည်။ သိရှိ၍တောင်း လျှင်သော်မှ ပေးပြီးသားဟု ငြင်းဆိုခြင်း၊ မပေးဘဲနေလေ့ရှိကြခြင်းမှာ အစဉ်အ လာတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ယခု ဒါယကာမကြီးတွင်လည်း ထိုအဖြစ်မျိုး နှင့်ကြုံကြိုက်နေ၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောမျိုးဖြင့် ဆရာတော်ထံ ရောက်ရှိ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်သည် ထို ဒါယကာမကြီး သားအမိသုံးယောက် အား -

“ဘာမှအားမငယ်ကြပါနဲ့။ ဒီ ဂါထာကိုသာ အလွတ်ကျက်မှတ်ပြီး ပွား များပူဇော်ကြပါ”

ဟု ဆိုကာ ဂါထာတော်ကို ပေး လိုက်ပါသည်။ သားအမိသုံးဦးသည် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကြပါသည်။ ဂါထာ တော်ကို ကျက်မှတ်ကြသည်မှာ တစ်ခဏ အတွင်း အလွတ်အာဂုံဆောင်နိုင်သွား ကြပြီ တစ်နေ့ကုန် တစ်ညလုံး ရွတ်ဖတ် ပူဇော်၍ နေကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆရာ တော်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ် ဆရာတော်မှ - “ဂါထာတော်အကျိုးထူးရဲ့လား” ဟု မေးမြန်းချိန်မှာပင် ဒါယကာမ ကြီး၏ ဖုန်းမြည်လာ၍ ဆရာတော်၏

အဖေကို မပြောကြားနိုင်သေးဘဲ ဖုန်းကိုင် လိုက်ရပါသည်။ ဖုန်းသံမှာ ကျယ်သဖြင့် တစ်ဖက်မှ ပြောဆိုသော စကားတို့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။ ဖေရန် ရှိသူတစ်ဦးမှ ငွေ (၁၈) သိန်း မည်သို့ ဖေပို့ရမည်နည်းဟု မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုသူကို ပြောကြားပြီးသောအခါ တွင်မှ ဆရာတော်အား ဤဂါထာတော် တကယ်ပင် အကျိုးထူးလှပါ၍ ဆရာ တော်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလျှောက် ထားပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် စကား ပြောနေစဉ် တစ်ထိုင်အတွင်းမှာပင် ငွေ ဖေပို့မည်သူ (၃) (၄) ဦးခန့်ထံမှ ဖုန်း များဝင်လာပါသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဖုန်းများဆက်လက်ဝင်နေသည်မှာ နောက် ရက်များသို့တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤပွဲရုံသို့ ဆန်ပို့လိုသူများ၊ ဤပွဲရုံမှ ဆန်မှာယူ လိုသူများ စသောဖုန်းများ ဝင်ရောက် လာသည်ဟု သိရ၍ ဤမိသားစုအတွက် ဆရာတော်လည်း ဝမ်းသာ၍နေမိပါ သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရွှေကံကုဂါထာတော် အားရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရသော အကျိုးအား ကြောင့် ဤမိသားစုသည် အဆင်ပြေ၍ သွားခဲ့ပါသည်ဟု ဆရာတော်မှ မိန့်ကြား ပါသည်။

နောက်တစ်ဦး ထူးခြားမှုမှာ ဆရာ တော်၏ ကျောင်းတွင် စခန်းဝင်လေ့ရှိသူ ယောဂီအမေကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမေကြီးသည် ရွှေကံကုဖြစ်တော်စဉ် စာအုပ်ကို ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောကြား ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ယောဂီအမေ ကြီး၏ နှမ်းပါးသော ဘဝအခြေအနေ တွင် စာအုပ်၏ တန်ဖိုး (၃၇၀၀) ကျပ်မှာ များပြားသောပမာဏဖြစ်နေ၍ -

“အမေကြီး၊ ဒီဂါထာတော်က ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတော်တွေ နောက်ကျောမှာလည်း ပါရှိတယ်။ ဒါ ကြောင့် ပုံတော်ပုံပူဇော်ပါလား။”

ဟု အကြံပြုသော်လည်း ယောဂီ အမေကြီးသည် စာအုပ်တန်ဖိုးမည်မျှပင် ဖြစ်ပါစေပူဇော်ပေးပါဟုဆိုသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးသည် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် (၁၀၀) ကျပ်တန် ပုံတော် (၂) ပုံ၊ (၃၀၀) ကျပ် တန်ပုံတော် (၁) ပုံ စုစုပေါင်း (၄၀၀၀) ကျပ်ပို့ပူဇော်ပေးလိုက်ပါသည်။ ယောဂီ အမေကြီးသည် ပုံတော်များနှင့် စာအုပ် များ ရရှိသွားသောအခါ ဝမ်းသာပီတိဖြစ် လျက် ဦးထိပ်တင်ကာ ကန်တော့လိုက် ပါသည်။ ထိုနောက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို တွေးတင်ခိုကြောင်း ပြောကြားပြီး ကျောင်းမှထွက်ခွာသွားပါသည်။

ယောဂီအမေကြီးသည် ပုသိမ်

ကြီး ရန်ကင်းတောင်ဘက်တွင် နေထိုင် သည်ဖြစ်၍ ကားမှတ်တိုင်တွင် ကား စောင့်၍နေပါသည်။ ကားစောင့်ရင်း ဖြစ်တော်စဉ်စာအုပ်ဖွင့်၍ ဂါထာတော် ကို ရွတ်ဖတ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် ဆလွန်း ကားလေးတစ်စီး အမေကြီး၏ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှလူငယ်လေး တစ်ဦးဆင်းလာပါသည်။ တစ်ဦးတည်း ကားမောင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက် ထဲတွင် မုန့်ပုံးတစ်ပုံးယူဆောင်လာပြီး မုန့်ပုံးပေါ်တွင် စက္ကူတစ်ရွက်ကို ခေါက် ၍ ကိပ်ဖြင့်ကပ်ထားပါသည်။

“အမေကြီးကို ကန်တော့ချင်လို့ ပါ”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ကန်တော့၍ မုန့်ပုံး ကို ဖေးအပ်ကာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား ပါသည်။ ထိုသူငယ်ကို အမေကြီးမသိပါ။ ထိုသူငယ်သည်လည်း အမေကြီးကို သိ ဟန်မတူပါ။ မည်သည့်စကားမျှ ထပ်မံ မဆိုတော့ဘဲ ကားမောင်းသွားပါတော့ သည်။ အမေကြီးလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြီး သတိရ၍ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ် ဆိုလိုက်ပါသည်။

ယောဂီအမေကြီးသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုမုန့်ပုံးကို ဘုရားတွင်ကပ်လှူထားရှိလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နေ့ခင်းတွင် အမေကြီး၏ မြေးများမှ မုန့်စားချင်သည်ဟုဆိုကြ၍ ဘုရားတင်ထားသောမုန့်ပုံးကိုချ၍ စွန့် စေကာ စားခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ မုန့်ပုံးပေါ်ရှိ စက္ကူခေါက်မှာ ထူအမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၍ ပြေကြည့်လိုက်ရာ ငွေတစ် သောင်းထည့်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါ သည်။ ယောဂီအမေကြီးသည် ရွှေကံကု ဂါထာတော်၏ အကျိုးကတော့ ဆရာ တော်မိန့်ကြားသလို တကယ်ကို ထူးတာ ပဲဟု တွေးမိကာ နောက်တစ်နေ့တွင် ထို အကြောင်းအရာများကို ဆရာတော်ထံ လာရောက် လျှောက်ထားခဲ့သည်ဟု ဆရာတော်မှ စာရေးသူအား မိန့်ကြား တော်မူပါသည်။

ထိုနောက် ဆရာတော်မှ ဆက် လက် မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ ရုပ်ပွား တော်တွေ မျက်လုံးတော်ပွင့်တယ်ဆိုတာ တကယ်ရှိကြောင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသ ကြီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ် ကျောင်းတွင် ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ မျက်လုံးတော်ပွင့်တော်မူနေ သည်ကို လက်တွေ့ဖူးမြော်ခဲ့ရ၍ ယခု ရွှေကံကု လေပုံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော် မြတ်၏မျက်လုံးတော် ပွင့်တော်မူသော ပုံတော်များကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ

ကြောင်း မိန့်ဆိုပါသည်။ ဆရာတော် သည် စာရေးသူအား နောင်လည်း ဤ ကျောင်းသို့ လာနိုင်ပါစေကြောင်း မိန့် ကြားတော်မူပါသေးသည်။

စာရေးသူရောက်ရှိသောအချိန်၌ စာအောင်သံယာများ ဆုနင်းပွဲအခမ်း အနား စတင်နေပေပြီ။ ဆရာတော် သည် ဤကျောင်းတိုက်၏ ဒုတိယဝဓာန နာယကဆရာတော် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအခမ်းအနားတွင် တာဝန်ရှိသူ ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူလည်း အလိုက်တသိပင် ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက် ကန်တော့ကာ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက စာရေးသူအား ကားနား အထိ လိုက်ပို့ပါသည်။ စာရေးသူအား ယူအော့(ဖိ)ဆက်မှ မောင်ဇော်ကြီးက ၎င်း၏ ကားဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း ကား ထွက်ခါနီးတွင် ဆရာတော်အား ၉ ရက်၊ ၉ လ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယုပွဲတော်သို့ ကြွရောက် တော်မူပါရန် ပင့်လျှောက်ပါကြောင်းနှင့် ထိုပွဲတော်ရက် စာရေးသူတို့မိသားစုမှာ ပြုဖွယ်ဗာဟိရတို့ များပြားလှ၍ ဆရာ တော် သံယာတော်ကြီးများအား လာ ရောက်ခြင်းမပြုနိုင်ပါသဖြင့် ဆရာတော် ကြီး ဦးတိက္ခ (သက်တော်ကြီး၊ ဝါတော် ကြီးဖြစ်ရုံမျှမက နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံယာ ဝန်ဆောင် တောင်တန်းသာသနာပြု နိုင်ငံကျော် မဟာဓမ္မကထိကဖြစ်ပါ၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတော်မူလှပါသည်။) သော်မှ ပင့်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ၍ ဆရာ တော်ကြီး၏အိမ်အစဉ်ဖြင့်သာ ကြွရောက် တော်မူလာရခြင်းဖြစ်ပါ၍ ယခု ဆရာ တော်ကိုလည်း ဦးကျော်ဝင်းတို့မှ ပါရမီ ဖြည့်ဆည်း၍ ပင့်ဆောင်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါလိုကြောင်း ပြောကြားရာ ဦးကျော်ဝင်းမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ဖြင့်ပင် ဆရာတော်အား ပို့ဆောင်ပေး မည်ဟု ပြောပါသည်။

စာရေးသူသည် ထိုကျောင်းမှ အပြန်တွင် မောင်ဇော်ကြီးနှင့် တစ်နေ့ ကုန် ယူအော့(ဖိ)ဆက်တွင် စာမူများ စာစီခြင်း၊ ဓာတ်ပုံများရွေးချယ်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပါသည်။ ညပိုင်းတွင် မောင်ဇော် ကြီးနှင့်အတူ ရဲမှူးကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိ ၍ ရွှေကံကုဂါထာတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်နှင့်တပည့်များတွင် ကြုံတွေ့ ရသော ထူးခြားမှုများကို မယ်တော်ကြီး အား ပြောပြသောအခါ -

“ဒီမှာလည်း ထူးခြားတာပဲကွ။ သလင်ဦး (ရွှေကံကု ရုပ်ရှင်တော်မြတ် အား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သူ)

က သူကားအဟောင်းကြီးကို ရောင်းချင်လို့တဲ့။ ဘာယကြာလုပ်ရမလဲလို့သမေးတယ်။ ဒါနဲ့ မယ်တော်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ ဘာယကြာမှပဲလို့သမေး။ ရွှေကံက ဝါထာကိုသာ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ရတိုင်း ရွတ်နေဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ နှစ်ရက်တည်းရွတ်ရသေးတယ်။ အဲဒီကားက ဝပ်ရှော့မူထားတာကိုပဲ ဝယ်တဲ့လကဒီကားမှ ဒီကားကိုပဲ လိုချင်တယ်ဆိုပြီး ဝပ်ရှော့မှာတင်တည့်သွားတာတဲ့။ နောက်တစ်ခုက နောက် (၂) လနေမှ ထုတ်ပေးမယ်ကုမ္ပဏီက ဆုကြေးငွေတွေလည်း ချက်ချင်းထုတ်ပေးသတဲ့။

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
ထိုအခါ ရဲဖူးကြီးက -
"ကျွန်တော်ဇနီးက ရန်ကန်ဇာတိ။ ရန်ကန်မှာ ဇနီးရဲ့မိဘတွေရှိတယ်။ တပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးကြီးအငြိမ်းစားပါ။ အသက်(၉၀)ကျော်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို ရန်ကန်မှာပဲ ထားတယ်။ အဲဒါ ဟိုတစ်လောက ယောက္ခမကြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အမေရိကားမှာရှိတဲ့ သားသမီးတွေဆီ ဆေးကုသွားလိုက်တော့ ကလေးတွေ အတွက် လူမရှိဘဲဖြစ်ရလို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်တွေ့နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တုတုပေစစ်ဆေးရေးဌာနနုတ်ယရဲဖူး (F.B.D) အောင်ပြီးသိန်းအိမ်မှာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြွရောက်တော်မူနေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သွားရောက် ခြေပြေး ကျွန်တော်ဇနီးရောကျွန်တော်မိ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ တပည့်တော်ဇနီး ရန်ကန်အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့ရပါစေဖို့ မြန်လိုက်တာ ဆုတောင်းပြီး (၂) ရက်အကြာမှာပဲ ဇနီးသည် ရန်ကန်ပြောင်းမိန့်ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဖူးရင်း ကျွန်တော်တို့အိမ် ပင့်ဆောင်ဖို့ ရက်ချိန်းတောင်းခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် အခု ဘုရားပင့်တော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာဟူ၍ ဝင်ပြောပါသေးသည်။

ယနေ့အချိန်တွင် ရွှေကံကလေးပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ဓာတ်ပုံထောက်တို့သည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် ပျံနှံ့လျက်ရှိပေပြီ။ ထိုပုံတော်များကို သာမန်ရိုးပုလော်မှပြုရရှိပုံပင် ကောင်းတို့အဖွဲ့အားသာတို့ များစွာရရှိကြကြောင်း ရွှေပိုင်းဆောင်းပါးများတွင် ရေးသား ချော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ထိုပုံတော်များကို ရွှေကံက ဝါထာတော်ဖြင့် ပူဇော်တန်တော့ကြ ဆည်ဆိုလျှင် ပို၍ အကျိုးများမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ နံနက်အိပ်ရာထ၊ ညအိပ်

ရာဝင်နှင့် ယာဉ်ရထားတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် စီးနင်းထွက်ခွာသောအချိန်တို့တွင် ဤဝါထာတော်ကို (၉) ခေါက် ရွတ်ဆိုပါသည်။ ထိုအခါ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်း၍ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့သည်မှာ စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် ထိုသို့ ရွတ်ပွားခဲ့သည်မှာ (၅) နှစ်ခန့်ပင်ရှိပေပြီ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် အစားအသောက်များ စားသောက်ရာတွင်လည်း ဘေးရန်ကင်းရှင်းစေရန် ထိုဝါထာတော်ကို ရွတ်ပွားပါလျှင် သွေးတက်စေသော၊ လူနှင့်မသင့်သောအစားအစာများသည်ပင် မည်သို့မျှမဖြစ်တော့ကြောင်း အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝါထာတော်မှာ ကျင့်စဉ်ကဲ့သို့ စည်းမျဉ်းကန့်သတ်ချက်များမရှိပါ။ မိမိတို့ဆန္ဒရှိသလို ပူဇော်နိုင်သော ဝါထာတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝါထာတော်ကို အလိုရှိသူများ သိရှိနိုင်စေရန် ဖြစ်တော်စဉ်သပိုင်းစာအုပ်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ရွှေကံကုမြစ်တော်စဉ်သပိုင်း
စာအုပ်တွင်ပါရှိသော
မူလဝါထာတော်

ရွှေကံကု ဗုဒ္ဓဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ၊
ဇေယျံ ပီယံ ဓနံ လာဘံ၊
သုခံ န ဘယံ အကာလိကော
ဝိဘဇ္ဇတု သိဒ္ဓိံ။ ။

ရွှေကံကုဗုဒ္ဓ - ရွှေကံကုမြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ် - ဂုဏ်တော်များကို အဟံ - တပည့်တော်သည်၊ ဝန္တာမိ - ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ ဇေယျံ - အလုံးစုံသော အောင်မြင်မှု၊ ပီယံ - လုံးစုံများစွာသတ္တဝါတို့၏ ချစ်ခင်သနား ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံယူရခြင်း၊ ဓနံ - စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံခြင်း၊ လာဘံ - သန့်ရှင်းကောင်းမြတ်သော လာဘ်လာဘ၊ သုခံ - စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ နဘယံ - ဘေးမရှိရန်မရှိခြင်း၊ အကာလိကော - အခါမလင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း၊ ဝိဘဇ္ဇတု - ချက်ချင်းလက်ငင်း၊ သိဒ္ဓိံ - တောင်းသောဆုများ ပြီးပြည့်စုံ၏။

ဆရာတော်ဖြန့်ဝေလျက်ရှိသော
ရွှေကံကုဘုရားရှိခိုးဝါထာတော်
အနက်၊ ပါဠိယုဉ်တွဲဖော်ပြချက်
စမ္မယ်ရုံဆရာတော်မှ
ပြင်ဆင်ထားရှိသောဝါထာတော်

ရွှေကံကု ဗုဒ္ဓဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ၊
ဇေယျံ ပီယံ ဓနံ လာဘံ၊
သုခံ အဘယံ အကာလိကော

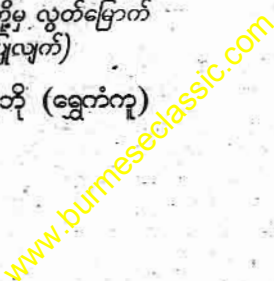
ဝိဘဇ္ဇတု သိဒ္ဓိံ။ ။
ရွှေကံကု ဗုဒ္ဓဂုဏ် - ရွှေကံကုမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်များကို၊ အဟံ - တပည့်တော် / တပည့်တော်မသည်၊ ဝန္တာမိ - ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ ဇေယျံ - အလုံးစုံသော အောင်မြင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပီယံ - လုံးစုံများစွာ သတ္တဝါတို့၏ ချစ်ခင်သနား လေးစားကြည်ညိုခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဓနံ - စီးပွားဥစ္စာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ လာဘံ - သန့်ရှင်းကောင်းမြတ်သော လာဘ်လာဘသည် လည်းကောင်း၊ သုခံ - စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အဘယံ - ဘေးမရှိ ရန်မရှိခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အကာလိကော - အခါမလင့် အကျိုးပေးခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓိံ - အလိုရှိတောင်းတောင်းသောအရာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့သည်၊ ဝိဘဇ္ဇတု - ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြစ်ပါစေသတည်း။

ထိုဝါထာတော်မှာ ပုံစံနှစ်မျိုးဖြစ် သွားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်နှင့် အကျိုး သွားမှာ တူညီပါသည်ဟု ဆရာတော်မှ မိန့်ကြားပါသည်။ ပါဠိ၊ သဒ္ဒါစည်းကမ်း အရ နာယံ အစား အဘယံ ဟု ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပါဠိ၊ အနက် ယှဉ်တွဲပူဇော်လိုသူများ ရွတ်ဆို၍ လွယ်ကူချောမွေ့စေရန် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်သည် ဆရာတော်ထံ ရောက်ရှိလာသူများကို အထက်ပါဝါထာတော်စာရွက်များ ဖြန့်ဝေလျက်ရှိပြီး တတ်နိုင်သူများ ဖြစ်ပါကလည်း ဤစာရွက်များကို ရိုက်နှိပ် ဖြန့်ဝေ၍ ကုသိုလ်ယူဒါနပြုကြရန် တိုက်တွန်းလျက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာရွက် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့သည် လည်း ဤဝါထာတော်ကို ပွားများပူဇော်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများရရှိကြစေရန် ဆရာတော်၏ မေတ္တာကို ခံယူ၍ စာရေးသူမှ တင်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သတည်း။

(လောကီ၊လောကုတ္တရာချမ်းသာခြင်းကို ဆောင်ကြားသော ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးပူဇော်၍ ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်တော်များကို ပွားများကြကာ ယခုဘဝဆင်းရဲခြင်းနှင့် သံသရာဆင်းရဲခြင်းအပေါင်းတို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်)

ဘိဝံသီ (ရွှေကံကု)

ဤရတနဓမ္မပါလ

မြတ်နိုးပူဇော် သပ္ပညာတရွှေဘွယ်တော်

ကျွန်ုပ်တို့ လောကလူသားများသည် မိမိတို့၏ ဦးစီးအားထားရာအဖြစ် ဘုရားများကို ယုံကြည်ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြရာတွင် ကမ္ဘာဦးလူသားတို့မှစ၍ ယနေ့ခေတ် လူသားများအထိ အချို့က နေ၊ လ၊ မီး ဟိုအား လည်းကောင်း၊ အချို့က နတ် ဗြဟ္မာ၊ နတ်မိစ္ဆာများ၊ ဘီလူးများကို လည်းကောင်း၊ အချို့က နဂါး၊ ခြွေ၊ ကျား၊ နွား စသော တိရစ္ဆာန်များကိုလည်းကောင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကိုးကွယ်ကြရာမှ ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားများကို ကြံစည်ဖော်ထုတ် ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကမူ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် လေးဆူမြောက်ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်ကို ဘုရားအဖြစ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြပါသည်။

ဤနေရာ၌ အခြားတစ်ပါးသော

ဘုရားများကို အသာထား၍ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသော ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို အဘယ်ကြောင့် 'ဘုရား' ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်နေကြပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သင့်ကြပါသနည်း ဟူသည်ကို ပိုင်းခြားဝေဖန် ဆန်းစစ်ကြည့်သင့်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ဘေးလက်ထက်က တည်းက ကိုးကွယ်လာသဖြင့် မိမိဖုလောဓလေ့ထုံးစံအရ ကိုးကွယ်နေကြပါသည်လား။ သို့မဟုတ်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ထိုက်သည်ကို ကောင်းစွာ သိမြင်နားလည်သောကြောင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေခြင်းပါလား။

ဤအကြောင်းခြင်းရာအချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် လူအတော်များ

များနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ဖူးရာ ယုံကြည်ချက်၊ ယူဆချက်၊ အမြင်အမျိုးမျိုးဖြင့် အဖြေအတော်များများထွက်လာပါသည်။ ရှိစေတော့။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အမြင်၊ ကျွန်ုပ်၏ တွေးခေါ်ချဉ်းကပ်နည်းဖြင့် ဂေါတမဘုရားရှင်ကို အဘယ်ကြောင့် ဘုရားအဖြစ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို အဘယ်ကြောင့် ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ထိုက်သည်ဟူသော အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားရာ၌ ဤလောကတွင် အဘယ်ကြောင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်ပွင့်တော်မူလာသည်မှစ၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသုံးသပ်သင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆ ပါ သည်။

ဤလောကတွင် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာရခြင်း အကြောင်းရင်းကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရားအလောင်းတော်၏ အတိတ်ဘဝ သံသရာ အဆက်ဆက်မအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း ရှုမြင် ကြည့်ညှိကြရန် လိုပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအားလုံး သိရှိကြသည့်အတိုင်း ဂေါတမဗုဒ္ဓအလောင်းတော် သုမဓာရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်မြတ်ထံ၌ ဘုရားဆုပန် နိယတဗျာဒိတ်တော် ခံယူရရှိခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း ထိုသို့ သုမဓာရှင်ရသေ့ဘဝ မရောက်မီ မဟာကပ်ပေါင်း အသင်္ချေတို့ကတည်းကပင် ဂေါတမဗုဒ္ဓအလောင်းတော်သည် စိန္တိတ်သတ္တ သင်္ချေယံ၊ နဝသင်္ချေယံဝါစက် ဆိုသော ကျမ်းဂန်ဆိုစကားတို့နှင့်အညီ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပွင့်တော်မူခဲ့လေပြီးဖြစ်သော ဘုရားရှင်တို့နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အသင်္ချေယံမဟာကပ်ပေါင်းတို့၌ ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်ကကြံစည်ခဲ့သည်မှာ (ဝါ) စိတ်ဖြင့် ဘုရားဖြစ်ရန် ရည်သန်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်သင်္ချေ၊ ဝါစက်ဟုခေါ်သော နှုတ်ဖြင့် ကိုးသင်္ချေဆုပန်ခဲ့ပြီးမှ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက် သမဓာ ရှင်ရဇဗ္ဗဘဝဖြင့် ဘုရားဆုပန်ဗျာဒိတ် ခံယူရ

ရိုးခဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာတွင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် နိယတဗျာဒိတ် ခံယူရရှိရန် အတွက်ကိုပင် အလောင်းတော်မြတ် မည်မျှ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်ကို တွေ့မြင်သိ ရှိရပေလိမ့်မည်။ အကယ်စင်စစ် ထိုကဲ့သို့ ဘုရားရှင်အဆူဆူကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ဘုရားဖြစ်ရန် အတန်တန်စိတ်ဖြင့်ကြံ နှုတ်ဖြင့် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသော ပါရမီထူး ရှိခဲ့သည်အပြင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝ ဌလည်း ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးတို့ဖြင့် လည်း ပြည့်စုံနေသည်ဖြစ်ရာ သီလ၊ သမာဓိအား အလွန်ကောင်းနေသူတစ် ဦးအနေဖြင့် ထိုသုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝ၌ ပင် ကိုယ်တော်မြတ် အလိုရှိခဲ့ပါက အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်သို့ အလွယ်တကူဆိုက် ခြံ သံသရာဝင်၍ ဒုက္ခဆင်းရဲအပေါင်းတို့မှ တစ်ခါတည်းလွတ်မြောက်လျက် နိဗ္ဗာန် တို့မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော ပါရမီအရည် အချင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံနေသည့် သူတော်စင် ယောက်ျားကောင်းယောက်ျားမြတ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါလေသည်။ သို့သော် အလောင်း တော် သုမေဓာရှင်ရသေ့စိတ်၌ -

‘ငါသည်ကား ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် သံသရာဝင်ဆင်းရဲအပေါင်း မှ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြပြီး တစ်ယောက် တည်း အလွတ်ရုန်း၍ လွတ်မြောက် အောင် အားမထုတ်သင့်။ လောက ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အတွက် သစ္စညတဉာဏ်ကိုရ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်ပြီး နတ်နှင့် ဆက္ကသော လောကကို သံသရာဒုက္ခ ဆင်းရဲအပေါင်းတို့မှလွတ်မြောက်အောင် ထယ်တင်နိုင်ရန် အားထုတ်အံ့’

ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဒီပင်္ဂလရာ မြတ်စွာဘုရားထံ ဘုရားဆုကိုပန်ခဲလေ သည်မှာ တကယ့်ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်အာဇာနည်တို့၏ မြတ် သော စွန့်စားမှုမျိုးသာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သာမန်လူသားတို့အဖို့ မတွေ့ဝံ့မစွန့်ဝံ့ နေပါပေ။ ဤသည်ကား လောကသတ္တ ဝိတို့အကျိုးကိုငဲ့ကွက်လျက် ကိုယ်လွတ် မှန်ဆွတ်ရက်ဘဲ လောကအကျိုးသတ္တ ဝိတို့အကျိုးအလိုငှာ -

‘ငါသည် ရည်ကြာသောသံသရာ ၌ လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီ ဆောင်များကို အနစ်နာခံ ဒုက္ခခံလျက် ပြည့်ကျင့်တော့အံ့’

ဟု မဟာပုရိသယောက်ျားမြတ် တို့၏ မြင့်မြတ်သော အာဇာနည်စိတ် ထက်ဖြင့် ခက်ခဲလှစွာသောဆုံးဖြတ်ချက် နှုတ်၍ ချမှတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ

ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂေါတမပုဒ္ဒဘုရားရှင် သည် ဘုရားမဖြစ်မီအစ ထိုသုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝ၌ပင် ကြည်ညိုလေးမြတ် ပူဇော်အပ်လှပေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် ဒီပင်္ဂလရာမြတ်စွာဘုရားထံ ဘုရားဆုပန် ဗျာဒိတ်တော်ခံယူတော်မူပြီးသည့်နောက် ၌ကား...

တေရသကနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တိဇာတ် တွင် အင်္ဂုတ္တိရသေ့သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပင် ခြိုးခြံစွာစားနေရသော ကံပြင်းရွက် ပြုတ်ကို သုံးရက်တိုင်တိုင် မစားဘဲအစာ ငတ်ခံကာ ပုဏ္ဏားအသွင်ဆောင်သိကြား မင်းကို ပေးလှူခဲ့ရာ သိကြားမင်းက မေး သည်တွင် -

ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အား ကယ်တင်ရန် သစ္စညဘုရားအဖြစ် ကို ရလိုသောကြောင့် လှူသည်’

ဟု မြေကြားခဲ့လေသည်။ ဝိသတိနိပါတ်၊ သိဝိဇာတ်၌လည်း သိဝိမင်းကြီးအဖြစ် အလောင်းတော် မြတ်သည် အလှူဒါန၌ အားရတင်းတိမ် နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဆုံး မိမိမျက်စိအစုံ တို့ကို သိကြားမင်းက မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား အသွင်ဆောင်၍ အလှူခံသောအခါ ပေးလှူခဲ့၏။ တစ်ဖန် ဝေဿန္တရာဇာတ် တော်၌လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာသာမက ဇနီးမယား၊ သမီးသားတို့ကိုပင် သစ္စည ဘုရားအဖြစ်ကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းခဲ့ ပေသည်။

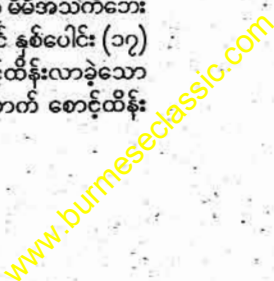
ဤသည်တို့ကား သာမန် နတ်၊ လူတို့ လှူနိုင်ရန်ခဲယဉ်းလှသော ဘုရား အလောင်းတော်မြတ်၏ ဒါနပါရမီဖြည့် ဆည်းခဲပုံ ဥဒါဟရက်သာဓကဖြစ်ရပ် အချို့မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ဝင် ဘူရိ ဒတ်ဇာတ်တော်၌ သီလပျက်မည်စိုးသော ကြောင့် ညည်းပန်းနိဂ်စက်ခြင်းဒဏ်အမျိုး မျိုး သည်းခံကာ သီလပါရမီကို ဖြည့် ဆည်းပြခဲ့သော သာဓကတစ်ရပ်လည်း ရှိခဲ့သေး၏။ အလောင်းတော်မြတ်သည် ဘဝပေါင်းများစွာ၌ ရာထူးပုစ္ဆာ၊ စည်း စိမ်ချမ်းသာ၊ ဇနီးမယား၊ သမီး၊ သားတို့ ကို စွန့်ခွာ၍ နေကုမပါရမီတော်ကို ဖြည့် ဆည်းခဲ့ရာ ဝိသတိနိပါတ်၊ သောမနဿ ဇာတ်လာ သောမနဿမင်းသားဘဝ၊ ဟတ္ထိပါလဇာတ်လာ ဟတ္ထိပါလကြာဟူဏ ဘဝ၊ အယောသရဇာတ်၌ အယောသရ မင်းသားဘဝ စသည်တို့သည် ထင်ရှား သော ဥပမာသာဓကများဖြစ်ခဲ့ကြပေ

သည်။ တစ်ဖန် မဟောသဓာမင်းသား ဘဝ၊ ဝိရုဒ္ဓအမတ်ကြီးဘဝတို့၌ ဘုရား အလောင်းတော်၏ ပညာပါရမီတော် များ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပုံ ပြယုဂ်နမူနာများ အဖြစ် တွေ့မြင်ကြည့်လိုပေသည်။ ဝဏ္ဏ ပထဇာတ်တော်တွင် ဘုရားအလောင်း လှည်းမူးကြီး၏ လုံ့လဝိရိယကောင်းမှု ကြောင့် မြေအောက်ကျောက်ဖျာကွဲ၍ ရေထွက်လာသဖြင့် လှည်းသားငါးရာတို့ ချမ်းသာရာရခဲ့၏။ မဟာဇနကဇာတ် တော်၌ အလောင်းတော် မဟာဇနက မင်းသားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်း မလျော့သော လုံ့လဝိရိယကို ပြသခဲ့၏။ ဤသည်တို့ကား အလောင်းတော်မြတ် ၏ ဝိရိယပါရမီတော် ဖြည့်ကျင့်ပုံတို့နှင့် ပတ်သက်၍ နမူနာသာဓကအချို့။ ဘုရားအလောင်းတော် ကုဏ္ဍလရသေ့ ဘဝ၌ ကလာပမင်းက ခြေ၊ လက်၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကိုဖြတ်လျက် ညည်းပန်းနိဂ် စက်ခဲ့သည်ကိုပင် အမျက်မထွက်ဘဲ သည်းခံခြင်းဖြင့် ခန္တီပါရမီဖြည့်ကျင့်ပုံ ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် အလောင်းတော် မြတ်ကို ကြည်ညိုဖွယ်တွေ့ခဲ့ရ၏။

အလောင်းတော်၏ တစ်ခုသော ဘဝ မဟာကပိဇာတ်၌ မိမိကျောပိုး လျက် နက်လှစွာသော ချောက်ထဲမှ ကယ်တင်လာခဲ့ရသော လယ်သမားက မိမိဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့်ထု၍သတ် ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်ကိုပင် သည်းခံလျက် သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင် ခုန်ကူးကာ ဦးခေါင်းမှကူးသောသွေးစက်ဖြင့် ထို လယ်သမား သူယုတ်ကို ဘေးကင်းရာ လမ်းပြခဲ့သော ဘုရားအလောင်းတော် မျောက်မင်း၏ မေတ္တာတော်ဓာတ်ကား ကြီးမားလှန်းလှစွာသောကြောင့် ထို အလောင်းတော်မြတ်၏ ခန္တီနှင့် မေတ္တာ ပါရမီဖြည့်ဆည်းပုံသာကေသည် ရင်နှင့် အောင် ကြည်ညိုလေးမြတ် ပူဇော်အပ် သော ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါပေ။

မဟာသုတသောမဇာတ်တော်၌ အလောင်းတော်မြတ် သုတသောမမင်း သည် မိမိအသက်သေမည်ကိုသိလျက် နှင့် သေဘေးကိုမမူဘဲ လူသားစား ပေါရိသာဒထံသို့ ထားရှိခဲ့သော ကတိ သစ္စာကိုစောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် သစ္စာ ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပြခဲ့၏။ တေဓိလ ဇာတ်တော်ကြီး၌ စကားမပြောရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသော အလောင်းတော် တေဓိယမင်းသားသည် မိမိအသက်ဘေး နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်တိုင် နှစ်ပေါင်း (၁၇) နှစ်တိုင်အောင် စောင့်ထိန်းလာခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်ကို မချိုးမဖောက် စောင့်ထိန်း

လျက် မြတ်သော အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီဖြည့် ဆည်းပုံ သာဓကအဖြစ်ပြခဲ့၏။ စတုက္က နိပါတ်၊ ကေရာဏဇာတ်တွင် အလောင်း တော် ဗာရာဏသီမင်း၏ မေတ္တာတော် အဟုန်ကြောင့် ရန်သူ ဗုဒ္ဓိသေနမင်း ပြင်းထန်စွာ ပူလောင်သောဝေဒနာကို ခံစားရ၍ အလောင်းတော် ဗာရာဏသီ မင်းကို ဝန်ချတောင်းပန်လျက် တိုင်းပြည် ကို ပြန်လည်အပ်နှင်းခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ် သာဓကမှာလည်း ဘုရားအလောင်း တော်၏ မေတ္တာပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ သည်များမှ ပြယုဂ်နမူနာတစ်ခုအဖြစ် ကြည့်ညိုဖွယ်ရာပါပေ။ မဟာလောမ တံသဇာတ်တော်တွင် ဘုရားအလောင်း တော်မြတ်၏ ဥပေက္ခာပါရမီဖြည့်ဆည်း ပုံမှာ ထင်ရှားလွန်းလှစွာသော ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ နိပါတ်တော်၊ ဇာတကဇာတ်တော် သာဓကများပါ အတိုင်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် နိယတဗျာဒိတ်တော်ခံယူရရှိခဲ့ပြီး သုမေ ဓာရှင်ရသေ့ဘဝနောက်မှစ၍ လေး သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထိ ပါရမီ တော်ဆယ်ပါးအပြားသုံးဆယ်တို့အား ဘဝပေါင်းများစွာ အနှစ်နာတော်ခံ ဒုက္ခခံ၍ ပါရမီတော်များ ဖြည့်ဆည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လေရာ တစ်ဘဝ တစ်ခဏမျှပင် အလောင်းတော်မြတ် ၏ပါရမီအကျင့်စရုဏအနီးအနား ကပ် ရန်ဝေးစွာ ခြေဖျားပင်မီအောင် ပါရမီ အကျင့်များကို ကျင့်နိုင်စွမ်းမရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ သာမန်လူသားများအဖို့ ဘုရားမဖြစ်မီ ထိုဘုရားအလောင်း တော်မြတ်၏ ဘဝများစွာကပင် ဘုရား ရှင်ကို ကြည်ရှင်သဒ္ဓါ မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကြည်ညိုပူဇော်သင့်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိအပ်လှပေသည်။

ထိုသို့ ဘုရားအလောင်းတော် မြတ်သည် ပါရမီတော်များကို မည်သည့် နတ်လူတို့မျှ မတုယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ဘဝပေါင်းများစွာ အမျိုးမျိုး အနှစ်နာခံ ဒုက္ခခံ၍ ဖြည့်ဆည်းအားထုတ်ခဲ့ခြင်း ၏ တစ်ခုတည်းသော အန္တိမရည်ရွယ် ချက်ကား သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော် သခင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဖြစ်ရန်သာတည်း။ ထိုသို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သခင် ဘုရားရှင်ဖြစ်မှသာ သံသရာဝဲဩဇာထဲ အဖန်ဖန်တစ်ဝဲတလည်လည်နှင့် ရှန်း မထွက်နိုင်ဘဲ နစ်မွန်းနေကြရာသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကယ်တင်နိုင် မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးကာလ သိဒ္ဓတ္ထ

မင်းသားဘဝတွင် တောထွတ်တော်မူပြီး လျှင် ဥရုဝေလတောအုပ်၌ (၆) နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူပြီး မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နေမဝင် မီအချိန်လေးတွင် မာရ်နတ်ကို အောင် မြင်တော်မူပြီးနောက် အလောင်းတော် အရှင်မြတ်သည် ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိပါ သာနုဿတိအဘိညာဏ်ကို လည်း ကောင်း၊ မရွံ့မယံ (သန်းခေါင်ယံ) ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ပစ္စိမယံ (မိုးသောက်ယံ) သို့ရောက်သည် နှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးနောက် ဝိပဿနာပွား များရာ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် သစ္စာလေးပါး ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီး အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။ ထိုနှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဂ္ဂါနန္ဒရဖိုလ်၏ နောက်ကျမြောက်သော ပစ္စဝေက္ခဏာ ဖလသမာပတ္တိဝိထိ၊ ဥေ ယျဓမ္မလျှင် အာရုံရှိသော မနောဒွါရဝိထိတို့ဖြင့် အပ ရိမာဏ ဆုံးဆထုတ်ဖွေ မရေမတွက်နိုင် သော ဆအသာဓာရဏဉာဏ်တော် ခြောက်ပါး၊ ဒသဗလဉာဏ်တော်ဆယ် ပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး၊ စတုဝေသာ ရဇ္ဇ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရုဏတစ်ဆယ့်ငါးပါး တရားအပေါင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ် သော သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သင်းကျစ် ဓမ္မရာဇ်ထွတ်ဖျား သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ သည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကိလေသာဟူသမျှကို ဝါသနာနှင့်တကွ ပယ်သတ်တော်မူနိုင်သောကြောင့် မြတ် စွာဘုရား၏အသိသည် အခြားသူများ၏ အသိနှင့်မတူဘဲ သဗ္ဗညုအသိ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤသို့ သဗ္ဗညုတအသိ မျိုးဖြင့် အလုံးစုံသောတရားတို့နှင့်သိရန် မှန်သမျှတို့ကို မဖောက်မပြန် မကြွင်းမ ကျန် အကန့်အသတ် အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးမရှိ လုံးဝသည့်အပြည့်အစုံ အကုန်အစင်သိသောကြောင့်သာလျှင် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ရှင် ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်အဖြစ်သို့ရောက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်ဆိုရသော် သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကိုသိမြင်၍ အာသဝေါတရား တို့ ကုန်ခန်းပြီးကြသော အရှင်ပစ္စေဓာ ဗုဒ္ဓါများ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ပကတိသာဝကရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိမြင်ကြ သောဉာဏ်တို့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်

မျိုး မဟုတ်။ ထိုအရှင်မြတ်တို့ သိမြင်နိုင် စွမ်းသောဉာဏ်သည် အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်မရှိကြကုန်၏။ သို့သော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ် တော်မှာကား သီစရာဟူသမျှတို့ကို မဖောက်မပြန် မကြွင်းမကျန် အကန့်အ သတ် အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးမရှိ အားလုံးကို လုံးဝသည့် အပြည့်အစုံ အကုန်အစင်သိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညုတ - သီစရာမှန်သမျှ အားလုံးကိုလည်း သိတော်မူ၏။ ထိုသို့ သိရာ၌လည်း အားလုံးထဲမှ တစ်ခုတစ်ခု စီကို သိရာ၌လည်း မဖောက်မပြန် အကြွင်းအကျန် အကန့်အသတ် အပိတ် အဆို့ အတားအဆီးမရှိ အစမူအဆုံး တိုင်အောင် လုံးဝသည့် အပြည့်အစုံ အကုန်အစင်သိခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ကား မြတ်စွာ ဘုရားသည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တော် ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူရာ၌ အတားအဆီး အပိုင်းအခြား အကန့်အ သတ်မရှိသော 'အပုဋိဟတ' အနေဖြင့် သိ ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြား အရိယာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သစ္စာလေး ပါးကိုသိကြခြင်းကား အပိုင်းအခြား အကန့်အသတ်ရှိသည့် 'ပုဋိဟတ' အနေ ဖြင့် သိခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် တော်သည် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော် ရခြင်းကိုစွဲကို ပြီးမြောက်ပြည့်စုံစေပြီး အခြား အရိယာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တို့သည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ရခြင်းကိုစွဲကို မပြီးမြောက် စေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်သော ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်တော်ကိုရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ရခြင်းကိုစွဲပြီး လေတော့၏။

ဤနေရာတွင် သဒ္ဓါနည်းအရပြော ရပါလျှင် သဗ္ဗညုတ၏ သဗ္ဗ ဟူ သည် 'သဗ္ဗညု သဗ္ဗညု သဗ္ဗ' ဟူ၍ ဧကသေသ် သဗ္ဗ အဖြစ် ပြောရပေမည်။ မိုးမိုး သဗ္ဗ အဖြစ်ပြောခြင်းမျိုး ပြောရသည် မဟုတ်။ ဧကသေသ်သဗ္ဗ ဟူသည်မှာ သဗ္ဗ + သဗ္ဗ = သဗ္ဗ ဟူ၍ သဗ္ဗနှစ်ပုဒ် ကို သဗ္ဗတစ်ပုဒ်တည်းပြုထားခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတ၌ သဗ္ဗတစ် ပုဒ်တ သီစရာအားလုံးကို ဟော၏။ အခြား သဗ္ဗတစ်ပုဒ်က သီစရာအားလုံး ထဲတ တစ်ခုစီတစ်ခုစီကို သိရာ၌လည်း အကြွင်းအကျန် အပြတ်အလပ်မရှိ အစ မူအဆုံး အားလုံးကိုဟော၏။ ထို့ကြောင့်

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိရာတွင် သိစရာဟူသမျှ မကြွန်းကျန်ရအောင် အားလုံးကို သိတော်မူ၏။ ထိုသို့ သိရာတွင် တစ်ခုစီတစ်ခုစီကို သိရာ၌လည်း အစမှအဆုံးတိုင် အကြွင်းမရှိ သိတော်မူပါ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏သိခြင်းသည် အထက်တွင်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သိစရာမှန်သမျှအားလုံးကို မဖောက်မပြန် အကြွင်းအကျန် အကုန်အသတ် အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးမရှိ အစမှအဆုံးတိုင်အောင် လုံးဝဂုဿုံ အပြည့်အစုံ အကုန်အစင်သိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝိပျိတ်ပြု၍ ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလေသည်။

လောကသုံးပါးတို့၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ကိလေသာတန်ခိုး၍ ရဟန္တာများဖြစ်ကြစေကာမူ နဂိုကပါလာသော ကိလေသာများ၏ အထိုဝါသနာသတ္တိလေးများကား ကျန်ရစ်နေသေး၏။ ဘုရားရှင်၌မူကား ထိုကိလေသာအထိုဝါသနာသတ္တိလေးများသည် မြူတစ်မှုန်မျှမကျန် အလုံးစုံထင်းစင်သွားပါသည်။ ထိုမျှလောက် ကိလေသာအညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းစင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အရဟံ ဟူသောဂုဏ်တော်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဟု ထင်ရှားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိစရာအားလုံးကို အစမှအဆုံး အကုန်အသတ် အပိတ်အဆို့ လုံးဝဂုဿုံ ပြည့်စုံစွာ သိတော်မူနိုင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားပြည့်စုံတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြောင့်ပင် ပုဒိဒိအာဟုခေါ်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး ရေကတစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းကြောင့် ဝိဇ္ဇာစရကသမုန္တတော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အရဟံအဘဝါအဆုံး ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်မြတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြိယ၊ ဓမ္မ၊ ယသ၊ သီရိ၊ ကမ၊ ယဇ္ဇ၊ နန္ဒသာဘုန်းတော်ခြောက်ပါး၊ ဌာနာဓိကတော်၊ ကမ္မဝိပါကဉာဏ်၊ သဗ္ဗတ္ထိကတော်၊ အနေကဓာတု၊ ဓာတုဉာဏ်၊ သတ္တာနနာနာအဓိကတော်၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိတော်၊ ဓာနာတိနံသံကိလေသာဝေါဒါနတော်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာဏဉာဏ်၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်

စသော ဒလဗလဉာဏ်တော်ဆယ်ပါး၊ ဣဒ္ဓိဝိဓ၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ ပရစိတ္တံ ဝိဇ္ဇနာနုပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု စသောအဘိညာဉ်ငါးပါး စသော ဂုဏ်တော် ဉာဏ်တော်များ အားလုံးသည် လည်းကောင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏အရာများ (ဝါ) သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မှပေါ်ထွက်လာသောဂုဏ်တော်ဉာဏ်တော်များပါတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်၌နေတော်မူပြီးနောက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို မရရှိသေးသည့်အချိန်အထိ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝ၌သာရီနေပေသေးသည်။ အထက်တွင် တင်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရရှိပြီးမှသာ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားရှင် စင်စစ်ဧကန်ဖြစ်တော်မူပါလေတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် ဘုရားရှင်တို့သာ ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်သော ဉာဏ်တော်မြတ်ဖြစ်ပြီး ထိုဉာဏ်တော်မြတ်ကြောင့်သာလျှင် သုံးလောကထွတ်ထား အနှိုင်းမဲ့ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်စနေနေ့ ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကြွမြန်းတော်မူကာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးနှင့် စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မှ ပေါ်ထွန်းလာသော ပထမဆုံး တရားဦး ဓမ္မစကြာတရားတော်မြတ်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ထိုမှစ၍ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝကတည်းကစ၍ သနိဋ္ဌာန်ချ ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား သိသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းတို့မှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ခြင်းအလို့ငှာ (၄၅) ဝါကာလပတ်လုံး မနေမနား ကြိုးမားသော မဟာကရုဏာတော်၊ မဟာမေတ္တာတော်တို့ဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ဝိဇ္ဇာတော်သုံးသွယ်၊ နိကာယ်ငါးဖြာ၊ အင်္ဂါကိုးတန်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည့် တရားဒေသနာတော်များအား နောက်ဆုံး မဟာသတ္တရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့၌

မလ္လာတိုင်း ကသိနာရုံ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခါနီးကာလထိတိုင် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမတော်မူခဲ့ရှာလေသည်။

သို့ဖြစ်ပေရာ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ထံ သုမေဓာဘဝဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ခံယူရရှိရေးအတွက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရရှိရေး (ဝါ) သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်ရေးအတွက် စိတ်ဖြင့် ခုနစ်သင်္ချေရည်သန်၊ နှုတ်ဖြင့် ကိုးသင်္ချေဆပန်၍ လည်းကောင်း၊ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်တော်ခံယူရရှိပြီးနောက် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကယ်တင်နိုင်မည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိရေးအတွက် အထက်တွင် တင်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း မည်သည့်နတ်၊ လူတို့မျှ တပယျဉ်ဖြင့်မဖြည့်ဆည်းနိုင်သော ပါရမီတော်ဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်တို့ကို လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဘဝပေါင်းများစွာ အနစ်နာတော်ခံ ဒုက္ခဆင်းရဲခံလျက် ဖြည့်ဆည်းအားထုတ်တော်မူပြီးမှ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရ၍ လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားရေးအေးအမြှိုက်ဆေးများ တိုက်ကျွေးလျက် ကယ်တင်တော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုမှ ယုံကြည်အားထားကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းမပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြပါမည်နည်း။

သို့ပါသောကြောင့် သာမန်နတ်၊ လူအပေါင်းတို့ အစိန္တေယျ ကြံစည်၍ ဉာဏ်မမီလောက်အောင် အံ့အီးဖွယ်သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သခင် သုံးလောကထွတ်ထား အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးတော်ကြီး မားလှသည့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် လေးမြတ်ပူဇော်ဖူးမြော်မာန်လျှောက်တော်ကြပါကုန်စို့ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

ဓမ္မောဟဝေရက္ခတိဓမ္မာစာရီ

တြိတောနဓမ္မပိလ

တညွှန်း-
 ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း
 ဦးရွှေမောင်၏
 ဗုဒ္ဓ၊ လောကသားတို့၏
 အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်
 (ကိုယ်ကျင့်ဗုဒ္ဓဝင်)
 ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်များ
 အခြားဘာသာရေးဆောင်းပါးများ

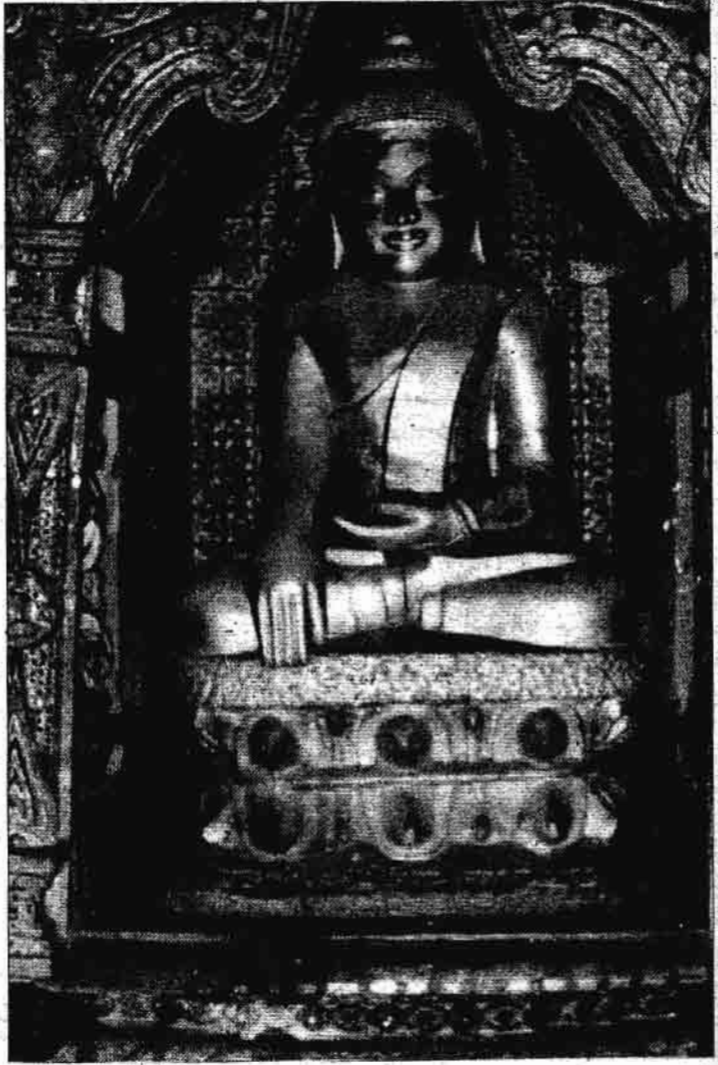

ဈေးချိုရွာသာ သမိုင်းဝင် သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော် ကိုတင်လှိုင်(မိတ္ထီလာ)

မြန်မာနှစ် ၁၂၀၅ ခုနှစ်က ကုန်းဘောင်မင်း၏ နောင်တော် သတိုးမင်းရဲကျော်ထင်မင်းသားကြီးက တောင်တွင်းကြီး၊ မြို့လှလင်၊ နတ်မောက်နှင့် ပင်းမြို့ (၄) မြို့ကို အုပ်ချုပ်ရသော လေးမြို့ဝန် ဖြစ်သည်။

သတိုးမင်းရဲကျော်ထင် မင်းသားကြီးသည် နန်းဦးမှပင့်ဆောင်လာခဲ့သည့် သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို အိမ်တော်ဦးမှာ သပ္ပာယ်စွာ ကိုးကွယ်ထားသည်။ သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်မှာ အလောင်းစည်သူမင်း၏ ဖောင်စင်္ကြာ သင်္ကန်းနက်သား စကားရွက်အား ရုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ကိုးကွယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ကန်းနက်သား စကားရွက်အား ရုပ်ပွားတော်ကိုးဆူထုလုပ်၍ မြို့ကိုးမြို့တွင် ခေတီတည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသည်။ ယင်းသင်္ကန်းနက်သား ရုပ်ပွားတော်ကိုးဆူမှာ ပုဂံပြည်တွင် လိုက်နစ်ဆင့်ရှိသော 'စူဠာမဏိခေတီ' တစ်ဆူတော်တွင် တစ်ဆူ၊ ငါးမျက်နှာရှိသော ဓမ္မရာဇကခေတီတွင် တစ်ဆူ၊ နန်းဦးစွယ်တော်တွင်တစ်ဆူ၊ ညောင်ရွှေမြို့တွင်တစ်ဆူ၊ မုံရွာမြို့နယ် ခေတီလှဘုရားတွင် တစ်ဆူ၊ ရွှေဘိုမြို့နယ် ရွှေတန်ဆာဘုရားတွင် တစ်ဆူ၊ ကျောက်ဆည်မြို့နယ် ဖောင်တော်ဦးဘုရားတွင် တစ်ဆူ၊ သရက်မြို့နယ် မြသန်းတန်ဘုရားတွင် တစ်ဆူနှင့် မြိတ်မြို့နယ် ဇေတဝန်ဘုရားတွင် တစ်ဆူ စုစုပေါင်း ရုပ်ပွားတော်ကိုးဆူ ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

နန်းဦးစွယ်တော်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်ကို သတိုးမင်းရဲကျော်ထင်မင်းသားကြီးက ၎င်း၏နေအိမ်တွင် ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီး နတ်ရွာစံသောအခါ လူဆိုးလူမိုက်တို့သည် သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်တွင် ပြဒါးရင် ရွှေတင်ကြက်ဥရှိသည်ဟု ထင်မှတ်၍ ညတွင် ရုပ်ပွားတော်အား ခိုးယူကာ ရုပ်ပွားတော်အားမှောက်ပြီး ဓား၊ လှံ၊ရဲတမ်း၊ပုဆိန်တို့ဖြင့် ထုခွဲဖောက်ဖျက်ရာ မပေါက်ကွဲဘဲ သမ္မာဒေဝသာသနာစောင့်နတ်များ၏ ကြွေးကြော်သံကြောင့်

ရှင်ရဟန်းတို့သိကြပြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ကြရသည်။ သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားတော်၏ နောက်ကျောတွင် သွေးကဲ့သို့ အနီစင်းကြောင်းကြီး အမြထင်ရှားလျက် ရှိသည်။ သတိုးမင်းရဲကျော်ထင် မင်းသားကြီး၏ အိမ်တော်ပါသားတော် ဦးကျော်ဟိုးက ဆက်လက် ကိုးကွယ်ပြီး သိမ်တော်ကျောင်းတိုက်တွင် ထားရှိကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနှစ် ၁၂၇၅ ခုနှစ်တွင် ငွေးချိုကျောင်းတိုက်သို့ ရွှေပြောင်း၍ တက်တော်နှင့် ဂန္ဓတူငိုတိုက်တွင် ထားရှိ

ကာ ရွှေအုပ်ကြီး၊ ရွှေအုပ်ငယ်များဖြင့် ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားသည်။ မန္တလေးရွှေမြို့တော် နန်းဦးစွယ်တော်တွင် ကိုးကွယ်ထားသည့် သမိုင်းဝင် သင်္ကန်းနက်သားရုပ်ပွားတော်မှာ ယခုအခါ နတ်မောက်မြို့နယ် ပင်းမြို့ဟောင်းအနောက်မြောက်ဘက် (၄) မိုင်ကွာ ငွေးချိုရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်တွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်နေကြောင်း ဧရာသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကိုတင်လှိုင် (မိတ္ထီလာ)

www.burmeseclassic.com

တစ်ပြည်လူယွန်းမင်းသမီးကောင်းမှုကုသိုလ် အစိုးရ အထိက ရွှေတောင်ရှေးဟောင်းဘုရား ဟော်စိန်ဝေ(ထာဝယ်)

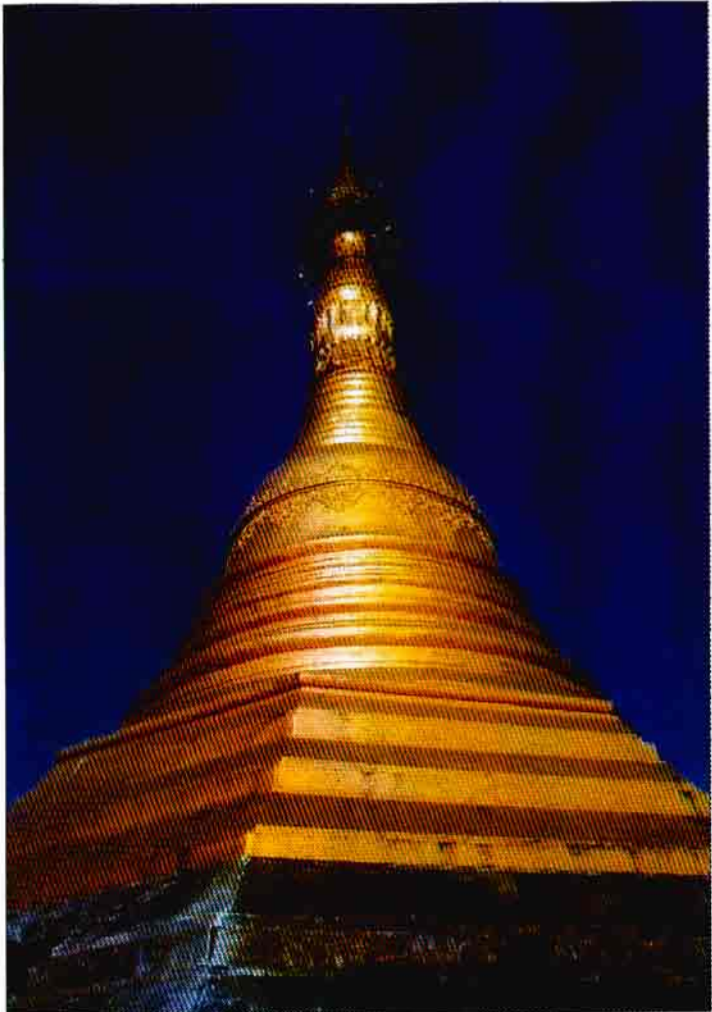
ထားဝယ်မှ (၆)မိုင်ခန့်၊ ထားဝယ်-မြိတ်ကားလမ်းဘေးတွင် ရွှေတောင်ရှေးဟောင်းဘုရားကြီး စံပယ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ပညာသင်ကြားခဲ့သော ညောင်ဇင် အ-လ-က (ယခုအ-ထ-က)နှင့် တစ်မိုင်သာဝေး၏။ ညောင်ဇင် အ-လ-ကသို့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ကျောင်းသားများ လာရောက် ကျောင်းတက်ကြရာတွင် ရွှေတောင်ရွာမှ ကျောင်းနေဖက်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ကျောင်းပိတ်/ပြေးရက်များ၌ သူ့အိမ်ငါ့အိမ်၊ သူ့ရွာကိုယ်ရွာ လည်ပတ်ကြပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်ရှိသည်။ ရွှေတောင်ဘုရား၊ ရွှေတောင်ရွာ၊ ရွှေတောင်တား၊ ရွှေတောင်ချောင်း ဟူသည် တွန့်တော်ကျောင်းသားဘဝက ခြေရာချင်းထပ်မျှ သွားလာခဲ့ပါသော်လည်း ရွှေတောင်ဘုရားသည် အထင်ကရသမိုင်းဝင်ဘုရားတစ်ဆူအဖြစ် လေးလေးနက်နက် မသိခဲ့ရုံအမှန်ဖြစ်သည်။ ဝန်ခံရပါလျှင် ရွှေတောင်ဘုရားပုရိဂုဏ်ကား တွန့်တော်တို့ ကျောင်းပြေးဖော်တစ်စုထမင်းထုတ်ဖြေစား စခန်းချနားနေရာဖြစ်သည်။

ယခင်က ဘုရားပေါ်သို့ ကုန်းတော်တောင်ဘက် ရွှေမျက်နှာစာမတ်တော် တက်လမ်းတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ကုန်းတော်အနေအထားအရဆိုသော် တောင်ဘက်ရွှေတောင်တားနှင့် ချောင်းသို့ဦးလှည့်ရာ တောင်စောင်းက မတ်စောက်ပြီး ခြောက်ဘက်တောင်ခြေသို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်ခြေလျှော နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ထိုအနိမ့်ပိုင်းတွင် ရော်ဘာခြံများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံတို့ရှိသည်။ ရွာရှိသည်။ ခနော်အတိုင်း ဘုရားပေါ် အမောတစ်ဆို့တက်ရ၏။ စောင်းတန်းမရှိ။ တောင်ခြေတွင် သောင်းနှမ်းရင့်ရော်မှုသင်္ကေတအမှတ်အသားပြုမုခ်ဝက ခြောက်သွေ့အထီးကျန်ဆန်စွာ အရိုးစုသဖွယ်တရားပြနေသသော အောက်မေ့ထင်မှတ်ရသည်။

တောင်ခြေတောင်စောင်း တောင်ဆန်းတစ်လျှောက် မာလကာချဉ်၊ သောသဖန်း၊ မရန်း၊ သီဟိုဠ်သရက်၊ ဆီး

ကပ်ပလင်း၊ တောင်သလဲ၊ သပြေ၊ မြရာစသော အပင်များ၊ ဝါးရုံတောများ ထူထပ်စွာ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။ ဤတောရိုင်းပင်တို့နှင့်ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့အကြား ကျွန်တော်တို့က ဝါးသေနတ် (ထားဝယ်အခေါ် ဖောင်ဖန်) နှင့် မြရာသီး (ထားဝယ်အခေါ် ပြင်းဖတ်သီး)နှင့် စစ်တိုက်တမ်းကစားခဲ့ကြသည်။ ရွှေတောင်၌ ရွှေထွက်/မြှုပ်ရာဂူကြီး ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်လားဟု ငယ်အတွေးနှင့် ထိုစဉ်က ရေးတေးတေး စဉ်းစားမိခဲ့ပါသေးသည်။

လက်ရှိ ထားဝယ်မြို့အရှေ့ဘက် (၁၀) မိုင်အကွာ ရှေးက မိုင်းကာရီမြို့ဟောင်း (ယခု ပကာရီ) ဘူမိဒေဝ နာဂရမြို့ကို အုပ်ချုပ်စိုးစံသော ဆင်ဖြူရှင်မဟာနရိန္ဒမင်းလက်ထက် ညဉ့်အခါကောင်းကင်ယံ၌ ကြာသပတေး ကြယ်တံခွန်ကြီး ထူးခြားလင်းလက် ပေါ်ထွက်သဖြင့် လူအများ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အံ့ဩဖြစ်ကြရသည်။ ယင်းကြယ်တံခွန်ကြီးသည် တစ်လခွဲလောက် ကြာရှည်စွာ

ရွှေတောင်စေတီတော်ကြီးအား ဤသို့ သပ္ပာယ်တင့်တယ်စွာ အနီးကပ် ဖူးမြော်ကြည့်ညိရသည်

ကောင်းကင်နိမိတ်ပြုပြီး ပျောက်ကွယ် သွားလေရာ မြို့ရွာအတွင်း လူခပင်းတို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထ ချောက်ချားပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုကြလေသည်။ ကလေးများကလည်း တဘောင်တေး သီချင်းများ အော်ဟစ်သီဆိုကြသည်။

ထိုသို့ ကြွယ်တံခွန်ထွက်ပေါ်ခြင်း အကြောင်းကို စိုးရိမ်မကင်း၍ ဘုရင်မင်း မြတ်က ပညာရှိအမတ်ကြီးတို့အား မေး တော်မူရာ မင်းတရားကြီး၏ ဘေးအန္တ ရာယ်ရောက်ဖို့ရာ ကြုံကြိုက်သည်ကိုးနိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုသိုလ်ဒါနလှူဒါန်းကျွေး မွေးတော်မူပါက နိဗ္ဗာန်ဘုံသို့ ပါနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း အမတ်တစ်ဦးက ရဲဝံ့စွာ နှင့် သံတော်ဦးတင်လျှောက်လေလျှင် ကျောင်းဆောက်လုပ်၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတို့အား ပင့်ဖိတ်လှူဒါန်းပြီး သားတော်သမန္တမင်း သားအား ထီးနန်းလွှဲအပ်ကာ ဥပုသ် ဆောင်ဝင်တော်မူလေသည်။ မဟာနရိန္ဒ မင်းစည်းစိမ် (၂၃) နှစ်၊ သက်တော်(၇၀) နှစ်တွင် ကံကုန်သဖြင့် သမန္တမင်းသား ထီးနန်းဆက်ခံသည်။

ဘုမိဒေဝနာဂရမြို့သည် ဘူမိနက် သန် မြေခံမညီညွတ်ဟု သမန္တမင်းနှင့် ပညာရှိအမတ်တို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ကောဇာနှစ် ၁၅၀ တွင် ထားဝယ်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းအနီး သာဂရမြို့

(ယခု မြို့ဟောင်းရွာ) အမည်ဖြင့် မြို့ သစ်တည်ထောင်သည်။

သမန္တမင်း ပြောင်းရွေ့၍ မင်းမဲ့ ဘူမိဒေဝနာဂရ မိုင်းကာရိမြို့ကို ယွန်း မင်းကြီး စောလွန်းရွှေက အသစ်တစ်ဖန် တည်ထောင်အုပ်စိုးလေသည်။ စောလွန်း ရွှေလွန်သော် သားတော် စောထွတ်မင်း သားနှင့် သမီးတော် စောမြဒေဝီတို့သည် ခမည်းတော်၏ အရိုက်အရာကို ငြင်းခုံ လုယက်ကြသဖြင့် တကူမင်းကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ဘုရားအပြိုင် တည်ကြရာ စောမြဒေဝီက အနိုင်ရလိုက်

သည်။ (၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ သူရဇ္ဇ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် 'ထားဝယ်သမိုင်းဝင် ဂျောဘုရားစေတီတော်မြတ်ကြီး' ဖော်ပြ ပြီး - စာရေးသူ)

ယွန်းမင်းသမီးစောမြဒေဝီ ဘုရား တည်သည့် ရှေးအခေါ် သုဝဏ္ဏသေလာ ပဗ္ဗဒေတောင်ခြေ၌ ကောက္ခသန်မင်းနှင့် ချစ်ခင်စုံမက်၍ သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိ လင်္ကာ) သို့ လိုက်ပါမည့် သာဂရပြည်သူ ရှင်ဇောက ယခင်ကပင် အကျွမ်းဝင်ဖူး သူ စောမြဒေဝီနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဘုရား အတွက် ကုသိုလ်တော်အဖြစ် ရွှေ

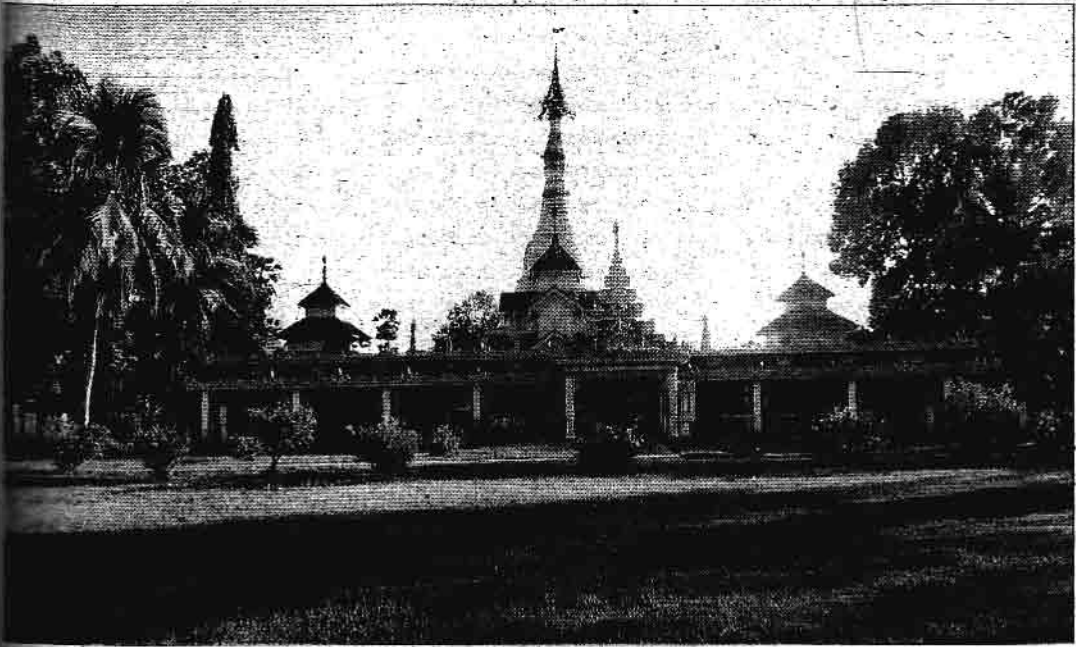

စံကျောင်းဆောင်ရာစတီသေကယုန်ရှင်ပွားတော်

ရွေးသိမ်အတွင်း၊ အထယ်ထိုင်တော်မူလှူပုတီးဆင်းတုတော် အနီးကပ် ဖူးတွေ့ရပုံ

စေတီတော်ထီးရိပ်အောက်ဝယ် အေးချမ်းလိတ်သိတ်ရွာ

သိသာ အလှူပါဝင်ကူညီခဲ့သည်။
ဖြစ်၍ စေတီကို ရွှေကူစေတီ ဟူ၍
ညွှန်းကောင်း၊ တောင်ကို ရွှေကူတောင်
ညွှန်းကောင်းတွင်ရာမှ ယခုအခါ
ရွှေကူစေတီ၊ ရွှေကူတောင် ဟု ခေါ်ကြ
သည်။

ရွှေကူတောင်နေရာသည် အင်းဝ
ခေတ်မင်းခေါင်ကြီးသား 'မင်းတရား'
ဘေးဇာနစ် ၇၉၉ တွင် မုတ်ထီးမြို့ခေါ်
သုဿနာဂရမြို့ (ယခု ရှင်မုတ္တီး) တည်
သော ယာယီနန်းစိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ တာရီး
တန်းလေးမျက်နှာကို ကျွန်တော်တို့
သို့ရောက်အမှတ်ထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့
ရသည်။ အထူးသဖြင့် ရွှေကူတောင်ရွာ
ဘက်တွင်းစပ် ခင်တန်းတစ်
ရွာကို မိုးမောက်မြင့်တက်နေသည့် မြေ
ညှိုးတန်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား
တွေ့ရသည်။ ရွာတောင်ဘက်၊ မြောက်
ဘက်လည်း တွေ့ရ၏။ လူကြီးသူမတို့
အာရုံစူးစူးပြောပြသည်ကို မုတ်သား
သည်မှလွဲ၍ တွေ့တွေ့ထူးထူး
မတွေ့ရပါ။

မင်းတာရီးတန်းများအပေါ် ရည်
ရွယ်၍ လမ်းသလားလျှောက်ဖြစ်ခဲ့
သော အမှတ်ရမိသည်။ ထို့ပြင် တာရီး
တန်းရရှိသော လက်တစ်ဆုပ်သာ
မဟုတ်ဘဲ တာဘီရုပ်တုလေးများကို
တွေ့မြင်တို့ယ်ကျ မြင်တွေ့ရသောကြား
မှ နေရာတစ်ခုတွင် တာရီးတန်းများမလည်

အရံစေတီ၊ အာရုံခံ သိမ်၊ မုသုဿိယား သာသနာ့ဂူအောက်အရံများနှင့်အတူ

ရိုးရှင်းသော ရွှေကူတောင်ဘုရားနှင့်စိုး

www.burmeseclassic.com

ခဲ့၍ ယခု အစအနရာမရတော့ပြီ။
ယာယီနန်းပြစ်သော်လည်း ဘုရင်မင်း
မြတ်ထွက်တော်မူရာ မင်းလမ်း ဆိုသည်
ကိုမူ တိကျသော ညွှန်ပြစရာအဖြစ်
ယနေ့ထိ ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲနေဆဲ။ ထင်ရှား
နေဆဲ ဖြစ်သည်။

မင်းတရား၏ဆင်းခြင်းများအတွက်
ဆင်ကန်၊ မြင်းကန် စသည့် ရေကန်များ
တူးဖော်ထားရှိသောနေရာ ရွှေဂူတောင်
အနောက်ဘက်တွင် ယခုအထိ ရှိသေး
သည်။ ဆင်ကန်ထဲမှ ရှေးခေတ်၊ အပိုင်း
ပုံသဏ္ဍာန်တွေပေါက်၊ ဆင်လည်ဆွဲတန်
ဆာများရရှိကြောင်း၊ ရေစစ်သောက်ရေ
အိုးကြီး၊ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးကိုယ်သည်ကို
များလည်း တွေ့ရှိရကြောင်း တစ်ဆင့်
စကား ကြားဖူးပါသည်။ မကြာသေး
ခင်က တောင်အနီးရှိ စော်ဝရွာတွင် နေ
အိမ်မြေပိုင်းမြေညှိရာမှ အုတ်ခွက်ဘုရား
များ မြေအောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
အခြားတစ်နေရာတွင်လည်း အုတ်ချပ်
ကြီးများကို နေအိမ်တိုင်တွင်းတူးစဉ်
အထပ်လိုက်ဖော်တွေ့သည်။

မြတ်သောအစိုးရလက်ထက် ထား
ဝယ်ခရိုင်အရေးပိုင် ကာနယ်ကရိမ်းနှင့်
လန်း ဒေါ်အုံးပွင့်တို့က ဦးဆောင်ဦးရွက်
ပြုလျက် နယ်သူနယ်သားများ စုပေါင်း
အလှူပါဝင်ကြပြီးလျှင် ပျက်စီးယိုယွင်း
နေသည့် ရွှေဂူတောင်စေတီကို အသစ်
ထပ်မံပြုပြင်သည်။ ကောဇာနစ် ၁၂၇၀
ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၄ ရက်၊ အင်္ဂါ
နေ့တွင် အုတ်မြစ်ချသည်။ တပေါင်း
လပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
ဌာပနာသွင်းနှံသည်။ တန်ခူးလပြည့်
ကျော် ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင်
ဘုရားမဏ္ဍိုင်စိုက်ထူသည်။ ထို့နောက်
ကောဇာနစ် ၁၂၇၂ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း
၁၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နတ် နေဝန်းပေါ်
ချိန်တွင် ရွှေထီးတော် တင်လှူတော်မူ
သည်ဟု မှတ်တမ်းရှိသည်။

ထိုမှ နှစ် (၈၀) ခန့် ရွှေဂူတောင်
စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်မှုကင်းမဲ့နေ
ပြန်သည်။ ထုံးသက်န်းတပ်လျှ၍ ဘုရား
ပွဲကျင်းပနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားပွဲပြီးဆုံး
ပါက ဒုံရင်းအတိုင်းပင် ကျန်ရစ်သည်။
ထိုသို့ စေတီတော်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ရာသီဥတုဒဏ်ဆိုးရွားစွာခံရသည့်
အပြင် လူသူသွားလာမှုနည်းပါးခြင်း
ကြောင့် ကုန်းတော်တစ်ခုလုံး ချဲ့နွယ်
ပိတ်ပေါင်းအတိလွမ်းကာ မထင်မရှား
ညှိုးရော်နေခဲ့ရသည်။

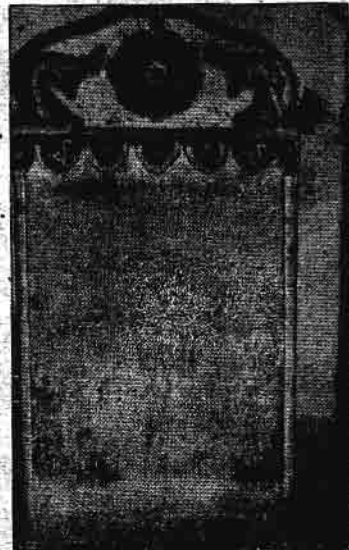
ကုန်းအတတ်မော့မော့ကို အချိန်
ယူမောင်းနှင်လာသော ဆိုင်ကယ်အား
တောင်ပတ်ကားလမ်းအကွေ့ တံတောင်
ဆစ်ချိုးကျော်လိုက်သည်နှင့် သစ်ရိပ်ဝါး
ရိပ်အုပ်မိုးထွက်ရှိသော တတ္တရာလမ်းဖြူ
ဖြူလေးအဆုံးတွင် ရွှေဂူတောင်မုခ်ဦး။
တည်ငြိမ်ရိုးရှင်းဟန်အပြည့်ဖော်ဆောင်
ပြနေသည်။ တံတိုင်းအတွင်း ဘုရားပုရီ
ဝှက်သည်လည်းရှိရင်းပါ။ သူတော်စင်
တို့ တရားအားထုတ်ရွှေမှတ်သည့် ဇရပ်
ကလေးများ အစီအရီ၊ တချို့ သွပ်မိုးပျဉ်
ကာ၊ တချို့ ဓနိမိုးဝါးထရံကာ အားလုံး
ပင် တိတိဆိတ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဂူတောင်
စေတီတော်ထံပါး ညွတ်နူးစွာ ဦးခိုက်

ကြည့်ညို့ ဖူးမြော်မိပါသည်။ ခေတ်
အဆက်ဆက် ထုံးကံနန်းဖြင့်သာ စံပယ်
တော်မူလာသော စေတီတော်ကြီးမှာ
ကောဇာနစ် ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်း
တွင် အများပြည်သူကောင်းမှုဖြင့် ယနေ့
ဖူးမြင်တွေ့ရသည့်အတိုင်း ပြုပြင်ရွှေချခဲ့
သောကြောင့် အလွန်သပ္ပာယ်တင့်တယ်
လျက်ရှိသည်။ စေတီရင်ပြင်ခင်းခြင်း၊
လေးဖက်လေးတန် အာရုံခံများတည်
ဆောက်ခြင်းတို့နှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဝင် အောင်
ခြင်း (၈) ပါး ရုပ်လုံးရုပ်တုပုံဖော်ထား
သည်။ စေတီတော်ထောင့်လေးထောင့်
၌ အရံစေတီလေးဆူနှင့် တစ်ထောင့်စီ
တွင် လူဦးခေါင်း မနုဿိတ ဖင်နှစ်ဆူ
လေးကောင် စောင့်ရှောက်ထားရှိသည်။

စေတီအရှေ့ဘက် ရေသစ်အတွင်းမှ ရေထက်ရာရပ်ပွားတော်များ ထူးထူးခြားခြား

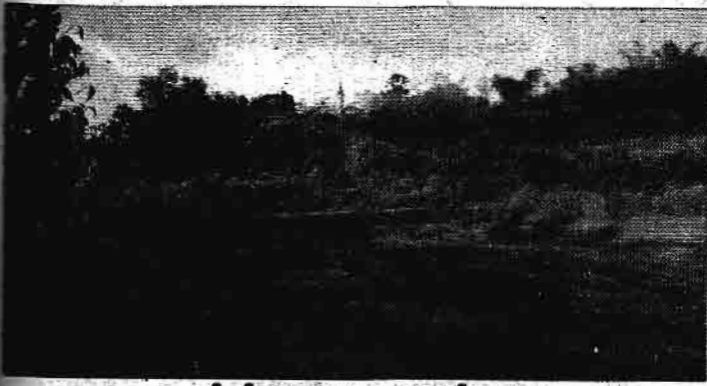
ရေသစ်အတွင်းရှိ ကျောက်စာတိုင်
(ကျောက်စာကို
ဤအတိုင်း စက်၍ ထုနှိပ်ရမည်)

သိမ်အသစ်
မြို့သစ်တိုက်ရပ်တော်များစု
ကြည်ညိုမှုဖြင့်ရောင်

www.burmeseclassic.com

ဆင်ကန်မှ ရွှေတောင်ဘုရား

ဘုရားပေါ်တက်သောထမ်းဟောင်း၊ အပေါ်မှတွေ့မြင်ရပုံ

မင်းတရား ဆင်ဖျားအတွက် ရေကန် (ဆင်ကန်) အား ရွှေတောင်အနောက်ဘက်တွင် ယခုထိ တွေ့ရသည်

စေတီအရှေ့ဘက် ယခင်တက်
ဟောင်းတည်တည်ရှိ သိမ်တော်မှာ
တော် ဖြစ်သည်။ သိမ်အတွင်း
ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတစ်ဆူနှင့်
ထပ်ဖက်တစ်ဆူကိုရှိ သလင်း
ရုပ်တော်မူ ရုပ်ပွားနှစ်ဆူတို့
ကြားသည်။ ထိုင်တော်မူမှာ မင်း
ဆာဆင်ယင်လျက် ပုဂံခေတ်
ဇမ္ဗူပတိဆင်းတုတော် ဖြစ်
လက်ယာဘက် ရုပ်တော်မူ၏
တော်က လက်ဝါးအတွင်းလှည့်
တော် ဖိတပ်ထားသည့် မဟာ

ကရုဏာမုဒြာဖြစ်ပြီး လက်ဝဲဘက်ရပ်
တော်မူ၏ ယာလက်တော်က လက်ဝါး
အပြင်လှည့်ဖြန့်ထားသည့် အဘယမုဒြာ
ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော်မြတ်တို့မှာ
ရှေးလက်ရာ ယိုးဒယားဟန် ဖြစ်၏။
တစ်ခါက လူတေလူဆိုးဘုရားခိုး
တို့ ဤရှေးဟောင်းဘုရားများကို ပြည်ပ
သို့ ခိုးထုတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးရာ အထ
မမြောက်ဘဲသေလှပျောက်ပြေးကြောင်း
ဘုရားသိုက်စောင့်များရှိကြောင်း၊ ဆံပင်
ဖားလျှားနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ကျော
ဘက်မှ ဥပုသ်သည်အချို့ မြင်ရကြောင်း။

ရံဖန်ရံခါ အရိပ်လိုလိုနှင့် ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရကြောင်း ရွှေတောင်ရွာသားတို့
က ပြောပြပါသည်။

လက်ဝဲဘက် ရုပ်တော်မူရှေ့မှ
ကျောက်စာကို ဤအတိုင်း ဖတ်၍မရပါ။
ရွတ်တရက်ဆုံပဲက ဖတ်၍ရမလိုလိုထင်
ရသော်လည်း တကယ်တမ်းဖတ်မရပါ။
ကျောက်စာကူး၍လည်း မရပါ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ထင်ထင်ရှားရှား ဖတ်၍ရသော်
လည်း စာကူးရန်လုပ်သောအခါ တစ်ဖန်
ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ကျောက်
စာတွင် စေတီတော်အတွင်း ဌာပနာ
ထားသောပစ္စည်းများစာရင်းပါသည်ဟု
ဆရာတော် ဦးသုမနက မိန့်ကြားခဲ့ပြီး
ကျောက်စာပါ အကြောင်းအရာကို
ဘုရားစောင့်က ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု
သက်ကြီးတို့ကဆိုပါသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) ခန့်က
ရွှေတောင်ဘုရားပေါ် အင်တေပန်းပု
နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ထူလုပ်ထားရှိရာတွင်
နဂါးတို့၏ မျက်လုံးမီးဝင်းဝင်းတောက်မှု
ထူးကဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဆိုသော
ကြောင့် အပိုင်းပိုင်းခတ်ထစ်စွန့်ပစ်ခဲ့
သော သာဓကရှိခဲ့ဖူး၏။

သာသနိကအဆောက်အအုံသိမ်
အသစ်တွင် မြသပိတ်ပိုက် ရုပ်တော်မူ
ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးမြင်ခဲ့ပါသည်။
ရွှေတောင် သာသနာပြုဆရာတော်
ဦးသုမန သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်
တွင် ဧည့်သည်ရောက်နှင့်နေသဖြင့်
ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့မှုသာပြု
နိုင်ခဲ့၏။ စံကျောင်းဆောင်ရှိ မင်ဝတ်
ဘုရား ရာဇဝီသေကမုနိ ရုပ်ပွားတော်
အား ကြည့်ညိုရသည်။

နေညီပေပြီ။ နေညီညီအရောင်
ဟပ်သဖြင့် စေတီတော်ကြီးမှာ ရွှေ
တောင်ကြီးပမာ ဝင်းထိန်တောက်ပနေ
၏။ စေတီတော်ရင်းတွင် ကျွန်တော်ရပ်
နေသည်။ ကျွန်တော်ရပ်နေသည်မှာ
နှစ်ပရိစ္ဆေဒအလွန်အလွန်ရှေးကျသော
အတိတေကာလမှ တစ်ပြည်သူ ယွန်း
မင်းသမီး စောမြဒေဝီ၏ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ထော် သမိုင်းဝင် အထင်ကရ
ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သော
ရွှေတောင်စေတီမြတ်ခြေတော်ရင်း၌
ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ထီးရိပ်သည်
အေးချမ်းလှ၏။ လေပြည့်တစ်ချက်
ဝေ့ယမ်းသွားသည်။ ထီးတော်ဆည်း
လည်းသံတို့ သာလွန်းစွပါတကား။

မောင်စိမ်းထွေး (ထားဝယ်)

www.burmeseclassic.com

ချောင်းဆုံအုန်းလွင်

သရဏဂုံတန်ခိုးနှင့်ငါ့ပါးသီလအကျိုး

“သရဏဂုံတန်ခိုးနဲ့ ငါးပါးသီလ အကျိုးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အခြေခံ သိသင့်သလောက် ရေးပေးပါ”

ခရစ်နှစ်ကုန်ခါနီး ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားသို့ရောက် စဉ် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားဂေါပကအဖွဲ့ ဝင် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမြတ်ထွဋ်က အထက်ပါအတိုင်း မေတ္တာရပ်ခံလာပါ သည်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက် လွတ်လပ်ရေးနေ့သည် ကျွန်တော် အသက် (၈၂) နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ဖြစ် သဖြင့် အမှတ်တရ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခုပြုရန်စဉ်းစားနေခိုက် ဒေါက်တာ မြတ်ထွဋ်က ဤသို့ မေတ္တာရပ်ခံလာ သဖြင့် ဤသည်ကိုပင် ဓမ္မဒါနအဖြစ် ကောင်းမှုပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မသိသေးသော ကျေးဇူးရှင် စာရွှေသူများ သိရှိကြရန်နှင့် သိပြီးသူများ နားဖူးထပ်မံအဖြစ် ကုသိုလ်ပွားများရန် ကျေးဇူးဆပ် ဓမ္မလက်ဆောင်အနေဖြင့် တစ်ဆက်တည်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓသရဏဂစ္ဆာမိ - မြတ်စွာဘုရား အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဓမ္မသရဏဂစ္ဆာမိ - တရားတော် မြတ်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။

သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ - သံယာ တော်မြတ်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ ၏။

ဟူသော သရဏဂုံဆောက်တည် ခြင်းကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အမြဲ ဆောက်တည်နေကြပါသည်။ သို့သော် ကိုးကွယ်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ သိသူရှိ သလို မသိသူလည်းရှိနိုင်ပါသည်။

အသိဉာဏ်ရှိသူ လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံအရ ဆင်းရဲခြင်း ကို သိရှိကြောက်လန့်ပြီး ထိုဆင်းရဲခြင်း ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မည့် အားကိုးရာကို ရှာကြပါသည်။ ထိုအခါ ထိုသို့ အကာ

အကွယ်ပေးနိုင်သည်ဟု ယူဆကြသော လမ်းညွှန်သူနှင့် လမ်းညွှန်ချက်အမျိုးမျိုး ကိုတွေ့ရှိပြီး သင့်ရာသန်ရာကိုးကွယ်ခဲ့ ကြပါသည်။ ဤလမ်းညွှန်ချက်အဆုံးအမ တို့ကို ဘာသာတရားဟု ခေါ်ကြပါ သည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘာသာ အမျိုးမျိုးရှိသည်ကို အများသိပါသည်။ အထူးဖော်ပြရန် မလိုပါ။ ထိုအထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပါ သည်။ ဤတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် အခြား ဘာသာများ စ-လယ်-ဆုံး မတူညီကြ သည်ကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြလိုပါသည်။

အခြားဘာသာအားလုံးလိုလိုတွင် သတ္တဝါ၏အစသည် ဖမ်းဆင်းရှင်ကဖြစ် ပြီး သတ္တဝါတို့၏အဆုံး (ပန်းတိုင်) သည် ဖမ်းဆင်းရှင်၊ တန်ခိုးရှင်၊ ထာဝရဘုရား ရှင်၏ ဝိညာဉ်တော်နှင့် ပေါင်းစည်းပြီး ထာဝရငြိမ်းချမ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအဆုံးပန်းတိုင်အတွက် သက်ဆိုင် ရာခေါင်းဆောင်များ၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရ သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ သတ္တဝါအစသည် အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာကဖြစ်ပြီး သတ္တဝါတို့ ၏ (ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏) အဆုံးပန်းတိုင် သည် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာတို့ လုံးဝချုပ် ငြိမ်းခြင်းဖြင့် ဘဝအသစ်တစ်ဖန် လုံးဝ ပြန်မဖြစ်တော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုပန်းတိုင်သို့ရောက်ရန် အလယ်တွင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော သိက္ခာ သုံးရပ် တစ်နည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ (သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ) ကုသိုလ်များဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရန် ဖြစ်သည်။

သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်း၊ ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် သူ့ ဘဝမှ သေသော် လုံးဝအပါယ်မကျစေ ရ။ ယခုဘဝမှာရော နောက်ဘဝမှာပါ လုံးဝမဆင်းရဲစေရဟု အာမခံပါသည်။

ဤကား ဤဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်ဖြစ် သော သရဏဂုံအကျိုး၊ သီလအကျိုး ပေတည်း။

လွယ်လှချေလား။ ဤမျှလွယ် လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းလိုလို အစဉ် အမြဲဆိုသလို သရဏဂုံဆောက်တည်နေ ကြ။ ငါးပါးသီလဆောက်တည်နေကြ သဖြင့် ထိုသူအားလုံးသေသော် အပါယ် မကျ။ ယခုဘဝ၊ နောက်ဘဝ မဆင်း ရဲချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံကြရပေတော့ မည်။

ဗုဒ္ဓ သရဏ ဂစ္ဆာမိ၊ ပါဏာဝ ပါတာဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဓိယာ ဆိုပြီး သရဏဂုံသီလရွတ်ဆိုဆော် တည်လိုက်သည်နှင့် ဆောက်တည်သူ မမည်သေးပါ။

www.burmeseclassic.com

ဆောက်တည်သည်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် တည်ဆောက်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ထို့ထက် သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလကို မိမိ၏သန္တာန်မှာ အမြဲတည်နေအောင် အခိုင်အမာ ဆောက်ထားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဤတွင် သရဏဂုံကို စပြောပါမည်။ သရဏဂုံသုံးပါး ဆိုသည်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

လူတို့တွင် အသိနှင့် အလုပ် ဟူ၍ အဓိကအချက်နှစ်ချက်ရှိပါသည်။ အသိဟူသည် ဉာဏ်ပညာကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ် ဟူသည်မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ (ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး) ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပါသည်။ အသိကရွေ့၊ အလုပ်ကနောက်ဖြစ်ရပါမည်။ အသိရွေ့မဆောင်သောအလုပ်သည် အောင်မြင်မှုမရှိနိုင်သည့်အပြင် မှားယွင်းမှု၊ ဆိုးရွားမှုလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်သည့်အလုပ်တွင်မဆို ယုံကြည်မှုရှိရပါမည်။ ယုံကြည်မှုရှိရန်အတွက် သိဖို့လိုပါသည်။ ဥပမာ လူတစ်ဦးထံ အကူအညီတစ်ရပ်သွားတောင်းမည်ဆိုပါက အကူအညီရမည် ဟူသော ယုံကြည်မှုရှိရပါမည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်ဖို့အတွက် အချက်နှစ်ချက်သိဖို့ လိုပါသည်။

၎င်းတို့မှာ -

- ၁။ ပေးနိုင်သူ (အရည်အချင်း)၊
- ၂။ ပေးချင်သူ (မေတ္တာ၊ စေတနာ) ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရပါမည်။ ပေးနိုင်သော်လည်း မပေးချင်လျှင်၊ ပေးချင်သော်လည်း မပေးနိုင်လျှင် ရမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အသိ (ပညာ) သည် ချမ်းသာရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ မသိခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လျက် ရတနာသုံးပါးမှ အခြားတစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကွယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သရဏဂုံ၏အနှစ်သာရ သရဏဂုံတည်ကြောင်း၊ ဖွဲ့ကြောင်းများကို မသိသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လျက်၊ နေ့တိုင်း သရဏဂုံဆောက်တည်(ရွတ်ဆို)နေလျက် သရဏဂုံဖွဲ့မှုန်းမသိပျက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတွင် သရဏဂုံသုံးပါးအနက် မြတ်စွာဘုရားမှ စတင် ဖော်ပြလိုပါသည်။ စောစောက ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း -

ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ- မြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်ပါ၏ဟုဆိုလျှင် နောက်

ဘဝ လုံးဝအပါယ်မက။ ခုဘဝ၊ နောက်ဘဝ လုံးဝမဆင်းရဲစေရဟု ဆိုသဖြင့် ဘာမှန်းမသိသာမှန်းမသိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိဟု ရွတ်ဆိုလိုက်ရုံဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ကောင်းကျိုးရလဒ်ကို ရရှိမည်မဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဂုဏ် (အရည်အချင်း) ကိုသိပြီး အားကိုးရမည်ဟူသော တကယ်ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှလှ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆောက်တည်ပါမှ ကောင်းကျိုးရလဒ်ကို ရရှိပါမည်။ ဤတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ အရည်အချင်း (ဂုဏ်တော်) ကို သိဖို့လိုပါမည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်မှာ အနန္တဖြစ်သောကြောင့် ဤရွေ့ဤမျှဟု မဖော်ပြနိုင်ပါ။ သို့သော် ယုံကြည်အားထားကြည်ညိုသဒ္ဓါ (သဒ္ဓါ - ယုံကြည်ခြင်း) ပွားများဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် (ဓဇဂုဿတ်လာ) ဖော်ပြထားသည်မှာ (၁၀) ပါး (သံဃာ့မဟာနယက အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ဟောကြားချက်အရ) ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတို့မှာ -

- ၁။ အရဟံ၊
  - ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
  - ၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊
  - ၄။ သုဂတော၊
  - ၅။ လောကဝိဒ္ဓါ၊
  - ၆။ အနတ္တဇရာ၊
  - ၇။ ပုရိသဒမ္ပသာရထိ၊
  - ၈။ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊
  - ၉။ ဗုဒ္ဓေါ၊
  - ၁၀။ ဘဝဝါတို့ ဖြစ်ပါသည်။
- ၎င်းတို့အနက် အရဟံဂုဏ်တော်တစ်ပါးတည်း။ ထိုအရဟံဂုဏ်တော်တွင် -

- ၁။ ကိလေသာဆယ်ပါးကို ဝါသနာစရိုက်နှင့်တကွ ဖယ်ရှားပြီးတော်မူခြင်း၊
- ၂။ ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်းစင်တော်မူခြင်း၊
- ၃။ သံသရာစက်ကို အပြီးတိုင်ဖျက်ဆီးပြီးတော်မူခြင်း၊
- ၄။ မကောင်းမှုပြုရန် ဆိတ်ကွယ်ရာရှိတော်မူခြင်း၊
- ၅။ နတ်၊ လူတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော - ဂုဏ်တော် တစ်ပါးထည်းကို သဒ္ဓါပွားလျှင်ပင် လုံလောက်နေပါပြီ။ (အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အနန္တဂုဏ်တော်အားလုံးသည် နတ်၊ လူတို့၏ ပူဇော်အထူးကိုခံတော်မူထိုက်

သော ဂုဏ်တော်ချည်းသာတည်း။) ထိုဂုဏ်တော်တွင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအရာတို့နှင့် တူသူမရှိ အဓိပတိ မြတ်တော်မူသည်။ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူသည်ဟူသော အရည်အချင်း (ဂုဏ်တော်) ပါရှိပါသည်။ သီလဆိုရာတွင် သံဝေသီလငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းကို ဆိုပါသည်။

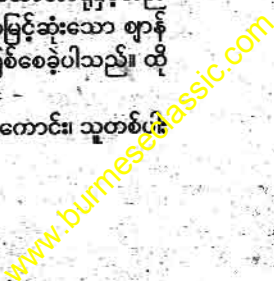
ထိုငါးပါးမှာ -

- ၁။ ပါတိမောက္ခသံဝရ - ဆိုသော (၂၂) သွယ်သောသိက္ခာပုဒ်။
- ၂။ သတိသံဝရ - ဆိုသော မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်(၆)ပါး တို့သို့ အကုသိုလ်မဝင်ရန် သတိဖြင့်စောင့်ကြပ်ခြင်း။
- ၃။ ဉာဏသံဝရ - ဆိုသော ကိလေသာတရား မဖြစ်ပွားအောင် ဉာဏ်ပညာဖြင့် စောင့်ထိန်းခြင်း။
- ၄။ ခန္တိသံဝရ - ဆိုသော အကုသိုလ်တရားများကို သည်းခံခြင်းဖြင့် မဝင်အောင်စောင့်ထိန်းခြင်း။
- ၅။ ဝီရိယသံဝရ - ဆိုသော လောဘ၊ ဒေါသကင်းစင်အောင်နှင့်အသက်မွေးမှုစင်ကြယ်အောင်စောင့်ထိန်းခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ထိုသံဝရသီလကို ဆံတစ်ခြည်၊ မြူတစ်မှုန့်မျှ မကျိုးမပေါက် မပျောက်မကျားအောင် စောင့်ထိန်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

သမာဓိ ဟူသည်မှာ စင်ကြယ်စွာ တည်ကြည်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ သမာဓိနှင့်တူသောစင်ကြယ်သောတရားသည်မရှိဟူ၍ ရတနာသုတ်တွင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ပြောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ စင်ကြယ်ခြင်းဟူသည် စိတ်၏စင်ကြယ်ခြင်းကို ဆိုပါသည်။ စိတ်သည် စင်ကြယ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်တည်ကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိလေသာတရားကြောင့် စိတ်သည် နောက်ကျိခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကိလေသာ (၁၀) ပါးကို ဝါသနာစရိုက်နှင့်တကွ ဖယ်ရှားပြီးဖြစ်၍ ကိလေသာအနောက်အကျိ အညစ်အကြေးတို့မှ အကြွင်းမဲ့ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် အတုမရှိ စင်ကြယ်လှပါသည်။ ထိုစင်ကြယ်သော စိတ်ကို အလိုရှိအပ်သောအာရုံနှင့်တည်ကြည်စွာထားပြီး အမြင့်ဆုံးသော ဈာန်အဘိညာဉ်များကိုဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် - မိမိ၏ လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး

၏ လည်းကောင်း-အတိတ်ကာလဘဝ ဖြစ်စဉ်များကို အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ ကြည်လင်သောကြေးမုံ(မှန်)တွင် မြင်ရ သကဲ့သို့ ထင်ရှားပီပြင်တော်မူနိုင်သည်။ အလုံးစုံသိတော်မူနိုင်သည်။

သိပ္ပံဆရာတို့ အဆပေါင်းထောင် သောင်းမက ချဲ့ထွင်နိုင်သော မှန်ဘီလူး၊ မှန်ပြောင်းကြီးများ ကြည့်ရှုမမြင်နိုင် သော ရုပ်မှန်အဖြစ်ရှိနေကြောင်းလည်း သိရသဖြင့် အင်အား (energy) မျှသာ ဟုဆိုရသလို ပရမာဏကြီးကိုပင် မြင်နိုင် သည်။ မည်မျှသေးပြီး မည်မျှဝေးသော အရပ်တွင်နေပါစေ မြင်နိုင်သည်။ မည် သည့်နေရာတွင်မည်သို့ဖွဲ့ကွယ်ပန်းကွယ် နေပါစေ မြင်တော်မူနိုင်သည်။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားတွင်သာ ရှိသည့် အတုမရှိသော သမာဓိတော်၏ တန်ခိုးတည်း။

ဉာဏ်ပညာအရာတွင် နိဗ္ဗာန်မြင် သော (မျက်မှောက်မြို့သော) အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ် (ရဟန္တာ တို့ရရှိအပ်သောဉာဏ်) သည် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဉာဏ်ကိုရပြီးသည်သာမက ခပ်သိမ်းကုန် သော သဘာဝတရားများ မဖောက်မပြန် အမှန်အတိုင်း သိတော်မူသည့် မြတ်စွာ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသူများတွင်မရှိ သောသဗ္ဗညုတရောဇာန်တော်ကိုလည်း ရတော်မူထားသဖြင့် -

မြတ်စွာဘုရားတွင် အတုမရှိ သော ဉာဏ်တော်ရှိတော်မူသည်။ ဤ သည်တို့ကား နတ်၊ လူတို့၏ ပူဇော်အထူး ကို ခံထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား၏ အတု မရှိသော သီလသမာဓိပညာတို့တည်း။

မေတ္တာစေတနာအရာတွင် မိမိ အားသတ်ရန်အတန်တန်ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် ရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် ရင်နှစ်သည်းချာ သား တော် ရာဟုလာတို့ကို တန်းတူထားပြီး ကြီးမား မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာ ထားတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်အားကိုးလောက်သော အရည် အချင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။ အားကိုး သူအား ပြည့်ဆည်းပေးရန် စေတနာ လည်း အတုမရှိတော်မူသည်။

ဤသည်ကို သိရှိနားလည်ပြီး မျက်မှောက်၊ သံသရာဘဝများတွင် ဆင်းရဲကင်းပြီး ချမ်းသာခြင်းပြည့်စေရန်၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ကင်းငြိမ်းအောင် ကာကွယ်ပေးရန် မြတ်စွာဘုရားအား အကြွင်းမဲ့အားကိုးသော စေတနာဖြင့်

မြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပါ၏။

ပုဒ် သရဏ် ဂစ္ဆာမိ။

ပထမသရဏဂုံကို ရွတ်ဆိုပူဇော် ရာ၏။ ဤတွင် ဖော်ပြပါအချက်အားလုံး ကို စိတ်ဖြင့်ရွတ်ဆိုပြီး ပူဇော်မဆိုလိုပါ။ သိထားရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအသိ ဖြင့် သေသေချာချာ နားလည်သဘော ပေါက်ပြီး နှလုံးသွင်းထားလျှင် စက္ကနိပိဋ် အတွင်း အာရုံပြုပြီးဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ မျှ ဘာမှမသိဘဲ ပုဒ် သရဏ် ဂစ္ဆာမိ ဆိုလျှင် လူများပြောသံကြားသည့်စကား များကို ကြားရဖန်များသဖြင့် ဘာမှန်း မသိဘဲ လိုက်ပြောတတ်သည့် ကြက်တူ ရှေး၊ သာလိကာတို့ စကားပြောခြင်းပမာ ဖြစ်နေပေမည်။

ဒုတိယသရဏဂုံမှာ -

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဖြစ်ပါသည်။

တရားတော်အား ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ သည်။ ဤတွင် တရားတော်၏ အနှစ် သာရအရည်အချင်းအကျဉ်းကိုမဖော်မီ ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြလိုသည့်အချက်မှာ - ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် အစနှင့် အဓိကအကျဆုံး လိုအပ်ချက် မှာ -

ကံ၏အကျိုးကို လက်ခံယူကြည် ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိပြုသောအမှု မိမိနှင့်သာဆိုင်သည်။ အခြားသူနှင့် မဆိုင်။ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုး ရလဒ်များကို မိမိသာ ခံရ စံရမည် ဖြစ် သည်။ မည်သူမျှ ကိုယ်စားခံ၍မရ။ ပမာ အားဖြင့် လူသတ်သားအတွက် တရား နှံ့ကချမှတ်သောသေဒဏ်ကို သားကိုယ် စား အဖေက တောင်းယူ လွှဲပြောင်းခံယူ ၍ မရသကဲ့သို့တည်း။ ဤအချက်ကို သေသေချာချာ သဘောပေါက် လက်ခံ ပြီးမှ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်ခံယူခြင်းဆိုသည့် သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ တရားဂုဏ်တော်သည်လည်း အနန္တပင်-ဖြစ်သည်။ ဘုရားဂုဏ်တော် ကဲ့သို့ပင် ဇေယျသတ်တော်လာ တရား ဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပါမည်။ တရားဂုဏ်တော်ခြောက် ပါးမှာ -

၁။ သွာက္ခာတဂုဏ်တော်

အစစ်အမှန်တရားဖြစ်ခြင်း၊ လေး သင်္ချေနှင့်ကမ္မာတစ်သိန်း (စိတ်ဖြင့်၊ နှုတ် ဖြင့်တို့ပါပေါင်းသော် အသင်္ချေနှစ်ဆယ်

နှင့် တစ္ဆာတစ်သိန်း) ပါရမီဖြည့် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပြီးမှ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ရရှိ ခဲ့သည့် တရားစစ်တရားမှန် ဖြစ်သည်။ တစ်ဆင့်ကြားတရားမဟုတ်။

၂။ သန္တိန္ဒိကဂုဏ်တော်

မည်သူမဆို ကိုယ်တိုင်ကျင့်လျှင် ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်နိုင်သော တရားတော်။

၃။ အကာလိကဂုဏ်တော်

အကောင်းဆုံးအကျိုးကို အမြန် ဆုံးပေးသော နေ့မဆိုင်၊ ညမဆိုင်၊ လ မဆိုင်၊ လက်ငင်း ကောင်းကျိုးခံစားရ သော တရားတော်။

၄။ ဖောပုဿိကဂုဏ်တော်

အဟုတ်အမှန် တကယ်ရှိပြီး တကယ် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေး ကြောင်း အာမခံသည်။ လာလှည့်၊ ရှု လှည့်၊ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ် လှည့်၊ လက်တွေ့အကျိုးထူးခံစားရမည် ဟု စိတ်ခေါ်ပြသနိုင်သောတရားတော်။

၅။ ဩပနေပယျိကဂုဏ်တော်

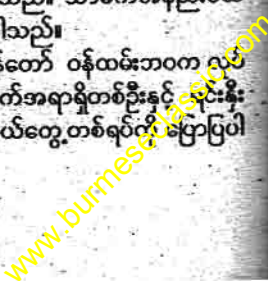
အချိန်မရွေး၊ အခါမလင့်၊ နေ့ မဆိုင်၊ ညမဆိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ် တိုင်း မဆိုင်းမတွ ကောင်းကျိုးရသဖြင့် ရင်ထဲ၊ နှလုံးထဲ၌ အမြဲသိမ်းထား၊ ဆောင် ထားအပ်သည့် တရားတော်။

၆။ ပဗ္ဗတ္တဝေဒိတဗ္ဗဂုဏ်တော်

ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့ ကိုယ် စိကိုယ်ပ ဆောင်ထားအပ်သော တရား တော် အဓိပ္ပာယ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မိမိစိတ်သန္တာန် နှင့် ပွားများရရှိခဲ့သော မဂ်၊ ဖိုလ်တရား တို့ကို ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက် မှောက်ပြုခဲ့သောတရားတော်။ ကိုယ်နှင့် အမြဲရှိအပ်သော၊ ဆောင်ထားအပ်သော တရားတော်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များသည် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အဓိကဖြစ်သော်လည်း သံသရာမှာ ကျင်လည်နေရသေးသမျှ မဆင်းရဲရတ် ချမ်းသာသူခံကို ရရှိစေပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်သည် လာလှည့်၊ ရှုလှည့် မဆိုင်းမတွ ခံစားရကြောင်း၊ စသည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သာဓကအနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

တွန့်တော် ဝန်ထမ်းဘဝက လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ချမ်းသာ ချမ်းသာ ချမ်းသာ တို့ကိုယ်တွေ့တစ်ရပ်ကို ပြောပြပါ

သည်။ သူလူလားပြောက်ချိန်တွင် ရုပ် ဝါဒိတွေကို ဆရာတင်မိပြီး ဘာသာမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘာသာမဲ့ရုပ်ဝါဒိများ ကြီးစိုးရာနိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံတွင် အတန် ကြာ ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။ အိမ် ထောင်ကျတော့ ဘုရား၊ တရားအလွန် ကြည်ညိုသည်မိသားစုတွင် အိမ်ထောင် ကျလေသည်။ ဇနီးက ချစ်၍ မပြော ယောက္ခမများက သမီးမျက်နှာကြောင့် မပြော၊ သူ့အမူအရာများမှာ တစ်ခါတစ် ခါ စော်ကားသလို၊ ခိုင်းသလိုဖြစ်တတ် ပါသည်။ သူ့အမည်မှာ ဦးစံသိန်း ဖြစ်ပါ သည်။

သို့ဖြင့် အတန်သောအခါ သူတွင် အိပ်မပျော်သောရောဂါ စွဲကပ်လာပါ သည်။ ဆရာဝန်များနှင့်ကု၊ အိပ်ဆေး သောက်မရပါ။ ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်က အာနာပါနုလုပ်ကြည့်ဖို့ပြောတော့ သူ တ

“ဘာသာရေးလား၊ ကျုပ်အသက် အသေခံသွားမယ် မလုပ်ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုသူက -

“အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလေ့မှာ။ ဘယ်သူမဆိုလုပ်နိုင်လုပ်နေကြတာပါ”

ဟု ပြောတော့ သူက နည်းကို

မေးသည်။ ထိုသူက နည်းကို ပြောပြပြီး

ညအိပ်ခါနီးမှ အသက်ရှူဖို့ကောင်းတဲ့

နေရာမှ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လေး

ထောက်လုပ်ပြီး အိပ်လိုက်ပါဟု ပြော

သည်။ သူ့အိမ်မှာ ဘုရားခန်းမှလွဲပြီး

အခြားနေရာကောင်းမရှိ။

ထို့ကြောင့်-

ဘုရားခန်းတွင် ဘုရားဘက်ကျော

နေထိုင်သည်။ (၃) (၄) ရက်ဖြင့် အိပ်

ပျော်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ ဘုရား

၏ ကျောပေးလေ့ကျင့်ရင်း သတိလစ်

သလိုဖြစ်သွားသည်။ သတိပြန်ရသော

အခါ ဘုရားကိုဦးတိုက်ပြီး ခြိုက်ကြီးတင်

နေသည်ကို သူသိရသည်။ သူက

နောက်တစ်ဦးကတော့ ဘာသာမဲ့ ဟု ကြွေးကြော်ထားသူ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးပါ။ သူကတော့ အိပ်မပျော်လျှင် ဗုဒ္ဓ၏ အာနာပါနုကျင့် စဉ်ဖြင့်ကုစားပါ။ မုချပျောက်တာကိုယ် တွေ့ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်း ခြင်းမဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုသည်။ သူလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်မသွားပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံ အားထုတ်သူအဖို့ လက်တွေ့ ကောင်း ကျိုးခံစားရသည်ဆိုသော သာဓကပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်သည် မေ့ကုန်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ရှိပါသည်။ အနှစ်ချုပ်အား ဖြင့် မဂ္ဂင်ရုပ်ပါးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သံသရာဝင်ဆင်းရဲကိုခံနေရသူများသည် ရောဂါသည်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ မြတ် စွာဘုရားသည် ဆေးကုခြင်းအတတ်၌ အတုမရှိ ထူးချွန်သော ဆေးဆရာ သမားတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

လောက၌ ရောဂါဝေဒနာဖြစ် လျှင် သမားတော်ဆီ သွားရပါသည်။ ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်သည် ရောဂါကို သိအောင် စုံစမ်းပြီးနောက် ‘ဥစ္စ’ ဆိုပြီး ကျောသပ်မပေးပါ။ သင့် တော်သည့်ဆေးကို ညွှန်ပေးလိုက်ပါ သည်။ ထိုဆေးသောက်မှ ရောဂါပျောက် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရောဂါကို ပျောက် စေသည်မှာ ဆရာမဟုတ်၊ ဆေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူမမာက ဆေးမသောက် လျှင် ဆရာနှင့် ဆေး မည်မျှတော်နေ၊ စွမ်းနေစေကာမူ ရောဂါပျောက်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအကျဉ်းကို သိရှိဆင်ခြင်အောက်မေ့ သတိရလျက် -

မေ့ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဟူ၍ တရားတော်မြတ်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ၏။

အလားတူ သံဃာတော် အရှင် မြတ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်လည်း အနန္တပင် ဖြစ်သည်။

ဇေဂ္ဂသုတ်တော်လာဖြင့် အကျဉ်း ဖော်ပြရသော် -

၁။ မြတ်စွာဘုရား ဆိုဆုံးမသည့် အတိုင်း တစ်သေ့မတိမ်း လိုက်နာ တော်မူကြသော သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ် တော်၊

၂။ လမ်းပြောင့်လမ်းမှန်အတိုင်း ပြောင့် မတ်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူ ကြသော ဥပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်၊

၃။ နိဗ္ဗာန်အလိုငှာ ကျင့်ကြံအားထုတ် တော်မူခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဉာယပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်၊

၄။ ရှိသေ့စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော် မူသော သာမိစိပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်၊

၅။ အဝေးကယူဆောင်လာသော လျှ ဖွယ်ပစ္စည်းကို အလျှံခံထိုက်တော် မူသော အာဟုနေယျဂုဏ်တော်၊

၆။ ဧည့်သည်အလို့ငှာထားသော ပစ္စည်း ကိုအလျှံခံခြင်းငှာထိုက်သော ပါဟု နေယျဂုဏ်တော်၊

၇။ မြတ်သောအလျှံကို ခံတော်မူထိုက် သော ဒက္ခိနေယျဂုဏ်တော်၊

၈။ လက်အုပ်ချိမ်းရိုးခြင်းကို ခံတော်မူ ထိုက်သော အဥလိကဏီယဂုဏ် တော်၊

၉။ ကောင်းမှု တည်းဟူသော မျိုးစေ့ အပေါင်းကို စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေ ကောင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော အနတ္တရူပညက္ခေတ္တဂုဏ်တော်ဟူ၍ ကိုးပါး ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဂုဏ်တော်များကို အာရုံ ပြုလျက် -

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သံဃာတော်မြတ်အား ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ရာ၏။

ဤသို့သောအခါ၊ ဤသို့သော သတိဖြင့် သရဏဂုဏ်ကို မပြတ်ဆောက် တည်သောသူသည် -

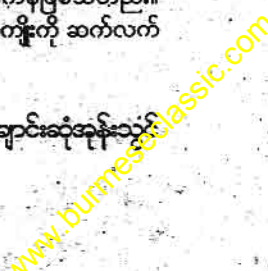
သေသော် အပါယ်မလားဘဲ သုဂတိဘုံများ၌သာဖြစ်လျက် မျက် မှောက်ဘဝမှစပြီး ဘဝတိုင်း၌ အများ၏ ပူဇော်မှုကိုခံရခြင်း၊ ထူးခြားသောစည်း စိမ်ချမ်းသာကို စံစားရခြင်း၊ အများ တကာ၏ကြည်ညိုလေးစားမှုကိုခံရခြင်း၊ ထက်သောဉာဏ်ပညာရှိခြင်း၊ မိမိအလို သို့လိုက်ပါခြင်း၊ မိတ်ကောင်းဆွေ ကောင်းများခြင်း၊ ကောင်းသတင်းဖြင့် ထင်ရှားကျော်စောခြင်း စသည့် အကျိုး ထူးတရားများကို ရရှိခံစားရပေသည်။

အချုပ်ဆိုသော် -

သရဏဂုဏ်တန်ခိုးဖြင့် -

မျက်မှောက်ဘဝတွင်ရော သေ ပြီး ရောက်ရာဘဝများတွင်ပါ အလိုမရှိ အပ်သော ဆင်းရဲအပေါင်းမှကင်းဝေးပြီး အလိုရှိအပ်သောချမ်းသာမှုအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံမည်မှာ မလွဲကေန်ဖြစ်သည်။ ငါးပါးသီလအကျိုးကို ဆက်လက် ရေးပါဦးမည်။

ချောင်းဆုံအုန်းသင်္ချာ

သရုပ် ၃ ပက္ခအဟောနှင့်ပက္ခ

မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာတွင် ပက္ခအယူအဆရှိပါသည်။ အထွန်းနှင့်ပုတီး သိုက်နှင့်ရာဇ၊ အဓိပတိနှင့်မရဏ၊ ဘင်နှင့်ဘင်ဟူ၍ ပက္ခအတွဲ(၄)တွဲရှိပါသည်။ ထပ်မံ၍ ခွဲခြားသိရန်မှာ ပုတီးမှအထွန်းသို့ တက်သောအတွဲသည် အကောင်းပက္ခ ဖြစ်ပြီး အထွန်းမှ ပုတီးသို့ဆင်းသော အတွဲသည် အဆိုးပက္ခ ဖြစ်ပါသည်။ မရဏမှ အဓိပတိသို့တက်သောအတွဲ သည် အကောင်းပက္ခဖြစ်ပြီး အဓိပတိမှ မရဏသို့ဆင်းသောအတွဲသည် အဆိုး ပက္ခဖြစ်ပါသည်။ သိုက်မှရာဇသို့သွား သောအတွဲသည် အကောင်းပက္ခဖြစ်ပြီး ရာဇမှ သိုက်သို့သွားသောအတွဲသည် အဆိုးပက္ခ ဖြစ်သည်။ ဘင်နှင့်ဘင်အတွဲ သည် ဆိုးပက္ခဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကောင်းပက္ခ (၃)တွဲနှင့် အဆိုးပက္ခ (၄) တွဲ ဟူ၍ အတွဲ(၇)တွဲဖြစ်သွားပါသည်။

အကောင်းပက္ခ

အဆိုးပက္ခ

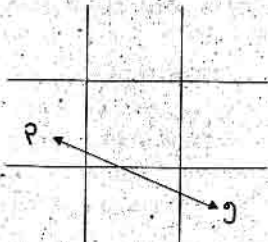

(၇) ရက်သားသမီးများအားလုံးကို သည် မြန်မာနှစ်တစ်နှစ်တွင် ပက္ခတစ်လုံး လုံးနှင့် မိမိနေတတ်ပါသည်။ အကောင်း ပက္ခမိခြင်းနှင့် အဆိုးပက္ခမိခြင်း ဟူ၍ သာ ကွာခြားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု

လာမည့် ၁၃၆၇ ခုနှစ်သည် (၄) ကြွင်း သော မဟာဘုတ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။

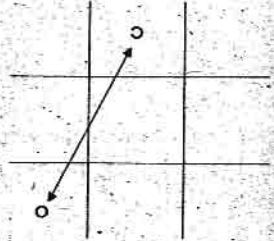
(၄) ကြွင်း မဟာဘုတ်

		၁
၃	၆	၂
၀	၄	၅

(၄)ကြွင်းမဟာဘုတ်နှစ်တွင် အင်္ဂါ သားသမီးများသည် ပုတီးဌာနရှိ ကြာသ ပတေးဂြိုဟ်နှင့် အဆိုးပက္ခမိနေမည်ဖြစ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ပျက်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေမကောင်းကြခံရခြင်း၊ မိန်းမကိစ္စ မျက်နှာပျက်၊ အရှက်ရစရာ၊ သိက္ခာကျ စရာကြုံရခြင်း၊ ပညာရေးညံ့ခြင်း၊ မြေ၊ အမွေကိစ္စပြဿနာပေါ်ခြင်း၊ ဆရာ သမားတို့၏ပြိုင်ခံရခြင်း၊ ဘာသာရေး

လုပ်ငန်းများပျက်ကွက်ခြင်း အစရှိသော ကြာသပတေးပရိယာယ်အဆိုးအညံ့များ ကို ကြုံတွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ကြာသ ပတေးသားသမီးများသည် အထွန်းဌာန ရှိ အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် အကောင်းပက္ခမိပါ သည်။ ထို့ကြောင့် အောက်လက်ငယ် သားအကျိုးပေးခြင်း၊ စစ်ဘက်နှင့်အကျိုး ပေးခြင်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ စက်၊ စိန်ဝင်ခြင်း အကျိုးပေးခြင်း၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်ခြင်း၊ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမတို့၏ အကူအညီ အကျိုးပြုခံရခြင်း၊ ခင်ပွန်း သည် အဆင်ပြေခြင်း၊ စာကောင်းပေ ကောင်းမှ အကြကောင်းညက်ကောင်းရ ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေခြင်း၊ ချီးကျူးခံရခြင်း အစရှိသော အင်္ဂါပရိ ယာယ်အကောင်းများကို အနှောင့်အ ယှက်မကင်း၊ အတိုက်အခံမကင်းဘဲ ကြုံ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

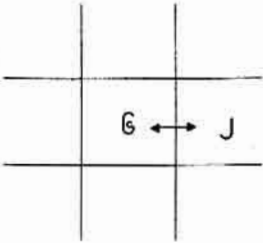

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ မရဏ ဌာနရှိ စနေဂြိုဟ်နှင့် အဆိုးပက္ခမိ

သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအတွက် သက်သေလိုက်ရခြင်း၊ နတ်ဖမ်းစားခံရခြင်း၊ အပူလောင်ဓာတ်လိုက်တတ်ခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်၊ ရန်ပေါ်ခြင်း၊ လူမျိုးကွဲပြားမှုပေါ်ခြင်း၊ အမှုအခင်းဖြစ်ပွားခြင်း၊ သူခိုး၊ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါရန်ကြုံခြင်း၊ အလုပ်သမားတော်လှန်ခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအကောက်ကြခံရခြင်း၊ လောဘကြီးလျှင် မှားတတ်ခြင်း အစရှိသော စနေပရိယာယ်အဆိုးအညံ့များကို ကြုံတွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

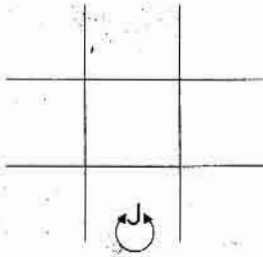
စနေသားသမီးများသည် အမိပတ်တန်နီ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နှင့် အကောင်းပကွမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်အကိုင်များအဆင်ပြေခြင်း၊ တိုးတက်ခြင်း၊ ဖခင်၊ ကြီးကဲသူတို့၏ အကူအညီအကျိုးပြုခံရခြင်း၊ အိမ်ပြင်၊ အိမ်ဆောက်ရခြင်း၊ အင်း၊ အဆောင်ဝင်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ညီအစ်ကိုအဆင်ပြေခြင်းအစရှိသော တနင်္ဂနွေပရိယာယ်အကောင်းများကိုအနှောင့်အယှက်မကင်း၊ အတိုက်အခံမကင်းဘဲ ပူပူဆူဆူဖြင့်ကြုံတွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးများသည် သိုက်ဗုဒ္ဓနီ သောကြာဂြိုဟ်နှင့် အဆိုးပကွမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးနှင့် အဆင်ပြေနေရာမှ ပြဿနာထပေါ်ခြင်း၊ ဇနီးသည် ကျန်းမာရေးထည့်ခြင်း၊ ဆွေမျိုးများနှင့် ထည့်နေရာမှ ရန်ပေါ်ခြင်း၊ ခရီးသွားဖြစ်သော်လည်း အဆင်မပြေသောခရီးဖြစ်နေခြင်း၊ အစားအသောက်ကြောင့် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထားသူများနှင့်တွေ့ရခြင်း၊ သိလပုတ်သူများနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ သာရေးခရီးသွားပြီး နာရေးခရီးများသွားရခြင်း အစရှိသော သောကြာပရိယာယ် အဆိုးအညံ့များကို ကြုံတွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သောကြာသားသမီးများတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်၊ တနင်္လာဂြိုဟ်နှင့် အကောင်းပကွမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေရာဇာဓိ

သလောက်ရရှိခြင်း၊ ကြီးစားသလောက်အမြတ်အစွန်းရခြင်း၊ ငွေကြေးလာဘ်ရွှင်ခြင်း၊ စနိုးပွင့်ခြင်း၊ ချစ်သူရခြင်း၊ မိခင်၊ အစ်မတို့ထံမှလက်ဆောင်ရခြင်း၊ အလှူ၊ မင်္ဂလာကိစ္စဆောင်ရွက်ရခြင်း၊ ကျောက်၊ ကားလုပ်ငန်းများအဆင်ပြေခြင်း၊ အစရှိသော တနင်္လာပရိယာယ်အကောင်းများကို အနှောင့်အယှက် အတိုက်အခံမကင်းဘဲ ကြုံတွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများသည် ဘင်္ဂဌာနရီ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်နှင့် အဆိုးပကွမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သားသမီးများကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့်စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ ရွေ့ထွက်ခြင်း၊ အလိမ်ခံရခြင်း၊ လူယုံသတ်ခြင်း၊ ရေလမ်းခရီးအန္တရာယ်ရှိခြင်း၊ မကောင်းသတင်းကြားရခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်း၊ သားသမီးထွက်ခြင်း၊ ၎င်းတို့၏တော်လှန်ခံရခြင်း၊ လူထွက်ခြင်း၊ ရှမ်း၊ တရုတ်လူမျိုးတို့နှင့် ပြဿနာပေါ်ခြင်း အစရှိသော ဗုဒ္ဓဟူးပရိယာယ် အဆိုးအညံ့များကို ကြုံတွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက် ပကွဟောချက်များကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ပကွပညာရပ်အရ ယတြာခန်းများကို ဆက်လက် ရေးသား ဖော်ပြပါမည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

စနေနေညနေ (၄) နာရီမှ (၆) နာရီ အတွင်းတွင် နွား (သို့) ဒရယ် (သို့) ဒုက္ခိတ အဆင်ပြေရာကို အစားအစာသွားကျွေးပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထင်း (သို့) မီးသွေး မကြာခဏ သွားလှူပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

သောကြာနေ့ နံနက် (၈) နာရီမှ (၁၀) နာရီအတွင်းတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို သကြား (သို့) သစ်သီး (၆) မျိုး (သို့) သင်္ကန်းကပ်လှူပါ။ သမ္မုဒ္ဓေါတီထာကို နေ့စဉ် သက်စေ့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့် (၁၂) နာရီမှ (၂) နာရီအတွင်းတွင် ဘီ (သို့) ပူး (သို့) မျောက် အဆင်ပြေရာကို အစားအစာသွားကျွေးပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မြက်နတ်ခြင်း၊ မြေဖိုခြင်း ကုသိုလ်ကို မကြာခဏ လုပ်အားဒါနယူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းလွဲ (၂) နာရီမှ (၄) နာရီအတွင်းတွင် ဝက် (သို့) ဝက်ဝံ (သို့) လိပ် အဆင်ပြေရာကို အစားအစာသွားကျွေးပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရေညှိခွာခြင်း၊ ရေမြောင်းဖော်ခြင်း၊ ဘုရားရင်ပြင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းတို့ကို မကြာခဏ ဆောင်ရွက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

အင်္ဂါနံနက် (၆) နာရီမှ (၈) နာရီအတွင်းတွင် ဘုရားရှင်ကို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး (၃) မျိုး ကပ်လှူပါ။ စိန္တာမင်္ဂလာကို နေ့စဉ်သက်စေ့ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

တနင်္လာနေ့နံနက် (၁၀) နာရီမှ (၁၂) နာရီအတွင်းတွင် ကိုရင်ကို ကြာဆံကြော် (၂) ပွဲ ကပ်လှူပါ။ ဘုရားဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို နေ့စဉ် သက်စေ့ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

စနေသားသမီးများ

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် (၁၁) နာရီမှ (၁) နာရီအတွင်းတွင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများကို အာလူးကြော် (သို့) အုန်းယို ကပ်လှူပါ။ အောင်စကြာ မန္တန်ကို နေ့စဉ်သက်စေ့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ယတြာများကို တစ်လလျှင် (၁) ကြိမ်ခန့် လစဉ်ဆောင်ရွက်သွားရပါမည်။ ပကွယတြာများကို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အဆိုးပကွသမားများအနေဖြင့် ကောင်းကျိုးများကို အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်ရန်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရရှိခံစားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(စကားချုပ် - အကောင်းပကွသမားများသည် ကောင်းကျိုးများကို ရရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ပကွ၏ သဘောသဘာဝအရ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်ရန်များနှင့်မကင်းတတ်ကြပါ။)

ကောင်းမှုအကြောင်းပြုတောင်းဆုပြုညံ့ပါစေ
သုခစုစံ

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

အပြိုင်ပြိုင်ဆုံဆုံအယုတ်ညံ့ဆုံး

(ယခင်လမှအဆက်)

မဖြစ်လို့သောအရာ

ကျွန်တော် အသက်(၈၅)နှစ်တိုင် ဒီရောဂါကြောင့် လူတောမတိုး လူရာမဝင် လူစုလူညွန့်တုံး လူဝင်မဆုံတော့ဘဲ မည်ကာမတ္တ လူသားဘဝကိုရောက်သွားပြီး လူဖြစ်ကျွန်းလုံးလုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဒီဝေဒနာခံစားရတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးစလုံး ထာဝစဉ်နှိမ်ကျခံစားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါ တစ်ဆုတည်းကိုသာ ဆုတောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နောင်ဘဝဆက်ဆက်လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် နှုတ်သီလူမဖြစ်ရပါလို့အိဘုရား ဆိုတဲ့ ဆုပါပဲ။

ဘကြီးမြိုင်
နံ့သာမြိုင်
အနာကြီးရောဂါသည်စခန်း
မတ္တရာမြို့နယ်
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

အနာကြီးရောဂါကင်းစင်သောနေရာ

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနာကြီးရောဂါ မိုးလုံးဝကင်းစင်သည့်နေရာအဖြစ် ကြေညာမယ်ဆိုရင် နံ့သာမြိုင်စခန်းကို စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်စွာ ကြေညာလို့ရပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က MDT ဆေးပေါင်းစားပြီးထားတဲ့ လူတွေလေ။ ကျွန်တော်တို့က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနာကြီးရောဂါကင်းစင်တဲ့ဒေသအဖြစ် နံ့သာမြိုင်ကို ကြေညာပုံတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာက ကျွန်တော်တို့လို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြေညာလို့ရသလဲ။ မကြေညာနိုင်ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တခြားလူစုတွေလူဝေးနဲ့ နေကြတဲ့နေရာမှာ

အနာကြီးရောဂါသည်တွေဆိုတာရှိနိုင်သေးတယ်။ အဲဒီရှိတဲ့လူနာတွေဟာ ဆေးပေါင်းမစားရသေးဘူး။ နံ့သာမြိုင်မရမ်းချောင်းတောင်ပိုင်း အနာကြီးရောဂါစခန်းလိုနေရာမျိုးမှကလွဲရင် အခြားဘယ်နေရာမဆို အနာကြီးရောဂါကူးစက်မှုဆိုတာ နံ့သာမြိုင် မရမ်းချောင်းမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ နံ့သာမြိုင်မှာရှိတဲ့ လူ (၆၁၃) ဦးဟာ ရောဂါ ပျောက်ကင်းနေကြပြီ။ ပိုးမရှိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ အနာကြီးရောဂါပိုးမရှိတော့ပေမယ့် ရောဂါရှိစဉ်က ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်စက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကျန်ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အများက ရောဂါသည်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ (၆၁၃) ဦးဟာလည်း ရောဂါမရှိပေမယ့် ရောဂါသည်ဘဝနဲ့ပဲ ဆက်နေကြရပါတယ်။ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ရောဂါသည်အဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်မြင်နေကြသေးတယ်။ ရောဂါသည်အဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်ဆံနေကြသေးတယ်။ အနုလို့ပဲ ဆက်ခေါ်နေကြသေးတယ်။ သတ်မှတ်ထားကြသေးတယ်။

တက္ကသိုလ်မှာ စာတမ်းပြုစုနေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး ရှိတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမှာ အနာကြီးရောဂါပိုးရှိနေတယ်။ အတွက်ကလေးပဲ ပေါ်သေးတယ်။ အတွက်ပေါ်နေတာကိုလည်း ကာယဇာတိရှင်ကိုယ်တိုင်က မသိသေးဘူး။ ဘယ်သူမှမသိသေးဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ရောဂါပျောက်ပြီး ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့နေတဲ့(၆၁၃) ဦးက အနုလား။ အဲဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူက အနုလား။ ဘယ်သူ့ကိုအနုလို့ပြောမလဲ။ ဆေးပညာအတွေးအခေါ်အရတော့ အဲဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူက အနုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ (၆၁၃) သုံးဦးက

ရောဂါပျောက်ကင်းပြီးတဲ့သူတွေလေ အနုမဟုတ်တော့ဘူး။

(၆၁၃) ဦးနဲ့အတူအိပ်အိပ်၊ အတူစားစား အတူပဲနေနေ အနာကြီးရောဂါမကူးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုနက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးနဲ့အတူ စားကြည့်ပါလား။ ရောဂါကူးနိုင်တယ်။ သူနဲ့တွေ့ထိဆက်ဆံသူတွေဟာ အဆင်မသင့်ရင် ရောဂါကူးခံရမယ်။ ဒါက လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝမှာက အလှမယ်ဘွဲ့ရသူတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူက လူကောင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ (၆၁၃) သုံးဦးက အနုဆက်ဖြစ်နေတယ် ဆရာ။ ဒါက တရားသလား။ လောကနိယာမတရားကို ကျွန်တော် တင်ပြပါမယ်။ ကျောက်ပေါက်မာနုလူကို ကျောက်ရောဂါသည်လို့ ခေါ်လား။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာတွေနဲ့ ရောဂါဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပဲရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောက်ပေါက်မာနုလူကို ကျောက်ရောဂါရှိတယ်လို့ မခေါ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့က သူတို့လို ရောဂါမရှိပေမယ့် အနုလို့အခေါ်ခံနေရပါတယ်။

ဦးမောင်မောင် (နံ့သာမြိုင်)

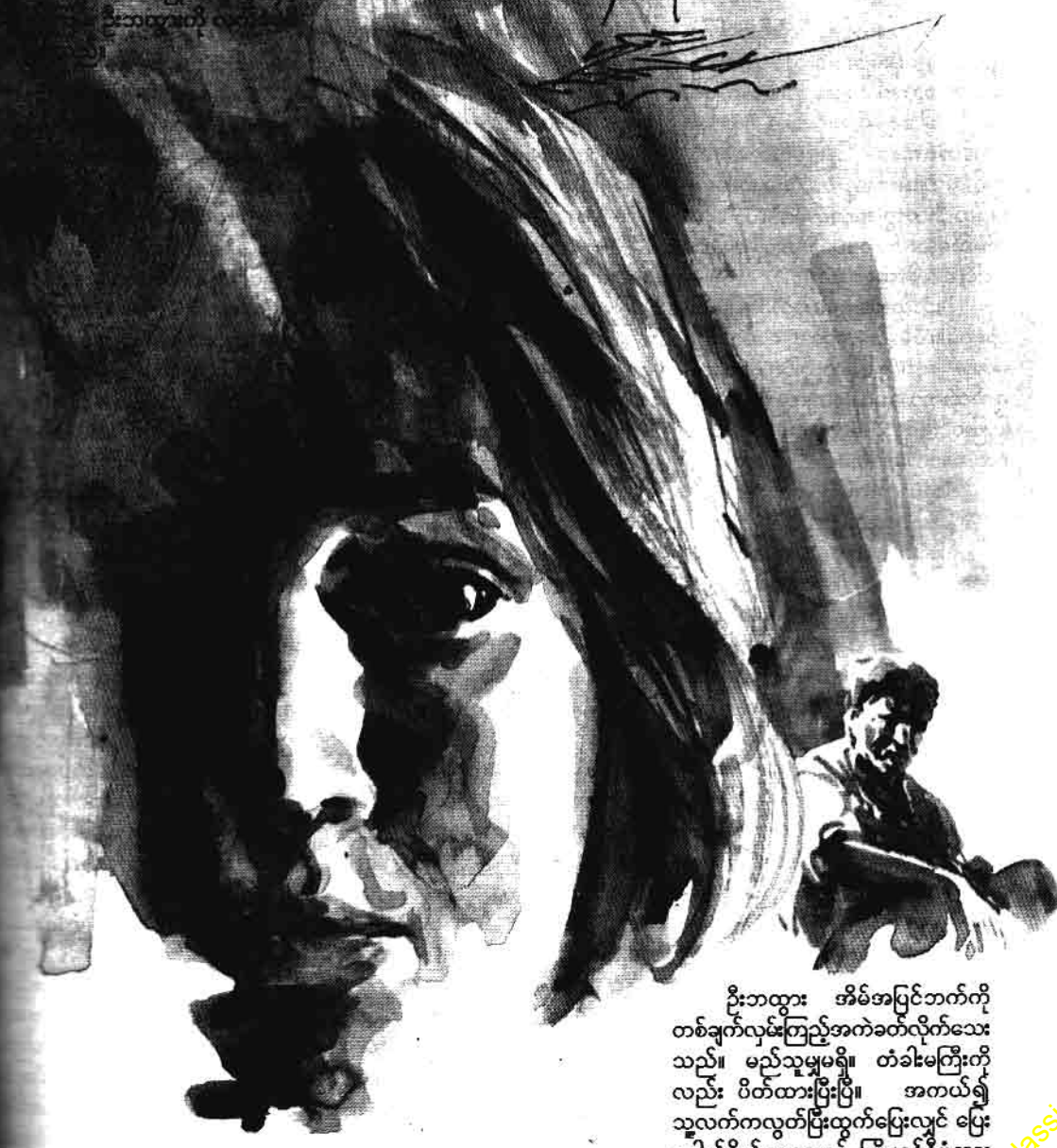
ဦးဘထွား၏စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ရာဂအားသည် ပကတိမီးကဲ့သို့ ပူလောင်မည်ဆိုလျှင် စိုက်ကြည့်ခံရသော မယားပါသမီးဖြူဖြူဝင်းတစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်ကျလောက်မည်ထင်သည်။ အချိန်ကလည်း မှောင်စပြုချိန်၊ ခမောက်သွားရောင်းသော မိန်းမဖြူသူကလည်း ရောက်မလာသေး။ အိမ်ထဲတွင် သူနဲ့ ဖြူဖြူဝင်း နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သည်လိုအခွင့်အရေးမရှိဘဲ

သို့သော်လည်း လေးနှစ်ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ရ
 အပူလဲပါလား။
 အလောင်း အပူလဲပါလား။ မဆိုမ
 နေ။ မိမိအဖေအဖေကို သူလက်ထပ်ခဲ့သည့်
 ရုပ်ပုံပုံပန်းပန်းက သူမအကြီးဆုံး
 နှစ်နှစ်ကြာအောင် ရေအာရ သိမိရိုက်
 နှစ်နှစ်ကြာအောင် ပါလေသည်။
 နှစ်နှစ်ကြာအောင် သိမိမဟာ
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ ထိုင်း
 နေ။ နှစ်နှစ်ကြာအောင် အသိရ။
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ အလောင်းအပူလဲပါလား။
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ အလောင်းအပူလဲပါလား။
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ အလောင်းအပူလဲပါလား။
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ အလောင်းအပူလဲပါလား။
 အလောင်းအပူလဲပါလား။ အလောင်းအပူလဲပါလား။

အိမ်အပြင်ဘက်ကို
 တစ်ချက်လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်သေး
 သည်။ မည်သူမျှမရှိ။ တံခါးမကြီးကို
 လည်း ပိတ်ထားပြီးပြီ။ အကယ်၍
 သူ့လက်ကလွတ်ပြီးထွက်ပြေးလျှင် ပြေး
 ပေါက်ပိတ်နေအောင် ကြိုတင်စီမံထား

ဦးဘထွား အိမ်အပြင်ဘက်ကို
 တစ်ချက်လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်သေး
 သည်။ မည်သူမျှမရှိ။ တံခါးမကြီးကို
 လည်း ပိတ်ထားပြီးပြီ။ အကယ်၍
 သူ့လက်ကလွတ်ပြီးထွက်ပြေးလျှင် ပြေး
 ပေါက်ပိတ်နေအောင် ကြိုတင်စီမံထား

ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူဝင်းအခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဖွင့်ပြီး ခေါင်းဝင်ကာ သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူဖြူဝင်းကတော့ မသိရ။ ရေခဲခန်းပြီးစ ထုတ်ရင်ဘတ်ရှားပြီး မိန်းမထိုင်ထိုင်ပြီး သနပ်ခါးသွေးနေသည်။ ရေခဲခန်းပြီးစဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှရေစများစွာ နေသောကြောင့် ခေတ္တလံထားသော ထုတ်မှာ ဖြူဖြူဝင်းကိုယ်တွင် ကပ်လျက် ရှိရာ မျက်နှာသာမက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါလှသော ဖြူဖြူဝင်းနောက်ပိုင်း အလှက ဦးဘထွား၏ ရမ္မက်မီးပုံထဲသို့ ဓာတ်ဆီပုံးလောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ် သွားတော့သည်။

ဦးဘထွားတစ်ကိုယ်လုံးရှိအကြောများက ဖျိုးဖျိုးဖျိုးဖျိုးလှုပ်ရှားထကြွလာကာ အာခေါင်များခြောက်သလိုဖြစ်သဖြင့် တံတွေးမျိုးချလိုက်ရာ ဂလ ဟူသောအသံသည် ဖြူဖြူဝင်းအခန်းထဲတွင် အကျယ်ကြီးထွက်သွားသည်။ ဖြူဖြူဝင်းက ဦးဘထွားနောက်မှဝင်လာသည်ကိုမသိသေးဘဲ သနပ်ခါးများကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းနေသည်။

ဦးဘထွားတစ်ယောက် ဖြူဖြူဝင်း သနပ်ခါးလိမ်းပြီးအောင် မစောင့်နိုင်တော့။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တံခါးကို ချက်ထိုးကာ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ဖြူဖြူဝင်းရှိရာသို့ ခဏချင်းရောက်သွားကာ နောက်မှသိမ်းဖက်လိုက်တော့၏။

“လူယုတ်မာကြီး လွတ်လွတ်”

ဖြူဖြူဝင်းသည် ထွားကျောင်းသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏လက်ထဲတွင် ကစားခဲနေရသော ကြွက်ကလေးပမာသာ ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖြူဝင်းမှာ ရက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မျက်နှာတွေ နီမြန်း၊ မျက်လုံးတွေပြာသွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည်သို့ကာကွယ်ရမည်ဆိုသည်ကိုပင် မသိတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရှာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖြူဖြူဝင်းရင်ဘတ်တွင်ပေါ်နေသော အဖြူကွက်များကို မြင်သွားလေသည်။ ထိုအကွက်များကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဦးဘထွားတစ်ယောက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်-အနုမ”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာတွင် ရာဂမီးမရှိတော့။ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်နေသောမျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသမီးများ တောက်လောင်လာပြန်သည်။

“အလကား အနုမ နှင့်ဒီအကွက်တွေ ဘယ်အချိန်တည်းကဖြစ်နေတာလဲ”

“တစ်နှစ်ကြာသွားပြီ”
“ကြည့်စမ်း၊ နှုတ်တာကို အသိမပေးဘဲ ငါ့အိမ်မှာခိုးပြီးတော့နေတယ်။ သွား၊ အခုအိမ်ပေါ်ကဆင်း။ ငါ့အိမ်ပေါ်မတက်နဲ့၊ ဆင်းဆိုခဆင်း။ နင့်အဝတ်အစား၊ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူသွား”

ဖြူဖြူဝင်းမှာ ဘဝပျက်ရပေတော့မည်။ ပထွေးဖြစ်သူက အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချနေပြီ။ သူမည်ကဲ့သို့လုပ်ရမည်နည်း။ အရင်ကတည်းက ကြောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် လူလှသလောက် ကံမလှသော မိန်းကလေးမှာ အဝတ်အစားဝတ်ပြီးသည်နှင့် အဝတ်ကလေးတစ်လုံးကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရသည်။

“အမေရယ်၊ သမီးဘဝကို ကယ်ပါဦး”

နှုတ်မှတိုးတိုးလေးအော်ညည်းကာ ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာစဉ် အမေဖြစ်သူ ပြန်လာသည်ကို အိမ်ပေါက်ဝတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမေ၊ အမေရေ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ဖြူဖြူဝင်း မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်ကာ ရိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးတော့သည်။ ဒေါ်နန်းခမ်းထွေးမှာ သမီးကိုဖက်ထားကာ နှစ်သိမ့်နေရသည်။ ဘာဖြစ်သည်ကို သေချာမသိရသေးပေ။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် ဦးဘထွား တံခါးမကြီးရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာကာ -

“ဟေ့ - နန်းခမ်းထွေး၊ နင့်သမီးကို ငါ့အိမ်မှာ လက်မခံနိုင်ဘူး။ နင့်သမီး နှုတ်တာသိရက်နဲ့ နင်ကလည်း ငါ့ကို ဝိုင်း လိမ်ထားတယ်။ သူ့ကို မနက်ဖြန် မတူရာက အနုဆေးရုံကို လိုက်ပို့လိုက်။ နင့်သမီးပြန်ပါလာရင် နင်ပါမလာခဲ့နဲ့။ ဒီညလည်း အိမ်ပေါ်မှာ အအိပ်မခံနိုင်ဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးကွပ်ပျစ်မှာ သွားအိပ်ပစေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

နဂိုကတည်းက လင်ကို ကြောက်ရသော ဒေါ်နန်းခမ်းထွေးမှာ ဘာမှ အတွန့်မတက်ရဘဲ အိမ်နောက်ဖေး ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ သမီးကို ခေါ်သွားရတော့သည်။ ဖြူဖြူဝင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့်ခိုလိုက်ရင်း ဖြစ်ကြောင်း တုန်စင်အောင် ပြောပြသည်။ ဆေးပညာပဗဟုသုတမရှိခြင်း၊ စာမဖတ်ခြင်း၊ သဘောထားသေးခြင်းတို့ကြောင့် အပျိုလေးတစ်ယောက်အား မတရားကျင့်ဖွဲ့အားထုတ်နေသောအဖြစ်သည် နှုတ်ရာရာဂါရှိခြင်း ဟူသောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ နေထိသော နှင်းပေါက်

ကဲ့သို့ အစအနုရှာမရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အပြင်တွင် ကစားရာမှ ပြန်လာကြသော မောင်နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တတ်လာသည်နှင့် ဦးဘထွား ဆီးရွှံ့သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ အစ်မနားကို သွားမကပ်ကြနဲ့၊ မင်းတို့အစ်မ နှုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ပါ ရောဂါတွေကူးကုန်ရင် ဒီအိမ်မှာမနေရဘူး။ ရောဂါကူးမှာ ကြောက်ရင် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်နေကြ”

လဲနေသူကို ဖိထောင်းလိုက်သော စကားသည် အလွန်ထိရောက်သွား၏။ မည်သည့်ဗဟုသုတမျှမရှိသော ကလေးနှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ချက်ချင်း ဝင်ပြေးကြသည်။ ဖြူဖြူဝင်းတို့မိသားစုသည် နမ့်ခမ်းနယ်တွင် နေထိုင်ပြီး ဝါးဖက်များဖြင့် ပြုလုပ်သော ဝါးခမောက်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။ ရှမ်းဗမာအနွယ်များ ဖြစ်သည်။ ကုန်ကြမ်းဖြစ်သော ဝါးဖက်များကို ဈေးနေ့တိုင်း ထွက်ဝယ်ကြသည်။

ဝါးခမောက်လုပ်ငန်းသည် လုပ်ငန်းသုံးခမောက်နှင့် လက်ဆောင်ပေးအလှဆောင်ခမောက် ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ သူတို့မိသားစု ဝိုင်းရက်ပြီးစီးသော ဝါးခမောက်များကို ဈေးနေ့များမှာပင် ထွက်ရောင်းကြသည်။ အိမ်တွင်းမှာလည်း ခမောက်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသည်။ အချို့ကို တရုတ်ပြည်ဘက်မှလည်း ကြိုက်၍ လာဝယ်ကြသည်။ မိစုံဖစုံ ဘဝပျော်ပါးရသည်မှာ (၁၅) နှစ်သမီးအရွယ်အထိသာဖြစ်သည်။

ဖြူဖြူဝင်း (၁၅) နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဖခင် ဆုံးပါးသွား၍ ရွှေတောင်ကြီးလပြိုသွားသလို ကျန်ရစ်သူအားလုံးအားငယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူဖြူဝင်းသည် ခုနစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ကာ ဝါးခမောက်လုပ်ငန်းကိုဝင်လုပ်ရတော့သည်။ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဘွဲ့ရပညာတတ်လေးများ ဖြစ်အောင် ထားမည်ဟု ဖြူဖြူဝင်းအားခဲထားသည်။ သူမ (၁၈) နှစ်သမီးအရွယ်မှာပင် လတ်ဖျံတွင် အတွက်ကလေးတစ်ကွက်ပေါ်လာသည်။

မည်သူမျှမပြောဘဲ ဟိုဆေးလိမ်သည်ဆေးလိမ်နှင့် ဆေးမြီးတို့နှင့် ကုသသော်လည်း မပျောက်သည့်အပြင် ရင်ဘတ်နှင့် ခြေသလုံးများတွင်ပါ ထပ်ပေါ်လာသည်။ ဝါးဖက်များကို ရေခဲခန်းရာမှ ထိုစိမ်ရည်နှင့်မတည့်သဖြင့် ပြန်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်ရှိနေသည်။

အတွက်များကိုကုတ်ပဲ့သော်လည်း မနာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အားတိုးရာသည် အနေဖြင့် အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ အမေကို ပြောပြသောအခါ အမေကလည်း မြန်မာဆရာတွေဆီက ဆေးတောင်းပြီး တိတ်တိတ်ကျိတ်ကျိတ်ပေးသည်။ သို့သော် မသက်သာ။ ပို၍သာဆိုးလာသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ အတွက်ကိုတွေ့လျှင် လက်သည်းဖြင့် နည်းနည်းကုတ်ကြည့်ပါ။ နာကျင်လျှင် ဝှိုးဝှိုးအပေါ်ယံ ယားနာပဲ။ ငွေ့၊ နှင်းခူးတစ်ခုခုသာ ဖြစ်သည်။ ငါ့ရိပ်စရာမရှိ။ မနာကျင်ဘူးဆိုလျှင် ဆရာဝန်နှင့်ပြုပြီး သေချာစစ်ဆေးသင့်သည်။ အနာကြီးရောဂါဖြစ်ဖို့များသည်။ ဖြစ်သည်ကိုသိလျှင် အနာကြီးရောဂါဆေးရုံတက်စရာမလိုပါ။ နီးစပ်ရာ သားဖွားဆရာမလေးများထဲတွင် MDT ခေါ် ဆေးပေါင်းအသင့်ရှိသည်။ ဆရာမလေးများက ဘေးလူများမသိအောင် ဆေးခြောက်လစာတိုက်ပါလိမ့်မည်။ ခြောက်သြည့်သည်နှင့် မည်သည့်ဇက်ရာမျှ နှိတ်ပျောက်ကင်းခွင့်ရပါပြီ။ စာမဖတ်သည့်အတွက် ဖြူဖြူဝင်းတို့မှာ ထိုဗဟုသုတမရှိရှာပါ။ အချိန်အလွန်နောက်တန်းမှ ဆေးသောက်ကြသောကြောင့် ဆရာဝန်ပျောက်သော်လည်း မျက်နှာများ၊ ခြေလက်များ မပျက်စီးသင့်ဘဲ ပျက်စီးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အတွက်များက လူကွယ်ရာတွင် ခြင်းဖြစ်၍ တော်သေးသည်။ သို့သော် အတွက်တွေ တင်းကျမ်းဖြစ်လာသောအခါ ရောဂါပွဲထလာသည်။ အတွက်များကို သနပ်ခါးထုထုဖုံး၍ အစားအောင်းစေရုံ ပထွေး၏အတိုင်း မည်သို့ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဖြူဖြူဝင်းသည် မိခင်နှင့်အတူ (၃၁) ဘုံအပြင်ဘက်နေရာဆီသို့ သွားခဲ့သည်။ (၃၁) ဘုံအပြင်ဘက် မည်သို့မှာ အနာကြီးရောဂါသည်များ အစားအောင်းသောရွာနှင့် ဆေးရုံကို ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်ပေသည်။ အနာကြီးရောဂါသည် ထိုထိုရောက်သွားသည်နှင့် မသေသွားများနှင့် ဘဝခြားသွားကြသည်။ သူတို့ကို လူစာရင်းထဲမသွင်းကြ။ အစားအဝယ်ခံရသော်လည်း သူတို့အား မည်သို့ပြောပြသွားကြသည်လည်း မသိ။ အဝယ်ဘုံသားထဲလည်းမဝင်။ သူတို့ (၃၁) ဘုံအပြင်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ ရောဂါတပေးသော ရောဂါပွဲထလာ လူအပစ်ခံရသော ဝေဒ

နာက အဆပေါင်းများစွာ ပို၍နာကျင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ကို ပစ္စည်းဥစ္စာများပေးကမ်းထောက်ပံ့သည်ထက် သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေများလို ပေါင်းသင်းပြီး သူတို့ကျွေးတာများကို စားပြလျှင် သေမလောက်အောင် ဝမ်းသာမျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျလျက် ဆွမ်းပိုင်းဘေးမှနေ၍ လက်တီလေးများကို ပူးလျက် ဆွမ်းစားပြီးသည်အထိ ကြည့်ညှိနေကြလေ့ရှိသည်။

ရောဂါကင်းသော ရဟန်းတော်များက သူတို့လျှင်သောဆွမ်းကို မသုံးဆောင်သောအခါ သူတို့ကဲ့သို့ ရောဂါရှိခဲ့ဖူးသော ဆရာတော်များကိုသာ ရှာပြီး ကိုးကွယ်ကြရရှာသည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့သော မရမ်းချောင်း နံ့သာမြိုင်တောင်ပိုင်း မော်လမြိုင်တို့တွင် ရောဂါဖြစ်ခဲ့ဖူးသောဆရာတော်များသာ ကျောင်းထိုင်သာသနာပြုနေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က ကျွန်ုပ်သည် ပခုက္ကူမြို့တွင် တရားစခန်းသွားဖွင့်ရသည်။ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနှစ်မျိုးလုံး သာသနာပြုနေတော်မူသော ဗောဓိမဏ္ဍိုင်စာသင်တိုက်ဆရာတော်ကြီးက တာဝန်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာသင်တိုက်ဆရာတော်ကြီးများထဲတွင် သဘောထားအပြည့်အဝဆုံး ဆရာတော်ကြီးဟု ဆိုသင့်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာလောက်က ဖိုလယ်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားစခန်းပွဲဖွင့်ရအောင် ဒကာတစ်ယောက်က ပင့်လာသည်။ ပခုက္ကူရောက်သောအခါ စခန်းပွဲဖွင့်ဖို့ နေရာမရဖြစ်နေသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ တစ်ခါကြွလာဖို့လည်း မလွယ်ပေ။ ရှိပြီးရှိပ်သာများကလည်း မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မဆို၊ ခွင့်မပြုနိုင်ဖြစ်နေရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ဆရာတော်ကြီးကပင် စာသင်တိုက်မှာ လက်ခံ၍ တရားစခန်းပွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်ကူကူမဟုတ်။ ကျောင်းအားလုံးမှာ အပြည့်ရှိနေသော စာသင်သား နှစ်ရာကျော်ကို အရပ်သို့ ခေတ္တပြန်လွှတ်ပြီးမှ တရားစခန်းပွဲဖွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကြောင့် ထင်ရှားသော ဆရာတော်များကြွလာ၍ တရားစခန်းပွဲဖွင့်ဖို့ အခက်အခဲရှိလျှင် အဆင်ပြေစေရန် မြို့နှင့်ခပ်လမ်းလမ်းတစ်နေရာတွင် ရိပ်သာကြီးတစ်ခုတည်ထောင်ပေးထားလိုက်သည်။ အဘယ်မျှကြည့်ညှိစရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ပဋိပတ်သမားဆိုလျှင် ဘာမှသုံးမရ

အောင်ပြောတတ်သော စာတတ်ဆရာတော်အချို့အတွက် သတိပြုစရာပင်။

ကျွန်ုပ်သည် စာချဘုန်းကြီးဘဝနှင့် သုံးနှစ်၊ ကျောင်းတိုက်စာသင်တိုက်ဆရာတော်အဖြစ်ဖြင့် သုံးနှစ် စုစုပေါင်း (၆) နှစ်စာချပေးခဲ့ဖူးသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးပုံသမကျွမ်းကျင်မှု၊ ညတရားပွဲများလှည့်လည် ဟောပြောရမှုတို့ကြောင့် စာသင်တိုက်အလုပ်ကို ရပ်နားလိုက်ရတော့သည်။ စာချဘုန်းကြီးဘဝမှလာခဲ့ရသောကြောင့် စာသင်သားနှင့် စာချဆရာတော်များ၏ဘဝကို နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ရလာသော လာဘ်လာဘများကို စာသင်တိုက်များသို့သာ ဦးစားပေး လှူဒါန်းသည်။

ရွှေပြည်သာမြို့မှ ငယ်-လတ်-ကြီး ဓမ္မာစရိယနှင့် တိပိဋကအောင်ဆရာတော်များကို နှစ်စဉ် စာအောင်ဆုလှူဒါန်းနေသည်မှာ လေးကြိမ်ရှိခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်ကား မော်ဘီမြို့နယ်နှင့် ရွှေပြည်သာမြို့နယ် နှစ်မြို့နယ်ပေါင်းပြီး စာအောင်သံဃာပူဇော်ပွဲလုပ်ပေးခဲ့သည်။ စာချဆရာတော်များ၊ သီလရှင်များပါ မကျန်စေရပေ။ ပဉ္စမအကြိမ် ပူဇော်ပွဲတွင် ကျပ်သိန်းပေါင်း (၂၅၀) ကျပ် ပူဇော်လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့သည်။ စာအုပ်အမြတ်ငွေများမှ ရပြီးလှူဒါန်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်က မြိတ်မြို့ပေါ်မှ စာသင်တိုက်များသို့ သင်္ကန်းအစုံခွန်ရာကျော် သွားရောက် လှူဒါန်းခဲ့သည်။ စာချဆရာတော်များဆိုလျှင် ငွေတစ်သောင်းစီပါ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလားဖူးသော သံဃာတော်များဆိုလျှင် စာသင်သားဖြစ်ပါက သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ငွေငါးထောင်၊ စာချဆရာတော်ဖြစ်လျှင် သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ငွေတစ်သောင်း အမြဲတမ်း လှူသည်။

မြိတ်မြို့မှန်ကြောစာရုံစာသင်တိုက်သည် အချို့ငဲ့ဆုံးဖြစ်သည်။ ကျောင်းတိုက်တည်သော ရပ်ကွက်သည်ကား အလွန်ဆင်းရဲသောရပ်ကွက်ဖြစ်လေရာ ဒကာ၊ ဒကာမကို မှီခိုသာသနာပြုရသော သံဃာတော်များလည်း နှမ်းပဲခဲရသည်မှာ သဘာဝပေ။ ကျွန်ုပ် မြိတ်မှာ ဝါဆိုသောနှစ်ဆိုလျှင် ထိုစာသင်တိုက်သို့ ဝါဆိုသင်္ကန်းချိန်၊ ကထိန်သင်္ကန်းချိန် နှစ်ချိန်စလုံးရောက်အောင်သွားပြီး အပါးစေ့ သင်္ကန်းနှင့်ဝတ္ထုငွေများကို လှူလေ့ရှိသည်။ နိဂြောစာရုံဆရာတော်၏ နှလုံးသားမှ ပြောလိုက်သော စကားသံက ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမထွက်။

အခုလို စာသင်ထိုက်တွေမှာ

လိုအပ်တာတွေ လျှော့နည်းတော့ ဦးဝေဇနိကိယတိုင် စာသင်တိုက်ထောင်တဲ့ ကုသိုလ်မျိုးရနေတာပေါ့။

ပဋိပတ္တိဆရာတော်များကလည်း ပရိယတ္တိသံဃာတော်များကို အားပေး၊ ပရိယတ္တိဆရာတော်များကလည်း ပဋိပတ္တိတရားဟော၊ တရားပြဆရာတော်များကို ဖေးကျည်ကြမည်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွက် အားတက်ဖွယ် ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အနာကြီးရောဂါသည်များ ထံသို့ ထင်ရှားသော ဆရာတော်များ ကြွရောက် ချီးမြှောက်သည့် အထောက်အထားသုံးခုကို ကျွန်ုပ်တွေ ရှိထားသည်။ အသစ်တွေ ရှိချက်များရှိခဲ့လျှင်လည်း နောက်စာအုပ်များတွင် ထည့်နိုင်အောင် စာဖတ်သူများက သတိပေး ကူညီလိုပါသည်။

ရောဂါသည်များကို ထောက်ကြန့်တော့တန်းကြီးမှနေ၍ လှည်းကူးမြို့နှင့် (၂၂) မိုင်ဝေးသော မရမ်းခောင်း ငှက်ဖျားတောထဲသို့ပို့ခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်စက ငှက်ဖျားကြောင့် သေရသောရောဂါသည်များမှာ အယောက်လေးရာကျော်ရှိသည်။ ထိုနံ့သာမြိုင်သို့ သာသနာပြု မြိုင်ကြီးငှဆရာတော် ကြွရောက် ချီးမြှင့်ကြောင်း အထောက်အထားတွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကြွရောက်ပြီး သည့်နေ့ကတိုင် ဆရာတော် အတော်များများ ကြွရောက် အားပေးလာကြသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဆေကိန္ဒသည် နံ့သာမြိုင်သို့ ညတရားပွဲတစ်ပွဲဟောပေးတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက ဦးဆောင် ပွဲစည်းပေးခဲ့သော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ ပါဝင်သည့် မေတ္တာသင်္ဂဟအဖွဲ့သည်လည်း မရမ်းခောင်းသို့ အရောက်လာပြီး ကျပ်သိန်း (၆၀)လျှာဒါနသွားအပ်တဲ့ တွေ့ရသည်။ ခန့်စည်သူနှင့် ပြေတီဦးတို့ကဲ့သို့ ပြည်သူ့အချစ်တော်များကိုယ်တိုင် ပရဟိတအလုပ်များကို ဦးဆောင်လုပ်ကြခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့လုပ်သည်ထက် လူငယ်များကို ဆယ်ဆမက ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။

နိုင်ငံကျော် အဆိုတော် ဖြူဖြူကျော်သိန်း၏ ပရဟိတအလှူပွဲများကိုလည်း မကြာခဏ ဂျာနယ်တွင်ဖတ်ရရာ ဝမ်းသာကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်ပေ။ မေတ္တာသင်္ဂဟအသင်း လာရောက်လှူဒါန်းစဉ်က အရှင်ဆန္ဒာဓိကကို မတွေ့ရပေ။ ပါများလာခဲ့လျှင် ရောဂါသည်များမည်မျှ ဝမ်းသာလိုက်မည် မသိ။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်လေး မြန်မာ

ပြည်တွင် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဆရာတော်လေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသာအမေရိကန်တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် စာသွားရေးလေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။ နာရေးကုညီမှ အသင်းကြီးကို စတင်မွေးဖွားပေးခဲ့သော တောင်စလင်းတိုက်သစ် ဆရာတော် ဝါခင်းကုန်းဦးတို့ကွေ့၏တပည့်အရင်းဖြစ်သည့် ဓမ္မကထိက အရှင်စန္ဒောဘာသ (ဖိုးလမင်း တောင်စလင်းဆရာတော်လေးသည်လည်း သူ၏မွေးနေ့ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် နံ့သာမြိုင်သို့ အရောက်လာပြီး အစာကျွေး၊ တရားပေးလေ့ရှိကြောင်း ဝမ်းသာစရာ ကြားသိရသည်။

နောက်ဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော အနာကြီးရောဂါသည်ရွာလေးမှာ ပခုက္ကူမြို့မှ ခုနစ်အိမ်တန်းရွာလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ (၂၉) အိမ်ခန့်သာ ရှိသည်။ ထိုရွာသို့လည်း ကျွန်ုပ် လမ်းကြိုတိုင်းကြွရောက်၍ ထောက်ပံ့လေ့ရှိသည်။ ပခုက္ကူမြို့မှ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းဆရာတော်တစ်ပါးသည်လည်း ထိုရွာလေးသို့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ကြွရောက်၍ တရားဟောပေးနေကြောင်း ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်လောက် ဝမ်းသာသူလောက်မှာ ရှိတော့မည်မထင်။

ထိုရွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိသဖြင့် ထို (၂၉) အိမ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်လျက် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်စရာ ဘုန်းကြီးမရှိဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်က ထိုရွာသို့ကြွပြီး တရားဟောပေးလိုက်ရာ တစ်မြို့လုံး ကျော်ကြားသွားသည်။ ထိုရွာလေးလည်း ဂုဏ်တက်သွားသည်။ အချို့ မြို့ပေါ်မှ ရပ်ကွက်များသည် ကျွန်ုပ်၏တရားပွဲတစ်ပွဲရရှိရန် တစ်နှစ်ကျော်စောင့်ရသည်။ ခုနစ်အိမ်တန်းလို ရောဂါသည်ရွာက လေးသည် ဆရာတော်ကို မည်သို့များရအောင်ပင် ကြသနည်းဟု အထင်ကြီးသွားကြသည်။ အမှန်က သူတို့ပင်သည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်က စုံစမ်းပြီးရှာလာကာ တရားဟောပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပခုက္ကူတရားစခန်းပွဲအတွင်းမှာပင် ဝမ်းသာစရာသတင်းနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ရောက်လာသည်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း တရားဟောကြွပေးသော ဆရာတော်ကို ရွာသားများစာ သူတို့ရွာတွင် ဆွမ်းတစ်နပ်လောက် ကပ်ချင်ကြောင်းလျှောက်ရာ ထိုဆရာတော်လေးက လက်မခံသဖြင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေကြသည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အတော်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သူတို့ကျွေးသောဆွမ်းကို စားရဖို့ဆိုသည်မှာ တော်တော်တန်တန်မေတ္တာကရုဏာနှင့်ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။

မြန်မာပြည်တွင် သံဃာတော်ပေါင်း (၆) သိန်းကျော်ရှိသော်လည်း အနာကြီးရောဂါသည်ရွာသို့ ကြွရောက် ချီးမြှောက်သော သံဃာတော်မှာ လက်ဆယ်ချောင်းခန့်ရှိမည်မထင်ပါ။ ထိုကြွရောက်သော ဆယ်ပါးသော သံဃာများတွင်လည်း သူတို့ကျွေးသော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို စားရသော သံဃာမှာ လက်ငါးချောင်းခန့်သာရှိပါမည်။ တရားစခန်း နောက်ဆုံးနေ့ အရက်ဆွမ်းကို ရိပ်သာတွင် မစားဘဲ ခုနစ်အိမ်တန်းရွာတွင် စားမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ရာ တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာအားရ ငိုကြွေးကြသည်ဟု သိရသည်။

သူတို့မြို့ထဲမှ မထင်မရှား ဆရာတော်ကပင် မဘုဦးပေးသောသူတို့ဆွမ်းကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထင်ရှားသော ဆရာတော်တစ်ပါးက ဘုဦးပေးမည်ဆိုသည်ကို တခြားမြို့သူမြို့သားများ မဆိုထားနှင့်၊ ကာယကံရှင်ရွာသားများပင် ကျွန်ုပ်မလာမချင်း မယုံကြ။ ကျွန်ုပ် ရောက်လာသောအခါတွင် မြို့ထဲမှပရိသတ်အတော်များများရောက်နေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ခြောက်ထပ်ခန့်သာရှိပြီးမည် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကိုလည်း တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ရောဂါသည်များကပ်သောဆွမ်းကို အတူစားဖို့ စောင့်နေသည်ထင်၍ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးပေစေရန်၊ စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက် ဆယ်ယောက်စာစွဲနံ့ဖြင့် ရွာရှိလူထုတစ်လူညီစီ ဆွမ်းကပ်သည်။ ဆွမ်းစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ ထိုကိုယ်ထေလေးသည် ဆွမ်းမစားဘဲ ကျွန်ုပ်စားသည်ကို ဘေးမှ တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆွမ်းများ အချို့ပွဲများ သုံးဆောင်ပြီးသောအခါ ထိုကိုယ်ထေလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိကန်တော့ တောင်းပန်လေတော့သည်။

“တပည့်တော် ပြစ်မှားမိသကန်တော့တောင်းပန်ပါသည်ဘုရား၊ လွတ်သည်ခံတော်မူပါ။”

ဟု နှုတ်မှလည်း လျှောက်ထားသေးသည်။ တရားနာပြီးမှ ပြန်သည်။ နောက်မှ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသည်မှာ ထိုကိုယ်ထေလေးသည်

ကျွန်ုပ် ရေးသော 'ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်းထားသော ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ထပည့်များ' ဟူသော စာအုပ်လေးထဲမှ ရေးသားချက်အချို့ကို သူစိတ်နှင့်နှိုင်းကြည့်ပြီး မဟုတ်နိုင်ပါဟု ယူဆနေဟန် တူသည်။

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် နံ့သာမြိုင်ရောဂါသည်စခန်းသို့ ကျွန်ုပ် ဆွမ်းစားအဖိကြွမည်ဟု ဖုန်းဆက်သောအခါ ဒေါက်တာမြတ်သိတာက ဆွမ်းကို သူတို့ဆေးရုံဝန်ထမ်းများက ကပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြန်လျှောက်သည်။ ကျွန်ုပ်က ရောဂါသည်များကပ်သောဆွမ်းကို စားချင်သည်။ ဆရာတော်သည် သူတို့ကို ရုပ်အာဟာရ ထောက်ပံ့ချင်သည် မဟုတ်။ နာမ်အာဟာရ ထောက်ပံ့ချင်သည်။ သူတို့ကို လူစာရင်းသွင်းသော ဆရာတော်လည်း လောကမှာရှိသေးသည်ဟု သိပြီး ဝမ်းသာစေချင်သည်ဟုပြောပြီး ရောဂါသည်များကပ်သောဆွမ်းကို စားခဲ့ကြောင်း ရေးသားထားသည်။

သူ့လိုမထင်ရှားသော ကိုယ်တော်တစ်ပါးသော်မှ ရောဂါသည်များကပ်သော ဆွမ်းကိုမစားနိုင်လျှင် သူထက်ထင်ရှားသော သည်ဆရာတော်မျိုးက စားနိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်။ လူ့အထင်ကြီးအောင်ရေးခြင်းသာဟု ခံယူထားဟန်တူသည်။ ထိုခံယူချက်အတိုင်း သေးက လူများကိုလည်း ပြောဆိုဝေဖန်မိလိမ့်မည်။ သူတို့မြို့ရှိ ရောဂါသည်ရွာတွင် ကျွန်ုပ်က ယခုလို ကြွရောက် ဆွမ်းဘုဦးပေးမည်ဆိုသောအခါ သူယူဆချက်မှန်၊ မမှန်လက်တွေ့လာကြည့်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ တကယ်စားသည်ကို မြင်သွားမှ သူ့အများကို တောင်းပန်ထန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဖြူဖြူဝင်းတို့အကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပါမည်။ နံ့သာမြိုင်သို့ရောက်ပြီး ဆေးတစ်နှစ်မှန်မှန်စားလိုက်သောအခါ ဖြူဖြူဝင်းရောဂါများ ပျောက်ကင်းသွားသည်။ လက်ချောင်းလေးတွေ အနည်းငယ် ထုံတာသာ ကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် နမ့်ခမ်းရဲ့ သူ့အိမ်သို့ ဝမ်းသာအားရပြန်တော့သည်။ လမ်းစရိတ်မရှိသဖြင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများက စုပေးလိုက်သည်။

သူ့ရပ်သူရွာသို့ပြန်လာရသည်မှာ သေရွာက ပြန်လာရသည်ထက် ပို၍ ဝမ်းသာသည်။ နမ့်ခမ်းသို့ ကားဆိုက်သည်နှင့် မပြေးရုံတစ်မည် သူ့အိမ်ဘက်သို့လျှောက်ခဲ့သည်။ အမေနှင့် မောင်လေးများကို တွေ့လျှင် သူ့ရောဂါတွေ ပျောက်သွားပုံအကြောင်းများကို အား

ပါးတရပြောရန် အားခဲထား၏။ ဟောသွတို့ခြံကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေတောင် မဆောင်နိုင်တော့အားတုန်ထုတ်ပြီး ပြေးသွားမိသည်။ ကံကောင်းလိုက်တာ။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်နန်းခမ်းထွေးအပြင်ထွက်လာသည်ကို ဖြူဖြူဝင်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

"အမေရေ" ဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သော ဖြူဖြူဝင်း၏အသံသည် တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားလောက်သည်။ အမေကလည်း သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ဈေးသွားရန် ဆွဲလာသော ခြင်းတောင်းကို လွတ်ချစ်တာသမီးထံ ပြေးမိပြန်သည်။ အိမ်ခြံအဝမှာပင် သားအမိနှစ်ယောက် ဆုံမိကြပြီး လွတ်ထွက်သွားမတတ် ဖက်ထားကြသည်။

"သမီးရယ်၊ အမေ တစ်နေ့မှမပေ့ပါဘူးကွယ်" "သမီးလည်း အမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ"

"သမီးလေးရောဂါတွေ ပျောက်သွားပြီပေါ့"

"ပျောက်သွားပြီ အမေ၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်။ အမေလေသမီးနဲ့ဘယ်တော့မှပြန်မတွေ့ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ သမီးရဲ့။ ဒီရောဂါတွေက ကုလို့မရတဲ့ရောဂါလို့ပဲ အမေတို့က ထင်နေကြတာ။ ကိုဘထွားက ပိုဆိုးတာပေါ့"

"သမီးကို ဦးလေးက ပြန်လက်ခံပါမလား အမေရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ၊ သမီးက အမေ့သမီးဟာကို"

သားအမိနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လာကြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခါနီးအချိန်မှာပင် ကိုဘထွားက အိမ်ပေါက်ဝမှ ဒါးထောက်လျက်လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"နန်းခမ်းထွေး၊ နင်ဟာ အနုမကို ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ။ ငါ့အိမ်မှာ အနုနေဖို့မပြောနဲ့၊ ခဏတည်းဖို့တောင် လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဒီမှာ ကိုဘထွား၊ ဒါ ကျုပ်သမီးအရင်း၊ တစ်မိမေမတတ်ဘူး။ ရောဂါတွေ ပျောက်လို့ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်တာ။ ဒီမှာမနေလို့ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ"

"မလိုချင်ဘူး၊ အနုဆေးရုံက လက်ခံကုပေးအောင် ကတည်းက အနု

ပိုးရှိတာ သေချာသွားပြီ။ ငါတို့မိသားစုကို အကူးစက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုချက်ချင်း ပြန်လွတ်လိုက်။ ညအိပ်တောင် အနေမခံနိုင်ဘူး"

"ရှင်ကိုယ့်သားသမီးမဟုတ်တိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာမပြောနဲ့"

"အောင်မာ - ငါ့ကို ဆယ်တုံးကမှ ပြန်မပြောရဲတဲ့သူက ခွေသားအုပ်မလို သမီးအရှိန်နဲ့ ပြန်ဟောင်နေတာပေါ့ဟုတ်လား"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဘထွားကြီးသည် ရွေ့သို့ထွက်လာပြီး နန်းခမ်းထွေး၏ နားအုံကို လက်ဝါးဖြင့် အားကုန်ရိုက်လိုက်ရာ နန်းခမ်းထွေးမှာ ဖြောင်း ဟူသော အသံနှင့်အတူ လွင့်စဉ်လဲကျသွားတော့သည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းဟန် မဟူသော ဒေါ်နန်းခမ်းထွေးမှာ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်နှင့် လဲအကျမှာပင် သတိလစ်သွားရာ မလှုပ်တော့ပေ။

အမေ့အတွက် စိုးရိမ်သွားသော ဖြူဖြူဝင်းသည် ဒေါ်နန်းခမ်းထွေးကို ပြေးအပွေ့တွင် -

"ဟေ့အနုမ၊ ငါမိန်းမကို မထိနဲ့၊ နင့်ရောဂါတွေကူးကုန်လိမ့်မယ်"

"ကျွန်မအမေ ကျွန်မထိတာ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး"

"အနုမက လူပီးဝလို့ ကံကွာ"

"ဖြောင်း"

ပါးကို အရိုက်ခံလိုက်သဖြင့် ဖြူဖြူဝင်းမှာ တစ်ပတ်လည်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘေးစောင်းလဲကျသွားသည်။

"နင် အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ဝိုင်းထဲက ထွက်သွား။ ဒီအတိုင်းထွက်သွားရင် နင်နုတာကို တခြားသူတွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ထွက်မသွားရင် ရပ်ထွက်လျှင်တော့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားတိုင်ပြီး လူအင်အားနဲ့ သံပုံးတီးပြီး နှင်ထုတ်ပစ်မယ်"

ဖြူဖြူဝင်း ဘာမှမပြောရဲတော့။ အနာကြီးရောဂါရလိုက်သည်နှင့် လူစာရင်းထဲတွင် မိမိနာမည်မပါတော့သည်ကို လက်တွေ့သိလိုက်ရပေပြီ။ အိတ်ကလေးကိုဆွဲကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ အဆင်မပြေချင်တော့ ခရီးသည်တင်တားက လမ်းတွင် တစ်ညအိပ်ဖို့ အကြောင်းပေါ်လာသည်။

တခြားခရီးသည်များက ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးလာကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်စရာ အသိအိမ်များကို ဆက်သွယ်ပြီးသားမို့ အဆင်ပြေကြသည်။ ပထွေး၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ထွက်ပြေးလာရသော- ဖြူဖြူဝင်းမှာ မည်သည့်နေရာ

တစ်ညအိပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ ခရီးသည်များကား ပတ်သက်ရာအိမ်များသို့ အသီးသီးပါသွားရာ ကားပေါ်တွင် ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကားပေါ်တွင် အိပ်ဖို့ကလည်း မည်သို့မျှ မသင့်တော်သဖြင့် ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ယာယီတားဂိတ်တွင် မုန့်ပဲသရေစာများ ရောင်းနေသော အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သွားမိတ်ဖွဲ့ရသည်။

“ကြီးတော်က ဒီနားကပဲလား”
“ဟုတ်တယ်ကွယ်။ ဟိုလှမ်းမြင်ရတဲ့ ရွားလေးကပေါ့”

“ကြီးတော်၊ ဒီကားက ဒီနေရာမှာ အမြဲညအိပ်တယ်လား”

“ဒီကားကတော့ ဒီနေရာမှာ အမြဲညအိပ်တယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားကားတွေကတော့ သူတို့အဆင်ပြေမယ့် နေရာသွားအိပ်ကြတာပဲ”

“ကျွန်မက ဒီလမ်းကို ဒါနဲ့မှ နှစ်ခေါက်ပဲ လာဖူးတာ။ ပထမတစ်ခေါက် တွန်းကလည်း အမေနဲ့လာတာဆိုတော့ ဒီလိုအိပ်ရတယ်ဆိုတာ သတိမထားမိဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရာအိပ်ရမယ်ဆို မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကြီးတော်ရယ်၊ ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”

ဈေးသည်ကြီးသည် ဖြူဖြူဝင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သမီးအရွယ်ချောချောလှလှမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သနားသွားဟန်တူသည်။

“အဲဒါဆိုရင် အဒေါ်တို့အိမ်မှာ လိုက်အိပ်ပေါ့။ ဒီကားက မနက် (၆) နာရီလောက်ဆို ထွက်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဒေါ်ရယ်”

ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် ဈေးသည်အမျိုးသမီးကြီးကို အဖော်ပြု၍ လိုက်သွားသည်။

“အဒေါ်တို့လင်မယားက နှစ်ယောက်တည်းနေကြတာ။ သားသမီးမရှိဘူးကွယ်”

အိမ်ထဲရောက်သောအခါ ဗိုက်ပူပူနှင့် မျက်လုံးပြူးပြူး နှာခေါင်းပွပွ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုသာဒင်၊ ခရီးသည်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီမှာတစ်ညလောက်တည်း ရအောင် ခေါ်လာတယ်။ သူ့မှာ အသိအိမ်မရှိဘူးဖြစ်နေလို့”

အေးပေါ့ကွာ၊ ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ တူညီရမှာပေါ့”

အမျိုးသားကြီးသည် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သောမျက်လုံးများကို ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် ရင်ဖိုသွားသည်။ သူပထွေး၏ မျက်လုံးများကို သွားသတ်ရလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတိုင်း မယုတ်မာနိုင်ပါဘူးဟု ဇွတ်တွေ့ပြီး ဖျောက်ပစ်နေရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွားက ခြင်ထောင်ထောင်ပေးသည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးပြင်လိုက်သောကြောင့် အဒေါ်ကြီးပါ သူနှင့်အတူအိပ်တော့မည်ဆိုတာ သိသွားကြောင့် အားတက်သွားသည်။

အဒေါ်ကြီးက ဘုရားခန်းရှေ့တွင် ခြင်ထောင်တစ်လုံးထောင်နေတာတွေ့ရသောကြောင့် အမျိုးသားကြီးကို ဘုရားခန်းရှေ့တွင် သိပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ညခုနှစ်နာရီခန့် အချိန်မှာပင် အဒေါ်ကြီး၏နှမ်းပဲသော အမျိုးအချို့အား ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုကို အကြောင်းပြု၍ အမျိုးသားကြီးက ပြဿနာစရာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်တစ်ခန်း စကားများရင်း လက်ပါလာကြသည်။

အမျိုးသားကြီးက တော်တော်ဒေါသကြီးဟန်ရှိသည်။ ရေနေ့အိုးများ၊ သောက်ရေတိုးများကို ရိုက်ခွဲမစ်သည်အထိ အခြေအနေက ဆိုးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဧည့်ခန်းမှ ကက်ဆက်ကြီးကိုပင် ရိုက်ခွဲလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အိပ်ခန်းအဝင်တံခါးမှ ခေါင်းပြူးပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် အဒေါ်ကြီးသည် အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖြူဖြူဝင်းဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ခေါင်းအုံးပေါ် လဲချလိုက်ရင်း မျက်စိမှိုတ်ပြီး မိန်းနေလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးဝကိုလည်း မပိတ်ရသေး။ ခြင်ထောင်လည်း မချရသေး။ မောကလည်း မော၊ ခရီးကလည်းပန်းလာသဖြင့် ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဦးသာဒင် အေးအေးဆေးဆေးပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာသည်။ ယနေ့ညတော့ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲခြင်း မဟုတ်ပါလော။

သည်လောက် မျက်နှာရောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာကာမှ သည်အတိုင်း လက်လွတ်လိုက်လျှင် ငါးကြော်မကြိုက်သော ကြောင်မိုက်သာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်

အဘွားကြီးကိုပြဿနာရှာလိုက်ရာ အိမ်ပေါ်တဆင်းသွားလေပြီ။ သုံးရက်လောက်ရှိမှ လိုက်ခေါ်လိုက်လျှင် သည်ကိစ္စလွယ်လွယ်ကလေးပြီးသည်။

ဆိုင်မှ နွားနို့နှစ်ခွက်၊ ကြက်ဥနှစ်လုံးမှာပြီး အဝသောက်ပစ်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးများနှင့် ဆိုင်ရှင်များက ဦးသာဒင်ကို စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ည (၁၁) နာရီကျော်ကျော်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဆူပွက်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးသာဒင်တစ်ယောက် အိမ်ထဲတွင် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လျှောက်နေမိသည်။ (၁၂) နာရီသံချောင်းခေါက်သောအခါတွင် သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်းကပ်သွားသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်လျက် ခန်းဆီးစလေးက ငြိမ်နေသည်။ ဦးသာဒင်ခန်းဆီးကလေးကို မကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေသော မိန်းကလေးကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လျက် ခပ်စောင်းစောင်းလေး အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ကြောင်တစ်ကောင်၏ခြေသံမျိုးဖြင့် တပြည်းပြည်းလှမ်းဝင်သွားသည်။ သူ့စိတ်က မင်္ဂလာဦးညကို အမှတ်ရနေသည်။

သူပထွေးသည် အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူပါးစပ်ကိုအုပ်လျက် မတရားကျင့်သည်မှာ မလေးသာမလွန်သာခံနေရသည်။ ဖြူဖြူဝင်း လန့်နိုးလာသောအခါတွင်ကား သူပထွေးမဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကြီးက သူပါးစပ်ကို ပိတ်ကာ မတရားကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရစ်တော့သည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အားကို သူလိုမိန်းမငယ်တစ်ယောက်ထံ အဘယ်ကဲ့သို့ တွန်းလှန်နိုင်ပါမည်နည်း။ အိမ်ရှင် ယောက်ျားကြီးသည် ဘယ်သူမှ မပြောနှင့်ဟု တစ်ခွန်းပြောပြထွက်သွားတော့သည်။ ဖြူဖြူဝင်းတစ်ယောက်ကြောက်လွန်းအားကြီးပြီး ဆက်အိပ်၍မရတော့။ မနက်ငါးနာရီခန့် ငိုလင်းခါနီးအချိန်မှာပင် သူ့အိတ်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး ကားဂိတ်သို့ အပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်လာ၍ စော်ကားလျှင်ခက်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ရန်သာဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ဆေးရုံအုပ်ကြီးအား စော်ကားသည်မှအပ ဖြစ်ကြောင်းတုန့်စင်ပြောကာ ဆေးရုံ၌ဆက်နေခွင့်တောင်းသည်။ ရောဂါပျောက်နေသဖြင့် လူနာအဖြစ်ဖြင့် ဆက်နေခွင့်မရပေ။ သို့သော် ကာရီသော ဆေးရုံအုပ်ကြီးက လူနာ

စသူအဖြစ်ဖြင့်ဆက်နေခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မသူတော်ယောက်ျား၏ ရင်သွေးကို လည်း ထပ်အသိပေးပြီး ထိုဆေးရုံမှာပင် မွေးလိုက်သည်။ သားယောက်ျားလေး ဖြစ်သည်။

ဤဇာတ်လမ်းမှာ ဆရာကြီး ဦးစံဝင်း ရေးသော 'ပိုးကိုက်သည့် ပန်းတွေ' စာအုပ်မှ 'ငွေခြည်ရောင်အနားသတ်' ထားသော တံမည်းညို ဆောင်းပါးကို ခံစားရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နိဂုံးချုပ်တွင် ဆရာကြီး ဦးစံဝင်းနှင့် မဖြူဖြူဝင်း တို့၏အမေး၊ အဖြေကို ဖော်ပြလိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်က ရှမ်း-ဗမာမလေး မဖြူဖြူဝင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ကာ စိတ်ထဲတွင်မကောင်းရုံသာမက မခံမရပ်နိုင်လည်းဖြစ်လာ၏။

"ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မဖြူဖြူဝင်းက ရဲကိုမတိုင်ဘူးလား"

ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်တိုင်မှာလဲ၊ တိယ်ဝန်ရှိတာတောင် သုံးလကြာပြီးမှ သိတာပဲ။ အဲသလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုယ် ဝန်ရှိလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံမှာနေရဖို့ အရေးကြီးဆုံးအခွင့်အလမ်းရတာက အရေးမကြီးဘူး။ နေရာတစ်ခုခုရဖို့က အရေးကြီးနေတော့ တိုင်ရမယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး ဆရာ"

ဟု ဆိုကာ -
"ဆရာရေ ရောဂါသည်တွေ အစော်ကားခံရတာနဲ့နေပါပြီ။ မဖြူဖြူဝင်းလဲ အမေ့အစော်ကားမခံရလည်း အနာကြီးရောဂါသည်ဆိုတာနဲ့ အနည်းနဲ့အများအမြဲစော်ကားနေကြတာပါပဲဆရာ" ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

"စော်ကားခံရတဲ့ညက အဲဒီက ရပ်ကွက်လူကြီးတို့ သူကြီးတို့ ဆယ်အိမ်အတွက် တိုင်ရမှာပေါ့။ အခု ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးကလေးတောင်မွေးပြီ။ ဒီတော့ ဒီကလေးကိုလည်း အဲဒီလူတကာဝန်ယူဇာပေါ့"

ဟု ကျွန်တော်က ဆို၏။
"ခုသွားပြောတော့ကော ဘယ်သူ့ထံ လက်ခံမှာလဲဆရာရယ်။ ကျွန်မက ထည်း လမ်းပေါ်က ရွာတစ်ရွာပဲ သိတာ ဆယ်ရွာမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး"

ဟု ဆို၏။
ကျွန်တော်သည် မဖြူဖြူဝင်းကို သွားကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် အစော်ကားခံရသည်ကို နာကြည်းရကောင်းမှန်း သိသော် သူ့ရင်ခွင်တွင်မှ ကလေးငယ်ကို

သူ့အတွက် ဘဝအစော်အဖြစ် သိကြားမင်းပေးသည်ကလေးအလား ထပ်မှတ်နေဟန်ရှိ၏။ ကလေးကို မွေးစားမည့်သူရှိသော်လည်း မဖြူဖြူဝင်းက မပေးနိုင်ဟု ဆို၏။ မဖြူဖြူဝင်းက ရေနံသာတွင် ဆေးရုံအလုပ်တစ်ခုကို မှော်ကီးရင်း ဘဝတူရောဂါသည်များကိုပြုစုကာ သားငယ်ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟူသော အတွေးစိတ်ကူးများက မည်းမှောင်နေသော သူ့ဘဝမိုးတိမ်လိပ်များကို ငွေခြည်ရောင်အနားကွပ်ထားသလို ရှိနေ၏။

ဓမ္မတို့သည် စိတ်သာလျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်၏။
စိတ်လျှင် အကြီးအမှူးရှိကုန်၏။
စိတ်လျှင် အထည်ကိုယ်ရှိကုန်၏။
မကောင်းသောစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုပြုလုပ်ပါက ထိုသို့ပြောဆိုပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လှည်းဘီးသည် နွား၏ခြေရာသို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်နေသကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်နေလေ၏။

(ဓမ္မပဒ စက္ခုပါလ မထေရ်ဝတ္ထု) ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ဖြစ်သမျှသည် မနေ့က ကျွန်ုပ်တို့၏အတွေးအမြင်များမှ ဆင်းသက်သည်။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးအမြင်များသည် မနက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝကို တည်ဆောက်ပေးလိမ့်မည်။ အတွေးသက်ပွနှင့် အမြင်(ဒိဋ္ဌိ)တို့သည် မှန်ကန်သော အတွေးအမြင်ဖြစ်ပါက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွင် သမ္မာသက်ပွနှင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအမည်ကိုရ၏။ မှားယွင်းသော အတွေး အမြင်ဖြစ်ပါက မိစ္ဆာသက်ပွနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမည်ကိုရ၏။ ထို့ကြောင့် အတွေးအမြင်သည် ဘဝအတွက် အစွန့်နှင့် အဆန်လမ်းနှစ်သွယ်စလုံးကို ခင်းပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် အတွေးအမြင်သည် စေတသိက်များဖြစ်၍ သူချည်းမရပ်တည်နိုင်ဘဲ စိတ်ကိုရှေ့သွားပြုရ၏။ စိတ်ကို အကြီးအမှူးပြုရ၏။ စိတ်ဖြင့် တည်ဆောက်ရ၏။

ကမ္မ ဟူသည် နာနာကုဏိက အဆင့်ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံဖြစ်၏။ ယင်းကို ကမ္မဝင်္ဂဟ၍လည်းခေါ်၏။ ဝိပါက ဟူသည် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော အကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဝိပါကဝင်္ဂ ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။

ရွှေလက်ကောက်တွင် လက်ကောက်ပုံသဏ္ဍာန်သည် ဝိပါကဝင်္ဂအပိုင်း ဖြစ်၏။ ရွှေသားသည် ကမ္မအပိုင်း

ဖြစ်၏။ ရွှေသားတွင် ပါဝင်သော မဟာဘုတ်ခေါ် ဓာတ်ကြီးလေးပါးသည် ကိလေသာပိုင်း ဖြစ်၏။ ရွှေလက်ကောက်တွင် ဤသို့အပိုင်းသုံးပိုင်းပါဝင်သော်လည်း ယင်းအပိုင်းသုံးပိုင်းကို သီးခြားခွဲထုတ်၍မရ။ ဤသို့ ခွဲ၍မရခြင်းကိုပင် နွား၏ခြေရာနောက်သို့လိုက်သော လှည်းဘီးဖြင့် ဥပမာပြုခြင်း ဖြစ်၏။

စက္ခုပါလမထေရ်သည် တစ်ခုသော မျက်စိကုဆရာဘဝက မျက်စိရောဂါရင်တစ်ဦးက မှားသော အတွေးနှင့် မှားသောအမြင်တို့က ခင်းပေးသော လမ်းပေါ်၌ လျှောက်၍ မျက်စိကုန်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု နောက်ဆုံးဘဝ၌ သူ့မျက်စိကုန်းခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန္တာဖြစ်သွား၍ အနုသယအဆင့် ကိလေသာအပိုင်းကို ပယ်၍ တစ်ဖန်ပင်သန္ဓေနေခြင်း၊ ဇာတိကုန်အောင်လုပ်နိုင်သောလည်း နာနာကုဏိကအဆင့်အကုသိုလ်ကံကိုကား ကုန်အောင်မလုပ်နိုင်ပါချေ။

ဘဝခရီးကိုလျှောက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်နှင့်ယှဉ်သော အတွေးနှင့် အမြင်တို့က ခင်းပေးသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ရ၏။ လမ်းမှားနှင့် လမ်းမှန်ကို မည်သူကမျှ ခင်းပေးသည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးနှင့် အမြင်ကသာ ခင်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လူသမိုင်းဟူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးနှင့် အမြင်တို့ကသာ ခင်းပေးသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်နေရသော ဘဝခရီးတို့၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အစွန့်လမ်းနှင့်အဆန်လမ်း သို့မဟုတ် လမ်းမှားနှင့် လမ်းမှန်ကို ရွေးရာတွင် လောက၌ ဓမ္မထွန်းကားရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သမျှသော လောကဓတရားများကို ကြုံကြုံခံကာ ပြက်ပြက်ထင်သော ရည်မှန်းချက်၊ မဆုတ်နှစ်သောကြိုးပမ်းမှု၊ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်၊ လုံလောက်သောဉာဏ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်ကိုပင် မငဲ့ကုတ်ဘဲ လမ်းမှန်ကို ရွေးချယ်၍ ဘဝခရီးလျှောက်ခဲ့သော စက္ခုပါလမထေရ်၏ အတွေးမှန် (သမ္မာသက်ပွ)နှင့် အမြင်မှန် (သမ္မာဒိဋ္ဌိ) ကို အစဉ်တစိုက် နှလုံးသွင်းရန် ဤဂါထာကို မြတ်စွာဘုရား ယောဂြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

(ဦးရွှေအောင်၏ စက္ခုပါလမထေရ်ဆောင်းပါးမှ)

ကလေးဘဝက စိန်လှမြိုင်ဇာတ်မှ အော်ပရာဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကြည့်ဖူးသည်။ နှစ်ပေါင်း (၃၈) နှစ်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုအထိမမေ့။ အတော်

ဆုံး ပန်းချီပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်သည် အမြင့်မြတ်ဆုံးနှင့် အယုတ်ညံ့ဆုံးပုံ ပန်းချီကားနှစ်ကားကို နှောင်းလူငယ်များအတွက် နေပေးခဲ့ချင်သည်။ ပထမဆုံး အမြတ်ဆုံးပန်းချီကားတိုရာဖွေရာ နှစ်အတော်ကြာမှ တောကြီးထဲတွင် ဆယ်နှစ်ကျော် ဓူတင်ဆောက်တည်ပြီး တရားအားထုတ်နေသော သက်တော် (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိသော ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို တွေ့သွားသည်။

သူသည် မထေရ်ကို မသိအောင် တစ်နှစ်ကျော် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ မြင့်မြတ်ဆုံးလူသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမထေရ်သည် သပိတ်နှင့် ဆွမ်းခံရသမျှကို ဘုရားရှင်အား တပ်လှူပြီးမှ တစ်နေ့လုံးတစ်ထပ်သာဘုဦးပေးသည်။ ဆွမ်းတော်တင်ထားသောဆွမ်းကို ပုရွက်ဆိတ်တက်လာလျှင် စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် တစ်ဝက်ပင် ခွဲကျွေးလိုက်သေးသည်ကို ပန်းချီဆရာကြီးက တွေ့ထားသည်။ ထိုမထေရ်ဓာတ်ကိုကြည့်ပြီး အမြင့်မြတ်ဆုံးလူသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွင့်တောင်းပြီး ထိုရဟန်း၏ ပုံကို နေ့ဆွဲခဲ့သည်။ ပုံတော်၏ အောက်ခြေတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဟူသော စာတန်းထိုးထားသည်။ အယုတ်ညံ့ဆုံး လူသားကို သူသည် နောက်ထပ် (၁၅) နှစ်ကျော်ကြာမှ တွေ့ရသည်။ ထိုရာဇဝတ်သားသည် ငါးပါးသီလကို အကုန်ကျ လွန်သည်။ နောက်ဆုံးအဆင့် အရွယ်မရောက်သေးသောသမီးကို ဖော်ကားမိသည့်အပြင် တားဆီးသော မိဘနှစ်ပါးကိုပါ သတ်မိသွားသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ပန်းချီဆရာကြီးသည် ထိုရာဇဝတ်သားထံသို့ အပြေးသွားတော့သည်။ ညနေတောင်ဆွယ်နေကွယ်လျှင် ခေါင်းဖြတ်သတ်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ တွေ့သောအခါ ပန်းချီဆွဲခွင့်တောင်းသည်။ ရာဇဝတ်သားက သူ့လို လူယုတ်တစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် ပန်းချီဆွဲချင်ရတာလဲဟု မေးသည်။ ပန်းချီဆရာက ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်သားက သူ့ပုံကိုမဆွဲခင် ပန်းချီဆရာကြီး လွန်ခဲ့သည့် (၁၅) နှစ်ကျော်တဆွဲခဲ့သော အမြင့်မြတ်ဆုံးပန်းချီကားကို ကြည့်ခွင့်တောင်းသည်။

ပန်းချီဆရာကြီးက ယူပြလိုက်သော အခါ ရာဇဝတ်သားက ဤပုံသည် သူ့ရဟန်းဘဝကပုံပင် ဖြစ်သည်။ အမြင့်မြတ်ဆုံးလူနှင့် အယုတ်ညံ့ဆုံးလူတစ်

ယောက်တည်းသာဖြစ်နေသည်ဟုပြောလိုက်သောအခါ ပန်းချီဆရာကြီး စွပ်စွပ်လွတ်ကျသွားသည်တွင် ကားလိပ်ချပြီး အော်ပရာပြီးသွားသည်။

ထိုကိယ်တော်လေးသည် ပန်းချီဆွဲခံပြီး မကြာမီမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သီလပျက်ပြီး လူထွတ်ခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အယုတ်ညံ့ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'သညာသိနှင့် ပညာသိ' စာအုပ်တွင်လည်း ဖော်ပြပြီးဖြစ်၍ ဤတွင် အကျဉ်းသာပြသည်။ ဤဇာတ်လမ်း၌ လူတစ်ယောက်တည်းက ဘဝ၏ ပထမပိုင်းတွင် သူတော်ကောင်း ဖြစ်ရပြီး ဒုတိယပိုင်းတွင် သူယုတ်မာဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ မည်သူနည်း။ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်း ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် စိတ်ဖြင့် ကြံစည်ခြင်းမှ အစပြုရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်တွင် ပြင်းထန်စွာ လိုချင်သောလောဘ၊ ဖျက်ဆီးတတ်သောဒေါသ၊ တွေဝေမိုက်မှားသော မောဟတို့ ကိန်းအောင်းလျှင် မကောင်းတာလုပ်၊ မကောင်းတာပြောမိပြီး အယုတ်ညံ့ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ရတော့သည်။

မလိုချင်သော၊ ပေးကမ်းချင်သော အလောဘ၊ သူတစ်ပါးကို ချမ်းသာစေလိုသော အဒေါသ(မေတ္တာ)၊ မှန်ကန်စွာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သော အမောဟပညာတို့ စိတ်၌ ကိန်းအောင်းသောအခါ အမြင့်မြတ်ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ရပြန်သည်။

ရှေ့ပိုင်း၌ပြခဲ့သော ကိုလှမိုးသည် မိန်းမငယ်လေးကို လူယုတ်မာများလက်မှကယ်တင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ချမ်းသာစေချင်သောအဒေါသစိတ်ခေါ်(မေတ္တာ) ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မီးသတ်သမားလေး ကိုကိုနိုင်က ကလေးငယ်ကလေးကို မီးဘေးမှ ကယ်တင်ခြင်းသည်လည်း အဒေါသဓာတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဒေါသဓာတ်ကြောင့် အမြင့်မြတ်ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြူဖြူဝင်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြံစည်ခဲ့သောပထွေးနှင့် ဖျက်ဆီးခဲ့သော အိမ်ရှင်ယောက်ျားတို့သည် ဝိသမလောဘခေါ် ရာဂဓာတ်ကြောင့် အယုတ်ညံ့ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုရင်းချုပ်ရလျှင် အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟကို လက်ခံလျှင် အမြင့်မြတ်ဆုံးဘဝသို့ရောက်မည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့လက်ခံလျှင် အယုတ်ညံ့ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေ

သည်။
ပါပသို့ ရမတ် မနော- စိတ်သည် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်သည်ဟူသော ဓမ္မပဒဒေသနာတော်အရ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါပစေဟူသော ဆုပေးသည်။ သတိပြုစရာပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်၏မူလသဘောကိုက မကောင်းမှု၌ပျော်နေရာ ထိုမကောင်းသော စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါရလျှင် ထောင်ထဲကထွက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တောင်းသောစိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါပစေဟု ဆုပေးမှ သင့်တော်မည်ဟု ထင်သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံမှ မှုခင်းတစ်ခုကို ဖတ်ရသည်။

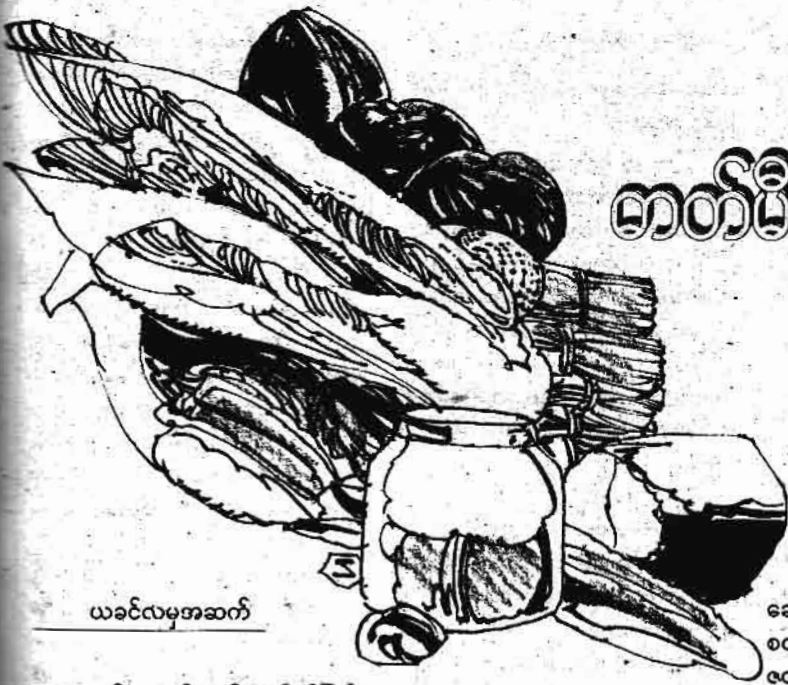
ကားမှောက်ပြီး သူဌေးတစ်ယောက်သည် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရ၍ ချုံပုတ်ထဲမေ့နေသည်။ လူသံတစ်သံကြားသောကြောင့် ချုံပုတ်ထဲမှ ဒရွတ်တိုက်ပြီးထွက်လာကာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ အမျိုးသားတစ်ယောက် ချုံပုတ်ဘေးမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ"
ဟု အသံကုန်အော်ပြီး ချုံပြင်သို့ တိုးထွက်လိုက်သည်။ မြင်မြင်ချင်း သနားစိတ်လေးပေါ်လာသောကြောင့် ကယ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး အနားသို့သွားသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာရသူအနားသို့ ရောက်သည်နှင့် သနားစိတ်ပျောက်ကာ သတ်ပစ်ချင်စိတ်များပေါ်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဒဏ်ရာရသူတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော တုတ်ခိုင်သည့် ဆွဲကြိုးကြီး၊ ကြိုးမားသော ဟန်းချိန်း၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်ပြူးထွက်နေသော လက်စွပ်တို့ကို မြင်လိုက်ရလေသောကြောင့်ပင် တည်း။

မတရားသဖြင့်လိုချင်သော ဝိသမလောဘဓာတ်ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူတော်ကောင်းဘဝမှ သူယုတ်မာဘဝသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ အနားတွင် တွေ့ရသော အုတ်ခဲကျိုးဖြင့် ထုသတ်ကာ ပစ္စည်းများကို ယူသွားလေတော့သည်။ လိုချင်သော လောဘဓာတ်ကို ပေးချင်သော အလောဘဓာတ်ဖြင့် သတ်ရမည်။ သူတစ်ပါးအကျိုးကို ဖျက်ဆီးချင်သော ဒေါသဓာတ်ကို သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ချင်သော အဒေါသဓာတ်ဖြင့်သတ်ရသည်။ တွေဝေသော မောဟဓာတ်ကို စာဖတ်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ ဘာဝနာပွားခြင်းတို့ဖြင့် ထိုးထွင်းသော အမောဟဓာတ်ဖြင့် ပယ်သတ်ပေါ့သည်။

ယခင်လမှအဆက်

ဦးပင်လင်(ရွှေဝင်း) ဓာတ်မီးဩဇာပညာ အပိုင်း(၂)

၂။ အလယ်အလတ်အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံစေသည့်ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်ဆိုသည်မှာ

အထက်ပါ စကားစုတွင် 'အစွမ်းသတ္တိ' ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို စာဖတ်သူများ သတိပြုစေချင်ပါသည်။ 'အစွမ်းသတ္တိ' ဟူသည်မှာ အစွမ်းသိဒ္ဓိဓာတ်ထက် အဆင့်နိမ့်ပါသည်ဟု ဆိုလိုချင်ပါသည်။

အစွမ်းသိဒ္ဓိနှင့် ပြည့်စုံစေသည့် အမတေ ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းသာ အသုံးပြုထားခဲ့သော်လည်း စဉ်ဆက်မပြတ် စွမ်းအင်များကို ထုတ်လွှတ်ပေးစေနိုင်သည့် ထူးခြားစွမ်းအင်ရှိပါသော်လည်း အစွမ်းသတ္တိဓာတ်သည် အမြဲဖြည့်ဆည်းအသုံးပြုနေမှသာ စွမ်းအင်များကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများ သိသာစေရန်သာကပြရလျှင် -

ယနေ့ခေတ်တွင် သုံးစွဲနေသည့် ရေနံစွမ်းအင်လောင်စာနှင့် အလားတူပေသည်။ ရေနံစွမ်းအင်လောင်စာသည် လိုအပ်သောစွမ်းအင်ကို ပေးစွမ်း၍ အကျိုးကျေးဇူးပြုပါသော်လည်း ၎င်းစွမ်းအင်လောင်စာကို အစဉ်အမြဲထပ်မံဖြည့်ဆည်းပေးမှသာ စွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။ လောင်စာပြတ်သွားလျှင် စွမ်းအင်လည်း ရပ်သွားပေမည်။ လေယာဉ်ဆီပြတ်သွားလျှင် ဖျံသန်းနေရင်း အရပ်ကြီးပြတ်ပြတ်ကျသွားပေမည်။

ထို့ကြောင့် စွမ်းအင်သတ္တိကို ရရှိအောင် ပုံမှန်လောင်စာဆီကို ဖြည့်ပေးနေရသည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ အပုပ်ထွက်တွင်းထွက်ပစ္စည်းများဖြင့် ဖော်စပ်ဖန်တီးထားသည့် 'ရသာယန တန်းဝင်ဆေးများ၊ ဓာတ်စာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ကို စာဖတ်သူများ သိသာမြင်သာစေရန် ဖော်ပြပေးရလျှင် -

၁။ ချင်းတောင်တန်းတွင်ထွက်ရှိသော နတ်ဆေးဝင်ပန်းကို ပျားရည်နှင့်တေ၍ အစဉ်အမြဲ စားသုံးခြင်း။

၂။ မဒို၊ မနာ၊ မသေ၊ မပုပ်ဟု ဆိုသော ဥဒဲမြစ်၊ ဆင်တုံးမနွယ်၊ ငှက်တို့ကို ပျားရည်နှင့်တေ၍ အစဉ်စားသုံးပေးခြင်း။

၃။ တွင်းထွက်ကျောက်ဆေးဒန်းရင့်ရင့်ကောင်းကောင်းရလျှင် ဆေးဒါန်း (၁၀) ကျပ်သား၊ နန္ဒင်း (၃၀) ကျပ်သား၊ နန္ဒင်းခါး (၂၀) ကျပ်သားကို အမှုန့်ပြု၍ နွားနို့ (၁) ပိဿာနှင့် ရောမွှေပြီး နေသွေအောင်လှန်း။ နေသွေသွားလျှင် ဒုတိယ နွားနို့ (၅၀) သားထည့်၍ နေပြန်လှန်း။ တစ်ဖန် တတိယအကြိမ် နွားနို့ (၅၀) သားထည့်၍ နေခြောက်သွေအောင်လှန်း၍ ၎င်းကို လက်ဖက်ရည်ဇွန်းတစ်ဇွန်းစာခန့် ဆေးလုံးလေးများလုံးထားပါ။ လေလုံစွာ သိမ်းပါ။ ၎င်းဆေးကို ညစဉ်ဆေး (၃) လုံး ရေအေးနှင့် ပုံမှန်သောက်ပေးပါ။

မှတ်ချက် - ၎င်းဆေးလှန်းလျှင် ဆေးထည့်လှန်းသည်လေ့သည် ဒန်လေ့၊ စတီးလေ့ကို မသုံးရပါ။ ကြွရည်သုတ်လေ့ကိုသာ သုံးရမည်။

၄။ ဆင်တုံးမနွယ် (၅၀) ကျပ်သား၊ ရှောက်သီး (၅) လုံး၊ ထန်းလျက် (၂) ပိဿာကို ရေ (၁) ဂါလန်နှင့်စိမ်၍ နေလှန်းထားသည့် စိမ်ဆေးရည်ကို နေ့စဉ်နံနက်၊ ည အကြမ်းပန်းကန် (၁) လုံးသောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေမှန်စေသည်။

၅။ ဆေးမြင်းခွာအနီ၊ အနက်တို့ကို အမှုန့်ပြု၍ ပျားရည်နှင့်တေပြီး နေ့စဉ်မိုးပေးခြင်း။

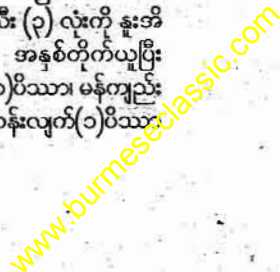
၆။ ပေါက်နွယ်ဥကို ပါးပါးလှီးကာ နေလှန်း၊ အမှုန့်ပြု၍ ပျားရည်နှင့်တေပြီး နေ့စဉ် (၃) လုံးခန့်စားပေးခြင်း။

၇။ မြင်းခွရွက်မှုန့် (၁၀) ကျပ်သား၊ ရေတံကောင်း (၂) ကျပ်သား၊ ပျားရည် (၁၀) ကျပ်သားနှင့်တေ၍ နေ့စဉ် မိုးပေးခြင်း။

၈။ သက်ရင်းကြီးပွင့်ပေးကို ပြာချ၊ ဆားချက်၍ရလောင်သာ သက်ရင်းကြီးရုက္ခမူဆား (၈) ပဲသားကို ပျားရည် (၁) ပိဿာနှင့် ရောမွှေ၍ နေ့စဉ်လက်ဖက်ရည်ဇွန်း (၂) ဇွန်းခန့် ပုံမှန်စားသုံးပေးခြင်း။

၉။ သင်္ဘောဖိုပင်ကိုလည်း ရုက္ခမူဆားချက်၍ ဆား (၈) ပဲသား၊ ပျားရည် (၁) ပိဿာစပ်၍ နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ဇွန်း (၂) ဇွန်းခန့်စားပေးခြင်း။

၁၀။ ရှောက်သီး (၃) လုံးကို နူးအိအောင်ပေါင်း၍ အနှစ်တိုက်ယူပြီး ရှားစောင်လက်ပင်(၁)ပိဿာ၊ မန်ကျည်းနှစ်(၂)ကျပ်သား၊ ထန်းလျက်(၁)ပိဿာ

(၅၀) ကျပ်သား၊ နှမ်းဆီ (၂၀) သား၊ စပုန်မျိုးငါးပါးအမှုန့် (၃) ကျပ်သား ထည့်၍ ချက်ထားသည့်ဆေးကို နံနက်၊ ည တင်းစား၆နီး (၁) ဇွန်း ပုံမှန်စားပေးခြင်း။

၁၁။ သဘာဝ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ဂူများအတွင်းမှရသော သဘာဝ ကျောက်သွေးအဆီစစ်စစ်ကို ပျားရည် နှင့် ဆတူရောစပ်၍ နံနက်၊ ည လက်ဖက်ရည်ဇွန်း (၁) ဇွန်းခန့် ပုံမှန်မိဝဲပေးခြင်း။

၁၂။ သူငယ်စာငှက်ပျောသီးရင့်ရင့်ပျော်ပျော်ကို သစ်ခေါင်းပျားရည် စစ်စစ်ဖြင့် စဉ့်အိုးတွင်စိမ်၍ လေလုံစွာ ပိတ်ပြီး မိုးရေလွတ်ကင်းသည့်မြေကြီးထဲတွင် တွင်းတူး၍ နှစ်ပေါက်အောင်မြှုပ်ထားပြီးမှ ၎င်းပျားရည်စိမ် ငှက်ပျော သူငယ်စာဆေးကို မှိပ်ပေးခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ရသာယနတန်းဝင်ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာများကို စနစ်တကျ ဖော်စပ်၍ ပုံမှန်မှိပ်စားသုံးပေးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်ဓာတ်ကို ဆေးဝါးများတွင် ပါဝင်သော 'ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်၏ အစွမ်းသတ္တိ' များကြောင့် ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးကို ညီညွတ်မျှတစေပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်ဓာတ်ကို အထိုက်အလျောက် အကျိုးကျေးဇူးပြုစေ၍ ရုပ်ပျိုကိုယ်နုကျန်းမာခြင်း ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဓာတ်မီးဩဇာ အမတေဓာတ်တွင် ဓာတ်ကြီး (၅) ပါး စလုံးပါဝင်၍ စုစည်းပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အနှစ်အမတေသိဒ္ဓိဓာတ်၏ စွမ်းအင်ထုတ်လွှတ်ပေးခြင်းကြောင့် အကျိုးတရားသည်လည်း ထိပ်တန်းအကျိုးကျေးဇူးကို သုံးစွဲသူသည် ခံစားရရှိနိုင်ပေသည်။

ယခု အလယ်အလတ် ဓာတ်မီးဩဇာ၏အစွမ်းသတ္တိဓာတ်သည် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော တည်းဟူသော ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးကိုသာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းညီညွတ်မျှတစေခြင်းကြောင့် သုံးစွဲသူသည် အစဉ်ပီရိယထားပြီး နေ့စဉ် ပုံမှန်သုံးဆောင်မှိပ်သွားပါမှသာ ထိုက်သင့်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို -
အလယ်အလတ်အစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံစေသည့် ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်

များဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။
၃။ သာမန်အခြေအနေတွင်ရှိသော ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်

ပုံကတိသဘာဝအခြေအနေတွင် ဖြစ်တည်နေသော သစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်တို့တွင် တည်ရှိနေသော စွမ်းအင်ကို အားအပြည့်အဝနှင့် စွမ်းအားအများဆုံးရရှိနိုင်သည့်အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို အက်ဖြတ်၍ အသုံးချပြီး သဘာဝဓာတ်သဘောတရားများကို သိမြင်၍ အသုံးဝင်အကျိုးရှိအောင် ဖော်စပ် ကျွေးမွေးစီမံနိုင်မှုကို ဆိုလိုပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် -
ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းနေသော လူနာကို သို့မဟုတ် နာတာရှည်ရောဂါ စွဲကပ်၍ လွန်စွာအခြေအနေဆိုးဝါးနေသော အခြေအနေမျိုးတို့တွင် လူနာကို ရောဂါနှင့် သင့်တော်ပြီး ရောဂါအမြန်ပျောက်စေရန် အထောက်အကူပြု ဓာတ်စာပေးကျွေးခြင်း၊ အခန်းကဏ္ဍတွင် ထိုဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်အပြည့်အဝ ရရှိစေဖို့ရန် လွန်စွာပဲ အရေးကြီးလှပါသည်။

သို့မှသာ မိမိပေးကျွေးလိုက်သော ဓာတ်စာဆေးဝါးတို့သည် လူနာအတွက် လိုအပ်သော 'ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်' များ၏ စွမ်းအင်ကို အပြည့်အဝ အချိန်ကိုက် ရရှိပြီး လူနာ၏ ရောဂါဝေဒနာတို့သည် လျင်မြန်စွာပျောက်ကင်းသက်သာသွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူများ သိသာထင်ရှားစေရန် သာကေဖော်ပြရလျှင် -

ဥပမာ -
၁။ နာတာရှည်ရောဂါစွဲကပ်၍ အစားအစာမဝင်သော လူနာသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ၎င်းအာသီသချင်ခြင်း တပ်သော သစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ အစားအစာ မုန့်ပဲသရေစာ စသည်တို့ကို တောင်းဆိုလာတတ်ကြပါသည်။

ထိုအခါ လူနာ၏ တောင်းဆိုချက်ကို မလွဲမသွေဖြည့်ဆည်းပေးရပေတော့မည်။

ဤသည်ကို ရှေးဆရာကြီးများက 'သွေးတောင်း နတ်ပေး ဓာတ်စာ' ဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူနာ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရောဂါဝေဒနာ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် ဓာတ်တရားများ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ပေါ်နေရာမှ

ကံတရား၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့် လူနာအတွက် အလွန်လိုအပ်နေသော ဓာတ်တရား၊ အသက်ကိုဆက်ပေးစေမည့် ဓာတ်ကို လူနာ၏ အသွေးအသားထဲမှ ပင် တောင်းဆိုလာစောကြောင့် 'သွေးတောင်း နတ်ပေး ဓာတ်စာ' ဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဓာတ်စာသည် နာတာရှည်ရောဂါဝေဒနာကို တာရှည်ခံစားနေရသော လူနာအတွက် သေရေရှင်နေ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်ဓာတ်စာ ဖြစ်ပါ၍ လွန်စွာအရေးပါလှပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအခြေအနေမျိုးတွင် လူနာတောင်းဆိုသည့်ဓာတ်စာကို ပေးကျွေးတော့မည်ဆိုလျှင် 'ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်စွမ်းအင်များ အပြည့်အဝပါဝင်နေသော သစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ ဓာတ်စာတို့ကို ပေးကျွေးနိုင်ဖို့ရာ လွန်စွာအရေးကြီးလှပါသည်။

ဆိုကြပါစို့။ လူနာက သူ၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်စားချင်နေသော ဓာတ်စာမှာ -

ဥပမာ နာနတ်သီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ မင်းဂွတ်သီး၊ သရက်သီး၊ ပိနဲ့သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ငွေးချိုသီး စသည်အားဖြင့် သူ့အာရုံကျရာ အသီးအနှံတစ်ခုခုကို တောင်းဆိုလာခဲ့သော် ကုဆေးပေးနေသော ဆရာလုပ်သူက ထိုသစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ သီးနှံများသည် မည်သို့သော အဆင်းသဏ္ဍာန်၊ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော အသီးအနှံသည် ဓာတ်မီး ဩဇာဓာတ်၊ စွမ်းအင်ပြည့်ဝစွာ ကိန်းဝပ်နေသည်ကို သိထားဖို့ရန် ဆုံးဖြတ် သုံးသပ်ပေးနိုင်သည့် ဉာဏ်ပညာ၊ ဓာတ်သိမှုပညာရှိရန် လွန်စွာလိုအပ်လှပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ် သုံးသပ်နိုင်အောင် စာဖတ်သူ သူတေသိပညာသင်များ အကျိုးရှိစေရန် ဓာတ်သိမှုပညာကို ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ် စွမ်းအင်အပြည့်အဝ ရရှိရန် ဓာတ်စာရွေးချယ်နည်း

၁။ ထိုကဲ့သို့သော ဓာတ်စာအသီးအနှံများကို ပေးကျွေးရတော့မည်ဆိုလျှင် ရွေးချယ်စွာ လူနာ၏ ဝမ်းမီးအနေအထားကို ကြည့်၍ 'စားသောက်လိုက်သော ဓာတ်စာသီးနှံကို ခြေချက်ပေးနိုင်ရန် ဆရာက ဦးစွာ ဝမ်းမီးကို ချက်လုပ်စေသည့် ဆေးကိုပေးပြီး ပြုပြင်ပေးထားမည်။

အကြောင်းမှာ နတ်သုဒ္ဓါ နတ်
ဩဇာပင်ဖြစ်လင့်တစား ၎င်းကိုခြေချက်
သော ဝမ်းမီးမျိုးမဟုတ်ခဲ့လျှင် အဆိပ်
ထူးအဆိပ်ခဲပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

၂။ ထိုသို့ ပေးကျွေးရမည့် အသီး
အနှံသည် သက်တမ်းပြည့်မီ၍ အချိန်
အခါရောက်သဘာဝအတိုင်း ရင့်မှည့်နေ
သည့် အသီးအနှံမျိုး ဖြစ်ရမည်။

(ဤအချက်သည် အထူးအရေး
ကြီးပါသည်။)

ဥပမာ သက်တမ်းနု၊ ဆေးတို့၍
အမှည့်ခံထားသော ယခုခေတ် အသီး
အနှံများကို သတိပြုဆင်ခြင်၍ ကျွေးပါ။
၎င်းပျော့သီးဆိုလျှင်လည်း (၄) (၅) လမှ
ရင့်မှည့်ရမည်ကို မြွေရိုးပင်မပျောက်သေး
ဘဲ (၂) (၃) လအနေမှာ ခုတ်ယူပြီး
ဆေးတို့အမှည့်ခံပြီး ရောင်းချနေသည်
များ။

အထက်ပါ ၎င်းပျော့သီးကဲ့သို့ပင်
သီးနှံစုံကို ရာသီချိန်ခါ သက်တမ်းမပြည့်
ခင်မှာ ခူးဆွတ်၍ ဓာတုဗေဒဆေးဖြင့်
အမှည့်ခံထားသည့် အသီးအနှံများကို
နာတာရှည် ရောဂါသည်များအတွက်
ဓာတ်စာအနေဖြင့် ပေးကျွေးခဲ့လျှင်
'ရှင်စာမဖြစ်ဘဲ' 'သေစာအဆိပ်ဓာတ်'
ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ (အထူးသတိပြု
ကြပါ။)

ပမာဆိုရလျှင် အထက်ပါသဘာဝ
ကို လွန်ဆန်၍ လုပ်ယူထားသော အသီး
မှည့်များသည် ယခုခေတ် ဓာတ်ဆီ
လောင်စာရည်များကဲ့သို့ပင် သန့်ရှင်း၍
အရည်အသွေးပြည့်မီခြင်း၊ အားနည်း၍
အရောအနှောများ ပေါင်းစပ်ထားသဖြင့်
စက်ပိုင်း၊ အင်ဂျင်ပိုင်းနှင့် အသုံးပြု
အလုပ်လုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုလျှင်
အထူးပြောစရာပင် မလိုလောက်အောင်
သဘောပေါက်နားလည်ကြပါလိမ့်မည်။

လောင်စာဆိပ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ အရည်အသွေးပြည့်
မီသောဆီမျိုးမဟုတ်သဖြင့် အင်ဂျင်
အတွက် လိုအပ်သော မီးပေါက်ကွဲအား
မပြည့်ဘဲ လိုအပ်သော စွမ်းအင်ကိုထုတ်
၍မရခြင်း၊ အင်ဂျင်သက်တမ်းကို ထိခိုက်
စေခြင်း စသည်တို့ကို လက်တွေ့ကြုံနေ
ရပေသည်။

ထို့အတူ ရင့်မှည့်မှုသက်တမ်း
မပြည့်ခင် ဓာတုဗေဒဆေးအကူအညီ
ဖြင့် အမှည့်ခံထားသော သစ်သီးဝလံ
များသည်လည်း ၎င်းအစာအာဟာရတို့
ကို စားသုံးလိုက်သောသူ၏ ဝမ်းမီးကို
ထိခိုက်ပျက်စီးစေ၍ ထွက်ရှိလာသော

'ရသာရည်'အင်အားဓာတ်တို့သည်လည်း
အရည်အသွေးချို့ယွင်းသဖြင့် လူနာ
အတွက် လိုအပ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကျန်း
မာရေးအတွက် အထောက်အကူအကူ
ကျေးဇူးကိုလည်းမပြုနိုင်သည်မှာ သိသာ
လှပါသည်။

၃။ အထက်ဖော်ပြပါ စံနှုန်းနှင့်
ကိုက်ညီသော သဘာဝအတိုင်း ရင့်မှည့်
သည့် သစ်သီးဝလံတို့သည် ပင်ကို
အရောင်အဆင်းလည်း လှပတင့်တယ်
ပါသည်။ အဝါရောင်ရှိရမည့် အသီး
သည် အဝါရောင်ဓာတ်အပြည့်အဝနှင့်
လှပနေစေပါမည်။ အနီရောင်ရှိရမည့်
အသီးဆိုလျှင် အနီရောင်အပြည့်အဝရှိ
၍ လှပသောသစ်သီး ဖြစ်နေရမည်။

၄။ အနံ့၊ အရသာလည်း စံကိုက်
ပြည့်မီနေသည့်သစ်သီး ဖြစ်နေစေရပါ
မည်။

ချိုသည်အသီးဆိုလျှင် ချိုကိုချိုနေ
ရမည်။

ချဉ်ရမည့်အသီးဆိုလျှင် အချဉ်
ဓာတ်ပြည့်နေရမည်။

မွှေးပျံ့သည့် ရနံ့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ
နေရပေမည်။

၅။ ဓာတ်စာပေးကျွေးမည့် အသီး
အနှံတို့သည် သီးပိန်၊ သီးညှပ်၊ တစ်ခြမ်း
ပိန်၊ တစ်ခြမ်းပဲ မဖြစ်စေရပါ။

သီးနှံသည် လုံးဝန်းပြည့်ဖြိုး၍
အနှစ်ဩဇာနှင့် ပြည့်ဝ၍နေသည့် အသီး
အနှံမျိုးကို ရွေးချယ်၍ ပေးကျွေးရပါ
မည်။

၆။ ဓာတ်စာပေးကျွေးရမည့် သစ်
သီးများသည် အမှည့်လွန်၍ ဓာတ်မီး
ဩဇာဓာတ်ပျက်နေသော အသီးအနှံ
မဖြစ်စေရပါ။ (ကောင်းမွန်စွာရင့်မှည့်နေ
သည့်အသီးဖြစ်ရမည်)

၇။ အထက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါရပ်များ
နှင့်ပြည့်စုံနေသော သစ်သီးများကို ဓာတ်
စာအနေဖြင့်ကျွေးပြီဆိုလျှင်လည်း လူနာ
၏ဝမ်းမီးနှင့် ချဉ်ချိန်တွက်ဆ၍သင့်တော်
သည့် ပမာဏအတိုင်းအတာနှင့်သာ
ပေးကျွေးပါ။ လူနာ၏ ဝမ်းမီးချက်နိုင်ရုံ
အနေသာ ဓာတ်စာကိုကျွေးပါ။ တအား
တဝတပြမကျွေးရပါ။

၈။ လူနာကို ဓာတ်စာအသီးအနှံ
ပေးကျွေးပြီးသည်နှင့် ဝမ်းမီးကို
အထောက်အကူပေးစေသည့် ဆေးဝါး
ကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ဆရာကတိုက်
ပေးရပါမည်။

သို့မူသာ စားသောက်လိုက်သော
ဓာတ်စာသီးနှံများကို ဝမ်းမီးက ခြေချက်

ပြီး ဓာတ်မီးဩဇာဓာတ်စွမ်းအင်များကို
ထုတ်လုပ်ပေးပြီး လူနာ၏ရောဂါဝေဒနာ
ကို အမြန်ပျောက်ကင်းစေရန် အကျိုးပြု
မည် ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ
အကြောင်းအရာ ပညာရပ်များသည်
မြန်မာ့ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေးပညာရပ်နယ်
ပယ်တွင် အလွန်ကျယ်ဝန်းနက်နဲပြီး အဖီ
တန်ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် ဆရာစဉ်ဆက်
အတွင်းနေတပည့်များကိုသာ လက်ဆင့်
ကမ်း ပညာအမွေပေးခဲ့သော ပညာ
တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်အခါတွင် ထိုပညာရပ်
များကို သိမိဆက်ခံရသူများ အလွန်နည်း
ပါးလာပြီး ရိုးရာပညာရပ်အမွေများ
ပျောက်ကွယ်သလောက်ပင် နည်းပါးစွာ
တွေ့မြင်နေကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့် 'ဓာတ်မီးဩဇာပညာ'
ဓာတ်သိမှု ပညာရပ်အကြောင်းကို
ဝါသနာနှင့် သုတေသီပညာသင်များ
အတွက် ပညာပွားများ၍ အကျိုးကျေးဇူး
များစေရန် ထက်သန်သည့်စိတ်စေတနာ
ဖြင့် ဖော်ထုတ် ရေးသား တင်ပြလိုက်
ရပါသည်။

သို့သော် ယခုတင်ပြခဲ့သော
အကြောင်းအရာများသည် စာဖတ်သူ
ဝါသနာရှင် သုတေသီများ ပညာရပ်၏
သဘောသဘာဝကို သိမြင်နိုင်စေရန်
တင်ပြထားသော 'ဓာတ်မီးဩဇာပညာ
ရပ်၏နိဒါန်း' အစမူသာရှိပါသေးသည်။

ထိုပညာရပ်သည် လွန်စွာခက်ခဲ
နက်နဲ၍ ဓာတ်တရားတို့၏အပေါ်မှာ
တွေးခေါ် သိမြင်နိုင်မှု အင်အားပေါ်တွင်
အခြေခံမူတည်နေပါသည်။ ဓာတ်လက္ခ
ဏာသဘာဝတို့ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပြီး
ဓာတ်သိမှုပညာ အဆင့်အတန်းမြင့်မား
လျှင် မြင့်မားသလို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
ဓာတ်မီးဩဇာပညာရပ်၏ ထိပ်တန်း
အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရရှိပြီး 'လောကီ
ဝိဇ္ဇာရေသိဒ္ဓိ' အကျိုးထူးများကိုပင် ခံစား
ရရှိနိုင်သည့် ပညာရပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့ပါ၍ ဝါသနာရှင် သုတေသီ
ပညာသင်များ ရှေ့ဆက်လက်၍ ပညာ
ပွားများ ဉာဏ်ကစား၍ လိုရာပညာရပ်
များကို တိုးပွားဆက်ခံနိုင်ကြပါစေဟု
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါသည်။

အားလုံးပညာပြည့်ဝနုလုံးလှ၍
လောကအကျိုးသယံပိုးနိုင်ကြပါစေ

ဦးမင်းဇင် (ရွှေနဝင်း)

ထုံးတောင်-အရင်ဓမ္မပီယ ^(ပြောင်) [?]

တရားဒားထုတ်သူတစ်ယောက်အကြောင်း

အညတရသာသနာအာဇာနည်

သုဘရာဇာကြီးဦးမြသီး၏ အပြောအရ တစ်ချိန်က သည်နေရာမှာ သုသာန်ကျောင်းငယ်လေးတစ်ကျောင်းရှိ၏။ ထိုကျောင်းငယ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးသည်။ ဦးမြသီး အသက် ခပ်ငယ်ငယ် သုဘရာဇာဖြစ်ခါစက ဤသုသာန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သုသာန်စုတင် ဆောက်တည်ရန် ကြံရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သုသာန်နှင့်အနီးငယ်ဝေးသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ နေအချိန်တွင် သီတင်းသုံးပြီး ညအချိန်ကျမှ သုသာန်အတွင်းသို့ ကြွရောက် စုတင်ဆောင် တရားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲကိုတော့ နေ့စဉ်ပုံမှန် နံနက်စောစောဆွမ်းခံကြလေ့ရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ထိုသို့ သီတင်းသုံးသည်ကို အိမ်ထောင်ကျစ ဦးမြသီးထို့ ဇနီးမောင်နှံက အလွန်ကြည့်ညို၏။ နောက်တော့ ဦးမြသီး စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်။ သုသာန်မှာက စွန့်ပစ်ထားသော ခေါင်းပျဉ်တလား၊ ခုတင်ပျက်သစ်သား အတိုအစတွေများစွာရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းများကိုအသုံးပြု၍ သုသာန်၏အနောက် မြောက်ယောဂုလယ်တွင်းဝပ်မှာ ကျောင်း

လေးတစ်ဆောင် သူစိတ်ကူးနှင့်သူ ဆောက်သည်။ နောက်တော့ သူစိတ်ကူးကို သိသွားကြပြီး သုသာန်မှာ အုတ်ဂူများလာလုပ်ပေးလေ့ရှိသည့် ပန်းရန်ဆရာတွေကပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောက်လုပ်ပေးကြသည်။ ဦးမြသီး၏ ဇနီးကလည်း မြို့ဈေးကိုသွားပြီး လိုအပ်ရာရာတို့ကို ဝယ်ပေးတတ်၏။

သို့ဖြင့် သုံးပင်ပတ်လည် တစ်ထပ်ကျောင်းငယ်လေးတစ်ဆောင် သစ်သစ်ရပ်ရပ်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဦးမြသီးကမူ သူစိတ်ကူးရှိရာကိုသာ လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကိုတော့ အကျိုးအကြောင်းမလျှောက်ဝံသေးပါချေ။ ဒီလိုကျောင်းမျိုးကိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီးက နေထိုင်သီတင်းသုံးလိမ့်မည်ဟု မမှော်မှန်းရုံရှာပေ။ ကျောင်း၏ အခင်းအကာအရံဟူသမျှ သုသာန်ကရသည့် သစ်သားများသာ ဖြစ်၏။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့ကျောင်းလေးအတွင်းမှာလုပ်ထားသည့် ခုတင်ညောင်စောင်း၊ ဆွမ်းစားစားပွဲ၊ သပိတ်စင်ကစပြီး ခေါင်းတလားကရသည့် ပျဉ်ချပ်များ ဖြစ်၏။ ကျောင်းအောက်ထပ် မြေပြင်ပေါ်မှာလည်း အုတ်ဂူအဟောင်းအပျက်များကရသည့် အုတ်ခဲဂျိုး၊ အင်္ဂတေကျိုးများကို

ထုထောင်းပြီး ညီညီညာညာခင်းထား၏။ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်ရာ အပေါက်ပုမှာမူ အုတ်ဂူလုပ်ရာမှပိုသည့် ဘိလပ်မြေ၊ ထုံးသတို့နှင့် မဆလာစပ်၍ သစ်သစ်ရပ်ရပ် အချောကိုင်ခင်းပေးထားလေသည်။

ထိုသို့ ကျောင်းငယ်လေးကို သူတို့စိတ်ကူးရှိသရွေ့ ဆောက်လုပ်ပြီးကြတော့မှ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ညောင်ပင်အောက်ကို မဝံ့မရံနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် သွားရောက် လျှောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကမူ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ကရုဏာသက်စွာ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး ဘေးနားမှာချထားသော သပိတ်အိတ်ကို လွယ်ကာ သူတို့ကျောင်းလေးရှိရာကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းအပ်ပွဲကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဦးမြသီးထို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မှုမှာ ပြောမပြနိုင်တော့ပေ။ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးသော သုသာန်ကျောင်းသည် ဦးမြသီး၏လက်ရာ၊ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ကျောင်းမူချည်းဖြစ်၏။ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ အလို့နည်းသော ကိလေသာခေါင်းပါးစေသည့် ခုတင်၊ ခုတင်အကျင့်တွေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခဲ့

ဘုရားကိုအချိန်ပြည့်အားထုတ်နေသော
တောင်းနည်းသော စသည်ကိုယ်ကျင့်
သီလတွေနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း
တို့ကို ကိုယ်တိုင်ကျောင်းသတ်လုပ်
ပျော်စွာခွင့်ရကြသည့် ဦးမြသီးတို့ ဇနီး
သတ်နှစ်ယောက်၏ သမီးတို့မှာ မြတ်
စွာဘုရားရှင်ကို ပုဗ္ဗရုံကျောင်းတော်ကြီး
သောက်လျှာနှင့်ရသည့် ဒီဇာအကျောင်း
အကြီး၏ဝမ်းမြောက်မှုနှင့်မိမိ နှိုင်းယှဉ်
သောက်ပါပေရဲ့ဟု ရဟန်းတော် အရှင်
ဝေဓက မုဒိတာဖွားလိုက်မိပေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း အခါ
အခွင့်သင့်တိုင်း ဦးမြသီးတို့မောင်နှံကို
ဘုရားစကား ဆုံးမစကားများ မိန့်ကြား
သတ်၏။ ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုးဖို့ သီလ
စောင့်ဖို့၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီရိုင်းပင်း
ဆတ်ဖို့ စသဖြင့် အလှည်းသင့်တိုင်း
မိန့်ကြား၏။ ထိုသို့ ဘုန်းတော်ကြီးကို
ကျောင်းလျှာ၍ ဩဝါဒတရားတော်များ
ကို နာခံရသည်မှစပြီး ဦးမြသီးတို့ ဇနီး
မောင်နှံမှာ မိုးဦးကျ ဟားရှာ ငါးရှာတတ်
သော ဒုစရိုက်မှုများကို ရာသက်ပန်

စွန့်လွှတ်လိုက်တော့၏။
စောစောပိုင်းကတော့ ဘုန်းတော်
ကြီးသည် မြို့ထဲသို့ ပတ္တပိုက်ဆွမ်းခံကြွ
ရောက်ပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာမှာကား
သား၊ ငါးဟင်းလျာများကို ဘေးဖယ်
ထုတ်၍ ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိ၏။ နောက်ပိုင်း
တွင်မူ ဘုန်းတော်ကြီးကို သက်သတ်
လွတ်သိုးဆောင်နှုန်းသိရှိကြပြီး မြို့လူထု
ကလည်း သား၊ ငါးဟင်းလျာများကို
မလောင်းလျှာကြတော့ပေ။ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်၊ ပဲဟင်း စသော သက်သတ်

လွတ်ဆွမ်းဟင်းများနှင့် သစ်သီးသစ်နှံ
များကိုသာ အလှူပယ်လောင်းလျှာကြ
တော့၏။ ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း
ဘုန်းတော်ကြီး၏ အဆုံးအမကိုယူ၍
ထိုအချိန်မှစပြီး သက်သတ်လွတ်စား
သောက်ကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် နေ့စဉ် ပတ္တ
ပိုက်ဆွမ်းခံ၍ တစ်နေ့မှာ တစ်ထပ်
ထပ်သောဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးလေ့
ရှိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကျင့်သီလကို
သိလာကြသော မြို့နေလူထုက ကြည်
ညိုလေးမြတ်လာကြရာ ဦးမြသီးတို့၏
သုသာန်ကျောင်းလေးကိုဖျက်၍ ပိုမို
ခမ်းနားသောကျောင်းကို ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းလိုကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက

လျှောက်ထားသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးက လက်မခံတော့ပေ။ ထိုအချိန်က မူ ဦးမြသီးတို့ရှိရာ သုသာန်တစ်ဝိုက်မှာ ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ တရားဓမ္မသံတို့ဖြင့် အမြဲဝေစည်နေလေ့ ရှိသည်။

ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ၁၈၀၆ ကြေးကြောင့် သင်္ချိုင်းစောင့် သုဘရာဇာကြီးများဖြစ်လာသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ရွှေ၊ ငွေရတနာ၊ စည်းစိမ်အပြာပြာတို့ထက် သာလွန်သည့် သဒ္ဓါတရား တည်းဟူသော ဓမ္မရတနာကို ကောင်းစွာ သိမ်းထုတ်စုဆောင်းခွင့်ရနေတော့သည်။ ယခုအချိန်မှာ သူတို့လင်မယားကို သုသာန်မှ ထွက်၍ မြို့ထဲမှာ ခမ်းခမ်းနားနားထားမည်ဆိုဦးတော့ ခေါင်းခါလွတ်တော့မည်။ နေ့စဉ် ဘုန်းတော်ကြီး မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံကြွရာမှာ သူတို့တလေးရှေ့မှ ဖူးမြော်ကန်တော့ကြပြီး ကောင်းနိုးရာရာ ဆွမ်း၊ သစ်သီးများကို ဦးဦးဖျားဖျား လောင်းလှူခွင့်ရနေသည့် ပိတ်အဟုန်ကို မည်သည့်စည်းစိမ်တို့နှင့်မျှ မလဲလှယ်နိုင်တော့ပေ။

သို့သော် ထိုအခွင့်အရေးနှင့် ထိုကုသိုလ်တို့ကို ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံ အပါအဝင် မြို့နေလူထုတို့ တာရှည်မရလိုက်ကြပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာ၊ လေရောဂါ စွဲတပ်လာသည်။ အနှစ်နှစ်အလလက မြိုးခြံစွာ ကျင့်သုံးခဲ့သည့်ဒဏ်က ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်အခြေအနေပင်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟမမြွက်ကြားသော်လည်း ရိပ်မိသော ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံက တတ်နိုင်သမျှ ဆေးဝါးစုစည်းများ လှူဒါန်းကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို အတန်တန်လျှောက်ထားတောင်းပန်၍ ယာဂုဆွမ်း (ဆန်ပြုတ်) ကို နံနက်တိုင်း ဘုဦးပေးဖို့ ဆက်ကပ်၏။ သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီး၏ဝေဒနာက သက်သာခွင့်ရသည်မထင်ရပေ။ ဝေဒနာကို သည်းခံ၍ မိမိလျှောက်နေသည့် ဓမ္မလမ်းကြောင်းအတိုင်း မတိမ်းမစောင်းရအောင် ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေသော ဘုန်းတော်ကြီးကို ဦးမြသီးတို့ စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်နေရတော့သည်။

ထိုနေ့က ဦးမြသီးတို့လင်မယား နံနက်စောစောယာဂုဆွမ်းသွားကပ်တော့သုံး၊ လေးဇွန်းမျှသာ ဘုဦးပေး၏။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို နေ့စဉ်တရားမှန်မှန်အားထုတ်ဖို့အမိန့်ရှိ၏။ ယနေ့ ဆွမ်းခံမကြွ

တော့ကြောင်းလည်း မိန့်မြွက်၏။ ထို့နောက် ဦးမြသီးတို့လင်မယားကို -
“ဘုန်းကြီးတရားအားထုတ်မည်ဖြစ်၍ ကျောင်းတံခါးကို အတွင်းမှပိတ်ထားမည်။ နောက်သုံးရက်ကြာမှ တံခါးကို ဖွင့်ပါ။”

ဟုမှာကြားပြီး ကျောင်းတံခါးကို အထဲမှ မင်းတပ်ထိုး၍ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဦးမြသီးတို့မောင်နှံလည်း စိုးတရွံ့နှင့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှ အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေရ၏။ တံခါးကြားမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို တရားထိုင်လျက်သာတွေ့နေရသည်။

သုံးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်တကွ မြို့သူမြို့သား အချို့ပါ ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ကြသောအခါ တံခါးက အလိုက်သင့်ပွင့်လာ၏။ အထဲမှ မင်းတပ်ထိုးမထားတော့ပေ။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း တရားထိုင်လျက် အနေအထားမှာပင် တွေ့ရ၏။ ဦးမြသီးက ရှိခိုးဦးချ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကို ခပ်တိုးတိုးလျှောက်ထားသည်။ စကားပြန်မရပေ။ ဦးမြသီး ဘုန်းတော်ကြီးအနားသို့ကပ်၍ သေချာစမ်းသပ်ကြည့်ကာမှ ထိုင်လျက်ပျံလွန်တော်မူနေမှန်း သိရတော့၏။ လူသေကောင်များစွာကို လက်ပွန်းတတီး ကိုင်တွယ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ဖူးသော သုဘရာဇာကြီး ဦးမြသီးတစ်ယောက် ဘုန်းတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကြုံတွေ့ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်တွေ့ခြေတွေ ကွေးလို့ဆန့်လို့ အလွယ်တကူရ၏။ လူသေကောင်တွေလို အသားအရေက အေးစက်၍မနေ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးပင်ရှိ၏။ ပက်လက်လှန်ချ၍ရ၏။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပေးလို့ရသည်။ ပျံလွန်တော်မူသောဘူးထင်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက် စမ်းသပ်ကြည့်သေးသည်။

ထိုသို့ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပုံမျိုးရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မြောင်မြို့ဇာတိသား လူအမည် ဦးခင်မောင်ကျော်၊ ရဟန်းဘွဲ့ ဦးခေမာစာရ၊ ပညာအရည်အချင်း ရှေး (၁၀) တန်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ဆိပ်ကမ်းငါးလုပ်ငန်းမှ စာရေးကြီး။

၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံမှာ ရဟန်းဘောင်တက်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ မဟာစည်ရိပ်သာကြီးမှာ တရားအားထုတ်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ

ရွှေတောင်ကုန်း မဟာစည်ရိပ်သာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံး။ ရိပ်သာများမှာ နေ့စဉ်ကပင် သပိတ်တစ်လုံး၊ သက်န်းသုံးထည်နှင့် နိသဇ္ဇမူတင်များ ဆောက်တည်ခဲ့။

၁၉၉၁ ခုနှစ်ကုန်မှာ တောရဆောက်တည်ရန် ထွက်ခွာ၊ မည်သည့်အရပ်သို့ တောထွက်တော်မူမှန်း မသိကြ။

၁၉၉၂ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်မှာ မြစ်ကြီးနားမြို့အထက်ပိုင်း တောင်ပေါ်ရွာတစ်ရွာ၏ မနိမ္မဝေး တောအုပ်ထဲက ကျောင်းကလေးမှာ ကျောင်းတံခါးပိတ်ပြီး (၇) ရက် တရားအားထုတ်ရာ (၇) ရက်ပြည့်၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်သောအခါ၌ တရားထိုင်လျက် ပျံလွန်တော်မူမှန်းသိကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဈာပနာကိစ္စအဝဝကို ဦးမြသီးတို့ဇနီးမောင်နှံကပင် ကျောင်းဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအဖြစ် သင်္ဂြိုဟ်ပူဇော်ခွင့် ရကြသည်။ မြို့နေလူထုနှင့် ပန်းရန်ဆရာတွေက ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး၏အရိုးတော်များကို သုသာန်အတွင်းမှာပင် အုတ်ဂူပြာသာဒ်ဆောက်လုပ်၍ စည်ကားခမ်းနားစွာ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ မြို့ခံဆရာတော်ကြီးများ ကြွရောက်ချီးမြှင့်၍ အသုဘရှုပွားကြသည်။ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသက ကြွမြန်းလာမှန်းမသိ၊ ဘွဲ့အမည်တော်ကိုမျှ ကောင်းစွာ မသိရှိလိုက်ကြရသော မထင်မရှား ရဟန်းမြတ်တစ်ပါးသည် မြတ်ဗုဒ္ဓအလိုကျ တရားဓမ္မကို စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်တော်မူပြီး ဦးမြသီးတို့လင်မယားနှင့်တကွ နီးစပ်ရာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သာသနာ့အမွေများကောင်းစွာချန်ထားရစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ဦးမြသီးတို့လင်မယားက တစ်ယောက်တစ်လဲ မမောမပန်းပြောပြ၍ အရှင်ဝိဝေဏကြားသိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့အပြောနှင့်ပင် ထိုဘုန်းတော်ကြီးကို အရှင်ဝိဝေဏအလွန်ကြည်ညိုလှသည်။ ယခုအခါ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးများဖြစ်ကုန်ကြသော ဦးမြသီးတို့လင်မယား၏ စရုဏအင်အားနှင့် ပါရမီဓာတ်ခံတို့ကိုလည်း အရှင်ဝိဝေဏအဖို့ ကောင်းစွာရိပ်စားပါသည်။ လူတို့၏ ထူးဆန်းလှစွာသော တံပါရမီတို့လည်း အရှင်ဝိဝေဏ အားအံ့ပွဲမိပေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အနေမှာ မြတ်စွာဘုရားသာရှိနေပါလျှင်

ရပ်ပေါ်မှာ တွယ်လွန်နေရာသော သူငွေကြီးနှင့် သူဘရာဇာလင်မယား ဘီလီးယားရာဝတီကို မေးလျှောက်ကြည့် သူတ်ချင်ပါသည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြာဖြာတို့နှင့် သောကအလယ်မှာ မာန်ဝင်ထည်ခဲ သောသူငွေကြီးမှာ ဒါနကလည်း အယောင်ဆောင်၊ သီလကလည်း ပြောင်ရောင်၊ ဘာဝနာသီခေါင်လှတဲ့ အပြစ်နှင့် ဘဝတစ်သက်တာ အစုန် သမ်းလျှောက်ရင်း သံသရာကြောမှာ နှောတော့မည်။ သူသာန်စောင့်သူဘရာဇာဇနီးမောင်နှံကတော့ သူတော်ကောင်း ဗုဒ္ဓါလံကို ချဉ်းကပ်မိ၍ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက် မြင့်သထက်မြင့်တက် လေတော့မည်။

ကြောက်စိတ်ကိုချဉ်းကပ်ရှင်းလင်းခြင်း

အရှင်ဝိဝေကမှာ အုတ်ဂူတွေ၊ ခြံပုံတွေ၊ ရေအိုင်၊ ရေဗွတ်တွေကို ဆတ်မီးထိုးပြီး ရှောင်တွင်းရင်း သတ်နှင့် သောက်လာရသည်။ သူသာန်၏အကာ ထည့်အခါမှာ တစ်ပါးတည်း သာမန် သတ္တိ သာမန်သမာဓိနှင့်တော့ စိတ်တွေ မျောက်ချားရှူးသွပ်ဖွယ်ရာပဲရှိ၏။ အသိ ဘုရားမှာ အကြောက်တရားမကပ်လာ စေဖို့ စိတ်မှာအကြောက်မဝင်လာစေဖို့ အာယဂတာသတိကို အထူးစူးစိုက်ပြီး သောက်သွားနေစဉ်မှာ နောက်ကနေ ဆစ်စံတစ်ယောက်ကပ်လိုက်လာသလို ခံစားရ၏။ နောက်ကျောမပုံသဖြင့် နောက်ကို မကြာခဏပြန်လှည့်ကြည့်နေ ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း သတိထား သောက်လာရင်း ဘုန်းတော်ကြီး၏ အုတ်ဂူပြာသာဒ်ရောက်ခါနီးမှာ မြေပုံ ဆစ်ခဲ၏မြေပိုဒ်အပေါ်က ဝါးထရံအကျိုး အပတ်တွေကြားမှ ရှောခနဲထိုးထွက်လာ သော မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဓာတ်မီးနှင့်သေချာထိုး၍ကြည့် သူတ်မှ လက်ကောက်ဝတ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ် သော အဝါနှင့် အနက်ကျား ငန်းတော် ဘူးမြွေကြီးဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင်ကြီး တွေက မြွေလောကမှာ မြွေဘုရင်လို သတ်မှတ်ထားကြ၏။ အဆိပ်အင်မတန် ငြင်းသော်လည်း လူကိုတော့ ဒုက္ခမပေး သူ သိထား၍ အရှင်ဝိဝေက သက်ပြင်း သန်ချက်ချပြီး ရွှေဆက်လျှောက်သွား သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဝူပြာသာဒ်ကို မျောက်ခင်က ဘေးပတ်လည်မှာ ချွံနွယ် ဝိတ်ပေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေသော်လည်း

ဂူနားဝန်းကျင်မှာတော့ သန့်ရှင်း၍နေ၏။ ဦးမြုသီး၏ဇနီး အဘွားကြီးက ဘုရား တစ်ဆူလို သဘောထားပြီး နေ့စဉ်လိုလို လာရောက်ရှင်းလင်းလေ့ရှိသည်။ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများလည်း ဆက်ကပ်လေ့ ရှိ၏။

အရှင်ဝိဝေကရောက်ရှိသွားတော့ တောပန်းလေးများကို ညောင်ရေအိုး နှင့်ကပ်လျှာထားတာတွေ ရပြီး စိတ်ထဲမှာ ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးမြော်လိုက်ရသလို အေးချမ်းသွား၏။ အားရှိသွား၏။ ဘုန်း တော်ကြီး၏ သံဃာဂုဏ်ရည်တို့ကို မှန်း ဆပြီး အရှင်ဝိဝေက အုတ်ဂူပြာသာဒ်ကို ရှိသေဓာ ရှိခိုးဦးချလိုက်သည်။ ထိုအခါ တွင်မှ သတိနှင့်တင်းထားသောစိတ်တို့ ပြေလျော့သွားပြီး လွတ်လပ်မှုကို ခံစားရ သလိုဖြစ်သွား၏။ အရှင်ဝိဝေက ဝါး တောင်ငွေကို အုတ်ဂူနံရံမှာထောင်ထား လိုက်သည်။ သပိတ်လွယ်ကို ချွတ်ပြီး အနားမှာ အသာချလိုက်၏။ သပိတ်ထဲ က နေရာထိုင်သားရေနွယ်ခင်းကို ထုတ် ယူပြီး အုတ်ဂူ၏လေကွယ်မိုးကွယ်အရပ် ကို မှန်းပြီး ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ သပိတ် ထဲက ရေဘူးကိုထုတ်ပြီး တစ်ငုံလောက် မော့သောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာအေး သွား၏။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အုတ်ဂူပြာသာဒ်ကြီးကို နောက်ကျော ပေးပြီး တင်ပျဉ်ဖို့ ခွေထိုင်လိုက်သည်။ ပခုံးပေါ်မှာခေါက်တင်ထားသော နှစ် ထပ်ဒုက္ခင်သင်္ကန်းကြီးကိုလည်း ဖြန့်ယူပြီး ဦးခေါင်းကစ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ခြုံလိုက် သည်။ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံ သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ နံဘေးမှာ သွားလေရာ ယူ ဆောင်လေ့ရှိသော သပိတ်နှင့် တောင် ငွေကလည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ် ယောက်အနားမှာရှိသလို စိတ်ထဲမှာ အားတက်၏။

အရှင်ဝိဝေကအဖို့ သည်လိုနေရာ မျိုးမှာ သည်လိုပုံစံဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား များ ပွားများအားထုတ်ဖို့ နှစ်အတော် ကြာအောင် ကြိုးစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှလွဲ၍ အားကိုး စရာမရှိသောအခြေအနေကို ကိုယ်တွေ့ ကြုံရခြင်း ဖြစ်၏။ သာမန်အသိ၊ သာမန် စိတ်မျိုးနှင့် မည်သို့မျှ လက်မခံနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်၏။

နောက်ကျောဘက်မှာ ကပ်နေ သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ အုတ်ဂူ ပြာသာဒ်၊ ရွှေမာက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တွေ၊ မြေပုံအုတ်ဂူတွေနှင့် ရေအိုင်၊ ရွှံ့

ပွတ်တွေ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ ဓာတ် မီးမပါလျှင် ပြေးစရာမြေမရှိတော့။ စိမ်း ရွှေရွှေအနံ့အသက်တွေနှင့် အလောင်း ကောင် မီးလောင်သောညှော်နံ့တွေက ယခုတိုင်ရနေဆဲ။ သူငွေကြီး၏ ရုပ် အလောင်းကောင်ရှိနေသော ဇရပ်ကြီး ကလည်း ယိမ်းထိုးပြီး ကိုယ့်ဆီကိုရွှေ လာနေသလိုလို ညည်းညူသလိုလို၊ လေ တိုးသလိုလိုကြီးကလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည့် သူသာန်ညအမှောင်။

အရှင်ဝိဝေကသည် အလုပ်ကို ဘာကြောင့်လုပ်ဖြစ်သလဲ၊ ကြောင်းကိုး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်မိသည်။ ဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားတော်တွေကို ယုံကြည်လို သည်လိုမျိုးကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကို လုပ်ဖြစ်သည်ဟု အမြေထွက်၏။

ယခုအချိန်မှာဆိုလျှင် ရန်ကုန် မြို့လယ်ကောင်က စာသင်တိုက်မှာ မိမိ ၏သီတင်းသုံးဖော်တွေ၊ မိမိ၏မိဘဆွေ မျိုး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတွေ ဝိမ်ကျကျ နှင့် တီဗွီ၊ ဝီဒီယိုကြည့်နေကြချိန်မှာ ငါ ကတော့ သူသာန်သီချင်းမှာ ညဉ့်လုံး ပေါက်တရားထိုင်နေ၏။ သူတို့ကတော့ ငါ့အဖြစ်ကို သိကြမှာမဟုတ်၊ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ပြီး ဝမ်းနည်းနေမိပြန်သည်။

သို့သော် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့တရားထိုင်ဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံ ကို ဘယ်သူခံစားဘူးသလဲ၊ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူထားတဲ့ဒီလိုအကျင့်မျိုးတွေ ကို ကျင့်ဖူးတဲ့သူ ယခုခေတ်မှာ ဘယ် လောက်ရှိမှာလဲ၊ ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို ကျောင်းထဲမှာ၊ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရနိုင်ဘူး။ ခြေထောက်တွေဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး ယိုင်လဲမတတ်ကြောက်စိတ်တွေ၊ ခန္ဓာကြီးတစ်ခုလုံးဖောင်းပွပြီး ဆံပင်တွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်ပြီလို့ထင်ရတဲ့ ကြောက် စိတ်တွေ၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ သေမလောက် ကြောက်တဲ့စိတ်တွေရှိနေပါလားလို့ သိ လိုက်တာမျိုး။

ဒီကြောက်စိတ်တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာရသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန် မေးကြည့်တော့ သေမှာကိုကြောက်တာ ဟု စိတ်ကဖြေ၏။

ဒါဖြင့် ဇရပ်ပေါ်က သူငွေကြီး ကကောမကြောက်တော့ပါလား။

သူငွေကြီးကဘယ်ကြောက်တော့ မလဲ၊ သေပြီပဲ။ သေပြီး စိတ်မရှိတော့ မကြောက်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါဖြင့် စိတ်မရှိရင်မကြောက်ဘူး ပေါ့။

ငါကတော့ မသေသေးတော့
စိတ်ရှိနေမှာပဲ။ စိတ်ရှိနေရုံနဲ့ မကြောက်
အောင် အာလုပ်ရမှာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မေးကြည့်၏။

ကြောက်စိတ်ကို ရှုမှတ်မှုနဲ့ပယ်လို့
အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ ဒေါသ
ကိုယ်ပြီးလို့ မကြောက်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါဖြင့် ဒီသင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာ
တွေ၊ ယောက်ျားအာဇာနည်တွေလည်း
မကြောက်ကြဘူး။

ငါကတော့ သုဘရာဇာလည်း
မဟုတ်၊ အာဇာနည်လည်းမဟုတ်၊ သေ
ရမလောက်ကြောက်ရအောင် သုသာန်
မှာ ဘာတွေရှိလို့လဲ။

သုသာန်မှာ တစ္ဆေသရဲ၊ ဗြိတ္တာ
တွေပဲရှိမှာပေါ့။ ငါကသူတို့နေရာကိုလာ
တော့ ခြောက်ချင်လည်းခြောက်မှာပဲ။
သူတို့ခြောက်ပြီး သေမှာကို ကြောက်
တာလား။

သေရမှာကို ကြောက်တယ်ဆိုရင်
သေခြင်းက ဘယ်မှာလဲ။ သေခြင်းက
အပြင်မှာမရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ်တွင်းမှာပဲရှိတာ။
ငါတယ်မှာနေနေ၊ သုသာန်မှာပဲနေနေ၊
ကျောင်းမှာပဲနေနေရှိနေမှာပဲ။ ဘာကို
ကြောက်နေရမှာလဲ။

သေလောက်အောင် ကြောက်ရ
အောင်လည်း ငါ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခ
အကြီးအကျယ်ပေးခဲ့တာမရှိဘူး။ ရဟန်း
ဖြစ်သည်ကစလို့ ကိုယ်ကျင့်ဝိနည်းကို
လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းပြီး ဘုရားဟော
ဒေသနာတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ကျင့်
ခဲ့တာပဲ။ ဘုရားက သီလဖြူစင်တဲ့ သူမှာ
အားငယ်စရာ၊ ကြောက်စရာမလို ဘူး။
ရဲရင့်တယ်လို့ဟောထားတာပဲ စသဖြင့်
ဆင်ခြင်သုံးသပ်၏။ လက်တွေ့နယ်မှာ
အသုံးချနိုင်အောင် ဆည်းပူးခဲ့သော ဓမ္မ
ဒေသနာများကို ကိုယ်တွေ့၊ စာတွေ့
ပေါင်းစပ်အသုံးချဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါသည်
ပင် ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်၏။ ပညာ
ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ဖြစ်၏။ ဝီရိယဖြစ်၏။ ဒီလို
ဆင်ခြင် ပွားများ သုံးသပ်မှုတွေ အား
ကောင်းပြီး ပါရမီတွေ ရင့်ကျက်စေဖို့
မရဏာနုသတိဘာဝနာကို အားထုတ်
ဖို့ လိုအပ်ပေသည်။

(ဆက်ရှန်)

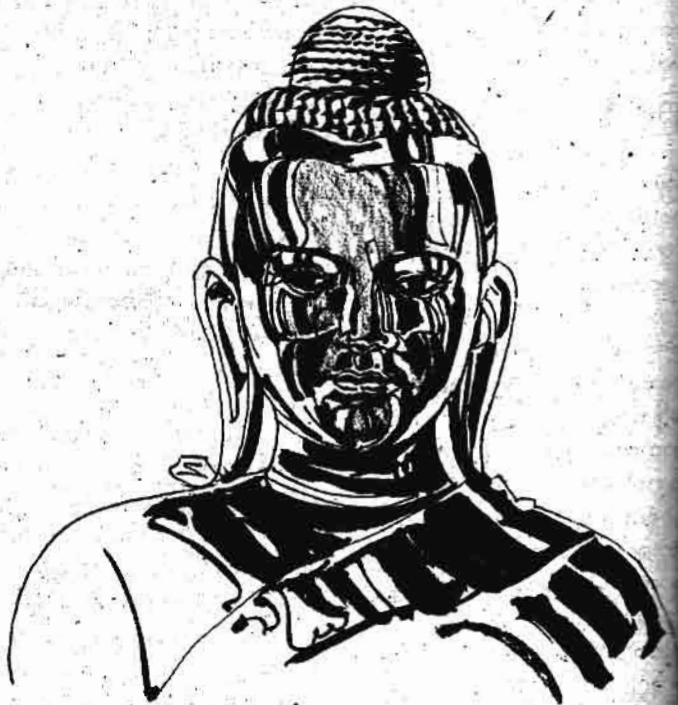
ထုံးတောင်အရှင်ဓမ္မပီယ(ပြောင်)
ကျမ်းကိုး -

ဓမ္မပီယဆရာတော်၏ 'ခားတစ်
ချောင်းရာဇဝင်အတွေးသစ်'ဆောင်းပါး

မှ -

ဘုန်းခေါင်

သုံးလောကဦးလျှောက်
ရွှေဘုန်းခေါင်တံယံတော်မြတ်ကြီး၏
အာဝေဏိတဂုဏ်တော်တို့ပူဇော်ပြီး
ပလ္လင်များတိုလှေလာကြည့်ချင်

သီတင်းကျွတ်လဆန်းထဲရောက်
လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင်
ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို တင်ပြ
လိုပါသည်။ ဇာတိပဋိသန္ဓေကာလမှ
ယနေ့ လောကဝေါဟာရသက်တမ်း
(၇၀) မှ အစွန်းနှစ်များ တိုးတိုးလာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ဝေါဟာရအသက် တစ်နှစ်ပြီး
တစ်နှစ်တိုးလာနေသည်ကို ကျွန်ုပ်၏
ငယ်ဆရာဖြစ်တော်မူသော သက်တော်
ရှည် ဆရာထော် ဦးဂန္ဓမာ၏ ဩဝါဒ
စကားတစ်ခုကို နှစ်ပေါင်း (၆၀) ကျော်
လွန်လာခဲ့သည်တိုင် ယခုပင်ဆုံးစကား
မိန့်ဟာသွားသလို နားတွင် စွဲထင်နေပါ
သေးသည်။

ဆရာတော်မိန့်ဆိုခဲ့သည့် စကား
မှာ -
“လိုချင်တာက စာကွ (ပညာ)
မလိုချင်တာ ရနေတာက ဝါ (အသက်)
ကွ”

ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။
အဦးအစ စကားကို ပြန်စလေ့
သီတင်းကျွတ်လဆန်း ရောက်ပြီဖြစ်
လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
ပူဇော်ထိုက်သူများကို ပူဇော်ရန် မလွှဲ
ရှေးဦးကပင် သဒ္ဓါအာရုံထားနေပြီဖြစ်
သည်။

ထို့အတူပင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်
ကလည်း ကျွန်ုပ်အား သီတင်းကျွတ်

ကျွတ်ပြီမို့ တတ်စွမ်းသမျှအစုစုဖြင့် အခါလောင် ရောက်ရှိလာနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်သည်။ တပည့်များဖြစ်သော မောင်စောလှမြင့်၊ မောင်သိန်းမြင့်နှင့် မောင်ခင်မောင်ဝင်းတို့လည်း ဆုံနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝါသနာအတိုင်း အစ်ယောက်တစ်မျိုးကျစ်ဖြင့် အမေးသုံးခုတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို တောင်းဆိုနေကြပါတော့သည်။

• ပထမအမေးက မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကန်တော့သည့် ဗုဒ္ဓဇောမနာဂါယာနှင့်တကွ အာဝေဏိကတော်တော်များကို ပြောပြရန်။

• ဒုတိယအမေးက မြတ်စွာဘုရားရှင် အလောင်းတော်ဘဝများစွာ မိမိ၏အဘွားကို လှူခဲ့ခြင်းရှိ မရှိ၊ လှူခဲ့လျှင်လှူခဲ့ဘူး နောက် အဓိဋ္ဌာန်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဆို ပြောရန်။

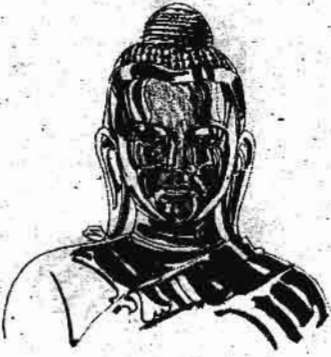
• တတိယအမေးမှာမူ ပလ္လင်များအကြောင်း ပြောပြရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြပါတော့သည်။

(မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ယခုကျွန်ုပ်အရေးသားသောစာစုများမှာ ကျွန်ုပ်၏အမည်များအား ပြောပြခဲ့သော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရလွှာဝင်းကြီးတွင် အညွှန်းသွင်း ရေးသားရခြင်းမှာလည်း အထူးလှပလှပလှပ၊ ညီငယ်၊ ညီမငယ်များနှင့် စာပေလေ့လာရန် အချိန်မပေးနိုင်ကြသော စာချစ်သူမိတ်ဆွေများအတွက်သာ ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြားအမည်များနှင့် ဆရာကြီးများအတွက် အထူးကြောင်း ရိုးသားစွာတင်ပြလိုက်ပါသည် - စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များ၏ မေးခွန်းများကို အစဉ်အတိုင်း ဖြေဆိုခဲ့ပါသည်။

ပထမအမေးခွန်း၏အဖြေမှာ -

• ဗုဒ္ဓဇောမနာဂါယာ - ဗုဒ္ဓဇောမယ ဗုဒ္ဓဇောမည ဓမ္မသဒ္ဓါဂုဏ်တော်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဝုဏ်တော်များတည်း။ ထိုဂုဏ်တော်များကား တခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်မဆိုင်၊ မရနိုင်သောဂုဏ်တော်များဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓနိယောဓမ္မဂုဏာ၊ နအညေသန္တိ ဗုဒ္ဓဓမ္မာဟ ပါတိကသုတ်၊ သင်္ဂီတိဋ္ဌိကာ၌ ဖွင့်ပြသည်။ ထိုသို့ တခြားသူများနှင့် သောက်ဆိုင်၊ ဘုရားရှင်တို့သာရ

နိုင်သော တသီးတခြားဂုဏ်တော်များဖြစ်၍ပင် ထိုဂုဏ်တော်များကို အာဝေဏိကဓမ္မ (အာဝေဏိကဂုဏ်တော်) ဟု ဆိုရသည်။ (ဒီ-နီ ၃၊ ၁၉၇)

ထိုဗုဒ္ဓဓမ္မများကား -

- ၁။ အတိတ်အဖို့၌ ဘုရားရှင်၏အပိတ်အပင်အဆီးအတားမရှိသောဉာဏ်တော်။
- ၂။ အနဂတ်အဖို့၌ အပိတ်အပင်ဆီးအတားမရှိသောဂုဏ်တော်။
- ၃။ ပစ္စုပ္ပန်အဖို့၌ အပိတ်အပင်အဆီးအတားမရှိသောဂုဏ်တော်။
- ၄။ ဤဂုဏ်တော်သုံးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ကာယကံမှန်သမျှ ဉာဏ်ပါလျက်ရှိ၏။
- ၅။ ဤဂုဏ်တော်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ဝစီကံမှန်သမျှ ဉာဏ်ပါလျက်ရှိ၏။
- ၆။ ဤဂုဏ်တော်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ မနောကံမှန်သမျှ ဉာဏ်ပါလျက်ရှိ၏။
- ၇။ ဤဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒအားဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၈။ ဤဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်သည် တရားဒေသနာ၏ ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၉။ ဤဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်သည် ဝိရိယ၏ ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၁၀။ သမာဓိ၏ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၁၁။ ဉာဏ်တော်၏ ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။ (ဝါ) ပညာ၏ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၁၂။ ဝိမုတ္တိ (အရဟတ္တဖိုလ်)၏ ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ။
- ၁၃။ ဤဂုဏ်တော် (၁၂) ပါးနှင့် ပြည့်စုံ

တော်မူသော ဘုရားရှင်အား အမြတ်အဆော် ဖော်လို၍ပြုမူခြင်းမျိုးမရှိ။

၁၄။ ရုတ်တရက် ကတိတ်ကရိတ် ပြုမူခြင်းမျိုး မရှိ။ (ခွဲတဲချော်တိမ်းပေးအမှားမှားအယွင်းယွင်းပြုခြင်းဟုလည်းဆိုသေးသည် မရှိ။)

၁၅။ ဉာဏ်တော်ဖြင့် မထိရောက်သော အရာဟူ၍ မရှိ။

၁၆။ ရှေးကြီးသုတ်ပျာ လျင်မြန်စွာ ပြုမူခြင်းမျိုး မရှိ။

၁၇။ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သောစိတ်၊ အကျိုးမရှိသောစိတ်ဖြစ်မှုမျိုးလည်းမရှိ။

၁၈။ အထင်အမြင်မမှား၊ အသိဉာဏ်ကင်းမှုမျိုး မရှိ။

ထိုအဝေဏိက ဂုဏ်တော်ကိုပင် ဝိဘင်္ဂမူလဋီကာတွင် မူခဲ့တစ်ဖန်ရှိသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ဗုဒ္ဓဓမ္မတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးကား ဝိဘင်္ဂမူလဋီကာမှ ထုတ်နုတ်၏။ ထိုမူလဋီကာ၌ပင် -

တရားဒေသနာ၏ ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိ ဟူသောစကားအစား သတ္တိ၏ဆုတ်ယုတ်မှုမရှိဟုအရေးအသားမျိုးရှိကြောင်းဆို၏။ (ဒီ-နီ-၃)။ သင်္ဂီတိသုတ် (၁၇၆)၌ ဗုဒ္ဓဓမ္မတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတစ်မျိုးလာသေး၏။

သို့သော် ဒီယဘာဏကတို့ အဆိုဖြစ်သော ထိုဗုဒ္ဓဓမ္မမှာ ရှစ်ထွေးသလိုရှိနေ၏။ မရှုတ်ထွေးသောအဆိုကို ဤသို့မှတ်ဟု ဆိုခဲ့ပြီးသော မူလဋီကာအဆိုအတိုင်း သင်္ဂီတိသုတ်ဋီကာဆရာ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ (အသျှင်ဉာဏ်နွဲ့ရေးသားသော လက်ရေးမူမှ ကူးယူပါသည်။ စာရေးသူ)

ဒုတိယအမေးကို ဖြေဆိုပါသည်။

• အလောင်းတော်ဘဝများက မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပေးလှူခဲ့ကြပါသည်။ နှုတ်တက်ရွှေရွတ်ဆိုပြီး လှူခဲ့သည်မှာ -

ဣမာဟံ အတ္တဘာဝံ ဗုဒ္ဓါနံ နိယျာဒေဝီ။

(ငါသည် ဤခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကို ဘုရားရှင်တို့အား အပ်နှင်းကြည်ဖြူ ပေးလှူပါ၏။)

ဒုတိယအမေးခွန်း၏ ပထမပိုင်းအဖြေ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယပိုင်းအဖြေကို ဆက်ပြီး ဖြေဆိုပါမည်။ ဒုတိယပိုင်းအဖြေမှာ အဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

• အဓိဋ္ဌာန်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းသည် ဆောက်တည်ခြင်း (စိတ်၌စွဲမြဲစွာထားရှိ

ခြင်း) ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စိတ်၌ဗြူဗြူ
ထားရှိခြင်းသည် သဘောတရားရာအရာ
သို့လိုက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ခွဲထား
ပါသည်။

က။ ပုဗ္ဗနိမိတ္တအဓိဋ္ဌာန် - ရှေးအဖို့က
နိမိတ်ပြု၍ စိတ်ဆောက်တည်ခြင်း
စိတ်၌ဗြူဗြူထားရှိခြင်း။

ခ။ အာသိသအဓိဋ္ဌာန် - မိမိလိုလား
တောင့်အပ်သောအကြောင်းအရာ
အတွက် စိတ်ဆောက်တည်ခြင်း။
စိတ်၌ဗြူဗြူထားရှိခြင်း။

ဂ။ ဝတအဓိဋ္ဌာန် - ကျင့်ဝတ်တရားတို့
ကို ကျင့်ကြရန် စိတ်ဆောက်တည်
ခြင်း။ စိတ်၌ဗြူဗြူထားရှိခြင်း။
စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍
အသေးစိတ် ရှင်းပြဖြေကြားပေးလိုက်ပါ
သည်။

တတိယအမေးကို ဆက်ဖြေရပါ
သည်။

◆ တတိယအမေးမှာ ပလ္လင်များ
အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပလ္လင်များကို
အောက်တွင် ရှင်းလင်းဖြေပြလိုက်ပါ
သည်။

ပလ္လင်ကို ဖြေဆိုရာတွင် 'ပလ္လင်
နှစ်မျိုး' က စတင်ရပါမည်။

ပလ္လင်နှစ်မျိုးမှာ -

(က) အာဘူဇနပလ္လင် - နိသီဒတိ
ပလ္လင် အာဘူဇနာ - တင်ယျဉ်ဒေထိုင်
နေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

(ခ) အာသနပလ္လင် - နေထိုင်ဖွယ်
ရာ အခင်းအထူကို ခေါ်သည်။

ထိုအာသနပလ္လင်ကို (၆) မျိုး
အပြား ခွဲထားပါသေးသည်။ ထိုပလ္လင်
များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁။ သေဋ္ဌိပလ္လင်

၂။ ရာဇပလ္လင်

၃။ နာဂပလ္လင်

၄။ ဒေဝပလ္လင်

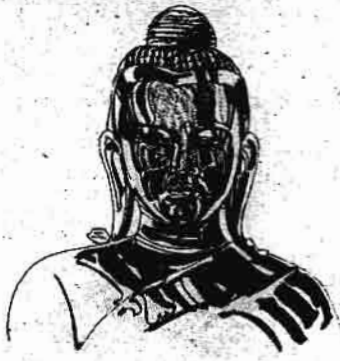
၅။ ဓမ္မပလ္လင်

၆။ ဗောဓိပလ္လင်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁။ သေဋ္ဌိပလ္လင်သည် သူဌေးများ
သုံးသည့် နေထိုင်ဖွယ်ရာ အခင်းအထူပြု
လုပ်သည့်နေရာ။

၂။ ရာဇပလ္လင်သည် အလောင်း
တော် မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီး၏
အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော ရှစ်သောင်း
လေးထောင်သောပလ္လင်များနှင့် ဘုရင်
မင်းမြတ်တို့ အသုံးပြုတော်မူသော ပလ္လင်
ရှစ်ခန်းသည်လည်း မင်းတို့ အသုံး
အဆောင် ဖြစ်သည်။

ပလ္လင်ရှစ်ခန်းတို့မှာ -

◆ နန်းဦးပြဿဒ်တော်တွင်ထား
၍ မင်းတို့အပူဇော်ခံရာ 'ခြင်္သေ့ခံသော
ယံမနေသားဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့်
သီဟာသနပလ္လင်'။

◆ ဇေတဝန်ဆောင်တွင်ထား၍
မင်းတို့ ရတနာသုံးပါးကို ပူဇော်ရာ
'ဟင်္သာရုပ်ခံသော သင်္ကန်းသားဖြင့် ထု
လုပ်အပ်သည့် ဟံသာသနပလ္လင်'။

◆ ဗောင်းတော်ဆောင်တွင်ထား
၍ မင်းတို့တရားစကားနာခံရာ 'ခရုသင်း
ရုပ်ခံသော သရက်သားဖြင့် ထုလုပ်အပ်
သည့် သင်္ခါသနပလ္လင်'။

◆ မှန်နန်းဆောင်တွင်ထား၍ မင်း
တို့ စက်တော်ခေါ် (အိပ်စက်ရာ) ရာ
'ပိတုန်းရုပ်ခံသော ကရဝေးသားဖြင့်
ထုလုပ်အပ်သည့် ဘမရာသနပလ္လင်'။

◆ ဗြဟ္မိကဆောင်တွင် ထား၍
မင်းတို့မှ အိုးမြင့်ရာ၊ နိမ့်ချရာ 'ဆင်ရုပ်ခံ
သော စံကားသားဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့်
ဂဇာသနပလ္လင်'။

◆ မြောက်စမှတ်ဆောင်တွင်
ထား၍ မင်းတို့ ဆင်၊ မြင်း သိမ်းမြန်း
လက်ခံရာ 'ဥဒေါင်းရုပ်ခံသော ပေါက်
သားဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့် မယူရာသန
ပလ္လင်'။

◆ တောင်စမှတ်ဆောင်တွင်ထား
၍ မင်းတို့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရာ သားရဲ
ရုပ်ခံသော ရေသဖန်းသားဖြင့် ထုလုပ်
အပ်သည့် မိဂါသနပလ္လင်'။

◆ အနောက်ပွဲတက်ဆောင်တွင်
ထား၍ မင်းတို့ပူဇော်ခံရာ 'ပဒုမ္မာကြာရုပ်
ခံသော ပိန္နဲသားဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့်
ပဒုမာသနပလ္လင်' တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ နာဂပလ္လင် - နဂါးမင်းတို့
ထိုင်ရာ အထူးအခင်း ဖြစ်သည်။

၄။ ဒေဝပလ္လင်သည် နတ်တို့ စီမံ
၍ထိုင်သောပလ္လင်။

၅။ ဓမ္မပလ္လင် - ဘုရား၊ ဓမ္မ
ဝိဿဇ္ဇကအရှင်များနှင့် ဓမ္မကထိက

ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ နေထိုင်သီတင်းသုံးကာ
တရားဟောသောပလ္လင်။

၆။ ဗောဓိပလ္လင် - အရဟတ္တမဂ်
ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရသမျှ ဤ
နေရာမှ ငါမထတော့ပြီဟု လှလှခိုင်ခိုင်
အဓိဋ္ဌာန်စွဲကာ တင်ယျဉ်ဒေထိုင်နေရာ
ဌာနအထူး ကို ခေါ်သည်။

(ထိုဗောဓိပလ္လင်ကိုပင် မာန်ငါးပါး
ကိုအောင်ပွဲခံရာဖြစ်၍ အပရာဇိတပလ္လင်
ဟုလည်း ခေါ်သည်။)

မှတ်ချက် - ဘုရားဖြစ်ရာပလ္လင်
ဖြစ်သောကြောင့် ပါဠိလို ဗောဓိပလ္လင်၊
မြန်မာလို ဗောဓိပလ္လင် ဟု ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များဆန္ဒကို
တတ်စွမ်းသမျှ ပညာဒါနဖြည့်ဆည်းပေး
ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ
သည် ကျွန်ုပ်မှ ဧည့်ဝတ်ပြု၍ ကျွေးမွေး
ပေးခဲ့သော အစာအာဟာရများထက်
သူတို့စားသောက်လိုသော ဓမ္မအာဟာရ
ပညာဒါနကို နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းပန်း
တသာစားသုံးကြရ၍ ထိုခြင်းငါးပါးဖြင့်
ရိုသေစွာရိုခိုးသွားခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဒန္တာဒုက္ခ၊ ရောဂါ
ဝေဒနာများမှ လွတ်မြောက်ပြီးစ နာလန်
ထဲတွင် အမြတ်ဆုံးဒါနဖြင့် တပည့်များ
ကို အိုးမြင့်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက်
လောကီဆေးပညာနယ်မှ မိုးဒီရာမင်း
အက်သွင်းလိုက်ခြင်းကို ခံရသည့်ထက်
အဆများစွာ ခွန်အားသစ်များ တိုးပွား
လာခဲ့ပါတော့သည်။

စိတ်အာရုံတွင်လည်း -
ဗုဒ္ဓဂုဏ် သက္ကစုံ အဟံဝန္နာမိ၊
ဓမ္မဂုဏ် သက္ကစုံ အဟံဝန္နာမိ၊
သံဃဂုဏ် သက္ကစုံ အဟံဝန္နာမိ၊
မာတာပိတုဂုဏ် သက္ကစုံ အထံ
ဝန္နာမိ၊
အာစရိယဂုဏ် သက္ကစုံ အထံ
ဝန္နာမိ၊ ပါဘုရား -
ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပူဇော်လိုက်မိပါ
တော့သည်။

ပညာတိုးပွား၍ အကျိုးများကြပါစေ

ဘုန်းခေါ်

ကိုးကား-

အသျှင်ညနိန္ဒ၏
လက်ရေးမှကျမ်း
မဟာဗုဒ္ဓဝင်သစ်ပထမထုတ်ဝေ
ပိုင်း အနုဒီပနီ

ပန်းချီထူးထူး (အားလုံးအတွက်) ပျူလရေခေတ္တရာပြုဟောင်းအနီးမှ ဖိုးခေါင်ကန်ကုန်း

သရေခေတ္တရာပျူမြို့ဟောင်းအနီးမှ ဖိုးခေါင်ကန်တူးဖော်မှုကုန်း(HMA.54) တို့ ၂၀၁၃ နောက်ဆုံးလများတွင် နှစ်လနီးပါးခန့် ရှေးဟောင်းသုတေသနနှင့် အမျိုးသားပြတိုက်ဦးစီးဌာနမှ တူးဖော် သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဖိုးခေါင် ကန်တူးဖော်မှုကုန်း (HMA.54) သည် သရေခေတ္တရာပျူမြို့ဟောင်းမြို့နယ်အရှေ့ တောင်ဘက်အနီး၊ ဆွေတော်မြို့တော် သီချိုင်းတောင်ဘက်၊ ဗိဿနိုးမြို့လေး ထောအရှေ့ဘက်၊ ဖိုးခေါင်ကန်နှင့် ဖိုးခေါင်ကန်ကျောက်ချပ်ရုံအကြားတွင် တွေ့ရောက်ပါသည်။ N ၁၈ ဒီဂရီ ၄၅ မိနစ်၊ ၀၅. ၀၅ စက္ကန့်၊ E ၉၅ ဒီဂရီ ၁၇ မိနစ်၊ ၅၀. ၆ စက္ကန့်၊ ပင်လယ်ရေမျက်နှာ မြင်အမြင့် (၃၂၄) ပေ ရှိပါသည်။ ခေါင်ကန်တူးဖော်မှုကုန်း (HMA. 54) ကို တူးဖော်သုတေသနပြု လေ့လာ

လိုက်သည်အခါ အဆောက်အအုံပျက် ဟောင်း အုတ်ရိုးတန်းအုတ်စီများ၊ ကျောက်ချပ်ရုပ်ကြွအပိုင်းအစများ၊ အုတ် ကြွပ်ခေါင်မိုးပြားများ၊ အုတ်ခွက်ဘုရား အကျိုးအပုံများ၊ သံမယ်နချောင်းများ၊ ဝတ်ကျောက်တုံးကျောက်စိနှင့် အိုးခြမ်းကွဲ အပိုင်းအစများကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တူး ဖော်တွေ့ရှိရသည့်နေရာအချို့ကို တူး ဖော်မှုဆိုဒ်ပန္နက်ပုံတွင် ဖော်ပြရေးဆွဲ ထားပါသည်။ ပုံ(၁)ဒီဇိုင်းပုံဆွဲလက်ရာမှာ ဖိုးခေါင် ကန်တူးဖော်မှုကုန်း (HMA.54) F6ကျင်း မှတူးဖော်တွေ့ရှိရသော ကျောက်ချပ်ရုပ် ကြွအပိုင်းအစနှင့် ဖိုးခေါင်ကန်ကျောက် ချပ်ရုံထဲ အရှေ့ဘက်မှ ကျောက်ချပ်တို့ ကို ဆက်စပ် ကူးယူရေးဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ချပ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၂၁၃)

ဖိုးခေါင်ကန်ကျောက်ချပ်

စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၁၈၃) စင်တီ မီတာခန့်နှင့် ကျောက်ချပ်အထူ (၃၀) စင်တီမီတာခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါ သည်။ မူရင်းကျောက်ချပ်အပေါ်ပိုင်းမှာ (HMA.54) မှ ယခုတူးဖော်တွေ့ရှိရသည့် အပိုင်းအစဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းမှာ အရင့် အရင်က ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာ ရှင်ကြီးများ တူးဖော်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ သော ကျောက်ချပ်ရုပ်ကြွလက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ(၁) ကျောက်ချပ်ဒီဇိုင်းလက်ရာ တွင် အလယ်ဗဟို၌ ဆင်းတုတော်ဗုဒ္ဓ ရုပ်ကြွတစ်ဆူ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ် ကြွမျက်နှာတော်ကို ပုံဆွဲနေသည့်ကို တွေ့ ရှိရပါသည်။ ဆင်းတုတော်၏ ဦးခေါင်း တော်ပတ်လည်တွင် ရောင်ခြည်တော်ဝန်း ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ရောင်ခြည် တော်အပေါ်ပိုင်းထိပ်တွင် မဟာတေဓိ ပညောင်ပင်သဏ္ဍာန်ကို အထုပ်လိုက်အအုံ လိုက် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါ သည်။ ပညောင်ပင်အုပ်လက်ဝဲ၊ လက်ယာ တွင်လည်း တိမ်ပျံစီးနတ်ရုပ် တစ်ဖက် တစ်ရပ်ကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ပါ သည်။ ဆင်းတုတော်ပခုံးလက်ဝဲ၊ လက် ယာတွင်လည်း နှာမောင်းထောင်ထား သော တံကဲသဏ္ဍာန် မတန်းခေါင်းတစ်

ပုံ(၁)

www.burmeseclassic.com

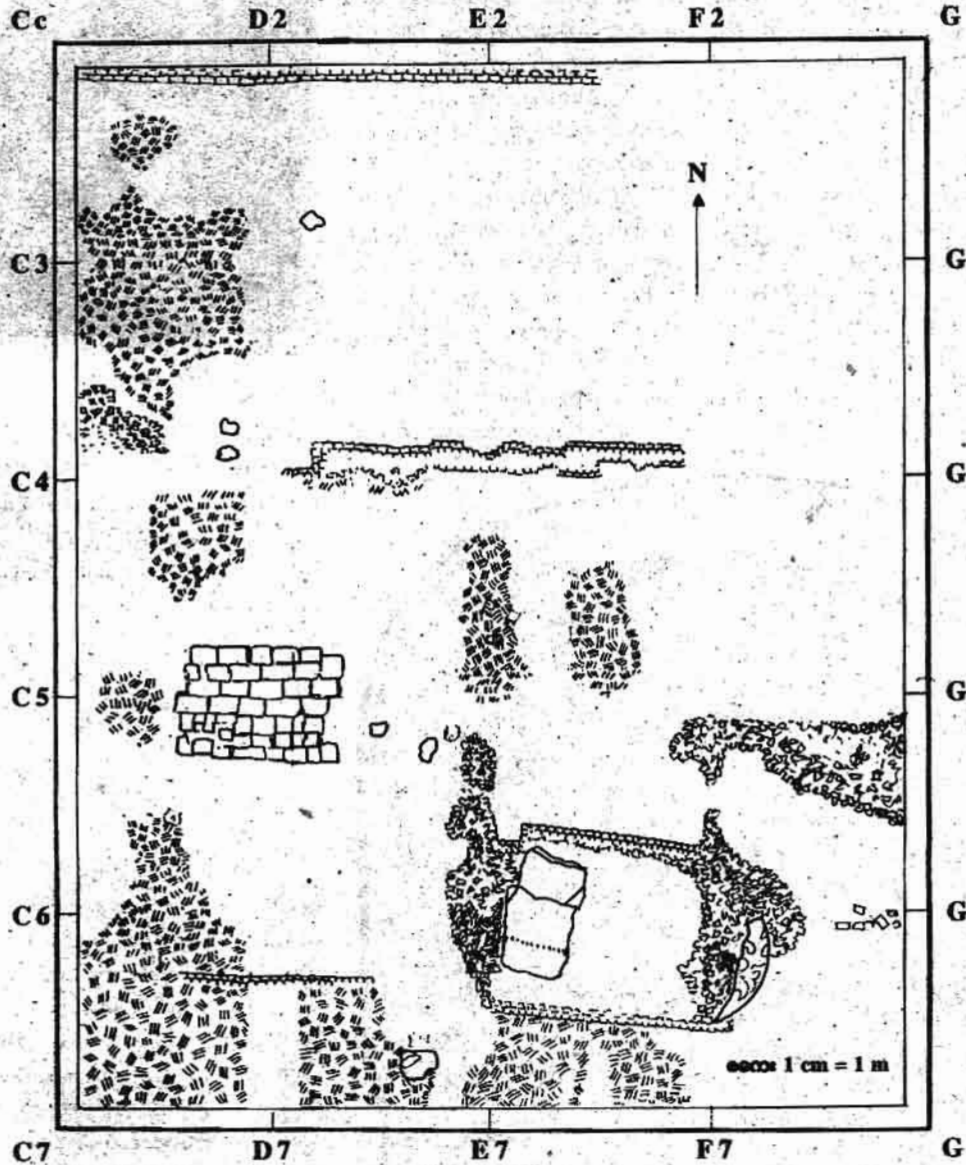

ဖက်တစ်ခေါင်းကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မုခ်တံတိုင်းအပြင်ဘက်နှင့် မကန်းခေါင်းအောက်တွင် ဗျာလတစ်ဖက်တစ်ကောင်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဗျာလရုပ်မှာ မြင်းတစ်ဖက်တစ်ကောင် ကျောခိုင်းရပ်နေသည့်ဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ မကန်းနားမောင်းထိပ်တွင်လည်း မြွေခေါင်းခွေးထားသည့်သဏ္ဍာန်တွေ့ရှိရပါသည်။ ရောင်ခြည်တော်ဝန်းလက်ဝဲ၊ လက်ယာအပေါ်ပိုင်းတွင်လည်း

ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ခပ်ဟောင်းဟောင်းတစ်ဖက်တစ်လုံးပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆင်းတုတော် လက်ဝဲ၊ လက်ယာမကန်းခေါင်းနှင့် ဗျာလရုပ်များအပြင်ဘက်တွင် နတ်ပြဟာရုပ်များဟု ခန့်မှန်းယူဆရသောအရုပ်များကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆင်းတုတော်ညာဘက်အရပ်နှစ်ရပ်မှာ နတ်ရုပ်များဟု ခန့်မှန်းရပါ၏။ နှစ်ရပ်စလုံးမှာ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို

ပူဇော်နေဟန်အနေအထားမျိုး တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆင်းတုတော်ညာဘက်မကန်းခေါင်းနှင့် ဗျာလရုပ်အနားမှ နတ်ရုပ်မှာ မျက်နှာတော်ချောနေပြီး ဟောင်းတော် (မကိုဋ်သဏ္ဍာန်) ဆောင်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာသွယ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကားနေပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အချောသာကျန်ရှိနေပြီး အောက်ပိုင်းတွင် ခါးပတ်ခါးကြိုးသဏ္ဍာန်၊ ကိုယ်ရုံသဏ္ဍာန်၊ ခါးပုံစ

စိုးခေါင်ကန်တွင်းစာပုံကုန်၊ HMA.54 ဗဟိုကန်ပုံ

- စာညွှန်း
- ဆုတ်စိတ်နံရိုးများ
  - ကပ်ကျောက်စိတ်နံရိုးများ
  - မြေခိုင်မြေရပ်ကြွပ်ပြားများ
  - ကျောက်ဆွန်ကျောက်ဆစ်တက်ရာများ

www.burmeseclassic.com

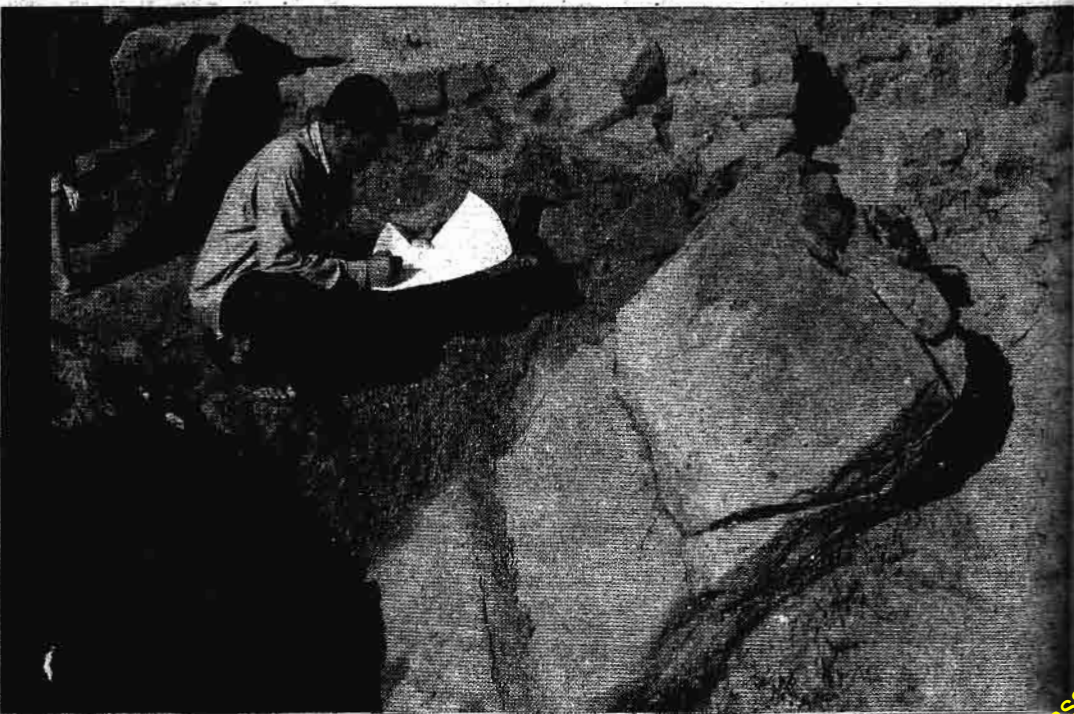
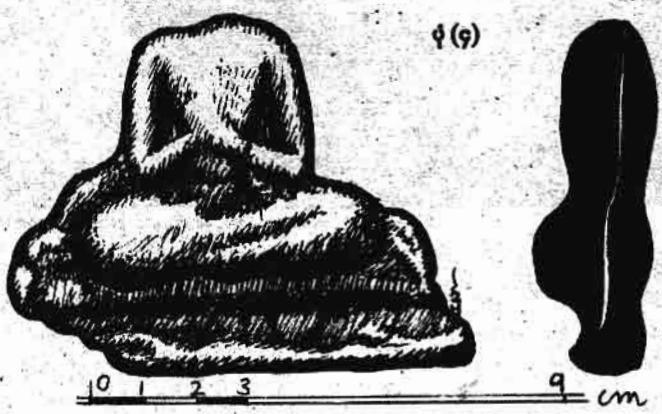
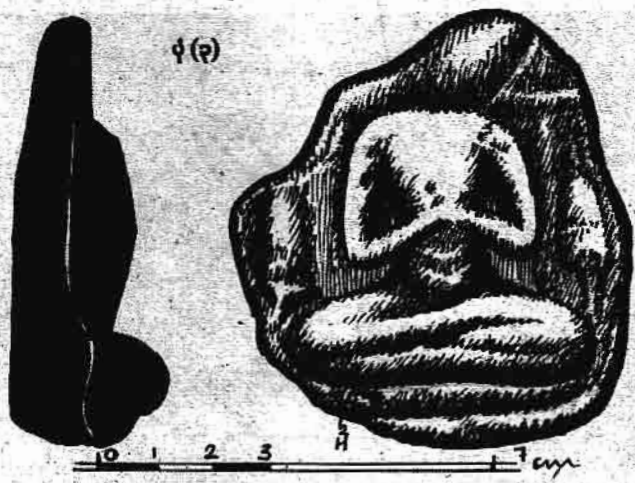

ခန့်၊ အကျယ် (၇၂) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အထူ (၂၂) စင်တီမီတာခန့် ရှိပါသည်။ ဆင်းတုတော်အုတ်ခွက်ရုပ်ကြွကို အပြင် (၆) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၅) စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၁၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။

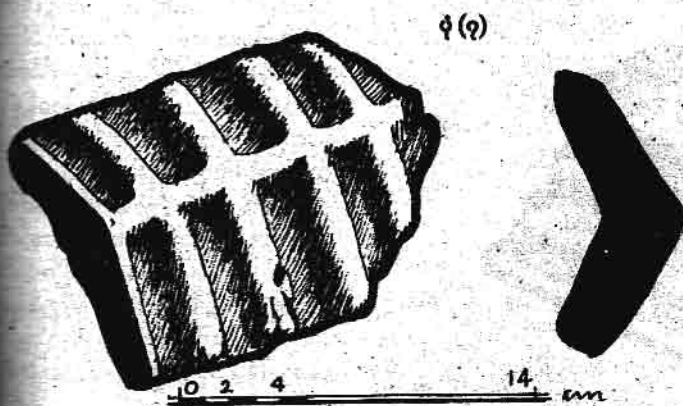
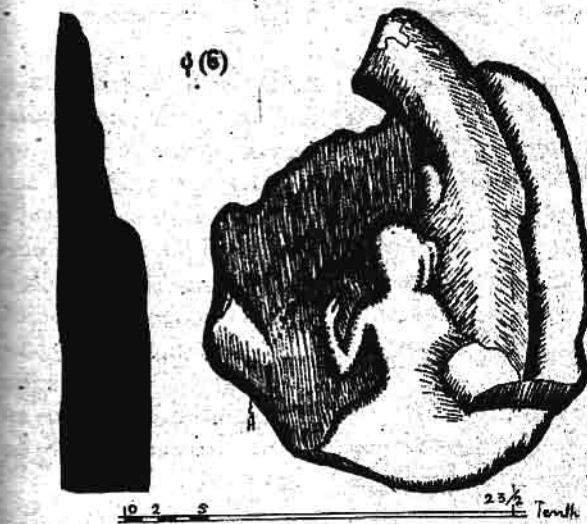
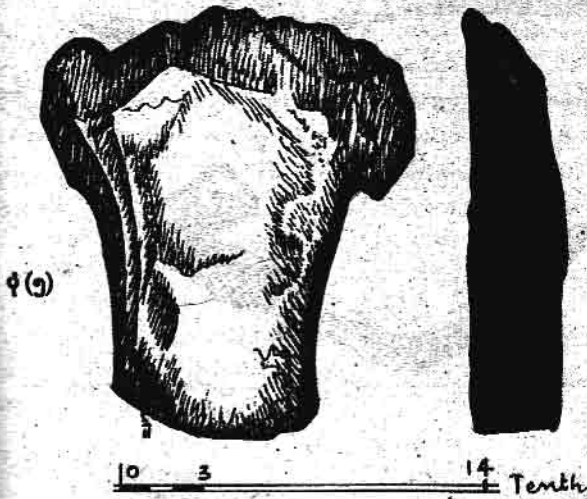
မူရင်းအုတ်ခွက်ကျိုးမှာ ဦးတော်မပါရှိတော့ပေ။ အုတ်ခွက်ဆင်းတုတော်ရုပ်ကြွမှာ ခန္ဓာကိုယ်ခပ်သွယ်သွယ်တွေ့ရှိရပြီး လက်နှစ်ဖက်မှာ တရားဟောနေဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုင်နေသည့်ဟန်မှာ ခြေချိတ်နေသည့်ဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ ပလ္လင်မှာ အဆင့်လေးတစ်ဆင့်သာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆင်းတုတော်ညာဘက်လက်တော်အပြင်ဘက်တွင် တံကဲတိုင်နှင့် ရပ်နေသော ဗျာလရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ခွက်ပုံဆွဲလက်ယာဘက်တွင် အနက်ဖြင့် ချောဆွဲထားသောလက်ရာမှာ အုတ်ခွက်ပုံဆွဲလက်ရာအထူကိုချောဆွဲထားသော လက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပုံ (၂) အုတ်ခွက်လက်ရာမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ လက်ရာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၃) ဒီဇိုင်းပုံဆွဲလက်ရာသည်လည်း ဖိုးခေါင်ကန်တူးဖော်မှုကုန်း (HMA.54) E.6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော အုတ်ခွက်လက်ရာအကျိုးအပုံကို ကူးယူချောဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းပုံဆွဲ

HMA.54 တူးဖော်မှုကုန်းကို ပုံဆွဲနေစဉ်

လက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အနက်ဖြင့် နေဆွဲထားသော လက်ရာမှာ အုတ်ခွက်အထူကို ပြသထားသောလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းအုတ်ခွက်အမြင့် (၈) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၇) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အုတ်ခွက်အထူ (၁၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ အုတ်ခွက်ဆင်းတုတော်ရုပ်ကြွအမြင့်(၆)စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၅) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အထူ(၁၂)စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ အုတ်ခွက်ဆင်းတုတော်မှာ ဦးတော်မပါရှိတော့ပေ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခပ်သွယ်သွယ်ကလေး တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်မှာ တရားဟောဟန်တွေ့ရှိရပြီး လက်ဖျားများ မပါရှိတော့ပါ။ ခါးတွင် သင်းပိုင်ရစ် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုင်နေသည့် ခြေတော်နှစ်ဖက်မှာလည်း ခြေချိတ်ထိုင်နေဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ ပလ္လင်တော်ကို မိုးမိုးအဆင့်လေးတစ်ခုသာတွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ခွက်ရုပ်ကြွဆင်းတုတော် လက်ဝဲ၊ လက်ယာတွင် မဖွင့်ဘဲထောင်ထားသောထီးတစ်ဖက်တစ်ချောင်းသဏ္ဍာန် တွေ့ရှိရပါသည်။ တချို့ပညာရှင်များက ဤထီးပုံသဏ္ဍာန်ကို စေတီပုံစံဟု ဧည့်အကြံပါသည်။ ဤ ပုံ (၃) အုတ်ခွက်ပုံဆွဲပီရိုင်းလက်ရာမှာ ရှားပါးသည့် လက်ရာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ(၄)ပုံဆွဲလက်ရာမှာ (HMA.54) ကုန်း E6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော အုတ်ခွက်ကုန်းလက်ရာကို ကူးယူနေဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းလက်ရာပင် ဖြစ်သည်။ မူရင်းအုတ်ခွက်အမြင့် (၇) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၉) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အုတ်ခွက်အထူ (၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ အုတ်ခွက်ထဲမှ ဆင်းတုတော်ရုပ်ကြွအထူ (၁) စင်တီမီတာခန့်၊ ရုပ်ကြွအမြင့် (၅) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အကျယ် (၅) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ ပုံဆွဲ (၄) လက်ဝဲဘက်မှ အနက်ဖြင့် နေဆွဲထားသောလက်ရာမှာ အုတ်ခွက်အထူကိုနေဆွဲထားသောလက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပုံ (၄) အုတ်ခွက်ပုံဆွဲလက်ရာမှာလည်း ဦးတော်ပါရှိခြင်းမရှိဘဲ တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ခွက်ရုပ်ကြွခန္ဓာကိုယ်မှာ ခပ်သွယ်သွယ်အီနေအထား တွေ့ရှိရပြီ။ လက်တော်နှစ်ဖက်မှာ တရားဟောနေဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုင်နေသည့် ခြေတော်နှစ်ဖက်ဟန်မှာ ခြေချိတ်မှန်း၊ ခြေထပ်မှန်း သက်စွာမတွေ့ရှိရတော့ပေ။ ပလ္လင်မှာ ကြာပွင့်ဖတ်များပါရှိသည့်ဟန်တွေ့

ရှိပါသည်။ သူခေတ်နှင့်သူ လက်ရာ ကောင်းအုတ်ခွက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ပြောရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ(၅) ပုံဆွဲလက်ရာမှာ (HMA.54) တူးဖော်မှုကုန်းကျင်းအမှတ် F6 မှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော ကျောက်ဆစ်လက်ရာအပိုင်းအစတစ်ခုကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်လက်ရာအမြင့်မှာ (၁၆)လက်မ၊ အကျယ်(၁၄)လက်မခန့်နှင့် အထူ (၄) လက်မခန့် ရှိပါသည်။ ကျောက်ဆစ်လက်ရာအပိုအစမှာ သဲကျောက်လက်ရာအမျိုးအစားအဖြစ်တွေ့ရှိရပါ၏။ ကျောက်ချပ်ထဲမှ ပုံကျလာသော ဆင်းတုတော်ရင်အုံကျိုးအနေအထားမျိုး တွေ့ရှိရသည်။ နောက်ခံကျောက်ပြားမှ ဖွဲ့ထုတ်ဖျက်ဆီးခံထားရဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုံ (၅) ဘယ်ဘက်တွင် အနက်ဖြင့်ပြထားသောလက်ရာမှာ ဆင်းတုတော်ရင်အုံကျိုးအထူကို ဖော်ပြထားသောလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၆) ပုံဆွဲလက်ရာသည်လည်း (HMA.54) D6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော ကျောက်ဆစ်လက်ရာကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်လက်ရာအမြင့် (၂၈) လက်မခန့်၊ အကျယ်(၂၃)လက်မခန့်နှင့် ကျောက်ဆစ်လက်ရာအထူ (၄) လက်မကျော်ကျော်ခန့်ရှိပါသည်။ ပုံ (၆) ပုံဆွဲလက်ရာညာဘက်တွင် အနက်ဖြင့်ဖော်ပြထားသောလက်ရာမှာ ကျောက်ဆစ်လက်ရာအထူကို ရေးဆွဲဖော်ပြထားသော လက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်လက်ရာမှာ ကျောက်ချပ်ရုပ်ကြွလက်ရာကြီးတစ်ခုတည်းမှ ပုံထွက်လာသော လက်ရာအပိုင်းအစတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်ဆစ်လက်ရာအပိုင်းအစ

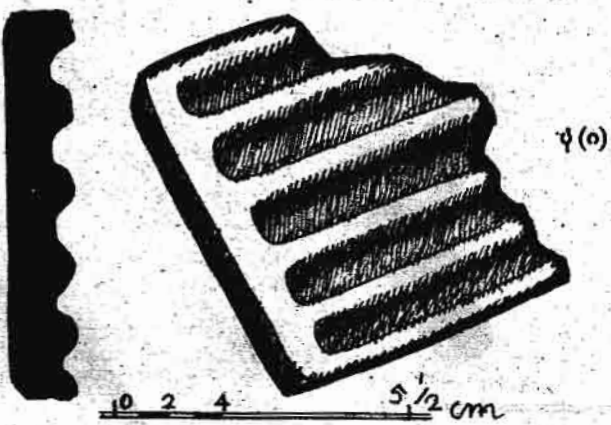

မှာ သဲကျောက်မာအမျိုးအစား အနေအထားမျိုး တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျောက်ဆစ်လက်ရာအပိုအစလက်ဝဲဘက်တွင် အနားသတ်ပေါင်ဖောင်းနှစ်ဆင့်အနေအထားမျိုးတွေ့ရှိပြီး ကျောက်ဆစ်လက်ရာအောက်ပိုင်းတွင် လူရုပ်သဏ္ဍာန်ဦးခေါင်းနှင့် ညာဘက်လက်တစ်ချောင်းကို ပီပြင်စွာတွေ့ရှိရသည်။ ကျန်အစိတ်အပိုင်းများကို ဝိဝိပြင်ပြင် မတွေ့ရှိရတော့ပေ။

ပုံ(၇)ပုံဆွဲလက်ရာမှာ (HMA.54) တူးဖော်မှုကုန်းကျင်းအမှတ် E4 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော အုတ်ကြွပ်မိုးပြားအပိုင်းအစတစ်ခုကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းအုတ်ကြွပ်ပြားအမြင့် (၁၁) စင်တီမီတာခန့်၊ အရှည် (၁၄) စင်တီမီတာ

ခန့်နှင့် အထူ (၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ ပုံဆွဲ(၇)လက်ဝဲဘက်တွင် အနက်ဖြင့်ဖော်ပြထားသောလက်ရာမှာ အုတ်ကြွပ်ပြားအထူအနေအထားကို ရေးဆွဲဖော်ပြထားသော လက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပုံ (၇) အုတ်ကြွပ်ပြားလက်ရာမှာ ခေါင်ချပ်အုတ်ကြွပ်ပြားအပိုင်းအစအနေအထားမျိုးတွေ့ရှိပြီး အလယ်ခံမှ လက်ဝဲ၊ လက်ယာမြောင်း တစ်ဖက်ငါးမြောင်းစီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ကြွပ်ပြားအရောင်မှာ အုတ်ရောင်ဖျော့အနေအထားမျိုး တွေ့ရှိရပါသည်။

(ပုံ) ၈ လက်ရာသည်လည်း တူးဖော်မှုကုန်းအမှတ် (HMA.54) ကုန်းပေါက် E3 မှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော အုတ်ကြွပ်ပြားအပိုင်းအစကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော အုတ်ကြွပ်ပြားပုံဆွဲလက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းအုတ်ကြွပ်ပြားအပိုင်းအစမှာ အမြင့် (၁၆)စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၁၁) စင်တီမီတာခန့်၊ အုတ်ကြွပ်အထူ (၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ အုတ်ကြွပ်အပိုင်းအစမှာ ဖျတ်တစ်ဖက်၌ မြောင်း(၅)မြောင်းနှင့် နှစ်ခုခံပါရှိသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။ နောက်တစ်ဖက်မှာ၌ အချောတွေ့ရှိရပြီး ထိုတစ်ကြောင်းပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ကြွပ်ပြားအရောင်မှာ ရောင်ခပ်ပြင်းပြင်းတွေ့ရှိရပါသည်။

ထက်သာဘက် အနက်ရောင်ဖြင့် ဆွဲထားသောလက်ရာမှာ အုတ်ကြွပ်ပြားအထူကို ရေးဆွဲပြသထားသော လက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ တူးဖော်မှုကုန်းကျင်းတွက်အတော်များများတွင် ခေါင်မိုးအုတ်ကြွပ်အပိုင်းအစ ဖော်ဖော်များများကို တွေ့ရှိရပါသည်။

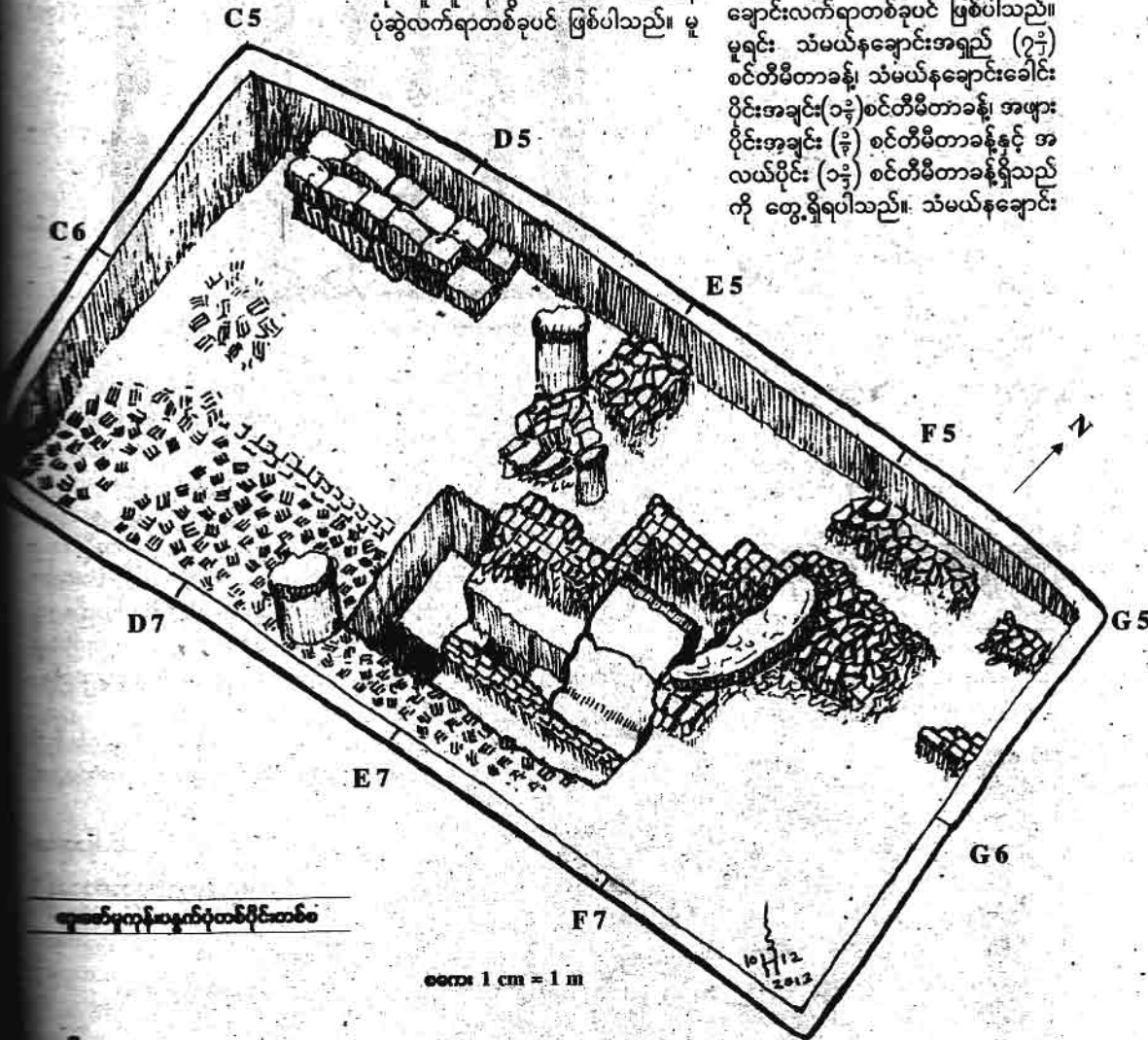
ပုံ (၉) ပုံဆွဲလက်ရာမှာ တူးဖော်မှုကုန်း (HMA.54) E6 ကျင်းကွတ်မှ တူးဖော်တွေ့ရှိသော သံမယ်နချောင်းကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းသံမယ်နချောင်းမှာ သံချေးများအထပ်ထပ်တက်

ပြီး သံချေးများရှိနှင့်ရောနေသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။ မူရင်းသံချောင်းအရှည် (၁၂၅) စင်တီမီတာခန့်၊ သံမယ်နချောင်းသံခေါင်းအထူ (၁၅) စင်တီမီတာခန့်၊ သံမယ်နချောင်းအလယ်အထူ (၃) စင်တီမီတာခန့်နှင့် သံမယ်နအဖျားအထူ (၃) စင်တီမီတာခန့် ရှိပါသည်။ သံမယ်နအချောင်းမှာ လေးပြားကျအနေအထား ထောင့်လေးထောင့်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သံမယ်နခေါင်းမှာ ခေါက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၁၀) ပုံဆွဲလက်ရာသည်လည်း (HMA.54) D6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော သံမယ်နချောင်းလက်ရာတစ်ခုကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော သံမယ်နပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူ

ရင်းသံမယ်နချောင်းအရှည် (၁၀) စင်တီမီတာခန့်၊ သံမယ်နချောင်းခေါင်းအထူ (၂) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အဖျားအထူ (၅) စင်တီမီတာခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သံမယ်နချောင်းမှာ လေးပြားကျတွေ့ရှိရပြီး ထောင့်လေးထောင့်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သံမယ်နချောင်းမှာ ခေါင်းလည်းခေါက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သံမယ်နချောင်းခါးအလယ်မှလည်း ကွေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

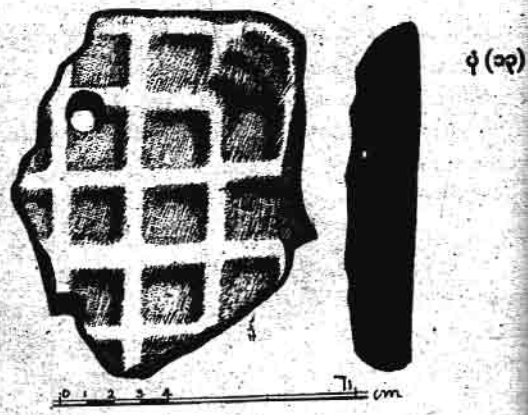
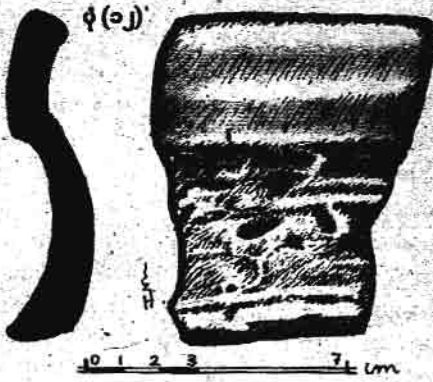
ပုံ (၁၁) သည်လည်း တူးဖော်မှုကုန်း (HMA.54) E6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသောသံမယ်နချောင်းလက်ရာကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲသံမယ်နချောင်းလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်း သံမယ်နချောင်းအရှည် (၇၅) စင်တီမီတာခန့်၊ သံမယ်နချောင်းခေါင်းပိုင်းအချင်း (၁၅) စင်တီမီတာခန့်၊ အဖျားပိုင်းအချင်း (၅) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အလယ်ပိုင်း (၁၅) စင်တီမီတာခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သံမယ်နချောင်း

ဗျာဏ်ပုံကုန်းပုသိန်ပုံဆွဲပိုင်ဆောင်

- ဗျာဏ်ပုံကုန်းများ
- ဝတ်ကျောက်ပုံကုန်း
- ဗျာဏ်ကြွပ်ခေါင်မိုးကြားများ
- ကျောက်ချပ်၊ ကျောက်ဆစ်ထက်ရာများ

မှာ ခေါင်းပိုင်းကျိုးသွားပြီး မပါရှိတော့ပေ။ ဤသံမဏိနုဆောင်းမှာလည်း လေးပြားကျဖြစ်ပြီး ထောင့်များပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၁၂) ပုံဆွဲလက်ရာမှာ တူးဖော်မှုကုန်းအမှတ် (HMA.54) C2 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော အိုးခြမ်းကွဲအပိုင်းအစကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းအိုးခြမ်းကွဲအမြင့် (၈၁) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ်(၇)စင်တီမီတာခန့်နှင့် အိုးခြမ်းကွဲအထူ (၁) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ အိုးခြမ်းကွဲပုံဆွဲလက်ရာဘက်၌ အနက်ရောင်ဖြင့် အိုးခြမ်းကွဲအုတ် ရေးဆွဲဖော်ပြထားပါသည်။ အိုးခြမ်းကွဲအတွင်းမျက်နှာပြင်ကို အချောတွေ့ရှိရပြီး အပြင်မျက်နှာပြင်မှာ အိုးခြမ်းကွဲလိုင်းဆက်အောက်ပိုင်း၌ ဒီဇိုင်းလက်ရာများ၊ ဖောင်းရစ်များ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဒီဇိုင်းလက်ရာများမှာ ပီပြင်မှုအနေအထားမျိုး မတွေ့ရှိရပေ။ အိုးခြမ်းကွဲအပိုင်းအစမှာ ရေအိုးခြမ်းကွဲအပိုင်းအစ၊ ရေအိုးဝအပိုင်းအစဟုယူဆရသောလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၁၃) ပုံဆွဲလက်ရာတို့လည်း တူးဖော်မှုကုန်းအမှတ် (HMA.54) E6 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော မြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားအပိုင်းအစကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းမြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားအမြင့် (၁၄) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၁၁) စင်တီမီတာခန့်၊ အထူ (၂၅) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားမှာ အုတ်ရောင်တောက်ပနေပါသည်။ မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ဖက်ချောနေပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှာ လေးထောင့်ကွက်လေးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ပြားညာဘက်

တစ်နေရာ၌ ထုတ်ချင်းပေါက်အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ပါရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ မြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားဘယ်ဘက်တွင် မြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားအထူကို အနက်ဖြင့် ရေးဆွဲဖော်ပြထားပါသည်။ ဤမြေမီးဖုတ်အုတ်ပြားမှာ နံရံများတွင်ကပ်၍ အလှဆင်သည့်အုတ်ကြွပ်ပြားများဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။

ပုံ (၁၄) ပုံဆွဲလက်ရာသည် (HMA.54) D5 ကျင်းမှ တူးဖော်တွေ့ရှိရသော မြေမီးဖုတ်ခေါင်းအုတ်ကြွပ်ပြားအပိုင်းအစကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

မူရင်း မြေမီးဖုတ်အုတ်ကြွပ်ပြားအပိုင်းအစအမြင့် (၁၆) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၁၆) စင်တီမီတာခန့်နှင့် အထူ (၁၁) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မြောင်းအထူလည်း (၁) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ ပုံ (၁၄) ခေါင်းအုတ်ကြွပ်ပြားဘယ်ဘက်တွင် အနက်လိုင်းဖြင့် အုတ်ကြွပ်ခေါင်းမြားအထူကို ရေးဆွဲဖော်ပြထားပါသည်။ အုတ်ကြွပ်ခေါင်းမြားမှာ အတွင်းမျက်နှာပြင်အချောဖြစ်ပြီး အပြင်

မျက်နှာပြင်တွင် ချောခြောက်နဲ့နှင့် မြောင်းငါးမြောင်းပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အုတ်ကြွပ်ပြားအရောင်မှာ အုတ်ရောင်တောက်ပစွာတွေ့ရှိရပါသည်။ ဖော်ပြပုံ ပုံဆွဲလက်ရာများမှာ သရေခေတ္တရာယူခေတ်ရှေးဟောင်းလက်ရာအပိုင်းအစများကို ကူးယူရေးဆွဲဖော်ပြထားသော ပုံဆွဲလက်ရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်နှင့်သူကောင်းသော ရှားပါးရှေးဟောင်းလက်ရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

အနန္တောအနန္တငါးပါးထာဝရဦးထိပ်ပန်ဆင်ကန်တော့လူ့

ပန်းချီထူး (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

- ပိုင်းချက် -
- ကိုယ်ပိုင်တူးဖော်မှုမှတ်စု
  - တူးဖော်မှုအစီရင်ခံစာ
  - သိရှိပုံချိညှိမြ (အငြိမ်းစားကျောစာဝန်) ၏ ရှေးဟောင်းအုတ်ဆင်းတုတော်များ (ဒုတိယတွဲ)

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်ခို ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ ဟင်္တေ

အသက်အရွယ်ကြီးလာတဲ့အခါ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ကြတာ ထူးစပ်ပါ။ လူငယ်လိုနေချင်စိတ်ရှိပေမယ့် အဲဒီစိတ်နောက်ကို ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ အသက်ကြီးလာရင် စိတ်ပဲရှိထားပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ရောကြောင့် စိတ်သွားဆရာနောက် ကောက်ကောက်မပါနိုင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဆိုရင် အချိန်တိုင်းနီးပါး ဘယ်မှာမဆို ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး ဦးခေါင်းအဖေးမပတ်အောင် ကာကွယ်ရပါတယ်။ အိပ်ရင်လည်း အနွေးဦးထုပ်အမြဲဆောင်းအိပ်ရပါတယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်းမအိပ်ရင် ဦးခေါင်းအဖေးလာပြီး နှာခေါင်းတွေပိတ်ကုန်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အိပ်မက်ထဲမှာ ရေမွှန်းလို့ အသက်ရှူမဝတာမျိုး အိပ်မက်မက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ လန့်နိုးပြီး ဦးထုပ်ကောက်ဆောင်းရလေ့ရှိတယ်။ ဒါဆို ခေါင်းနွေးသွားပြီး နှာခေါင်းပြန်ပွင့်လာပါတယ်။ မန္တလေးဒီလောက်ပူတာတောင် ဦးခေါင်းပွင့်စောင်ပါးပါးခြုံပြီး အိပ်ရတာပါ။ အဖေးဒက်ကို ရော့ရဲ့ရဲ့ရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် ခန္ဓာကမခံနိုင်တော့တာပါ။ ငယ်တန်းကနဲ့တော့ ကွာပါဗျာ။

၆ - ၁၁ - ၂၀၁၃ နေ့မှာ နေပြည်တော် လယ်ဝေးမြို့နယ် ဝှမ်းအိုင်ရွာက အဆွေစာကြည့်တိုက်ကို ညီဖြစ်သူ နေပြည်တော် အဖော်ခေါ်ပြီး စာအုပ်စာပေတိုက် ကျွန်တော်သွားလှူပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ပြန်/ဆက်က တာဝန်ရှိသူတွေ ညီလာမှာမို့ ဆုံတွေ့ရအောင် ရွာက ဘာဝန်ရှိသူတွေက စီစဉ်ပေးခြင်းပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဖော်နှောင်းသွားပြီး နေပြည်တော် ဝှမ်းမနားတိုသွားတဲ့ကား မရှိတာကြောင့် ဝှမ်းအိုင်ရွာလေးမှာ ဆုံဖြစ်ပါတယ်။ ညမှာ ဝှမ်းအိုင်ရွာက ကားတိုက် မျိုးမြင့်က သူရွာလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ခေါ်ပြီး ဟိုအိမ်တက်အိပ်ခန်းက လည်လုပ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်မေ့ခဲ့တာက ဆက်ဆောင်းနေတဲ့ လျှာထိုးဦးထုပ် ဦးထုပ်မပါတော့တာ ညရဲ့အဖေး

ဒက်က ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို နှိပ်စက်တော့တာပါ။ အဲဒီမှာ နှာရည်တွေစပြီး ယိုဆင်းလာပါတယ်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲက လက်တိုပေါနဲ့ နှာရည်ကိစ္စဖြေရှင်းနေရတာပေါ့လေ။

ပြန်နိုးပြန်နိုးနဲ့ ည(၁၂)နီးရောက်တာတောင် မပြန်သေးတာကြောင့် အိပ်ချင်ပြီဆိုပြီး အတင်းပုဆာမှ မျိုးမြင့်က ထပြန်ပါတယ်။ ညဆောင်းဦးထုပ်မပါတာကြောင့် လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းပြီး အိပ်ရတယ်။ မနက်ကျတော့ နှာစေးနေပါပြီ။ ရွာရောက်တာနဲ့ဆေးဝယ်သောက်ရပါတယ်။

နှာစေးတာတော့ ပျောက်သွားပါရဲ့ ချောင်းက ထပ်ဆိုလာပြန်ပါတယ်။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးတွေ ထပ်ဝယ်သောက်ရပြန်ရော။ ချောင်းဆိုးကျတော့ ဘာဆေးသောက်သောက် မပျောက်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာက တင်းခဲနေပါတယ်။

ပင့်ဇီဝဆေး၊ မြန်မာဆေးအတော်စုံပါတယ် မပျောက်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ပွင့်ဖြူမြို့နယ်က မုံတောကြီးရွာကို မင်္ဂလာကိစ္စသွားရပြန်ပါတယ်။ ဆေးတွေပါလာပါပေမယ့် မထူးခြားပါဘူး။ မင်္ဂလာကိစ္စပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ မန္တလေးက သမီးတို့ဆီ ကူးကြပြန်ပါတယ်။ မန္တလေးမှာလည်း ဆေးဆိုင်က ဆေးတွေ ဝယ်သောက်ပြန်တာပါ။ ချောင်းက အာဂချောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ခရီး (၇) ရက်ကြာပြီး နေပြည်တော်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဆေးတွေသောက်နေလိုက်ကာ ရက်ပေါင်း (၂၀) အထိ ကြာလာခဲ့ပါပြီ။ ချောင်းက မာရသွန်ချောင်းဆိုပါတော့။

အင်း- ဒီချောင်းဟာ ကြာလာရင် မကောင်းဘူး။ ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ ဆေးတွေမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့မှာ တိုင်စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ငါဆေးဆောင်းပါးတွေရေးနေတာမှာ ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ဆေးနည်း ပါပါတယ်ဆိုပြီး တွေးမိတော့မှ ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ဟင်းကို ငါပြည်သူတွေကိုတင်ပြခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တွေ့တော့မတုတ်ဘူးပေါ့လေဆိုပြီး မျက်စိက ကစော့ခါး

ပင်ဆီကို တန်းခနဲရောက်သွားတယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ ဆိုတဲ့စကားပုံလို ကိုယ်ရေးတဲ့ဆောင်းပါးကို မေ့နေလိုက်တာဗျာ။ ရက်ပေါင်း (၂၀) တောင် ခံစားနေရတာပါလား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ရဲ့မျက်နှာစာမျက်စောင်းထိုး ရေတွင်းအရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ကစော့ခါးပင်က ကစော့ခါးသီးတွေခူးပါတယ်။ ဆူးတော့အတော်စူးတယ်ဗျာ။ လက်တစ်ဆုပ်လောက် ရအောင်ခူးပြီး ဟင်းရည်ချက်သောက်တော့တာပါ။ နေ့တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ်က ကစော့ခါးသီးဟင်းရည်အဝသောက်ပြီး ထမင်းစားလိုက်တာပါ။

ချောင်းဆိုးတဲ့အခါ လည်ချောင်းယားပြီး တယွတ်ယွတ်ဆိုးနေပေမယ့် သလိပ်မရတဲ့အတွက် မသက်သာပါဘူး။ ကစော့ခါးသီးဟင်းရည် သောက်ပြီးက တည်းက ချောင်းဆိုးကြသွားပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်တာနဲ့ သလိပ်ရပါတယ်။ ဒီတော့ အတော်ကြီးသက်သာသွားပါတယ်။ ညတစ်ရော့နီးလည်း ချောင်းသိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး။ ဝေဒနာရှင်းအောင်ဆိုပြီး (၃) ရက်တိတိ ကစော့ခါးသီးဟင်းရည်သောက်လိုက်တာ ရက်ပေါင်း (၂၀) တိုင်တိုင် ခေါင်းမာနေတဲ့ ချောင်းဆိုးဝေဒနာဟာ အပြီးတိုင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

ဒီအခါကျမှ ကျွန်တော်ညီမကြီး ပြောပြတဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ဟင်းဆိုတာ တကယ်ကြီးပါလားလို့ တအံ့တဩ ချီးကျူးမိပါတယ်။ မေ့တတ်ပုံပြောပါတယ်။ ဒီနည်းကို သိနေလျက်နဲ့ မေ့နေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မဆုံးဘူးဗျာ။ အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ လှုပ်ရှားပါပဲဗျာ။

ကိုယ်တွေ့ပျောက်တာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့ဟင်းကို တတိယအကြိမ်တင်ပြရင်း ချောင်းဆိုးသူများ ကစော့ခါးသီးဟင်းရည်ကို သောက်ကြပါလို့ ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်ခို

အတ္ထုပ္ပါယ်

ရာရာ၏ယထာကြီး ဦးမောင်မောင်နှင့် အဘအောင်ပင်ခေါင်းနှင့်အတွဲချခြင်း

ဦးမောင်မောင်နိုင်သည် စွမ်းအင် ဝန်ကြီးဌာနတွင် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်နေထိုင်ပြီး ရုံးချုပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ အဖေက ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး အမေက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။ အဖေထံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆများကို ခြုံမိခံမိသိလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘုန်းကြီးနှင့် စကားပြောတတ်ဆိုတတ်လေသည်။ သို့သော် အမေက ခရစ်ယာန်ဖြစ်သဖြင့် အမေဘာသာဝင်ဖြစ်လေတော့သည်။

ခေတ်ပညာတတ်ပြီး ရာထူးကြီးကြီးတာဝန်ထမ်းနေသော ဦးမောင်မောင်နိုင်၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးဖြစ်ပေါ်လာပုံကို တင်ပြပါရစေ။

စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာနတွင် ညွှန်မှူးနှင့်အတူ မြန်မာပြည်အထက်-အောက် မြန်မာပြည်အနှံ့ လိုက်ပါသွားလာရ၏။ ညွှန်မှူး၏ ချစ်ခင်လေးစားသော တပည့်ရင်း ဖြစ်လေသည်။ အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ အတွင်းရေးကိစ္စများကို ဦးမောင်မောင်နိုင်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်သည်။ ဦးမောင်မောင်နိုင်ကလည်း ညွှန်မှူးကို ချစ်ကြောက်ရုံသေသည်။ ညွှန်မှူးလိုအပ်ချက်များရှိပါက သေသေချာချာ ဂရုစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။ 'တပည့်ရေ ငါးခြောက်' ဟု ဆိုလိုက်လျှင် 'ဆရာ၊ ဖုတ်ပြီပြီ။ ဆီဆမ်းပြီးပြီ' ဟူသော အလိုက်သိတတ်သော တပည့် ဖြစ်လေသည်။

ညွှန်မှူးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။ အဘအောင်မင်းခေါင်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့တွင် သာသနာပြုနေသောအဘနှင့်တွေ့သည်။ အဘ၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ပါရမီဖြည့်ပေးလေသည်။ ဘုရားကိစ္စများဆောင်ရွက်ရန် ထော်လာဂျီ

တစ်စီးကိုလည်း အဘအားလှူထားလေသည်။ လူကြီးဆိုတော့ အဘထံ အမြဲမလာပါ။ ဖုန်းဖြင့်ဆက်သည်။ အခက်အခဲများ၊ ပြဿနာများ၊ ဗုဒ္ဓနှင့် ကြုံရသောအခါ အဘကို တ၊၏။ အဘထံ ရောက်လာ၏။ အဘ၏ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံလေသည်။ ဝိဇ္ဇာသည် ရှေ့အနာဂတ်ကို ကြိုသိနေသောကြောင့် အားကိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ညွှန်မှူးက အဘကို ယုံကြည်သောအခါ သူ့တပည့်တော်တော်များများလည်း အဘကို ကိုးကွယ်ကြလေသည်။ သို့သော် ညွှန်မှူး၏ တပည့်အရင်း ဦးမောင်မောင်နိုင်ကတော့ အဘကိုမယုံကြည်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုလည်း မကိုးကွယ်ပါ။

ထိုကဲ့သို့ အစွဲသန်နေသော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ကြီးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သို့ ပြောင်းလဲသွားအောင် အဘက ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သာမက (၂၇) တောင် ဘုရားဒကာအဖြစ် ခံယူကာ အဘနှင့် ထီးအတူတင်ခွင့်ရသော ပါရမီရှင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ညွှန်မှူးနှင့်အတူ အဘ

ရှိသော ပြည်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ အဘနေထိုင်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ကျွန်တပည့် (၂၀) ယောက်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဆိုတော့ ပြဿနာမရှိ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဦးမောင်မောင်နိုင်ကတော့ ပြဿနာပါပဲ။ ဘုန်းကြီးကို ဝတ်မချချင်။ ပိုဆိုးတာက ဘုန်းကြီးမဟုတ်၊ လူဝတ်ကြောင်နှင့် 'အဘ' ဆိုသောသူကို ပို၍ ဝတ်မချချင်ပါ။ ညွှန်မှူးကို ချစ်ကြောက်ရုံသေလို့ သာလိုက်လာရတာ။ ဘာလို့ ဝိဇ္ဇာကို ယုံတာလဲ။ များသောအားဖြင့် ဝိဇ္ဇာအမည်တစ်ပြီး လိမ်ညာတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေးမဟုတ်လား။ ငါတို့ ညွှန်မှူးကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ယုံကြည်ရတာလဲဟု စိတ်ထဲတွင် အထင်သေးမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အဘသည် ဦးမောင်မောင်နိုင်၏ စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိသည်။ မိမိကိုလည်း အထင်သေးသည်။ ညွှန်မှူးကိုလည်း အထင်သေးသည်။ ဒီနေ့ ဦးမောင်မောင်

နိုင်၏ အယူလွှဲအစွဲသန်မှုကို ဖျောက်ပစ်ရမည်။ လမ်းမှန်သို့ပို့ပေးရမည်။

ညွှန်မျိုးနှင့်အဖွဲ့သည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အားလုံးဖိနပ်ချွတ်ကြသည်။ ဦးမောင်မောင်နိုင် ပြဿနာမရှိသေးပါ။ သူများချွတ်လိုလိုချွတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် အဘထိုင်နေလေသည်။ ဒီကျောင်းတစ်ခုလုံးကို အဘအား နေထိုင်ခွင့်ပြုထားလေသည်။ ညွှန်မျိုးနှင့် အဖွဲ့သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာထိုင်နေသောအဘကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကန်တော့ကြလေသည်။ အားလုံး တညီတညွတ်တည်း ကန်တော့ကြသော်လည်း ဦးမောင်မောင်နိုင် ငုတ်တုတ်ကြီးကျန်နေလေသည်။

အဘသည် လူအုပ်ကြားထဲမှ ငွေကြီးထိုင်နေသော ဦးမောင်မောင်နိုင်ကို “ဘယ်သူလဲကွ၊ မကန်တော့ဘဲထိုင်နေတာ။ ပန်းကန်နဲ့ပစ်လိုက်ရ”

ဟု ဟန်ကိုယုံဖို့ မာန်သွဉ်းစကားအရ ငေါက်လိုက်ရလေသည်။

အဘငေါက်သံကြောင့် ညွှန်မျိုးက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးမောင်မောင်နိုင် မနေနိုင်တော့။ သူများတွေလို ဦးချလိုက်ပါတော့သည်။ အဘငေါက်သံကို သူမကြောက်ပါ။ ညွှန်မျိုး၏ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော မျက်စောင်းကို သူကြောက်လေသည်။ ဘာပဲပြောပြော၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဦးချချ ဦးမောင်မောင်နိုင်တစ်ယောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်တော့မည်ကို အဘကြိုသိနေတော့သည်။

ညွှန်မျိုးနှင့် အဘ စကားပြောဆိုကြပြီး ပြန်လာကြသည်။ ညွှန်မျိုးမှ

ဦးမောင်မောင်နိုင်ကို မေတ္တာရပ်ခံစကားပြောပါသည်။

“ကိုမောင်နိုင်၊ တစ်ခုလောက်လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“အဘက နယ်လှည့်သာသနာပြုနေတာ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ယုံတာ၊ မယုံတာ ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ပြောပါခင်ဗျာ”

“အဘစီးဖို့ မြန်မာပြည်ထုတ် MASTER JEEP ကား လှူချင်တယ်။ အဲဒါ နူးကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ အဘကျောင်းအရောက် ကားမောင်းမယ့်သူလည်း စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ။ လိုတဲ့ငွေ ကျွန်တော်လှူမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ထပ်မပြောတော့ဘူး။ အလုပ်များတော့ မေ့နေမှာလည်းစိုးတယ်။ ဒီတာဝန်ကို အစအဆုံးဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

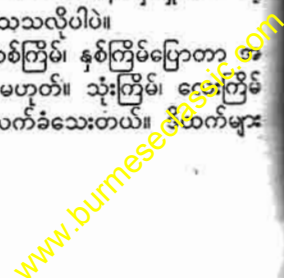
“ကျွန်တော့် Personal ကိစ္စမို့ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းခံတာပါ။

လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်နိုင်ပါတယ် စိတ်ချပါ”
 ဦးမောင်မောင်နိုင်သည် ညွှန်မှုမှ အား ရှိရုံသေသေ တာဝန်ခံ ပြောကြားခဲ့သည်။ ဒီတာဝန်တစ်ရပ်လုံးသည် မိမိပေါ်သို့ အကုန်ကျရောက်လာတော့၏။ တာဝန်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ အခက်အခဲမရှိပါ။ အဘက အကြောင်း။ အဘနှင့် ခဏလေးတွေ့လိုက်ပါသည်။ လူ့ရှေ့သုရှေ့ အငေါက်ခံရသည်။ လူကြီး၏ ငြိငြိမှုကိုမခံရအောင် ရောယောင်၍ ဦးချလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက လုံးဝမကျေနပ်။ ဒီကိစ္စ မိမိမှာပဲ ရပ်သွားလျှင် အကောင်းသား။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဆိုရင် ကြာတော့လည်း ဒီကိစ္စလေးကို မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဘနှင့်လည်း ဝေးသွားပြီ၊ ကင်းသွားပြီပေါ့။
 ‘ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ မဝေးနိုင်သေး။ မကင်းနိုင်သေးသောအကြောင်းက ရှိနေပြီလေ။ MASTER JEEP အား စက်မှု (၁) ကို လျှောက်ရမည်။ အဘအတွက်ဆိုတော့ လျှောက်လွှာတွင် အမည်ခံလိုသည်။ ဘယ်သူနာမည်ဖောက်ပေးရမလဲ၊ ကားမောင်းမယ့်သူကောရိုသလား။ ကားအကြောင်း နားလည်တဲ့သူကောရိုသလား စသည်ဆက်နွယ်မှုတွေကြောင့် အဘကျောင်းသို့နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိမိတစ်ယောက်တည်းပါ။ အဘကျောင်းသို့ သွားသောအခါ အဘကလည်း တစ်ယောက်တည်း ရှိနှင့်လေသည်။
 အဘအား နှုတ်ဆက်၍ ဘေးဘယ်ညာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်၍ လူသူလေးပါးမရှိသဖြင့် အဘအား ဦးချလိုက်သည်။ အဘအား ရှိသေလို့တော့ မဟုတ်။ ပြဿနာကင်းအောင်တော့ ကြိုကာထားမှ။
 “အဘ၊ သား မောင်မောင်နိုင်ပါ”
 “အေးအေး- ထိုင်ကွာ”
 “ညွှန်မှုက ကားလျှို့ဝှက် တာဝန်ပေးထားတာ။ လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်လေးတွေသိချင်လို့ပါ ခင်ဗျ”
 “အေးအေး- မေးလေ”
 “လျှောက်လွှာတင်ရမယ် အဘ။ လျှောက်ထားတဲ့သူရဲ့အမည်တို့၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်တို့၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ လိုတယ်။ အမည်ပေါက်သွားမှာ”
 “ညွှန်မှုကလျှောက်တာဆိုတော့ သူ

အမည်မဖောက်ဘူးလား”
 “သူက ကားရအောင် ထောက်ခံပေးမှာ။ ကားဖိုးပေးချေမှာပါ ခင်ဗျ။ လူကြီးအမည်ကိုတော့ ကားမှာမဖောက်ပေးဘူး အဘ”
 “အေးအေး- ခဏစောင့်”
 “မှန်ပါတာနား”
 “မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာလား။ ခရစ်ယာန်လား”
 “တပည့်တော်အဖေက ဗုဒ္ဓဘာသာပါ ခင်ဗျာ။ အမေက ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ အမေဘာသာကို ယူလိုက်တာပါ”
 “မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရမှာ၊ ဘုရားဒကာလည်းဖြစ်ရမှာ”
 “တပည့်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး ခင်ဗျ”
 “မင်းကို ငါစောင့်နေတာကြာပြီ။ ဒီလိုတွေ့ဖို့၊ ဒီလိုစကားပြောဖို့ စောင့်နေရတာ”
 “ခင်ဗျာ၊ အဘပြောတာ သားမရှင်းဘူး”
 “မင်းနဲ့ငါကပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်။ မင်းငယ်ငယ်ကတည်း ခုဒီဘဝရောက်လာအောင် ငါစောင့်ရှောက်လာတာ”
 “သားတော့ မသိဘူး အဘ”
 “မင်းငယ်ငယ်က ရေနစ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”
 ဦးမောင်မောင်နိုင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ပါ။ ပါးစပ်ဟ၍ ကြောင်နေလေတော့သည်။ မိမိဘဝ မိမိသာ အသိဆုံး။ ခုတော့ ကိုယ့်ထက်သိသူ တွေ့ရပေသည်။ အသက်ကိုကယ်တယ်ဆိုတာလည်း မိမိသာ အသိဆုံးပါပဲ။ အဘကိုတော်တော် လေးစားသွား၏။ အဘအပေါ်တင်နေသော သံသယစိတ်တို့ ပယ်ပျောက်စပြုလေသည်။ အတိတ်ကိုဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော ဝိဇ္ဇာအသိများ၊ အနာဂါတိကို ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော ဝိဇ္ဇာအသိများကို လေးစားလာလေသည်။ မိမိကို စောင့်ရှောက်တာဟုတ်မှာပဲ။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ကန်တော့မိပြန်သည်။
 “မောင်မောင်နိုင်၊ မင်းက ငါ့ကို မယုံတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ မင်းက လက်တွေ့မှ ယုံမယုံကောင်ပဲ”
 “မဟုတ်ပါဘူး အဘ။ သား အံ့ဩနေလို့ပါ”
 “အခုအချိန်ကစပြီး မင်းနားမှာ ငါအမြဲတမ်း အနီးတပ်ရှိတယ်။ မင်းပြောသမျှ ငါသိတယ်။ မင်းလုပ်သမျှ ငါမြင်

တယ်။ ဒါယုံသလား”
 “လက်တွေ့မဟုတ်တော့ ပြောရခက်တာပေါ့”
 “အေး- မင်းယုံကြည်ရင်၊ လက်တွေ့ဖြစ်ရင် ငါခိုင်းတာလုပ်ရမယ်”
 “သား လက်တွေ့ဆိုရင် ယုံမယ် ခင်ဗျ”
 “ဒါဆိုလည်း မင်းကတိတည်ရမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဦးမောင်မောင်နိုင်တစ်ယောက် အဘထံမှ မြန်လာသည်။ အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေသည်။
 ‘အဘဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ ငါလုပ်သမျှသိတယ်။ မြင်တယ်ဆိုရင် ငါအနားမှာ အမြဲရှိမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမို့ ညွှန်မှုက ကိုးကွယ်တာပေါ့။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဟုတ်၊ မဟုတ် ငါစမ်းသပ်မယ်။ ငါစမ်းသပ်တာအောင်မြင်ရင် ငါယုံမယ်’
 ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။
 ဦးမောင်မောင်နိုင်တစ်ယောက် အိမ်ကို အပေါက်လုံခြုံစွာ ပိတ်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းလိုက်သည်။ အဘသည် ငါအနားတွင် ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ ငါလုပ်တာ အကုန်မြင်တယ်၊ သိတယ်ဟု ဆို၏။ အဘ၏သိဒ္ဓိတန်ခိုးကို ဒီဖယောင်းတိုင်ဖြင့် စမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 “အဘခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားပါစေ။ ကျွန်တော့်နားတွင် အဘရှိလျှင် ဒီဖယောင်းမီးတောက်လေး ဘယ်ဘက်ယိမ်းပါစေ”
 မယုံနိုင်စရာပါ။ အပေါက်အလုံပိတ်ထားသော အခန်းထဲက ဖယောင်းတိုင်မီးညွှန်လေးသည် ဦးမောင်မောင်နိုင်ပြောသလို ယိမ်းနဲ့နေပါသည်။ အတော်အံ့ဩသွားလေသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒီအဘိုးကြီး တော်တော်တန်ခိုးရှိတာပဲ။ ဒီလောက်နဲ့တော့ မယုံသေးဘူး။ ‘ညာဘက်ယိမ်းပါဦး၊ ရှေ့ဘက်ယိမ်းပါဦး၊ နောက်ဘက်ယိမ်းပါဦး’ ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောလေသည်။ ပြောသမျှ ယိမ်းနဲ့ပေးနေသော မီးတောက်လေးက ‘အဘ မင်းနားမှာရှိတယ်’ လို့ ပြောနေသသလိုပါပဲ။
 တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ပြောတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သုံးကြိမ်၊ ငွေးကြိမ်အထိ လက်ခံသေးတယ်။ ဒီထက်များ

သောတော့ မီးတောက်လေးက စိတ်မရှည်
တော့ပါ။ ဝုန်းဆီ ဦးမောင်မောင်နိုင်
မျက်နှာကို ထိမှန် ပေါက်ကွဲသွားလေ
သည်။ မျက်ခုံးမွေးများ၊ မျက်တောင်မွေး
နှင့် ရှေ့ဆံပင်တို့မှာ မီးလောင်သွားလေ
သည်။ အထူးသဖြင့် နဖူးမှာ မီးလောင်
ပျက်သွားလေတော့သည်။

ဦးမောင်မောင်နိုင် ကြောက်သွား
သည်။ နောင်တလည်းရသွားသည်။
အဘကို စမ်းသပ်တာ လက်ခံပေမယ့်
ဆော်ကားသလို အကြိမ်ကြိမ်ခိုင်းတော့
မီးတောက်နဲ့မြိုက်တော့တာပေါ့။ တော်
တော်စိတ်မြန်တဲ့အဘိုးကြီးပဲ။ ပထမဆုံး
တွေ့တုန်းက ပန်းကန်နဲ့ပစ်ပေါက်ဖို့ရွယ်
ခဲ့သေးသည်။ ခုတစ်ခါ မျက်နှာ မီးနှင့်ရှို့
သည်။

“သားများပါတယ် အဘ။ သား
နောင်တရပါပြီ အဘ။ သား အဘကို
ဆော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့
အဘကို ယုံပါပြီ။ အဘခိုင်းတာ လုပ်
လို့မယ်”

ဟု ကတိပေးပြီး အဘကို ရည်
ရွယ်၍ ဦးချလေတော့သည်။

မျက်နှာဒဏ်ရာပျောက်မှ အဘ
အဘိုးသို့သွားသည်။ ဒီတစ်ခါ အဘ
ထံသွားတာက ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘကို တောင်း
ခံခဲ့သည်။ အဘခိုင်းတာလုပ်မည်။ အဘ
နှင့်တွေ့သည်။ ဦးချကန်တော့ပြီး-

- “အဘနေကောင်းရဲ့လား”
- “အေး - ကောင်းပါတယ်”
- “သားတောင်းပန်စရာရှိလို့”
- “မင်းငါ့ကိုတောင်းပန်ပြီးပြီပဲ။ ငါ
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”
- “သားကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ချင်
တာ။ အဘကို မယုံလို့ စမ်းသလိုဖြစ်နေ
တာ။ သားတောင်းပန်ပါတယ်”
- “ငါလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။
အောင်မောင်၊ မင်း ငါ့ကို ယုံပြီလား”
- “သားယုံပါပြီ။ အဘခိုင်းချင်တာ
ဆိုပါ။ သားလုပ်ပေးပါမယ်”
- “မှော်ဘီနားမှာ ဘုရား(၁)ဆူ ပြန်
ဖြင့်ခိုနှိပ်တယ်။ မင့်တာဝန်ပေးချင်တယ်။
အဘဘုရားဒဏ်ရာလုပ်ရမှာ”
- “သားတာဝန်ယူပါတယ်။ ဘုရား
ဆိုတာတော့ နားမလည်ဘူး”
- “အေး - ဒီဘုရားကို အစအဆုံး
တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အလှူရှင်
ပေါ့ကွာ။ လုပ်နိုင်မလား”
- “သားလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရမှာ”
“သားဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာ
သာဝင်မှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် အဘ၏ သာသနာပြု
လုပ်ငန်းတစ်ခုသည် အပြီးတိုင်သို့ရောက်
သွားလေတော့သည်။ ဦးမောင်မောင်နိုင်
သည် အဘကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီး
သရဏဂုံဆောက်တည်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင် ဖြစ်သွားလေသည်။ မှော်ဘီနားက
ရွာတစ်ရွာတွင် ဘုရား(၁)ဆူပြုပြင်ပေး
သော အလှူဒဏ်ဖြစ်သွားလေသည်။
ဘုရားထီးတင်ပွဲတွင် အဘနှင့်အတူတကွ
ထီးတော်တင်လှူခွင့်ကြုံရသော တပည့်
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘကို အိမ်ပင့်သည်။ အိမ်တွင်
ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားဆောင်ကို အဘစီစဉ်
ညွှန်ကြားသည့်နေရာ၌ တည်ဆောက်
သည်။ သူ့နေနှင့်ကိုက်ညီသော ဘုရား
တစ်ဆူကိုလည်း အဘ စီစဉ်ပေးသလို
ပုဇော်လေသည်။ အဘ ဦးမောင်မောင်
နိုင်အိမ်သို့ကြွပြီး စကားပြောကြရာမှ
“ချေထီနှင့်ပတ်သက်သော မှတ်သားစရာ
အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“အဘ၊ လူတွေ တော်တော်များ
များ ချေထီထိုးကြတယ်။ ဒီဂဏန်း (၃)
လုံးကို တွက်တဲ့သူကလည်း တွက်တယ်၊
ဇယားချပြီး နှစ်အလိုက် စုစည်းထားပြီး
Calendar အကျ ဘာထွက်မှာလဲဆိုပြီး
မှန်းတဲ့သူကလည်း မှန်းတယ်”

“အေး - ပြောပါဦး”
“တချို့ကျတော့လည်း ချိုင်းဆိုပြီး
ဂဏန်းတွေနဲ့ အရုပ်တွေနဲ့ ရောင်းစား
ကြ၊ ဒီထဲက ပေါက်ဂဏန်းရှာကြနဲ့”

“အေး - ဆက်ပြောပါဦး”
“တချို့ကျတော့ ဘိုးတော်တွေ၊
မယ်တော်တွေဆိုပြီး အာရုံဂဏန်း
တောင်းကြ၊ ထိုးကြနဲ့။ အဘကော ဒီ
ဂဏန်းတွေကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်ပါ
မလား”

“မင်းက ငါ့ကို ပညာစမ်းပြန်ပြီနဲ့
တူတယ်။ ဒီတစ်ခါ မီးလောင်ရင်တော့
ဆံပင်မွေးတစ်ချောင်းမှကျန်မှာမဟုတ်
ဘူး”

“ပညာစမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး
အဘရယ်၊ သားကို အထင်မလွဲပါနဲ့။
ယိုးဒယားထိတာ စလောင်းကလာတာ
ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်စနစ်ကျ
တယ်။ ဂေါ်လီလုံးလေးတွေ နှိုက်ရတာ၊
သူကျချင်တာကျတာ။ မြန်မာပြည်ကလူ
တွေက ရမ်းထိုးနေကြတာ။ သားက

တော့ ဘယ်သူပြောတာမှ မယုံဘူး”
“မောင်မောင်၊ မင်းကို ငါတစ်ခု
ပြောမယ်။ ချဲ့ပေါက်လို့ ယိုးဒယားငွေ
အလှော်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒိုင်ကသာရင်
ထိုးသားနာမယ်။ ထိုးသားသာရင် ဒိုင်နာ
မယ်။ ဘယ်သူကမှ နိုင်တာ၊ ရှုံးတာ
မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အချင်းချင်းတွေပဲ”

“အဘတို့က သူတော်ကောင်း
ဆိုတော့ သူတော်ကောင်းစကားပြော
တာပေါ့”

“ငါ့ဆီကို ချဲ့နံပါတ်တောင်းတဲ့သူ
ဆိုရင် ငါက ငေါက်လွှတ်တာ။ ရှိတာ
ကုန်ချင်ရင် ငါပြောတဲ့နံပါတ်ထိုးလို့ ပြော
လိုက်တာ။ နောက်မတောင်းရဲတော့
ဘူး”

“အဘက နံပါတ်တော့ သိတယ်။
ဘယ်ဘက်မှမလိုက်ချင်လို့ပေါ့”

“မင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်
တယ်။ ငါ့ကို မြေဖြူပေးစမ်း”

အဘသည် မြေဖြူတစ်ချောင်း
ဖြင့် ဦးမောင်မောင်နိုင်အိမ်၏ နံရံတွင်
(၄၉၀) ဟု ဂဏန်း(၃)လုံးကို ရေးခဲ့လေ
သည်။

“ကဲ- ဒါ ချဲ့နံပါတ်ပဲ။ ဒဲ့ပေးတာ။
မင်းတော့မထိုးရဘူး”

အဘသည် ချဲ့နံပါတ် (၃) လုံးကို
နံရံတွင် မှတ်မှတ်သားသားရေးပြီး ကြွ
သွားလေတော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဦးမောင်မောင်နိုင်ပေးသွားပြီ။ အဘပြော
တာ ယုံသည်။ အဘပေးသောဂဏန်း
သည် သေချာပေါက် ပေါက်မှာပဲဆိုပြီး
အဘမသိအောင် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချဲ့
ထိုးလေတော့သည်။ စီးပွားဖြစ် မဟုတ်
ပါ။ အဘ၏ပညာကို စမ်းသပ်သည့်
အနေဖြင့် ထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလသာ ကုန်
သွားတယ်။ အဘပေးသော နံပါတ်က
မပါလား။ ကြာတော့ ချဲ့ထိုးရတာ မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။ တပည့်
က ချဲ့ထိုးပေးတာ။ သူလည်း သတိမရ
တော့။ (၅) လကြာမှ ချဲ့ထိုးဖြစ်သော
အချိန်တွင် အဘပေးသော (၄၉၀)သည်
ဒဲ့ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝိဇ္ဇာမသည်။ လူတို့ လိုက်မမီ
သောပညာများစွာရှိလေသည်။ ဦးမောင်
မောင်နိုင်တစ်ယောက် အဘ၏ သိဒ္ဓိ
မဟိဒ္ဓိပညာများကို အံ့ဩရင်း အဘကို
တိုး၍ ယုံကြည်ပါတော့သည်။

အလှူခံ လိုက်

ပထမိဉ္စာရတ္တင်ရပ်ဝင်္ဂါကလေးပညာရှင် ကျေးဇူးရှင် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး ပထမဆရာဦးအေးရွှေ

ထိပ်အုပ်အင်း၏အစွမ်းသတ္တိ

ထိပ်အုပ်အင်းနှင့်ပတ်သက်သော စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ မင်းကင်းတွင် တာဝန်ကျနေသော ဆရာဝန်ကြီးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အစပိုင်း ဂျပန်စစ်တပ်များဝင်လာချိန် အင်္ဂလိပ်တပ်များ အိန္ဒိယသို့အဆတ်တွင် အိန္ဒိယသို့လိုက်ပါမသွားခဲ့ဘဲ မြန်မာပြည်၌သာနေခဲ့၏။

ဂျပန်တပ်များ မြို့ကိုသိမ်းပြီးသော အခါ ဂျပန်တို့သည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူများကို မယုံသင်္ကာရုံဖြီး အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက်များဟု ယူဆသဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးလေတော့၏။ စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို သတ်ဖြတ်လေ့လည်းရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြို့တွင်ကြိုတင်သတင်းရယူထားသောအိမ်များသို့ တက်ရောက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရာရှိလုပ်ခဲ့သူများကို ပို၍ဦးစားပေးရှာဖွေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးသည် ဂျပန်တို့၏ အဓိကပစ်မှတ်ဖြစ်လာ၏။ ထိုသို့ တက်ရောက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးသည့် သတင်းကို ဆရာဝန်ကြီးလည်း ကြိုတင်ရရှိပြီးဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ရှောင်တိမ်းပုန်းအောင်းရန်နေရာကို စဉ်းစားရာ အဆင်ပြေနိုင်မည့်နေရာကို မမြင်သဖြင့် သူ့အိမ်တွင်ပင် နေထိုင်ပြီး ရင်ဆိုင်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ဤတွင် ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်ကူးပေါ်သည်မှာ ဂျပန်တို့ဖမ်းမိသွားလျှင် သေချင်သေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မသေမီ အချိန်ရတုန်း ပုတီးစိပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး စီရင်ပေးထားသော ထိပ်အုပ်အင်းကို သတိရသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်သက်သာရသွားခဲ့၏။ ထိုနောက် အဆိုပါအင်းကို ခေါင်းပေါ်တွင်တင်ပြီး အဝတ်တစ်ထည်ကိုယူကာ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် စိပ်နေကျပုတီးကိုယူကာ အိမ်အနောက်ဘက်ခြံထဲရှိ ငှက်ပျောပင်

အုပ်များအောက်သို့ သွားရောက်ကာ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီးပုတီးစိပ်နေလိုက်၏။

များမကြာမီတွင်ပင် ဆရာဝန်ကြီးအိမ်သို့ ဂျပန်များရောက်ရှိလာတော့၏။ တစ်အိမ်လုံး အတွင်းအပြင် ခြံထဲပါ မကျန် မွေနှောက်ရှာဖွေကြ၏။ လုံးဝရှာမတွေ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပိုပြီးဒေါသထွက်လာကာ ကျန်သောအိမ်သားများကိုပါ ရန်ရှာတော့၏။ နောက်ဆုံး သူတို့သည် ဆရာဝန်ကြီး၏လူမမည်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ သူ့ခင်ရီရာသို့လိုက်ပြန်ခိုင်းတော့၏။ သမီးလေးလည်း သူ့အဖေ ပထမထိုင်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့သော ငှက်ပျောပင်အုပ်အနားသို့ သွားကြည့်၏။ လုံးဝမတွေ့ပေ။ ဂျပန်တို့သည် မကျေနပ်သေးဘဲ နောက်တစ်ကြိမ်ရှာကြပြန်၏။ မတွေ့ပေ။ ဂျပန်တို့သည် နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်ကြီး၏ အိမ်အနီးဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းကြ၏။

ထိုအခါ အိမ်အနီးဝန်းကျင်ရှိ လူအချို့က ဆရာဝန်ကြီးကို ခြံထဲခုတ်မောင်းသွားသော မော်တော်တစ်စီး၏

...တွင် နောက်ကျောပေး၍ ထိုင်
...သွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ဆို
...ထိုအဖြေမျိုးကို အခြားသော နှစ်
...သုံးနေရာမှလည်း ပြောကြသဖြင့်
...ဆုံးတွင် ဂျပန်တို့သည် ဆရာဝန်
...ဖမ်းဆီးမည့် အစီအစဉ်အား
...လျှော့ကာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား
...တော့၏။

ထိုနေ့ည မောင်ရီပျိုးသောအချိန်
...ဆရာဝန်ကြီးသည် အိမ်နောက်
...ပျောက်ပျောက်အုပ်များထဲမှ အိမ်
...သို့ တက်လာရာ အိမ်သားများ
...အံ့တပြောသဖြင့် သွားကြ၏။

ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူက -
"အဖေဘယ်သွားနေတာလဲဟင်"
ဟု မေးလိုက်၏။
ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက -
"ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ ခြံထဲငှက်
...အုပ်အောက်မှာပဲ ပုတီးထိုင်စိပ်
...တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟင် - ဒါဆို စောစောပိုင်းက
...အဖေကို လာရှာကြတယ်။ အဖေ
...မတွေ့ဘူးလား"
ဟု အင်း - သူတို့ကို အဖေ
...အဖေ

သူတို့တွေ အဖေထိုင်နေတယ်
...ပျောက်ပျောက်အုပ်ဆီကိုတောင်
...ကတယ်။ သမီးကိုတောင်
...နဲ့ချိန်၊ လှုပ်လှုပ်ကြီးနဲ့ချိန်ပြီး
...ခေါ်လာလို့ပါလားသေးတယ်"

ဘုတ်လား သမီး၊ အဖေ လုံးဝ
...ပုတီးထဲအာရုံကျနေလို့လား
...ထူးထူးခြားခြား ဒီနေ့မှ ပုတီး
...လိုက်တာကွယ်၊ မပြောပါ

သူတို့ကလည်း အထပ်ထပ်ရှာ

တာ အဖေကိုမတွေ့ဘူး။ အရမ်းကိုအံ့သြ
စရာကောင်းတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီအဖြစ်
အပျက်က အတော့ကိုအံ့သြဖို့ကောင်း
တယ်။ အဖေကလည်း ဒီငှက်ပျောက်
အုပ်တွေအောက်မှာပဲထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်
နေတယ်။ သူတို့ကလည်း တကယ်ကို
လာရှာတယ်။ ဒီနားမှာကိုလာရှာတယ်။
အဖေကလည်း သူတို့ကို မတွေ့ဘူး။
သူတို့ကလည်း အဖေကို မတွေ့ကြဘူး။
တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်ဟာ နီးနီးလေးနဲ့
ကမ္ဘာခြားသလိုဖြစ်နေတယ်။ တကယ်
ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ တန်ခိုးအစွမ်း
သတ္တိကြောင့်ဖြစ်ရမယ် သမီး"

"ဘယ်လိုအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့တန်ခိုး
အစွမ်းသတ္တိလဲ အဖေ"
"စစ်ကွင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးစန္ဒောဘာသရဲ့ အစွမ်းသတ္တိပဲပေါ့"
အဖေပြောတာ သမီးနားမလည်
တော့ဘူး"

"ဪ-အေး ဟုတ်သားပဲ၊ အဖေ
ရှင်းပြမယ်"

ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြီး
နောက် သူ့ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော
ခေါင်းပေါင်းအဝတ်ကို ဖယ်ရှားလိုက်
သောအခါ လက်မအရွယ်ခန့်ရှိသည့်
ကြေးအင်းပြားတစ်ချပ် ထွက်လာသော
အခါတွင်မှ မိသားစုအားလုံး သဘော
ပေါက်သွားကြတော့၏။ ထိုအခါတွင်
ဆရာဝန်ကြီးက -

"သမီးတို့ တစ်သက်လုံးမှတ်ထား
ကြ။ ဟောဒီလို စစ်ကွင်းဆရာတော်
စီရင်ပေးထားတဲ့ အင်းအစီအရင်တွေ၊
အင်းဘုရားတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်
လေးလေးစားစားနဲ့ ကိုးကွယ်ကြ၊ ပူဇော်
ကြပါ။ တကယ့်နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ဘေး

အန္တရာယ်မျိုး၊ အသက်အန္တရာယ်မျိုးကြုံ
တွေ့ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျိန်းသေပေါက်
အကာအကွယ်ပေးတယ်၊ ကယ်တင်ပေး
တယ်။ အခု ဖေဖေကိစ္စမှာ လက်တွေ့
ပဲလေ။ ဖေဖေတော့ စစ်ကွင်းဆရာတော်
ကို ယုံကြည် လက်ခံသွားပါပြီ"

ဟု မှာကြားနေလေတော့၏။

**အောင်းပေါက်ဆရာတော် ဦးသာမူးနှင့်
စစ်ကွင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ**

စစ်ကွင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒော
ဘာသသည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မဖြစ်
မနေ ကြိုးပမ်းအားထုတ်သဖြင့် သိဒ္ဓိရှင်
မဟိဒ္ဓိရှင်တစ်ဦးဖြစ်သကဲ့သို့ အဆိုပါ
ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း
အမြဲ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားသူ ဖြစ်၏။
အဘယ်မည်သော ပညာရပ်သည်
အဘယ်မည်သောဒေသ၊ အဘယ်မည်
သောပုဂ္ဂိုလ်ထံတွင်ရှိသည်ဟု သတင်း
ကြားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်ကွင်း
ဆရာတော်သည် သွားရမည့်ခရီးတာ
ကား မည်မျှပင်ဝေးပါစေ၊ မည်မျှပင်
ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာရပါစေ မရောက်
ရောက်အောင်သွားတတ်၏။ ပညာကို
ယူတတ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပညာရပ်နှင့် ပညာ
ရှင်တို့ကိုလည်း အထူးလေးစားတန်ဖိုး
ထားတတ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။

ယခုအဖြစ်အပျက်တွင် တွေ့ဆုံ
ခဲ့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အောင်းပေါက်ဆရာ
တော် ဦးသာမူး ဖြစ်၏။ သူ၏ ဝိဇ္ဇာဓရ
ပညာ တစ်စွန်းတစ်စကို ကြားသိရမိ
သလောက်နှင့် စစ်ကွင်းဆရာတော်သည်
ပညာယူလို၏။ တွေ့လို မြင်လို ဖူးလို၏။
ထို့ကြောင့် အောင်းပေါက်ဆရာတော်
ကြီး သီတင်းသုံးသည်ဟု စံစမ်းသိရှိရ
သော တောင်တွင်းကြီးမြို့ ခွေ့ချောင်း
တော်ဘုရားအနီးနေရာသို့ ကြွရောက်

သွားခဲ့၏။ အောင်းပေါက်ဆရာတော်ထံ ရောက်လျှင် ဆရာတော်အား လှူဒါန်း ရန် တိစိဝရိတ်သင်္ကန်း (ဒုက္ခ၊ ဧကသီ သင်းပိုင်) တစ်စုံလည်း ယူသွားခဲ့၏။

စစ်ကွင်းဆရာတော် တောင်တွင်း ကြီးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မည် ကဲ့သို့ သွားရမည်ကို သိလိုသဖြင့် အနီး အနားတွင် တွေ့ရှိသတိအား မေးမြန်း စုံစမ်းရလေ၏။ မေးမြန်းပြီး သူတို့လမ်း ညွှန်သည့်အတိုင်း သွားခဲ့၏။ တစ်နေရာ တွင် လယ်ကွက်၊ ကန်သင်းများပေါ်မှ ဖြတ်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုနေရာတွင် နွား ကျောင်းသားတစ်စုကို တွေ့သဖြင့် အောင်းပေါက်ဆရာတော် သီတင်းသုံး သည့်ကျောင်းကို မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားများလည်း စစ်ကွင်း ဆရာတော်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ဩသည့်အမူအရာမျိုး ဖြင့် -

“အောင်းပေါက်ဆရာတော် ဦးသာ များ ဆိုတာကို ဘာလို့တွေ့မှာလဲ ကိုယ် တော်ရဲ့။ သူကစိတ်ရောဂါသည်ကြီးပဲ။ သူ့မျက်စိထဲမြင်သမျှ တွေ့တဲ့လူတွေကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတာ ဘာလုပ်မို့ သွားမှာလဲ။ မသွားပါနဲ့ ကိုယ်တော်”

လို့ ပြောဆိုတာမြစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ စစ်ကွင်းဆရာတော် လည်း နွားကျောင်းသားတို့၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မထင်မှတ်သည့် စကားတို့ကြောင့် တွေ့ဝေသွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ပေါက်ဦးသာများ အတွက် လှူဒါန်းရန်ရည်ရွယ်ထားသော တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းသုံးထည်မှ ဒုက္ခသင်္ကန်းကြီးကို မလှူတော့လျှင် ကောင်း မည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်လျှောက် လာစဉ် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ထပ်တွေ့ သဖြင့် ပိုမိုကျိန်းသေစေရန် အောင်း ပေါက်ကျောင်းကို မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုသူက -

“အောင်းပေါက် ဆရာတော် ကျောင်းက ဟိုမှာလေ။ နီးနီးလေးပဲလို တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်နဲ့ ဦးသာများက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ သူက စိတ်မနှံ့တဲ့သူနော်။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတာ။ ကိစ္စမရှိရင် မသွားပါနဲ့”

ဟု စစ်ကွင်းဆရာတော်ကို ထပ် တားပြန်လေ၏။

ထိုစကား ထပ်ကြားရပြန်သော အခါ စစ်ကွင်းဆရာတော်သည် ထပ်ပြီး

စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် အောင်းပေါက်ဆရာတော်အား လှူဒါန်း ရန် ယူလာသော တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းသုံး ထည်ထဲမှ ဧကသီ (ကိုယ်ရုံ) အား မလှူ တော့ပါဘူးဟုသည့်စိတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ကွင်းဆရာတော် သည် အောင်းပေါက်ဆရာတော်၏ အကြောင်းစဉ်းစားပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက် လာရာ မကြာမီပင် ကျောင်းအဝရံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ စစ်ကွင်းဆရာတော် သည် သူ၏ခြေလှမ်းများကို မနည်းအား တင်းပြီး လျှောက်လာရ၏။ သူ၏ ခြေ လှမ်းများသည် ပို၍လေးလံလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောင်း၏ လှေကားရင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ကွင်းဆရာ တော်သည် မမှော်လင်ဘဲ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ရတော့ ၏။

ထိုအချိန် ကျောင်း၏အပေါ်ထပ် မှ ကသောကမြောထပြီးပြေးသွားသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းအပေါ်ထပ်တက်သည့်လှေကား ထိပ်တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက် ရ၏။ ထိုဘုန်းကြီးသည် လှေကားပေါ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းချလာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ဦးစန္ဒော ဘာသသည် မှင်တက်မိနေစဉ် ထိုဘုန်း ကြီး၏နှုတ်မှ -

“ဟေ့ - မောင်စန္ဒောဘာသ၊ ဒီ လောက်နေပူကျဲကျဲကြီးထဲမှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲ ဒုက္ခခံပြီးတော့ ငါ့ဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲကွယ်”

ဟု မေးရင်း ဦးစန္ဒောဘာသအနီး သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ဦးစန္ဒော ဘာသသည် ထိုဆင်းလာသောဘုန်းကြီး ကိုအသေချာကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးကွယ်နေသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရသဖြင့် ပို၍အံ့ဩသွား၏။

ထိုအခါ ဦးစန္ဒောဘာသ၏ ခေါင်း ထဲတွင် -

‘မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး မမြင်ဘဲနဲ့ ငါ့ ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်အောင် လာ နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ပိုအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက သူ ငါနာမည်ကို အတိ အကျသိနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်သိတာ လဲ၊ ငါလာမယ်ဆိုတာလည်း သူ့ကိုကြိုပြီး ပြောမထားဘူး။ ငါနာမည်လည်း ပြော မထားဖူးပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ’ ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတော့၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏စိတ်ထဲ ၌ လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့သော မဆီမဆိုင် သူ များ၏အပြောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆရာတော်ကြီးအပေါ်၌ သဒ္ဓါကွက်ခဲ့မိ သည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရပါတော့၏။

ထို့နောက် စစ်ကွင်းဆရာတော် က အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီးအား မိမိသည် အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီး ထံမှ ပညာရင်နိုသောက်စို့လို၍ လာ ရောက်ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်းလျှောက်ထား လိုက်၏။

ထိုအခါ အောင်းပေါက်ဆရာ တော်ကြီးက -

“ကဲ - ဒါဆိုလာ မောင်စန္ဒော အပေါ်သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးစန္ဒောဘာသ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားတော့၏။ ကျောင်းအပေါ်ထပ် သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော် ဦးသာများက -

“ကဲ - မောင်စန္ဒော၊ မင်းလည်း ခရီးအဝေးကြီးကလာရတော့ ပင်ပန်းနာ ပေမယ့် ခဏနားလိုက်ဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ စစ်ကွင်းဆရာတော်

လည်း သူ၌ပါလာသော တိစိဝရိတ် သင်္ကန်း(၃)ထည်ကို ကပျာကယာထုတ် ပြီး အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီးအား လှူဒါန်းလိုက်တော့၏။

ထိုအခါ အောင်းပေါက်ဆရာ တော် ဦးသာများက -

“မောင်စန္ဒော၊ မင်းအခုလှူထုတ် သင်္ကန်း(၃) ထည်မှာ မင်းသဒ္ဓါပေါက်တဲ့ သင်းပိုင်ကိုပဲ ငါအလှူခံမယ်”

ဟု မိန့်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ -

‘အင်း - ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပြောစကားကို နားယောင်မိလို့ တကယ် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် ငါပြစ်မှားမိပြီ’ တွေးခေါ် မဖြစ်ချေပါဘူး စိတ်ကိုပိုင်ဖြတ်ပြီး ဆရာ တော် ဦးသာများအား သူ၏ သင်္ကန်း(၃) ထည်ကို အလှူခံတော်မူပါရန် ထပ်မံ လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဦးသာ များက -

“ဒီမယ်-မောင်စန္ဒော၊ မင်းအခု ဦးဆုံး နွားကျောင်းသားတွေနဲ့တွေ့ဆုံ သူတို့က ငါ့ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူပါလို့ ခေါ်

လိုက်တော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ကိုလျှောက်မယ် အထဲက ဒုက္ခသင်္ခါန်ကြီးကို မလျှောက်တော့ဘူးလို့ သဒ္ဓါပျက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

နောက်ပြီးတော့ ဒီကျောင်းနားမှာ မောင်x x x နဲ့ တွေ့တော့လည်း သူက ငါ့ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူလို့ ထပ်ပြောလာပြန်တော့ မင်းစိတ်ထဲမယ် ငါ့ကို လျှောက်မယ် သင်္ခါန်ထဲက ကိုယ်ရုံသင်္ခါန်ကိုပါ မလျှောက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ သဒ္ဓါပျက်ခဲ့တယ်နော်။

ဒါကြောင့် မင်းစိတ်ထဲမှာ သဒ္ဓါစစ်စစ်နဲ့ လျှောက်ဖို့နေတဲ့ သင်းပိုင်ကိုပဲ ငါအလျှောက်မယ်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ စစ်ကွင်းဆရာတော်လည်း ပျာပျာသလပ်ပင် သင်္ခါန်(၃)ထပ်လေးကို အလျှောက်မိ ထပ်လျှောက်တော့ အောင်းပေါက်ဆရာတော်လည်း စစ်ကွင်းဆရာတော်ကို သနားပြီး -

“က - ဒီလိုလုပ်ပါ။ မင်းလျှောက်သင်္ခါန်တွေကိုတော့ ငါအလျှောက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသင်္ခါန်တွေတော့ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားဆီသွားပြီး ပြန်လျှောက်မယ်။ မင်းဒီကပြန်ရင် အခု မင်းလျှောက်တဲ့သင်္ခါန်တွေကို ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားမှာ ဝင်ဖူးလိုက်ပါကွယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် အောင်းပေါက်ဦးသာမူးလည်း သင်္ခါန်တွေကို ထုကာ စစ်ကွင်းဆရာတော်ဘက်လှည့်ခဲ့။

“မောင်စန္ဒော၊ မင်းဒီမှာခဏထောင်၊ ငါခုချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် ဦးစန္ဒောက သူ့ရေတွင်းပင် ပျောက်သွားတော့၏။

အောင်းပေါက်ဆရာတော် ဦးသာမူး ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် စစ်ကွင်းဆရာတော်လည်း -

‘ဪ - ငါ့နယ် အဖြစ်ကသူပြောပြတာကားနဲ့တင် အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကို စိတ်ထဲကပြစ်မှားမိပြီ’

ဟု တွေးတောရင်း စိတ်မကောင်းအောင် ချိန်မှာဘဲ အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွလာတော့၏။

ရွှေဆံတော်ဘုရားမှာ သင်္ခါန်လျှောက်ကြောင်း မိန့်ဆိုခဲ့၏။ ထိုအခါတွင်မှ အောင်းပေါက်ဆရာတော်နှင့် အောင်းပေါက်ဆရာတော်တို့လည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည်ပြောကြလေ၏။ ထိုအခါ အောင်းပေါက်ဆရာတော်

ဦးသာမူးက သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်အား စစ်ကွင်းဆရာတော်ကို ပြောပြလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးဘဝကား ထူးထွေဆန်းပြားမှုရော စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာများပါ ရောပြုမိနေလေ၏။

တောင်တွင်းကြီးမြို့သမိုင်းသည် ပျူခေတ်နှင့် ဆက်စပ်သဖြင့် အလွန်ပင် ရှေးကျ၏။ ထိုအတူ တောင်တွင်းကြီးမြို့၏ ရွှေရောင်တော်ဘုရားသည်လည်း သမိုင်းအစဉ်အလာကြီးသော ဘုရားသမိုင်းရှိသည့် အထိကရဘုရား ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဘုရားကြီး၏ ထူးခြားသော နောက်တစ်ချက်မှာ ကြီးကျယ်သော ဘုရားသိုက်ကြီးရှိသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။

အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီး တစ်ချိန်က မွေးစားထားသော သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။ ထိုမွေးစားသားလေးသည် တဖြည်းဖြည်း လူလားမြောက်ကာ အရွယ်ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုသူငယ်လေးသည် ရုပ်ရည်ရူပကာသင့်တင့်ခွဲညားမှုလည်း ရှိပြန်သဖြင့် ထိုရွာမှ ရွာသူကြီးသမီးဖြစ်သူနှင့် ရည်ခေတ္တမျှခဲ့ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချစ်သူသမီးရည်းစားသက်တမ်းလည်း ကြာရှည်လာသဖြင့် ဦးသာမူးလည်း ကြိုတင်စဉ်းစားလာရတော့၏။

‘အင်း - ငါ့သားလေးတော့ ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုရင် များမကြာမီသော ကာလမှာ အိမ်ထောင်ပြုရတော့မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူနဲ့ယူရမယ့်သူကလည်း သူ့ကြီးသမီးဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က တင့်တောင့်ကင့်တယ်ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ခုတော့ ငါ့သားလေးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ မျက်နှာငယ်ရတော့မယ်။ လူ့အောက်သူ့အောက်ကျရတော့မယ်။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ငွေလိုတယ်’

ဟု စဉ်းစားပြီး ငွေရနိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို ကြံစည်လေတော့၏။

ထို့နောက် ငွေရနိုင်မည့်နည်းလမ်းတစ်ရပ်ကို စဉ်းစားမိ၏။ ထိုနည်းလမ်းကား သူ့အနေဖြင့် မသုံးချင်သောနည်းလမ်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အခြားနည်းလည်း မမြင်သဖြင့် ဤနည်းမှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်ရန် လမ်းလည်းမရှိပေ။ နောက်ဆုံး ထိုနည်းကိုပင် အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အောင်းပေါက်ဆရာတော် ဦးသာမူးသည် ရွှေရောင်တောင်

ဘုရားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခုကို စီစဉ်ပြီး အစီအရင်တစ်ခုကို ပြုလိုက်၏။

ထိုအစီအရင်မှာ ဦးသာမူးသည် သူယူလာသောသပိတ်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ခင်းကျင်းထားသည့်အပေါ်၌ ချထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငွေကိုရစေသည့်အင်းတစ်ခုပင်ကိုလည်း ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏စိတ်ထဲမနေပြီး အောက်ပါအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တော့၏။

“ဤအင်းအစီအရင်ကြောင့် ကျရောက်လာမည့် ရွှေ ငွေတို့တွင် သပိတ်ထဲကျလာသည့် ရွှေ ငွေတို့ကိုသာ ငါယူပါမည်။ သပိတ်အပြင်၌ကျသည့် ရွှေ ငွေတို့ကို ငါမယူပါ။ သပိတ်ထဲကျလာသည့် ရွှေ ငွေတို့ကိုယူပြီး ငါ့သားလေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အသုံးပြုမယ်။ လက်ဖွဲ့မယ်”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြီးနောက် အင်းကို မီးထွန်းလိုက်တော့၏။ အင်းမီးထွန်းပြီး ခေတ္တခဏမျှအကြာတွင် အပေါ်မှ ရွှေ ငွေတို့သည် ကျလာတော့၏။ ထိုကျလာသော ရွှေ ငွေများသည် သပိတ်အတွင်းသို့ တစ်ခုမှမကျဘဲ သပိတ်အပြင်သို့သာကျကုန်ကြ၏။

ထိုအခါ အောင်းပေါက်ဆရာတော်ကြီးလည်း အထူးပင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး -

‘အင်း - ငါ့သားလေးရဲ့ ကြံမှုကလည်း အတော်ကိုနည်းရာတာပဲ ဟု တွေးရင်း သူ့သပိတ်ကိုယူကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့တော့၏။

သူ့ကျောင်းနားရောက်ခါနီးတွင် ထူးခြားသော အတိတ်တဘောင်ဆိုင်ရာ အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ရတော့၏။

ထိုနိမိတ်မှာ - ကိုရင်လေးနှစ်ပါးသည် စကောတစ်ချပ်ကို ကြီးချည်ပြီး ဝါးလုံးတစ်လုံးတွင် ချိတ်ဆွဲကာ မောင်းသဖွယ်ပြုပြီး ရွေ့တစ်ပါး၊ နောက်တစ်ပါး ထမ်းလာကြ၏။ ရွေ့မှထမ်းလာသော ကိုရင်၏ ပါးစပ်မှလည်း -

‘အောင်းပေါက်သော် လည်းကောင်း၊ ငါသော် လည်းကောင်း’

ဟု အော်ပြီး စကောကို လက်ဖြင့် ထုကာ နှုတ်မှလည်း -

“ဒို့ . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး” ဟူ၍ မောင်းထုသည့်အခါ ထွက်သည့်အသံမျိုး ပြုလိုက်၏။ ပြီးလျှင်

နောက်မှထမ်းလာသောကိုရင်ကလည်း
နှုတ်မှ -

“အောင်းပေါက်သော် လည်း
ကောင်း၊ ငါသော် လည်းကောင်း”

ဟု အော်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်ပင်
စကောကို လက်ဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်
တော့၏။

ထိုအခြင်းအရာအတိတ်နိမိတ်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဦးသာမူးလည်း
ထူးဆန်းလှချေလားဟု တွေးပြီး ဆက်
လျှောက်လာခဲ့၏။

ဤသို့လာရင်း သူ၏ ကျောင်း
အဝင်ဝန်းအရောက်တွင် ကိုရင်တစ်ပါး
သည် ရေအိုးထဲတွင်ရေအပြည့်ထည့်ပြီး
ထမ်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကိုရင်
လေးသည် ဦးသာမူးအနား မလှမ်းမကမ်း
သို့ ရောက်ရှိသောအခါ နှုတ်မှ -

“အောင်းပေါက်သော် လည်း
ကောင်း၊ ငါသော် လည်းကောင်း”

ဟု အော်ပြီး သူထမ်းလာသည့်
ရေအိုးကို မြေပြင်သို့ ခွမ်းခနဲနေအောင်
ပစ်ပေါက်ခွဲလိုက်တော့၏။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အတိတ်
နိမိတ်များကို ဆက်တိုက်တွေ့လာရ
သောအခါ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွား
တော့၏။ ထိုနောက် တောင်တွေး
မြောက်တွေးဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်
လာခဲ့၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်း၏
ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သောအခါတွင် သူ၏
ညာဘက်မျက်လုံးမှာ သူ့အလိုလျောက်
ဖောင်းခနဲမြည်သံဖြင့်ပေါက်ပြီး အပြင်သို့
လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ
ဦးသာမူးသည် သူ၏ညာဘက်မျက်လုံး
ကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာ
ခဲ့၏။ ကျောင်းအပေါ် သို့တက်သည့်
လှေကားရင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ
ကျန်ရှိနေသော ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတစ်
ဖက်သည်လည်း ဖောင်းဟူသောအသံ
ဖြင့် ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ထွက်သွားပြန်တော့
၏။ သို့ဖြင့် သူ၏ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး
ကွယ်ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ
ကြောင်းကို စစ်ကွင်းဆရာတော်အား
ပြန်ပြောင်းပြောခဲ့သဖြင့် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အောင်းပေါက်ဆရာတော်လည်း
ရွှေ၊ ငွေတို့ကိုရစေပြီး ဓနသိဒ္ဓိကိုဖြစ်စေ
သည့် သူ့ စ. ကေသရာ... အစချီ
သော အင်းပညာခန်းကို စစ်ကွင်းဆရာ
တော်အား သင်ကြားပေးလိုက်ပါသည်။

ပထမဆရာဦးအေးရွှေ

နိဗ္ဗာန်လိုချင်လျှင် (ဆရာတော်ကြီးများ၏လမ်းညွှန်စာများ)

မမေ့မလျော့ပွားများကြ

◆ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လျှင် ထက်မြက်
သော သဒ္ဓါတရားစိတ်ကို နေ့၊ ညည့်
မပြတ် မမေ့မလျော့ဘဲ ပွားများ၍နေရစ်
ကြပါ။

(အရှင်သာရိပုထ္တရာ)

လူတွေ၊ နတ်တွေကဲ့ရဲ့တာ မကြောက်နှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လျှင် လူ၊ နတ်၊
ဗြဟ္မာ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်က
ချီးမွမ်းပါလျှင် မမြောက်နှင့်။ ကဲ့ရဲ့ပြစ်
တင်သော်လည်း မကြောက်နှင့်။ ဘုရား
ရှင် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သည်ကိုသာကြောက်။

(ဆရာတော် ညောင်ကနဲဦးဗုဓ်)

စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ညစ်မဖြစ်စေနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် မိမိကိုယ်
ကြောင့် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်းမဖြစ်
အောင်နေကြပါ။

(ငါးခုနစ်ဆရာတော်
ကုန်းဘောင်ခေတ်)

သူများအလိုမရှိရာကိုမပြုပါနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် ကောင်း
သောဆန္ဒဖြင့် အလိုရှိရာကိုသာပြုပါ။
ကာယကံနှင့် ဝစီကံကိုပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလိုမရှိရာကို မပြုကြလေ
နှင့်။

(ရေငုံဆရာတော် -
စစ်ကိုင်းတောင်မိုး)

တစ်ယောက်တည်းသင့်အောင်နေ

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်ပေါင်း
သင်း၍နေကြ။

(စစ်ကိုင်းအရိယာဝံ့ချောင်)

မျက်မှောက်၊ တမလွန်မကြောက်နှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် တမလွန်၊
မျက်မှောက် မကြောက်ရအောင်နေကြ။

(မန်ကျည်းတောဆရာတော်)

သူတစ်ပါးအတင်းအဖျင်းမပြောနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လျှင် သူတစ်ပါး
တို့၏အတင်းအဖျင်းစကားကို မပြောဆို
ကြလေနှင့်။

(တွင်္ဂုခေါင်ဆရာတော်)

ဟောတိုင်းပြောတိုင်းမယုံနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လျှင် သူတစ်ပါး
ဟောတိုင်း၊ ပြောတိုင်း မယုံလွယ်ကြလေ
နှင့်။ ဘုရားရှင်နှင့်ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့
က ဟောကြားမှသာ ယုံကြည်ကြ။

(ရွှေရင့်မာဆရာတော်)

အရာရာသည်ခံကြ

◆ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လျှင် ကိုယ်တွင်း
ကိုယ်ပ အရာရာမှာ သည်းခံ၍နေကြ
လေ။

(စစ်ကိုင်းတောင်မိုး
ဝါးချက်မင်းကျောင်းဆရာတော်)

ကိုယ်အသက်မငဲ့ကွက်ကြနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် ကိုယ်နှင့်
အသက်ကို မငဲ့ကွက်ကြလေနှင့်။

(မန္တလေး-ဗန်းမော်ဆရာတော်)

မုန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမရှိကြနှင့်

◆ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် မုန်းခြင်း၊
ချစ်ခြင်းမရှိကြလေနှင့်။

(မန္တလေးမြင်းဝန်တိုက်ဆရာတော်)

ကာမဂုဏ်တွေဖုံးနေလို့ပါ

◆ နိဗ္ဗာန်ဟူသည် အခြားနေ
မှာ ရှိသည်မဟုတ်။ ကာမဂုဏ်တို့၏
အကြား၊ ကာမဂုဏ်တို့၏အလယ် ကာမ
အနားတွင်ရှိသော်လည်း ကာမဂုဏ်
ဖုံးနေသောကြောင့်မမြင်နိုင်ကြပေ။

(ဒီပဲယင်းဆရာတော်)

◆ ပခုက္ကူအရှင်ကေသရ၏
မှတ်သားဖွယ်ရာများ

မုဒိတာ (ကျိတ်သံ)

ရန်ခိုင်

တယ်လီသေမှာလဲ ကိုစော

အဖေက ကုလားလူမျိုး။ အဖေ
 ကရင်အမျိုးသမီး။ အမေသည် အဖေ
 တောထွဲမြောက်မယား။ ထို့ကြောင့်
 သူ့အဖေအဖေက ကုလားကရင်။
 အဖေက ထောင်ထဲတွင် သေ
 သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက် (၇) နှစ်
 အရွယ်။ အမေကပြောဖူးသည်။
 “နင့်ပါပါးက ဆိုးတယ်၊ မလိမ္မာ
 ဒါကြောင့် အစိုးရက ပြုပြင်ထိန်း
 နည်းပေးဖို့ခေါ်သွားတာ။ လိမ္မာအောင်
 ပြောပြောရင် ငါတို့ဆီပြန်ပို့ပေးမှာ”
 အမေစကားကို မှတ်ထားသည်။
 အဖေကိုခေါ်သွားစဉ်က လူက
 မလိမ္မာသည်။ ကျန်းမာရေးက
 ကောင်းကြီး။ ထောင်ထဲတွင် သေဆုံး
 ခဲ့တဲ့အခါ အဖေကိုလာခေါ်သူ ဖမ်းဆီး
 တွင် တာဝန်မရှိဘူးလား။ ကလေး
 ကလေးလိုတွေးမိသည့်အချက်။ လိမ္မာ
 သွန်သင်ပြီး ပြန်ပို့ပေးမည်ဆို
 မဟုတ်မမှန်စကား။

အဖေကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား
 သူ ရဲကြီး။ လူကိုကောင်းကောင်းမှတ်မိ
 သည်။ သူ့နေထိုင်ရာအိမ်ကိုလည်း သိ
 သည်။ သူ့ထံရောက်လာခဲ့သူ (၇) နှစ်
 သားအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်။ ဒေါသ
 ပေါက်ကွဲနေပုံကလေးက သနားစရာ။
 ဝိုဝိုလို့လို့ဖြင့် မိမိအား အပြစ်တင်စကား
 ဆိုလာသည်။ ကလေး၏စကားကို စိတ်
 ရှည်လက်ရှည် အလေးထား နားထောင်
 ပေးနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်။
 “အေးပါ၊ ကလေးရဲ့ခံစားချက်ကို
 ဘာ နားလည်ပါတယ်။ သားစိတ်ကို
 လျော့ချလိုက်ပါ။ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေ
 ချည်းပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဘာဘာလည်းသေ
 ရမယ်။ သားလည်း သေရမယ်။ အခု
 တော့ သားရဲ့အဖေက အရင်သေသွား

တယ်လို့ သဘောထားလိုက်”
 ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ဖေးဖေးမမ
 ယုယုယယ ထွေးပွေ့လိုက်သည့်အခါ
 ကလေးစိတ်ပြေသည်။ ထိုရလူထွက်ကြီး
 က အိမ်သို့လိုက်လာသည်။ အဖေကို
 တွေ့သည်။ အားပေးသည်။
 “အေး - ငါကတော့ ပင်စင်ယူ
 လိုက်ပြီ။ အခုတော့ ဘုရားသခင်အလို
 တော်ကျ ဘာသာသာသနာကိုစွဲတွဲပဲ
 လုပ်နေတယ်”
 ထိုလူကြီးကို သူ့စိတ်ဝင်စားသည်။
 ယခင်က ယူနီဖောင်းကြီးဖြင့် အလွန်

ကောင်းသည့်ရဲကြီး။ ယခုမှ အရပ်ဝတ်ဖြင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသလို။

မကြာခင် သူတို့သားအမိနှစ်ဦးကို ထိုရဲလူထွက်ကြီးက လာခေါ်သည်။ အမေအား အိမ်ဖော်အလုပ်ပေးသည်။ သူ့အား ကျောင်းဆက်ထားပေးသည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်က သူက အိမ်ကြီးပေါ်တွင်နေရ၍ အမေက တန်းလျားတွင်နေရသည်။ တစ်အိမ်တည်းနေသော်လည်း အမေနှင့် တွေ့ခွင့်မရ။

အမေက သက်ဆုံးမရည်။ သူ့အလယ်တန်းရောက်စဉ် အမေ ကွယ်လွန်သည်။

အမေက အဖေနှင့်ယူပြီးကတည်းက သူတို့ဘာသာသို့ဝင်ခဲ့ရသည်။ နက်နက်နဲနဲနားမလည်။ သို့သော် ခေါင်းပေါ်တဘက်ပဝါကလေးတင်လျက် သာရေးနာရေးလှုပ်ရှားခဲ့သည်။ သို့သော် အမေသေသည်အခါ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ထုံးတမ်းစလေ့နှင့်အညီ။

မကြာခင် သူလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ဝင်ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လိုက်ရသည်။ ဝတ်ပြုရသည်။ ဓမ္မတေးများ သီဆိုရသည်ကို သူစိတ်အဝင်စားဆုံး။

သူ့အား အိမ်တွင် 'ဖရက်ဒီ' ဟုခေါ်ကြသည်။ ကျောင်းတွင် မြန်မာလို 'စောနိုင်' ဟု အမည်တွင်သည်။ (၁၀) တန်းအောင်သည့်အခါ အမှတ်ကောင်းသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေး။ အဖေကြီးက ဖျောင်းဖျသည်။

အဖေကြီးဆိုသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်။ အဖေအား ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့သူ။ နောင်တွင် အမေအား အလုပ်ပေးသူ။ မိမိအား မွေးစားလျက် ကျောင်းဆက်ထားပေးသူ။ သူ ဘီအီးဒီ ဆက်တက်သည်။ ဆေးကုသသည့် ဆရာဝန်မဖြစ်သော်လည်း စာသင်သည့်ကျောင်းဆရာတော့ဖြစ်လာသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် တာဝန်ကျသည်။ အထက်တန်းပြဆရာ။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ကလားဆရာကလေးဟု လူသိများသည်။ ဖရက်ဒီခေါ် စောနိုင်ခေါ် ဆရာအသားမည်း

လေး။
ကိုစောနိုင်တစ်ယောက် ချစ်ရမည့်သူ တွေ့သည်။ အမည်က အေးမူ။ (၉) တန်းကျောင်းသူ တပည့်မကလေး။ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ချစ်စရာလေး။ မိဘက ချမ်းသာသည်။ သားငါးလုပ်ငန်းအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း။ အင်းချောင်းများ လေလံဆွဲသည့် အင်းသူကြီး။ မြို့၏မျက်နှာဖုံး။ မြို့မိမြို့ဖ။

အေးမူ၏ဖခင်ကြီးက မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ။ ဘာသာအယူအဆ ပြင်းထန်သည်။ အခြားဘာသာဝင်များကို အလေးမထား။ အရောမဝင်။ အပေါင်းအသင်းမပြု။ အိမ်သို့အဝင်အထွက်ခွင့်မပြု။

ရပ်ရေးရွာရေးအလှူအတန်းရက်ရောသည်။ အလှူကြီးများ မကြာခဏလုပ်သည်။ လအလိုက်၊ ရာသီအလိုက် အလှူဒါနပြတ်သည်မရှိ။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်သည်။ ကထိန်ခင်းသည်။ နှစ်စဉ် ရှင်ပြပွဲကြီး ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ကျင်းပသည်။

ကိုစောနိုင်က အေးမူကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ကောင်မလေးကလည်း အခြေအနေအခွင့်အရေးပေးသည်။ အေးမူကို ပိုင်လျှင် ကိုစောနိုင် သူ့ငွေးဖြစ်ပြီ။ အေးမူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ငွေကြေးချမ်းသာသည်။ ဂုဏ်ရှိသည်။ သို့သော် ပညာအခြေခံအားနည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာတတ်ကျောင်းဆရာ ကိုစောနိုင်ကို သဘောမတူစရာမရှိ။

ခက်သည်က လူမျိုးရေး။ ကိုစောနိုင်တွေ့သည်။ ယောက္ခမ သဘောတူမှ အေးမူကို သူရမည်။ ယောက္ခမကို ချဉ်းကပ်ရန် နည်းလမ်းတွင် ဘာသာရေးက အရေးအပါဆုံး။ အမှတ်ပြည့်ရလို့လျှင် ကိုစောနိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ဝင်ရမည်။ ကျောင်းဆရာက စီးပွားရေးဈေးတွက်တွက်သည်။

ကြိုတင်တွက်ဆသည့်အတိုင်း - ကိုစောနိုင်နှင့် အေးမူ မင်္ဂလာဆောင်ရသည်။

“ဟိန္ဒူကုလားလေးပါ။ သူလည်းဗုဒ္ဓဘာသာပဲ မဟုတ်လား”

သည်စကားလေးက အကွယ်အကာ။ သူ့အဆိုအရ ဟိန္ဒူအယူဝါဒနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာ တူနေသလိုလို။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုစောနိုင် မိန်းမရလိုက်သည်က အမြတ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ပြောင်းသည်မှာ အထင်အရှား။ ယောက္ခမကြီး၏အလှူ

အတန်း ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် ကိုစောနိုင် ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။ ရေစက်ခွက်ကို ခပ်တည်တည်ကိုင်ခွင့်ရသည်။ မျက်စိကို စုံမိုတ်လျက် အာရုံဝင်စား ဘုရားရှိခိုးနေသည်များ မြင်ရသူတိုင်း အံ့ဩကြရသည်။

သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားသည်။ သားက ဉာဏ်ကောင်းသည်။ စာတော်သည်။ ကိုစောနိုင်ဘက်သို့နွယ်သည်။ သမီးက ခပ်ညံ့ညံ့။ ပညာရေးအားနည်းသည်။ အေးမူဘက်နွယ်သည်။ သားနှင့်သမီး နှစ်ဦးစလုံး၏အသားအရောင်နှင့် မျက်နှာကျများက ကုလားဆင်။ သည်နေရာတွင် ကိုစောနိုင်ဘက်သို့ အပြည့်အဝ တိမ်းစောင်းသည်။

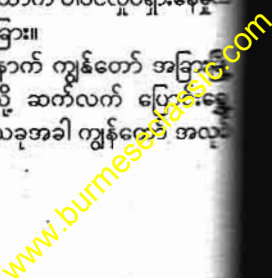
ကိုစောနိုင်၏အဖေက ကုလား။ အမေက ကရင်။ အမေ၏ အသားအရောင်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ လှလှပပ။ သို့သော် ကိုစောနိုင်သည်ပင်လျှင် အမေထံမှ ရုပ်ရည်၊ အသားအရောင် အနည်းအကျဉ်းမျှပင် အမွေမရ။

ယခု အေးမူကလည်း ဖြူဖြူချောချော ကွမ်းတောင်ကိုင်အလှအပ။ သားသမီးများက အမေထံမှအလှ တစ်ခုတလေမျှ မပါလာ။ ကိုစောနိုင်၏ရုပ်ကိုစောနိုင်၏ အသားအရောင်။ သည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အေးမူ၏ အဖေသည် သေသည်အထိ မကျေနပ်။ တဖျစ်တောက်တောက်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၄၀) က ကိုစောနိုင်နှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ နေထိုင်ရာမြို့ကလေးတွင် တာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင် တစ်ဆူတည်းသောဘုရား၏ ဂေါပကအစည်းအဝေး၌ စတင်တွေ့ဆုံသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမုခ်ဦး အုတ်မြစ်ချပွဲတွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံပြန်သည်။ တရားသဘင်တစ်ခုတွင် တရားထောက်နေသော ကိုစောနိုင်ကို သတိထားမိပြန်သည်။ သာသနာရေးဆိုင်ရာပွဲများတွင် ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေမှုထူးထူးခြားခြား။

ထိုနောက် ကျွန်တော် အခြားမြို့ဒေသများသို့ ဆက်လက် ပြောင်းရွေ့လာသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော် အလှူ

အနားယူသည်။ ရေကြည်ရာမြက်နု
အခြေချဒေသက အလုံမြို့နယ် ဆင်
ငါးရပ်ကွက်။ မှတ်စလင်ဗလီတည်ရှိ
သော အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့ဘာ
သာဝင်အများစု နေထိုင်ကြသည်။

သူတို့ ဥပုသ်စောင့်သောကာလ
တွင် ဗလီရှေ့၌ ဈေးဆိုင်ကလေးများ
ရှိရန်၊ ညနေပိုင်း သူတို့ဥပုသ်ထွက်
အစားအစာများ ရောင်းသည်။ ထိုအချိန်
တွင် အလွန်စည်ကားသည်။ သူတို့
ရောင်းချသော အစားအစာများအနက်
သိပ်ကို ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ပဲသုပ်ဝယ်ရင်း ထိုနေရာသို့
ကြာခဏရောက်သည်။

တစ်ရက် ကိုစောနိုင်ကို တွေ့မိ
ထိတ်သလိုလို၊ လူချင်းတူသည်ထင်၍
တစ်ရက် လမ်းမခေါ်ရဲသေး။ သူနှင့်
အပေါင်းပါအဖွဲ့က ဗလီထဲမှအထွက်။
သူနှင့်အတူပါသူများက သူနှင့်မျက်နှာ
ဆက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်။ အဖေတူ
အမေတူညီအစ်ကိုများ ဖြစ်နိုင်သည်။
ထိုအတွင်း အောင့်အည်းထိန်းသိမ်းခြင်း
မစွမ်းသာ။ မဆင်မခြင် လွတ်ခနဲ
လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကိုစောနိုင်၊ ကိုစောနိုင်”
ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်။ ထိုစဉ်
အံ့ဩသောမျက်နှာထား၊ မထင်မှတ်
သော ဆုံစည်းမှု၊ ချက်ချင်း မျက်
စောင်းပြောင်းသည်။ မသိသလို၊ မကြား
သလို တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည်။ သူ
၏အပေါ်မှ ဦးထုပ်ကလေးကို သတိ
မထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အလိုက်
သို့မှာ ပြန်လှည့်လာသည်။

သည်ပွဲတွင် သူ့ရှောင်လွှဲ၍မရ။
ထိုအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်
ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူက ဦးစွာ ပြုံးပြ
သော်လည်းကောင်း၊

“ဆရာမိသားစုနေကောင်းကြရဲ့
ကလေးတွေဘာတွေဖြစ်နေကြ
လဲ။ ဆရာကတော်ကော ပင်စင်ယူပြီ
ကျွန်တော်တို့မြို့ကိုကော ရောက်
လား။”

သူကချည်း မေးခွန်းများဖြင့် တရ
စုံစုံဆတ်သည်။ ကျွန်တော်ကအလိုက်
အလျားသင့်ဖြေရင်း ဗလီရှေ့တွင်
နေထိုင်ကြသည့်အကြောင်းကို မမေး
ဘဲသာ သတိထားဆင်ခြင်နေသည်။
ထိုအခါ ဝင်မြင့်ဆီက သူ့အား အမည်ဖြင့်

လှမ်းခေါ်သဖြင့် ခွင့်တောင်းလျက် ထွက်
သွားသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦးနော် ဆရာ”

သူထွက်သွားမှ အနီးရှိ လူငယ်
တစ်ယောက်ထံ စူးစမ်းရသည်။ သည်ပွဲ
က ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးပွဲတော်။

“ကိုစောနိုင်က ဒီမှာဘာတာဝန်
လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ချုပ်(ချ်)ရဲ့ ဘဏ္ဍာ
ရေးမှူးလေ အန်ကယ်”

“ဪ - သူက မင်းတို့နဲ့ဘာသာ
ချင်းတူတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”
ထို့နောက် စကားဆက်ပြတ်သွား
သည်။

“ကျွန်တော်နာမည် စောနိုင် ဆို
တာမှာ ‘စော’ ဆိုတာက ကရင်တိုင်းရင်း
သားအမည်ကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်”

ထိုသို့ စကားစပ်မိစဉ်က အလွယ်
တကူ လက်ခံခဲ့သည်။ သူ၏မိခင်က
လည်း တိုင်းရင်းသူမို့ အငြင်းပွားဖွယ်
မရှိ။ သို့သော် သူ့အသားအရောင်က
ကရင်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရှားရှားပါးပါး။

ထိုဒေသရှိ ကရင်ရွာကလေးများ
၏ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် နိုင်ငံရပ်ခြားအ
ထောက်အပံ့ စီမံချက်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု
တွင် ကိုစောနိုင် ပါဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို
အဖွဲ့တွင် သူ့လက်သူခြေ၊ အင်္ဂလိပ်
စကားပြောကောင်းသဖြင့် နေရာတကာ
တွင် သူမပါလျှင်မပြီး။ ထိုစီမံချက်
အတွက် ဘဏ်မှ ငွေထုတ်ရာတွင်ပင်
ကိုစောနိုင် ပါဝင်လက်မှတ်ထိုးမှ
ပြီးမြောက်သည်။ ထိုမျှအရေးပါသည်။
ကိုစောနိုင်၏ဘဝကစုံသည်။

(၇) နှစ်သားအထိ ဗလီနားတွင်
နေထိုင်သည်။ ဗလီထဲတွင် ကျင်လည်
သည်။ ကုလားစကားကောင်းကောင်း
ပြောနိုင်သည်။ သူတို့ဘာသာကိုလည်း
တီးမိခေါက်မိသည်။ ယနေ့ထက်တိုင်
လည်း သောကြာနေ့တိုင်း ဗလီတက်
နေဆဲ။

တနင်္ဂနွေနေ့ အချိန်ဇယားအရ
ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတက်ရပြန်
သည်။ သူ့နေထိုင်သည်က ကြည့်မြင်တိုင်
ကရင်အမျိုးသားရပ်ကွက်။ ခရစ်ယာန်
ဓမ္မတေးများနှင့် ပျော်မွေ့ပြန်သည်။ ဒီ
အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသား
အများစုက အင်္ဂလိပ်စကားကျွမ်းကျင်
သည်။ ကိုစောနိုင်သည်လည်း အပါ

အဝင်။

သူ့ဇနီးသည်၏ ဇာတိရပ်ရွာတွင်
လည်း ယနေ့ထက်တိုင် ဘုရားကြီး
ဂေါပကအဖွဲ့၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ။ ဗုဒ္ဓဘာ
သာတရားစခန်းများကိုလည်း ကိုစောနိုင်
က ဦးဆောင်ဖွင့်လှစ်ပေးနေဆဲ။ ဗုဒ္ဓဘာ
သာတရားသင်တန်းများသို့လည်း သူ
ကိုယ်တိုင်တက်ရောက်နေသည်။ အဘိဓမ္မာ
နှင့်ပတ်သက်လျှင် မြန်မာဘာသာဖြင့်
သာမက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် သူ
ရှင်းပြနိုင်သည်။

တစ်လောက အာဆီယံနိုင်ငံများ
သို့ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးထွက်ရသည်ဟုကြား
မိသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာဆွေးနွေးပွဲ
များ တက်ရောက်သည် သိရသည်။
ဆရာတော်များနှင့်အတူ အခြားဘာသာ
ဖာသာနှင့် ဆရာများလည်း ပါဝင်သည်။
သည်အဖွဲ့တွင် သူကနေရာရမည်ဟု ယုံ
ကြည်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူကဘာသာရေးဗဟုသုတပြည့်စုံသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်စာစုတွင် ကိုစောနိုင်အား
ပြစ်တင်ဝေဖန်မကောင်းစကားပြောလို
စိတ် အလျှင်းမရှိ။ သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊
လေ့လာမှု၊ ရပ်တည်မှုများနှင့်ပတ်သက်
၍ ရှုတ်ချဖျယ်မရှိ။ လေးစားစရာပင်
ကောင်းလှသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကရင်စကားလည်း ပြောတတ်
သည်။ ကုလားစကားလည်း နံ့နံ့စပ်စပ်။
အင်္ဂလိပ်ဘာသာလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်။ တရားစကားအရာလည်း အဆင့်
မြင့်မြင့်။

သူ့အတွက် တစ်ချက်ပဲ စဉ်းစား
ရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသည်။ အခြားမဟုတ်။
သူ့သေလျှင် အသုဘအခမ်းအနားကို
မည်သည့်နည်းလမ်းဖြင့်ကျင်းပမည်နည်း
ဟူသောအတွေး။

ရဟန်းသိမ်ကျောင်းဒါယကာကြီး
အဖြစ် ခံယူမည်လား။

အလှူအရှင်မြတ်၏အမိန့်တော်
ကိုပဲ ခံယူမည်လား။

ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်မည်လား။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုအရ မည်သည့်
ဘာသာအယူဝါဒက မည်သည့်ဘုံဘဝ
၌ စံစားရမည်ကို သိလိုစိတ်က ပြင်းပြင်း
ပြပြ။

နိဂုံး

တန်းဒေးမည်မှတ် ဖက်ဆွတ်ရေတီး သင်္ကြန်မိုးတို့ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် ကျတောက်တောက်ရွာလေသောအခါ မြေသင်းရနံ့တို့က ထွက်ပေါ်လာစမြဲဖြစ် သည်။ ရွက်ဟောင်းတွေကြွေပြီး ရွက် သစ်များကလည်းဝေစအချိန် ဖြစ်ပါ သည်။ ပုအိုက်စွတ်စိသည်ရာသီတွင် လေပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း ကဲ့ကော်၊ သရဖီ၊ ပိတောက်ပန်းရနံ့များ က ပါလာမြဲဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုအခါ

တက္ကသိုလ်ဝင်းပြင်

တန်ခူးလနှင့်မေလကြိမ်

မျိုးမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မေသင်္ကြန် (မေသဂျန်ဟု အသံထွက်ပါသည်) ကို သံယောဇဉ်စိတ်နှင့် သတိရမိပါသည်။

မေသင်္ကြန်ကို သူ့မိဘအသိုင်း အပိုင်းကရော သူငယ်ချင်းများကပါ ချစ်စနိုးနှင့် အတာဟုလည်း ခေါ်ကြပါ သည်။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်းမွေးသော ကြောင့် မေသင်္ကြန် သို့မဟုတ် အတာ ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မေသင်္ကြန်တို့မှာ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်း သားဘဝများမှစ၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်တက်သောအခါ မေသင်္ကြန် က အင်္ဂလိပ်စာအဓိက၊ ကျွန်တော်က ရူပဗေဒဘာသာအဓိကဖြင့် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာ နှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ် (ယခု ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်)တွင် တက်ရောက်ကြသည်။

ရူပဗေဒအဓိက ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်ဝါသနာကစုံလှသည်။ ဘယ် ပညာမဆို စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်များစာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန် တော်အတွက် ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ဗိမာန် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည့်စာအုပ်စာတမ်းများကို စာကြည့်တိုက်မှငှားရမ်းကာ သစ်ပင်ကြီး များအောက်က ခုံတန်းပြာလေးများတွင် ဖတ်ရှုရင်း၊ မှတ်စုထုတ်ရင်းဖြင့် ကိုယ်ပိုင် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အင်း ယားကန်ရေစပ်မှ အကြော်ဆိုင်လေး

များတွင် မေသင်္ကြန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြော်စားကြရင်း ပျော်ရွှင်ရယ်မော စရာလေးများကို ပြောဆိုမိကြပါသည်။

တက္ကသိုလ်ပြီးသွားသောအခါတွင် မေသင်္ကြန်က နိုင်ငံခြားသံရုံးတစ်ခု၌ အလုပ်ရသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေ ပန်းချီ၊ ပန်းပုဆရာတစ်ဦး၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွင်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပါသည်။

“ဟော-အတာပါလား။ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

မေသင်္ကြန်ကို ကျွန်တော်က အတာဟု ခေါ်ပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဝင်းမြင့်ကိုမတွေ့တာကြာလို့ နှုတ်ဆက်ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပညာလည်းလိုချင်တာကြောင့်ပါ”

“ဟောဗျာ - ကျွန်တော်လည်း ဘာပညာမှဒီလောက်ကြီး သိလှ၊ ရှိလှ တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပညာလိုချင်လို့ လဲဗျာ”

“ဒီလို ကိုဝင်းမြင့်၊ အတာက သင်္ကြန်ရက်မှာမွေးလာသူမို့ မိဘတွေက မေသင်္ကြန်လို့ အတာတို့ဆိုပြီး မှည့်ထား ကြပေမယ့် သင်္ကြန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗဟု သုတက သိပ်မရှိလှဘူးလေ။ ကိုယ်မွေး တဲ့ရက်၊ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတကိုတော့ သိထားသင့်တာပေါ နော်။ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ကောပြောပါဦး”

“နိုင်ငံခြားသားတွေက ဗဟုသုတ တွေ သိပ်သိချင်နေကြတာ။ သူတို့က သိချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အသေး စိတ်မေးတော့ အတာက မဖြေနိုင်ဘူး လေ။ ဒါကြောင့် ကိုဝင်းမြင့် ကူညီပါဦး”

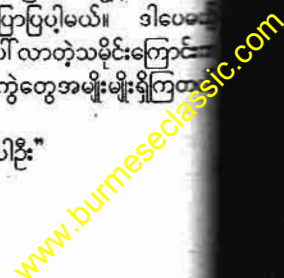
“ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

“မြန်မာ့ရိုးရာ သင်္ကြန် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုဝင်းမြင့် လေ့လာထား မိသရွေ့ပေါ့လေ အတာကိုပြောပြပါဦး”

ဟာ - အဲဒါမှခက်တော့တာပဲ။ မြန်မာ့ရိုးရာ သင်္ကြန်အကြောင်းသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှည်ကြီးပါပဲ။ ပြီးတော့ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလောက်တွေ မရှင်းပြတတ်ဘူး အတာရဲ့”

“ပညာရှင်ကြီးတွေလို ပြောပြဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းမြင့်ရဲ့။ မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိထားသင့် တဲ့အချက်အလက်ပဲပြောရင်ရပါပြီ”

ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် သိ သလောက်ပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမယ့် သင်္ကြန်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သမိုင်းကြောင်း တော့ မူကွဲတွေအမျိုးမျိုးရှိကြတာပဲ အတာရဲ့”

“မူကွဲတွေထဲက တူတာလောက်
အကြမ်းအားဖြင့် ပြောရရင် ကမ္ဘာဦး
အခါက ဗြဟ္မာမင်းနဲ့ သိကြားမင်းတို့ဟာ
အယူအဆတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငြင်းခုံ
ကြတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ လူ့ပြည်မှာရှိတဲ့ ပညာ
နဲ့ရသေ့ကြီးထံမှာ အဆုံးအဖြတ်ယူကြ
မယ်။ မှန်တဲ့သူက မှားတဲ့သူရဲ့ဦးခေါင်း
ပေါ် ဖြတ်စတမ်းဆိုပြီး ရသေ့ကြီးထံလာခဲ့
ကြတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အတိုချုံးရရင် ဗြဟ္မာ
မင်းက ရှုံးသွားတယ်ဆိုပဲ။ သို့သော်
အညည်းပဲ သိကြားမင်းက ဗြဟ္မာမင်းရဲ့
ဦးခေါင်းကိုမဖြတ်ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်လိုက်
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗြဟ္မာမင်းက ကတိ
တည်ချင်သူဖြစ်လို့ သူဦးခေါင်းကိုသူ
ထယ်တိုင်ဖြတ်လိုက်တယ်တဲ့”

“ကတိတည်တာတော့ လေးစား
စရာပဲနော် ကိုဝင်းမြင့်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဗြဟ္မာမင်း
အကြားခဲတဲ့အတိုင်း သိကြားမင်းက
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရတာပေါ့။ နတ်သမီး
၅ ဟော်တို့ကို ဗြဟ္မာမင်းရဲ့ဦးခေါင်းကို
ထစ်လှည့်စီပြောင်းပြီး ကိုင်ထားစေခဲ့
တယ်ပေါ့။ မဟာပိန္နဲနတ်ကြီးဆိုတာက
အဲဒီဗြဟ္မာကြီးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ဆင်
ဦးခေါင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာရ
တယ်လို့ ဆိုတာပေါ့လေ”

“ညော် - ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကို
ထစ်သမီးတစ်ပါးက နောက်တစ်ပါးထံ
ပြောင်းပေးလိုက်တာကိုပဲ သင်္ကြန်ကျ
တယ် သင်္ကြန်ချိန်ကျရောက်တယ်။
အဲဒီအခါကတယ်လို့ ဆိုခဲ့ကြတယ်ပေါ့။
အဲဒီ - ဦးခေါင်းကကျလာတဲ့သွေးဟာ
အဲဒီသမီး သမာမိရိတဲ့ ဗြဟ္မာရဲ့သွေးပို့
အစွာဓာတ်ပါသောသွေး။ အန္တရာယ်
အစွာသောသွေးဆိုပြီး လူတို့တစ်ဦး
အထဲဦးပက်ဖုန်းကြရာက ရေပက်ခြင်း
အသေအထလည်း ပေါ်ပေါက်လာ
တယ်လို့ ဆိုကြတယ်လေ”

“သင်္ကြန်ကျတယ်။ တက်တယ်ဆို
တာဆိုလည်း ရှင်းပြပါဦး”

“အဲဒါ မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းပါပဲ။
အဲဒီအခါက နည်းနည်းလည်း ကျယ်ဝန်းလှ
တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးတိုင်းမှာ
အဲဒီအခါနဲ့ (ပက္ခဒိန်) ဆိုတာရှိကြတယ်။
အဲဒီအခါကတစ်ခါကို တစ်နှစ်တိုးတိုးပြီး မှတ်
တတ်ကြတာပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးဟာ နေကို
လှည့်ပတ်ရင်း တစ်ပတ်ပတ်မိလို့ မူလ
အထက် ပြန်ရောက်ရင် တစ်နှစ်ပေါ့
လေ။ သို့သော်လည်း အပြောကျယ်လှ
တဲ့ ပက္ခဒိန်ကြီးထဲမှာ အမှတ်အသား

မိုင်တိုင်တွေဘာတွေစိုက်ထူတိုင်းတာနိုင်
တာလည်းမဟုတ်တော့ ပညာနဲ့ မှတ်
သားပြီး တွက်ချက်တိုင်းတာရတာပေါ့
လေ။ အခုခေတ်တော့ အားကောင်းလှ
တဲ့ စကြဝဠာကြည့်မှန်ပြောင်းတွေနဲ့
နေ့၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာတွေရဲ့ အကွာအ
ဝေးတွေကိုတိုင်းတာပြီး တစ်နှစ်၊ တစ်လ၊
တစ်ရက် စသည်ဖြင့် အချိန်ကာလကို
အတိအကျ တွက်ယူနိုင်တာပေါ့လေ။
ဒါပေမယ့် သိပ္ပံပညာမပေါ်ထွန်းသေးတဲ့
ရှေးပဝေသကက ရသေ့ဆရာပညာရှိ
တွေရဲ့ သမာမိ၊ ဈာန်၊ ကသိုဏ်းတို့နဲ့
တွက်ချက်မှုတွေကလည်း တစ်ဆဲခြည့်၊
တစ်နှမ်းစေ့လောက်မှ မလွဲရအောင်
တိကျတာပါပဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အမှန်တရားဆို
တာနှစ်မျိုးမရှိဘူး။ တစ်မျိုးတည်းပဲလေ။
အဖြေထွက်တာအတူတူပဲပေါ့။ မိုးကပ်
စက်ဝန်းကြီးကို အနောက်တိုင်းသိပ္ပံ
ပညာရှင်တို့က (၃၆၀) ဒီဂရီနဲ့ ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာတယ်။ အရှေ့တိုင်းဗြဟ္မာဏလူမျိုး
နက္ခတ်ပညာရှင်များက (၃၆၀) အံသာနဲ့
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတယ်။ ဒီဂရီနဲ့ အံသာ
အခေါ်အဝေါ်မတူပေမယ့် (၃၆၀)ဆိုတဲ့
ကိန်းဂဏန်းက အတူတူပဲ။ တစ်ခါ
(၁) ဒီဂရီကို မိနစ် (၆၀)၊ (၁) မိနစ်ကို
စက္ကန့် (၆၀) နဲ့ ထပ်မံစိတ်ဖြာခွဲခြမ်းသလို
(၁)အံသာကို လိတ္တာ (၆၀) ဆိုပြီး ခွဲခြား
စိတ်ဖြာတာလည်း ကိန်းဂဏန်းချင်း
အတူတူပဲလေ”

“မှတ်သားစရာပါပဲ”

“အဲဒီတော့ စာစကားပေစကား
တွေနဲ့ မပြောဘဲ လိုရင်းပြောရရင် နေကို
ပတ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ စကြဝဠာထဲမှာ
ဝိုင်းပတ်ပြီး လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့
လမ်းကြောင်းကို (၁၂) ရာသီထားတယ်။
ဒီတော့ (၁) ရာသီကို ဒီဂရီ (၃၀) ဒါမှ
မဟုတ် အံသာ (၃၀) ရှိတာပေါ့လေ။
မိဿ၊ ပြိဿ၊ မေထုန်၊ ကရကဋ်၊ သီဟ၊
ကန်၊ ကူ၊ ဗြစ္စာ၊ ဓနု၊ မကာရ၊ ကုံ၊ မိန်
ဆိုတဲ့ ရာသီ (၁၂) ခွင်ပေါ့။ ဒီတော့
နောက်ဆုံးမိန်ရာသီခွင်နဲ့ မိဿရာသီခွင်
တို့ကြားမှာ စိတ်နဲ့ မှန်းဆရေးဆွဲသတ်
မှတ်ထားတဲ့ စိတ်မှန်းမျဉ်းတစ်ခုရှိတယ်ဆို
ကြပါစို့။ ဆိုလိုတာက ဒီစိတ်မှန်းမျဉ်းရဲ့
လက်ဝဲဘက်က ပထမတစ်နှစ်ရဲ့ နောက်
ဆုံးပိတ် မိန်ရာသီ၊ လက်ယာဘက်က
ဒုတိယလာမယ့်နှစ်ရဲ့ ပထမဆုံး မိဿ
ရာသီပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“အဲဒီစိတ်မှန်းမျဉ်းကို ကမ္ဘာကြီး
က လာထိလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ သင်္ကြန်
ကျချိန်ပဲပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ထူထည်
ပမာဏအထိုက်အလျောက်ရှိတဲ့အတွက်
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မျဉ်းရဲ့တစ်ဖက်ကို
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ရောက်သွားဖို့ဆို
တာ နှစ်ရက် (၄၈) နာရီကျော်ကျော်
ကြာမြင့်တာပေါ့။ အတိအကျပြောရရင်
နှစ်ရက် (၄) နာရီ (၄) မိနစ်နဲ့ (၄၀)
စက္ကန့်ခန့်ပေါ့လေ။ အဲ - ကမ္ဘာကြီးက
နှစ်သစ်ကူးစိတ်မှန်းမျဉ်းကို စတိတုံ
အချိန်မှာ သင်္ကြန်ကျချိန်၊ လုံးဝလွတ်
သွားတဲ့အချိန်ဟာ သင်္ကြန်တက်ချိန်ပေါ့။
သင်္ကြန်တက်ပြီဆိုတော့ နှစ်သစ်ရောက်
ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြက္ခဒိန်ထဲမှာတော့
နေ့ရက်ကိုသာ ဖော်ပြနိုင်ပြီး အချိန်ကို
ဖော်ပြလို့မရတော့ အဲဒီနေ့ဟာ သင်္ကြန်
အတက်နေ့ နောက်တစ်နေ့ဟာ နှစ်ဆန်း
တစ်ရက်နေ့လို့ ဆိုရတာပေါ့လေ။
တကယ်တော့ သင်္ကြန်အတက်နေ့မှာပဲ
သင်္ကြန်တက်ချိန်ကျော်ရင် နှစ်သစ်ကို
ရောက်ပြီလို့ မှတ်ရမှာပေါ့”

“ညော်၊ ညော်”

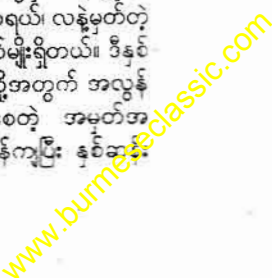
“ရှင်းသွားပြီလား”

“ဒါတော့ ရှင်းသွားပြီ။ ဒါပေမယ့်
တချို့နှစ်တွေရောက်တော့ အကြတ်နှစ်
ရက်ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒါလည်း ဒီလိုပါ။ သင်္ကြန်ကျတဲ့
အချိန်နဲ့ တက်တဲ့အချိန်ဟာ နှစ်ရက်နဲ့
(၄)နာရီကျော်ကြာမြင့်တော့ သင်္ကြန်ကျ
တဲ့ အချိန်ဟာ ည (၈) နာရီကျော်မှ
သင်္ကြန်ကျတယ်ဆိုရင် နှစ်ရက်နဲ့ (၄)
နာရီကျော်ကြာမှ တက်တဲ့အချိန်ဟာ
သန်းခေါင်ကျော်သွားပြန်တော့ ကြားက
နှစ်ရက်လုံးလုံး အကြတ်ရက် (၂) ရက်
ဖြစ်သွားပြန်တာပေါ့။ ဥပမာ တနင်္ဂနွေ
နေ့ ည (၈) နာရီကျော်မှ သင်္ကြန်ကျရင်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက်သန်းခေါင်ကျော်မှ သင်္ကြန်
တက်တာမို့ကြားက တနင်္လာနဲ့ အင်္ဂါတို့
ဟာ အကြတ်ရက်နှစ်ရက်ဖြစ်သွားတော့
တာပေါ့။ ရှင်းပြီလား”

“ညော် - ဒါဆိုထပ်မေးစရာပေါ့
လာပြန်ပြီ။ ဝါထပ်တယ်ဆိုတာလည်း
နည်းနည်းရှင်းပြပါဦး”

မေသင်္ကြန်ကမေးလိုက်ပြန်သည်။
“မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ နေနဲ့မှတ်
သားတဲ့ သူဒွဒိန်ဆိုတာရယ်၊ လနဲ့မှတ်တဲ့
ပက္ခဒိန်ဆိုတာရယ် နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဒီနှစ်
မျိုးစလုံးဟာ မြန်မာတို့အတွက် အလွန်
အသုံးဝင်အလုပ်ဖြစ်စေတဲ့ အမှတ်အ
သားတွေပါပဲ။ သင်္ကြန်ကျပြီး နှစ်ဆန်း

တစ်ရက်နေ့ကို (၁) ရက်လို့ စတင်မှတ်ပြီး နောက်ရက်တွေကို (၂) ရက်(၃)ရက် ဆိုပြီး မှတ်သွားလို့ (၃၆၃) ရက်မြောက်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် သင်္ကြန်ကျရက်၊ (၃၆၅) ရက်မြောက် ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ (၃၆၆)ရက်မြောက်သည် သင်္ကြန်တက်ရက်လို့ တွက်ယူတာ သုဒ္ဒဒိန်လို့ ခေါ်တယ်လေ

အဲ - လကလည်း ကမ္ဘာကို လှည့်ပတ်သွားနေတော့ လဆန်းခြင်း၊ လဆုတ်ခြင်း၊ လပြည့်ခြင်း၊ လကွယ်ခြင်းဆိုတာတွေဟာ ကမ္ဘာအတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်တာမို့ လဆန်း (၁) ရက်၊ လဆုတ် (၁) ရက် စသည်ဖြင့် ရှေးမှတ်တာကို ပက္ခဒိန်လို့ ခေါ်တယ်။ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခလို့ဆိုတာပေါ့။ အခုခေတ် သုံးနေတဲ့ပြက္ခဒိန်ဆိုတာပဲပေါ့။

“ဩက - ဟုတ်ပြီ၊ ပင်လယ်ဒီရေတက်ချိန်၊ ကျချိန်ကို လဆန်းရက်တွေ၊ လဆုတ်ရက်တွေနဲ့ တွက်ချက်ခန့်မှန်းကြတာ မဟုတ်လား”

မေသင်္ကြန်က ဝင်ထောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါပေါ့၊ အဲဒါတင်ဘယ်ကမလဲ။ တခြားနေရာတွေမှာလည်း လဆန်းရက်၊ လဆုတ်ရက်တွေကို တွက်ချက်အသုံးပြုတဲ့ ပညာတွေအများကြီးရှိတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လက ကမ္ဘာကို တစ်ပတ်ပတ်မိဖို့ ကြာမြင့်တဲ့အချိန်က ပျမ်းမျှ (၂၉) ရက်၊ (၁၆) နာရီလောက်ရှိတယ်။ ပြက္ခဒိန်စာမျက်နှာမှာက ရက်နဲ့ လကိုသာ ပြထားနိုင်ပြီး နာရီမိနစ်တွေကို ပြလို့မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ပထမလကို (၂၉) ရက်ထားရင် ဒုတိယလကို (၃၀) ရက်ဆိုပြီး ပြရတာပေါ့။ နှစ်လပေါင်းရင်း (၅၉) ရက်ပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် တန်ခူးလမှာ ရက်မစုံ (၂၉) ကဆုန်လမှာ ရက်စုံ (၃၀) နယုန်ရက်မစုံ (၂၉)၊ ဝါဆိုရက်စုံ (၃၀) ပေါ့။ ဒါလည်း အကြမ်းအားဖြင့်ပေါ့။ တစ်နှစ်အတွက်ဆိုရင် (၃၅၄)ရက်အပြင် နာရီ၊ မိနစ်တွေ ထပ်စွန်းသွားပြန်တယ်။ ဒါကို စနစ်ကျကျ တွက်တစ်နှစ်လို့ ခေါ်တယ်။ လကိုအခြေပြုပြီး တွက်လို့ရတဲ့ တစ်နှစ်ဆိုတာပေါ့လေ”

“နည်းနည်းတော့ ခက်ခက်လာသလိုပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ အတာတို့ဟာ နက္ခတ်ပညာရှင်များလည်းမဟုတ်ကြတော့ ကိန်းဂဏန်းတွေကို အတိအကျမပြောတော့ဘဲ ပြက္ခ

ဒိန်ကို သဘောပေါက်လောက်ရုံမျှသာ နားလည်အောင် လေ့လာရမှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”
“အတိုချုံးပြောရရင်တော့ သူရိယသံဝဏ္ဏရဲ့နှစ်အရ တစ်နှစ်မှာ (၃၆၅) ရက်၊ (၆) နာရီကျော်ရှိတဲ့အတွက် ကမ္ဘာသုံးပြက္ခဒိန်တွေမှာ ပထမနှစ်ကို (၃၆၅) ရက်၊ ဒုတိယနှစ်ကို (၃၆၅) ရက်၊ တတိယနှစ်ကို (၃၆၅) ရက်ပြတယ်။ အဲ-စွန်းနေတဲ့ နာရီမိနစ်တွေအတွက် သဘာဝကြီးနဲ့ပြန်ကိုက်အောင် စတုတ္ထနှစ်ကျတော့ (၃၆၆) ရက်ပြရတယ်။ အဲဒါကို ရက် ထပ်နှစ်လို့ဆိုပြီး ဖေဖော်ဝါရီလကို တစ်ရက်တိုးပြရတယ်။ ဒါတောင် နှစ်ပေါင်း (၄၀၀) လောက်နေရင် တစ်ရက်ပြန်လျော့ရတဲ့တွက်ချက်မှုလည်းရှိသေးတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ အမှန်တကယ် တည်ရှိတဲ့ သဘာဝတရားကြီးနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ပြက္ခဒိန်ကို ရေးဆွဲနေရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြက္ခဒိန်မှာ လကို အခြေပြုရေးဆွဲထားတဲ့အတွက် မြန်မာနှစ်တစ်နှစ်မှာ (၃၅၄) ရက်ပဲ ရှိတော့ သဘာဝတရားကြီးနဲ့ ကိုက်ညီအောင် (၃) နှစ်တစ်ကြိမ်၊ အကြမ်းအားဖြင့်ပေါ့ ဝါထပ်လိုက်ရတာ ရှိပါတယ်။ (၃) နှစ်နေရင် လရဲ့လပြည့်ခြင်းတွေဟာ (၃၇) လဖြစ်နေလို့ ဝါဆိုကို နှစ်ခါထပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဝါဆို၊ ဒုတိယဝါဆိုလုပ်ရတာပါပဲ။ ပိုပြီး တိတိကျကျ ကိုက်ညီသွားအောင် ဝါကြီးထပ်၊ ဝါငယ်ထပ်ဆိုပြီးလည်း လုပ်ရပါသေးတယ်။ ဝါကြီးထပ်တယ်ဆိုတာက နယုန်ရက်မစုံ (၂၉) ကို နယုန်ရက်စုံလုပ်ပြီး နယုန်လဆုတ် (၁၅) ရက် လကွယ်နေဆိုပြီး ပြရတာပါပဲ။ ပြက္ခဒိန်တွေကို ပြန်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

မေသင်္ကြန်က ကျွန်တော်ပြောပြသမျှကို မျက်တောင်မှန်မှန်ခတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပါသည်။

“ပြက္ခဒိန်တွေမှာ ဦးတန်ခူး၊ နှောင်းတန်ခူးဆိုတာတွေပါသေးတယ်။ အဲဒါကဘာ”

“ပြောပြပါမယ်။ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခဆိုပြီး လကို အခြေပြုပြီး ရေးဆွဲလိုက်တဲ့ ပြက္ခဒိန်အရ နေကို အခြေပြုပြီး တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်လို့ နောက်တစ်နှစ်ကိုစတင်တဲ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ဟာ တန်ခူးလရဲ့ နေရက်တစ်ခုဖြစ်နေရင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မရောက်ခင်မှာရှိတဲ့ တန်ခူးလရဲ့ ရက်တွေကို နှစ်ဟောင်းက ရက်တွေဖြစ်လို့ နှောင်းတန်

ခူးလဆန်း၊ လဆုတ် ဘယ်နှရက်ဆိုပြီး ပြပါတယ်။ နှစ်တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးခါနီး နှောင်းသောအခါမှ တွေ့ရတဲ့ တန်ခူးလရဲ့ ရက်တွေကို ဆိုလိုတာဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ရောက်ပြီးမှတွေ့တဲ့ တန်ခူးရက်တွေကိုတော့ နှစ်သစ်နာဦးဦးဖျားဖျားတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမို့ ဦးတန်ခူးလဆန်း၊ လဆုတ်ဘယ်နှရက်ဆိုပြီး ပြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုခွဲခြားရေးမထားရင် တန်ခူး လဆန်း၊ လဆုတ်ဘယ်နှရက်လို့ဆိုလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီရက်ဟာ အဲဒီခုနှစ်သက္ကရာဇ်ရဲ့အစမှာရှိတဲ့ရက်လား၊ အဆုံးမှာရှိတဲ့ရက်လား၊ ဟိုဘက်က ခုနှစ်ကိုယူရမှာလား၊ ဒီဘက်ကခုနှစ်ကိုယူရမှာလား စသည်ဖြင့် ဝေခွဲမရနိုင်သွားနိုင်လို့ အခုလို ဦးတန်ခူး၊ နှောင်းတန်ခူးဆိုပြီး ခွဲခြားဖော်ပြရတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အတော်တိကျတာပဲနော် ကိုင်းမြင့်”

“အဲ - မှတ်သားစရာတစ်ခုရှိသေးတယ် အတာရေ။ မဟာသင်္ကြန်လို့ပြောတော့ စူဠသင်္ကြန်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သင်္ကြန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တကား ပြောင်းခြင်းတို့၊ မဟာသင်္ကြန်ဆိုတာက တစ်နှစ်မှတစ်နှစ်သို့ ကူးပြောင်းတာပေါ့။ စူဠသင်္ကြန်ကတော့ (၁၂) လရာသီလို့ ရဲ့ကူးပြောင်းခြင်းပါပဲ။ မိဿရာသီကို ကူးပြောင်းခြင်းဆိုတာတွေပဲပေါ့”

“ဒါဆို တန်ခူးလက ကဆုန်လထိ ပြောင်းတာတို့၊ ကဆုန်က နယုန်ထိ ပြောင်းတာတို့ကိုကော စူဠသင်္ကြန်တွေပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တန်ခူးတို့၊ ကဆုန်တို့ဆိုတာက လဝင်လထွက်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့ လနာမည်တွေပေါ့။ လကူးပြောင်းတိုင်း ရာသီမပြောင်းဘူး၊ တန်ခူးလမှာ မိဿကဆုန်လမှာ ပြိဿ ဆိုပေမယ့် အဲဒါက ယေဘုယျမှတ်သားခြင်းပါ။ တကယ်တော့ တန်ခူးလထဲမှာ မိန့်ရာသီနဲ့ မိဿရာသီတွေ တစ်ပိုင်းတစ်စပါဝင်နေတယ်တယ်။ အပြန်အလှန်ပြောရရင် မိဿရာသီမှာ တန်ခူးလနဲ့ ကဆုန်လတွေပါဝင်နေလေ့ရှိတယ်။ မိဿ၊ ပြိဿဆိုတဲ့ ရာသီတွေကို နက္ခတ်တွေ၊ နေသွားတွေနဲ့ တိုင်းတာတွက်ချက်ပြီး သတ်မှတ်ထားလို့ လဝင်၊ လထွက်နဲ့ သတ်မှတ်ရတဲ့ တန်ခူးလ၊ ကဆုန်လဆိုတာက နေရက်မကိုက်ညီဘူး။ မှတ်သားစရာတော်တော်တာတစ်ခုကတော့ မိဿ၊ ပြိဿ စတဲ့

အစပြုတဲ့ရက်တွေဟာ ရက်စွဲနဲ့တော့ နှစ်စဉ် လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ လောက်ပဲလို့တယ်။ ဘာကြောင့် သေလဲဆိုတော့ ခရစ်ပြက္ခဒိန်က အခြေခံပြီး ရေးဆွဲထားလို့ပါ။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကိုပဲကြည့် ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့ ဧပြီ (၁၆) ရက်မှာ နှစ်ဆန်းတစ် ပြိုင်သွားတာတို့တော့ ရှိတာပေါ့။

ခဏ္ဍိ၊ ခဏ္ဍိ”
နှစ်တစ်ရာပြက္ခဒိန်စာအုပ်ကိုပြန် ကြည့်ရင် ဟိုးအရင် ခရစ်နှစ် ၁၉၀၀ ခုနှစ်က ဧပြီ (၁၆) ရက်နေ့တိုင်းဟာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက် ၁၉၀၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၇) ရက်မှာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ၁၉၂၀ မှ ၁၉၂၂ အထိ ဧပြီ (၁၆) ရက်၊ တစ်ခါ ၁၉၂၃ မှာ ဧပြီ (၁၇) ရက် စသည်ဖြင့် နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ဧပြီ (၁၇) ရက်က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်၊ နောက် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ ဧပြီ (၁၇) ရက်က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာ ဧပြီ (၁၇) နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်၊ နောက် ၁၉၅၂ နှစ်ဆက်တိုက်၊ ဧပြီ (၁၆) မှာ နှစ်ဆက်တိုက် ဧပြီ (၁၇) နှစ်ဆက်တိုက်နဲ့ ၁၉၇၃ ခုနှစ်လောက်က ဧပြီ (၁၇) မှာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက် ဖြစ်လာတယ်။ အဲ (၄) နှစ်တစ်ကြိမ် ဧပြီလ (၁၆) နှစ်ဆန်းတစ်ရက်၊ အဲ (၄) နှစ်တစ်ကြိမ် ဧပြီ (၁၆) မှာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်ပြီးတော့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ယခုတိုင် ဧပြီ (၁၇) နှစ်ဆန်းတစ်ရက် ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဒါဟာ ဆိုရင် နောက်လာမယ့် နှစ်တစ် ခုနှစ်ရာအတွင်းမှာ ဧပြီ (၁၈) တွေ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်လာတာတို့ ဧပြီ (၂၀) တွေမှာ ဖြစ်လာတာတို့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ တစ်ခါ အတိတ်ကို ပြန်သွားလိုက်ရင်လည်း ဧပြီ (၁၅) ရက် (၁၆) ရက်တို့ဟာ ဟိုဘက်က နှစ် ဆန်းအပိုင်းအခြားတွေမှာ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်ဖြစ်ခဲ့နိုင်တာပေါ့လေ။ မှတ်တမ်း တွေကို လက်လှမ်းမီရင် အတိအကျသိ တာပေါ့။

“စိတ်ဝင်စားလာပြီ”
ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါ တွေးမိတာက အခုခေတ်မှာ နှစ်ဆန်းခေါင် ပူပူအိုက်အိုက်ကြီးမှာ နှစ်ဆန်းကျလို့ ရေပက်ကြတော့ အပူရုပ် တွေက နှစ်ဆန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင်

မသင့်တော်ဘူး။ အရင်နှစ်ပေါင်းများစွာ တုန်းက သင်္ကြန်ရေပက်တယ်ဆိုတာ ဖေဖော်ဝါရီလလောက် တပို့တဲ့တပေါင်း လို့ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးလောက် သိပ်လည်းမပူသေး။ ရေပက်ရင်လည်း အပူမရပဲနိုင်လောက်တဲ့ ရာသီမျိုးမှာ ရေကစားခဲ့ကြတာလားလို့ တွေးမိတယ် လေ”

“ကိုဝင်းမြင့်ကြီး သိပ်မတွေးနဲ့ဦး၊ စိတ္တဖြစ်နေဦးမယ်”

“တွေးရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က သင်္ကြန်ကို စိတ်ဝင်စားတာကိုး”

မေသင်္ကြန် ဘာကိုတွေးမိသည် မသိ ရှက်သွေးဖျန်းသော မျက်နှာပြုံး စေ့စေ့ နှုတ်ခမ်းလွှာနှင့် ခေါင်းကိုင့်လိုက် ပါသည်။ အတန်ကြာမှာ -

“အင်း - ကိုဝင်းမြင့်ပြောပြတော့ လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတွေပါပဲ။ ဦးနှောက်လည်း တော်တော်ပူသွားပြီ။ တစ်ခုပဲ မေးချင်တာကျန်တော့တယ်”

“မေးပါဗျာ မေးပါ။ ပြီးရင်တော့ ဦးနှောက်အေးသွားအောင် အတားကို ရေခဲမုန့်ကျွေးပါမယ်”

“ဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခ အနေနဲ့ အတာက ကိုဝင်းမြင့်ကို ချင်းသုပ် ကျွေးမှာပေါ့”

“ဟာ - မလုပ်နဲ့လေ။ ချင်းသုပ်နဲ့ ရေခဲမုန့်က မတည့်ဘူးလေ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ် လိုက်ကြပါသည်။ ပြီးမှ မေသင်္ကြန်က -

“အတာသိချင်တာက သင်္ကြန်စာ တွေမှာပါတဲ့ ဘာဇာရာဇာမည်သော တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းသည် မည်သည့် အရောင်ရှိသော အဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက် မည်သည့်သတ္တဝါကို စီး၍ လက်တစ်ဖက်ကား ဘာကိုကိုင် လျက် ဆိုတာဟာ တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် မတူဘဲ ပြောင်းပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီ တွက်နည်းသိရင် ပြောပြစမ်းပါ”

“ဪ - အင်း၊ ဒါကတော့လွယ် ပါတယ်”

“မှတ်မယ်”

“သင်္ကြန်ကျတဲ့နေ့ ဘယ်နေ့လဲ ကြည့်လိုက်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သင်္ကြန် ကျရင် ကြာဝတ်ဆံအဆင်းရှိသော အဝတ်တန်ဆာကိုဝတ်ပြီး နဂါးကို စီး တယ်။ လက်တစ်ဖက်က လေးနဲ့ မြား၊ လက်တစ်ဖက်က လွှားကိုကိုင်ပြီး ဆင်း မယ်။ တနင်္လာနေ့ သင်္ကြန်ကျရင် နွားနို့ ရောင်အဆင်းရှိသော အဝတ်တန်ဆာ ကိုဝတ်ပြီး မြွေကိုစီးတယ်။ လက်တစ်ဖက်

က အဲမောင်၊ လက်တစ်ဖက်က ချွန်း တောင်းကိုင်ဆင်းမယ်။ အင်္ဂါနေ့ဆိုရင် နီသောအဝတ်ကိုဝတ်မယ်။ ဂဠုန်မင်း စီး မယ်။ သန်လျက်နဲ့ တံစဉ်ကိုင်မယ်။ ဗုဒ္ဓ ဟူးနေ့ဆိုရင် ပြည်ပန်းညိုအဆင်းရှိ အဝတ်ကိုဝတ်မယ်။ ကျွဲကိုစီးမယ်။ ပန်း ခက်နဲ့ ရေချမ်းအိုးကို ကိုင်မယ်။ ကြာသ ပတေးနေ့ဆိုရင် ရွှေအဆင်းနဲ့တူတဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်မယ်။ သီန္ဓောမြင်းကိုစီး မယ်။ ရေချမ်းအိုးပိက်ပြီး ဆင်းမယ်။ သောကြာနေ့ဆိုရင် ခရသင်းအဆင်းရှိ အဝတ်ကိုဝတ်မယ်။ ဘီလူးကိုစီးမယ်။ ထင်းစမီးတုတ်ကိုင်ဆင်းမယ်။ ဒါပါပဲ လေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဝင်း မြင့်ရယ်။ အတာက သင်္ကြန်တွင်းမှာ မွေးတဲ့သူဆိုပေမယ့် သင်္ကြန်အကြောင်း ကို ခြေခြေမြစ်မြစ်မသိခဲ့ဘူးလေ။ ခ တော့ သင်္ကြန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့် တာတွေလည်း သိရပြီ။ ဒါတင်မက ဝါထပ်ရက်ငင်ကိုပါသိရပြီမို့ ဘယ်သူမေး မေးဖြေနိုင်သွားပြီပေါ့”

မေသင်္ကြန်က ကျွန်တော် ရှင်းပြ သော အချက်အလက်များကို လိုက်၍ ရေးမှတ်နေသည့် သူမှတ်စာအုပ်လေး ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း ပြော လိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို ချင်းသုပ်နဲ့ ရေခဲမုန့်စားလို့ ရပြီပေါ့ အတာရေ”

နှစ်ယောက်သား အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

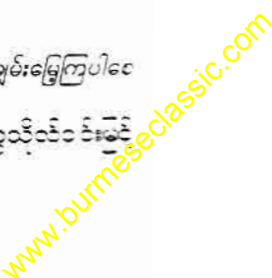
“လာ-ဘူးသီးကြော်စားပြီး ကော်ဖီ သောက်ကြတာပေါ့”

“အဲဒါပဲကောင်းတယ်”

မေသင်္ကြန်သည် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်း သင်္ကြန်ချိန် ခါကိုရောက်တိုင်း မြန်မာပြည်သို့အလည် အပတ်ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ မြန်မာတို့၏ ရိုးရာပွဲတော်ကို နှံ့ပျော်လေ့ရှိပါသည်။ သူ့ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ထံသို့ အရင်ဦးဆုံး လာတွေ့လေ့ရှိပါသည်။

ပိတောက်ပွင့်လေးတွေ ဝေနေ အောင် ပန်ဆင်ထားသော မေသင်္ကြန် ခေါ် အတာကို မြေသင်းရနံ့များပါသော သင်္ကြန်မိုးရေ တန်ခူးလေနေ့အတူ တွေ့ ရသည်ကပင် ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး မြစ်ပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
တက္ကသိုလ်ဝင်ခန်းမိုင်

မြန်မာ့ရိုးရာနတ်ထုကြည့်ပွဲဝေဖေ(၆)

ဖောင်သန်းဆွေ

နံကရိုင်းမယ်တော်နှင့်အောင်နိုင်နတ်

နံကရိုင်းမယ်တော်နှင့်အောင်နိုင်နတ်

ဝန်း (၃၇) မင်း နတ်စာရင်းတွင် ပါဝင်သော နတ်နှစ်ပါးမှာ မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်း၌ ထင်ရှားသော ပဲခူးမယ်တော်ခေါ် အမေနံကရိုင်းနတ်နှင့် အောင်နိုင်နတ်တို့ ဖြစ်သည်။ မွန်တိုင်း ရင်းသားများ၏ ရိုးရာနတ် ဖြစ်၏။

နံကရိုင်းမယ်တော်နတ်

နံကရိုင်းမယ်တော်နတ်သမိုင်းမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားကွဲပြားနေသည်။ ပထမ နတ်သမိုင်းမှာ မွန်ဇာတ်သဘင်များကပြ သောသမိုင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယနတ်သမိုင်း မှာ မွန်ရာဇဝင်နှင့်စေတီပေါင်းချုပ်သမိုင်း မှ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သမိုင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခု အနည်းငယ်မျှသာ ကွဲပြားပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍ သမိုင်းနှစ်ခုလုံးကို ပေါင်းစပ်၍ရေးလိုက်သည်။

နတ်သမိုင်း

ပထမနတ်သမိုင်းသည် မွန်တိုင်း ရင်းသားတို့ဇာတ်သဘင်တွင် ကပြသော သမိုင်း ဖြစ်၏။ ဟံသာဝတီထီးနန်း၌ သမလမင်းကြီး စံမြန်းနေချိန် ညီတော် ဝိမလမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာထား၍ တက္ကသိုလ်သို့ ပညာသွားရောက်သင် ကြားစေသည်။ ပညာသင်ရာမှ ပြန်လာ လျှင် အိမ်ရှေ့မင်းမြှောက်မည်ဟု ကတိ

ထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယာစိက်ပျိုး သူ မဲအိုလောင်း ဆိုသည့် မွန်အမျိုးသမီး ကြီး၏ယာထ ရွှေဖရုံပွင့်မှသန္ဓေတည်၍ လာသူ ရွှေဖရုံမယ်ကို သမလမင်းကြီး နှစ်သက်၍ သိမ်းပိုက်တော်မူပြီး မိဖုရား မြှောက်၏။

ရွှေဖရုံမယ်၌ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သည်။ ပညာသင်ရာမှ ပြန်လာ သော ဝိမလမင်းသားသည် သမလမင်း ကြီးအားလှုပ်ကြံ၍ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက် သည်။ မရိုးတော် ရွှေဖရုံမယ်၏ သား တော်လေးမှာ နန်းညွန့်နန်းလှာဖြစ်နေ၍ သတ်စေရန် အမိန့်ပေးသည်။ ရွှေဖရုံ မယ်မိဖုရားသည် သားတော်ကလေးကို ဟံသာဝတီနှင့် သထုံနယ်ကြား ကွမ်အပ် သာတောစပ်တွင် သွား၍ စွန့်ပစ်ထား လိုက်သည်။ ထိုတောစပ်အနီးရှိ ရွာတစ် ရွာမှ ကျွဲမွေးမြူသူ မုဆိုးမ မိနံကရိုင်း ဆိုသူက သားတော်ကလေးကိုတွေ့ရှိ၍ ကောက်ယူမွေးစားပြီး ကွမ်အပ်သာတော စပ်မှရသဖြင့် 'အပ်သာ' ဟု အမည် ပေးခဲ့သည်။ မိနံကရိုင်းက ကျွဲမကြီးနို့ကို ညှစ်ယူပြီး သားတော်ကလေးကို တိုက် ကျွေးမွေးမြူခဲ့သဖြင့် သူ၏နို့ရှင်ကျွဲမကြီး ကို မိခင်သဖွယ်တွယ်တာနေလေသည်။ မိနံကရိုင်း၏ဖခင်ကလည်း အပ်သာမင်း သားကလေးကို လက်ဝှေ့ပညာသင်ပေး သည်။ အပ်သာ ဆိုသည့် အမည်ကို

နောက်ပိုင်းတွင် 'အသား' ဟု ခေါ်လာ ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဟံသာဝတီမှ လာ သော မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် အသား မင်းသားတို့ တွေ့ဆုံပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွား ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိမလမင်းကြီး အား အိန္ဒိယပြည်မှ သင်္ဘော (၇) စင်းနှင့် တိုက်ရန်လာကြသည်။ အရပ်(၇)တောင် ရှိသော ကုလားလန်ဘားဆိုသူနှင့် နှစ်ဦး ချင်း တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် စိန်ခေါ်သဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်သူ လူစွမ်းကောင်းရှာဖွေ နေသည်ဟု မုဆိုးက အသားမင်းသား ကို ပြောပြသည်။ အသားမင်းသား တိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူလိုက်ပြီး မုဆိုး

ဒို့အတူ နန်းတွင်းသို့ သွားရောက်သည်။
အသားမင်းသားသည် သူ့မွေးစားမိခင်
မိန့်ကရိုင်းထံ ပြန်လာ၍ ခွင့်ပန်ခဲ့၏။
မိန့်ကရိုင်း၏ ဖခင်ကလည်း ရန်သူအား
မည်သို့လှည့်စားပြီး တိုက်ခိုက်ရမည်ကို

သင်ကြားပေးလိုက်သည်။
အသားမင်းသားသည် ဟံသာ
ဝတီသို့ ပြန်လာရာတွင် ဒီရေစောင့်နတ်
သမီးနှင့်တွေ့ပြီး တန်ခိုးပြိုင်ကြသည်။
ကန်သတ်ချိန် တစ်မောင်းအတွင်း ဒရယ်
ကျောပြောင် အကောင်တစ်ထောင်မှ
အမြီးတစ်ထောင်ပြည့်အောင် ရှာပေးရ
မည်ဟု သဘောတူ၍ ရှာပေးနိုင်ခဲ့သော်
လည်း နတ်သမီးက အမြီးတစ်ချောင်း
ဖွက်ထားလိုက်သဖြင့် အသားမင်းသား

ရွံ့နိမ့်သွားရ၏။ ရွံ့နိမ့်သူက အနိုင်ရသူ
၏ ခိုင်းစေမှုကို ပြုလုပ်ပါမည်ဟု ကတိ
ထားသည့်အတိုင်း သူ၏ မင်္ဂလာဆောင်
တွင် ချီ၍ ဇေယျရစ်ရွှေအောင်းသော ကျွဲ
ခေါင်းကိုဖြတ်၍ နတ်သမီးအား ပသရ
မည်ဟု တောင်းဆိုသဖြင့် ကတိပေးခဲ့ရ
သည်။

ဟံသာဝတီရောက်၍ အသားမင်း
သားသည် ကလားလန်ဘားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်ရာ အနိုင်ရရှိလေသည်။ ဝိမလ
မင်းကြီးသည် အသားမင်းသားမှာ မိမိ၏
တူတော်ဖြစ်နေသဖြင့် ဝမ်းသာလှပြီး
သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ပေးကာ အိမ်
ရှေ့အရာ အပ်နှင်းလေသည်။ အဿ
ကုမ္မာ ဟူသောဘွဲ့ကိုလည်း ပေး၏။
အသားမင်းသားသည် မွေးစားမိခင်
မိန့်ကရိုင်းထံပြန်၍ သူ့ကတိထားသည့်
အတိုင်း ဒီရေစောင့်နတ်သမီးအား ကျွဲ
ခေါင်းဖြတ်၍ ပသရမည်ဟု ပြောသည်။
ကျွဲချီ၍ ဇေယျရစ်ရွှေစင် ကိန်းအောင်း
သောကျွဲကိုရှာရာ သူ၏နို့ရှင်ကျွဲမကြီး၏
ချီ၍ ဇေယျရစ်ရွှေကိန်းအောင်းကြောင်း

သိရသည်။ အဿကုမ္မာမင်းသားက နို့ရှင်ကျွဲမကြီးခေါင်းကို မဖြတ်ရက်ပေ။ ကျွဲမကြီးက -

“သားက မဖြတ်ရက်လျှင် ငါ့ လည်ပင်းပေါ်ဓားတင်လိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် လည်ပင်းပေါ် ဓားတင်လိုက်သည်နှင့် ကျွဲမကြီးကသစ္စာ ပြု၍ ခေါင်းဖြတ်ကျသွားသည်။

အဿကုမ္မာမင်းသားသည် ဘုရင့် သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်တော်မူပွဲတွင် ကတိအတိုင်း နို့ရှင်ကျွဲခေါင်းနှင့် ဒီရေ ဓောင့်နတ်သမီးအား တင်ဆက်သည်မှ အစပြုကာ မွန်တိုင်းရင်းသားတို့မင်္ဂလာ ဆောင်တွင် ကျွဲခေါင်းဖြတ်၍ ပသရ သည် အစဉ်အလာဖြစ်လာသည်။ နို့ရှင် ကျွဲမကြီးကို မိမိ၏ ပယောဂကြောင့် သတ်သလိုဖြစ်သွား၍ ကံကြီးထိုက်သော ကြောင့် ထိုအပြစ်မပျောက်စေရန် နတ် ဖြစ်သွားသော အမိနံကရိုင်း၏ ကျွဲမကြီး ကို တင်မြှောက် ပသရသည်မှာလည်း မွန်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရိုးရာအစဉ် အလာဖြစ်လာသည်။

ကျွဲခေါင်းဖြတ်၍ တင်ဆက်ရ သည်မှာ တာဝန်ကြီးလှသဖြင့် ကာလ ကြာလာသောအခါ ကျွဲအစား ငါးရဲ့ ခေါင်းဖြတ်၍ တင်လာကြသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ငါးရဲ့ကို ကျွဲသဏ္ဍာန် နဖားထိုး ၍ တင်မြှောက်လာကြ၏။

အဿကုမ္မာမင်းသားသည် ထီး နန်းစံရသောအခါ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည့် ကွမ်အပ်သာတောစပ်တွင် ‘ကျိုက်အပ် သာ’ဘွဲ့နှင့် ဘုရားတစ်ဆူတည်သည်။ ကျိုက် ဆိုသည်မှာ မွန်တို့အလိုအရ ဘုရားဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၍ ကျိုက်အပ်သာ ဆိုသည်မှာ အပ်သာဘုရားဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ ကာလကြာသောအခါ ကျိုက် အပ်သာမှ ကျိုက်ကသာဟုခေါ်တွင်လာ ကြသည်။ ကျိုက်ကသာဘုရားမှာ သထုံ နယ်တွင်ရှိပါသည်။

ကိုးကွယ်မှုအစဉ်အလာ

နံကရိုင်းနတ်သည် မွန်တို့၏ ဇိုးရာ နတ်ဖြစ်သော်လည်း အောက်ပြည် အောက်ရွာမှ မြန်မာလူမျိုးအချို့တို့ကပါ ကိုးကွယ်လာကြသည်။ ပဲခူးမယ်တော်ဟု ခေါ်ပြီး ပဲခူးနယ်တစ်လွှား ကိုးကွယ်ကြ သည်။ ကျွဲခေါင်းဆောင်းထားသောနတ် ဖြစ်၍ အိမ်ပေါ်တွင် မကိုးကွယ်ဘဲ ခြံ ထောင့်တွင် နတ်စင်များထိုး၍ ကိုးကွယ် လာကြသည်။ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း၌ မွန်တိုင်းရင်းသားတို့သာမက ရိုးရာရှိ

သော မြန်မာတို့၏အိမ်ခြံဝင်းထောင့်များ တွင် နံကရိုင်းနတ်စင်လေးများရှိသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ယခုအခါ နံကရိုင်း စင်ကလေးများကို အဆင်သင့် ပြုလုပ်၍ ပင် ရောင်းချလာကြသည်။

ပဲခူးမြို့ ဟင်္သာကုန်းဘုရား၌ နတ်ကွန်းရှိသည်။ နန်းရင်းမဟုတ်ပါ။ မူလကတည်းက နန်းရင်း ဟူ၍ မရှိပါ။ ဟင်္သာကုန်းဘုရား၌မူ နှစ်စဉ်ကျင်းပ သော နံကရိုင်းနတ်ပွဲရှိသည်။ ဟင်္သာ ကုန်းဘုရားပွဲနှင့်တွဲ၍ ကျင်းပ၏။ ဘုရား ပွဲသည် တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှ စတင် ကျင်းပသည်ဟု သိရှိရသည်။ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ၅ ရက်နေ့အထိ နံကရိုင်းမယ်တော်နတ် ပွဲကျင်းပသည်။ ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့မှ

တာဝန်ယူသည်။ အိမ်နတ်ကနားများတွင် ‘နံကရိုင်း ဆင်းသည်’ဟုဆိုကာ နံကရိုင်းမယ်တော် ကို ချောကြသည်။ အိမ်အောက်တွင်ရှိ သည့် မူလနတ်စင် သို့မဟုတ် နတ်ကနား တွင် သီးခြားပြုလုပ်ထားသည့် နတ်စင် ရှေ့တွင်ချောခြင်း ဖြစ်၏။

အင်တုံ (သို့) ဇလုံထဲတွင် ငါးရဲ့ အရှင်လွတ်ထားသည်။ လယ်ကညွတ် များလည်းပါသည်။ ထိုရှေ့တွင် နတ်ချော သူအတွက် ဆိုင်းမုနတ်ပင့်ပေးသည်။

‘လေးမွန်တိမွန်စ၊ ရာမညတိုင်း တလိုင်းသုံးရပ်၊ သုံးထပ်ကယ် လယ်ပေါ်၊ ပြည်ကျော်တုံနံကရိုင်း မယ်တော် ကြွလှမ်း၍ပျော်တော် မူပါဘုရား’

နံကရိုင်းမယ်တော်

ကု နံကရိုင်းနတ်ပင့်ကို သိဆို၍ မွန်သံတီးလိုက်သောအခါ နံကရိုင်းမယ်တော်အဖြစ် ချောမည်သူ ပြန်သဘိအနက်ပေါ်တွင် ထမိန်သိမ်း အနက်ဝတ်ဆင်၍ ပဝါနတ်စုံချကာ ဆက်တင်တွင် ပဝါအနီစည်းထားသည်။ ဆင်း၌ ဆံပင်ဖြန့်ချပြီး ပဝါအနက် ဆောင်ပြင့် နတ်ပေါင်းပေါင်းထားသည်။ ကျွဲခေါင်းဆောင်း၍ ချောသည်လည်းရှိ သည်။ ကျွဲခေါင်းမဆောင်းပါက သပြေခက် ဆက်ကို ခေါင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆောင်၍စိုက်သည်။ အောက်ကိုချ၍ ဆည်းစိုက်သည်။ ကျွဲချိုသဖွယ်ဖြစ်၏။ ဆည်း၌လည်း သပြေခက်ထောင်၍ ဆည်းထားရသည်။ ရင်စည်း၏ နောက် ဆက်တွင် သပြေခက်ကို အောက်စိုက်၍ ဆည်းထားသည်။ အမြီးသဖွယ်ဖြစ်၏။ တစ်နံဖက်၌ သပြေစည်းကိုကိုင်၍ မွန် သဖြင့် မွန်က က၍ချောသည်။ ထို့နောက် နံကရိုင်းမယ်တော် အထက် သိခြားပသထားသော အနံး၊ တစ်ပုခွဲမှ အနံးသီးကို အဝလုပ်၍ ချောသူအား တိုက်သည်လည်း ရှိ၏။ အနံးပသသူများအား အန္တရာယ်ကင်း စိုက်သည်လည်းရှိပါသည်။ နတ်ကနား အထက် ယာယီပြုလုပ်ထားသော နတ် အနား နတ်ကနားအပြားတွင် ရေ၌မျှော စေသည်။ အချို့ပွဲများ၌ နံကရိုင်းမယ် တော်ချောသူ၏ ကျွဲခေါင်းကိုဖြတ်သည့် အနံးထည့်၍ သဏ္ဍာန်လုပ်ပြီး ကကြ သည်။ ဖြတ်မည့် အဿကုမ္မာမင်းသား ကလည်း မဖြတ်ရက်၊ မယ်တော်လုပ်သူ အတင်းဖြတ်ခိုင်းနှင့် အချီအချင့်နေ စေရန် နောက်ဆုံး ခေါင်းပေါ် ဓားတင် ၍ အမိဉာဏ်ဖြင့် ကျွဲခေါင်းကျသွားဟန် သပြေကြသည်။

စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်က တောင် မြောက်နံးမှ မြောက်လက်မိဖုရားကြီး အသေခံ ခွေးမက နံကရိုင်းမယ်တော် အဖြစ်ချောကာ အထက်ဖော်ပြသည့် ဆည်း ခေါင်းဖြတ်ဟန် အချီအချပြု စေမည့် ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

အချို့ချောသီချင်း
 ဝလ၊ မုတ္တမရယ်နံ၊ နာမငယ် အမည်သည်၊ အို-အောက်ပြည် ဆင်းမှာလ၊ တို့တလိုင်းရွာ။ (နံကရိုင်းမယ်တော် ရွှင်ဖျော်ဖျော် ကြခဲ့ပါနော်)၊ (အို-ငါးရံ၊ ငါးကို လှ)၊ (လက်မှာကိုင်လို့ကိုင်လို့ ဆင်ဆက်မယ်လေး)၊ (နံကရိုင်း

မယ်တော်မယ်တော်ကျေးဇူးတော် ကြီးလှပေသနော်)၊ နို့ချိုငယ်ကျေး ပါလို့၊ အို- အဿကုမ္မာလို့ ခေါ် တော်မူပါဘုရား။ အို-ငါးရံ၊ ငါးကို လှ၊ လက်မှာကိုင်လို့ တင်ဆက် တယ်လေး။

အောင်နိုင်နတ်

အောင်နိုင်နတ်သည် နွားကျောင်း သား၊ ကျွဲကျောင်းသားသေ၍ နတ်ဖြစ် သောသူဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ရပ်ရွာထဲ ၌ နွားနာကျသောအခါတွင် အောင်နိုင် နတ်ပသရသည်။ (နွားနာကျသည်ကို မြန်မာနည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်နည်းနှင့် ဖြစ်စေ ဆေးကုသရာမှာ အဓိကဖြစ် သည်။ နတ်ပသခြင်းဖြင့် နွားနာကျ ကောင်းလာမည်မဟုတ်)

အောင်နိုင်နတ်ကခြင်းဖြင့် နွားနာ ကျသောကပ်ရောဂါမှ ကင်းဝေးမည်ဟု ရှေးကအယူအဆ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အသောက်အစားကင်းသူတစ်ယောက် ကို မပုဆိုးတောင်ရုံပင်တင်၍ ရင်စေ့ အကျီ (သို့) လယ်တောဝတ်အကျီကို

ဝတ်စေပြီး ခမောက်၊ လွယ်အိတ်၊ ရေ ဘူး၊ နွားနဖားကြိုး၊ နွားရိုက်ကြိမ်၊ ဝါး လောက်လေး၊ လောက်စာလုံး၊ ကြံဖက်၊ စလွဖက်၊ ဓနုဖက်နှင့်ထုပ်သော ကောက် ညှင်းထုပ် (၇) ထုပ်၊ ဆေးပေါ့လိပ် (၇) လိပ်၊ ပလွေ အစရှိသည်တို့ကို လွယ်ချိတ် ကိုင်ကာ ပျောက်သောနွားရှင်၏ နွား တင်းကုပ် ဥရုတိုင်ကို ဘယ်ခြေထောက် နိမ့်၍ကြိုးဟန်ဖြင့် သီချင်းဆိုရင်း (၇) ပတ်လှည့်ချောရသည်။ (ကရ သည်) 'ပုဆိုးရယ် စွန်တောင်စွန်တောင်၊ ဘယ်ပေါင်က နိမ့်နင်းနိမ့်နင်း။ မောင်အောင်နိုင် ဘယ်အခင်း ကြောင့်လာရတယ်မင်း' ဟူသည့် သီချင်းကို ဆိုရ၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း ပလွေမှုတ်ရ သည်။ ပလွေကို သီချင်းသွားအတိုင်း မမှုတ်တတ်လျှင် ပလွေသံမြည်ရုံမှုတ်ပြီး လျှင် ဥရုတိုင်ကို ခုနစ်ပတ်လှည့်က၍ ပြည့်လျှင် နွားရှင်က အောင်နိုင်နတ်လုပ် သူတံ့မှရရှိသောပစ္စည်းများကိုယူ၍ နွား တင်းကုပ် ဥရုတိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားပြီး

အောင်နိုင်နတ်

မြန်မာနိုင်ငံသည် အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီ၏ လက်အောက်တွင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် အုပ်ချုပ်ခံဘဝနှင့် နေခဲ့ရ၏။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်အတွင်း မှာ စားစရာလည်း အလွန်ပေါသည်။ ရာသီဥတုကလည်း မျှတ၏။ လူမျိုးရေး

စိတ်ဓာတ်မှာလည်း Poverty မဖြစ်သော ဧည့်ဝတ်အလွန်ကျေပွန်သည့် မြန်မာနိုင်ငံထဲကို အနောက်ဘက်က ဘင်္ဂါလီလူမျိုးတွေ၊ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီက အိန္ဒိယလူမျိုးတွေနှင့် မြောက်ဘက်က တရုတ်လူမျိုးတွေက အများအပြား ဝင်

ရောက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ လူဦးရေဆယ်သန်းလောက်သာရှိနေသေးသော မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ အဘက်ဘက်မှ စိမ့်ဝင်လာကြသော အခြားဧည့်သည်နိုင်ငံသား

မုဒိတာ(ကျိက်ထက်) အလုပ်လျှောက်လူ ယတြာကျ

နွားပျောက်လိုက်ရှာလျှင် တွေ့သည်ဆိုသည်။ နွားနားကျသောအခါ၌လည်း ထိုနည်းနှင့်ပင်လုပ်ရသည် ဟူ၏။

နတ်ကနားပွဲများတွင်မူ နံကရိုင်းမယ်တော်ချောပြီးက အောင်နိုင်နတ်ကို ဆက်ချောရသည်ဟူ၏။ အချို့ကလည်း ကိုအောင်နိုင်သည် တောကျွဲရိုင်းများ လယ်ယာကို ဖျက်ဆီး၍ နှိမ်နင်းရာမှ ကျွဲခတ်၍သေဆုံးသွားပြီး နတ်ဖြစ်သောသူ ဟု ဆိုကြသည်။

ကိုအောင်နိုင်နတ်ပသရန်အတွက် နားပန်းမတပ်ရသေးသော ခြင်းကြား ငယ်နှစ်လုံးရက်ရသည်။ ခြင်းထဲတွင် ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်နှင့် ငါးပိဖုတ်ထည့်ရ၏။ ပလွေတစ်ချောင်း၊ ရေပါသော ဝါးကျည်တောက်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးတို့ကို ထည့်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လုံး ထမ်းပိုးနှင့် လျှို့ဝှက် ကိုအောင်နိုင်နတ်ကို ပသရန် တောစပ်သို့ ယူသွားရသည်။ တောစပ်သို့ရောက်လျှင် -

‘သူများစာရင်းငှားကျွန် (ငအောင်နိုင်) စားလာသောက်လာ။ သူများကို ဗိုက်နာအောင်မလုပ်နဲ့။ ဒုက္ခဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့’

ဟု ပြောပြီး ဆဲဆိုအော်ဟစ်ရသည်။ တောထဲတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာ

များကိုထားခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြစ်လုပ်သည်မှာ အစားအစာခိုးစားမိ၍ ဗိုက်နာခြင်းအတွက် ဆေးဆရာပုဂံ၍ ကုသမရလျှင် အောင်နိုင်က မမ်းစားသည်ဆိုပြီး နတ်ပသခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလေ့ကို မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း အင်းတော်မြို့နယ်တွင် ယခုတိုင်လုပ်ကြသေးသည်။ ထိုနယ်တစ်ပိုက်က အောင်နိုင်နတ်ကို ပူလမောင်နတ်ဟု ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလက အောင်နိုင်နတ်ကို မွန်နတ်ဟု ဆိုကြသည်မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။

ကိုအောင်နိုင်နတ်ချင်း

(ဝါးပလွေကြိမ်လုံးနဲ့ လက်သုံးတုံကိုကြီးအောင်နိုင်ရေ) (ကျွဲနွားနဲ့ လယ်ယာပိုင်တယ်၊ ကိုကြီးနိုင်ကျော်ကြား) (အားထားပါလို့ မှီခိုလာလျှင်) (ကြည်သာစွာ မလိမ့်မယ်ပေါ့အများ။)

(ကျွဲပျောက်ရင်လည်း မေးကြပါ။ နွားပျောက်ရင်လည်း မေးကြပါ) (ကိုအောင်နိုင် ဘယ်မှာရှိတယ်၊ နတ်ကလေး အောင်နိုင် ဘယ်မှာရှိတယ်) (ကိုအောင်နိုင်ဘယ်မှာရှိတယ် အလိုတု ညွှန်းလိုက်ပါ အများ။)

(ကိုအောင်နိုင် ရောက်ရာအရပ်၊

သောက်ရာမှ အေးမယ်တို့ နောက်ထပ်လို့ ဘေးမဆွယ်တယ် ဆေးသဖွယ် မှတ်သုံးလိုတု) (ကိုအောင်နိုင်က ပွဲတိုင်းအောင်တယ်၊ ကိုကြီးအောင်နိုင်ကပွဲတိုင်းဆောင်တယ်) (နေပြည်တော်ထွန်းလိုက်တဲ့ နတ်သား) (နေညိုညိုတုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ စောင်းရင် ယောင်ချာချာ၊ ပုဆိုးက မည်းပြာပြာရယ်၊ ပဝါနဲ့ချော၊ ကျွဲပျောက်ကို ရှာသလိုလို့ ကိုအောင်နိုင် လူပျိုချောရေအလို . . . မောင်းမတွေပိုး)

မောင်သန်းတွေ (ထားဝယ်)

ကိုးကားချက် -

- ၁။ ဘာသာပြန်ဦးထွေးဟန်နှင့် သုတေသနိဘဉ္စနဲ့ မြန်မာ့မိရိုးဖလာဓလေ့နတ်သမိုင်း
- ၂။ ခင်မောင်သိန်း(စိတ်ပညာ)၏ ဇွန်နတ်ယုံကြည်မှုနှင့်ဓလေ့ထုံးစံများ
- ၃။ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၊ ဟင်္သာကုန်းဘုရား၊ ပဲခူးမြို့။
- ၄။ မေမြို့ဦးတင်မောင်၊ ‘နတ်နေခြင်းနတ်ဝါကြီး’

များကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ထက်ခံပြီး နေထိုင်လာခဲ့ကြပါသည်။

ယနေ့ခေတ်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံ လူဦးရေကလည်း သန်း (၆၀) နီးပါးရှိလာပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ယနေ့ နိုင်ငံရေးလောက၊ စီးပွားရေးလောက၊ နည်းဥပဒေတွေပါ ကြည့်ရှုလိုက်လျှင် မည်သည့်အရာမျှ တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ အားလုံး မည်သည့်အရာမျှ အေးချမ်းမှုမရ တုန်ထုပ်နေကြသည်။ ဆူပူသောင်းကျန်းမှု ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ကြည့်လျှင် ဆင်းရဲမွဲတေမှု ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးမွဲတေမှုကြောင့် အလုပ် အတိုင်မရှိခြင်းတို့ကြောင့် ပညာရေး မရဘူး ဖြစ်၏။ စီးပွားရေးမွဲတေခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်မရှိခြင်းကြောင့် ကျောင်း ထက်ခံနိုင်... ကျောင်းတက်ကြသော်... မူလတန်းပညာ၊ အလယ်တန်း... လောကနှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ... ထွက်၍ စားစရာထွက်ရှာနေကြ... လူငယ်လေးများမှာ တစ်တိုင်း... မှာရှိသော မြို့နယ်ဒေသတိုင်း... ဆက်ဆံများတွင် ပညာမသင်နိုင်... စားပွဲတိုင်းအလုပ်များကို တစ်နေ့... ထုပ်ကိုင်နေကြရသည်။

အချို့လူငယ်လူရွယ်တွေမှာတော့... ထွက်ပြီး စီးပွားထွက်ရှာကြရ... အဖြစ် နိုင်ငံတိုင်းမှာရှိနေ၏။... မွဲတေမှုကြောင့် ပညာရေးမှာ... လာကြရသော လူငယ်များအဖို့... မွဲတေမှု (Mental Poverty) ... အထိ ရောက်ကြရ၏။... တိုင်းပြည်တွင် စီးပွားရေးမွဲတေမှု... စားဝတ်နေထိုင်ရေးဒုက္ခကို... ပြည်သားတိုင်း ခါးစည်းခဲနေကြရ... စီးပွားရေးမပြေလည်ခြင်းကြောင့်... (Economic Poverty) စီးပွားရေးမွဲပြာ... ဖြစ်လာသည်။ စီးပွားရေးမွဲတေမှု... (Education Poverty) ပညာရေး... ဖြစ်လာတော့၏။ ပညာမသင်... တော့ဘဲ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း... နှင့် စီးပွား... ရှာကြရသော... နိုင်ငံတွင်... ဝင်မှာ နှစ်သိန်း... ရာယားနိုင်ငံ၌ တစ်သိန်း... ထိရှိနေကြသည်။ သည်လူငယ်... စီးပွားရေးနှင့် ပညာရေးများ... ကြောင့် ရောက်သွားကြခြင်း... နိုင်ငံတစ်ခု၏ ဆင်းရဲမွဲတေမှုများ

တီးပွားလာသည်နှင့်အမျှ အလုပ်အကိုင် နှင့် စီးပွားရှာရလွယ်သော အခြားနိုင်ငံ များသို့ မလွှဲမသွေ စိမ့်ဝင်ရောက်ရှိမည် မှာ မမှတတ်ဖြစ်သည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံသားများသည် ဆင်းရဲမွဲတေ သောနိုင်ငံထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်ခြင်းမရှိပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အတွက် မည်သူ မဆို အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိလျှောက်ထားသော အလုပ်ဌာနများ၊ ကုမ္ပဏီများ၊ အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံများမှ (အင်တာဗျူး)လူတွေ့ရန်ခေါ်သောအခါ လည်းကောင်း၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လာဘ်သပွတာရရန်ဖြစ်စေ၊ မိမိအား မေတ္တာရှိစေရန်အတွက် အောက်တွင် ဖော်ပြထားသော ယတြာအတိုင်း မိမိတို့ နေ့အလိုက် သေချာစွာ ပြုလုပ်ပါ။

- ◆ ဘုရားရှိခိုးပြီး နံနက်တိုင်း (၉) ရက်ဆက်ပြုလုပ်ပါ။
- ◆ အမြန်ဆုံး (၉) ရက် အကြာဆုံး (၂၁)ရက်အတွင်း သိသာပါလိမ့်မည်။
- ◆ အလုပ်အတွက် လျှောက်ထား သူသည် လျှောက်လွှာလျှောက်ထားပြီး (၁၄) ရက်လွန်မှ ၎င်းယတြာကို ပြုလုပ် ပါ။

(၁) တနင်္ဂနွေသား/သမီးများအတွက်

သီဟိုဠ်သရက်ရွက် (၁) ရွက်ပေါ် တွင်ထိုင်၍ ထမင်းစားပါ။ ထမင်းစားပြီး လျှင် ၎င်းသီဟိုဠ်သရက်ရွက်ကို တောင် အရပ်သို့ မိမိအလိုရှိရာ အကြံအစည်ကို ရည်စူး၍ ဆုတောင်းပြီးပစ်ပါ။ နံနက် တိုင်း (၉) ရက်တိတိ ပြုလုပ်ပါ။

(၂) တနင်္လာသား/သမီးအတွက်

တမာရွက်(၃)ရွက်အပေါ်၌ထိုင်ပြီး ထမင်းစားပါ။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ၎င်း တမာရွက်များကို အနောက်တောင် (စနေထောင့်)အရပ်သို့ မိမိလိုရာပြောဆို ရည်စူးဆုတောင်းပြီးပစ်ပါ။ နံနက်တိုင်း (၉) ရက်တိတိ ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၃) အင်္ဂါသား/သမီးအတွက်

အုန်းရွက်လက်သုံးသစ်အပေါ်မှာ ထိုင်၍ ထမင်းစားပါ။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ၎င်းအုန်းရွက်များကို အနောက်အရပ်သို့ မိမိအလိုဆန္ဒရှိရာကို ရည်စူးပြောဆို၍ ပစ်ပါ။ နံနက်တိုင်း (၉) ရက်တိတိပြုလုပ်

ပါ။ လိုရာအောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၄) ဗုဒ္ဓဟူးသား/သမီးအတွက်

ကံကော်ရွက်ပေါ်ထိုင်၍ ထမင်း စားပါ။ ထမင်းစားပြီး ၎င်းအရွက်များကို အနောက်မြောက်ထောင့် (ရာဟုအရပ်) သို့ မိမိအလိုရှိရာရည်စူး၍ ပြောဆို ဆုတောင်းပြီးစွန့်ပစ်ပါ။ နံနက်တိုင်း (၉) ရက်တိတိလုပ်ပါ။ အောင်မြင်ပါမည်။

(၅) ကြာသပတေးသား/သမီးအတွက်

ဆီးရွက်များပေါ်၌ထိုင်၍ ထမင်း စားပါ။ ထမင်းစားပြီး ၎င်းအရွက်များကို အရှေ့မြောက်အရပ် (တနင်္ဂနွေထောင့်) သို့ မိမိအလိုရှိရာများကို ရည်စူးပြောဆို ပြီး စွန့်ပစ်ပါ။ နံနက်တိုင်း (၉) ရက်တိတိ လုပ်ပါ။

(၆) သောကြာသား/သမီးများ

ရွက်လှ သို့မဟုတ် ဝါးရွက်ပေါ်၌ ထိုင်ပြီး ထမင်းစားပါ။ ထမင်းစားပြီး ၎င်း အရွက်များကို အရှေ့တောင်အရပ် (အင်္ဂါ ထောင့်) သို့ မိမိလိုရာဆိုပြီး စွန့်ပစ်ပါ။ နံနက်တိုင်း (၉) ရက်တိတိလုပ်ပါ။

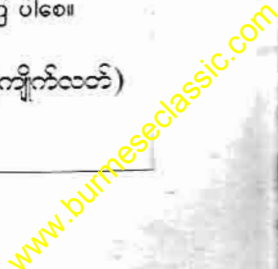
(၇) စနေသား/သမီးအတွက်

ငှက်ပျောရွက်လက်သုံးသစ်အပေါ် မှာထိုင်ပြီးလျှင် ထမင်းစားပါ။ ထမင်း စားပြီး ၎င်းငှက်ပျောရွက်ကို မြောက် အရပ် (သောကြာထောင့်) သို့ မိမိလိုရာ ဆန္ဒများကိုပြောဆို၍ စွန့်ပစ်ပါ။ နံနက် တိုင်း (၉) ရက်တိတိ ပြုလုပ်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ လူငယ်၊ လူရွယ် ကျား/မများအားလုံး အလုပ် အကိုင် ကိုယ်စိကိုယ်ငရဲရှိကြ၍ စိတ် အေးချမ်းသာရှိကြပါစေ။

စီးပွားရေးမွဲတေမှု (ECONOMIC POVERTY)၊ ပညာရေးမွဲတေမှု (EDUCATION POVERTY)၊ စိတ်ဓာတ်မွဲတေ မှု (MENTAL POVERTY)၊ အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးမှု (INTELLECTUAL POVERTY) များမှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်ကြ ပါစေ။

မုဒိတာ (ကျိုက်လတ်)

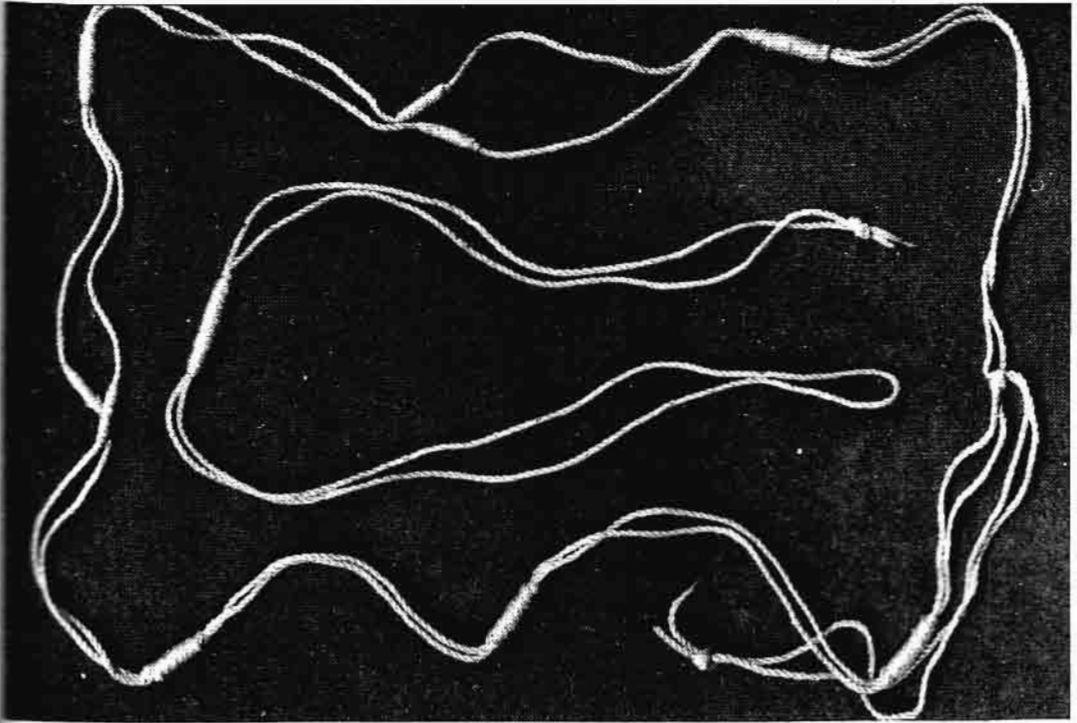
ရတနာဒေဝီ

ပုပ္ဖားနတ်တောင်အနီးမှ
လာလနာပြုပုဂ္ဂိုလ်

ပုပ္ဖားတောင်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်
ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီများဆေးစုရာ
နတ်တောင်၊ ဆေးကြိတ်သည့်တောင်ဟု
သိကြသလို မြန်မာတို့ ယုံကြည်လေးစား
ကိုးကွယ်သမှုခံရသည့် အဘအောင်
မင်းခေါင် ထွက်ရပ်လမ်းမြန်းရာနေရာဟု
မှတ်မိနေကြမှာပါ။ ဇော်ဂျီများ ဆေး
ကြိတ်သည့် ကျောက်ပျဉ်ချပ်ကြီးသည်
ကျောက်တောင်ကြားမှာ သီးသန့်တည်
ရှိနေပြီး တစ်ထောင်ခန့်အမြင့်ရှိကာ
လူလက်တစ်ဖက်စာခန့် ကျယ်ပါမည်။
ပါရမီဆက်ရှိနေသူတို့ ဆေးကြိတ်နေ
သည့် ဝိဇ္ဇာများနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် ဆေး
အနည်းငယ်ခွံ့ကျွေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ရောဂါ
ဘယကင်းစင်ပြီး ထမင်းမဆာတော့ဘဲ
အာဟာရသိခွိပြီးမြောက်သည်ဟု ကြား

...၏။ ရောက်လာကြသူများ ယုံကြည်
...ဖြင့် ကျောက်ပျဉ်ချပ်ကြီးကို လက်
...ဖြင့်ပွတ်၍ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာများကို
...ကြပါသည်။ ဆေးကြိတ်ထား၍
...အာနိသင်များ
...မည်ဟု မျှော်လင့်ကြခြင်းပါ။
...မြို့၊ နေပြည်တော်
...နှင့် ချောက်မြို့များတွင် ခင်ပွန်း
...ကျေခံ၍ ပုဂံ၊ ပုပ္ပားတစ်ဝိုက်
...လိုက်ပို့ရင်း မကြာမကြာ
...ပါသည်။
...အစာမစား
...အောင် ဖျားနာ၍ အကြောဆေးသွင်း
...၏။ တစ်စာရင်းကိုင်ကြီးက သူကြား
...စိကာပတ်ကုံးပြောပြရာ ဖြစ်စဉ်
...ဆန်းလွန်း၍ စာဖတ်ပရိသတ်
...မူဝေပေးလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်လာပါ
...။
...ရပ်ဝေးမှ နာမကျန်းဖြစ်၍ ဆေး
...သတင်းကြားဖြင့် လာရောက်
...ရရှိခဲ့ရာ ဆရာက ပါးစပ်မှ တစ်
...ခန့်မတ်စေအလေးစေကလေးများ
...ပရိသတ်အားလုံးကို မတ်စေ
...ဆောင်ထားကြရန်
...၏။ ကျန်နေသည့် အကြွေစေ
...ကောက်ယူမှုချရင်း ရေနွေးကြမ်း
...သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထူးဆန်းမှု
...ခင်ကြီးသည် မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲ

နှမ်းပါးရှာပါသည်။ မိခင်ကို ဘာမှမပေး
ခြင်းပါ။ ပြောင်း၊ လူး၊ ဆတ်များ စိုက်၍
စားကြရပြီး ထမင်းပင် မစားနိုင်ကြပါ။
သမဝါယမအသင်း အဖွဲ့အစည်းများမှ
ဆန်ဆိုင်ရောက်လာ၍ ထမင်းစားဖူး
သည်ဟု ဆိုပါ၏။ ထမင်းကို 'အမင်း'
ဟုသာ ခေါ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ရက်
သည့် ချည်ကြမ်းအင်္ကျီ၊ နှစ်နံစပ်ချည်
ကြမ်းလုံချည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပါ၏။
ဆရာ၏ အစ်ကိုမှာ ဦးကျော်ဆွေ
ဟု ခေါ်ပြီး မြေလတ်သားပိသစ္စာ
အသားညိုညိုနှင့်တုတ်ခိုင်ပါသည်။ မိခင်
ကြီးကလည်း အသားညိုလှပါသည်။
ဆရာဦးကျော်ငွေကသာ ဖြူဝင်းနေသည့်
အသားအရေရှိပြီး မင်းသားလိုနုနယ်နေ
ပါ၏။ စကားလုံးဝမပြောတတ်ပါ။ ဆရာ
ပြောလိုရာကို ဦးကျော်ဆွေက ဟန်ပန်
အမူအရာ မျက်နှာရိပ်ကြည့်၍ မမှား
ယွင်းအောင်ပြောနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ လူ
တစ်ယောက်ထံမှ ငါးမူးသားရွှေလက်စွပ်
ကိုတောင်းကာ လေးခွတိုင် လောက်စာ
လုံးကိုထည့်၍ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ
ပစ်လိုက်ခြင်းပါ။ အိမ်ပတ်လည်သည်
ကျောက်ဆောင်များ၊ ချုံများရှိပါသည်။
ပိုင်ရှင်ကို 'နုမြောသလား' ဟု မေးပြီး
ဘုရားကန်တော့ပွဲကို လက်ညှန်ကာ
တစ်စုံတစ်ရာရွတ်ဖတ်နေပြီး (၁၀) မိနစ်
ခန့်အကြာတွင် လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်း

လိုက်ပါသည်။ လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်တော့
ပစ်လိုက်သည့်ရွှေလက်စွပ်ရောက်နေပါ
၏။ ထိုလက်စွပ်သည် သိဒ္ဓိတင်ပြီး ဖြစ်
နေပါသည်။
လူတစ်ယောက်၏နာရီကိုတောင်း
ကာ သံဆုံတွင်ထည့်၍ သံကျည်ပွေ့ဖြင့်
တဒေါင်းဒေါင်းထောင်းပါတော့သည်။
ထောင်းထားသည့်နာရီကို စက္ကူတစ်ရွက်
ပေါ်သွန်ချပြီး ရေစိုခံရော်ဘာကွင်းလေး
ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ပါတော့သည်။
ပိုင်ရှင်ကတော့ မျက်နှာပျက်လျက်ပါ။
ဆရာက ဘာမှစကားမဆိုဘဲ အစအန
များကို စက္ကူနှင့်ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ပိုင်ရှင်
လက်အတွင်းထည့်ပြီး ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ဘက်လှည့်ကာ ရွတ်ဆိုနေပါ
သည်။ (၁၅) မိနစ် ကြာလောက်မှ စက္ကူ
ထုတ်ကို ပြေခိုင်းပါသည်။ စက္ကူထဲ၌
မူလအတိုင်း နာရီသည် စက်သံတချက်
ချက်ဖြင့် တွေ့ရပါ၏။ နာရီတောင်းယူ
စဉ်က အချိန်မှတ်သားခိုင်းခဲ့၍ ဆရာ
ထောင်းထုချိန်၊ စက္ကူနှင့်ထုတ်ပြီး ပြန်
တွေ့ရချိန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ လုပ်ဆောင်
ချိန်ပေါင်းလိုက်လျှင် ရောက်ရှိနေချိန်
သည် ကြာမြင့်ချိန်နှင့်ပေါင်း၍ ရောက်
လာသည့်အချိန်အတိုင်းပါပဲ။ ထိုသူက
လည်း ဆရာတစ်စုံတစ်ရာရွတ်ဖတ်နေ
စဉ် စက္ကူအတွင်းမှ အစအနလေးများ
ရွေ့လျားနေသည်ကို ခံစားရပြီး နာရီ

www.burmeseclassic.com

စက္ကူ မပြေခိုင်းခင်မှာပင် နာရီစက်သံကို ကြားရသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ထူးဆန်းစွာပင် နာရီကို သိဒ္ဓိတင်ပေးလိုက်ခြင်းပါ။

လာရောက်ကြသူများသည် ထိုကံ တန်ရာ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ လက်ဖွဲ့၊ လက်စွပ် (ခတ်လုံးပါ)၊ ပိုက်ဆံစသဖြင့် ဆောင်ထားရန် ရရှိကြပါ၏။ စာရေးသူ မကျန်းမာ၍ လူတို့ကာ ဆရာအိမ်ပေါ် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ် ရောက်တော့ ဆရာက တောထဲဘုရား တည်သည့်နေရာသွားပါပြီတဲ့။ အစ်ကို က ဆင်းသွားပြီး ခေါ်ပါသည်။

မကြာ၊ ဦးကျော်ဆွေတစ်ယောက် တည်း ရောက်ပါပြီ။ အားတုံအားနာစွာ ဆရာမလိုက်လာနိုင်ကြောင်း ပြောပါ တော့သည်။ ပြန်ကြရန် လူများထိုင်ရာမှ ထကြပါပြီ။ စာရေးသူ ဘုရားကျောင်း ဆောင်ဘက် ရှိသောဦးချပြီး ပဌာန်း ဆက်ရှိနေပါလျှင် ဆရာကြွရောက်လာ ပြီး ဆေးကုသခွင့်ရပါရစေဟု ဆုတောင်း လိုက်ပါသည်။ လှေကားမှ ခြေသံတဒုန်း ဒုန်းနှင့် လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက် လာခဲ့ပါပြီ။

“ငါလာခေါ်တော့ လုံးဝမလာဘူး ဆို”

စကားမဆိုပါဘဲ သောက်ရေအိုး မှ ရေနစ်ခွက်ခပ်၍ သောက်ချလိုက်ပါ သည်။ နောက်မှ စာရေးသူကို လက်ညှန် ကာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ဝှေဝှေဝှေပြောပါ တော့၏။

“အေး - နေလို့မရတာ သိရက်နဲ့ အစောကတည်းက လာခဲ့ပါတော့လား။ လူကိုစိတ်ကသိကအောက်လုပ်တယ်”

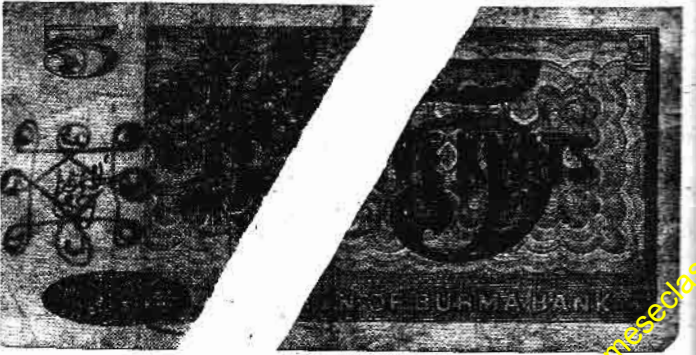
ဟု ဦးကျော်ဆွေက ဆူပါတော့ သည်။

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘုရားကျောင်း ဆောင်ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ နေမကောင်း ၍ လာခဲ့ကြောင်းပြောတော့မှ ညာဘက် လက်ကို လေထဲဝှေ့ယမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျောက်ပျဉ်နှင့် ရေတစ်ခွက်ယူကာ လက်ထဲကပစ္စည်းတို့ သွေးနေပါ၏။ သောက်ရန်ပြော၍ ဆေးကို လက်ဖြင့် ဆွဲစု၍ သောက်ချလိုက်ရာ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့ မွှေးယုံပြီး ချိုမြိန်ဆေးအရသာကို ခံစားမိပါသည်။ ကြီးတော်ငယ်ကိုလည်း ဆေးတိုက်ပါသည်။ မည်သူ့ကိုမျှမတိုက် ပါ။ဒေါ်ကြီးသည် အသည်းရောင်ရောဂါ ဖြင့်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ခင်ပွန်းထံမှ ပိုက်ဆံ ငါးကျပ်တောင်းပြီး ကားသမား ရဲဘော် လေးကို လက်မှတ်ရေးခိုင်းပါသည်။ ပြီးမှ ပိုက်ဆံကို တစ်စစဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ပါစပပ်ထဲ

ထည့်၍ဝါးကာ ရေနှေးကြမ်းသောက်၍ မျိုချလိုက်ပါသည်။ (၁၀) မိနစ်ခန့်ကြာ တော့ ပါးစပ်ထဲမှ ထွေးထုတ်ရာ ငွေငါး ကျပ်တန်ဖြစ်နေပြီး စစ်ဆေးရန် ပေးပါ သည်။ ရဲဘော်လေး၏ လက်မှတ်အပြင် ဖောင်တိန်မင်အနီရောင်ဖြင့် အင်းရေး ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပြီး အင်းက လည်း ပီပြင်လှပါသည်။

ကျွန်မကို ပိုက်ဆံတောင်းကာ မီးခွံ လိုက်ပြီး ပြာကိုရေနှေးကြမ်းဖြင့် မျိုချပြန် ပါ၏။ မကြာခင်မှာ အင်းတစ်မျိုးချထား သောပိုက်ဆံကို မြင်ရပါတော့သလို ပိုက်ဆံသည် စိုစွတ်နေသော်လည်း ဆွဲထားသည်အင်းသည် မင်ယုံ ပါ။ ဆောင်ထားရန် ခိုင်းပါသကားသမားရဲဘော်က

သည်ခင်ပေးပြီး ကတ်ကြေးနှင့် မွစာကျ
အောင် ညှပ်စေပါသည်။ ညှပ်စေများကို
ပလတ်စတစ်အိတ်တွင်းထည့်၍ မီးဖြင့်
ပိတ်လိုက်ပြီး ခင်ပွန်းလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
တွင်းထည့်၍ ကိုင်စေပါသည်။ ပြီးမှ
ဆရာ၏ပုတီးကို ရစ်ပတ်ပေး၍ ပါးစပ်မှ
ရွတ်ဆိုနေပါသည်။ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေ
၍ ရွတ်ဆိုသည်မှာ (၇) ခေါက်မှန်းသိ
ရပါသည်။ လက်ဖြန့်ရန်ပြောပြီး ပလတ်
စတစ်အိတ်ကို ဖွင့်ပါသည်။ အိတ်ထဲမှ
ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်အရာသည် စလွယ်
သင်း၍ ရလောက်အောင် ရှည်လျားပြီး
ထက်ဖွဲ့ထုံးကလေးများ ထူးဆန်းစွာရှိနေ
ခဲ့ပါသည်။ လက်ဖွဲ့ကို ခင်ပွန်းရှေ့ပစ်ချ
ပေးပြီး နှုတ်မှထွက်လာသည့်အသံသည်
သိသလောက် ကျယ်နေပါသည်။

“ရော့၊ သေနတ်ပြီးတယ်”
ဟုပါသတည်း။
ကျန်ခေါင်းမှာဆွဲ၍ ရသည့်အရွယ်
အား လက်ဖွဲ့ကြိုးလေးများကို လူစေ
ဆင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်မက ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ထားသည့် ကလေးအတွက် ပြော
နိုင်ရန် စိတ်မကောင်းပါ။ ရယ်ပြီးပြီး
နောက်ထပ်မကလေးအတွက်ဟု ကျွန်မကို
အမေးခဲ့ပါ၏။ ဆရာသည် ကျွန်မစိတ်
ကင်းမတ်နိုင်စွမ်းရှိနေတာကို။ ကျွန်မက
အာရုံစူးစိုက်မေတ္တာပို့ပေးပါဟု ပြော
လိုက်ပါ၏။ တရားအားထုတ်သည့်
အာရုံစူးစိုက်မှုပုတီးစိပ်သည် ပုံသဏ္ဍာန်လုပ်

“ဒါတွေလုပ်နေတဲ့သူမဟုတ်လား။
အစေရပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများပါ
အားခွဲရောက်နေပါသည်။ ဆရာလည်း
အာရုံစူးစိုက်ပါမည်”
ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ကတိပေးခဲ့ပါ၏။
ယခု စာရေးသူ အသက် (၆၀)
သွေးတိုး၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း၊
အာရုံစူးစိုက်ကာ လက်ရှိသွေးချို (၅၀၀)
အားဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ရောဂါများ
အသက်သော်လည်း အိပ်ရာထဲလဲကျ
ခြင်း မရှိသေးပါ။ ကင်ဆာဖြစ်၍
ရရှိသော ဆေးရုံမှာ တစ်လနီးပါး
ပျော်ပါသည်။ ရောဂါပေါင်းစုံ ခံစားရ
သည့် မသေသေးပါ။ လွန်ခဲ့သည့်
အခါကမကြာခဏနေမကောင်း
သည့် ဈေးသွားရင်း ယောဂီဝတ်စုံ
အင်္ကျီက အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။
အင်္ကျီမှတ်သားထားသောစာအုပ်ကို
အင်္ကျီမှာ စာရေးသူရောက်ရှိနေသည့်
အခါမှာ စာအုပ်အင်္ကျီက မရဏ
အင်္ကျီအင်္ကျီ နေ၍ သေဘေးရောက်နိုင်

သည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ နတ်
ကောင်းနတ်မြတ်တို့က လမ်းညွှန်ပေး၍
ဝတ်စုံလဲလိုက်မိပြီး အသက်မသေကျန်ခဲ့
ခြင်းကို နားလည်ရပါတော့၏။

တစ်ကြိမ်က လူလေးဦး ဆရာထံ
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာက ပိုက်ဆံ
တောင်း၍ ကျပ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေး
ပါသည်။ ကျပ်တန်ကိုစားပြီး ထွေးထုတ်
တော့ ဆယ်တန်ဖြစ်နေရုံသာမက ထိုသူ
တို့၏ လက်မှတ်များလည်း ပါရှိနေပါ
သည်။ လေးခြမ်းစိတ်၍ လေးဦးခွဲပေးရာ
အရွက်ကြီး ရချင်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်
တဲ့။ ဆယ်တန်အပိုင်းလေးများကို မီးရှို့၍
ရေနွေးကြမ်းနှင့် သောက်ချပြန်ပါသည်။
ခဏအကြာတွင်မူ ထွေးထုတ်လိုက်ရာ
ရာတန်ဖြစ်၍ လေးခြမ်းစိတ်ပေးရာ တစ်
ယောက်တစ်ရွက်ရချင်သည်ဆို၍ မျိုချ
ပြီးထွေးထုတ်ပြန်ရာ မူလပေးလိုက်သည့်
ကျပ်တန်သာဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ
တွေ့ရပါသည်။

နှုတ်မှလည်း-
“လောဘကြီးတယ် ပြန်ကြတော့”
ဟု ဆိုသည်ဟု သိရပါသည်။
လူမျိုးစုံ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံဖြစ်ပြီး
ထိုလူများ၏ စရဏအလိုက် အဆောင်
များပေးခြင်းကို သိရပါသည်။ အရာရှိ
တစ်ဦးဆိုလျှင် ဘုရားတစ်ဆူရရှိခဲ့ပြီး
မမျှော်လင့်ပါဘဲ ဝန်ကြီးအဆင့်အထိ
ရာထူးရရှိနေသည်ကို ကြားသိရပါ၏။
ပုပ္ဖားတောင်မကြီး၏ တောင်ရွာ၊
မြောက်ရွာဟု ရွာနှစ်ရွာရှိရာ ဆရာနေ
သည့်ရွာသည် မြင်းခြံသွားကားလမ်း
ဘေးမှ ဝင်သွားရပါသည်။ တွေ့သည့်
ရွာသားများကို မေးပါကလည်း လမ်း
ညွှန်ပေးကြပါမည်။ ဆရာငယ်စဉ်က
မိခင်က မုဆိုးမဖြစ်၍ ဆင်းရဲပြီး ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းမှာအပ်နှံထားပါသည်။
ငှက်ပျောသီးသာစားရ၍ သူကြီးမြေး
များလို မုန့်ပဲသရေစားစားချင်ရှာပါသည်။
ကျောင်းဝိုင်းအပြင်သစ်ပင်ကြီးအောက်
ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးမိရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်
ဝတ်ထားသူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး
စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးချီးမြှင့်ကာ ပုတီး
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

မကြာပါ။ သစ်ပင်ကိုခြေထောက်
ဖြင့် ဇောက်ထိုးတက်နိုင်၊ ဆင်းနိုင်ပြီး
မုန့်ထည့်ထားသည့် ဗီရိုကြီးကို လက်နှင့်
ခေါက်လျှင် ခတ်ထားသည့်သော့ အလို
လို ပွင့်သည်ဟု ဆိုပါ၏။ စားချင်သည့်
မုန့်ယူပြီးစားနေစဉ် ဗီရိုက သော့ပိတ်ပြီး
သားမို့ ဆရာတော်က လက်သည်ရှာရာ
ဆရာဖြစ်မည့် ကျောင်းသားကို တွေ့ပါ
တော့သည်။ ကလေးပြောစကားနှင့်
ပုတီးကုံးကိုပါမြင်ရ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ
စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရသည်ကို သိရှိပြီး
ရိုက်နှက်ဆူပူခြင်းမပြုတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှစ၍ အရွယ်ရောက်
သည့်အခါ စရဏတန်ခိုးဖြင့် ဒုက္ခ
ရောက်သူတို့ကို ကယ်မနိုင်ခဲ့ပါသည်။
ရောဂါများ ပျောက်ကင်းကြခြင်း၊ စီးပွား
တိုးတက်ကာ ရာထူးရခြင်း အကျိုးများ
ရရှိ၍ လူအများအားကိုးစွာရောက်ရှိနေ
ပါသည်။ ပုပ္ဖားတောင်မကြီးအနီးကရွာမှ
ဆရာဦးကျော်ငွေဆိုလျှင် မသိသူမရှိပါ။
သိလည်းသိကြသူ၊ ရှိလည်းရှိနေသူ
ဆရာဦးကျော်ငွေထံ အရောက်သွား၍
မိမိတို့၏ လူမှုရေးအကျပ်အတည်းမှ
လွတ်ကင်းနိုင်ကြပါစေရန် တစ်ကြိမ်
လောက် အကူအညီယူကြပါဟု တိုက်
တွန်းလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူတို့
အတွက် လက်ဖွဲ့စလွယ်နှင့် လည်မှာဆွဲ
ရန် အင်းချပြီး ငွေစက္ကနစ်ရွက်၏ဓာတ်ပုံ
ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဆရာဦးကျော်ငွေအား
ဤစာဖတ်ပြီး ဦးခိုက်အပ်ပါ၏
တောနာဒေဝီ

ကျွန်တော်အဖေ ဦးဘထွေးသည် အသက် (၆၅) နှစ်ကျော်နေသည့်တိုင် အရက်ကို စွဲမြဲစွာသောက်နေဆဲ။ ဘယ် အချိန်ကာလက စတင်အရက်သောက် ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိတတ်နိုင်သော် လည်း ကျွန်တော် လူမွန်းသိတတ်စက တည်းက အဖေအရက်သောက်နေသည် ကိုဖြင့် မှတ်မိသည်။ အရက်သောက်မှု ကြောင့် အမေနှင့်လည်း မကြာခဏ စကားများရန်ဖြစ်ကြသည်။ အမေမှာ မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်ရှာဖွေရသည် နှင့် နားရသည် မရှိခဲ့။

အရက်ကိုစွဲမြဲစွာသောက်နေသော် လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်သည်။ ကျန်းကျန်းမာမာ သွက်သွက်လက်လက်။

သို့သော်လည်း အဖေ၏ ဟာကွက်ကို အလစ်ချောင်းနေသော သွေးတိုးရောဂါ ရှိနေသည်ကို အဖေက မသိ။ မိသားစု ဝင်များလည်း မသိခဲ့ကြ။ တစ်ရက်မှာ ဖြင့် အလစ်အငိုက်ချောင်းနေသော သွေးတိုးရောဂါက အဖေ့ကို အလဲထိုး အနိုင်ယူခဲ့ချေသည်။ ညဦးပိုင်း အဖေ အရက်မူးလာသဖြင့် ထိုင်အတိုင်း အဖေ နှင့် အမေ စကားများကြပြန်သည်။ စကားများပြီးနောက် မူးမူးနှင့် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်တွင် အင်္ကျီပလာနှင့် အဖေအိပ် ပျော်သွားခဲ့သည်။ နံနက် ငါးနာရီခန့်တွင် ဂူးဂူးဝါးဝါးပလဲပထွေးနှင့်အော်နေသော အဖေအသံကြောင့် အိမ်သားအားလုံး လန့်နိုးကြကာ အဖေ့ကို အပြေးအလွှား

သွားကြည့်ကြသည်။ ညပိုင်း အင်္ကျီပလာ နှင့် အိပ်စက်ခဲ့၍ အအေးပတ်ကာ လေငန်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွား ခဲ့ပါသည်။

အဖေ လေငန်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ယောက်ဖ ကိုထွန်းတင်က နှိပ် နယ်ကုသပေးသည်။ ဆေးရွက်၊ ဆေး မြစ်၊ ဆေးဥများ ရှာဖွေစုဆောင်းကာ အိုးတစ်လုံးနှင့်ကျို၍ ချွေးပေါင်းခံဖေ သည်။ ပါးစပ်ရွဲ၊ လျှာလိပ်နေသည်ကို ဆေးလိမ်း။ အတွင်းတိုဝင်နေသောလျှာ ကို လက်ကိုင်ပဝါအသေးနှင့်ပတ်၍ အသာအယာဆွဆန့်ထုတ်သည်။ တစ် ဖက်ကလည်း ဆရာဝန်နှင့် ကုသသည်။ အဘက်ဘက်မှ နည်းမျိုးစုံနှင့် ကုသမှု ကြောင့် အဖေသည် မိမွေးတိုင်းဖေ နှင့် တိုင်းအထိ မကောင်းလှသော်လည်း ညာဘက်ခြေတစ်ဖက်ဆာဆာနှင့် တုတ် ကောက်တစ်ချောင်းထောက်ကာ လမ်း လျှောက်လာနိုင်သည်။ ဘယ်ဘက်လတ်

(ရွှန်စော)
နေဝင်းဝင်း
ကျွန်တော်၏အဖေနှင့်
ထူးခြားသောအတိတ်နိမိတ်

ကောင်းမွန်သော်လည်း ညာဘက်လက်
က အနည်းငယ်မျှသာ မြှောက်နိုင်၊ ကြေး
နိုင်၊ ဆန့်လုပ်နိုင်သည်။ လက်ချောင်း
လေးများက ကိုင်တွယ်၍ မရတော့။

လေငန်းကြောင့် ထမသွားနိုင်ခင်
အထိတော့ အဖေနှင့် အရက်အဆက်

ပြတ်ဝေးနေခဲ့သည်။ သွားနိုင်လာနိုင်ပြီ
ဆိုသည့်အခါ အဖေအရက်ပြန်သောက်
တော့သည်။ အခါတိုင်းလို တစ်စုံစပ်
မဟတ်သော်လည်း မနက်၊ ညနေ နှစ်
ကြိမ်ကပြိုင် တုတ်ကောက်ထောက်ကာ
အရက်ဆိုင်သို့ သွားမြဲ သောက်မြဲ။

အရက်သောက်သော်လည်း အဖေ
က သူ၏ငယ်ကျင့်အတိုင်း နံနက်ငါးနာရီ

တွင် ပုံမှန်ဘုရားဝတ်ပြုမြဲ ဖြစ်သည်။ လေငန်းဖြစ်ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေပြီးနောက် ပိုင်း အဖေ ဘုရားဝတ်တက်သည်ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ညာဘက် လက်မမြောက်နိုင်သည်မို့ ဘယ်ဘက် လက်တစ်ဖက်တည်း ထောင်လျက်က အဖေဘုရားဝတ်ပြုပါသည်။ အဖေ လေငန်းဖြစ်ပြီး (၅) နှစ်ခန့်အကြာတွင် အမေဆုံးသည်။ အမေဆုံးပြီး (၂) နှစ်ခန့် အကြာတွင် ညီလေး မောင်ကြည်မင်း ဆုံးပါးပြန်သည်။ ညီလေး မောင်ကြည် မင်းဆုံးပါးပြီးနောက် အဖေတစ်ယောက် တည်းထားရန် မဖြစ်သည်မို့ ညီမလေး မမြဝင်းနေအိမ်တွင် အဖေကိုနေစေခဲ့ပါ သည်။ ရန်ကုန်မှာနေသည့် အစ်ကိုကြီး နှင့် ကျွန်တော်က အဖေစားရေးဝတ် ရေး၊ ဆေးဝါးကုသရေးတာဝန်ကိုယူ၍ ညီမလေးက အနီးကပ်ပြုစုသည်။ ကျန် ရှိ ညီငယ်၊ ညီမငယ်များက အဆင်ပြေ သလို အဖေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ သည်။

အမေ ဆုံးပါးပြီးနောက်ပိုင်း အဖေသည် အရက်ကို လုံးဝမသောက် တော့။ နံနက်ကို တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပုံမှန်ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပုတီးစိပ်သည်။ တရားစာအုပ်တွေဖတ်သည်။ အဖေ၏ ထူးခြားချက်မှာ အသက် (၈၁) နှစ် ကွယ်လွန်သည်အထိ မျက်မှန်တပ်ရ သည် မရှိခဲ့ခြင်းပင်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် ခရီးရက် ရှည်မှအပြန် အဖေနေမကောင်းကြောင်း သိရ၍ အပြေးအလွှားသွားရောက်ခဲ့ရ သည်။ အဖေက သတိလစ်နေသည်။ အဖေပေါင်နှစ်ဖက်မှာ သစ်ချောင်းများ ကဲ့သို့ မာတောင့်နေသည်။ မျက်စိမပွင့်၊ အစာမစားနိုင်နှင့် အိပ်ရာထဲလဲနေ သည်။ ဆရာဝန်ကို အိမ်သို့ အားချင်းပင့် ၍ ကုသရသည်။ အဖေတွင် သွေးပေါင် အပေါ်သွေး (၂၆၀) အောက်သွေး (၁၃၀) အထိရှိနေပြီ။ ဆရာဝန်က တစ်နေ့ နှစ် ကြိမ် လာရောက်၍ ဆေးထိုးဆေးသွင်း (၅) ရက်ခန့် ကုသပေးသည်မှ အဖေ သတိပြန်ရ ကျန်းမာလာခဲ့သည်။

အဖေကို စိုးရိမ်သောကများဖြင့် ပိုင်းဝန်းပြုစုစောင့်ရှောက်နေကြသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ယခုမှပင် သက် ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။ သားသမီးမြေး တွေနှင့် စုစုရုံးရုံးမြင်ရတွေ့ရပြန်တော့ အဖေမျက်နှာပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စကားဖောင် ဖွဲ့တော့သည်။

“ငါကွာ ခရီးသည်အပြည့်တင် ထားတဲ့ကားတစ်စီးပေါ်တက်လိုက်သွား တာ ကားပေါ်ရောက်တော့ အနားထိုင် နေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲလို့မေးတာ ပြန်မပြောဘူး။ လှည့် တောင်မကြည့်ဘူးကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ကြာနီကန်လမ်းဆုံလည်းရောက်ရော ခုန် ဆင်းလိုက်တာ နေထိုင်သွားလာရတာ များ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကွ။ ဒီလက်တွေ့၊ ခြေ ထောက်တွေများ အကောင်းကွ။ အဲဒီ လမ်းဆုံကနေ သရက်တစ်ပင်သင်္ချိုင်းကို လမ်းလျှောက်သွားတာ”

“အဖေကလည်းသွားစရာရားလို့”
“အလိုလိုသွားနေတာကွ။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ကပ်တယ်လို့ကို မထင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရယ်၊ နောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“သင်္ချိုင်းသွားတဲ့လမ်း ဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက်မှာ စောင်တွေ၊ ကန်လွန် ကာတွေကာပြီး အိမ်လိုနေကြတာ အများကြီးပဲကွ။ မင်းအဖေတောင် တွေ့ ခဲ့သေးတယ်။ မင်းအဖေက ဗန်းတစ်ချပ် ကိုင်ပြီး အခန်းထဲဝင်မယ့်ဆဲဆဲကနေ ငါ့ ကို လှမ်းကြည့်နေတာ။ ငါလည်း ဝမ်း သာအားရနဲ့ လှမ်းခေါ်တာ။ သူက ငါ ခေါ်တာကို မထူးဘဲ အခန်းထဲဝင်သွား တော့တာ”

အဖေက နားလိုက် ပြောလိုက်နှင့် ပြောမဆုံးနိုင်သေး။ ကျွန်တော်နှင့် ညီ၊ ညီမများက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေကြဆဲ။

“အဲဒါခဏပဲကွ။ ဆက်လျှောက် သွားတော့ မကြာဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်သွားရော၊ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ ရောက်တော့တွေ့ရ မြင်ရတာတွေက မသတိစရာတွေကွ။ ဟိုတုန်းက ငါနဲ့ သောက်ဖော်စားဖက် ဈေးနားက လှ မောင်ကြီးရယ်၊ ဘောလုံးကွင်းနားက အေးမောင်ရယ်၊ ထမင်းကြော်ရောင်းတဲ့ ငပြုံးနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေတော့မသိဘူးကွ။ ခေါက်ဆွဲလုပ်တဲ့စက်ကြီးလိုမျိုး တစ် ယောက်က လှည့်ပေးတယ်။ စက်ထဲက နေ ခေါက်ဆွဲလိုမျိုး အမျှင်ရှည်ရှည်အ ဖက်တွေက မစင်တွေနဲ့ ဒလိမ်းထိုးပြီး ကျလာတာ။ အဲဒါကို သူတို့က အလှအ ယက် အားရပါးရ လှစားနေကြတာ။ သူတို့ကြည့်တော့လည်း ကိုယ်လုံးတီး ကိုယ်မှာလည်း အမွှေးအမှင်ရှည်ရှည် ကြီးတွေနဲ့။ သူတို့ကြည့်ပြီး အော့ချင် အန်ချင်လာတာနဲ့ ငါလည်း ထွက်ပြေး လာခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က အလိုက်သိစွာ အအေးခံထားသော ခပ်ငွန်းငွန်း ရေနေ ကြမ်းခွက်ကို အဖေပါးစပ်နား ကပ် တိုက်ပေးသည်ကို သောက်ပြီး အဖေက စကားဆက်သည်။

“ဒီဘက်ရောက်ပြန်တော့ တို့ရပ် ကွက်ထဲက မညိုရယ်၊ မတင်သောင်း ရယ်၊ စိန်မေနှဲ့ ဟိုမိန်းမတစ်ယောက်ကွာ မကုလားမတို့တစ်သိုက်က မြေကျင်းကြီး ထဲ လက်နဲ့ယက် ထွက်သမျှ အရိအနှဲ့ တွေ၊ တီကောင်တွေကို လှစားနေကြပြန် ဝရောကွ။ ဆံပင်တွေက ဖားလျားကျ မျက်လုံးကပြူးပြူး၊ နဖူးပြောင်ပြောင် အဝတ်အစားမရှိ။ ငါလည်း ဒီကောင်မ တွေ အရှက်မရှိဘူးဆိုပြီး ခဲနဲ့ကောက် ထုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ”

“အဖေ သတိလစ်မေ့မြောသွား တုန်း သေသွားတဲ့သူတွေကို တွေ့ရတာ ဆိုတော့ သူတို့တွေက မကျွတ်မလွတ်ကြ သေးတာများလား အဖေရယ်”

“မြင်ရတွေ့ရတုန်းကတော့ တကယ် ကိုတွေ့ရတာ သားရဲ့။ ခုပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ သားပြောသလိုပဲ မကျွတ်မလွတ်ကြသေးတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါနဲ့၊ သီလ၊ ဘာဝနာမရှိ၊ ဘာကုသိုလ် ကောင်းမှုမရှိတဲ့သေခဲ့ကြတာမို့ လွှတ် လမ်းက ခက်လှချေပေါ့ကွာ”

သည်သို့ပြောပြီး အဖေ ငေးငိုင် နေသည်။ နောက်မှ အဖေ စကားဆက် ပြောသည်။

“အဖေလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေ ကြီးစားပြီးလုပ်တော့မယ်သား။ နေ့ ဆက်နေရသမျှအချိန်တွေကို ကုသိုလ် ကောင်းမှု စွမ်းနိုင်သမျှပြုတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်နောက်ပါမှာ။ သေသွားခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ မင်းအဖေနဲ့ ညီလေးတို့အတွက် ရည်ငွေ ပြီး ကုသိုလ်ပြုဖို့ စီစဉ်ကြပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ သားစီစဉ် လိုက်ပါမယ်”

အဖေကို ကတိပေးပြီး နောက် အပတ်အကြာတွင် အမေနှင့် ညီမောင် ကြည်မင်းတို့အတွက် ရည်စူးပြီး အဖေ ရှေ့မှောက်တွင်ပင် သံယာဇ်ပေးပင့် လှူ ဖွယ်ဝတ္ထုများ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပေးခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်အဖေသည် လေငန်း ရောဂါနှင့် (၅) နှစ်ခန့်နေခဲ့ရပြီး အသက် (၈၁) နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မကွယ်လွန်မီ နှစ်လခန့်ကပင် လမ်း မလျှောက်နိုင်။ အိပ်ရာထဲကမှာပင်

သိလျောင်းနေရသည်။ အိပ်ရာထဲမှာပင်
ဝမ်းသွားရသည်။ အဖေ၏တစ်ကိုယ်
ညှစ်သန့်ရှင်းရေး၊ အဝတ်အစား၊ အိပ်ရာ
ဆင်စောင့်ကအစ နေ့စဉ်သန့်ရှင်းရေး
ဆင်ရသည်။ အဖေဘယ်ဘက်ပေါင်မှာ
အိပ်ရာပူနွေးက ပြည့်တစိုစိုနှင့်ရှိသည်။
ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်၊ ဆေးလိမ်းလုပ်
သော်လည်း မပျောက်နိုင်ခဲ့။

အဖေမမာတော့သည့်ကာလတစ်
ချက် အဖေနှင့်အနီးကပ်နေ၍ ပြုစု
သည်။ သောကြာလိုနေ့မျိုးတွင် အဖေ
နှင့်အတူ ညအိပ်သည်။ မနက်စောစော
အဖေ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်
လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ သောကြာနေ့ အဖေ
နှင့်အတူအိပ်၍ စနေနေ့မနက်ပိုင်း အိမ်
သို့ပြန်သည့်တစ်ရက်။ တိတိကျကျပြော
ရအောင် အဖေ မကွယ်လွန်မီ (၈) ရက်
အလိုမှာ ဖြစ်သည်။ အဖေထံမှ ပြန်လာ
ပြီး ကျွန်တော်၏ နေအိမ်ရောက်တော့
နောက် (၉) နာရီထိုးလုလု။ ကျွန်တော်
အိမ်ထဲအဝင် တံခါးဝတွင်ပင် အိမ်တွင်းမှ
အသံနှင့် သမီးကြီးတို့ကြည့်နေသော
မျက်နှာသံကြားစက်ထဲမှ စကားတစ်ခွန်း
ကြားလိုက်ရသည်။

“အဖေသေပြီ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံ
ကြားမှ ပြသနေသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ဥပမာ ဇာတ်ကားစဉ်းပေဒါ ဖြစ်သည်။
ဥပမာ ကျော်ဟိန်းနှင့် နေအောင်တို့
ဇာတ်ကား မည်သူပြောသည် ဟု မမှတ်မိ
တော့။ ဇာတ်လမ်းအရ သူတို့အဖေ
သေသည်က ‘ဦးအောင်ဒင်’၊ အဖေသေပြီ
သော စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်
အဖေထံ ထိုင်ပြီး ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသည့်
အထိကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်းက
အဖေဦးစားနေမိသည်။ ငါဝင်လာကာ
အဖေသေပြီ လို့ ပြောသည်နှင့် တိုက်
အိမ်သို့ပြန်လာ။ အတိတ်နိမိတ်စနည်း
အတိုင်းပညာအရ ဘာကိုကောက်ရ
မည်နည်း။ ကျော်ဟိန်းနှင့် နေအောင်တို့
အဖေဖြစ်သူအမည် အောင်ဒင်ကိုပင်
အတိတ်ယူရပေမည်။ သေသူက သူတို့
အဖေဖြစ်နေသည်။ သူတို့အဖေမှာမည်
အောင်ဒင်မှာ အောင်က တနင်္ဂနွေ ဆို
တော့ (၁) ဒင်က စနေဆိုတော့ (၇)။
အဖေ (၇) ပေါင်းလျှင် (၈) ဖြစ်သည်။
အဖေသေမှပြောသည်နှင့်တိုက်ဆိုင်နေ
ခြင်းကို ညွှန်းဆိုခြင်းပင်။ သူတို့
အဖေရှိသလို ငါ့မှာလည်း အဖေရှိ

သည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် အဖေ ဆိုသည်
ငါ့အဖေကို ဆိုလိုသည်။ အဖေအတွက်
နိမိတ်မကောင်း။ အောင်ဒင်ကို ပေါင်း
သော် (၈)ဖြစ်သည်မို့ အဖေသည် ယနေ့
မှစ နောက်(၈)ရက်မြောက်တွင် ဆုံးပါး
ချေတော့မည်လော။

ထိုသို့ပင် အတိတ်ကောက်၍
ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းလှ။ မွေးသဖခင်
ကျေးဇူးရှင် အဖေအတွက် ဘာလုပ်ပေး
လျှင်ကောင်းမည်နည်း။ အတွေးများ
ချာချာလည်ရသည်။ နောက်တော့
အဖေ့ကို မကြာခဏ ကြွရောက် တရား
ချီးမြှင့်သည့် ဆရာတော်ကြီးကို သတိရ
မိပါတော့သည်။ သတိရသည်နှင့်
အဝတ်အစားများလဲကာ ဆရာတော်
ကြီးထံ သွားရောက် အကျိုးအကြောင်း
လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကြီး
မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း အဖေအတွက်
စီစဉ်ရတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာတော်
ကြီး အပါအဝင် သံဃာတော်ငါးပါးကို
ပင့်ဖိတ်၍ အဖေကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကပ်လှူ
သည်။ သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်နှင့် ဝတ္ထုငွေ
များ လှူဒါန်းသည်။ အဖေ့ကို ဖေးမပေး
၍ အဖေကိုယ်တိုင် ရေစက်သွန်းချ အမျှ
ပေးဝေသည်။ နေ့စဉ် သံဃာတော်သုံး
ပါး အဖေထံ ဆွမ်းခံကြွရောက်ရန် ဆရာ
တော်ကြီး စီစဉ်ပေးသည့်အတွက် အဖေ
ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်ဆွမ်းလောင်းလှူသည်။

အဝေးရောက် အစ်ကို၊ ညီ၊ ညီမ
များကို ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း အရောက်
လာကြဖို့ ဆက်သွယ်ခေါ်ယူရသည်။
လေး၊ ငါးရက်အတွင်း ညီအစ်ကိုမောင်
နှမများ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း
ရန်ကုန်က အစ်ကိုကြီးက ရောက်မလာ
နိုင်သေး။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း အဖေ
အခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ဆုံးပါး
၍လာနေသည်။ ဝေဒနာတစ်ရပ်စွဲကပ်
၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရသည်မျိုး
တော့ မဟုတ်။ သတိမရတစ်ချက်ရတစ်
ချက်။ အဖေ့မျက်လုံးများက သီဝေလို့နေ
သည်။ အဖေနှလုံးသွင်းကောင်းစေဖို့
အဖေပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ
ပြောပြသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဟော
ကြားသည့် တရားတော်များကို အနှစ်
ချုပ်ပြန်ပြောပြသည့်အခါ အဖေငြိမ်၍
နားထောင်နေရှာသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် တနင်္ဂနွေနေ့သို့
ရောက်လေပြီ။

“မင်းအစ်ကိုကြီး မလာသေးဘူး

လား သား”
“မနက်ကထွက်လာပြီလို့ ဖုန်း
ဆက်တယ်အဖေ။ ခုညနေတော့ ရောက်
မှာပါ”

“ဪ - အေး၊ အေး”

မွန်းလုံ (၂) နာရီရှိလေပြီ။ အဖေ
မျက်လုံးမပွင့်တော့။ သတိကမလွတ်။
မျက်လုံးမှိတ်၍ မွန်းနေပါသည်။ အဖေ
ကို ပွေ့ထားရင်းက ဓမ္မစကြာသုတ်။
အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်၊
မေတ္တာသုတ်တို့ ရွတ်ဆိုပေးသည်ကို
အဖေက လက်အုပ်ချီထားလိုက်၊ ပြန်ချ
ထားလိုက်နှင့် နာယူနေသည်။ ညနေ
လေးနာရီခွဲတွင် အစ်ကိုကြီးရောက်လာ
သည်။

“အဖေ၊ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာ
ပြီ”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ
အဖေ့ကို ပြောလိုက်သလို အဖေက
လည်း မျက်လုံးပွင့်လာကာ အစ်ကိုကြီး
ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါသည်။

“သားရောက်ပြီ အဖေ”

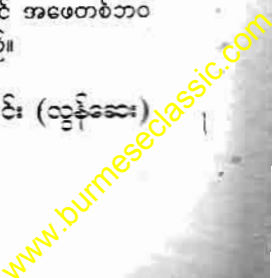
အစ်ကိုကြီးက အဖေလက်ကို
ခပ်ဖွဖွကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်လက်မှ အဖေ
ကိုလှည့်၍ ပွေ့ထားပါသည်။ အဖေ
အနီးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသော သားသမီး၊
မြေးများကိုကြည့်၍ အဖေပြုံးနေပါ
သည်။ သားသမီးမြေးအားလုံးကို တစ်
ဦးစီနမ်းနေပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို
နမ်းပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုနမ်းနေရင်း
မသိမသာလေး လက်တို့ပါသည်။ ကျွန်
တော် မော့ကြည့်တော့ အဖေက ခေါင်း
ညိတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါ
သည်။ အဖေသည် သူ၏ နောက်ဆုံး
အချိန်ကို သိနေပါချေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ထိုသို့ပင်ပြော၍ အဖေပေးပြင်ကို
တစ်ချက်အားရပေးရနမ်းလိုက်ပြီးနောက်
ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ မေတ္တာသုတ်၊ အနတ္တ
လက္ခဏသုတ်၊ ဓမ္မစကြာသုတ်တို့ကို
ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးက
လက်အုပ်ချီထားသော အဖေလက်ကို
ဖေးမကိုင်ထားပေးသည်။ အဖေက
မျက်လုံးမှိတ် နှလုံးသွင်းလျက် နာယူနေ
ပါသည်။

ဤသို့ နာယူနေရင်းကပင် ညနေ
(၆) နာရီထိုးလုလုတွင် အဖေတစ်ဘဝ
ဇာတ်သိမ်းပါချေသည်။

နေဝင်းဝင်း (သွန်ဆေး)

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဖောင်တော်သီ

အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့လတ်လည်း—

ဒီနေ့ညမှာ နာမည်ကြီး ဓားပြကြီးတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်မယ်ဆိုတဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့သတင်းဟာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်လက်တို့ပြောရာက ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲတော်တစ်ကွင်းလုံးအပြင် အနီးဝန်းကျင်ရွာတွေကိုပါ တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားပါတယ်။

သတင်းစကားစပြီးကြားရပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီး စိတ်အစဉ်ဟာ မမြင်မတွေ့ မကြုံဘူးတဲ့ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲအခင်းအကျင်း အဆန်းတကြယ် မြင်ကွင်းတွေကို တအံ့တဩနဲ့ ငေးမောကြည့်နေရာက ဓားပြကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် မီးရှို့သတ်ရတာလဲ၊ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ဘယ်နေရာလဲ မေးခွန်းတွေနဲ့အတူ ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုစိတ်တွေ ခေါင်းထဲစွဲနေပါတယ်။

ပွဲခင်းတွေ၊ မဏ္ဍပ်တွေ လျှောက်ကြည့်ရင်း နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ဒီသတင်းတွေချည်းပဲ ကြားနေရလို့ အကြောင်းစုံကို သိခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။

ဇာတ်စင်နောက်ကျော ည(ဉ)နာရီ သိခွင့်ရပေမယ့် တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ်နဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာမသတ်ဘဲ ဘာကြောင့် လူသူပရိသတ်အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် သတ်ချင်ကြတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက သတ်မှာလဲ၊ စစ်တပ်ကလား၊ စစ်ရဲက

လာ။ ပုလိပ်အဖွဲ့အစည်းကလား မေးခွန်းတွေက မောင်ဘိုကြီးခေါင်းထဲမှာ တန်းစီနေပါတယ်။

ည (၉) နာရီကျော်ရင်တော့ အကြောင်းစုံ သိခွင့်ရမှာပါ။

မောင်ဘိုကြီး သိတတ်စအရွယ်က တည်းက 'ဘုန်းကြီးသေတော့ ရွာကြော် ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးပါတယ်။ ဘာကြောင့်ကြော်ရတာလဲဆိုတဲ့ သိလိုစိတ်ကတော့ ခေါင်းထဲကကို ဖျောက်လို့မရတာပါ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်ခင် မောင်ဘိုကြီး အသက် (၁၄) (၁၅) နှစ်သား အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ သိလိုတဲ့ဆန္ဒဟာ ကိုယ်တွေ့ကြုံလို့ ယုံလိုက်ရပါပြီ။

ပဲခူးခရိုင် ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ကတုတ်ရွာ ကန်ညီနောင်ရပ်ကွက် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။ ကြက်ပျံမကျ စည်ကား သိုက်မြိုက်စွာ ခြံမိခြံမိသဲ ကျင်းပပါတယ်။

ကြားဖူးနားဝရဲ့တဲ့အတိုင်း ရွာကြော်တယ်ဆိုတာ ကန်ညီနောင်ရွာတင်ကြော်တာမဟုတ်ဘဲ အနီးဝန်းကျင်ကျိုက်ဝတော၊ လက်ခတ်ကွင်း၊ ကတုတ်ရွာမ၊ ဦးဒေါင်းစု၊ ပျဉ်းမလွင်၊ ပန်းကိုင်ရွာတွေ အပြင် မောင်ဘိုကြီးတို့ မောင်တော်သိရွာပါကြော်ကန်တာပါ။

ကတုတ်ဘူတာရုံ အရှေ့ဘက်နဲ့ ပျံတော်မူတဲ့ ဆရာတော်ကျောင်း အနောက်ဘက် ကွင်းကျယ်ကြီးဟာ လယ် ဧကတစ်ရာကျော်လောက် ရှိပါတယ်။ ရွာတစ်ရွာကို မဏ္ဍပ်တစ်လုံးထိုး အလှဆင်၊ ဆိုင်းဝိုင်းထည့်၊ ဘုန်းကြီးပျံပွဲလာ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး လူထု ပရိသတ်ကို မဏ္ဍပ်ချင်း တစ်ရွာချင်း အပြိုင်အဆိုင် အသားဟင်းလျာနဲ့ မိုးလင်းကနေ မိုးစိုးစိုးချုပ်တဲ့အထိ ဧည့်ခံကျွေးမွေး။ အသံချဲ့စက် အသားကုန်ဖွင့်မှတော့ ကုန်ကျစရိတ်တွေမများဘဲနေပါတော့မလား။ ဒါကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောဆိုတာဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရပါတယ်။

အသက်ကြီးလာမှ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး ကျိုက္ကဆံကွင်း ပြည်ထောင်စုပွဲ ပြည်နယ်တိုင်းပြခန်းတွေ၊ ဝန်ကြီးဌာနပေါင်းစုံပြခန်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။

ရွာစဉ်တိုင်း ဒီလိုအခင်းအကျင်းတွေ အကုန်အကျအပြီး အားတက်သရော လုပ်ကိုင်ကြတာကတော့ ပျံတော်မူတဲ့ ဆရာတော်ဟာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနဲ့

ပြည့်စုံလို့၊ ရပ်ရွာအပေါ် မေတ္တာကရုဏာစေတနာထားလို့၊ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါရှိလို့ရယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရပါတယ်။

မဏ္ဍပ်တွေရဲ့အလယ်ဗဟိုကွင်းထဲမှာ လောင်တိုက်၊ ပြာသာဒ်၊ ဘုံမြင့်၊ နတ်လမ်း၊ စကြိုတွေ ဆောက်လုပ်ထားတာဟာ တကယ့်နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှပါ။

ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး ဒုတိယအကြိမ် မြင်ဖူးတာကတော့ နိုင်ငံတော်ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံယာဇာနယကဥက္ကဋ္ဌ ပဲခူးမြို့မဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူစဉ်က ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေမှာမြင်ရတဲ့အခင်းအကျင်းပါပဲ။

ဘေးမဏ္ဍပ်တွေမပါဇာတ်သဘင်ပွဲမရှိလို့ ကန်ညီနောင်ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူစဉ်ကမြင်ကွင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး ရင်ထဲဟာတာတာကြီးဖြစ်မိပါတယ်။

ကန်ညီနောင်ရွာဘုန်းကြီးပျံပွဲမှာ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့ နာမည်အကြီးဆုံး၊ ဈေးအမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ 'ရတနာပုံအေးမောင်ဇာတ်သဘင်' ကို ရအောင် ငှားရမ်းပြီး အသုံးတော်ခံစေပါတယ်။

ရွာစဉ် ကုန်ကျစရိတ်များစွာနဲ့ မဏ္ဍပ်တွေဆောက်လုပ်ရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အလှည့်ကျ မဲပေါက်တဲ့နေ့မှာ နာရီပိုင်းနဲ့ ခွင့်ပြုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို ပင့်ဆောင်ပူဇော်ကာ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနဲ့ ဧယင်ကျူးတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“နမြောလိုက်တာဟယ်”

“မရှိဆင်းရဲသား တို့တစ်တွေရဲ့ အားကိုးရာ ရွှေတောင်ကြီး ပြုသွားသလို

ခံစားရပါတယ်”
“မောင်တော်သီဂါတ်ကို ပျံတရားဥပဒေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

“သတ်ချင်လည်း မမြင်ကွယ်ဆဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ပြီးရော”

“တုတ်၊ ဓား၊ လှံနဲ့ ထိုးခုတ်ရိုက်ထိုးမရ၊ သေနတ်နဲ့ပစ်တော့လည်း ကျည်မထွက်လို့ဆိုဘဲ”

“သေနတ်ပြောင်းဖျားမှာ မီးနေသည်ထဘီစကိုချည်၊ မုဆိုးဦးထောက်ပစ်တာတောင် ကျည်မထွက်ဘူးတဲ့ဟ

ည (၉) နာရီကျော်မှာ ရတနာပုံအေးမောင်ဇာတ်ခုံနောက်ကျောလူသစ်ကွင်းကိုအသွား မောင်ဘိုကြီးကြားရတဲ့စကားသံတွေပါ။

ဧကဝက်လောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့သတ်ကွင်းမှာတော့ အန်ဌာရုံမြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင်ရှုမြင်လိုတဲ့ပရိသတ်တွေ အံ့ခဲလို့နေတာကြောင့် မောင်ဘိုကြီးဟာ ကလေးပီပီ အတင်းတိုးတွေဟာ အတွင်းပိုင်းအရောက်ဝင်လိုက်ပေမယ့် လုံလောက်တဲ့ လအလင်းရောင် မရတာကြောင့် အသတ်ခံရမယ့် ဓားပြကြီးထံသဲကွဲစွာ မမြင်ရပါဘူး။

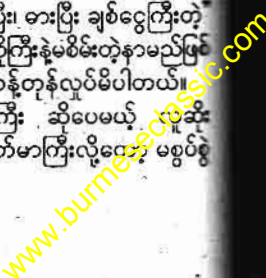
ပရိသတ်တွေရဲ့လက်နှိပ်ဓာတ်ခံအလင်းရောင်ကြောင့် (၆) ပေကျော်အမြင့်ရှိတဲ့ တိုင်ငုတ်မှာ ဓားပြကြီးကို ကြီးတုပ်ချည်နှောင်ထားတာ မလှမ်းမကပ်ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ဓာတ်ဆီလို့ ယူဆရတဲ့ ပုလင်းတွေ တင်ထားတာကိုတော့ ဝိုင်းတဝါး မြင်တွေ့ ရပါတယ်။

အသတ်ခံရမယ့် ဓားပြကြီးရဲ့ နောက်ကြောင်းသတင်းစုံကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုနေကြတဲ့ ပရိသတ်ဆီက ကြားသိရပါတယ်။ လူတိုင်းလိုလိုက နှမြောတာသစ္စာစုတ်သပ်နေကြပါတယ်။
“ပဲခူးမြို့ပေါ်က သစ်စက်သူငွေ ချစ်တီးကလားကိုသတ်လို့”

ဆိုတဲ့စကားသံကြားရာမော့ကြည့်လိုက်တော့ အသက်(၆၀)ကျော် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ပြောဆိုနေတာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ရှေးမိနောက်မိအဘိုးကြီးတွေပါ။ သက်ကြီးစကား သတ်ငယ်ကြားထုံးကို နှလုံးမူးပြီး နားစွင့်ထားပါတယ်။

“တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး ချစ်ငွေကြီးတဲ့ မောင်ဘိုကြီးနဲ့မစ်မီးတဲ့နာမည်ဖြစ်နေလို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိပါတယ်။

“ဓားပြကြီး ဆိုပေမယ့် လူဆိုးလူမိုက် လူယုတ်မာကြီးလို့ငော့ မစွပ်စွဲ

သင့်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ဗမာတွေကို မတိုက်ဘဲ ချစ်တီးကုလားတွေ၊ ကုပ်သွေး စုတ် အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရီ လူမျိုးခြား တွေကိုပဲတိုက်။ တိုက်လို့ရတဲ့ငွေ၊ တိုက် လို့ရတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ထုခဲ့ပြီး မနားဆင်ရဲသားတွေကို တိတ်တဆိတ် ဆောက်ပံ့ ဝေငှနေတဲ့ ဓားပြလူကောင်း ပြန်ပါ။

“ကျုပ်ကြားဖူးတာတော့ ဓားပြ တိတ်တပဲကြားဖူးတယ်။ လူသတ်တယ် မကြားဖူးဘူး”

“ချစ်တီးကုလားက သေနတ်နဲ့ခုခံ ခဲ့ဆို့ပဲ”

“ကျုပ်ကြားရတဲ့သတင်းအရ ဆို မှင် အဲဒီ အသတ်ခံရတဲ့ ချစ်တီးကုလား မိသားစုက ကျုပ်တို့ရွာ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းနဲ့ သစ်ကိစ္စတွေနဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း အပေးအယူရှိလို့ ဓားပြ ကြီးချစ်ငွေကိုမိရင်၊ ပြီးတော့ သတ်ပေး ရင် ဆွဲငွေတစ်သိန်းပေးမယ်လို့ သိရ တယ်”

“နိုင်ငံတော်ကလည်း ဆွဲငွေထုတ် တာတယ်၊ ဟုတ်လား”

“နိုင်ငံတော်ကပေးတာ တစ် သောင်းလေ။ ချစ်တီးကုလားမိသားစု ဆောက်က တစ်သိန်း။ ဒါကြောင့် ဖောင် ဆောင်သီဝါတို့ကို မအပ်တာပေါ့”

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် အပြန်အ ပြောဆိုနေဆဲမှာပဲ ပရိသတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလို့ သတိထား မြင်လိုက်တော့ ပျူစောထီးအမည်ခံ ဘာတွေ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ အစည်းက ဆောင်ဆောင်နဲ့ နောက်လိုက်သုံးယောက် တွေပိုင်းပိုင်းကိုဝင်လာတာ တွေ့ရပါ

“မမြင်ဘူးတဲ့လူတွေ ကြည့်ထား”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက လင်းအား မြင်တဲ့လက်နိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ဓားပြကြီး တို့ကို ထိုးပြတယ်ဆိုရင်ပဲ မောင် ကြီးဟာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့် ခြင်းတွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မြင်ပြောဝင်ပြီး-

“လေးလေး”

“ဘိုဘို၊ မင်းဘာလို့လိုက်လာတာ

အမေ့ရဲ့အချစ်ဆုံးမောင်၊ မောင်

မောင်ဘိုကြီးဟာ လေးလေးရဲ့

မောင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။ ဒါ

ကြောင့် လေးလေးကို တင်းတင်းကျပ်

ကျပ်ပွေ့ဖက်ပြီး လူသတ်သမားတွေကို- မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ လေးလေးကို မသတ်ကြပါနဲ့”

“ဘိုဘို၊ ဖယ် ဖယ်- တခြားနေရာ ကိုသွား”

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

လူသတ်သမားတွေရော ပရိသတ် ကိုပါ မောင်ဘိုကြီး အော်ဟစ်တောင်း ပန်ပါတယ်။

“ဟဲ့- ကောင်လေး၊ ဖယ်စမ်း။ နင် ပါ သေချင်လို့လား”

လို့ ဟိန်းဟောက် ပြောဆိုပြီး မောင်ဘိုကြီးကို ဆွဲဖယ်ကြပါတယ်။

မောင်ဘိုကြီး ဖြေလျှော့မပေးဘဲ တင်း တင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားပါတယ်။

“ဖယ်လို့ပြောနေတယ်”

“ဘိုဘို၊ ဖယ်ပေးလိုက်စမ်း”

“မဖယ်ဘူး၊ မလွတ်ဘူး။ လေး လေး၊ သားပါအသေခံမယ်”

“လေးလေးကိုချစ်ရင် လေးလေး စကားနားထောင်”

တစ်သက်လုံး လေးလေးစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့ပေမယ့် အ သက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်လို့ နားမထောင်နိုင်တော့ပါ။

“ကဲဟာ- ဗုန်း... ဗုန်း...”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ့တူကိုမထိနဲ့ နော်”

“ဗုန်း”

လေးလေး အော်ဟစ်တားမြစ်နေ တဲ့ကြားကပဲ ပျူစောထီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပြန်ရိုက်ချက်ကြောင့် အသိစိတ် တွေ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။

ဖောင်တော်သိရွာပြင် အဖေ့ရဲ့ လယ်စောင့်တဲရှေ့ မြေကွက်လပ်တလင်း ပြင်ဟာ အဘိုးနဲ့ လေးလေးတို့ရဲ့ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည် မြန်မာ့သိုင်းသင်တန်းကွင်း လေ့ ကျင့်ရေးကွင်းကြီးပါ။

အသက်(၆၀)အရွယ် ဂျပန်တော် လှန်ရေး ရဲဘော်ဟောင်းအဘိုးရဲ့ သွက် လက်ဖျတ်လတ်တဲ့ပြဲကွက်တွေ၊ လှုပ်ရှား မှုတွေကို အံ့ဩချီးမွမ်းရသလောက် အချိန်တိုတိုနဲ့ ကျင့်သားရပြီး ရှေ့ကျွမ်း နောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး လေ့ကျင့်သင်ယူနေ တဲ့ လေးလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရဖြစ်ရလွန်းလို့ လက်ခုပ်လက် ပါးတီးပြီး အော်ဟစ်အားပေးတဲ့ပရိသတ် ကတော့ မောင်ဘိုကြီးတစ်ယောက် တည်းပါ။

လေးလေး ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်း လှုပ်ရှားတာများ အဘွားမြင်ရ တွေ့ရရင် ရင်ကျိုးမှာပါ။ ဘာကြောင့်ဆို လေးလေးရဲ့ ညာဘက်ခြေသလုံးနဲ့ကျော ပြင်မှာ အမာရွတ်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အမာရွတ်ကြီးတွေကြောင့် လေး လေးညာခြေထောက်ဟာ လမ်းလျှောက် ရင် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြစ်နေ တတ်သလို ကျောပြင်က အမာရွတ်ကြီး ကြောင့် လေးလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ လေးလံနေကွေးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားက လေးလေးကို ထင်းခွဲ၊ ရေခဲပါ အိမ်အလုပ်တောင် မခိုင်းပါဘူး။

အဘိုးကတော့ မင်းသား ဘာမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိရင် အောက်ပိုင်းချည်း၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေပြီး လူညွန့်တဲ့သွား လိမ့်မယ်လို့ ပြောဆိုပြီး သူ့ရဲ့ရွတ်လုပ် တတ်တဲ့အကျင့်အတိုင်း သင်ပေးလို့ ခု ဆို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်ရှားနိုင်ပါ ပြီ။

“မင်းသား အ ရင်ပုံစံနဲ့ အခုပုံစံ တူသေးလား”

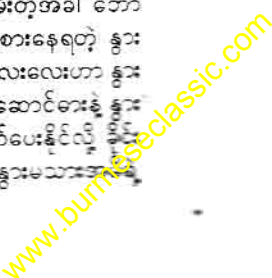
“မတူတာမှန်ပေမယ့် အမာရွတ် ကြီးတွေက ပျောက်သွားတာမှ မဟုတ် ဘဲတော်။ မအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား”

“အေး - ငါပြောချင်နေတာကြာ ပြီ။ မင်းသားရဲ့အမာရွတ်ကြီးတွေဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့အမှတ်တံဆိပ်ကွ။ လူ သားဆန်တဲ့ဆုလာဘ်တွေကွ။ ဝမ်းနည်း စရာမဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ၊ ချီးမွမ်းစရာ ဆုတံဆိပ်တွေအဖြစ် မှတ် ယူရမယ်ကွ”

အဘိုးပြောတာ မှန်ပါတယ်။

အဘိုးခိုင်းလို့ လေးလေးဟာ မောင်ဘိုကြီးကို အဖော်ပြုပြီး ဦးဒေါင်း စုရွာက ကြွေးတောင်းပြီးအပြန် လမ်း ခုလတ်တစ်နေရာမှာ လယ်စောင့်တဲတစ် လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပါ တယ်။ မီးရိုက်ကြပြီး၊ လေကကြမ်း၊ အနီးအနား ရေမရှိတာကြောင့် တံပိုင် ရှင်တွေတောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရပါ တယ်။

မျက်စိအောက်မှာတင် လေတစ် ချက်ဝေလိုက်ချိန်မှာတော့ နွားတင်းကုပ် ကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းတဲ့အခါ 'ဘော ဘဲ' ဆိုတဲ့ မချိမဆုံ ခံစားနေရတဲ့ နွား အော်သံတွေကြားလို့ လေးလေးဟာ နွား တင်းကုပ်ထဲ ပြေးဝင်၊ ဆောင်ဓားနဲ့ နွား ချည်ကြိုးတွေ ခုတ်ဖြတ်ပေးနိုင်လို့ နွား နွားကြီး (င) ကောင်နဲ့ နွားမသားအဖ

အသက်ဇီဝိန် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
တဲရင်တွေတောင် မစွမ်းဆောင်
နိုင်တဲ့ စွန့်စားမှုမျိုးနဲ့ ကယ်တင်ပေးတဲ့
လေးလေးကိုယ်တိုင်ကတော့ နားတင်း
ကုပ်အမျိုးပေါ်က မီးလောင်ပြုတ်ကျတဲ့
သစ်တိုသစ်စတွေကြောင့် ညာခြေသလုံး
နဲ့ ကျောပြင်မှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာရခဲ့
ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဘိုးရဲ့ မိဘမေတ္တာ စေတနာ
ကြောင့် လေးလေးဟာ လူစဉ်မီ
ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပါပြီ။ မြန်မာ့သိင်းပညာမှာလည်း
ဆရာတစ်ဆူလို တတ်ကျွမ်းနေပါပြီ။

လေးလေးရဲ့လှုပ်ရှားမှု လေးလေး
ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အားကျလွန်းလို့
လေးလေးလို့ပဲ သင်ပေးပါလို့ အဘိုးကို
အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုပေမယ့် အဘိုးရဲ့
မရိုးနိုင်တဲ့အဖြေကတော့ -

“ငါမြေး ငယ်ပီသေးတယ်ကွာ၊
အရွယ်ရောက်တော့သင်ပေးမှာပေါ့”

လို့ပဲ ဖြေတတ်လွန်းလို့ တစ်ရက်
မှာတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ -

“သားအရွယ်ရောက်တဲ့ထိ အဘိုး
မသေဘဲ စောင့်ပေးမှာလား”

လို့ ပြောမိပါတယ်။

အဘိုးဟာ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ မောင်ဘို
ကြီးကို ပွေဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါ
တယ်။

“လူဆိုတာ သေမျိုးတွေပဲကွာ။
အဘိုးသေတော့လည်း သားရဲ့လေးလေး
က ဆက်သင်ပေးမှာပေါ့”

လေးလေးကလည်း အာမခံလို့
မောင်ဘိုကြီးဟာ သန့်ငှာနံ့ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့
ရည်ရွယ်ချက်ထားခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ရှိ
သရွေ့ဟာ အဘိုးကိုယ်တိုင် စီမံပေးတဲ့
လက်ဖွဲ့၊ အဘိုးကိုယ်တိုင် ဂီတမန္တရား
အင်းကွက်တွေနဲ့ စီရင်ထားတဲ့အဆောင်၊
အဘိုးကိုယ်တိုင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲနဲ့
နက္ခတ်ဖမ်းပြီး ဆေးမင်ထိုးပေးလို့ တုတ်
နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်၊ လှံနဲ့ထိုးလို့ မနာမ
ကျင် ဒဏ်ရာမရ သွေးမထွက်တဲ့ မြင်
ကွင်းတွေ စွဲလမ်းပြီး အိပ်မက်သံသရာ
ရှည်ခဲ့ပါတယ်။

မောင်ဘိုကြီးရဲ့အိပ်မက်တွေဟာ
လက်တွေ့ဖြစ်မလာပါဘူး။

အဘိုး ခဏ္ဍိထွက်ရင်း သေဆုံး၊
လေးလေးကလည်း ကျွန်စကောသုနဲ့
အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ ဆံထိုးနှောက်
သျှောင်ပါရင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်
တော့တာပါပဲ။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ဘယ်လိုမှ

စဉ်းစားလို့မရတဲ့အခြေအနေနဲ့ တွေ့ဆုံ
ခြင်းပါ။

“ငါ့နိုင်ငံတော်၊ ငါ့နိုင်ငံသား၊ ငါ
လူမျိုးနဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို
တိုင်းတစ်ပါးသားက ကျူးကျော် စော်
ကားခံရခြင်းမှတစ်ပါး ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာ
ရပ်ကို အသုံးမပြုပါ”

လေးလေးကိုယ်တိုင် နှုတ်ထွက်
ကတိပြုသစ္စာဆိုခဲ့တာတွေကို ဖောက်
ဖျက် ကျူးလွန်လိုက်လို့များလား လေး
လေးရယ်။

“ကလေးကို မထိခိုက်ပါစေနဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်ပါနဲ့”

“မတရားတာ ကျုပ်တို့ လက်ပိုက်

ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

အသံတွေ ကြားနေရပါတယ်။

မောင်ဘိုကြီး အသံကို စုစည်းလိုက်ပါ
တယ်။

“ဟေ့ - ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

ပရိသတ်တွေ ရုတ်ရုတ်သံသနဲ့
ဝင်းထဲဝင်လာပါတယ်။ မောင်ဘိုကြီးကို
ဝင်လုကြတာပါ။

“ဒိုင်း . . .”

“မဆိုင်သူ မကပ်နဲ့။ အလောင်း
ချင်းထပ်သွားမယ်နော်”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူဟာ ခြောက်
လုံးပြုံးနဲ့ ပစ်ဖောက်တားမြစ်လို့ ပရိသတ်
တွေ ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

“တုတ်ပြီ၊ ဓားပြီ၊ သေနတ်ပြီ

တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကို လက်တွေ့ပြုချင်
လို့ကွ။ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်ကြ။
ဘာနဲ့ပြီး မီးရှို့သတ်လို့မသေတဲ့မသာ
ရယ်လို့တော့ မရပါဘူးကွာ။ ဟားဟား
ဟား”

“ဟားဟားဟား . . .”

ပျူစောထီးတွေရဲ့ အပြုအမူ အ
ပြောအဆိုတွေဟာ ပရိသတ်ကို စော်
ကားသလိုပါပဲ။ မထိမိမြင်ပြုရာလည်းကျ
ပါတယ်။

“ကြည့်ရဲအောင် ကြည့်ထားကြ။
နှောက်ထပ် မင်းတို့တွေ တစ်သက်လုံး
မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြောဆိုပြီး အဆစ်ပိတ်ဝါးရင်း
တုတ်နဲ့ လေးလေးခေါင်းကို ပြောင်းခနဲ
ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။ မောင်ဘိုကြီး လန့်
ပြီး တုန်ခါသွားပေမယ့် လေးလေးက
တော့ အသံတစ်ချက်ထွက်မလာပါဘူး။

“မင်းတို့ မြင်ပြီနော်”

လို့ ပြောဆိုပြီး ဓားကိုင်ထားတဲ့

အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို မေးငေါ့အချက်
ပြလိုက်လို့ ဓားကိုင်လူသတ်သမားဟာ
သူ့ရဲ့ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ဓားအိမ်က
ဆွဲချက်ပြီး -

“ယား . . .”

“ထောက် . . . ဒုတ်”

လို့ အော်ဟစ်ပြီး လေးလေးခေါင်း
ကို တစ်ချက်ခုတ်၊ ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်
ထိုးလိုက်ချိန်မှာတော့ မောင်ဘိုကြီး
‘အမယ်လေးဗျ’ လို့ ထိတ်လန့်ပြီး အော်
လိုက်သလို ပရိသတ်ဆီက ‘ဟင်-ဟာ’
လို့ အော်သံတွေလည်း ကြားရပါတယ်။

“ဒီမှာမြင်လား။ ဒါ ဘာလဲ”

“ . . . . .”

ပရိသတ်ကိုမေးပေမယ့် ဖြေကြား
သူ မရှိပါဘူး။

“ဒါဘာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“လှ”

တစ်ဦးတည်းက ကြောက်လန့်ပြီး
ဖြေလိုက်တဲ့အသံပါ။

“တုတ်တယ်၊ လှ။ ပေါ့သေးသေး
လှတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်တော်လှန်

ရေးတုန်းက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို
လောင်းချင်းထပ်သွားအောင် ထိုးသတ်
ခဲ့တဲ့လှ”

လို့ ပြောဆိုပြီး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး
ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

လှသမား ခြေလှမ်းတွေ နောက်
ဆုတ်နေချိန်မှာ လေးလေးရဲ့ခြေထောက်
တွေ ခါယမ်းနေပါတယ်။ ကြောက်နဲ့
တုန်လှုပ်လို့မဟုတ်ဘဲ တင်းတင်းကျပ်
ကျပ် ပွေဖက်ထားတဲ့ မောင်ဘိုကြီး
ထိခိုက်မှာစိုးရိမ်ပြီး ခါထုတ်နေတာပဲ။
မရတဲ့အဆုံးမှာတော့ မောင်ဘိုကြီး
ကန်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။

လွင့်စဉ်သွားတဲ့ မောင်ဘိုကြီး
တော့ ပျူစောထီးအဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်
ဟာ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ပရိသတ်
ထဲကို ဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။ မောင်ဘို
ကြီး ရုန်းပါတယ်။ လူကြီးနှစ်ယောက်
အားကိုတော့ ယှဉ်လို့မရပါဘူး။

“ထိုး”

ခေါင်းဆောင်အမိန့်အရ ထောင့်
လေးငိုက်ကို ချိန်ရွယ်ပြီးထိုးလိုက်
တယ်။ အင့်ခနဲ တစ်ချက်ကြားရလို့ မိသား
ထဲမှာတုတ်လုံးကို မဝံ့မရဲနဲ့ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ လေးလေးဟာ
ပရိသတ်ကြီးမြင်သာအောင် ခေါင်းယာ
ပြတာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေပိုင်းထိုး
တဲ့အလင်းရောင်နဲ့ မြင်ရပါတယ်။

“တုတ်၊ ဓား၊ လုံလက်နက်နဲ့မရဘူး”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ပြောပြော

သွေးခါးမှာထိုးထားတဲ့ ခြောက်လုံး ပြာသွေးဆွဲတဲ့ ဆွဲထုတ်၊ ဆံလည်ကို ကစားပြီး တညဆန်တွေထည့်ပါတယ်။ အသားထုတ် မိုးပေါ်ထိုးထောင်ပြီး တဒိုင်းဒိုင်း နှင်းချက်ဆင့်ပစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကျည်ထွက်မှုက တကယ်ပစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။

ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ခြောက်လုံးပြား ခြောက်လုံးဝ လေးလေးရဲ့နဖူးကို ချိန်ရွယ်ပြီး မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တဲ့ အခါ-

"ချောက်"

"ချောက်"

"ချောက်"

သုံးချက်လုံး တစ်ချက်မှမထွက်ပါ

ပရိသတ်ရဲ့ မလိုမုန်းပွားတဲ့ မျက်နှာတွေ မြင်တွေ့ရသလို ခံပြင်းဒေါသသံတွေလည်း ကြားရပါတယ်။ ဘယ်သူမှ အံ့တုရဲ့ထွက်မှုကို ထွက်မလာပါဘူး။ ပျူစောက အံ့တုရဲ့သေနတ်ပြောင်းကို ကြောက်ရွံ့နေလို့ပါ။

တစ်နယ်လုံးဆိုးသွမ်းတိုက်ခိုက်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်စားပြုကြီးကို မသေမတုံးနည်းနဲ့သတ်ရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီနောက်ဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ အရှင်ထင်လတ် မီးရှို့သတ်တာလေးကိုတော့ ပြောတာမှာပေါ့။

လဲ စကားဆိုပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကယ်တိုင် သူတပည့်တစ်ယောက် ခေါ်ဝေါ်က ဓာတ်ဆီပုလင်း (၃) လုံးကို ပြန်ပြီး လေးလေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကနေ ခေါင်းချလိုက်ပါတယ်။

မောင်ဘိုကြီးဟာ ပျူစောထီးနှစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထိန်းချုပ်ထားတဲ့လက်ထဲမှာ ရုန်းကြည့်ပါတယ်။ ကြိုးစားရုန်းကန်တာ အရာမရောက်ပါဘူး။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူဟာ သစ်ခြစ်ထဲက မီးခြစ်ဆဲချောင်းလေးထဲ ဆဲချောင်းဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မီးခြစ်ထဲမှာ သီးခြားကို ပွတ်တိုက်ပြီး ခြစ်ထိန်းလင်းခနဲ တောက်သွားတဲ့ မီးခြစ်ဆဲချောင်းကို ပစ်ထုတ်လိုက်၊ နောက်ဆဲချောင်း... နောက်တစ်ဆဲချောင်းထဲသို့ ပြန်ပြလိုက်၊ ပစ်ထုတ်လိုက်တဲ့ သံပေါ့ပါတယ်။

မီးခြစ်ဆဲတစ်ချောင်းလောက်များများ ကားကျသွားရင် ဝန်းခနဲတောက်

လောင်သွားမှာဖြစ်လို့ မောင်ဘိုကြီးရဲ့ ရင်ခွန်သံတွေဟာ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်နေပါတယ်။

"ချစ်ငွေ"

"ဘာလဲကွ"

"မင်းဘာပြောစရာရှိလဲ။ ဘာမှာ စရာရှိလဲ"

"ဘာမှမရှိဘူး"

"မင်းက ငါးစင်ရိုင်းမျိုးပဲကွ။ သေတာတောင် ဆူးတောင်ကားပြီးသေမယ့်ကောင်။ အသံကတော့ မာမာပဲ"

"ကဲ- ဘုရားအာရုံပြု"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့အသံ၊ အပြုအမူ၊ အသုံးအနှုန်းတွေဟာ ရက်စက်ယုတ်မာလွန်းပါတယ်။ သွေးအေးလွန်းတဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေက အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေ ဘယ်နှယောက်များ သတ်ပြီးပြီလဲ မပြောတတ်တော့ပါ။

"ဂျစ်"

"ဂျစ်"

စောစောက လင်းခနဲ လက်ခနဲ တောက်လောင်တဲ့ မီးခြစ်ဆဲချောင်းတွေဟာ သုံးလေးချောင်း ဆက်ခြစ်လို့လည်း မီးမတောက်တော့ပါ။ အကယ်၍များ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လင်းခနဲ လက်ခနဲ မီးပွင့်သွားမယ့်အချိန်ဟာ လေးလေးရဲ့နောက်ဆုံးနှလုံးခုန်ခြင်းပါပဲ။

"ဟိတ်- ရပ်လိုက်စမ်း"

ပရိသတ်ကြီးကို တွန်းထိုး တိုက်ခိုက်ပြီး လူသတ်ကွင်းထဲဝင်လာတာကတော့ ဘုန်းကြီးပုံပွဲတစ်ကွင်းလုံးကို ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲထားတဲ့ သာသနာပိုင်ဆရာတော်နဲ့ တပည့်သံဃာ (၁၀) ပါးလောက်ပါ။

"ဗိုလ်စိုးစိုး"

"ဘုရား"

ဆရာတော်ရဲ့ခက်ထန်မှုမရှိသော်လည်း မာကျောတဲ့လေသံကြောင့် ပျူစောထီးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်စိုးစိုး ဆိုသူဟာ ရိုကျိုးစွာနဲ့ လက်ထုပ်ချီးပြီး ပြန်ထွေးလိုက်ပါတယ်။

"ချစ်ငွေကြီးအသက်ကို ဘုန်းကြီးအလှူခံတယ်"

"တင်ပါ့ဘုရား၊ လှူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရားသဘောနဲ့ လွှတ်ပေးလိုတော့ မရပါဘူး"

"ဘုန်းကြီးသိတယ်။ မင်းက သခင်အားရကျွန်ုပ်ပါးဝတဲ့ကောင်ပဲ။ ချစ်တီးကုလားတွေရဲ့လာဘ်လာဘတစ်ခုတည်း

နဲ့ တရားဥပဒေအတိုင်း ရဲလက်ကိုင်အပ်ဘဲ မင်းသဘောနဲ့မင်းလုပ်နေတာ မင်းကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိခံပြီး လက်နက်ကိုင်ထားပေမယ့် မင်းဟာ သစ္စာမောက်ပဲ"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာနဲ့ ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီထားပါတယ်။

"မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့တော်လှန်ရေးမှာ သတ္တိရှိရှိနဲ့ တိုက်ပွဲတွေတိုက်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သမိုင်းကိုမှန်ကန်မထောက် ငွေမက်၊ အာဏာမက်လုပ်ရပ်တွေတွေဟာ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာတွေပဲ။

ချစ်ငွေဟာ မင်းတို့အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိနဲ့ အပေါင်းပါ တပည့်လက်သားတွေရဲ့အကျိုးကိုဆောင်တာလား၊ တို့တိုင်းရင်းသား မရှိဆင်းရဲသားတွေရဲ့အကျိုးကိုဆောင်တာလား၊ မင်းဖြေစမ်း"

"ဖြေလေကွာ"

ဗိုလ်စိုးစိုး ရေငံနှုတ်ပိတ်နေပါတယ်။

မောင်ဘိုကြီးအပါအဝင် ပရိသတ်တွေရဲ့ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းတွေဟာ ဆောင်းလေနဲ့အတူ လွင့်မျောသွားပါပြီ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ချစ်ငွေမှာ အပြစ်ရှိတာ မှန်တယ်။ သူ့အပြစ်ကို တရားဥပဒေနဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ်"

လို့ မိန့်ကြားပြီး တပည့်သံဃာတွေက လေးလေးကို တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကိုဖြေပြီး ဆွဲခေါ်သွားပေမယ့် တရားဥပဒေအရ အရေးယူခံရဦးမှာဖြစ်လို့ ညတွင်းချင်းပဲ လုံလောက်တဲ့သံဃာအစောင့်အရှောက်နဲ့ မောင်တော်သီဂါတ်တဲ (ရဲစခန်း) ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရခါစ ပါလီမန်ခေတ်လက်နက်ကိုင် ပျူစောထီးတွေ အာဏာရှိသလို ရဟန်းသံဃာတွေလည်း တန်ခိုးအရှိန်အပါ ဩဇာရှိကြပါတယ်။

ရဟန်းသံဃာအခြံအရံတွေနဲ့လိုက်ပါသွားတဲ့မြင်ကွင်းကို ငေးမောရင်း မောင်ဘိုကြီးရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့ နွားတင်းကုပ်ထဲက ခိုင်းနွားကြီး (၄) ကောင်နဲ့ နွားသားအမိ မီးလွတ်ရာပြေးထွက်လာတဲ့ပုံရိပ် ထင်ဟပ်နေပါတော့တယ်။

ရှစ်ခြောက်-အောင်အောင်အောင်

ကိုပေါမောင်ဆိုလျှင် မူးကမ်း၊ ဆူးတပ် နှစ်ရွာစလုံး မသိသူမရှိကြ။ ကိုပေါမောင်က မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်း မရရှာလေသူ။ မွေးရာပါကန်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကျောက်ကြီးပေါက်ကာ ထိုကျောက်များက မျက်စိထဲတွင်ပါပေါက်ပြီး ကွယ်သွားရှာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က ကျောက်ဆေး ဆိုတာမရှိ။ အမေတို့စကားနှင့်ပြောရလျှင် ကာလပျက်ကြီးဆိုလား။

စာရေးသူတို့သိတတ်သည့်အရွယ်တွင် ကိုပေါမောင်ကို ကောင်းစွာ သိပါပြီ။ ဝါးသားမာကျစ်ကျစ်လေးကို တောင်ဝှေး (ထောက်ရန်မဟုတ်ဘဲ) ရွှေ့ကိုခလုတ်တံသင်း၊ လူ့ စသည် ရှိ၊ မရှိသိရန်ကို ယမ်းကာယမ်းကာဖြင့် ရွာရိုးကိုပေါက်သွားနေသော ကိုပေါမောင်ကို မကြာခဏ တွေ့နေရပါသည်။ ထိုခေတ်

က မည်သည့်ကလေးကမျှ ကိုပေါမောင်ကို မစကြ၊ မနောက်ပြောင်ကြပါ။

“ကိုပေါမောင် ဘယ်သွားမလို့တုံးဗျ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် တောင်ဝှေးလေးထောက်ပြီး -

“ငါရေငင်သွားမလို့ကွ။ မင်းက မိစူးသားလေး မဟုတ်လား”

ဟုပါ ပြန်ပြီးမေးလေ့ရှိပါသည်။ ကလေးတော်တော်များများ၏အသံကိုလည်း မှတ်မိပါသည်။

ကိုပေါမောင်၏ မိန်းမမှာ အလွန်ပျင်းသူဖြစ်ပြီး ကလေး (၅) ယောက်ကိုလည်း ဤမျက်မမြင် ကိုပေါမောင်ကသာ လုပ်ကျွေးရပါသည်။ ကိုပေါမောင်က စပါးခင်းထဲတွင် ဝက်မြေစာပင်များ အခစားနုတ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏အစ်မက -

“စပါးပင်နဲ့ဝက်မြေစာပင် ဘယ်လိုခွဲသလဲ”

ဟု မေးလျှင်-

“လွယ်လွယ်လေးပါဟာ။ အရွက်ချင်းမှ မတူတာ။ ဝက်မြေစာက ရှုတတနဲ့ဟ”

ဟု ဖြေပါသည်။

မျက်စိမမြင်သော်လည်း နွားစာအငှားစဉ်းပါသည်။ မြေကြီးတွင် စိုက်ထားသော တိုင်ငုတ် (တစ်ပေခန့်) အတိုလေးနှစ်ခုကြား ကောက်ရိုးမြက်ကိုသွင်းပြီး နွားစာစဉ်းစားဖြင့် ချိန်ဆပြီး ခုတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နွားစာစဉ်းရင်း ကိုပေါမောင်လက် ဓားခိုက်မိသည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြားရဘူးပါ။

ပူတတ်ပင်တတ်သော စာရေးသူ၏ မိခင်က -

“ပေါမောင်ရယ်၊ နွားစာစဉ်းရင်း

ရွာစို ဝေစည် ပါးနပ်လို့လေလား၊ နတ်မ,လို့လေလား

ဆက်ချက်ခတ်မိမ့်ဖြင့် ဒုက္ခများရချေရဲ့။
 နှင့်ကိုစိတ်မချလို မငှားတာပါ။
 ဟုပြောလေသော်လည်း ကိုပေါမောင်
 “ဒေါ်လေး၊ ကျုပ်သနားရင် ကျုပ်
 ဆိုပဲ နွားစာစဉ်းငှားပါဌာ”
 ဟု ပြန်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။
 ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့အိမ်တွင်
 ကိုပေါမောင်သည် နွားစာစဉ်းပေးပါ
 သည်။ မြေပဲခင်းတွင် မြေပဲနက်ပေးပါ

သည်။ မြေပဲပင်မှ မြေပဲသီးကို ဆွတ်ခြွေ
 ပေးပါသည်။ မျက်စိမမြင်သော်လည်း
 မြေပဲအတောင့်ထဲတွင် အရွက်မပါစေ
 ပါ။ တကိုးနီးယားဆေးစိုက်ခင်းတွင် ဆေး
 ရွက်ကြီးများအသားတက်စေရန်အတွက်

ဆေးအတက်လေးများဖွဲပေးရပါသည်။
 ထိုအလုပ်ကိုလည်း ကိုပေါမောင်က
 ဆေးပင်တစ်ပင်ချင်းကို စိတ်ရှည်လက်
 ရှည် လက်ဖြင့်စမ်း၍ စမ်း၍ ကိုင်ပြီး ဆေး
 တက်လေးများဖွဲပေးပါသည်။

နောက်အလုပ်တစ်ခုကတော့ ရေ
 ငင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျေး
 လက်တောများတွင် ပိုက်ရေတွင်းများမရှိ

ကြသေးပါ။ အုတ်စီသောရေတွင်းနှင့် ဝါး
ဝိုင်းခွေရေတွင်း ဟူ၍သာရှိပါသည်။
ရွာထဲတွင်မူ သောက်ရေ၊ ချက်ပြုတ်ရေ၊
ချိုးရေ၊ သစ်ပင်လောင်းရေ၊ ကျွဲနွားရေ
အဖြစ် အုတ်ပီရေတွင်းများ တူးကြပြီး
လယ်ထဲယာထဲ၌ ကြက်သွန်ခင်း၊ ခရမ်း
ခင်း၊ ဘူးခင်းများ ရေလောင်းရန်အတွက်
ဝါးဝိုင်းခွေရေတွင်း တူးကြပါသည်။ မူး
ကမ်းကြီးရွာနှင့် မူးမြစ်မှာ (၂) ဖာလုံခန့်
သာဝေးရကာ အချို့သော ကြက်သွန်
ခင်းသမားများက ရေတွင်းမတူးတော့
ဘဲ မူးကမ်းဘေးမှာ စင်ကလေးလုပ်ပြီး
မောင်းလက်ဝါးဆင်ကာ ထိုမူးမြစ်ထဲမှ
ရေကိုငင်ပြီး ကြက်သွန်ခင်းလောင်းကြ
ပါသည်။ ထိုရေတွင်းကို စာရေးသူက
ကြောက်သဖြင့် တွင်းပေါ်မတက်ရဲပါ။
သို့သော် မျက်စိမမြင်ရှာသူ ကိုပေါမောင်
ကတော့ ထိုမူးမြစ်ထဲမှရေကို နင်းကြမ်း
(ထန်းသားခြမ်း) ပေါ် ခြေထောက်ကား
ရပ်ပြီး မဖိတ်မစဉ်စေဘဲ ကြက်သွန်တစ်
ဇက၊ နှစ်ဇကကို ရေလောင်းပေးနိုင်ပါ
ပေ၏။

အုတ်စီတွင်းသည် (၁၂) တောင်
ခန့်နက်သည်။ ထိုအုတ်စီတွင်းကိုလည်း
နင်းကြမ်းပေါ်၌ ကားရားရပ်ပြီး မောင်း
လက်ဝါးကိုကိုင်ကာ ရေတစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး
ငင်လိုက်၊ ချလိုက်သည်မှာ မြန်လှပါပေ
၏။ မည်သူ့ငှက်ပျောခြံကို ရေပုံးရေ
(၇၀၀) လောင်းရ၏။ မည်သူ့ခရမ်းခင်း
ကို ရေပုံးရေ (၈၀၀) လောင်းရ၏ဟု သူ
မှတ်မိပါသည်။ တစ်ခါက စာရေးသူနှင့်
တူလေးတို့အား ငှက်ပျောခြံရေဖောက်
ခိုင်းရာ ငေးမောဆော့နေကြပါသည်။ ရေ
များက ငှက်ပျောတန်းကိုလှိုပြီး အပြင်
ရောက်ကုန်တာကို အကြာကြီးနေမှသိ
ကြ၏။ ထိုနေ့က ကိုပေါမောင်က စာရေး
သူ၏ အမေအား -

“ဒွေးလေးရေ ကလေးတွေကို ရေ
ဖောက်ခိုင်းရင် တစ်ယောက်ပဲခိုင်းပါ
ဗျာ။ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ သူတို့ကဆော့
နေကြတာ။ ကျုပ် ဒီနေ့ ရေပုံး (၁၄၀)
ပိုင်ငံရတယ်ဗျ”

ဟု တိုင်သဖြင့် စာရေးသူတို့ တူ
ဝန်းနှစ်ယောက်ကို အမေက ဝါးခြမ်းပြား
နှင့်နဲ့လိုက်ပါ၏။

ကိုပေါမောင်ကို စာရေးသူတို့အိမ်
မှ ထမင်းပါ ကျွေးပါ၏။ (အချို့အိမ်များ
က မကျွေးကြပါ။) ထမင်းကို လေ့ခပ်
ကြီးကြီးတွင်ထည့်ပြီး ဘေးနားတွင် အပို
တစ်လုံးထည့်ပေးရပါသည်။

အမေက -

“ကဲ - မောင်ပေါမောင်ရေ ချဉ်
ရည်ဟင်း၊ အမဲခြောက်နဲ့ ခရမ်းသီးနှင့်
ချက်၊ ပဲပြုတ် ၊ ငရုတ်သီးထောင်းပေး
နော်”

ဟု ပြောလိုက်တာနှင့် ကိုပေါ
မောင်က ဟင်းပန်းကန်များကို လက်ဖြင့်
အသာအယာစမ်းပါသည်။ ပန်းကန်ကြီး
လျှင် ချဉ်ရည်ဟင်း သို့မဟုတ် ဟင်းချို
ဟင်း ဆိုတာ သိပါပြီ။ မသေချာသေး
လျှင် ဇွန်းပြားလေးနှင့်ခပ်ပြီး ထမင်းထဲ
ဆမ်းကြည့်ပြီး စမ်းပါသည်။ စာရေးသူတို့
အမေက သဒ္ဓါတရားကောင်းပါသည်။
ဟင်းများဖောဖောသီသီထည့်ပေးလျှင်
ကိုပေါမောင်က -

“ဒွေးလေး၊ အတော်ဆိုရပါရဲ့ဗျာ။
ကျုပ်က ချန်ထားရင်လည်း စားချင်ကြ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အကုန်စား
ရင်လည်း ကျုပ်က အစားကြီးရာရောက်
ပြန်ရောဗျ”

ဟု ပြောပါသည်။
ကိုပေါမောင်သည် သျှောင်ထုံး
လေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုံးပြီး ဝါချည်
ဖျင်တဘက်ကလေးပေါင်းထားပါသည်။
ဖျင်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ဖျင်ပုဆိုးတိုကို ဖြူ
စင်အောင် လျှော်ဖွပ်ပြီး ဝတ်လေ့ရှိသဖြင့်
သူမိန်းမက သူ့ယောက်ျားကို တော်တော်
လေး လုပ်ကိုင်ပေးရှာသားပဲဟု အောက်
မေ့မိရာ မဟုတ်ပါချေ။ ကိုပေါမောင်က
သူ့အင်္ကျီ၊ သူ့ပုဆိုးကို သူ့ဘာသာလျှော်
ပြီး သူ့ဘာသာလှန်း၊ သူ့ဘာသာရုပ်ပါ
သတဲ့။ ခေါင်းကိုလည်း သူ့ဝါးဘီးလေး
နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် အုန်းဆီလေးလိမ်းပြီး
ဖြိုးတာထုံးတာဖြစ်ပါသတဲ့။

တစ်နေ့ စာရေးသူအား အမေက
ရိုက်တော့မည့်ဘေးမှ သီသီလေးလိပါ
တော့သည်။ စာရေးသူတို့အညာကျေး
လက်တွင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများက
တစ်နှစ်စာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆားကို
သိုလှောင်ထားကြပါသည်။ ဆန်ကိုမူ
စပါးအတိုင်းထားပြီးမှ တစ်စီးချင်း (၂၅
တင်းချင်း) ကြိုတ်ခွဲပါသည်။ ဆေးလိပ်
လိပ်သောက်ရန် ဆေးရွက်ကြီးနှင့်ပြောင်း
ဖူးဖက်ကို တစ်နှစ်စာ သိုလှောင်ထားပါ
သည်။

တစ်နှစ်တွင် စာရေးသူတို့အိမ်မှ
တင်္ဂါးနီးယားဆေးများအားလုံး ရောင်း
လိုက်ပါသည်။ ရွှေဘိုမြို့ထောင့်စေတီပွဲ
တော်မှ ငမြာက ဆေးရွက်ကြီးများကို
တစ်နှစ်စာဝယ်ပါသည်။ ဝါးဆေးဆိုပြီး
အမေက (၅) ပိဿာခေါက်ပုတ်ကလေး
နှင့် ဝယ်ပါသည်။

(ဝါးဆေး ဆိုသည်မှာ ဆေးရွက်
ကြီးကို ဖုန်၊ သဲ၊ ခဲစင်အောင် သေသေ
ချာချာသတ်ပြီးမှ ဆေးရွက်ကို ဖဲ့ကာဖဲ့
ကာဝါးကြသည်ဆေး ဖြစ်ပါသည်။ ဆေး
ရွက်လေးကို လေး၊ ဝါးခေါက်ခေါက်ပြီး
ထိုခေတ်က ပိုလိုဆေးလိပ်ဘူးခွဲထဲတွင်
တရှိတသေထည့်ထားပြီးမှဝါးကြသည်။
ဤကား စကားချပဲ)

သာမန်ဆေးထက်ပိုပြီးဈေးကြီးပါ
သည်။

စာရေးသူ၏အမေက -
“ဒီဆေးက ဝါးဆေးဟဲ့နော်။ ဆေး
ခြေကြရင် ဒါကိုမလုပ်ကြနဲ့။ ဒီဝါးဆေး
က ပေါမောင်ဖို့သတ်သတ်ဝယ်လာတာ”
ဟု ပြောဆို သတိပေးထားပါ
သည်။

နံနက် (၆) နာရီဆိုလျှင် ကိုပေါ
မောင်က တုတ်လေးတတောက်တောက်
ခေါက်ပြီး ဝင်လာပါသည်။ ရွာတွင်းလမ်း
များမှာ ဆူးများဖြင့် ကာရံထားသော်
လည်း သူ့မှာ ဆူးမပြီပါ။ အိမ်ရောက်
လျှင် ခုံရည်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီး အဘိုးငဲ့သေ
သော ရေနေ့ကြမ်းကို တဖူးဖူးမှုတ်ပြီး
သောက်ပါသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း
စသည့် သရေစာကျွေးလျှင်တော့ မစား
ပါ။

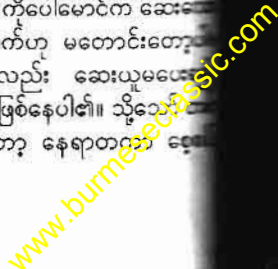
“တော်ပြီဗျ၊ တော်ပြီဗျ။ ထမင်း
စားပျက်မစီးလို့ဗျ
ဟု အမြဲငြင်းပါသည်။
သို့သော် -

“ဒွေးလေး၊ ဆေးတစ်ဝါးလောက်
ဗျာ”

ဟုတော့ အမြဲတောင်းလေ့ရှိပါ
သည်။ ထိုဆေးကိုထားသည့်နေရာသို့
သော စာရေးသူက အမြဲယူပေးရပါ
သည်။

တစ်ခါသော် ကိုပေါမောင်က -
“ငါ့ဝါးဆေးက ကောင်းလိုက်သ
တာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် စာရေးသူက ဆေး
ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပေးရကြောင်း ခင်တာ
ဖို့ဆိုပြီး (၅) ပိဿာဝယ်ထားပြီး ခေါက်
ပုတ် (ရေဆွတ်ပြီး ဖျာလေးလိုခေါက်
ရသောပုတ်ကလေး) ကလေးထဲ ထည့်
သိမ်းထားပါကြောင်း အမှတ်တမဲ့
ပြလိုက်မိပါသည်။ ထိုနေ့မှစပြီး နောက်
ရက်များတွင် ကိုပေါမောင်က ဆေးဆေး
တစ်ဝါးလောက်ဟု မတောင်းတော့
စာရေးသူကလည်း ဆေးယူမပေး
ဟန်ကျသလိုဖြစ်နေပါ၏။ သို့သော်
ရက်တွင်မတော့ နေရာတင်အောင်

အမေက -

တဲ့ - ပေါမောင်၊ နင်ဆေးမဝါး
လား။ ဆေးဖြတ်လိုက်တာလား

ဟု မေးလေမှ-

အဲဒါ၊ ဖြတ်တော့မဖြတ်ပါဘူး။
အဲဒါနဲ့တည်း တစ်နှစ် (၅) ပိဿာကုန်
ဆိုတော့ အားနာလို့ပါ" တဲ့။

အဲဒီမှာပဲ ဒီစကား ဒီကောင်မ
သွားပြောတာဆိုပြီး စာရေးသူကို
ပြန်တဲ့အမေက ရိုက်တော့ခေါက်
လို့ပါတဲ့။ အမေလက်ထက်မြန်တဲ့
အမေသူက အမြန်လေးပုန်းလိုက်လို့
လွတ်သွားပါတော့သည်။

ရွာထဲတွင် အလှူမဂ်လာရိုက်ဝင်း
မောင်ပါ ပါသည်။ အခြားနေရာ
ထဲပါနိုးလား။ ဝက်သားပေါ်သည့်နေ
ထဲတွင် သူက ဆရာကြီးပါ။ ဝက်လိုက်
ပေးသည်။ ဝက်၏ကျောကို သပ်
ခြင်း ခိုက်ကိုသပ်ကြည့်ပြီး အသား
ပိဿာထွက် မုန်းတတ်သည်။
ထဲပါပဲ။ သူကိုယ်တိုင်တော့ မသတ်

ကိုပေါမောင်အိမ်နှင့် နောက်ဖေး
ထဲကနေသောအိမ်တစ်လုံးရှိသည်။
အိမ်ရင် ကျော်တင်က နွားသိုးပေါက်
တစ်ကောင် မွေးထားပါသည်။ ည
ရက်လျှင် ကိုပေါမောင်အိမ်နှင့်သူ
ကြား လာချည်ထားလေ့ရှိသည်။
ချေးပါလိုက်၊ သေးပေါက်လိုက်
နှင့်နေတော့သည်။ နွားခွာက ကိုပေါ
မောင်အိမ်ကပ်ထရံကို တဘုတ်ဘုတ်
နှစ်နေလေ့ရှိ၏။ သူ့နွားကပါသော
ထုတ်ချေး (နွားချေး) ကိုလည်း ဘယ်
အခါမှမသိမ်းချေ။ ကြာတော့ ကိုပေါ
မောင် ဒေါသဖြစ်လာ၏။ စိတ်ကိုထိန်း

ဒီနွားသိုးကို အခြားနေရာပြောင်း
ခြင်းပေါ်

ဟု ဆိုသော်လည်း လုံးဝမရချေ။
ကိုပေါမောင်က လူမစွမ်းပေမယ့်
ပါသည်။ ညလုခြေတိတ်လျှင် စောင်
ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ထိုနွားကို
သွန်လိုက်၏။ တစ်ညလျှင် နှစ်ကြိမ်၊
ကြိမ် ၅ နှစ်လုပ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့်
နွားမှာ ဂနာမမြင်တော့ဘဲ ပျာယီး
သတ်နေ၏။ ညအချိန် လျှင်တာ
တစ်ခုရှိခဲ့လို့လိုက်ပေါက်လိုက်ဖြစ်
၏။ ထမ်းပိုးထမ်းကျင့်သော်လည်း
ညသူကမျှ ထမ်းပိုးထမ်းကျင့်သင်
ကြေ။ ယုတ်စွဆိုသော် ထိုနွားကို

မည်သူမျှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွား
အောင် မမောင်းဝံ့ကြသဖြင့် ဟင်းအိုးထဲ
ရောက်ရှာလေ၏။

(ထိုအကြောင်းကို ငှက်ပျောမြဲရေ
ငင်ပေးရင်း ခဏနားရာမှ ကိုပေါမောင်
က စာရေးသူတို့မောင်နှမအား ပြောပြ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူ၏
အဖေက ကူဘိုတာရေစုပ်စက်တစ်လုံး
ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကူဘိုတာ ၅-၆ ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုစက်ကို မုန်မုန်မောင်းပြီး ခြံ
တွင်းရှိ သစ်ပင်များကို ရေလောင်းပေး
ပါသည်။ ကိုပေါမောင် အလုပ်လက်မဲ့
ဖြစ်သွားပြီဟု ထင်ပါသလား။ အလုပ်
လက်မဲ့မဖြစ်ပါ။ စာရေးသူတို့ခြံဘေးမှ
ဥနွားသားကင်းများကို ခုတ်ယူပြီး (ဆေး
လိပ်ရာတွင် သုံးသောဆေးရိုးလုပ်ရန်)
ဆေးရိုးစဉ်းရပါသည်။ ဆေးရိုးစဉ်းရာ
တွင် ဥနွားသားကို အပေါ်ယံအခေါက်ခွာ
ပြီး ပါးပါးလေးတွေဖြစ်အောင် ခုတ်ရပါ
သည်။ ကိုပေါမောင်၏ ဆေးရိုးများမှာ
ပါးပါးလေးဖြစ်သဖြင့် မောင်းဆံနှင့်
ထောင်းရာတွင် လွယ်ကျပြီး မြန်ဆန်လှ
ပါသည်။

အလုပ်အစုံလုပ်သော ကိုပေါ
မောင်က မျက်စိမမြင်ပါတဲ့နှင့် နွားကို
အလဲအလှယ်၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ပါ
သည်။ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူတို့ဦးရီး
သူကြီးအိမ်တွင် ကိုပေါမောင်အား နွား
ကိုလိမ်လည်ပြီး လဲပါသည်ဟု အတိုင်ခံ
ရပါသည်။

စာရေးသူ၏ဖခင်က-

"ဪ - မျက်စိမမြင်တဲ့သူနဲ့ နွား
အလဲအလှယ်လုပ်တာတောင် သူက နွား
သေးသတဲ့လားကွယ်"

ဟု အံ့ဩနေသဖြင့် စာရေးသူ၏
အမေက -

"ကိုလျှာရှည်၊ ကိုယ်ဘာမှမသိဘဲ
နဲ့။ အခု တိုင်တဲ့သူက ပေါမောင်ရဲ့
ယောက္ခမ ကိုစံဗျာတ်တော့၊ ဘယ်သူများ
မှတ်လို့တုံး။ ယောက္ခမက သမက်ကို
တိုင်တာတဲ့နော်"

ဟု ပြောသဖြင့် အကြောင်းခြင်း
ရာကို စာရေးသူတို့ အလွန်သိချင်နေကြ
ပါသည်။

ထိုနေ့ည (၉) နာရီခန့်တွင် ကိုပေါ
မောင် စာရေးသူတို့အိမ် ရောက်လာပါ
သည်။

အစ်မက -

"ညကြီးမင်းကြီး လာလည်ရ
သလား။ လကမရို (လမိုက်ည) နဲ့တော်"

ဟု ပြောလေရာ -
"ဟ- ငါ့မှာ ဘယ်တုံးက လရှိလို့
လ"

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသော်လည်း နွားလိပ်ကို အလွန်သိ
လို့သဖြင့် မေးမြန်းကြရာ -

"သူနွားနဲ့ ငါ့နွား တည့်ချင်းလဲတာ
ပါကွာ။ သူနွားလည်း ထမ်းပိုးကျင့်လို့ရ
ပြီ၊ ငါ့နွားလည်း ထမ်းပိုးကျင့်လို့ရပြီဟ။
အဲဒါ သူက သဘောကျလို့လဲတာကို သူ
လက်ထဲရောက်မှ ငါ့နွားက ညရောက်
ရင် ကိုကိုနဲ့မြည်လို့တဲ့။ နွားယုတ်မမွေး
ကောင်းဘူး။ ငါ့ကို ညစ်လဲတယ်ဆိုပြီး
တရားစွဲတာကွ။ ဒါပဲ"

ဟု ဆိုသဖြင့် အဖေက -

"ဟ- ပေါမောင်ရ မင်းအိမ်နဲ့သူ
အိမ် ဒီလောက်ကပ်နေတာ မင်းလက်
ထဲတုန်းက ဒီနွား ညတိုင်း ကိုကိုနဲ့မြည်
နေရင် သူကြားရမှာပေါ့။ သူက မကြား
ဘူးတဲ့လားဟ။ မင်းကော မကြားဘူး
လားဟ"

ကိုပေါမောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေး
နှင့်-

"ဦးလေးရာ သူက မကြားလို့ မသိ
လို့လဲတာနေမှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်
နွားပဲ သိတာပေါ့ဗျာ။ သိလို့မို့ အဲဒီနွား
ကိုကိုနဲ့မြည်တဲ့အချိန်မှတ်ပြီး တောင်ဝေး
နဲ့ရိုက်ရိုက်ပေးရတာ။ တစ်ည သုံးကြိမ်
မြည်တာဗျ။ ညဦးသန်းခေါင်၊ နံနက် (၂)
နာရီနဲ့ ညောင်ပင်ကျောင်းက ခေါင်း
လောင်းထိုးတဲ့အချိန် (၄) နာရီဆို မြည်
တာပဲဗျ။ အိမ်ရင် မြည်တာမို့ ကျုပ်က
စောင့်စောင့်ပြီး ရိုက်ပေးရသဗျ။ အဲဒါ
ကြောင့် ကျုပ်ယောက္ခမကြီး မသိတာ
ပေါ့ဗျ"

သူကြီးအိမ်မှာတော့ ကိုပေါမောင်
က သူ့အိမ်နဲ့ ယောက္ခမအိမ်က အနီး
လေးပါ။ သူ့အိမ်မှာကတည်းက နွားက
မြည်ရင် ယောက္ခမကြီးတို့လည်း ကြား
ရမှာပါဘာညာနဲ့ လျှောက်လဲလို့ သူကြီး
ကလည်း -

"ဦးစံဗျာတ်ရာ၊ ဟိုခမှာ မျက်စိ
လည်းမကောင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့သမက်လည်း
ဖြစ်နေပြန်၊ လိမ်တာလည်း မဟုတ်တော့
ကျေအေးပါဗျာ"

လို့ ပြောတာနှင့် ပြီးရောဆိုပါစို့။
အလုပ်မျိုးစုံလုပ်တဲ့ ကိုပေါမောင်
က သူ့အိမ်နဲ့ကပ်နေတဲ့ ရွာတံခါးက
ကင်းတံကိုလည်း ကင်းစောင့်ပါသေး
သည်။ သူ့သားဖိုးမောင်ကလည်း ပြော
မကောင်းတော့ သူ့အိမ်အတွက်လည်း

ပြန်ဟန်ငိုဝ်ရောက် မလေးကျားကြီး

အညာဆောင်းရာသီက သတ္တိပြုလျက်ရှိသည်။ အေးချမ်းသည့်ရာသီကို ပိုအေးစေလိုသည့်အလား ရေခဲတမ္ဘာမှ အေးစိမ့်သော မြောက်ပြန်လေသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောင်အထပ်ထပ်ဖြူကာ အိပ်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ပထမ စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇေဝဖြစ်နေမိသည်။ အိပ်မက်မက်နေခြင်းလော ဝေခွဲ၍မရ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ရှိ ကွပ်ပျစ်ကြီးဘက်မှ ဆူညံနေသော အသံတွေကို မသဲမကျွတ်ကြားနေရသည်။ ထိုစဉ်ကာလ (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကူးစက်

မလာမီ) က ကျွန်တော် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်တော်ဇာတိ စကမ္ဘာ့အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရာ နံနက်လင်းသည်နှင့် သူတပည့်ကျောင်းသားကြီးများ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်များ၊ မြို့ပေါ်မှလူကြီးများ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ပထမတွင် မြို့ပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်နေသည့် လူမှုရေးသတင်းများ ပြောကြားဆိုကြပြီးသည်နှင့် အရှေ့တောင်အာရှသို့ ကူးစက်လာပြီဖြစ်သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ သတင်းများကို ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အဖွဲ့အား မြို့သူမြို့သားများက 'လေပါတီ' ဟု

ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့နံနက်ကမူ စင်ကာပူမလေးရှား ဘိုင်စကယ်စစ်ဆင်ရေး၊ ဂျပန်ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ အသေခံပုံပြင်လေယာဉ်ပျံများ၊ ဗြိတိသျှတို့၏ အဏ္ဏဝါခဲတပ်ကြီးဟု သတင်းစာများက တင်စားခေါ်ဝေါ်သော ဝေလမင်းသားသင်္ဘောကြီး စသော မသဲမကျွတ်အသံများကို ကြားနေရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အမြန် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အိမ်နေသို့ထွက်ခဲ့မိသည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ရာ။ ထိုမြင်ကွင်းကို နှစ်ပေါင်း (၇၀) ကျော်ခဲ့သော်လည်း မမေ့နိုင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ပေါ်မှ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ နေမဝင်အင်ပါယာကြီးနှင့် စစ်အင်အားကိုအထင်ကြီးကြသည့် တူတော်ဖခင်၏ မိတ်ဆွေ လူကြီးများ စိတ်မချမ်းမြေ့ပျံ့ရာအမူအရာဖြင့် ဝေလမပြောနိုင်ဖြစ်နေကြလေသည်။ သို့သော် အထက်တန်းကျောင်းသားကြီး ကိုထွက်ကြွယ် (နောင်အခါ တောတွင်ကျဆုံးကပင် အသံကိုမြှင့်၍ ဗြိတိသျှနယ်

သူပဲ ကင်းစောင့်ပါသည်။ အခြားအိမ်များအတွက်ပါ ကင်းစောင့်အငှားစောင့်ပါသေးသည်။ ကင်းတဲက သူ့အိမ်ဝင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွက် လက်နှိပ်မီးမလိုပါ။ တစ်ညသော် ကိုပေါမောင်၏ အငယ်ဆုံးသမီးလေးက ဖျားသဖြင့် ကိုပေါမောင်က ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ချောသိပ်နေရရှာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကင်းလှည့်လာသော စခန်းမှူးနှင့် အဖွဲ့က -

“ကင်းသမား ဘယ်မှာတုံးကွ”

ဟု မေးလိုက်သံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကလေးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် တောင်ငှေးယမ်းကာယမ်းကာ ကင်းတဲဆီသို့ အပြေးလေးသွားရှာပါသည်။

အကြောင်းစုံသိရလေသော် ဤမျက်မမြင်ကိုပေါမောင်အား ကင်းစောင့်တာဝန်မှကင်းလွတ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ စာနာစိတ်ရှိသော ထိုစခန်းမှူးကြီးမှာ မှုံရွာမြို့ အောင်ချမ်းသာရပ်မှ ဦးမောင်မောင်ဝင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါကလည်း ဘုရားပွဲတွင် ဟင်းလုပ်ကြမည့် နွားမတမ်းလေးကို ကိုပေါမောင်၏ အိမ်အနီးတွင် ခေတ္တချည်ထားကြပါသည်။ နွားအနံ့ရသော ကိုပေါမောင်က တုတ်ကလေးယမ်းကာ

ယမ်းကာသွားပြီး နွားမလေးကို ခေါင်းမှ အမြီးတိုင် ပုတ်သပ်ကြည့်ပါသည်။ ဟင်းလုပ်ကြမည့်သူများ ရောက်လာသောအခါ -

“မင်းတို့နွားမတမ်းလေးထက် ငါ့နွားမလေးက အဝသာပါတယ်။ အဲဒါငါ့ကို ငွေ (၄၀၀) လောက်အလိုက်ပေးပြီး လဲချင်လဲကြကွာ”

ဟု ပြောသဖြင့် နွားမများကို လဲကြပါသည်။

ကိုပေါမောင်က (၄၀၀) အလိုက်ရလိုက်သည်ဟု ထင်ကြပါလိမ့်မည်။ ထိုမျှမကပါ။ နွားမလေးတွင် ဇီးကပ်နေကြောင်း နွားကျမ်းကျေသူ ကိုပေါမောင်က သိသဖြင့် သားတင်၍မရသော သူ့နွားမနှင့် လဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနွားမလေးမှ နွားထီးချောချောလေးမွေးလာရာ -

“ပေါမောင်တို့ကတော့ မျက်စိမမြင်လိုသာပေါ့ကွာ။ မျက်စိသာ မြင်လိုက်ရင် ရွာပါ ရောင်းစားမှာကွ”

ဟု ပြောကြပါသည်။

စာရေးသူ၏ မိခင်ဆုံးသောအခါ ကိုပေါမောင်က သားအရင်းပမာ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ငိုရွာပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျွေးအမေပါဗျ။ ဒွေး

လေးထမင်းနဲ့ လူဖြစ်ရတာပါဗျ။ ကျွန်ုပ်ဘယ်သူ့အားကိုးရမှာတုံးဗျ”

ဟု ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ငိုလေရာ လူတို့မျက်ရည်ဝဲကြရပါသည်။

ကိုပေါမောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ သူ့အကြောင်းပြောကြရင်း -

“အဲဒီခေတ်တုန်းက စက်ဘီးလည်း တစ်ရွာလုံးမှ (၃) စီးလောက်သာကွာ။ အဲခေတ်လိုများ တရုတ်ဆိပ်ကယ်တွေပေါ်နေရင် ကိုပေါမောင်မလွယ်ဘူးပေါ့။ တော်သေးတာပေါ့ အသေစောသွားလို့”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေစာရေးသူ၏ အစီကီက -

“မင်းတို့က ကိုပေါမောင်နဲ့ မသေဘူးသေးလို့ ပြောနေတာပါကွာ။ ဒီခေတ်အထိ ကိုပေါမောင်ရှိနေရင် ဆိတ်တုတ်ကလေးထောက်ထောက်ပြီး ထားကာယမ်းကာနဲ့သွားမနေဘဲ ဆိုင်ထဲကယ်ရီလိုက်ချင်တောင်လိုက်နေမှာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ လူမစွမ်းသော်လည်း ပါးနပ်လေလား၊ နတ်မလို့လေး။

ဝေ စည် (ခေတ္တ)

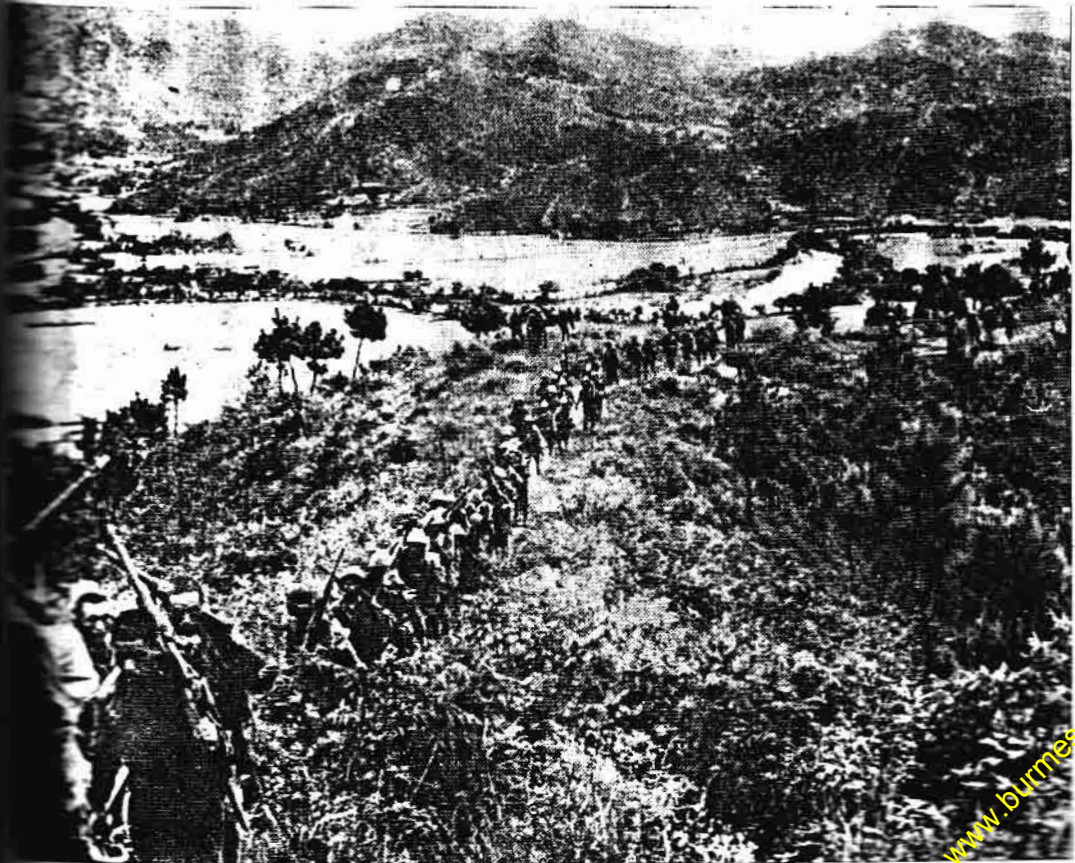

အားအကီးရဆုံး မဟာတိုက်
 ကြီးနှစ်စင်းဖြစ်သော ဝေလမင်း
 နှင့် ဝိပ(လ်)(စ်)တို့အား မလေးရှား
 ဆွယ် ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင်
 နှစ်ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ အသေခံ
 သာဠာဥပျံက ပစ်ခတ်နှစ်မြုပ်လိုက်
 သည်တင်းပြောနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။
 ကျွန်တော်မှာ မိမိနားကိုပင်မယုံ
 ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလား။ ယုံတမ်း
 ခေတ်ဂေဇက်လား။ သံမဏိကျောင်း
 တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုထွန်းကြွယ်
 ငြိတိသူနယ်ချဲ့သမားအား ခါးခါး
 မန်းတီးသူဖြစ်၍ ကောလာဟလ
 တင်းကို ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ပြောဆို
 သလော။
 မှန်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက
 ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ငြိတိသူပါဝါဒ
 နှင့် ရှေးဌာန (သတင်းနှင့် ပြန်ကြား
 ဌာန) မှ ထုတ်ဝေသော ကမ္ဘာ့ရုပ်စုံ
 နယ် ရွှေပြည်တော်သစ်သတင်းစာ
 မှ ပြန်ဝေသည်) နှင့် ကျွန်တော်တို့
 နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာ
 တွင် ဤငြိတိသူဘုရင့်ရေတပ်
 မှ တိုက်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းမှာ
 အမိဆုံး မဟာတိုက်သင်္ဘောကြီး
 ဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်လက်မ
 ပြောက်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားပြီး
 သည်အခါမျှ မနစ်မြုပ်နိုင်ဟု ကြွေး

ကြော်ထားပြီး အရှေ့တောင်အာရှရှိ
 ငြိတိသူနှင့် မဟာမိတ်တို့၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံ
 များကို ကာကွယ်ရန်စေလွှတ်ထားသော
 မဟာတိုက်သင်္ဘောများ ဖြစ်သည်ဟု
 ဟိတ်ကြီးနေ၏။ ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်
 တော်သည် အလယ်တန်းကျောင်းသား
 တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြောင်းလဲနေ
 သော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ စစ်
 ရေးအခြေအနေကို သေသေချာချာမသိ
 နားမလည်။ ခွေလိုမိုက်ကစားနေသည့်
 အချိန်သာ ဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်သို့ ရောက်
 သည်နှင့် ကျွန်တော်ဖခင်၏ တပည့်
 ပထမကမ္ဘာ့စစ်ပြန် ယစ်မျိုးရာဇဝတ်အုပ်
 (ဒုလုံခြုံရေးမှူး) ဦးဘမြိုင်ကို တွေ့ရ
 သည်။ ဦးဘမြိုင်မှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
 သတ္တမတန်းအောင်မြင်ပြီး ပထမကမ္ဘာ
 စစ်ပြန်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့
 မြို့ကလေး၏ မျက်စိနားကြီးသူ ယုံကြည်
 စိတ်ချရသူဟု ယူဆထားသည်။ ကမ္ဘာ့
 ငတ်သုတအတော်အသင့်ကြွယ်ဝသူဟု
 ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားလူငယ်များက
 ယူဆထားသည်။ ငြိတိသူအစိုးရကို
 အထင်ကြီးသူဖြစ်ရကား ကျောင်းသား
 ကြီးများကမူ ဦးဘမြိုင်ကို အင်္ဂလိပ်အလို
 တော်ရိဟု ဆိုကြ၏။
 သူ့မျက်နှာမှာ အိုကျ၍ ညှိုးငယ်
 နေသဖြင့် ကျွန်တော်က -

“ဦးလေး ကိုဘမြိုင်၊ ဘာတွေဖြစ်
 နေတာလဲဗျ”
 ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်မိသည်
 နှင့် -
 “ဟေ-မင်းမသိဘူးလား။ ငြိတိသူ
 ဘုရင့်ရဲ့ အရှေ့အာရှရေတပ်မတော်က
 ဝေလမင်းသား တိုက်သင်္ဘောကြီးနဲ့
 ဝိပ(လ်)(စ်)တိုက်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းကို
 ဂျပန်လေတပ်က လေယာဉ်ပျံတွေက
 နှစ်မြုပ်လိုက်ပြီတဲ့ကွာ”
 ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွား
 တော့သည်။
 မှန်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက
 နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးအခြေအနေအရပ်ရပ်
 မှာ အလျင်အမြန်ပြောင်းလဲနေသည်ဟု
 ဆိုရပေတော့မည်။ ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ
 ၇ ရက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
 ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်ဘုရင့်လေတပ်
 မတော်မှ လေယာဉ်များသည် စစ်ကြေ
 ညာခြင်းမရှိဘဲ အလစ်ဝင်ရောက်ဝင်ကြ
 တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စု၏ ပစိဖိရိတ်ကြီးမှာ အကြီး
 အကျယ်ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ထိုနေ့သန်းခေါင်
 ကျော်တွင် ငြိတိသူပိုင် မလေးရှားပြည်
 နယ်နှင့်ယိုးဒယား(ထိုင်း)နယ်စပ် စင်ကာ
 ပူခံတပ်ကြီးမှ မိုင် (၄၀၀) ကွာဝေးသော
 ဆင်ဂိုရာကမ်းဆွယ်ကို ဂျပန်ဘုရင့်တပ်
 မတော်မှ ဝိုက်ချုပ်ကြီး ရာမရှီတာ ခေါင်း

ဆောင်သော ဂျပန်တပ်များက ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ တွင်မူ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်မှ တိုက်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်း နှစ်မြှုပ်ပစ်ခြင်းခံရတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရာမာရီတာအကြောင်းကို ယိုးဒယား(ထိုင်း)နိုင်ငံမှ ထုတ်လွှင့်နေသော ဂျပန်ဘုရင်အသံလွှင့်ဌာနမှ ဒေါ်သီ၏အသံလွှင့်ချက်များတွင် နေ့စဉ် ပါဝင်လျက်ရှိရကား ကျွန်တော်တို့သည် နားမဆုံအောင်ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်၍ သူ့အား သိနေကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမာရီတာ မှာ နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်တွင် မလေးရှားကျားကြီး ဟု ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အရှေ့တောင်အာရှသို့ ကူးစက်မလာခင် တစ်နှစ်ခန့်ကပင် စင်ကာပူရှိ ဗြိတိသျှတို့၏ မည်သည့်ရန်သူမျှ မထိုးဖောက်နိုင်သော ခံတပ်ကြီးဟု ကြွေးကြော်ထားသည့် ရေတပ်ခံတပ်စခန်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ပါက ဟောင်ကောင်၊ ဖိလိပိုင်နှင့် ဒပ်(ချ်)အမျိုးသားပိုင်အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစု (ယခု အင်ဒိုနီးရှား) တို့မှာ သိမ်းပိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားမည်သာမက ဗြိတိသျှတို့၏ နေမဝင်အင်ပါယာကြီးတွင် အဖိုးတန်ဆုံးရတနာကိုလိုနီများဟု သမိုင်းဆရာများက ကင်ပွန်းတပ်ထားသော အိန္ဒိယတိုက်ငယ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့အား သိမ်းပိုက်ရန် လမ်းပွင့်သွားမည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ စင်ကာပူခံတပ်ကို အလစ်ရုတ်တရက်သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးတာဝန်ကို ပေးအပ်ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်မှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်များက စနစ်တကျ စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့ကြရာ မန်ချူးရီးယားစစ်မျက်နှာတွင် ဟိုးဟိုးကျော်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရာမာရီတာကို တွေ့ကြသည်။

စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက်သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမာရီတာ ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်ဘုရင်တပ်သားများသည် ဟိုင်နန်ကျွန်းတွင် လပေါင်းများစွာ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်အာဏာပိုင်များကမူ မည်းမှောင်နေသော သစ်တောအုပ်များ၊ သွားလာရန် ခက်ခဲသော ဝါးတောများ၊ လျှိုမြောင်များ၊ ရွှံ့နွံဖုံးလွှမ်းနေသောစိမ့်မြေနှင့် ခိုက်တောများကို ဂျပန်တို့ မည်သည့်နည်းဖြင့်မျှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်

မည်မဟုတ်ဟုယူဆထားသည်။ သို့သော် ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမာရီတာ သို့မဟုတ် မလေးကျားကြီး ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်သည် မလေးရှားကမ်းခြေတက်စစ်ဆင်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုစဉ်ကာလက ဗြိတိသျှတပ်မတော်သည် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမာရီတာ ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်တပ်မတော်ထက် အင်အားကြီးမား၍ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော တပ်မတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တောတွင်းတိုက်ပွဲတွင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားပြီး သတ္တိပြောင်

မြောက်သော ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်သားများကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ခဲ့တော့၏။ ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမာရီတာမှာ မလေးရှားကျားကြီးဟု လူသိများခဲ့သည်။ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း စင်ကာပူခံတပ်ကြီးအား တာဝန်ယူထားရသော ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါစီဗဲ(လ်) နှင့် ဗြိတိသျှဘုရင်တပ်မတော်မှ တပ်သားပေါင်းတစ်သိန်းနီးပါးတို့မှ မလေးရှားကျားကြီးထံ လက်နက်မာခဲ့ကြရတော့၏။

ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်နှင့် မြန်မာမျိုးချစ်တပ်မတော်များ မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံကို ကာကွယ်မိ

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားအဖို့ ပထမဗမာ ဝိဇိတ်တပ်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော တပ်တစ်တပ်နှင့် အမှတ် (၁၇) အိန္ဒိယ ဝိဇိတ်တပ်တစ်တပ်သာရှိပြီး အရာရှိ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သား (၁၂၀၀၀) ခန့်သာရှိသည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ ထိုတပ်များသည် စစ်လက်နက် ဖွဲ့ည်းတောင့်တောင့်တင်းတင်းမရှိသည်သာမက မြန်မာနိုင်ငံ တောတောင်ထူထပ်သောဒေသတွင် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် နေရာတကျ လေ့ကျင့်ထားခြင်း မရှိ။ လေယာဉ်ပျံများနှင့်လေကြောင်းရန်ကာကွယ်မည့် အမြောက်တပ်နှင့် သံချပ်ကာကား နည်းပါး၏။ ဘုရားကယ်ရီယာအဟောင်း အချို့သာရှိသည်ဟု သိရ၏။

သို့သော် ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ ထုတ်နိုင်သည့် တရုတ်-မြန်မာလမ်းမကြီး အတိုင်းပို့ဆောင်ပေးနေသော စစ်အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ရိက္ခာနှင့်လောင်စာဆီများ၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် အကူအညီပေးနေမှုကို ကာကွယ်ရန် အမေရိကန်အပျော်တမ်းလေတပ်တပ်ဖွဲ့နှင့် တရုတ်တပ်မကြီးအမှတ်(၅) အမှတ် (၆) တို့အား တရုတ်အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှိတ်က မြန်မာနိုင်ငံသို့ပို့ပေးခဲ့၏။ ဤသို့ပေးပို့ခြင်းကိုလည်း ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှစစ်သေနာပတိ ဝေဗယ်(လ်) သဘောတူခဲ့သည်။ သို့သော် တရုတ်တပ်မတော်ကြီးများတွင် လက်နက်ပစ္စည်း ဖြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိခဲ့။ စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်း လေ့ကျင့်ထားခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကလည်း ထပ်မံမြန်လွန်းသည်ဟုဆိုရပေတော့မည်။ ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်သည် မြန်မာမျိုးစစ်တပ်မတော်၏အကူအညီနှင့် မြန်မာနိုင်ငံနယ်နိမိတ်အစွန်းဖြစ်သော ဝိတိုရိယ အင်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်

သာမက အလုံးအရင်းနှင့် ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ရန် စစ်ကူများ ဆက်လက် ပေးပို့ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့တော်အား သိမ်းယူနိုင်ရန် အားထုတ်လုံးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်ဘုရင့်လေတပ်မတော်ကလည်း ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင် စသောမြို့ကြီးများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်၍ ခြေလျင်တပ်များကလည်း ဥရောပတိုက်တွင်း နာဇီဂျပန်များ ကျင့်သုံးနေသည့် လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးနည်းဖြင့် အလုံးအရင်းနှင့် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ဂျပန်တို့၏ စစ်ဆင်နည်းမှာ စစ်ဦးကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဇွတ်အတင်းအား ကုန်သွန်းပြီး တွေ့မရှောင်အကုန်လုံး၍ ဝင်တိုက်သောနည်း ဖြစ်၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမရှီတာသည် ဗြိတိသျှတို့၏စင်ကာပူစစ်တပ်ကို သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ပြီး ဤစစ်ဆင်နည်းကို ဗြိတိသျှတို့၏ အမှတ်(၁၇)တပ်မသည် မော်လမြိုင်ခွင်တွင်လှလှကြီးခံရပြီး စစ်တောင်းတံတားအား ဂျပန်တပ်များ မသိမ်းပိုက်နိုင်မီ ဗြိတိသျှတို့က ဖောက်ခွဲခဲ့ကြရာ စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ကျန်ရစ်သော ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် အိန္ဒိယတပ်သားများမှာ မိမိတို့ကြမ္မာကို မိမိတို့ဖန်တီးခဲ့ရတော့၏။ ထိုစစ်တောင်းတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ ဗြိတိသျှတို့၏ အမှတ် (၁၇) တပ်မမှာ အရာရှိအရာခံ၊ အကြပ်တပ်သား (၃၅၀၀) ခန့်သာ ကျန်ရစ်၍ အမြောက်ကြီးများ၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ စစ်ရိက္ခာများ၊ စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်များလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော တပ်သားများကို ပြန်လည်စုရုံး၍ ရန်ကုန်မြို့မှ (၅၄) မိုင်ကွာဝေး

သော ပဲခူးမြို့မှနေ၍ ခုခံကာကွယ်ရန်ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။ ပဲခူးမြို့သည် မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းပေါ်တွင်ရှိနေပြီး ခံစစ်ပြုရန်အခြေအနေပေးခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် အမြောက်တပ်များ၊ တပ်ကူရောက်လာသည့်သံချပ်ကာတပ်များနှင့် ပဲခူးခွင်မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံကာကွယ်ခဲ့ရာ ဂျပန်တပ်များ အကျအဆုံးများခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့သည် ပဲခူးမြို့မြောက်ဘက် ဘုရားကြီးရွာနှင့် ပျဉ်ပုံကြီးရွာကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းကိုသာမက ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းကိုပါ ဖြတ်တောက်ရန် ဇွတ်တိုက်ခဲ့ကြ၏။

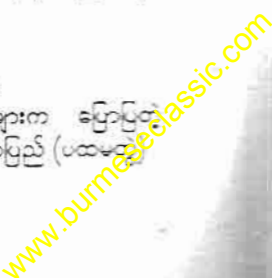
၁၉၄၂ ခု၊ မတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် မှ ဂျပန်တပ်များသည် ပဲခူးမြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပဲခူးတိုက်ပွဲသည် ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်၏ မြန်မာပြည်သိမ်းပိုက်ပွဲတွင် အထူးအရေးပါအရာရောက်သောတိုက်ပွဲကြီးဖြစ်လေရာ ထိုစဉ်က မလေးရှားတိုက်ပွဲ၊ စင်ကာပူတိုက်ပွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတိုက်ပွဲများတွင် လည်းကောင်း ကွပ်ကဲရသော မလေးကျားကြီးဟု သတင်းကြီးနေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရာမရှီတာသည် သူ့စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ပဲခူးမြို့သို့ ရုတ်တရက် လာရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာမရှီတာ ပဲခူးသို့ လာရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည့် သတင်းကို ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်အသံလွှင့်ဌာနမှ ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့သည်သာမက ဂျပန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများတွင် ဓာတ်ပုံနှင့်ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း စစ်ပြီးခေတ် ထုတ်ဝေသော ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိများတွင်မူ ဖော်ပြခြင်းမပြုခဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှ စာရေးဆရာကြီး လူထူးဦးလှ ရေးသားပြုစုသော 'သတင်းစာများက ပြောပြတဲ့ စစ်တွင်းဗမာပြည်' ပထမတွဲတွင်မူ ယင်းသတင်းကို ဓာတ်ပုံသာမကအထောက်အထားများဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပါကြောင်း။

လှဦး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ Yamashita
- ၂။ သတင်းစာများက ပြောပြတဲ့ စစ်တွင်းဗမာပြည် (ပထမတွဲ)

‘ချက္ကရစွမ်းအင်နှင့်ရောဂါကုထုံး’ ဆိုတာ လေးနက်နားစိမ်းတဲ့ ပညာရပ် ဖြစ်လို့ အခြေခံကစပြီး ရေးရမှာဖြစ် တယ်။ ပြီးမှ လက်တွေ့ကုသပုံကို ရေးမှ ပြည့်စုံမှာဖြစ်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀) ကျော်ကို နက္ခတ်ပညာအရ ကလိယုဂ် သို့မဟုတ် အမှောင်ခေတ်လို့ ခေါ်ပါ တယ်။ ဉာဏ်အမှောင်ကျနေတဲ့အချိန် သမယကြီးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီနှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀) အတွင်းမှာ စိတ်ကျင့်စဉ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ်ဟာ ချက္ကရနွိုးတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ချက္ကရနွိုးရတဲ့နောက်ဆုံးရည်ရွယ် ချက်က ချက္ကရအတွင်းမှာ ကိန်းအောင်း နေတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီ နွိုးကြားထွက်ပေါ်လာ စေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီမနိုးခင် ချက္ကရတွေကို ကြိုတင်နွိုးရတာဟာ

ကုဏ္ဍလိနီ ထွက်ပေါ်လာရင် လမ်း ကြောင်း ဖြောင့်ဖြူးသွားဖို့အတွက် ဖြစ်ပါ တယ်။ ကုဏ္ဍလိနီ လုံးဝမထွက်သေး သည့်တိုင်အောင် ချက္ကရတွေ နွိုးကြား လာရင် ချက္ကရတွေရဲ့စွမ်းအင်တန်ခိုးကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီဟာ ချက္ကရ တွေဆီဝင်ရောက်လာမှ ချက္ကရတွေရဲ့ စွမ်းအင်တန်ခိုးတွေကို အပြည့်အဝရရှိ မှာ ဖြစ်တယ်။

ကုဏ္ဍလိနီမနိုးခင် ချက္ကရတွေကို စတင်နွိုးတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို ရှေးခေတ်က တည်းက ကျင့်ကြံခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို ချက္ကရတွေကိုနွိုးတဲ့အခါ နည်း (၂) မျိုးရှိ တယ်။ ဇောတိမယ်ဆိုတဲ့အဗျတ္တအလင်း နွိုးနွိုးတဲ့နည်းနဲ့ မန္တရမယ်ဆိုတဲ့ မန္တန်ရွတ် ပြီးနွိုးတဲ့နည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနွိုးတဲ့နည်း (၂) မျိုးဟာ ရှေးခေတ်က ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ သမားရိုးကျနည်းပါပဲ။ နှောင်းခေတ်မှာ လည်း ဒီနွိုးနည်း (၂) မျိုးကိုပဲ တန်ဆာ ဆင်ပြီး ရေးသားခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။

တကယ်တမ်းကျင့်တဲ့အခါမှာ ဒီနွိုးနည်း တွေဟာ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်(၁၀၀)အတွင်းမှာ ကုဏ္ဍလိနီ နွိုးကြားသူ အလွန်ရှားပါးသွားတယ်။ မရှိသလောက်ပါဘဲ။ ကုဏ္ဍလိနီတန်ခိုး သိဖို့တွေရတယ်ဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီလိုဖြစ် သွားတယ်။

ခေတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ကလိ ယုဂ်ဆိုတဲ့ အမှောင်ခေတ်ကြီး ကုန်ဆုံး ပြီး ရွှေခေတ်လို့ခေါ်တဲ့ သစ္စာယုဂ်ခေတ် ရောက်လာတယ်။ ဒီခေတ်မှာ နှစ်တွေ သိန်းချီကြာမှာပါ။ ကမ္ဘာအပါအဝင် နေ စကြဝဠာဟာလည်း မိန့်ရာသီမှာ နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော် နေလာရာက ကုန်ရာသီ ထဲကို ကူးပြောင်းလာတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာသမယဆိုတဲ့ခေတ်ကြီး ပြောင်းလဲ သွားတာပါ တွေ့နေရတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မကြုံဘူးတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ တွေ့ကြုံရ တယ်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ တစ်ခါမှ

မောင်ကျောက်တိုင်

ချက္ကရစွမ်းအင်နှင့်ရောဂါကုထုံး

ရောက်ဘူးတဲ့ အာကာသရောင်ခြည်
နက္ခတ်ရောင်ခြည်တွေ ကမ္ဘာပေါ်
ဘုရောက်လာတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ရောင်
ခြည်ဓာတ်တွေ ဝန်းရံနေလို့ ကမ္ဘာမြေရဲ့
သဘာဝကြီးတစ်ခုလုံး အပြောင်းအလဲ
ကြီး တွေနေရတာ ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်
မှာရှိတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ရုပ်နာမ်သဘာဝ
တွေဟာလည်း မကြုံဘူးအောင် ပြောင်း
လဲသွားတယ်။

ဒါကြောင့် ကုဏ္ဍလိနီနဲ့ ချက္ကရန်း
တို့ ကျင့်စဉ်တွေလည်း ပြောင်းလဲသွား
တယ်။ သမားရိုးကျကျင့်စဉ်တွေဟာ
မပြည့်မဖြည်း ခေတ်တိမ်သွားပြီး ကုမ်
ရာသီနဲ့ လိုက်လျောတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေဟာ
ဆင်စတစ်စပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဒီလို
ကျင့်စဉ်သစ်တွေနဲ့ အောင်မြင်သွားတဲ့သူ
တွေဖြစ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဝါဒီတွေရဲ့ ချက္ကရ
နည်းကို ဖော်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ်သစ်ဝါဒီတွေရဲ့ ချက္ကရန်း
နည်းဟာ လွယ်လှချေကလားဆိုပြီး
ဆဲသယဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒီတော့
ထက်တွေ စမ်းသပ်ကြည့်ရင် အကောင်း
ဆုံးပါပဲ။ ခေတ်သစ်ဝါဒီတွေက ကုမ်
ရာသီနဲ့ စွမ်းအင်ကြောင့် ကုဏ္ဍလိနီနဲ့
ချက္ကရတွေ ကြွလာနေတယ်။ အရင်ဘဝ
ပရိမိအရ အချို့လူတွေမှာ ချက္ကရ
တွေ စတင်နိုးကြားလာတယ်။ ပရိမိ
အတော်အသင့်ကောင်းသူတွေကတော့
ချက္ကရတွေ အလွန်နိုးကြားလာတယ်။
အချို့ဆိုရင် ချက္ကရတွေသာမက ကုဏ္ဍ
လိနီနိုးကြားလာတယ်။

ဒါကြောင့် ရှေးခေတ်ကလို ချက္ကရ
နဲ့ ကုဏ္ဍလိနီကို နှိုးစရာမလိုတော့ဘူး။
ချက္ကရနိုးတဲ့ကျင့်စဉ်တွေအစား ချက္ကရ
အားကောင်းအောင် ပြုပြင်ထိန်း
သိမ်းပေးဖို့ပဲလိုတယ်။ ဒါကြောင့် ချက္ကရ
တွေကို အားကောင်းလာအောင်၊ ချက္ကရ
တွေခင်းဆက်သွယ်တဲ့ နဒီစီးကြောင်း
တွေကို သွက်လက် ပြောပြအောင်
လုပ်တဲ့ကျင့်စဉ်တွေကိုသာ ကျင့်ကြံကြ
တယ်။

ဒီလို ဘဝဟောင်းက ပါလာတဲ့
မိမိခင်အချို့ဟာ ကုဏ္ဍလိနီတွေအလို
နိုးကြားလာပြီး ကုဏ္ဍလိနီစွမ်းအင်
လွှဲထွက်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
ကုဏ္ဍလိနီတွေ အလိုလိုနိုးကြားထွက်
လာတယ် ဆိုတာဟာ ကုဏ္ဍလိနီ
အကြောင်းမှာရှိတဲ့ ချက္ကရတွေနိုးကြား
လာတာ ဖြစ်နိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ချက္ကရတွေလည်း ကုမ်ရာသီ

စွမ်းအင်ကြောင့် အလိုလိုနိုးကြားနေပါ
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပဓာနချက္ကရကြီး
(၇) ခုနဲ့ အခြားအရံချက္ကရစုစုပေါင်း
(၄၉) ခု တစ်ပြိုင်နက် နိုးကြားမှသာ
ချက္ကရနိုးကြားတာ ဖြစ်တယ်။

ချက္ကရ (၄၉) ခုဟာ အားလုံး
အညီအညွတ်နိုးကြားဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ဘူး။ တချို့ချက္ကရတွေက နှေးနေတယ်။
တချို့ချက္ကရတွေက ပိတ်ဆို့နေတယ်။
တချို့ချက္ကရတွေအားလုံး တညီတညွတ်
တည်းနိုးကြားလည်ပတ်အောင်နဲ့ ချက္ကရ
တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ချိတ်ဆက်မိပြီး ချက္ကရ
စနစ်ကြီးတစ်ခုလုံး သဟဇာတညီညွတ်
အောင်သာ ကျင့်ဖို့လိုတယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်။

ပဓာနချက္ကရကြီး(၇)ခုဟာ ကျော
မြောင်ရိုးတစ်လျှောက်မှာတည်ရှိပါတယ်။
အောက်ခြေချက္ကရခေါ် မူလဒြချက္ကရ
ဟာ မြီးညောင်းရိုးစွန်း စအိုဝအနီးမှာ
ရှိတယ်။ ဒီချက္ကရမှာ ကုဏ္ဍလိနီကိုနိုးဝပ်
နေလို့ ကုဏ္ဍလိနီနိုးကြားလာရင် ဒီနေရာ
ကနေပြီး အထက်ကျောမြောင်ရိုးတစ်
လျှောက်ရှိ ချက္ကရတွေဆီကို နဒီစီးကြောင်း
အလိုက်တက်သွားမှာဖြစ်တယ်။ ဒီချက္ကရ
ဟာ ကုဏ္ဍလိနီရဲ့နေလို့ ဒီချက္ကရကို တိုက်
ရိုက်မနှိုးရပါဘူး။ ရှေးခေတ်ကတည်းက
ဒီချက္ကရကို တိုက်ရိုက်နှိုးတာမဟုတ်ဘဲ
အခြားချက္ကရတွေကိုသာ နှိုးတာဖြစ်
တယ်။

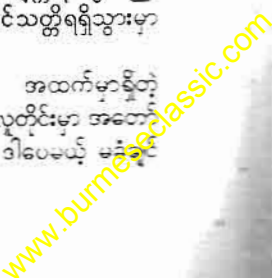
ခုခေတ်မှာ ဒီချက္ကရနိုးကြားနေလို့
ကုဏ္ဍလိနီ အလိုလိုလျှံထွက်နေသူတွေ
ပေါ်ပေါက်နေပါပြီ။ ကျန်သူများမှာလည်း
အနည်းနဲ့အများ ဒီ ချက္ကရနိုးကြားနေလို့
နှိုးစရာမလိုတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီချက္ကရ
ကို ပိတ်ဆို့အားနည်းစေတဲ့အချက်တွေ
အချက်တွေကိုတော့ ရှောင်ကြဉ်ရမှာဖြစ်
ပါတယ်။ ဒီမူလဒြအောက်ခြေချက္ကရကို
ပိတ်ဆို့စေတာကတော့ ကြောက်ရွံ့စိတ်
ပဲ ဖြစ်တယ်။ သာမန်စိုးရိမ်စိတ်ထက်ပိုတဲ့
အကြောက်လွန်မှုဟာ ဒီချက္ကရကို ပိတ်
ဆို့စေလို့ ကြောက်ရွံ့စိတ်မဝင်အောင်၊
ကြောက်စိတ်မဖြစ်အောင်ထိန်းရမှာဖြစ်
တယ်။ စားဝတ်နေရေး အရေးကြီး(၃)ပါး
ဆိုတဲ့ ပရိယေသနဂ္ဂဗျေဇေမှာ အခက်
အခဲတွေ၊ အတိုက်အခံတွေ၊ ပြဿနာ
တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငနစဉ်တွေနေရ
တယ်။ ဆင်းရဲမှာကြောက်တယ်။ အခက်
အခဲတွေမှာ ကြောက်တယ်။ မအောင်
မြင်မှာ၊ ကျရှုံးမှာ ကြောက်တယ်။ ရောဂါ
ဝေဒနာတွေ ခံစားရမှာ ကြောက်တယ်
စတဲ့ အကြောက်မျိုးစုံပါပဲ။ အဲဒီလို

အကြောက်မျိုးစုံတွေဟာ အစိုင်အခဲဖြစ်
လာရင် ချက္ကရကို ပိတ်ဆို့စေပါတယ်။

အကြောက်တရားကို ပယ်လုန့်ဖို့
ကျင့်စဉ်ကတော့ တရားနဲ့အညီသဘော
ထားတတ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ မည်သူမပြု မိမိမူ
ဆိတဲ့ကံတရားကို နှလုံးသားက ယုံကြည်
နေဖို့ ကျင့်ရမှာဖြစ်တယ်။ ကံကိုယုံပါ
တယ်လို့ ပါးစပ်ပြောပေမယ့် တတယ်
တမ်း မယုံကြည်ကြဘူး။ ကံကို ယုံကြည်
လိုက်ရင် မိမိက မကောင်းခဲ့လို့ အတိုက်
အခံတွေအဖျက်အဆီးတွေတွေ့ရတာကို
တကယ် ယုံကြည်လာရင် အကြောက်
တရားတဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားမှာဖြစ်
ပါတယ်။ ဒီကျင့်စဉ်ဟာ လွယ်မလို့လို့နဲ့
ခက်တာတွေ့ရတယ်။ ပုတီးဘယ်နှပတ်
စိပ်၊ မန္တန်ဘယ်နှခေါက်ရွတ်ဆိုတာကို
လုပ်နိုင်ကြပေမယ့် ကံကိုတကယ်ယုံကြည်
ဖို့ ခက်တာတွေ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးကျင့်ရင်တော့ အောင်
မြင်မှာမလွဲပါဘူးဆိုတာ လက်တွေ့မြင်
ရပါတယ်။

နောက်ချက္ကရတစ်ခုကတော့ ဆီးခံ
ရို လိုင်ချက္ကရပဲ ဖြစ်တယ်။ ရှေးအခေါ်
ဆွာဒိသနဖြစ်တယ်။ ဒီချက္ကရဟာ လူ
သားတွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ ချက္ကရ
ဖြစ်လို့ သဘာဝအားဖြင့် နိုးကြားပြီး ဖြစ်
တယ်။ ဒီထက်နိုးကြားရင် အန္တရာယ်ဖြစ်
နိုင်တယ်။ ဒီချက္ကရက အပိတ်အဆို့
လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုအပိတ်အဆို့
မဖြစ်အောင် တစ်ကိုယ်လုံးဆန့်ထုတ်တဲ့
လှုပ်ရှားမှုကိုကျင့်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ အပျင်း
ဆန့်သလို မြေ၊ လက်တွေ့ပါ ဆန့်ထုတ်
တဲ့ကျင့်စဉ်ဖြစ်တယ်။ ထိုက်ချိုသိုင်းကွက်
လို လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အပိတ်အဆို့တွေ
ကို ပွင့်စေတယ်။ သမထသိုင်းသမားတွေ
ထိုက်ချိုကျင့်တာဟာ ဒီချက္ကရအား
ကောင်းဖို့အတွက်လည်း ပါဝင်တယ်။
လိုင်ချက္ကရဟာ အထက်ရှိ လည်မျိုချက္က
နဲ့ဆက်နေတယ်။ ဒီချက္ကရရဲ့စွမ်းအင်တွေ
ကို လည်မျိုချက္ကရဆီကို အားကူးအား
ပြောင်းနည်းနဲ့ ပို့ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီ
ချက္ကရအထက်ရှိ ချက်တိုင်ချက္ကရဆီကို
လည်း ပို့ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနည်း
လမ်းအတိုင်းကျင့်ရင် လိုင်စိတ်တွေလွန်
ကဲမှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပေးရာကျတယ်။
လိုအပ်နေတဲ့ အခြားချက္ကရတွေလည်း
ဒီချက္ကရရဲ့ စွမ်းအင်သတ္တိရရှိသွားမှာ
ဖြစ်တယ်။

လိုင်ချက္ကရရဲ့ အထက်မှာရှိတဲ့
ချက်တိုင်ချက္ကရဟာ လူတိုင်းမှာ အတော်
နိုးကြားနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မခံနိုင်

အထက်လှန်အောက်လှော့ ခတ်သဘော

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

မိုးကုတ်မှာ ကျွန်တော့်ခယ်မ မဂျမ်းဘုံဆိုတာရှိတယ်။ သူက နှုတ်အာ ကြမ်းပေမယ့် စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်ဖြူစင် ဖြောင့်မတ်တယ်။ သူ့ယောက်ျား စိုင်းခမ်း ယုံကျတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ သဘော ကောင်းသလားမမေးနဲ့။ အလွန်သိမ်မွေ့ တဲ့ကောင်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးက တကယ့် ဆန္ဒကျင့်ဘက်ပါ။ တစ်ဦးက ကြမ်းကြမ်း၊ တစ်ဦးက နုနုပါ။ သူတို့မှာ သားလေးနှစ် ယောက်ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်အောက် ထပ်မှာနေကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ကျောက် မျက်တူးဖော်ရာ ကျောက်ဖျာရွာက ပြန် ရောက်နေခိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ် အောက်က မဂျမ်းဘုံရဲ့အသံကို ဆူဆူ ညည်းညည်းနေရပါတယ်။ ဘာပါလိမ့်ဆို ပြီး နားစွင့်နေတော့ မဂျမ်းဘုံ အထက် လှန် အောက်လှော့ခေါ် အော့အန်ဝမ်း ကျဖြစ်နေတာကို သိရပါတယ်။

“စိုင်းခမ်းယုံ ငါမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဝမ်းလျှောလည်းမရပ်ဘူး၊ အန်တာလည်း မရပ်သေးဘူး။ ငါ့ကိုဆေးရုံပို့ပါတော့၊ ကြာရင် ငါသေလိမ့်မယ်”

လို့ နှမ်းလျှာသံ၊ ဒေါသသံနဲ့ ပြော နေပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး အခြေအနေကို ကြည့်တော့ မဂျမ်းဘုံဟာ မြောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်ကနေ အန်နေပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို သားလေးတွေဖြစ်တဲ့ တွတ်တီးနဲ့ တွတ်တာတို့ကလည်း မျက် နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြပါတယ်။ စိုင်းခမ်းယုံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံး ကြုံးပါ။

“ဟေ့-စိုင်းခမ်းယုံ၊ ဒါမျိုး ငါလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်ကွာ။ ဆေးရုံအမြန်ပို့မှ တော် ရဲ့ကျတော့”

“ရပါတယ် ကိုကျော်စိုး။ ဒါမျိုးက အလွယ်လေးပါ။ သူ့ဘယ်လောက်အော်

နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်နေတာပါ”

“စိုင်းခမ်းယုံရာ၊ မင်းကတော့ တကယ်ပါပဲ။ မင်းဒီလိုနေလေအော်လေ နေမှာပေါ့ကွ”

လို့ တိုးတိုးပြောရပါတယ်။

မဂျမ်းဘုံ အအန်ရပ်ပြီး အိမ်သာ ဆီပြေးပြန်ပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း မကြားဝံ့မနာသာတဖျစ်တောက်တောက် နဲ့ပါ။ မဂျမ်းဘုံဟာ အကောင်တောင့်ပြီး အလုံးအစည်ကြီးလို့သာ ဒီမျှတောင့်ခံ နိုင်တာပါ။ အိမ်သာက ပြန်ထွက်လာ တော့ -

“စိုးခမ်းယုံ၊ နင်က နောက်မိန်းမ မြင်ထားလို့ ငါ့ကိုသေစေချင်တာမဟုတ် လား။ ငါ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးပါဆို”

လို့ နှမ်းလှူစွာ မြည်တွန်တောက် တီး ပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ စိုင်းခမ်းယုံ က တဟဲဟဲရယ်နေပြီး -

“နင်ဘယ်လောက်အော်နိုင်မလဲ

စိတ်တွေကြောင့် ချက်တိုင်ချက်ရဟာ ပိတ်ဆိုနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မခံချင် စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်တဲ့အကျင့်ကို မွေး ရမယ်။ စိတ်အားသိမ်ငယ်သူတွေနဲ့ဘဝင် မြင့်သူတွေဟာ ထစ်ခနဲဆိုရင် မခံချင် စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ မခံချင် စိတ်တွေဟာ ကြာလာရင် အာရုံကြော ထဲမှာ အနည်ဖြစ်လာပြီး မုန့်ချိုအိတ် ဂလင်းကို ထိခိုက်စေတယ်။ ချက်တိုင် ချက်ရဟာ မုန့်ချိုအိတ်ဂလင်းနဲ့ ဆက်စပ် နေလို့ ဂလင်းကို ထိခိုက်ရင် ချက်ရ ပိတ်ဆိုသွားတတ်တယ်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းဟာ ဖြေဆေးပါပဲ။

အနာဟာတချက်ရခေါ် နှလုံး ချက်ရကတော့ အရေးအပါဆုံး ချက်ရ ဖြစ်တယ်။ ဒီချက်ရဟာ အခြားချက်ရ တွေအပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနေလို့ ဒီချက်ရ ပိတ်ဆိုသွားရင် အခြားချက်ရတွေအား လုံး ထိခိုက်သွားတယ်။ နှလုံးချက်ရကို မနှုန်တွေ၊ သမထစိတ်တန်ခိုးတွေနဲ့ နှိုး လို့မရဘူး။ ဒီချက်ရကို မေတ္တာနဲ့သာ နှိုး နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မေတ္တာစိတ်များ များမွေးပါ။ မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရ မယ်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းဖြစ် အောင် မွေးမြူရမယ်။ မိမိစိတ်ကို သန့်

ရှင်းဖြူစင်အောင်ထားတာဟာ တစ်ခု တည်းသော နှလုံးချက်ရနဲ့တော့ ကျင့်စဉ် ဖြစ်တယ်။

လည်မျိုမှာရှိတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိချက်ရဟာ လည်း အချက်အချာချက်ရဖြစ်တယ်။ ဖန်တီးစွမ်းအင်တွေပွင့်ဖို့ ဉာဏ်ရည်တွေ တိုးတက်ဖို့အတွက် အရေးပါတဲ့ချက်ရ ဖြစ်တယ်။ ဒီချက်ရအားကောင်းဖို့ အတွက် ရယ်မောရမယ်။ များများရယ် မောလေကောင်းလေပဲ။ ရယ်သောသူ အသက်ရှည်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလွန်မှန်တယ်။ ဝိတသိချင်းတွေနား ထောင်ရမယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်းဆိုရ မယ်။ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ညည်းဆိုတာမျိုး လည်းလုပ်နိုင်တယ်။ ဒီချက်ရရဲ့ အသံကို နားမှာရှိတဲ့အသံတွေကို အသုံးချပြီး အားကောင်းအောင်၊ နိုးကြားအောင် ကျင့်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

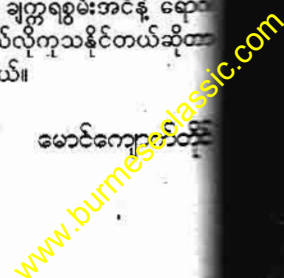
နာရောင်မှာရှိတဲ့ အာဂျနချက်ရ ဟာ စိတ်နဲ့ပုံဖော်ကြည့်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုးကို ကျင့်ပေးရင် ဒီချက်ရအားကောင်းလာ တယ်။ ဒီချက်ရအားကောင်းလာဖို့ အိပ်မက်တွေမက်လာရင်လည်း အိပ် မက်တွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး တောင့်တ သင့်တယ်။ တောင့်တရင် ထင်ရှားတဲ့

အိပ်မက်ထူးတွေ ထပ်မက်လာမှာ ဖြစ် တယ်။ အိပ်မက် ဆိုတာ အိပ်နေခဲ လိပ်ပြာလွင့်တာဖြစ်လို့ လိပ်ပြာလွင့်လှေ ကျင့်ရင်လည်း ဒီချက်ရအားကောင်းလာ နိုင်ပါတယ်။

ငယ်ထိပ်ရှိ ဗြဟ္မဏဒရချက်ရဟာ ခြပ်မဲ့တွေ့စိတ်တွေနဲ့ အလင်းဓာတ်တွေ နဲ့ ဆိုင်တယ်။ ဒသနဖြစ်စေ၊ အနုပညာ ဖြစ်စေ၊ ခြပ်မဲ့အတွေးတွေ များများတွေ့ ပေးပါ။ ဘုရားရှိခိုးစဉ်၊ ပုတီးစိပ်နေစဉ် မှာ အလင်းရောင်မြင်ရအောင်ကျင့်ပါ။ ဒီချက်ရနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပင်နီယယ်ဂလင်းဟာ အလင်းဓာတ်တွေကိုထွက်ပေါ်စေတယ်။

ချက်ရတစ်ခုချင်းကိုကွက်ပြီး နှိုး တာကို ဆရာဂရုတို့က တားမြစ်ထား တယ်။ ခုခေတ်မှာ ချက်ရတွေဟာ နှိုး ကြားဖို့အသင့်ဖြစ်နေလို့ အခုဖော်ပြ ထားတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေဟာ မူချကောင်း ကျီးပေးမှာ ဖြစ်တယ်။ ရောဂါဝေဒနာ တွေကို ကုသပေးနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ နောက်လမှာ ချက်ရစွမ်းအင်နဲ့ ရောဂါ တွေကို ဘယ်လိုကုသနိုင်တယ်ဆိုတာ ဆက်ရေးပါမယ်။

မောင်ကျော်စိုးတို့

ငါကြည့်နေတာ။ နင့်ရောဂါက
အထွယ်လေးနဲ့ ကုလို့ရတယ်”
“ဒါဆို ကုလေ။ နင်ဘာလုပ်နေ
တာလဲ”
“ဟဲဟဲဟဲ - ကုမှာပါ။ ကဲကဲ -
အဲဒါပေးတွတ်တာ အဖေနားခဏလေး
လို့ခေါ်ပြီး ကိုင်းခွက်နဲ့ ရေအိုးထဲ
ချေတစ်ခွက်ခပ်ကာ တွတ်တာရဲ့
အားကိုးအောက်နည်းနည်းလျှော
ငယ်ပါနဲ့ ရေကိုစတိသဘောတို့
ပျော်ပါတယ်။
“ကဲ - ရော့သောက်လိုက်။ မင်းရဲ့
အထက်လှန်အောက်လျှော့ပျောက်ပြီ”
ဆိုပြီး မဂျမ်းဘုံကို ပေးပါတယ်။
အဲဒါအကြီးအကျယ် ခံစားနေရတဲ့
မဂျမ်းဘုံဟာ ရေကိုယူပြီး တဂွတ်ဂွတ်နဲ့
တစ်ဖန် အင် သောက်ချလိုက်ပါတယ်။
သောက်ပြီးတာနဲ့ စိုင်းခမ်းယုံက -
“နင်ပြန်ဖြစ်ချင်လို့တောင် မဖြစ်
ဘူး၊ စိတ်ချ”
လို့ ပြောပြီး ရယ်နေတာပါ။
ကျွန်တော်ကတော့ ပွဲကြည့်ပရိ
သတ်အဖြစ် ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီးကြည့်နေ
ပါတယ်။
“နင်လုပ်တတ်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို
အထောက်အကူပြုစေတာ၊ အမျိုးကိုက
ယူထား”
“အေး - နင်အဲဒီလိုပြောတတ်
လို့လို့ကိုပစ်ထားတာ။ ကြည့်ကောင်း
အားပေးမေးနဲ့ ဟား ဟား ဟား ဟား”
ဆိုပြီး ရယ်မောနေပြန်တာပါ။
အဲဒါကို ကျွန်တော်က ချစ်လိုက်စေတယ်သဘော
နဲ့ ကြည့်နေတာ။ အဲဒီမှာ အချို့အချို့ပြောရုံ
မဟုတ်ဘဲ မဂျမ်းဘုံလည်း အနံ့ဖို့၊ ဝမ်း
နာနာနဲ့ ခဲသွားလို့လားတော့မသိဘူးပေါ့
။ ဝေဒနာအရှင်းပျောက်သွားတာက
ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာပါ။
အဲဒါဘုံရဲ့မျက်နှာပြန်လည်ကြည့်လင်
အကောင်းပကတိဖြစ်သွားခဲ့ပါ
။ ခယ်နိုင်ပြီးနိုင်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီကျတော့ -
“ငါသာသေလို့ကတော့ နင်
အထောက်အကူပြုစေတာ၊ အမျိုးကိုက
ယူထား”
လို့ ပြောပြီး သူလုပ်စရာရှိတာကို
လုပ်နေပါတော့တယ်။
ပထမရာနေတဲ့ ကျွန်တော်က
ဒီဖြစ်အင်ကြောင့် စတိသဘော
အားပေးအားပေးပိုင်ပိုင်ရလိုက်တာပါ။
တော့ပါဘူး။

အထက်လှန်အောက်လျှော့လို့
ခေါ်တဲ့ အော့အန်ဝမ်းကျဝေဒနာဟာ
အစာအဆိပ်ဖြစ်လို့ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းပါ။ ဒီ
ဝေဒနာဖြစ်ရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရည်
တွေ စအိုနဲ့ ပါးစပ်ကထွက်ကာ ခန္ဓာ
ကိုယ်အရည်ခန်းတော့တာပါ။ အရည်
ခန်းရင် ဓာတ်ဆားခန်းတဲ့အတွက် အား
အင်ချို့နုကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်တွေ
တက်ပြီး ကြွက်တက်ဝေဒနာကြောင့် မေ့
မြောကာ အသက်ပါဆုံးရှုံးနိုင်တဲ့ဝေဒနာ
ပါ။ ကျွန်တော် မိုးတုတ်ရောက်စကဖြစ်
ဖူးပါတယ်။ နောက်ဆုံးကြွက်တွေတက်
ကာ မေ့မြောသွားပါတယ်။ နာရီပေါင်း
အတော်ကြာမှ သတိရတဲ့အခါ မိုးကုတ်
ပြည့်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ လက်မှာဆေးသွင်း
ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ဖြစ်နေတာပါ။ ဆေးရုံ
အရောက်ဦးလို့သာ မသေခဲ့တာပါ။
ဆေးရုံပို့ပေးပြီး အသက်ကယ်ပေးခဲ့တဲ့
လူတွေကို ခုထိကျေးဇူးတင်နေဆဲပါ။
သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်သာ ကျွန်တော်
ပြည့်သူ့တွေအတွက် စာတွေရေးနိုင်ခြင်း
ပါ။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ကုနည်းကို
စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မေးကြည့်ကြည့်ပါ
တယ်။
“စိုင်းခမ်းယုံ၊ ဒီကုနည်းက မင်း
ဘယ်ကရတာလဲကွ”
“ကျွန်တော့်အဘိုးက နာမည်ကြီး
ရှမ်းဆေးဆရာကြီးပါ။ သူ့ဆီကနေ တချို့
တလေ သင်ယူထားရတာပေါ့။ လက်
တွေ့မှာ အတော်အသုံးဝင်တာ ကိုကျော်
စိုးအမြင်ပဲလေ”
“အေးကွာ၊ မင်းကုလိုက်ပုံကတော့
အတော်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်
အောင်မြန်တာပဲ။ တကယ်လို့မိန်းကလေး
မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးဖြစ်တယ်ဆို
ရင်ကောကွာ”
“ယောက်ျားလည်း ဒီနည်းအတိုင်း
ပဲကုရပါတယ် ကိုကျော်စိုး။ ကလေးငယ်
လေးဆေးစွမ်းလေပဲဗျ။ အသင့်တော်ဆုံး
ကတော့ ပြေးတတ်လွှားတတ်တဲ့ ကျွန်
တော့်သား တွတ်တာအရွယ်ဟာ အသင့်
တော်ဆုံးပါပဲ။ အမြင်မှာယုတ်နိမ့်တယ်
လို့ ထင်ရပေမယ့် ဒါက ဂမ္ဘီရသဘော
ဆန်တယ် ကိုကျော်စိုးရဲ့။ စတိသဘော
ဆိုတော့ ဘာကဘယ်လိုစွမ်းအင်ရှိတယ်
ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့ ခက်တယ်။ ကျွန်တော့်
အဘိုးကတော့မြင်လို့သာ မေးမြန်းပြီး မှတ်
ထားရတာဗျ”
“အေးကွာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်
တာ။ စတိကုနည်းတွေမှန်သမျှ ဂမ္ဘီရဆန်

ကြပါတယ်ကွာ။ အမြင်စုတ်ပေမယ့် ရွှေ
ထုပ်တဲ့ မြူဝါ ဆိုတာလိုပေါ့။ တန်ဖိုးကြီး
ကြပါတယ်။ ဆေးလည်းမခက်၊ ပိုက်ဆံ
လည်းမကုန်၊ အချိန်လည်းမကုန်၊
ဝေဒနာလည်းပျောက်တော့ကာ မင်းရဲ့
နည်း ငါအရမ်းသဘောကျသွားပြီ စိုင်း
ခမ်းယုံ”
လို့ ပြောတော့ သူ့ညှဉ်အတိုင်း
တဟဲဟဲရယ်နေတော့တာပါ။ ရုပ်ရှင်
မင်းသား ယှဉ်းမနားစိန်မြင့်ဆိုရင် ရုပ်ရှင်
ရိုက်ရာကအပြန် ညစာစားရာမှာ အစာ
အဆိပ်ဖြစ်ပြီး အော့အန်ဝမ်းကျဖြစ်ပါ
တယ် အရည်ခန်းသွားတာကြောင့်
ဆေးရုံရောက်တော့ ညတွင်းချင်းပဲ ဆုံး
ပါးသွားခဲ့တာပါ။
အဲဒီသတင်းကို ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သား
တွေ မသိကြပါဘူး။ ညကတောင် ည
ခန်းရိုက်ပြီးမှပြန်သွားတာ အကောင်းပါ။
ညတွင်းချင်းဆုံးတယ်ဆိုတော့ ဟာသ
မင်းသားက စတုရန်းထွင်ပြီး ဟာသလုပ်
တယ်တောင် ထင်ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့်
မယုံချင်ပေမယ့်လည်း ယုံလိုက်ကြရပါ
တော့တယ်။ ဟာသမင်းသား စိန်မြင့်
ပုံးရည်ကြီးသုပ်နဲ့ ကြောင်လျှာသီးဟင်း
စားပြီး အစာအဆိပ်ဖြစ်ကာ အမှန်တ
ကယ် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းပါ။ သမီးလေး
နွေးနွေးစိန်မြင့်ကို သူ့မိခင် မဂရေက
လာရောက်ခေါ်ယူသွားခဲ့ပါတယ်။ အလွန်
သနားစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ပါ။
အော့အန်ဝမ်းကျဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်ဖြစ်
ချင်း ဓာတ်ဆားမဆုံးရှုံးစေရန် ဓာတ်
ဆားရည်ကို မနားတမ်းသောက်ပေးနေ
ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ပြီးရင် အဆင်သင့်
အရွယ်တော် ယောက်ျားလေးရှိပါက
အထက်ပါနည်းအတိုင်း စတိသဘောကို
ကြည့်စေလိုပါတယ်။
ရွံ့တယ်တယ်၊ အောက်တန်းကျ
တယ်၊ ယုတ်နိမ့်တယ်လို့ထင်ရင်တော့
ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းကို အမြန်ဆုံးပြေးကြ
စေချင်ပါတယ်။ ဒါမျိုးဆိုတာ ကုသချိန်
အကြာကြီးမရတတ်ပါ။ အချိန်တို
အတွင်းမှာ ဆုံးပါးသွားနိုင်တဲ့ဝေဒနာပါ။
အသိဗဟုသုတများစွာရှိဖို့ လိုအပ်လှပါ
တယ်။
အဲဒါကြောင့် ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ စတိ
သဘောနဲ့ အထက်လှန်အောက်လျှော့
ရှမ်းတိုင်းရင်းဆေးကုနည်းလေးကို တင်ပြ
လိုက်ရခြင်းပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်တုန်းက မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား
(၆) ယောက် ဆင်စမ်းတဲ့ပုံပြင်ကိုဖတ်ခဲ့
ရဖူးတယ်။

- ◆ နှာမောင်းကိုကိုင်မိသူက ဆင်ဆိုတာ မြွေနဲ့တူသတဲ့။
- ◆ အစွယ်ကိုကိုင်မိသူက ဆင်ဆိုတာ ပွတ်လုံးနဲ့တူသတဲ့။
- ◆ နားရွက်ကိုစမ်းမိသူက ဆင်ဆိုတာ ယပ်တောင်လိုပဲတဲ့။
- ◆ ခြေထောက်ကိုစမ်းမိသူက ဆင်ဆိုတာ သစ်ပင်ကြီးနဲ့တူသတဲ့။
- ◆ နံဘေးကိုကိုင်မိသူက ဆင်ဆိုတာ ကျောက်နံရံကြီးလိုပဲတဲ့။
- ◆ အမြီးကိုဆွဲမိသူက ဆင်ဆိုတာ နွယ်တစ်ပင်လိုပဲတဲ့။

အခုလည်း နိုင်ငံတကာက တားရော့ (TAROT) စာအုပ်တွေ ဖတ်ရုံ လေ့လာရင်းက အထက်ပါပုံပြင်လေးကို သတိရမိတယ်။

အချို့စာအုပ်တွေကလည်း သူတို့ ဆီက နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် တွေဖြစ်ပါသတဲ့။ အချို့စာအုပ်တွေကျ ပြန်တော့လည်း ရှေးဟောင်းဘာသာရေး ကျမ်းစာတွေဖြစ်ပါသတဲ့။ အချို့ကတော့ လည်း ဟိဗရူးလူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးဟောင်း အက္ခရာ (၂၂) လုံးက ဆင်းသက်လာ တာဖြစ်ပါသတဲ့။ အချို့ကျတော့လည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ၊ နက္ခတ်၊ ဂြိုဟ်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေဖြစ်သတဲ့။ အချို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဂဏန်းတွေ၊ ဂြိုဟ်သင်္ကေ တတွေကို ရောင်စုံရုပ်ပုံတွေနဲ့ ဖူးလွှမ်းပြီး အရောင်အမိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ခြယ်မှုန်းထား တာပါတဲ့။

သူတို့စာတွေဖတ်ပြီး တာရော့ကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ လေ့လာပုံဖော်နေမိ တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မျက် မမြင်ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ထိတွေ့မိတာလေး

တွေကို ကျွန်တော်သိသလို ပြောပြချင် လာတယ်။ ဆင်ကိုလက်နဲ့စမ်းချင်နေတဲ့ သူတွေအတွက် အရိပ်အမြွက် (Hints) အနေနဲ့ပေါ့။

ဂျိမ်းစဘွန်းရဲတားရော့လက်ဆောင်
တားရော့ကားချပ်တွေကို စတင် မြင်ဖူးခဲ့တာက ငယ်ငယ်တုန်းကကြည့် ဖူးခဲ့တဲ့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းရုပ်ရှင်တစ်ခုထဲမှာ ပါ။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရဲ့ အိမ် ထဲကို ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းက တိတ်တဆိတ်ဝင် သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသမီးထ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ရုပ်ပုံလေးတွေပေါင်း ခု ပါတဲ့ ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးနေချိန် ပေါ့။ မင်းသမီးက ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းထံ တစ်ချပ်ရွှေ့ခိုင်းတယ်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းနဲ့ လိုက်တဲ့ကတ်က အနိုးစုတွေနဲ့ ကြော့ထ စရာပုံဖြစ်နေတယ်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းထ ညှို့အားကောင်းသူဆိုတော့ မကြာမီမှာ ပဲ မင်းသမီးနဲ့ ချစ်သွားရော့ဆိုပါတော့။

(အေးရော့-ဆုခေဓမ္မီ)
ဆရာစိုး-ရွှေအာရဏ်ဦး
 မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား(၆)ယောက်နှင့်ကျွန်တော်
 သို့မဟုတ် တားရော့ပုံပြင်(၆)

ဒီအချိန်မှာ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းက အထက်ပါ
မဲထုပ်မျိုးတစ်ထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးပြီး
မင်းသမီးကို ရွေးခိုင်းတယ်။ မင်းသမီး
ရွေးလိုက်တဲ့ ကားချပ်က အမျိုးသမီးနဲ့
အမျိုးသား လက်တွဲထားတဲ့ပုံ ဖြစ်နေ
တယ်။

အဲဒီကတည်းက အဲဒီကားချပ်လေး
တွေဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိချင်နေတာ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း
ဇာတ်ကားတွေမှာ နောက်ဆုံးပေါ်နည်း
ပညာနဲ့ တီထွင်ဖန်တီးထားတဲ့ လက်နက်
ကိရိယာစက်ပစ္စည်းတွေကို အံ့ဘနန်းမြင်
တွေ့ရပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး

စုံထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ သည်းထိတ်
ရင်ဖို့ဖွယ်ရာစွန့်စားမှုတွေကိုသာ ဖော်ပြ
လေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုအတော်ဆုံးအကောင်း
ဆုံးတွေကိုသာ ရွေးချယ်ဖော်ပြလေ့ရှိတဲ့
ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းရဲ့ကားထဲမှာ ဒီမဲထုပ်ကို
ဘာကြောင့် တကူးတကထည့်သွင်းထား
သလဲ။ သာမန်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး
စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ။

နောက်ပိုင်း စာတွေဖတ်လာရင်းမှ
ဒီကားချပ်တွေဟာ နိုင်ငံတကာမှာ လက်ခံ
ယုံကြည်ပြီး တလေးတစား အသုံးပြုနေ

တဲ့ ဂမ္ဘီရတားရောကားချပ်ထုပ်ဖြစ်တယ်။
ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကားထဲမှ ကားချပ်တွေဟာ
Death ကားချပ်နဲ့ Lovers ကားချပ်တွေ
ဖြစ်ကြောင်း ခုမှသိရပါတယ်။ အဲဒီတော့
ကွန်တော့ဘဝမှာ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းက Tarot
ကို စတင်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်ဆိုရမှာ
ပေါ့။

တစ်ဖက်သတ်ချစ်သူ

နှစ်တွေအတော်ကြာပြီးတဲ့နောက် တားရော့ကားချပ်ကလေးတွေနဲ့စမ်းသပ် ဟောပြောနေတဲ့ဝါသနာရှင်တစ်ယောက် နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရော။ ကားချပ်ဆိုပေ မယ့် မူရင်း (Original) ကားချပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ပုံတွေ ကို Copy ကူးပြီး ပလပ်စတစ်ဖုံးထားတဲ့ (၁"x ၁") အရွယ် ရုပ်ပုံကားချပ်လေး တွေပါ။ သူက ဗေဒင်ဝါသနာပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသွားတုန်းက ပါလာခဲ့တဲ့စာအုပ် တွေကိုဖတ်ပြီး လေ့လာနေသူပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးဦးကြာမြင့်ထံမှာ အင်္ဂလိပ်၊ ဗေဒင်အချုပ် မဟာဘုတ်နဲ့ လောကဓံ ရှစ်ပါး သက္ကတပညာ၊ နဝင်းစီးပွဲယကြာ တွေကိုသင်ယူပြီးချိန်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ဗေဒင်ကို အကြောင်းပြု ပြီး ပေါင်းစုသွားမိတယ်။ (မှတ်ချက် - သူကတော့ တခြားသူမဟုတ်ပါ။ ယနေ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့မှာ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်လိုတောင်ပြောလို ရအောင် မြန်မှာပညာစစ်စစ် မဟာဘုတ် ပညာမျိုးစုံကို လစဉ်ရေးသားနေတဲ့ Internet ထဲကတစ်ဆင့် ဩစတြေးလျ နိုင်ငံကပို့ချတဲ့ မဟာဘုတ်ပညာဒီပလို မာဘွဲ့ရထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမ ဦးဆုံး တာရော့ဆရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ 'မဟာ ဘုတ်-ဥက္ကာအောင်' ဖြစ်ကြောင်းပါ။)

ကျွန်တော် တားရော့ဝါသနာပါ မှန်းသိတော့ အပေါင်းအသင်းတွေက တစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားက တားရော့ထုပ်မှာ ပေးပါတယ်။ A.E. Waite ရဲ့ Rider ကား ချပ်တစ်ထုပ်နှင့် Eden Gray ရဲ့ The Tarot Revealed စာအုပ် ကျွန်တော် လက်ထဲရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတယ်။ ကတ်ဘူးထဲက ထုတ်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ နမ်းလိုက်နဲ့ ကြည့်လို့မဝဘူး။ ဒီအခါမှာ တစ်ဖက် သတ် တိတ်တခိုးချစ်ရတဲ့သူရဲ့ ဓာတ်ပုံ လေးကို လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ ခိုးနမ်းရ သလို ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိတဲ့ ရောင်စုံ တားရော့ကားချပ်လေးတွေကို နေ့စဉ် ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်းနဲ့ စိတ်တွေမရိုး မရွှေ့နေခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ရုံးက နေ့စဉ် ပည (၇) နာရီ (၈) နာရီမှ ပြန်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျတော့ အချိန်ပို။ အဲဒီလို အလုပ်များတာကတစ်ပိုင်း၊ ဘာသာပြန် ရမှာ ကြောက်တာ/ ပျင်းတာကတစ်

ကြောင်းနဲ့ မည်မည်ရရမဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကို သင် ပေးခိုင်းတော့လည်း 'ကျွန်တော်လည်း လေ့လာတုန်းပဲ၊ မသင်တတ်ဘူး။ ကိုယ့် ဘာသာလေ့လာပါ' တဲ့။ အားရှိစရာ အားပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကပဲ သတင်းတစ်ခုပေးတယ်။ တားရော့နဲ့ ဟောနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ကြောင်း၊ သူ့ဆီမှာ တပည့်ခံသင် ယူဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ညွှန်းတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဆီရောက်သွား ပါတယ်။ (အဲဒီဆရာနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံလေး တွေကို နောင်အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါ တင် ပြပါမယ်။) အခုတော့ လိုရင်းပြောရရင် မသင်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီဆရာက သူတိုက်ခိုင်း ထဲဝင်ရမယ်။ သစ္စာဆိုရမယ်။ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဒီပညာတွေကို ဆင့်ပွားသင်မပေး ရဘူးဆိုတဲ့ အဓိကအချက်တွေကို လက် မခံနိုင်လို့ မဝင်ဖြစ်၊ မသင်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တားရော့ကားချပ်တွေ၊ တားရော့စာအုပ်တွေကို လက်ထဲကိုင်ပြီး တားရော့ပညာနဲ့ဝေးခဲ့ရတယ်။ နောက် ပြီး ပိုဝေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေး တယ်။ တားရော့စာအုပ်တွေကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုံတွေကိုတော့ ရွေးပြီး ဖတ်ထားတာတွေရှိတယ်။ အဲဒီလိုလုပ် မိတာဟာ ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား မဝေခွဲနိုင်တဲ့ အကျိုး (၂) ခုရခဲ့တယ်။

ပထမအချက်က ကျွန်တော်ဖတ် မိတဲ့ စာမျက်နှာတွေထဲမှာ သူတို့ဆီမှာ ကိုးကွယ်နေတဲ့ဘုရားသခင်နဲ့ ဆက်စပ် နေတာတွေ သွားတွေ့တယ်။ ဒီတော့ တားရော့ဟာ တခြားဘာသာတစ်ခုရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာရှိနေတဲ့ အစွယ် အပွားတွေလို့ထင်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု

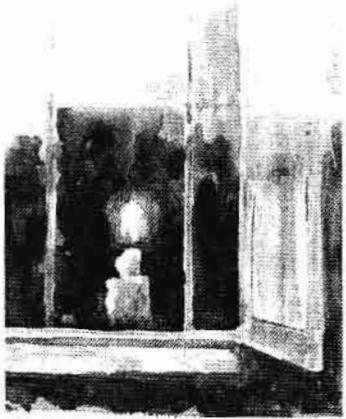
လျော့သွားတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက မြန်မာလို ဟောချက်တွေနဲ့ ရုပ်ပုံတွေတို့ပြီး ပုံနှိပ် ထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ရလာ တယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ ဘာသာ ပြန်ဖတ်ထားတဲ့ ကားချပ်တွေရဲ့ ဟော ချက်တွေနဲ့ ယှဉ်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာမှ မဆိုင်အောင် ကွဲပြားခြားနားနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ တားရော့စာအုပ်တွေကို ဘာသာပြန်နိုင် အောင် ကြိုးစားမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျ တော့မပဲ တားရော့ကိုလောက်ချလေ့လာ တော့မယ်ဆိုတာဖြစ်သွားရော။ ဒါပေ မယ့် ရနိုင်သမျှ တားရော့စာအုပ်တွေ ကတ်ထုပ်တွေကို နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ စစ်သံမဏိများမှမိတ်ဆွေများထံမှတစ်ဆင့် မှာယူစုဆောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တားရော့ကားချပ်တွေနဲ့ စားအုပ်တွေနဲ့ ရင်မှာပိုက်ပြီး ငမိုက်သား ကျွန်တော် Tarot ရဲ့ အနှစ်သာရတွေနဲ့ ဝေးနေလို့တိ တာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) နီးပါးရှိနေပါခဲ့ရော။

ငယ်ချစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

စာအုပ်သေတ္တာကိုထမ်းလို့ မှု အဝင်လမ်းကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အမေ့နဲ့ ရွာကိုလွမ်းလို့မဟုတ်ပါ။ လွမ်းစရာအလေး လည်းမရှိတော့ပြီ။ အလုပ်က အငြိမ်း စားယူလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ရောက်ကိုယ်ပါ လွတ်လပ်စွာ အတိုးချပြီးပျော်နေခဲ့တယ်။ ပျော်လို့ တော့မှ စာအုပ်သေတ္တာဖွင့်၊ ဖုန်ခါ နေလှန်း။ တွေ့ရပါပြီ။ အရင်အနှစ် (၂၀) လောက်တုန်းက တစ်ဖက်သတ်တိတ်တ ခိုးချစ်ခဲ့ရတဲ့ တားရော့ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာသေ တွေ။ အိမ်ဝင်းအပြင်မထွက်ဘဲ တားရော့ စာအုပ်တွေကို ဘာသာပြန်လိုက်တာ (၃) အုပ်ဘာသာပြန်ပြီးတော့မပဲ ခေ တေးတေးနားလည်လာတယ်။

ရိုသမျှ အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခေတ်ဟောင်း၊ ခေတ်သစ် အဘိဓာန်စာအုပ်တွေ ပတ်လည်မှာ သလိုပါပဲ။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ၊ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ခံစားမှုဆိုင် ဆိုင်ရာဝေါဟာရတွေဟာ လုံးဝအသေ သက်သက်တွေချည်းပဲ။ ပထမစာအုပ် မှာ မျက်မှန်ဒီဂရီထပ်တိုးရတယ်။ နောက် ကျသလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အချို့ဝေါဟာရတွေရဲ့ အဘိဓာန်က တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေက စာကြောင်းထဲ အကြောင်းအရာနဲ့ လုံးဝဆက်စပ်

www.burmeseclassic.com

ရဘူး။ နောက်အဘိဓာတ်တစ်အုပ်လွန်
စာကြောင်းကို အခေါက်ခေါက်အခါ
ပြန်ဖတ်၊ ကားချပ်ထဲကပုံကို ကြည့်စဉ်း
အား လမ်းလျှောက်စဉ်းစား၊ တချို့စာ
ကြောင်းဆိုရင် (၂) ရက် (၃) ရက်လောက်
စဉ်းစားတာတောင် လိုချင်တဲ့၊ ချောတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ထွက်မလာဘူး။ မေးမြန်းဆွေး
နွေးရာလည်းလူမရှိ။ စားလည်းမပြောင့်၊
အိပ်လည်းမပြောင့် အိပ်မက်ထဲအထိ
အောင် တားရောကားချပ်ပုံတွေကလိုက်
တာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာပစ်ပယ်ထားတဲ့
ကျွန်တော်ကို အတိုးချန်ပစ်ကံနေတယ်
ဆင်ယင် တားရောရယ်။

ဒီလိုနဲ့ တားရောဟာ အရှိန်အဟုန်
ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ရင်တွင်းကို ဝင်
ရောက်ဖို့မခွဲပါတယ်။ ကျွန်တော်အကျင့်
တားရောကားချပ်တစ်ခုကို ဘာသာ
ပြန်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီကားချပ်ကို စာ
အုပ်ပေါ်မှာချထားပြီး ဘာသာပြန်လိုက်၊
မိမိပုံကြည့်လိုက်၊ အဓိပ္ပာယ်စဉ်းစားလိုက်
နဲ့သပ်နေတော့ စာအုပ် (၃) အုပ်လည်း
ဘာသာပြန်ပြီးရော တားရောကားချပ်
ထဲကရုပ်ပုံတွေဟာ မျက်စိမှိတ်ပြီး အာရုံ
ပြုစေမလို့ဘဲ မျက်စိဖွင့်ထားရက်နဲ့ကိုပဲ
မျက်စိထဲမှာ ရုပ်ပုံတွေက တစ်စုံတစ်
ခုတုတ်ဖျတ်နဲ့ ပေါ်လာအောင် အာရုံမှာ
ညှစ်နေပါတော့တယ်။

အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ တတိယစာ
အုပ်ဘာသာပြန်အပြီးမှာ ရောတေးတေး
သံသရာပြုလို့ ပြောခဲ့ရတာက ဒီလိုပါ။
အဲဒီ တတိယမြောက်စာအုပ်က အီဂျစ်
မင်းဘုရားမ Isis နဲ့ သူ့ကြင်ရာတော်
မင်းဘုရား Osiris တို့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီဇာတ်
အဖြစ်နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းနဲ့ တား
ရောတစ်ကတ်ချင်းစီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုဖွင့်
ဆိုထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်
သင်တန်းက 'မ-သိ-ကြ-လျှင်-တွေး-
မိ-ခါ' ဆိုတဲ့ လက်အရ ဗုဒ္ဓရဲ့ဖြစ်တော်
မူကို အခြေခံပြီးသင်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့ရတာကို
အခု အီဂျစ်နတ်ဘုရားရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ
အကြောင်းနဲ့တွဲလာတော့ မှတ်ရတာလွယ်
လာတယ်။ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ
သဘောပေါက်သွားတယ်။ Key သိပြီ
ဆိုပါတော့။

အဲဒီ အီဂျစ်လက်ရာ တားရော
အကြောင်းတွေနဲ့ အီဂျစ်နတ်ဘုရားဒဏ္ဍာ
ရီအကြောင်းကို Key နဲ့ ဘာသာပြန်ထား
တဲ့အတွက်ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ အား
ရစွာ ယေဘုယျသဘောကို သဘော
ပေါက်သွားပါပြီ။ တချို့အသေးအမွှား
အကြောင်းတွေကလွဲလို့ မူရင်းကျော်နိုး

ဆိုလိုရင်းတွေက အားလုံးအတူတူလို
ချည်းဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။
ဒီတော့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ဟော
ပြောဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ အရင်ဆုံး
Major အဓိကကားချပ် (၂၂) ကတ်နဲ့
ဟောတာပေါ့။ တောမြို့ကလေးဆိုတော့
Tarot အကြောင်း မသိသူများတယ်။ ဒီ
တော့ တားရောအကြောင်းကို ကိုယ့်
ဘာသာညွှန်းပြီးမှ အလကားဟော၊
ကွယ်ရာကအတင်းပြောခံရ။ ဗေဒင်ဟော
တယ်ဆိုပြီး ဘာမှတွက်ချက်တာလည်း
မပါဘူးတဲ့။ ဖဲချပ်တွေလှန်ပြီး ဟောတာ
ပါတဲ့။

အနိစ္စရယ်၊ ဒုက္ခရယ်၊ အနတ္တရယ်

ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ဖြစ်တဲ့
စာအုပ်တွေထဲမှာက ဗေဒင်ဟောချက်
ကနည်းနည်းရယ်။ ဘဝအကြောင်းဖွင့်ဆို
ပြတဲ့ဒဿနတွေ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြဆို
ချက်တွေ၊ မိမိကိုယ်ကိုဆင်ခြင်၊ ပြင်ဆင်
ရမယ့် အတွေးအခေါ် အကျင့်စရိုက်
တွေကို ဖော်ပြထားတာ များတယ်။
ဗေဒင်စာအုပ်နဲ့ လောကနီတိစာအုပ်များ
ပြီး ဘာသာပြန်နေမိသလားလို့တောင်
ထင်မိတယ်။ 'သားများပြီအမေရဲ့' လို့
အော်လိုက်ချင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်
လိုချင်တာက 'ဒီကားချပ်တွေရင် ကောင်း
တာတွေကို ဒီလိုဟော၊ မကောင်းတာ
တွေကို ဒီလိုဟော' အဲဒီလို တည့်လိုချင်
တာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလေးနက်တဲ့
အတွေးအခေါ်တွေ သဘောတရားတွေ၊
လမ်းညွှန်ချက်တွေကို ဖတ်မိပြန်တော့
လေးစားစိတ်ဝင်စားမိပြန်ရော။ ဥပမာ
အနည်းငယ်ပြောရရင် -

အမှန်တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့
ဘဝမှာ အရာရာကို ဟန်ချက်ညီစေဖို့၊
မျှတဖို့၊ သမာသမတ်ကျဖို့၊ တစ်ဖက်စွန်း
မှကင်းလွတ်ဖို့တွေ လိုအပ်နေတယ်ဆို
တာကို တားရောကားချပ်အားလုံးက
ညွှန်ပြထားတယ်။

ဒါ့အပြင် ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်း
ကြတဲ့အခါ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ပိုင်
ဆိုင်ဖို့၊ ကြီးပွားဖို့၊ သာယာဖို့ အစရှိတဲ့
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွဲလမ်းမှုတွေချည်းကိုပဲ
ပစာနမထားဘဲ အကျင့်ဖြူစင်မှု၊ သည်းခံ
ခွင့်လွှတ်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှု၊ စွန့်လွှတ်
အနစ်နာခံမှုအစရှိတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
မြင့်မြတ်ရေးကိစ္စတွေကို အလေးထားပြီး
ရုပ်နဲ့ စိတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့
အလယ်အလတ်လမ်းကိုသာ ရွေးချယ်
တတ်ဖို့လည်း လိုတယ်လို့ လမ်းညွှန်ထား

ပါတယ်။ (Eden Gray)
နောက် (Heart) ဟတ်ထိတဲ့
စကားစုတစ်ခုရှိသေးတယ်။ Eden Gray
ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာပဲ တားရောကားချပ်
တစ်ခုချင်းစီ အတွဲလိုက် အသုံးပြုပြီး
(Meditation) သမာဓိထူထောင်ရတဲ့
ကျင့်စဉ်တစ်ခုပါရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ
ဘာရေးသလဲဆိုတော့ -

တရားထိုင်ပြီးနောက် ရရှိလာတဲ့
အံ့ဩဖွယ်ရာ အတွေးအမြင်စွမ်းရည်
တွေကို ကိုယ်တိုင်သဘောပေါက်သိမြင်
လာပြီးတဲ့နောက် လူဆိုတာ တခြားသတ္တ
ဝါတွေလိုပဲ သွေးသားနဲ့ တည်ဆောက်
ထားတဲ့ ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်
တယ်။ ဒီထက် ဘာမှမပိုပါဘူး' လို့ ယုံ
ကြည်နေကြတဲ့သူတွေရဲ့ မှားယွင်းတဲ့
ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေ
ရှင်းဖို့နဲ့ သူတို့ကို အဲဒီအတွေးအခေါ်
လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ရာ ဆန္ဒတွေ
ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

လူတွေဟာ နေရာမရွေး၊ အချိန်
မရွေး၊ အခုလုပ်ရင် အခုသိမြင်နိုင်တဲ့
လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို မစမ်းသပ်
မရှုမြင်ဘဲ ယခုအချိန်တိုင်းအောင် မသိ
ကျိုးကျွန်ပြုနေဦးမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ဖုံး
လွှမ်းနေတဲ့ မသိမှု (အဝိဇ္ဇာ) တည်းဟူ
သော အမှောင်ထုကြီးအောက်က ဘယ်
တော့မှ လွတ်မြောက်သွားမှာ မဟုတ်
ဘူးတဲ့။

က - ဘယ်လောက် ဟတ်ထိစရာ
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အဝိဇ္ဇာအမှောင်
ကိုခွင်းပြီး အလင်းထဲရောက်အောင်
ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
အတွက် ကိုယ်လုပ်မှကိုယ်ရမယ်။ အခု
လုပ်ရင်အခုရမယ်။ လမ်းမှန်ရမယ်ဆိုတဲ့
ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ ဘယ်လောက်နီး
စပ်လိုက်ပါသလဲ။

အဲဒီသဘောတရားတွေကို ဖတ်ရှု
သိမြင်လာတဲ့အခါ တားရော့ကို ဗေဒင်
ဟောဖို့ရာသက်သက်ပဲလို့ သဘော
မထားရဲတော့ပါဘူး။ တားရော့ ဆိုတာ
ဘာလဲလို့ ကြည်ကြည်လင်လင်မြင်သွား
ပါပြီ။

တားရော့ကားချပ်ကလေးတွေက
ပြောပြတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ လမ်းညွှန်
ချက်တွေထဲမှာ 'သံသရာပြတ်ကြောင်း
ဖြစ်တဲ့ သစ္စာလေးပါးနဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
ဝိပဿနာတရားတော်' မပါတာကလွဲရင်
ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့
ယုံကြည်မှု အတွေးအခေါ်လေးတွေ

အတော်လေး ကိုက်ညီပြီး သဘာဝကျ တာတွေ တွေ့မြင်ရပါတယ်။ လောက-မေ့လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

နောက်စာပုဒ်တစ်ပုဒ်က-

လောကကြီးဟာ အကြောင်း တရားနဲ့ အကျိုးတရား ဆက်စပ်ပြီး စဉ်ဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ မည်သူမျှ တစ်နေရာတည်း မှာ စွဲမြဲစွာရပ်တည်နေချင်လို့ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ ထို့အတူ မည်သည့်အရာကိုမျှ လည်း ထာဝစဉ်ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ မရနိုင် ပါဘူး” တဲ့။ လောကဓံတရားရဲ့ သဘော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မိုင်တဲ့(အနတ္တ)သဘော၊ ဘယ်အရာမှမမြဲဘူးဆိုတဲ့ အနိစ္စရဲ့ သဘောတရားတွေမဟုတ်ပါလား။

လက်တွေ့ထိတွေ့ချက်များ

လက်တွေ့အဟောလေ့ကျင့်ခန်း စပါပြီ။

တစ်နေ့ ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ မတွေ့တာကြာလို့ လာလည်တာ။ သာကြောင်းမာကြောင်း ပေါ့။ တားရောကားချပ်တွေကို မြင် တော့ ဘာတွေလဲလို့ မေးတယ်။ ဗေဒင် ဟောတဲ့ ကားချပ်တွေဖြစ်ကြောင်း သိ တော့ သူ့ကိုဟောခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း မေးတဲ့သူကို မျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။ သူ့ကို လက်ဆေးခိုင်း၊ လက်ကို ရေမွှေးဆွတ်၊ တားရော အစောင့်အရှောက်တွေကို မေတ္တာပို့ခိုင်း၊ တားရောကားချပ်တွေကို သူ့စိတ်တိုင်း ကျမွှေးခိုင်း၊ ရောမွှေနေရင် သူ့မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းကို ကားချပ်တွေထဲ စိမ့်ဝင်သွား အောင်အာရုံပြုပြီးမေးခိုင်းတယ်။

သူ့မေးခွန်းကရင်းတယ်။

“ကျွန်တော် အခုဘာဖြစ်နေတာ လဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို သိချင်ပါတယ်” တဲ့။

ဒီတော့ ကားချပ်တစ်ချပ်နဲ့ပဲဖြေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ကားချပ်တွေအများ ကြီးနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး Combination လည်း မလုပ်တတ်သေးဘူးဆိုတော့ အတော် ပဲပေါ့။

သူ့ချီးထားတဲ့အပုံထဲက အပေါ် ဆုံးတစ်ချပ်ကိုယူပြီး လှန်လိုက်တယ်။ Hanged Man ဇောက်ထိုးဆွဲခံထားရသူ ကားချပ်။ ခြေထောက်ကို ကြီးနဲ့ချည်ပြီး ဇောက်ထိုးဆွဲခံရပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ပြုံးသယောင်၊ မထိမိမြင်ယောင်ယောင်။

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင် ယောင်နဲ့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မပြတ် သားဘူး။ ဘာသာရေးလိုလို၊ လောကီ ကြီးပွားရေးလိုလိုနဲ့ ဘာကိစ္စမှလဲ ပြတ် ပြတ်သားသား လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မလုပ်ဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်အကျိုးကို အနှစ် နှာခံမယ်။ စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုပြီးလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်အနှစ်နှာခံမှုကို ပတ်ဝန်းကျင်က အသိအမှတ်မပြု၊ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုတွေ လည်းမပြုရော လူတွေကိုအပြစ်မြင်ရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်ပြန် ရော။ မင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစိတ်နဲ့မတွေ့ သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မင်းကို လူ ခွစာ လူကန်လန်လို့မြင်ပြီး သဟဇာတ မဖြစ်ကြဘူး။

ပြီးတော့ ငါဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး။ ငါဘဝကိုငါရပ်တည်နိုင်တယ်၊ ဖြေရှင်းနိုင်တယ်လို့ ကြွေးကြော်နေပေ မယ့် မင်းရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်သူကများ ငါ့ကိုလာကူညီပါ့မလဲလို့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခြံစည်းနဲ့ အပေါ် ခွမထိုင်နေနဲ့။ တစ်ဖက်ဖက်ကို ရဲရဲတင်းတင်းခန့်ချလိုက်တော့”

လို့ ရင်ထဲက နားလည်ထားတာ တွေရော မှတ်မိသမျှ စာအုပ်ထဲက စာ သားတွေကိုပါ သိသမျှအကုန်ပြောလိုက် တယ်။ မှန်မှန်ပါမလားလို့ မတွေးမိဘူး။ လူရင်းတွေကို။

“ရပါပြီ - တော်ပါတော့၊ ဆက် မဟောပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်ဆို လုံ လောက်ပါပြီ”

တဲ့ ပြီးတော့မှ သူ့ဘဝခံစားချက် တွေကို ရင်ဖွင့်တယ်။ သူ့ညီ၊ ညီမတွေကို ငဲ့ပြီး သူ့ပညာရေးကိုစွန့်လွှတ်ကာ လယ် ယာထဲမှာ သူ့ဘဝမြှုပ်နှံခဲ့ရကြောင်း၊ အခု

တော့ အတောင်အလက်စုံ၊ ပညာမဲ့ ကြင်ရာစုံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာပါစုံနေကြပြီဖြစ်တာ သူ့ညီ၊ ညီမတွေနဲ့ မိဘတွေကပါ သူ့ညီ ပစ်ပယ်ထားကြောင်း၊ တရားမမှုတို့ လိုက်စား ကျင့်ကြံလိုပေမယ့် အရှည် မရောက်သေးတဲ့သားသမီးတွေနဲ့ ဇနီးတို့ ငဲ့ပြီး ဘာသာရေးကို ခြေစုံပစ်မလုပ်နိုင် သေးကြောင်း၊ သူ့လက်မှုပညာလုပ်ငန်း မှာ လူကြိုက်များသော်လည်း သူ့စိတ်ပါ မှုထလုပ်သဖြင့် စီးပွားရေးမဖြစ်ကြောင်း စသည် စသည်ဖြင့်။

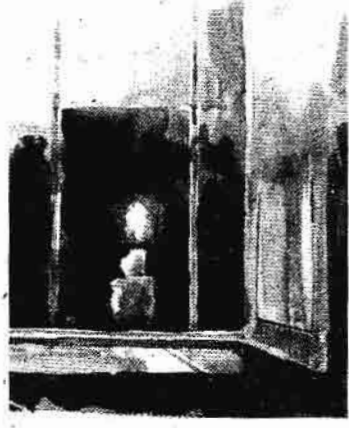
နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အိမ် နီးချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦး၊ ညီအစ်မ သမီးပွားရေးသမား။ ငွေကစားတတ်သူ အပေါင်းအသင်းများသူ၊ သူတို့ထက် မယားနှစ်ယောက်က အိမ်တွင်းရေးရာ လာပြီးတိုင်ပင်နေကျ။ တိုင်ပင်တယ် ဆိုတာ လူကြားကောင်းအောင် ပြောတာ ပါ။ သူတို့ရင်ဖွင့်တာကို နားထောင်မေ့ ရုံသက်သက်ပါ။ ဆရာကြီး ဦးကြာမြင့်နဲ့ မဟာဘုတ်အကြွင်းစရိုက်နဲ့ပြောရမယောက်ျားက (၄) ကြွင်း တနင်္လာ၊ (၆) က (၂) ကြွင်း တနင်္ဂနွေ၊ နှစ်ယောက် စလုံးက ဆရာကြီးတွေ။ ဘယ်သူ့အပြစ် ပေးတာကိုမှ ကျိုးနွံနာယူမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ထားပါတော့။

တစ်ညမှာ အဲဒီမိတ်ဆွေညီငယ် က တားရောနဲ့ ဗေဒင်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုလာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ပြီး တားရောကတ်ရွေးပြီး လှန်လိုက်တယ်။ Strength အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခြေကြီးရဲ့ပိုးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲပြထား တဲ့ပဲ။

“ညီလေး အခုအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆွဲဆောင်မှုအောက်မှာရောက်နေတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးက တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ့မှာ နဲ့မတူတဲ့ညှိအားကောင်းသူ၊ ယောက္ခာ တစ်ယောက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းချုပ် ကိုင်တွယ်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်မယ်။ ဒီထက် တွေဟာ ငယ်စဉ်ဘဝကပဲလုပ်သင့်တာ ကိစ္စတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီအသက်အရွယ် မသင့်တော်တော့ပါဘူး။ ဒီအကျင့်တွေ ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ပြီးစေရုံ ခေါင်းမညိတ်ဆော် မခါ။ မှားများများသွားသလားပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တွေ့တော်နဲ့ (၂) ယောက်တည်းတွေ့တော် ပြောပြပါတယ်။ စားသောက်ချင်တာ ကလေးမတစ်ဦးနဲ့ပြီနေတဲ့ အကြောင်း ပြီနေတယ်ဆိုပေမယ့် မနိုးသားမူတွေ

www.burmeseclassic.com

ပါကြောင်း၊ ဒီမိန်းကလေးကနိုးသားပြီး သနားစရာကောင်းလို့ ခင်မင်ပြီး ကူညီ ထောက်ပံ့နေကြောင်း၊ မိဘရပ်ထဲပြန်ပြီး တောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်ဖို့ သူတို့က တိုက်တွန်း ဆုံးမနေကြောင်း စသည် စသည်ဖြင့်။

နောက်တစ်ယောက်က ညီမဝမ်း ချွေး သူ့ကိုတော့ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ကားချပ် (၃) ချပ်နဲ့ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ် ထိတ်တယ်။ ရွေးချယ်လို့ ထွက်ပေါ်လာ တဲ့ ကားချပ်တွေကတော့ အတိတ် အတွက် The Moon၊ ပစ္စုပ္ပန်အတွက် The Fool၊ အနာဂတ်အတွက် The Tower။

“အတူနေသူတွေနဲ့ အဆင်မပြေ၊ အကောက်ကြုံ၊ ချောက်တွန်း၊ ဝိုင်းနှိမ်ခံ နေရတဲ့ဘဝမျိုးကြောင့် နင်အခုစိတ် ညစ်နေပြီး ခြေဦးတည့်ရာထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ မလုပ်လိက်နဲ့၊ လက်ရှိ အခြေအနေတွေတစ်စီပြိုကွဲသွားမယ်။ သေပျက်သွားမယ်” လို့။

ဒီတော့မှ ညီမက ဝင်ငွေမရှိတဲ့ အကောက်ရဲ့ အိမ်မှာလိုက်နေပြီး ကလေး တွေကို ယောက်မအပိုကြီးတွေက အစစ အရာရာတာဝန်ယူပြုစုကျောင်းထားပေး။ သူတို့တော့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ပေးနေတဲ့ကြားက ဝိုင်းပြီးနှိမ် ကြောင်း၊ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့အတွက် အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားဖို့စဉ်းစားမိကြောင်း ချစ်ချင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တားရော့ကားချပ်လေး တွေရဲ့ မှန်ကန်ပြတ်သားတဲ့ ဟောကွက် တွေကို လက်တွေ့နယ်ပယ်မှာ ရင်တထိတ် တိုင်းနဲ့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။

အသက်ဆရာကြီးထံတပည့်ခံခြင်း

တားရော့ Major အဓိကကားချပ် တွေရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို သိမြင်ခံစား ခြင်းနဲ့တော့ Minor သာမန်ကားချပ် တွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုသိချင်လာပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ အားကြီးမာန်တက် ဘာသာပြန် စာအုပ်ဝင်စားမိပြန်ရော။ Major ကားချပ် တွေက ပထမသင်္ကြန်ကာလတိုင် အထိလုပ်ခဲ့ရတာ၊ ပင်ပန်းနဲ့ရတာတွေ မှာ အမှတ်မရတော့ဘူး။ တောင်တက် တွေက သိပ် တက်နေတုန်းကတော့ အိမ်မှာပေါ့၊ စိတ်ဓာတ်ကျတာပေါ့။ အဲဒီတိုင်းပြန်ဆင်းချင်စိတ်တွေပေါ်တာ တွေက အားတင်းရင်း ရှေ့ဆက်တက် တွေက သိပ်ပေါ်ရောက်တော့ လတ် လတ်လဲ့လဲ့လေ၊ သာယာတဲ့ရွှင်ခင်း ကိုယ့်

အောင်မြင်မှုတွေကို ခံစားရင်း ပင်ပန်း ခဲ့သမျှ အကုန်ပြေပျောက်ပြီး ပီတိဖြစ်ရ သလို နောက်တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့တောင်ကို ထပ်တက်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာသလိုပါပဲ။

အဲဒီစိတ်နဲ့ Minor ကတ်တွေထဲ မှာ နောက်ထပ်သင်္ကြန်ကာလတစ်ခု အထိ မြှုပ်နှံလိုက်ပြန်တယ်။ Major ကတ်တွေတုန်းက အတွေ့အကြုံအရ ကတ်တွေရဲ့အနှစ်သာရကို ဘယ်လိုဖမ်း ယူရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့တော့ Minor ကတ်တွေကတော့ အရေအတွက် များတာကလွဲလို့ ဘာသာပြန်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကတ်ချင်းစီရဲ့သဘော တရားကို နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။

တုတ်၊ ဓား၊ ခွက်၊ ကြယ်ဆိုတဲ့ အုပ်စု (၄) ခု၊ စုစုပေါင်း (၅၆) ကတ်လုံး လည်း ဘာသာပြန်ပြီးရော ကျွန်တော့် အတွက် ပြဿနာ (၂) ခု ပေါ်လာပါ တယ်။ အဲဒါတွေကတော့ (၁) တုတ်နဲ့ ဓားအုပ်စု (၂) စုရဲ့ အနှစ်သာရပိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ရောယှက်နေခြင်းနဲ့ (၂) Cour ကတ်၊ (မင်းလူလင်၊ မြင်းစီးရဲမက်၊ မိဖုရား၊ ဘုရင်) တွေကို အဓိပ္ပာယ်ကို ယူရမှာလား (သို့) လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ယူ ရမှာလားဆိုတဲ့ (၂) ချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

Minor ကတ်တွေကတော့ ပိုမို အသေးစိတ်လာတယ်။ ပိုတိကျလာ တယ်။ စာအုပ်တွေမှာ တစ်အုပ်နဲ့ တစ် အုပ် အယူအဆကွဲပြားတာ ကြုံရတယ်။ သဘောတရားအမှားမခံဘူး။ ဒီတော့ ဆရာရှာမှာဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန် ကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဟိန်းလတ်နဲ့ ဆရာကြီး ဦးငြိမ်းအောင် တို့ထံသွားဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ဆရာ ဟိန်းလတ်ရဲ့ လိပ်စာသိလို့ မသွားဖြစ်ခဲ့ ဘူး။ လိပ်စာသိတဲ့ ဆရာကြီး ဦးငြိမ်း အောင်ထံပဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးဦးငြိမ်းအောင်ထံရောက် တဲ့အခါ -

“ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တားရော့နဲ့ ဗေဒင်ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တား ရော့ဗေဒင်ပညာကိုလည်း ကျွန်တော် ဝါသနာပါပါတယ်။ အခုလည်း လေ့လာ နေပါတယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ” လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဆရာကြီးက တားရော့ (၄) ကတ် ခင်းကျင်းတဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်တော့် မေးခွန်းတွေကို ဖြေပါတယ်။ ကားချပ် တစ်ချပ်ကို (၁၀၀၀) ကျပ်နှုန်း ဖြစ် ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးဟော

ခဲ့တာတွေ အားလုံးမှန်ပါတယ်။ (ဒီနေ ရာမှာ မှားသလား၊ မှန်သလား မပြော နိုင်တဲ့တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်။ စီးပွား ရေးကိစ္စမှာ ဆရာကြီးက ‘ခင်ဗျားအား မနာနဲ့၊ ကိုယ့်ပညာ၊ ကိုယ့်ဉာဏ်စွမ်းအား နဲ့ထိုက်တဲ့ငွေကိုယူပါ။ ပိုလည်းမတောင်း နဲ့။ လျော့ပြီးလည်း မယူနဲ့၊ လို့ ဟောခဲ့ တယ်။ အခုအချိန်အထိ ဗေဒင်ဟောခ နှုန်းသတ်မှတ်ပြီးတောင်းဖို့ ကျွန်တော် မတောင်းရဲ၊ မတောင်းရက်သေးပါ။)

ဟောတဲ့အပိုင်း ပြီးသွားတဲ့အခါ ဗေဒင်ဟောခနဲ့ထဲကထွက်၊ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စစ်မေး တော့တာပါပဲ။ တားရော့ကို ဘယ်လို လေ့လာသလဲ။ ဘယ်ဆရာဆီမှာ သင် သလဲ။ ဘာစာအုပ်ဖတ်သလဲ။ တားရော့ ကတ်ထုပ် (မူရင်း) ရှိသလား။ ရှိရင်ပြ ပါ စသဖြင့် မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေး ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကတ်ထုပ် တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ အသင့်ဆောင်သွား တော့အတော်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပဏာမ စစ်ဆေးခန်းပြီးသွားတော့မှ တားရော့ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း၊ အယူအဆကွဲပြားမှု၊ အမှားအမှန်၊ ဆရာကြီးကိုင်ရုံနဲ့ တားရော့ အပေါ်အမြင်၊ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ ဥပမာ၊ သူကိုယ်တွေ့တွေကို စာအုပ်စာတမ်း၊ အထောက်အထားတွေနဲ့တကွ ပြောဆို ရှင်းပြပါတယ်။

ဆရာကြီးကိုင်ရုံကိုလည်း အထွတ် အမြတ်ထားပြီး လေးစားတယ်။ ပြန်ခါနီး ကန်တော့တဲ့အခါ ဆက်တီမှာ ထိုင်နေ ရာကထပြီး ဆရာကြီးကိုင်ရုံရဲ့ ဓာတ်ပုံ တင်ထားတဲ့ သံဗီရိဇာမာမှာ သွားမတ် တတ်ရပ်ပြီးကန်တော့ခံတယ်။ ဆရာကြီး ကိုင်ရုံကိုပါ တစ်ပါတည်း ကန်တော့ပြီး ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

အသက်ကလည်း (၇၀) ကျော်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံကလည်း တက္ကသိုလ် မှာ ဆရာလုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ လေသံက မာသလို စကားပြောတာကလည်း ပြတ် တယ်။ တားရော့ပေါ်မှာ အပြည့်အဝ ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ သူကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စ၊ သူမိသားစုဝင်များရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စတွေမှာ တားရော့ရဲ့ ဆုံး ဖြတ်ချက်ကို တိကျယုံကြည်စွာလိုက်နာ တယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ လမ်းကြောင်းပေးမှု သူတွေ့ခေါ်ပုံအယူအဆတွေနဲ့ အား ဖြည့်ပြီး Minor ကတ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပါ တယ်။ နောက် (၆) လလောက် ကြာတဲ့ အခါ ဆရာကြီးထံ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့

ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ တော်တော်လေး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသွားပါပြီ။ ပါလာတဲ့ ဒေသထွက်သီးနှံကလေးတွေ ကန်တော့ပြီး သိချင်တာလေးတွေ မေးရပါတယ်။ တစ်ခေါက်ရောက်မှ မေးခွန်းတစ်ခွန်းလောက်မေးဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာကြီးကို ကြောက်ရွံ့လေးစားတာကတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ကတစ်ခွန်းမေးလိုက်တာနဲ့ ဆရာကြီးက သဘောတရား၊ အထောက်အထား၊ အကိုးအကား၊ စာအုပ်တွေတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်လှန်ပြီးရှင်းပြနေတာ မဆဲတော့ဘူး။ တစ်ခါပြောရင် (၂) နာရီ (၃) နာရီလောက် ကြာတယ်။ သူပြောတာနေတာတွေက အဆက်အစပ်ကလည်းရှိနေပြန်၊ ကြားသမျှလည်း ကိုယ့်အတွက် ပညာဗဟုသုတတွေ (အဆီအနှစ်တွေ) ရနေပြန်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ စကားဖြစ်မမေးရဲတာနဲ့ တစ်ခါရောက်မှ တစ်ချက်လောက်ပဲမေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက အားရပါးရ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောတာဆိုတော့ တစ်ခါတည်း (၂) နာရီ (၃) နာရီကြာအောင်ပြောနေတဲ့ ဆရာကြီးကို ဖောမှာစိုးလို့၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဆက်မမေးဖြစ်တော့တာလည်း ပါပါတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဦးချက်တော့ မာကြောင်းသာကြောင်း နှုတ်ဆက်၊ ပြန်ခါနီး တစ်ခါထိုင်ကန်တော့တဲ့အခါ ဆရာကြီးက မိဘတစ်ဦးကဲ့သို့ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းမေတ္တာပေးပါတယ်။ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့တဲ့ အခေါက်က ဆရာကြီးက -

“ကျွန်တော်လည်း Eden Gray ရဲ့ စာအုပ်ကိုပဲ အဓိကထားတယ်။ ဒီစာအုပ်လည်း ခင်ဗျားမှာရှိနေတာပဲ။ အခုသိထားတွေလည်း အတော်ပြည့်စုံနေပြီ။ လက်တွေ့လေ့လာရင်းနဲ့ ရဲရဲသာဆက်လုပ်။ ရသမျှ တားရော့စာအုပ်တွေဖတ်၊ စာအုပ်ထဲက ရေးထားတာကို ပုံသေမမှတ်နဲ့။ လက်တွေ့လေ့ကျင့်လေ့လာပါ။ မရှင်းတာ၊ သိချင်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်ပြီးမေး

လို့ ပြောပါတယ်။ (အခုချိန်မှာတော့ ဆရာကြီးကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ တားရော့ကို မြန်မာပြည်သူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သူ၊ မူရင်းတားရော့ရဲ့ သဘောတရားတွေ၊ ဘာသာပြန်ဆိုချက်တွေ၊ ကိုယ်တွေ့သဘောတရားတွေကို မခြွင်းမချန် ဖြန့်ဝေပေးခဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတစ်သက်တာ

လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သမျှ ဗဟုသုတ တားရော့ရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို အားပါးတရ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သူ၊ အားပေးခဲ့သူ ဆရာကြီး ဦးငြိမ်းအောင်အား ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပါတယ်။)

အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်

Minor ကတ်တွေကို စာတွေ့လေ့လာပြီးတဲ့အခါ သဘောတရားတွေကို သိမြင်နားလည်လာတဲ့အခါ ဗေဒင်မေးမယ့်သူကို မျှော်ရတာအမော၊ ဟောချင်တာ ပါးစပ်ကိုယားနေတာပဲလို့ပြောရင် ပိုတယ်မထင်နဲ့၊ တကယ်ပါ။ ရေခွေးဖျန်း၊ တားရော့အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နဲ့သာတိုင်လှ။ မေတ္တာပို့ စသဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ပြီးမှ ဟောတာပေါ့။ ပထမတော့သိပ်မရဲဘူး။ Major နဲ့ Minor ကတ်တွေ ပေါင်းစပ်ပြီး စ၊ဟောတာကိုး။ အထူးသဖြင့် Minor ကတ်တွေပေါ်လာရင် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မှားမှားမှာသွားမလားလို့၊ သူက တိကျတားကိုး၊ မှားသွားရင် ခက်လှချည်၊ ရှက်လှချည်ရဲ့ပေါ့။

Major ကတ်တွေက မဟာဗျူဟာဆန်တယ်။ သဘောတရားပိုင်း၊ လမ်းညွှန်မှုပိုင်း အားကြီးတယ်။ Minor ကတ်တွေကျတော့ နည်းဗျူဟာဆန်တယ်။ လက်တွေ့ကျတယ်။ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်ကိစ္စလား။ အလုပ်ကိစ္စလား။ ငွေကြေးစီးပွားကိစ္စလား။ အမှုပြဿနာကိစ္စလားဆိုတာကို အတိအကျပြောတယ်။ ဒီတော့ပိုမှားနိုင်တယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မယ့်ဘူး။ ဒါပေမယ့် Major ကတ်တွေတုန်းကတောင် ဒီလောက်မှန်ခဲ့တာ၊ Minor ကတ်တွေမှာလည်း မှန်ကိုမှန်ရမယ်လို့

ဖွတ်အားပေးပြီး ကတ်ကပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်ထင်မြင်ယူဆချက် အပိုစကားတွေ ထည့်မပြောရဲဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဖြတ်ပြီးပြောချင်တာက တားရော့တားချပ်တွေကို လေ့လာရင်းက ‘ငါဟာ ဗေဒင်ဟောတဲ့ ဆရာမဟုတ်ပါလား။ စကားပြန်တားရော့တားချပ်တွေကပြောနေတဲ့ Voiceless Language (Silence Language) အသံမဲ့ဘာသာစကားကို ငါက ဘာသာပြန်ပြီး ပြောပေးရုံပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။

ကဲ- ဈေးဦးပေါက် Minor ကတ်တွေသုံးပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖောက်သည် (တစ်နည်း) ကျေးဇူးကြီးပေါ့။

“အစ်ကိုကြီး၊ ရန်ကုန်က အစ်မမာမနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုလာဖို့ ကျွန်တော့်အိမ်ခေါ်နေတယ်။ ဘာကိစ္စဖြစ်မလဲ။ တားရော့နဲ့ ဟောပေးပါ” တဲ့။

သိနေတယ်။ အဆုခံရမယ့်ကိစ္စဆိုရင် သူမိန်းမကို လွှတ်မယ်။ ရပေါက်လမ်းဆုံရင် သူသွားမယ်ပေါ့။ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ကတ်က ဒဂိုး (၃) ချပ်။

“ညီလေးကို ပိုက်ဆံပေးမလို့ အလုပ်အပ်မလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ပေးခိုင်းမလို့ ငွေပေးဖို့ခေါ်တာ။ စိတ်တိုင်းကျ ငွေပမာဏဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကောင်းသောခေါ်ခြင်းပါ။ ညီလေးသွားလိုက်ပါ”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘုရား၊ တနေမိတယ်။

နောက် (၂) ရက်ညနေကျတော့ “အစ်ကိုကြီးအတွက် ရန်ကုန်လက်ဆောင်”

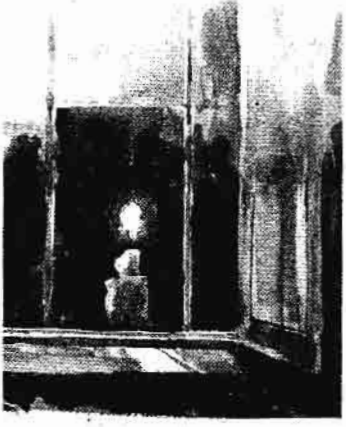
ဆိုပြီး Ready Made Foreign Shirt တစ်ထည် Packing လေးနဲ့။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ယောက်ဖလုပ်သူက မင်းအဆင်ပြေစီးပွားရေးတစ်ခုစမ်းလုပ်ကြည့်ဆိုပြီး ပေးလိုက်တယ်။ နောက်အဆင်ပြေထပ်ထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာ”

ရင်ထဲက အလုံးကြီး ခုမှကျသွားတယ်။

နောက်တစ်ခါခေါ်ပြန်ပြီ။ “အစ်ကိုကြီး လုပ်ပါဦး၊ ခေါ်မလို့လားမသိဘူး။ တားရော့ကြည့်မလို့ဦး”

Fool ကတ်။ “ဘာမှပူမနေနဲ့ စိတ်အေးအေးသာထားသွား။ ဘာကိစ္စများဖြစ်မလဲ။”

www.burmeseclassic.com

အေးရင်ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာတွေ
ပိုင်ပြီး ကြိုစဉ်းစားမနေနဲ့။ ပေါ့ပေါ့ပါး
သွား။ တွေ့ကြတဲ့အခါ စိတ်လွတ်
လုပ်လုပ်ထားပြီး ပြောချင်ရာပြော၊
ချင်ရာပြော အားလုံးအဆင်ပြေစေ

“ဟုတ်ပါမလား အစ်ကိုကြီးရယ်။
ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး။ အရင်ပေးထားတဲ့
အရာတွေကို ကျွန်တော်ဘာမှအကောင်
အထည်မဖော်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော်
ဘာမှ နားရင်းအုပ်ခံရတော့မယ်ထင်
တယ်။”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပျော်ပျော်သာ
သွား။ ကိုယ့်အစ်မအရင်းပဲ သူပြော
ထည်းမနာနဲ့။ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ချင်
တာဖြစ်ချင်တာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြော၊ တာဝန်ယူတယ်။”

Major ကတ်အားကိုးနဲ့ ရဲရဲကြီး
အသံလိုက်တယ်။ အဖူးနဲ့ကလေးအတူ
အတူပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ကို ဘယ်သူက
အပြစ်မယူဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပြော
ဆိုဆဲမတာကလွဲလို့ အားလုံးက ခွင့်
လွှတ်ပေးကြတယ် မဟုတ်လား။

နောက် (၂) ရက်လောက်ကြာ
ကျွန်ုပ်တို့ပဲသရေစာတွေ တပွေ့တပိုက်

“အစ်ကိုကြီးရေ၊ တားရော့က မှန်
အံ့ရော။ အစ်မက ကျွန်တော့်ကို
အစ်မခဲမှ ဒီလိုဖက်လွဲကင်းမဆက်ဆံ
ဘူး။ တွေ့ရင်ဆူဖို့ဆုံးမဖို့ပဲစဉ်းစား
တာ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရမ်းကို
အသွေးတာပဲ။ မောင်လေး မောင်လေး
ကျွန်တော် တော်တော်လေးအံ့သြမိ

မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာ
ထည့်ပြောမသွားပါဘူး။

နောက်တစ်ခါက ဆရာမ (၂)
အထက်။ စနေနေ့၊ သူ့ရလအခါ။

“အစ်ကိုကြီး အရမ်းကို အရေးကြီး
သေရော့ရှင်ရော့ကို အရေးကြီး
တားရော့နဲ့ မေးပေးပါဦး။”

ဒီတော့ တားရော့ကတ်တွေကို
အုပ် (၂) စုခွဲ။ Minor ကားချပ်တွေကို

Cross Method နဲ့ ဖြန့်ခင်း၊
ကတ်တွေကို Star Spread နဲ့ ဖြန့်

ပုံစံ (၂) ဖြန့်နဲ့ သေသေချာချာ
ပြောတယ်။ သူတို့ ဘယ်သူ့ရဲ့ဘာကိုစွ

ဆဲချင်တာလို့ မပြောဘူး။ ဆရာမ
အတော့ Unseen Question မေး

အကျင့်ပါနေတယ်ထင်ပါ။
Minor အုပ်စုနဲ့ကြည့်တဲ့ Celtic

Cross Method မှာ လက်ရှိအခြေအနေ
က Ten of Swords ဓား (၁၀) လက်
ကတ်။ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ ကိစ္စက Eight of
Wands တုတ် (၈) ချောင်းကတ်။ အနာ
ဂတ်အနီးစပ်ဆုံး အနေအထားက Five
of Wands တုတ် (၅) ချောင်းကတ်။

ဒီမှာတင် ဇာတ်လမ်းက ပြတ်နေ
ပြီ။ Ten of Swords ကံဆိုးသော ဇာတ်
သိမ်းခန်း။ Eight of Wands က ရပ်ဝေးမှ
အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခုကို မျှော်
လင့်တကြီးစောင့်နေတယ်။ Five of
Wands က အားပြိုင်မှု၊ ရန်ကန်ရမှု၊ ဘဝ
တိုက်ပွဲ။

ဖြစ်ရပ်မှန်က ဦးနှောက်အကြိတ်
ဖြစ်နေတဲ့ လူနာ။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ထမင်း
ခွဲကျွေးနေရတယ်။ စင်ကာပူကိုသွားခွဲ
ရင် ကောင်းသွားမှာလား။ မကောင်းဘူး
လား။ လက်ရှိဓာတ်မှန်တွေကို စင်ကာပူ
ကိုပို့ပြီး စစ်ဆေးထားတယ်။ အဲဒီက
အဖြေကို စောင့်နေတယ်။ အဖြေပြန်
လာမှ ခွဲစိတ်ရင် ပျောက်နိုင်၊ မပျောက်
နိုင်သိရမယ်။

Tarot က ပြောပါတယ်။ အခြေ
အနေမပေးတော့ပါဘူး။ မသွားပါနဲ့
တော့။ မခွဲပါနဲ့တော့။ ဘာသာရေးကိုပဲ
အာရုံပြုစေပြီ အလျှင်အကျန်နဲ့ တရားတော်
များ နာကြားနေစေတာပဲ။ အကောင်း
ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမတို့က လူနာရှင်
မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အာရုံမှာ
ပေါ်လာတာကို အမှန်အတိုင်းပြော
လိုက်မယ်။ လူတွေတန်းစီပြီး အခေါင်း
ထမ်းလို့ အသုဘပို့တဲ့နိမိတ်မြင်ရတယ်။
အဖြေကတော့ ဒါပါပဲ။”

ဆရာမ (၂) ဦး မျက်နှာမကောင်း
စွာ ပြန်သွားကြတယ်။

နောက် (၄) ရက်လောက်အကြာ
မှာ သတင်းကြားရတယ်။ လူနာဆုံးသွား
ပြီ။ ကားငှားပြီး ရန်ကန်ကိုခေါ်အသွား
လမ်းမှာပဲဆုံးပါးသွားလို့ အလောင်းကို
ပြန်သယ်ခဲ့ရကြောင်း။

ဒီနေရာမှာ Star Spread လို့ ခေါ်
တဲ့ ကြယ်ပုံစံ ဖြန့်ကြက်ထားတဲ့ Major
ကတ်တွေရဲ့ အထောက်အပံ့လည်း ပါ
ပါတယ်။ အဓိကဖြေရှင်းရမယ့် နေရာ
မှာ ကျရောက်နေတဲ့ Death ကတ်နဲ့
နောက်ဆုံးအဖြေရလဒ်မှာ ရောက်ရှိနေ
တဲ့ Tower ကားချပ်တွေက အခြေအနေ
မှန်ကို ပြောပါတယ်။

နောက်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုက
တော့ အသက် (၂၅) နှစ်အရွယ် လူငယ်
တစ်ယောက်။ သူ့လက်ရှိလုပ်နေတဲ့

လုပ်ငန်းမှာ တိုးတက်မှု ရှိ/မရှိမေးတယ်။
လက်ရှိအလုပ်ကို လေးလေးနက်နက်
အာရုံပြုစေပြီး ကားချပ်တွေကို မွေ
နှောက်ချိုးခိုင်းလိုက်တယ်။ ကားချပ် (၃)
ချပ်နဲ့ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို
ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ကားချပ်တွေက
(၁) High Priestess၊ (၂) Nine of
Swords၊ (၃) Seven of Swords ကား
ချပ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ (၁) High Priestess
ကားချပ်က အတိတ်တုန်းက
စေတနာဖြူစင် စိတ်ထားမှုန်မြတ်တဲ့
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရဲ့ ကူညီမှုကြောင့်
လုပ်ငန်းများအဆင်ပြေစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရ
တယ်။ နံပါတ် (၂) နဲ့ (၃) က အဓိပ္ပာယ်
ဆက်စပ်လို့ မရဘူး။ ဘက်ပေါင်းစုံက
လှည့်ပတ်စဉ်းစားတယ်။ အဖြေထွက်
မလာဘူး။ လုပ်ငန်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကာယကံရှင်ကို
ပြန်မေးရတယ်။

“ညီလေး၊ မင်း စောစောက ကား
ချပ်တွေကို ကုလားဖန်ထိုးနေစဉ်မှာ မင်း
စိတ်အာရုံက ဘယ်ကိုရောက်သွားသေး
သလဲ။ အလုပ်နဲ့ မပတ်သက်တဲ့ အ
ကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသေး
လား။ ကားချပ်တွေထဲမှာ ပထမကားချပ်
တစ်ခုပဲ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်
ကားချပ်တွေက ခံစားမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု
တွေကိုပြောတယ်။ တိတ်တဆိတ် ဖြေ
ရှင်းရမယ့်မိသားစုပြဿနာတွေကိုလည်း
ဖော်ပြနေတယ်။”

လို့ ပြောတော့မှ သူက ပြန်ဖြေ
လာတယ်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်
အဖေအကြောင်း ခေါင်းထဲဖျတ်ခနဲဝင်
လာတယ်။ အဖေက အညာမှာ နောက်
မိန်းမယူထားတယ်။ အဆင်မပြေဘူး။
ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကို လုံးဝသဘော
မတူဘူး။”

နှုတ်ဖျားက မေးလာတဲ့ မေးခွန်း
ထက် ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်၊ ခေါင်း
ထဲက အတွေးအမှန်တွေကိုသာ တား
ရော့က ဖော်ထုတ်ဖြေကြားပေးပါတယ်။
လိမ်လို့၊ ဖုံးကွယ်လို့မရတဲ့ တားရော့ကို
ကျွန်တော် ကြောက်လာမိပါတယ်။

(ဆက်ရန်)

ဆရာမိုး-ရွှေအာရုံကဏ္ဍ
(တာရော့-သူတေသီ)

ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ရော့ရန် ကြိုးစားခဲ့သော စာမူများထဲမှာ ဤစာမူလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ရော့လိုက်၊ မကြိုက်၍ ဖျက်လိုက်၊ စိတ်တိုင်းမကျ၍ ပြင်လိုက်နှင့် ဖျက်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်အရေအတွက် များလှပါပြီ။

ကျွန်တော်၏ မိဘသဖွယ် ချစ်ခင်မှုပေးသော၊ သွေးသားရင်းချာသဖွယ် စောင့်ရှောက်သော၊ ကျွန်တော်၏ ဆရာအရင်းသဖွယ်လည်း ဗဟုသုတများပေးခဲ့သော၊ ကြည်ညိုလေးစားအားထားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အကြောင်းအား ရေးသားရာတွင် အားရကျေနပ်မှုမရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အတတ်ပညာ၊ လေးစားဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ အတွေ့အခေါ်၊ ကြည်ညိုအတူယူဖွယ်ရာ အကျင့်စရိုက်တို့အား စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးမျှဝေခံစားစေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် -

အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ စိတ်တိုင်းမကျ မအောင်မြင်။ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ သို့အတွက် အချိန်လေးရသမျှ ဆရာဆရာကြီးများ၏ ရေးသား ဖော်ပြမှုများအား အတုယူ၍ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

စာဖတ်သူများကျေနပ်မှုမရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော် စာရေးသူ၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်

တော် မူလတန်းကျောင်းသားကတည်းက ကံချောရွာသို့ ကျောင်းတက်ရင်း မြင်တွေ့သိရှိခဲ့ရသည်။

ဘိုးချိန်က အသားညိုသည်။ အရပ်ရှည်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကပ်နံ့သွယ်သည်။ ခေါင်းတုံးတုံးထားသော်လည်း ဘော်ငွေရောင်ဆံပင်ငုတ်တိုလေးများက ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ပါဝါရွှေကိုင်မျက်မှန်အဝိုင်းသေးသေးလေး အမြဲတပ်ထားလေ့ရှိသည်။ မျက်ခုံးမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူတို့နှင့် ရွှေရောင်မျက်မှန်လေးမှာ ပန်ရလှသည်။

ဘိုးချိန်က ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် အမြဲသောက်သည်။ ခုံဖိနပ်အမြဲတမ်း

ဝင်းထွန်းအောင်

ကောင်းသတင်းဂုဏ်ရှိန် ဦးဖိုးချိန်

သို့သော် -

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့ရက်၊ လ၊ နှစ်ဟူသော အချိန်များက ရွှေ့လျားမှု မြန်လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ အဘိုးအိုကလေးဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်၏ မြေးများပင်လျှင် ရှင်ပြုနားသအရွယ်ရောက်နေကြပြီ။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒအား အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရချိန်မည်။ အသေဖြောင့်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အဖေ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ဆရာ၏

အဘိုး၊ အဖေ၏ အကြောင်းအရာများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ အများအပြားပါရှိပါသည်။

သူ့နာမည်အရင်းမှာ ဦးချိန် ဖြစ်သည်။ မြင်းခြံမြို့နယ်က ကံချောအုပ်စု ကံချောရွာသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အများစုက ဘိုးချိန်ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်

သည်။ ဖျင်ကြမ်းအဖြူ (သို့) ပိတ်ဖြူ
သည်ကတိုးအကျိုးအမြတ်သည်။ ခရီး
ဆွေးလာလျှင် တဘက်တစ်ထည်ခေါင်း
ခေါင်းပေါင်းထားတတ်သည်။

ဘိုးချိန် အစဉ်အမြဲ ပြုလုပ်သည့်
အလုပ်မှာ အင်္ဂါရက်ဖိုထိုးခြင်းနှင့် ပုတီး
ဆွတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးပါးသီလအား
ဆိတ်ပုဆိုးထက်ပင် မြဲအောင်နေပြီး
ကျိန်အောင် စောင့်ထိန်းသည်။

စောင့်ထိန်းရန် ခက်ခဲလှသည့်
အာဝါဒ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းပင်လျှင်

အဝီအပြင် စောင့်ထိန်းသည်။ မည်သူ့ကို
မျှ လိမ်ညာ၍မပြော။ အသေးအမွှား
လေးကိုပင် မလိမ်မညာအမှန်ပြောလေ့
ရှိသည်။ ငါးပါးသီလအား အသက်ထက်
ပင် တန်ဖိုးထားသည်။

ဘိုးချိန်က ဝေဒင်ပညာလည်းတတ်
သည်။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လည်း ကျွမ်း
ကျင်သည်။ ဗိန္ဒောဆေးဝါးလည်း နှံ့စပ်
သည်။ ရွာခလေ့ နွားပျောက်၊ ဆိတ်
ပျောက်၍မေးလျှင် အင်္ဂါရက်အချိန်ပိုင်း
ဖြင့် ကွက်တိပြောဆိုနိုင်သည်။

ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင်အလုပ်အား
ခိုင်းတိုင်းလုပ်မပေး။ တစ်ဖက်လူအား

ထိခိုက်စေမည့်အလုပ်ဆိုလျှင် ငြင်းဆန်
သည်။ လင်ကွဲ၊ မယားကွဲ၊ အကြွေး
တောင်း၊ လာ၊မလာ၊ ရု၊မရသာ ပြော
သည်။ ပြန်လာအောင်၊ အကြွေးရအောင်
လုပ်ပေးပါဆိုလျှင် လုပ်မပေး။

ကျန်းမာရေးဆိုးဝါးနေလျှင် စိတ်
လိုလက်ရ ယကြာချေ။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်
ဆင်လုပ်ပေးသည်။ အင်္ဂါရက်ဖိုထိုးခြင်း
အားလည်း ရွှေဖြစ်လမ်းမလိုက်ဟု ဆို
သည်။ အာယုအတွက်သာ အလုပ်လုပ်
သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာခြင်းထက်
အသကရည်၍ အနာကင်းခြင်းက နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်း တရားထူးတရားမြတ်
အား ဧကလကြာရှည် ကျင့်ကြံလုပ်
ဆောင်နိုင်သည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။
ကျွန်တော်မူလတန်းကျောင်းသား

ဘဝမှ အလယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်
သည့်အချိန်အထိ ဘိုးချိန်၏အကြောင်း
အား စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဘာမှလည်း ကိတိ
ပပမည်မည်ရရမသိရှိ။ အကြောင်းအရာ
တိုက်ဆိုင်ခဲ့ရသည်က ကျွန်တော် အငွေ
တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ဖြစ်သည်။

ရွှေပေါ်ကျွန်း စေတော်ဝင်
ကျောင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ နှစ်စဉ်
တန်ဆောင်မှန်းလတွင် ဖေဖေနှင့်
မေမေက ရွှေပေါ်ကျွန်းကျောင်းတွင်
ကထိန်ခင်းသည်။ တန်ဆောင်မှန်း

ပြည်ညတွင်ပုံသကူပစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ်အားလုံး တပျော်တပါး ပုံသကူရှာကြသည်။

ထိုနှစ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုံသကူမရှာကြ။ ကျွန်တော်၏အစ်ကို များနှင့် အစ်ကိုတို့၏ သူငယ်ချင်းများ ဦးပဉ္စင်း (ဘွဲ့မမှတ်မီ) ဦးပဉ္စင်းကြွက်ထံ ဆေးထိုးရန်စောင့်နေကြသည်။

ဦးပဉ္စင်းကြွက်က နက္ခတ်စုံမှထိုး ရမည်ဟုပြောသဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က အမှန်တော့ ဘာမှ နားမလည်၊ စပ်စုလို၍သာ စောင့်ကြည့် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးထိုးတာနှင့် နက္ခတ်စုံတာ ဘယ်လိုဆိုင်သနည်းဟု စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကမပေါ်။ အစ်ကိုတွေကိုလည်း မမေးရဲ။ မယောင် မလည်နှင့်သာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်က ဘိုးချိန်မှာ (မြင်းခြံ ဆောင်) ခေါင်းရင်းမှာ ဖိုထိုးနေသည်။ ကျွန်တော်က ဘိုးချိန်အနားကပ်သွားပြီး အစ်ကိုတွေကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေ သည်။

“မောင်ကျော်၊ ချမ်းနေပြီလား။ ရေခွေးသောက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ - နည်းနည်းတော့ချမ်း တယ်ဗျ”

“ပုံသကူမရှာဘူးလား”

“မရှာပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့၊ အစ်ကိုလတ်တို့တစ်တွေ ဆေးထိုးမယ် ဆိုလား။ ဘာလဲတော့မသိပါဘူး။ အဲဒါ ကြည့်ချင်လို့စောင့်နေတာ”

“ဘာဆေးထိုးမှာတဲ့လဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ။ ဦးပဉ္စင်းကြွက်က နက္ခတ်မတည့်သေးလို့ ထိုးမရသေးဘူး ပြောတာနဲ့ စောင့်နေကြတာပါ”

“ဟာ-မဟုတ်မဟုတ်တွေလျှောက် ပြီးလုပ်ကြမယ်နဲ့တုတယ်။ ဟေ့ခင်မောင်”

“ဗျာ - ဘိုးချိန်ဘာလဲ”

“အိပ်နေပြီလား၊ ထစမ်းပါဦးကွာ။ ဆရာသားတွေသွားခေါ် စမ်းပါဦး။ ဆရာ တို့က မြတဘက်ဘုရားသွားကြတယ်။ ကလေးတွေက ဆေးထိုးဖို့လုပ်နေကြ သတဲ့။ သွား သွား၊ ဒီနားခေါ်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘိုးချိန်”

အဆောင်ထဲမှာ အိပ်နေသည့် မြင်းလည်းဆရာ ဦးခင်မောင်အား နှိုး၍ အစ်ကိုကြီးတို့အဖွဲ့အား အခေါ်ခိုင်းလိုက် သည်။

“ဟာ - ဘိုးချိန် ကျွန်တော်က ပြောတယ်လို့တော့သွားပြီးမပြောနဲ့နော်။ ကျွန်တော်ကိုငေါက်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့

က ဘာဆေးထိုးကြမှာလဲ”

“အို - အလကားပါကွာ။ မင်းတို့ ကလေးတွေလုပ်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါ ဘူး”

အစ်ကိုကြီးတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ဦးပဉ္စင်း ကြွက်ပါ လိုက်လာသည်။

“ဦးပဉ္စင်း၊ ကလေးတွေကို မဟုတ် ကဟုတ်ကဆေးတွေ လျှောက်ပြီးထိုး မပေးနဲ့နော်။ ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟာ - ဒကာကြီးကလည်း၊ ဘယ် ကလာ မဟုတ်ကဟုတ်ကဆေးရမှာလဲ။ ကျုပ်ဆေးတွေကအထက်ဆေးပါဗျ”

“တပည့်တော်က အထက်တွေ၊ အောက်တွေပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ ငယ်တွေဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဓားပြီးတယ်၊ တုတ်ပြီးတယ် ဆိုပြီး ကြားဝါရင်လည်း အန္တရာယ်များ တယ်။ ဆေးအားကိုးနဲ့လည်း မိုက်တတ် တယ်။ သူတို့အရွယ်လေးတွေ ဒီဆေးထိုး ရအောင်ကလည်း ဘာအသက်အန္တရာယ် မရှိကြသေးတာမဟုတ်ဘူး။ အသက် အန္တရာယ်ရှိတဲ့အလုပ်လုပ်ကြသေးတာ မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါကြောင့်ပြောတာပါ”

“ကျုပ်ကထိုးပေးမယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေခင်းက ဆေးအကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောရာကနေ ကလေး တွေကထိုးချင်တယ်ဆိုလို့ ဆရာသား တွေဖြစ်နေတော့ ငြင်းမကောင်းလို့ထိုး ပေးမယ်ပြောလိုက်တာပါ။ ကျုပ်ဆေးက အစွမ်းထက်သလို ကျုပ်ကုန်ကျထားတဲ့ စရိတ်ကလည်းမနည်းပါဘူးဗျ”

“ဒီဦးပဉ္စင်းနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ။ ကဲ - ဒီလောက်တောင် ဆေးစွမ်းရင် ရော - ဓား၊ ဦးပဉ္စင်းခတ်ပြ”

“ဟာ - ဒါကတော့ ကျုပ်စမ်းမပြ နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆေးကိုတော့ ကျုပ်ယုံတယ်”

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ဆေးစွမ်းတယ်၊ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် စမ်းပြရတယ်”

ဘိုးချိန်က နှီးဖျာသည့် ဓားအား ပေး၍ဓားစမ်းခိုင်းသည်။ ဦးပဉ္စင်းကြွက် က ငြင်းဆိုသည်။ ဘိုးချိန်က ဓားအား ပြန်ယူစဉ် ဦးခင်မောင်က ဝင်၍ပြော သည်။

“ကဲ - ဘိုးချိန်၊ အကြောင်းတိုက် ဆိုင်တုန်း ဘိုးချိန်အစွမ်းပြဦးလေဗျာ။ ဦးပဉ္စင်းကြွက်က အစမ်းမခံရရင် ဘိုးချိန် က စမ်းပြလေ။ ကလေးတွေတွေ့ဖူးမြင် ဖူးတာပေါ့”

“အသာနေစမ်းကွာ ခင်မောင်၊

ကလေးတွေမသိတာ အစစစစ်မပေးစမ်း နဲ့”

“ဟင် - ဘိုးချိန်က သူများဆေးတွေ တော့ စမ်းခိုင်းတယ်။ ဘိုးချိန်ကျတော့ စမ်းမပြရဲဘူးလား”

“ဟာ - ဦးခင်မောင်ကလည်း ဘိုးချိန်မှာ ကာယသိဒ္ဓါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစွမ်းကောင်းတွေရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် တော့ မကြာဘူးပါဘူးဗျာ”

ဦးခင်မောင်၏စကားအား အစ်ကို ကြီးက မျက်စိမှိတ်ပြပြီးကလိလိုက်သည်။ ဘိုးချိန်က ရွှေရောင်ကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်း သေးသေးလေးပေါ်မှ မျက်လုံးပြန့်၍ အစ်ကိုကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။ ဝါးစလေးတစ်စအား ပါးစပ်အနီးကပ်၍ တတွတ်တွတ်နှင့်ရွတ်ဖတ်နေသည်။

“လာစမ်းခင်မောင်၊ ရော - ဟော ဒီနှီးစလေးကို အံ့ကြိတ်ပြီးကိုက်ထား အေး - ဟုတ်ပြီ၊ ဟောဒီလိုခုတ်ရတယ် ကွာ”

ဘိုးချိန်က နှီးဖျာသည့် ဓားမောင်း နှင့် ဦးခင်မောင်၏လက်ဖျံအား (၃)ခု ဆက်တိုက်ခတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ၏ ညာဘက်လက်ဝါးအား တံတွေးဆွတ်၍ ပွတ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါမှတ်ထား၊ တစ်ပွဲထိုးမန်း ခေါ်တယ်ကွ၊ နောက်ထပ်တော့ မခတ် နဲ့တော့၊ ဒါက နှီးစကိုမန်းတာ၊ ထုံးစံ တို့၊ ဆီမန်းတို့ရှိသေးတယ်”

“ဗဟုသုတဖြစ်ပေါ့ ဘိုးချိန်၊ ထုံးမန်းကိုပြပါဦး။ ဘိုးချိန်မှာ ဒီလိုပညာ တွေရှိမန်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူးဗျာ”

“အဟင်းဟင်း၊ မောင်ပါကလေး လုပ်ပြီ။ အင်း - မင်းတို့ကတွေ့က မြ ကျေးလိမ္မာတဲ့ကလေးတွေဆိုတော့ မြ မှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီပညာကို သေ မတောင်းနဲ့ မပေးဘူးနော်။ မင်းတို့ ထိုးမယ့်အကြောင်း မောင်ကျော်ပြော သိတာနဲ့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင် - ဝင်းကျော်ပြောတာလား”

“ဟာ - ဘိုးချိန်ကတော့လူကြီး မပြောပါနဲ့လို့ ကြိုပြီးပြောထားတဲ့ဟာပေါ့။ “ရပါတယ် ငါ့ညီရ ကိစ္စမခွဲ” ဘိုးချိန်က ဘယ်တော့မှလိမ်မပြော ကွ။ ငါတို့က မေးရင်လည်း အမှန်တကယ် ပြောမှာပဲ”

အစ်ကိုကြီးက ရယ်ရယ်မောမော နှင့် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်သာ သာသွားရသည်။ ဘိုးချိန်က ထုံးစံ ထုံးယူ၍ အလုံးလေး (၂)လုံးလေးလေး ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဖတ်ရင်း

အကျင့်အတိုင်း မျက်မှန်ပေါ် မှကျော်
နှုတ်တော်တို့တစ်တွေကို ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ ရွှေပေါ်ကျွန်းရွာသား
ဆင်ပေါက်အားခေါ်၍

“ကဲ - ယောက်ျားချင်းပဲကွာ။
ခဲခဲ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်ခွေကြစမ်း”
ဟု ပြော၍ နောက်ကျောများပုတ်
အခိန်ပေးလိုက်သည်။ မောင်နီနှင့်
ဆင်ပေါက် ခေါင်းချင်းပြေး၍ဆောင်ကြ

“ခွမ်း... ခွမ်း... ခွမ်း...”
ရေအိုးများရိုက်ခွဲသည့်အသံကဲ့သို့
ခွမ်းမြည်သွားသည်။ ထပ်မံ၍
အားယူနေပြန်သည်။

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ - တော်ရော
ကဲ - အဲဒါထုံးမန်းကွ။ တုတ်နဲ့ရိုက်
ခဲခဲနဲ့တုတ်ခတ်၊ ထုံးထုံးပြီး ကျင်
ကျင်ငယ်မစွန့်သေးသရွေ့ အစွမ်း
တော်တယ်။ ကဲကဲ - ထွေးထုတ်လိုက်
တော့၊ မင်းတို့သိချင်လို့သာပြတာကွ။
တော့တော့ကိုစိတ်မဝင်စားကြနဲ့။ မင်းတို့
မှာယှဉ်ကျေးတဲ့သူတွေပါ။ ဒါတွေ
ကဲကဲကဲ။ ကဲ၊ ကဲ - သွားကြ၊ သွားကြ
ပေတော့”

ကျွန်တော်တို့မှာ အားမလိုအား
ဘူးဘူးဘူးဘူးဘူး ခွာခွဲကြရတော့

ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ ဘိုးချိန်၏
အရာများအား မေးမြန်းစုံစမ်း
ခိန္နော၊ ဗေဒင်၊ အင်္ဂါဇာပညာ၊
ဓာတ်ဆင်အစရှိသည့် ပညာ
အပြင် ဂါထာ၊ မန္တန်များတတ်
ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

မင်းပေးသီလအား သစ္စာပြု၍
အိမ်ကြောင်းပါ သိရှိရသည်။
ဆက်ဆံဆေးလိပ်မှအပ မည်သည့်
အမှုမသောက်ခြင်းနှင့် ဒိုဖိနပ်
အစည်း အမြဲစီးခြင်းအကြောင်း
ဘိုးချိန်၏မိသားစုအား မည်သည့်
အလုပ်မျှ လုပ်မကျွေးရခြင်း
ကိုပါ ပြောပြသည်။

အတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးတဲ့နောက်
မင်းပေးရတော့ ငါ့နန်းကို မန္တလေး
ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ကားမောင်းတယ်ကွ။ မန္တလေး
အခြေချနေထိုင်ဖို့ အမျိုးမျိုးပြော
တော့မှာပဲနေမယ်၊ တောမှာ
မယ်လို့ အပြတ်ငြင်းတယ်။ ဒါနဲ့
အဲဒီလိုရင်ကောင်းပြီ။ ကားလည်း

မမောင်းဘူး။ တောင်သူလည်း မလုပ်
ဘူး။ ဘာစီးပွားရေးမှရှာမကျွေးဘူးလို့
အပြတ်ပြောတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူက
ကျပ်တို့က တစ်သက်လုံး နွားနဲ့ရှာစား
လာတာ၊ နွားကိုတော့ကျွေးမကမ်းနိုင်
ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဘိုးချိန်ကလည်း
မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှာ စောစောက
အချက်တွေအပြင် အမဲသားလည်း
ရာသက်ပန်မစားဘူး။ သားရေဖိနပ်
လည်း တစ်သက်တာလုံးမစီးပါ။ မိန်းမ
ဝယ်ပေးတဲ့ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်လည်း
မသောက်ပါ။ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်သာ
သောက်ပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် ဘာစီးပွားမှလဲမလုပ်ဘူး။ ရှိ
တဲ့မြေတွေ၊ ထန်းတွေ ပေါင်နဲ့ရောင်းချ
စားတယ်။ အင်္ဂါရတ်ပဲထိုးနေခဲ့တာ နှစ်
ပေါင်း (၄၀) ကျော်ပြီကွ”

ဘိုးချိန်၏ ဘိုးဘွားမိဘများမှာ
ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံကြသည်။ မြေယာနှင့်
ထန်းတောများ လက်ညှိုးထိုး၍ မလွဲ
အောင် ပေါများသည်။ သတ္တိအရာတွင်
လည်း ပြောင်မြောက်ကြသည်။ ရပ်ရွာ
ကာကွယ်ရေးဆု၊ ငွေခား၊ ငွေခါးပတ်၊
ငွေကွမ်းအစ်နှစ်လုံးပြူးဆုများရရှိထား
ကြသည်။ သူကြီးမျိုးဆက်များဖြစ်သည်။
ဘိုးချိန်ကိုယ်တိုင် မော်ကွန်းဝင် (တတိယ
ဆင့်) ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။

ဘိုးချိန်၏အကြောင်း စေတေငင
သိရှိရပြီးနောက် ဘိုးချိန်အား ပို၍ကြည်
ညိုလေးစားခဲ့ရသည်။ ဘိုးချိန်၏ ပညာ
အချို့အား လေ့လာ ဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့
သည်။

ကျွန်တော် (၁၀) တန်းနှစ်တွင်
အိပ်မက်မကောင်း၍ ဘိုးချိန်အား ပြော
ပြခဲ့သည်။

ဘိုးချိန်က အသေအချာ နား
ထောင်သည်။

“အင်း - ခြေထောက်ကြိုးတုပ်ခံရ
တယ် ဆိုတာ အဖမ်းအဆီးအချုပ်အ
နှောင်ခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ မင်းမှာ
ရည်းစားရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”

“အေး - ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ကွာ၊
အသက်က (၁၇) နှစ် ရှိသေးတယ်။
မိန်းမရတော့မယ်”

“ဟာ - အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
မိန်းမမရအောင်”

“မင်းမလိုချင်ရင်တော့ ဟုတ်တာ
ပေါ့ကွ။ မင်းကစထားပြီးမှ မရအောင်
လုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လုပ်ပေးတဲ့သူ ငရဲ
ကြီးမှာပေါ့။ အဲဒါမျိုးတော့ ငါက လုပ်

မပေးဘူးကွ”
ဘိုးချိန်ပြောတာ မှန်ပါသည်။
ကျွန်တော် (၁၀) တန်းနှင့် အိမ်ထောင်
ကျခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျမှ ဘိုးချိန်၏
ဗေဒင်ပညာနှင့် ဗိန္နောပညာအား ကျွန်
တော် သင်ယူခွင့်ရသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်က -

“ဘိုးချိန်ရေ ဒီတစ်ခါမက်တဲ့အိပ်
မက်ကတစ်မျိုးဗျ။ လက်ထိတ်အခတ်ခံရ
တယ်လို့မက်တယ်။ ဘာပြဿနာများ
ဖြစ်မလဲမသိဘူး”

“ဒီကနေ့မက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အင်း - အခု(၈)နာရီ
ဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ မင်း
သားသမီးရတော့မယ်”

ဘိုးချိန်စကားကြားရသည့်အချိန်
ဝမ်းသာသလိုလိုတော့ခဲစားရသည်။ ဘာ
ကို ဝမ်းသာမုန်းတော့မသိခဲ့။ ဘိုးချိန်ပြော
တာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း ရက်မကြာမီ သိရှိ
လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဘိုးချိန်။ ကျွန်
တော် ကလေးရတော့မှာ။ ဒါနဲ့ အဲဒါ
ဘယ်လိုတွက်တာလဲ လုပ်ပါဦး”

“ဪ - ဒါကမင်းအိပ်မက်မက်
တဲ့အနေနဲ့ မင်းမေးတဲ့အချိန်ကို အင်္ဂ
ဂီဇာအချိန်ပိုင်းနဲ့ကြည့်တော့ ဘာအန္တ
ရာယ်မှမရှိဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ခြေ
ထောက်ကြိုးတုပ်ခံရတယ်ဆိုတာ ခြေငြိမ်
ခိုင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းမရမှာလို့ပြော
တာ လက်ထိတ်ခတ်ခံရတယ်ဆိုတော့
အသုံးမကြမ်းနဲ့တော့၊ လက်ငြိမ်ခိုင်းတာ
လေ။ ဒါကြောင့် ကလေးရတော့မယ်လို့
ပြောတာပေါ့ကွ”

ဘိုးချိန်ပြောပြတော့လည်း ရှင်း
သည်။ ကျွန်တော်၏အတွေးမှာ ဤကဲ့သို့
မပေါ့။ အဖမ်းအဆီးခံရလိမ့်မည်။ ပြဿ
နာတစ်ခုဖြစ်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ ဪ -
ပညာဆိုတာ အတွေးအခေါ်အယူအဆ
များစွာလိုပါသလားဟု ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ရတော့သည်။

ဘိုးချိန်၏ အတွေးအခေါ် အယူ
အဆများအားလိုက်မိရန် အချိန်များစွာ
လိုအပ်နေပါသေးသလားဟု စဉ်းစားမိပါ
တော့သည်။

ကံချောရွာမှ ဦးချိန် ခေါ် ဘိုးချိန်
အား ကြည်ညိုလေးစားစွာဖြင့် -

ဝင်းထွန်းအောင် (မင်းခဲ)

မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်သည် အချိန်တွင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှတို့လက်အောက်သို့ ကျရောက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မင်းတုန်းမင်း အနေဖြင့် လွတ်လပ်လျက်ကျန်ရှိနေသေးသော အထက်မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ဗြိတိသျှနှင့် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေတ်မီ ပြုပြင်ရေးများကိုလည်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်း၏ ခေတ်မီ ပြုပြင်ရေးကြိုးပမ်းချက်များတွင် ရတနာပုံနေပြည်တော် ဌာန ငွေတိုက်တော် ထားရှိရေး အစီအစဉ်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန် ပထမဥပဒေတွင် ငွေတိုက်ထားရှိမည့်နေရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရတနာနဒီဈေးအနီး သင့်ရာအရပ်တွင်ထားရှိရန် စီစဉ်သည်။ ငွေတိုက်တော်ကို မြင်းကြမ်းကမ္ပတ်သပ်ဝင်းအကာရံနှင့်လုံခြုံအောင် ထားရှိရန် စီစဉ်သည်ဟု သိရှိရသည်။

ငွေတိုက်လုံခြုံရေး

ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန် ဒုတိယဥပဒေတွင် ငွေတိုက်တော်လုံခြုံရေးအစီအစဉ်များပါရှိသည်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးအတွင်းငွေတိုက်၊ ရတနာနဒီဈေးငွေတိုက်များကို လုပ်ဆောင်ပြီးစီး၍ ငွေသွင်းထားသည့်ကာလအတွင်း လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရန် ရှေ့တံခါးစောင့်အမှုထမ်းသေနတ်(၁၀)၊ နောက်တံခါးစောင့်အမှုထမ်းသေနတ် (၁၀) အတွင်းတိုက်စောင့်အမှုထမ်းသေနတ်(၂၀) တစ်တိုက်လျှင် အမှုထမ်းသေနတ် (၄၀) အစောင့်ထားရှိရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိရှိရသည်။

ငွေတိုက်တော်ထိန်းသိမ်းရေး မင်းမှုထမ်းများ

ငွေတိုက်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရန်အတွက် အထူးသဖြင့် ငွေများကို ထိန်းသိမ်းရေးအမှုထမ်းကြီး (၁)၊ လူလတ် (၄)၊ ရေးမှတ်စေရန် စာရေးတော် (၆) ထားရှိရန် စီစဉ်ထားသည်ဟု သိရှိရသည်။ ငွေတိုက်တော်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်းများ၏ လစာတော်ငွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစောင့်အရှောက်လူကြီးမှာ တစ်လလျှင် ငွေတော် (၁၀၀)၊ လူလတ်လေးဦးမှာ (၅၀)

ကျပ်စီ၊ စာရေး (၆) ဦးမှာ (၃၀) ကျပ်ရှိရရှိမည်ဖြစ်သည်။ လစာတော်များကို ငွေတိုက်ရှိငွေဖြင့် ပေးဆောင်စေမည်ဟု စီစဉ်ထားသည်။

ငွေတိုက်တော်တွင် ငွေအပ်နှံသည့် အစီအစဉ်

ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန် ဥပဒေတွင် ငွေအပ်နှံသည့် အစီအစဉ်များလည်း ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ငွေတိုက်တော်တွင် ငွေသွင်းထားလိုသည့် မင်းမိဖုရား၊ မင်းညီမင်းသား၊ မှူးတော်မတ်တော်၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသား မည်သူမဆိုသည် မိမိအပ်နှံလိုသည့်ငွေကို ငွေတိုက်စောင့်လူကြီး၊ လူလတ်တို့အနက် သုံးယောက်စုံညီမှ ရေတွက်စေသည်။ ပြီးလျှင် အပ်နှံသည့်နေရာ၊ ငွေအပ်နှံသူအမည်၊ နေရပ်များကို မှတ်သားထားစေမည်ဟု သိရှိရသည်။

ငွေတိုက်တော်မှငွေချေးသည့်အစီအစဉ်

ငွေတိုက်တော်သည် ငွေအပ်နှံခြင်းကို လက်ခံသကဲ့သို့ ငွေတိုက်တော်မှ ငွေချေးယူခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးသည်။ မည်သူမဆို ငွေတိုက်တော်မှ ငွေချေးယူလိုလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက် သိရှိမှုနှင့် ချေးငှား၍မရပေ။ တိုက်စောင့်လူ

ကြီး၊ လူလတ်တို့အနက် သုံးယောက်စုံညီမှ ချေး၍ရသည်။ ငွေချေးသည့်အခါ သူ့လည်း ချေးယူသည့် ငွေအင်အားပေးကာကိုလိုက်၍ အပေါင်ဖြစ်စေ တာဝန်ယူရန်မှ ချေးငှားခွင့်ရှိသည်ဟု သိရှိရသည်။

ငွေသွင်း၊ ငွေချေးသက္ကရာဇ်စတင်အတွက် အကျအပေါက် အပျက်အစီးမရှိစေရပေ။ မင်နှင့် စာကြောင်းအညီအကွရာအစအဆုံးကူးရေးရသည်။ စာကြောင်းအဆုံးတွင် ငွေသွင်းသူ၊ ငွေချေးသူတို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးလျက် ခေါင်းတံဆိပ်ကပ်ရသည်။

ငွေသွင်းသက္ကရာဇ်မှာ ငွေတိုက်တွင်ထားရန်တစ်စောင်၊ ငွေသွင်းပေးရန်တစ်စောင် ရေးသားပေး၏။ သိမ်းထားစေသည်။ ငွေချေးသက္ကရာဇ်မှာ တစ်စောင်တည်းရေးသားရပြီး ငွေတိုက်တော်တွင်ထားရှိစေသည်။

ငွေချေးသူတို့က ချေးငွေကို ဆပ်လဒ်လျှင် ပြောစာလက်မှတ်ရေး

ပြီး ငွေချေးသက္ကရာဇ်ကို စုံညီဖျက်သိမ်း
စေသည်ဟု သိရှိရသည်။

**ငွေသွင်း၊ ငွေချေးသူတို့ လိုက်နာရန်
ဦးစွာပြုစုရမည့်အရာများ**

ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန်
ဥပဒေတွင် အတိုးနှုန်းများ သတ်မှတ်
ထားပုံလည်း ပါရှိသည်။ ငွေတိုက်တော်
သို့ ငွေသွင်းလိုလျှင် တစ်ကျပ်သုံးဒင်္ဂါး
ပြားရေ (၁၀၀) အထက်ကိုသာ အရာရှိ
အပ်အညီ လက်ခံထိန်းထားသည်။ မိမိ
အပ်နှံထားသောငွေကို တစ်လအတွင်း
အတိုးမပေးရပေ။ တစ်လလွန်လျှင် လွန်
သူငွေ (၁၀) လျှင် တစ်လလျှင် တစ်ပူး
ပေးရသည်။ လစဉ်ဖြစ်စေ၊ အပ်ငွေ
ပြန်ယူမဖြစ်စေ အပ်နှံသူအလိုရှိရာ
အတိုးပေး၍ အလိုရှိသည်ကလေး ငွေရှင်
သို့ အပ်နှံထားရင်း ငွေကိုပြန်ပေးစေ
သည်ဟု သိရှိရသည်။

ငွေတိုက်သို့ အခြားသူများသွင်း
ထားသည့်ငွေမှာ ငွေရှင်တို့ပေးသင့်သော
အတိုးငွေမှ ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင်ကျငွေကို
ထိုက်စောင့်အရာရှိတို့က နုတ်ယူသည်။

ငွေချေးသူလိုက်နာရန် စည်းမျဉ်း
များကိုလည်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ငွေ
တိုက်မှ ငွေချေးယူလိုပါက တစ်ဦးတစ်
ယောက်သိရှိဖျဖြင့် ချေးငွားခွင့်မရှိပေ။

ထိုက်စောင့်လူကြီး၊ လူလတ်တို့အနက်
အသက်စုံမှ ချေးငွေအင်အားကို
အခြေခံ၍ အပေါင်ဖြစ်စေ၊ ခံဝန်သူဖြစ်
စေမှသာလျှင် ချေးခွင့်ရှိသည်။ အတိုး
နှုန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငွေ (၁၀) ကျပ်
လျှင် တစ်လကို တစ်ပူးတစ်ပဲကျပေးရ
သည်။ ယင်းအတိုးငွေကို လစဉ်ဖြစ်စေ၊
ငွေရှင်းပေးဆပ်မှဖြစ်စေ ငွေချေးသူတို့
သူ့အလျောက် အတိုးပေးနိုင်သည်။ ငွေ
ပြန်လည်ပေးဆပ်ရသည်ကလေး

(၁၀) လထက် မလွန်စေရပေ။ (၁၀) လ
အတွင်း ချေးယူသူတို့ အလိုရှိရာ အတိုး
နှုန်းနိုင်သည်။

ငွေတိုက်မှငွေကို အခြားသူတို့က
ချေးယူလာလျှင် ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသား
ကြေးငွေချေးယူသကဲ့သို့ ပွဲခယူ၍
(၁၀၀) လျှင် တစ်ကျပ်တန်သည်။
အကျပ်တန်သည် တောင်းယူခွင့်မရှိပေ။
ငွေ (၁၀၀) လျှင် ငါးပူးကျကိုသာ
အရာရှိတို့က နုတ်ယူစေမည်။

ငွေချေးယူသူတို့သည် စာချုပ်ရက်
အရောက်ပါက ချေးငွေကို ပေးဆပ်ရ
သည်။ ပေးဆပ်ရန် ဖျက်ကွက်လျှင် ရှေ့
အပ်၍ ရအောင် တောင်းယူစေ

သည်။ ရှေ့ရုံးကတောင်းခံရာတွင် မပေး
အပ်ဘဲ နေ့ရက်ရှည်ကြာလာပါက ပေါင်
ရင်းအထည်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း
ခံရသည်။ အပေါင်မရှိပါက မြီစားခံဝန်
သူတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းကို သိမ်းယူ
ရောင်းချ၍ ချေးငွေအတိုးရင်းပွားကို
ယူ၍ ပိုငွေကို ပြန်ပေးစေသည်။

ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန်
ဥပဒေတွင် ငွေတိုက်တော်အမှုထမ်းများ
မရှိမမြောင့်လုပ်ပါက အရေးယူမည်
အစီအစဉ်များလည်း ပါဝင်သည်ကို
တွေ့ရှိရသည်။ ငွေတိုက်တော်မှ ချေးငွေ
သွင်းငွေများကို ငွေတိုက်အမှုထမ်းများ
က မမှန်မကန်ပြုလုပ်ခဲ့သော် ကျူးလွန်သူ
ထံမှ ချေးငွေ၊ သွင်းငွေများကို ပြန်လည်
တောင်းယူ၍ ငွေရင်းမပြည့်သူမျှကို
ပေးလျော်စေသည်။ ထိုမျှမက တရားခံ
အား ထောင်မှာ တစ်လထားသည်။ ငွေ
တိုက်အမှုထမ်းဘဝမလည်း ထုတ်ပယ်
ခြင်းခံရသည်ဟု သိရှိရသည်။

ငွေတိုက်တော်တွင် ထားရှိသည့်
ငွေတော်များကို ထိခံချိန်ကုန်ခိုးယူ
သည်ကိုတွေ့ရှိပါက ခိုးယူထားသည့်
ငွေကို ပြန်လည်တောင်းယူပြီး ရာဇဝတ်
ဥပဒေအတိုင်း စီရင်စေသည်ဟု သိရှိရ
သည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားလက်ထက်တွင်
အင်္ဂလိပ်ကုန်သည် ကလေးမိလုံ ဆိုသူ
သည် ငွေတိုက်တည်ပုံအကြောင်းအရာ
ကို ရေးသားဆက်သွင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်
က မြန်မာမင်းပိုင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ
တွင် ငွေတိုက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကျွမ်းဝင်
ခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ ငွေတိုက်
တော်အကြောင်းကို မင်းတုန်းမင်းထံ
ဆက်သွင်းခြင်းဖြစ်ဟန် တူသည်။ အင်္ဂ
လိပ်လူမျိုး ကလေးမိလုံသည် ငွေတိုက်
တည်လုပ်နည်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းစာတမ်း
ကို မြန်မာနှစ် ၁၂၂၈ ခု (၁၈၆၆) ခုနှစ်
တွင် သံတော်ဆင့်ပန်းပဲဝန်၊ ပန်းတည်း
ဝန်ထောက် ဆောရွာစား မင်းလှရာဇ
ကျော်ထင်က မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခဲ့
သည်။

ကလေးမိလုံ၏ ငွေတိုက်တော်
တည်လုပ်နည်းစာတမ်းတွင် ငွေတိုက်
တည်လုပ်ကူးသန်းခြင်းဆိုသည်မှာ ပြည်
သူတို့ကြေးငွေကို အတိုးနှင့်လက်ခံထိန်း
ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ငွေရှင်အသုံးလို
သည့်အချိန်တွင် ကိုယ်စားလှယ်ကဲ့သို့
ငွေရှင်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း နာခံပြီး
စာရင်းနှင့်အညီ သုံးစွဲရကြောင်း၊ ငွေ

တိုက်ရှိသဖြင့် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ပေး
ရန်ရှိသည်တို့ကို ပေးနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြ
ထားသည်။

ကလေးမိလုံကပင် မထင်မရှား
သည့် ငွေတိုက်အကြောင်းကို ရှင်းပြထား
သည်။ ကလေးမိလုံ၏အလိုအရ မထင်
မရှားသည့်ငွေတိုက်ဆိုသည်မှာ ငွေကြေး
အင်အားရှိပြီး ဝက်သမာဓိရှိသူ၊ တည်
ကြည်မြောင့်မတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်
သို့တည်းမဟုတ် သုံးယောက်တို့က ငွေ
ကြေးစိုက်၍ တည်လုပ်ကူးသန်းသည့် ငွေ
တိုက်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

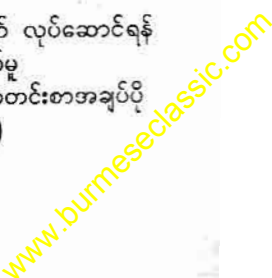
ကလေးမိလုံ၏ ငွေတိုက်တော်
စာတမ်းတွင် ငွေတိုက်လုပ်ဆောင်ခြင်း
ဖြင့်ငွေချေးငွားနိုင်ခြင်း၊ နှစ်အပိုင်းအခြား
နှင့် ပြည်သူတို့ကြေးငွေကို အတိုးယူပြီး
လျှင် လက်ခံထိန်းထားနိုင်ခြင်း၊ ကူးသန်း
သည့်ငွေကြေးကို အဆုံးအရှုံးမရှိစေရ
အောင်ခံဝန်ခြင်း၊ ငွေအပ်သူတို့အတွက်
ခိုင်ခံ့လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာကို ထားရှိ
နိုင်ခြင်း၊ ငွေလှူခြင်းကို အလွယ်တကူလုပ်
နိုင်ခြင်း စသည့်အကျိုးတရားများရှိပုံကို
လည်း ဖော်ပြထားသည်။ ငွေတိုက်တော်
တည်လုပ်ခြင်းအတွက် အသိပညာပေး
လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘုရင့်ထံစာ
တမ်းတင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

အချုပ်ဆိုရသော် မင်းတုန်းမင်း
လက်ထက်တွင် နိုင်ငံခြားနှင့်အဆက်အ
ဆံများလှသောကြောင့် ခေတ်မီပြုပြင်
ရေးများ လုပ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းလာ
ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ကုန်သည် ကလေးမိ
လုံက မင်းတုန်းမင်းထံ ငွေတိုက်တည်
လုပ်ရန် စာတမ်းတင်သွင်းသဖြင့် ရတနာ
ပုံရွှေမြို့တော်တွင် ငွေတိုက်တည်လုပ်ရန်
အကြံအစည် ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း၊ ငွေ
တိုက်တည်လုပ်ရန်ဥပဒေကို ပြုလုပ်ခဲ့
ကြောင်း၊ ဥပဒေတွင် ငွေတိုက်တည်လုပ်
ရန် နေရာရွေးချယ်ပုံ၊ ငွေတိုက်အမှုထမ်း
ခန့်ထားမည့် အစီအစဉ်၊ ငွေတိုက်လုံခြုံ
ရေးအစီအစဉ်၊ ငွေအပ်နှံခြင်း၊ ငွေချေး
ခြင်း အစီအစဉ်များ ဖော်ပြပါရှိကြောင်း
တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ကျော်ဝင်း (ခန့်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ ငွေတိုက်တော် လုပ်ဆောင်ရန်
ဥပဒေပုရပိုက်မှု
- ၂။ ဟံသာဝတီသတင်းစာအချုပ်ပို
(၇-၅-၁၉၇၁)

ဂမုန်း ဟူသည် ဥပါသောအပင်
ငယ်များကိုခြုံ၍ခေါ်သောအမည် ဖြစ်
သလို ကင်းဖီးရီးယားမျိုးစု (Kaem-
pheria) တွင် ပါဝင်သောအပင်များ ဖြစ်
သည်။ မြန်မာအခေါ် ဂမုန်းတို့သည်

အလွန်များပြားလှသောကြောင့် ရုက္ခ
ဗေဒအမည်တစ်ခုတည်းကို အတည်ပြု
ယူ၍ မရနိုင်ပေ။ ဂမုန်းပင်တို့ကို ပြဆို
ထားသော ဂမုန်းကျမ်းတို့တွင် ဂမုန်း
အမျိုးပေါင်းတစ်ရာကျော်အထိရှိသည်
ကို တွေ့ရပါသည်။ ဂမုန်းတို့သည် အပင်

ငယ်မျိုးတွင် ပါဝင်သော်လည်း ထူး
ဆန်းကြယ်သော ဂမုန်းရုက္ခမျိုးအား
အချို့အပင်တို့၌ တွေ့ရသည်။
ပမာအားဖြင့် ဂမုန်းဘီလူးပင်
အသားကျွေး၍ စိုက်ပျိုးလျှင်

လပိတ်ကျင်း ကျော်ကျော်ထွန်း ချစ်ဂမုန်း နိဂုံးလှပစေ

အတွင်းသို့ လူဆိုးသူခိုးတို့မဝင်ရောက် နိုင်ရန် ကောင့်ရောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဂမုန်းဧည့်လာကိုစိုက်ပျိုးထားလျှင် ဧည့် သည်အလာများသည်။ ဂမုန်းခွေးလာကို စိုက်ပျိုးလျှင် ခွေးများကချစ်တတ်သည်။ ဂမုန်းကိန္နရာပင်သည် ညအခါတွင် လေ မလာဘဲ အရွက်များကနေသလို အလို အလျောက် ယိမ်းယိုင်နေတက်သည်။ ထိုဂမုန်းပင်ကို မိန်းကလေးရှိသောအိမ် တွင်စိုက်ပါက မိန်းကလေးများ ပျက်စီး တတ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ အချစ်ရေး အချစ်ရာနှင့်ပတ်သက်သောဂမုန်းလည်း ရှိသေးသည်။ ဤသည်တို့မှာ အချို့သော ဂမုန်းပင်တို့၌ ဆန်းကြယ်သော ဂန္ထရုစွမ်း အားများ သက်ရောက်နေမှုပြယုဂ်များ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ရွာဦးဆရာ တော်ကျောင်း၌ ဂမုန်းဘီလူးပင်အား အမဲသားကျွေး၍စိုက်ထားသော ကပ္ပိယ ကြီး ဦးချစ်လှသည် မူးတယ်၊ မူးတယ်ဆို ကာ ရုတ်တရက်လဲကျပြီး သတိမေ့သွား ၏။ နီးစပ်ရာလူများက ဆေးရုံပို့ရန်စီစဉ် ဆဲ သတိပြန်ရလာကာ -

“မပို့ကြနဲ့၊ မရတော့ဘူး။ ငါကတိ ပျက်လို့ ဘီလူးစားသွားပြီ” ဆိုကာ အသက်ထွက်သွား၏။ ကပ္ပိယကြီး ဦးချစ်လှ၏ဖြစ်ရပ်ကို

နားလည်သောလူကြီးသူမများက ဂမုန်း ဘီလူးပင်အား အသားကျွေးရန် ကတိ ပေးထားသောရက်တွင် မကျွေးသော ကြောင့် ဘီလူးက ကပ္ပိယကြီး ဦးချစ်လှ ကို စားလိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ပါ။ ဂမုန်း ဘီလူးပင်သည် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် အဖြစ်သုံးသော စပါးလင်ပင် ဖြစ်သည် ဟု လူတိုင်းယုံကြည်ကြသည်။ အခြား သော ဂမုန်းဘီလူးပင်ရှိနိုင်သော်လည်း စပါးလင်ပင်ကိုမူ လူတိုင်းလိုပင် အပြော များ၏။

ကျွန်တော်သည် (---) ခုနှစ်က ပတ္တမြားကျောက်မျက်ရတနာထွက်သော ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းမှ ခပ္ပရာဒေသ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ဂမုန်း နှင့် ပတ်သက်သည်ဟု ယူဆရသော ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံ ခဲ့၏။ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည် ဆို သော်လည်း အစိုးရအလုပ်တော့ မဟုတ် ပါ။ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခပ္ပရာနှင့် အိုလံပါဒေသရှိ တောင် တန်းများသည် ပင်လယ်ပြင်အထက် အမြင့်ပေ (၄၅၀၀) မှ (၆၀၀၀) ကျော် တွင်ရှိသလို ထူးခြားလှပသည့် သစ်ခွ ပန်း၊ ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ၊ ထူးဆန်း

သောသစ်ခွဲဂမုန်းနှင့် မြေပြင်တွင်ပေါက်
သောဂမုန်းများ၊ သစ်မင်းပင်များပေါက်
သည့်ဒေသဖြစ်သည်။ ရေခဲရေတမျှအေး
သော စမ်းချောင်းအတွင်း၌လည်း ရှားပါး
သော ရေပုတ်သင်(Newt)များကို တွေ့
မြင်ရသလို အချို့နေရာတို့၌ အားဆေး
လုပ်ရသော ဂျင်ဆင်းပင်များကိုပင် တွေ့
ရပါသည်။

ခပုရာလုပ်ကွက်နှင့် အိုလံပါလုပ်
ကွက်နှစ်ခုသည် (၆) မိုင်ခန့်ကွာဝေးပြီး
အလယ်တွင် ပေ (၅၀၀၀) ကျော် မြင့်
သည့်တောင်တန်းကြီးလည်းရှိ၏။ ခပုရာ
မှ အိုလံပါလုပ်ကွက်သို့သွားလျှင် ခပုရာ
နှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် မိုးမခချောင်း
ရိုးလေးကို ဖြတ်ကျော်ရ၏။ မိုးမခချောင်း
ရိုးလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ပေ (၅၀၀၀)
ကျော်မြင့်သည့် တောင်ကျောပေါ်သို့
တဖြည်းဖြည်းတက်ရပါသည်။ တောင်
ကျောလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ချောက်
ကမ်းပါးထိပ်နားကပ်၍ သွားရ၏။ ထိုသို့
ကမ်းပါးထိပ်နားမှ မလွတ်မလပ်သွားရ
သည့်နေရာတွင် သုံးတန်းကားတစ်စီးစာ
မျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးကရှိ
နေပြန်ရာ ထိုကျောက်တုံးကြီးကို ကွေ့
ပတ်ရှောင်ရသဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးနှင့်
နီးသောကြောင့် ကျောချမ်းဖွယ်ဖြစ်၏။
ချောက်ကြီးသည် ပေ(၈၀၀)မျှနက်မည်
ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်းကိုသွား
ရသည့်အခါတိုင်း ၎င်းကျောက်တုံးကြီး
အား မကျေမချမ်းဖြင့် မျက်စောင်းထိုး
လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျောက်တွင်း
မန်နေဂျာကြီး ဂျော့အောင်ဝင်းထွန်းနှင့်
အတူ အိုလံပါလုပ်ကွက်သို့ထွက်ခွာရာ
မိုးမခချောင်းရိုးလေးမှ ထူးဆန်းသော
ဝါးတံတားလေးအား ဖြတ်ကျော်ပြီး
ခေတ္တနားကြ၏။ ထူးဆန်းသော တံတား
လေးဟု ဆိုရခြင်းမှာ လူဖြတ်ကူးရသော
ချောင်းရိုးလေး၏အလယ်လောက်တွင်
လူတစ်ဖက်စာခန့်ကြီးသောအရွက်များ
ဝေဝေဆာဆာဖြင့် မိုးမခပင်တစ်ပင်ရှိ၏။
ချောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကလည်း မတ်စောက်
သောကြောင့် ထိုမိုးမခပင်အား တံတား
အလယ်တိုင်သဖွယ် အသုံးပြုကာ
အကိုင်းခွဆုံ၌ တံတားရက်မတင်ကာ
ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ဆက်သွယ်၍
တံတားပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
တံတားရက်မကို ဝါးစိမ်းစားများ အသုံးပြု
ထား၏။ မြင်သူတိုင်းက ထူးဆန်းသော
မိုးမခတံတားလေးဟု အသိအမှတ်ပြုကြ
၏။

မိုးမခတံတား၏တစ်ဖက်ရောက်
သော် တောင်တက်ရတော့မည်ဖြစ်၍
ခဏနားကြပါသည်။ မန်နေဂျာကြီးဂျော့
အောင်ဝင်းထွန်းသည် ဘူမိဗေဒအဓိက
ဖြင့်ဘွဲ့ ရခဲ့သူပီပီ အေးဆေးစွာမနားဘဲ
သူ့အနားတွင်ရှိသောကျောက်တုံးကို ဘူမိ
ဗေဒတူတစ်လက်ဖြင့် ထုခွဲလေ့လာနေ
၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂမုန်းသစ်ခွဲ
ခရေဇီဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများ
ပေါ်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ သင်
ပန်းရနံ့ကိုသို့သော အမွှေးနံ့ကို ရှူရှိုက်
မိသဖြင့် နီးစပ်ရာအပင်ကြီးများပေါ်သို့
ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေကြည့်ပါသည်။ သစ်ခွဲ
ဂမုန်းမဆိုထားနှင့် ပေါပေါများများ
တွေ့ရတတ်သော မောက်ခမ်းဥတစ်လုံး
ပင်သော်မှ မတွေ့ရချေ။

မောက်ခမ်းဥတစ်လုံးသစ်ခွဲကို ဤ
ကချင်ပြည်နယ်ရှိ တောင်တန်းကြီးများ
ပေါ်၌သာတွေ့ဖူးပါသည်။ အောက်ပြည်
အောက်ရွာတွင် တွေ့ရတတ်သော
ဖယောင်းရွှေဝါပင်နှင့် ဆင်ဆင်တူ၍
လက်သန်းဖျားခန့် ဥလေးတစ်လုံးပေါ်
တွင် အရွက်ကလည်း တစ်ရွက်တည်းပါ
သောအပင်မျိုး ဖြစ်၏။ အပွင့်ပွင့်သော
အခါလည်း တစ်လက်မခန့်ဖူးတံထွက်၍
ရွှေဝါရောင်တစ်ပွင့်သာပွင့်လေသည်။
သို့သော် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဥပေါင်း
များစွာ အစီအရိပေါက်နေသောကြောင့်
ရွှေဝါရောင်အပွင့်တို့လည်း သစ်ကိုင်း
တစ်ခုလုံး လှပစွာ ရွှေရောင်ဖုံးလွှမ်း
လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သစ်ခွဲအများစု
၏နိယာမအတိုင်း ရနံ့မရှိပေ။

သစ်ပင်ကြီးများပေါ်၌ ဂမုန်းသစ်ခွဲ
နှင့်တူသောအပင်တူ၍ တစ်ပင်တလေမျှ
မတွေ့ရသောကြောင့် နီးရာကျောက်
တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။
ထိုင်လိုက်လေမှ သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့ကို
သိသိသာသာရှူရှိုက်လိုက်မိသောကြောင့်
ကျောက်တုံးကြီးဝန်းကျင်သို့ ကြည့်မိပြန်
ပါသည်။ ကျောက်တုံးကြီးနှင့် လက်တစ်
ကမ်းအကွာတွင် ဖြူဆွတ်နေသည့် ပန်း
လေးသုံးပွင့်။ အိမ်တွင် အလှစိုက်လေ့
ရှိသော တစ်ပွင့်ချင်းပွင့်သည့် တရုတ်
နှင်းပန်းခေါ်သည့် အပွင့်လေးနှင့်တူ
သော ပန်းလေးသုံးပွင့် ဖြစ်၏။ အလှ
စိုက် တရုတ်နှင်းပန်းငယ်လေးများသည်
ရနံ့မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ဤပန်းလေးများ
တွင်လည်း ရနံ့မရှိဟုတွေးရင်း တစ်ပွင့်ကို
ဆွဲနုတ်၍ နမ်းလိုက်ရာ -

“အလို - ဒီအပွင့်လေးကပါလား”
ဟုပင် ရေရွတ်မိသည်အထိဖြစ်

သွားပါသည်။
အရောင်အသွေးက ငွေပန်းကဲ့သို့
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ ရနံ့က သင်ပန်းအတိုင်း
သင်းပျံ့လှသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်နမ်းလိုက်
မိပါသည်။ ထိုသည်ခဏ၌ပင် စိတ်ကြည်
လင်လန်းဆန်းတက်ကြွခြင်းများခံစားလာ
ရသည်ဟု သတိပြုမိပါသည်။ သို့ဖြင့်
ပန်းဖြူလေးကို တစ်ကြိမ်ထပ်နမ်းကာ
ဆောင်းထားသည့် အန္တရာယ်ကာဖိတ်ဘာ
ဟဲလမတ်(Helmet)ဦးထုပ်မေးသိုင်းကြီး
နှင့် နားရွက်အကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်
ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ ပေါ့ပါးလန်း
ဆန်းလာသလို ခံစားရရှိမှုမထ
ကျွန်တော်ကပင် ဦးဆောင်၍ -
“ဦး - မန်နေဂျာကြီး ဂျော့ရေ
တက်ကြွစို့”

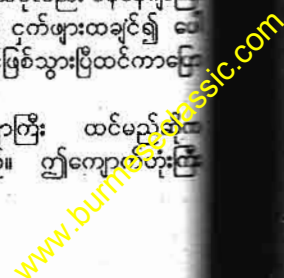
ဟု ဆိုကာ တောင်တက်လမ်းထဲ
အပြေးကလေးပင်တက်လိုက်မိပါသည်။
မန်နေဂျာကြီး ဂျော့အောင်ဝင်းထွန်းထ
ကျွန်တော်အား ထူးဆန်းသလိုကြည့်ရင်း
နောက်မှလိုက်လာပါသည်။ ယခင်ထ
ဆိုလျှင် သူ့နောက်က ကျွန်တော်လိုက်
နေကျဖြစ်၍ အံ့ဩဟန်တူပါသည်။
သို့ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ကျောက်
တုံးကြီးနားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။
“ဂျော့ရေ၊ ကျွန်တော် ဒီကျောက်
တုံးကြီးကို ကြည့်မရတာကြာပြီ။ ချောက်
ထဲတွန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဆိုသော ကျွန်တော်စကားဆ
ကြောင့် ဂျော့သည် မျက်လုံးပြူးကြည့်
ရင်း -

“ဟေ့ဦးကျော်၊ ဒီအပတ် မောင်ရင်
ကလိုရီကွင်းမသောက်ရသေးဘူးထင်
တယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။
ကလိုရီကွင်းဆိုသည်မှာ ငှက်ဖျား
ပျောက်ဆေးပြား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့လို တောတောင်ထဲ အလုပ်လုပ်
ကြရသူများ လက်ခွဲထားရသောဆေး
ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ဖျားပြန်ထချင်လာ
သောအခါ ဦးနှောက်တွင် ခပ်ကြောင်
ကြောင်ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ
ကလိုရီကွင်း ဆေးပြား တစ်နေ့ (၂) ပြား
ဖြင့် သုံးကြိမ်ခန့်လောက်လျှင် ပုံမှန်ဖြစ်
သွားပါသည်။ ယခုလည်း မန်နေဂျာကြီး
က ကျွန်တော် ငှက်ဖျားထချင်၍ ပေါ
ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီထင်ကာပြော
ခြင်း ဖြစ်၏။

မန်နေဂျာကြီး ထင်မည်ထင်
ထင်နိုင်ပါသည်။ ဤကျောက်တုံးကြီး

သည် သုံးတန်ကားတစ်စီးမျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်လေရာ တွန့်တော်တစ်ယောက် မဆိုထားနှင့် တွန့်တော်လိုလူနှစ်ဆယ် ပိုင်းတွန်းလျှင် သော်မှ ကျသွားနိုင်စရာမရှိပေ။

သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် တွန်းချချင်သည်စိတ်က တားမရဆီးမရ ဖြစ်လာပါသည်။ သို့ကြောင့်ပင် လက်နိုး နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းရင်း -

“ဟေ - ကျားဘသားကွ”

ဟု ကြွေးကြော်ကာ အပြေးသွား၍ ကျောက်တုံးကြီး၏ အထက်ဘက်မှ အားသွင်းကာ တွန်းချလိုက်ရာ -

“ဖြော ဝရော ဝရော ဖြောင်း ခြောင်း ဝန်း”

ဟူသောအသံများ ပဲ့တင်ထပ်ထပ် ပေရစ်ရာခန့်အနက် ချောက်ထဲသို့ ကျောက်တုံးကြီး ကျသွားပါတော့သည်။

“ဟိုက် - ဗုဒ္ဓေါ။ တကယ်ကျသွားသက”

ဟူသော ကျော၏အာမေဒိုတ်အသံနှင့်အတူ အံ့ဩခြင်းများဖြင့် အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် သုံးတန်ကားတစ်စီးစာမျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးကား တကယ်ပင်ကျသွားခဲ့ပြီတည်း။

မန်နေဂျာကြီးကျော အံ့ဩသလို တွန့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အထူးပင် အံ့ဩပျတတ်အောင်ဖြစ်ရပါသည်။ ဤအပြင်းမားသော ကျောက်တုံးကြီးအား ကျွန်တော်တွင် မည်သို့ရရှိလာသနည်း။ သို့မဟုတ် အနေဖြင့် နှစ်တင်းဝင်ဆန်အိတ်ဆန်အိတ်ကိုပင် အလွယ်တကူ ရွေ့အောင် မတွန်းနိုင်သူပါ။

စဉ်းစား တွေးခေါ်ရသမျှ ဆိုရသော် မိုးမခတ်တားအနီးမှာ အဖြူရောင်အဖွင့်နှင့် သင်္ဃန်းပန်းရနံ့ သင်းပျံ့သော အသံနှင့်တူသည့် ဂမုန်းပန်းပွင့်လေးများ အခါခါနမ်းမိသည်မှစကာ ထူးခြားသော လန်းဆန်းတက်ကြွမှုများ ဖြစ်လာသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုအဖြူရောင်အဖွင့်ပွင့်လေး၏ ထူးခြားသော ဂမ္ဘီရအနားအားကြောင့်သာ ဤကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းချနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု သတိဝင်လာကာ ဟဲလမက်မေးသိုင်းကြီးနှင့် နားရွက်ကြားညှပ်ထားသော ဂမုန်းပွင့်လေးကို စမ်းကြည့်ရာ အစအနထိ မတွေ့ရတော့ချေ။

လုပ်ငန်းများပြီးစီး၍ အိုလံပါလုပ်ထွက်မှအပြန်တွင် မိုးမခတ်တားအနီးမှ

မခွဲဘဲထားခဲ့သော ဂမုန်းပန်းအဖြူရောင်လေး နှစ်ပွင့်အားကြည့်ကြရာ အပွင့်မဆိုထားနှင့် အပင်နေရာကိုပင် မတွေ့ရဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာရှိနေပါသတည်း။

ချစ်ဂမုန်းအနီလေး

ကျွန်တော်သည် နှလုံးသားနေရာ မပြေလည်သောကြောင့် တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြေးခွာရှောင်ပုန်းရင်း အိုလံပါပတ္တမြားမြေတွင်ခိုလှုံစဉ်အခိုက် ထူးဆန်းသော ကြက်တူရွှေးဂမုန်း၏ ဂမ္ဘီရစွမ်းအားများကြောင့် ယုန္တယ်ဆိုသော မိန်းမချောလေးနှင့် ဖူးစာဆိုဖူးပါသည်။ ထူးဆန်းသော ကြက်တူရွှေးဂမုန်း၏ ဂမ္ဘီရစွမ်းအားကြောင့်ဟုဆိုခြင်းမှာ ထိုဂမုန်းပန်းအကြောင်း သိနေ၍မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် နှလုံးသားတွင် ခံစားနေရသည့် ချစ်ဝေဒနာများမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော တစ်နည်းအားဖြင့် ချစ်ခရေဇီဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး။ မသိဘူးသူ မိန်းမချောလေးက အိုလံပါမုန့်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ထံပါးတွင်ကပ်လျှူပူဇော်သွားသော ကြက်တူရွှေးဂမုန်းအနီလေး နှစ်ခိုင်ကို ဘုရားပန်းအိုးမှ စွန့်ယူပြီး ထပ်မံကပ်လျှူကာ -

ဤကြက်တူရွှေးဂမုန်းနှစ်ခိုင်ကို လျှူဒါန်းကပ်လျှူရသောကုသိုလ်ကြောင့် စောစောကတွေ့မြင်လိုက်ရသော မိန်းမချောလေးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူမျှချစ်သူအဖြစ် ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား

ဟု ရူးသွပ်စွာ ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

(၂၀၁၃ ခု၊ မတ်လထုတ် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။)

ထိုသို့ ရူးသွပ်သော အတွေးများဖြင့် သူများလျှူခဲ့သော ကြက်တူရွှေးဂမုန်းပင် ပြန်လျှူကာ ဆုတောင်းခဲ့သည်မှ တစ်လတ်တီအကြာ၌ တကယ်ပင် ထိုမိန်းမကလေးနှင့် ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ချစ်သူများဖြစ်သွားသော ကာလတွင် ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းများ ပြောမိကြရာမှ ယုန္တယ်က ကြက်တူရွှေးဂမုန်းအနီရောင်နှစ်ခိုင်အပြင်ပွင့်သည်ကို တွေ့ရလျှင် ထိုဂမုန်းနှစ်ခိုင်အား ဘုရားတွင်ကပ်လျှူကာ လိုရာချစ်ဆုကိုတောင်းလျှင်ပြည့်ကြောင်း အဘွားဖြစ်သူပြောပြဖူးသည်ဟု။

ယုန္တယ်နှင့် ကျွန်တော် ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ ကြားလေသွေးရင် ဝေးမှာစိုး

တယ်ဆိုသောရွေးဟောင်းစကားအတိုင်း ချစ်နေကြဆဲ ဘဝမုန့်တိုင်း ငှက်ဖျားရိုင်းကြောင့် ချစ်ရသူ ယုန္တယ်တစ်ယောက် လူ့လောကကြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါလေသည်။

ဤတွင် သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ မိုးကုတ်ကျော်ကျော်စိုးက -

“မိုးကျော်၊ မင်းချစ်ဂမုန်းကြက်တူရွှေးက ချစ်ရေးမှာအောင်မြင်တဲ့ ဂမ္ဘီရစွမ်းအားပေးနိုင်ပေမယ့်လည်း အနီရောင်ဟာ ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ ကြမ္မာဆိုးကို ယူဆောင်လာတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းတို့က မသိဘဲကိုး”

ဟု ဆိုပေရာ ဟုတ်များဟုတ်လေ သလားဟုသာ။

ယုန္တယ်နှင့် မပေါင်းလိုက်ရသော်လည်း ချပုရာတောင်တန်းများမှ ထိုချစ်ဂမုန်းကြက်တူရွှေးတစ်ပင်ကို ရအောင် ရှာယူခဲ့ပြီး ယုန္တယ်အလွမ်းပြေအဖြစ် အိမ်တွင် စိုက်ပျိုးထားခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၃ ခု၊ မတ်လထုတ် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းကြီး၊ အတွဲ (၁၃)၊ အမှတ် (၃) တွင် ထိုဇာတ်လမ်း ထူးဆန်းသော ကြက်တူရွှေးဂမုန်း ပါလာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုကြက်တူရွှေးဂမုန်းအား မျိုးယူခဲ့၍ အိမ်တွင်စိုက်ထားကြောင်း မပါရှိပါ။ သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ၎င်းဇာတ်လမ်းလေးပါလာသောအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ချစ်ဂမုန်းကြက်တူရွှေးပင်လေးမှ အဖူးများထွက်လာပြီး အနီတောက်အရောင်ပန်းခိုင်များ (၅) ခိုင်ပွင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ယုန္တယ်လေးအား လွမ်းဆွတ်သတိရစိတ်ဖြင့် ချစ်ဂမုန်းနီနီလေးငါးခိုင်အား မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ထားပြီး ချစ်ဂမုန်းခိုင်လေးများအား အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ယုန္တယ်လေးအား လွမ်းဆွတ်နေဆဲ။

ဧပြီလ (၄) ရက်နေ့ မနက်တွင် အိမ်တံခါးဖွင့်၍ အမှတ်တရပင် ချစ်ဂမုန်းခိုင်လေးများဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားခိုက် -

“အလို ဘုရားရေ ချစ်ဂမုန်းလေးတွေ မရှိတော့ပါလား”

ဟုသာ ရေရွတ်နိုင်ရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့်အတူ ဤချစ်ဂမုန်း ခိုးယူသွားသူသည် ချစ်ရေးချစ်ရာကိုစွန့်ခွာတွင် အသုံးပြုမိပါက နိဂုံးလှပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းပေးလိုက်ရပါသတည်း။

သပိတ်ကျင်း-ကျော်ကျော်တန်း

လေးကျိရဲထောက်

ငါးရဲပြောက်တုံအလယ် ဂျုံပွေ့ပယ်သိဒ္ဓိ

လှူဒါန်းထွန်းပိတ္တစရဏ ပြည်

◆ စွဲယူအမှတ် စန်းနက္ကတ်သည် လှည့်ပတ်မွန်းလွဲ သန်းခေါင်လွဲသော် မည်ကွဲထပ်ဆို ကိတ်မင်းဂြိုဟ်တည် နဂို ကိုးခု နဝင်းလုက ခေါ်မူကောလီ ပထဝီ သေလာ ကျားရာဇာကို တည်ပါအမြဲ ဓာတ်မလွဲနှင့် ယှဉ်တွဲကပ်ဆို ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်သည် နဂိုသွားမြဲ မွန်းလျှင်လွဲက မည်ကွဲရာဟု သန်းခေါင်လွဲသော် ရှစ်ခု အရ ဟိုင်းကိုပြု၏။ ပါပလေဓာတ် မုန် တိုင်းခတ်၍ ဤဓာတ်နှစ်ဆ ရုပ်ကိုယူ သော် ကျားမမြဲသေ့ နှစ်ပါးတွေ့လိမ့် ပေါင်း၍သတ်ဆေး ကြာသပတေးကား တစ်ရေးမှတ် သန်းခေါင်ရှိသော် ပြောင်း ခါဘွဲ့ဆို မိတ္တူဂြိုဟ်သို့ နဂိုဒဿ သူရဇ ဟု ဓာတ်ရအန္တော နှစ်ပါးဟော၏။ သဘောအလာ ပေါင်းသောခါတွင် အာ ကာသဓာတ် နာမ်ဟုမှတ်၍ စပ်ယူက်ပြီး ခါ စီရင်ရှာသည် နည်းနာကျကျ သတ် ပုံပြအံ့။ အဋ္ဌဟိုင်းကြီး ကျားတစ်စီးကို ပေါင်းပြီးယူက်ထွေး တေဇောဆေးနှင့် အားပေးပိတ်ခြံ နာနာလုံက တစ်ပုံဟိုင်း ပျောက် ကျားမင်းနှောင့်၍ စားသောက် အဆီ မောက်နီနီနှင့် အညီဟိုင်းမင်း ရှေ့သို့သွင်းကြင်း အရသုံးကြိမ်ကျသော် မူလကျားလွတ် ပြုဆွတ်ဆွတ်နှင့် အထွတ်ဂဠုန်ဖြစ်လေတုံ၏။

နယဗေဒဏီကျမ်းမှအဆို ဖြစ်ပါ သည်။ စာရေးသူ အဂ္ဂိရတ်လောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၃၇) နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ရှင်မထီး၊ ဣန္ဒာစရိယ၊ ဒိဗ္ဗစကျ၊ ဘားမဲ့ ဆရာတော်၊ ရသေ့ဆရာအောင် စသော အမှန်တကယ် ထွက်ရပ်အောင်မြင်၍ နောင်လာနောက်သားများကို သနား သဖြင့် ညွှန်ကြား ပြသ ရေးသားခဲ့သော

မူလကျမ်းရိုးများကို (၁၂) ကျမ်းအာဂုံ ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဓာတ်လေးပါးမကွဲခဲ့ပါ။ မည်သည့်ကျမ်း မှ ဓာတ်လေးပါးကို တိတိကျကျ ခွဲပြ ရေးခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ မိမိတို့တတ်ကျွမ်းသော ပညတ်များဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာတစ်ရွာတစ်ပုဒ် ဆန်း ဆိုသလို ကောက်ယူလုပ်ဆောင် နေကြပါသည်။ ဓာတ်လေးပါးမကွဲသည့် အတွက် နာမ်ရုပ်လည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပါပ နဝင်း သောမနဝင်း ပညတ်သော နေ ဓာတ်၊ လဓာတ်ဖြစ်ရန်လည်း မည်မျှပင် ဝီရိယစိုက်ထုတ် နှစ်ရှည်လများ ပြုလုပ် ပါသော်လည်း မရောက်ရှိနိုင်ပါ။ မူလ ဘူတဓာတ်ဖြစ်သော ရုပ်နှင့်နာမ်ကို 'မီး သည် လေနှင့်မြောက်ကုန်သင့်၍ နှိုင်း ချင့်အဟုတ် နာမ်သမှတ်၏။ ပထဝီ အာ ပေါ ရုပ်ဟုဟောသည် ရှိသောထုံးစံ မှိ ကာကြံလော့' ဟူ၍ ကဏ္ဍရီသီဓာတ် ကျမ်းမှဆိုပါသည်။ 'မီးကိုလေဖုံး ဝါယော ခြူးနာမ်လုံးဂန္ဓေစွဲဝင်စေဓာတ်မှာစရေ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ရေမှာမြေထဲ ပထဝီကခေါ် မြသတ္တစွဲမှတ်ကြ ဓာတ်ရ ဂဗ္ဘေ နှစ်လုံးနေ၏' ဟု နာမ်နှင့်ရုပ်ဖြစ် ကြောင်းကို ညောင်ရိပ်သာ ဦးဝိသုဒ္ဓိ ဓာတ်ကျမ်းတွင် ဂယနဏ ညွှန်ပြပါ သည်။ ထို့ပြင် ဂဗ္ဘေ စရေ နှစ်လုံးခြေ ခေါ်ထွေအန္တော ဓာတ်ကျမ်းဟောဟု နာမ်နှင့် ရုပ်ပေါင်းစပ်ပြုပြင်မှသာလျှင် အန္တောဟူသော ဂဠုန်ဆေးဖြစ်ကြောင်း၊ ရှင်မထီးကျမ်းတွင်လည်း 'သမင်မှာ ရော ဟဏ၊ အရှင်မှာ ဂေါတမ၊ ခြင်္သေ့တို့ပီပီ၊ ရေပတီဆိုသည့် ကျားနှင့်ညားခွဲပြန်ပြီ၊ ပဉ္စပိင်းလီအတွေ့ အဋ္ဌမဂ္ဂနှင့် ရွှေဉာဏ်

ရှင်ဖောင်တော်ဦး ကူးမည်ယနေ့ ရုပ် နာမ်တရားတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်၍ အဋ္ဌကလပ် ရုပ်ပေါ်ပြည့်စုံသည့်နေ့တွင် ထွက်ရပ်သွားနိုင်ပါကြောင်း၊ ပိဋကဏိ မှာနောက်၍ရာ ဗေဒင်ကြောင်းနှင့်ပေါင်း လိုက်ပါဆိုသဖြင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်တွင် ပညတ် အားဖြင့်နေသော သံနုသံကောင်းထီ ခြင်္သေ့ကောက်သည့်ဆရာများ ဆင်ခြင် ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ပညတ်အနေဖြင့် ထို စပ်နေသော အန္တောဆိုသည့် ကြေးနှင့် ခဲသည်လည်း သတိပြုဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ သည်။

စရေဓာတ်ဆိုသောအင်္ဂါနှင့်ရာဇာ တွင်ရှိသောဓာတ်တို့မှာ သံနှင့်ဘော်ဖြစ် ပါသည်။ ပညတ်စရေဖြစ်သော်လည်း ဓာတ်သဘောစရေ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဂဗ္ဘေဓာတ်ဟု ကောက်ယူ ရာတွင်လည်း တနင်္လာဂြိုဟ်ခွင်နေသော ကြွပ်နှင့် ကြာသပတေးနေ ပြဒါးထီ ပေါင်းစပ်၍ ဓာတ်ဂဗ္ဘေဖြစ်ပါ။ ပညတ် အရသာ ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ ပညတ် သွားရာ ဓာတ်သက်ပါကြောင်း ဉာဏ် ဆင့်လောင်း၍ ကုကောင်းလှစွာ ထွေရာ ဝိုးဝါး ယုမုများနှင့် ပြဒါးသတ်သူ မှတ်နေ ဟူ၍ ဆိုသည်မှာ ဆေးကျမ်းမှပြသော ပညတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ပညတ်ပြဒါး ဓာတ်သက်၍ မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်းကို နဝင်းဖြင့်သတ်၊ လေးဖါး ဓာတ်ကို နက္ကတ်တွင်ယူ ပြဒါးမူကား ဖြူ စင်မူကျ တေဇောရလိမ့် စိမ်းမြဝင်းစ အခိုးအခိုးဖြာသည့် ဝိသာခါနက္ကတ် ရာဟုဓာတ်ကို ရစ်ပတ်လုံတွင်း တေဇော သွင်းက တင်းတင်းသံကျောက် အာ ရောက်လိမ့် ထိုနောက်ဇေဋ္ဌ အသလိသ ခေါ်ကြတွင်ညီ ရေဝတီကိတ်ဓာတ် ဦး မှာနပ်က ဆတ်ဆတ်မှုန်ကြေ ပြာမြန် လေ၏။ ဘော်ငွေဘာရဏီ ပြာနှင့်မှီသော် နှစ်လီထုံးကြ သဘာဝမို့ မူလဒန်စင် သေလေချင်၏။ ဒန်စင်အသေ ရုပ်ကာ ရေကို ဆယ့်နှစ်ထွေပြန် ဓာတ်သွားနေ က ရွှေသံပြာရောက် အာယုပေါက်လိမ့် ရွှေငွေဖြစ်စေသောအကြောင်းကို အလေ့ လုပ်၍မဆို၊ ထွက်ရပ်ကိုသာ အဓိကထား ၍ဆိုထားပါသည်။ အချင်းချင်းဆိုရာ

ပယ်သည်လေးလုံး သုဉ်းသည်
စက္ကသွားသို့ တွေ့ငြားအကွရာ
သာတည် ဟု သရတရရင်ရသေ
ပြပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ပြဒါး
ကျန်သည်ဓာတ်ကြီးရှစ်ပါးကို
ဓာတ်လေးပါး ညီညွတ်မှုတအောင်တွဲ
လေးပါးစုံသုဉ်းသည့် ပြဒါးသတ်
ပညတ်ဆေးဖြစ်ကြောင်း ရှင်ကုန္ဒာ
ကျမ်းမှလည်း 'ဗဟန်းဝါ ဗဟန်း
ဓမ္မာပုဂ္ဂိုလ်ရှိသမျှ ရတေဂ္ဂပေ ရွေ
ဓမ္မာတိခြေတတ်သည့် ဆေးလေးဆေး
သတ် ဆေးမဟုတ်တာတွေနှင့် မဖုတ်
သော်လေနှင့် ရွေငွေကောင်းအောင်
သင့်စွာ ပြုတတ်ရာသည့် ဒန်
သတရတ လေးဝသောဓာတ်ကို
တတ်သိအောင်ကြံ နကြီးသတ်ဉာဏ်ဖြင့်
သန်ခဲလိမ္မာ မရာဆေးဝါး ဓာတ်လေး
ခု ဟု ဆိုသည်ကိုလည်း သတိပြုကြ
ဒန်နာသတရတ လေးဝသော
ဓာတ်ကို တတ်သိအောင်ကြံဟုဆိုခြင်း
ဒန်သည် ကြေးနီ မဟုတ်၊ နာသည်
ဓမ္မာမဟုတ်၊ သုတဆိုသည်မှာလည်း
ဓမ္မာမဟုတ်သောကြောင့် လေးဝသော
ဓာတ်ကို တတ်သိအောင်ကြံဟု ဆိုထား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပညတ်နှင့်ဓာတ် တစ်
သစ်တည်းဖြစ်လျှင် နကြီးသတ်ဉာဏ်
ဆိုပါ။ ဓာတ်အနှစ်ဖြစ်သည့်အတွက်
ပညတ်အသစ်ဖြင့် ညွှန်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာတွင် အနမ
သဘာဝသရာမှစတင်ခဲ့သော နာမ်တရား
ဆို၍ တဏှာကိုလေသာအစွဲတို့ကြောင့်
ရှုသစ်အဖန်ဖန်ဖြစ်ခြင်းကို ကိလေ
သာတို့ ကုန်ခန်းအောင် ကျင့်ဆောင်ခြင်း
ဖြင့် ရုပ်နာမ်တို့ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ
ပဋိပက္ခတရားကို ပဋိပက္ခလောမအားဖြင့်
စင်သစ် ရုပ်သစ် ဖြစ်စေ တည်စေခြင်း
သည် ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပါသည်။ ဥဉ္စာအာ
ရမ္မလွတ်၍ လည်းဖြစ်သောကြောင့်
ခြင်း၊ နာခြင်းကို ကာလရှည်ကြာထား
နိုင်ပါသည်။ ယောဗုဒ္ဓသိဒ္ဓိ ဆိုသော
ဓမ္မာရီအိုမင်းခြင်းမှ နုပျိုခြင်းသို့ ပြန်
ပြောင်းပို့ဆောင်နိုင်သောဓာတ် ဖြစ်၍
နာခန်းရှင်လူ တိတိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ နှစ်
သောင်းရှည်ကြာကြီးစားကြပါသော်လည်း
ပညတ်နှင့်ဓာတ်မကွဲသဖြင့် အကျိုးတရား
မခံစားရပါ။ ဓာတ်တစ်ပါးဖြင့်သတ်
ပြဒါးသေခြင်း၊ ဓာတ်နှစ်ပါးဖြင့်သတ်
ပြဒါးသေခြင်း၊ မည်ကဲ့သို့သောသို့က

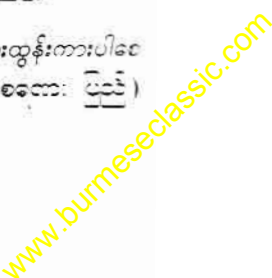
ဝင်ပစ္စည်းဖြင့် ကြီးစားကြစည်၍ပေါက်
မြောက်အောင်မြင်ခြင်းဆိုသည့် ဒဏှာရီ
စကားများကို ပရမတ္ထသစ္စာ လောက
နိယာမ၊ ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သော အဘိ
ဓမ္မာတို့ကို ထောက်ဆဝေဖန်၍ အမှား
အမှန်ကို နကြီးသတ်ဉာဏ် ဆင်ခြင်
တော်မူပါရန် အထူးလိုပါသည်။

စာရေးသူ အင်္ဂုရတ်ကျမ်းများကို
အာဂုံဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း ဓာတ်
လေးပါးဆိုသည်ကို နယဗေဒဏီ ဆို
သော လက်ရေးမူဓာတ်ကျမ်းကို တွေ့ရှိ
မှသာ အသိမှန် အမြင်မှန်သို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ဖန် ရေနံချောင်း
မြို့ စပါယ်ရုံကျောင်းဆရာတော် ရေး
သား ပြုစုခဲ့သော ကဝိသာရကျမ်းတွင်
ပြည့်စုံအောင်ပါရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါ
သည်။ နယဗေဒဏီကျမ်းနှင့် ကဝိသာရ
ကျမ်းတို့မှာ ပုံနှိပ်ကျမ်းအဖြစ် မတွေ့ရှိ
ပါ။ လက်ရေးမူကျမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။
အခြားသောကျမ်းများမှာ ရှင်ကုန္ဒာ
စရိယ ရေးသားခဲ့သည်နှင့်အညီ လူရှင်
အနန္တပါဒအသီးသီး နည်းဗိုဓရာ အ
ကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။
နာမ်ဓာတ်ဆိုလျှင် ဝိဇ္ဇာရေကျမ်းမပြဆို
သော နာမ်ဓာတ် (၁၂) ပါးကိုသာ
ကောက်ယူ လုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။
ရုပ်ဓာတ်မှာလည်း ကျမ်းမညွှန်းဆိုသော
ရုပ်ဓာတ်ကိုးပါးကိုပင် မှတ်ယူထားပါ
သည်။ ရုပ်ဓာတ်ကိုးပါးတွင် ပါဝင်သော
ပြဒါးဓာတ်သည် ရုပ်ဓာတ် မဟုတ်ပါ။
နာမ်သဘောဖြစ်သည့်အတွက် အလုံး
အခဲဖြစ်ရန် ကြံစည်လုပ်ဆောင်နေကြ
ရပါသည်။ ပြဒါးမီးတွင် နေကာမျှဖြင့်
(၉၆) ပါးသော အနာရောဂါတို့ကို ပယ်
နိုင်ကြောင်း ဆေးကျမ်းဓာတ်ကျမ်းများ
တွင် ပြဆိုပါသည်။ နာမ်ဓာတ်အာကာ
သဖြစ်သည့်အတွက် ပါပ၊ သူရဇ္ဇ၊ အမြိ
တ္တ၊ ကောလီ မညီသောအခါ မအောင်
ရာဟု ကျမ်းပေါင်းများစွာတွင် သဘော
မခြား တစ်သားတည်း ဆိုကြပါသည်။
ဓာတ်လေးပါးတွင် ဆောင်ရွက်မှုနှစ်မျိုး
စီ ရှိကြပါသည်။ သို့ပါ၍ ဓာတ်လေးပါး
တွင် ရှစ်ပါးသော ဆောင်ရွက်မှု အဋ္ဌ
ကလာပ်ရှစ်ပါး ဖြစ်တည်ရပါသည်။
ပထဝီဓာတ်တွင် ခက်မာခြင်းနှင့် နူးညံ့
ခြင်း၊ အာပေါဓာတ်တွင် ယိုစီးခြင်းနှင့်
ပွဲစည်းခြင်း၊ ဝါယောဓာတ်တွင် လှုပ်ရှား
ခြင်းနှင့် ထောက်ကန်ခြင်း၊ တေဇော
ဓာတ်တွင် ပူခြင်း၊ အေးခြင်းဆိုသည့်
လက္ခဏာရှစ်မျိုးတွင် ခက်မာသောပထဝီ
ကို နူးညံ့အောင် ယိုစီးသော အာပေါကို

ပွဲစည်းဖြစ်စေရန်နှင့် လှုပ်ရှားဝါယော
အား ထောက်ကန်သဘော၊ လောင်
ကျွမ်းသော ဒဟတေဇောအား သိတ၊
တေဇောသဘောသို့ရောက်ရှိအောင် ကြံ
ဆောင်ခဲ့ပါလျှင် ထိုကဲ့သို့သောအကျိုး
တရားများကို ရရှိခံစားနိုင်ပါသည်။
ထွက်ရပ်စခန်းသို့ ကြံစည်လျှင် သဗ္ဗေ
သတ္တာ အာဟာရဋီတိကာ ဟူသော
ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ပြဒါးတည်ရန်
အာဟာရရှိရပါမည်။ ထိုအာဟာရ
ကြောင့် ပြဒါးသည် ရုပ်အဖြစ်တည်ပါ
သည်။ ထိုအာဟာရကြောင့်ပင် မမြင်
အပ်သောဓမ္မာအားဖြင့် ရင့်ကျက်ခိုင်
မာခြင်းသို့ ရောက်ရှိပါမည်။ ချုပ်ဆေး
တစ်မျိုး သတ်ဆေးတစ်ဖုံ မရှိပါ။ မြန်မာ
လူမျိုးများ အစဉ်အဆက် စားသုံးရုံသန်
လာသော ထမင်းအာဟာရကဲ့သို့ပင် လူ
ဖြစ်စ စားသောက်နိုင်သည့်အရွယ်မှစ၍
စားသုံးလာခဲ့သည်မှာ သေသည်တိုင်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ အသက်မည်မျှရှိလျှင် မည်
သည့်အာဟာရ ပြောင်း၍စားရမည်ဟု
မရှိသကဲ့သို့ပင် သတ်ဆေးတခြားမရှိပါ။
ပြဒါး အခိုင်အမာတည်ရန်အတွက်မူ
လောကသစ္စာနိယာမနှင့်အညီ ဖြစ်ပါ
သည်။ သေပြီးသောပြဒါး၏ ရှင်သန်မှု
တွင်မူ လောကနိယာမနှင့် ဆန့်ကျင်၍
သွားပါသည်။ 'တစ်ဆင့်၊ နှစ်ဆင့်၊ သုံး
ဆင့်မြောက်ထား၊ လေးဆင့်မှာကား
အမှန်စား ငါးဆင့်၊ ခြောက်ဆင့်၊ တစ်
ဆယ့်နှစ်တွင် စင်စစ်အမှန်ဧကန်ဟု
လူထံမပျော် ဟူ၍ (၁၂) ဆင့်တွင်
သိဒ္ဓိဆယ်ပါးနှင့်တကွ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ကြောင်း
ဓာတ်ကျမ်းတွင် အတိအလင်း ဖွင့်ဆို
ထားပါသည်။ သိပ္ပံပညာများ အံ့မခန်း
တိုးတက်နေချိန်တွင် အမျိုးဘာသာ
သာသနာအတွက် အဏုမြူလက်နက်
ကိုပယ်ဖျက်နိုင်သော အကြောင်းတရား
တို့ ပြဒါးဓာတ်တွင် အပြည့်အဝရှိပါ
ကြောင်း ထွက်ရပ်အတွက် လုံ့လဝီရိယ
ဖြင့် ကြိုးပမ်းနေကြသော မြန်မာပြည်
တစ်ဝန်းရှိ ရဟန်းရှင်လူမြန်မာမှန်လျှင်
စာရေးသူကို ဆက်သွယ် ဆွေးနွေးနိုင်
ပါသည်။

ဦးထွန်းဝင်း
အမှတ် (၄၄၇) စံနန်းဦးဘုရားလမ်း၊
ရွာတံရပ်၊ ပြည်မြို့။

ဝိဇ္ဇာပညာများထွန်းကားပါစေ
သုဇိန်ထွန်း (ဇီဇ္ဇာစာပေ ပြည်)

ညသည် မောင်ခြင်းမက မိုက်၍
ပင်နေပါချေပြီ။ ထက်ကောင်းကင်ဝယ်
တိမ်မည်းတချို့ကြောင့် ကြယ်တို့သည်
အလင်းရောင်ပျံ့သာလင်းနိုင်ရှာလေ
သည်။ လကွယ်ညဖြစ်၍ လသည် ကမ္ဘာ
တစ်ခြမ်း၌ အလင်းဖြာ၍ ပျော်မြူးနေစေ
ရောထင်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ အုတ်ဖိုတောင်
ကြီးသည် မောင်ရိပ်ခို၍ မည်းမည်းထီး
ထီးကြီး ရပ်တည်နေပါသည်။ ညဉ့်ငြိမ်
တို့က ဘာသာဘာဝ တစ်ဂစ်အသံလေး
လျက် ကွင်းတစ်လျှောက်မှ ညဘက်
ထွက်သောသတ္တဝါလေးများအား နောင်

သန့်စင် ပြေးလမ်း

ကောင်းနေကြသည်။ ကုန်းကျောက်စရစ်
အားလျှောက် ဖောက်ဝပ်စောချဲ့ထဲမှ
အားခွေးတို့ အားလျှောက်လာကြ
သည်။

“ဇူး... ဇူး... အူး...”
လမိုက်ညှဲ တောခွေးတို့အသံများ
အိပ်မပျော်သူများအဖို့ သွေးပျက်
ညှဲကောင်းလှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြောကျင်းရွာလေးကာ အမှောင်ထု
ဘက်၌အိပ်ပျော်လျက်။

“အား... အား... အီး... ဟား
... ဟား... ဟား...”

အသံနက်ကြီးဖြင့် နာကျင်ဖွယ်
အသံတစ်သံ၊ ဟားတိုက်ရယ်သံကြီး
သည် ဆပ်ပြာကျင်းရွာအနောက်ဘက်
သို့ပြာချောင်းအနီး တောစပ်သဲပြင်
သို့ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

အိပ်မပျော်သေးသော၊ တစ်ချို့တစ်ချို့
အကြသောရွာသူရွာသားအချို့ ထိုအသံ
အား ကြားလိုက်ရသည်။ အိပ်မပျော်
သည့်ထု ထိုအသံကြီးကြောင့် စောင်
အိပ်မပျော်အောင်

အသံကြီးစားသည်။ တစ်ရေးနီးလာ
အသံလည်း ဆီးထဲသွားမည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ
အသံသို့မသွားတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ
အောင်းပေးတော့သည်။

လကွယ်ညတိုင်းလိုလို ထိုအသံ
ကြီးအား ကြားလာရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ပင်ရှိတော့မည်။ သို့သော် ရွာသူ
ရွာသားများသည် ထိုအသံလေးအသံ
ကြီးအား ရိုးမသွားကြသလို အဆန်း
တကြယ်လည်း မဟုတ်ကြတော့ပါ။
ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်သော ထိုအဖြစ်
အပျက်အကြောင်းသည် ပြောမရသော
ကလေးများအတွက် ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
သဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ
တို့သည် ထိုအကြောင်းအား နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း မမေ့
ကြသေးပါ။

သို့သော်လည်း အချိန်တွေကြာခဲ့
ရင်ဖြင့် မေ့လျော့သွားမည် ထင်ပါသည်။
အနီးဝန်းကျင်ရွာတွေမှာ အသက်ကြီး
ပိုင်းများကတော့ စကားစပ်မိတိုင်း ပြော
ကြတုန်းပင်။

အဖြစ်အပျက်က ဤသို့ဖြစ်ပါ
သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကြီး

မဖြစ်မီ တစ်နှစ်ခန့်အလို -

စရစ်ကုန်းရွာလေးသည် ဒီပဲယင်း
မြို့နယ်နှင့် ဘုတလင်မြို့နယ်အကြား
နယ်စပ်ရွာလေး ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်
သို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် နှစ်နာရီခန့် ခရီးပြင်း
နှင့်သော် ရွှေဘို ဆိတ်ခွန်ရွာဘက်သို့
ရောက်သည်။ ရွာနီးချင်းများက ကျော်မ
တော့၊ သက်ကယ်ခြံ၊ ညောင်တပင်၊
ဆပ်ပြာရိုးရွာတွေ တည်ရှိ၏။ မူးရိုး
တောင်ဘက်ရွာများဟု ခေါ်ကြသည်။
မူးမြောက်ဘက်သည် ဒီပဲယင်းနယ်ထိရှိ
ရွာများ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ (၆၀) ခန့်ရှိ
သော ထိုရွာကလေးသည် တောင်သူ
အများစု အခြေတည်ကြသည်။ ထန်း
သမားအနည်းငယ်ရှိသည်။ ယာမရှိ၍
ကြံ့ရာအလုပ်လုပ်ရသော လက်လုပ်
လက်စားအနည်းငယ်ရှိ၏။

ဦးဖိုးသာသည် ယာ (၁၀) ဧကနှင့်
ထန်းပင် (၂၀) ခန့်ပိုင်သော တောင်သူ
ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည်
မြေပဲခင်းအားကြည့်လိုက်၊ တောင်အရပ်
မိုးကောင်းကင်အားကြည့်လိုက်ဖြင့် စိတ်
အိတ်နေရွာသည်။ ဇွန်လလယ်ရောက်
ပြီ။ မိုးခိုင်းကား တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်သာရွာ

သေးသည်။ ဒါတောင် ကောင်းကောင်း
ရွာသည်မဟုတ်ပါ။ အပြေးအလွှားရွာ
သောမိုးကြောင့် မြေအစိုဓာတ်သည်
ကောင်းကောင်းမရချင်သေး။ မိုးတောင်
ဆီမှ အလိပ်လိပ်တက်လာလျှင် ထယ်
ပြင်၍ ပေါက်တူးတက်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် လံထား
သောနွားတို့ကိုသိမ်း၍ ယာသို့သွားဖို့ပြင်
သည်။

သို့သော် မိုးသည် မျက်နှာလိုက်
လွန်းလှချေ၏။ ခြိမ်းသံပင်မပေးဘဲ စစ်
ကိုင်းတိုင်းမြောက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်
ဘက်သို့သွက်ချေတင်ပြေးပါတော့သည်။
ဦးဖိုးသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဓားမ
ဘေးချ၍ မန်ကျည်းပင်အောက် ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်ချမိတော့သည်။ စိုက်ထား
သော မိုးမြေပင်ပေါက်တို့က သည်ပုံ
အတိုင်း နောက်နှစ်ပတ်ခန့် မိုးပြတ်နေ
လျှင် သေတော့မည်။ သူဘာတတ်နိုင်ပါ
မည်နည်း။ သဘာဝတရားက ကံဆိုးမ
သွားရာ မိုးလိုက်လို့မရွာဘဲ မိုးခေါင်၍
နေချေပြီ။

ခြံဝမှ ဒယ်မီးဒယ်င်ဖြင့် ဝင်လာ
သော သားဖြစ်သူ အောင်သန်းအား
စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိသည်။ သားတစ်
ယောက်တည်း အစ်မ၊ ညီမတွေကြားမှာ
လူပျိုကြီးဖြစ်လို့နေ၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ
အားမကု်းရ။ ယခုလည်း ဘယ်ထန်း
တောမှ ထန်းရည်သောက်ပြီး မူးလာ
သည်မသိပါ။ အိမ်ရှေ့ထောင့်နားမှ
မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး အိုးခွက်များ
ကို လှန်လှော့နေသည်။

“ဂလဲ့... ဂလွမ်...”

“ဟဲ့ - အောင်သန်း၊ ဖြည်းဖြည်း
သက်သာလုပ်ပါရဲ့။ အိုးတွေအယ်တွေ
ကွဲကုန်ပါရောမယ်။ နင့်မလည်း တကတ
သောက်စားပြီးပြန်လာ မွေနှောက်စားဖို့
ပဲ။ သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဘာမှလဲ
အားကု်းလို့မရဘူး”

အစ်မအကြီးဆုံး မဒေါင်းက
အောင်သန်းတစ်ယောက် မီးဖိုထဲမှာ
မွေနှောက်နေသည်ကို အမြင်ကတ်၍
လှမ်းအော်သည်။

အောင်သန်းကား အစ်မပြောတာ
လောက်တော့ ဂရုပင်မစိုက်။ ဇလုံထဲ
ထမင်းဟင်းစုပ်ထည့်ပြီး မန်ကျည်းပင်
အောက်လာ၍ ထင်းတုံးခုထိုင်ပြီးစားနေ
သည်။ ငနီနှင့် ငနက်ခွေးနှစ်ကောင်ကား
သခင်းကျွေးမည့်ထမင်းလုတ်အား မျှော်
ရင်း အမြီးတနှုတ်နှုတ်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ဦးဖိုးသာသည် အနီးမှာထိုင်၍
ထမင်းစားနေသော သားဖြစ်သူအား

လေပြေသွေး၍ချောပြောလိုက်သည်။
“ငါသား၊ ထမင်းစားပြီးရင်
ကျောက်မဲတောက ကိုဘရီတ်မှာ ရေစုပ်
စက်သွားငှားကွာ။ အဘတို့ရိုးထဲက ရေ
ကို မြေပဲခင်းထဲတင်ရအောင်။ မြေပဲပင်
တွေက ဒီတစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် မိုးမရရင်
သေကုန်လိမ့်မယ်”

“အဖေရာ၊ သေကုန်လည်းအသစ်
ပြန်စိုက်လိုက်ပေါ့။ ပစ္စည်းသင်္ဘော၊ လူ
သင်္ဘောပဲဟာ။ ကျွန်တော်မအားဘူး၊
ကောင်အေးတို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ရွာ
မြောက်ဘက် ထန်းတောမှာ ကြက်ပိုင်း
ကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ အဖေမှာ ပိုက်ဆံရှိ
ရင် နှစ်ရာလောက်ပေးစမ်းပါ။ ကြက်ပွဲ
နိုင်ရင် ပြန်ပေးပါမယ်”

“မင်းကွာ၊ ဖအေခိုင်းတာတော့
မလုပ်ဘူး။ ကြက်တိုက်ဖို့ ပိုက်ဆံလာ
တောင်းရတယ်လို့”

အိမ်ထဲမှာ အင်္ကျီစုတ်ချုပ်နေ
သော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စောသည် သား
အဖေနှစ်ယောက်စကားသံကြောင့် အိမ်
ထဲမှထွက်လာသည်။

“အောင်သန်း၊ နင့်အဖေခိုင်းတာ
မလုပ်ချင်နေ။ ပိုက်ဆံတော့မပေးဘူး။
ငါ့နယ်တော် ဘယ်လိုသားမျိုးမွေးထားမိ
မှန်းကိုမသိဘူး။ အလေဇာတော ပေါ်
ကြော့ဖြစ်နေတာပဲ တကတမဲ့ပဲ။ ကိုဖိုး
သာ၊ ရှင့်သားကို ပိုက်ဆံမပေးလိုက်နဲ့
နော်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားသည် နောက်
ကျ၍ သွားချေပါပြီ။ လက်မြန်သော
အောင်သန်းက ဦးဖိုးသာ၏ ချည်အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်ထဲ ဆတ်ခနဲနှိုက်လိုက်သည်။
ဆယ်တန်ပိုက်ဆံတစ်ထပ်သည် လစ်ခနဲ
ပါသွားတော့သည်။ ရွာနောက် ကောင်
အေးတို့အိမ်ဘက်သို့ သူပြေးချေပြီ။ ခွေး
နှစ်ကောင်က အယောင်ယောင်အမှား
မှား လှမ်းဟောင်ကြသည်။

ဦးဖိုးသာမှာကား ခေါင်းတယမ်း
ယမ်းဖြင့် သားဖြစ်သူအား ငေးကြည့်
လျက်။

မိခင်ဖြစ်သူကတော့ -

“တော်အလိုလိုက်လို့ ဒီကောင်
လေးပျက်စီးနေတာ”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးရင်း
ပြောဆိုနေပါတော့သည်။

“ကောင်အေး မင်းကြက်က သေ
ချာပါတယ်နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ကိုကြီးအောင်သန်း
ရာ။ ဒီကြက်က နှော့ဘက်မှာ ငါးပွဲ

လောက်နိုင်လာတာ။ ကျွန်တော်ကြိုက်
လွန်းလို့ အတင်းလှပြီးဝယ်လာတာ။
သေချာလို့ မိန်းမမသိအောင် ဆိတ်နှစ်
ကောင်ခိုးရောင်းပြီးလောင်းမှာ”

“နွဲ့လို့ကတော့ကွာ၊ မင်းကြက်ထီ
ဒန်အိုးနဲ့ကိုတိုက်ပစ်လိုက်မှာ။ ဒါနဲ့ ငါ့
ဘက်ကကြက်က ဘယ်ရွာကလဲ”

“ညောင်တစ်ပင်က မြဝင်းကြင်
လေ။ သူ့ကြက်ဖောင်းလေးကို သိတယ်
မဟုတ်လား”

“အေးကွ၊ သူ့ကြက်က ခွပ်လင်
ကလွတ်တာမကြာသေးဘူး။ တစ်ပွဲတော့
နိုင်ထားတယ်ကြားတယ်။ ဒီကြက်က
ခြေရူးပါတော့”

သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်ပိုက်ပြီး
ရွာမြောက်ဘက်သို့ လှည်းလမ်းအတိုင်း
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်မဲတော
ရွာမှ မူးရိုးဘက်သွားသော လှည်းလမ်း
ဆုံရောက်တော့ တင်ထွန်းနှင့် ကိုကြီးတို့
အား ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် တွေ့သည်။
ထိုနှစ်ယောက်ကား ထန်းရည်အိုးသ
ဆက်ရက်နှစ်သက်သို့ ဒေါင်ချာဆိုင်း
ကြလေပြီတည်း။

“ဟိုနှစ်ယောက် ကြက်ပိုက်ပြီး
ဘယ်ကိုချီတက်နေကြတာလဲ”

“ငမဲတို့ ထန်းတောကိုပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကလည်း နေမတောင်
သေးဘူး မူးနေကြပြီ။ ကျုပ်သောက်ဖို့
ကျန်ပါဦးမလားမသိဘူး”

“ကျန်ပါဗျာ။ ငမဲထန်းတော
ကိုလေးကုလား ထန်းရည်အိုးနဲ့ မင်းတို့
စောင့်နေလေရဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီကြက်က ဘာ
လုပ်မလို့လဲ”

“ကြက်ပဲဗျာ၊ တိုက်မလို့ပေါ့ဗျာ
ကောင်အေးက ဂျစ်ထစ်တစ်ဖြင့်
ဝင်ပြောသည်။

“သိပါဘူးကွာ၊ ငါတို့က ထန်းရည်
နဲ့ကြက်ကြော်ဆိုရင် တယ်ကြိုက်သလား”

“ခင်ဗျား ဝှတတစကားမပြော
နော်။ ကျုပ်ကြက်ကတိုက်ကြက်ဗျာ
“တိုက်ကြက်ဆိုတော့ ပိုပြီးခြင်
လို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“တောက် - ဒီလူတွေတော့ဘာ
“နေစမ်းပါဦး၊ ကောင်အေးရာ
အောင်သန်းက ကောင်အေးအား
ဝင်၍ဟန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား
ကြက်ပွဲလှစည်သွားတာပေါ့”

မင်းထန်းရည်တိုက်မှာလား။
တို့က မင်းကြက်ဘက်ကနေ အားပေး
မှာမောင်”

ထန်းရည်တိုက်မည်ဟုပြောသဖြင့်
မိခင်ယောက် ယိုင်တီယိုင်တိုင်ဖြင့်
ထိုက်လာကြသည်။

လှည်းလမ်းဘေး ဒဟတ်ချုံထဲမှ
သမင်သားအမိနှစ်ကောင်ထွက်လာပြီး
အနီးရှိ ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ
သည်။ တင်ထွန်းမြင်သွား၍ အနီးရှိ မြေ
ပြင်ခံနှင့် လိုက်ပေါက်သည်။ သမင်နှစ်
ကောင်ကား ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲမှာ ပျောက်
သွား၏။ ကိုကြီးငွေ့က ဦးဘရီဆီက
သနတ်သွားယူပြီး သမင်နောက်လိုက်
ကြသည်။

အောင်သန်းက -

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ သမင်တွေ
ဒီတောမှာ ပေါ့မပါပဲ။ နောက်ကျမှ
ဆို”

ဆိုသဖြင့် သူတို့လက်လျှော့သွား
ကြသည်။ လှည်းလမ်းဘေး သန်းပင်၊
ထောင့်ချုံများမှ ဒဟတ်ပန်းဖြူလှလှလေး
များကား လေအသွေးမှာ သင်းယုံယုံဖြင့်
လှုပ်လှုပ်လှုပ်နေကြသည်။ မန့်ကျည်း
ကြီးထက်မှ ချိုလင်းပြာ ဖို၊ မ တစ်စုံ
တကူးကူးမြည်သံပေး၍ ကြည့်နူး
ကြည့်၏။ ငမဲ၏ထန်းတောနှင့် နီး၍လာ
သည်။ ထန်းရည်သမားတို့၏ ဆူညံသံ
အားကြားရသည်။

နေသည် အနောက်သို့တိမ်း၍လာ
သည်။ ကိုကြီးကျော်အမွေကို ဆက်ခံ
သူတစ်စုကား ထန်းရည်နှင့် ကြက်ပွဲ
ပျော်ကြဦးတော့မည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖလပ် ဖလပ်”

ကြက်နှစ်ကောင်သည် လေပေါ်
ထွက်၍ တောင်ပံချင်းရိုက်၊ ခြေအစုံ
စင်အုံသို့ခတ်ရိုက်ကြ၊ နှုတ်သီးဖြင့်
ဆိတ်ပြီး မြေပေါ်သို့ပြန်ကျလိုက်
သံကြီးမကြီးခွပ်နေသည်။

မြင်း၏ဖောင်းလေးကား ကောင်
ကြက်ပြာထက် အလုံးအထည်
ပိုပြီး ငယ်သေးသော်လည်း ခြေ
ထောက်မှ ပြောင်းဖူးစေအတတ်ချွန်
တစ်ချက်ချက်၌ ကောင်အေး၏
ဦးခေါင်းသို့ခဲလျက်၊ ကောင်အေး
ကြက်ပြာသည် တစ်ဖက်ကြက်အား
ထက်၍ ခွပ်ထားသဖြင့် ကြက်ဖောင်း
မှာ ရင်နှစ်ခြမ်းရ၍ အမောက်မှာ
ဦးခေါင်းသို့ဆိတ်ခြင်းကိုခံရသဖြင့် သွေး
ဦးခေါင်းနီနေသည်။ ကြက်နှစ်ကောင်က
သောလျှင် တစ်ဖက်ကြက်တောင်ပံ
ထောက်သို့ ခေါင်းဝင်တိုး၍ အနားယူ
ကောင်အေးက သူ့ကြက်ဖင်အား

လေဖြင့်မူတ်လိုက်၊ ရေကိုငုံ၍ ကြက်
ခေါင်းအားမူတ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ
သည်။ တကယ်တော့ ကြက်နှစ်ကောင်
သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လက်ရည်
မည့်ကြပါ။ ထန်းတဲမှ ထန်းရည်သောက်
သူတွေပင် စိတ်ဝင်စားလာကြသဖြင့် ရေ
အိုးနှင့် ဝါးခြမ်းများယူလာပြီး ကြက်ဝိုင်း
အနီး မြေပြန့်မှာ ဝိုင်းထိုင်အားပေးလာ
ကြသည်။ ကြက်ပွဲကြည့်သူတွေက သူတို့
ကြိုက်သည့်ဘက်က လောင်းကြေးဝင်
ထပ်ကြသည်။

ထန်းတောပိုင်ရှင် ငမဲက စာရွက်
တစ်ရွက်၊ ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် လောင်း
ကြေးအားလိုက်စုနေသည်။ ပွဲပြီးသွား၍
အလျော်အစား အရုပ်အရင်းဖြစ်သော်
သူထန်းတောအပိတ်ခံရမည် ဖြစ်သည်။
ပိုက်ဆံထပ်မထားလျှင် ရှုံးသူတွေက
ပိုက်ဆံမပေးချင်တော့။ သတ္တိရှိရင်
အသားလှီးယူလေ ဆိုကြလေသဖြင့်
အသားမလှီးဘဲ ဗိုက်ကိုခွေးနှင့်ထိုးသဖြင့်
ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၌ မကြာခဏ လူသတ်
မှုဖြစ်ကြရသည်။

မြင်း၏ကြက်ကား ကောင်အေး
ကြက်ပြာကြီးခွပ်ထားသဖြင့် ဦးခေါင်း
တစ်ခုလုံးနီရဲဖူးထ၍နေ၏။ ရင်အုံတစ်ခု
လုံးလည်း အမွှေးတစ်မျှင်မှ မရှိတော့ဘဲ
ရဲပတောင်းခတ်နေသည်။

အောင်သန်းတစ်ယောက် ကြက်
နှစ်ကောင်၏ ခွပ်လက်ကိုကြည့်ပြီး
သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

ဘေးလောင်းကြေးတွေက သူ့
ကြက်ဘက်မှ နှစ်လေးတစ်လေးဖြစ်လာ
၏။ မြင်း၏ ကြက်ဖောင်းလေးမှာ ရှေ့

တော့ အလွန်ကောင်းသည်။ စည်းဝိုင်း
အပြင်သို့ ထွက်မပြေးပါ။ ပေ၍ခံနေ
သည်။ အတောင်နှစ်ဖက်မှာလည်း
အံသေနေသဖြင့် ကောင်းကောင်းမဖြန့်
နိုင်တော့။ ကြက်ပြာကြီးမှာ တစ်ချက်
ခုန်၍ ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဖက်ကြက်၏
ခေါင်းအား တဖြောင်းဖြောင်းရိုက်လိုက်၊
ပြန်ကျပြီး ခဏနားလိုက်ဖြင့်ရှိနေသည်။
ကောင်အေးက သူ့ကြက်ဖက်ကြီးကို ရေငုံ
၍ မူတ်ပေးလိုက်သဖြင့် အားပေးနေရာ
သည်။

“ဖေ့သားကြီး၊ တစ်ချိတည်းနဲ့
အပြတ်လဲသွားအောင် ခွပ်လိုက်တော့
လေ။ ချ၊ ချ မြန်မြန်လေး။

ညောင်တစ်ပင်သားတွေ၊ မင်းတို့
ကြက်ကို မသိမ်းသေးဘူးလား။ ဒီအတိုင်း
ငုတ်တုတ်အသေခံမလား။ ကြက်ကလေး
က ခြေကောင်းလေးပါကွာ၊ နှမြောစရာ
ကြီး”

အောင်သန်းက မြင်းတို့ဘက်ကို
ရိပြီးပြောသည်။

“အောင်သန်းရာ၊ ကြေတစ်လက်
ကြက်တစ်ခုနီပါကွာ၊ စည်းအပြင်မထွက်
သေးပါဘူး။ စည်းထဲမှာ ငါ့ကြက်လဲသွား
ရင် မင်းနိုင်ပြီပေါ့။ ငါ့ကြက်ဒီလောက်
သွေးမနည်းပါဘူး။ လောမနေစမ်းပါနဲ့”

မခံချင်၍ ပြောသာပြောရသည်။
မြင်းမျက်နှာကမကောင်း။ သူ့ကြက်ရုံး
ရင်တောင် အတော်ကုယူရမည် ဖြစ်
သည်။

“ဖလပ် ဖလပ် ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဒီတစ်ချိမှာ ကြက်နှစ်ကောင်စလုံး
လေထဲမှာ အတောင်ပံချင်း၊ ခြေချင်းဆိုင်
မိကြသည်။ ကောင်အေးကြက်ပြာကြီး
က ထုံးစံအတိုင်း မြေပေါ်ပြန်အကျခဏ
နားလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ကြက်ဖောင်းလေးက
ခုန်ပြီး ကောင်အေးကြက်ပြာကြီး၏
ဦးခေါင်းအား ခြေဖြင့်ခတ်သည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ကွတ် ကွတ်”

ကြက်ပြာကြီးဦးခေါင်းမှာ သွေး
ချင်းချင်းနီသွားသည်။ တကွတ်ကွတ်နှင့်
အသံပင်ထွက်သွား၏။ မြေပြင်တလင်း
မှာ ကြက်ပြာကြီး၏ မျက်လုံးတစ်လုံးက
သွေးသံတစ်ခုဖြင့် အထင်းသားတွေ့ရ
သည်။ ကြက်ပြာကြီး မမြင်မကန်းဖြင့်
နောက်ဆုတ်လှည့်ထွက်ရင်း စည်းဝိုင်း
အပြင်ဘက်ရောက်သွားသည်။

“ကောင်အေး၊ မင်းကြက်နှုံးပြီ
ကောက်လိုက်တော့”

မြင်း ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ

ကြက်ဖောင်းလေးအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ကြက်ပိုင်းမှလူများ ဟာခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ နိုင်နေသည့်ကြက်က ရုတ်တရက် အနံ့ဖြစ်သွားသည်ကိုး။

“တောက်”

ကောင်အေး မကျေမချမ်းဖြင့် သူ့ကြက်ပြာကြီးအား ပြေးကောက်သည်။ ကြက်ကြီးမှာ မမြင်မစမ်းဖြင့် ချာလည်လည်ဖြစ်နေသည်။

“ပေးစမ်း ကောင်အေး”

အောင်သန်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြက်ကြီးကို လူယူ၍ လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ၊ ကိုအောင်သန်းက လည်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာမလုပ်ရမလဲ။ မင်းကြက်ငရမန်ကန်းက ဘယ်မှာသွားသုံးလို့ရတော့မှာလဲ”

“ကိုမဲ၊ ကာလသားချက်မဆလာ နိုင်နိုင်လေးလုပ်လိုက်”

သွားပြီ။ အဖေဆီက မလာသော ငွေနှစ်ရာပါသွားပြီ။ ပေါင်းလိုက်တော့ အောင်သန်းဘက်မှ လောင်းထားသူတွေ ငွေတစ်ထောင်လောက်နဲ့သွားကြသည်။

ထိုညနေက အောင်သန်းတို့လူသိုက် ထန်းတောမှာ ညစ်နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ထန်းရည်နှင့် ကြက်သားဟင်းကို အမှူးအမှူးသောက်ကြသည်။ ကိုလေးကုလားနှင့် ကိုတင်ထွန်းမှာ အိမ်မပြန်နိုင်၍ ယာခင်းစပ် ကျွန်းပင်ကြီးအောက်၌ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေကြသည်။

လင်ကောင်ငိုငိုတို့ ညဘက်မှ တစ်ခက်အသံပေး၍ အစာရှာထွက်လာကြပြီကော။ ဇီးကွက်သံတွေက မန်ကျည်းတောထဲမှ ကွက်ကွက်မြည်အောင်ဆူညံ၍ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ တည်းတည်းတိုက်ခတ်နေသော လေပြည်လေအေးနှင့်အတူ လျှိုချောက်များဆီမှာ တောခွေးတို့၏အသံက လွင့်၍ပါလာသည်။ ရွာကလေးမှာတော့ မီးမှောင်ချလျက် အိပ်ပျော်နေကြရာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်နားပူအောင်ခိုင်းလွန်းသောကြောင့် မဖြစ်မနေ စိုင့်ပြင်ကြီးသို့ ထွက်လာရသည်။ တကယ်တော့ အောင်သန်းသည် မိုးကာလအား အလွန်မုန်း၏။ တောင်သူတွေ မိုးရွာလို့ ပျော်နေကြချိန်မှာ သူ့အလွန်စိတ်ညစ်နေ၏။ မိုးရွာပြီးနောက်တွင် ရွာချင်းကူးသည့် လှည်းလမ်းတွေက တော်ရုံနှင့် မခြောက်တော့

ပါ။ ဗွက်ထူလွန်းသဖြင့် ဖိနပ်ခါးကြားထိုးပြီး မနည်းလျှောက်ယူရသည်။ ဒီလမ်းဗွက်ထူလို့ တခြားလမ်းက ရောင်သွားရအောင်ကလည်း ယာခင်း၊ ကမုကုန်း၊ ရှားတော၊ ဒဟတ်ခွဲများနှင့် ဟောထနေတော့ အစဉ်အဆက် ဖောက်လုပ်ထားသော လှည်းလမ်းတွေကိုသာ အားကိုးရသည်။

သူတို့ဒေသက တောထူထပ်သည်လို့ပြောလို့မရသော်လည်း မဟာမြိုင်တောကြီးတောင်ဘက်ဆုံး ဝက်ရဲတော၊ နောနယ်နှင့် မုံရွာ၊ ရေဦးကားလမ်းသာခြားသည်မှ ကားလမ်းအရှေ့ဘက်အုတ်ဖိုတောင်ကြီး၏ ပတ်လည်မှာ ထနောင်း၊ ရှား၊ တောသရက်၊ တည့်ပင်၊ ထန်းပင်၊ ဆူး၊ ချုံပုတ်များနှင့် ကုန်းမြေက မညီညာလျှိုမြောင်ပေါသည်။ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေယုန်၊ တောခွေး စသည့် အကောင်ငယ်တချို့ခိုအောင်းနေကြသည်။ သားကောင်တွေသည် မဟာမြိုင်တောတောင်ဘက်ဆုံး တောကြိုတောင်ကြားမှ ပဲပြစ်တောချောင်းရိုးအတိုင်း သည်ဘက်တောကူးလိုက်ဟိုဘက်တောကူးလိုက်ဖြင့် စားကျက်ကျနေကြသည်။ ပဲ၊ နမ်းပေါ်ခါနီးဆိုလျှင် တချို့သားကောင်ငယ်လေးတွေက ပဲစင်းငုံခင်း၊ မြေပဲခင်းထဲ ဝင်ခွေနေကြပြီး စားသောက်ပစ်ကြသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် အညာဒေသဆိုပေမယ့် သိပ်မပူပါ။

အိမ်က နံနက်စောစောထွက်လာသဖြင့် စိုင့်ပြင်ကြီးသို့ မနက် (၈) နာရီလောက်ရောက်သည်။ အဖော်ခေါ်လာသော ကောင်အေးကား တစ်လမ်းလုံး လှည်းပေါ်တွင်အိပ်ပြီးလိုက်ပါလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ထတော့၊ စိုင့်ပြင်ဈေးရှေ့ရောက်နေပြီ”

အောင်သန်း နှိုးလိုက်မှ ကောင်အေး ပြူးတူးပြုတ်ထ၍ တဝါးဝါးသမ်းနေသေးသည်။

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာဗျာ၊ မုန့်တီလေးဘာလေးကြိုတစ်စမ်းပါဦး”

“မင်းကတော့ နှိုးလာရင်အစားပဲ။ လှည်းကို ခွေးလေးတို့အိမ်ရှေ့တမာပင်အောက်မှာ ချည်ရဦးမှာ”

“ကိုအောင်သန်း ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာမှာချက်ကြီးနဲ့ပဲညားနေရတာ၊ စိုင့်ပြင်ရောက်တုန်း အဖြူလေးဘာလေးကိုင်ရအောင်ဗျာ”

“မင်းပိုက်ဆံဘယ်နှုန်းပြားပါတုံး”

“ကိုအောင်သန်း ခေါ်လာတာပဲခင်ဗျားတာဝန်ပေါ့”

လှည်းမှ နွားများဖြုတ်၍ တမာပင်ရိပ်မှာချည်လိုက်ပြီး ကောင်အေးပြောစကားကြောင့် သဘောကျသွားသည်။

ကွမ်းဝါးနေရာမှ အမှတ်တစ်ဘေးသို့ ကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်သည်။

“အမေ၊ ဟင်-မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ လူတစ်ယောက်လုံးလာနေတာကို မမြင်ဘူးလား၊ မျက်လုံးကန်းနေတာကျနေတာပဲ”

“ဟာဗျာ - မတော်လို့ပါ၊ မမြင်လို့ထွေးမိတာပါ တောင်းပန်ပါတယ်”

အောင်သန်းပျာပျာသလဲတောင်းပန်ရင်း မိန်းကလေးကို ကြည့်မိသည်။ အတော်လေးလှသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ထင်၏။ တောသူဖြစ်သော်ငြား အသားအရေက အဖြူဘက်နွယ်နေသည်။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ထေါလေးပို့ အောင်သန်းငေးပြီးကြည့်နေသည်။ မိန်းကလေးက ကွမ်းတံတွေးသွားသော ခြေဖမိုးအား စက္ကူစုတ်ဖြင့် သုတ်ရင်း အောင်သန်းအား မျက်စောင့်ထိုး၍ကြည့်သည်။ သူမဒေါသထွက်နေပေမယ့် အောင်သန်းက ဒါတွေမမြင်ပါ။ သူ့မျက်စိထဲမှာ အလှတရားတွေသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ မိန်းကလေးက ခြေဆောင်၍ ထွက်သွားသဖြင့် ဖုန်မှုန့်တချို့ လွင့်ပျံ့လာသည်။

“တောက် - လှလိုက်တာကွား၊ တောသူသာဆိုတယ် မသိရင် မုံရွာထဲလိုလို၊ မန္တလေးကလိုလို”

“ဟဲ ဟဲ - အဲဒါ ယင်းရဲက ကွမ်းတောင်ကိုင်ပဲ ဆရာရေ”

“ဘာ၊ ယင်းရဲကဘက်မှာဒီလောက် ချောတာ ငါမတွေ့ဖူးပါဘူးကွာ”

“သိချင်ရင်တော့ အဖြူတစ်ထည် အမဲခြောက်ဖတ်တစ်ပန်းကန်နဲ့ လာသီထိုးရင်ပြောပြပါမယ်မောင်”

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောချင်ပြော မပြောချင်နေ၊ ငါ့ဟာငါစုံစမ်းမယ်။ ယင်းရဲကို တစ်ပတ်လောက်ပတ်လိုက်ရင် သိလာမှာပဲ”

“ယင်းရဲကကောင်တွေက လည်သံပြောင်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ”

“ငါလည်း စရစ်ကုန်းကျေးရွာထဲပါကွာ သွေးမနည်းပါဘူး။ မဟာဝန္တလေးစစ်ထွက်တော့ ငါတို့ရွာသားတွေအား ကြီးစစ်ထဲလိုက်သွားကြတာပဲ”

“အင်္ဂလိပ်အမြောက်လက်ထဲချင်တယ်”

တစ်ယောက်မှ ပြန်ပေါ်မလာကြတော့ဘူးမလား”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား။ သောက်မယ်ဆို ငါလိုက်ပြီးတိုက်မယ်။ ငါ့အဘိုးအဘေးတွေကို စော်ကားလာပြီ”

နှစ်ယောက်သား စိုင်ပြင်ကြီးဖျားတန်း အစိုးရဘုံဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အဖြူဆိုင်ကား နံနက်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း သောက်သမားများရောက်ရှိနေကြပြီး စည်ကားနေပါသည်။

နေကား စူးစူးရဲရဲပြင်းလွန်းလှသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အတော်လေးမူးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ မူးရိုးလမ်းလေးအတိုင်း ရွာသို့ပြန်လာကြသည်။ မူးရိုးဆည်ပေါင်ပေါ်၌ လှည်းမောင်း၍မရပါ။ ဆည်ပေါင်အောက် လှည်းလမ်းအတိုင်း နှူးတွေကို အသော့နှင့်လာသည်။ ဗွတ်ဗွတ်လှည်းသော လှည်းလမ်းကျဉ်းလေးမှာ နှူးများ အတော်ပင် ရှန်းရရွာသည်။ ဓမ္မဘယ်ဘက်တွင် ယင်းရဲသို့အိုးသည် လှည်းလမ်းရှိသည်။ ယင်းရဲဘက်မှလှည်းဆင်းစီးဖြတ်ထွက်လာသည်ကို အောင်သန်း မမြင်မိပါ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လှည်းကိုဘေးအလေး ဒီမှာ လှည်းလာနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်လို့ပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့အရင်မြင်ရင် လှည်းကိုအဘေးချထားပါလား”

“ဒီကောင်စကားပြောတာရင့်လှဘူးလား။ မင်းတို့ဘယ်ရွာကလဲ”

တစ်ဖက်လှည်းပေါ်မှ ပါလာသူအော်တစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“ကျောက်စရစ်ကုန်းရွာက အောင်သန်း”

“အောင်မယ်-နာမည်ကြီးနဲ့မှလာအောင်နေတယ်။ ငါလည်း ယင်းရဲရွာက မြင်းဆိုတာပဲ။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးသားပဲ။ ကြက်သမားမြင်းဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းလှည်းဘေးချသို့”

“မချဘူးဆိုရင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“စကားရှည်တယ်ကွာ၊ ကျောက်စရစ်ကုန်းသားတွေကိုရိုက်ကွာ”

လှည်းမောင်းသမား၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ယင်းရဲသား မြင်းသည် ထင်းချောင်းကိုကိုင်၍ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပါသည်။ ကောင်အေးက လှည်းရဲထိုင်မှာထိုးထားသော ကိုင်းခတ်မားအား

ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် နွားသတ်၊ ဝက်သတ်လုပ်နေကျမို့ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ခုတ်ချင်ထစ်ချင်၏။

“ကောင်အေး - အသာနေ၊ ဓားမလိုဘူး မျက်စိရှင်ရှင်ထား။ မြင်းလဲ သွားရင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေ လှုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ လှည်းနားကပ်လာမှ ငါဆီးပြီးရိုက်မယ်”

ကောင်အေးသည် လက်မှ ကိုင်းခုတ်မားကို ဆ၍ဆ၍ အသာကြည့်နေသည်။ ယင်းရဲရွာမှ လှည်းပေါ်တွင် လှည်းယောက်ပါလာသည်။ သူတို့ကလည်း မူးနေကြဟန်တူ၏။ အောင်သန်းလည်း နင်းကြမ်းပေါ်မှ ထမ်းပိုးချောင်းကိုအသာစမ်း၍ လှည်းနားသို့ကပ်လာသော မြင်းအား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။ လှည်းနားရောက်လာသော မြင်းက လှည်းပေါ်မှ အောင်သန်းအား ထင်းချောင်းနှင့်ရိုက်ရန် လက်အမြောက်အောင်သန်း၏လက်မှ ထမ်းပိုးက မြင်း၏ နားထင်ဆီသို့ ဝှိုးခနဲဝင်သွားပါတော့သည်။

“ဝှိုး၊ ပြောင်း၊ အား”

မြင်းသည် သွေးအရဲသားဖြင့် လှည်းလမ်းဘေး၌ ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။

“ဟာ - ဆရာမြင်းထိသွားပြီ။ ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ သေသွားရင် ရဲကင်းကို တိုင်မယ်”

“မသေဘူး။ ငါလက်ဆကို ငါသိတယ်။ ဆရာဝန်ဆီသွား (၆) ချက်၊ (၇) ချက်လောက်ချုပ်လိုက်။ မှတ်ထား၊ မူးတောင်ဘက်ရွာသားတွေက ဆည်ရေမသောက်ပေမယ့် သွေးကတော့ နီတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိအောင်ပြလိုက်တာပဲ။ မင်းတို့လှည်းကိုဘေးချလိုက် မချလိုက်တော့ ဒီမှာတွေ့လား”

အောင်သန်းက ကောင်အေးလက်မှာ ကိုင်းခုတ်မားကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ ဓားသွားက နေရောင်မှာ တလက်လက်နှင့်။

ခေါင်းဆောင် လဲသွားပြီဖြစ်၍ တစ်ဖက်ရွာသားများလန့်သွားကြပြီဖြစ်ပြီး လှည်းကို ဘေးသို့ကမန်းကတန်းချပေးလိုက်သည်။ မြင်းကား လှည်းလမ်းဘေးမှ သွေးချင်းချင်းနီ၍ မလှုပ်မယှက်။ အောင်သန်း ခပ်တည်တည်နှင့် လှည်းကို ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

သက်ကယ်ခြံရွာစွန်တောင်ဘက်

ဒေါ်အေး၏ ချက်အရက်တဲ၌ လူစုံတက်စွဲရှိနေကြသည်။ ကျောက်မဲတောရွာမှ မုဆိုးကြီးဦးဘရီ၏သား ကိုလေးကုလားက အောင်သန်းတိုက်သည့် ချက်အရက်ကို နင်းကန်ခွဲသောက်ရင်း အောင်သန်း၏လက်သံပြောင်မှုကို အိုးကျူးသည်။ ငတ်ငတ်နှင့် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်ချထားသောကြောင့် ကိုလေးကုလားသည် အတော်မူးနေချေပြီ။ ပါးစပ်မှ တံတွေးများစီးကျနေပြီး စကားပင်မပီတော့။ နွားကျောင်းရင်း လှည့်ဝင်လာသော ကျောက်မဲတောရွာသား ကိုကြီးငွေ့မှ ဝိုင်းကောင်းလှသဖြင့် ဝင်ကူသောက်ပေးရင်း မူးနေတော့သည်။ သူ့မူးလာလျှင် ဆိုနေကျ တုံ့တေးသိန်းတန်၏ သံချင်းလေးကို ညည်းတော့သည်။

“တောရွာxxx တောဓလေ့ ဖျော်မွေဖွယ်xxx တကယ်ပါxxxမြို့မှာနေတဲ့ မြို့ကြီးသူမမတွေ့ရယ်xxxတို့တောရွာအလှကို ခဲစားကြည့်စေချင်တယ်xxx”

“ကိုကြီးငွေ့၊ ခင်ဗျားခါးပုံစထဲကဘာလဲ။ ထုတ်စမ်းပါဗျာ”

“ချိုးလေးတွေပါကွာ။ ငါနွားကျောင်းရင်းပစ်လာတာပါ”

“ဒီမှာ အမြည်းကုန်နေပြီ။ ထုတ်ဗျာ၊ အမွေးနုတ်ပြီးကင်ရအောင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့သားလေးတွေကို ချိုးကင်နဲ့ ထမင်းကျွေးရအောင်လို့ပါ။ အိမ်မှာမိန်းမကမရှိဘူး၊ ဈေးရောင်းထွက်တယ်။ ဒီမနက် ထမင်းတစ်အိုးပဲ ချက်ထားလို့ပါ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအရက်ကျတော့သောက်ပြီး အမြည်းကျတော့မထုတ်ချင်ဘူး”

ကောင်အေး မူးမူးနှင့်ရစ်လေပြီ။

“ထားလိုက်ပါကွာ ကောင်အေးကလည်း၊ သူမိသားစုဟင်းစားလေးကို မင်းကသွားပြီးမြည်းချင်နေတယ်”

အောင်သန်းဟန်လိုက်မှ ကောင်အေး ငြိမ်သွားသည်။ ယင်းရဲမှ လူမိုက်မြင်းကို ရိုက်လိုက်သည့် သတင်းက မူးတောင်ဘက်ရွာတွေမှာပြန့်သွားသည်။

အောင်သန်းတစ်ယောက် လူမိုက်ကြီးစာရင်းဝင်သွားတော့သည်။ သူ၏လက်သံပြောင်မှုက တော်ရုံလူ အောင်သန်းကို ခံမပြောရဲတော့။ လူမိုက်များပေါ်သော သူတို့ဒေသသည် သူထက်သူ လူမိုက်များပေါ်လာသောအခါ နေရာဖေး၍ ကြောက်ရွံ့ကြသည်မှာ သူတို့အရပ်ဓလေ့သဖွယ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သို့သော် ရွာတော်တော်များများ

က မုဆိုးကြီးဦးဘရီ၏အိမ်ကိုတော့ ရှိန်ကြသည်။ အမဲပစ်သေနတ်ရှိသည်။ အိမ်ကို မုံရွာစစ်တပ်၊ မြို့ကြီးမှနယ်ပိုင်၊ ပါတီယူနစ်မှလူကြီးများ၊ ခရိုင်ရဲအုပ်ကြီးတို့ ဝင်ထွက်နေကြသဖြင့် မင်းပေါက်စိုးပေါက်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူ့မှ မစော်ကားရဲကြ။ ကျောက်မဲတော၊ သက်ကယ်ခြုံညောင်တစ်ပင်၊ ဆပ်ပြာရိုး၊ စရစ်ကုန်းရွာများသည် အုတ်ဖိုတောင်ခြေတောအုပ်ကြီး၏ ဝန်းကျင်ရွာများ ဖြစ်သည်။ တောင်ပတ်လည်၌ တောထူသော်လည်း ကျန်သည့်နေရာများသည် ယာခင်းများ၊ တောအုပ်များဖြင့် ဟိုသည်တစ်ကွက်စီရှိ၏။ မဟာမြိုင်တောကြီး တောင်ဘက်ဝက်ရဲတော၊ နောနယ်နှင့် မုံရွာ၊ ရေဦးကားလမ်းသာခြား၍ တောကောင်ကြီးများက မဟာမြိုင်ရဲတောကြီးဘက်မှာရှိသော်လည်း သမင်း၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ တောခွေး စသည့် အကောင်ငယ်များက ရွာပြင်တောစပ်အနံ့ခိုအောင်းကြသည်။ မုံရွာ ခလရတပ်မှ လက်နက်ပြင်သည့်စစ်သားများ သေနတ်စမ်းသည်ဟု အကြောင်းပြု၍ ကျောက်မဲတောရွာရှိ မုဆိုးကြီး ဦးဘရီအိမ်သို့ ခဏခဏလာကြသည်။ ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ခရိုင်ဝန်နယ်ပိုင်၊ ဌာနအုပ်ကြီးမှာကလည်း နယ်လှည့်ကွင်းဆင်းရင်း တောပစ်လာတတ်ကြသည်။ လူကြီးများကား ပိဋိယက္ခမင်းကြီးကဲ့သို့ သမင်သားအား လွန်စွာကြိုက်ကြသည်တို့။ ရွာပြင်တောအုပ်၌လည်း သမင်တို့ အလွန်ပေါ၏။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး ပဲ၊ နှမ်းတို့သီးစပြုပြီဆိုလျှင် တောကောင်ငယ်လေးတွေ ယာခင်းသို့ထွက်လာကြတော့သည်။ လူလစ်သည်နှင့် ယာခင်းထဲဝင်ပြီး စားကြသည်။ ရွာသားများကလည်း သုတ်ကိုင်းများထောင်၍ ဖမ်းကြသည်။ မိသည်လည်း ရှိသည်။ ကြောင်၊ ယုန်လောက်အငယ်များမိတတ်သော်လည်း သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ဆတ်လောက်အကောင်ကြီးများကျတော့ လုပ်သေနတ်ရှိသည့်သူတို့သာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးဘရီ တောင်ပေါ်တက်လျှင် အဖော်လိုက်ပေးပြီး ဟင်းစားတောင်းရ၏။ သို့အတွက်ကြောင့် ကျောက်မဲတောရွာမှ မုဆိုးကြီး ဦးဘရီတို့မိသားစုအား ရွာနီးချုပ်စပ်က လေးစားကြသလို ရှိန်လည်း ရှိန်ကြသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသော ယာပိုင်ရှင်တောင်သူကြီးများဖြစ်သောကြောင့်လည်း လူသူလေးစားသည်။ တော်ရုံပြဿနာဆိုလျှင် ဦးဘရီရှေ့ထွက်၍

မတ်တတ်ရပ်ပြလျှင် ပြောငြိမ်းသွားတတ်သည်။ တောင်သူတောင်သားတွေကလည်း မင်းပိုင်စိုးပိုင်ကို အလွန်ကြောက်သည်။ ရိုးသားကြသလို ဗဟုသုတလည်း နည်းပါးသဖြင့် ပြဿနာဖြစ်လျှင် သိပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေကြသဖြင့် လက်ရောက်မှ အလွန်ပေါသည်။ မကြာခဏ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်။ နယ်မြေအနေအထားကလည်း ရာဇဝင်နှင့်ချီ၍ ရှိလာခဲ့သဖြင့် မိုက်သွေးတွေပါလာကြသည်လား မပြောတတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ရွာလေးများကား အေးချမ်းလှပါဘိ။

ကျွန်းပင်ကြီး၏ အရွက်ဖားဖားများပေါ်မှ နှင်းစက်နှင်းပေါက်တို့က ယာကန်သင်ရိုးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျလျက်။ ထန်းပင်ညိုညိုတို့သည် မြူနှင်းတို့ဖြင့် အံ့မှိုင်းလျက် ထန်းရွက်များကြားမှ နံနက်ခင်း၏နေခြည်သည် မပုံမရထိုးထွက်လာသည်။ နေထန်းတစ်ဖျားရောက်နေသော်လည်း နှင်းမကွဲသေးပါ။ ပြာသို၏ ဆောင်းနံနက်သည် အေးစိမ့်လွန်းလှလေသည်။ မြောက်လေသည် မန်ကျည်းပင်ကြီးများအား တိုးဝေလျက် တသုန်သုန်တိုက်ခိုက်နေသည်။ တမာပင်ပေါ်မှ ချိုးငှက်တစ်ကောင်က ပျင်းရိပျင်းတွဲဖြင့် တကူကူးနေသည်။

ဦးဖိုးသာသည် ခြံပိုင်းထဲမှ တဲအိမ်ရှေ့မန်ကျည်းပင်ရိပ်အောက် မီးဖိုဘေးမှာ ရေခန်းကြမ်းအိုးချ၍ မီးလှုံနေသည်။ အညာဆောင်းကား နံနက်ညမီးအဆက်မပြတ်ဖိုထားရသည်။ ရှားသားထင်းတုံးကြီးကား တငွေငွေလောင်ကျွမ်းလျက်။ ထန်းပလပ်ခြောက်များကို မီးတောက်ရရန် မီးဖိုထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်တက်လာသဖြင့် ခွေးနှစ်ကောင်က မီးဖိုနားသို့တိုးကပ်ရင်း တအိအိအသံပေး၏။ အောင်သန်း အိပ်ရာမှထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းကြော်ပန်းကန်ဆွဲ၍ မီးဖိုနားလာထိုင်သည်။

“သားရယ်၊ မြေပဲခင်းကဥနေပြီ။ ညနေယာထဲမှာသွားစောင့်ပါလား။ လူမသမာနဲ့ တောကောင်တွေဝင်စားကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဖေကလည်းဗျာ၊ ဘယ်သူမှ ကျုပ်တို့ယာထဲကိုဝင်မခိုးရဲပါဘူး။ တောကောင်လေးတွေဝင်စားလည်း ဝင်စားပါစေပေါ့။ အဖေတို့လည်း သူတို့ကိုပစ်ခတ်လို့ရရင် ချက်စားနေကျတာပဲဟာ”

ဦးဖိုးသာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ သားဖြစ်သူအား စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ကြည့်ပြီး မီးဖိုအနားမှထသွားပါတော့သည်။ အစ်မဖြစ်သူ မဒေါင်းက မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေရင်း တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောဆိုနေသည်။ အငယ်ဖြစ်သူသည် ယာခင်းထဲမှ နွားစာမြစ်ရိတ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ရေထဲရောက်ချင်းပင် နွားစာခွက်ထဲသို့ နေဖြည့်၊ ပဲရိုးစဉ်းများနှင့် မြတ်တို့အား နွားစာခွက်ထဲမှာရေမွှေထည့်ပြီး နွားစာကျွေးသည်။ အောင်သန်းကား ညီမလုပ်သူ နွားစာကျွေးနေသည်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေပါသည်။ သူသည် အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင်လုပ်ချင်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပြုတ်နေရုံစိတ်ညစ်နေသည်။ တစ်ခုခုလုပ်မိကောင်းအေးနှင့် တိုင်ပင်ရဦးမည်။ စာသောက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်မိခဲ့၍ ကောင်အေးတို့အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

◆

ရွာအပြင်ဘက် တမာပင်ကြီးအောက်မှာ နှစ်ယောက်သား ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အကြံထုတ်နေကြသည်။

“ပိုက်ဆံမရှိဘူး ကောင်အေးဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကမိန်းမဆီကတောင်းလို့မရဘူးဗျ”

“ငါ့အိမ်ကလည်း အမေက ပိုဆံထုတ်မပေးဘူး။ ငွေနှစ်ဆယ်အိမ်ထဲမှာပဲ ဖို့ အတော်လေးအာပေါက်အောင်ပြောနေရတယ်”

“ကျွန်တော်တော့ စားပြသာထွက်တိုက်ချင်ပြီ”

“မင်းကတကယ်တိုက်ရဲလို့လား”

“ဘာလို့မတိုက်ရဲရမှာလဲ”

“နေပါဦး-စားပြုတိုက်မယ်သာမဟုတ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တိုက်မှာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ သေနတ်”

“အင်း - ဟုတ်တော့ဟုတ်သား ဒါဆိုရင်လည်းဗျာ၊ လူရိုက်ပြီး ပိုဆံလုပ်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလုပ်လက်ကြောမတင်းသူများပီပီ ငွေရသည့်ဒုစရိုက်မှုအား ကျူးလွန်ဖို့စိတ်ဆူနေကြပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

လောလောဆယ် အရက်အောင် အိမ်က နှမ်းပုတ်ထဲက နှင်းအောင်ကွာ။ ဒီနည်းက ပိုက်ဆံအသေအချာဆုံးပဲ”

အောင်သန်း သူ့အိမ်က နှမ်းခိုးဖို့ ငြိနေလေပြီ။

“ဖြစ်ပါမလား ကိုအောင်သန်း၊ ခင်ဗျားအိမ်မကြီးက နားကပါးပါပေနဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ အဖေတို့တွေ ယာခင်းထဲသွားနေကြတာပဲ။ အိမ်မ တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ခုတ်ပြတ်နေတာ အိမ်အောက်ပုတ်တွေ ဆက် အာရုံမရောက်နိုင်ပါဘူး။ လာပါ တွာ ကြာပါတယ် မြန်မြန်သွားရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ဝိုင်းခြံစည်း နှမ်းနောက်ဘက်မှ အသာဝင်ခဲ့ကြပြီး တွေ့ သည့်မြေဆီအိတ်အလွတ်နှင့် နှမ်းပုတ် တောင်းကြီးအားဖွင့်၍ ကျုံးထည့်နေကြ သည်။

ထိုစဉ် အိမ်မကြီးဖြစ်သူက ဟင်း ခုတ်ဖို့ ခရမ်းချဉ်သီးယူရန် အိမ်ဘက်သို့ ထာနေသည်။ အသာခလေက ခရမ်း ချဉ်သီးများအား အိမ်အောက်တွင် သဲ ဆင်းပြီး ဖြန့်ထားလေ့ရှိသည်။

“ကိုအောင်သန်း မြန်မြန်လုပ်။ ဘိဗျာ မဒေါင်းလာနေတယ်”

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ။ တော်ပြီ ခုသလောက်နဲ့ပဲလစ်တော့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မြေဆီအိတ် အပြည့် နှမ်းများခိုးရန်ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းမိသွားလျှင် ပြဿနာတက်မှာမို့ ခုသလောက်နှင့် ခြံစည်းရိုးဖြုတ်ပြီး အမြန် ထင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စိင်ပြင်ဈေးမှာ နှမ်းရောင်းရငွေ (၅၀၀) နှင့် အရက်ဆိုင် ဆီ တဝတပြုသောက်ကြသည်။ အရက် ခြံနှင့် ကြွက်ကင်ကား လိုက်ဖက်ပါပေ ချာအား သူတို့အရက်သောက်နေစဉ် ဘေး အရက်ဝိုင်းမှ စကားသံတချို့ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိ ကြသည်။

“ကိုလူလု၊ ခင်ဗျားမြေနီရိုးကို သယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ငါ ဒီတစ်ပိုင်းကုန်ရင်သွားမှာပါ။ သာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးကြီးကမှာလိုက်လို့ပါ။ ပဲခိုးလာ အရေးနဲ့ ဒီဇယ်တစ်ဂါလန်လောက်ဆွဲ သာခဲ့ပါတဲ့။ သူ့အိမ်မှာမီးထွန်းဖို့ဆိုပြတ် အလို့တူ”

“အေးပါ၊ ငါဝယ်သွားမှာပါ”

ကိုလူလုသည် စိင်ပြင်ပွဲရုံမှ သူ့အားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မူးရိုးတစ် ယောက်ရွာများဆီသို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး နှမ်းများအား ကြိုဝယ်လိုရလျှင် ကြို ခေါ်သည်။ တချို့တောင်သူတွေက ပေါ် သူ့ပဲ။ နှမ်းများအား မရောင်းသေးဘဲ နှမ်းအရင်ပိုထားတတ်ကြသည်။ တက်

ဈေးရတော့မှ ပေါက်ဈေးနှင့်ဖြုတ်ယူကြ နေ၏။ ထိုကုန်များကိုလည်း ကိုလူလုက လှည်းဖြင့် လိုက်သိမ်းရသည်။ ပွဲရုံ၏ လူယုံပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အောင်သန်းတစ်ယောက် ကိုလူ လုအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်၏။ လွယ်အိတ်ထဲမှာပိုက်ဆံတွေပါပုံရသည်။ ထိုစဉ်က ငါးရာတန်၊ တစ်ထောင်တန် မထွက်သေး။ ငွေစက္ကူများကိုလည်း တရားမဝင်ကြေညာထားသဖြင့် အရွက် သေးများသာသုံးနေကြရသောကြောင့် ကိုလူလု၏လွယ်အိတ်သည် ဖောင်းကား နေပါသည်။ ကောင်အေးက ဘယ်လိုလဲ ဟူသောအကြည့်ဖြင့် အောင်သန်းအား ကြည့်သည်။ အောင်သန်း ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား သောက် လက်စအရက်အား ဆက်မသောက် တော့ဘဲ ပုလင်းခါးကြားထိုး၍ မူးရိုးဘက် အမြန်လစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုလူလုက စက်ဘီးပါသဖြင့် သူတို့ဆည်မြောင်းတံကျော်အောင် အမြန် လျှောက်ကြရသည်။ မူးရိုးဘေး ဆည် မြောင်းတံမှာ ဆည်မြောင်းဝန်ထမ်းရှိ သည်။ မတော်တွေ့သွားလျှင် ပြဿနာ တက်သွားနိုင်သည်။ ဆည်မြောင်းတံ လွန်လာပြီး ယင်းရဲလမ်းခွဲလွန်တော့ လမ်းဘေးတမာပင်အောက် ဒပတ်ချုံ ဘေးမှာအသာကွယ်ပြီးထိုင်နေကြသည်။ ကောင်အေးက လက်ကျန်ပုလင်းအား ရဲဆေးတင်သည့်အနေဖြင့် မော့နေလေ ၏။ အောင်သန်း ရိုက်စရာလက်နက် ရှာတော့ အလွယ်တကူပင် ရှားသားတုတ် တစ်ချောင်းအား တွေ့ရသည်။ တုတ်ကို မြေကြီးပေါ်ချ၍ မူးရိုးကို လှမ်းကြည့် သည်။ စက်ဘီးတစ်စီးလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုအောင်သန်း၊ ဟိုမှာလာနေပြီ။ အဲဒါလူလုစက်ဘီးပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပုဆိုးစလွယ်သိုင်း လိုက်ကြပြီး ခေါင်းမှာပတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီတို့များဖြင့် မူးရိုးဘေးစက်ဘီး လမ်းမှာကပ်ထိုင်နေကြသည်။

“စက်ဘီးကျော်သွားတာနဲ့ ငါ နောက်ကနေရိုက်မယ်။ လဲတာနဲ့ လွယ် အိတ်ကိုရအောင်ယူနော်”

ကောင်အေးကို သတိပေးသည်။

ကောင်အေးက-

“ကိုအောင်သန်း၊ ခြေလွန်လက် လွန်မဖြစ်စေနဲ့နော်။ မေ့လောက်ရုံပဲ ရိုက်”

“အေးပါ၊ ငါ့လက်ငါ့သိပါတယ်။ ကွဲသွားရုံလောက်ပါ”

လူမေ့လဲကျသွားရုံလောက်သာ သူတို့လိုချင်ကြသည်။ မတော်လို့ လက် လွန်ပြီးသေသွားလျှင် အမှုပါကြီးသွားမှာ ကို မလိုလား။

ကိုလူလုသည် လေလေးတချွန်ချွန် ဖြင့် စက်ဘီးစီးလာနေ၏။ မြေနီရိုးရွာ ရောက်ဖို့ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် စက်ဘီးနှင်းရဦးမည် ဖြစ်သည်။ နေ့လယ် (၁၀) နာရီဆိုသောအချိန်သည် မူးရိုးတစ် လျှောက် လှုပ်သောအချိန်ကာလ ဖြစ် သည်။ နံနက်စောစောနှင့် ညနေစောင်း ဆိုလျှင် အသွားအလာသိပ်ပြတ်သည် မရှိ။ တာရီးဘေးမှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင် နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဧကန္တ လယ် ထဲ ကြွက်ထိုးသည့်ကောင်တွေပဲဖြစ်မည် ထင်သည်။ စပါးတွေသီးကုန်ပြီဆိုတော့ ကြွက်တွေလည်း ပေါလာသည်။ လယ် ကြွက်ကလည်းစော့မသေးပါ။ အကောင် ကြီးလျှင် (၁၀) ငယ်လျှင် (၇) ကျပ်ဆို တော့ ကြွက်ထိုးသည့်လူတွေ တွက်မြေ ကိုက်ကြသည်။ အပင်ပန်းခဲပြီး ခွေးနှင့် သေသေချာချာလိုက်လျှင် တစ်နေ့ အကောင်(၂၀) (၂၅) ပြေးမလွတ်။ မူးရိုး ဘေးထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို စက်ဘီးဖြတ်အကျော် -

“ဖြောင်း... အား... ဝုန်း”

တုတ်နှင့်ရိုက်သံ၊ ကိုလူလု၏အော် သံ၊ စက်ဘီးလဲကျသွားသဖြင့် တော လမ်းပေါ်မှပုန်များ ထောင်းထောင်းထ သွားသည်။ ကိုလူလုတစ်ယောက် ခေါင်း မှာ သွေးအရဲသားဖြင့်လဲကျသွားသည်။ ကောင်အေးက လွယ်အိတ်ကို အမြန်ယူ ပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ (၁၀) တန်အုပ်လိုက် တွေ့ရသည်။ (၅) ကျပ်တန်အစည်းများ ကလည်း မနည်းလှ။

“ကိုအောင်သန်း၊ မူးရိုးကိုဖြုတ်ပြီး တောဘက်ကိုဆင်းရအောင်။ တော်ကြာ လူလာနေရင် သိကုန်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ရေစပ်စပ်ရှိ သော ဆည်မြောင်းရိုးအားဖြုတ်ပြီး တစ် ဖက်ချုံတောထဲမှဖြုတ်ထွက်၍ ယာခင်း များဘက်သုတ်ချလာသည်။ ကိုလူလုမှာ မူ ခေါင်းမှာသွေးသံတရဲရဲဖြင့်လဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သုတ်ခြေတင် လာကြပြီး ပုဆိုးကိုဖြန့်ခင်း၍ လွယ်အိတ် ကို သွန်သိုလိုက်၏။ (၁၀) တန် (၁၀၀၀) အုပ် (၂) အုပ်၊ (၅) ကျပ်တန် (၅၀၀) အုပ် (၂) အုပ်နှင့် ကျပ်တန်များထွက် ကျလာသည်။ ပြီးတော့ ခဲတံတစ်ချောင်း မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်၊ လွယ်အိတ်ကို ချုံထဲထိုးထည့်လိုက်၏။ အောင်သန်း

ပိုက်ဆံတွေကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်၍ (၁၀) တန်ငွေ (၂၀၀) အား ကောင်အေး အားပေးပြီး ကျန်ငွေများကို ခါးပိုက်ထဲ လုံးထည့်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်သန်းကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဝက်ပေးလေဗျာ”

“ဟေ့ကောင်၊ လူရိုက်တာငါရိုက်တာ။ မိသွားရင် ငါထောင်ကျမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါတာပဲ လွတ်ပါမလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ”

“ကောင်အေး မင်းက ဆရာလား၊ ငါက ဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်သန်းက ဆရာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို (၅၀၀) လောက်ထပ်ပေးပါဗျာ”

အောင်သန်း ထပ်မပြောဘဲ ငါးကျပ်တန်တစ်အုပ်ကိုပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီကောင်နှင့် ဆီးဖော်ဆီးဖက်မို့ ဘာပဲပြောပြောအားကိုးရသည်။ ကောင်အေး ကျေနပ်သွားသည်။ မိန်းမဖြစ်သူအား ဈေးဖိုးငွေ (၂၀၀) ပေး၍ ဝက်လတ်လေး တစ်ကောင် (၂၀၀) နဲ့ ဝယ်၊ ကျန်ငွေ (၃၀၀) ကို သုံးပါလေ။ နေ့စဉ်အရက်ဖိုးကတော့ ကိုအောင်သန်း ရှင်းလိမ့်မည်။

သက်ကယ်ခြံအရက်ဖိုထဲရောက်တော့ ကိုကြီးငွေ၊ တင်ထွန်းနှင့် ကိုလေးကုလားပါ ရောက်နေကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်က ကျောက်မဲတောယစ်ထုပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ နေမမြင့်ခင် အရက်ဖိုကို ရောက်နေကျ။ ပုလင်းနှစ်လုံးလဲနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့လည်း ဖူးနေကြပြီ။

“ဟာ - အောင်သန်းတို့ပါလား။ လာကွာ ထိုင်၊ ငါတို့တော့ အရက်နှစ်လုံးနဲ့ အာမဆုတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကိုလေးကုလားတို့ မှန်နေကြတယ်ပေါ့၊ မွန်းမတည့်ခင်မှန်နေကြပြီ”

“ဘယ်ကလာကွာ၊ သောက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ စဉ်းအိုးထဲက သမင်သားခြောက်တွေ မလာပြီး အရက်နဲ့လဲ သောက်နေကြတာ”

“ဒေါ်အေး၊ သူတို့အရက်ဖိုး (၁၀) ကို ကျွန်တော်ပေးမယ်။ သမင်သားခြောက်တွေကို မီးဖုတ်ဗျာ၊ အရက်နဲ့ မြည်းရအောင်”

သမင်သားခြောက်တွေက လေး၊ ငါးဆယ်မတန်သည်။ အရက်နှစ်လုံးပေးပြီးမတန်မဆလဲထားပေမယ့် အောင်သန်းကို လန့်သဖြင့် ဒေါ်အေးသိမ်းထားရာက ပြန်ထုတ်ပေးပြီး မီးဖိုမှာဖုတ်ပေး

လိုက်ရသည်။ “အောင်သန်းရယ်၊ ငါစားဖို့ တစ်မြောင်းလောက်တော့ ချန်ထားပေးပါဟယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ပိုင်းကို အရက်နှစ်လုံးချပေးဦး။ အရက်ဦးရည်ကိုပဲချနော်”

“ငါ့ဖိုကအရက်ကကောင်းပါတယ်၊ ထန်းလျက်စစ်စစ်ပါ။ ဘာမှမရောပါဘူး”

အောင်သန်း ငွေအစိတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုလေးကုလားတို့သောက်သည့်အရက်နှစ်လုံးဖိုးအပြင် နောက်ထပ် သုံးလုံးဖိုးပါထပ်ပေါင်းပေးသဖြင့် ကိုလေးကုလားကရှင်လျက်။ တင်ထွန်းကတော့ ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း အရက်ခွက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ သူက ခွက်လှည့်ထည့်ပေးရသတည်း။ ကိုကြီးငွေကတော့ နောက်ထပ် အရပ်တစ်ခွက် ထပ်ဝင်သွားသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း တွဲတေးသိန်းတန် သီချင်းလေးကို ငြိမ့်တော့၏။

“လယ်ယာxxxတောစလေxxx ပျော်မွေ့ဖွယ်xxxတကယ်xxxတကယ် ခြုံကြီးသူမမနဲ့နေမယ်xxxနေတယ်”

အရက်ဖိုးဘေး ကျွန်းပင်ကြီးပေါ်မှ ငှက်ခါးနှစ်ကောင်သည် တကစ်ကစ် အသံပေးရင်း ပျံထွက်သွားကြသည်။ ခပ်ဝေးဝေး ဆူးချုံထဲမှ ဘုတ်ငှက်တစ်ကောင်က တပူပူနှင့်အသံပေးလျက်။ အရက်ပိုင်းအသောက်သမားများမှာတော့ အရက်ခွက်မောလိုက်၊ သမင်သားခြောက်ဖုတ်အား ဖွဲပြီးမြည်းလိုက်နှင့် အောင်ပွဲခဲနေကြပါတော့သတည်း။

ဦးဖိုးသာ ဓာတ်ခဲရေဒီယိုလေးကို ရှေ့ချပြီးငိုင်နေသည်။ မီးဖိုမှမီးခိုးငွေ့တို့က အူ၍ ဝေ့ဝိုက်နေသည်။ မီးတောက်ဖြစ်မလာသောကြောင့် အူနေသောမီးခိုးငွေ့တို့၏အရှိန်ဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များစိုနေသလား။

မဟုတ်ပါ။ ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာချက်ထွက်လာ၍ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာရှိ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသောသွေးများ ရပ်တန့်သွားမည်ထင်ရသည်။ ဘာကိုမှလုပ်ကိုင်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ဦးဖိုးဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရေဒီယိုလေးက မြန်မှာအသံမှ သီချင်းများနှင့်အတူ တစ်ချို့တစ်ချို့မြည်းနေပါသည်။ ရွာထဲမှလူတချို့ ကိုဖိုးသားခြံပိုင်းသို့ ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ကျောက်စရစ်ကုန်းရွာလေး၌ ရေဒီယိုနှစ်လုံးရှိသည်။ တစ်လုံးက

ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုစိန်လှတို့အိမ်မှာ ရှိသည်။ ကိုစိန်လှမိန်းမ အပေါက်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ရွာသူရွာသားတွေ အလုပ်အားသည့်ညနေခင်းဆိုလျှင် ကိုဖိုးသားခြံပိုင်းအတွင်းသို့ စုလာကြပြီး ရေနေကြမ်းသောက်ရင်း သတင်း၊ သီချင်း၊ ဇာတ်လမ်းပမာနားဆင်စရာများကိုနားထောင်လေ့ရှိကြသည်။ လျှပ်စစ်မီးမရှိ၍ တီဦးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိကြ။

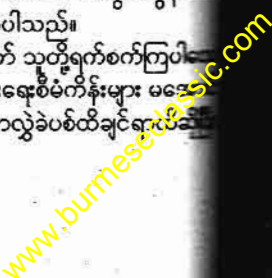
“ဦးဖိုးသာ ဦးဖိုးသာ၊ စိန်လှမိန်းမအော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ငိုပြီးပြောနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပြေးလာကြတာ။ ငွေစက္ကသတင်းကတကယ်လားဟင်”

ရွာသူရွာသားများ၏မျက်နှာသွင်ပြင်များ၌ အားငယ်ခြင်း၊ ကြောက်နို့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ နာကြည်းမှုနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလည်း အဲဒီသတင်းနားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ဘာစီမှလုပ်ကိုင်ချင်စိတ်ကိုမရှိလို့ မီးဖိုဘေးငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ”

(၂၅) ကျပ်တန်၊ (၃၅) ကျပ်တန် (၅၅) ကျပ်တန် ငွေစက္ကများ တရားမဝင် ငွေဖြစ်ကြောင်း အစိုးရမှ ကြေညာလိုက်၍ တောရွာလေးမှာ ကမ္ဘာပျက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစိုးရသည် မှောင်ခိုတန်သည်အကြီးစားများ၊ ဝိသမလောဘသားများနှင့် မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းသောင်းကျန်းသူများ၏အရှိန်ကို အထိထိုးသော်လည်း တကယ်ထိ၍လဲကုမ္ပဏီတွေက အောက်ခြေပြည်သူတွေသည်ကို မသိရောထင်။ ပဲရောင်း၊ နှမ်းရောင်း၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားသောငွေလေးများ၊ ငါးသားလေးကြီးထဲမှာ ရှင်ပြုမယ်ဟု ရည်စူးပြီး စုထားသော ငွေစက္ကလေးများ ယခုထောင့်ထဲထဲရေသန့်တာကမှ အရာထင်ဦးမည့် စုဆောင်းထားတဲ့ငွေကြေးလေးတွေသည် မည်သူ့ဆီကမျှ လုပ်ပင်းညစ်၍ တောင်ယူထားသည်မဟုတ်။ အဂတိလိုက်စား၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ဝမ်းတောဘယ်ဖိုးများမှ ရထားသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ အာဏာကိုအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ကိုယ်သည်ငွေတွေလည်း မဟုတ်ပါ။ နှစ်နှစ်ခွေး ခြေမကျအောင် ကျောပြောင်ထုတ်နေပုံပဲ မြေကြီးနှင့်ဖက်၍ ကုန်းရစ်လုပ်ပြီးမှရရှိထားသော ငွေစက္ကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သိသော် သူတို့ရက်စက်ကြပါသည်။ စီးပွားရေးစိမ့်ကုန်းများ မအေးမြမြင်၍ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ထိချင်ရာလောက်

ပြည်သူ့မျက်နှာမင်းလုပ်ချလိုက်တာလား။
အင်တစ်ခေါက် တရားမဝင်ကြေညာ
တန်းက ငွေပြန်လဲပေးသေးသည်။ ယခု
တစ်ခေါက်မှာတော့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ
မရှိတော့ပါပေတည်း။

ဦးဖိုးသာ တံအိမ်အတွင်းဝင်သွား
ပြီး ထားသောငွေများကို ယူလာသည်။
အိမ်ခွက်ချင်း မီးပုံထဲသို့ထည့်၍ တောက်
သောင်လာသော မီးတောက်များကို ငေး
ကြည့်နေသည်။

သူ့ရင်ထဲက အပူမီးတောက်က
သည့်ထက်ပိုမည်ထင်ပါသည်။
အဖွားကြီးနှင့် သမီးအကြီးမသည် မျက်
နှာအရွဲသားနှင့် လူကြီးမင်းတို့အား
အညာပို့နေပါတော့သည်တကား။

“ကိုအောင်သန်းရာ စိတ်ဓာတ်
မင်းပါနဲ့။ ကောင်းတာလုပ်စားလို့
ရောင် မကောင်းတာလုပ်စားမယ်ဗျာ။
အဘတကြီးမှာ ရိုးသားလို့ ငတ်နေရင်၊
ရိုးသားရှာစားမယ်ဗျာ။ အရေးကြီး
အဘတ ထမင်းမငတ်ဖို့ဘဲ”

“အေး - မင်းအယူအဆတော့
အဘိဘူး။ အခြေအနေတွေကလည်း
အဘိကောင်းဘူး။ ရန်ကုန်မှာလည်း
အိမ်လုပ်ရွရွနဲ့ ဆုကြံမယ်လို့ ဘီဘီစီက
အသင်းလာသွားတယ်။ ဟေ့ကောင်
အကြောင်ဆိုတာဘာလဲ”

“ကိုအောင်သန်းကလည်းဗျာ၊ တော
ကြောင်ဆိုတာ မဆလာနိုင်နိုင်နဲ့ချက်စား
အရမ်းကောင်းတာပေါ့။ ကြောင်ဖား
အိမ်သွေးတယ်။ ကြောင်သားမစားရ
အကြာပြီ။ ကြောင်လေးဘာလေး
အောင်ဦးမှပဲ”

“အရေးထဲ အငတ်ကတစ်မျိုး။
အိမ်ပြောနေတာ ဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်
ဘူး။ ငါပြောချင်တာက တောကြောင်
အိမ်တောမီးလောင်ရင်လက်ခမောင်း
အိမ်ထယ်မဟုတ်လား”

ကောင်အေးသည် အောင်သန်း
အိမ်ဝင်တွေ့ကြည့်၏။ အောင်သန်း
အိမ်အိပ်ရာနှင့်ပြောနေသည်ကို သူ
အပြန်အလှန်မလည်ပါ။

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ဆရာအောင်
အိမ်ရယ်။ တောကြောင်တွေ၊ တောခွေး
အိမ်ထဲဝင်မနေပါနဲ့။ ကျုပ်ဒီလောက်ဉာဏ်
မရှိဘူး”

“ငါပြောမယ်။ တိုင်းပြည်မငြိမ်
အိမ်ထဲမှာနေတုန်းမှာ ငါတို့စားပြတိုက်
အိမ်ကောင်းမလားလို့စဉ်းစားနေတာ
ဘယ်အိမ်ကိုသွားပြီးတိုက်မှာလဲ။

ဘယ်မှာလဲသေနတ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
တည်းတိုက်ရမှာလား”

“မင်းကလည်း၊ လုပ်မယ်ဆိုမှ
တော့ စုရမှာပေါ့။
ကျုပ်ကတော့ မထူးဇာတ်ခင်းမှာ
ဘဲ။ ကိုအောင်သန်းလုပ်ရဲရင် ကျုပ်ကပါ
ပြီးသား”

နဂိုကမှ ဆိုးပေတေနေသောသူ
တို့သည် တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာ
သောအခါ ငွေလွယ်လွယ်ရမည့်အလုပ်
ကို စဉ်းစားလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီး
တော့ ဖခင်ကြီးနေပူမရှောင်မရှောင်
ရှာဖွေထားတာလေးတွေ အဟောသိက်
ဖြစ်သွားရ၍ လောကကြီးအား အရွဲ
တိုက်ချင်စိတ်မှာ အောင်သန်းရင်ထဲတွင်
ပြင်းပြနေပါသည်။

“နောနယ်အလွန် မဟာမြိုင်တော
တောင်ဘက်ရွာတွေမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ
ရှိတယ်။ လက်ကဘာရဲသလဲမမေးနဲ့။
လက်လည်းယဉ်တယ်။ လုပ်မယ်ဆိုရင်
သူတို့ကို ငါလူကြိုနဲ့ခေါ်လိုက်မယ်။
သေနတ်ကတော့ လုပ်သေနတ်ပေါ့ကွာ။
တို့ရွာတွေမှာ တောပစ်တဲ့သေနတ်တွေ
ရှိနေတာပဲ။ ရှာရမှာပေါ့။”

“သိပ်လူများလို့ မကောင်းဘူး။
လက်ရဲလက်ရဲရှိတဲ့ငါးယောက်လောက်
ဆို လုံလောက်ပြီ။ ဒါနဲ့ ဘယ်ရွာဘက်
သွားတိုက်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့ရွာတွေဘက်
က ကျောက်ခဲရေညစ်တာကမှထွက်ဦး
မယ်”

“မင်းကလည်း၊ မူးရိုးအရှေ့ဘက်
ကရွာတွေကဆည်ရေနဲ့စပါးတွေကောင်း
ကြတာ၊ ပိုက်ဆံအထိုက်အလျောက်
ချမ်းသာကြတာပဲ မင်းမတွေ့ဘူးလား။
အလျှူဆိုရင် ဝတ်စားလာလိုက်ကြတာ။
တို့ဘက်ရွာတွေမှာသာ မိုးခေါင်ရင်
ကုန်းခေါင်ခေါင်ဖြစ်ပြီး ဆန်နီကြမ်းထဲ
ပဲရောစားနေရတာ”

တိုင်ပင်ပြီးသွား၍ သူတို့နှစ်
ယောက် စိုင်ပြင်ကြီးဘက်ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ ရေဦး၊ တန့်ဆည်ဘက်သို့
သွားမည့်လူကြီးလျှင် အောင်သန်းမိတ်
ဆွေတွေကို အကြောင်းကြားရဦးမည်
မဟုတ်လား။

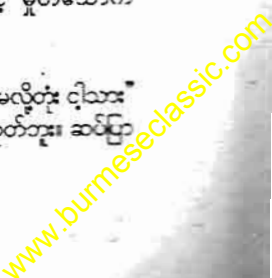
အိမ်ပိုင်းခြံစည်းရိုးပေါက်နေသော
ကျွန်းပင်ကြီး၏အရွက်အခက်များပေါ်မှ
နှင်းစက်တို့သည် အပင်အောက်ခြေရှိ ချို
များပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျလျက်ရှိ
သည်။ ရွာဦးကျောင်းမှ ကလတက်
ခေါက်သံကို ကြားရသည်။ အရုဏ်တက်

လာပေပြီ။ နီပြေပြေအလင်းနုသည်
အရှေ့အရပ်မှလွင့်၍လာ၏။ သောကြာ
ကြယ်ကြီးကား ဝင်းထိန်လျက်။ လသည်
စောမီးစွာကပင် အနောက်သို့ ခရီးဆက်
ရန် ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ မီးဖိုတံခေါင်
မီးအား အပိုင်စားရထားသော ကြက်ဖ
ကြီးရွှေခိုမှာ အတောင်တဖြန်းဖြန်းခတ်
လျက် အရုဏ်တေးကို သီဆို၍နေပေပြီ။

အညာဆောင်းကား စောင်ခြံ၍
မလုံနိုင်အောင်ရှိသည်။ အရုဏ်တက်
ပြီး အလင်းရောက်မည့်မို့ ဦးဖိုးသာ ဆက်
မအိပ်လိုတော့။ မီးဖိုအနီး တမာပင်ကြီး
အောက် မြေတလင်း၌ ညကတည်းက
ဖိုထားခဲ့သောမီးဖိုမှ ပြာများဖယ်ထုတ်
သည်။ မီးကားမသေသေး။ ရှားသားပင်
စည်တုံးကြီးမို့ မီးခဲကရဲနေသည်။ ခွေး
နှစ်ကောင်မှာ မီးဖိုဘေးမှာ နားရွက်
ကုပ်၊ အပြီးဖျောက်၍ ကွေးနေကြသည်။
လူတွေက စောင်ခြံ၍ အအေးဒဏ်ကို
အနံ့တုနေချိန်မှာ ခွေးများကား မီးလင်း
ဖို့နှင့် ဟန်ကျနေကြ၏။ ထန်းပလပ်
ခြောက်လေး၊ ငါးချောင်းယူလာပြီး မီးဖို
ပေါ်မှာအံ့ကာ ယပ်ခတ်ပေးလိုက်တော့
မီးတောက်တက်လာသည်။ ရောင်နီပိုးစ
လင်းလူလူကာလ၌ တိုတ်သည်တို့များ
ကလည်း မီးဖိုသည်။ မီးရောင်လေးများ
ကို တွေ့လာရသည်။ အညာဒေသတွင်
ဆောင်းကာလ၌ အိမ်တိုင်း မီးဖိုကြလေ
သည်။ ပုလျှင် ကျော့ကျော့အောင်ခံရ
ခက်သလောက် အေးလျှင်လည်း အရိုး
ကွဲမတတ်အေးသော သူတို့ဒေသများ
တွင် ဆောင်းကာလအတွက် ထင်းကို
ကြိုတင်၍ ရှာဖွေတတ်ယူထားကြရသည်။
အညာဒေသမို့ ထန်း၊ ဒဟတ်၊ ရှားပင်များ
ကတော့ သိပ်မရှားလှပါ။ ယာတောမှ
အပြန် ထန်းပင်အောက်ဖျားမှ ထန်းပလပ်
ခြောက်များ စုကောက်လာလျှင် နံနက်
ညခင်းအတွက် မီးလှုံဖိုရာ လောင်စာရ
တော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ရေနှေးအိုးတည်နေ
ရာသို့ အောင်သန်း ထလာသည်။ သူ
လည်း ဆက်အိပ်၍မရတော့ပါ။ မီးဖိုခန်း
ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်အတို
အား မီးဖိုမှမီးစပြင့်ယူညီသည်။ ဦးဖိုးသာ
က ရေနှေးဆူလာသဖြင့် လက်ဖက်
ခြောက်ခတ်ပြီး ရေနှေးကြမ်းပန်ကန်ထဲ
ငှဲထည့်ကာ တဖူးဖူးဖြင့် မှုတ်သောက်
နေသည်။

“အဖေ”
“ဟေ - ဘာပြောမလို့တုံး ငါ့သား”
“တခြားတော့မဟုတ်ဘူး ဆပ်ပြာ

ကျင်းရွာပြင် ကိုခင်သာခင်းနွားကညောင် ပင်ကြီးအကြောင်းမေးမလို့ပါ။

“မင်းကဘာသိချင်လို့လဲ”

“ဒီညောင်ပင်ကြီးက နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်တောင်ရှိပြီလဲ အဖေ။

တော်တော်ကြီးလှပြီနော်”

“မင်းတို့အဘိုးတွေ မမွေးခင် ကတည်းကရှိခဲ့တာတဲ့။ နှစ်ပေါင်းရာချီ ရောပေါ့ကွာ”

“ဒီလောက်အိုနေပြီပဲ။ ခုတ်ပြီး ထင်းဆိုင်ပစ်လိုက်ကြပေါ့”

“ဟ-ညောင်ပင်ကွ။ ခုတ်ဖို့နေနေ သာသာ တော်ရုံအလုပ်မရှိဘဲ ဒီညောင် ပင်အနားတောင်သွားရုံကြတာမဟုတ် ဘူး။ မင်းဘာသိလို့လဲ၊ ဒီညောင်ပင်က ရာဇဝင်နဲ့ကွ”

“အဲဒီညောင်ပင်ရာဇဝင် အဖေ သိရင် ပြောစမ်းပါဦး”

အောင်သန်း ဆေးပေါ့လိပ်တိုအား နှစ်ဖွား၊ သုံးဖွားရှိက်လိုက်ရင်း ဖခင်၏ စကားအားဆက်ပေး၏။

“မင်းရဲ့အဘိုး ငါ့အဖေပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းပဲ။ တို့ရွာမှာ ဒီညောင်ပင်က ရာဇဝင်နဲ့ကွ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက ဒီအကြောင်းကို နောင်လာနောင်သား တွေကိုပြောပြလို့ ငါတို့လည်းသိရတာ”

အဖေသည် ရေနှေးပူပူတစ်ခွက် အား မှုတ်သောက်လိုက်ပြီး စကားဆက် ၏။

“အင်း-အဘိုးရဲ့အဘိုးတို့ငယ်ငယ် ကဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း(၁၅၀)ကျော်ရော့ မယ်။ ဘုရင်တွေလက်ထက်ကလို့ပြော တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေဝင်မလာခင်ခေတ် ကတဲ့။ တို့နယ်တစ်ကြောမှာ ဓားပြကြီး ငပြုးဆိုတာရှိခဲ့တယ်။ အရမ်းဆိုးတာ ပေါ့။ ဒီပဲရင်း၊ ရွှေဘို၊ ရေဦး၊ ကန့်ဘလူ တစ်ကြောမှာ အင်အားကြီးတဲ့ ဓားပြ ဝိုဏ်းကြီးပေါ့။ လူလေး၊ ငါးယောက်နဲ့ တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဓားပြအုပ်က လူ တစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ ဓားပြအုပ်က ခံရတာ သူ့အဆက်တွေလို့တောင်ပြော ကြသေးတယ်။ အရမ်းဆိုးတယ်မောင်။ နောက်ဆုံး သည်နယ်မှာ အရမ်းသောင်း ကျန်းလွန်းတာနဲ့ မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ သူ့ဇာတိ ငပရင်းရွာမှာ ဘုရားလာတည် တုန်း ဒီပဲရင်းမြို့ဝန်က မင်းကြီးကိုလျှောက် တယ်။ ဓားပြငပြုးအရမ်းဆိုးလွန်းနေလို့ နယ်သူနယ်သားတွေ လုပ်စားကိုင်စား မဝဖြစ်နေကြပါတယ်။ နယ်မြေမအေး ချမ်းလို့ နှိမ်နင်းပေးပါမည့်အကြောင်း လျှောက်တော့ မဟာဗန္ဓုလနဲ့ သူ့တပ်

သားတွေ တောနင်းပြီး လိုက်ရှာတော့ ဆပ်ပြာကျင်းရွာက သူ့ရဲ့ဘယ်နယောက် မြောက်မယားလည်း မသိပါဘူးကွာ။ အဲဒီအိမ်မှာ မိရောဆိုပါတော့။ ငပြုးက မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလတော့ ကြောက် သားကွ။ သူကလည်း တော်ရုံဓားပြကြီး လောက်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငပြုးကိုမိတဲ့အချိန်မှာ ဒီညောင်ပင်ကြီးက ညောင်ပင်ပျိုးပွားသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ ညောင်ပင်အောက်မှာပဲ ငပြုးကိုကားစင် တင်ပြီးသတ်တာ။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်လှုံ့ ထိုးတာလို့ အဘိုးတို့ ပြောတာပဲ။ မင်းကြီး လက်အောက်က သွေးသောက်ကြီးတွေ ဓားနဲ့ဝိုင်းခုတ်တာ ဓားသွားတွေလိပ်ကုန် လို့ မင်းကြီးကို သွားလျှောက်တော့ မင်းကြီးက ‘မင်းကပဲ စွမ်းသလား၊ ငါကပဲ ဘုန်းကြီးသလား’ ဆိုပြီး သူ့ကိုင်နေကျလှုံ နဲ့ထိုးတာ ဒါတောင်မသေချင်သေးဘူး။ လဲထုတ်ချင်းပေါက်တာတောင် မင်းကြီး ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသေးသတဲ့။ သုံး၊ လေး ချက်ဆင့်ထိုးမှသေတယ်။ မင်းကြီးက ‘ဒီ ကောင်ဓားပြဆိုပေမယ့် လူစွမ်းကောင်း ကွ။ အလောင်းကို အောက်မချနဲ့ဦး’ လို့ ပြောပြီး ငပြုးရဲ့သျှောင်ကို ဓားနဲ့ဖြတ် တယ်။ ပြီးတော့ ညောင်ပင်မှာချည်ပြီး ‘ဒီအပင်မှာနေ၊ ဒီနယ်ကိုစောင့်ရှောက်။ ဒါငါ့အမိန့်’ ဆိုပြီး မင်းမိန့်ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဲဒီညောင်ပင်မှာ ဓားပြငပြုးသရဲကြီးနေတယ်ဆိုပြီး ပြော ကြတာပဲ။ ဓားပြဆိုတော့ လူမုန်းများပြီး ဘယ်သူမှ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် သွားမထွန်းကြပါဘူးကွာ။ တစ်ခါတလေ ရွာတွေမှာ ကျွဲ၊ နွားပျောက်လို့ အဲဒီ ညောင်ပင်နားကို အကြောင်းမရှိဘဲဘယ် ရွာသားမှမသွားတာ။ ဓားပြတိုက်မယ့် ကောင်တွေ တစ်ခါတလေလာကြတယ် လို့ ပြောကြတယ်။ အရက်ပို့၊ ကြက်ပို့နဲ့ မြှောက်ပြီး ဓားထောင်လို့ သူတို့အကြံ အစည်အောင်ပါစေကြောင်းပေါ့ကွာ။ ဟိုတုန်းကတော့ တော်တော်ဆိုးတယ် ပြောတယ်။တော်လှန်ရေးကောင်စီဇာတ် လာပြီး မုံရွာဘက်ကပိုလ်များတစ်ယောက် တို့နယ်ဘက်ကို ကွင်းဆင်းလာတုန်း ရွာ သားတွေက ညောင်ပင်ဆိုးတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ဂျီသရီးသေနတ်နဲ့ လေး၊ ငါး ချက်ပစ်ပြီး နွားရိုက်ကြိမ်နဲ့ ရိုက်သွား တယ်။ နောင်ဆိုးတဲ့အသံကြားရင် ညောင်ပင်ကို မီးတိုက်ပစ်မယ်လို့လည်း ကြမ်းသွားတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းအခြောက် အလှန့်အသံသိပ်မထွက်တော့ဘူးကွ”

ဦးဖိုးသာသည် စကားကို ရှည်

လျားစွာပြောလိုက်ရ၍ထင်သည်။ မော သွားသည့်အလား ရေနှေးငဲ့၍သောက် နေသည်။ မီးဖိုထဲမှ ထန်းပလပ်ခြောက် များလည်း ပြာကျနေလေပြီ။ မီးခိုးငွေ့ များသည် အူ၍ အနီးရှိတမာပင်အရွက် များကြားမှ လေနှင့်အတူ တောင်ဘက် သို့လွင့်လျက် လင်းလင်းရှင်းရှင်းလည်း နီ လာပြီ ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ထမင်း ကြော်ပန်းကန့်နှင့် မြေပဲကြော်တစ်ခွက် လာချပေးသွားသည်။ သားအဖနှစ် ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝန်းစီ ခပ်အာ နေကြ၏။ ကြက်မသားအမိတွေထ ခြံဝင်းတလင်းထဲမှာ ဖြန့်ခင်းထားသော နှမ်းနီများအကြား ယက်၍ယက်၍ အစာ ရှာနေကြလေသည်။

မဟာမြိုင်တောကြီးတောင်ဘက် အစပ် ဝက်ပုတ်၊ ညောင်ရေရွာများ အောင်သန်း၏ မိတ်ဆွေသုံးဦးလည်း ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က အောင်သန်း တို့ရွာမှာမတည်း။ စိုင်းပြင်ရွာပြင်ဘက် ပန်းပဲဖိုမှာ တည်းကြသည်။ လူကြုံနဲ့ သူတို့ရောက်နေကြောင်း ပြောဆိုသော အောင်သန်းနှင့် ကောင်အေး စိုင်းပြင် သို့ လိုက်သွားကြသည်။ လူရှင်းသည့်အရပ် ဆိုင်မှာသူတို့ဆိုကြသည်။ ထိုသုံးယောက် သည်လည်း ခေတ်ပျက်တုန်း သူငွေ့ပြု ကြံမည်သူများသာ ဖြစ်သည်။ အလုပ် ကို လက်ကြောမတင်းသူ၊ လက်နက်ပြု သူတစ်ပါးအား အနိုင်ကျင့်ချင်သူများ သည် ခေတ်ကောင်းအခါကောင်း စောင့်၍ အမိအရကြံကြသည်မှာ လောက၌ဖြစ်နေကျ ဓမ္မတာအလားပင် တည်း။

သူတို့၏ ပစ်မှတ်က မူးရိုးအမွှေး စူးစူး မြေနီရိုးရွာ။ ထိုရွာသည် အိမ်နံ့ (၆၀) ခန့်ရှိပြီး လယ်သမားများသည် တောင်သာကြ၏။ စပါးပေါ်ချိန် မကြာ ခဏ အလှူပေး၍ အောင်သန်းတို့သွား စားဖူးသည်။ ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲလူလေး မရှားလှပါ။ ဓားပြတိုက်မည်ကြံလျှင် နယ် ခံပါမဖြစ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် လူခံပေး တော့ ဘိန်းစားငပိန်ကိုသွားတွေ့သည့် ငပိန်သည် ဘောက်အလုပ်သမား၊ လယ် မရိယာမရှိ၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ နှင့် အိမ်ထောင်ကျနေပြီး သောက်စရာ လျှင် တစ်နေ့ကုန်အရက်အဖေပြီး သောက် စရာမရှိမှ တောထဲထွက်၍ အလုပ် ရသည်။ ပျားဖွပ်ကောင်းသော်လည်း ပျားရည်အား ရေရော၍ လက်ပံတော ရွာသို့သွားသွားပို့သဖြင့် လက်ပံတော

များရည်ပင် နာမည်ပျက်လှပြီ ဖြစ်သည်။
တိုင်းက ဘိန်းစား၍ ဘိန်းစားငဝိန်ဟု
ခေါ်မည်တွင်ခဲ့ပြီး ခေတ်ကာလမကောင်း
ဘိန်းမရတော့ ချက်အရက်၊ ထန်းရည်
ဆက်လှည့်သွားသည်။ အရက်သမားဖြစ်
သွားသော်လည်း ဘိန်းစားရာထူးက
ပျောက် တွင်မြဲတွင်နေလေတော့သည်။
သူနှင့် မုဆိုးကြီး ဦးဘရီသား ကိုလေး
ထွားနှင့်က ရန်ဘက်တွေဖြစ်သည်။
နယ်သောက်လုံးက အရက်မူးလျှင် နားပူ
ညွှန်ရစ်လွန်းသဖြင့် အပူအပူခင်းမတည့်
သည်လားမသိ။

ဘိန်းစားငဝိန်၏အားသာချက်က
မယ်နဲ့သည်။ ရွာစံသည်။ ဘယ်ရွာက
ဘယ်သူ၊ ဘယ်အိမ်မှာဘာရှိသည်၊ ဘာ
ဖြစ်နေသည်ဟု အကုန်ပြောနိုင်သည်။
သူ့အကျင့်က အရက်ဖိုးမရှိလျှင် လစ်
လျင်ခိုးတတ်သည်။ လက်ရာခြေရာပိရိ
ထွန်းသဖြင့် ဘယ်တော့မှ လက်ပူးလက်
ကြပ်မမိ။ ရွာသူကြီးတွေက ငဝိန်ရွာထဲ
ဝင်လာလျှင် ရွာထဲမှာ ခွေးတပ်အား နှိုး
ဆော်၍ သတိနှင့်စောင့်ကြည့်ရသည်။
ခွေးများ ဆူလွန်းမက ဆူကြဟောင်
ကြလွန်းတော့မှ ငဝိန် ရွာပြင်သို့ထွက်
သည်။ ထိုအခါမှ ရွာသားတို့စိတ်အေး
ရသည်။ ဒီပြင်ဆို တစ်ဖက်၌ တစ်ခုခု
သောက်ဖို့သာမှတ်။ သို့သော် ငဝိန်မှာ
အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ သူများအခင်းထဲ
သွယ်တော့မှ ပိုင်ရင်မသိဘဲ ဝင်မခွေး၊
မထုတ် စားချင်လျှင် တောင်းစားသည်။
ထိုကောင်းကွက်လေးကြောင့် ရွာသား
တွေက မချစ်သော်လည်း ခွင့်လွှတ်နေရ
သည်။

အောင်သန်းကိုတော့ ငဝိန်က
ကြောက်သည်။ ခင်လည်းခင်သည်။
အောင်သန်းနှင့်တွေ့လျှင် ထိုနေ့အဖို့
သိနိသည် အရက်ကို နွားငတ်ရေကျ
သောက်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အောင်သန်းသည် ငဝိန်အတွက် အရတ်
အခင်းကွေးဖူးရှင်သာတည်း။

သူတို့အဖွဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုလုပ်
ကြလေသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က
အောင်သန်း ဖြစ်သည်။ သေနတ်ကို
မဟာမြိုင်တောက ကိုတင် နော
မယ်ထံမှာရသည်ဟု ပြောသည်။ ထို
ကြောင့် နွားတဲပြင်ရန် အကြောင်းပြု၍
အောင်သန်းထံသို့ သစ်ခတ်ထွက်သည်။
အောင်သန်းအပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ခပ်လတ်
ထည့်များအား တိုင်လုပ်ရန်ခုတ်ကြပြီး
ထည့်များများအား ထင်းလုပ်ရန် လှည်း

ပေါ်တင်ကာ တိုင်လုံးများအောက်
လှည်းကြမ်းခင်းမှာ လုပ်သေနတ်နှစ်
လက်ကို ဝှက်ယူလာကြသည်။ အောင်
သန်းက သူ့သန္နိဋ္ဌာန်ကိုပြောသည်။ အား
လုံးသဘောတူကြသည်။ သန္နိဋ္ဌာန်က
ဆပ်ပြာရိုးရွာပြင် ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဓား
ထောင်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအစဉ်အလာ
သည် အဘယ်ဓားပြကစခဲ့သည်မသိပါ။
ဓားပြတွေရွာဝင်စီးတော့မည်ဆိုလျှင် ရွာ
ထိပ်ရှိ နတ်ကြီးသောအပင်ကြီးတွေမှာ
ဓားထောင်ကြတော့သည်။ သူတို့အဓိဋ္ဌာန်
သည်အတိုင်း နိမိတ်မြင်ရလျှင် ဓားပြ
တိုက်ကြတော့သည်။ ထိုနတ်ရိုသော
အပင်စောင့်ကလည်း ဓားပြတိုက်ဖို့
ကောင်းရာကောင်းကြောင်းသာပေးနိုင်
ရှာသည်။ ရဲအဖမ်းမခံရဖို့တော့ သူလည်း
မတတ်နိုင်သည်ထင်။ ပြီးတော့လည်း
အဖမ်းခံကြရသည်ဖြစ်သည်။ ဒီပြင်ဆို
တရား ရုံး၊ ရဲစခန်းတို့၌ ဓားပြမှုသည်
တရားခံဖမ်းမမိဘဲရှိတော့မည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်၌ သူတို့
တစ်စု ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာအလုပ်
ရှုပ်နေကြသည်။ အောင်သန်းက ငှက်ကြီး
တောင်ဓားအား ညောင်ပင်ကြီးခြေရင်း
မှာ ထောင်လိုက်သည်။ ဘိန်းစားငဝိန်
က ချက်အရက်ပုလင်းအဖုံးဖွင့်ပြီး ခွက်
ထဲသို့ အပြည့်ထည့်သည်။ ပုလင်းနှင့်
ဖန်ခွက်အား ညောင်ပင်ခြေရင်းမှာချ၍
ကြက်ကောင်လုံးကြော်ပန်းကန်နှင့်အတူ
ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်
အား အောင်သန်းကိုင်တိုင်ထွန်းသည်။

“ဓားပြကြီး ဦးပြုံးခင်ဗျား။ ကျွန်
တော်တို့ငမိုက်သားတွေ မူးအရှေ့ဘက်
မြေနီရိုးရွာမှာ ဓားပြတိုက်ဖို့ စီစဉ် နေပါ
တယ်။ အကြံအစည်အောင်ရန် ဦးပြုံး
အား အရက်နဲ့ကြက်ဆက်ပါတယ်။
အဆင် ပြေမယ်ဆိုရင် ဓားထောင်ပါစေ၊
အဆင်မပြေပါက ဓားလဲပါစေ”

အောင်သန်းကရွတ်ဖတ်ပြီးနောက်
သူတို့အုပ်စု ညောင်ပင်အောက်မှာ ဝိုင်း
ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မြောက်လေသည်
တဖြုန်းဖြုန်းနှင့် သူ့သူလေးတိုက်နေ၏။
ညောင်ပင်ကြီးဘေး ဒဟတ်ချို၊ နဘူးချို
များမှာ သစ်ခတ်သစ်ညွန့်များက လေနှင့်
အတူ ယိမ်းလျက်။

ဆပ်ပြာရိုးရွာဘက်မှ ခွေးအူသံ
သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ကန်ချောက်တော
စပ်ထဲမှ တောခွေးတို့၏ တဝေးဝေးအသံကို
လည်း ကြားနေရ၏။ ညောင်ပင်ကြီးပေါ်
မှ လင်းဝက်တစ်ကောင်သည် တဂစ်ဂစ်
အသံပေးလျက် ထပုံသွားသည်။

“ဖတ်”
“ဟာ”
မြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့တစ်သိုက်
အံ့ဩသွားကြသည်။ ငှက်ကြီးတောင်
ဓားသည် မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေ၏။
အောင်သန်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ကိုတင်က ထပ်လုပ်ရန် အကြံပေးသည်။
တစ်ခုခုများနေ၍ဖြစ်မည်ဟု ဆိုသည်။
အောင်သန်း ဓားကိုထပ်ပြီးထောင်လိုက်
သည်။ အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်ကိုလည်း
ညောင်ပင်ခြေရင်းသို့ လောင်းချလိုက်
သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီတစ်ခါထပ်
ပြောလျှင် သာသာထိုးထိုးလေးပြောမှဟု
စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဓားပြကြီး ဦးပြုံးခင်ဗျား။ ကျွန်
တော်တို့ ငမိုက်သားတစ်စု မြေနီရိုးမှာ
ဓားပြတိုက်ဖို့ ကြံစည်နေကြပါတယ်။
ဦးပြုံးအားလည်း အရက်၊ ကြက်များနဲ့
တင်မြှောက်ပါတယ်။ ဓားပြတိုက်ရင်
လည်း အိမ်ရှင်ထံက တစ်ဝက်သာယူပါ
မယ်။ သူများသားမယား၊ သားပျိုသမီးပျို
ကိုလည်း မစော်ကားပါဘူး။ ကတိပေး
ပါတယ်။ အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် ဓား
ထောင်ပါစေ၊ မအောင်မြင်ဘူးဆိုလျှင်
စောစောကလုပ် ဓားလဲပါစေ။ ကျွန်
တော်တို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပါ”

ပြောဆိုပြီး အောင်သန်းတို့လူစု
ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပြန်၏။ နေဝင်ဖျိုးဖျမှ
အလင်းပျောက်၍ ညချမ်းသို့ရောက်လာ
သည်။ ဆန်းစလကွေးကွေးသည်
အနောက်အရပ်မှ မေးတင်လျက်ရှိ
သည်။ ဇီးကွက်တို့က ညောင်ပင်ပေါ်မှ
တကွစ်ကွစ်အသံပေးနေကြသည်။

ဓားပြကြီးဦးပြုံး အောင်သန်း
ဓားပြ၏စကားမှာ ဟတ်ထိသွားပြီထင်
သည်။

ငှက်ကြီးတောင်ဓားသည် ညောင်
ပင်ခြေရင်းမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။
“ကိုအောင်သန်း၊ အဆင်ပြေပြီဗျ”
“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အခြေအနေ
ကောင်းတယ်”

“က - ဒါဆို ငါတို့သွားကြမယ်။
အခြေအနေကို စုံစမ်းပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်
ရက်ဆို စကြမယ်။ လသိပ်ပြီးဆန်းလာ
ရင် မကောင်းဘူး”

ငဝိန်က အလျင်အမြန်ထ၍
အရက်ပုလင်းနှင့် ကြက်ကြော်ပန်းကန်
ကို ယူသည်။ ခွက်ထဲမှ အရက်အား
ညောင်ပင်ခြေရင်းမှာသွန်၍ ကြက်ပေါင်
တစ်ဖွဲ့အား ညောင်မြစ်ပေါ်တွင် တင်
သည်။ သူတို့အုပ်စု ညောင်ပင်ရိပ်မှလွတ်

သည်နှင့် ငဝိန်က ပုလင်းအား မော့ပါ တော့သည်။ ကြက်ကြော်တစ်ဖုံကို လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းအား တပျပ်ပျပ်သပ် သည်။ ကောင်အေးက အမြင်ကတ်စွာ ဖြင့် ငတ်ကြီးကျတာလွန်ရော့ဟု ပြော သည်။ အချိန်ကျနေတာလွန်တောင် လွန်နေပြီကွာ။ ငါ အောင်သန်းတို့ ယာ တ်အရောက်မစောင့်နိုင်တော့လို့ပါ ဟု ပြောပြီး ထပ်မော့သည်။ အောင်သန်းတို့ ယာတဲရောက်တော့ ထောင်ထားသည့် သုတ်ကိုင်း၌ ကြောင်ဖားကြီးတစ်ကောင် မိနေသည်မို့ သတ်၍ တောကြောင်သား ဟင်းနှင့် ချက်အရက်ကို သောက်ကြ တော့သည်။

အောင်သန်းတို့ ယာခင်းတဲငယ် အတွင်းမှာဖြစ်သည်။ တဲကြမ်းပြင်ပေါ် ဝယ် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ဖြန့်ခင်း ထားသည်။ လက်ကောက် (၅) ကွင်း၊ လက်စွပ် (၂) ကွင်း၊ ဆွဲကြိုး (၂) ကုံး၊ နားကပ် (၃) ရန်နှင့် ငွေစက္ကူတွေက (၃၀၀၀၀) လောက်ရှိသည်။ ဘိန်းစား ငဝိန်အား ရွှေကိုခွဲမပေး၊ ပိုက်ဆံကိုသာ ခွဲပေးသည်။ ရွှေပေးလိုက်လျှင် သူ့မိန်းမ နှုတ်မလုံမှုကြောင့် အားလုံးပြဿနာ တက်သွားနိုင်သည်။ အားလုံးက တညီ တညွတ်တည်းဖြင့် ဆရာကြီးအောင် သန်းအား ရွှေဆွဲကြီးတစ်ကုံးပိုယူပါဟု ပြောကြသည်။ အောင်သန်းအား ဓားပြ ရိုက်ခင်းဆောင် ဖြစ်လေပြီတည်း။ ခွဲ ဝေယူကြပြီးနောက် မဟာမြိုင်အုပ်စု ပြန် သွားကြသည်။ (၁၅) ရက်ခန့်ကြာလျှင် ပြန်လာကြမည်ဟု ပြောသွား၏။

ရန်ကုန်မှာလည်း အခြေအနေ မကောင်းပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တွေနှင့် အရပ်သားများ စကားများကြ ရာမှ ရဲတွေက ပစ်ကြခတ်ကြဖြင့် ဆူပူ ကြသည်ဟု သိရသည်။ ပုဒ်မ (၁၄၄) ထုတ်ပြန်ထားသည်ဟုလည်း ကြားရ၏။ တော်သူတောင်သားတို့မှာ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းအလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ လုပ်နေကြသော်လည်း မြို့တော်ကြီးဖြစ် သော ရန်ကုန်မှသတင်းများကို နားစွင့် ကြသည်။ ရေဒီယိုရှိသောအိမ်တွေက မိုးလင်းမိုးချုပ် တဝိုက်တဝက်ဝက်ဖွင့်၍ ဘီဘီစီ၊ ဝီတီအေတို့အား နားထောင်ပြီး မီးဖိုဘေး ရေနှေးကြမ်းပိုင်း၌ တဲတွေးစင် အောင်ပြောကြလေ၏။ မြေနိရိုးစားပြ တိုက်မှုကိုလည်း ပြောကြသည်။ ရဲတွေ လာပြီးစုံစမ်းကြသည်တို့။ သို့သော် သဲ လွန်စပျောက်နေ၍ လည်းကောင်း၊ နယ်

မြေခံ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတွေကလည်း မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့၍ တိုက်ပိုင် ကြီး ဦးနှောက်စားနေသည်တို့။ အောင် သန်းက မီးဖိုဘေးမှ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကောင် အေးကို ဖဲပိုင်းမသွားဖို့ အတန်တန်သတိ ပေးရ၏။ ဒီကောင်က လက်ထဲငွေယား လေးရှိလာလျှင် ချိန်းပိုင်းသို့ပြေးချင် သည်။ ဖဲပိုင်းမှတစ်ဆင့် ရွာလူကြီးကို သတင်းပေးလိုက်လျှင် မခက်ပြီလား။ ဒီကောင်ကလည်း လူပါး။ နွားကြီးနှစ် ကောင်ဆွဲလာပြီးပေါ်၍ မိန်းမက ရွာစဉ် လိုက်ရောင်းသည်။ နွားပေါ်၊ ဝက်ပေါ် လျှင် ကောင်အေးလက်ထဲ ပိုက်ဆံရွှင် သည်ဟု သိထားကြ၍ မသင်္ကာမဖြစ် ကြ။

ဤသို့ဖြင့် ပိတ်ထားသော တက္က သိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်တော့ ကောင်းသား များဆူကြပြန်သည်။ ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီးဆို လား ခေါင်းဆောင်ကြီးက တီဗွီမှာ ကြိမ်း ဝါးသွားသည်။ လူထုက မကျေနပ်ကြ။ ဟိုမြို့သည်မြို့ ဆူမလိုဖြစ်လာသည်။ အောင်သန်းမိတ်ဆွေ မဟာမြိုင်လူစု ပြန် ရောက်လာကြသည်။ ခိုင်းနွားဝယ်ရန် အကြောင်းပြုကြသည်။ ဦးဖိုးသာက အောင်သန်းမိတ်ဆွေတွေကို အကြောင်း မသိ၍ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံ သည်။ သည်တစ်ခါ သူတို့ပစ်မှတ်က ကြောင်ရေရွာဖြစ်သည်။ ရွှေဘိုဆိတ်ခွန် ရွာတောင်ဘက်တွင်ရှိသည်။ သူတို့ရွာမှ နေ့ဝက်ခရီးပြင်းနှင့်လျှင်ရောက်သည်။ ထိုရွာလေးက အေးအေးချမ်းချမ်းလုပ် ကိုင်စားသောက်သူများ၏။ လူရုပ်လူပေ သိပ်မရှိလှပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုရွာ အား ပစ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထုံးစံ အတိုင်း အရက်နှင့်ကြက်အား ညောင်ပင် ကြီးမှာ တင်မြှောက်ကျွေးသည်။ ဓားပြ ကြီးငပြူးအား သူ့ဘက်တော်သား ငမိုက် သားများအား ကောင်းကောင်းစောင်မ ကြည့်ရှုနေပြီလား မသိ။

နေ့လယ်ခင်းကတည်းက မူးရိုး အတိုင်း အရှေ့စူးစူးသို့ လှည့်ဖြင့်သွား ကြသည်။ ကောက်ရိုးပြတ်များ ရိတ်တင် လာကြသဖြင့် မသိလျှင် နွားစာအတွက် ရိုးပြတ်ရိတ်လာကြသူများဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မိုးချုပ်ခါနီး၌ ထိုရွာအနီး လယ်ထဲပျက်သို့ရောက်သည်။ လူရိပ်လူ ခြည်ကြည့်ရကြပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက် နေကြသည်။ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက် တွန်သောအခါ ငဝိန်အား မူးရိုးလှည်း တံတားနားက ဖျောက်ဆိတ်ပင်နားမှာ စောင့်နေရန်ပြောပြီး ရွာနားသို့ကပ်လာ

သည်။ ကောင်အေး၏ လက်ထဲမှာက အမဲခြောက်အစည်းလိုက်ပါလာသည်။ ခပ်စွာစွာခွေးနှင့်တွေ့လျှင် ထိုအမဲ ခြောက်များက ခွေးနှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် အသုံးကျသည်။ ပုဆိုးများကို ခေါင်း အထိမြဲလိုက်ကြပြီး မျက်စိပေါက်သာ ဖော်ထားကြသည်။ အောင်သန်း ငှက် ကြီးတောင်ကို ဓားအိမ်မှ မချွတ်ဘဲ ကျောမှာ သိုင်းလွယ်ထားသည်။ လက် မှာ သေနတ်ပြောင်းရှည်ကို ကိုင်ထား ကာ ကိုတင်လည်း သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ ကျန်လူများက ဓားရှည် အသီးသီးဖြင့် ဓားလွတ်ကိုင်လာကြ သည်။

လခိုက်ညဖြစ်သောကြောင့် ကြယ် ရောင်သည် ခပ်မှေးမှေးသာဖြစ်နေ သော်လည်း တောကြောင်အုပ်စုကား ကျင့်သားရနေလေပြီ ဖြစ်သည်။ ကောင် အေး၏လွယ်အိတ်ထဲမှ အမဲခြောက်များ သည်လည်း ကုန်လုလုဖြစ်လာသည်။ ရွာခွေးများသည် သခင်ထက် အမဲ ခြောက်ကို ပို၍တပ်မက်သည်လားမသိ။ ဝုခနဲအသံတစ်ချက်ပေး၍ ငြိမ်သက်သွား ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးချင်းအစာ လှသံထွက်လာလိုက်သေးသည်။ သူ၏ ဦးတည်နေသည်က ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ခင် တရုတ်ဟုတ်စွမ်းအိမ်သို့ ဖြစ်သည်။ ဟုတ်စွမ်း၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် ထိုရွာမှ တစ်ဆိုင်တည်းဖြစ်သော်လည်း အထော် စုံစုံလင်လင်ရ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အခြေချနေလာခဲ့သဖြင့် ပိုက်ဆံအထော် ရှိသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ အိမ်၏ ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်များအား ဘိန်း စားငဝိန်က ပလတ်စတစ်နှင့် ကလေး ကစားစရာအရပ်လဲသော အထမ်းသည် ပုံစံဖြင့် လွန်ခဲ့သော (၁၀) ရက်ခန့်က တည်းက လေလာပြီးသား။ ဟုတ်စွမ်းက တရုတ်လူလည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ဒေသ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီးသား အုပ်စုလိုက်ဖွဲ့ပြီး ဓားပြတိုက်တတ်သည် ကို သိသောကြောင့် ညနေမိုးချုပ်သည် နှင့် အိမ်ခါးများအား မင်းတပ်ကြီးချုပ် အလုပ်ပိတ်ထားတတ်သည်။ သို့သော် သူ အိမ်မှာ အားနည်းချက်ရှိ၏။ ကလေး တွေများသဖြင့် ညနေညတာ အထော် အပေါ့စွန့်လိုသော် အိမ်နောက်ဖေးဘက်၌ ကြမ်းပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ဖောက် ထားသည်။ ကလေးတွေက ထိုအပေါက် မှ ကျင့်ကြီးကျင့်ငယ်စွန့်ကြသည်။ နံရံဝယ် မကြီးက မိလ္လာမြို့နယ်တပ်သန်ကျော့ စွာဖြင့် လာရောက်ရှင်းစင်းသွားသည်။

ထိုအပေါက်ကြောင့် ညဘက်ဆိုလျှင် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်သာသို့ သွားရတော့ပါ။ ထိုအပေါက်က လူတစ်ယောက် ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံဖြစ်သည်။

ကောင်အေးက မြပေါက်ဝနား၌ မောင်ရိပ်ခိုပြီးစောင့်နေသည်။ ဒီကောင်အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်၍မဖြစ်။ စိတ်မရွံ့သည့် ဒီကောင်က လက်ပါချင်သည်။ အားပြုဆိုပေမယ့် လိုချင်သည့်ပစ္စည်းရဖို့အတွက် ဟန်လုပ်ရသော်လည်း အောင်သန်းတို့က မရက်စက်ချင်ပါ။ ဒီကောင်က လက်ဖြတ်၊ နားရွက်ဖြတ်လုပ်ချင်သည်။ သူတို့ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထုတ်စွမ်း၏ ကလေး (၄) ယောက်မှာ အိမ်ရှေ့၌ အတုံးအရန်းအိပ်ပျော်နေကြသည်။ မှန်အိမ်ပျံထွန်းထား၍ ဟုတ်စွမ်းတို့လင်မယားအိမ်ခန်းကို မြင်နေရသည်။ အခန်းဝမှကြည့်လိုက်တော့ ထုတ်စွမ်းမိန်းမသည် ဝက်တစ်ကောင် အလား တချိုးခိုးဖြင့် အိပ်မောကြနေသည်။ ဟုတ်စွမ်းကို မတွေ့ရပါ။ ဒီကောင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်နေပြီဟု ကိုတင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ ဟုတ်စွမ်းပျောက်နေသည်။ အောင်သန်းအသာရပ်၍ စဉ်းစားခန်းထုတ်လိုက်၏။ ဟုတ်စွမ်း ကုန်စုံဆိုင်မှာ အောင်မလေးချောချောတစ်ယောက်ခေါ်လာသည်။ ဈေးကုရောင်းရင်း ဇာတိရတနာများကလုပ်ရန် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးခြေရင်းမှာ မှန်အိမ်အလင်းရောင်ပျံလှလေးကိုမြင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုအခန်းဘက်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှောက်လာကြ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဟုတ်စွမ်းမိန်းမကြီးနှင့် အလေးတွေကိုစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အခန်းတံခါးဟနေ၍ အသာဖွင့်ကြည့်တော့ လားလား - ဟုတ်စွမ်းသည် အောင်မလေးနှင့် ဖက်အိပ်နေပါလား။ တော်တော်ဟုတ်သည့် ဟုတ်စွမ်း ဖြစ်သည်။ မယားကြီးအိမ်ပေါ်မှာထားပြီး မယားငယ်နှင့် စက်တော်ခေါ်နေသည့် အကောင်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟု အိမ်ထဲမှ ကြိမ်းထားပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် အထောက်၍ ခြေဖြင့် ကန်နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်ထစမ်း၊ ထစမ်း မြန်ဟုတ်စွမ်းမှာ သူခိုးလူမိသွားသကဲ့အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ကမန်းကတမ်းထားသည်။ သို့သော် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ ဓားဖြင့် ထောက်ထား၍

ခပ်တိုးတိုးကြိမ်းဝါးလာသူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အော်မယ်မကြံနဲ့ ဒီမှာတွေ့လား သေသွားမယ်”

အောင်သန်းအသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ကြိမ်းလိုက်သည်။ ကလေးမလေးလည်း နိုးလာသည်။ သေနတ်တွေ့ ဓားရှည်တွေ့ မြင်လိုက်ရ၍ အသံမထွက်ရ။ လျှောက်လျှော့ရဲဖြစ်နေသော ထဘီ၊ အင်္ကျီတို့အား ကမန်းကတမ်းတွယ်နှောင်နေသည်။ တွေ့သည့် အဝတ်စုတ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ပြီး နွားနဖားကြီးဖြင့် လက်ပြန်တုပ်လိုက်၏။ ဟုတ်စွမ်းက အသက်ရန်မရှာဖို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် တောင်းပန်ရှာသည်။ ကလေးတွေက အိပ်မောကျကောင်းတုန်း။ အောင်သန်းတို့နှစ်ယောက် မိန်းမကြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး နို့ကာခေါ်ထုတ်လာကြသည်။ အလွန်ဝနေသော ဟုတ်စွမ်းမိန်းမမှာ ကြောက်လွန်းအားကြီး၍ အသံတိတ်ငိုနေသည်။ ဟိုမိန်းမကြီးအား လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားတို့ ရွှေ၊ ငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေထားတဲ့ ဝိရိသော့ပေးပါ။ ဟိုမိန်းမကြီး လိုက်ဖွင့်ပေး။ ဒီမှာကျုပ်ပြောမယ်။ အကုန်မယူဘူး။ တစ်ဝက်ပဲယူမယ်။ ကျုပ်တို့ကို လိမ်မယ်မကြံနဲ့။ ဟိုမှာအိပ်နေတဲ့ကလေးတွေ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားအောင် ခြေ၊ လက်တွေကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်မယ်နော်။ မြန်မြန်ထုတ်ပေး”

ကိုတင်က မိန်းမကလေးနားကပ်ကို ချွတ်ခိုင်းသည်။ လက်ပြန်တစ်ချက်တွယ်လိုက်သည်နှင့် ဟုတ်စွမ်းက အမြန်ချွတ်ပေးဖို့ အချက်ပြသည်။ မိန်းမကြီးအားလည်း အိမ်ခန်းအတွင်းခေါင်းငုံ့ပြသည်။ မိန်းမကြီး ဝိရိဖွင့်တော့ သေတ္တာလေးတစ်လုံးနှင့် ငွေထုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ မှန်အိမ်၏ မီးရောင်အောက်မှာ ဟုတ်စွမ်းစုထားသည့်ရွှေတွေက မနည်းလှပါလား။ ငွေတွေက အထုပ်လိုက်အထုပ်လိုက်ဖြင့် နှစ်သိန်း၊ သုံးသိန်းခန့်ရှိမည်။ ဆွဲကြီးတွေ၊ လက်ကောက်တွေ လက်စွပ်တွေလည်း မနည်းလှ။ အပေါင်ဆုံးတွေဖြစ်ပုံရသည်။

ကိုတင် လောဘတက်လာပုံရသည်။ အောင်သန်းကို အကုန်ယူဖို့ အကြံပေးသည်။

“မလုပ်နဲ့ တစ်ဝက်ကို သူတို့မိသားစုအတွက်ချန်ထားခဲ့ရမယ်”

ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး ငွေတွေကို ထုတ်ရန်လွယ်လိုက်သည်။ ရွှေများ

အား နှစ်ပုံခွဲပြီး တစ်ပုံကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်၍ -

ကျန်တာ ခင်ဗျားတို့မိသားစုအတွက် ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ ဟုတ်စွမ်း၊ ဒါတွေကခင်ဗျားမိသားစုအတွက်နော်။ ကျုပ်တို့မတရားမလုပ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မယားငယ်လေးအတွက်မပါဘူးနားလည်လား”

ကောင်မလေးကို ခြေနှင့်ထိုးပြပြီး ဟုတ်စွမ်းတို့နှစ်ယောက်ကို တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကြီးနှင့် အသေချည်၊ မိန်းမကြီးကိုလည်း ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆုံ၍ လက်ပြန်ကြီးကိုတိုင်မှာချည်ပြီး အိမ်တံခါးမင်းတပ်အား အသာမပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ဘာမှမကြာလိုက်ပါ။ မိန်းမကြီးကတော့ ပါသွားသည့်ရွှေ၊ ငွေတွေထက် ဟုတ်စွမ်းနှင့်ကောင်မလေးတို့အား စားမတတ်ဝါးမတတ် မျက်စောင်းတခဲခဲဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

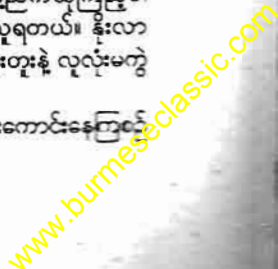
သက်ကယ်ခြံရွာ အရက်ချက်ဖိုမှာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့(၅)ယောက် အရက်နှစ်ပုလင်းထောင်၍ ဝိုင်းကောင်းနေကြသည်။ အနီးအနားကျွန်းပင်အောက်မှာ နွားနှစ်ကောင် ချည်ထားသည်။ သက်ကယ်ခြံမှ ခိုင်းနွားနှစ်ကောင်အား ဈေးသိပ်မဆစ်ဘဲ ကိုတင်တို့လူစုဝယ်လာကြသည်။ ဒီတော့ နွားဝယ်သည့်ယာသမားတွေဆိုပြီး ဘယ်သူကမသင်္ကာဖြစ်မှာတုံး။

အရက်ဆိုင်မှာလည်း တိုးတိုးပြောလိုက်ရယ်လိုက်ကြဖြင့် မြူးနေကြသည်။

“ဟီးဟီး - ဟုတ်စွမ်းတို့လင်မယားဓားပြလို့အော်ဖို့နေနေသာသာ မယားငယ်နှစ်ယောက်လို့ နောင်ချိန်ပလေးနေမှာ မြင်ယောင်မိသေး”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဟုတ်စွမ်းက မိန်းမကို အသေကြောက်ရတယ်။ ဒီကောင်က ကောင်မလေးကိုလည်းကြံနေတာ။ ကောင်မလေးကလည်း ရွှေလေး၊ ငွေလေးကိုတစ်ဆင့်တော့ ပါသွားတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် တစ်အိမ်တည်းဆိုတော့ မိန်းမကြီးနဲ့ မလွတ်လပ်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်စွမ်းက လူပါးကွ။ ငါထင်တယ်၊ ညဘက်ဆို သူမိန်းမကြီးကို အိပ်ဆေးတွေဘာတွေခပ်တိုက်ထားပုံရတယ်။ ဟိုနေ့ညကဆိုကြည့်ပါလား။ တော်တော်နိုးယူရတယ်။ နိုးလာတော့လည်း အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ လူလုံးမကွဘူးဖြစ်နေတယ်”

သူတို့အရက်ဝိုင်းကောင်းနေကြစဉ်

ကိုလေးကုလားနှင့် ကိုကြီးငွေ၊ ဖိုးတင် ထွန်းတို့ အရက်ဖိုထဲဝင်လာကြသည်။ ကိုလေးကုလား ခမ်းပုံစထဲမှ နှမ်းများကို ပြည်ထောင်းထဲသို့ သွန်ထည့်ရသည်။

“မအေး၊ ဒီမှာ နှမ်းတစ်ပြည်နော်။ အရက်သုံးလုံးတော့ရပါတယ်ဗျာ”

“သုံးလုံးမဟုတ်ဘူး ကုလားရေ၊ ငါးလုံးယူသွား။ နှင်သုံးလုံးကုန်ရင် ထပ် ပြီးကျိကျိဦးမှာငါသိတယ်”

နှမ်းတစ်ပြည် သွားရောင်းလျှင် အနည်းဆုံး ငွေတစ်ရာလောက်ရသည် ကို သိသဖြင့် ဒေါ်အေး ပိုပိုသာသာပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချက်အရက်တစ် လုံးမှ ငွေတစ်ဆယ်ပဲကျသည်မဟုတ် လား။

“ဒေါ်အေး၊ ကိုလေးကုလားကို နှမ်းတွေပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုလေးကုလား တို့ ဒီဝိုင်းကိုလာကြလေ။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ သောက်တာပေါ့”

“ဟာ - အောင်သန်းတို့ပါလား။ ဘာလဲ၊ သက်ကယ်ခြံမှာ နွားလာဝယ် တာလား။ မင်းကနွားပွဲစားလည်းလုပ် နေပါလား။ လှည့်လာပုံထောက်တော့ အဆင်ပြေလာပြီထင်တယ်”

“လာပြီ ကိုယ်လူရေ မအေး ကျုပ် နှမ်းတွေပြန်ယူမယ်။ ဒကာပေါ်ပြီလေ”
“မယူပါနဲ့ ကုလားရယ်၊ နှင်နောက် နေတွေ သောက်ဦးမှာပဲဟာ”

ဒေါ်အေးက သူ့တွက်ခြေကိုက် သော နှမ်းများပြန်ယူသွားမည်ကို စိုးရိမ် နေရှာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုလေးကုလားက လည်း ထားခဲ့ပါ။ နောက်နေ့အတွက် ရှိ သေးတာပဲဟာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကပ် ပါးတွေပဲကွာ။ နောက်နေ့အတွက်ပါ ငါ့ဆီက ညည်းချင်နေသေးတယ်”

သူတို့အရက်ဝိုင်းကား ကျွန်းပင် ကြီးအရိပ်မှာ တဟားဟားနှင့် ပွဲကျနေ ပါတော့သည်။

ဒေါ်အေးကလည်း ထမင်းစားပွဲ အဟောင်းအားလှန်ပြီး မြေဖြူခဲဖြင့် အရက်ကုန်ပြီဟု ရေးကာ တံထိပ်မှာ သွားထောင်လေ၏။ မြို့က ဘုံဆိုင်ကဲ့သို့ ဒေါ်အေးတို့ ချက်အရက်ဖိုသည်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်အခါမဟုတ် အရက် ကုန်တတ်ပါလား။

(ဆက်ရန်)

သန့်ဇင်

ရက်ပန်းခင်ခြင်္သေ့အင်္ဂါသီတော် ကိုယ်တွေ့ငှက်ဖျားပြတ်ဆေး

စာရေးသူသည် တပေါင်းလ ဇာတိရပ်မြေဖြစ်သော ဗလကျွန်း ကျေးရွာသို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုလှိုင်ဝင်း၏ သားများ ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲသို့ သွားရောက်ရာ မောင်နှမတစ်သိုက်ဖြစ် သော မောင်ဖြစ်သူ ဖိုးပေါက်၊ အဒေါ် ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ရ၊ ဒေါ်ကြင်မေ၊ အစ်မ မခင်သန်းငွေ၊ ကျောင်းဆရာမလေး လေးလေးနွယ်နှင့် ညီမဖြစ်သူ မြန်အောင် မြို့နေ ဒေါ်ခင်သန်းဆွေ၊ ဒေါ်ခင်မိုး ဆွေမျိုးတစ်စုတို့သည် မတွေ့ရတာကြာ ပြီဖြစ်သဖြင့် ယခုလို ဆွေမျိုးထံမှ အလှူ အတန်းလုပ်မှ ဆွေမျိုးတစ်စုစုံစုံလင်လင် ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်ရကြလေသည်။

ဗလကျွန်း ကျေးရွာကြီးသည် မိုးညိုမြို့နယ်အတွင်း တည်ရှိပြီး ဧရာ ဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသော ကြောင့် မြေနုကျွန်းများဖြစ်သဖြင့် ငရုတ်၊ ဆေး၊ ပဲမျိုးစုံနှင့် ဖရုံ၊ ပြောင်း၊ ကန်စွန်းဥ စသည့် ယာထွက်သီးနှံများ အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းသောကြောင့် ကျေးရွာသူကျေး ရွာသားများတို့သည် စီးပွားရေးအခြေ အနေ တောင့်တင်းခိုင်မာ၍ သာယာဖွံ့ ဖြိုးသောကျေးရွာကြီးစာစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုလှိုင်ဝင်း၏သား ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲသည် စည် ကားလှပေသည်။ နံနက် ရှင်လောင်း လှည့်သောအခါ အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ် ဝိုင်းများတို့ဖြင့် စီတန်းလှည့်လည်ရာ ရွာ နန်းချုပ်စပ်မှရွာများနှင့် ရွာခံကွမ်းတောင် ကိုင် လုံမပျိုလေးများတို့သည် ဝတ်စား ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့ထားကြသည်မှာ မြန်မာ ဆန်၍ တောစံပယ်ပန်းလေးများ အလှ ချင်းပြိုင်၍ ရှင်လောင်းလှည့် တန်းစီလာ ကြသည်။

အစ်ကိုကာလသားများကလည်း အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်များတီး၍ စောင်း၍ချိတ် ၍ သီချင်းဆိုပိုင်းနေကြသည်မှာ တော သဘာဝတောအလှ မြန်မာ့ရိုးရာ ရှင်ပြုပွဲ ကား စည်ကားလှပေသည်။ မိဘတို့၏ သာသနာ့အမွေခံရာ ပဗ္ဗအလှူမင်္ဂလာ ပွဲတည်း။

ဒိုးပတ်ဝိုင်း၏ရှေ့တွင် ပုသိမ်ထီး ကိုဆောင်းပြီး ပုဆိုးကွက်ထောက်ကြီး ကိုဝတ်လျက် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးလှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ဦးရွှေရိုးအကကနေသော ခင်မောင်ငွေသည် ကွမ်းတောင်ကို ဝိုင်းလှည့်ဖြူလေးများဘက်သို့လှည့်၍ မှက်ပစ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးလှုပ်ပြလိုက်၊ နေ့ က ကိုးရိုးကားရား ကပြလိုက်ဖြင့် တော ရွာစလေ့ ဖျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ရှင်ပြုအလှူ တော်မင်္ဂလာပွဲတစ်ရပ်ပါပေ။

စာရေးသူမှ တူဖြစ်သူ ခင်မောင် ငွေသည် ကချင်ပြည်နယ် ဖားကန့်ဘက် ကျောက်စိမ်းတူးသည့်ဒေသသို့ သွား ရောက် လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ကြားသိ မှီး ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လာသည် မသိသဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်တင် အေး -

“ဒေါ်လေး၊ ခင်မောင်ငွေ အ ကန့်ဘက်ကို ကျောက်တူးတဲ့အလုပ်သို့ လုပ်နေတယ်ဆို။ ဘယ်တုံးက ပြန် ရောက်တာလဲ”

ဟု မေးသောအခါ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ရမှ -

“တူမရယ်၊ ခင်မောင်ငွေကိုမေး လို့ တွေ့ရတာ။ ဖားကန့်ဘက်က ငှက် ဖျားပါလာတာ အခုမှပျောက်ပြီး လူစု ဝပြီးစိုပြည်လာတာ”

စာရေးသူလည်း ရှင်လောင်းအလှူ များ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ပြီဖြစ်သဖြင့် အသီးသီး စည်ခံရေးနေ ထွေးနေတို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် စတင် ပြတ်သွားလေသည်။ မဏ္ဍပ်အတွင်း ရှင် လောင်းများထမ်းလျက်ကပြနေကြသည်။

ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲကြီး သွား၍ နောက်တစ်နေ့ ရွာထဲမှ လူငယ် အဖိုးသား၊ အဖိုးသမီးလေးများတို့သည် ဝေယျာဝစ္စများ သိမ်းဆည်းနေကြလှ မှီသည်။ ခင်မောင်ငွေမှလည်း ဦးမောင် ကိုလှိုင်ဝင်း၏အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲ အားကြီးမာန်တက်ဆောင်ရွက်လုပ်ငံ

ပေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့လယ်အက် လူငယ် လေးများတို့သည် ထမင်းစားသောက်ကြ ပြီး ရေခန်းဝိုင်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ရေခန်း သောက်နေကြစဉ် စာရေးသူမှ -

“မောင်ခင်မောင်ဌေး၊ အန်တီဆို ကို ခဏလာပါဦးကွယ်”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ခင်မောင်ဌေး သည် စာရေးသူ၏အနားသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ပဋိသန္ဓာရစကားများဖြင့် နှုတ် ဆက်ပြောဆိုပြီး စာရေးသူမှ -

“မောင်ခင်မောင်ဌေး၊ မင်းဖားကန် တို့ ကျောက်သွားတူးတဲ့အလုပ်လုပ်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု စာရေးသူမှ မေးသောအခါ ခင်မောင်ဌေးမှ -

“အန်တီရယ်၊ အဆင်ပြေတယ် တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ ပြန်လာရတာ။ ရွာထဲကလူတွေက သေ နှာပဲလို့ ယူဆထားကြတာ။ ငိုသံကိုပဲ နားစွင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်လက် မောင်းကလေးတွေ သေးသေးလေးနဲ့ ခိုက်ပုန်ကားငှက်ဖျားဖြစ်နေတာ။ အင် တယ်ဆေး၊ မြန်မာဆေးစုံနေပြီ မပျောက် ဘူး၊ မှော်ထဲမှာ ဆေးထိုး၊ ဆေးကုနဲ့ မပျောက်လို့ သေရင် ရွာပြန်သေမယ်ဆို ဖြစ်ပြန်လာတာ”

ဟု ပြောသောအခါ စာရေးသူမှ ခင်မောင်ဌေးဖြင့် -

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်ဆေးနဲ့ပျောက် တာလဲ”

ဟု မေးသောအခါ ခင်မောင်ဌေး မှ ပြောပြသည်မှာ -

ခင်မောင်ဌေးသည် သူငယ်ချင်း အော်များ၏ မိဆွယ်အပြောကောင်းမှု ကြောင့် သူငွေဖြစ်ကိန်းရှေးရွာတွေးလျက် အသက်နဲ့နယ်မြေ ကျောက်စိမ်းတူးရာ အသေတောင်ဒေသအရပ်သို့ကျောက်တူး လုပ်သားအဖြစ် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ခေါ်လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဖားကန်ဒေသ တောထဲတွင် ခင်မောင်ဌေး၏ နေထိုင်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ သူငွေ ရွာမှပြန်သေးဘဲ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်လေပြီ။ ပထမတော့ ငှက်ဖျားဖျား ဖြစ်နေစဉ် တပေါ်တက်လဲနေပြီး ငှက်

ဖျားကျသွားသောအခါ တစ်ဖန်ဆင်း၍ အလုပ်လုပ်ပြန်လေသည်။ ကြာသော အခါ ငှက်ဖျားဝေဒနာမှာ တစ်စတစ်စ ပိစီးလာသဖြင့် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ မွေးရပ်မြေသို့ ငွေထုပ်ပိုက်မပြန်နိုင်ဘဲ ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာပိုက်၍ပြန်ခဲ့ရာ ဖားကန်မြို့ကားဂိတ်၌ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကားစောင့်ရင်း လက် ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက်ပြီးနေစဉ် ငှက်ဖျားတက်လာပါတော့သည်။

ခင်မောင်ဌေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် စားပွဲတွင် ကချင်တိုင်းရင်းသားကြီးတစ် ယောက်သည် ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် လက်ဖက်ရည် သောက်နေရာမှ -

“လူလေး၊ မင်းဖျားနေတာလား”

မေးသောအခါ ခင်မောင်ဌေးမှ - “ဟုတ်တယ် အဘရယ်၊ ကျွန် တော် ဖျားနေတာ ကြာပါပြီ။ အင်္ဂလိပ် ဆေး၊ မြန်မာဆေးတွေလည်းစုံပြီ။ မပျောက်ဘူး။ အဲဒါ အခု ကျွန်တော် ရွာကိုပြန်မလို့ပါ”

ဟု ပြန်လည် ပြောသောအခါ ကချင်အဘိုးကြီးမှ -

“လူလေးကဘယ်မှာနေတာလဲ”

ဟု မေးသောအခါ ခင်မောင်ဌေး မှ -

“ကျွန်တော်က ဧရာဝတီတိုင်း ဒေသကြီးထဲက မိုးညိုမြို့နယ်ရဲ့ တောရွာ တစ်ရွာကပါ”

ဟု ပြောသောအခါ ကချင်အဘိုး ကြီးမှ ဆေးနည်းတစ်နည်းအား စာရွက် တစ်ရွက်တွင် ရေးပေးလိုက်ပြီး ကချင် အဘိုးကြီးမှပြောသည်မှာ -

“အဘိုးငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာရှင် များကို ဒီဆေးနဲ့ပဲ အသက်ကယ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ လူလေး ရွာရောက်ရင် ဒီဆေး ဖော်သောက်လိုက်။ ပျောက်ကင်းသွား မှာပါ”

ခင်မောင်ဌေး၏ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကိုလည်း ကချင်အဘိုးကြီးမှ ရှင်းပေး လိုက်လေသည်။ ခင်မောင်ဌေးသည် ကချင်အဘိုးကြီးအား ဦးချကန်တော့ပြီး ရွာသို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ကချင် အဘိုးဆေးဆရာကြီး ပေးလိုက်သည့် ဆေးအား ဖော်၍စားရာ ငှက်ဖျားရောဂါ ဝေဒနာမှာ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပြီး ယခုကဲ့သို့ ကျန်းမာစွဲပြည်ဝဖြိုးလာပြီး

ကိုယ်တွေ့သောက်သုံး၍ ပျောက်ကင်း သွားသောငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာပျောက် ဆေးအား ပြောပြပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ငှက်ဖျားပျောက်ဆေး ဆေးနည်းလက်က

◆ ရှိန်း-ဇာ-လေးညင်း ငှက်ဖျားတွင်း

၁။ ရှိန်းခို

၂။ ဇာတီပွိုလ်

၃။ လေးညင်းပွင့်

ဤသုံးမျိုးအား ဆတူ အမှုန်ပြု ထောင်းပါ။ ထမင်းရည်အနည်းငယ်ထည့် ၍ ရွှေးငယ်သာသာအလုံးကလေးများ လုံးထားပါ။ အစိုဓာတ်ထပ်ရုံလှန်း၍ သန့်ပြန်သည့်ဖန်ဘူးတွင် ထည့်ထားပါ။

ဆေးစားရန်ဆေးညွှန်း

ရွှေးလေးငယ်သာသာ လုံးထား သော ဆေးလုံးတစ်လုံးအား ရေခန်းဖြူ မြှင့် နံနက်တစ်လုံး၊ ညတစ်လုံးသောက် ပါ။

ငှက်ဖျားကြမ်းလွန်းပါက နေ့လယ် (၂) နာရီတွင် ထပ်မံသောက်ပါ။

စောင့်ကို နေလှန်း၍ တစ်နာရီခွဲ ခန့် (၁:၃၀) ချွေးအောင်းချွေးထုတ်ပေး ပါ။

အဖျားမကြမ်းပါက မှန်မှန်ရက် ဆက် နံနက်တစ်လုံး၊ ညတစ်လုံးသောက် ပါ။ ဤနည်းဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ အမြစ် ပြတ်ခဲ့ကြောင်း ခင်မောင်ဌေးမှ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

မှတ်ချက်-ဆေးသောက်ပြီး ခေတ္တ ခဏလေလုံခြုံစွာနေပါ။

(ဤဆေးနည်းသည် ကချင်ပြည် နယ် ကချင်ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ မေတ္တာစေတနာဖြင့် ကူညီဆေးနည်း ပေး၍ ဆေးဖော်စပ်ပြီးစားရာမှ ငှက်ဖျား ရောဂါဝေဒနာမှာ လုံးဝမဖျားတော့ဘဲ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားကြောင်း ပြော ပြပါသည်။)

သို့ပါသောကြောင့် ငှက်ဖျား ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေကြရသော ဝေဒနာရှင်များအား ငှက်ဖျားရောဂါ ဝေဒနာမှ သက်သာပျောက်ကင်းစေရန် သူရဲမုန်ဝင်းမှ ရေးသား တင်ပြလိုက်ရ ပါသည်။

ချစ်မုန်းခင်

(ကြို့ပင်ကောက်-သယံဇာတ)

အင်း - ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း
ပြောချင်စရာပါပဲလေ။ ဒီရွာထဲမှာ အ
သားဆုံး၊ အအေးဆုံး၊ စိတ်ကောင်း
စေတနာအရှိဆုံး၊ သနားကြင်နာ
အပေးတတ်ဆုံးသူကို ပြောကြကြေး
ရင် ဖိုးရွှေရိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြရာ
အသေအချာပါပဲ။

ရွှေရိုးရဲ့ နိုးတာချက် အချက်၊
ချက်တွေကို ပြောရရင်တော့ဆုံးမှာထိ
မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ပြောမဆုံးပေါင်
တော့သုံးထောင် မဟုတ်ပေမယ့် ပြော
တော့ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။

ဒီရွာမှာ ရွှေရိုးရဲ့အလုပ်က နွား
အားကျောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ နွားကျောင်း
ဆယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာတော့ ကိုယ်ပိုင်
နွားဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှကိုမရှိပါ
ဘူး။ နွားပိုင်ရှင်ငါးဦးရဲ့ နွားတွေကို
ကျောင်းရတာဆိုတော့ကာ နွားကောင်
ရေ နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လောက်ကို
တော့ တာဝန်ယူထားရပေတာပေါ့။ သူ
မှာတကာရဲ့ စပါးခင်း၊ မြေပဲခင်း၊ နှမ်း
ခင်း စိုက်ခင်းတွေကို ဝင်မစားအောင်
တော့ ဂရုစိုက်ရပါတယ်။

ရွှေရိုးကျောင်းရတဲ့ နွားကတော့
အနုပါပဲ။ ခိုင်းနွားကြီးတွေ၊ နွားသိုးတွေ၊
သားပေါက်နွားမတွေနဲ့ ဇီးနွားမတွေ
အနုပါပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုသာ
တော့ရဲ့ နွားဝါကျားမကြီးဟာ ဇီးကြီးနဲ့
သားပေါက်တောင် နီးနေလောက်ပြီ။
အိတ်ဆိုင်ချင်တော့ ကိုသာဗျောရဲ့ဇနီး
အလေးချနစ်ယောက်နဲ့ တစ်ဗိုက်ဖြစ်နေ
တဲ့ ဒေါ်သေးမျှင်ကလည်း နေ့စေ့လစေ့

သူတို့ရွာမှာ နွားသားမွေးလို့
အချင်းကျရင် အဲဒီအချင်းကို ရအောင်
ကာတ်ပြီး ဟင်းတစ်မည် စားကောင်း

သောက်ဖွယ်အဖြစ် ချက်စားကြတဲ့လေ့
တစ်ခုလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကို ရွှေရိုးကလည်း မစားခင်က
သွားရည်ယိုနေတယ်။ သူ့နေ့တိုင်း ထိန်း
ကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ကိုသာဗျောရဲ့နွားမ
ကြီးက ပေါက်တော့မှာ။ သူ့နွားကျောင်း
ရင်း စားကျက်ကွင်းထဲမှာ ပေါက်လို့က
တော့ကွာ၊ ကျလာမယ့် နွားအချင်းကို
တော့ သူနဲ့ဆိုင်သလို သူ့အပိုင်ပဲပေါ့။ ဒါ
ပေမယ့် ကွင်းထဲမှာမပေါက်ဘဲ ကိုသာ
ဗျောရဲ့ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာပေါက်ခဲ့ရင်
တော့ သူနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး။ နွားပိုင်ရှင်
ကိုသာဗျောပိုင်တာပေါ့။

နွားအချင်းဟာ အမဲမိုးခိုသား
ထက်တောင် နူးညံ့တယ်ဆိုပဲ။ ပြောရရင်
အမဲမိုးတွင်းသားအမဲအူထက်ကို စားလို့
ကောင်းပြီး ပိုလို့နူးညံ့တာဆိုတော့ ရွှေရိုး
တို့ အလွန်ကြိုက်ပေါ့။ ဒါကြောင့် နွားမ
ကြီး သားကျရင် ကွင်းထဲမှာဖြစ်ပါစေဆို
ပြီး ဆုတွေတောင်တောင်းတဲ့အထိပါပဲ။

ကိုသာဗျောကလည်း လူညံ
မဟုတ်သလို ခေသုမဟုတ်လို့ ဆိုရမယ့်
သူပါပဲ။ သူ့နွားမကြီးရဲ့ အခြေအနေကို
အသေအချာ အက်ခတ်ကြည့်ပြီး လွတ်
ကျောင်းတဲ့အထဲကို မထည့်လိုက်တော့
ဘူး။ အိမ်က နွားတင်းကုပ်ထဲမှာပဲ ကြီး
ချည်ထားပြီး အစာကျွေးထားလိုက်တော့

တယ်။

“ဗျို - ကိုသာဗျော၊ ခင်ဗျား နွားဝါ
ကျားမကြီးကို ဒီနေ့မလွှတ်တော့ဘူးလား
ဗျ”

“အေးကွ - ရွှေရိုးရဲ့ နွားမကြီးက
ဒီနေ့နဲ့ နက်ဖြန် တစ်နေ့နေပေါက်တော့
မယ်နဲ့ တူတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် ငါပေး
မလွှတ်တော့ဘူးကွ”

“ဟာ - သွားရောကွာ”

ရွှေရိုးက အသံတိတ်စကားကို
စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ခြင်းရယ်သာ။

“ခင်ဗျားနွားမကြီးပေါက်လို့ အချင်း
ကျရင် ကျုပ်ကိုလည်း ပေးကျွေးဦးနော်။
ကျုပ်က တစ်နေ့လုံး ထိန်းကျောင်းလာရ
တာဗျ”

“အေးပါကွာ ရွှေရိုးရာ၊ ကျွေးမှာ
ပေါ့ကွာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရိုးကတော့
ပါးစပ်စရန်ရိုက်ထားတာ ဆိုတော့ကာ
တစ်ဝက်တော့ သေချာသလို ကိုသာ
ဗျောကလည်း ကျွေးမှာပေါ့ဆိုတဲ့ ကတိ
စကားတစ်လုံးကို သုံးထားခဲ့ပြီပဲ။

“ဗျို - ကိုသာဗျော၊ နွားတွေလွတ်
ပေးတော့လေဗျာ။ သူ့များနွားတွေတောင်
ကွင်းထဲရောက်ကုန်ပြီဗျ”

“အေးပါကွာ ရွှေရိုးရာ၊ အခုလွတ်
လိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ - ဒါထက် ခင်ဗျားနွားမ
ကြီးမပေါက်သေးဘူးလား”

“မပေါက်သေးဘူးကွ၊ ဗိုက်နာနေ
တုန်း”

“သားကျရင် ကျွန်တော့်ကို
အချင်းပေးကျွေးဖို့ မေ့မနေနဲ့ဦးနော်”

ဟဲဟဲ”

“စိတ်ချ၊ စိတ်ချ - စားရစေမယ် ကွာ”

အမှန်စင်စစ် ဗိုက်နာနေသူမှာ ကိုသာဗျော၏ နွားဝါကျားမကြီး မဟုတ်။ သူ့ဇနီးမယား ရှင်မွေးလွန်း မသေးမျှင် ဗိုက်နာနေခြင်းသာ။ ရွာလက်သည် ဒေါ်အေးကြွယ်ခိုင်းသမျှ တောက်တို မည်ရလုပ်နေရခြင်းကြောင့်သာ နွားတွေ လွတ်ဖို့မလုပ်နိုင်သေးခြင်းပင်။

ရွှေရိုးကျောင်းရသည့် နွားတွေက အခြားကို ဝေးဝေးလံလံတော့ သွားလေ့ မရှိ။ သူ့ကျောင်းနေကျ စားကျက်ကွင်း ထဲမှာပဲ အစာစားနေလေ့ ရှိပါတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ ကျောင်းရတဲ့နွားတွေကို အကောင်းဆုံး အဝေးကြည့်စနစ်အဖြစ် မန်ကျည်းပင် ထိပ်ဖျားရောက်အောင် တက်ကြည့်ပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ မှေးမှိတ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာတော့ မိုးနေလုံခြုံ တဲ့ စားကျက်ကွင်းအလွန်က သူ့သာန် ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ တစ်နေ့ တစ်မောအိပ်တတ်ပြန်ပါတယ်။ သူ့ ကျောင်းရတဲ့ နွားအားလုံးဟာ ဤ နကောင်းတာကြောင့် စိတ်ချတာမျိုး လည်း ဖြစ်မှာပါ။ အခုလည်း ရွှေရိုးတစ် ယောက် ဇရပ်ပေါ်မှာ အေးအေးလူလူနဲ့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ နေ့တောင်အတော်စောင်းသွားပါပြီ။

သူ့နားထဲမှာ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အတူ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကိပါ ကြားလိုက်ရ တော့မှ လန့်နိုးသွားပါတယ်။ ဖြုန်းခနဲ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့တစ်လံ ကွာလောက်မှာ တောင်ဝေးကြီးတစ် ချောင်းနဲ့ မားမားကြီးရပ်နေပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ် ဆိတ်မွေးတွေက မျက်နှာမှာထူလှပျစ်နဲ့ ဆိုတော့ တုန်လောက်အောင် ကြောက် မယ်ဆိုလည်း ကြောက်ချင်စရာပါပဲ။

“ဟာ - ဘုရား၊ ဘုရား။ ဘယ့်နှာ ကြီးပါလိမ့်”

ဒါကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲက လောက်လေးခွနဲ့ လောက်စာလုံးထုတ် ပြီး ပစ်တော့မယ်အလုပ်မှာ ဒယ်ဒယ်ိုင် ဖြစ်နေတဲ့ အဘိုးအိုဟာ တုန်ချည်ချည် လက်ကလေးနဲ့ ကာထားလိုက်ပြီး -

“လူ... လူလေး မပစ်လိုက်ပါနဲ့ ကွယ်။ အဘက ဂီလာနပါ။ ခရီးသွား ရင်း ငှက်ဖျားရောဂါပြန်ထလာလို့ ဒီဇရပ် ပေါ်မှာ ခေတ္တနားခိုဖို့ တက်လာတာပါ

ကွယ်။ အဘက လူကလေးရဲ့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ သူ့လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကားကားကြီး ကလည်း သူ့ထိုင်နေတဲ့ဘေးမှာ နေရာ ယူထားလို့။

ရွှေရိုးက အဘိုးအိုကို အကဲခတ် တဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ သေချာကြည့်ပြီးတော့ မှ သူ့ချိန်ရွယ်ထားတဲ့ လောက်လေးခွကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်ပါပြီ။ တကယ်တော့ ခရီးသွားဂီလာနအဘိုးအိုဟာ ငှက်ဖျား ရောဂါအချိန်ကျလို့ ငှက်ဖျားတက်နေ တာပါ။

ရွှေရိုးက အဘိုးအိုကိုကြည့်နေရင်း သနားမိသလို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ လည်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အဘိုးအနား ကို မဝံ့မရဲသွားပြီး သူ့ရဲ့သောက်ရေလက် ကျန်ရေဘူးလေးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါ တယ်။

“အဘိုးအဖျားတွေတက်ပြီး မော နေတာကိုး။ အမောပြေသွားအောင် ဒီသောက်ရေလေးသောက်လိုက်နော်”

အဘိုးအိုက တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နဲ့ လှမ်းယူပြီး အငမ်းမရ သောက်ချလိုက် ၏။ ရေသောက်လိုက်တော့ အမောပြေ သလိုလိုဖြစ်သွား၏။

“ကျေးဇူးပဲ မြေးရယ်၊ အဘိုး အတန်အသင့်သက်သာသွားပါပြီ။ ငှက် ဖျားဆိုတာ ကောင်းချင်ချက်ချင်၊ တက် ချင်ရင် ချက်ချင်းပေါ့ကွယ်။ ဒါကလည်း အာဂန္တတွေပါ။ ကဲ-လူလေး၊ မိုးချုပ်သွား မယ်။ မင်းနွားတွေသိမ်းပြီးပြန်ပေတော့။ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်”

ရွှေရိုးလည်း အဘိုးကို နှုတ်ဆက် ပြီး နွားတွေသိမ်းလို့ ပြန်မောင်းသွား တော့တယ်။ လမ်းမှာတစ်ချက်စဉ်းစား မိတာက။ ‘ငါနွားကျောင်းမှန်း အဘိုးကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိတာပါလိမ့်’ ဟူသော ပဟေဠိက ရင်မှာ ငြိတွယ်လို့ပါလာခဲ့ပါ တယ်။

◆
ဒေါ်သေးမျှင်တစ်ယောက် ရှစ် ယောက်မြောက် ရင်သွေးလေးတစ်ဦးကို အောင်မြင်စွာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျနေဖွား စနေသားလေး ဖွားသန်စင် ခြင်းကိစ္စအားလုံးပြီးပြီမို့ အချင်းမြှုပ်ဖို့ လုပ်ရပေဦးမည်။

ရွာလက်သည်က -
“ဟဲ့-သာဗျော၊ ကလေးအချင်းကို နှင့်အိမ်အနောက်ဘက်ခြံစပ်မှာ သွား

မြှုပ်ဖို့လုပ်ဦးလေ၊ ငါ ဒီမှာ အဝတ်နဲ့ထင် ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အရိုးလေး၊ ပေး... ပေး”

အချင်းထုပ်ကိုကိုင်ပြီး မြေမြှုပ်ဖို့ ပေါက်ပြားက အထားမှားတာလားတော့ မသိ ဝပြန်ပြင်းနှောင်ပြင်းရှာလို့မတွေ့ နွားရိုင်းသွင်းချိန် နေရီဖျိုးဖျော့စပ်ပြနေပြီ။ တာရိုးဆီမှ ရွှေရိုး၏ နွား ငေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့ အ အနောက်သန်တဲ့ သာဗျောဟာ နွားကို နောက်ချင်ပြောင်ချင်တဲ့စိတ်က လှုပ် လက်လို့လာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မနက်မ တင် နွားတွေလွတ်တုန်း ရွှေရိုးပြောသွား တဲ့စကား သူ့ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

“ကိုသာဗျော၊ ခင်ဗျားနွားမမြေ မပေါက်သေးဘူးလားဗျ။ သားကုန် ကျွန်တော့်ကို အချင်းပေးကျွေးဖို့ မနေနဲ့ဦးနော်”

ဆိုတဲ့စကားပါ။
“ဟီးဟီး - မင်းအချင်းစားဗျော ပေါ့ကွာ ရွှေရိုးရာ။ စိတ်သာချနေ စား ရစေမယ်ကွ”

ဆိုတဲ့ အသံတိတ်စကားက တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း အဝတ် ထုပ်ထားတဲ့ လူအချင်းကို ဖက်ထဲပြော ထည့်ထုပ်လိုက်ပြီး အသေအချာ နေ ချည်နှောင်ထုပ်ပေးထားလိုက်တယ်။

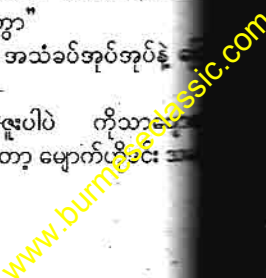
“ကိုသာဗျောရေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား နွားလေးတောင်ခြံထဲဝင်လာပြီဗျ”

ရွှေရိုးက တာလမ်းမကနေ လှည့် အော်ရင်း ကိုသာဗျောကို အသံ လိုက်၏။ ကျန်နွားတွေကိုလည်း ဝိုင် ဝိုင် တွေ့ရဲ့အိမ်ခြံအရောက် မောင်းပို့ ပေးဦးမည်။ ရွှေရိုးရဲ့အသံကိုကြားလိုက် တဲ့ ကိုသာဗျောက အထုပ်ကလေးကို ပြီး တာလမ်းပေါ်ကို အပြေးလိုက်ထ တယ်။

“ရွှေရိုးရေ၊ မင်းအချင်းစား တယ်ဆိုလို့ ဟောဒီမှာ မင်းအထုပ် တကူးတကွဲပြီးထုပ်ထားတယ်။ သူ့ သူ့မှလဲမပြောနဲ့ဦးနော်။ တော်ကြာ ထဲကလူတွေအကြောင်း မင်းလည်း သားနဲ့၊ မင်းကျတော့ မျက်နှာလိမ် ကျွေးတယ်၊ သူတို့ကျတော့ မတွေ့ လို့ဖြစ်နေဦးမယ်။ တိတ်တိတ်က ဖွတ်ယူသွားကွာ”

ဆိုပြီး အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ လိုက်တော့ -

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသာဗျော၊ စားရက်ကြတော့ မျောက်ဖိုခင်း

နာယံဆိုလားဘာလားဗျာ”

“ဟား-မင်းကလည်း၊ တောက်တီး
ဘောက်တုံး၊ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်
ဖူးစွဲပါကွ”

“သိပါဘူးဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်စားရ
ပြီးဘာပဲဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ သွားပြီ
နော် ကိုသာဗျော”

“အေး- စား။ စား။ ဝအောင်သာ
စား ရွှေရိုးရေ၊ ဝအောင်သာစားပေတော့
ဟေ့ ဟား ဟား ဟား”

ကိုသာဗျောက ပြောရင်းတွေ့၊
အေးရင်း သဘောတွေအလွန်ကျနေ
တော့သည်။ ရွှေရိုးတစ်ယောက်တည်း
ကတော့ မှီရလာတဲ့မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပြုံးလို့
ခွင်လို့ပျော်လို့မော်လို့။ အိမ်အပြန်လမ်း
မှာတော့ တံတွေးတွေတောင်သီးလို့။

အချင်းဟင်းကို ရွှေရိုးကိုယ်တိုင်
မိတ်တိုင်းကျချက်တယ်။ နာတာရှည်
ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ဖခင်ကြီးကိုလည်း ကျွေး
ထယ်။ မိခင်ကြီးက သက်သတ်လွတ်
အနိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာဆိုတော့ အသက်
အသားဟင်းမစား။ သူ့ဖခင်ကြီးကလည်း
ထင်းကမွှေးလို့ကြိုင်လို့ဆိုတော့ ခံတွင်း
တွေ နေပုံရသည်။ သူ့နာတာရှည်ရောဂါ
တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ခါတလေ
မက်ရည်လမ်းမှား သစ်ဝါးခတ်ခဲရတဲ့အလုပ်
ဆိုတော့ ငှက်ဖျားရောဂါကစပြီး အသက်
ကြီးလာတော့ အားနည်းလာရာက
နာတာရှည်ရောဂါစွဲကပ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ဒီကနေတော့ နွားကျောင်းထွက်
ရင် ထမင်းထုပ်ကြီးကြီးထုပ်သွားမည်
ပေါ့။ အချင်းဟင်းကောင်းနဲ့မို့ ဇရပ်ပေါ်
က ဝိလာနအဘိုးအိုကိုလည်း ဒါနပြောက
အောင် အဝကျွေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်
ရွယ်ချက်နဲ့ နှစ်ယောက်စားလောက်
အောင် ထမင်းထုပ်ကြီးကိုထုပ်လို့။

နွားတွေကိုတော့ စားကျက်ကွင်း
ထဲအရောက် မောင်းပို့လိုက်ပြီ။ သူ့စိတ်
ကတော့ ဇရပ်ပေါ်က အဘိုးအိုဆီကို
ရောက်လို့ပေါ့။ ဒီအချိန်ဆီ အဘိုးဆာ
ဆောင်လို့နေလောက်ပြီထင်ရဲ့။ ဒီလို
အတွေးဝင်လာတော့ သူသာန်ထိပ်က
ဇရပ်ဆီကို အပြေးအလွှားသွားလိုက်မိ
တော့တယ်။ ဇရပ်ပေါ်ရောက်တော့
ဝိလာနအဘိုးအိုဟာ ငှက်ဖျားရောဂါ
အခံကြောင့် အားနည်းပြီး မှိန်းနေပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဘုရား
ဇာတိတော်တွေရွတ်ဆိုနေတာလို့ထင်ရဲ့။
ဘာရယ်လို့တော့ အသေအချာမကြား
ရပါဘူး။

ရွှေရိုးလည်း အဘိုးအနား ပြည်း
ည်းစွာသွားလို့ အနားထိုင်လိုက်ပြီး -
“အဘိုး၊ အဘိုး - နေကောင်းရဲ့
လား၊ အဘိုးဘယ်လိုနေသေးလဲ။ သက်
သာရဲ့လား”

တံးလုံးလုံးပြီးမှိန်းနေတဲ့ အဘိုးကို
မနားတမ်းမေးလိုက်၊ နဖူးလေးစမ်းလိုက်
လုပ်နေတာမို့ အဘိုးအိုက မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်လိုက်ပြီး -
“ဪ - လူဇေးတောင်ရောက်
လာပြီကိုး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတာ
ဒီလိုပေါ့ကွယ်။ ခန္ဓာကရလာခဲ့ပြီကိုး။
ဒီတော့ အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးက
ပြေးလို့မလွတ်ပေဘူးကွယ်”

“အဘိုးစားဖို့ ကျွန်တော် ထမင်း
တွေရော ဟင်းတွေပါ အများကြီးထုပ်
ယူလာခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ အဘိုး
ဝအောင်စားနော်။ အဘိုးမနက်စာမကုန်
ရင် ညစာအတွက်တစ်ဝက်ထား။ ဟော
ဒါက ရေဘူး၊ အဘိုးအားရုံသွားအောင်
စားလိုက်နော်။ ထပါ အဘိုးရာ”

ရွှေရိုးရဲ့ သဒ္ဓါတရားပါတဲ့စကား
ကြောင့် အဘိုးအိုမှာ အားအင်တွေပင်
ပြည့်လာသလိုခံစားလိုက်ရတယ်။ အိပ်
ရာမှထပြီး ရွှေရိုးပေးတဲ့ရေနဲ့ မျက်နှာ
သစ်၊ ပလတ်ကျင်းပြီး သဒ္ဓါထမင်းကိုသုံး
ဆောင်လိုက်တယ်။ ကန့်သတ်ချက်
မထားသော်ငြားလည်း ထမင်းထုပ်ရဲ့
တစ်ဝက်တိတိမှာ ရပ်တန့်လိုက်တယ်။

“လူလေး၊ ဟောဒီကျွန်တဲတစ်ဝက်
ကို လူလေးစားပါ”

“ဟာ-မဟုတ်တာအဘိုးကလည်း၊
ကျွန်တော်က မနက်စောစောစာ အိမ်က
နေ အဝစားလာခဲ့တာပါ။ အဘိုးဝရင်
ညနေစာအတွက် ချန်ထားလိုက်ပေါ့။”

“အဘိုးက ဥပုသ်ဝင်ထားလို့ နေ့
လွဲညစာမစားဘူးကွယ်။ ဒီကနေအဖို့
တော့ ပြည့်စုံသွားပါပြီကွယ်။ ငါ့မြေးပေး
လျှာတဲ့ အာဟာရဒါနကြောင့် သက်ရှည်
ဆင်းလှ၊ ချမ်းသာရ၊ ဗလ၊ ဉာဏ်ပညာ
ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ
ကွယ်”

အဘိုးက ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးရဲ့
ဆုတွေကိုပေးလို့ ရွှေရိုးကလည်း နှုတ်
က လှုပ်ရုံလေး -
“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ” တဲ့။

အဘိုးက သူ့ခေါင်းကို တဆက်
ဆက်ညိတ်ပြီး ရွှေရိုးကိုစူးစူးနစ်နစ်ကြည့်
လိုက်တယ်။

“အင်း... ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ပဋ္ဌာန်း
ဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပါပဲကွယ်”

ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ ဝိလာန
အဘိုးအိုပင် ပကတိကျန်းမာ၍လာခဲ့ပြီ။
အိုးအိုရဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါ ပျောက်ကင်း
သွားသလို ထူးထူးခြားခြား နာတာရှည်
ငှက်ဖျားဖြစ်နေသည့် ရွှေရိုးရဲ့ဖခင်ကြီး
မှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငှက်ဖျား
လုံးဝမထတော့။

ခရီးတစ်ထောက်နား ဝန္ဓာရီ
အဘိုးကား ရွှေရိုး၏ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ
သည့် သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကျွေးလှူခဲ့သော
ထမင်းအာဟာရကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်
စားသုံးခဲ့ပြီးပြီ။

အင်း - တစ်လုတ်စားဖူး သူ
ကျေးဇူးတု။ ဒီကလေးကို ငါပြန်ပြီးကျေး
ဇူးပြုရပေမယ်။ ဒီနေ့ဟာ နက္ခတ်ကောင်း
နဲ့လည်း ကြုံနေတယ်။ သူ့ကိုကျေးဇူးပြု
ပြီးရင်တော့ ငါလည်း ငါ့ဝန္ဓာရီခရီး ငါ
ဆက်ရပေဦးတော့မယ်”

အဘိုးရဲ့ရင်ထဲက အသံတိတ်
စကားကို ရွှေရိုးတော့ မကြားနိုင်ပါ။

“လူလေးကျေးတဲ့ထမင်း အဘိုး
စားလာတာတစ်ပတ်ပြည့်ပြီ။ အခုအဘိုး
ခရီးဆက်ရတော့မယ်ကွယ်။ အဘိုးကို
ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဆိုတဲ့
အမေးကို လူကလေးစိတ်ထဲက သိချင်
နေတာမဟုတ်လား။ အေး - အစဖို့တု
နေရာကလာပြီး အဆုံးမရှိတဲ့နေရာကို
သွားရပေဦးမယ်။ သံသရာခရီးသွား
တစ်ဦးလို့သာ လူလေးမှတ်ထားလိုက်
ပေါ့ကွယ်”

ရွှေရိုး တကယ်ကို အံ့အံ့ဩဩဖြစ်
မိသည်။ သူ့မေးချင်တာကို အဘိုးက ဖြေ
ပြသွားခြင်းကြောင့်ပင်။ ရွှေရိုးရင်ထဲ
ဝမ်းနည်းသလို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့
အဘိုးကို ရီရီဝေဝေကြည့်နေမိတယ်။

အဘိုးကတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကြီး
ထဲနှိုက်ပြီး ပုလင်းငယ်လေးတစ်လုံးကို
ထုတ်ယူကာ ရွှေရိုးကို ပေးလိုက်တယ်။
ရွှေရိုးကတော့ ဘာမှန်းမသိ လက်နှစ်
ဖက်နဲ့ ရှိရှိသေသေယူလို့ သေသေချာ
ချာကြည့်သည်။ ကြေးနီခဲလို့လဲ၊ ဓာတ်
လုံးလို့အခဲလေးတစ်ခဲမျှသာ။

“ရော - လူလေး၊ ဒီဟာလေးကို
လူလေးဉာဏ်ရှိသလို အသုံးချပေရော။
ကဲကဲ - အဘိုးလည်း ခရီးဆက်မယ်
ကွယ်။ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကွယ်”

ရွှေရိုးနဲ့ဆက်လိုက်သည့် ရွှေရိုး
ရဲ့ဦးခေါင်းကို သုံးကြိမ်ပုတ်ကာ ဆုပေး
ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ အဘိုး
ရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း

ကြာတော့လည်း ကြာပါပြီ။
လွန်ခဲ့တဲ့ (၃၅) နှစ်လောက်က အဖြစ်
အပျက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ
ကျွန်တော်က ပထမဆုံး မိတ္တူကူးဆိုင်ကို
စဖွင့်တော့ ပလတ်စတစ်လောင်းတဲ့
လုပ်ငန်းကိုပါ တွဲလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပလတ်
စတစ်လောင်းတယ်လို့သာ ပြောတာပါ။
အမှန်က ကတ်ပြားကို ပလတ်စတစ်
နှစ်ချပ်ကြားထဲထည့်ပြီး အပူပေးကပ်
လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် တရုတ်တစ်
ယောက် ပလတ်စတစ်လာလောင်းဟာ

(မောရ) မောင်ပွင့်ဉာဏ်

ဆင်ခြေမပေးနဲ့

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးရာဆီရောက်ပြီး
မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားပါပြီ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အနီ ပုလင်း
ကလေးဟာ အဘိုးရဲ့ကိုယ်မှာ၊ အဘိုးရဲ့
ကိုယ်စားထားခဲ့လေသလားလို့တောင်
အထင်ရှိနေမိတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ
ဉာဏ်ရှိသလို သုံးရမယ်ဆိုသည်ကို သူ
မသိ။ တိတိပပသိရအောင် မမေးဖြစ်
လိုက်တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသလို
နောင်တတွေအလီလီရနေမိပါလေတော့
တယ်။

သဒိသံပါကံဇနေတိ - စေတနာ
သည် တူသောအကျိုးကို ပေးပါ၏။
နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင်ရိုးလွန်းသည့်
ဖိုးရွှေရိုးသည် အဘိုးပေးခဲ့သော ပုလင်း
ငယ်ထဲက ဘာမှန်းမသိသော ဓာတ်
သတ္တုခဲလေးအား ရွာထဲရှိ နားလည်
တတ်ကျွမ်းမည်ထင်သောသူတွေကို ပြ
ကြည့်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘာစွမ်းမုန်း
မသိသလို တိတိပပရေရေရာရာ ပြော
ဆိုနိုင်သူမရှိတော့ ပုလင်းကို ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့သာ တင်ထား

လိုက်တော့သည်။

အချိန်တန်တော့လည်း စေတနာ
မှန်၏။ အကျိုးပေးချိန်သည် ရောက်ရှိ
လာခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ရွှေရိုး၏ ဘထွေးတော်စပ်သူ
(ဖခင်ကြီး၏ ညီအငယ်ဆုံး) သည် မြို့မှ
ရောက်လာခဲ့၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်း
သော အစ်ကိုကြီးကို လာရောက်
ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထူးထူးခြား
ခြား ရွှေရိုး၏ဖခင်ကြီးမှာလည်း ကျန်းမာ
ရေးကောင်းနေပြီမို့ ဝမ်းသာစရာ။

သည်တစ်ခါတော့ ဝမ်းသာစရာ
များသည် အဖော်အပေါင်းနှင့် ရောက်
လာခဲ့သည်ဟုပင်ဆိုရပါချေမည်။ ရွှေရိုး
၏ ဘထွေးက ပန်းထိမ်ဆရာကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်မို့ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ
အကြောင်း နားလည် တတ်ကျွမ်းသည်။

သို့ကြောင့် အဘိုးပေးခဲ့သည့်
ပုလင်းလေးထဲကအရာကို ပြကြည့်လိုက်
တော့ ဘထွေးပင် အံ့အံ့ဩဩ။ သေချာ
အောင် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ -

“ဟ-ရွှေရိုးရ မင်းဟာရွှေအစစ်ဖြစ်
နေပါလားကွ။ ရွှေမှ အခေါက်ရွှေစစ်စစ်

မောင်ရေ။ ဒါ အနည်းဆုံး သုံးကျပ်သာ
ပဲကွ။ ငါ့တူကြီးတော့ ပွဲပြီပေါ့ကွာ”

ဘထွေးစကားကြားရတော့ ရွှေရိုး
ရင်ထဲမှာ ကုလားဆိုင်းဝင်တီးနေသလို
ဒိန်းတပ်တပ်မြည်လို့ ရင်တွေ့ခုန်နေပြီ။

အရင်းအနှီးလည်းရပြီ။ သာဗော
နုမ ထွေးခင်ကိုလည်း သည်ရွှေပြပြီး တင်
တောင်းလိုက်ဦးမည်။ ရွာဦးကျောင်းကို
လည်းသွားပြီး အနည်းဆုံး အလှူပိန်
ကလေးဖြစ်ဖြစ် လှူလိုက်ပါဦးမည်။

ဖြစ်ချင်တာတွေ များလွန်းတော့
ဘာကစပြီးအကောင်အထည်ဖော်ရမည်
တော့မသိသေး။ ဘထွေးမြို့ပြန်ရင်တော့
ရွှေရောင်းဖို့က သူနဲ့ ထွေးခင်ပါ လိုက်
သွားဖို့က အသေအချာဆုံး ဦးစားဖူး
အဆင့်မှာ ထိပ်ဆုံးကပါပဲဗျာ။

ပန်းခြင်လယ်စိန်ငင်

စာကြွင်း -

လူ၏အချင်းသည် နာတာရှည်
ငှက်ဖျားရောဂါကို အကြွင်းမဲ့ပျောက်
သည်ဟု ဆရာမကြီးမဝင်းမြင့်၏ သူ့လို
လူဝတ္ထုတွင် ဆိုထားပါသည်။

ရိုးရိုးမပြောဘဲ ပလတ်စတစ်ဆင်း
ပိုင်ချီလုပ်ပေးပါလို့ ပြောပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပလတ်စတစ်လှာလောင်း
ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံက ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့
ဆရာမတစ်ယောက်ပုံပါ။ အတော်ချော
ပါတယ်။ စစ်ဗိုလ်က ခပ်ငယ်ငယ်ဆို
တော့ ကြည့်ရတာ ဇနီးတော့ မဟုတ်
လောက်ဘူး။ ရည်းစားလား၊ တစ်ဖက်
သတ်ကြိုက်နေတာလားဆိုပြီး တွေး
လိုက်မိပါတယ်။ ဆိုင်အသစ်၊ စက်
အသစ်၊ လူအသစ်ဆိုတော့ ခါတိုင်း
ကျွေးကတ်ပြားတွေကို လောင်းနေကျ
အတိုင်း ပလတ်စတစ်လှာလောင်းစက်ကိုင်
သတ်မှတ်ထားတဲ့ အပူချိန်ရောက်လို့
ခဲမီးလေးလင်းတာနဲ့ ပလတ်စတစ်နစ်
ချပ်ကြားထဲ ဓာတ်ပုံညှပ်ပြီး စက်ထဲထည့်
လိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံလည်း စက်ထဲက
ထွက်လာရော -

ဓာတ်ပုံမျက်နှာပြင်က ပလတ်စ
တစ်ဟာ အကွက်အကွက်တွေထဲပြီး
အင်မတန်ချောတဲ့ ဆရာမပုံဟာ ဘီလူးမ
ပုံလိုဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူပြီး မျက်စိပါ
ပြာသွားတဲ့အချိန်မှာ သူကလည်းဓာတ်ပုံ
ထဲကြည့်ပြီး -

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ”
“ခါတိုင်းလောင်းနေတာ ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရာ။ အခုမှ”
သူပခုံးထောင့်ကိုကြည့်ရင်း ဒုဗိုလ်
အဆင့်သာရှိမှန်းသိပေမယ့် ကျွန်တော်
ပရိမိုးရင်းပစ်ပေးပြီး ‘ဗိုလ်ကြီး’ လို့
ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီပုံကတစ်ပုံတည်းရှိတာ၊ ဘယ်
ဆိုလုပ်မလဲ”
ငါထင်တာတော့မှန်ပြီ။ ဒီဓာတ်ပုံ
အကြံအဖန်လုပ်ပြီးယူထားတာဖြစ်
မယ်လို့ တွေးမိရင်းက မျက်နှာငယ်လေး
နဲ့ ပြောရပါတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။
ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူး
ဘူး”
“ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး
ဘူး”

“မရတော့ဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ပလတ်
စတစ်က ပျော်ပြီးကပ်သွားတာ”
သူလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပြီး ပါးစပ်က သွား
ပြွန် သွားပြွန် လို့ တကွတ်ကွတ်ရွတ်နေပါ
တော့တယ်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်ကြီးရာ။ နောက်
ထပ် ဗိုလ်ကြီး ကြိုက်သလောက် လာ
လောင်းပါ။ ပိုက်ဆံမယူဘဲလောင်းပေး
ပါ့မယ်။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်စေရပါဘူး”

နောက်ထပ် လာလောင်းမှာ
မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် လေသံပျော့ပျော့နဲ့
ပဲ ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်ရပါတယ်။
ကြာတော့ သူလည်း အားနာသွားဟန်
တူပါရဲ့။

“အေးဗျာ၊ တမင်လုပ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့လည်း ဘယ်
တတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

လို့ ပြောရှာပါတယ်။
သူဆိုထဲကထွက်သွားတော့မှပဲ
စောစောက ဆီးရွက်လောက်ပဲရှိတဲ့
ကျွန်တော်မျက်နှာလည်း နဂိုအတိုင်းပြန်
ဖြစ်လာတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ မိန်းမ
ကလည်း အိပ်ခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်
လာပါတယ်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ရှင့်ကို ရိုက်
မသွားတာဘဲ ကံကောင်း”

“မင်းက အထဲမှာဘာလုပ်နေ
သလဲ”

“ဘုရားစာထိုင်ရွတ်နေတယ်”

“ကောင်းကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး
များ လာဝိုင်းကူပြောပေးပါဦးတော့လား”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွား
ရတာလဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေ
တာ။ သိပြီ၊ သိပြီ - ဓာတ်ပုံလောင်းရင်
အပူချိန်ကိုလျော့ပြီးလောင်းရမယ်ထင်
တယ်။ ကိုယ်က ကတ်ပြားလောင်းတဲ့
အပူချိန်အတိုင်း ဓာတ်ပုံကိုသွားလောင်း
မိတာကိုး”

ဒါကြောင့်လည်း -
Experience is the best teacher.

□ အတွေ့အကြုံဟာ အကောင်း
ဆုံးဆရာ လို့ ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီစကား
ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားလေးလည်းရှိ
ပါသေး။

Only the school fee is hig.

□ အဲဒီဆရာက ကျောင်းလခ
ဈေးကြီးတယ် - တဲ့။

လူဆိုတာ မှားတတ်ပါတယ်။
‘မမှားသောဝတ်လုံ၊ မကုန်သော ကစား
သမား’ ဆိုစကားလည်း ရှိတာပါပဲ။ အခု
တောင် စာရေးဆရာက သူ့စိတ်ထဲရှိ
အတိုင်း ရေးလိုက်လို့ ဆိုရိုးစကားကများ
သွားပြန်ပါတယ်။ မှားတာကို မှားမှန်းသိ
ပြီး အမှားကို ဝန်ခံလိုက်ရင် အမှားက

ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ
အမှားကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဇွတ်ငြင်းနေမယ်
ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်မှားတာကို
ဘာကြောင့်၊ ဘယ်လိုကြောင့်၊ ဘယ်သူ
ကြောင့်ဆိုပြီး ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ
တက်နေမယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်သား
ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ပါ။

တစ်ခါတုန်းက တွေ့ဖူးပါတယ်။
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုမှာ ဖောက်
သည်တစ်ယောက်က အလုပ်အပ်ထား
တာ လာရှေးတော့ အလုပ်ကမပြီးသေး
ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်က မျက်နှာထားတင်း
တင်းနဲ့ အခုလိုစကားပြန်ပါတယ်။

“ကျုပ်လည်းလုပ်နေတာပဲ။ မပြီး
တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒီနေ့ ရမယ်ချိန်းထားလို့ ကျွန်
တော်လာတာ။ ပြီးအောင်တော့ လုပ်
ထားရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းရဲ့၊
အလုပ်ကိုလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တခြား
လူအလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“အလုပ်များတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီး
နိုင်လောက်တဲ့အချိန်ကို ချိန်းပေါ့ဗျာ။
အခုတော့ ကျွန်တော်မှာ အချိန်လည်း
ကုန်၊ လာရတဲ့ လမ်းစရိတ်လည်း ကုန်
တယ်”

“မကျေနပ်ရင်လည်း ခင်ဗျားအပ်
ထားတာ ပြန်လူသွားဗျာ”

ဟာ - ကြားရကြားရ နားဝ
မသက်သာ ဆိုတာလိုပါပဲလား။ ကိုယ့်
ဘက်ကလည်း မှားသေးတယ်။ လေက
လည်း နည်းနည်းမှမလျော့။ ဒီလူ စီးပွား
ရေးလုပ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေး
မိပါတယ်။ ကိုယ့်မှားတာကို ဝန်ခံပြီး
ပြေပြေပြစ်ပြစ်နဲ့ အခုလိုသာ တောင်းပန်
ပြောဆိုမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှမကျေနပ်
ဘဲနေမယ် မဟုတ်ပါ။

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး
ရာ၊ ကျွန်တော်အမှားပါ။ ကျွန်တော်
အလုပ်နည်းနည်းများသွားလို့ အစ်ကို
ကြီးအပ်ထားတာလေး နောက်ကျသွား
ပါတယ်။ စိတ်မရိပ်ပါနဲ့၊ နောက်နေ့ပြီး
အောင် လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်။ အစ်ကို
ကြီး ထပ်မလာပါနဲ့တော့၊ လိပ်စာလေး
သာ ပေးသွားပါ။ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်
ဆက်ဆက်လာပို့ပေးပါမယ်။ နောက်ကို
ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်”

အခုခေတ်မှာ သွားသတ်သတ်
စားသတ်သတ်ဆိုတာလို့ လူတိုင်းကိုယ်
အလုပ်နဲ့ကိုယ် တက်သုတ်နှင်နေကြတာ

တယ်။ အလုပ်ရှုပ်တယ်ပြောပြော၊ အရှုပ်တွေလုပ်နေကြတယ်ပြောပြော မအားကြတာတော့ အမှန်ပါဘဲ။ လုပ်ငန်းကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် ကတိတည်ဖို့ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ ရက်ချိန်းဆိုတာ အလုပ်ပြီးမယ့်အချိန်ကို ကတိပေးလိုက်တာပါ။ ကတိတည်တာဟာ လူ့စွဲတန်ဖိုး၊ လုပ်ငန်းရဲ့ တန်ဖိုးလို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။

ခက်တာက လူဆိုတာ သူများအပြစ်ကို သာသာထိုးထိုး မြင်လွယ်သလောက် ကိုယ့်အပြစ်ကျတော့ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ တွေးတတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ထင်ထားတာထက် တစ်ဝက်လောက်လျော့ပြီးမြင်မှ သူများက ကိုယ့်ကိုမြင်တဲ့အမြင်နဲ့ နီးစပ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကိုယ့်ကျတော့ မတော်တဆဖြစ်တာ၊ သူများကျတော့ နမော်နမဲ့နိုင်တာတဲ့။

ကိုယ့်ကျတော့ ကံကိုကမကောင်းတာပါ။ သူများကျတော့ လူကိုက အသုံးမကျတာပါတဲ့။

ကိုယ့်ကျတော့ တစ်ရွာမပြောင်း၊ သူကောင်းမဖြစ်၊ သူများကျတော့ သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းတဲ့။

ကိုယ့်ကျတော့... သူများကျတော့...။

ပြောရရင်တော့ အများကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါ။ အပြစ်ပြောလာရင် မခံချင်တတ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြေပေးပြီး ကာကွယ်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်က ဖျောက်ရတာ အတော်ခက်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်တော်အိမ်သူက ကျွန်တော်ထက် သာပါတယ်။ သာတယ် ဆိုတာ အကောင်းပြောတာပါ။ တော်ကြာ သေသွားတဲ့သူကိုတောင် မကောင်းပြောနေသေးတယ်ဆိုပြီး သူ့ဘာသာတွေပြောလာမှာ ကြောက်ပါဦး။

ကျွန်တော် သူ့ကို အပြစ်ပြောလိုက်တိုင်း သူပြန်ပြောတတ်ပုံများ သူ့အပြစ်ဟာ ကျွန်တော်ကြောင့်ဆိုပြီး ကျွန်တော်အပြစ်ပြန်ဖြစ်သွားရပါတယ်။ စာတစ်ပုဒ်မှာ 'ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဂိုးသမားဆိုတာ ကိုယ့်ဂိုးကို မဝင်အောင် ကာကွယ်တတ်ရုံမက သူ့ဂိုးထဲကို ပြန်ဝင်သွားအောင် ပစ်သွင်းတတ်တဲ့ ဂိုးသမား

ကို ခေါ်တာ' လို့ ဖတ်ဖူးထားတော့ အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို 'ကျွမ်းကျင်တဲ့ဂိုးသမား' လို့ ခေါ်တဲ့အခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော်ပဲအထိုးခံရပါတယ် (မျက်စောင်းနဲ့)။

လူဆိုတာ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် မှားတတ်ကြပါတယ်။ မှားတာကို ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်ပြောဆိုရင်လည်း ကျေနပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေပေးပြီး မှားတာကို မမှားဘူးလို့ အကျောက်အကန်ငြင်းလာရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ အတော်မသက်မသာခံစားကြရပါတယ်။ ကိုယ့်အမှားကို သူများက ထောက်ပြတာတောင် ဝန်မခံဘဲ အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသူတွေကြောင့် 'ကျားကျားမီးယပ်' ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်လာရပါတယ်။

တောရွာတစ်ရွာက ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံထားတဲ့ လူမမာရဲ့လက်ကစမ်းပြီး ဒါ မီးယပ်ရောဂါလို့ ပြောပါတယ်။ လူနာရှင်တွေက လူမမာဟာ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားပါလို့ ပြောတာတောင် ဆေးဆရာက သူ့စကားကိုမပြင်ဘဲ 'ကျားကျားမီးယပ်' လို့ ပြောပါသတဲ့။

အမှားကို ဝန်ခံရဲတဲ့ သတ္တိဟာ အင်မတန်မြင့်မားတဲ့ လူ့အရည်အသွေးတစ်ရပ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေမှာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတာမှ သတ္တိမဟုတ်ပါ။ ဆင်ခြေပေးတယ်၊ ဆင်ခြေတက်တယ်ဆိုတာ အမှားကို ဝန်မခံချင်လို့ အကျောက်အကန် ငြင်းတာပါ။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတယ်ဆိုတာက

အမှားကို အရင်ဝန်ခံပြီးမှ ဘာကြောင့်မှားရတယ်ဆိုတာကို ပြောရှင်းချက်ပေးတာပါ။ ဒီလို ပြောရှင်းရာမှာ ဒေါသမပါပါ။

အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေဟာ တက်ကြွတဲ့အရွယ်မို့ ကိုယ်လုပ်တာ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းရှိတတ်ကြပါတယ်။ သွားတာလာတာ၊ နေတာထိုင်တာ၊ ဝတ်စားတာကအစ အချိုးမကျတာကို လူကြီးတွေက ထောက်ပြတဲ့အခါ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲနေနေကြတာပဲ။ ဒါ အဖေတို့၊ အမေတို့ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုပြီး ပြန်ပြောတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလူငယ်တွေထဲမှာလည်း ပြန်ခံပြော၊ နားမထောင်အုပ်စုနဲ့စာရေးပြန်မပြော၊ နားမထောင်အုပ်စုက နည်းနည်းပိုလိမ္မာတယ်လို့ ဆိုရလေမလားဘဲ။

ကြုံတုန်း မြန်မာစာမြန်မာစကားမှာ အမှားမှားတတ်တဲ့ အမှားလေးတစ်ခုကို စေတနာကောင်းနဲ့ ထောက်ပြချင်ပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရင်ဘတ်က ခေါင်းထက်မြင့်တာကို စိတ်ထဲထွဲပြီး 'ရင်လောက်တင်မှ ဒူးလောက်ကျ' လို့ ပြောနေကြတာ မှားပါတယ်။ အမှန်က 'ဒူးလောက်တင်မှ ရင်လောက်ကျ' ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာစာအဖွဲ့စီးဦးဌာနကထုတ်တဲ့ 'မြန်မာစကားပုံ စာအုပ်မှာ ဒီအသုံးအနှုန်းကို 'သားကောင်ကို လက်နက်ဖြင့် ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခတ်ရာတွင် ရင်ဒူးနေရာသို့ မှန်း၍ ပစ်မှ ရင်ဘတ်ကို မှန်နိုင်သည့် သို့ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ပို၍ ရည်မှန်းထားမှ သင့်ရုံကျသည်' လို့ ဖွင့်ဆိုပြထားပါတယ်။

ကိုယ်က မှားရင် ကိုယ့်အမှားထိ ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိမွေးရမှာဖြစ်သလို သူများက ရိုးရိုးသားသားမှားလို့ တောင်းပန်လာရင်လည်း နားလည်မှုပေးပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါနိုင်တဲ့အလှည့်ပဲဆိုပြီး သူများကို အပေါ်စီးကနေ ဖိထောင်းတာမျိုး မလုပ်သင့်ပါ။

◆ To err is human, to forgive divine.

◆ မှားတတ်တာဟာ လူသဘာဝ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် မြင့်မြတ်လှပေစွာ ဆိုစကားရှိကြောင်းပါ။

မောင်ပွင့်ညွှန် (မိမောင်)

ဤစာရေးသူတို့ငယ်ငယ်တန်းက ပေတေတေနေတတ်သော ရပ်ထဲရွာထဲက ကလေးသူငယ်များကို ပေတလူ ဟု လူကြီးများ ခေါ်ဆိုတတ်ကြသည်။ သူတို့ပေတလူကလေးများသည် ညစ်ထပ်ပေတေနေတတ်ပြီး ကြည့်ရသည်မှာ မှားဆိုးလှပေသည်။ ယင်းသို့ ပေတေစွာ နေတတ်သောကြောင့်ပင် 'ပေတလူ' ဟု ခေါ်ဆိုသည်ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပေတလူဟူသော ဝေါဟာရ၏ နောက်ကွယ်တွင် မြန်မာ့စာပေအကြောင်းအရာများရှိသည်။

ပေတလူသည် စင်စစ်အားဖြင့် မြန်မာ့စာပေအကြောင်းအရာများရှိသည်။ ပေတလူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ပေတလူနှင့် လူကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေတက ပါဠိစကား၊ လူက မြန်မာစကားဖြစ်သည်။ ပေတကို ပြိတ္တာ

မခေါ်ဘဲ မြန်မာ့ဆန်ဆန် ပေတလူဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ပြင်သစ်အမှုထမ်း ပေထရပ်(စ်) သည် မြန်မာများ၏ အမြင်တွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေးထူလှပျစ်နှင့်မို့ ယင်းသို့ခေါ်ဆိုသောအမည်နှင့် လိုက်ဖက်ဟန်ရှိပါသည်။

မြန်မာနန်းတွင်းအသိုင်းအဝိုင်းက ဤသို့ပင် မြန်မာမှုပြုလေ့ရှိပါသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် အမရပူရသို့ ရောက်ရှိခဲ့သူ ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ် ဗိုက်ကယ်ဆိုင် (Michael Symes) ကို မိဂသိန် ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြပုံ၊ ဂျွန်ကရောဖိုဒ် (John Crawford) ကို ကြော့ပုတ်ဟု

ပေါက်လာသည် ပေတလူသည်လည်း အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးကာ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ကျီစယ်သည်သဘောဖြင့် အမြောက်အမြက်ခေါ်ဆိုကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မျက်မှောက်ခေတ်၌ပင် ဦးပဂျီငိုဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပန်းချီဆရာကပင် ငိုရလောက်သည့် ရုပ်ဆိုးသူဟူ၍ ဆိုလိုဟန်ရှိပါသည်။

တင်နိုင်တိုး ပေတလူ

မြန်ဆိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြိတ္တာဟူသောလူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ပြိတ္တာသည် သရဲတစ္ဆေတို့ကိုသို့ ကလေးသူငယ်များအတွက် ကြောက်စရာသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ သို့မည်ပုံကြောက်စရာကောင်းသည်ကိုတော့မသိ။

ပေတကို ပြိတ္တာဟု ခေါ်ကြသကဲ့သို့ သရဲတစ္ဆေများထဲတွင် ပေတိုးဟူသောအမည်ကိုလည်း သုံးစွဲကြသည်။ ငယ်စဉ်က မျက်လှည့်ပွဲတွင် ပေတိုးအား မျက်လှည့်ဆရာက မျက်လှည့်စင်ထက်ရှိသရဲအိမ်လေးခေါ်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ပေတိုးသည် ခေါင်းတစ်ရံ ခေါင်းချည်းထွက်လာပြီး ခေါင်းတစ်လေးတော့ လက်ချည်းထွက်လာပြန်သည်။ ထိုစဉ်ကပင် ပေတိုးသည် မျက်လှည့်ပွဲမှတ်သားထားခဲ့မိ၏။

ပေတကို လူနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ပေတလူဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာ ရှေးမြန်မာ့အမည်အရင်းအမြစ်ဖြစ်ပါသည်။ ပေတလူဟုဆိုလျှင် အလွန်ရုပ်ဆိုးသော၊ ကြည့်ရဆိုးသောသူကို ခေါ်ဆိုမှန်း သိရပါသည်။ ဤတွင် ကုန်းဘောင်ခေတ်ကာလက ပြင်သစ်လူမျိုး မြန်မာများ၏ အမူတော်ထမ်း ပေတလူကို ခေါ်ဆိုဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်အမူတော်ထမ်း၏အမည် ပေထရပ်(စ်)မီလတ် (Petruze Millet) ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ပေထရပ်(စ်) ဟု ခေါ်ဆိုထား။ မီလတ်ဟုလည်းကောင်း

ခေါ်ကြပုံ၊ ရော်ဂျာကို ဦးရာဇာဟု ခေါ်ကြပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ပေတလူသည် ပေတမုဆင်းသက်လာပြီး ပြိတ္တာကို ဆိုလိုကြောင်း သိရှိရတော့ ပြိတ္တာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ရှာဖွေလေ့လာကြည့်မိပါသည်။ သာသနာတော်ဝင် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့အလိုအရ ပြိတ္တာ (၄) မျိုးရှိသည်။ သူတစ်ပါးတို့ပေးမှ စားသောက်ရသောပြိတ္တာ၊ မစားမသောက်ရဘဲ ငတ်ပြတ်နီပိစက်ခြင်းခံရသော ပြိတ္တာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးပူလောင်ခြင်းကို အမြဲမပြတ်ခံထားနေရသော ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဟူ၍ သီးခြားခေါ်ဝေါ်အပ်သောပြိတ္တာ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဆက်တိုက်ပန်းကျမ်း၊ လောကပညတ္တိကျမ်းတို့အလိုအရဆိုလျှင် ပြိတ္တာ (၁၂) မျိုးပင်ရှိပါသည်။ ပြိတ္တာတစ်မျိုးချင်းကိုလည်း သရုပ်ခွဲဖော်ပြလေ့ရှိကြသည်။ ယင်းပြိတ္တာများအကြောင်း ဖတ်ရှုရတော့ ပြိတ္တာ ဟူသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပြိတ္တာအား အခြေခံလျက် ပေါ်

သို့သော် စာရေးဆရာကြီး ဦးပဂျီငိုသည် အများထင်သကဲ့သို့ ရုပ်ဆိုးသူတစ်ဦးမဟုတ်ပါပေ။

ပေတလူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပေတဝတ္ထုဟူ၍လည်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်းပေတဝတ္ထုတွင် ပြိတ္တာတို့ ရရှိခံစားရသော ကုသိုလ်အင်္ဂါ (၃) ပါးကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ကောင်းမှုရှင်တို့က သေသူတို့အား ရည်ညွှန်း၍ အမည်ခေါ်ကာ အမျှပေးဝေမှုပြုခြင်း၊ (၂) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလဂုဏ်အကျင့် သိက္ခာပြည့်စုံခြင်း၊ (၃) ပြိတ္တာတို့၏ ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်နိုင်ခြင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤသည်တို့ကား ပေတလူဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ဆက်စပ်လျက် ကမ်းလှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေတွေ့ရှိရသရွေ့ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်။

တင်နိုင်တိုး

- ကျမ်းကိုး -
- ၁။ အစဉ်အလာနှင့် အတွေးသစ် (တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ကြီး)၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၃၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၅၃။
  - ၂။ သုတေသနသရုပ်ပြအဘိဓာန် (အရှင်ဩဘာသဘင်သ)

www.burmeseclassic.com

ခရီးသွားလာရာတွင် တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးမှသာလျှင် လိုရာ ခရီးရောက်ရှိမှာဖြစ်ပါသည်။ မြို့တွင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားရာတွင် နယ်စပ်ခရီးမှတ် တိုင်လေးများကို လှပစွာ တွေ့ရတတ် ပါသည်။ ထိုခရီးမှတ်တိုင်လေးများ၏ မျက်နှာစာတစ်ဖက်တွင်မူ 'ကြိုဆိုပါ သည်' ဟု ရေးထားပြီး ကျန်မျက်နှာ စာတစ်ဖက်တွင် 'နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ သည်' ဟု ဆိုင်းဘုတ်များတွင် အမှတ် တရ ဖော်ပြထားတတ်ပါသည်။ 'ကြိုဆို ပါသည်' ဟူသော စာတန်းများကို ဖတ် မိသောအခါ ခရီးသည်တို့၏စိတ်ဘဝင် တွင် နွေးထွေးမှုခံစားဘိသကဲ့သို့ သက် ဆိုင်ရာမြို့၊ ရွာ၊ နယ်နိမိတ်မှ ထွက်ခွာ မိသောအခါတွင် 'နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ သည်' ဟု စာတန်းကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားမိပါသည်။

ဤသည်မှာ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ နယ်စပ်နေရာကလေး များ၏ အနေအထား ဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီးတွင် မွေးဖွားခြင်းနှင့်သေဆုံး ခြင်းတို့မှာ ကြိုဆိုခြင်းနှင့် နှုတ်ခွန်း ဆက်သခြင်းတစ်မျိုးဟု ထင်မြင်မိပါ သည်။

ကံအလှည့်မပေးသဖြင့် လူ

လောကမှ တမလွန်ဘဝတို့ကူးပြောင်းကြ ရာတွင် 'ကွယ်လွန်သည်' ဟု သတ်မှတ် ကြပြန်ပါသည်။ အချိန်အတန်ကြာ မေ့မြောပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်လည်သတိရ လာသူအချို့ကို 'သေရွာပြန်သူ' ဟူ၍ သတ်မှတ်ကြပါသည်။ ထိုသူအချို့သည် မေ့မြောနေစဉ်ကာလအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ ရသည့်ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်မိ၍ ပြောကြ ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေ များက တအံ့တဩ နားထောင်ဖြစ်ပြီး သံဝေဂတရားရကြပြန်ပါသည်။

ညီအစ်မသဖွယ် ခင်မင်နေသည့် ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ မိခင်ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ကို တင်ပြလိုပါသည်။

လှမ်းမျှော်ကြည့်လေရာနေရာတိုင်း မှာ ရွှံ့နှံ့များသာဖြစ်နေသည်။ ကျယ်ပြန့် လှသည့် ရွှံ့နှံ့ကြီးမှာ မျက်စိတစ်ဆုံးမျှော် ကြည့်သော်လည်း အဆုံးကိုမမြင်ရချေ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ကျောမှ တွန်းလိုက်သည့်နှယ် အရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျသွားခဲ့ပါသည်။

"အောင်မလေး၊ ပူလိုက်တာ" ဟု လန့်ဖျပ်ကာ အသံကုန်အော်

လိုက်ပါသည်။ လဲကျသည့်အရှိန်ကြောင့် ရွှံ့ပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ဆောင့်တွန်းသော သဖြင့် အလွန်ပူပြင်းသည့် ရွှံ့နှံ့ပြင်ကြောင်း သိသွားရပါတော့သည်။

သူ့အလွန်ကြောက်သွားမိ၏။ ထဲကျသွားလျှင် သက်သာမည်မထင်ဘဲ အခုမူကြည့်မိပါသည်။ ရွှံ့ပြင်ကြီးပေါ် လူတွေများပြားလှပါလား။ ဟိုမှထည့် ကူးခပ်နေကြပြီး ကယ်ပါယူပါတာပေး အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြပါသည်။

"ဘယ်နေရာကို ငါရောက်သေး လိမ့်။ ကြောက်လိုက်တာနော် ပြန်သွား ပဲ"

ဟု စိတ်ကူးရုံရှိသေးသည့်အခါ တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲ ဆွဲချလိုက်ပါသည်။

"အောင်မယ်လေး၊ ကျွန်မကို သင် ခေါ်သွားကြမလို့လဲ"

သန်မာလှသည့် လူထွားကြီး တစ်ယောက်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီးတစ်ဖက်သို့ ခေါ်နေကြပါသည်။

"မလိုက်ပါရစေနဲ့ ပြန်လွတ်သွား"

အားချင်းမမျှသဖြင့် ခေါ်ရာ နောက်သို့လိုက်နေရသည်။ ဘေးပတ် နားကျင့်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ဘေးနံရံ များတွင် လူအများစုသည် နံရံပေါ်သို့ တက်ခြစ်တွယ်တက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

သွေးတွေထွက်နေပါလား ဒီလူ တွေဘာလို့ နံရံပေါ်ကုတ်ခြစ်တက်နေ တာလဲ

တွေ့နေစဉ်မှာပင် သန်မာလှသည့် လူထွားကြီးများပေါ်လာပြီး ထိုသူများကို တွေ့စေ့ကဲ့သို့ ကိရိယာနှင့်လိုက်တို့နေပါ သည်။ ခံရသူတို့မှာ ထွန်ထွန်လူးအော် ထစ်လှက် နံရံပေါ်သို့ ထပ်မံတက်နေကြ သည်။ ယခုမှ သတိထားမိသည်မှာ

ရိုးရိုးနံရံမဟုတ်ဘဲ သံချိတ်ချွန်ကြီးများ စိုက်ထားသည့်နံရံဖြစ်နေပြီး လှုပ်ရှား လိုက်တိုင်း သံချိတ်များက နေရာအနှံ့ ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လျက် ထိုသူများကို ထိုးချိတ်နေကြပါတော့သည်။

“အောင်မယ်လေး ကြောက်လှပါ ပြီ။ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးပါရှင်”

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်နေစဉ်မှာ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၍ ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ ခုံညားသည့် လူထွား ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုလူကြီး သည် အရာတစ်ခုပေါ်မှာထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ခေါ်လာသူများကို လှည့်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူ့အချိန်စေ့ပြီလား”
“အချိန်စေ့ပါပြီ ယမမင်းကြီး”
သူ့အတော်လန်သွား၏။
ယမမင်းကြီးဆိုပါလား။

“သူရဲ့လိပ်စာကောမှန်ရဲ့လား”
“မှန်ပါတယ် မင်းကြီး”
“အိမ်နံပါတ်ကော”

အိမ်နံပါတ်ကိုပြောလိုက်သောအခါ ယမမင်းကြီးဆိုသူက လက်ကို ငွေ့ယမ်း လိုက်သည်။ စာအုပ်သဖွယ်အရာဝတ္ထု တစ်ခု လေထဲမှာလွင့်ပျံလာပြီး ယမမင်း ကြီးရှေ့ ရပ်တန့်နေပါသည်။ လေထဲမှာ ဝဲယုံပြီး လေထဲမှာပင် ရပ်နေသည်ကို အံ့ဩလှစွာမြင်လိုက်ရပါသည်။

ယမမင်းကြီးက စာအုပ်ကိုလှမ်းယူ ပြီး စာရွက်ကိုလှန်ကာ စစ်ဆေးနေပါ သည်။

“သူ့အိမ်နံပါတ်က မှားနေတယ်။ အဲဒီတော့ ပြန်ပို့လိုက်။ တကယ်ခေါ် ရမယ့်သူကိုသာ သွားပြန်ခေါ်ကြ၊ သွား ကြ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို လေဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ အားပြင်း

(ပေါင်းစည်း)
တင်တင်ဦး
ဘဝနယ်စပ်မှ လှည့်အပြန်

လှသည် လေဝဲတစ်ခုက လုံးထွေးလှည့် ပတ်ယူသွားသလိုခံစားရပြီး လောကကြီး ကို တခင်မေ့သွားပါသည်။

“အောင်မယ်လေး ကယ်ကြပါဦး ရှင်၊ ကယ်ကြပါ”

ညဘက်အိပ်ချိန်ဖြစ်၍ အိမ်သား အသီးသီး အိပ်ရာဝင်သွားကြပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားရာဆီသို့ ပြေးထွက်လာကြပါ သည်။

“သမီးလေး၊ သမီးလေး”

“အစ်မရေ၊ အစ်မဘာဖြစ်တာလဲ”
ဆွေမျိုးညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ၊
သားသမီးများက ခုတင်ဘေးတွင် စုဝေး
ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်ပြောပါဦး”
မေးသူကမေး၊ ရေတိုက်သူကရေ
တိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပါသည်။
သည်တော့မှ သူ့အနေအထားကို သတိ
ပြုလိုက်မိပါ၏။ ညပိုင်းကောင်းကောင်း
နေမကောင်း၍ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်
သည်ကို သတိရမိလိုက်ပါသည်။ ယခု
လည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းက ခုတင်
ပေါ်မှာ၊ ခြေထောက်တွေက ခုတင်
ဘေးမှာရှိပြီး ခွေခွေလေးအနေအထား
မျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

စိတ်သက်သာသွားသဖြင့် သူဖြစ်
ပျက်ပုံကို အိမ်သားများအား ရှင်းပြလိုက်
ပါသည်။ သူ့လှုံ့နေသည့်အိမ်မှာ အပေါ်
ထပ်၊ အောက်ထပ်နှစ်ထပ်ရှိပြီး သပ်ရပ်
လှပသည့်အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ
စွာ ပုံစံတူအိမ်လေးအချို့ကိုလည်း လှပ
စွာဆောက်လုပ်ထားသောနေရာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ယမမင်းကြီးထံအစီ
ရင်ခံသည့်သူများမှာ လမ်းအမည်တူ
သော်လည်း အိမ်နံပါတ်မတူသည့်
အတွက် လာချိန်တန်၍ ရောက်ရသည့်
သူမဟုတ်ကြောင်းသိရ၍ လူလောကကို
ပြန်လည်စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရပါ
တော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် တမလွန်ဘဝ
သို့ကူးရမည့် နယ်စပ်တစ်နေရာတွင်
အချိန်မကျသေးသူမို့ လှည့်ပြန်ရသည့်
သဘော ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ခြားမှ
ကျွန်မနဲ့နာမည်တူ၊ အသက်လည်းမတိမ်း
မယိမ်းလောက်ရှိတဲ့ မထွေးရီ ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ သူ့အတွက်စိတ်ပူလိုက်တာ
မေမေရယ်။ ယမမင်းကြီးက သမီးရဲ့
နာမည်၊ အသက်၊ လမ်းနာမည်ကိုမေး
ပြီးအိမ်နံပါတ်မတူလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ
ထင်တယ်။

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် တစ်
အိမ်ကျော်မှ ငိုကြွေးသံများကို ကြား
လိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုသူတစ်ယောက်
ကတော့ဖြင့် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
တမလွန်ကိုရောက်သွားသည်မှာ သေချာ
ပါသည်။

ဒီခန္ဓာတွေဟာ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်
လိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ရောဂါတစ်ခု

ပျောက်လျှင် နောက်ရောဂါဝင်လာတော့
ပဲ။ သတ္တဝါတိုင်းဟာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ
မှာချည်းပဲ။ ဒီဒုက္ခတွေကလွတ်အောင်
ဝိပဿနာတရားနဲ့ ရုန်းထွက်မှရမှာပဲဟု
သက်တော် (၁၁၀) ကျော် ပြည်ဆရာ
တော်ကြီး (ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး) က မိန့်တော်
မူဖူးပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မမြဲခြင်း
တရားတော်များကို ကြားလိုက်ရသည့်
ကျွန်မသည် လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် (၂၀) ခန့်
က ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်း
သည့် ကိုယ်တိုင်အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်မှန်
တစ်ခုကို သတိရ၍ ပြန်လည်တင်ပြပါ
သည်။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး...
ဝေါ... ဝေါ”

သေနတ်ပြောင်းဝမှ ပစ်လွှတ်
လိုက်သော ကျည်ဆန်ကဲ့သို့ လည်း
ကောင်း၊ အားကန့်ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်
မြားတစ်စင်းထိပ်မှာလိုက်ပါရသကဲ့သို့
လည်းကောင်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျွန်မ
ခန္ဓာကိုယ်သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားပါ
သည်။ ဘာဆိုဘာမှမရှိသည့် လေဟာ
နယ်ထဲတွင် ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်ပျံ့ခွန်
ပေါက်နေသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ ထိန်း
ချုပ်မရအောင်ဖြစ်နေရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်
လဲ”

အတွေးစိတ်ကလေးက သူ့အလို
အလျောက်ပေါ်လာသည်။ အခြေအနေ
ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာတွင် အလွန်
ပါးလွှာသော ပလတ်စတစ်အပိုင်း၊ အစ
လိုလိုအရာတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ပါသည်။

“ဘာကြီးပါလိမ့်”
ထိုအရာက လွင့်ပျံ့နေဆဲ။

“အံ့ဩလိုက်တာနော်၊ ဘယ်လိုပါ
လဲ”

စိတ်ထဲမှ တစ်ခုချင်းပေါ်လာ
သောအတွေးများ ဖြစ်ပါသည်။

အခြေအနေတစ်ခုကို သဘော
မပေါက်နိုင်ဘဲ ပါးလွှာသော ပြားချပ်ချပ်
အပိုင်းက လွင့်ပျောနေဆဲမှာပင် ဂရု
တစိုက်ကြည့်မိသည်။

ဘုရား ဘုရား၊ အဲဒါက ငါပါ
လား

‘ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ’
အဖြေမပေါ်သေးပါ။

‘ငါဘယ်ကလာတာလဲ’
အဖြေမရှိ။

‘ငါဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ’
ဖြေစရာနတ္ထိ။ လွင့်ပျောပျံ့ဝဲနေ
သည့်သဏ္ဍာန်ကြီးသည် ဟိုမှသည်သို့
လူးလာလှုပ်ရှားပျံ့ဝဲနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ တောအုပ်ကြီးကို
အပေါ်မှစီးပြီး မြင်ရပြန်ပါသည်။
အလွန်မြင့်သည့်နေရာမှ ကြည့်နေရ၍
လား မသိပါ။ သစ်ပင်ကြီးများကို အရွယ်
အစားသေးသေးကလေးမျှသာ တွေ့နေ
ရပါသည်။

အရှိန်မထိန်းနိုင်သော၊ ပဲ့ကိုင်မှုမရှိ
သောသဏ္ဍာန်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရေ
ပေါ်ရုပ်၍ဖြတ်သွားပြန်ပါသည်။ တစ်ခါ
သတိထားမိသည်မှာ ရေပေါ်တွင် လထိ
ယာဘက် တစောင်းအနေအထားဖြင့်
ပျောပါနေပါသည်။ ရေ၏ရနံ့၊ ရေထဲ
သံအနံ့များကို သေချာစွာရှုရှိုက်မိပါ
သည်။ သို့သော် ရေမစိုပေ။ ထိုနောက်
မိုးပေါ်သို့လွင့်ပျံ့သွားပြန်ပါသည်။ တား
မရဆီးမနိုင်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် လွင့်ခင်
သလိုလွင့်နေတော့ ငါဘာမှမတတ်နိုင်
ဘူးဟု တွေးမိပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လက်ယာဘက်
ခပ်ဝေးဝေးတွင် တောင်တန်းတစ်ခုကို
မြင်တွေ့နေရပါသည်။ တစ်ခုခုက တွန်း
ပို့သကဲ့သို့ ထိုတောင်တန်းဆီသို့ လွင့်
တက်သွားပါသည်။ အနီးသို့ရောက်လျှင်
သစ်ပင်များခပ်ကျဲကျဲပေါက်သည့်နေရာ
ဖြစ်နေပါသည်။ ဆက်လက်လွင့်သွား
တွင် အရှေ့ဘက်၍ ကျောက်တံခါး
တစ်ခု၊ ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ပါသည်။

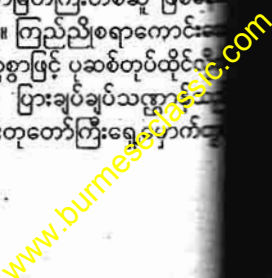
“ဘယ်လိုလုပ်ဝင်ရမလဲ”

စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် လွယ်ကူ
ကျောက်တံခါးထဲကို ထိုးဖောက်သံ
ရောက်သွားပါသည်။

“အားပါးပါး လွယ်ကူလှချေလား၊
ဘယ်လိုများဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ပါးလွှာသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပြားချပ်
ချပ်သည် ကျောက်တံခါးကို ဖောက်ထု
လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထူးဆန်း
သည့်မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်
သည်။

အတန်အသင့်ကြီးမားသည့် မြေ
စွာဘုရားကျောက်ဆင်းတုတစ်ဆူ မထူ
များ၊ စလွယ်များပါရှိသည့် ဘုရား
ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်နေ
တော့သည်။ ကြည့်ညှိစရာကောင်းစေ
စွာ၊ အံ့ဩလှစွာဖြင့် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လို့
မိပါသည်။ ပြားချပ်ချပ်သဏ္ဍာန်
ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးရေပျောက်

သုခကုန်ပြန်ဖြစ်နေပါသည်။ ပုဆစ်
တက်ထိုင်လိုက်ရာတွင် ပေါင်အောက်ရှိ
ဘောက်ခံသမတ်လင်းအခင်းကို ဖောက်
ဖြူးမြင်နေရပါသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်
ဘော်မြတ်အရှေ့တွင်-

ဘုရား ဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ

ဘုရား

ဟု ဦးချရိုခိုးလိုက်ဆုတောင်းမိပါ

“ဟော - သတိရလာပြီ၊ သတိရ

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဘေးတွင် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေ
သည့်သူငယ်ချင်းများ၊ တာမေအမျိုး
သမီးကျောင်းမှ တပည့်ကျောင်းသူလေး
များ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာမများကို
တွေ့ပါသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ သတိရလာပြီလား”
လက်ယာဘက်ကို လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်လေးမွန်၊ ဒေါ်သန်း
သန်းမြင့်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်တို့ကိုလည်း
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မမည်း၊ သက်သာရဲ့လား”

လက်ဝဲဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ဒေါ်အေးအေးမူ၊ ညီအစ်မကဲ့
ညီခင်မင်ရသော ဆရာမများအားလုံး
အေးအေးမှာရှိနေကြပါသည်။ သူတို့၏
အကာအရံနှင့် မေတ္တာတရားများကို ဘယ်
အခါမှ မမေ့နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မသည် ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဆောင်း
ရာသီ၌ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှုကြောင့် ဂန္ဓိ
အားနည်းစိတ်ဆောင်မှာ တက်ရောက်ခဲ့
ရပါသည်။ သွေးသွင်းရန် လိုအပ်သဖြင့်
ဆေးသွင်းမည့်ဆဲဆဲ ဤကဲ့သို့ မေ့မြော
သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂရုတစိုက်ကုသ
ကြောင့် ရောဂါသက်သာလာသည့်
အချိန်တွင် ကျွန်မအတင်၏ လက်ဝဲဘက်
တွင် လူနာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ထပ်
တက်လာပါသည်။ မေးဖျားတွင် ဝက်
ခြောက်နေစဉ် အညော်မိ၍ အဖျားကြီး
ဆေးရုံရောက်လာသည်ဟု သိရပါ

သည်။ သုဆေးရုံတက်သည့် ညသန်း
ဆိုင်ယံတွင် ကြောက်လန့်တကြား
အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“အမလေး ကယ်တော်မူပါ။ ခွေး
အသံကြီးတွေလိုက်နေပါပြီ။ ကယ်ကြပါ

ဆေးရုံတစ်ခန်းလုံးလန့်နိုးကုန်ကြ
ပါသည်။ ဝက်ခြံပေါက်သောအမျိုးသမီး
ပါလား။

ခုတင်ပေါ်မှထပြေးမည့်တက်ကဲ
လုပ်လိုက်။ ခုန့်ဆင်းမည်လုပ်လိုက်နှင့်
အငြိမ်မနေတော့ပါ။ သူ့ခင်အဘွားကြီး၊
တာဝန်ကျဆရာဝန်၊ ဆရာမများက သူမ
ကိုပိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်း၍ ခုတင်ပေါ်သို့
လှဲချကြပါသည်။ ဆေးထိုးပေးလိုက်၍
ငြိမ်သွားပါသည်။ သူ့အော်ဟစ်နေသည့်
အချိန်တွင် ဆေးရုံအပြင်ဘက်၌ ခွေး
များအူနေကြသည်။ ကျွန်မက သူ့ဆီကို
စိတ်မှန်းဖြင့် သမ္မဒွေဂါထာတော်ရွတ်ပြီး
စည်းသားပေးမိပါသည်။ လူနာသည်
ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ခွေးအူသံများ
လည်း ရပ်သွားပါသည်။

သည်လိုနှင့် ကျန်းမာရေးကောင်း
မွန်လာ၍ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရပါသည်။
ဝိညာဉ်လွင့်မောသည့်ဖြစ်ရပ်ကို သူငယ်
ချင်းများကို ပြောပြလိုက်ရာ သူတို့က-
“စိတ်မစွဲပါနဲ့ကွာ။ နေမကောင်းလို့
အိပ်မက်မက်သလို ခံစားရတာပါ။ ဘုရား
ကို ဖူးမြော်ရတာကတော့ ကောင်းပါ
တယ်”

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်ကြပါသည်။
ထို့နောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်၏ခင်ပွန်း လက်မှတ်
စစ် ဦးစိုးမြင့် (မြန်မာမီးရထား) ရန်ကုန်မှ
စစ်ကင်း ရွာထောင်ဘူတာသို့ အလုပ်
တာဝန်နှင့် ပြောင်း၍ရသောအခါ သူ
ငယ်ချင်းနှင့် ကလေး (၄) ယောက်တို့
သည် စစ်ကင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြ
ပါသည်။

တစ်နှစ်သော နွေရာသီကျောင်း
ပိတ်ရက် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲ
အဖြေလွှာများ စစ်ဆေးပြီး အားလပ်
သည့်အချိန်တွင် စစ်ကင်းမြို့ရွာထောင်
ရပ်သို့ သူငယ်ချင်း ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်
ကြည်နှင့် သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ပါ
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ကင်းဘုရားများ
ကို စုံလင်အောင် ပို့ဆောင်ပေးကြပါ
သည်။ သူတို့အိမ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်လျှင် စစ်ကင်းတောင်ကြီးကို မြင်
တွေ့ရပါသည်။ ဆွမ်းဦးပူညူရှင်ဘုရား
နှင့် အခြားစေတီအချို့ကိုလည်း ကြည့်
ည့်ဖွယ် ဖူးမြင်ရပါသည်။ မိုးချုပ်သွား
လျှင် မီးရောင်စုံများနှင့် အလွန်ကြည်ညို
ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းတွင် ဥမင်
သုံးဆယ်ဘုရား၊ ဥမင်ခြောက်ဆယ်

ဘုရားနှင့် ဥမင်ကိုးဆယ်ဘုရားများသို့
သီးသန့်လိုက်ပို့ပေးကြပါသည်။ အခြား
စေတီပုထိုးများကို ဖူးမြော်စဉ် မထူးခြား
လှသော်လည်း ဥမင်ကိုးဆယ်ဘုရား သို့
ရောက်ရှိရာတွင် အံ့ဩစရာဖြစ်ရပ်နှင့်
ကြုံတွေ့လိုက်ရပါသည်။ အောက်ထပ်ရှိ
ရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးမြော်ပြီး အထက်
ပစ္စယံသို့ ကျောက်လိုဏ်ဂူလှေကားမှ
တစ်ဆင့်တက်သွားရာ ဗုဒ္ဓကျောက်ဆင်း
တတော်မြတ်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။

တွေ့လိုက်ရစဉ်ခဏမှာပင် ကျွန်မ
အနေဖြင့် ယခင်တွေ့ဖူးသည့် ဘုရား။
ရောက်ခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ခံစားမိပါသည်။
သေသေချာချာ ဖူးမြော်ကြည့်ရှုရာတွင်
ကျွန်မ၏ခံစားချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း
သိရပါတော့သည်။

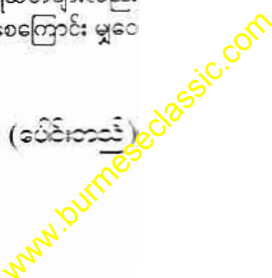
“သူငယ်ချင်းတို့ ကိုယ်ဝိညာဉ်လွင့်
သွားတန်းက ဖူးမြင်လိုက်ရတဲ့ ရုပ်ပွား
တော်မြတ်ကြီးပါပဲ။ ကိုယ်ဝင်ခဲ့တဲ့နေရာ
က ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး မျက်နှာမူရာ
အရပ်မှာရှိတဲ့ အရှေ့ဘက်အပေါက်ဝ
ပါပဲ”

ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးမှာ အရှေ့
ဘက်တွင်တစ်ချပ်တည်းရှိပြီး ဖောက်
ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး
အံ့ဩသွားကြပါသည်။ ကျွန်မသည်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်ကြည့်ရာတွင်
ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

“ကိုယ်ဖြတ်လာခဲ့တဲ့မြစ်ပါပဲ။ ဒီ
နေရာမှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ပြီး ဘုရားရှင်ကို
ဖူးမြော်ဆုတောင်းခဲ့တာလေ”

အလွန်ထူးခြားလှသည့် ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။ လွန်
ခဲ့သောနှစ် (၂၀) ခန့်က ဝိညာဉ်အဖြစ်
လွင့်သွားခဲ့သည့် ကျွန်မမှာ ဘုရားရှင်၏
တန်ခိုးတော်၊ မေတ္တာတော်နှင့် ကုသိုလ်
ကံမကုန်၍ တမလွန်ဘဝသို့ ကူးရမည့်
ဆဲဆဲအချိန်တွင် နယ်စပ်တစ်နေရာမှ လူ
ဘဝကို ယခုချိန်အထိလှည့်ပြန်လာနိုင်
သည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ မည်သို့ပင်
ဆိုစေကာမူ လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာ
ခိုက် အချိန်တိုင်းတွင် ကုသိုလ်ကောင်း
မှုများ၏ပိုင်ရှင်အဖြစ်ရပ်တည်ရန် အပင်
ကြီးစားပြီး ဝိပဿနာတရားကို အား
ထုတ်လျက် စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း
တရားအားထုတ်နိုင်ပါစေကြောင်း မျှဝေ
အပ်ပါသည်။

တင်ဘင်ဦး (ပေါင်းတင်)

အတွေးအကြံတွေထဲက ခုတစ်
လော တော်တော်လေးသတိထားမိနေ
တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတွေ ရာဟုသက်
ရောက် ရောက်ရင် သတိထားသင့်တဲ့
ကိစ္စကလေးတွေကို ဆွေးနွေးလိုပါတယ်။

၄၆
၃၅
၂၄
၁၃
၀၂
၆၁
၅၀

တိုင်ထိပ် မင်းပြည့်

ဒီလူဟာ ရေနား၊ ချောင်းနား၊
မြောင်းနားကိုသွားရင် သတိထားသွားဖို့
ပြောခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူက ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်ပြီး ရာဟု
မှာ သက်ခတ်တဲ့နှစ်ပါ။ သူ့အသက်က
(၄၄) နှစ်ထဲမှာပါ။ ဘာလို့ သူ့ကိုပြော
ရလဲဆိုတော့ တိက္ကနိစ်ထဲမှာရှိနေတဲ့
သောကြာ ရေနောက်ပြိုဟ်က သူ့မွေးနံ
ကို ကပ်ထားလို့ပါ။ တပ်တဲ့နေရာက
တိုင်ထိပ်ကြီးမှာပါ။ ဒါဟာ ဝင်ထွက် ဝင်
ထွက်နဲ့ကြည့်ရင် ဝင် ဆိုတဲ့နေရာဖြစ်နေ
လို့ ဝင်ကိုဝင်မယ်ပြဿနာလိုဆိုးဖြစ်ပြီး
ပြောခဲ့ပါတယ်။

ပိုဆိုးတာက သူကဗုဒ္ဓဟူး၊ နာမည်
က ကိုလတ်။ ဗုဒ္ဓဟူးက ရေကြည်ဖြစ်ပြီး
တိုင်ထိပ်မှာရှိနေပေမယ့် တိက္ကနိစ်က
ရေနောက်ကတက်ကပ်တာမို့ ရေနောက်
ရဲ့ဒဏ်တော့ ထိမှာပါ။ သောကြာက
ရေနောက်။

ပြီးတော့ (၄) နဲ့ (၆)နဲ့က ဝဲ-သေ
ဆိုတော့ ဓာတ်။

ဓာတ်ဆိုရင် ကျန်းမာရေးကိုပြော
လိုက်တာနဲ့ မလွဲဘူးလေ။ ဒါကြောင့်
သူ့ကို ရေနောက်တွေများတဲ့ ရေနား၊
ချောင်းနား၊ မြောင်းနားကိုသွားရင် သတိ
ထားသွား။ ရေမကျုံးနဲ့ပြောခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ သူတို့အိမ်နားမှာရှိတဲ့ အိမ်
ရှေ့တစ်ခုက ရေမြောင်းထဲကို ခြေချော်
ကျပြီး ခြေဆစ်လွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ ရောင်
ကိုင်းနေလိုက်တာမှ အကြီးကြီး။ ဆေး
က စည်းထားရ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်။

ဖြစ်မှာပေါ့။ မိုးတွင်းဆိုတော့ ရေ

ကလည်းထွက်အိုင်ဖြစ်နေတော့ ခြေချော်
မှာစိုးလို့ မြောင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် လွှားခနဲ
ခုန်တက်လိုက်တာနေ ခြေကချော်ပြီး
မြောင်းထဲကျသွားတာ ကလန်ချိုးလိုက်
သလိုပဲ။ တော်သေးတယ်၊ မကျိုးတာ။

သူ ဆေးစည်းဖို့သွားတော့ အိမ်
ရှေ့ကနေ ဆိုက်ကားနဲ့ပြတ်သွားရင်း-
“မင်းပြည့်ရေ၊ မင်းစကားကို နား
မထောင်လို့မဟုတ်ဘူး။ သတိထားနေတဲ့
ကြားကဖြစ်သွားတာဟေ့”

ဆိုပြီး ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ ခြေ
ထောက်ကြီးကိုပြပါတယ်။စိတ်မကောင်း
လို့ ဘာမှတောင်ဆက်မပြောနိုင်ဘူး။

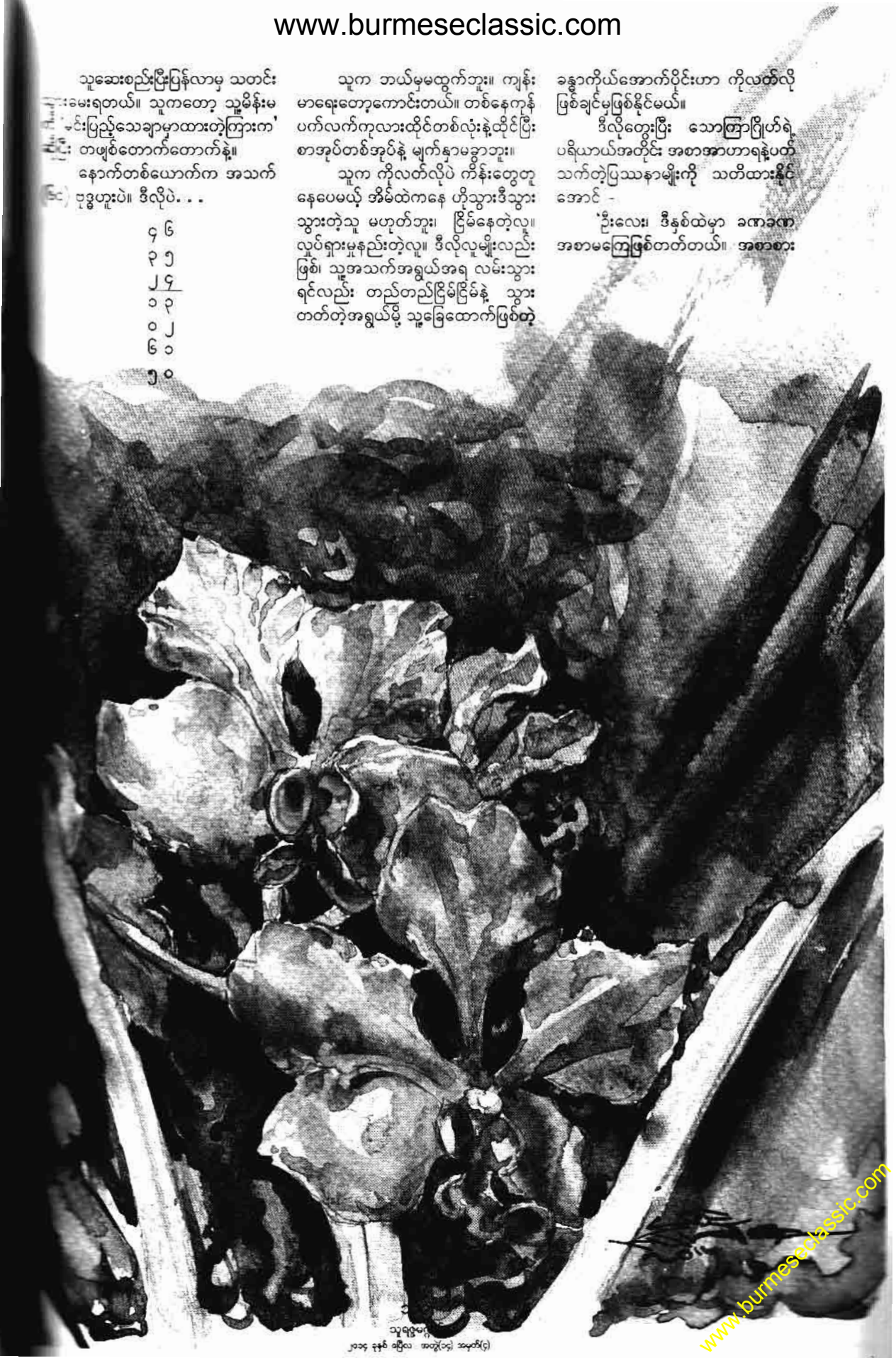

သူဆေးစဉ်ပြန်ပြန်လာမှ သတင်း
မေးရတယ်။ သူကတော့ သူမိန်းမ
မင်းပြည့်သေချာမှာထားတဲ့ကြားက
တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့။
နောက်တစ်ယောက်က အသက်
ဗုဒ္ဓဟူးပဲ။ ဒီလိုပဲ... .

- ၄၆
- ၃၅
- ၂၄
- ၁၃
- ၀၂
- ၆၀
- ၅၀

သူက ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ ကျန်း
မာရေးတော့ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ကုန်
ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ထိုင်ပြီး
စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ မျက်နှာမခွာဘူး။
သူက ကိုလတ်လိုပဲ ကိန်းတွေတူ
နေပေမယ့် အိမ်ထဲကနေ ဟိုသွားဒီသွား
သွားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်နေတဲ့လူ။
လှုပ်ရှားမှုနည်းတဲ့လူ။ ဒီလိုလူမျိုးလည်း
ဖြစ်။ သူ့အသက်အရွယ်အရ လမ်းသွား
ရင်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သွား
တတ်တဲ့အရွယ်ပို့ သူ့ခြေထောက်ဖြစ်တဲ့

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းဟာ ကိုလတ်လို
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်နိုင်မယ်။
ဒီလိုတွေးပြီး သောကြာဂြိုဟ်ရဲ့
ပရိယာယ်အတိုင်း အစာအာဟာရနဲ့ပတ်
သက်တဲ့ပြဿနာမျိုးကို သတိထားနိုင်
အောင် -
ဦးလေး၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ခဏခဏ
အစာမကြေဖြစ်တတ်တယ်။ အစာစား

ရင် ညက်အောင်ဝါးစား ဆိုပြီး သတိပေး ထားခဲ့တယ်။

‘ဖြစ်တာပဲ။ သတိပေးထားလို့ တော်သေးတယ်’ဆိုပြီး ဦးလေးကတော့ ပြောရှာတယ်။

ခဏခဏအစာမကြေဘူး။ ခဏခဏရင်ပြည့်တယ်။ ဖြစ်ပြန်ရင်သူ့မှာခွေးတွေပြန်လို့။ ကတုန်ကယင်နဲ့ ကြည့်ရတာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားပြီး ဝနာမငြိမ်သလိုကြားပဲ။ အန်ချင်တယ်။ ခေါင်းမူးတယ်လို့ပဲ ပြောပြောနေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဆရာဝန်ဆီသွားလိုက်တာနဲ့ ကောင်းသွားပြန်တာပဲ။ လေတွေ၊ ဝမ်းတွေ မှန်သွားပြန်တာပဲ။

ကိုလတ်က သူ့ရဲ့ မွေးနံဂြိုဟ်ကို သောကြာလာကပ်တော့ သောကြာဆိုတဲ့ ရေနေောက်ဂြိုဟ်ပရိယာယ်ရယ်၊ ခရီးပရိယာယ်ရယ်၊ လှုပ်ရှား... ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အောက်ပိုင်းဆိုတဲ့ ပရိယာယ်တွေရယ် ပေါင်းဆုံပြီး ရေမြောင်းထဲ ခြေချော်ကျခဲ့ရတယ်။

ဦးလေးကျပြန်တော့ မွေးနံဂြိုဟ်ကို သောကြာဂြိုဟ်လာကပ်ပြီး အစာအာဟာရရဲ့ပရိယာယ်အတိုင်း ရင်တွေပြည့် အစာတွေမကြေဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။

ကိန်းများ၊ ဂြိုဟ်များဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ အလုပ်လုပ်လိုက်တာတန်းနေတာပဲ။

ကြိုတင်ပြီး သတိထားနိုင်အောင် ပြထားတဲ့ကိန်းတွေဖြစ်လို့ ဒီဂဏန်းလေးတွေကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာပါ။

နောက်တစ်ယောက် တွေ့ရပြန်ပါတယ်။

သူ့ကတော့ အသက် (၂၀) ထဲကို မကြာခင်ကမှဝင်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသားလေး ဝေယံလှ တဲ့။

၄ ၆
၃ ၅
၂ ၄
၁ ၃
၀ ၂
၆ ၁
၅ ၀

သူ့ကျတော့ ကိုလတ်ကြီးလို ခြေတွေဘာတွေမဖြစ်ပြန်ဘူး။ အားကစားမလုပ်တတ်တဲ့ကလေးမို့ ခြေထောက်တွေဘာတွေနာမှာ မကြောက်ရပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ခြေထောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိမပေးခဲ့ပါဘူး။ ဦးလေးလို့ပဲ ရင်ပြည့်တဲ့အရွယ်မဟုတ်သေးဘူး။ လူငယ်ဆို

တော့ ရင်ပြည့်မှာကိုလည်း တွေးပူပြီး မပြောခဲ့ပါဘူး။

သူ့ကိုဘယ်လိုပြောခဲ့လဲဆိုတော့- “ညီလေး၊ မင်းဟိုသွားဒီသွားသွားရင် အပေါင်းအသင်းမမှားအောင်နေ။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့သွား။ အစားအသောက်ကအစ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့စား” ဆိုပြီး သတိပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တိုင်ထိပ်မှာရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့မွေးနံ ဗုဒ္ဓဟူးကို ကပ်နေတဲ့ သောကြာက ‘ခရီး လှုပ်ရှား’ လို့ အစိပွယ်ဖွင့်သလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကိုရော အစားအသောက် အာဟာရကိုပါ ဖွင့်ဆိုထားတဲ့ဂြိုဟ်မို့ပါပဲ။ တိုင်ထိပ်မှာတော့ တိုင်ထိပ်မှာပါ။

ဒါပေမယ့် မွေးနံကိုကပ်တဲ့ သောကြာဂြိုဟ်က တိက္ခနိစ်ကလာတဲ့ဂြိုဟ်မို့ သောကြာကို ကောင်းတယ်ချည်းပြောလို့ မရပြန်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် သောကြာပရိယာယ်တွေနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ အသွားအလာတို့၊ အစားအသောက်တို့၊ သွားသွားလာလာတို့ကို သတိပေးခဲ့တာပါ။

အစားအသောက်ဆိုတာကိုပြောချင်တာက သွားသွားလာလာရမယ်။ ဒါခရီးတို့၊ လှုပ်ရှားတို့နဲ့ အကျုံးဝင်တယ်။ သွားရင် အပေါင်းအသင်းတွေ့တတ်တယ်။ တွေ့ရင် စားတာသောက်တာပါလားမယ်။ အပျော်အပါးကြိုက်တဲ့ အပေါင်းအသင်းမျိုးနဲ့တွေ့ရင် စားတာသောက်တာက ရိုးရိုးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အရက်တွေဘာတွေ ပါလာနိုင်တယ်။

ဆိုတော့... အဲဒီလိုပဲတွေးပြီး သတိပေးခဲ့တာပါ။

ဖြစ်သွားတာက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာစုထိုင်ပြီး လူငယ်သဘာဝ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြပေါ့။ စားသောက်တာကလည်း အရက်သေစာမပါပါဘူး။ ရိုးရိုးပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ ရန်စရိုက်ထားတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက ‘ဟင်နရီ’။ နာမည်ကိုကြည့်ရတော့ သောကြာပေါ့။ အဲဒီဟင်နရီလေးကို တစ်ဖက်က ရန်စရိုက်တဲ့သူတွေကလည်း မြင်ရော ဝင်လာပြီး ရန်စကြ၊ ထိုးကြကြိုက်ကြပေါ့။ စောစောက ဝေယံလှတို့က ရန်မဖြစ်ပါဘူး။ ရှောင်ကြတယ်။ မဖြစ်အောင်ရှောင်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ဟိုက အတင်းဝင်ရိုက် ထိုးကြိတ်လုပ်တော့ အနည်းနဲ့ အများ ထိကုန်တယ်။ ဝေယံလှလည်း ခေါင်းထိသွားတယ်။ မများပေမယ့် နှုတ်ရောင်သွားပြီး မူးဝေသွားတာပေါ့။ ဆေးခန်းတွေဘာတွေရောက်လို့။ အန်တာတို့ဘာတို့မရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့။

ဝေယံလှက ဦးလေးတို့၊ ကိုလတ်တို့လို မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သောကြာပရိယာယ်တော့ ပရိယာယ်ပဲ။ သွားရင်းလာရင်း၊ စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာမှာ စကားပြောကြရင်း သောကြာနဲ့ သူငယ်ချင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဒါဟာ ဟင်နရီကစပြီး ဖြစ်ခဲ့တာ။

ပြောမယ်ဆို သောကြာနာမည်ကြောင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး ထိခိုက်ခဲ့ရတာ။ သွားရင်းလာရင်း၊ စားသောက်ရင်းဖြစ်ရတာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ရောပါသွားရော။ ဖြစ်တာကတော့ ဖြစ်သွားပြန်တာပါပဲ။

သတိပေးတဲ့ကြားက ဖြစ်ပေမယ့် တော်သေးတယ်။ အဲဒီညီလေးရဲ့အမေကလည်း ပြောတယ်။

“သားရယ်၊ သားပြောထားတဲ့ တော်သေးတယ်၊ ပြောမထားရင် ဒီထဲမှာ အများကြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေတယ်တဲ့။

ဂြိုဟ်တွေဆိုတာ အရမ်းထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောရမလား။

လူတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနံ တိုင်ထိပ်မှာရှိနေတဲ့နှစ်တွေကိုပဲရွေးပြီး မျက်လုံးမပြတ် လေ့လာရင်း၊ သတိပေးရမယ့် ဒီလို လက်တွေ့တွေ လောကနေရတာပါ။

ဒါမျိုးတွေပဲ တွေ့တွေ့နေရတာကလေးဆိုရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တွေးကိုမတွေးမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ဒီကလေးလေးကလည်း ဗုဒ္ဓဟူးပါပဲ။ သူက သုံးနှစ်ကျော်ပြီး လေးနှစ်ထဲမှာပါ။

၄ ၆
၃ ၅
၂ ၄
၁ ၃
၀ ၂
၆ ၁
၅ ၀

သူကိုတော့ ကြိုပြီးတော့လည်း
ပြောခဲ့မိသလို သတိလည်းမပေးမိခဲ့ပါ
ဘူး။ အဲဒီကလေးကျတော့ ဆော့ရင်းနဲ့
သွပ်ပြားရှုသွားတာတော်တော်များတယ်။
ဖြစ်တာက သူ့အခေါ် အိမ်သွားလည်ကြ
နိုင်ဖြစ်တာ။ သူ့အခေါ် နာမည်က
သာကြာ။

သောကြာပရိယာယ်က ဖြစ်ကို
ဖြစ်တာပါပဲ မလွဲဘူး။ ဒီလို မွေးနံတိုင်
ထိပ်မှာရှိရင် တိက္ခနိစ်က ဂြိုဟ်က လာ
ထပ်မယ်။ ကပ်ရင် အဲဒီဂြိုဟ်ရဲ့ပရိယာယ်
ဆွေအတိုင်း ဖြစ်မယ်။ ဒီဂြိုဟ်ရဲ့နံနံဆိုင်
အာတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြစ်မယ်ဆို
တဲ့အတိုင်း ဘယ်လိုမှမလွဲပါဘူး။

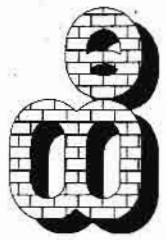
ဘယ်လိုမှမလွဲနိုင်တဲ့ ဟောကိန်း
ဆွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ကိန်းတွေမို့ ကြိုတင်ပြီး
သတိထားချင်ရင်လည်းထားလို့ရအောင်၊
ထုတ်တတ်ချက်တတ်လို့ တွက်ချက်ပြီး
နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ရာနီးစပ်ရာကိုလည်း
သတိပေးချင်ပေးလို့ရအောင် တင်ပြလိုက်
တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ လွယ်လွယ်
အတူ သတိထားလို့ရနိုင်အောင်လည်း
အတူအတူ သားသမီးတွေရဲ့ အသက်အပိုင်း
အခြားနဲ့ ပြလိုက်ပါမယ်။

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်းဟာ-
- အသက် (၄) နှစ်၊
- အသက် (၁၂) နှစ်၊
- အသက် (၂၀) နှစ်၊
- အသက် (၂၈) နှစ်၊
- အသက် (၃၆) နှစ်၊
- အသက် (၄၄) နှစ်၊
- အသက် (၅၂) နှစ်၊
- အသက် (၆၀) နှစ်၊
- အသက် (၆၈) နှစ်၊
- အသက် (၇၆) နှစ်၊
- အသက် (၈၄) နှစ်

တွေကိုရောက်ရင် အဲဒီ အခုလို
သောကြာဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်ပရိယာယ်နဲ့
ဆိုင်တဲ့အဖြစ်လေးတွေကို သတိထားပါ။
ဖြစ်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ သတိ
ထားရင် နည်းနည်းမပြောပလောက်တာ
လေးနဲ့တင် ပြီးသွားတတ်ပေမယ့် သတိ
ထားရင် သောကြာပရိယာယ်က ပိုပြီး
အိတ်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တင်ပြ
လိုက်ရပါတယ်။

မင်းပြည့်

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

(၃၀၃) ကြိမ်မြောက်-
ထိဖွင့်ပွဲကြီးနီးလာပြန်ပါပြီ။
ချမ်းသာခြင်းများစွာ သယ်ဆောင်
လာတော့မည့် ကိန်းဂဏန်းလေးများကို
ရှာဖွေ၍ ပါရမီဖြည့်လိုက်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

မတ်လ ၈၊ ၁၂၊ ၂၂၊ ၂၅ ရက်များ
မှာ ထိထိုးပါ။
သရဏဂုံ-၃၀ ကို နေ့စဉ် ပုတီး
(၅) ပတ် (သို့) (၁၀) ပတ်စိပ်ပါ။ ထိထိ
ရောက်ရောက် ပြုလုပ်ပါ။ (၃) ရက်ပြည့်
အောင်စိပ်ပြီးရင် ထိထိုးပါ။

ဧပြီလမှာ ၄၊ ၈၊ ၆၊ ၂၊ ၉ ဂဏန်း
များနှင့် ကံစပ်ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးများ

မတ်လ ၅၊ ၁၃၊ ၂၂၊ ၂၆ ရက်များ
မှာထိထိုးပါ။
ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင် ရိုသေစွာ
ထိုင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး မေတ္တာသုတ်ကို
နေ့စဉ် (၁၅)ခေါက် ရွတ်ပါ။ ပြီးရင် (၁၀)
မိနစ်ခန့် မေတ္တာပို့ပါ။ မေတ္တာသုတ်မရသူ
များ (၁၅)မိနစ်၊ မိနစ်(၂၀)ခန့် ငြိမ်သက်
စွာထိုင်ပြီး မေတ္တာအထူးပို့ပါ။ (၅) ရက်
ပြုလုပ်ပြီးရင် ထိထိုးပါ။

ဧပြီလတွင် ၄၊ ၈၊ ၇၊ ၁ ဂဏန်း
များ ကံစပ်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများ

မတ်လ ၆၊ ၁၀၊ ၁၄၊ ၂၀၊ ၂၄
ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။
ဈေးထဲသို့သွားပါ။ သက်အံ့ဆဲဆဲ
ငါးအရှင်နှစ်ကောင်ကို ဈေးမဆစ်ဘဲ
ဝယ်ပြီး ရေအရှင် (သို့) ရေကန်မှာလွှတ်
ပေးပါ။ ထိုနေ့တွင်ထိထိုးပါ။

ဧပြီလမှာ ၆၊ ၂၊ ၉၊ ၅ ဂဏန်း
များနှင့်ကံစပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

မတ်လ ၇၊ ၁၅၊ ၂၀၊ ၂၅ ရက်များ
မှာ ထိထိုးပါ။

ခြေထောက်မကောင်းသောဒုက္ခိတာ
ဖြစ်နေရှာသူတစ်ဦးကို ငွေပေးလှူလိုက်

ပါ။ နောက်တစ်ပတ်ကြာလျှင် နောက်
တစ်ယောက်ကိုရှာပြီးထပ်လှူပါ။ ထိုနေ့
တွင် ထိထိုးပါ။

ဧပြီလတွင် ၄၊ ၈၊ ၆၊ ၇ ဂဏန်း
များနှင့် ကံစပ်ပါသည်။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

မတ်လ ၈၊ ၁၆၊ ၁၉၊ ၂၂၊ ၂၆
ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။
ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွား၍ ပန်း
ပေါင်းစုံ (၆) မျိုး၊ ဖယောင်းတိုင် (၆)
တိုင်ထွန်းပြီး ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်ပါ။ ပြီးမှ
ထိထိုးပါ။

ဧပြီလတွင် ၅၊ ၄၊ ၈၊ ၂၊ ၉ ဂဏန်း
များ ကံစပ်ပါသည်။

သောကြာသားသမီးများ

မတ်လ ၉၊ ၁၀၊ ၂၀၊ ၂၃ ရက်များ
မှာ ထိထိုးပါ။
ဘုရားရှင်အား ပန်းအဖြူများနှင့်
ပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းဥဒွေသန်ဥဒွေသတော်
ကို တစ်ခေါက်ရွတ်ပူဇော်ပါ။ (၅) ရက်
ပြည့်ပြီးရင် ထိထိုးပါ။

ဧပြီလတွင် ၆၊ ၂၊ ၉၊ ၇ ဂဏန်း
များနှင့် ကံစပ်နေပါသည်။

စနေသားသမီးများ

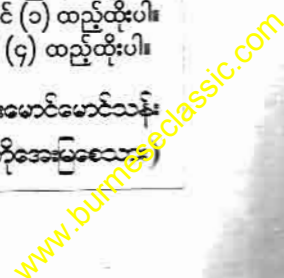
မတ်လ ၁၁၊ ၁၈၊ ၂၁၊ ၂၄ ရက်
များမှာ ထိထိုးပါ။
ဘုရားရှင်အား ပန်းပေါင်းစုံ (၃)
မျိုးနှင့် ပူဇော်ပါ။ သရဏဂုံ-၃၀ ကို မိနစ်
(၃၀) ခန့်ရွတ်ပါ။ (၅) ရက် ပူဇော်ပြီးရင်
ထိထိုးပါ။

ဧပြီလတွင် ၄၊ ၈၊ ၅၊ ၇ ဂဏန်း
များနှင့် ကံစပ်ပါသည်။

၂၃-၄-၂၀၁၄ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
ခုနစ်ရက်သားသမီးများ မည်သူမဆို
ထိထိုးဖြစ်အောင်ထိုးပါလေ။

မွေးနေ့ဂဏန်းထည့်ထိုးပါ။ ဥပမာ
တနင်္ဂနွေသားဖြစ်လျှင် (၁) ထည့်ထိုးပါ။
ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်လျှင် (၄) ထည့်ထိုးပါ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

ကျွန်မတို့ စာရင်းစစ်အဖွဲ့ (၃) ဦးသည် အညာဒေသရှိ စက်ရုံ၏စာရင်းများစစ်ဆေးရန် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့အား အရာရှိလုံးချင်းတစ်ထပ်တိုက်လေးတွင် နေရာချထားပေးပြီး အစားအသောက်ကို စက်ရုံ၏သက်သာဆိုင်မှ တာဝန်ယူပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရက် ရက်ပေါင်း (၆၀) ဖြစ်၍ စက်ရုံရှိ ဝန်ထမ်းများ၊ မိသားစုများနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်နေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် ကျွန်မက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ဝင်

ညီမလေး (၂) ယောက် ပါဝင်ပါသည်။ စက်ရုံဝင်းကြီးမှာ ဧကဂေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းပြီး ဝန်ထမ်းများနေထိုင်သော ဝန်ထမ်းအိမ်ရာနှင့် စက်ရုံမှာ အလှမ်းတွာ၍ ရုံးကက်၊ ရုံးဆင်းကို ဖယ်ရီကားဖြင့် ငြိ/ပို့လေ့ရှိပါသည်။

ညစာအတွက် ထမင်းဟင်းများကို ချိုင့်ဖြင့်ယူသွားပြီး တည်းခိုအိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးစားလေ့ရှိသည်။ ယနေ့ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ဖယ်ရီကားဖြင့်မလိုက်ဘဲ လမ်းလျှောက်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

“တစ်နေ့လုံး ညောင်းချည်နေတာပဲ။ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရအောင် သဘောတူကြသလား”

ဟု ကျွန်မမေးလိုက်ရာ ညီမလေး

(၂) ယောက်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် “တူတယ်၊ တူတယ်။ လမ်းလျှောက်မယ်”

ဟု အော်ကြပါသည်။ ငွေစာရင်းဌာနမှ အပျိုကြီးက

ဝိုင်းဝိုင်း စိမ့်စိမ့်အေးအေး

ဆည်းဆာရိပ်မှကလေးငိုသံ

လည်း-

“တို့လည်းလိုက်မယ်”

ဖယ်ရီကားများ ထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်မတို့(၄)ဦး ညနေစာအတွက် စတီးချိုင့် (၂) ချိုင့်ဆွဲ၍ အေးအေးဆေးဆေးလမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ရှေ့တွင် ဝန်ထမ်းတစ်စု လမ်းလျှောက်ပြန်သွားတာလည်း တွေ့ကြရပါသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာ၏ အလှအပကို ငေးမောရင်း လမ်းဘေးမှ တောပန်းလေးများကိုကြည့်ပြီး စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်နေချိန်တွင် နောက်ဘက်မှခြေသံကြား၍ အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်မက -

“ညော် - ဆိတ်ကလေးပါလား။ အပျိုကြီးတို့စက်ရုံမှာ ဆိတ်မွေးထားသလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ -

“မမရယ် သေချာလည်းကြည့်ပါဦး။ ခွေးကလေးဥစ္စာ။ စက်ရုံမှာလည်း ဆိတ်မမွေးပါဘူး”

အပျိုကြီးစကားကြောင့် ကျွန်မအံ့ဩစွာဖြင့် သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ ဆိတ်အမည်းလေးနေရာ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ကြောင်မည်းကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

“ကဲ - အပျိုကြီးလည်း မှားတယ်။ ခွေးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဆိတ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကြောင်ကြီး တွေ့လား”

ဟု ညီမလေးကပြောရာ ကျွန်ညီမလေးက -

“ဟုတ်ပါရဲ့ - ကြောင်နက်ကြီးပါလား။ ကြီးလိုက်တာ။ အိမ်ကြောင်မဟုတ်ရဲ့လား။ တောကြောင်နဲ့တူတယ်”

ကျွန်မတို့လည်း ကြောင်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လာကြပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် -

‘ငါသေသေချာချာမြင်တာ ဆိတ်ကလေးပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလိမ့်’

ဟု တွေးနေစဉ် လမ်းဘေးချွဲထဲမှ ကြောင်နက်ကြီးသည် ဖျတ်ခနဲထွက်လာပြီး ကျွန်မတို့ရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သွားဖြုတ်ပြီး -

“ဂဲ... ဂဲ... ဂီး... ဂီး...”

ဖြင့် အော်ပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့လည်း ရုတ်တရက်ရပ်

လိုက်ကြပြီး အပျိုကြီးက လမ်းဘေးမှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကိုကောက်ယူပြီး-

“ဟဲ့ကြောင်၊ သွားစမ်း သွားသွား”

ဟု အော်ပြီး တုတ်ဖြင့် ခြောက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက လက်ဆွဲအိတ်ကိုကိုင်ထားပြီး ညီမလေး (၂) ယောက်က စတီးချိုင့်ကြီးတစ်လုံးစီကိုင်ထားကြရာ အပျိုကြီးလုပ်ပုံကို ရပ်ကြည့်နေကြပါသည်။ အပျိုကြီးသည် တုတ်ဖြင့် ကြောင်ကြီးကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ကြောင်ကြီးမှာ ဖျတ်ခနဲ လမ်းဘေးသို့ပြေးဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ တဖြည်းဖြည်း နေဝင်သွားပြီး မှောင်ရီပျိုးလာပါသည်။ ထိုစဉ် လမ်းဘေး၌ ကြောင်ကြီးကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရပြီး ကြောင်ကြီးထံမှ အော်သံကြားလိုက်ရပါသည်။

“အဝဲ... အဝဲ... အဝဲ... ဝါး... ဝါး... အ... ဝါး...”

နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ငိုသံအတိုင်း ကြောင်ကြီးအော်သံကြောင့် ကျွန်မလည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထပြီး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိပါသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား ဘာလဲဟ”

ညီမလေးတစ်ယောက်က -

“ကြောင်အော်သံမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ငိုနေတာများလား”

ဟု ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ - မြန်မြန်လျှောက်ကြ။ ဒီကြောင်ကိုထားခဲ့ကြ။ လာ၊ လာ”

ဟု ကျွန်မ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြရာ လမ်းဘေးမှ ကလေးငိုသံကလည်း ဆူညံစွာ လိုက်ပါလာပါသည်။

“ဟိုမှာ မီးရောင်တွေမြင်ရပြီ။

အိမ်ရောက်တော့မယ်”

ဆိုပြီး မပြေးရုံတစ်မည်လျှောက်လာကြရာ အပျိုကြီးအိမ်သို့ရောက်ပြီး အပျိုကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့တည်းခိုအိမ်သို့ရောက်ပြီး အပြင်သို့လမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခြံတွင် ကြောင်ကြီးကို ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ တံခါးကို ကန့်လန့်ထိုးပိတ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ - ရေခိုးချိန်ကြို၊ ထမင်းစားကြ

ရအောင်”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကြောင်ကြီးက ကျွန်မကို ဂီးခနဲသွားဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီး ‘ဒီကြောင်ကတော့မရိုးဘူး’ ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မ ဘုရားကျောင်းဆောင်သို့သွားပြီး မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ဆီမီး၊ ရေချမ်းများ ကပ်လှူပြီး မေတ္တာဦးအမျှဝေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပတ်လည်မှ ကလေးငိုသံများ အဆက်မပြတ်ကြားလာပါတော့သည်။ ကြောင်နက်ကြီးသည် အိမ်ကိုပတ်ပြီး အော်နေပုံရပါသည်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်လည်း သူတို့အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး မျက်စိဖျက်မျက်နှာဖျက်ဖြင့် ကပ်ကပ်ကလေးထိုင်နေကြပါသည်။ ဘုရားရိုးခိုးပြီး၍ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းအနည်းငယ်နှင့် အမဲသားဟင်းကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထဲတွင် နယ်ဖတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားလိုက် အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒီနပ်ချွတ်တွင်ထားလိုက်ပါသည်။

“စားပြီးပြန်ပါ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့” ဟုလည်း အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို အရပ်ရစ်မျက်နှာ စည်းချက်ပါသည်။ မေတ္တာပို့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကလေးငိုသံပျောက်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ထိုညက ကျွန်မတို့ (၃) ဦး တစ်ခန်းတည်းတွင် စုပေါင်းအိပ်လိုက်ကြပါသည်။

နံနက်မိုးလင်း၍ အိမ်ရှေ့အဝင်

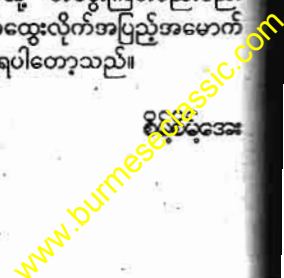
တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သော ညီမလေးက -

“ဟောတော့ မမရေ့ လာကြည့်ပါဦး”

ဟု ကျွေးအော်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ ထွက်လာပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ညက ထမင်းနှင့် အမဲသားထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ဝက်မွေးကဲ့သို့ အမွှေးကြမ်းမည်းမည်းကြီးများ အထွေးလိုက်အပြည့်အမောက်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

စိတ်ဆူအေး

နေဝင်းဝင်း(လွန်ဆေး) ခင်ပုပ်မြစ်ဆေးအစွမ်း

J

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာထုတ် သရဖူမဂ္ဂဇင်းတွင် ခင်ပုပ်မြစ်ဆေးအစွမ်း ရေးသား တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်း အုပ်ထွက်ပြီး မကြာမီပင် ရန်ကုန်၊ ဆောင်ငူ၊ မအူပင်၊ နေပြည်တော်၊ ပန်း ဆောင်းနှင့် ကြံခင်းမြို့များမှ ဆေးမြစ် ယူရန် ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ကိုယ် ဆိုင်လာရောက်ရန် အခက်အခဲရှိကြသော်လည်း လူကြိုနှင့်တစ်မျိုး၊ တယ် ဝန်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍ တစ်နည်း မှာယူ ကြပါသည်။ ယနေ့တိုင်လည်း လာရောက် ယူနေကြဆဲ၊ ဆက်သွယ်မှာယူနေကြဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူရွယ်တစ်ဦးမှာ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာခဏသွေးအန် ၍ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ သွားရောက် ပြသပါသည်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်သည့် အခါ အဆုတ်တွင် ဆန်ခါပေါက်များ ဖြစ်လျက် ပျက်စီးနေပါသည်။ သုံးလစာ ဆေးပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ အဆိုပါ လူငယ်ကို ခင်ပုပ်ဆေးမြစ်ယူ

ခင်ပုပ်ဆေးပင်များကို မြန်အောင် မြို့နယ်အတွင်း စိုက်ပျိုးထားသူ နှစ်ဦး သည်းရှိပါသည်။ ညောင်မြစ်ဆွဲကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ငွေစာရင်းကိုင် ခံစားရေးနှင့် စာရေးဝန်ထမ်း ဦးမြင့်သိန်း ၏ ခြံများတွင် စိုက်ပျိုးထားရှိပါသည်။ မြစ်ဆေးပင်သည်နေရာဒေသတွင် စိုက် ပျိုးထားကြသည်ကို သတင်းမရသေးပါ။ ခင်ပုပ်ဆေးမြစ် လာရောက်တောင်းယူ ကြသူများများပြားနေ၍ ထပ်မံတိုးချဲ့စိုက် ပျိုးရန် ပလတ်စတစ်အိတ်ငယ်လေးများ

ဖြင့် အိတ်များ ပြုလုပ်ထားရှိပေးရန် အကြံပြု တိုက်တွန်းထားရှိပါသည်။ ခင်ပုပ်ဆေးမြစ်ကို ရေဖြင့် စင် ကြယ်အောင် ဆေးကြော၍ ကျောက် မျက်နှာတွင် သွေးပြီး ရလာသော ဆေးရည် မှာ အကျိတ်အနာတစ်ဝိုက် လိမ်းကျ သွေးရန် ဖြစ်ပါသည်။ သောက်သုံးရန် မသင့်ပါ။ အဆုတ်၊ အသည်း၊ အူမကြီး မှာ သွေး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မမြင်နိုင်သော အနာများ၌ ဖြစ်ပွားသော အဖုအကျိတ် အနာများဆီပါက ဆေးရည်လိမ်းကျုံး မြစ်နိုင်ပါ။ လိမ်းကျုံးရန်မဖြစ်နိုင်၍ သောက်သုံးမည်ဆိုပါက မည်သို့သော အနာကောက်မှုဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို မသိပါ။ စာရေးသူ သိထားသမျှ လက် ကြံထားရသည်မှာလည်း လိမ်းကျ သွေးရန် ဖြစ်ပါသည်။ အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါသည်အဖို့ ခန္ဓာကိုယ်၏ ကျော မှာ ခင်ဘတ်ဘက်မှ အဆုတ်ရှိမည့် ဘက်တွင် ဆွဲဆေးရည်ကို လိမ်း ပေးသော်လည်း အကြံပြုလိုပါသည်။

ပေးပြီး ကျောဘက်တစ်ဝိုက် ဆေးလိမ်း ပေးပါသည်။ ယခုအခါ ခင်ပုပ်ဆေးမြစ် လိမ်းနေသည်မှာ တစ်လကျော်နေပြီး သွေးအန်ခြင်း မဖြစ်တော့။ ဝေဒနာရှင် မှာ အသားအရေစိုပြည်ပြီး လန်းဆန်း ပေါ့ပါးလာသည်ကို တွေ့မြင်နေရပါ သည်။ အစားအသောက်များပုံမှန်စား သောက်နိုင်ပြီး အသားအရေပြည့်လာ နေပါသည်။ ခင်ပုပ်ဆေးမြစ်၏ အစွမ်း ထက် ထိရောက်မှုကို ယုံကြည်လျက် နေစဉ်လိမ်းကျုံးလျက်ရှိပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလထုတ် သရဖူမဂ္ဂဇင်း ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသော မြန်အောင်မြို့၊ ပရိက္ခရာလမ်းနေ ကိုမြင့်စိုးနှင့်သားများ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြင့်စိုးက အင်ပင် ကျေးရွာတွင် နေထိုင်သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏လည်ပင်းတွင်ပေါက်နေသော ကင်ဆာကျိတ်အတွက် ခင်ပုပ်ဆေးမြစ် ကို တောင်းယူပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ကင်ဆာ

အကျိတ် ကျောက်ခိုးလုံးအရွယ်ခန့်က ပေးလိုက်သောဆေးမြစ်ကို သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက ကင်ဆာကျိတ်ပန်းသီးလုံးခန့် ကြီးမားလာချိန်၊ ဝေဒနာပြင်းထန်လာ ချိန်ကျမှ လိမ်းကျုံးအသုံးပြုဖြစ်သည်။ ကြီးမားပြောင်တင်းနေသောအကျိတ်မှာ နှစ်ရက်ခန့် ဆေးလိမ်းပြီးသည့်အခါ ညှိုး ရော်သွားတော့သည်။ ဝေဒနာရှင်မှာ ရောဂါသက်သာလာ၍ အားတက်ဝမ်း မြောက်လျက် ဆက်လိမ်းခဲ့ပါသည်။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် အကျိတ် ဖုပေါက်ပြီး သွေးပုပ်ပြည့်ပုပ်များထွက် ကျလာခဲ့သည်။ သွေးပုပ်ပြည့်ပုပ်များ ဖယ်ရှားသန့်စင်ပြီးနောက်ပိုင်း နေထိုင် မှုမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း သက်သာလာ သည်ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပြကြောင်း သတင်းစကားကြားသိရပါသည်။

ခင်ပုပ်ဆေးမြစ်အပင်ကို စာဖတ် သူများ လေ့လာသိရှိနိုင်ပါရန် ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းဖြင့် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။
နေဝင်းဝင်း(လွန်ဆေး)

www.burmeseclassic.com

ဂျီဆာကျလာ (၁၅) ဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းတိုင်း သိကြပါသည်။ ယခင် ကိုလိုနီခေတ်က ဝန်ထမ်းစည်းမျဉ်း ဥပဒေတွင်ပါရှိသော လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းများ အပြစ်ရှိသည် ဟု စွဲချက်တင်လျှင် ဌာနဆိုင်ရာအကြီး

အကဲက ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုကို ဂျီ ဆာကျလာ(၁၅)နှင့်အညီ ဆောင်ရွက် ရပါသည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အတိုင်ခံရ သော ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရ ပါသည်။ ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ် ရသည်။ ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့

၏ အစီရင်ခံစာပေါ်တွင် မူတည်၍ ဌာန ဆိုင်ရာစစ်ဆေးမှုပြုသင့်သည်။ မပြုသင့် သည်ကို ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုတွင် အစစ်ဆေးခံရမည့် ဝန်ထမ်းကို ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးမှု မည်သူမည်ဝါဦးစီးသောအဖွဲ့မှ စစ်ဆေး

အနောက်တံခါးပျံ့ပျံ့ပျံ့ပျံ့ လူငယ်ချမ်းမြောက်မှု ဂျီဆာကျလာ(၁၅)

မည်ဖြစ်၍ စစ်ဆေးမည့်အဖွဲ့အား မကြိုက်လျှင် ကန့်ကွက်နိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြားရသည်။ သဘောတူ အတည်ပြုမှု စစ်ဆေးရသည်။ စစ်ဆေးရာတွင် တိုင်ကြားခြင်းခံရသော ဝန်ထမ်း ရှေ့တွင် စစ်ဆေးရပါသည်။ တိုင်ကြားခြင်းခံရသူဝန်ထမ်းက ထွက်ဆိုသူအား ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ တိုင်ကြားခြင်းခံရသူကလည်း သူ့တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေခွင့်၊ သက်သေပြခွင့်ပြုပါသည်။ စစ်ဆေးမှုအစီရင်ခံစာ ခေါ် မှုတည်၍ ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲက သင့်လျော်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးရပါသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်က ဝန်ကြီး၊ ညွှန်ချုပ်၊ တိုင်းဦးစီး၊ ဝန်ထမ်းတို့သည် တစ်နယ်တည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက် ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်နေသည်။ ဝန်ကြီးလည်း 'ဝန်ကြီးပြောမယ်' ဟု ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ သူငယ်ချင်းများကိုပြောပြီး ညွှန်ကြားရသည်။ ညွှန်ချုပ်ကြီးက ဆည်း ညွှန်ချုပ်ပြောတာနော်' ဟု အမိန့်ပေးသည်။ တိုင်းဦးစီးသည် ကျောင်းနေ ဧည့်က လက်ဝှေ့ကျော် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ ဟီးရိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ လဝကသို့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအင်စပိတ်တော်ရာထူးဖြင့် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းသည်။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအင်စပိတ်တော်ဆီသည်မှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမချဲ့မီ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး ဆဝကဝန်ထမ်းပေါင်း (၇၀) ကျော်မျှနှင့် ဆာဝန်ထမ်းဆောင်သည့်ကာလ၊ ရှေးဆောင်းသုတေသနပညာအရ ခေတ်ခွဲရာတွင် ကျောက်ခေတ်ကာလ ဟု ခေါ်ဆိုသည်ကို သံယောင်လိုက်၍ခေါ်ရသော် လဝကကျောက်ခေတ်တွင် လဝကများကို လဝကအင်စပိတ်တော်ဟု ခေါ်၏။ ထိုခေတ်က လဝကအင်စပိတ်တော်သည် မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်၌ ည (၁၁) နာရီကျော်သော် လေကြောင်း ထိခံစားရသူများ ခရီးသည်တစ်ဦးကို ဖြတ်သန်းလာပေးနိုင်၏။ အထက်သို့ နံနက် (၁၁) နာရီတွင် အထူးအစီရင်ခံစာ ထုတ်သွင်းလျှင် ကိစ္စပြီးပြီ။ အခြားဗီဇ၊ အင်္ဂလိပ်နေခွင့်တို့လည်း လေဆိပ်မှ ထုတ်ခွက်ပေးရ၏။ ယခု လဝကများ ညွှန်ချုပ် သက်တမ်းချိန်ရပါလျှင် လဝကအင်စပိတ်တော်သည် လဝကများ၏ အသေအမြစ်သတည်း။ တိုင်းဦးစီးမဖြစ်မီ

က သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကို ကာကွယ်ရာ၌ အထက်လူကြီးများကိုပင် ပြန်လည်ချေပပြောဆိုသည်ဟု သိရသည်။ တိုင်းဦးစီးဖြစ်သောအခါ သူ့သတင်းကို ကြား၏။ ညနေပိုင်းတွင် စကားပြော၍ မကောင်းဟု ဆို၏။ အရက်အသောက် များသည်ဆိုကြ၏။ သူ့မွေးရပ်၌ သူငယ်ချင်းဝန်ထမ်းများက ထိန်းထားမှာဟု အများက ယုံကြည်၏။ တိုင်းဦးစီးသည် အထက်အောက်လက်ခံသော လူတော်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်မှုက ကျွန်ုပ်လဝကများ ဦးဝင်းသိန်း (ယခု ဟာဂျီ ဦးဝင်းသိန်း) တို့အား ဌာနဆိုင်ရာအမှု တစ်ခုစစ်ဆေးရန် လဝကဦးစီးဦးဘလွင်နှင့်အတူ ခရီးထွက်ရန်ရှိကြောင်း ပြောဆိုလျက် ဂျီဆာကူလာ(၁၅)အရ ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း အစစ်အဆေးခံရမည့်ဝန်ထမ်းထံ မိမိတို့အား နှိုးတွင်းအမိန့်စာအမှတ်၊ နေ့စွဲအရ ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးမှုကို ပြုလုပ်ရန် တာဝန်ပေးထားသဖြင့် မိမိတို့ကို မကြိုက်မနှစ်သက်လျှင် ကန့်ကွက်နိုင်ကြောင်း၊ သဘောတူလျှင် သဘောတူကြောင်း စာအားဖြင့်အကြောင်းပြန်ရန်၊ မိမိ၌ အပြစ်မရှိကြောင်းကို ချေပရန် အကြောင်းကြားရသည်။

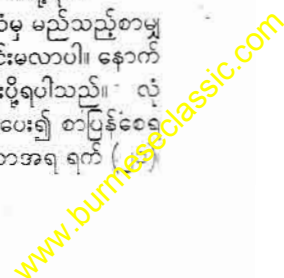
အမိန့်အားဖြင့် အစစ်ဆေးခံရမည့်သူမှာ ကျွန်ုပ် အမှတ် (၁၇) မကဖနယမြေ (မောင်တော) တွင် နယ်မြေများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် သူက ငါးခွရစခန်းများ၊ လဝကများဦးဝင်းသိန်းက ဒုတိယလဝကများ မောင်တောအဖြစ် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ချက်က ဝန်ကြီး၊ ညွှန်ချုပ်၊ သူ၏ တိုင်းဦးစီးတို့သည် တစ်နယ်တည်းသား၊ တစ်ရေတည်းသောက်ကျောင်းနေဖက်ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော(၂)နှစ်ခန့်က ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ တောမြို့ကလေးမှာ သူ့တွင် နှလုံးရောဂါရသဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း တိုင်းဦးစီးမှူးရှိရာ တိုင်းမြို့တော်သို့ ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းစေခြင်း ဖြစ်သည်။ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းမရှိ။ လောင်းကစားခြင်းလည်းမရှိ။ ဆရာတော်ကြီးတို့၏တရားပွဲများတွင် သူ့ကိုတွေ့နိုင်သည်။ တရား၌ ပျော်မွေ့နေပြီဟုလည်း သိရသည်။ ယခုသော် သူတို့သူငယ်ချင်းများ အကြားမှာ နယ်မြေများဟောင်းကျွန်ုပ်က

ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင် အဖြစ်ပါနေပြီး သူ့ငယ်လူ ဖကမစခန်းတွင် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ဝင်းသိန်းလည်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါလေသည်။

အမှုဖြစ်ရခြင်းမှာ တိုင်းဦးစီးသည် တစ်နေ့တွင် ညနေ (၃) နာရီကျော်၌ ဂေါက်ရိုက်ရန် ဂေါက်ကွင်းသွားသည်။ သို့သော် ဂေါက်ကွင်းတွင် ဂေါက်မရိုက်ဖြစ်သောအခါ ရုံးပြန်လာသည်။ သူ့ရုံးပြန်လာသောအခါ ရုံးသူရုံးသားများသည် အချို့မရှိပြီ။ အခြားသူများကို မရှာနိုင်သော်လည်း သူ့ကိုမူ သီတဂူဆရာတော်တရားပွဲတွင် အလွယ်တကူ ခေါ်ခိုနိုင်သည်။ ရုံးရောက်သော် ဂေါက်ကွင်းမှ အနည်းသောက်ခဲ့သည့်အချိန်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ကြိမ်းမောင်းတော့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကလည်း ပြန်လှန်ပြောဆိုလေသည်။ ထိုသို့အချင်းများပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်းရုံးမှနေ၍ ဝေးလံခေါင်းပါးသော ဆပ်မောင်းတိန်းမြို့နယ်တစ်ခုသို့ တိုင်းဦးစီးလုပ်ပိုင်ခွင့်အရ မြို့နယ်များအဖြစ် တွဲဖက်တာဝန်ယူရန် အမိန့်ထုတ်သည်။ မြို့နယ်များအဖြစ် တွဲဖက်တာဝန်ပေးထားသော ဝေးလံခေါင်းပါးသောမြို့နယ်တွင် မြို့နယ်များအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့အမိန့်ထုတ်ပေးပါရန် ရုံးချုပ်သို့ အစီရင်ခံသည်။ အမိန့်မှာ မတရားဟုဆိုကာ စေရာသို့ မသွားပါ။

သို့ဖြစ်၍ သူ့ကို ပဏာမစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်သည်။ ပြုလုပ်ရာ၌ လိုအပ်သော သက်သေများကို သူ့မျက်စာ၌ ဖြစ်စေသည်။ စွဲချက်တင်သည်။

- ၁။ ရုံးချိန်မတိုင်မီ ရုံးသို့လာ၍ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်သည်။
  - ၂။ ရုံးဆင်းချိန်မတိုင်မီ ရုံးဆင်းသည်။
  - ၃။ ရုံးအတွင်းရှိ မိန်းကလေးများနှင့် ထွေးရှောယှက်တင်နေထိုင်သည်။
  - ၄။ တိုင်းဦးစီးထုတ်ပြန်သောအမိန့်ကို ဖိဆန်သည် ဟူ၏။
- ထိုအချက်တို့ဖြင့် စစ်ဆေးရန် ဂျီဆာကူလာ (၁၅) အရ ထုံးစံနှင့်အညီ အထက်ကရေးခဲ့သည့်အတိုင်း စာအားဖြင့် အကြောင်းကြားစာပို့ရ၏။
- သို့သော် သူထံမှ မည်သည့်စာမျှ သတ်မှတ်ရက်အတွင်းမလာပါ။ နောက်ထပ် နှိုးဆော်စာရေးပို့ရပါသည်။ လုံလောက်သောအချိန်ပေး၍ စာပြန်စေရသော ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရက် (၁၀)

(၃) ပတ်ပေးရပါသည်။ သို့နှင့် တတိယ အကြိမ် နှိုးဆော်ပါသော်လည်း သူ့ထံမှ ပြန်လည်ဆက်သွယ်မှုမရှိပါ။

ညွှန်မှုက ကျွန်ုပ်တို့ခေါ်၍ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောစေသည်။ တယ်လီဖုန်းအခြားတစ်ဖက်၌ သူ့ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ နားထောင်၏။ သူပြန်ပြောသောစကားမှာ -

သူ့တွင် အပြစ်လုံးဝမရှိသဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင် လာရောက် အစစ်မခံပါ။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာပြန်ကြားရန် အကြောင်းမရှိဟု ပြန်ပြောပြီးသကာလ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်မှုမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဆက်သွယ်မှုကို အစအဆုံး အခြားဖုန်းတစ်ခုမှ နားထောင်နေသော ညွှန်မှုသည် အလုံးစုံသိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် သူ့အခန်းမှထွက်သော အခါ သူလည်း ညွှန်မှုကြီးအခန်းသို့ ဝင်လေပြီ။ ညနေပိုင်းတွင် အမှုစစ်ဆေးရန်အတွက် ခရီးထွက်ရန် အမိန့်ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ခရီးထွက်ပါသည်။ အထက်မြန်မာပြည်ရှိ တိုင်းမြို့တော်သို့ ကားဖြင့် ရောက်ပါသည်။ တည်းခိုရန်မှာ တိုင်းကောင်စီ၏ ဧည့်လေဟာတွင် တည်းခိုပါသည်။ စားသောက်မှုမှာ မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် စားရန် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူကို တိုင်းရုံးမှ ခေါ်သဖြင့် သွားနှင့်ပါသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ နံနက် စာစားပြီးမှ တိုင်းရုံးသို့ လိုက်ပါသည်။ တိုင်းရုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အမှုစစ်ရန် အခန်းမှာ တိုင်းဦးစီး၏ အစည်းအဝေး

ခန်းထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ စက်ရှင်တိုင်းတရားသူကြီး တရားစီရင်သော တရားခွင်ပမာ စီစဉ်ထားပါသည်။ တိုင်းဦးစီး၏လေ့မှာ အစစသေသပ်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့် စစ်ဆေးရေးစလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

တိုင်းကြားခြင်းခံရသူရှေ့မှောက်၌ စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ရမည်မှာ ကျိဆာကျလာ (၁၅) ၏ အဓိကအချက် ဖြစ်သည်။

တိုင်ကြားခြင်းခံရသူအား စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင် လာရောက်အစစ်ခံရန် ရုံးစေအား စေလွှတ်၏။ စေလွှတ်သော ရုံးစေသည် ပြန်လာ၍ မလာပါဟု စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၏ဆင့်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆိုပါကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌမှ ရန်ကုန်ရှိ ညွှန်မှုအား အစီရင်ခံ၏။ ရအောင်ခေါ်ပါဟု ဆို၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံသွားရသည်။ အရင် ဖကဖ (၁၇) မောင်တောမှာတန်းကတော့ တာဝန်ပေးသမျှ လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်က ထီးကဲ့သို့ကျင့်၍ သူ့အပေါ် ကျရောက်မည့်ကိစ္စကို ကာကွယ်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါ သူ့တွင် အပြစ်မရှိ၍ အစစ်ခံရန်မလိုဟု ဆိုလေသည်။ နောက် ခင်ဗျားဥက္ကဋ္ဌက တိုင်းဦးစီးထံဝင်တွေ့ပြီး ညွှန်ကြားချက်ယူသည်။ သူ့ကျွေးသော ဒ်ပေါက်ထမင်းလည်းစားထားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

“မင်းငါတောင်မယ့်ဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေး၏။

“မူအရပြောတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်အကြားမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသားပဲ”

ဟု ဖြေလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာရသည်။

စစ်ဆေးမှုပြုရန် အခန်းသို့ပြန်ရောက်သော် အကြောင်းစုံကို ဥက္ကဋ္ဌအား တင်ပြရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကို တိုင်းဦးစီး၏ ဒ်ပေါက်ထမင်းစားသည်ကိုပြောရာ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ‘ဟာတည်လို့စားမိတာပါ’ ဟု ဆို၏။

အကြောင်းစုံကို ညွှန်မှုထံအစီရင်ခံရ၏။ ညွှန်မှုက သူ့မျက်ကွယ်မှာ စစ်ပါဟု ညွှန်လေသည်။

ရှေးဦးစွာ တိုင်းဦးစီး၏လှည့်တော် ရုံးအုပ်စာရေးကြီးအစစ်ခံ၏။ တိုင်ကြားစွပ်စွဲခံရသူအကြောင်းမေးရာ ကောင်းပါသည်ဟု ထွက်ဆို၏။ ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်း

နှင့်ပတ်သက်၍ ရုံးစောတက်သည်ထိ မသိ၊ ရုံးဘယ်အချိန်ဆင်းသည်ကိုမသိပါ။ ရုံးမှန်မှန်တက်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းမှတ်တမ်းပြုရန်ဆိုသော အခါ ဒုတိယတိုင်းဦးစီးထံတွင်ရှိပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒုတိယတိုင်းဦးစီးထံရှိ ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းမှတ်တမ်းတောင်းကြည့်သည်။ မှတ်တမ်းတွင် လက်မှတ်များ ပြည့်စုံစွာ စနစ်တကျထိုးထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှတ်ချက်ပြုရသော ဒုတိယတိုင်းဦးစီးပင် တစ်ခါတစ်ရံ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမတွေ့ရ။

မိန်းကလေးများနှင့် ရောထွေးယှက်တင်နေသည်ဆိုရာ အများကမမြင်ပါဟု ထွက်ဆိုသည်။ စာပေးစာယူကိုင်သောစာရေးမကလေးကမူ -

“ဘဘက မနက်စောစောရုံးလာပါတယ်။ ရုံးဝင်စာတွေထဲမှာ သူ့နဲ့ဆိုင်တဲ့ စာပါလာရင်ဖတ်ပြီး အမှုအကြောင်းအရာတွေတိုင်း ဦးစီးထံတင်ပြနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ညနေ (၃) နာရီမှာ အငြိမ့်လုပ်တာပါ။ တရားပွဲကောင်းကောင်းရှိရင် (၃) နာရီမှာပြန်ပြီ”

ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်အတွက် နှစ်စောတက်သည်၊ ဆင်းသည်ကို သိရသည်။

တိုင်းဦးစီးလက်စွဲစာရေးကလည်း ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုနှင့် စစ်ဆေးခံရသူကို အပြစ်မပြော။ သူ့ဆရာ တိုင်းဦးစီးစရိုက်ကို အဲဒီနေ့က တိုင်းဦးစီးက အပြောလွန်သွားလို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြန်ပြောကြပြီး ဒီလိုဖြစ်ရတာပါဟု ပြောရင်း တိုင်းဦးစီးက အရက်မသောက်လျှင် လူကောင်းပါဟု သူ့ဆရာ အရင်မူးကြောင်းကို ဖော်ပြ၏။ ကျွန်ုပ်က တရားတွေနာပါလျက်နှင့် အမှူးနှင့်ပြိုင်ရန်ဖြစ်သည်ကို စိတ်မကောင်း။ ဝူထီစိတ်နှင့်ယှဉ်၍ ဒေါသနောက်ပါလေပြီ။

သို့နှင့် ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပဏာမစစ်ဆေးမှုအရ စွပ်စွဲချက်များအနက် တိုင်းဦးစီးကပြောင်းရန်အမိန့်ကို ဖိဆန်သည်မှအပ အခြားအပြစ်မရှိ။ ထိုအမိန့်သည်လည်း မတရားပြုသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့ရောဂါနှင့် ပြောင်းရန် မသင့်ဟု ယူဆ၏။

ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ရောက်သောအခါ အစီရင်ခံရသည်။ အစီရင်ခံစာကို ညွှန်မှုကယူသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်

www.burmeseclassic.com

သောအခါ ညွှန်မျှက ခေါ်လေသည်။
ထယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ့ကိုခေါ်ခိုင်းပြီး အမိန့်
အပြောင်းရန်ရှိသော ဝေးလံခေါင်းပါး
မြို့သို့ပြောင်းရန်၊ တိုင်းရုံးမှ တာဝန်
ထွက်ခွာရားများ စွန့်လွှတ်ကြောင်း အစီရင်
ခံပါ။ အစီရင်ခံပြီးလျှင် ပြန်လည်ဆက်
သွယ်ပြီး အစီအရင်ခံပြီး အကြောင်း
ကြားပါ။ ယခင်အမိန့်ကိုဖျက်၍ ၎င်း
ကြိုက်သောမြို့ကို ပြောင်းပေးမည်ဟု
ပြောစေသည်။

သို့သော် သူ့ထံမှ မမျှော်လင့်
သော စကားကြားရသည်။ သူ့ကို ပင်စင်
မေးပါ။ အလုပ်ဆက်မလုပ်လိုဟု မြေဆို
ပါသည်။

လူကြီးများကလည်း သူ့သဘော
ဆန္ဒအတိုင်း ပင်စင်အငြိမ်းစားယူခွင့်ပေး
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူငယ်ချင်း
များစကားများက ထိန်းတဲ့သူကလည်း
ထိန်းပေးသကဲ့ဟု မှတ်ယူရပါသည်။ သူ
ငယ်ချင်းများအကြား စကားများရာ
အထက်လူကြီးနှင့်လက်အောက်ဝန်ထမ်း
ဖြစ်၍ အထက်ကပြောသည်ကို မနာခံ
ဟု ဆိုသော် အထက်လူကြီးကလည်း
လူကြီးစကားပြောမပေါ့ဟု ပြန်ဖြေမည်။
အထက်နှင့်အောက် ဆင်ခြင်ကြရမည်
မည်းရှိသည်။ အချိန်သည်စိတ်ကိုပြေစေ
သည်။

ယခုသော် ဝန်ကြီးသည် လည်း
ကောင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် လည်း
ကောင်း၊ ညွှန်မှူး (နောင်ဒုတိယဝန်ကြီး)
သည် လည်းကောင်း၊ တိုင်းဦးစီးသည်
လည်းကောင်း၊ ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးခံ
ရသူသည် လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ကြ
မပြီ။ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ကောင်း
စာသုဂတိရောက်ပါစေ။

ဤဆောင်းပါးတွင် အဓိကဇာတ်
ကောင်များအမည်ကို မထည့်ပါ။ သို့
သော် သူတို့ကို လူတိုင်းသိကြပါသည်။
ခင်မင်စရာလည်းကောင်းပါသည်။ တိုင်း
ဦးစီးလုပ်သူ အစည်းအဝေးလာလျှင်
သူငယ်ချင်းများကို လက်ဆောင်ပေးရန်
တည်တံ့တစ်ယောက်က ကတ်ထုပ်ကြီး
ကိုင်လာပါသည်။ သူငယ်ချင်းများက
လည်း သူ့ဆီက သမစေးနှင့်ဆီထုတ်ရန်
လက်မှတ်ကလေးရလျှင် ပျော်ကြသည်။
လဝကများသူငယ်ချင်းလာလျှင် သူငယ်
ချင်းများကို နှုတ်ဆက်သည်။ လက်ဖက်
နည်တိုက်သည်။ အလွန်ချစ်ဖွယ်သော
ကားကိုဆိုသည်။ သူတို့အမှုကို လူတိုင်း
သိသည်။ စကားများမိ၍စိတ်မကောင်း၊
အမှုလုပ်တော့မာန်မချချင်၊ တစ်ဖက်မှ

အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု
တာဝန်ယူသော်လည်း ဆက်၍ဌာနတွင်
အမှုထမ်းရန် မသင့်ပြီဟု သူ့ဆုံးဖြတ်၍
မုန်းစကိုတို့စေပါသည်။ နမူနာယူစရာ
ချစ်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းများ
ဟု ဆိုရပါမည်။

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘလွင်မှာ လူဝင်မှုကြီး
ကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန
မှထွက်၍ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအတွင်း၌
အေးချမ်းသာယာစွာ ရောင်းဝယ်ဖောက်
ကားကြီးပွားနေသည်။ ဦးဝင်းသိန်းမှာ
ဟာဂီအဖြစ် ရန်ကုန်၌ နေထိုင်လျက်ရှိပါ
သည်။

ပထမအကြိမ် ဟင်္သာစီမံချက်
တွင် ကျွန်ုပ်၏ညွှန်ချုပ်မှာ တစ်နယ်တည်း
သားဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းမှာလည်းခင်
ပါသည်။ မောင်မျိုး ကွပ်ကဲသော နယ်
မြေတွင် ဝေလာစခန်းသည် အတော်
ကွာလွန်းလှပါသည်။ ဝေလာစခန်းက
ဆက်သွယ်ရေးစက်တွင် အသုံးပြုသော
ဘက်ထရီအားသွင်းစက်မှာ ပျက်ပါ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ အားသွင်းရန် စက်ကို
ဝေလာသို့ ပို့ရန်အတွက် ဝေလာမှအဖွဲ့မှ
ပျက်နေသောစက်အား သူတို့နှင့် (၁၄)
မိုင်ခန့်ဝေးသော တမန်သားရွာသို့ ယူ
လာစေပြီး မိမိအခြေချစခန်းဖြစ်သည့်
ငါးခူရ မှစက်အသစ်ကို စက်ပြင်ဆရာနှင့်
တမန်သားသို့တက်လာပြီး တမန်သား
တွင် စက်ချင်းလဲလှယ်ရန်စီစဉ်ပြီး ငါးခူရ
မှ တမန်သားသို့ ခရီးထွက်လာပါသည်။
ငါးခူရနှင့် တမန်သား (၁၈) မိုင်ခန့်ရှိပါ
မည်။

ကြိတ်ချောင်းရွာရောက်သောအခါ
ပြန်ကြားရေးဌာနဒုတိယဝန်ကြီးနှင့်အတူ
ညွှန်ချုပ်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့က
ရဟတ်ယာဉ်စီးလာသည်။ မောင်းသူ
လေသူရဲဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမှာ မောင်မျိုး
နှင့်သူငယ်ချင်း၊ ပြန်ကြားရေးဒုတိယဝန်
ကြီးမှာလည်း မောင်မျိုးတို့ တိတိစိ
ကျောင်းသားဟောင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မျိုးက သူတို့ကိုအလေးပြုရ
သည်။ သူတို့ကလည်း တောထဲတောင်
ထဲ ခြေကျင်လျှောက်လာသော ကျွန်ုပ်
အား ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့နှင့်
တွေ့တော့ အချိန်က နံနက် (၆) နာရီရှိ
ပြီ။ သူတို့က တောင်ပြုသို့အသွားတွင်
ဝင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချိန်သိပ်မရ၍
ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ချုပ်က စကားစသည်။

“ဒါ ညွှန်ချုပ်ပြောတာ ဦးမျိုး။
ခင်ဗျားဝေလာစခန်းအထိသွား စက်ချင်း
လဲပြီးမှပြန်”

ဟု ပြောပါသည်။
ကျွန်ုပ်က -

“ခေလာစခန်းကအဖွဲ့ တမန်သား
ကို ထွက်လာပါပြီ။ နေ့လယ် (၁) နာရီ
မှာ တမန်သားကို သူတို့ရောက်ပါမယ်။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က နေ့လယ် (၂) နာရီ
ခန့်မှာ တမန်သားရောက်မှာပါ။ အဲဒီမှာ
စက်သစ်ကိုပေး၊ စက်ပျက်ကိုလက်ခံပြီး
ပြန်ဆင်းပါမယ်။ ည (၁၀) နာရီဆိုရင်
ငါးခူရရောက်ပါပြီ။ ဝေလာကိုလည်း
သူတို့ ည (၈) နာရီဆို ရောက်ပါပြီ။ ဒီ
အစီအစဉ်အရ ဆက်သွယ်ရေးစက်များ
နောက်တစ်နေ့ (၆) နာရီမှာ သုံးရပါပြီ။
(၂) ရက်စာမြန်ပါတယ်။ ငါးခူရမှာ
အချိန်ပြည့်ရှိနေပါမယ်”
ဟု အစီရင်ခံပါသည်။

သူက -
“ဒီမှာ ညွှန်ချုပ်ပြောတာ၊ ခင်ဗျား
ဝေလာအထိ သွားပါ”
ဟု ဆို၏။

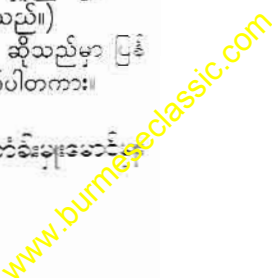
ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ် စီမံပြီး
အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်ရန် ပြော၏။ သူ
က ညွှန်ချုပ်ပြောတာဟု ထပ်ပြော၏။
ရဟတ်ယာဉ်မောင်းရန်အသင့်ဖြစ်နေ
သော လေသူရဲ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက မျက်
စောင်းထိုးသည်။ ပြန်ကြားရေးဒုဝန်ကြီး
က မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြန်ကြားရေး
ဒုဝန်ကြီးက -

“ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားက လဝကမှူး
နယ်မြေတာဝန်ခံ၊ သူကခင်ဗျားညွှန်ချုပ်။
သူပြောနေတာက ညွှန်ချုပ်ပြော၊ ခင်ဗျား
က ဟုတ်ကဲ့လို့ဆိုမှ ကျုပ်တို့ခရီးဆက်
လို့ရမှာ”

ဟု ကြားဝင်၏။
လေသူရဲဒုဗိုလ်မှူးကလည်း -
“ဟကောင်ရ၊ ဒါကျောင်းက
(S&R)အခန်းမှာပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။
တို့သွားတော့မှာ မင်းကသင့်သလိုလုပ်”
ဟု ဆို၏။
ထို့ကြောင့် -

“ညွှန်ချုပ်ကြီးအမိန့် နားလည်
မှတ်သားပြီး ဆက်လုပ်ရန်အသင့်”
ဟု အလေးပြုပြောရပါသည်။
(ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ချုပ်ကြီးနှင့်
ပြန်ကြားရေးဒုဝန်ကြီးလည်း ကွယ်လွန်
ပါပြီ။ လေသူရဲ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန်တစ်
ယောက်တော့ရှိသေးသည်။)
အထက်လူကြီး ဆိုသည်မှာ ပြန်
ပြောသည်ကို မကြိုက်ပါတကား။

အနောက်ဘက်ခရီးမှူးခေမင်းနှင့်

ဆောင်းအကုန် နေ့အကားကာလ ဖြစ်သဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ပြုပြင်ခဲ့သော နေမင်းကြီးသည် တစ်ညတာ အနားယူ အိပ်စက်ရန်အတွက် ရိုးမတောင်တန်း ကြီးပေါ်တွင် မေးတင်လျှော်ရုံနေပြီဖြစ် ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံး လည်း အအေးဓာတ်က သိသိသာသာ ကြီးပင်ဝင်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

နေပူညာချမ်း တပေါင်းလဆန်း ဟု ဆိုစမှတ်ပြုထားသည်နှင့်အညီ တစ်နေ့ခင်းလုံးတွင် အပူရှိန်မြင့်မားခဲ့ သလောက် ညရောက်ပြန်လျှင် မြူနင်း များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်

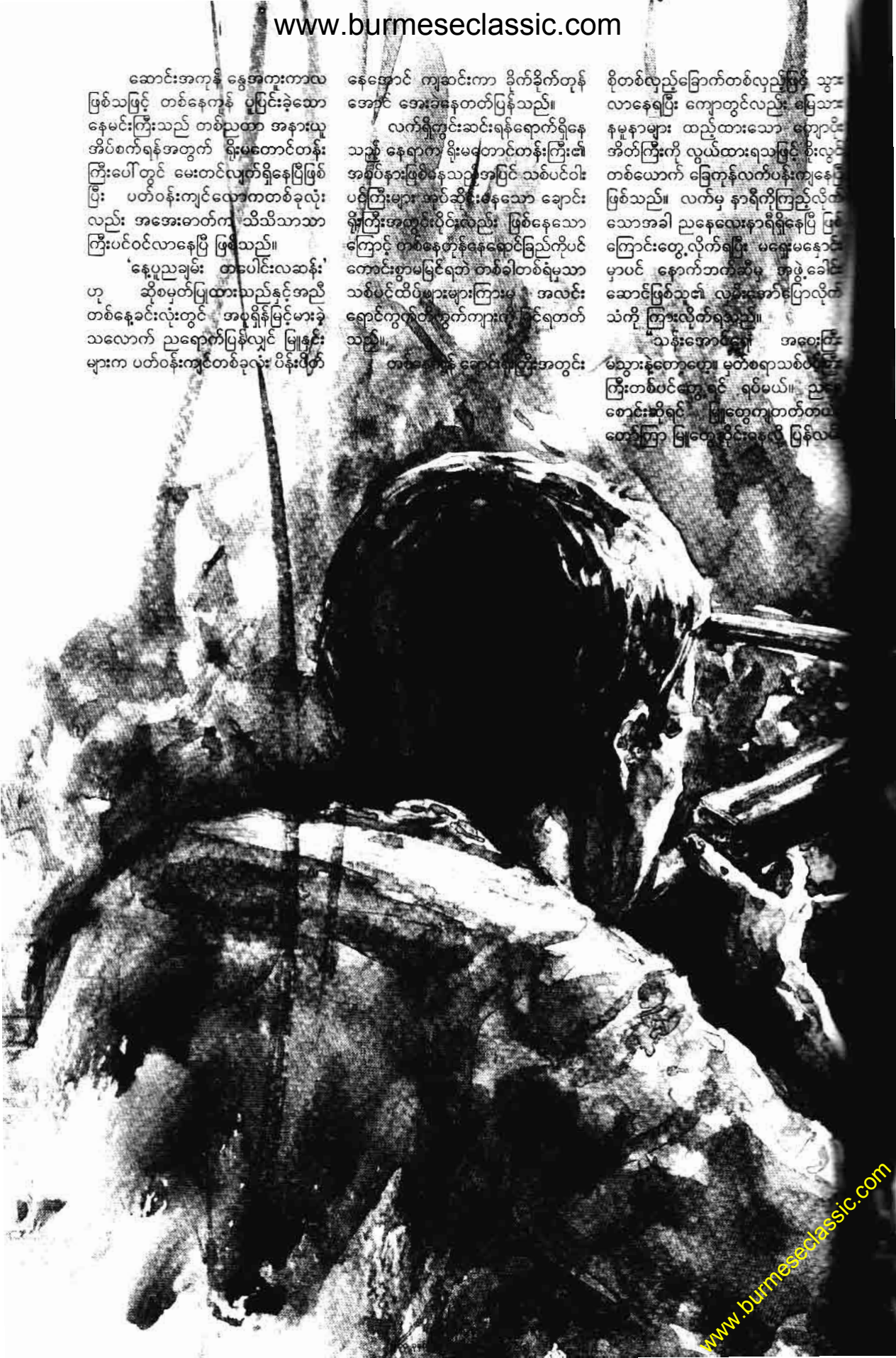
နေအောင် ကျဆင်းကာ ခိုက်ခိုက်တုန် အောင် အေးခဲ့နေတတ်ပြန်သည်။

လက်ရှိကွင်းဆင်းရန်ရောက်ရှိနေ သည့် နေရာက ရိုးမတောင်တန်းကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေသည့်အပြင် သစ်ပင်ဝါး ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသော ချောင်း ရိုးကြီးအတွင်းပိုင်းလည်း ဖြစ်နေသော ကြောင့် တစ်နေ့တုန်နေရောင်ခြည်ကိုပင် ကောင်းစွာမမြင်ရဘဲ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သစ်ပင်ထိပ်များများကြားမှ အလင်း ရောင်ကွက်တိုကွက်ကျားကျား ခြင်ရတတ် သည်။

တစ်နေ့တုန် ချောင်းကြီးအတွင်း

စိုတစ်လှည့်ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် သွား လာနေရပြီး ကျောတွင်လည်း မြေသား နမူနာများ ထည့်ထားသော ကျောပိုး အိတ်ကြီးကို လွယ်ထားရသဖြင့် စိုးလွှဲ ဖြစ်တစ်ယောက် ခြေတုန်လက်ပန်းကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ လက်မှ နာရိုက်ကြည့်လိုက် သောအခါ ညနေလေးနာရီရှိနေပြီ ဖြစ် ကြောင်းတွေ့လိုက်ရပြီး မနေ့မနောင့် မှာပင် နောက်ဘက်ဆီမှ အဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သော လူအော်ပြောလိုက် သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သန်းအောင်ဟု အတွေးကြား မသွားနိုင်တော့ဟေ့ မှတ်စရာသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွေ့ရင် ရပ်မယ်။ ညနေ စောင်းဆိုရင် မြို့တွေ့ကျတတ်တယ်။ တော်ကြာ မြို့တွေ့ခိုင်းရလို့ ပြန်လည်

(အောင်ထံ) တင်အေးကျော် နဂါးရုံထုတ်ဖျက်မှ ထိုက်စောင့်မြေပျား

လက်ရှိ စိုးလွင်တို့ ဘူမိဗေဒလေ့လာရေးအဖွဲ့ယာယီစခန်းချနေထိုင်သည့် ရွာကြီးက မိုင်းညိုနေသည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီး၏အစပ်တွင်တည်ရှိပြီး ရွာ၏ဘေးတွင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော ချောင်းကြီးတစ်ချောင်းက ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသည်။

ယခုလို မိုးရာသီကုန်ဆုံးသည့် အချိန်တွင် ချောင်းကြီး ဝဲ၊ ယာတစ်လျှောက်ရှိ ပေါ်ထွန်းလာသည့် သဲသောင်ပြင်ကြီးများပေါ်၌ ကြက်သွန်နီနှင့် ငရုတ်စိုက်ခင်းများ တစ်မျှတစ်ခေါင်ပင် စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာ စိုက်ပျိုးအောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

တစ်ရာသီလုံး ရေကခန်းခြောက်သွားသည်မရှိဘဲ နွေရာသီ၌ပင် ကြည်လင်နေသောချောင်းရေက တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိနေသောကြောင့် သောက်သုံးရန် ရေအတွက်လည်း ပူပင်စရာမလိုဘဲ ဖူလုံပြည့်စုံကြသည်။ တစ်ရွာလုံးလုံးပင် စိုက်ပျိုးရေးကိုအဓိကထားလုပ်ကိုင်ကြပြီး စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေကြသည်။

စက်တင်ဘာလမှစ၍ စိုးလွင်ဘို့ အဖွဲ့ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်မှာ ယခုရွာကြီးနှင့်ပါဆီလျှင် (၄)ကြိမ်ခြောက်ကြိမ်

ပျောက်နေရင် ဒုက္ခရောက်မယ်”

ရှေ့ဘက်သို့ရောက်နေသော ပေကြီးဆွဲနေသည့်အဖွဲ့အားလှမ်းပြောလိုက်သံကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံးဝမ်းသာသွားမိကြသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးချ၍ နားကြရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် လက်ရှိကွင်းဆင်းနေသည့် နေရာမှ ယာယီစခန်းချထားသောနေရာသို့ အနည်းဆုံး တစ်နာခွဲခန့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပါမှ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သဖြင့် အပြည့်အဝတော့ မပျော်ဖြစ်ပါ။

ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု စခန်း၌ပင် တစ်လနီးပါးကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကွင်းဆင်းရသည့်နေ ရာများနှင့် တပြည်းပြည်းဝေးလာပြီဖြစ် ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်နာရီခန့် ကြာမြင့် အောင် သွားရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မကြာလှသောအချိန် တွင် နောက်ထပ်ကွင်းဆင်းရသည့်နေရာ ကိုကြည့်၍ စခန်းသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်း ရွှေ့ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လုပ်ငန်းပြန်စ နိုင်ရန်အတွက် မှတ်မိလှသောသစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်တွင် အမှတ်အသားပြုလုပ်ခဲ့ ပြီး စခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြရာ ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ညနေစောင်း (၆) နာရီခန့်ဆို သော်လည်း ဆောင်း၏ အကြွင်းအကျန် နှင်းမြူများက ခပ်ဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဝေးကို မမြင်ရဘဲ အနီးဝန်းကျင်ကိုသာ ဝိုင်းတဝိုင်း မြင်ရသည်။

“ဟော - ဆရာတို့ပြန်လာကြပြီ လား။ ဒီနေ့နည်းနည်းစောသလားလို့”

ရွာဦးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ တွင် ယာယီရွက်ထည်တံများထိုးကာ စခန်းချထားသော စခန်းအတွင်းသို့ဝင် လိုက်သည်နှင့် စားဖို့မျှတာဝန်ယူထား သော လှကြည်က ဆီးကြိုကာနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“မစောပါဘူးကွ။ ပုံမှန်အချိန်ပါ ပဲ။ အခုရက်ပိုင်းဆင်းရတဲ့နေရာတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးလာတော့ ခပ်စော စောပြန်မှ တော်ကာကျတယ် လှကြည် ရေ။ တော်ကြာ မောင်သွားလို့ မြူတွေ ဆိုင်းလာရင် လမ်းပျောက်တတ်တယ် ကွ။ ဒါထက် ဒီနေ့စခန်းမှာ ဘာတွေထူး သလဲ။ မင်းဆရာ ကိုသန်းထွန်းကော မမြင်ပါလားကွ။ ဘယ်ကိုသွားနေလဲ”

“တခြားထူးထူးထွေထွေကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ရုံးချုပ်က ကိုခင်မောင်စိုးတော့ နေ့ခင်းက လှည်း ကြုံနဲ့ရောက်လာတယ်”

“ဟော-ဟုတ်လား၊ ကိုခင်မောင်စိုး အခုဘယ်မှာလဲ။ ခေါ်လိုက်စမ်းကွာ”

“ဆရာဦးသန်းထွန်းနဲ့ ချောင်း ဘက်ထွက်သွားတယ် ဆရာ။ အခုပဲ ရောက်လာတော့မှာပါ”

ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ကိုခင်မောင် စိုးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့ စခန်းထဲသို့ဝင် လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာတို့ပြန်ရောက်ကြပြီလား။

ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ကုန် လှည်းစီး လာရလို့ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာနဲ့ ချောင်း ထဲ ရေသွားချီးလိုက်တာ ဆရာ”

“က - လာကြဗျာ။ ကျွန်တော်တံ ကိုသွားရအောင်။ ဘာတွေများအရေး ကြီးကိစ္စတွေပေါ်လာလို့ ခင်ဗျားကိုလွှတ် လိုက်တာလဲ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးမြင့်သူနှင့် လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်တို့က တံကြီး တစ်လုံးတွင် အတူနေကြပြီး တံထဲတွင် ခေါက်စားပွဲ၊ ခေါက်ကုလားထိုင်များဖြင့် ရုံးလုပ်ငန်းများလုပ်ကြသဖြင့် စားပွဲပေါ် ၌ စာရွက်စာတမ်းများ နယ်မြေကောင်း ကင်ဓာတ်ပုံများဖြင့် ရှုပ်ပွလှကိုရှိသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ အခုလထဲမှာဖွင့် မယ့် သင်တန်းတစ်ခုကိုတက်ဖို့ ကိုသန်း ထွန်းကို ရုံးချုပ်ကရွေးထားပါတယ်။ အဲ ဒါကြောင့် စခန်းသိမ်းတဲ့အထိ ဒီမှာတာ ဝန်ယူဖို့ ကျွန်တော်ကို ကိုသန်းထွန်း အစား လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာတွေများအရေး ပေါ်ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာသလဲလို့ စိတ်ပူ သွားတာပါ။ စခန်းသိမ်းဖို့လည်း သိပ်မ လိုတော့ပါဘူး။ နောက်ထပ် နှစ်နေရာ လောက်ပြောင်းပြီး မေလဆန်းလောက် ဆိုရင် ပြီးတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့ မနက် ပြန် ကိုသန်းထွန်းဆီက စာရင်းဇယား တွေနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးတွေ အကုန်လုံး လွှဲယူထားလိုက်ပါ။ သန်ဘက်ခါမနက် စောစော လှည်းကြုံနဲ့ ကိုသန်းထွန်း မြို့ ကို ပြန်လိုက်သွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမနက်ပြန်လွှဲပေး လိုက်ပါမယ်”

စိုးလွင်တို့ ဘူမိဗေဒလေ့လာရေး အဖွဲ့လေးကို လူများက ရေနံရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိပြီး ခေါင်း ဆောင်အရာရှိနှစ်ဦး စခန်းတာဝန်ခံဟု ခေါ်သော ရုံးအုပ်ကြီးအဆင့်ရှိ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးနှင့်အခြားအဆင့်ဝန်ထမ်းပါ စုစု ပေါင်း ဆယ်ဦးခန့်သာရှိသော်လည်း လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အပေါ် မူတည်ပြီး နယ်ခံနေ့စားဝန်ထမ်းများ ခန့်ထား သုံးစွဲ ခွင့်ပြုထားသဖြင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက် ရာတွင် အခက်အခဲမရှိလှပေ။

ထို့အပြင် ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက် နေစဉ် အဖွဲ့လိုအပ်ရေးအတွက် သက်ဆိုင် ရာ နယ်မြေရဲစခန်းများမှ ဝန်ထမ်းလေးဦး ပုံမှန် တာဝန်ယူလိုက်ပါသောကြောင့် အစစအရာရာအဆင်ပြေသည်။

ကွင်းဆင်းအဖွဲ့လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်

နေစဉ် စခန်း၏ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနည်း သန့်ရှင်းရေး၊ အထွေထွေတာဝန်ကို ဝန် ထမ်းတစ်ဦးက တာဝန်ယူပြီး အဖွဲ့၏ ဝန် ထမ်းရေးရာကိစ္စရိက္ခာဝယ်ယူပြုပြင်တင် ရေးကိစ္စနှင့် အခြားရုံးလုပ်ငန်းများကို စခန်းတာဝန်ခံက တာဝန်ယူဆောင်ရွက် ရသည်။ အဖွဲ့တွင် အရာရှိနှစ်ယောက် ပြီးလျှင် တတိယရာထူးအကြီးဆုံး ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် လက်ရှိစိုးလွင်တို့အဖွဲ့ လေး၏ စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သော ဦးသန်း ထွန်း သင်တန်းတက်ရန် ရုံးချုပ်သို့ပြန် မည်ဖြစ်၍ ကိုခင်မောင်စိုးက တာဝန် လွှဲပြောင်းလက်ခံယူရန် ရောက်ခဲ့သော ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောနေ ဘာအခက်အခဲရှိလဲပြောကြပါဦး။ အဲ တစ်ခါတည်းရှင်းလို့ရရင် ရှင်းလိုက်ကြ သိအောင်။ နောက်ပိုင်းလွှဲပြောင်းလက်ခံဖို့ မှ ပြဿနာပေါ်လာရင် မကောင်းဘူး ဗျ”

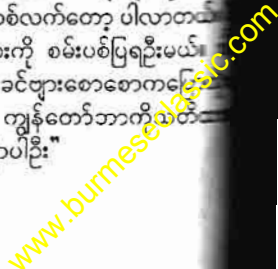
“မရှိပါဘူးဆရာ၊ မနက်ပြန်အဖွဲ့ လွှဲပေးလိုက်ပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် အဖွဲ့၏အသစ် စရိတ်စာရင်းဇယားများ၊ ငွေလက်ထုပ် များနှင့် ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုခင်မောင်စိုး သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရာ မနက်ပိုင်းတွင် ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

ကိုခင်မောင်စိုးရေး ဒီအလုပ်က တော့ ခင်ဗျားလည်း လုပ်နေကျ သိပ်အခက်အခဲမရှိပါဘူး။ နယ်မြေက လည်း အေးချမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အရင်တုန်းကနေခဲ့တဲ့ ရွာတွေလိုပဲ ဒီ လူတွေကလည်း သဘောကောင်းကြ တော့ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို သတိပေးစရာလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အက တည်းက အလုပ်အားရင် လေထု နုတ်တစ်လက်နဲ့ ငှက်ကလေးဘာမှ ထွက်ပစ်တတ်တာ ကျွန်တော်သိသလို အခုကော သေနတ်ပါလာသေးလား”

“လေသေနတ်တော့ အခုထဲ ခေါက်ပါမလာဘူးဗျ။ အခုထဲက ကျွန်တော် သေသေချာချာလုပ်ထား သွားလေးတစ်လက်တော့ ပါလာတယ် မှ ခင်ဗျားကို စမ်းပစ်ပြရဦးမယ်။ နေပါဦး။ ခင်ဗျားစောစောကပြောခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘာကိုသတိပေး မလဲ ပြောပါဦး”

"ကဲပါဗျာ၊ အခုလောလောဆယ်
အလုပ်ပြီးသွားရင် မနက်စာစား
ရအောင်။ နေ့ခင်းဘက်ကျတော့
ကျွန်တော့် သေသေချာချာ ပြောပြပါ
အောင်။"

လုပ်ငန်းများ လွှဲပြောင်းပေးပြီး
ပြုပြင်၍ နှစ်ယောက်သားစိတ်လက်
ဆွဲပေးစွာ မနက်စာစားလိုက်ကြသည်။
ထမ်းစားပြီး ဦးသန်းထွန်းက ပန်းကန်
များဆေးနေသော စာဖို့များလှကြည်အား
ပြောလိုက်သည်။

"လှကြည်ရေ ငါတို့ချောင်းဘက်
အလမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ စကား
အည်းပြောရင်း ကိုခင်မောင်စိုးကိုလည်း
မရော့ရီလို့ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ စိတ်ချလက်ချ
သာသွားပါ။ ကျွန်တော်ရှိနေမှာပါ"

"ကဲ - ဒါဆိုရင် ကိုခင်မောင်စိုးနဲ့
ကျွန်တော်ချောင်းဘက်အလမ်းလျှောက်
ကြရအောင်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဒူးလေးကြီးကို
အည်းစမ်းကြည့်ရအောင် ယူခဲ့လေဗျာ"
နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ပြော
ပြောနှင့် ချောင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ချောင်းမကြီးဖြစ်သောကြောင့်
ကျယ်ဝန်းသော ချောင်းရေပြင်ကြီးရှိပြီး
ထဲကိုသို့ ရာသီဥတုခြောက်သွေ့သွား
နိုင်တွင် သဲသောင်ပြင်ကြီးများ ထွန်း
ထာတတ်ပြီး ကမ်းပါးနှင့်ကပ်လျက်နေ
ရာတွင် ရေစီးဆင်းနေတတ်သည်။

ကြည်လင်စိမ်းလဲ့နေပြီး တသွင်
သွင်သွင် စီးဆင်းနေသောရေက ဒူးခေါင်း
မြှင့်ရုံသာရှိသဖြင့် သဲသောင်ပြင်များ
အောက်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ငရုတ်၊
ကြက်သွန်ခင်းများကလည်း ရေခိုင်
သဖြင့် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည်။

ချောင်းကမ်းပါးဘေးရှိ ကြီးမားလှ
သော ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် နှစ်
ယောက်သားထိုင်လိုက်ရင်း ဦးသန်းထွန်း
က ကောင်းစလို့လိုက်သည်။

"ဒီချောင်းကြီးက အခုလိုအချိန်
တွေမှာသာ ရေနည်းသွားတတ်ပြီး ပတ်
ဝန်းကျင်ကို အကျိုးပြုတယ်။ မိုးတွင်းဆို
ရင်တော့ တောင်ပေါ် ဘက်မှာမို့တွေညှို့
နေရင် ဘယ်သူမှ ချောင်းထဲကို မဆင်းရဲ
ကြဘူးလို့ ရွာကလူတွေကပြောပြကြ
တယ်။ တစ်ခါတလေ အရိစ္စနိပြီးဆင်းမိ
တဲ့သူတွေဖြစ်မိတဲ့ လှည်းတွေဆိုရင်
အောင်ပေါ်ကနေ တပေါပေါအသံကြီး
အသံ ဝါလုံးထိုဆင်းလာတတ်တဲ့ရေလုံး
ကြီးကြောင့် ရေထဲမျောပါကုန်ကြပြီး
အသက်ဆုံးရှုံးကြရတဲ့သူတွေ မနည်းဘူး

ဆိုပဲဗျာ"
"ဟုတ်လားဗျ။ အခုတော့လည်း
ရေက တသွင်သွင်လေးစီးနေလိုက်တာ
ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အေးချမ်းတိတ်
ဆိတ်ပြီး သာယာလိုက်တာဗျာ။ ဒါထက်
ချောင်းဟိုဘက်ကမ်း တောင်ကုန်းထိပ်
တောအုပ်မှိုင်းညှို့ညှို့ကြီးက ဘာလဲဗျ။
အဲဒီတစ်နေရာတည်းပဲ မှိုင်းညှို့နေတာ"

"ဒီအကြောင်းပြောချင်လို့ ခင်ဗျား
ကို ဒီခေါ်လာတာ။ အဲဒီ မှိုင်းညှို့နေတဲ့
တောအုပ်ကြီးက ဟိုးအရင်တုန်းက ပျက်
သွားတဲ့ ရွာပျက်ကြီးလို့ ပြောကြတာပဲ။
ရွာဟောင်းကြီးပေါ့ဗျာ။ အခု ဒီဘက်က
တည်ထားတာက ရွာသစ်တဲ့။ ရွာထဲက
ရှေးမိနောက်မိလူကြီးတွေပြောသံကြား
တာကတော့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ အချိန်လောက်က စစ်ရှုံးလာတဲ့
ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ
သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတဲ့နောက်လိုက်နောက်
ပါ အခြွေအရံတွေ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်
လာရင်း အဲဒီရွာကြီးမှာ ကိုယ်ယောင်
ဖျောက်ပြီး စခန်းချနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့
နဲ့အတူတူ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နန်းစဉ်
ရတနာတွေလည်း ပါလာကြတယ်။ နဂါး
ရုံဘုရားကြီးတစ်ဆူကိုလည်း ရွာဦးထိပ်
မှာ ကိုးကွယ်ဖို့တည်ထားခဲ့ကြတယ်တဲ့။
အဲဒီလိုနဲ့နေကြတုန်း တစ်နေ့မှာတော့
လက်ရှိဘုရင်က သူတို့ပုန်းအောင်းပြီးနေ
ကြတဲ့နေရာကို သိသွားလို့ တပ်တွေနဲ့
ဝိုင်းပြီး တိုက်ကြတယ်။ ရုတ်တရက်ဝိုင်း
အတိုက်ခံရတာဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ
ထွက်ပြေးဖို့အချိန်မရကြဘဲ ပြန်ပြီးခုခံ
တိုက်ခိုက်ကြရင်း အင်အားမမျှလို့
အားလုံးနီးပါး အသတ်ခံလိုက်ကြရ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ပါသွားတဲ့ နန်းစဉ်
ရတနာတွေကတော့ ဘယ်လိုပဲရွာရွာ
မတွေ့ကြရတော့ဘူး။ နောက်ဝိုင်းကျ
တော့ရွာလည်း ပျက်သွားပြီး ဘယ်သူမှ
လည်း မသွားရဲကြတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီရွာ
ပျက်ကြီးနားသွားမိခဲ့ရင်လည်း မမြဲတွေ
က အုပ်လိုက်ထွက်လာတတ်လို့ မြွေ
သိုက်ကြီးရှိတယ်လို့ဆိုပြီး လူတွေက
ရှောင်ကြတယ်။ ရွာသားတချို့ပြော
စကားအရတော့ တစ်ခါတလေမှာ ငန်း
ပုပ်မြွေကြီးနှစ်ကောင် ချောင်းထဲကိုဆင်း
ဆော့တတ်တာ တွေ့ရတတ်တယ်လို့
ဆိုကြတယ်ဗျ။ သိုက်စောင့်မြွေတွေလို့
ပြောကြတာပဲဗျာ"

"အဲဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ။
ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မကြောက်
တတ်ဘူး။ ဒီလက်စွဲတော် ဒူးလေးရှိနေ

ရင် ဘယ်နေရာမဆိုသွားရဲတယ်"

"ဒါတင်မကသေးဘူး ကိုခင်
မောင်စိုးရေ။ ရွာသားတချို့ဆိုရင်
လပြည့်လကွယ်ညဘက်တွေ ချောင်းမှာ
ရေသွားချိုးရင်း၊ ရေသွားခပ်ကြရင်း ရွာ
ပျက်ကြီးရှိတဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ မီး
ရောင်တွေနဲ့ စကားပြောသံတွေ၊ ကလေး
ငိုသံတွေတောင် ကြားရတယ်လို့ ပြော
ကြတယ်။ တစ်ခါတလေကျရင်လည်း
သီချင်းဆိုနေတဲ့အသံနဲ့စောင်းသံသို့သို့
ကို ကြားရတတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်ဗျ။
မှတ်တမ်းမှတ်ရာ တိတိကျကျမရှိဘဲ
ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို့
ဆိုနိုင်ပေမယ့် လူကြီးတွေအထင်က
တော့ ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတဲ့ နန်းစဉ်
ရတနာတွေဟာ ပျက်စီးနေတဲ့ နဂါးရုံ
ဘုရားပျက်ကြီးထဲမှာ ဌာပနာထားခဲ့တာ
ဖြစ်နိုင်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြတဲ့လူတွေ
ကလည်း မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပရ
လောကသားတွေအဖြစ် ရတနာတွေကို
စောင့်ကြပ်နေကြရတဲ့ မြွေတွေဖြစ်ကုန်
ကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ မြွေတွေ
စောင့်နေတဲ့ဘုရားဖြစ်လို့ ရွာသားတွေက
တော့ မြွေဘုရားပျက်ကြီးလို့လည်း ခေါ်
ကြတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်ကအဓိကမဟုတ်
ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာနေသခိုက်မှာ
အဲဒီဘက်ကို မသွားတာအကောင်းဆုံး
ဘဲ ကိုခင်မောင်စိုးရေ။ ဒီကိုစပြီးပြောင်း
လာတဲ့နေ့ကလည်း ဆရာတော်ကြီးကို
သွား ကန်တော့ကြတော့ အဲဒီဘက်ကို
မသွားကြဖို့ သေသေချာချာမှာလိုက်
တယ်ဗျ။ ခုချိန်ထိလည်း ကျွန်တော်တို့
ဘယ်သူမှမသွားကြဘူး။ ဒီရွာမှာနေကြ
တဲ့ အသက် (၇၀)၊ (၈၀) လူကြီးတွေ
တောင် မရောက်ဖူးကြဘူး။ တောလည်
ကြတဲ့ မုဆိုးတွေတောင် ဒီရွာပျက်ကြီး
ကို ကွင်းသွားကြတယ်တဲ့"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ အခုလို သေသေ
ချာချာရှင်းပြပေးပြီး အသိပေးတာ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်။ စကားကောင်းနေလိုက်
တာ ခင်ဗျားကို ဒူးလေးတောင် စမ်းမပြ
ရသေးဘူး"

ကိုခင်မောင်စိုး ယူလာသည့် ဒူး
လေးက ကာဘိုင်သေနတ်ပုံစံပြုလုပ်
ထားပြီး မောင်းအားကလည်း အလွန်
သန်လှသည်။ ဦးသန်းထွန်းအားနှင့်ပင်
မောင်းတင်၍မရ။ မြားတံများကလည်း
ထိပ်ဘက်ချွန်မြနေသော စတီးခေါင်းစွပ်
များဖြစ်သောကြောင့် ထိမိလိုက်လျှင်
မလွယ်လှပေ။

မောင်းတင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတင်

ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်အား ပစ်လိုက်ရာ စိုက်ဝင်သွားသော မြားတံ မှာ ပြန်နုတ်၍ မရတော့ပေ။

“ခင်ဗျားဒူးလေးကလည်း လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေမှန်လိုက်လိုက်တော့မသက် သာလောက်ဘူး။ ထုတ်ချင်းများပေါက် သွားမလားဘဲ။ ကြည့်လည်းပစ်ပါဗျာ။ အန္တရာယ်များပါတယ်။”

နှစ်ယောက်သား ရေမိုးချိုးကာ ညနေစောင်းမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နောက် တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် လှည်းကြုံ ဖြင့် ဦးသန်းထွန်း မြို့သို့ပြန်သွားခဲ့သည်။

စခန်းပြောင်းရွှေ့ရန် (၂)ရက်သာ လိုတော့သည်။ ယနေ့တစ်ရက်ကွင်း ဆင်းပြီးပါက လုပ်ငန်းများ ထိနေရာတစ် ဝိုက်တွင် ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နောက် တစ်နေ့တွင် စခန်းသိမ်းကာ သန်ဘက် ခါ နံနက်စောစောတွင် စခန်းရွှေ့ရတော့ မည် ဖြစ်သည်။

မနက်လင်းကတည်းက ကောင်း ကင်တစ်ခွင်လုံး မိုးသားတိမ်တိုက်များ ဖြင့် အုံ့မိုင်းနေပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် လေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက် ခတ်နေသည်။

ကွင်းဆင်းရန်အဖွဲ့ထွက်သွားတော့ မှ လှကြည့်တစ်ယောက်လုပ်စရာရှိသည် များကို ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်လိုက်သည်။ နံနက်စာအတွက်ကတော့ ပူစရာမလို တော့ပေ။ လေးနာရီကတည်းကထပြီး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကာ ကွင်းဆင်း မည့်အဖွဲ့အတွက် ထမင်းဘူးများဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့သည့်နှစ်ယောက် အတွက်ကလည်း စားပွဲပေါ်တွင် အဆင် သင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် လောလော ဆယ်သိမ်း၍ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို အာရုံစိုက်၍ သိမ်းနေမိသည်။

ကိုခင်မောင်စိုးတစ်ယောက်က တော့ ခါတိုင်းနေ့များလှိုင် မနက်ထမင်း ကြော်စားပြီး ဒူးလေးကိုကိုင်ကာ အပြင် သို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကုန် ခပ်ဖွဲ့လေးရွာနေသော မိုးသည် နေခင်း ဘက်တွင် သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်သည်။ သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးရေကို ဖြတ်ကာ ကို ခင်မောင်စိုးတစ်ယောက် စခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသော်လည်း ခါတိုင်းနေ့များလှိုင်ပင် ပြန်လာနေကျဖြစ်၍ လှကြည့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် နေလိုက်မိသည်။

ညနေစောင်းကွင်းဆင်းသွားသည့် အဖွဲ့ပြန်လာချိန်တွင် မိုးကတိတ်သွားပြီ ဖြစ်ပြီး စခန်းပြောင်းရန် ပစ္စည်းများ သိမ်း ဆည်းကြနှင့် မှောင်လာသည်ကို သတိ မထားလိုက်မိကြတော့ပေ။

မိုးမရွာတော့သော်လည်း နေခင်း က ရွာထားသောကြောင့် ညနေစောင်း မှောင်ရီပျိုးစပြုလာသည်နှင့် မြူများက စခန်းတစ်ခုလုံး ထူထပ်စွာကျလာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဖွဲ့သားများအားလုံး ညစာစားလိုက်ကြကာ ခါတိုင်းနေ့များလို ရွာထဲသို့ မထွက်ကြတော့ဘဲ မိမိတို့တံထဲ တွင်သာ နားနေလိုက်ကြသည်။

ရာသီဥတုက အေးစက်နေသည့် အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင်လည်း မြူနှင်းများက ထူထပ်စွာကျနေသဖြင့် တစ်ဖွဲ့သားလုံး ခပ်စောစောပင်အိပ်ပျော် သွားခဲ့ကြသည်။

“ရှီ . . . ရှီ . . . ရှီ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ည အချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် လေချွန်သလို အသံများက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း လျက် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပေါ်ထွက် လာခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တ ရက်လန်နီးလာသောစိုးလွင်တစ်ယောက် ကြားလိုက်ရသော အသံများကြောင့် အိပ်ရာပေါ်ထထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တွင်တင်ထားသော နာရီကို လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ညကြည့်မီးစုန်းလက်တံလေး များက ည (၁၀) နာရီကျော် ရှိနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

တစ်ခွဲအော်မြည်နေသော အသံ များက ရပ်နားသွားသည်မရှိဘဲ ဆက် တိုက်ဆိုသလို ကြားနေရသောကြောင့် တံထဲတွင် မိမိခုတင်နှင့်ဘေးချက်ကပ် လျက် အိပ်နေသော ကိုသန်းအောင်ကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းနှိုးလိုက်မိသည်။

“ကိုသန်းအောင်ကိုသန်းအောင်”

“စိုးလွင်လား။ မင်းလည်းနှိုးနေပြီ လား။ ငါလည်း နှိုးနေပြီကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ တစ်ခွဲနဲ့ဘာအသံ တွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ စခန်းပတ်ပတ် လည်က ကြားနေရသလိုပဲ”

“ငါအတွေ့အကြုံအရပြောရရင် အဲဒီအသံတွေက မြွေတွန်သံတွေလို ထင်တယ်။ နေဦး၊ မင်းခုတင်အောက်ကို ရမ်းပြီးမဆင်းလိုက်နဲ့ဦး။ ဓာတ်မီးကော အဆင်သင့်ရှိလား”

“တွေ့ပြီဗျာ။ အရင်ဆုံး ခုတင် အောက်ဘက်နဲ့ တံထဲအရင်ထိုးကြည့်ရ အောင်”

ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသော ဓာတ်မီးနှစ်လက်၏အလင်းရောင်အောက် တွင် တံတစ်ခုလုံးဘာမှမရှိဘဲပြောင်ရှင်း နေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခုတင် အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“စိုးလွင်၊ ခဏနေဦးကွ။ ရိုက်စရာ ပုတ်စရာတစ်ခုခုရာလိုက်ဦး။ ပြီးမှ တံ အပြင်ကိုထွက်ရအောင်။ တောစီးဖိနပ် လည်း စီးခဲ”

နှစ်ယောက်သား မြေပုံများခံလိပ် သည့် သစ်သားတုတ်နှစ်ချောင်းကို ကိုင် ကာ ဓာတ်မီးအဆက်မပြတ်ထိုးပြီး တံ အပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ အရင်ဦးဆုံး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးနေသည့် တံကြီး နားကပ်သွားပြီး နှိုးလိုက်သည်။

“ဆရာ ဆရာဦးမြင့်သူ၊ ဆရာဦး မြတ်ကျော်”

“ဟေ့ - သန်းအောင်လား။ ငါတို့ လည်းနှိုးနေပြီကွ။ တစ်ခွဲနဲ့ ဒီလောက်ဆု နေတာ။ မင်းတို့အဲဒီမှာပဲနေကြဦး။ ငါ တို့တောစီးဖိနပ်စီးလိုက်ဦးမယ်”

ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့် အဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်အရာရှိနှစ်ဦးထွက်လာပြီး မဇ္ဇာ မနှောင်းမှာပင် စခန်းတစ်ခုလုံး နိုးသွား ကြတော့သည်။ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထား သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးဦးလည်း လက် နက်ကိုင်ကာ အသင့်အနေအထားနှင့် ရောက်လာကြသည်။

“သန်းအောင်ရေ၊ အရင်ဆုံး အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံးထွန်းလိုက် ကွာ။ မြန်မြန်လုပ်”

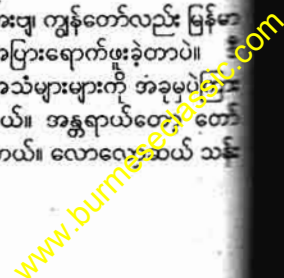
ထွန်းလိုက်သော အောက်လင်း ဓာတ်မီးနှစ်လုံး၏ အလင်းရောင်ကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်းသွားသည်။ တစ်ခွဲနဲ့မြည်နေသော အသံများက လည်း ရပ်နားသွားသည်မရှိဘဲ စခန်း ပတ်ပတ်လည်မှ ကြားနေရသည်။

“မြွေတွန်သံတွေပဲ ဆရာ။ အသံ တွေနားထောင်ကြည့်ရတာတော့ အရေး အတွက်က မနည်းလောက်ဘူး။ ကွန် တော်လည်း ဒီအသံကအရွယ်အထိ ဒီ လောက်အသံများများကို အခုမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ် ဦးဟန်စိန်က ဦးမြင့်သူအား လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ကွန်တော်လည်း မြန်မာ ပြည်အနှံ့အပြားရောက်ဖူးခဲ့တာပဲ။

လောက် အသံများများကို အခုမှပဲကြား ဖူးတော့တယ်။ အန္တရာယ်တော့တော် တော်များတယ်။ လောလော့သယ် သန်း

အောင်၊ ကောင်လေးတွေကို ခေါ်သွား။
ခန်းထဲမှာရှိသမျှ ထင်းတွေကို ဒီနေ့
ဧရာကို ယူလာခဲ့”

ခဏအကြာတွင် စခန်းအလယ်
ခေါင်၌ မီးဖိုကြီးနှစ်ဖိုက အရှိန်ပြင်းပြင်း
တောက်လောင်နေသောကြောင့် မီးဖို
အလင်းရောင်နှင့် အောက်လင်းဓာတ်မီး
နှင်လုံး၏ အလင်းရောင်က စခန်းတစ်ခု
လုံး နေ့လယ်ခင်းအလား လင်းထိန်းနေ
တော့သည်။

“က - စခန်းတစ်ခုလုံး ဒီမီးဖိုဘေး
မှာ လာစုနေကြကွာ။ မြေတွေဝင်လာခဲ့
ရင် ကာကွယ်ရအောင်လို့ ရရာလက်
နက်တွေလည်း အသင့်ယူထားကြ။ လူ
ပြန်စစ်ပြီး တဲထဲမှာအိပ်ပျော်နေတဲ့လူ
တွေရှိရင်လည်း နှိုးပြီးခေါ်လာခဲ့ကြ”

လူစစ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်
ဦးခင်မောင်စိုးတစ်ယောက် လျော့နေ
ကြောင်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သန်းအောင်
က ဦးမြင့်သူအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။
“ဆရာဦးခင်မောင်စိုးတစ်ယောက်
ကလွဲလို့ အားလုံးလူစုံနေပြီ”

“ဒါဆို သန်းအောင်နဲ့ ဟန်စိန်တို့
တို့ခင်မောင်စိုးကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး
ဇာ။ အိပ်ပျော်နေရင်လည်း နှိုးပြီးသာ
ခေါ်လာခဲ့။ ဒီလောက်တောင် စခန်းတစ်
ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသဲနဲ့ဖြစ်နေတာ ဒီလူ
အိပ်ရာကမနီးဘူးဆိုတော့ ဘာများဖြစ်
နေလို့လဲမသိဘူး”

“အား - လုပ်ကြပါဦး။ မြေတွေထို့၊
မြေတွေ”
ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ရုတ်တရက်
ဗူးစူးဝါးဝါးထအောက်လိုက်သော အသံ
ကြီးကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး လန့်သွားခဲ့
ကြသည်။

“ဟေ့၊ ဒါ ကိုခင်မောင်စိုးရဲ့အသံပဲ
ကွ။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ လာ
လာ မြန်မြန်သွားကြည့်ရအောင်”
တစ်ဖွဲ့လုံး ရရာလက်နက်များကိုင်
ကာ ကိုခင်မောင်စိုးတံဆိပ်သို့ ပြေးသွား
ကြသည်။

“ကိုခင်မောင်စိုး၊ ကိုခင်မောင်စိုး”
“ဆရာ၊ ဆရာ”
“ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ပြန်ထူးသံ
မကြားရသည့်အတွက် တဲတဲခါးကို
အမြန်ဖွင့်ပြီး ဓာတ်မီးများထိုးကာ ဝင်
လိုက်ကြသည်။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်
အောက်တွင် ကိုခင်မောင်စိုးကို အိပ်
ရာပေါ်တွင် အိပ်လျက်သား တွေ့လိုက်
ကြရသည်။

တဲပတ်ပတ်လည်ကို ဓာတ်မီးများ

ထိုးကာ ရှာကြည့်ကြသော်လည်း သက်ရှိ
ဆုံ၍ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရ။

“သန်းအောင်၊ မင်းဆရာကို နှိုး
ကြည့်စမ်းကွာ။ ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့”
သန်းအောင်က ခုတင်ကပ်သွား
ပြီး နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကိုယ်တွေ့ချစ်ချစ်တောက်
ပူနေတယ်။ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။
အိပ်ပျော်နေတာပါ။ အသက်ရှူသံလည်း
ကြားနေရတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း နှိုးမနေပါနဲ့တော့
ကွာ။ ဒီတဲဘေးမှာ မီးဖိုတစ်ဖိုလုပ်ပေး
လိုက်ပြီး တချို့က ဒီမှာလာစောင့်ပေး
လိုက်ကြ”

ထိုညက တစ်ညလုံးနီးပါးမြေတွန့်
သံများ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသော်
လည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းတောက်လောင်
နေသော မီးပုံကြီးများကြောင့် ဘာမှ
တော့မဖြစ်ကြ။ နှင်းဖြူများကလည်း မိုး
လင်းခါနီးလေ အဆက်မပြတ်ကျလာ
သောကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်သူမှ
မအိပ်ကြရဘဲ မီးပုံဘေးတွင်သာ ငုတ်
တုတ်ထိုင်ကာ မိုးလင်းသွားတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အဖွဲ့သား
အားလုံးလက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ စခန်း
ပတ်ပတ်လည်ကို ရှာဖွေကြည့်ကြရာ
တစ်ညလုံးတွန့်နေသော မြေများမည်
သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်မသိဘဲ
ရှင်းလင်းနေသည်။ (၇) နာရီခန့်တွင်
ဆရာတော်ကြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်၍ ကပ္ပိယ
ကြီးခေါ် ရာနောက်သို့ အရာရှိ (၂) ဦး
လိုက်သွားခဲ့သည်။

“လာကြ လာကြ ဒကာကြီးတို့ ည
က တစ်ညလုံးလိုလို ကျောင်းပတ်ပတ်
လည်မှာ မြေတွန့်သံတွေကို ကြားနေရ
တယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီကျောင်းမှာ
ကျောင်းထိုင်လာတာ အခုဆို နှစ်ပေါင်း
(၄၀) ကျော်နေပါပြီ။ တစ်ခါမှ ညတွန့်က
လို မကြားဖူးပါဘူး။ ကြည့်ရတာတော့
ဒကာကြီးတို့ရဲ့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်များ အများအယွင်းတစ်ခုခုလုပ်
ခဲ့မိသလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်
တာပါ။ ဒကာကြီးတို့ နည်းနည်းပါးပါး
စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ပါဦး”

“တင့်ပဲ့တုရားတပည့်တော်လည်း
အခု အရှင်ဘုရားမိန့်ကြားမှပဲ သတိထား
လိုက်မိပါတယ်ဘုရား။ ခုချက်ချင်းမေး
မြန်းကြည့်လိုက်ပါမယ်”

အရာရှိနှစ်ဦး ကျောင်းပေါ်မှဆင်း
လာခဲ့ပြီး အဖွဲ့သားအားလုံးကို စုဝေးစေ

လိုက်သည်။
“က - အခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ကွင်း
ဆင်းတဲ့အဖွဲ့သားတွေထဲကတစ်ယောက်
ယောက်များ ဘာအများအယွင်းတွေ
လုပ်ခဲ့မိသလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး။
လုပ်ခဲ့မိရင်လည်း အခုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဖွင့်ပြောစေချင်ပါတယ်။ နို့မို့ဆိုရင် တစ်
ယောက်အတွက်နဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးဒုက္ခရောက်
သွားနိုင်ပါတယ်။ အမြဲတမ်း တောထဲ
တောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူတွေ
ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ သတိမထား
လိုက်မိဘဲ မှားနိုင်ပါတယ်။ စောစောသိ
တော့ စောစောပြုပြင်နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ပြောလို့သာပြောရသည်။ ကွင်း
ဆင်းဆောင်ရွက်ရသည့် အဖွဲ့တွေက
အမြဲတမ်း အရာရှိနှစ်ဦးနှင့်အတူတူ လုပ်
ငန်းလုပ်နေရသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်သည်နှင့် ချက်ချင်းသိနိုင်သည်။ ထို့
ကြောင့် ယခုရက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်ကိစ္စ
မှမရှိပါဟု အားလုံးကပြောလာခဲ့ကြ
သည်။

“ဒါဆိုရင် စခန်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ လူ
ကြည့်နဲ့ ကိုခင်မောင်စိုးပဲ ရှိတော့တယ်။
ညတန်းကလည်း တစ်ချိန်လုံး အဖျား
တက်ပြီး မြေတွေလာပြီ၊ မြေတွေလာနေ
ပြီနဲ့ ယောင်အော်နေတယ်။ ဟေ့ကောင်
လှကြည့်၊ မင်းဆရာကိုခင်မောင်စိုး ငါတို့
အဖွဲ့ မနေ့ကအလုပ်သွားနေတုန်း ဘယ်
ကိုသွားသေးလဲ”

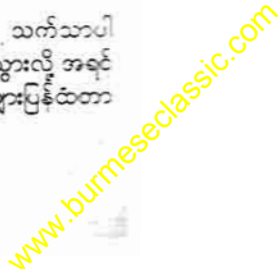
“မနက်ပိုင်း ထမင်းကြော်စားပြီး
ကတည်းက ဆရာဦးခင်မောင်စိုး ဒူးလေး
ကိုကိုင်ပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားတာပဲ
ဆရာ။ နေ့တိုင်းလည်း သွားနေကျဆို
တော့ ခါတိုင်းလိုပဲထင်ပြီး သတိမထား
မိလိုက်တော့ဘူး။ အဲဒါ နေ့ခင်းဘက်
မိုးသဲသဲမဲရွာတော့မှ ပြန်လာတာ မြင်
လိုက်တယ်”

“ဒါဆို ကိုခင်မောင်စိုးကို သွားမေး
ကြည့်ရအောင်ဗျာ။ နေ့မကောင်းတာ
လည်းကြည့်ရင်ပေါ့”

တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုခင်
မောင်စိုးက အိပ်ရာပေါ်ထထိုင်လိုက်
သည်။

“ကိုခင်မောင်စိုး၊ သက်သာရဲ့လား။
ဖျားကောဖျားသေးလား။ သန်းအောင်
စမ်းကြည့်စမ်းကွာ။ အဖျားမကျသေးရင်
ဆေးတိုက်ရအောင်”

“နည်းနည်းတော့ သက်သာပါ
တယ်ဆရာ။ မနေ့ကမိုးမိသွားလို့ အရင်
ကတည်းကအဲဒီတိုင်းဖျားပြန်ထတာ
ပါ”

“လှကြည်က ပြောတယ်။ အခု ရက်ပိုင်းတွေမှာ နေ့တိုင်း ဒူးလေးတစ် လက်နဲ့ အပြင်ကို ထွက်တယ်လို့။ ဘယ် တွေ့သွားပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲပြော စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက ညတစ်ညလုံး အဖျားတက်နေလို့ ဘာမှမသိလိုက်တာ။ ဒီစခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ညတုန်းက တစ်ညလုံး မိုးလင်းတဲ့အထိ မြေတွေလာ တွန့်နေလို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အခုအချိန်အထိ တစ်ယောက်မှ မအိပ်လိုက်ကြရဘူး။ ခု လေးတင် ဆရာတော်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက် တယ်။ သူတစ်သက် တစ်ခါမှမကြုံသေး ဘူးလို့”

စကားဆုံးသွားတော့မှ ကိုခင်မောင် စိုးတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား ပြီး အတန်ကြာငြိမ်သက်နေသည်။ ခဏ ကြာတော့မှ ခေါင်းပြန်မော့လာပြီး ဖြည်း ဖြည်းချင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ လှကြည် ပြောခဲ့သလို ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန် တော် နေ့တိုင်းအပြင်ကိုထွက်ပါတယ်။ သိပ်အဝေးကြီးကိုမသွားပါဘူး။ ချောင်း ဘေးတစ်လျှောက်မှာ ငှက်ကလေးဘာ လေးပစ်ရအောင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မနေ့ ကတော့ ချောင်းဘက်ကိုလည်း ရောက် ရော ရွာဟောင်းကြီးဘက်ဆီကို သွား ကြည့်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ နောက်ရက်ပိုင်းမှာ စခန်းကလည်း ပြောင်းရတော့မှာဆိုတော့ နောက်ကို သွားကြည့်ဖို့ကလည်း မလွယ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘာအထူးအဆန်းတွေများ တွေ့မလဲဆိုပြီး သွားလိုက်တာပါ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ အဲဒီရွာ ဟောင်းနဲ့ ဘုရားပျက်ကြီးအကြောင်းကို ကိုသန်းထွန်းက သေသေချာချာပြောပြ မသွားဘူးလား”

“ပြောပြသွားပါတယ် ဆရာ။ ဒါ ပေမယ့် မနေ့ကတော့ သွားကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်က ဘယ်လိုမှထိန်းမရတော့တာနဲ့ ရောက်ဖူး။ မြင်ဖူးအောင် သွားလိုက်မိ တာပါ”

“ကဲ - သွားလည်းပြီးနေမှပဲဗျာ။ ဘာတွေမြင်ခဲ့တယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ ပြောပြပါတော့”

“ကျွန်တော်လည်းသွားသာသွားရ တယ် ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ပါ။ ဒါ ကြောင့်လည်း အန္တရာယ်ရုတ်တရက် ကြုံလာခဲ့ရင် ကာကွယ်ရအောင် ဒူးလေး ကို မောင်းအဆင်သင့်တင်ပြီး ကိုင်ထား

ပါတယ်။ တောအုပ်ထဲရောက်တဲ့အထိ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ပါဘူး။ တော အုပ်ထဲ တော်တော်လေးသွားမိတော့မှ သစ်ပင်တွေ ကျိုးတိုကျဲပေါက်နေတဲ့ တောင်ကုန်းလိုလို ကုန်းမို့တစ်ခုကို သွား တွေ့ပါတယ်။ ဦးသန်းထွန်းပြောပြသွား တဲ့ နဂါးရုံဘုရားပျက်ကြီးများ ဖြစ်နေ မလားဆိုပြီး ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်မိနေ တုန်း မိုးရေစီးကြောင်းကြောင့် ပုံကျနေ တဲ့ တောင်ကမူလေးရဲ့ အောက်ခြေ ဘက်မှာ ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ကောက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ရွှေတွေ ဝင်းအိနေတဲ့ နဂါးရုံဘုရားလေးတစ်ဆူ ဖြစ်နေတယ်။ ထုထားတဲ့ လက်ရာက ရှေးဆန်ပြီး အနုစိတ်လွန်းလို့ သေချာ ကြည့်ရင် နဂါးရုပ်က အသက်ဝင်နေ တယ်လို့တောင် ထင်မိပါတယ်။ ကြည့် နေတုန်းမှာပဲ နောက်နားဆီက ရှူးခနဲ နှာမှုတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတာ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နည်း တဲ့မြွေကြီးမဟုတ်ဘူးဆရာ။ ပါးပျဉ်းကြီး ထောင်ထားတာကလည်း ကျွန်တော့် တစ်ရပ်ကျော်ကျော်လောက်ကိုရှိတယ်။ ရုတ်တရက် အန္တရာယ်နဲ့တွေ့လိုက်ရတာ ဆိုတော့ စဉ်းစားချိန်မရတော့ဘဲ လက် ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဒူးလေးနဲ့ ပါးပျဉ်းခွက် ကြီးကို ပစ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တရွှံရွှံမြွေတွန်သံတွေကို ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဆူညံနေအောင်ကြားလိုက်ရ တော့ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့် ပြေးခဲ့ပါတယ်။ ပစ်ခဲ့တဲ့မြွေကြီး လည်း သေသလား၊ ရှင်သလား ကျွန် တော်မသိခဲ့ပါဘူး။ ချောင်းစပ်ကို ရောက် လို့ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကောင်မှ လိုက်လာတာ မတွေ့ရ တော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျားကတော့ သေသေချာချာ ပြောပြထားတာတောင်သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ရသေးတယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျား ယူလာတဲ့ နဂါးရုံဘုရားလေးကို ပြပါဦး။ မူလယူလာတဲ့နေရာကို ပြန်ထားရ အောင်”

“ကျွန်တော်ဆီ ပါမလာတော့ဘူး ဆရာ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဘယ်နေရာမှ ကျကျနဲ့နဲ့ မသိတော့ဘူး”

“ဟာ- ခင်ဗျားကလည်း ပြဿနာ ပါပဲဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ညက ဘုရား စောင့်မြေ့တွေလိုက်လာလို့ တစ်ညလုံး မြေ့တွန်သံတွေ ကြားနေရတာ ဖြစ်မယ်။

မီးဖိုတွေဖိုထားပြီး လူတွေကလည်း အများကြီး ဆူညံနေတာကြောင့် စခန်း ထဲ မဝင်ရဲတာလား ဒါမှမဟုတ် တကယ် တိရစ္ဆာန်မြေ့တွေမဟုတ်ဘဲ မြေ့ယောင် ဆောင်ထားကြတဲ့ သိုက်စောင့်ပိုးရလော ကသားတွေဖြစ်လို့ သာသနာနယ်မြေထဲ ဝင်မရကြတာလား။ အားလုံးကကောင်း သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခု မနက်ပိုင်းပဲ ခင်ဗျားမြို့ကို သွားတော့။ လှည်းတစ်စီးစီစဉ်ပေးလိုက်မယ်။ လုံခြုံ ရေးနှစ်ယောက်လည်း ထည့်ပေးလိုက် မယ်။ ငှက်ဖျားဆိုတော့ ဒီမှာက ဆေးဝါး မပြည့်စုံဘူး။ ရောဂါပျောက်တဲ့အထိ ဆေးရုံတက်လိုက်။ သက်သာရင်လည်း မြို့ကစခန်းမှာပဲနေလိုက်တော့။ စခန်း လည်း သိမ်းတော့မှာပဲ ဟုတ်ပြီလား”

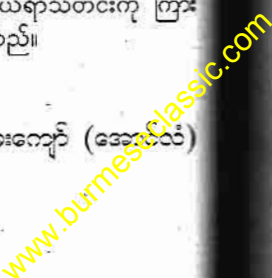
မနက်ပိုင်း နေအနည်းငယ်ဖြင့် သည်နှင့် လှည်းတစ်စီး စီစဉ်ပေးလိုက် ကာ ကိုခင်မောင်စိုးကို မြို့သို့ ပြန်ပို့ဖို့ လိုက်သည်။

ထူးခြားချက်ကတော့ ထိုနေ့က ညမောင်လာသည်နှင့် မီးဖိုကြီးများဖိုကာ မြေ့များလာဦးမည်အထင်နှင့် သတိထား ကာ စောင့်ကြည့်ကြသော်လည်း ထိုည မှစ၍ စခန်းသိမ်းခဲ့သည်အထိ မြေ့များ တက်မလာတော့ပေ။ ရွာပျက်ကြီးတွင် အပြစ်ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် ကိုခင်မောင်စိုး မရှိတော့၍လား။ ဒါမှမဟုတ် ထိုတစ် ညတည်းပင် မြေ့များတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာခဲ့သည်လား။ မည်သူမှ အတိအကျ မသိနိုင်ခဲ့ကြပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုခင်မောင်စိုး တစ်ယောက် မြို့က ဆေးရုံတွင်လည်း ငှက်ဖျားရောဂါက မသက်သာသဖြင့် ရန် ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ဆက်လက်ပို့ဆောင် ကုသစေခဲ့သည်။ ယောနယ် ပုံတောင်၊ ပုံညာဘက်မှ စတင်အမြစ်တွယ်ခဲ့သော ငှက်ဖျားပိုးက ပြင်းထန်လှသောကြောင့် ဆေးကုသနေရင်း ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက် ထဲ ဝင်ကာ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွား ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်လုံးလည်း ‘မြေ့တွေလာ နေပြီ၊ မြေ့တွေလာနေပြီ’ ဟု တတွတ် တွတ်ပြောဆိုရေရွတ်လျက်ရှိနေကြောင်း စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာသတင်းကို ကြား သိခဲ့ရပါတော့သည်။

တင်အေးကျော် (အေးလည်)

အထွက်၊ အဝင်၊ ခပါဒ်နက္ခတ်ဇယား

အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဆေးဝါး၊ မန္တန်၊ မန္တရားပညာရပ်များကိုသုံးလျက် အစွမ်းထက်အစီအရင်များနှင့် သိပ္ပံပေါက် တွင်စဉ်များအား စီရင်ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ ထွက်၊ ဝင်၊ ခပါဒ်နက္ခတ်များရွေးချယ်ခြင်းသည် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် အကြောင်းအရာအလိုက် လိုအပ်သောနက္ခတ်များအား အစင်အကြယ် ရွေးချယ် ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ လိုရာပန်းတိုင်သို့ အရောက်လှမ်းနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဤထွက်၊ ဝင်၊ ခပါဒ်နက္ခတ်ဇယားကို ပြုစုဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ခရစ် ရက်	မြန်မာ ရက်	နေ့	နက္ခတ်	နက္ခတ် ပြောင်းချိန်	နက္ခတ် အမျိုးအစား
၁	နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၂	၃ဂါ	၀	၀၂၄၈:၀၀	* လာဘာ * သိဒ္ဓိ
၂	၃	၄ဟူး	၁	၀၂၅၈:၅၁	△ မိတ္တူ △ ကာဏ
၃	၄	၅တေး	၂	၀၃:၀၈:၃၇	* သိဒ္ဓိ □ ၀ရ
၄	၅	၆ကြာ	၃	၀၄:၁၂:၃၈	△ ကာဏ * အမြတ္တ
၅	၆	စနေ	၄	၀၅:၁၄:၁၇	□ ၀ရ △ ဥပါဒ်
၆	၇	၁နေ့	၅	၀၅:၂၅:၀၅	* အမြတ္တ * လာဘာ
၇	၈	၂လာ	၆	၀၆:၄၆:၄၀	△ ဥပါဒ် △ မိတ္တူ
၈	၉	၃ဂါ	၇	၀၇:၂၆:၄၀	* လာဘာ * သိဒ္ဓိ △ မိတ္တူ
၉	၁၀	၄ဟူး	၈	၀၈:၀၆:၄၀	△ ကာဏ * သိဒ္ဓိ
၁၀	၁၁	၅တေး	၉	၀၇:၂၇:၁၆	□ ၀ရ
၁၁	၁၂	၆ကြာ	၁၀	၀၉:၃၈:၁၁	△ ကာဏ * အမြတ္တ
၁၂	၁၃	စနေ	၁၁	၂၁:၄၉:၀၅	□ ၀ရ △ ဥပါဒ်
၁၃	၁၄	၁နေ့	၁၂	၂၃:၀၉:၂၈	* အမြတ္တ * လာဘာ
၁၄	၁၅	၂လာ	၁၃	မပြောင်း	△ ဥပါဒ်
၁၅	လဆုတ် ၁	၃ဂါ	၁၃	၀၀:၂၄:၂၄	* အမြတ္တ * လာဘာ
၁၆	၂	၄ဟူး	၁၄	၀၀:၄၈:၀၀	△ ဥပါဒ် △ မိတ္တူ

ခရစ် ရက်	မြန်မာ ရက်	နေ့	နက္ခတ်	နက္ခတ် ပြောင်းချိန်	နက္ခတ် အမျိုးအစား
၁၇	၃	၅တေး	၁၅	၀၀:၄၇:၁၃	* လာဘာ * သိဒ္ဓိ
၁၈	၄	၆ကြာ	၁၆	၀၀:၂၃:၁၄	△ မိတ္တူ △ ကာဏ
၁၉	၅	စနေ	၁၇	၂၃:၃၆:၄၅	* အမြတ္တ □ ၀ရ
၂၀	၆	၁နေ့	၁၉	၂၄:၅၀:၁၉	△ ဥပါဒ် * အမြတ္တ
၂၁	၇	၁နေ့	၂၀	၂၅:၂၄:၃၃	* လာဘာ * အမြတ္တ
၂၂	၈	၂လာ	၂၀	၁၄:၁၅:၀၀	△ ဥပါဒ် △ မိတ္တူ
၂၃	၉	၃ဂါ	၂၁	၀၁:၂၈:၃၇	* လာဘာ * သိဒ္ဓိ □ ၀ရ
၂၄	၁၀	၄ဟူး	၂၂	၁၆:၃၀:၀၀	△ ကာဏ * အမြတ္တ
၂၅	၁၁	၅တေး	၂၃	၁၅:၀၀:၀၀	□ ၀ရ △ ဥပါဒ်
၂၆	၁၂	၆ကြာ	၂၄	၁၃:၃၀:၀၀	* အမြတ္တ * လာဘာ
၂၇	၁၃	စနေ	၂၅	၁၂:၁၁:၂၆	△ ဥပါဒ် △ မိတ္တူ
၂၈	၁၄	၁နေ့	၂၆	၁၁:၁၃:၃၃	* လာဘာ * သိဒ္ဓိ
၂၉	၁၅	၁နေ့	၂၆	၁၀:၃၇:၂၃	△ မိတ္တူ △ ကာဏ
၃၀	၁၆	၂လာ	၂၇	၁၀:၃၇:၂၃	* သိဒ္ဓိ □ ၀ရ
၃၁	၁၇	၃ဂါ	၂၈	၁၀:၃၇:၂၃	△ ကာဏ * အမြတ္တ

၂၀ နက္ခတ် = ၄၅ ယမိုင်
 × နက္ခတ် = ၃၀ ယမိုင်
 ၂၁ နက္ခတ် = ၄၅ ယမိုင်
 * = အဝင်နက္ခတ်
 □ = ခပါဒ်နက္ခတ်
 △ = အထွက်နက္ခတ်

ဖြင့် တွက်သည်
 ○ = လပြည့်နေ့
 ● = လကွယ်နေ့

၁၄-၄-၂၀၁၄ နံနက် ၁၀:၀၈:၃၉ နာရီ၌ သင်္ကြန်ကျ၏။
 ၁၅-၄-၂၀၁၄ မွန်းလွဲ ၁၄:၄၈:၀၀ နာရီ၌ လပြည့်၏။
 ၁၆-၄-၂၀၁၄ မွန်းလွဲ ၁၄:၂၃:၂၀ နာရီ၌ သင်္ကြန်တက်၏။

တိုးထက်

ဂျာနယ်စောင့်ဖတ်သူ

“ဆရာ”
တံခါးဝမှ မဝံ့မရဲခေါ် လိုက်သော
အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် စာရေး
နေရာမှ အသာမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေး - ဖိုးတာ”
ကျွန်တော်က ပဋိသန္ဓာရလေသံ
ဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်
ညှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုအိမ်ထဲဝင်လာ
ခဲ့ဟု ဖိတ်မန္တကပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက်လျက် အိမ်ထဲသို့ သူ
အသာလှမ်းဝင်လာသည်။

“ဆီစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေဘဝင်မကျ
တာရှိပြန်ပြီလဲ ဖိုးတာ”
ကျွန်တော်သည် ဘောလ်ပင်ကို
စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို
နောက်မှိုထိုင်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။
ဖိုးတာသည် ကျွန်တော်အိမ်နှင့်မလှမ်းမ
ကမ်းလမ်းထောင့်တွင် လမ်းဘေးဂျာနယ်
ဆိုင်လေး ခင်းရောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က မဟုတ်သော်
လည်း ဤလမ်းထောင့်တွင် ဖိုးပွားဖြစ်နေ
၍ ဤသို့ တကူးတကလာဖွင့်ထားခြင်း
ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုလည်း စာရေးဆရာ
မှန်း တရင်းတနီးသိသောကြောင့် တစ်ခါ
တစ်ရံ စာစောင်များတွင် သူဘဝင်မကျ
သည့် ဆောင်းပါးများ၊ သတင်းများတွေ့
ပါက လာမေးမြန်းတတ်သည်။ ဆွေးနွေး
တတ်သည်။ ယခုလည်း သူ့လက်ထဲတွင်

ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လိပ်ကိုင်ထားခဲ့
သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘဝင်မကျတာ
တွေ့လို့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ဘဝင်မကျ
တာ လက်တွေ့ကြုံလို့ လာပြောတာပါ
ဆရာ”

သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့်
ချွေးများကိုသုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က သောက်ရေသန့်
ဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့ထည့်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။

“နေခင်းနေလယ်ပုရပူနဲ့ကွာ၊ နေပူ
ထဲ လျှောက်လာရတယ်လို့။ ရေသောက်
ရေခဲရေထည့်ထားတာ”

“ဒီအချိန်လေးပဲ လူကပါးတာ
ဆရာရဲ့။ ဆိုင်ကို ကောင်လေးနဲ့ထားခဲ့
တာ”

“ဆီစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများအရေး
ကြီးလို့လဲ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေခွက်တစ်
ခွက်ကောက်၍ ရေတစ်ခွက်သောက်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ”
ဖိုးတာက အစချီလိုက်သည်။

“ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်
က ဒီမှာ မိုးလင်းကမိုးချုပ်ဂျာနယ်တွေ့
ရောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်ကို ပြန်

ရောက်ချိန်ဆို ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီ
အိပ်ဖို့ပဲ အိမ်ပြန်ရသလိုဖြစ်နေတယ်”

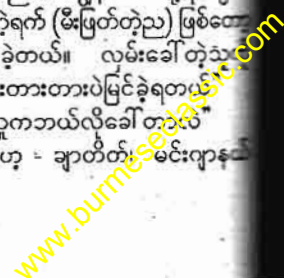
“ဝမ်းတစ်ထွာပြဿနာပေါ့ကွာ”
ကျွန်တော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
နှင့်ဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကားမှတ်တိုင်ကနေ အိမ်ထဲ
တော်တော်ဝင်ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ
ကျော်ကျော်လောက်ကပေါ့။ ညဆယ်
နာရီကျော်ကျော်လေး ကားဂိတ်ကဆင်း
ပြီး အိမ်ကိုအပြန်မှာ လမ်းအဝင်ကနေ
ဆယ့်နှစ်အိမ်မြောက်အိမ်ရှေ့အရောက်
ပေါ့။ အဲဒီအိမ်မှာ မှောင်ရိပ်ထဲကနေ ထူ
တစ်ယောက်လှမ်းခေါ်တယ်”

“အင်း - ဆိုပါဦး”
ကျွန်တော် နားထောင်၊ မထောင်
ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်သော ဖိုးတာကို ကျွန်တော်
စကားထောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လမ်းကကောင်း
တယ်။ မီးတိုင်တွေလည်းရှိတယ်။ အဲဒီ
အိမ်ကလည်း နှစ်ထပ်အိမ်လေး။ ဝင်း
သေးသေးနဲ့ ရှေ့မှာပန်းရုံတွေနဲ့။ ဒါပေ
မယ့် အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်
မီးမလာတဲ့ရက် (မီးဖြုတ်တဲ့ည) ဖြစ်တော့
မှောင်နေခဲ့တယ်။ လမ်းခေါ်တဲ့သူ
လည်း ဝါးတားတားပဲမြင်ခဲ့ရတယ်”

“သူကဘယ်လိုခေါ်တာလဲ”
“ဟေ့ - ချာတီတီးခင်းဂျာနယ်”

ရောင်းတာ မဟုတ်လားတဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အင်း”

ကျွန်တော်က ရေခွက်ကိုပင် ကောက်၍ ရေတစ်ဇုံ ဒိမ်ခဲသောက်ရင်း အင်းလိုက်မိလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ သူက မှုခင်းသတင်း တွေအပါအဝင် ဂျာနယ်က ဘယ်ဂျာနယ်လဲ လို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက် တော့ သူက ကောင်းပြီ။ အဲဒီဂျာနယ် ဘယ်တော့ထွက်မလဲလို့ မေးလာတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နောက်တစ်နေ့ဖြစ် နေတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမနက်ဖြန် ထွက်မယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သူက မနက်ကျရင် ငါဒီခြံဝကတန်းလေးပေါ် မှာ ဂျာနယ်ခထားခဲ့မယ်။ မင်းပြန်လာ တဲ့အခါ ငါ့အတွက် တစ်စောင်ယူခဲ့။ အဲ- ငါ့မရှိရင် ခြံထဲဝင်ပြီး တရုတ်ကတ်မှန် ကြားကနေ အိမ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်”

ဖိုးတာက သူ့စကားလစ်ဟာမှမရှိ
အောင် စဉ်းစားပြောဆိုနေဟန်ဖြင့် ခပ်
ဆိုင်းဆိုင်းပြောနေခဲ့သည်။

“မင်းတို့ရပ်ကွက်မှာ ဂျာနယ်ဝယ်ရ
ခက်လို့လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိသည်။

“မခက်ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်မှာ
မယ့်အစား သူ့ဘာသာသူ ဈေးဘက်
ထွက်ဝယ်လည်း ရတာပဲ။ ကျွန်တော်
လည်း အဲဒါကိုပြောလိုက်တော့ သူတစ်
အောင်ငြိမ်သွားတယ်။ ခဏကြာမှ မင်း
ဆီကပဲ ငါစောင့်ဖတ်မယ်ကွာလို့ ပြော
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ ယူလာပေးပါ့မယ်လို့
ပြောပြီး အိမ်ကိုဆက်ပြန်ခဲ့တယ်”

“အေးလေ၊ ကြံဖန်ပြီး ကိုယ့်ကို
အားပေးနေတော့လည်း မင်းအတွက်
အိုကေတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အိုကေပါတယ်
ဆရာ။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်
ဆိုင်ကိုလာတော့ သူပြောခဲ့သလိုပဲ ခြံ
တံခါးဝမှာ ငွေငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို
ကျောက်ခဲလေးနဲ့ ဖိတင်ထားတာတွေ့ရ
တယ်”

“ဟေ-တခြားသူကောက်မသွားလို့
တော်သေးတာပေါ့”

“ကောက်ဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး
ဆရာရဲ့။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော်ကသာ
ရှိနေမယ်မှန်းသိလို့ ရှာကြည့်လို့တွေ့
တာ။ အချိန်ကလည်း လူသွားလူလာ
သိပ်မရှိသေးတဲ့အချိန် အလင်းရောင်ရှိ
ခါစ မနက်ငါးနာရီကျော်ကျော်ရယ်”

ဖိုးတာကဆိုလိုက်သည်။

“မင်းတို့အလုပ်ကပန်းပါကွာ”

“သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေက
စောစောသွားယူရတာလေ ဆရာရဲ့။”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်။ ပြောပါ
ဦး မင်းဇာတ်လမ်းကို”

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားစွာ
တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့အတွက် မှုခင်း
ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖယ်ထားပြီး ညပြန်
တော့ ယူသွားတယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်
တော့ လှမ်းခေါ်သေးတယ်။ ဦးလေး
ဦးလေးလို့။ ဦးလေးအရွယ်လို့ထင်လို့
လေ။ ဒါပေမယ့် အရိပ်အယောင်မတွေ့
ရတာနဲ့ သူပြောခဲ့သလိုပဲ ခြံထဲကိဝင်
တရုတ်ကတ်မှန်ကြားကနေ အိမ်ထဲကို
ဂျာနယ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီညက
မီးလာရက်ပေမယ့် အိမ်တစ်အိမ်လုံး

မီးမှိတ်မှောင်မည်းနေခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို
ထက်သန်စွာ နားထောင်နေရာမှာ
အဖျားရှူးသည်ကဲ့သို့ နိရုံးချုပ်သွားသည့်
အတွက် ဘဝင်မကျွတ် မျက်မှောင်ကုတ်
လိုက်သည်။

“မင်းဟာက ဘာမှလဲမဟုတ်ပါ
လား”

“ဒါက အစပဲရှိသေးတယ်လေ
ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်
လည်း ဒီကိစ္စဒီမှာတင်ပြီးပြီလို့ ထင်မှတ်
နေခဲ့တာ။ အဲ- နောက်တစ်ပတ် မီးပျက်
တဲ့ညမှာပါပဲ အဲဒီလူက မှောင်ရိပ်ထဲက
လှမ်းခေါ်ပြန်ရော”

“မီးလာတဲ့တခြားရက်တွေ အိမ်
ပြန်တော့ မင်းသူ့ကိုမတွေ့ဘူးလား”

“ပြန်တိုင်း ကျွန်တော်သူ့အိမ်ဘက်
လှမ်းကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ အမြဲမှောင်နေ
တာပဲ။ အဲဒီတော့ သူမရှိဘူး ဒါမှမဟုတ်
စောစောအိပ်တာများလားပဲမှတ်ခဲ့တယ်။
အဲ - အဲဒီနေ့မှာတော့ အဲ - ညမှာပေါ့
သူကလှမ်းခေါ်ပြီးမှာပြန်တယ်။ ငါမျှော်
နေတဲ့ သတင်းမပါသေးဘူးလို့ သူကဆို
လိုက်သေးတယ်”

ဖိုးတာ၏ စကားကြောင့် ကျွန်
တော်သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

“သူ့မျှော်နေတဲ့သတင်းဟုတ်လား။
မှုခင်းဂျာနယ်မှာမျှော်နေတဲ့သတင်းဆို
တော့ ဘာသတင်းလဲ။ လူသတ်မှုလား၊
ခားပြုတိုက်မှုသတင်းလား၊ လိမ်လည်မှု
လား”

ကျွန်တော်ကဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့တို့မေးလိုက်
မိပါတယ်။ ဘာသတင်းများမျှော်နေလဲ
လို့ပေါ့။ အဲဒါ သူက ရေတာရှည်မှာဖြစ်
ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုကွာ။ အတွင်းလူက လက်
ထောက်ချလို့ ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းကဖြတ်
လှူပြီး လူသတ်တဲ့အမှုတရားခံမိပြီလား
လို့တဲ့”

ဖိုးတာ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်
ပို၍မျက်မှောင်ကုတ်မိသွားသည်။

“အတိအကျကြီးပဲ။ ဒီအမှုနဲ့သူ
ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း
မေးမိပါတယ်။ ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလဲ
လို့ပေါ့”

“အဲဒီတော့သူကဘာပြောလဲ”

“နောက်တော့ မင်းသိလာမှာပေါ့

တဲ့”

“အင်း”

ကျွန်တော် ထိုမျှသာ အသံပြုမိ
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့
အဲဒီအိမ်ကလုံအကြောင်း အဖေ၊ အမေ
တို့ကိုမေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပေမယ့်
မေ့သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ည
သူ့အားတဲ့ဂျာနယ်ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။
ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဂျာနယ်သွားပေးတော့
တရုတ်ကတ်မှန်ထဲကပဲ ထိုးထည့်ပေးခဲ့
တယ် လူမတွေ့ဘူး”

“သူပြောတဲ့သတင်းကောပါလား”

ကျွန်တော်က စကားထောက်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နံနက်စပိတ်ကြည့်ဖို့
တယ်။ မပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်မှာ
လည်း သူ့မှောင်ရိပ်ထဲကနေ ဂျာနယ်မှာ
ပြန်တယ်။ အဲဒါဟိုတစ်ပတ်ကျော်က
ပေါ့။ အဲဒီအပတ်ဂျာနယ်မှာ သူပြောတဲ့
ရေတာရှည်လူသတ်မှု ပါလာတယ်။
တရားခံမိတဲ့အကြောင်းပေါ့။ ဒီဂျာနယ်”

ဖိုးတာက တစ်ချိန်လုံး သူ့လက်ထဲ
ကိုင်ထားခဲ့သော ဂျာနယ်ကို တစ်ချက်
ထောင်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်မိသည်။
သူက ဂျာနယ်ကိုဖြန့်၍ စာမျက်နှာလှည့်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းထု
ထောက်ပြသည်။

“သူပြောသလိုပဲ ငွေသိန်း (၃၀၀)
ကျော်ကို ပွဲရိုက်သွားအပိုမှာ လမ်းကနေ
ဖြတ်ပြီးလု၊ လူသတ်သွားတာ တရားခံ
နှစ်ယောက်။ နှစ်ပတ်အတွင်းမိသွား
တယ်။ အသတ်ခံရတဲ့သူက ကိုမျိုးသန်း
အောင်တဲ့ အသက် (၃၅) နှစ်”

“ဂျာနယ်ဝယ်ခိုင်းတဲ့သူက ဘယ်
သူနဲ့ပတ်သက်နေတာလဲ။ တရားခံ
လား၊ အသတ်ခံရတဲ့သူနဲ့လား”

ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးလိုက်မိ
သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်တယ်၊ ဘယ်
လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာတော့”

ဖိုးတာက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့်
ပြီးနောက် ကျွန်တော် သူ့အဖြေကိုတောင်
ဆိုင်းနေခဲ့သည်ကို လျစ်လျူရှု၍ သူ့ဖိ
စဉ်ကို ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနေ့ညပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း
ဂျာနယ်ကို တရုတ်ကတ်မှန်ကြားက
ထိုးထည့်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် စောစော
က ဆရာမေးသလိုပဲ ဂျာနယ်မှာတဲ့သူက

... သိသူနဲ့ပတ်သက်နေလဲဆိုတဲ့ကိစ္စက
ခင်ထဲတန့်န့်ဖြစ်နေတာနဲ့ အိမ်ရောက်
ဘော့ အဖေနဲ့ အမေကို မေးမိတယ်။
အဲဒီအိမ်မှာဘယ်သူနေသလဲပေါ့”

“အဲဒီတော့... ”

“ဘယ်သူမှမနေဘူး။ တံခါးပိတ်
ထားတာကြာပြီ။ ရောင်းမလိုလို့ ကြား
တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်
မင်းမဖြစ်လာတယ်။ ဒါဆို လူသတ်မှု
တရားခံဖမ်းမိသလား။ သတင်းစောင့်နေ
တဲ့သူဟာ လူသတ်မှုမှာ ကြံရာပါဖြစ်
မယ်။ ငွေတွေ့သူဆိုမှာလား ဒါမှမဟုတ်
... သိလို့ပတ်သက်နေသလဲ။ ကျွန်တော်
မင်းစားမိပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုလုံး အဲဒီအိမ်နဲ့ လတ်တလော
ကျွန်တော်ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြောပြလိုက်
တယ်”

“အင်း”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိ
ဘော့၍ ရောယောင်အင်းလိုက်မိလိုက်
သည်။

“သူတို့စိတ်ပူသွားကြတယ်။ လူ
မနေတဲ့အိမ်မှာ လူဆီးများဝင်ခဲ့အောင်း
နေသလားလို့စိုးရိမ်မိပြီး ရပ်ကွက်လူကြီး
တို့သွားပြောတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ
က အိမ်ရောင်းအိမ်ဝယ်အိမ်ငှားကိစ္စတွေ
မှာ အသိသက်သေတွေအနေနဲ့ပါလေ့ရှိ
ဘော့ အဲဒီအိမ်ကို မူလပိုင်ရှင်က ရောင်း
ထားပြီးကြောင်း၊ နယ်ကလူတစ်ယောက်
ဝယ်ထားကြောင်း၊ လကုန်မပြောင်းလား
မည့်အကြောင်းပြောတယ်”

“ဒီအတွင်းရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို
အပ်ထားတယ်ပေါ့။ ဒါဆို အိမ်မှာ လူဝင်
မဝင် သူတို့စောင့်ရှောက်ကြည့်ရုံဖြစ်တာဝန်
ရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့
က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်
ကြည့်မယ်အလုပ်မှာပဲ ရပ်ကွက်လူကြီး
က သတိရပြီး ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။
မင်းပါဦး၊ သူစောင့်ဖတ်တဲ့သတင်းက
အတိအကျလူသတ်မှုသတင်း၊ အသတ်
မိတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ထဲသေ
သေချာချာမှတ်ထားခဲ့တော့ ပြောလိုက်
တယ်။

“ကိုမိုးသန်းအောင်” လို့။

အဲဒီမှာရပ်ကွက်လူကြီးကထအော်
ဆိုက်တယ်။

“ဟာ - အဲဒါ အိမ်ဝယ်တဲ့သူရဲ့
နာမည်ပဲတဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဘာပြောရမှန်း
မသိ၍ ဖိုးတာ၏ စကားကိုသာ မျက်
တောင်တခတ်ခတ်ဖြင့် ဆက်လက် နား
ထောင်နေမိခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညတွင်း
ချင်းပဲ အဲဒီအိမ်ကိုပြေးကြည့်ခဲ့ကြတယ်။
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလက်ထဲမှာ သော့
တစ်ချောင်းအပ်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီ
သော့နဲ့ အိမ်ထဲဖွင့်ဝင်ကြတော့ ကျွန်
တော်ထိုးထည့်ခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်သုံးစောင်
စလုံး တရုတ်ကတ်မှန်ပြတင်းပေါက်ဘေး
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါက်လျက်သားပဲ။
အိမ်ထဲကို ဘယ်သူမှဖောက်ထွင်းဝင်
ရောက်ထားတဲ့ လက္ခဏာလည်း မတွေ့
ဘူး”

ဖိုးတာသည် စကားပြောစရာ
ကုန်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ပိတ်သွား
သည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူထံမှ စကား
ထပ်မျှော်လင့်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ပိတ်စောင့်
ဆိုင်းနေခဲ့၍ အတန်အကြာပင် အခန်း
ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ နောက်
ကျွန်တော် ဘဝင်မကျစွာဆိုလိုက်သည်။

“မင်းဟာကဘာလဲကွ”

“အဲဒါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က
လည်း ဘာလဲသိချင်တာပါ။ ကျွန်တော့်
စကားကို ကျွန်တော့်မိဘရော ရပ်ကွက်
လူကြီးတွေပါ မယုံမကြည်ဖြစ်သွားကြ
တယ်။ ကျွန်တော်အရက်ကြောင်ကြောင်
တာလားလို့ ယုံမှားသံသယဖြစ်သွားကြ
ပုံရတယ်”

ကျွန်တော် ဖိုးတာကို စူးစူးစိုက်
စိုက်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာအားလုံး အမှန်ပဲ
ပေါ့”

“အမှန်ပဲဆရာ။ အဲဒါဟိုတစ်ပတ်
ကဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်ဒီအပတ်ဂျာနယ်
ထွက်ရက်အထိစောင့်ခဲ့တယ်။ မနေ့ည
မီးပျက်ရက်မှာ သူ့မှောင်ရိပ်ထဲကနေ
ဂျာနယ်မှာဦးမလားလို့ မမှာတော့ဘူး
လေ”

“မင်းယူဆတာက”

ကျွန်တော် ဖိုးတာကို စေ့စေ့ကြည့်
၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမိုးသန်းအောင်ဆိုတဲ့လူက
အဲဒီအိမ်ကို သိပ်သဘောကျတာလို့
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကပြောတယ်။ ဒါ
ကြောင့် သူဟာ အသတ်ခံရတော့ သူ
ဝိညာဉ်က အဲဒီနေရာကို စွဲလမ်းပြီး

ရောက်နေခဲ့တာ။ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူကိုဖမ်း
မိစေချင်တဲ့ဇောကလည်းရှိပြီး ဂျာနယ်
ကိုစောင့်ဖတ်နေခဲ့တာ။ မိသွားပြီဆိုတာ
သိတော့ အဲဒီနေရာကကျွတ်သွားတာ
ပေါ့”

“အင်း”

ကျွန်တော်ကခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်လိုက်မိသည်။

“ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကကော”

“ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ကျွန်
တော်ဆေးကြောင်တာ။ အရက်ကြောင်
တာလို့မှတ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် အဲဒီ
လိမလုပ်မှန်းသိတော့ ကိုမိုးသန်းအောင်
အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်ထားကြောင်းသိပြီး
ကိုမိုးအောင်သတ်ခံရမှုနဲ့ တရားခံဘက်
ကဖြစ်စေ၊ ကိုမိုးသန်းအောင်ဘက်က
ဖြစ်စေ ပတ်သက်တဲ့သူတစ်ယောက်
အဲဒီအိမ်မှာခဏဝင်ခဲ့အောင်းသွားတယ်
လို့ ယူဆချင်ကြတယ်”

ဖိုးတာကဆိုလိုက်သည်။

“ယူဆချင်ကြတယ်ဆိုတော့ မယူ
ဆဘူးလား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပေါ့ဆရာ။
အိမ်ထဲကိုတစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်ရောက်
နေထိုင်တဲ့ လက္ခဏာလည်း မတွေ့ဘူး။
အဲဒီ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရက်သတ္တပတ်
သုံးပတ် (၂၁) ရက်ကာလအတွင်းမှာ
အဲဒီနားမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူကမှ
အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ခဲ့ရပါဘူးဆို
တော့”

“အင်း - စဉ်းစားစရာပဲ”

ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိ
သည်။

“ဆရာကော ဘယ်လိုသဘောရ
လဲ”

ဖိုးတာက မေးလိုက်သည်။

“အင်း... ”

ကျွန်တော်သည် နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲ
ထားသည့် စိတ္တဇပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း ပြေလိုက်မိ
သည်။

“စဉ်းစားရဦးမယ်”

သိုးထက်

ဝန်ခံချက် -

The Mysterious Lodger by
Harold Shcende ကို မြန်မာပြန်
သည်။

ဝါသနာ

ဤအကြောင်းကို ပြောပြရသော် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများအား ဦးစွာပြောပြမှ ပြည့်စုံပေမည်။ ပတ္တမြား မြေခေါ် မိုးကုတ်မြို့တွင် ရှေးအစဉ် အလာအားဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများမှာ ရှမ်းနှင့် ပလောင်များသာ အများအား ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ဒေသခံများဟု ဆိုရပေမည်။

နောင်သော် ဗမာများ၊ လီဆူးများ (ဂေါ်ရခါး(နီပေါ)လူမျိုးများ) စသည်ဖြင့် ကိုင်းရင်းသားအတော်များများအခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုမူ ပြောင်ခေါင်းဒေသ ၌ အခြေချနေထိုင်သဖြင့် ပြောင်ခေါင်း လီဆူးဟု ခေါ်တွင်ကြလေ၏။ လီဆူး တွင်လည်း ခရစ်ယာန်လီဆူး၊ နတ်စား

လီဆူး ဟူ၍ မိမိတို့မိရိုးဖလာအရ ကိုးကွယ်မှုဘာသာ ကွဲပြားကြလေ၏။

ပြောင်ခေါင်းဒေသသည် လျှိုလွင် ပြင်ကိုင်းတောကြီးရှိခဲ့ဖူးရာ ထိုကိုင်းတော ကြီးတွင် တောကျွဲဖြစ်သော ပြောင်များ နေထိုင်ကျက်စားခဲ့သဖြင့် ပြောင်သေတို့ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော ပြောင်ခေါင်းရိုးများ ထိုလွင်ပြင်တွင် လယ်များဖော်ထုတ်စဉ် ကတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် ပြောင်ခေါင်းဒေသဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသမှ ထွက်သော အညံ့အုပ်စုဝင် ဖက်ဖူးစိမ်း ရောင်အညံ့နွယ်ဝင်ကျောက်များကိုလည်း ပြောင်ခေါင်းစိမ်း ဟူ၍ ဒေသကိုစွဲလျက် မည်တွင်ခဲ့လေ၏။ ထို့ပြောင်ခေါင်းစိမ်း ကျောက်သည်လည်း အစစ်ဆီပါက တန်းဝင်ရတနာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမများကိုမူ နတ် စားမိဘများမှ မွေးဖွားခဲ့သဖြင့် နတ်စား

လီဆူးများဟု အများကခေါ်တွင်ကြပါ သည်။ နတ်ကိုကိုးကွယ်သူများအား နတ် စားများဟုခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်စား ဟူသည်မှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကိုးကွယ်သော အတွင်း(၃၇)မင်း၊ အပြင် (၃၇) မင်း ဟူသောနတ်များ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုနတ်ကိုကိုးသိလည်း မသိကြ ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးများသည် တရုတ်မှ နွယ်စုများဖြစ်ခဲ့ကြသည့် အားလျော်စွာ တရုတ်ထုံးစံအတိုင်း ကိုးကွယ်ခြင်း နှစ် သစ်ကူးခြင်းပြုကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ နှစ်သစ်ကူးကာလ သည် တရုတ်နှစ်သစ်ကူးကာလဖြစ်ပြီး ခရစ်ယာန်လီဆူးတို့၏ နှစ်သစ်ကူးမှာ ခရစ္စမတ်အချိန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အဓိကအလေးထားရ သူမှာ နတ်ဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ သာဓနာ နာရေး၊ လှူရေးတန်းရေးကိစ္စအဝဝအ

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး သုတော်စစ်ဥပဒေလာအလက်

ဘက် နတ်ဆရာမှာ မပါမပြီးဖြစ်သည်။
ဘော်ဆရာကို အရာရာတိုင်ပင်ရ၏။ နတ်
ဆရာ၏ဩဝါဒကိုခံယူကြရပါသည်။ ဆိုရ
သော် ဘုန်းကြီးသဖွယ်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်ထိုကာလသည် ကျွန်ုပ်တို့
လိဆူးလောကတွင် ခရစ်ယာန်နှင့် နတ်
ဇားနှစ်မျိုးသာရှိနေသေးသောအချိန် ဖြစ်
ပြီး နတ်စားများ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့မပြောင်း
သေးသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လိဆူးအများစုသည်
မည်မျှ မြို့ပြတွင်နေကြပါစေ၊ မျိုးရိုးဗီဇ
ခြင်သော တောလိုက်ခြင်းအလုပ်ကိုမ

လွန်စွာဝါသနာပါကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော်တော်လိုက်ခြင်း၊ အုပ်စုလိုက်တောလိုက်ခြင်း၊ လှဲချက်ထောင်ခြင်း၊ သတ်ကိုင်းထောင်ခြင်း၊ ကျင်းထောင်ခြင်း၊ ကျောကွင်းထောင်ခြင်း စသည်ဖြင့် အလျဉ်းသင့်သလို မုဆိုးအလုပ်ကိုလုပ်တတ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိဘဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်မှ စီးဆင်းခဲ့သော မုဆိုးသွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ပါ စီးဆင်းဝင်ရောက်ခဲ့သဖြင့် ငယ်စဉ်မှသည် တောလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာထုံခဲ့ပါသည်။

ပြောင်ကဲ့သို့သော ဂုဏ်ယူဖွယ်သားကောင်ကြီးများရရှိခဲ့ပါက ပြောင်ဦးခေါင်းခွံနှင့် ဦးချိုကိုတွဲလျက် ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲဂုဏ်ယူတတ်ကြပါသည်။ ထိုပြောင်ကြီးအား မည်သို့မည်ပုံပစ်ခတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ပြောရုံမဝနိုင်အောင်ရှိရသည်။ ဤသည်ပင် မုဆိုး၏ အလွန်လျှာတွေ့သောစကားစုတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တော်တော်လိုက်ရာမှ ပြောင်ထီးကြီးနှစ်ကောင်ရခဲ့ဖူးရာ ထိုအောင်မြင်ခြင်း၏ အရသာသည် မုဆိုးအလုပ်ကို ပိုမိုစွဲမြဲစေရန် တွန်းအားဖြစ်စေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် အသက် (၂၀) တွင် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်ထောင်ပြုသူ အမျိုးသမီးကား လူမျိုးသာတူသော်လည်း ဘာသာအားဖြင့် မတူကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွင် ဘာသာရေး ဟူသော စည်းမထားကြပါ။ အငြင်းအခုံလည်းမရှိကြပါ။

နတ်စားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏မိဘများမှာမူ ကျွန်ုပ်အပေါ် ဆတ်ဆတ်ခါနာကြပါသည်။ ဘာသာတူမိန်းကလေးများ များစွာရှိပါလျက် ဘာသာမတူသူမိန်းကလေးကိုယူရပါမလား ဟူ၍ အပြစ်တင်မဆုံးရှုံးကြပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောင်ခေါင်းဒေသကို စွန့်ခွာလျက် မိုးကုတ်မြို့ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး ကျောက်ရောင်းဝယ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အများနှင့်ဝင်ဆုံနိုင်ရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ဇနီးကို ချစ်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲသို့ဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲသို့ဝင်ရောက်ပြီးသောအခါ ထာဝရဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူအမြဲရှိသည်

ဟု ယုံကြည်ထားလိုက်ပါတော့သည်။ ကြံတိုင်းအောင်ရမည်၊ ဆောင်တိုင်းမြောက်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလိုက်တော့၏။

ထိုယုံကြည်မှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်စီးပွားရှာခဲ့ရာ မိုးကုတ်တွင် နာမည်ကြီးသူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကို မမြင်ဘူးလျှင်သာရှိမည်၊ ကျောက်လောကတွင် မကြားဘူးသူဟု ချီးမြှင့်လှပေမရှိပါ။ သူကြီးမဆိုထားဘိ မိုးကုတ်တစ်ခွင်၌ ကလေးကအစသိ၏။

ထိုသို့ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာကြယ်ဝလာသောအခါ ထိုခေတ်ထိုအခါသည် သူဌေးများ လိုင်စင်ဖြင့်သေနတ်ကိုင်ကြသောခေတ်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လိုင်စင်ဖြင့် သေနတ်ကိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ကိုင်ရာတွင် အခဲပစ်ရိုင်းဖယ်သေနတ်လည်း ပါပါသည်။ ထိုသို့ အဆင့်မြင့်တော့ပစ်သေနတ်ရသောအခါ ပြောင်ခေါင်းတွင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ တူမီးသေနတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကားစောင့်ရန် တပည့်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ကားအား ကားလမ်းတစ်နေရာတွင်ထားလျက် တစ်ကိုယ်တော်တောထဲသို့ဝင်၍ တောပစ်လေ့ရှိသည်။

ဘုရားသခင်စောင့်မရှုလောမသိ၊ ဝင်လိုက်တိုင်းပင် ချေ သို့မဟုတ် ဆတ်သို့မဟုတ် တောဝက်တစ်ကောင်ကောင်တော့ ရလာတတ်၏။ ဝါသနာကြီးသော တောလိုက်ခြင်းအလုပ်ကား အရသာရှိလှပါဘိ။

ကျောက်ဝယ်တိုင်းလည်း မြတ်၊ တွင်းထောင်တိုင်းလည်း အောင်၊ တောလိုက်တိုင်းလည်းတောကောင်ရနေသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကား လွန်စွာချိုမြိန်လွန်းလှပါ၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ဘဝအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆတ်ကြီးနောက်သို့

ကျွန်ုပ် အသက် (၄၀) ကျော်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ပြည့်စုံမှု၊ အနေအထိုင်ကောင်းမှု၊ ဘာသာယုံကြည်မှုတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လီဆူးခရစ်ယာန်အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်သို့ တင်မြှောက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများလည်း အရွယ်ရောက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မိသားစုစားရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေများအား လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်ဝါသနာကြီးလှသော မုဆိုးအလုပ်ကိုမူ

တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ ပုံမှန်လုပ်လေ့ရှိ၏။

တောမှာမွေး၍ တောမှာကြီးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှကြွယ်ဝချမ်းသာနေပါစေ တောကိုချစ်သောစိတ်ကြောင့် တောကိုစွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် တောထဲသို့ဝင်လိုက်ရလျှင် စိတ်တို့သည် နှုတ်လန်းဆန်းတက်ကြွသွားပါတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏တပည့် အားဆာအား ခေါ်လျက် တောလိုက်ရန် ကျွန်ုပ်၏တို့ယိုကာကားလေးဖြင့် မန္တလေးလမ်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

စိန်အင်း တည်းဟူသော ခရစ်ယာန်လီဆူးရွာလေးသို့ရောက်သောအခါ ကားနှင့် အားဆာအားထားခဲ့ပြီး မြောက်ဘက်စူးစူးတောနက်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဤရေကြိုမြေကြိုဝန်းကျင်၏တောတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်ယဉ်ပါးနေခဲ့ပါသည်။

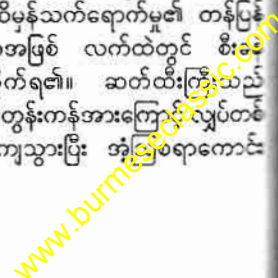
ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်တော်တော်လိုက်ရခြင်းကို နှစ်သက်၏။ တစ်ကိုယ်တော်တော်လိုက်ခြင်းကား လွတ်လပ်၏။ ပေါ့ပါး၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့ကွက်စရာမရှိ။ အရာရာကို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်မှသည် လွန်စွာ သန်မာထွားကျိုင်းသူဖြစ်ရာ ခွန်အားဗလလည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတော်အတန် သားကောင်ရခဲ့သော် အခက်အခဲမရှိ တောတွင်းမှ ထမ်းထုတ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောနက်ထဲရောက်သည်နှင့် မျက်စိလျှင်လျှင်နားလျှင်လျှင်ဖြင့် ခြေသံလှလှလျှောက်ကာ သားကောင်တို့ကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

ပြောင်တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် မြောင်အတွင်းရှိ စိမ့်အိုင်တစ်ခုတွင် ရေငုံ့သောက်နေသော ဆတ်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ ဧဇုလက်ပြင်ကို အပီအပြင်ချိန်၍ ခလုတ်ကို အသက်အောင့်ပြီးညစ်လိုက်သည်။ 'ဒိုင်းဟူသော ကျည်ပေါက်ကဲ့သို့သည် တောတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုမှန်သက်ရောက်မှု၏ တန်ပြန်အရသာအဖြစ် လက်ထဲတွင် စီးခဲခဲခဲစားလိုက်ရ၏။ ဆတ်ထီးကြီးသည် ကျည်၏တွန်းကန်အားကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက်လဲကျသွားပြီး အံ့ဩဖရာကောင်း

သောက်အောင်ပင် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြန်
သကာ တောထဲသို့ ရှေ့လက်ထောင့်
ထောင့်ဖြင့် ဝင်ပြေးလေတော့၏။

တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ
ဤသို့ကြုံဖူးလေ၏။ ဤကဲ့သို့သော
ဆတ်မိသေနတ်မဆိုထားဘိ လက်လုပ်
ဘူးမီးသေနတ်ဖြင့် တောပစ်စဉ်ကပင်
သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်ပါက တော
ဆောင်တစ်ကောင်ရပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
၏လက်ကို ကျွန်ုပ်ယုံ၏။

ယခုသော်မှ တစ်ချက်နှင့်ပွဲပြီးရ
ည့်ဖြစ်သော်လည်း ချက်ကောင်းထိပါ
ချက် ထိုဆတ်ကြီး အဘယ်ကြောင့်
သပြေးရသနည်း။ ထိုအဖြစ်မျိုး လုံးဝ
မကြုံဘူးချေ။

သို့သော် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရ
ထားသောဆတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်လက်မှ
ထွက်နိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ တောထဲသို့ ဝင်
ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း
အလွယ်တကူပင် သွေးစက်တို့ကို ခြေရာ
ခံလျက်လိုက်နိုင်ခဲ့၏။

ကုန်းမို့တစ်ခုပေါ်မှ နောက်သို့
ပြန်လည်မျှော်ကြည့်နေသော ဆတ်ကြီး
ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရရာ ထီးထီး
ချိန်ချိန်ပင် အလျင်အမြန်ထပ်၍ပစ်
ထွက်ပြန်၏။ သေနတ်ကျည်၏ပေါက်ကွဲ
သံသည် တောတစ်ခုလုံးဟိန်းထွက်သွား
ပြန်ပါသည်။ ဆတ်ကြီးအား ထိဟန်မရှိ
ချေ။ ဆတ်ကြီးပျောက်ကွယ်သွားပြန်
၏။ မကျေမနပ် တောက်ခေါက်လိုက်မိ
၏။

“တောက်”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသပြင်းထန်စွာ
ထွက်လျက် ဆတ်ကြီးသွားရာနောက်သို့
သွေးစက်ခြေရာခံကာဆက်၍လိုက်နေ
ပြန်၏။ တောသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
ထွက်ရှိကာ နက်သည်ထက် နက်ရှိုင်း
ထာခဲ့တော့၏။

‘မင်းကိုမရရင်ငါမပြန်ဘူးဟေ့’

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးနေမိ၏။
အဲဒီခင်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ ရုတ်စိတ်တို့
ဆေးထွေးကာ ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ကြီး
နောက်သို့ သဲသဲမဲမဲလိုက်နေတော့၏။

အောင်လင့်သောအန္တရာယ်

မိဘဘိုးဘွားတို့၏ပြောပြချက်အရ
အိုင်နက်နက်နဲသောတောတိုသည် ဂမ္ဘီရ
ဆန်သော အဖြစ်အပျက်တို့ ဖြစ်တတ်
ကြောင်း သိရသော်လည်း ကိုယ်တွေ့
မကြုံဘူးသေးသောကျွန်ုပ်ကား ယုံကြည်
ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

တောခြောက်ခြင်း၊ တောနတ်တို့
လှည့်စားခြင်းဟူသော အကြောင်းအရာ
တို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲသို့ရောက်
သွားသောအခါ ပို၍ပင် မယုံကြည်
အောင်ရှိတတ်၏။

ယခုလည်း ချက်ကောင်းထိမှန်၍
လဲကျသွားပါလျက် ပြန်ထပြေးသည်ဟု
သည်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်၍ တော
နတ်များ လှည့်စားလေသလား ဟူ၍
သံသယဝင်မိ၏။ သို့သော် နိရိသော
သွေးစက်တို့မှာ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်
နေသဖြင့် အမှန်တကယ် ဆတ်ကြီးဖြစ်ရ
မည်ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေး
လျက်ယုံရပါတော့သည်။

ခရီးကား အတန်ပင်ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်
ပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သော် နေ့
(၂) နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာ
လိုပါတော့သည်။ ရှေ့တည့်တည့်တွင်
စကျင်ကျောက်တောင်ကြီးခဲ၍နေ၏။
သွေးစက်တို့သည် ထိုကျောက်တောင်
ကြီးပေါ်သို့တက်သွားရာ ဆတ်ထီးကြီး
ခိုလှုံရာ ကျောက်ဂူသည် ထိုတောင်ပေါ်
တွင်ရှိရမည်ဟု တထစ်ချ တွက်ဆမိ
လိုက်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အား
တက်သရော ကျောက်တောင်ပေါ်သို့
စတင်တက်လိုက်၏။ ထိုတောင်စောင်း
တစ်လျှောက်တွင် သစ်အယ်ပင်များသာ
အများအပြား ပေါက်ရောက်နေရာ
အလွန်ပင်လှပပါသည်။ ကျောက်ကြား
များတွင်ပေါက်၍ အပင်တို့မကြီးလှပါ။

စကျင်ကျောက်တောင်၏အပေါ်
ယံလွှာမှာ ကျောက်လှုပ်များဖြစ်နေသ
ဖြင့် သတိကြီးစွာတက်နေရလေ၏။ သွေး
စက်မှာ ကျောက်မိုးတစ်ခုအောက်တွင်
ပျောက်ကွယ်သွားရာ ဆတ်ကြီးသည်
ထိုကျောက်မိုးအောက်ရှိ ကျောက်ဂူ
အတွင်းတွင်ရှိရမည်ဟု ရှေ့သို့လောကြီး
၍ ကျောက်စွန်းတစ်ခုကိုနင်း၍ လှမ်း
အကြည့်တွင် ကျွန်ုပ်နင်းမိသောကျောက်
လှုပ်သည် ရုတ်ခြည်းလျှောက်ကျသဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဟန်ချက်ပျက်ကာ
တောင်စောင်းမှသည် တောင်အောက်
သို့ ကျောက်လှုပ်ကြီးနှင့်အတူကျကာ
ဦးခေါင်းနှင့်ကျောက်သားဆောင့်မိလေ
တော့၏။

“ဒွန်း”

ဟူသော ဆောင့်မိသံ၊ ကျောက်
တုံးကြီး၏တဝေါဝေါကျသံတို့အား လျှင်
တစ်ပြက် ကြားလိုက်ရပြီး လူ့လောက
ကြီးကို ကျွန်ုပ် မေ့လျော့သွားတော့၏။

အမှန်သော် မှောင်အတိကျသွားခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

တောခွေးများ

မည်သို့မည်ပုံ ပူလောင်လွန်းလှ
သော ကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးထဲသို့ရောက်
နေသည် မသိ။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးတည်ရာ
မဲ့ လျှောက်သွားနေမိ၏။ ဖိနပ်မပါ၍
ခြေတို့လည်း ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေ၏။

အရိပ်ခိုရာဟူ၍မရှိ။ ရေဟူ၍
လည်း အရိပ်မျှပင်မမြင်ရ။ စိမ်းစိုသော
မြက်ခင်းတို့လည်းမရှိ။ ဘယ်ဆီကြည့်
ကြည့် မဆုံးနိုင်သော လွင်ပြင်ကြီးကိုသာ
မြင်တွေ့နေရ၏။ မြေသားတို့သည်
ကျောက်စရစ်လွှမ်းကာ နီကြင်ကြင်အ
ရောင်ရှိ၏။

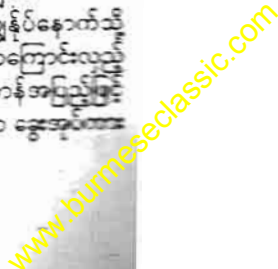
ပူပြင်းလွန်းလှသော နေရောင်
ခြည်အောက်ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် မရပ်
မနား လျှောက်သွားနေမိရာ လွင်ပြင်ဆုံး
လျှင် နားခိုရာတစ်ခုခုတော့ရှိရမည်ဟု
အားတင်းကာ လျှောက်နေမိ၏။ အပူ
ဒဏ်ကြောင့် ခွေးတို့ရွံ့ရွံ့နေ၏။ ရေဆာ
လိုက်သည်မှာလည်း အာခေါင်များပင်
ကွဲလှမတတ်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ် ခွေးဟောင်သံများ
ကြားလာရ၏။ ထိုခွေးတို့သည် တော
ခွေးများဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်အလိုလိုသိ
လိုက်၏။ တောခွေးများ၊ ခွေးအများကို
တောထဲ၌ ကျွန်ုပ်ကြိမ်ဖန်များစွာမြင်ဖူး
၏။ သို့သော် အုပ်လိုက်သင်းလိုက်မြင်
ဖူးခြင်းကား မဟုတ်။ တစ်ကောင်စ၊ နှစ်
ကောင်စသာ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်
အား အန္တရာယ်မပြနိုင်ကြပါ။

ယခု ခွေးအုပ်မှာ အကောင်
ပေါင်းရာချီ၍ ချီတက်လာသော ခွေးသံ
တို့ဖြစ်ရာ လွန်စွာဆူညံလွန်းလှ၏။ ထိုမျှ
များပြားသောခွေးအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်
ကို သားကောင်အဖြစ် ဖမ်းယူစားသောက်
ကြမည်မှာ သေချာလှပေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ် အားရှိအားကုန်ပြေးမိတော့၏။

ကျွန်ုပ် အားကိုးသော သေနတ်၊
ကျွန်ုပ်၏ အမဲဖျက်ရာတွင်သုံးသော
တောလိုက်စားမြှောင်တို့ ကျွန်ုပ်ထံပါး
တွင် မရှိကြပါ။ ဘယ်ဆီရောက်၍ ဘယ်
ဆီပေါက်ကုန်သည် မသိ။ အားကိုးအား
ထားပြုစရာမှာ ပြေးလွှားနိုင်သော ခြေ
ထောက်များသာ ဖြစ်ချေ၏။

ခွေးအုပ်သည် ကျွန်ုပ်နောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာကြောင်းလည်း
ကြည့်၍ သိရ၏။ ဒေါဟန်အပြည့်ဖြင့်
သွားပြီးကာလိုက်နေသော ခွေးအုပ်ကား

မိလုမိခင်ဖြစ်ရာ အားကောင်းမောင်းသန် ကျွန်ုပ်ကလည်း အားကုန်စိုက်၍ ပြေးနေ ရလေ၏။

ရှေ့မှာလည်း လွင်ပြင်၊ နောက် မှာလည်း လွင်ပြင်၊ ဘေးဘယ်ညာမှာ လည်း လွင်ပြင်ကြီးဖြစ်ရာ ပုန်းခိုစရာ ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော အဖြစ်ကြောင့် ခွေး အုပ်ရန်မှ လွတ်အောင်သာ ပြေးနေရ လေ၏။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် မော့၍ မောရမှန်း မသိချေ။ နောက်က ခွေးသံ တည်ညံ့ကြောင့် မနားတမ်းပြေးနေရ လေ၏။

ထိုအခါ သားကောင်တို့ကိုတစ်ကို မတ်မတ်လိုက်၍ ပစ်ခတ်ခဲ့သော မုဆိုး ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါတွင်မူ တောခွေး တို့၏ လိုက်ခြင်းခံရကာ တောခွေးတို့၏ သားကောင်ဖြစ်၍ နေရပေပြီဟု သံဝေဂ စိတ်ဖြင့် တွေးမိလိုက်၏။

ပြေးနိုင်မှ တော်ရုံကျမည်ကို သိ သော ကျွန်ုပ်သည် ချွန်ထက်သော ခွေး စွယ်တို့ရန်မှလွတ်ရန် ရှေ့တူရှုသို့ အား ကုန်ပြေးလွှားနေပါသော်လည်း လွင်ပြင် ကား အဆုံးအစရှိဟန်မတူသောလွင်ပြင် ကြီးဖြစ်၍ နေလေ၏။ အနားရေး တည်း ဟူသော တောတောင်ရိပ်တို့၏ အစကို သော်မှ မမြင်ရပေ။

တဝေါင်းဝေါင်းဖြင့်လိုက်နေသော တောခွေးသံတို့ကား ညံ့၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ ခြေသလုံးကိုများ ကိုက်ဆွဲလိုက်လေ မလားဟူ၍လည်း စိုးရိမ်နေရသည်။ အကယ်၍သာ ကိုက်ခံမိချေသော် ကျွန်ုပ် ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တစ်စစ်ဖြစ်သွားနိုင်ပေ၏။ တွေးဝံ့စရာ ပင်မရှိချေ။

ပြေးရင်းလွှားရင်း ငတ်လိုက်သည့် ရှေ့မှာလည်း ပြောစရာမရှိပေ။ ကျွန်ုပ် ပြေးလွှားနေရသည်မှာ နာရီပေါင်းမည် ရှေ့မည်မျှကြာသည်ကိုပင် မတွက်ဆနိုင် တော့ပေ။

ထိုသို့ ပြေးလွှားနေရာမှ ခွေးသံ တို့သည် တစ်စနှင့်တစ်စဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အား ခွေးတို့လိုက် ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း အလိုလို သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးတို့တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ နေသော ကျွန်ုပ်သည် မောဟိုက်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ပူလောင်သောလွင်ပြင်ထဲ တွင် လှဲချလိုက်မိ၏။ ဆာလိုက်သည့် ရှေ့မှာလည်း အလွန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် လွင်ပြင်နီကြီးထဲတွင် ရေမရှိမှန်း

သိပါသော်လည်း ရေကိုတမ်းတနေမိ၏။
“ရေ... ရေ... ရေ... ရေ”
သူတော်စင်ရသေ၏ကျောက်ဂူ၌

“ရေ... ရေ... ရေ... ရေ”
ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ခြောက်သွေ့ နေသောအားခေါင်းဖြင့် ရေကို မပီမသ တမ်းတရေရွတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်အတမ်းတ အမက်မောဆုံးအရာသည် ယခုအချိန် တွင် ရွှေမဟုတ်၊ ငွေမဟုတ်၊ ပတ္တမြား မဟုတ်၊ သားကောင်မဟုတ်၊ ဇနီးသား သမီးမဟုတ်၊ အခြံအရံမဟုတ်၊ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုမဟုတ်၊ ဘာသာရေးမဟုတ်၊ လူမှုရေးမဟုတ်၊ ရေသာဖြစ်သည်။

ရေကြည်တစ်ပေါက်မျှ သောက် လိုက်ရလျှင် ဘဝတွင်ပြီးပြည့်စုံမှုတို့ဖြင့် မည်မျှပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် လုံးဝရေမရှိနိုင်သောနေရာ တွင် ရေကိုတမ်းတမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ရေကို မက်မောစွာတမ်းတ လျက်ရှိစဉ် ကောင်းကင်မှ မိုးစက်မိုး ပေါက်ကလေးများကျလာသဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် အငမ်းမရစုပ်သောက်ယူမိ၏။

တစ်ပေါက်၊ နှစ်ပေါက်၊ သုံးပေါက် ... ထို့နောက် မိုးပေါက်ပေါင်းအတော် များများကို စုပ်သောက်ယူနေမိသော အခါ ရင်မှအပူမီးတို့ ငြိမ်းစပြုလာ၏။

ထာဝရဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ် အား ကောင်းချီးပေးသောအားဖြင့် မိုးကို ဖန်တီးပေးနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထိုစဉ် နားထဲသို့ အသံများ ဗလုံးဗထွေးကြားစ ပြုလာ၏။

“ဒကာလေး၊ ဒကာလေး၊ ဒကာ လေး”

ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့စေခဲ့မှာပင် ‘ဒကာလေး ဟူသောအသံက နားထဲတွင် အပီအပြင် ကြားလာရ၏။ ထိုအခေါ်သည် ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တို့၏ အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ဖြစ်၍ မည်သည့် နေရာကိုရောက်နေသနည်း ဟူသည်ကို သိလိုလှ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်နေသည်မှာ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သောကန္တာရနီကြီး ဖြစ်၏။ ထိုမျှကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသောနေရာ ကား မည်သည့်နေရာဖြစ်သည်ကို ‘ဒကာ လေး’ ဟု ခေါ်နေသောပုဂ္ဂိုလ် သိရပေ မည်ဟုတွေးကာ မျက်စိကို အတင်းဖွင့် ကြည့်မိလေ၏။

“ဒကာလေး၊ သတိရပြီနော်”
ကျွန်ုပ်မမှတ်မသုန်ကြည့်နေမိ၏။

မမှားပါ။ လုံးဝမျက်စိမမှားပါ။ ကျွန်ုပ် ၏အနီးတွင်ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်အား ပြုစုရင်း ပါးစပ်ထဲရေစက်ကလေးများချပေးနေ သည်မှာ ထာဝရဘုရားသခင်မဟုတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓန္တယ်ဝင် သူတော်စင် ရသေ့တစ်ပါး ဟူသည်ကို အလိုလိုသိလိုက်၏။

ကြောက်လန့်ဖွယ်သော လွင်ပြင် နီကြီး၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်သော တောခွေး များသည် ကျွန်ုပ်သတိမေ့မြောနေစဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ ကြုံတွေ့နေရသော အိပ် မက်ဆိုးများဖြစ်ကြောင်း ရုတ်ခြည်းသုံး သပ်မိလိုက်၏။

“ဒကာလေး သတိရပြီ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သတိရပါပြီ”
ကျွန်ုပ်သည် ပြောတတ်သလိုပြော လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထထိုင်ရန်ကြိုးစား လိုက်ရာ ဦးခေါင်းမှ နာကျင်ခြင်း၊ ခန္ဓာ ကိုယ်မှနာကျင်ခြင်းများကို ခံစားလိုက်ရ ပြီး စိတ်သွားရာကိုယ်မပါဟုဘိသို့ ထင် ခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရရာ ရသေ့ကြီးမှ တားမြစ်၏။

“ဒကာလေး မထနဲ့ဦး။ ဒက်ရာ တွေကို ဆေးထည့်ထားပေးတယ်။ မနေ က ဒကာလေး သားကောင်လိုက်ရာထ နေ ကျောက်လှုပ်အစွန်းကို နင်းမိပြီး ကျောက်လှုပ်ကြီး ပြုတ်ကျရာကနေ ဒကာလေးပါ တောင်အောက်ကျလာခဲ့ တယ်။ ကံကောင်းတာက ကျောက်လှုပ် ကြီးကအရင်ကျပြီး ဒကာလေးကနောက် မှကျတာ။ ပြိုင်ဟုကျလို့ကတော့ ဒကာ လေး ကျောက်လှုပ်နီကြီးမိပြီး အပိုင်းပိုင်း ပြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒကာလေး ထံ ကောင်းသွားတယ်ခေါ် ရမှာပေါ့။ ဒါပေ မယ့်...”

“ဒါပေမယ့်ဘာဖြစ်သလဲဦးရသေ့ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒကာလေးရဲ့ သက်တမ်းဟာ ကုန်လွန်းနီးရှိနေပါပြီ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ သက်တမ်း ကုန် တော့မယ် ဟုတ်လား”

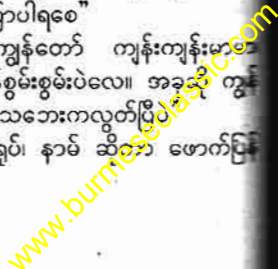
“ဟုတ်တယ်”

“ဒါကို ဦးရသေ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ပြောပြဖို့ ခက်ထူ ပါတယ်။ စရဏအားအစွမ်းနဲ့ သိတယ် လို့ပဲ ပြောပါရစေ”

“ကျွန်တော် ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းပဲလေ။ အခုဆို ကျွန် တော် သေဘေးကလွတ်ပြီပဲ”

“ရုပ်၊ နာမ် ဆီတို့ ဖောက်ပြန်

တစ်စီးချင်ရင် ခဏလေးပဲကွယ်။ နေ့မြင်
ပျောက်ဆိုတာလို သေချင်ရင်အလွယ်
သေနေ့ သေသွားကြတာပါ။

“ဒါဆို ကျွန်တော် သက်တမ်းစေ့
လို့ရအောင်လုပ်တဲ့နည်းလေးဘာလေး
ပေါ်ပြောပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်မှာ စည်း
စနစ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေပါတယ်။”

“အေးကွယ်၊ ဒကာလေးက ဗုဒ္ဓ
ဘာသာမဟုတ်တော့ကာ ရဟန်းတော်
တွေကိုဆွမ်းလှူပါလို့လည်း မတိုက်တွန်း
နိုင်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော် ခရစ်ယာန် ဆိုတာ
သိတယ်။”

“လူတစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့
အတွင်းအဇ္ဈတ္တအထိထိုးဖောက်မြင်နိုင်
ရုံပဲပါတယ် ဒကာလေး။ ဒါဟာ လူ
တို့ကို သုံးသပ်တာမို့ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့
အရာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကို ကောင်းမှု
ဆောင်ခဲလုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားပေးပါဗျာ။”

ဒကာလေး ဒီကပြန်သွားရင် ရေ
အလှူကြီးလှူပေးပါ။ ရေလှူရင် ရေအကျိုး
အလွန်ပဲ။ မတောင်င်းဘဲရတယ်ကွယ်။ ပြီး
နောက်ကို သူ့အသက်ကိုသတ်ရ
အဆိုးအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွယ်။
အစွန့်အပ်ပေးလည်း အသက်ရှိကြတာ
အသက်ရှိသူတိုင်းဟာ သေမှာကို
ကြောက်ကြတာချည်းပဲ။ ခုပဲကြည့်
အထိထိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ရလို့ဇောနဲ့
အိတ်တယ်။ ဆတ်ကြီးက သေမှာကြောက်
ပြေးတယ်။ အဲဒါမှာ ကိုယ်ချင်းစာ
လေးပေါ့ကွယ် မွေးသင့်တာပေါ့။
အိတ်သေမှာကြောက်သလို တိရစ္ဆာန်
တွေလည်း သေမှာကြောက်ကြ
တယ်။ အဲဒါကြောင့် တောလိုက်တဲ့
အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ ဒကာ
လေး။ ဒါဆိုရင် ဒကာလေး သက်တမ်း
အဆုံးသွားရမှာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီကပြန်
သွားရင် ရေအလှူကြီးလှူပါမယ်။ မုဆိုး
အလုပ်လည်းမလုပ်တော့ပါဘူး။”

“သာဓုဗျာ၊ သာဓု၊ သာဓု။ ဒကာ
သက်တမ်းစေ့နေရပါစေ။ ကံ
ပြတ်လေးသောက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ
သွေထွေးသွား၏။

ထိုအခါ ဝန်းကျင်ကိုရှုလျှင်ပတ်
ကျဉ်းရာ အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်းသော
ကျောက်ဂူငယ်သည် ကျောက်ဂူငယ်ဖြစ်နေ
တို့ တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
တစ်ဖက်ရှိခဲ့ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဦးရသေ့ တိုက်ကျွေး
သော ဆန်ပြုတ်ပုနွေးနွေးကို သောက်
၏။ နောက်တွင် ကသည်းသီးမှည့် (၂)
လုံးကို စား၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု
ကြောင့်ဟု ထင်၏။ ကောင်းလိုက်သည်
မှာ ပြောစရာမရှိပေ။ အရသာရှိလိုက်ပါ
ဘိ။

ဤကဲ့သို့သော လူသူမနီးတော
တောင်ကြီးတွင် နေထိုင်ကာ မြိုးခြံစွာ
ကျင့်သုံးနေထိုင်၍ တရားဓမ္မအားထုတ်
နေသော ဦးရသေ့အား ကျွန်ုပ်လေးစား
မဆုံးရှုံးခဲ့၏။ ထိုသည်တို့မှာ ထာဝရ
ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်သာဖြစ်
ကြောင်းကိုလည်း တွေးမိပြန်၏။ ကိုယ်
လိုရာဆွဲ၍တွေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်(၆၀)ခန့် အသား
ဖြူဖြူ ယောဂီရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်း၍
လည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီးစွပ်ထားသော
ဦးရသေ့ကား ဦးခေါင်းတွင် သျှောင်ထုံး
နှင့်ဖြစ်၏။ တည်ကြည်စူးရှသောမျက်
ဝန်းအစုံရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာများအား
ဆေးဥမုများထုခြေကာ အရည်ဖြင့် လိမ်း
ပေး၏။ စကားအားဖြင့် သီးခြားမဆို
တော့ဘဲ ကျွေးချိန်တန်လျှင် ကျွေးကာ
ဂူအတွင်းပိုင်း၌တရားထိုင်နေတတ်သည်
ကို တွေ့ရ၏။

(၃) ရက်မြောက်နေ့တွင်မူ ကျွန်ုပ်
လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီဖြစ်ရာ ဂူအပြင်ထွက်
၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။
ဤဂူငယ်သည် တောင်၏ အောက်ခြေ
တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းတွေ့
ရ၏။ လှပလိုက်သည်ရှုခင်းများပါပေ။

အပေါ်ဘက်သို့မော့အကြည့်တွင်
ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသောဆတ်
ထီးကြီးကိုမြင်ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ မှင်တက်မိ
ပြီး ငေးမောနေမိ၏။ အံ့ဩလိုက်ရသည့်
ဖြစ်ခြင်း။ ထိုဆတ်ထီးကြီးသည် ဦးရသေ့
နှင့် ဆက်နွယ်ခြင်းရှိမည်ဟုလည်း တွေး
တော မိလိုက်၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ရင်တွင်
ထိုဆတ်ထီးအား သတ်ဖြတ်လိုစိတ်၊
ရယူလိုစိတ်တို့ မြူမရှိတော့ဘဲ ကြင်နာ
စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။ သူတော်စင်၏
မေတ္တာရိပ်ကား အေးမြလှပါဘိ။

နံနက် (၈) နာရီထိုးလူနီးနီးတွင်
ဦးရသေ့က ဆန်ပြုတ်နှင့် ငှက်ပျောသီး
ကျွေး၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်
သေနတ်နှင့် အမဲလိုက်ဓား၊ ရေဘူးနှင့်
ကျည်ဆန်များပါသောခါးပတ်ကို ကျွန်ုပ်
၏အနီး၌လာချ၏။ ပြီးလျှင် ခုံသဖွယ်
ဖြစ်ပေါ်နေသောကျောက်ပြားပေါ်ထိုင်

၍ပြော၏။

“ဒကာလေးပျောက်တဲ့နေ့ကစပြီး
လူ့အတော်များများ ဒကာလေးကို လိုက်
ရှာနေကြတယ်။ ဒကာလေးမိသားစုတွေ
လည်းပူပင်သောကရောက်နေကြတယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကို လူတွေမရောက်
ကြပါဘူး။ ဒကာလေးကို ကျွပ်လမ်းပြ
ပေးလိုက်မယ်။ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်
သာသွားပါ။ ဒကာလေးကိုရှာတဲ့လူတွေ
နဲ့ တည့်တည့်တီးလိမ့်မယ်။ ဒကာလေး
မမေ့ဖို့က ဒီကပြန်ရောက်ရင် လူတွေ
သောက်သုံးလို့ရအောင် ရေအလှူကြီး
ကိုလှူပေးပါ။ ရေအလှူဆိုတာ လူမျိုး
မရွေး ဘာသာမရွေး လှူနိုင်တဲ့အလှူ
ပါ။ အဲဒီအလှူကြောင့် ဒကာလေး စိတ်
ချမ်းသာရပါလိမ့်မယ်။ ရောဂါကင်းပါ
လိမ့်မယ်။တောလိုက်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း
မလုပ်ပါနဲ့တော့။ အဲဒီအလုပ်ကို စွန့်
လွှတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီစွန့်လွှတ်မှုကြောင့်
ဒကာလေး အသက်ရှည်ပါလိမ့်မယ်။ က-
ဒကာလေးလည်း လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီပဲ။
ဖြည်းဖြည်းသာလျှောက်ပါ။ လူတွေရဲ့
အသံကို နားစွင့်ပါ။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက်တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်ကောင်း
ကောင်းလိုက်နာပါမယ်။ ဒါထက် ဒီနေ
ရာက ဘယ်မှာရှိပါသလဲ ဦးရသေ့”

“တောင်တော်ကြီးရဲ့မြောက်ယွန်း
ယွန်းမှာရှိနေတာပါ။ နောက်တစ်ခါ
ဒီနေရာကိုလာဖို့ ဒကာလေးစိတ်ကူးရှိ
တယ်မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးလာဆပ်မယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား”

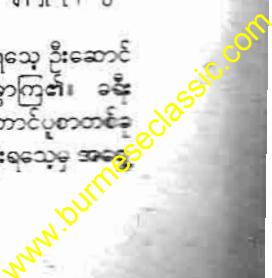
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်အဲဒီလိုစိတ်
ကူးပါတယ်”

“ဒကာလေး ဘယ်လောက်လာ
လာ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခုတစ်ခါ
တောင်မှ ဟိုကောင်ကြီးခေါ်ခဲလို့ရောက်
လာရခြင်းပါ”

“ဆတ်ထီးကြီးကိုဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာလေး။ သူ့မိခင်
ကို မုဆိုးတွေပစ်ယူသွားပြီးတဲ့နောက်
အမိမဲ့တဲ့ ဆတ်ကလေးကို သားသမီးလို
မွေးထားခဲ့တာ။သူလည်း ဒဏ်ရာအကြီး
အကျယ်ရလာလို့ ဆေးကုထားရတယ်။
တော်သေးတယ်။ သေကံမရောက်သက်
မပျောက်ပေလို့။ က- အချိန်ရှိတုန်းသွား
ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဦးရသေ့ ဦးဆောင်
၍ ကျောက်တောင်မှခွာကြ၏။ ခဲဆီ
အတန်ငယ်ပေါက်၍ တောင်ပူတောင်ခဲ
ပေါ်သို့အရောက်တွင် ဦးရသေ့မှ အ

တည်တည်လက်ညှိုးညွှန်ကာ -

“ဒီကနေ တည်တည်သွားပေ
တော့။ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာ
ရင် ရှာတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးရသေ့နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
သော ဦးရသေ့အား မျက်စိတစ်ဆုံး
ကြည့်ကာ ဦးရသေ့ပျောက်ကွယ်သွားပါ
မှ ရှေ့တူရူသို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ ထို
အခါ အေးချမ်းသော ကျောက်ဂူလေး
အား လွမ်းသလို၊ ဦးရသေ့အား လွမ်း
သလို ခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂူလေးတွင် နေည့်
သည်အဖြစ်ရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အချိန်
တန်လျှင် ခွဲခွာကြရမည်မဟုတ်ပါလား။

ရှာသူတို့နှင့်တွေ့ပြီ

သေနတ်ကို မောင်းတင်ကာ လုံ
ခြုံရေးခေလတ်ကိုပိတ်၍ အသင့်အနေ
အထားနှင့်သွားတတ်သော မုဆိုးကျွန်ုပ်
သည် မုဆိုးအလုပ်ကိုယတိပြတ်စွန့်လွှတ်
လိုက်ပြီဖြစ်ရာ သေနတ်အား စလွယ်
သိုင်းလွယ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဦးရသေ့
ညွှန်ရာတည်တည်သို့ထွက်ခဲ့၏။

ညာခြေထောက်သည် ဒဏ်ကျန်
နေသေးရာ လိုသလောက်ခရီးမနှင်နိုင်
ဘဲ ပုံမှန်သာလျှောက်လှမ်းနိုင်၏။ သူများ
အသက်ကိုရလို၍ မိမိအသက်ကို ပေး
ဆပ်ရလှန်းနီးအဖြစ်ကား ကျွန်ုပ်၏ မုဆိုး
မာန်ကို အမှန်တကယ်ကျစေပါသည်။

အရာရာကို သိနေတတ်သော
ထူးဆန်းသည့် ဦးရသေ့နှင့် တွေ့ကြုံရ
ခြင်းကား ဘုရားသခင်သည် သူ့ကိုပိုပေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးနေမိပြန်၏။
ဦးရသေ့ကား ရှမ်းတိုင်းရင်းသားဖြစ်ဟန်
တူ၏။ ဘာလူမျိုးဟူ၍ မမေးခဲ့ရပေ။
မိမိက ဘာမှမသိသော်လည်း မိမိကိုမူ
အရာရာသိနေခဲ့သည်ကား ဆန်းကြယ်
လှပါတ်။ ဦးရသေ့အကြောင်းကား တွေး
၍မဆုံးခဲ့ပေ။

ဦးရသေ့ညွှန်ရာအတိုင်း အရှေ့
စူးစူးသို့သာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းလျှောက်
လာခဲ့၏။ တောကြက်အုပ်များ၊ ရစ်အုပ်
များ၊ မျောက်အုပ်များကိုလည်း မကြာ
မကြာတွေ့မြင်ရ၏။ ငြိမ်သက်နေသော
တောကလည်း ရှုမငြီးအောင်ပင် လှပ
ကာ စိမ်းစို၍နေ၏။

တောတောင်လျှိုမြောင်းတို့ဟူသည်
ကား ကျွန်ုပ်တို့ မွေးဖွားပြီးသည်နှင့်
လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ကျက်စားရာ

ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်စိတ်လန့်စိတ်ဟူ၍
လုံးဝမရှိပါ။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဒဏ်ရာများ
ကြောင့်သာ အားငယ်သလို ခံစားနေရ
ပါသည်။

လက်မှနာရီကို ကြည့်မိသည်။
အကောင်းစား ရိုးလက်တန်ဖိုးကြီးနာရီ
သည် ကျွန်ုပ်ခရီးထွက်လာခဲ့သည်မှာ
တစ်နာရီကျော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြနေ
၏။ ဒါဆိုလျှင် မကြာမီ ကျွန်ုပ်ကိုရှာ
နေသောလူတို့နှင့် တွေ့ပေတော့မည်။
သို့ကြောင့် ပုံမှန်လျှောက်ရင်း နားကို
အစွမ်းကုန်စွင့်ထားလိုက်၏။

မကြာလိုက်ပါ။
“ဦး... ဦး... ဦး...”
ဟူသော လူတို့၏အသံများကို
စတင်ကြားရရာ ကျွန်ုပ်မှလည်း ပြန်၍
အသံပေးလိုက်လေ၏။

“ဦး... ဦး... ဦး...”
အသံတို့သည် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်
သွား၏။ ရှာသူတို့မှလည်း ပြန်အူ၍ဆက်
သွယ်၏။ ထိုသို့ တော၏သင်္ကေတဖြစ်
သော အူခြင်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကြရာ ရှာ
သူ မုဆိုး (၅) ဦးသည် အချိန်အနည်း
ငယ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ခြင်ကွင်းသို့
ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

ကျွန်ုပ်ကား စိတ်ချလက်ချထိုင်ချ
လိုက်ပါတော့သည်။ ဂျွန်ုပ်ကို ရှာဖွေသူ
မုဆိုးများလည်း ခဏအတွင်း ကျွန်ုပ်ထံ
ရောက်လာကာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်
ဆက်ကြလေ၏။ ပျော်လိုက်သည်မှာ
ပြောစရာမရှိပေ။

စိန်အင်း၊ စိန်ကုန်း၊ အောင်ဗဒန်း၊
ပြောင်ခေါင်း၊ ဘားနန်း၊ ပန်လင်ရွာများမှ
မုဆိုးများ အစုအဖွဲ့ပြု၍ ရှာဖွေရေးလုပ်
ငန်းများလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း သိရ၏။ (၃)
ရက်မြောက်သော ယနေ့မှသာ တွေ့ရ
ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောပြကြလေ
၏။ ပါလာသော ရိက္ခာထုပ်တို့ကို စား
ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြ
၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကံကောင်းစွာ တော
တွင်းဒုက္ခမှ ကင်းဝေးရပြီ ဖြစ်သည်။

သူတော်စင်ပေးသောအသက်

ကျွန်ုပ်ကား ကုံလုံကြွယ်ဝသူဖြစ်
သည့်အားလျော်စွာ ကျန်းမာသွားသည်
နှင့် ရေလျှိုရန် စတင်ဆောင်ရွက်၏။
တောထဲမှ စိမ့်ရေထွက်တစ်ခုအား ကန်
ဖြင့်ပိတ်ဆီး၍ သံပိုက်ကြီးများဖြင့်သွယ်
ကာ ရေငုတ်မရှိသေးသော ရပ်ကွက်တို့
၌ ရေပို့လွှတ်ပေးလျှင်ခံခဲ့ရာ ထာဝရ
ကုသိုလ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြောင်ခေါင်းဒေသတစ်ဝိုက်နှင့်
တောင်မင်းတောင်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်
ဆင်ခြေလျှောတွင်တည်ရှိသော လီဇော
ကုန်းခံရွာမှနတ်စားလီဆူးတို့သည် ၁၉၇၈
ခုနှစ်လောက်မှစတင်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့
ပြောင်းလဲ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်၏
မိဘများနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမဆွေမျိုး
သားချင်းတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းကိုးကွယ်ကြသည်
မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ
တာဝန်ကိုယူထားရရာ အရာရာသည်
ကျွန်ုပ်၏အပေါ်၌ တာဝန်ရှိ၏။ ကောင်
ရာကိုလုပ်ခြင်း၊ ကောင်းရာကိုပြောခြင်း
ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ခြင်းအား ဗုဒ္ဓသည်
လည်းကောင်း၊ ခရစ်တော်သည် လည်း
ကောင်း နှစ်ခြိုက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်
ယူဆပါသည်။ လူ ဟူသည် ကောင်း
အောင် နေထိုင်ရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တော
တွင်းနေ လီဆူးမိသားစုများအား မြို့ရွာ
များသို့ ပြောင်းရွှေ့စေကာ ကျွန်ုပ်၏
ကျောက်တွင်းများ၌ အလုပ်ပေးခြင်း
ရိက္ခာပေးခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ပေးခြင်း
ချာခံကျောင်းများဆောက်လုပ်ပေးခြင်း
စသော ပရဟိတလူမှုကယ်တင်ရေးလုပ်
ငန်းများလည်း လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ နေ
ရေးရွာရေးသာမန်အမှုကိုစွာအဝင်၌လည်း
အားတက်သရော ကူညီလှူဒါန်းမှုပြု
၏။ မိဘများစိတ်တိုင်းကျ ကုသိုလ်မှု
နိုင်ရန်လည်း ထောက်ပံ့ပေးခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်မသောက်
ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ လောကီ
ကစားမှုမပြုသကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့အခွင့်
နီးသော ထိုဆေးသောက်ကမ်းစားခြင်း
စသည်တို့မပြုရန်လည်း ကျွန်ုပ်၏တပည့်
လက်သားများစွာကို ပညာပေးဖော်
ပြော၍ ကျင့်သုံးစေ၏။

ထိုထိုသို့သော ကုသိုလ်ကောင်း
များကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သက်တမ်း
စေ့နေနိုင်ရန် အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့လေ၏။
ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိလေ၏။

ထိုသို့နေနိုင်ခဲ့သော ဒုတိယသက်
တမ်းကား တောတွင်း ကျောက်လှေ
သူတော်စင်ပေးသောအသက်ပေတည်း။

ချမ်းမြေ့ကြပါ။
နေပြည်တော်ကျော်စော
www.burmeseclassic.com

ကလေးများစားပွဲနှင့်ခွဲသော်

နေပြည်တော် မြေသီရိမြို့ အောင်
မွေ့အရှေ့ပိုင်း (၁) မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်
အိမ်လေးရဲ့ရှေ့မှာ ထီးပိုင်းလို အရိပ်မိုး
ပေးတဲ့ သရက်ပင်လေးတစ်ပင် ရှိတယ်။
အဲဒီသရက်ပင်ရိပ်မှာ ထန်းကုလားထိုင်
တွေနဲ့ ပိုင်းထိုင်စရာဖန်တီးထားပါတယ်။
ထိုင်စရာလေးရှိတော့ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့
ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ မကြာမကြာ
ကောင်းလက်ဆံကျ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ညီမလတ် မငွေညွန့်နဲ့ သမီး
မတုတ်တို့တွေက နေပြည်တော် သပြေ
ကုန်းဈေးမှာ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ထားတော့ နေ့
စဉ်ဈေးသွားကြပါတယ်။ ဈေးက ပြန်
ရောက်ရင် အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
ညီမ အငယ်ဆုံး မညွန့်စိန်တို့ရှိရာ
သရက်ပင်ရိပ်ထိုင်ခုံလေးမှာ လာထိုင်ပြီး
ကောင်းစမြည်ပြောဆိုစမြဲပါ။

မငွေညွန့်ရဲ့သမီး မတုတ်နဲ့
မောင်စိုးသူတို့မှာ တစ်နှစ်ကျော်စပြုတဲ့
သမီးလေး ယွန်းနဒီအောင် ရှိပါတယ်။
အဲဒီမြေးမလေးဟာ သူ့အဘိုးဦးကျော်
ဆန်းနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ဆီ တစ်နေ့ကို
အကြိမ်အတော်များများလာလည်လေ့
ရှိပါတယ်။ မောင်ကျော်ဆန်းက မြေး
ထိန်းရင်း ရောက်တာပါ။

တစ်နေ့ညနေမှာ မငွေညွန့်က
မြေးကို ပွေ့ချီပြီး သမီး မတုတ်နဲ့ ကျွန်
တော်တို့ဆီရောက်လာပြီး စကားစမြည်
ပြောတဲ့အခါ မငွေညွန့်က သူ့မြေးမ
လေး၏ ယွန်းနဒီအောင် အကြောင်းကို
ပြောပြပါတယ်။

“အစ်ကိုလေးရေ ဟောဒီမြေးမ
လေး ယွန်းနဒီအစားပုတ်ကြောင်း ပြော
ပြရဦးမယ်။ မနေ့က ညနေက ငါးရံကြီး
တစ်ကောင်ဝယ်ခဲ့တော့ အဲဒီငါးရံနဲ့
ကျောက်ဖရုံသီးရောချက်တာ ကောင်း
သလားမမေးနဲ့။ ထမင်းသိပ်မစားတဲ့
ယွန်းနဒီဟာ အတော်နဲ့မဝနိုင်ဘူး။
အတော်စားနိုင်တယ်။

စားလို့လည်း ပြီးကရော ကလေး
က အစားလွန်လို့ စားပွဲနှင့်ပြီး တအင်း
အင်းနဲ့ ညည်းနေတော့တာပဲ။ တစ်ခါမှ
ဒီလို မစားဘူးတာ စားပွဲနှင့်ပြီဆိုတော့
သိတာပေါ့။ ဒီတော့ ကလေးကို အနေ
သက်သာအောင် ပတ်လက်အနေအ
ထားနဲ့ ထားလိုက်တယ်။
အဲဒီလိုထားပြီး ကျွန်မ ယောက်မ

နဲ့ ဝိုက်ပေါ်ကို စတိသဘောမေ့ပြီး ဘေး
ကို ခပ်ထုတ်ပစ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်
လိုက်မှ ကလေးအနေသက်သာပြီး ပြန်
ကောင်းသွားတယ်။

အမေသေပြီးတော့ ဟောဒီ
ကျွန်မတို့ ညီမလေး (၉) လအရွယ် ကျန်
ခဲ့တာ။ အစ်ကိုလေးတို့က ကိုရင်ဘဝနဲ့
မြင်းခြံကိုရောက်နေကြတော့ ဒီအငယ်မ
မညွန့်စိန်ကို ဘယ်လိုမွေးမြူခဲ့ရတယ်
ဆိုတာ အစ်ကိုလေးတို့ မမြင်ကြရဘူး။
သူ့ကို နွားနို့ဝယ်တိုက်ပြီး ဆက်မွေးရတာ။
တစ်ဖက်ကလည်း ထမင်းလည်း ကျွေး
ပေါ့လေ။ ထမင်းအလေ့အကျင့်ရတော့
ထမင်းကို အဓိကထားပြီး ကျွေးရတယ်။

ဒီကောင်မကစားကောင်းပြီဆိုရင်
ကလေးဆိုတော့ တနှင့်တပိုးစားပြီး ဝိုက်
ကြီးကယ်ပြီး တအင်းအင်းဖြစ်နေတတ်
တယ်။ ဒါဆိုရင် အဖေက ယောက်မယူ
ပြီး သူ့ရဲ့ဝိုက်ကို စတိသဘောမေ့ပေးရ
တယ်။ မွေ့ပြီးတာနဲ့ အနေချောင်သွား
တာပါပဲ။

အဲဒီ မညွန့်စိန်ကို အဖေမွေ့မွေ့
ပေးတာ ကျွန်မတို့ အမြဲမြင်ရတော့ ဒီ
နည်းကို ကျွန်မတို့ သိနေကြတာ။ ဒါက
ရှေးအစဉ်အလာသုံးခဲ့တဲ့ စတိ
သဘော အစာကြေစေတဲ့နည်းပါ။ အဲဒီ
နည်းကို သိနေလို့လည်း ဟောဒီ ကျွန်မ
ရဲ့မြေး ယွန်းနဒီကို အလွယ်တကူ ကုပေး
နိုင်တာပါ။ တကယ်စွမ်းတဲ့နည်း အစ်ကို
လေးရဲ့”

လို့ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပါတယ်။
ဒီနည်းကို ကျွန်တော်လည်း ကြား
ဖူးပါတယ်။ လက်တွေ့ကုတာတော့ မရှိ
ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ညီမကြီး မခင်ထွေး
ကလည်း မောင်မြအေး၊ မညွန့်စိန်တို့ရဲ့
ခွေးကလေး ကျန်စုံအကြောင်းကို ပြော
ပြဖူးပါတယ်။

ကျန်စုံဆိုတာ ခွေးနီလေးပါ။
အလွန်သဘောကောင်းပြီး လုံးဝမကိုက်
တတ်တဲ့ ရှားရှားပါးပါး ခွေးသူတော်
ကောင်းပါ။ ခွေးငယ်လေးတွေဆိုရင်
လည်း အလွန်ချစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်ဆိုရင် အားတိုင်း ကျန်စုံကိုစုပြီး
ကစားနေကျပါ။ အုန်းသီးအလွန်ကြိုက်
ပါတယ်။ အစားအစာဆိုရင်လည်း ကြေး
မများဘဲ အကုန်စားလေ့ရှိတာကြောင့်
ဝပြီး ကျောပြင်ကြီးပြားနေပါတယ်။

“ဟောဒီ ကျန်စုံက ငယ်ငယ်တုန်း
က သူ့များချောင်းထဲမှာ လာပစ်ထား
တော့ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့နဲ့ အရိုးစုပဲ
ကျန်တော့တဲ့ ခွေးကလေးပေါ့။ အဲဒီ ခွေး
နီပိန်လေးကို ကျွန်မရဲ့မြေး သူ့ရလူက
ချောင်းထဲက ပွေ့လာပြီး မောင်မြအေး
နဲ့ မညွန့်စိန်တို့ဆီ လာပို့ပေးတာပါ။

သူတို့မိသားစုကလည်း ခွေးချစ်
တတ်ကြတော့ကာ ခွေးကလေးကို
ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းကျွေးကြပါ
တယ်။ မစားရတာ ကြာတော့ ခွေးလေး
အငမ်းမရစားလိုက်တာ စားပွဲနှင့်ပြီး
ဝိုက်ကြီးမောင်းပြီးတော့ ပက်လက်လန်
ပြီး တအင်အင်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ကျန်မ
ကလည်း မြောက်ဘက်ကမ်းကနေ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါ
တယ်။ သူတို့မိသားစုလည်း ခွေးကိုကြည့်
ပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်ကြဘူး။ ဘာဖြစ်
သလဲမေးကြည့်မှ စားပွဲနှင့်မှန်း သိရ
တာ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း စားပွဲနှင့်တာ
များဟာ အလွယ်လေးလို့ ပြောပြီး
ယောက်မယူကာ ဝိုက်ကို စတိသဘော
မွေ့တာပေါ့။ အဲဒီလို မွေ့ပေးပြီးလို့ ခဏ
လည်းနေရော ဝိုက်ချောင်သွားပြီးထ
သွားတော့တာပါပဲ။ စားပွဲနှင့်ရင် လူ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ် ယောက်မနဲ့သာမွေ့
ခဏနဲ့ သက်သာတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့”

လို့ ကျန်စုံကိုတွေ့တိုင်း အမှတ်
တရ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ ၂၀၁၃
ဝါကျွတ်လို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တော့
ခွေးတွေမိတ်လိုက်ရာသီမှာ အားကြီးတဲ့
ခွေးတွေရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် အဲဒီကိုက်
မှုခဲဒဏ်ကြောင့် အစာမစားနိုင်ဖြစ်ကာ
မြောက်ဘက်ကမ်းက မခင်ထွေးတို့အိမ်
မှာ သေဆုံးသွားကြောင်း သိရပါတယ်။
မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

အစားလွန်လို့ စားပွဲနှင့်ခဲ့ပြီဆိုရင်
ကလေးကို ပက်လက်အနေအထားပြုပြီး
ယောက်မနဲ့စတိသဘောမွေ့ပေးခြင်းဖြင့်
ဂမ္ဘီရဆန်စွာ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်း
နိုင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

(ညီမများသို့အမှတ်တရ)

ခမ်းခြောက်စေ

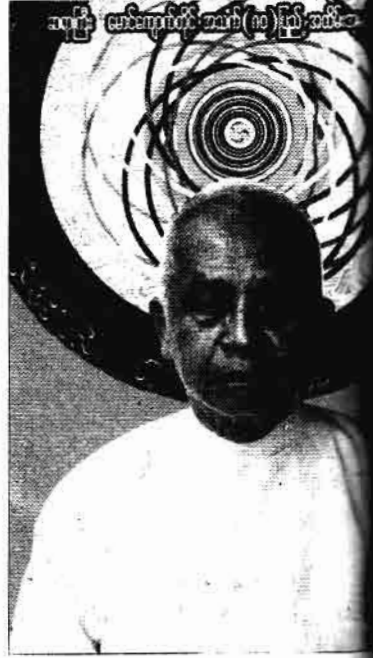
နေပြည်တော်ကျော်စောမြို့

အဖေဦးရန်အောင်နှင့် ဆရာကြီးမောင်ကျောက်တိုင်

တပ်အေး ဂါယုတက္ကသိုလ်

အဖေ ဦးရန်အောင်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သောသူများထဲတွင် ဆရာကြီး မောင်ကျောက်တိုင်လည်း ပါဝင်သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် အဖေသည် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) ဆင်းဒဝစ်လမ်းတွင် အယ်ဒီတာလုပ်နေခဲ့စဉ် အသားညိုညို၊ ခပ်ပိန်ပိန်လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် အဖေထံ စာမူလာပေးသည်။ သူ့ပေး သောစာမူမှာ 'စိတ်တွင်တန်ခိုးရှိသလော' ပင် ဖြစ်သည်။ ကလောင်နာမည်မှာ 'မောင်ကျောက်တိုင်' ဖြစ်ပါသည်။ အဖေ က ရယ်သွမ်းသွေးပြီး -

"ဟဲ့သူငယ်ရ၊ စိတ်မှာတန်ခိုးရှိလို့ ကမ္ဘာလောကကြီး ရပ်တည်နေနိုင်တာ ပေါ့။ စိတ်မှာ တန်ခိုးရှိလို့ တိုဘုရားပွင့်ခဲ့ တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူငယ်ရဲ့ဇာတိက ဘယ် မြို့ကလဲ"

"မလိုင်ကပါ"

"ဒါဆို အညာသားပေါ့။ ငါလည်း အညာသားပဲ။ ဆင်ပေါင်ဝဲ (အောင်လံ နား) ကပေါ့။ မြေလတ်ပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆိုရင်မင်းစာမူထားခဲ့။ ငါဖတ် ကြည့်မယ်။ ပြင်သင့်တာရှိရင် ငါပြင်ပေး မယ်။ ကိုကျော် (ရှုမဝ) ကိုလည်း ပေး ဖတ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်၏ 'စိတ်တွင်တန်ခိုးရှိသလော' ဆောင်းပါး စတင်ပါခဲ့သည်။ အဖေသည် မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ပြောင်းသွားရာ အဖေနှင့် ဆရာမောင် ကျောက်တိုင် မတွေ့ဖြစ်တော့ချေ။ သို့ ရာတွင် မောင်ကျောက်တိုင် ရေးသော ဆောင်းပါးများကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် အဖေတွေ့နေရသည်။ အဖေသည် သူ၏ နေရာတွင် သောကြာဦးမောင်ကလေး ကို ထားခဲ့ရာ ဦးမောင်ကလေးမှ လစဉ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကို အဖေထံလာပို့ပေးသည်။

အဖေသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် အသက် (၆၀) ပြည့်ရာ စာရေးဆရာ (၆၀) ယောက်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ် မည်။ ထိုစာအုပ်၏အမည်ကို 'သူတို့မြင် သော ရန်အောင်' ဟု တပ်ထားသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဆရာမောင်ကျောက်တိုင် ထံ စာမူရေးပေးရန် အဖေက တောင်းခံ သည်။ ထိုအခါ အဖေအကြောင်း ဆရာ မောင်ကျောက်တိုင် ရေးပေးသော ဆောင်းပါးမှာ-

'ဆရာကြီးရန်အောင်'

စာရေးဆရာများ သူ့ကိုမြင်သလို ရေးသားထားကြသော စာမူများကို စု ပေါင်း၍ သူ၏မွေးနေ့၊ မွေးလတွင် သူ ၏အကြောင်းကို စာတစ်အုပ်ထုတ်ဝေ မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်လည်း ရေး သားပေးရန် ဆရာရန်အောင်က စာမူ တောင်းသည်။

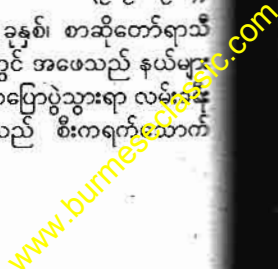
ဆရာသည် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုး သောသူများအတွက် ကူးတိုသမား ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ မလိုင်မြို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း သုံးရာခန့်ဝေးသော မြန်မာနိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းမြို့လေး ဖြစ်သည်။ အထက် တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းသာရှိသည်။ ရာသီဥတု ပြင်းထန်လှသည်။ ကျွန်တော် သည် တွေ့ကြုံခဲ့ရသောလောကဓံတရား များတွင် တွေ့ထိခံစားတတ်သော အသည်းနှလုံးကြောင့် မလိုင်မြို့ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ဝန်ခွာပြီး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ကြိုးစားကာ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် စာပေ လောကသို့ အမှောင်တွင်လမ်းလျှောက် သူပမာ အသိရယ်၊ အကျွမ်းရယ် ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ စာပေလောကသို့ ချင်းနင်း ခဲ့မိသည်။ ထိုအခါ စာပေကို ချစ်မြတ်နိုး ၍ ဘုမသိဘမသိ ချီတက်လာကာ ကမ်း နဖူးတွင် တစ်လစ်နေရှာသော အမောင် မျက်နှာငယ်တောသားလေးအား စာပေ မြို့တော်ကြီးသို့ ကူးလာသွားလာနိုင် သော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့

သော ကျေးဇူးရှင် ကူးတိုသမားများထဲ တွင် ဆရာသည်လည်း တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သာမက ကျွန်တော် နှင့် အလားတူသော လူငယ်၊ လူရွယ် ကလေးပေါင်းများစွာကိုလည်း ဆရာ သည် စာပေမြို့တော်ကြီးသို့ ဖောင်ကူး တို့ဖြင့် ပေးပို့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆရာ့အား စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးသောသူများအတွက် ကူးတိုသမားလည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါ သည်။ ဆရာသည်လည်း တောသား တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပညာရေးဖွံ့ဖြိုးခြင်း မရှိသော နေရာဒေသမှ ခက်ခဲစွာ စွန့် စားပညာရှာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ စာပေသမား (စာရေးဆရာ) အသက် သည် ကျွန်တော်၏အသက်ထက် ပို၍ ရှည်လျားခဲ့သည်။ ထိုသို့သော နှစ်ပုဒ် ဧွေကြာညောင်းစွာ စာပေဝန်ကို ထမ်း ဆောင်လာခဲ့သော ကျွန်တော်၏စာပေ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော် ပြည့်စုံ အောင် တင်ပြနိုင်စွမ်းမည် မထင်ချေ တကား။

မောင်ကျောက်တိုင် (၉-၉-၁၉၆၄)

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ စာဆိုတော်ရာသီ နတ်တော်လတွင် အဖေသည် နယ်များ သို့ စာပေဟောပြောပွဲသွားရာ လမ်းခရီး တွင် အဖေသည် စီးကရက်သောက်

သည်။ အဖေသည် ဆေးပေါလိပ်တစ်
 ခွက်လိုက်၊ စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်
 ဖြင့် စာရေးလေ့ရှိပါသည်။ လမ်းခရီးတွင်
 အသောက်ရလွယ်ကူသော စီးကရက်ကို
 သောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ပြန်
 ရောက်သောအခါ အဖေ၏ ဦးနှောက်
 သည် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပေ။ တစ်၊ နှစ်၊
 သုံး၊ လေးကို စိတ်ထဲမှပေါင်းကြည့်ရာ
 ပေါင်း၍မရပေ။ စာရေး၍လည်း မရ
 တော့ပေ။ စာရေးဆရာ စာမရေးနိုင်ခြင်း
 သည် သေခြင်းနှင့်မထူးဟု အဖေ ယူဆ
 ထားသည်။ အဖေသည် မည်သည့်ဆရာ
 ဝန်နှင့်ပြုရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ်
 အဖေထံ ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်
 ရောက်လာသည်။ ဆရာသည် အဖေထံ
 တွင်ရှိသော မဟိန္ဒရာသုတေစင်ကြီးထံ
 တန်တော့ရန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုစဉ်က အဖေသည် အသက်
 (၇၀)ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာ
 သည် မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံတွင် အုပ်
 ချုပ်ရေးအရာရှိလုပ်နေသည်။ အဖေက
 အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ
 ဆရာက အဖေကို မြောက်ဥက္ကလာပ
 ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားကာ ဆေးရုံအုပ်ကြီး
 ဆရာဝန်ကြီး ဦးမျိုးသွယ်နှင့် ပြပေးလေ
 သည်။ အဖေ ဆေးရုံသို့ ရောက်သော
 အခါ စာရေးဆရာ ကျွန်ုပ်လတ်မိုးမြင့်
 (ထိုစဉ်က မြို့နယ်တရားသူကြီး)နှင့်အဖွဲ့
 တစ်ဖွဲ့ကြိုနေသည်။ အဖေသည် သူတစ်
 ဖက်စွာကို အသေးအဖွဲ့ကအစ အကူအ
 ညီပေးခဲ့၍ အဖေကိုစွဲတွင်လည်း ကူညီ
 မည့်သူများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေကြသည်။
 ဆရာဝန်ကြီးက အဖေကို စမ်းသပ်စစ်
 ဆေးပြီး အဖေကို ဆေးလိပ်လုံးဝဖြတ်ရန်
 နှင့် ဆေးများဖြစ်ကြသော Hijuvan နှင့်
 Dauvadalene တို့ကိုပေးပြီး နောက်တစ်
 ပတ်လာရန် ပြောသည်။ အဖေသောက်
 ရမည့်ဆေးများကို ပထမအကြိမ်တွင်
 ဆရာဝန်ကြီးကပေးပြီး နောက်အကြိမ်
 များတွင် ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်က
 ဝယ်၍ လျှာဒါန်းလေသည်။

အဖေသည် ဆရာဝန်ကြီး ဦးမျိုး
 သွယ်နှင့် (၉) ကြိမ်ပြုရပြီး ပြသည့်အ
 ကြိမ်တိုင်း ဆရာမောင်ကျောက်တိုင် ပါ
 လေသည်။ အဖေသည် ထိုစဉ်မှစ၍
 ဆေးလိပ်လုံးဝဖြတ်သွားသည်မှာ ကွယ်
 လွန်သည့် အသက် (၉၁) နှစ်တိုင် ဖြစ်
 သည်။ အဖေသည် ဆေးလိပ်ဖြတ်ပြီး
 နောက် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြဝတီ
 မဂ္ဂဇင်းတွင် 'ကျွန်တော် စာမရေးနိုင်

တော့ပါ' ဟူသော ဆောင်းပါးရှည်ကြီး
 ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ (၁၈) မျက်နှာရေး
 ခဲ့သည်။ ယင်းဆောင်းပါးထဲတွင် ဆရာ
 ဝန်ကြီးဦးမျိုးသွယ်၊ ဆရာမောင်ကျောက်
 တိုင်နှင့် ဆရာကျော်လတ်မိုးမြင့်တို့
 အကြောင်းလည်း ပါသည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ဆရာသည် ဝန်
 ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်
 စာပေများကို ဆက်လက် ရေးသားခဲ့ရာ
 ဆရာ၏လက်ရာများကို သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်း၊
 မဟိန္ဒမဂ္ဂဇင်း၊ စိတ်စွမ်းအင်မဂ္ဂဇင်းနှင့်
 မနောမယဂျာနယ်များတွင် တွေ့ရသည်။
 ရန်အောင်စာပေမူ ဦးလှတိုး (တိုးထက်)၊
 ဒေါ်ချယ်ရီအောင်က ဆရာ၏ 'စိတ်
 တန်ခိုးကိုလေ့လာခြင်း' စာအုပ် (၂၀၀၂
 ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ) နှင့် 'မဟာဂန္ဓာရီ
 တက္ကသိုလ်များ စာအုပ် (၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
 ဖေဖော်ဝါရီလ) တို့ကို ထုတ်ဝေပေးခဲ့
 သည်။

ဆရာရေးခဲ့သော 'စိတ်တန်ခိုးကို
 လေ့လာခြင်း' စာအုပ်တွင် ဆရာရေးခဲ့
 သော အမှာစာမှာ -

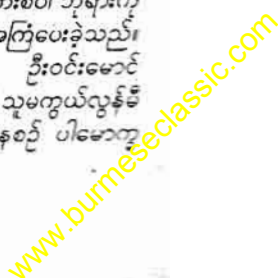
စိတ်တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့် ပတ်သက်၍
 သိပ္ပံပညာ၏ခံယူချက်များ၊ လေ့လာတွေ့
 ရှိချက်များကို ရေးသားရန် လွန်ခဲ့သော
 သုံးလေးနှစ်ကပင် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့ပါသည်။
 ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မရွံ့မရဲ
 ဖြစ်နေသောထုတ်ဝေသူများကို အားနာ
 သဖြင့် လက်လျှော့ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ
 ဂမ္ဘီရစာအုပ်များ ခေတ်စားလာသဖြင့်
 ဂမ္ဘီရခေတ်ရေးစီကြောင်းနှင့်အတူ ရေး
 ထွက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို စာရှုသူ
 များအား မှာကြားလိုပေသည်။ ဤစာ
 အုပ်ကို ရေးသားရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်
 မှာ စိတ်တန်ခိုးရရှိရေးတွင် ကြိုးစားကျင့်
 ကြံရင်းဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်လာကာ
 လမ်းပျောက်သူ သမထမိတ်ဆွေများ
 အား မိမိသိသမျှ ဗဟုသုတ ဆီမီးခွက်
 ကလေး ထွန်းပြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။
 ဖော်ပြထားသော အချက်အလက်များ
 နှင့် လည်းကောင်း၊ ကိုးကားမီငြမ်းပြုရာ
 စာအုပ်များနှင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်တန်
 ခိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက်စူးစမ်းလို
 သောကိစ္စများရှိလျှင် လည်းကောင်း
 ရန်အောင်စာပေတိုက်မှတစ်ဆင့် မေး
 မြန်းစုံစမ်းလျှင် သိသမျှ ဖြေမည်ဖြစ်ပါ
 ကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။

ကျွန်တော်၏ယောက်ဖ တိုးထက်
 ရေးသားသော 'အံ့ဖွယ်လူဝင်စားနှင့်စိတ်
 ဝိညာဉ်ဖြစ်ရပ်ဆန်း' စာအုပ်တွင် ဆရာ

မောင်ကျောက်တိုင်အမှာစာရေးခဲ့ပုံမှာ-

ဆရာတိုးထက်က သူ၏ 'အံ့ဖွယ်
 လူဝင်စားနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်ဖြစ်ရပ်ဆန်း'
 စာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးပေးရန်
 စာမူဖိုင်ကို ပြုလာသောအခါ လူဝင်စား
 ကိုမြင်သည်နှင့် ဆရာဦးဝင်းမောင်ကို
 သတိရမိသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကို ကမ္ဘာ
 ကျော် လူဝင်စားသူတေသီ ဒေါက်တာ
 စတီဗင်ဆင်ကပင် လေးစားခဲ့သည်။
 ဦးဝင်းမောင်၏ ပညာအမွေကို ဆက်ခံ
 မည့် တိုးထက် ပေါ်ပေါက်လာ၍ ပရ
 စိတ္တဗေဒအတွက် အားတက်မိသည်။
 သွေးတိုးဦးသန်းမောင်၊ ဒေါက်တာအုန်း
 မောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွန်ခဲ့
 သော (၁၀) နှစ်က စိတ်စွမ်းအင်သုတေ
 သနအဖွဲ့တည်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။
 ဦးဝင်းမောင်ထံသွားပြီး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်
 ဆောင်ရွက်ရန်ပြောသောအခါ ပထမ
 တွင် ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ နောက်တစ်ရက်
 တွင် ဦးသန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်
 နားပုနားဆာလုပ်သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်
 ရန် လက်ခံလိုက်သည်။ နှစ်ရှည်လများ
 နေပုမိုးရွာမရောင် မိမိအသက်ကို
 အားမနာဘဲ လူဝင်စားသူတေသန
 ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဦးဝင်းမောင်၏ကျန်း
 မာရေးချို့ယွင်းလာ၏။ ၁၉၈၈ တွင် သူ
 ၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် အပြင်မထွက်
 နိုင်တော့ချေ။

'တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေရ
 တာ ပျင်းတယ်။ နေ့စဉ် သူ့ထံ ဝင်ခဲ့ပါ
 ဦး' ဟု ပြောသဖြင့် ညနေတိုင်း ဦးဝင်း
 မောင်ထံသွားရသည်။ ထွေရာလေးပါး
 ပြောလိုက်၊ ပရစိတ္တဗေဒ ဆွေးနွေးလိုက်
 ဖြင့် နှစ်လကြာသွားသည်။ ထိုအတော
 အတွင်း ဦးဝင်းမောင်၏ခြေလက်များ
 ဖောလာသဖြင့် မကြာမီ လူဘဝကို စွန့်
 ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်
 မိသည်။ ဦးဝင်းမောင်အနေဖြင့် ဤသို့
 ပြောသည်ကို ကူဖြေမပျက်။ ဘဝနောက်
 ဆုံးအချိန်တွင် ဘာလုပ်သင့်သလဲဟုသာ
 မေးသည်။ ဦးဝင်းမောင်သည် ရိုးရာဗုဒ္ဓ
 ဘာသာကို ယုံကြည်သော်လည်း သူ
 ဝါသနာပါရာ ပညာကိုသာ စိတ်ဝင်စား
 သူဖြစ်ရာ နောင်ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်
 ထားခြင်းမရှိပေ။ မရဏသန္ဓေကောင်း
 အောင် ပရိတ်ရွတ်၊ ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားကို
 ကြည့်ညိုရုံခိုးနေရန် အကြံပေးခဲ့သည်။
 နောက်တစ်ပတ်တွင် ဦးဝင်းမောင်
 ကွယ်လွန်ရှာသည်။ သူမကွယ်လွန်မီ
 ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေစဉ် ပါမောက္ခ

ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်နှင့် သူတို့ဖက်
လေ့လာနေသော လူဝင်စားသုတေသန
ကို ဆက်မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်
တော် (သို့) တခြားသူတစ်ဦးဆက်လုပ်
ရန် တဖွဲ့ပြောဖူးသည်။ ယခုအခါ လူ
ဝင်စားဘာသာကို ဆက်လက် သုတေ
သနပြု ရေးသားမည် ဆရာတိုးထက်
ပေါ်လာရာ ဦးဝင်းမောင်ရေ စိတ်အေး
ရပြီဟူ၍ ဟုသာ တမလွန်ရောက် ဦးဝင်း
မောင်ကို ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
၂၇ ရက်၊ နံနက် (၉) နာရီ။

ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်၊ ဆရာ
တိုးထက်၊ မချယ်ရီအောင်နှင့် ကျွန်တော်
တို့သည် ကမာရွတ်အပိုင်းမှနေ၍ ဆရာ
မင်းသိင်္ခီရီရာ မရမ်းတလင်းခြံ(မှော်ဘီ)
သို့ ဂျစ်ကားဖြင့် သွားနေကြသည်။ သွား
ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဆရာမောင်ကျောက်
တိုင်သည် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် ဆရာ
မင်းသိင်္ခီ ဦးဆောင် ဖွင့်လှစ်ထားသော
ဗေဒင်သင်တန်းသား/သူများကို စာပေ
ပို့ချသင်ကြားပေးရန်ဖြစ်သည်။ ခြံရောက်
သောအခါ ဆရာမင်းသိင်္ခီက ကြိုဆိုပြီး
ထမင်းကျွေးလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာ
မောင်ကျောက်တိုင်ဟောပြောရန်အလှည့်
ရောက်၍ အခမ်းအနားမူက ဆရာ၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုဖတ်ကြားပြီး ခန်းမထဲကိုဝင်
သောအခါ ကျွန်တော်က ယောဂီဝတ်စုံ
နှင့် အရင်ဝင်သွားသောအခါ ဆရာ
မောင်ကျောက်တိုင်ထင်ပြီး ပရိသတ်က
လက်ခုပ်တီးကြလေသည်။ ဆရာမှာ
ဆရာမင်းသိင်္ခီနှင့် စကားပြောမပြတ်
သေး၍ နောက်မှခန်းမထဲဝင်လာပြီး
ဟောပြောလေသည်။

ဆရာမောင်ကျောက်တိုင် ရေးခဲ့
သော 'မဟာဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်များ' စာ
အုပ်တွင် ဆရာက-

မဟာဂန္ဓာရီပညာသည် ဘာသာ
ရေးမဟုတ်၊ မှော်ပညာမဟုတ်။ လူ
ဘောင်နှင့် လူယဉ်ကျေးမှုကြီးကို တည်
ဆောက်ထိန်းသိမ်းသောပညာသာ ဖြစ်
သည်။ လူယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူသားတို့
အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ဒဿန
ပညာ၊မနုဿဗေဒ၊စိတ္တဗေဒနှင့်သဘာဝ
သိပ္ပံပညာများ၊ အနုပညာများအားလုံး
တို့၏ မူလရေသောက်မြစ်ပညာရပ်သာ
လျှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဟာဂန္ဓာရီ
ပညာရပ်များကို လေ့လာရာတွင် တစ်
ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း
ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြောသောပညာရပ်

မဟုတ်ချေ။ အခြေခံမှစ၍ တစ်ဆင့်ပြီး
တစ်ဆင့် နက်ရှိုင်းစွာ တက်လှမ်းလေ့လာ
ဆည်းပူးရသောပညာ ဖြစ်သည်။ အချို့
ပညာရပ်မှာ တစ်ဘဝဖြင့် ဆုံးခန်းတိုင်
လေ့လာမှုမပြီးဆုံးဘဲ ဘဝများစွာဆက်
လက်လေ့လာ ဖြည့်စွမ်းရသောပါရမီဖြစ်
သည်။ ဂန္ဓာရီပညာရပ်များကို လေ့လာ
ရာတွင်လည်း ဆရာတစ်ဦးက မိမိနှစ်
သက်သလို သင်ကြားပြသောပညာ
မဟုတ်ချေ။ ရှစ်ဝဲလားဗဟိုဌာနမှ စီစဉ်
ချမှတ်လိုက်သော ဘက်စုံပညာရပ်များ
ကို 'မိမိတို့ခေတ်ကာလမှ ခွင့်ပြု
သလောက် သာဝကများ လိုက်နိုင်သ
လောက် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းဖြင့် သင်ကြား
ရသည်။

ပညာရပ်များကိုသင်ကြားရာတွင်
ရှေးဟောင်းခေတ်ကပင် တက္ကသိုလ်များ
ဖွင့်၍သင်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်
တွင် တက္ကသိုလ်သည် အခြေခံပညာများ
ကို လေ့လာ ဆည်းပူးပြီးသူများကိုသာ
အထက်တန်းပညာရပ်များသင်ကြားပေး
သကဲ့သို့ပင် ဂန္ဓာရီပညာလေ့လာရာတွင်
လည်း အခြေခံ ဂန္ဓာရီပညာရပ်များကို
မိမိတို့ဒေသအလိုက်ရှိသော ဆရာများ
ထံမှ သင်ကြားတတ်မြောက်လာသူများ
ကို မိမိတို့တိုင်းပြည်ရှိ အဆင့်မြင့်ဂန္ဓာရီ
ပညာကို သင်ကြားပေးရာ တက္ကသိုလ်
တွင် လေ့လာသင်ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။
ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်များထဲတွင်
ခေါ်မခေတ် ပလေတို၏ အကယ်ဒမီ
မဟာဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်သည် လူသိများ
လှသည်။

ဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်တွင် ခန္ဓာကိုယ်
ကျန်းမာတောင့်တင်းမှုကို ဦးတည်သော
ယောဂကျင့်စဉ်ကို အခြေခံပညာအဖြစ်
လေ့ကျင့်သင်ကြားရသည်။ လိပ်ပြာခန္ဓာ
ကိုယ် (Astral Body) ၏ သဘာဝနှင့်
စွမ်းအင်များကိုလည်း စာတွေ့၊ လက်
တွေ့ သင်ကြားရသည်။ လိပ်ပြာခန္ဓာ၏
သဘာဝကို အသုံးပြုသောဘက်ထီ
ယောဂကျင့်စဉ်ကို အဓိကထား သင်
ကြားသည်။ သို့သော် ကျိုးကြောင်းဆက်
ဆင်ခြင်တုံတရား၏ အခြေခံဖြစ်သော
စိတ်ခန္ဓာမှာ မတိုးတက်သေးသဖြင့်
ကိုယ်ကျင့်တရားမြင့်မြတ်မှုမှာ နိမ့်ကျ
လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂန္ဓာရီပညာ
ဖြင့် ရရှိထားသော တန်ခိုးသိဒ္ဓါများကို
ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချမှု အလွဲသုံး
စားပြုမှုများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။
ဂန္ဓာရီပညာရှင် အများအပြားမှာ လမ်း
မှန်သို့ လျှောက်လှမ်းခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ

လက်ဝဲလမ်းခေါ် အောက်လမ်းပညာသို့
ဦးတည်သွားသည်။ ဂန္ဓာရီပညာကို လေ့
လာရာတွင် ဂန္ဓာရီတန်ခိုးသိဒ္ဓါကို ကိုယ်
ကျင့်တရားနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့်
ထိန်းကွပ်ရမည်အစား လူအများအပြား
မှာ ကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ ဂန္ဓာရီပညာ
ကို အသုံးပြုမှုများ အလွန်များပြားလာ
ရာ အတ္တလန်တစ်တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး
တွင် ကိုယ်ကျိုးရှာ အောက်လမ်းပညာ
မှော်ပညာများ ခေတ်စားလာသည်။ ထို
အခါတွင် မကောင်းမှုပြုလျှင် မကောင်း
ကျိုးခံစားရမည်ဟူသောလောကနိယာမ
တရားအရ အတ္တလန်တစ်တိုက်ကြီး
သမုဒ္ဒရာအောက်ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြင့်
ဇာတ်သိမ်းသွားရလေသည်။ အတ္တလန်
တစ်တိုက်ကြီးရေနစ်ပြီးသမုဒ္ဒရာအောက်
သို့ရောက်တော့မည်ကို သိမြင်သော ရှစ်
ဝဲလားဆရာမြတ်တို့က မက်ဆီကိုအိုက်
ဘက်(၆)ဝတ်ကျောင်းရှိ ဂန္ဓာရီတက္က
သိုလ်ကို အီဂျစ်သို့ ယာယီရွှေ့ပြောင်း
ရန် စီစဉ်ရသည်။

ရှစ်ဝဲလားမဟာဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်

'ရှစ်ဝဲလား' ဆိုသော နာမည်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး လူများ စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။ ရှစ်ဝဲလားမှာ မဟာဂန္ဓာရီတက္က
သိုလ်ကြီးရှိ၍ လူများ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား
လာကြသည်။ ရှစ်ဝဲလားဟူသောနာမည်
ကို အပီအပြင် မသိခင်ကပင် 'ရှစ်ဂီ
လား'ဟူသောအမည်ဖြင့် နာမည်ကြီးနေ
သည်။ နောင်အခါမှ ရှစ်ဝဲလား ဟူသော
နာမည်ကို အပီအပြင်ကြားဖူးလာသည်။
ရှစ်ဂီလား ဟူသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည်
ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့သဖြင့် ရှစ်ဂီလား
ဟူသော အမည်ကိုသာ လူတွေကြား
ကြ၏။ အနောက်နိုင်ငံမှ လေယာဉ်ပျံဖြင့်
ခရီးထွက်လာသူအချို့သည် တရုတ်ပြည်
မြောက်ဖျား ဟိမဝန္တာအနီးတွင် ထေ
ယာဉ်ပျက်ကျရာ ရှစ်ဂီလားသို့ ရောက်
လာကြသည်။ ရှစ်ဂီလားတွင် ရှေးသ
တော်စင်များ နေကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် စိတ်တန်ခိုးတို့သည်
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြ
ထားသည်။ ရှစ်ဂီလားသည် ရှေးအခ
က သွားလာရန်ခက်ခဲသော၊ လူအရောက်
အပေါက်နည်းသောနေရာဖြစ်သော်လည်း
ယခုအခါတွင် တရုတ်ပြည်မကြီးမှ
ဟိမဝန္တာဘက်ပြည်သို့ ကားလမ်းမကြီး
ဖောက်ထားရာ ခရီးသည်များဥဒဟိသွား
နေကြသည်။ မြန်မာပြည်မှ ရှစ်ဂီလား
သို့ သွားလိုသူသည် ရှမ်းပြည်နယ်

မုဆယ်မြို့မှတစ်ဆင့် တရုတ်ပြည်မထဲ
ဝင်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမအတိုင်း တိဗက်
ဒေသနယ်စပ် ရှမ်းဂရိလားသို့သွားနိုင်၏။

အမှန်စင်စစ် ရှမ်းဗလားဒေသ
သည် ရှမ်းဂရိလားဒေသ မဟုတ်သော်
လည်း ရှမ်းဂရိလားနှင့် မဝေးလှချေ။ ရှမ်း
ဗလားသည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၏
အရှေ့ဘက်စွန်းတွင်ရှိသည်။ တိဗက်
ဒေသတွင်း၌ ရှိသည် မဟုတ်။ တိဗက်
ဇားမားကျောင်းတော်များနှင့် အဆက်
အဆံ့များသည်။ သို့ရာတွင် ရှမ်းဗလား
သည် တိဗက်ဘာသာရေးအဆောက်
အအုံမဟုတ်ချေ။ ရှမ်းဗလားတွင် သဒ္ဒမ္မ
သုတေစင်အဖွဲ့ချုပ်တည်ရာ ဖြစ်ပြီး
လောကအကျိုးပြု ဂန္ဓာရီပညာရှင်များ
၏ မွေးထုတ်ပေးရာ ဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်
ကြီးရှိသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ကြောတစ်
နေရာတွင် အသွတစ်ရာနက်လှသော
ချောက်ကမ်းပါးကြီးခြားထားသည့်တောင်
နွယ်တစ်နေရာရှိသည်။ ဤချောက်ကြီး
တစ်ဖက်ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန်
နွယ်ပင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြီး
မတ်တားရှိသည်။ ရှမ်းဗလား၏တပည့်
သာဝကများသည် 'ဆရာရှင်တို့၏ညွှန်
ကြားချက်အရ ရှမ်းဗလားသို့လာမည်ဆို
ပါက ဤကြီးမတ်တားမှတစ်ဆင့် ဖြတ်
သန်းလာရမည်။ လှုပ်ယမ်းနေသောကြီး
မတ်တားပေါ်တွင်သတိဝီရိယဖြင့်လျှောက်
မှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်သည်ဟု
အရှင်မြတ်တို့ပေးစာ ဟူသောကျမ်းတွင်
ဖော်ပြထားသည်။

ရှမ်းဗလားတည်ရာ တောင်စောင်း
သည် မြေကောင်းမြေမြတ် ဘူမိနက်သန်
မှန်သည်။ အပေါ်မှကြည့်လျှင် ကျောက်
ထီး ကျောက်နံရံများဖြင့် ကွယ်နေသည်။
မြေပြန့်မှကြည့်ပါက ရေအိုင်ကြီးများဝိုင်း
ဝတ်ထားသည်။ ဆီးနင်းများ လွမ်းခြုံ
သောတောအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရှမ်းဗ
လား၏အဆောက်အအုံများကို မမြင်နိုင်
ပေ။ ရှမ်းဗလားသို့လာခွင့်ရပြီးသူများသာ
လျှင် ခရီးအဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်
မည် ဖြစ်သည်။ ဤခရီးတွင် သစ်တော၊
တံတား၊ ရေအိုင်တို့၌ တောရဆောက်
တည်နေသော ဆားဒူးကြီးများ၊ ရသေ့
ကြီးများက လမ်းညွှန်ပေးသည်။ ရှမ်းဗ
လားတွင် အဓိကအဆောက်အအုံကြီး
မှာ 'ခွင်' ဟု အမည်ပေးထားသောမျှော်
စင်ဘုံကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်း 'ခွင်'
ဘုံကျောင်းကြီးတွင် အထပ်များစွာရှိပြီး
မဟာဂန္ဓာရီပညာများ သင်ပေးသည့်
တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာနိုင်ငံ

အသီးသီးမှ ဂန္ဓာရီပညာရှင်များသည်
သူတို့၏ဆရာရှင်များ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်
ဤရှမ်းဗလားမဟာဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်ကြီး
တွင် လာရောက် သင်ကြားနေကြသည်။
ဤတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာသူများ
မှာ ရုပ်ခန္ဓာမဟုတ်ချေ။ လိပ်ပြာခန္ဓာဖြင့်
ရောက်ရှိလာသူများ ဖြစ်သည်။ ည(၁၁)
နာရီမှ နံနက် (၄) နာရီအတွင်း ရုပ်ခန္ဓာ
အိပ်ပျော်နေစဉ် လိပ်ပြာခန္ဓာဖြင့် ရောက်
ရှိလာသော တပည့်သာဝကများ ဖြစ်၏။
သာဝကများကို ပထမအဆင့်၊ ဒုတိယ
အဆင့် စသည်ဖြင့် အဆင့်များခွဲခြား၍
မိမိသက်ဆိုင်သောအဆင့်တွင်သင်ကြား
ပေးရာအထပ်၌လေ့လာသင်ကြားရသည်။
ဥပျာဉ်ပြုလုပ်ထားသော အထပ်တွင်
လူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်သော ဘယ
ဆေးပင်များ၊ စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဘယဆေးပင်များနှင့် အခြားသတ္တိထူးရှိ
သောဆေးပင်များကိုစိုက်ပျိုးထားသည်။
အချို့နေရာတွင် ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်
၌ ဆီမီးခွက်အမျိုးမျိုးကို ပုံသဏ္ဍာန်
အမျိုးမျိုးဖြင့် သရုပ်ဖော် ထွန်းညှိထား
သည်။ သုတေသနပြုလုပ်ရာအထပ်တွင်
(၁၀)ပေ x (၅)ပေခန့်ရှည်သော ဖန်သား
ပြင်ကြီးပေါ်တွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို စီစီ
တီတီရိုက်သကဲ့သို့ ရိုက်ကူးကြည့်ရှုသုတေ
သနပြုနေကြသည်။ အခြားအုပ်စုတစ်ခု
က သိပ္ပံသုတေသန၊ ဆေးပညာသုတေ
သန စသော သုတေသနလုပ်ငန်းဆောင်
ရွက်နေသော အသင်းအဖွဲ့လုပ်ငန်းများ
ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုသူများ
အတူအညီလိုအပ်ပါက ရှမ်းဗလားမှ
ကူညီပေးရန် ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင်
ဆရာရှင်တစ်ပါးက ဦးဆောင်လျက်
အဆင့်မြင့်တပည့်သာဝကတို့က လေ့လာ
လျက်ရှိသည်။ သဒ္ဒမ္မအဖွဲ့ချုပ်သည်
ရှမ်းဗလား၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
လောကအကျိုးဆောင် နေသည်။

မောင်ကျောက်တိုင်
ကျမ်းကိုး- Occult Mystery

ကျွန်တော်သည် စာဆိုတော်နေ
သက်ကြီးပုဇော်ပွဲတွင် အသက် (၈၀)
အထက် စာပေပညာရှင်ကြီးများကို
တစ်ဦးလျှင် (၅၀၀၀) ကျပ်စီ ကန်တော့
ရာ ဆရာကြီး မောင်ကျောက်တိုင်ကို
(၅) ကြိမ် ကန်တော့ခဲ့ရလေပြီ။
ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်၏အတ္ထု
ပ္ပတ္တိမှာ -
မလှိုင်မြို့ အဘ ဦးသင့်၊ အမိ
ဒေါ်လှဦးတို့မှ ၂၃-၃-၁၉၂၉ စနေနေ

တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ
မောင်တင်လှိုင် ဖြစ်ပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီး
က မောင်ကျောက်တိုင်ဟု ငယ်နာမည်
ပေးခဲ့သည်။ မလှိုင်မြို့တွင် မူလတန်း
ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် အ
လွတ်ပညာသင်ကျောင်း၌ အထက်တန်း
ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် တက္က
သိုလ်ဝင်တန်းအောင်သည်။ သက်ကြီး
တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆက်လက်သင်
ယူပြီး ၁၉၆၀ တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့သည်။
မန္တလေးဆေးရုံကြီးတွင် အတွင်းရေးမှူး၊
ဗဟိုဆေးသိုလှောင်ရေးဌာနတွင် ငွေ
စာရင်းအရာရှိ၊ မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံ
တွင် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ အမှုထမ်းခဲ့
သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ကလောင်အမည်
မောင်ကျောက်တိုင်၊ ရဲဘော်တင်လှိုင်၊
အောင်ကျော်ဦးတို့ဖြင့် ရှုမဝ၊ သွေး
သောက်၊ အာမခံ၊ စာပေသစ်၊ လူထု
ဂျာနယ်တို့တွင် ဆောင်းပါးများ၊ ဘာသာ
ပြန်များ ရေးခဲ့သည်။ မနောသုတေသီ၊
ဒိုလျှေကလောင်အမည်ဖြင့်လည်း ရေးခဲ့
သည်။ သူ့ရလေ့ လပြည့်ဝန်း၊ နက္ခတ္တ
ရောင်ခြည်၊ မနောမယ၊ ရွှေအောင်လံ၊
စာရုပ်စုံ၊ ပါဝါ၊ နိုင်ငံတကာပြစ်မှုဂျာနယ်
တို့လည်း ရေးခဲ့သည်။ လုံးချင်းစာအုပ်
များဖြစ်သော ကျွန်ခါးခါး၊ ပါတော်မူပြီးစ
မြန်မာပြည်၊ ဂါတိစတာပိုချုပ်ဖြောင့်ချက်၊
လကမ္ဘာပြန်လူသားသုံးဦး၊ လက်ဝဲနော်
ရထာ၊ မဟာဂန္ဓာရီခါးခါး၊ မန္တန်ပညာ၊
ရှာမင်လောကီပညာ၊ အတ္ထုတ္တခရီး၊ စိတ်
တန်ခိုးကိုလေ့လာခြင်း၊ အသုံးချစိတ်ဗျူ
ပညာကျမ်း၊ အဂ္ဂနိယောဂမိတ်ဆက်၊
ကုဏ္ဍလိနီ၊ မဟာဂန္ဓာရီတက္ကသိုလ်များ၊
လိပ်ပြာဝိညာဉ်လွှင့်လေလျှင်တို့ ရေးသား
ခဲ့၏။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှစ၍ စိတ်စွမ်းအင်
စာစဉ်များကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
မြန်မာသီအိုဆိုဖီအသင်းကြီး၏ အမှု
ဆောင်လည်း လုပ်ခဲ့သည်။ ဆရာသည်
၁၃-၁-၂၀၁၄၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် (၉)
နာရီအချိန်တွင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။
ကွယ်လွန်ချိန်တွင် (၈၅) နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်
သည်။ အိမ်လိပ်စာမှာ ရန်ကုန်မြို့၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ (၁၂၄) လမ်း၊
အိမ်အမှတ် (၈၃) ဖြစ်ပါသည်။

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဖခင် ဦးရန်
အောင်နှင့် ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်တို့
ကို ဦးခိုက်လျက်)

တင်အောင် (ခက်မူသာလှသိန်း)

ပြန်ရင်

သားစားကြူးသည့် လူ့ဘုံလူ့

ပြောရင်း စကားမဆက်နိုင်ရှာ။
အင်ခန့်နှိုက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ပြောပြန်
သည်။ သူ့ပြဿနာမှာ အတော်ပင်ကြီး
မားစွာကြုံတွေ့နေဟန် ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို အကဲခတ်နေရမည်
ပင်။

“အဟင်ဟင်- ကိုအောင်ရယ်လေ၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်”

သည်နေ့ တုမဖြစ်သူ ခင်ခင်ခန့်
တစ်ယောက် ကြိုတင် ဖုန်းမဆက်ဘဲ
ကျွန်မထံ ရောက်ချလာသည်။ ပြုံးပျော်
ပျော်ရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ရောက်လာ
ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရောက်ရောက်ချင်း
ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသကဲ့သို့ပင်-

“ဒေါ်လေးရယ်၊ သမီးရဲ့အဖြစ်က
တော့ သေသာသေလိုက်ချင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မအားသိုင်း
ဖက်ကာ ငိုကြွေးနေတော့သည်။ မည်သို့
သောအပူကိစ္စကြုံလာ၍ ဤသို့ဖြစ်ရ
သည်မသိ။ သူ့အပြောကိုသာစောင့်စား
နေလိုက်သည်။ ရင်တွင်းပေါ့သွားအောင်
အားရပါးရင့်၊ မျက်ရည်သုတ်၊ နှာရည်
တွေ သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ဆက်၍
ပြောရှာပါသည်။

“သမီးလေ၊ သမီးရဲ့ကြုံတွေ့နေရ
တဲ့အဖြစ်ကို ဖွင့်ပြောပြရမှာ ရှက်တာနဲ့
ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ့်ဘာသာဖြေရှင်းနေ
တာပါ။ ဒါပေမယ့်...”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုချ လိုက်ပြန်တော့သည်။ ခင်ခင်ခန့်ရဲ့ဖြစ် အင်ကိုကြည့်ပြီး မိန်းမသားချင်း ကိုယ် ချင်းစာပါသည်။ မိမိ၏ခင်ပွန်း သစ္စာ ဖောက်ခံရတာလောက် ကမ္ဘာမီးလောင် တာထက် ခံစားမှုဝေဒနာ ပိုပြင်းထန်ပါ သည်။ နှလုံးအိမ်သို့ အကျဉ်းပုံ အဆ တစ်ရာကြံချခံရသူပမာပင်။ သည့်ထက် ပိုချင်ပုံမည်။ ဆောက်တည်ရာ မည်သို့မျှ မရနိုင်ကြပါ။

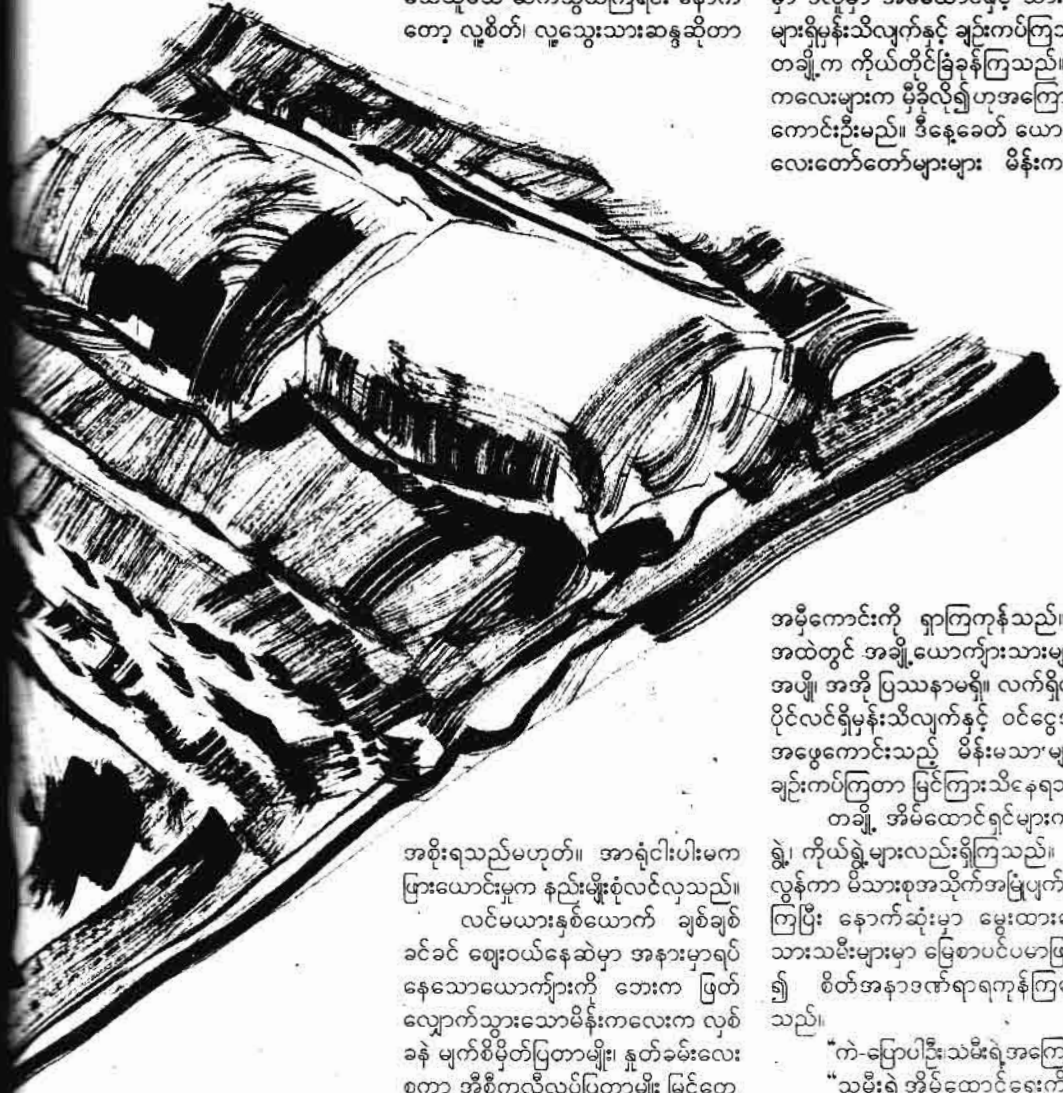
တချို့ကတော့ ခံစားမှုပေါက်ကွဲ ကုန်ကာ ရင်ဆိုင်ပွဲဆင်နွှဲ၍ အော်ကြဆဲ

တော်ယူကာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ကြ သည်။ တချို့က ဓာတ်ပူ၊ နတ်ပူ၊ ဆေး ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကြ။ အချို့က မိစ္ဆာ ပညာသုံး၍ လင်ပူအတွက် ယတြာမျိုး စုံလင် လုပ်ဆောင်ကြတော့သည်။

ဒီနေ့ခေတ်ကာလရေစီးကြောင်း ကား ပုရိသ ကြီး၊ ငယ်မရွေး အာရုံထွေ ပြားလှသည်။ လူက အိမ်မှာနေပြီး စိတ် ပြတင်းတံခါးများအလွယ်တကူဖွင့်လှစ် ထားနိုင်သည်။ တယ်လီဖုန်း၊ အင်တာ နက်၊ ဖေ့(စ်)ဘွတ်(ခ်)များကနေ ချက် တင်နှင့် လက်ဆင်(န်)ဝင်ကြသည်။ လူ မသိသူမသိ ဆက်သွယ်ကြရင်း နောက် တော့ လူစိတ်၊ လူသွေးသားဆန္ဒဆိုတာ

ပြီး ကဲချင်ကြသည်။
ပုဒ္ဒါအဆုံးအမ၏ ကာမေသမိစ္ဆာ စာရက် အကျိုးအပြစ်လည်း အခုလာ မပြောနှင့်၊ နောင်မှကြံမှာ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ဟူ၍ သံသရာဝဋ် ဒု-သ- န-သော ငရဲကို ပေါ့ပြက်ပြက်ထင်မှတ် မှားကြကုန်၏။ ဝတ်မှုစားမှု၊ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုတာ မှေးမှိန်ကာ ဟီရို၊ ဩတ္တပ္ပ ဆို သော ကမ္ဘာစောင့်တရားနှစ်ပါးအား မျက်ကွယ်ပြုထားကြတာ အမှန်ပင်။

ရုံးဌာနများမှာ၊ ကုမ္ပဏီများမှာ၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ လူတန်းစားအလွှာစုံ မှာ ဒီလူမှာ အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီး များရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ချဉ်းကပ်ကြသည်။ တချို့က ကိုယ်တိုင်မြဲခန့်ကြသည်။ မိန်း ကလေးများက မိမိလို၍ ဟုအကြောင်းပြ ကောင်းဦးမည်။ ဒီနေ့ခေတ် ယောက်ျား လေးတော်တော်များများ မိန်းကလေး

ကြ၊ ရိုက်ကြ ပွဲကြမ်းကုန်ကြသည်။ တချို့ က တကောက်ကောက်လိုက်ကာချောင်း ခြောင်း အမိဖမ်းကြ၊ ယောက်ျားကို အနု နည်းဖြင့် မျက်ရည်ခံထိုးသိမ်းသွင်းကြ။ တချို့က ဗေဒင်ဆရာ/ဆရာမတို့၏အခါ

အစိုးရသည်မဟုတ်။ အာရုံငါးပါးမက ပြားယောင်းမှုက နည်းမျိုးစုံလင်လှသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ချစ်ချစ် ခင်ခင် ဈေးဝယ်နေဆဲမှာ အနားမှာရပ် နေသောယောက်ျားကို ဘေးက ဖြတ် လျှောက်သွားသောမိန်းကလေးက လှစ် ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြတာမျိုး၊ နှုတ်ခမ်းလေး စုကာ အိစိကလီလုပ်ပြတာမျိုး မြင်တွေ့ ဖူးသည်။ ခေတ်ကြီးကိုက ကိုရိုးယားရုပ် ရှင်ကားများလွမ်းမိုးမှုကြောင့် မယားရှိ လင်၊ ကလေးအဖေကလည်း ရည်းစား ထားချင်သည်။ လင်ရှိမယား ကလေး အမေကလည်း အပါရှိရှုံးအောင်ပြင်ဆင်

အမှီကောင်းကို ရှာကြကုန်သည်။ ထို အထဲတွင် အချို့ယောက်ျားသားများက အပျို၊ အအို ပြဿနာမရှိ။ လက်ရှိကာမ ပိုင်လင်ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဝင်ငွေအရှာ အဖွေကောင်းသည့် မိန်းမသားများထံ ချဉ်းကပ်ကြတာ မြင်ကြားသိနေရသည်။

တချို့ အိမ်ထောင်ရှင်များက သူ ရွဲ့၊ ကိုယ်ရွဲ့ များလည်းရှိကြသည်။ အရွဲ့ လွန်ကာ မိသားစုအသိုက်အမြဲပျက်ယွင်း ကြပြီး နောက်ဆုံးမှာ မွေးထားသော သားသမီးများမှာ မြေစာပင်ပမာဖြစ်ကြ ၍ စိတ်အနာဒဏ်ရာရကုန်ကြတော့ သည်။

“ကဲ-ပြောပါဦးသမီးရဲ့အကြောင်း”
“သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို လူကြီးမိဘတွေသိရင် စိတ်ဆင်းရဲကုန် ကြမှာလို့ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက် တည်းကျိတ်ပြီးဖြေရှင်းနေတာပါ။ သမီး ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကတင်မကဲ ကလေးဝေယျာဝစ္စတစ်ဖက်မို့ ကိုအောင်

နောက်လည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ သမီးလည်း သမီးအရွယ်၊ သမီးပညာဂုဏ်နဲ့ သူလိုပဲ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်အရွံ့တိုက်ရင် ရပါတယ်။”

ခင်ခင်ခန့် ပြောလာသောစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ခပ်မြန်မြန် လက်ကာ၍ -

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်ကျူးလွန်ရင် နောင်လူဘုံဘဝ ပြန်ရဖို့ခဲယဉ်းတဲ့၊ ကံကြီးထိုက်တဲ့အပြစ်ပါ သမီးရယ်။”

“စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ဒေါ်လေးရယ်။ သမီးတို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ ဘာသာတရားအဆုံးအမနဲ့နေပြီး တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပဲလက်ခံတာပါ။ သမီးရဲ့ကလေးတွေရဲ့ဘဝမှာ အဖေ၊ အမေ ကွဲကွာတာမျိုး မိထွေးပထွေးနဲ့နေရတဲ့ဘဝမျိုး မကြုံတွေ့စေချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သမီးဘက်က ဘာလိုအပ်လဲအပြေရှာပါတယ်။ နောက်ပြီး ဗေဒင်၊ ယတြာတွေမေးရ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်လုပ်ရလို့ ငွေကုန်လှပန်းဖြစ်နေရပြီ။”

ခင်ခင်ခန့်ပြောလာမှ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ယောက်ျား နောက်ပိုင်းခြေရှုပ်လေသောအခါ အဒေါ်ဖြစ်သူမှာ ဗေဒင်မေးရ၊ အကြားအမြင်မေးရ၊ ဆေးဖယောင်းတိုင်ထွန်းရ၊ အင်းမီးထွန်းရ၊ မြန်မာနည်းစုံတော့ တရုတ်ဘုံကျောင်းသွားစာချ၊ နောက်ကာလမန်ဘုရားကျောင်းမှာ အုန်းသီးခွဲပြီး ဆရာမျိုးစုံအောင် ယောက်ျားခြေငြိမ်အောင် လုပ်ရတာ မောမုမော။ နောက်ဆုံး ဝတ်ထားသောရွှေလက်ကောက်သာကုန်သွားသည်။ ဒေါ်လေး၏ယောက်ျားက အတိအလင်းပင် နောက်မိန်းမအား လက်ထပ်ယူလိုက်တော့သည်။

ယခုလည်း ခင်ခင်ခန့်အဖြစ်က ထိုနည်းလည်းကောင်းဖြစ်ပေတော့မည်။ (ဗေဒင်ပညာရှင်အစစ်အမှန်များကိုမဆိုလို့ပါ။) ကျွန်ုပ်က သူ့ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို ဆက်၍နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“သမီးလေ၊ ဒီနေ့လောက် စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းခံစားရတာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးကိုတော့ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီးလာခဲ့တာပါ။

သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်လို့ ကိုအောင်အတွက် ဗေဒင်သွားမေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာက တခြားဆရာတွေလိုမျိုး အညွန့်အရွက်လျှင်တော့မျိုး၊ နဝင်းချေတာမျိုး၊

အင်းဖယောင်းတိုင်ထွန်းခိုင်းတာမျိုးတွေ မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ သမီးရဲ့ယောက်ျားကို သမီးဆီ စိတ်ပြန်လည်လာအောင်၊ ချက်ချင်း ထူးခြားလာအောင် အထူးယတြာ ဓာတ်ဆင်ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီဆရာရဲ့ စကားကြားတာနဲ့တင် သမီးဝမ်းသာပြီး ဆရာကို ယုံကြည်သွားပါတယ်။ ယတြာချေတဲ့နေရာက သမီးနေတဲ့အိမ်မှာ ချေပေးမှရမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးတို့က မိဘဆွေမျိုးနဲ့နေတာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာနေတာလားလို့ မေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးကလည်း ကိုယ့်ဘာသာနေကြောင်း၊ ယောက်ျားက ပုံမှန်ပြန်မလာတော့ ကလေးနဲ့ အားငယ်နေရကြောင်း၊ သမီးရဲ့လင်အပူခံစားချက်တွေ ပြောပြမိပါတယ်။

ဒါနဲ့ နေ့ရက်ရှေးပြီး ဗေဒင်အခါ တိုင်ကောင်းမယ့်အချိန် အိမ်ကိုလာမှာမို့ အိမ်လိပ်စာပေးခဲ့လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သမီးနဲ့ ကိုအောင်အိပ်တဲ့အိပ်ရာကို ကျကျနန ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားပေးပါတဲ့။ သမီးလည်း အဲဒီနေ့မှာ အိပ်ရာကို ပြင်ဆင်ပေါ့။ ဆရာက အိပ်ရာမှာ အင်းချတာတို့ဘာတို့လုပ်ခိုင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး တွေးပါတယ်။ ကလေးက ကျောင်းသွားတာမို့ သူငယ်ချင်း မေဦးကို အဖော်ခေါ်ထားပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာလာတော့ သမီး မေးချင်၊ ပြောချင်တာ မလွတ်လပ်မှာစိုးလို့ မေဦးက နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ သွားနေတာပဲ။ ဗေဒင်ဆရာကို ဧည့်ခံပြောဆိုပြီးတဲ့နောက်မှာ -

‘ဆရာ၊ ယတြာက ဘယ်လိုချေရမှာလဲ။ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း အိပ်ရာတော့ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ’

လို့ ပြောပြတဲ့အခါမှာ -
‘ငါ့ညီမရဲ့ယောက်ျားကို တကယ် ပြန်လာစေချင်လား’

‘ဟာ - ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ဆရာရယ်၊ လာစေချင်လို့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း စောင့်နေတာလေ’

ဆိုတော့ ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးပြီး သမီးကို စိုက်ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲလို့ စိတ်မှာထင်ပေမယ့် ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက် ယတြာလုပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒဇောကပ်နေတာကြောင့် ဘာယတြာလုပ်ခိုင်းမှာလဲဆိုပြီး စောင့်နေတဲ့အခါမှာ ယတြာက ဘာမှခက်ခက်ခဲခဲလုပ်စရာမလိုပါဘူးတဲ့။ ငါ့ညီမနဲ့ ဆရာတို့နှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ (၁၅) မိနစ်လုံးအိပ်ပြီး နေပေးတာနဲ့ ဓာတ်ဆင်ပေးပြီးရင် ညီမလေးယောက်ျား ပြန်ရောက်

လာမှာ အသေအချာပါပဲတဲ့။

အဲဒီလိုလည်းပြောတာကြားလိုက်ရချိန်မှာ သမီးရဲ့မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျားဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်ရဲ့နေရာမှာ တခြားဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကို ပေးပြီး အတူယှဉ်တဲ့အိပ်ရာမှ ယောက်ျား ပြန်လာအောင်လုပ်ရမယ့် ယတြာမျိုးထိတော့ သေသွားပါစေ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ထိခိုက်မိတယ်။ ဪ - ငါ့ယောက်ျားက တန်ဖိုးမထားလို့ ငါစော်ကားဆီ ရတာပါလားလို့ ဒေါသထွက်မိတယ်။ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ပြောစကားကို မေဦးလည်း ကြားတာမို့ အိမ်ရှေ့ခန်းကိုထွက်လာတော့မှ ဗေဒင်ဆရာလည်း စကားရှေ့မဆက်တော့ဘဲ မျက်စိမျက်နှာပူဖိုပြီး ထပြန်သွားလေရဲ့။

အဲဒီမှာ သမီးစဉ်းစားကြည့်မိသွားတယ်။ သမီးတို့လို ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက် သောကအပူပွား လင်ပိုင်စေတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်ဆီပြန်လာချင်ဇောနဲ့ ဘာမှမစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ဗေဒင်ဆရာ အတုလား၊ အစစ်လား မှုခြားတတ်၊ မဆန်းစစ်တတ်နဲ့ ပြောသမျှယုံပြီး ဘဝရေစန်မျောမယ့်ကိန်းဆိုးအောင် သားစားကြူးတဲ့ ကာမတိလူမူလမျက်နှာကို ဗေဒင်ဆရာမျက်နှာစွပ်ပြီး ခွင့်ရိုက်စားနေတဲ့ အတုအယောင်ဘေးကလွတ်အောင် ဒေါ်လေးကထာဆင့် တခြားလူတွေ သိခွင့်ရအောင် ပြောပြ၊ ရေးပြပေးစေချင်လို့ လာပြောပြတာပါ ဒေါ်လေးရယ်။

ခင်ခင်ခန့်မခရာ အကြာကြီးစကားပြောရသဖြင့် မောသွားပုံရလေသည်။ သူတွေ ကြုံရပ်ကြားပြီး ကျွန်ုပ်မပင် အတွက် စိတ်မကောင်း စိတ်ပူရဲ့ ထိုလိုလိမ်ဗေဒင်ဆရာကိုလည်း ရည်မှန်းပြီး ဒေါ်သထွက်ရ။ ကျွန်ုပ်မသာ ထိုနေဆဲလျှင် ရဲစခန်းပို့မိမှာ အမှန်ပင်။

သို့သော် လူဆိုတာ မတော်သည့်စိတ်ဓမ္မေ၊ သူတစ်ပါး မကောင်းစိတ်ရှိသူတို့၏ သွားရာလမ်းအတိုင်း ထိုလူလိမ်ဗေဒင်ဆရာ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်းကြားရလေသည်။ အမှန်တကယ် ဗေဒင်ပညာရှင်အပေါ် စော်ကားသူဖြစ်၍လည်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးကြည့်မိပါသည်။

ဤဆောင်းပါးနှင့် ပတ်သက်၍ စာပတ်သုများအားတင်ပြရန် အချက် နှစ်ချက်ရှိပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ဤဆောင်းပါး၏အမည် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ပါသည်။ 'တစ်ကျွေးတော့ ကြဦးပယ်' ဆိုသော အမည်သည် ကျွန်တော် တို့ထံပိုင်အမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် တို့ဆွေ ကွယ်လွန်သူ ဆရာနတ်နွယ်၏ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သောဝတ္ထုရှည် သစ်ပုဒ်၏အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထု အကျွန်တော်တသသဖြစ်ခဲ့ရသောဝတ္ထု သစ်ပုဒ်ဖြစ်သဖြင့် ဤဝတ္ထု၏အမည်ကို ပြန်လည်အသုံးပြုသည့်အတွက် စာဖတ် သူများ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါ သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ဤဆောင်းပါး

နာဇီပါတီဝင် အက်(စ်)အက်(စ်)ဂက် စတာပိုများနှင့် နာဇီပါတီထိပ်သီးခေါင်း ဆောင်များသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပါတီ ဂျာမနီ နိုင်ငံတွင် အာဏာရလာသည်နှင့် ဂျာမနီ နိုင်ငံတော်နှင့် ဩဇာခံနယ်မြေများတွင် ဂျူးလူမျိုးမှန်လျှင် ကြယ်ဝါတပ်ထားရ မည်။ ဂျူးလူမျိုးမှန်လျှင် ဘိုင်စကယ်သာ စီးရမည်။ ဓာတ်ရထားလုံးဝမစီးရ။ မော်တော်ကားမောင်းခြင်းမပြုရ။ ညနေ (၃) နာရီနှင့် (၅) နာရီအတွင်းသာ ဈေးဆိုင်ကနားများ၌ ဝယ်ယူခွင့်ရှိသည်။ ဈေးဝယ်သောအခါ 'ဂျူးများအတွက် ဆိုင်' ဟု သီးသန့်စာတန်းထိုးထားသည့် ဆိုင်များတွင်ဝယ်ခွင့်ရှိသည်။ ည(၈)နာရီ ထိုးလျှင် ဂျူးလူမျိုးတိုင်း အိမ်ထဲ၌သာ

ရှိသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ငရဲခန်း ဟု နာမည်ကျော်ကြားလူသိများခဲ့သော ချွေးတပ်စခန်းများဖြစ်သည့် ထရီဘလင် ကာ၊ ဘူကင်ဝေါ(လ်)၊ မေဒါနက်၊ မော် သောင်ဆင်၊ ဆိုဘီနာ၊ အော့(စ်)ဝစ် စသော ငရဲခန်းများတွင် ဂျူးလူမျိုး (၁၁) သန်းအား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကွက်မျက်ခဲ့ကြသည်။ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံ အသီးသီးတို့မှ နာဇီတို့၏ ဖက်ဆစ်ဝါဒ

တစ်ကျွေးတော့ ကြဦးပယ်

အိုင် ပါဝင်သည့် နာဇီစစ်ပြေးတရားခံ များနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက် များ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများအဖို့ အထောက်အကူအညီအဖြစ် ဆောင်းပါးကို ဖြစ်စေရန်အတွက် အခါအားလျော်စွာ ရေး သား ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သာဓကအားဖြင့် ခုနစ်ပါး၊ မေလထုတ် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း တွင် 'မမေ့နိုင်သူများ' အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးတွင် တောင်အမေရိကတိုက် တွင် နိုင်ငံတွင် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအမျိုး များပုံ၌ လျှို့ဝှက်စွာခိုအောင်းနေသော နာဇီလူသတ်သမား အက်(စ်)အက်(စ်) ဟိုဗားကွကာ(စ်)အား မမေ့နိုင်သူများ ဟု သိသော လျှို့ဝှက်ဂျူးလူမျိုးများအသင်း အဖွဲ့အစည်း၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ် ပါသည်။

နေရ၏။ (၈) နာရီကျော်လျှင် ခြံဝင်း အတွင်း၌ပင်ထိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ဂျူးလူမျိုး မှန်လျှင် ပြဇာတ်ရုံ၊ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် အခြား ပျော်ပွဲရှင်ပွဲ၊ အားကစားပွဲများ၌ ပါဝင် ခြင်းမပြုရ။ ရေကူးကန်များ၊ တင်းနစ်ကွင်း များ၊ ဟော်ကီကွင်းများနှင့် အခြားအား ကစားကွင်းများသို့ လာရောက်ခြင်းမပြု ကြရ။ ဂျူးအမျိုးသားမှန်လျှင် ခရစ်ယာန် များထံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခွင့် မရှိပေ။ ဂျူးကလေးငယ်များသည် ဂျူး လူမျိုးကျောင်းများ၌သာ စာသင်ကြရ မည် စသော ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုများ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလာ သည်။

ကို ဆန့်ကျင်သူမျိုးချစ်များ၊ မဟာမိတ် စစ်သုံ့ပန်းများကိုလည်း ရက်ရက်စက် စက် လူသားမဆန်သော နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးနှင့် နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်ခန့်ကစ၍ စစ်ဒီဇေရီ သည် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ မြင့်တက်လာ ခဲ့ရာ နာဇီဂျာမန်တို့အဖို့ စစ်ရေးရှုံးနိမ့်ရ တော့မည့်အခြေအနေ ကျရောက်လာ သည်နှင့် နာဇီထိပ်သီးခေါင်းဆောင် များသည် ဥရောပတိုက်၌ စစ်ရေးရှုံးနိမ့် လာပါက တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဥရ ဂွေး၊ အာဂျင်တီးနား၊ ဘရာဇီး(လ်)၊ အီကွေဒါ၊ ကိုလံဗီယာ၊ ပီရူးစသောနိုင်ငံ များတွင် ဒိုလူနေထိုင်ရန် အသင့်ပြင်ဆင် ခဲ့ကြသည်။ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံအသီးသီး

www.burmeseclassic.com

မှ အမေ့သိမ်းယူထားသောရွှေငွေရာတနာများ၊ အနုပညာပစ္စည်းများ၊ ဒေါ်လာများ၊ ပေါင်စတားလင်ငွေများကို အထက်ဖော်ပြပါ တောင်အမေရိကတိုက်ရှိနိုင်ငံများနှင့် ဆွစ်ဇာလန်၊ စပိန်နှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံအချို့သို့ လျှို့ဝှက်စွာပေးပို့၍ လုပ်ငန်းအချို့တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်ထားခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စပိန်နိုင်ငံနှင့် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံအများတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီကပင် ဂျာမနီနိုင်ငံသားအများ အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ထိုသူများမှာ နာဇီဝါဒကို အလေးအနက်ထားသူများဖြစ်ကြ၏။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သည်နှင့် စစ်ရှုံးသူ နာဇီလူသတ်သမားသူရဲကောင်းကြီးများသည် မိမိတို့အလှည့်ကျရောက်တော့မည်ကို သိသောအခါ ရင်ကော့၍ နိုင်ငံတကာ စစ်ရာဇဝတ်ရုံးသို့ တက်ရောက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ ယခင်က ကြိုတင်စီမံထားသည့်နိုင်ငံများသို့ ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ နာဇီရာဇဝတ်သားအချို့မှာမူ ဂျာမနီနိုင်ငံတော်အတွင်း အမည်၊ နာမည်အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ အလျဉ်းသင့်သလို လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍မဖြစ်သော နာဇီလူသတ်သမားကြီးများမှာမူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း နည်းလမ်း

အမျိုးမျိုးနှင့်ယူဆောင်ထားသောရွှေငွေရာတနာများကို ယူဆောင်၍ ဆောင်းပါးအထက်တစ်နေရာတွင်ဖော်ပြထားသော တောင်အမေရိကရှိ လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံများသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

တောင်အမေရိကတိုက်၊ လက်တင်အမေရိကတိုက်နိုင်ငံများတွင် အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဂျာမနီလူမျိုးများက အကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။ တောင်အမေရိကတိုက်တွင် အာဇာနည်ရရှိထားသော အစိုးရများကလည်း အင်တိုက်အားတိုက် အကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နာဇီရာဇဝတ်သားများသည် ၎င်းတို့ခိုအောင်းနေသည့် နိုင်ငံများ၏ အာဇာနည်အဖွဲ့အစည်းများ၏ အကာအကွယ်ကိုယူ၍ အလျဉ်းသင့်သလိုနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အလှည့်ကျ၍နှံ့ကြသူ ရာဇဝတ်သားများနောက်သို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထောက်လှမ်းရေးအမှတ် (၆) အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အက်(စ်)ဘီအိုင်နှင့် စီအိုင်အေအဖွဲ့၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အမျိုးသားဆူရ်တေးစုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ကမ္ဘာ့အင်တာပိုရီအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်များ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံအစိုးရအဖွဲ့မှ စုံထောက်များ၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံ (ယခုရုရှား) မှ ကေဂျီဘီစုံထောက်အဖွဲ့ဝင်တို့ကလည်း အရိပ်မစာတကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ကြပြီး တရားဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ရန် ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စစ်တရားခံ ဝရမ်းပြေးများနောက်သို့ တကောက်

ကောက် လိုက်လံ အနှံ့ခံစုံစမ်းရှာဖွေနေသူအချို့မှာမူ အစွဲရေခိုင်စွာ မော့ဆက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် နာဇီမနုဿမုဆိုးများဟု ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသည့် များသော သေရွာပြန် ဂျူအမျိုးသားဆိုင်မှန်၊ ဝီဆင်သော်နှင့် ဒေါက်တာမိုက်ကယ်ဘာဘာတို့ဖြစ်ကြသည်။ ဆိုင်မှန်၊ ဝီဆင်သော်တို့သည် ဩစတီးယားနိုင်ငံ ဗီယင်နာမြို့တော်တွင် ကိုယ်ပိုင်ခန်းခန်းဖွင့်၍ နာဇီလူသတ်သမားများ၏ သဲလွန်စေမှု၊ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်များ၊ သက်သေအထောက်အထားများကို စနစ်တကျ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရာ နာဇီစစ်တရားခံဝရမ်းပြေး (၂၂၅၀၀) ခန့် ခံခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။ မှတ်တမ်းများအရမူ နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံ (၁၀၀၀) ခန့်သာ ဖမ်းဆီးအရေးယူနိုင်ခဲ့ပြီး အချို့မှာ လွတ်မြောက်လျက်ရှိကြသေး၏။

ထိုသူတို့နောက်သို့ အထက်ဖော်ပြပါ အဖွဲ့အစည်းများနည်းတူ အနှံ့ခံလိုက်နေသော အခြားအဖွဲ့အစည်းများမှ ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်ဖော်ပြခဲ့သော 'မမေ့နိုင်သူများ' ဟူသောအဖွဲ့နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက နာဇီခရီးအသီးသီးမှ အသက်မသေလွတ်မြောက်လာသူများဖွဲ့စည်းထားသော အသင်းအဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။ သာဓကအားဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသော ဩ(စ်)ဝစ်စခန်းမှလွတ်မြောက်လာခဲ့သူများ၏ မှတ်တမ်းအရ ယနေ့ထိ ဩ(စ်)ဝစ်စခန်းမှ နာဇီခရီးသား အက်(စ်)အက်(စ်)ဝက်

¡EXPLOSIVO! CASO BANCHERO

CAZANDO
A UN
VERDUGO

တောပို (၂၇) ဦးတို့မှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိ ဆဲဆဲဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသူအချို့မှာ အသက် (၉၀) အရွယ်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့အင်တာနက် သတင်းများအရ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် နာဇီ ဝမ်းခြေပေးဟု သံသယဖြစ်ဖွယ် အသက် (၉၀) နှစ်အရွယ် တရားခံတစ်ဦးကို ဆေးဆီး၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေသည်ဟု သိရ၏။

ယခု ရေးသား ဖော်ပြမည့် နာဇီ စစ်တရားခံဝရမ်းပြေးမှု နာဇီအက်(စ်) အက်(စ်)ဂက်စတာပို ဝိုလ်ကြီးကလော့(စ်)ဘာဘီဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ဓာတုယအကြီးဆုံးမြို့ကြီးဖြစ်သော လျိုင်မြို့တွင် တာဝန်ယူထားရသော ဂက်စတာပိုဝိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရက်စက်သည့်နေရာတွင် ကမ်းကုန်အောင်ရက်စက်သူဖြစ်လေရာ ထိုစဉ်က ပြင်သစ်ပြည်မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများမှ သတင်းမီဒီယာသမားများက သူ့အား လျိုင်မြို့မှ သားသတ်သမားဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားကြရာ ပြည်သူအများကလည်း သူ့အား ဤအမည်ပေးခဲ့ကြ၏။

ကလော့(စ်)ဘာဘီသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် လျိုင်မြို့ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူရသော အက်(စ်)အက်(စ်)ဂက်စတာပိုလ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်မှစ၍ ပြင်သစ်မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများ၊ နာဇီဝါဒဆန့်ကျင်သူများ၊ ဂျူးလူမျိုးများအား ဖမ်းဆီး၍ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ အချို့တော်လှန်ရေးသမားများအား ကလော့(စ်)ဘာဘီကိုယ်တိုင် ရိုက်နှက်၍ သတ်ခြင်း၊ ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သေနတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာမှ အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း 'လျိုင်မြို့မှသားသတ်သမား' ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုစဉ်ကာလက ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသော နာဇီဂျာမန်ဆန့်ကျင်သူများ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများ၊ ဂျူးလူမျိုးများ၏ ကံကြမ္မာသည် သားသတ်သမားကြီး ကလော့(စ်)ဘာဘီအပေါ် မူတည်သည်။ သူ့အစီအစဉ်အရ အကျဉ်းသားများကို နာမည်ကြီးချွေးတပ်စခန်းဖြစ်သော ဩ(စ်)ဝစ်(စ်)ဒါချောင်၊ မေဒါနက်၊ မော်သော်ဆင် စသည်တို့သို့ခွဲ၍

သင့်တော်သလိုပို့လေ့ရှိပြီး သူ့စိတ်မကျသူများကိုမူ လျိုင်မြို့ အကျဉ်းစခန်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် လူမဆန်သော နည်းလမ်းများဖြင့်သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။ အချို့ကိုမူ သူ့အချစ်တော်ဦးကြီးများဖြင့် တိုက်သတ်စေသည်ဟု သတင်းများလည်းထွက်လာသည်။

၁၉၄၄၊ ဇွန်လတွင် ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တို့ ဥရောပတိုက်ကမ်းခြေတက်စစ်ဆင်ရေးကြီး ဆင်နွှဲခဲ့သည်နှင့် လျိုင်မြို့မှ သားသတ်သမား ကလော့(စ်)ဘာဘီသည် လျိုင်မြို့မှထွက်ခွာရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ထွက်ခွာခဲ့စဉ် သူဖမ်းဆီးထားသော အကျဉ်းသမားများအား မီးရှို့သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်များ လျိုင်မြို့မှချဉ်းကပ်လာနေသည့်အချိန်တွင် ဘာဘီသည် ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့သည်နှင့် လူသတ်သမား သူရဲကောင်းဖြစ်သူ လျိုင်မြို့မှ သားသတ်သမား ဘာဘီသည် တောင်အမေရိကတိုက် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံသို့ သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံ လာပစ်(စ်)မြို့တွင် ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့သည်။ အလျဉ်းသင့်သလို ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံတွင် ခိုလှုံနေကြသော ဂျာမန်လူမျိုးနွယ်များတွင် ကလော့(စ်)ဘာဘီမှာ လူသိများသူ ဖြစ်လာသည်။ ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသော ကလော့(စ်)ဘာဘီအဖို့ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ သို့နေောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသော နာဇီမနုဿမုဆိုးများလက်မှမလွတ်နိုင်ခဲ့။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ဦးတွင် သူ့အား ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ရာ ဘိုလီဗီးယားအစိုးရက ပြင်သစ်အစိုးရအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့သည်။

ပြင်သစ်အစိုးရသည် ကလော့(စ်)ဘာဘီအား လျိုင်မြို့ နိုင်ငံတကာစစ်ရာဇဝတ်တရားရုံးတွင် နိုင်ငံတကာဥပဒေနှင့်အညီ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ သက်သေပေါင်းများစွာကို စစ်ဆေးခဲ့ပြီး တရားရုံးတော်သည် သားသတ်သမားဘာဘီအား ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ချမှတ်ခဲ့ပါကြောင်း။

သျှမ်းထက်
ကျမ်းကိုး -
Hunting Evil

ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး

ဂုတ်တွင်းကျွန်း တစ္ဆေကားကြီး

ဤသူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ဆရာလှမိုး ဘာသာပြန် ရေးသားဖော်ပြသော နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပရလောကသားများ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ် မယုံနိုင်ဖွယ်ဖြစ်ရပ် တို့ကို အတော်များများဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ မယုံနိုင်ဖွယ်ဆိုလိုက်သဖြင့် မဖြစ်နိုင် ယုံကြည်စရာမရှိဟုဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ရပ်တို့သည် ဆန်းကြယ်လွန်း၍ ယုံ နိုင်ဖွယ်ပင်မရှိဘဲ ထူးခြားလှသည်ဟုဆို ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူဖြစ်သလို ဗုဒ္ဓစာပေ တို့ကို အထိုက်အလျောက်ဖတ်ရှုလေ့ လာသောအခါ သတ္တဝါတို့ ကျင့်လည် ကျက်စားကြရသည့် (၃၁) ဘုံသံသရာကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ထို(၃၁)ဘုံတွင် အပါယ် (၄) ဘုံ ပါဝင်လေရာ အပါယ်လေးဘုံ၌ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် တို့ ဖြစ်သည်။ ပြိတ္တာဘုံသားများထဲမှ အစိမ်းသရဲ၊ သင်းကွဲပြိတ္တာတို့ကို ပါဠိ ဘာသာအားဖြင့် နာနာဘာဝဝိနာဘာဝ

ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အထူးထူးသော ဘဝ၊ များပြားခြားနားသောဘဝတို့ကို ဖန်ဆင်းပြုနိုင်သူများဟု အဓိပ္ပာယ်ရ သည်။

ဆရာလှမိုး၏ဘာသာပြန်တစ်ပုဒ် တွင် ပင်လယ်ပြင်၌ သွားလာလှုပ်ရှား နေသည့် တစ္ဆေသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အခြားသောထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ် တို့ကိုလည်း ဖတ်ရ၏။ ထိုထူးခြားဆန်း ကြယ်ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ပြန်တွေ့ ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည်။ (ကျွန်တော်သာမက စာရေး ဆရာ ပွင့်လန်း (သတ္တုတွင်း) အမျိုးသား စာပေဆရာ ယာဉ်မောင်းကိုသန်းဖေ၊ ဘူမိ ရူပဗေဒလက်ထောက် ကိုထွန်းကြွယ် စောမြထင်၊ စောအယ်ဒီညိုတို့ ပါဝင်ပါ သည်။) ထူးခြားဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို တင်ပြလို ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘူမိရူပဗေဒ (GEOPHYSICAL SURVEY) အဖွဲ့သည်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၅၇) နှစ် သို့မဟုတ် ခုနှစ် နှစ်ရာသီက ဓာတ်သတ္တု သုတေသနအဖွဲ့ဖြစ်သော ဂလိနာသို့ သိုက်အား ဘူမိ ရူပဗေဒနည်းပညာဖြင့် လေ့လာ ရှာဖွေမှုများ ပြုလုပ် ကိုးကန့် ဝအထူးဒေသသို့ ရောက် ပါသည်။ ထိုစဉ် (၁၉၅၉) က သံလွင် ကို ဖြတ်ကူးရသော ကွမ်းလုံတံတား သေးချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မပါရှိသော တစ်တန်ခွဲနှစ်ဆန်းထရပ် ရောလူများပါ ကားတင်နိုင်သည့် တွဲလှေကြီးပေါ်တင်၍ မြစ်ကိုဖြတ် ရပါသည်။ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် အခိုင်အမာစိုက်ထားသော တိုင်ကြီး တိုင်တွင် သွယ်တန်းထားသည့် သံ ကြိုးတန်း၌ ရွေ့လျားနိုင်သော စက် ဖြင့်တွဲထားသည့် ကြိုးတစ်စကို လှေကြီးတွင် ချိတ်ဆက်ထားပါ သည့် လူနှင့် ပစ္စည်းများတင်ပြီးလျှင် တံတားတွင် ချည်နှောင်ထားသော အား ဖြုတ်လိုက်ပါက ရေစီးအခါ

တရွေ့ရွေ့ပါသွားရင်း တစ်ဖက်ကမ်း ဆိပ်ခံတံတားသို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သံလွင်မြစ်ကမ်းတွင်ရှိသော ကွမ်း လုံမြို့လေးနှင့် ရှစ်မိုင်ခန့်အကွာ၌ ဟိုပန်း မြို့လေးရှိပါသည်။ ဟိုပန်းမြို့သို့ ညနေ (၅) နာရီခန့်တွင်ရောက်ရှိသဖြင့် ယနေ့ တစ်ညတာခရီးစဉ်ရပ်နားရန် ဟိုပန်းတွင် အိပ်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မြို့အုပ် ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်များထံ သတင်းပို့ရ ပါသည်။ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ စီစဉ် ပို့ပေးမူဖြင့် ဟိုပန်း ခ-လ-ရ (-) တပ်ရင်း သို့ရောက်ရှိသွားရာ တပ်ရင်းမှ တပ်ရေး ဝိုင်းကြီးမှာလည်း ဖော်ရွေပူငြူမှုအပြည့် ဖြင့် ဧည့်ရိပ်သာတွင်နေရာပေးပါသည်။ ဧည့်ရိပ်သာတွင် အခြားသောတည်းခိုသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသောကြောင့် ညစာချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးချကာ အိပ်ရာလိပ်ကိုယ်စီဖြန့်ခင်း၍ လဲလျောင်း ရင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သွားပါ သည်။

ည (၉) နာရီခန့် ထင်ပါသည်။ မီးစက်ပိတ်သွားပြီး မကြာသောအချိန် အတွင်းမှာပင် ဆည်သောအသံကြောင့် လန့်နိုးသွားရင်း ဘာသံလဲဟု သတိထား နားထောင်ရာ -

“အောင်မာ - ဟေ့လူတွေထစမ်း၊ ထစမ်း။ ဘာကြောင့်ဒီမှာလာအိပ်ရတာ လဲ။ သွား - ခုထွက်သွားကြ”

ဟု ငေါက်ငမ်းသံကြောင့် အားလုံး ထထိုင်ကြရင်း ဘူမိရူပဗေဒအဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သော ကိုပွင့်လန်း (သတ္တု တွင်း) အမျိုးသားစာပေဆရာဆရာက -

“ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဝန်ထမ်း တွေပါ။ ဒီနေရာမှာ တပ်ရေးဝိုင်းကြီး နေရာချပေးလို့အိပ်ကြတာပါ”

ဟု ဆိုသော်လည်း -

“မလိုချင်ဘူး၊ ဒါငါ့အခန်းကွဲ။ ခု ထွက်သွားကြ”

ဟု နှင်ထုတ်သောကြောင့် ဤ ပြဿနာအား တပ်ရေးဝိုင်းကြီးထံ တင် ပြရန်ကလည်း မီးစက်ပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ မလွယ်တော့။

သို့အတွက် -

“က - အပြင်ထွက်အိပ်ကြစို့”

ဟု တီးတိုးတိုင်ပင်ရင်း အိပ်ရာများ လိပ်ကာ တဲခိုရိပ်သာဘေးနားရပ်ထား သော နှစ်ဆန်းကားလေးဘေးမြေပြင် ပေါ်၌ ဖြစ်သလိုအိပ်ကြရပါသည်။

နံနက်စောစောလမ်းလျှောက်ထွက်

လာသောတပ်ရေးဝိုင်းကြီးက ကျွန်တော် တို့တစ်စု မြေပြင်ပေါ် အိပ်နေကြသည်ကို မြင်သွားသဖြင့် -

“ဟောဗျာ၊ ဆရာတို့ဘာကြောင့် ဒီမှာထွက်အိပ်နေရတာလဲ”

ဟု အံ့ဩစွာ ဆိုပါသည်။

ကိုပွင့်လန်းကပင် ယမန်နေ့ညက ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြရာ တပ်ရေးဝိုင်းကြီးမှ အလွန်အားနာစွာဖြင့် -

“အေးဗျာ - ကျွန်တော်လိုသွား တယ်။ ဆရာတို့အဖွဲ့ကလည်း (၅) ယောက်ဆိုတော့ ဒီကောင်မလာလောက် ဘူးဆိုပြီးမပြောခဲ့မိဘူး။ အဲဒါလူမဟုတ် ဘူး ဆရာတို့ရဲ့”

ဆိုသဖြင့် ကိုပွင့်လန်းက -

“ဗျာ - လူမဟုတ်လို့ဘာကောင် လဲ ဝိုင်းကြီးရဲ့”

ဟု တအံ့တဩမေးရာ -

“ဆ-သ-ရတပ်ဆွယ်က ငှက်ဖျား မိပြီး ဆုံးပါးသွားတဲ့ (-) ရဲ့ ဝိညာဉ်ပရ လောကသား”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် နှုတ် မှ ယောင်ယမ်း၍ ဗုဒ္ဓေါဘုရားရေ ဟု အော်လိုက်မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘူမိ ရူပဗေဒကွင်းဆင်းအဖွဲ့တွင် ၁၉၅၉ ခု ပါဝင်ခဲ့သူများ၏ ဓာတ်ပုံဟောင်းလေးရှိ နေသေးသဖြင့် ပူးတွဲဖော်ပြအပ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတန်း လေးယောက် တွင် ပုဆိုးကွက်တုံး၊ အင်္ကျီနက်နှင့် ဓာတ် ပုံမောင်မောင်အေး၊ မောင်မောင်အေး နှင့် ကပ်လျက်အစွန်လူ စောမြထင်။ အလယ်တန်း ကုတ်အင်္ကျီ၊ လည်စည်းနှင့် ပွင့်လန်း (သတ္တုတွင်း)၊ ပွင့်လန်းနှင့် တစ်ယောက်ခြား ခေါင်းငုံထားသူ စောအယ်ဒီဩ။

ရှေ့ဆုံးတန်းဘေး အစွန်ဆုံး ပုဆိုး ကွက်နှင့် ကိုထွန်းကြွယ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုငါးယောက်ထဲမှ ကိုပွင့်လန်းနှင့် ကိုထွန်းကြွယ်တို့မှတစ်ပါး ကျန်သုံးဦး ပင်စင်စားဘဝဖြင့် သက်ရှိထင်ရှားရှိပါ သေးသည်။

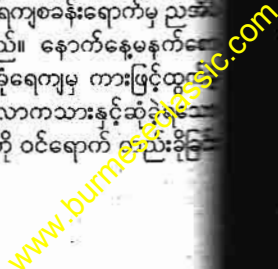
ထိုနေ့ မနက်စာစားသောက်ပြီး တိုပန်းမြို့လေးနှင့် (၃၅) မိုင်ခန့်ဝေးသော ပန်ခဲရေကျစခန်းအထိ ဆက်လက် ထွက် ခွာခဲ့၍ ပန်ခဲရေကျစခန်း၌ ကားနှင့်ယာဉ် မောင်း ကိုသန်းဖေကို ထားခဲ့ကာ ကျန် ခရီးစဉ်ကို လားဝန်တင်(၁၅)ကောင်ဖြင့် ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ကာ လူများက ခြေကျင့်လျှောက်ကြရပါသည်။ နေ့လယ် တွင် ငါးရက်တစ်ဈေးရှိသည့် ကျင်ချမ်း သို့ရောက်ရှိပြီး ကျင်ချမ်း၌ နေ့လယ်စာ

စာရင်းခေတ္တရပ်နေကြပါသည်။ ကျင်ချမ်း ဈေးတောင်ထိပ်မှ ဂဏိနာသတ္တုသိုက် တည်ရှိရာ လူဖန်ဧရိယာအထိ (၅) မိုင် ခန့်ရှိ ခရီးသည်တောင်ဆင်းလမ်းချဉ်း ဖြစ်ပြန်ပါသည်။ လား (၁၅) ကောင်ကို လားထိန်း(၂)ယောက်တည်းသာ မောင်း နှင်နေရသောကြောင့် နေဝင်ခါနီးမှ လူ ဖန်ဂဏိနာသတ္တုသိုက်တည်ရှိရာရောက် ပါတော့သည်။ ပန်ခဲရေကျစခန်းမှ ကျင် ချမ်းအထိ တောင်စောင်းဝဲ၊ ယာလမ်း တစ်လျှောက်တွင် အဖြူရောင်၊ ခရမ်း ရောင်ပွင့်သော ပန်းခင်းများကို မြင်ရ သဖြင့် လူမနီးသူမနီး ဤနေရာ၌ ဤ ပန်းခင်းများ စိုက်ထားသည်ကို အံ့ဩမိ ပါသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကပါ။

ဂဏိနာသတ္တုသိုက်ရှိသော လူဖန် ဧရိယာ၏ဝန်းကျင်၌ လူသူနေထိုင် ခြင်းလုံးဝမရှိသောနေရာ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်တို့ဘူမိရူပဗေဒတိုင်းတာရေး အဖွဲ့သားငါးဦး တပ်မှလုံခြုံရေးရဲဘော် နှစ်ဦးနှင့် လားထိန်းတစ်ဦး၊ ရေသယ် လားတစ်ကောင်သာရှိပါသည်။ ဤမှ အထီးကျန်လှသောနေရာ၌ တာရှည် မနေလိုကြသောကြောင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် တစ်နေကုန် တိုင်းတာရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မှောင်စပြုနေပါပြီ။ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညစာချက်ပြုတ်စားသောက်ရပါသည်။ စခန်းချရာအနီးဝန်းကျင်၌ ရေမရှိသော ကြောင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသောရေထွက် ရေကို လားဖြင့်သယ်ယူရပါသည်။ လုံခြုံ ရေးရဲဘော်လေးတစ်ဦးသည် လက်ဖြောင့် တပ်သားဖြစ်ပေရာ သူ၏ ကာဘိုင်း သေနတ်ဖြင့် တောပစ်ထွက်တိုင်း နေ တစ်ကောင်ရသဖြင့် ချေသားဟင်းပြု ထို သည်မရှိပါ။ သစ်ကြံပိုး၊ ကရဝေး စသည့် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်ပင်တို့လည်း များပါသည်။ ထိုလူဖန်ဧရိယာဂဏိနာ သတ္တုသိုက်ရှာဖွေတိုင်းတာရေးလုပ်ငန်း များ တစ်နေကုန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြ သဖြင့် နှစ်လခွဲမျှနှင့် ပြီးပြတ်ပါသည်။

လူဖန်ဧရိယာတို့နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဝန်တင်လား (၁၅) ကောင် ရောက်လာသောအခါ နေ့မဆင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ကားထားခဲ့ သော ပန်ခဲရေကျစခန်းရောက်မှ ညအိပ် ရပ်နားပါသည်။ နောက်နေ့မနက်စော စောပင် ပန်ခဲရေကျမှ ကားဖြင့်ထွက်ခွာ ကြပြီး ပရလောကသားနှင့်ဆုံခဲ့ရသော ဧည့်ရိပ်သာကို ဝင်ရောက် တည်းခိုခြင်း

မပြုဘဲ ကွမ်းလုံမြို့ရောက်မှ ညအိပ်ရပ်နားပါသည်။

ကွမ်းလုံမှနံနက်စောစောထွက်ခွာခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ ဘူမိရွှေပဗေဒကားလေးသည် လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ သန္နိလာရိုးမြို့ကြီးများ၌ပင် ရပ်နားခြင်းမပြုတော့ဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ဖင့်အင်ရောက်မပင် တစ်ထောက်နား၍ ထမင်းစားကြပါသည်။ ရောက်တန်းရောက်ခိုက်ဖူးမြော်ဖြစ်အောင်ဖူးရမည်ဟု အားခဲထားသော ဘော်ကြိုစေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရှိရာ ဘော်ကြိုဈေးကုန်းရွာရောက်သောအခါ ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းအကြားရှိ စေတီတော်ကြီးခြေတော်ရင်းအရောက် ကားဖြင့်ဝင်ကြပါသည်။ ကားလမ်းမကြီးမှ ပေတစ်ထောင်ခန့်သာ ဝင်ရပါသည်။

ဘော်ကြိုစေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး စေတီတော်ကြီးမြောက်ဘက်နားရှိ ဆားတွင်းများကို သွားရောက် လေ့လာကြပါသည်။ ဘော်ကြိုပထက်ခွာခဲ့ကြပြီး ကျင်သီတံတားကြီးအလွန်တွင်ရှိသော နေရာလေးတစ်ခုကို အမှတ်တရရှိနေပါသေးသည်။ အခြား

မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်ကိုးထပ်ကြီး ဘုရားအနီးက ဟားကရာချောက်ရှိ ရထားနှင့် ကားလမ်းအထက်၊ အောက် ဖြတ်သန်းဖောက်လုပ်ထားပုံကားလမ်းက အောက်မှသွား၍ ရထားလမ်းက အထက်တံတားပေါ်မှကြက်ခြေခတ်ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော် ဂုတ်ထိပ်/ ဂုတ်တွင်း သို့ရောက်ချိန်တွင် မောင်ရီသန်းနေပါပြီ။ ယခင်က ဤနေရာကို ဂုတ်ထိပ်ဟုမခေါ်ဘဲ ငုတ်ထိပ်ဟု ခေါ်သည်။ ရှမ်းဘာသာအားဖြင့် ဟိုကွတ်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤနေရာ၌ နမ်းပဆေးဖြစ်သည် မြေထဲသို့ တိုးဝင်စီးဆင်းသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ကာလကြာရှည်လာသောအခါ ငုတ်ထိပ်မှ ဂုတ်ထိပ်ဖြစ်လာသည်။ ဂုတ်ထိပ်အမည်ထင်ရှားခဲ့ခြင်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော တံတားများအနက် ဂုတ်ထိပ်တံတားသည် ဒုတိယနေရာတွင်ရှိသည်။ မန္တလေး - လားရှိုး ရထားလမ်းပေါ်ရှိ နောင်ချိုဘူတာအလွန် မိုင်တိုင်အမှတ် (၄၆၇/၀-၉)တွင်ရှိသော ကျောက်ဂူကြီးပေါ်ဖြစ်၍ တောင်ထိပ်

နှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ထားသော တံတားဖြစ်၏။ အမြင့်ဆုံးတံတားတိုင်မှာ (၁၁၀၀) ပေမြင့်သည်။ တံတား၏အလျားမှာ ပေပေါင်း (၂၂၆၀)ပေရှည်သည်။ ယနေ့အထိ ဆိုလျှင် သက်တမ်း (၁၀၆) နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဂုတ်ထိပ်တံတားသည် ပေပေါင်း (၁၀၀၀) ကျော်မြင့်သော အမြင့်မှဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော်လည်း ရထားအတွက်သာဖြစ်ရကား မော်တော်ယာဉ်များ အသုံးမပြုနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ယာဉ်များအတွက် ဂုတ်ထိပ်တံတား၏အနောက်ဘက်တစ်မိုင်ခန့်နေရာမှ တောင်နှစ်လုံးကြား အနိမ့်ဆုံးနေရာရှိ ချောင်းရောက်သည်အထိ ပေ (၁၀၀၀)ကျော် ဂုတ်တွင်းချောက်ကို ကွေကာပတ်ကာဖြင့် ကားလမ်းဖောက်လုပ်ထားပါသည်။ နောင်ချိုဘက်မှလာလျှင် ပေ(၁၀၀၀)ကျော် ဂုတ်တွင်းကို အကွေအကောက်ပေါင်းများစွာဖြင့်ဆင်းရသလို အောက်ဆုံး ချောင်းတံတားတူးပြီးလျှင် နောင်ပိန်ဘက်အတတ် တောင်ကမ်းပါးယံအား ကွေကာပတ်ကာဖြင့် ပေ(၁၀၀၀)

ဘူမိရွှေပဗေဒအရာထမ်းအမှုထမ်းများအပူတ်တရ (၁၉၅၉-၆၀)
(နောက်ဆုံးတန်း ပုဆိုးကွက်တုံး အင်္ကျီနက်နှင့် ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး၊ မောင်မောင်အေးဘေးမှ အစွန်လှ စောမြထင်၊
အလယ်တန်း ကုတ်အင်္ကျီလည်စီးနှင့် ပွင့်လန်း၊ ပွင့်လန်းနှင့်တစ်ယောက်ခြား ခေါင်းပုံထားသူ စောအယ်စီညို၊
ရှေ့ဆုံးတန်းအစွန်လှ ပုဆိုးကွက်နှင့် ကိုထွန်းကြွယ်)

www.burmeseclassic.com

ကျော်ခန့် ပြန်တက်ရပြန်ပါသည်။

အကွေ့အကောက်ပေါင်းများစွာ အတက်အဆင်းလမ်းကြောတွင် အချို့ နေရာ၌ အသည်းထိပ်ဖွယ်ချောက်ကမ်း ပါးထိပ်မှ လည်းကောင်း၊ မက်စောက် သော တောင်စောင်းမှ လည်းကောင်း အန္တရာယ်များကို သတိကြီးစွာထား၍ မောင်းနှင်ကြရပါသည်။ သတိကြီးစွာ ထား၍ မောင်းနှင်သည့်ကြားကပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တောင် စောင်းမှထိုးကျတိမ်မှောက်ကာ အောက် ဘက်ကွေ့ နှစ်လမ်းကျော်အထိ တလိမ့် ခေါက်ကွေးကျဆင်းသွားသည့်ကားကို လည်း တွေ့ဖူး၏။ ပေခြောက်ရာခန့်နက် သည့် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ဖြတ်သန်း ရင်း တိုင်းရော့ပြုတ်၍ ဘရိတ်ပေါက်၍ ချောက်အတွင်းသို့ ထိုးဆင်းသွားသော ကားများကိုလည်းတွေ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဤဂုတ်တွင်းချောက်ကို ဖြတ်ရလေတိုင်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်၊ အဌာနမေတ် ဂါထာတော်တို့ကို မရပ်မနား ရွတ်ဆို ပူဇော်၍လိုက်ပါရပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဖြတ်သန်းဖူးပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဘူမိရူပ ဗေဒကွင်းဆင်းအဖွဲ့၏ နှစ်ဆန်းကားလေး သည် နောင်ပိန်ဘက်ခြမ်းမှ ဂုတ်တွင်းသို့ စတင်ဆင်းချိန်၌ ညနေ (၆) နာရီကျော် ပြီဖြစ်၍ ရှေ့မီးကြီးဖွင့်ကာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း မောင်းခဲ့ကြပါသည်။ တောင်တန်း ဒေသ ရှမ်းပြည်နယ်ကားလမ်းများတွင် 'အတက်ကားကို ဦးစားပေးပါ။ ကွေ့တိုင်း ၌ ဟွန်းတီးပါ။ တံတားကျဉ်းသည်' ဆို သောသတိပေးဆိုင်းဘုတ်များကို တွေ့ရ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားကလေး၏ ခေါင်းခန်းထဲတွင် ယာဉ်မောင်း ကိုသန်း ဖေနှင့်အတူ ကိုပွင့်လန်း၊ ကိုထွန်းကြွယ် တို့ရှိကြပြီး နောက်ခန်းမှ ကျွန်တော် (မောင်မောင်အေး) စောမြထင်၊ စောအယ်ဒီညိုတို့က ကားခေါင်းနောက် ခန်းမှရပ်လျက်လိုက်ပါရင်း ရှေ့ကားမီး အလင်းတန်းတစ်လျှောက် ကားလမ်း ပေါ်ဖြတ်ပြေးသောယုန်လေးများ၊ တော ကြောင်များ၊ မြေဝပ်ငှက်များကို ကြည့် ရင်း လိုက်ပါလာကြပါသည်။

လမ်း၏အနောက်ဘက် ချောက် ကမ်းပါးကြီးရှိနေသော ကွေ့တစ်ကွေ့ အရောက်၌ အတက်လမ်းအတိုင်း တအိအိတက်လာနေသည့် ကားကြီး တစ်စီးအား လမ်းမြင်ရပါသည်။ ယာဉ် မောင်း ကိုသန်းဖေလည်း လမ်းညွှန်သံတို ပေးစဉ်ကမ်းအတိုင်း အတက်ကား

ကြီးကို ဦးစားပေး၍ ရောက်သည့်နေရာ တွင်ပင် လမ်းဘေးကပ်ရပ် ကားရှောင် နေပါသည်။ ကားကြီးမှာ ဂျီအမ်စီကား ကြီးဖြစ်ပုံရ၍ ကုန်အပြည့်ဖြင့်တအိအိ တက် လာနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့်လား မသိ ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးမှာလင်းသည်ဆိုရ မှု မှန်ပျံ့ပျံ့သား။ ကျွန်တော်တို့ကားနှင့် ပေတစ်ရာခန့်အရောက်တွင် လမ်း၏ Gradient သည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက် လာသဖြင့် ဝီယာပြောင်းလိုက်ပုံရပါ သည်။ ကားကြီးသည် တုံ့ခနဲရပ်ကာ နောက်ပြန်လိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို မြင်ရ သဖြင့် အားလုံးပင် 'ဟာ' ဆိုသော အာမေဇိုတ်သံထွက်ပေါ်သွားစဉ်မှာပင် ချောက်ကမ်းပါးရှိရာဘက်သို့ဖင်ယမ်း၍ လမ်းဘေးလိမ့်ဆင်းကာ 'ဝရော ဝရော ဝုန်း' ဟူသောအသံကြီးနှင့်အတူ 'ကယ် ကြပါဦး' ဆိုသည့် အော်သံများပါ ဆူညံ သွားပါသည်။

ယာဉ်မောင်း ကိုသန်းဖေမှလွဲ၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဂျီအမ်စီကားကြီးနောက် ပြန်ကျသွားသည့်နေရာ ပြေးသွားကြပါ သည်။ ကားကြီးကျသွားသည်ကို မြင် လိုက်ရသောနေရာအရောက်တွင် ကြည့် ကြရာ ချောက်ကြီးသည် ပေ (၅၀၀) ထက်မနည်းနက်ပုံရပြီး သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ညအမှောင်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ဘာကိုမှမမြင်ရကြပါ။ စောစောက ကယ်ကြပါ ဟူသော အော် သံတွေလည်း ဘာမှမဖြစ်သလို တိတ် ဆိတ်ကာ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများသာ ကြားနေရပါသည်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ အားလုံးသေကုန်ပြီ ထင်တယ်"

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောနေ ကြစဉ် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ကိုထွန်းကြွယ်က -

"ဒီမှာမောင်ရင်တို့၊ တို့မြင်လိုက် တကယ့်ကားမဖြစ်နိုင်ဘူး"

ဆိုရာ ကိုပွင့်လန်းက -

"ကိုကြီးကြွယ်ကလည်း၊ ကျွန်တော် တို့အားလုံး မီးရောင်နဲ့အသေအချာမြင် ရတာပဲ။ ကားမဟုတ်လို့ဘာလဲဗျ"

"ဒီမှာသေသေချာချာကြည့်ကြ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ကားကြီး ဒီနေရာက လိမ့်ဆင်းသွားတာပဲ။ လမ်းဘေးက မြက် ပင်ချုံပင်တစ်ပင်တလေ ကျိုးကြေနေ တာရှိလို့လား။ လမ်းပခုံးသားမြေပေါ်မှာ လည်း ကားဘီးရာထင်နေတာတွေ့ရ သလား။ ကားကြီးတကယ်ကျခဲ့ရင် အခု

အော်နေတဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေလန့်ပျံ့ပြော ကုန်လို့ ဘယ်မှာအော်သံကြားတော့မှာ လဲ။ အဲဒါကြောင့် တကယ့်ကားမဟုတ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့"

ဟု ကိုကြီးထွန်းကြွယ်က ရှင်းပြ လေမှ -

"ဟုတ်သားပဲ"

ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ ကားလေး ရှိရာ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကိုပွင့် လန်းသည် စာရေးဆရာညာဉ်ပါသူ (ထိုခဏ၌ ခုနှစ်က အမျိုးသားစာပေဆု မရသေးသောစာရေးဆရာပေါက်စဘဝ) လက်မခံနိုင်သေးဘဲ ဂုတ်တွင်း၏အောက် ဆုံးနေရာရှိ နှစ်ပေဆေးချောင်းကူးတံတား သို့ရောက်သောအခါ တံတားထိပ်နား တွင်ရှိသော PWD ဟု ခေါ်သော လမ်း ဌာနဝန်ထမ်းများအဆောင်ရှေ့တွင် ကား ကို ခေတ္တရပ်နားရင်း လမ်းဌာနဝန်ထမ်း များအား စောစောက နောင်ပိန်ဘက် အတက် ကားတစ်စီးတက်သွား၊ မသွား မေးမြန်းရာ -

"စောစောကတင်မဟုတ်ဘူး။ ည နေ (၅) နာရီထိုးပြီးကတည်းက နောင်ပိန် ဘက်ရော နောင်ချိုဘက်ပါ ဘယ်ကားမှ အတက်၊ အဆင်းမရှိဘူး။ ခုဆရာထို့ ကားတစ်စီးပဲ နောင်ပိန်ဘက်က ဆင်း လာတာ"

ဟု ဆိုလေမှ ကိုပွင့်လန်းလည်း စောစောက အဖြစ်အပျက်ပြောပြရာ -

"လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က အဲဒီ နေရာမှာ ဂျီအမ်စီကားကြီးတစ်စီးကူး တယ်။ စပယ်ယာရော ဒရိုင်ဘာပါ ပွဲချင်း ပြီးပဲ။ ကားကိုတောင် တစ်စစီဖြုတ်ပြန် ကရိန်းနဲ့ဆွဲတင်ရတယ်။ ဆရာတို့တွေနဲ့ တယ်ဆိုတာ တစ္ဆေကားကြီးပဲ။ ဒီအင် ကလည်း နှစ်ဦး၊ သုံးဦးတွေ ခွဲကြဖူးတယ်။ ဟူသော လမ်းဝန်ထမ်း၏ ရှင်းပြ ချက်ကြားရလေမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး (ကိုကြီးကြွယ်မပါ) ပင် စိတ်တွင်းမှ -

"တစ္ဆေကားကြီးဆိုပါလား။ ထူး ဆန်းလိုက်တာ" ဟူ၍။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဤဖြစ် ရပ်နှစ်ခုလုံးကို ကြုံခဲ့ရသူများတွင် ကိုပွင့် လန်းနှင့် ကိုကြီးထွန်းကြွယ်တို့မှလွဲ၍ စောမြထင် (ဖျာပုံ)၊ စောအယ်ဒီညို (မော်အို)၊ ဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေးတို့မှ ဦး အသက် (၇၀) ကျော် ပင်စင်စားဘဝ မြင့် သက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိပါကြောင်း (ကိုသန်းဖေ အဆက်အသွယ်အတိုင်း)

ခေတ်ပုံမောင်မောင်အေး

ဦးအောင်လှိုင်(လူဝတ္ထု) လင်္ဘူဝမ်းအင်္ဂလိပ်အားကောင်းစေမည့် ဖုန်းရွှေပျံဟာ ၁၆၆

အောင်နိမိတ်ဆောင်ပြီး ကြံစည်၊ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်သမျှ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေပါမည်။

ဂုဏ်ရည်ဂုဏ်သွေးများ မြင့်တက်အောင် စွမ်းဆောင်ခြင်း

မိမိ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်အား တောက်ပလင်းလက်စေမည့် အလှကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် လိုသလိုပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်သာမက

များကို မဖြစ်စေပါ။ အကယ်၍ မိမိ၏ ရုပ်လက္ခဏာပေါ်၌ ယန်စွမ်းအင်ကိုယ်စားပြုကောင်းသော ချီခတ်များဖြင့် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေမှသာ

Chapter Five

မိမိကိုယ်၌ ထူးခြားသောအရည်အသွေး ဖျာနိုလာအောင် ဖန်တီးပေးခြင်း

ဤအခန်းသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့အား ကျန်းမာရွှင်ထန်းစေအောင် ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ကံကောင်းခြင်းများကို ဆွဲဆောင်နိုင်စေမည့် နည်းလမ်းများကို ဖော်ပြထားသည်။ မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်၊ ရုံးကိုသာမက မိမိ၏ တစ်ကိုယ်ရည်ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် စိတ်ကြည်လင်တက်ကြွမှုကိုပါ ဖန်တီးဖြည့်စွက်ပေးနိုင်ပါက လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုအဆင်ပြေခြင်း၊ လူမှုအသိုက်အဝန်းအတွင်းပြောဆိုဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေခြင်း၊ ကြံစည်သမျှအောင်မြင်ခြင်း ဟူသည့်ကောင်းကျိုးများကို ခံစားရပါမည်။

စဉ်း ရုပ်လက္ခဏာအား လိုအပ်သလိုပြင်ဆင်ခြယ်သ၍အောင်နိမိတ်ယူခြင်း

ဥပမာရုပ်မည်မျှပင်တင့်တယ်စွာရှိနေသော်လည်း (သို့) ရုပ်ရည်မည်သို့ပင် ချောမောလှပနေသော်လည်း (ဖုန်းရွှေမျက်စိဖြင့်ကြည့်ပါက) ကောင်းသောစွမ်းအင်များကို မဆွဲဆောင်နိုင်သော အနေအထားဖြစ်လျှင် ရုပ်ရည်ချောမောသော်လည်း ကံမကောင်းသည့်သူဖြစ်နေပါမည်။ ဖုန်းရွှေထောင့်အရ ထူးခြားသော ဂုဏ်ရည်များသည် ရုပ်ရည်သန့်ပြန်ချောမောခြင်းနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အသားအရေစိုပြည်လှပခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ပြေပြစ်တောင့်တင်းခြင်းတို့က ထူးခြားသော ဂုဏ်ရည်

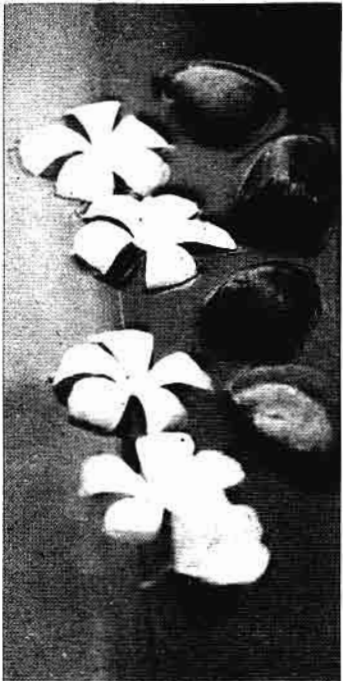

စိတ်အတွင်းအထိပါ တောက်ပလင်းလက်မှုများ ရောင်ပြန်ဟပ်၍ ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်မှန်သမျှအား မိမိထဲရောက်လာအောင် ဆွဲယူနိုင်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပါးပြင်၌ လိမ်းခြယ်ထားသော မိတ်ကပ်၏ တောက်ပလင်းလက်မှုက မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ကို မြှင့်တက်စေပြီး အရာရာအခက်အခဲမရှိ ကျော်လွှား အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။

၉၁။ 'ယင်' နှင့် 'ယန်' သဟဇာတဖြစ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းသောချီဇာတ်များကို ဆွဲဆောင်ခြင်း

ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာကြံ့ခိုင်၍ 'ယင်' နှင့် 'ယန်' စွမ်းအင် (၂) ရပ် သဟဇာတ

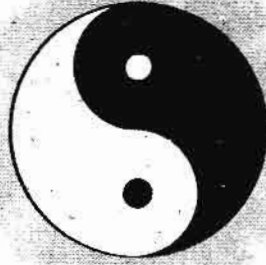

ဖြစ်စွာစီးဆင်းနေပါက ဖိုဇာတ်၊ မဇာတ် တစ်မျိုးစီကို ကိုယ်စားပြုသည့် စွမ်းအင်များကောင်းမွန်စွာပေါင်းစပ်လျက် (Tai Chi) ခေါ် စွမ်းအင်ကောင်းကို ရလာစေပါသည်။

ကိုယ်နှင့်စိတ်သဟဇာတဖြစ်ခြင်း

ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း ယင်နှင့် ယန်စွမ်းအင် (၂) ရပ် သဟဇာတဖြစ်နေသမျှ ရုပ်ပိုင်းရောစိတ်ပိုင်းပါ သူနေရာနှင့် သူဟန်ချက်ညီနေခြင်းကြောင့် ကောင်းသောချီဇာတ်များ အဆက်မပြတ်စီးဝင်နိုင်လျက် အရာရာအဆင်ပြေနေပါမည်။

ယင်နှင့် ယန် ကိုယ်စားပြု (သို့) မဇာတ်နှင့် ဖိုဇာတ်အား ကိုယ်စားပြု

ယင်နှင့်ယန် (သို့) မဇာတ်နှင့်ဖိုဇာတ် (သို့) ဆန်ကျင်ဘက်သဘောတရားများကို ကိုယ်စားပြုဖော်ပြသည့် အမှတ်သင်္ကေတ

သည့် (ဆန်ကျင်ဘက်အရာများဖြစ်သော) ပူခြင်း၊ အေးခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ဆူညံခြင်း၊ လင်းခြင်း၊ မှောင်ခြင်း၊ နူးညံ့ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်းတို့အား တစ်ခုခုက လွန်ကဲမှုမရှိစေဘဲ စွမ်းအင်မျှတစွာထိန်းညှိပေးခြင်းဖြင့် သက်ဆိုင်သူ၏ ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ စွမ်းအင်မျှတ၍ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာရှိစေပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါစွမ်းအင်မျှနေစေရန် လွန်ကဲသော စိတ်ခံစားမှုများဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမရှိစေရ။ စိတ်ထိခိုက်သည်နှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၌ပါ အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်လာပါမည်။ ထို့အတူ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်အထိမဖြစ်အောင် အနားယူအားဖြည့်ပေးခြင်းဖြင့် ပြန်လည်လန်းဆန်းစေရပါမည်။

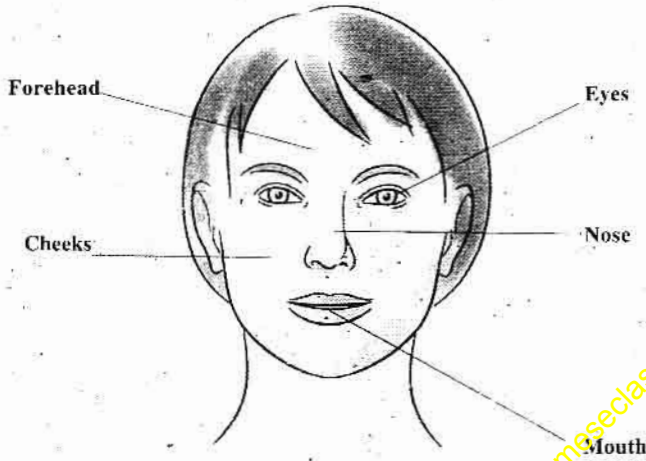
၉၂။ မျက်နှာပေါ်မှ အရေးကြီးသောနေရာ (၅) ခု

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ခလေ့ထုံးတမ်းအရ မျက်နှာသည် အတွင်းစိတ်သဘောထားအား ဖော်ပြပေးသည့်နေရာအဖြစ် ယုံကြည်စွာ သတ်မှတ်ထားသည်။ မျက်နှာသည် မိမိကိုယ်တိုင် မိမိနှင့်ပတ်သက်သမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုသည်ထက် ဖိုဗိများပြားသောအဖြေများကို ထုတ်ဖော်နိုင်သည်။ လူတိုင်း၏အတွင်းစိတ်ဓာတ်အစစ်အမှန်နှင့် အခြားလျှို့ဝှက်ချက်များစွာအား မျက်နှာဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

မျက်နှာပေါ်ရှိ အရေးကြီးသောနေရာ (၅) ခုမှ သက်ဆိုင်သူ၏ ပင်ကိုစရိုက်၊ ပင်ကိုအရည်အသွေးနှင့် စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်း မည်သို့ရှိသည်ကို အတိအကျနီးပါး ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။ အရေးကြီးနေရာ (၅) ခုမှာ နဖူး၊ ပါးပြင်၊ နှာခေါင်း၊ မျက်လုံး၊ ပါးစပ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာအား ထူးခြားသော ဂုဏ်ရည်များဖြင့် မြှင့်တင်ရန် ဖန်တီးပေးခြင်း

ယနေ့ခေတ် အလှကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် ပါးစပ်နှင့် မျက်လုံးနေရာများ၌ လိုသလို ဖြည့်စွက်နိုင်ပြီး ဥပမာရုပ်အနေအထားတိုးတက်အောင် အလုပ်လုပ်နေစဉ် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းဆောင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများအတွက် မိတ်ကပ်သည် အတွင်းစိတ်အခြေအနေအရပ်ရပ်အား ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်သည့် မျက်နှာဖုံးကောင်းတစ်ခုအဖြစ် လွန်စွာ အရေးပါနေပါသည်။ ၎င်းပြင် ရောင်စုံနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး (အနု၊ အရင့်) များက ပြုံးရယ်သည့်အခါ နှုတ်ခမ်း ပါးစပ်တို့၏အနေအထားအား ရုပ်မဆိုးအောင် များစွာထိန်းချုပ်ပေးနိုင်ကြသည်။

မိမိ၏နဂါးမျက်နှာအမှန်ကို ကိုယ်တိုင်သိရှိထားခြင်း

လုပ်ငန်းသဘောအရ (သို့) စီးပွားရေးအရ လူအများနှင့် ဆက်ဆံပြောဆိုမှုအဆင်ပြေချောမွေ့ရန် လိုအပ်သလို ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် မျက်နှာအား အသုံးပြုသော်လည်း အတွင်းစိတ်အမှန် (ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း) အား တိုက်ရိုက်ဖော်ပြနေသည့်နဂါးမျက်နှာအနေအထားကို ကိုယ်တိုင်သိရှိရန်လိပ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မလိမ္မာတောင်း ဆန်းစစ်၍ ကြိုးစားပြုပြင်ရန်လိုကြောင်း ဖုန်းရွှေပညာက အကြံပြုနေပါသည်။

၉၃။ ယန်စွမ်းအင်များစိမ့်ထွက်နေအောင် ပြင်အား နီမြန်းနေစေခြင်း

အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေရန်၊ မျက်နှာအနေအထား တင့်တယ်လှပရန် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီများ လိမ်းခြယ်၍ လိုသလိုပြုပြင်တတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်အား ပါးနီဖြင့်နီမြန်းစေခြင်းသည် ယန်ဓာတ်များ စိမ့်ထွက်နေစေပြီး ကျန်းမာရွှင်လန်းနေသည့်သဘော၊ သွေးသားသန့်စင်အားကောင်းနေသည့်သဘောနှင့် အများအပေါ် ဆွဲဆောင်စည်းရုံးနိုင်သည့်သဘောတို့ကို ကိုယ်စားပြုနေပါသည်။

မည်။ အမျိုးသမီးတို့သဘာဝအတိုင်း ပါးပြင်တွင် မိတ်ကပ်၊ ပါးနီများ လိမ်းခြယ်ခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာပြောင်ဖြစ်နေပါက အကာအကွယ်မဲ့သည့်သဘောဆောင်နေခြင်းကြောင့် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ကျရောက်တတ်သည်ဟု ဖုန်းရွှေပညာရှင်တို့က ဆိုသည်။

အောင်မြင်ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ

နမူနာဓာတ်ပုံတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးတို့၏ပါးပြင်၌ ပါးနီဖြင့် နီမြန်းစေခြင်းဖြင့် လူတိုင်းမသိရှိနိုင်သော အောင်မြင်မှုမျိုးစုံကို ဆက်တိုက် ရရှိနေပါမည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလို ပါးပြင်၌ ယန်စွမ်းအင် အမြစ်စီးဆင်းနေစေရန် မိတ်ကပ်၊ ပါးနီများ အစဉ်လိမ်းခြယ်ပေးသင့်ပါသည်။

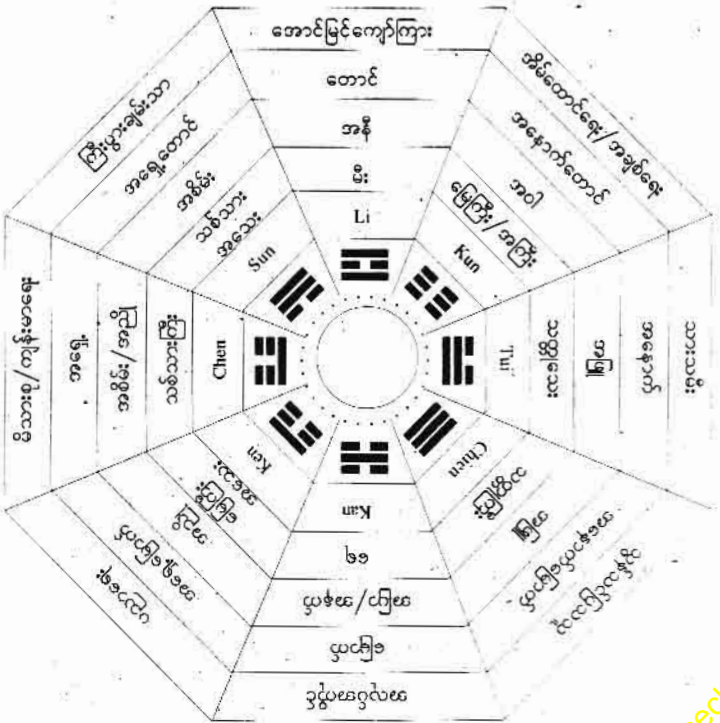
၉၄။ ကွာန်ပါတ်အလိုက် ကံကောင်းသော ချီဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်၍ ကံမကောင်းသော ချီဓာတ်ကို ရှောင်ရှားခြင်း

အဝတ်အစား ဆင်မြန်းခြင်းတွင် ဖြစ်စေ မိမိကိုယ်၌ အဓိက လွှမ်းမိုးမည့် အရောင်အတွက် အကောင်း၊ အဆိုး ခွဲခြားနိုင်ရန် သက်ဆိုင်သူ၏ကွာန်ပါတ်အလိုက် ပါးကွာဖြင့် ခွဲခြားအဖြေရှာနိုင်ပါသည်။

အတိတ်နိမိတ်ကောင်းစေသောအရောင် ဆင်မြန်းခြင်း

နေ့တစ်နေ့သည် မိမိအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပါက ၎င်းနေ့ရက်၏ ကိုယ်စားပြုဓာတ်အား စွမ်းအင်မြှင့်တင်ပေးရပြီး အကယ်၍ ကံမကောင်းသော နေ့ရက်ဖြစ်ပါက ၎င်းနေ့ရက်ကိုယ်စား ပြုဓာတ်အား စွမ်းအင်လျှော့ချပေးရပါမည်။ ဓာတ်ကြီး (၅) ပါး၏ သက်ဆိုင်ရာ ဓာတ်တစ်ခုချင်းစီအလိုက် ကိုယ်စားပြုအရောင်များရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

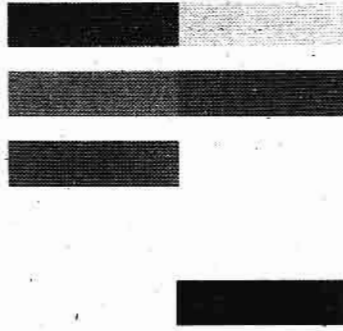
- အနီရောင်သည် မီးဓာတ်၊
- အဝါရောင်သည် မြေဓာတ်၊
- အစိမ်းရောင်သည် သစ်သားဓာတ်၊
- အပြာ/အနက်သည် ရေဓာတ်၊
- သတ္တုရောင်/အဖြူရောင်သည် သတ္တုဓာတ် ဟူ၍ အသီးသီး ကိုယ်စားပြုသည်။

Auspicious color combinations:

- Blue or black with green
- Brown and red
- Red and yellow
- Yellow and white
- White and black

မီးဓာတ်ကိုယ်စားပြုသောနေ့ရက်သည် မိမိအတွက် အောင်အတိတ်ဆောင်ပါက ကံကောင်းခြင်းအရှိန်ပိုမိုမြင့်တက်ရန် အနီရောင်လွှမ်းမိုးသောအဝတ်အစား ဆင်မြန်းရပါမည်။ အကယ်၍ ထိုနေ့သည် မိမိအတွက် ကံကောင်းခြင်းမရှိပါက မကောင်းသောကြံမှုကို နှိမ်နင်းရှောင်ရှားရန် (ရေဖြင့် မီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ရန်) ရေဓာတ်ကိုယ်စားပြု အပြာရောင် (သို့) အနက်ရောင်အဝတ်အစား ဆင်မြန်းရပါမည်။

အရောင်များကိုပေါင်းစပ်ခြင်း

အတိတ်နိမိတ် ကောင်းသောအရောင်များကို ပေါင်းစပ်လိုပါက နမူနာပုံပါအတိုင်း လိုက်ဖက်ညီစွာ ပေါင်းစပ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းသောချိဇာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်ပြီး တစ်သက်တာအတွင်း ဘဝ၏ အောင်မြင်မှုများစွာကို ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါသည်။

- အပြာ(သို့)အနက် + အစိမ်း
- အညို + အနီ
- အနီ + အဝါ
- အဝါ + အဖြူ
- အဖြူ + အနက်

အရောင်အနု-အရင့်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်နိုင်ပါသည်။

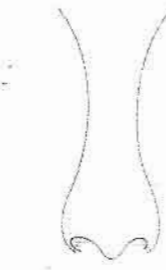
၉၅။ အောင်မြင်ခြင်းကံကောင်းခြင်းနိမိတ်များကိုဖော်ပြသည့် နှာခေါင်းတည်ဆောက်ပုံအမျိုးမျိုး

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာပညာအရ ဖြောင့်စင်းသောနှာခေါင်းကို တည်ဆောက်ပုံကောင်းသောနှာခေါင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် နှာခေါင်းထိပ်ဖျားအပေါ် ဘက်လန်တက်နေခြင်း (သို့) အဖျားက အောက်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းနေခြင်းမရှိသော နှာခေါင်းတည်ဆောက်ပုံမျိုးကို ဆိုလိုပါ

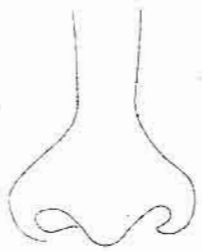
သည်။ တစ်ဖန် နှာတံသေးသွယ်ကျဉ်းမြောင်းလွန်းခြင်းနှင့် ပွလွန်းခြင်း(အသားထူလွန်းခြင်း) လည်း မရှိစေရပါ။

နှာခေါင်းသည် မျက်နှာပေါ်၌ တောင်တစ်ခုသဖွယ် ရပ်တည်နေပြီး မျက်နှာ၏အလယ်ဗဟို၌ နေရာယူထားသည့်နှာခေါင်းသည် ကံကောင်းခြင်းနှင့် အောင်မြင်ခြင်းများအား ယူဆောင်ပေးနိုင်သည့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ကိုယ်စားပြုသည်။ နှာခေါင်းတည်ဆောက်ပုံအနေအထားမှ အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းဆောင်နေပါက ကျန်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများလည်း သက်ဆိုင်သူအတွက် လိုအပ်သောစွမ်းအင်များမြှင့်တင်ပေးနိုင်ပါမည်။

နှာခေါင်းတည်ဆောက်ပုံအမျိုးမျိုးအလိုက် အကျိုးပေးပုံများ

Thin nose

Fleshy nose

Rounded nose

High nose

Straight nose

သေးသွယ်သောနှာခေါင်း

နှာခေါင်းတည်ဆောက်ပုံမကောင်းခြင်းကြောင့် ကံဆိုးခြင်းများ ဖြစ်မလာရန် သင့်တင့်ကြည့်ကောင်းသည်အထိ အလှကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြုပြင်ပေးပါ။

အသာအမြင့်ရှိလွန်းသောနှာခေါင်း

နှာခေါင်းသား သိသိသာသာ ထူထဲပြီး နှာခေါင်းပေါက်တည်ဆောက်ပုံအရ အတွင်းသားများကို တွေ့မြင်နေရခြင်းကြောင့် စီးပွားဥစ္စာများ အပြင်သို့ ထွက်သွားစေပါသည်။

လုံးဝန်းသောနှာခေါင်း

အသားထူထဲပြီး လုံးဝန်းသောနှာခေါင်းသည်လည်း တည်ဆောက်ပုံမကောင်းခြင်းကြောင့် အလှကုန်ဖြင့် ညှိပေးရပါမည်။

နှာခေါင်းထိပ်ဖျားမြင့်ခြင်း

နှာခေါင်းသည် မျက်နှာပေါ်၌ သိသာထင်ရှားစွာ မြင့်မားနေပါက အောင်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်ဆောင်သော လက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖြောင့်စင်းသောနှာခေါင်း

ဖြောင့်စင်း၍ သန်မာသောပုံစံရှိ နှာခေါင်းသည် အောင်မြင်မှုအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် ကောင်းသောနိမိတ်ကို ကိုယ်စားပြုပါသည်။

ဦးအောင်လှိုင် (သုဝဏ္ဏ)

ညွန့်ဝင်း(နတ်တလင်း)

ဆီးကျောက်တည်လျှင်

ယောက်ျားမှာဆီး၊ မိန်းမမှာမီးလို့ ဆိုထားပေမယ့် တကယ်တော့ ဆီးမှန် ဆီးကောင်းဖို့ ယောက်ျားရောမိန်းမပါ ညီအစ်တာ အမှန်ပါ။ ကျန်းမာသူတစ် ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ဆီးမှန်၊ ဝမ်းမှန်၊ သွေးမှန်၊ လေမှန်ဆိုတဲ့ မှန်လေးမှန် ထဲ မှာ ဆီးလည်း အရေးကြီးကြောင်းပြနေ ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့မလိုအပ်တဲ့အဆိပ် အတောက်တွေကို ကျောက်ကပ်ကတစ် ဆင့် ဆီးအဖြစ် စွန့်ထုတ်တာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က စာရေးသူ့ကိုယ်တိုင် ဆီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခေါက်တစ်ခုကို အပြင်းအထန်ခံခဲ့ရပါ တယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ လူ့ဆယ် ယောက်မှာ ငါးယောက်လောက်ဖြစ်လေ့ ရှိတဲ့ ဆီးကျောက်တည်တဲ့ရောဂါ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဆီးကျောက်တည်တာက နေ ထိုင်စားသောက်မှုပုံစံနဲ့ အများဆုံးဆက် စပ်နေတယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ပြော ပြတယ်။ အညောင်းထိုင်သူတွေ၊ ရေ သောက်နည်းသူတွေ၊ ထုံးစာတိပါတဲ့ အစားအသောက်များစားသူတွေ (ဥပမာ ကွမ်း စားသူ) ဆီးသွားဘဲ ကြာရှည်အောင် စားသူတွေမှာ အဖြစ်များတတ်တယ်။

စာရေးသူရဲ့မူရင်းအလုပ်က ပညာ ဆောင်ထမ်းဆိုတော့ ကောင်းမှာလည်း ဆိုင် အိမ်မှာလည်းထိုင်စာဖတ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ဆီးသွားဖို့တောင် မသွားခင်နဲ့ပဲလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ဒါတော့ ဆီးကျောက်တည်တာ မဆန်းပါ

အစကတော့ ဆီးကျောက်တည် မှန်းမသိခဲ့ဘူး။ အိမ်က မျှစ်ချဉ်သုပ်တွေ ထားထားတော့ ကြိုက်လို့ ထမင်းနဲ့ တဝ ခြင်း စားပစ်လိုက်တာ။ နောက်မှ သိရ တယ်။ မျှစ်ချဉ်က အကြောတင်းပြီး ငုပ် ခဲတဲ့ရောဂါတွေ ပေါ်တတ်တယ်တဲ့။ အကြောကြီးတင်းပြီး အောင့်တက်လာ တဲ့လဲဝမ်းနေနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်တဲ့ညတွင်း ခဲထိပ် ဆေးခန်းပြေးပြရတယ်။ ဆရာဝန် က ဆီးဆေးနဲ့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ကိုပေးပေးလိုက်တော့ သက်သာသွား ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်းမပျောက်ဘူး။ နောက်ပြန်ဆက်ညွန့်လို့ အထူးကုဆေး ကိုဆောက်ရပြန်ရော။ အထူးကုညွန့်တဲ့ တစ်လလောက်သောက်တာ

သက်သာသလိုလို့နဲ့ အရှင်းကြီးတော့ မပျောက်ခဲ့ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ရွာက မိတ်ဆွေတစ် ယောက် ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာ တယ်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နဲ့မရွှင်မလန်းဖြစ် နေတဲ့ရောဂါသည် ကျွန်တော့်ကို မြင် တော့ -

“ဆရာဘာဖြစ်နေတာလဲ” လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ခံစားနေရ တဲ့ ဆီးကျောက်ဝေဒနာအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ -

“ဟာ - ဆရာကလည်း စောစော ကမေးရောပေါ့ ။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့တာကြာသွားလို့ ဒီလောက်ခံစား ရတာ။ နို့မဟုတ်ရင် ရောဂါပျောက်နေ ပြီ”

လို့ သူက ပြောပါတယ်။ “ဒါဆိုပြောပါဦး။ ဆေးနည်း ကောင်းရှိရင်” လို့ စာရေးသူက မေးရတယ်။ သူက -

“ခုခေတ်မှာ ဆီးကျောက်တည်သူ တွေ ခေတ်စားလာတယ်လို့ ပြောရ မလားဘဲ။ လူတော်တော်များများဖြစ် တာ တွေ့ရတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် တို့ရွာကလူတွေတော့ သဘာဝဆေးပင် နဲ့ပဲပျောက်ခဲ့တာ။ တချို့ပိုက်ဆံတတ်နိုင် သူတွေသာ အထူးကုဆေးခန်းသွား၊ စက နဲ့ ကျောက်ချေ ခဲ့ချင်လည်းခွဲနဲ့လုပ်ကြ တယ်ဗျ။ ရွာကလူအများစုတော့ ဘယ် အကုန်အကျခံကုနိုင်မှာလဲ ဆရာရယ်” ဟု ပြောတော့ ကိုယ့်များစောင်း ပြောနေသလား အောက်မေ့ရပါတယ်။

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း နိဒါန်းတွေရှည်ရတာနဲ့ လိုရင်းမရောက် တော့ဘူး”

လို့ စာရေးသူက ပြောမှ - “သည်းခံပါဆရာရယ်။ ကျွန်တော် က အကြောင်းအကျိုးခိုင်လုံအောင် ဆက်စပ်ပြောရတာပါ။ ဆေးပင်က ကျွန်တော်တို့ ရွာလယ်ကျင်းထဲမှာ တအားပေါပါတယ်။ ဆူးပဒေါင်းပင်လို့ ခေါ်တယ်။ မြက်မျိုးနွယ်အပင်သေးတစ် မျိုးပေါ့။ အပင်မှာ ဆူးတွေရှိတယ်။ အဲဒီ အပင်ရဲ့ ပဉ္စငါးပါးကို ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်

ခွက်တင် ကျိုသောက်ရုံပဲ။ အဝင်ဆိုး တယ်ထင်ရင် သကြားနည်းနည်းထည့် သောက်ပေါ့”

လို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပါ တယ်။

“အကျိုးက... ”

လို့ စာရေးသူ စကားဆက်ပေး လိုက်တော့ -

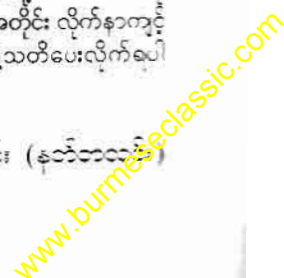
“ပုံမှန်သောက်ရင် ဆီးရွှင်လာ မယ်။ တည်နေတဲ့ ကျောက်အနည်တွေ တဖြည်းဖြည်းထွက်ကျလာမယ်။ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါ”

လို့ ဆိုတာနဲ့ စာရေးသူလည်း လက်တွေ့စမ်းသောက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး လိုက်တယ်။

သူပြောတဲ့အတိုင်း ဆူးပဒေါင်းပင် ပဉ္စငါးပါးကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိုပြီး စွဲသောက်ခဲ့ပါတယ်။ စသောက်တဲ့ရက် တွေမှာတော့ ဆီးရွှင်ပြီး ဆီးကျောက်က သိပ်မသိသာသေးဘူး။ တစ်ပတ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ ဆီးသွားလိုက်တော့ (မရိသေစကား) ကျင်ချောင်းတစ်ခုလုံး အရမ်းကိုက်ခဲနာကျင်သွားလို့ တအား အားအော်ရင်း ဆီးညစ်သွားလိုက်တာ ကျောက်စလေးတွေ ထွက်ကျလာတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဆီးသွားလို့ အဆင် ပြေလိုက်တာ။ ကျွန်တော်အတွက်တော့ သုခတစ်ပါးပါပဲ။ နှစ်ပတ်လောက် ဆေး ဆက်သောက်ပြီး သိသိသာသာကြီး ဝေဒနာသက်သာသွားတာ ဒီနေ့အထိ ရောဂါပြန်မဖြစ်တော့ပါဘူး။

စာရှုသူကို သတိပေးချင်တာက ဆူးပဒေါင်းပြုတ်ရည်သောက်ပြီး ရောဂါ ပျောက်ကင်းတဲ့အခါ အနေအထိုင်၊ အစားသောက် လိုက်နာဆင်ခြင်ဖို့ပါပဲ။ ရေများများသောက်တဲ့အကျင့်၊ ကိုယ် လက်လှုပ်ရှားလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ရ အောင်လုပ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကွမ်းမစားပါ နဲ့။ ကြိုက်လွန်းလို့စားလည်း နည်းနည်း စားပေါ့။ လူတိုင်းမှာ ကျန်းမာရေးက အဓိကမကျဉ်းဖြစ်တာမို့ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့် ဆိုတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကျင့် သုံးကြဖို့ စေတနာနဲ့သတိပေးလိုက်ရပါ တယ်။

ညွန့်ဝင်း (နတ်တလင်း)

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(ရှင်ဟံသာပြုစုထား)

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပေးပြန်ခဲ့သော

အတွေးအမြင်အလင်းအဖွင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာတက္ကသိုလ်သုံးသပ်ပွဲ

အဖြေများ

မေးခွန်း(၁)အတွက်အဖြေ

မောင်လှမှ သူ၏မယားညီအစ်ကို အကြောင်းကို စပြောလိုက်သည်နှင့် လူထွက်တတ်တယ်ဟု ပြောလိုက်ခြင်း မှာ -

မောင်လှ မေးသော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် (၈) နာရီသည် စန္ဒြောအခါ ဖြစ် နေပါသည်။

စန္ဒြောအခါ၏နံတော်စဉ်ကိန်းအရ ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်းကို ပညာခန်းအရ ဟောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာသည် ဦးဆုံးစတင် ပြောလိုက်သောစကားမှန်မှသာ ဆက်၍ မှန်တတ်သောသဘောရှိပါသည်။

အကယ်၍ မောင်လှက မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်မလို့ဟု တစ်ခုခုပြောခဲ့သည်ရှိသော် လူထွက် တတ်တယ် ဟူသော စကားလွဲသွားပြီ ဖြစ်၍ ၎င်းကောက်ကြောင်းကို ထပ် ဟော၍မရနိုင်တော့ပါ။

ယခု မောင်လှက ဟုတ်မှန်ကြောင်း

ဝန်ခံ၍ တိုင်ခြေတွင်ရှိနေသော ဗုဒ္ဓဟူး ပြိုဟ်၏အထက်ကပ်ရက် တနင်္ဂနွေခိုက် နေခြင်းကို ထပ်မံပြောသည့်အနေနှင့် ဒီလူဦးခေါင်းမကောင်းဘူးဟုပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းရင် အလုပ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ခိုက်နေသူဟု ထပ်ပြောခဲ့ခြင်း မှာ နိမိတ်နှင့်ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိမိတ်

မောင်လှနှင့်မတွေ့ခင်က လမ်း တွင် အရှူးတစ်ယောက်နှင့်ဆုံခဲ့ပါသည်။ ထိုစိတ်မနှံ့သူသည် လက်ထဲတွင် ဝါးလုံး ကိုင်ထားပါသည်။ ဝါးလုံးသည် ငြိမ်နေ သည် မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ဟိုယမ်းဒီယမ်းလုပ်နေ၍ ဝါးလုံးသည် ထင်ရှားနေ၏။ လှုပ်ရှားမှုအများဆုံးဖြစ် နေ၏။

မောင်လှနှင့်ဆုံသည့်အခါ ကောက်ယူခြင်း

ရောက်လာသူမှာ မောင်လှ ဖြစ် ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင် ဖြစ်၏။ အပေါ် နိမိတ်နှင့်လာခြင်းမဟုတ်။ အခါတိုင်၏ ကြိရန်းနိမိတ်နှင့်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်

မောင်လှနှင့် မဆုံခင်လေးတွင် စိတ်မနှံ့ သူလက်ထဲမှဝါးလုံး ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနိမိတ်များအား ကောင်းခြင်း၊စန္ဒြောအခါဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထက်နိမိတ်ကောင်းများပြော၍မရနိုင် တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် လူထွက်တတ်သည် ဟုပြောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒြောအခါအား အဘယ်ကြောင့် အထက်ပြိုဟ်များကိုမပြောဘဲ တိုင်ခြေခို ဗုဒ္ဓဟူးကိုသာတန်းပြောခဲ့ခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓဟူး နိမိတ်များ ပေါင်းဆုံသွား၍သာ ဖြစ်ပါ သည်။ ရောက်လာသူသည် မောင်လှ မဟုတ်ဘဲ အခြားအထက်နံတစ်ခုခုဖြစ် နေပါက လူထွက်ကိန်းကိုပြော၍မရပါ။

မောင်လှက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သည်နှင့် -

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာ၏ ဆုံးဖြတ်ပုံအရ ဗုဒ္ဓဟူး၏ အထက်ကပ်ရက်ပြိုဟ်အား ဆက်၍ဆုံးဖြတ်ရပါတော့မည်။

ဗုဒ္ဓဟူး၏ အထက်ကပ်ရက်တွင် တနင်္ဂနွေခိုက်နေ၍ ဒီလူခေါင်းမကောင်း ဘူးဟုပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်ကိုပြော အိုးအိမ်ကိုစွဲ
ပြောဘဲ ဦးခေါင်းကိုတန်းပြောလိုက်ခြင်း
တွေ့ခဲ့ရသောစိတ်မနှံ့သူ ဟူသည်
ဦးခေါင်းမကောင်းသူ ဖြစ်သောကြောင့်
အဖြေကိုထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခိုက်နေ

သည်ဟု ပြောရခြင်းမှာ စိတ်မနှံ့သူ ဟူ
သည် မည်သည့်အလုပ်မျှမလုပ်တော့ပါ။
သူ့ဘဝတွင် အလုပ်ဟူသမျှ ရပ်သွားပြီ
ဖြစ်၏။
စန္ဒြေအခါသည်လည်း တနင်္ဂနွေ
ခိုက်နေသောကြောင့် အလုပ်နဲ့ ပတ်

သက်ပြီး ခိုက်နေသူဟုပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

၆

၃

၀

စန္ဒြေအခါ

၅

အခိုက်- ၁ - ဦးခေါင်းခိုက်-အလုပ်ခိုက်

ကြိရန်း- ၄ * ဝါးလုံး-မောင်လှ

မေးခွန်း(၂)အတွက်အဖြေ

ဦးလှဟန်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
ကျန်းမာရေးမကောင်းကြောင်း၊ လုပ်ငန်း
တွေ့ရပ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအ
သင်းကြောင့် ပြဿနာဖြစ်တတ်ကြောင်း
ပြောဆိုခဲ့ရပုံမှာ -

ဦးလှဟန်ကိုစတင်တွေ့ချိန်သည်
ပုဒွဟူးနေ့နံနက် (၁၀) နာရီ (၁၅)ရှိနေပြီ
ဖြစ်၍ သောရီ ဟူသော စနေအခါ ဖြစ်
နေပါပြီ။

$$\begin{array}{r} \text{နံ} \left[\begin{array}{l} ၄ \\ ၁ \\ ၅ \end{array} \right. \\ \text{သောရီ} - \frac{0}{0} - \text{အလယ်အခြာ-ရုပ်-ကံ} \\ \text{ကတ္တား} \left[\begin{array}{l} ၃ \\ ၆ \\ ၂ \end{array} \right. \end{array}$$

$$\begin{array}{r} ၁ - \\ ၅ \quad \text{နံ} \\ ၂ - \\ \text{ကံ} - \frac{၄}{0} - \text{ဗုဒ္ဓအခါ} \\ ၃ \\ ၆ \quad \text{ကတ္တား} \end{array}$$

အင်္ဂုလ္လာပညာတွင် 'အောင်-လံ-တေ-ဇ-သ-ကျ-မို-အံး' ဟူသော ပညာခန်းရှိပါသည်။

ထိုပညာခန်းအရ 'လံ' တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဟူးသည် 'တေ' တည်းဟူသော စနေအခါမှာရောက်လာ၍ ကတ္တားရှိရောက်လာသောကိန်းဖြစ်သွားရပါသည်။

'ကတ္တားရှိရောက်မလာနှင့် - နံ' မှာ ထက်ပေ-ရုပ်လယ်လေ-မေဇ္ဇကံဟုမှတ်-ကတ္တားအောက်ဂြိုဟ်မြေမှတ်ဆိုဟူသော ကျမ်းရင်းလင်္ကာအရ ကတ္တားရှိရောက်လာပုံကို ဗုဒ္ဓတိုင်တွင်ကြည့်ပါ။

'လံ' တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဟူး ဖားကို 'တေ' တည်းဟူသော စနေမြေပေါက်သောကိန်းဖြစ်နေပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသည် စနေဓာတ်ခိုက်ချိန်ဖြစ်၍ အကောင်းဟော၍မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် -

အကောင်းဟော၍မရတော့သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးနဝင်းဂြိုဟ်နှင့်ဆက်သွယ်ချက်ရှိသော သောကြာအခိုက်ကို စတင်ဟောခဲ့ရပါသည်။

သောကြာဂြိုဟ်သည် ဗုဒ္ဓဟူး၏ဓာတ်ဂြိုဟ် ဝံသေ (၄-၆) ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်ဂြိုဟ်သည် ကျန်းမာရေးနှင့်ဆိုင်လျှင်ကြည့်ရသောဂြိုဟ် ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူး၏ဓာတ်ဂြိုဟ် သောကြာခိုက်နေ၍ ကျန်းမာရေးမကောင်းကြောင်း စတင်ဟောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သောကြာကိုလွမ်းမြင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခရီးဂြိုဟ်တို့ သစ်ကိုစွတို့ အစားအသောက်ကိုစွတို့ကို မပြောတာလဲဟု ထပ်မံစဉ်းစားရလျှင် မောင်လနှင့် ဝါးလုံးနိမိတ်၊ စိတ်မနှံ့သူနိမိတ်တို့ကိုပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နဝင်း ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်၍ ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းမပြောတာလဲဟု ထပ်မံစဉ်းစားလိုက်လျှင် 'အောင်-လံ-တေ-ဇကိန်း' ကိုလည်း ပြဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အနိဋ္ဌနိမိတ်များအရသော် လည်းကောင်း၊ 'အနီးဆင်ဝေပြန်' ကိန်းအရသော် လည်းကောင်း အကောင်းပြော၍မရနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

$$\begin{array}{r} ၁ \\ ၅ \\ ၂ \\ \frac{၄}{0} \text{ လံ} \\ ၀ \text{ တေ} \\ ၃ \\ ၆ \end{array}$$

$$\begin{array}{r} ၄ - \text{နဝင်း} \\ ၁ \\ ၅ \quad (၄ - ၆) \\ ၀ \quad \text{ဝံ - သေ} \\ ၃ \\ \text{ဓာတ်ဂြိုဟ် ၆ - အခိုက်} \\ ၂ \end{array}$$

လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်ဆိုင်းနေသလိုဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းများရပ်ခြင်းကို ပြောခဲ့သည်မှာ-

သောကြာဂြိုဟ်သည် လှုပ်ရှားမှုကို ဖွင့်ဆိုသောဂြိုဟ် ဖြစ်ပါသည်။

သောရီအခါတွင် ထိုဂြိုဟ် သောကြာခိုက်နေပါသည်။

လှုပ်ရှားမှုလည်ပတ်မှုခိုက်နေခြင်း (သို့) ရပ်နေခြင်းကို ရိုးစင်းစွာပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တွေ့ခဲ့သောနိမိတ်မှာ စိတ်မနှံ့သူဖြစ်၍ ဘဝတစ်ခုရပ်ဆိုင်းသွားခြင်းနိမိတ်ကို ထပ်မံအားဖြည့်ဆင်ခြင်ခဲ့ပါသည်။

$$\begin{array}{r} ၄ \\ ၁ \\ ၅ \\ \text{သောရီ} - \frac{0}{0} \\ ၃ \\ ၆ - \text{လှုပ်ရှားမှုခိုက်} \\ ၂ \end{array}$$

ဦးလှဟန် တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏အပြင်မိတ် (ကု-လား) (၂-၄) ဖြစ်သည့် တနင်္လာ ၂ သည် သောရီအခါတွင် တိုင်ခြေကြိရန်းရောက်နေပါ

သည်။ 'ဂြိုဟ်ကြိရန်း-ပျော်စံမြန်းနေ-သေကြေပျက်စီး-မီးလည်းတစ်ကြောင်း-မေ့၂ချောင်းနှင့်-၄ချောင်းပြင်ထွက်-သတင်းပျက်အံ့' ဟူသော လင်္ကာအရ 'တနင်္လာမိတ်ဂြိုဟ်ကို အကောင်းပြော၍မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကြောင့် ပြဿနာဖြစ်တတ်ကြောင်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်း(၃)အတွက်အဖြေ

အေးအေးဆင့်ကြောင့် ရောင်းကောင်းခြင်းမှာ -

ခင်မြင့် ဟူသော တနင်္လာနာမည် ရှင်အတွက် အေးအေးဆင့်သည် အခြားအညွှန်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

$$\begin{array}{r} ၆ \\ \text{အညွှန်} - \frac{၃}{0} \text{ ဆင့်} \\ \text{ခင်မြင့်} - \frac{၂}{၅} \\ \text{အမြစ်} - \frac{၁}{၄} \text{ အေး} \end{array}$$

အေးအေးဆင့်သည် ခင်မြင့်သည် အသက်ကြီးသော အစ်မ (သို့) အမေတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လျှင် ခင်မြင့် ရောင်းမကောင်းနိုင်ပါ။

ယခု ရောင်းကောင်းခြင်းသည် ခင်မြင့်၏အခြေဂြိုဟ် တနင်္လာအောက်လူ အေးအေးဆင့် ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အင်္ဂုလ္လာတွင် 'အ-စ-နံ-သေ' ကျွန်ပြုဟ်ပေါင်း' ဟု ရှိပါသည်။ သို့လျော်အောင် ပြန်ဆိုရလျှင် 'အ-အောက်လူဖြစ်နေသောကြောင့် ခင်မြင့်အတွက် သစ်ပင်တစ်ပင်ရှင်သန်သောအားရှိသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အေးအေးဆင့် အလုပ်ထဲ မဝင်စားဖြစ်သွားခြင်းမှာ -

အေးအေးဆင့်ကို မေတ္တာမပြုသူ၏အမည်မှာ ကတိန်းဟု တွင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကတိန်းသည် အေးအေးအတွက် အမြစ်၊ အညွှန် ဇောက်ထိန်းသွားရုံမက အလုပ်ပြုဟ်ကိုပါ ထိန်းသွားစေသော အကြောင်းတရားဖြည့်စုံသွားပြီဖြစ်၍ အေးအေးအလုပ်ထဲ စိတ်မဝင်စားဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ဖြေဆိုသူများအတွက်

သုံးသပ်ချက်များ

မေးခွန်း(၁၀)အတွက်အဖြေ

ဦးလှဟန် (ဝံသေ) ရေဓာတ် နာမည်မျိုးဖြစ်၍ ရေလှူခိုင်းခဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မညိုမြရီ(စရေ)လေဓာတ်နာမည် မျိုးဖြစ်၍ မညိုမြရီအား လေလှူစေ သောသဘောဖြင့် ဘုရားရှင်ကို ယပ် တော်သွင်းပုဇွန်စေခဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခင်မြင့် (ဂဗ္ဘ) မြေဓာတ်နာမည် မျိုးဖြစ်၍ ခင်မြင့်အား ပထဝီဓာတ် သဘောဆောင်သည့် ပန်းလှူခိုင်းခဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်း(၁၁)အတွက်အဖြေ

သူတို့မိသားစု နာမည်များသည် ထူးထူးခြားခြား ဓာတ်ဖက်ပြည့်စုံရာ ပြည့်စုံကြောင်းဖြစ်နေကြပါသည်။

ဤလို ဓာတ်ဖက်ပြည့်စုံကြသော မိသားစုနာမည်ရှင်များကို တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ဖူးပါသည်။ စီးပွားလည်းဖြစ်ကြပါ သည်။

သူတို့မှာတစ်ခုပိုသွားသည်မှာ- သူတို့၏ဆိုင်နာမည်အား အောင် မြင်တိုးဟု မှည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နားလည်တတ်ကျွမ်းသူတစ်ဦးဦးမှ ပေး၍ဖြစ်စေ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် နှစ်သက် ၍ဖြစ်စေ နိမိတ်ကောင်းရုံမက ဆိုင် နာမည်မှာ 'အန္တော' (၁-၀) ဟူသော ဓာတ်ဖက်မိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် -

- အန္တော - (၁-၀) အောင်မြင်တိုး
- ဂဗ္ဘ - (၂-၅) ခင်မြင့်
- စရေ - (၃-၈) မညိုမြရီ
- ဝံသေ - (၄-၆) ဦးလှဟန်

တည်းဟူသော ဓာတ်များ ပြည့်စုံ နေကြသည်ကိုမြင်လိုက်၍ သူတို့မိသားစု စီးပွားတက်တက်ရမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ပြောဆိုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရည်သုံးသပ်ပွဲကို ယခုလို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုလေ့လာ သည့်အတွက် အလွန်မှ လေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားတွင်နေထိုင် ကြသော အင်္ဂဝိဇ္ဇာမြတ်နိုးသူ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ များစွာထွက်ပေါ်လာကြ သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက် ပီတိဖြစ်ရပါကြောင်း ဦးစွာ ဂါရဝစကား ဆိုပါရစေ။

ဝင်ရောက်ဖြေဆိုကြသည့်အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ပညာမြတ်နိုးသူ ဆရာ၊ ဆရာမများကို လည်း အလွန်မှ လေးစားစွာ ဂုဏ်ယူရပါ သည်။

အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာကြီးကို လေးစား မြတ်နိုးကြသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ စုပေါင်း၍ အမြင်ချင်းဖလှယ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ရည်သုံးသပ်ပွဲတည်းဟူသော ကဏ္ဍအား ဝိုင်းဝန်းအားဖြည့်ပေးကြခြင်း အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

ပေးပို့ကြသူ အားလုံးလိုလိုသည် အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာကို တစိုက်မတ်မတ် လေ့လာခဲ့ကြသူများအဖြစ် ဉာဏ်စွမ်း ထက်စွာ သုံးသပ်ပြသွားနိုင်ကြသည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အလိုလားဆုံးဖြစ်သော အင်္ဂဝိဇ္ဇာအမြင်အတိုင်း မြင်ပြခြင်းများ များစွာ တွေ့ရမြင်ရ ဖတ်ရှုရ၍ အလွန်မှ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ တွေးခေါ်နိုင်ကြသူ များဖြစ်ကြ၍ အလွန်ဂုဏ်ယူရပါသည်။

အင်္ဂဝိဇ္ဇာအမြင်အတိုင်းမြင်ပြစေ ချင်သောဆန္ဒမှာ ဤဉာဏ်ရည်သုံးသပ် ပွဲပါ ဆောင်းပါးသည် အင်္ဂဝိဇ္ဇာအမြင် ရိုးရိုးကိုသာ ဖွင့်ဆိုထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးစင်းသောအကြောင်းအရာလေး များမှသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက် ၍ ဉာဏ်ရည်သုံးသပ်ပွဲများ ဆက်လာ မည် ဖြစ်ပါသည်။

ပညာကိုမြတ်နိုး၍ ယခုမှလေ့လာ လိုသူများ ဖတ်ရှုမိကြပါကလည်း အင်္ဂ

ဝိဇ္ဇာပညာ၏သဘောလေးများကို စတ ထိတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့မှသာ ဆက်ကာဆက်ကာ လေ့လာချင်စိတ်ဖြစ်လာပြီး အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ပညာ၏အတွေးအခေါ်များကို တဖြည်း ဖြည်းတွေ့လာမည် ဖြစ်၏။

ဝါသနာပါကြသူတိုင်း သုံးသပ်ကြ စေရန်၊ ဉာဏ်ရည်သွေးကြည့်နိုင် ရန်အတွက် ဤဆောင်းပါး စတင်လှူ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု -

ဖြေဆိုသွားကြသူများသည် အင်္ဂဝိဇ္ဇာအမြင်ကို အတော်ပင် မြင်နိုင် နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

လွန်ခဲ့သော (၂၅) နှစ်ခန့်

'စောလှ-လှေဆန်' ကို စတင်ဖွင့်ဆိုခဲ့ အတော်ပင် အပြောခံခဲ့ရပါသည်။

'စောလှ - လှေဆန်' စတင်

စဉ်ကဆိုလျှင် အတော်လေးပင် လေ့လာ ပြောခြင်းကိုခံခဲ့ရပါသည်။ 'ဘာသာ' မင်းဟာ၊ စောလှ-လှေဆန် ဆိုတာ များစွာသောအမေးများနှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ပါသည်။

မေးကြသူများကို အပြစ်မပြင်း

အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ဆိုလိုက်သည်နှင့် ရုပ်ကြွယ် ဟောတာပါဟုသာ လှူပြောများပါသည်။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာအကြောင်းကိုဆိုလိုပါသည်။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာအကြောင်း စကားစပ်ခိုင်း

နှင့် 'က- လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါ့ကြည့်

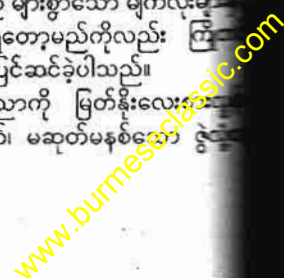
ပါဦး။ ငါဘာဖြစ်နေသလဲ' ဟူသော ခွန်းများကိုသာ မကြားချင်မှအဆုံးဖြစ် ရပါသည်။

'ဪ - သဟာ အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာ

အလှမ်းဝေးနေလို့ပဲ' ဟုသာ တွေးခေါ် ပြီး ပြုံးနေလိုက်ရသည်သာများ သည်။

ထိုသို့ မကြားဘူးချိန်တွင် မကြာ

ဘူးကြသောပညာခန်းကို စတင်ဖွင့် ခြင်းသည် များစွာသော မျက်လုံးများ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကိုလည်း ကြို တွက်ဆပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။ ပညာကို မြတ်နိုးလေးစား သောစိတ်၊ မဆုတ်မနစ်ထောင့် နှလုံး

သို့သော်လည်း ရှေးသို့တိုးရင်းတိုးရင်း တိုင်
အောက်တိုးများ၊ သာစည်ပင်းယဇောက်
များနှင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာခရီးကို ဆက်ကာ
ဆက်ကာ လမ်းသစ်ဖောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဤပညာများသည် ရှေးကတည်း
ကရှိခဲ့သည့် ပညာခန်းများဖြစ်သော်
လည်း သတိမထားမိကြချိန်တွင် ကျွန်ုပ်
တို့ ရှုထောင့်တစ်မျိုးမှ ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်ဖြစ်
၍ အတော်အပြောခံခဲ့ရပါသည်။ ဘာ
အလွန်ကွာ ဟူသော စကားများနှင့်
အတော်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

၁၉၈၇ ဝန်းကျင်ကဖွင့်ဆိုခဲ့ရသော
အတွေးအမြင်များ၊ ပညာခန်းများကို
ဖြစ်လည် လေ့လာကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပါ
သည်။

သို့သော် -
မြန်မာ့မြေ၊ မြန်မာ့ရေပေါ်မှ
အာဇာတ်မြတ်နိုးကြသောပညာကြီးဖြစ်
၍ တဖြည်းဖြည်းကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရပါပြီ။
အလွန်မှပီတိဖြစ်ရပါပြီ။

ယခုကဏ္ဍတွင် တွေးခေါ်မြကြ
သည့်များကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း အကြိတ်
လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်မိ
သည်ထိ ပီတိတွေဝေပြောခဲ့ရပါသည်။

အမြင်တွေ စူးရှထက်မြက်လိုက်
ကြတာဟု အထပ်ထပ်ခိုးကျူးနေမိ၏။
အင်္ဂါဝိဇ္ဇာကို မြတ်နိုးကြတဲ့ တို့ညီ
အစ်ကိုမောင်နှမတွေပါလားဟု အားတွေ
အင်တွေပြည့်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုလိုမြတ်နိုးကြသည်ကို သိလာ
သော ပညာခန်းများ၊ အတွေးအခေါ်
များနှင့် ဆိုရန် အားအင်တွေပြည့်လာရ
သဖြင့် ဖြစ်ရပါသည်။

ယခု -
ဖြေဆိုခဲ့ကြသူများသည် တချို့
အခြေပြုနိုင်သည်များနှင့် တချို့ဖြေပြု
နိုင်သူများ မတူကြပါ။ တစ်ယောက်လျှင်
တစ်မျိုး အစွမ်းသတ္တိနှင့်ကိုယ်ပိုင်အလင်း
အောင်များရှိကြပါသည်။ မှန်ပါသည်။

ထိုပြီး အတူတူဖြေလျှင်ပင် တူနိုင်မည်
မထုတ်ပါ။

ပညာလမ်းကြောင်းတူသော်လည်း
အသွင်ပုံတူမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ် ကြိုတင် ရေးသားပြီး
အထူးအထူးချုပ်ထံပို့ထားသော အဖြေများ
အထူးအထူး ထပ်တူဖြစ်အောင် တူမည်
မထုတ်ပါ။ သဘာဝကျပါသည်။

ကိုယ်တိုင် တွေးပြထားပုံများနှင့်
အထပ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ မှန်ကန်မည် ဟူ
သောစိတ်လုံးဝမရှိပါ။
ပညာအတူတူသင်ခဲ့ကြရသူများ

သည်ပင်လျှင် တွေးခေါ်ယူဆပုံမတူခဲ့ကြ
ပါ။ ကိုယ်ဒီလိုမတွေးလို့ သူဒီလိုမတွေး
ရင် မှားတယ်ဟု တစ်ယူသန့်ပုံသေပြော
၍မရနိုင်ပါ။ သူ့အမြင်နှင့်သူ ဟူသည်
ရှိပါသည်။ ရှုထောင့်မတူနိုင်ပါ။

သူသည်လည်း ဤပညာနှင့်ပတ်
သက်၍ စဉ်းစားတွေးခေါ်ထားခြင်းဖြစ်
ရာ သူ၏မြင်ပုံကိုလည်း အသိအမှတ်ပြု
လေးစားရမည်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် -
ကာယကံရှင်များကို မည်သည့်စံ
နှင့်မျှ ညှိနှိုင်း၍ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်
ပါ။ ယခုရွေးချယ်ခဲ့ရသည်မှာ ပညာချင်း
တူသော်လည်း တွေးပုံ၊ ယူဆပုံလေးများ
ကို သုံးသပ်ခဲ့ရပါသည်။

သုံးသပ်ပြကြပုံများအပေါ်တွင်သာ
တူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ဖြေဆို
ပြသူများ၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်ကို အလေး
ထား၍ ရွေးချယ်ခဲ့ရပါသည်။

ဥပမာတစ်ခုဆိုလျှင် ပီတောက်
(၂၉) ညွှန်ကိစ္စသည် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာခန်း
လာ အညွှန်ပညာခန်း ဖြစ်ပါသည်။
အညွှန်တလူလူဖြစ်စေမည့် အညွှန်
သဘောကို ရည်ရွယ်၍ မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

လူတစ်ယောက်တွင် အညွှန်တလူ
လူ ဟူသည် အလွန်အရေးကြီးသည်။
အမှန်တကယ်လည်း ထိုရောက်လှသော
ပညာခန်းဖြစ်၍ ထုတ်ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

သောရီအခါတွင် သောကြာခိုက်
နေခြင်းမှာ ဦးလှဟန်၏ ဓာတ်ဂြိုဟ်
ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုဓာတ်ဂြိုဟ်
သောကြာ၏ အမြစ်၊ အညွှန်ကို တင်လျှ
ခိုင်းခြင်း၊ ပုံတော်တော်များများ သုံးသပ်
ကြပါသည်။

အခါတိုင်တစ်တိုင်၏ အခိုက်ကို
ဤသို့ အသက်သွင်း၍မရပါ။
နေရာသည် အနိဋ္ဌနေရာ ဖြစ်ပါ
သည်။ အနိဋ္ဌကို အနိဋ္ဌနှင့်သာချေရမည်
ဖြစ်ပါသည်။ အမြစ်နေရာလည်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ခိုင်နေသောအမြစ်ကို လှုပ်လာ
အောင် ဦးဆုံးပြုလုပ်နိုင်မှသာ ဤအမြစ်
ဂြိုဟ်လှုပ်လာနိုင်ပါသည်။

အခိုက်ရှိ ဂြိုဟ်ကို ချက်ချင်း
ကောင်းအောင် အမြစ်၊ အညွှန်ပေး၍မရ
ပါ။

အမြစ်၊ အညွှန်သဘောသည်
ခိုင်မာစေနိုင်သည့်သဘောရှိ၍ အခိုက်
ကို အခိုင်ပြုလုပ်လိုက်လျှင် ၎င်းအခိုက်
မှာ ပိုခိုင်သွားပြီး ပိုခိုင်သွားရုံသာရှိပါ

သည်ဟု -
သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်း
အားဖြည့်ပေးကြသော ဆရာ၊ ဆရာမ
များအားလုံးကို မေတ္တာဖြင့် လေးစားစွာ
ပြန်ကြားလိုက်ရပါသည်။

အရှင်မဏ္ဍလာ (လယ်ဝေမြို့)

ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအမြင်
များ ရှင်သန်လှပါတယ် ဘုရား။ နိမိတ်
အမြင်နှင့် နံတော်စဉ်များပါ အားထပ်
ဖြည့်လိုက်ပါက ပြောစရာတောင် မလို
တော့ပါ ဘုရား။

နံပါတ် (၇) အောင်မြင်တိုးကို ဖွင့်
ဆိုချက်မှာ ဘုန်းဘုန်း၏ဖွင့်ဆိုချက်သည်
အပြည့်စုံဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်
ကြောင်း တပည့်တော်ရှိသေစွာလျှောက်
ထားအပ်ပါသည် ဘုရား။

ဘုန်းဘုန်းရဲ့ဉာဏ်အမြင်ရှင်သန်
ပုံကို တပည့်တော် အမြဲတမ်း သတိတရ
နှင့် ကန်တော့နေရပါသည် ဘုရား။

အရှင်ဩဘာသ (ပခုက္ကူမြို့)

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအမြင်များမှာ ကွက်တိ
ဖြစ်ပြီး အမြင်ရှင်သန်လှပါသည် ဘုရား။
နိမိတ်ပါအားဖြည့်လိုက်ပါက အားလုံးပြီး
ပြည့်စုံသွားမည်ဟု တပည့်တော် ရှိသေ
စွာ လျှောက်ထားပါသည် ဘုရား။

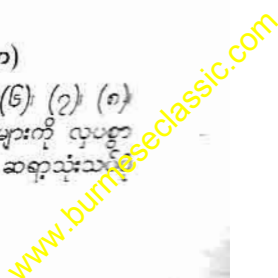
(၉) သည် အညွှန်တလူလူဖြစ်စေ
ခြင်းအတွက် ဟူသည်ကို ဘုန်းဘုန်းမြင်
ပြသည့်အတွက် တပည့်တော် အံ့ဩစွာ
နှင့် ကန်တော့မိပါသည် ဘုရား။ တော်
တော်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိပါသည်ဘုရား။
ကြိုကြားကြိုကြားကျန်သောပညာအယူ
အဆလေးများမှာ မပြောပလောက်ပါ
ဘုရား။

ဘုန်းဘုန်း၏ယူဆသုံးသပ်ပုံများ
မှာ တပည့်တော် စတုတ္ထမြောက်အကြိမ်
ဆုံးဖြစ်ရပါသည် ဘုရား။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကို ဝိုင်းဝန်း
ချီးမြှောက် အားဖြည့်ပေးသည့်အတွက်
ဘုန်းဘုန်းကို တပည့်တော် အမြဲတမ်း
ရှိသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့နေရပါသည်
ဘုရား။

ဆရာဦးမြင့်ရွှေ (ဟင်္သာတ)

(၃) (၄) (၅) (၆) (၇) (၈)
(၁၀) နံပါတ် မေးခွန်းများကို လှပဇာ
ဖြေဆိုသွားနိုင်သူဖြစ်၍ ဆရာသုံးသပ်

များအား အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ကြည့်ရသည်ထိ ရင်ထဲရောက်ခဲ့ရပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ပညာကို အတော်နှစ်စပ်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ဆရာ၏ လှပစွာ ရေးသားဖွဲ့ဆိုထားပုံလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျလွန်း၍ အမှတ်တရသိမ်းထားပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီးများကို အကျိုးပြုနိုင်စွမ်းသော ပညာရပ်များအား တန်ဖိုးထားသည့် ဆရာစိတ်ဓာတ်ကို အမြဲတမ်း ဝါရဝပြုနေရပါသည်။

ဆရာဦးသန်းဝင်းဦး (မြောက်ဥက္ကလာပ)

(၁) အတော်ကို မှန်ပါသည်။ ဆရာသည် နိမိတ်ကံလက်မလွတ်။ အခါတိုင်ကို ပိုင်နိုင်လှပါသော်လည်း နံတော်စဉ်ကို ဘာကြောင့်ချွန်ခဲ့ရပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိပါသည်။

(၁)၊ (၂)၊ (၄)၊ (၅) များကို ဖြေဆိုထားပုံမှာ အလွန်မှ ရှင်းခန့်လင်းခန့် ပညာပါလှပါသော်လည်း (၇) ကို ဖြေသည့်အခါ အင်္ဂလိပ်လမ်းကြောင်းကို ဆရာချွန်ထားတဲ့ပုံရသည့်အတွက် အားမလိုအားမရနှင့် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီးများ ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်စေနိုင်စွမ်းသည် အကျိုးပြုပညာရပ်များကို တတ်ကျွမ်းထားရုံမက ပညာရပ်များကို ချစ်တတ်သော ဆရာအား အမြဲတမ်း လေးစားဂုဏ်ယူနေရပါသည်။

ဆရာဦးသောင်းစိန် (နေပြည်တော်)

ဆရာခင်ဗျား -

ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် သုံးသပ်ပုံကို မေတ္တာစေတနာကြီးမားစွာဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဝါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ပညာခန်းနှင့် ဆိုင်သော မေးခွန်းများကိုလည်း ဆရာတစ်ခုမကျန် ဖြေနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်များကို ကျွန်တော် အလွန်လေးစားပါသည်။ ဆရာသည် နံတော်စဉ်နှင့်နိမိတ်များကို သတိထားသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ပညာခန်းများကို ဆရာသိနေသော်လည်း ဖွင့်ဆိုပြရာတွင် အနည်းငယ် ပွတ်ကာသိကာလိနေခြင်း များကြောင့် ဆရာဘာလို့တိုက်ရိုက်မဖွင့်

ဆိုတာလဲဟုမချင့်မရဲဖြစ်ရပါသည်ဆရာ။

ဆရာဦးကျော်ကျော် (ဗိုလ်တထောင်)

(၁) ကို ဖြေနိုင်ပါလျက်နှင့် ဆရာဘာဖြစ်လို့ နိမိတ်ကိုချွန်ထားခဲ့ရပါလိမ့်ဟု အားမလိုအားမရဖြစ်သွားရပါသည်။

(၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇) များကို ဖြေဆိုရာတွင် ဆရာ၏ အင်္ဂလိပ်ပညာအမြင်ရှုထောင့်များကို အလွန်သဘောကျ လေးစားရပါသည်။ လိုရင်းတိုရှင်းနှင့်ထိထိမိမိရှိလှပါသည်။ (၇) ကို ထင်းခနဲ မြင်သာအောင် ဖြေနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် (၅) ကို ဒေါက်ခနဲ ဖြေနိုင်ပါလျက်နှင့် (၈) ကို ဘာလို့စိတ်ရှည်လက်ရှည်မဖြေပါလိမ့်ဟု မချင့်မရဲ ဖြစ်ရပါသည်။ (၅) နှင့် (၈) သည် ဆန့်ကျင်ဘက်အမြင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ၏ထက်မြက်သော၊ ရှင်သန်သော အတွေးအခေါ်များအတွက် အမြဲတမ်း လေးစားနေလျက်ပါ။

ဆရာဦးသန်းနိုင်ဦး (တောင်ကြီး)

(၁) နံတော်စဉ်ကို နိုင်နင်းသော ဆရာ နိမိတ်ချွန်ခဲ့ပြန်ပြီ။

(၂) ကို သုံးသပ်ပုံ ကွက်တိဖြစ်ပါသည်။

(၃) ကိုဖြေရာတွင် အမြစ်၊ အညွန့်အတည်နှင့် ဇောက်ထိုးဖြစ်ပုံအား ဆရာမေ့ပြီး မရေးလိုက်ပုံရပါသည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ပြောရသလဲ ဆိုလျှင် ဆရာသည် (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၈) များကို အင်္ဂလိပ်အမြင်ဖြင့် ဒက်ခနဲဖွင့်ဆိုနိုင်စွမ်းသူဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လုံးဝမလွဲပါ။ အလွန်ပင်လေးစားမိပါသည်။

(၁၀)၊ (၁၁) အဖြေများမှာ ပြောစရာပင်မလိုလောက်အောင် သဘောကျ

ပါသည် ဆရာ။

(၉) တစ်ခုမှလွဲ၍ အကုန်လုံးမှန်နေပါသည်။

(၁)၊ (၃)၊ (၆) တို့ကို ဆရာသေချာ မရေးလိုက်ခြင်းမှာ ဆရာမှာ အလုပ်များ ပြားနေလို့ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည် ဆရာ။

ဆရာကျော်ဘိုဘိုဟိန်း (ပဲခူး)

(၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၀) များကို ထိထိရောက်ရောက် သုံးသပ်ပြုသည့်အတွက် ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆရာသည် နိမိတ်များကိုပါ သတိထားသူတွေးခေါ်ရှင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်အယူအဆများကို လိုရင်းတိုရှင်း ပြနိုင်စွမ်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ပညာများကို မည်မျှထိအောင် လေ့လာထားမှန်း မှန်းဆ၍ပင် မရနိုင်အောင် ဆရာ့အတွေးအခေါ်ကို အလွန်သဘောကျရပါသည်။

ဆရာ၏ ထက်မြက်လှသော ဉာဏ်ရည်အတွက် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူနေရပါသည်။

ဆရာဦးစိုးလွင်ဌေး (မကွေး)

(၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၁) များကို လိုရင်းတိုရှင်း လှလှပပ ဖြေဆိုသုံးသပ်ပြုနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

(၈) သည် ဆရာအတွက် မခက်ခဲဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ လွယ်လွယ်လေးကိုမှ အင်္ဂလိပ်အမြင်ကြီး ဆရာချွန်ခဲ့သည့်အတွက် အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာသည် အလွန်မှ နီးစပ်စွာ သုံးသပ်ပြုနိုင်သူဖြစ်သောကြောင့် ဆရာ့အတွေးအခေါ်ကိုလေးစားနေရပါသည်။

ဆရာဦးမြင့်ဇော် (ပခုက္ကူ)

(၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၇) များကို သုံးသပ်ဖြေဆိုရာတွင် ဆရာ အလွန်ထက်မြက်စွာ သုံးသပ်ပြုနိုင်ပါသည်။

(၁) ကို ဖြေဆိုသည့် ဆရာ၏ သုံးသပ်ပြုအဖြေအား အလွန်သဘောကျလှပါသည်။

နိမိတ်ကို လက်မလွတ်သူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ပညာကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သူသည်။

'ကျွန်တော်တို့လို လေ့လာနေဆဲ သူတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ လေ့လာ

သားတို့ ဆရာရဲ့ အဝေးတပည့်တစ်
ယောက်အနေနဲ့... ဟူသော ဆရာ
ကောင်းများသည် ဆရာမာန်မာန်မရှိသူ
မှန်း ထင်ရှားနေတဲ့အတွက် ဆရာကို
အမြဲတမ်းသတိရနေမိပါသည်။

ဆရာမဒေါ်စိုးယုယုခိုင် (မြောင်းမြ)

ဤဆောင်းပါးတွင် ပါဝင်သော
ဦးလှဟန်အား ပိတောက် (၂၉) ညွှန်လှူ
ခိုင်းခဲ့ရပုံကို ရှားရှားပါးပါး ဆရာမတစ်
ဦးတည်းသာ မှန်အောင် ဖြေပြသွားနိုင်
ခဲ့ပါသည်။

ဆရာမအဖြေတွင်-
မေးခွန်းအမှတ် ၉ အဖြေ ။ ။
ပိတောက်သည် ကြာသပတေး၊ စနေ
ဂြိုဟ်သက်နှစ်ခုပေါင်း ၁၉ + ၁၀ = ၂၉
ဦးလှဟန်၏ လှ - ဗုဒ္ဓဟူး၏
အညွှန် ကြာသပတေး။

ဟန် - သောကြာ၏အညွှန် စနေ
ဖြစ်သည့်အတွက် မညှိမနွမ်းဘဲ အစဉ်
ထန်းဆန်းနေစေရန် ဝရံစိုက် လဲလှယ်
မေးရန် ညွှန်ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု
ပြောဆိုသွားပါသည်။

လေးစားရပါသည်ဆရာမခင်ဗျာ။
အမှတ် (၃) (၄) (၇) (၉) (၁၀)
များကို ဖြေဆိုသွားပုံမှာလည်း လိုရင်း
ထိရောက်ပါလျက် (၈) ကိုသုံးသပ်
ဆရာ ကြို-စတုကို ဘာလို့ချန်ထားခဲ့ရပါ
သိမ့်ဟု ဟာခန့် ဟင်ခန့်ဖြစ်သွားရပါ
သည်။

ဆရာဦးစိုးလွင် (ပုဂ္ဂန်တောင်)

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပုံများမှာ ဆရာသည်
ပညာရှင်တစ်ဦးသဖွယ် သုံးသပ်ပြသွား
နိုင်သူ လိုရင်းတိုရှင်းကို ထိထိမိမိပြနိုင်
သူဖြစ်၍ ဆရာကို အလွန် လေးစားရ
ပါသည်။

ပွတ်ကာသီကာလိုအပ်ချက်အမြင်
လေးများမှာ ပြောစရာအများကြီးမရှိပါ။

ဆရာ (၁၁) ကို ဘာလို့ချန်ထား
ခဲ့တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်
သွားရပါသည်။

သုံးသပ်ပြကြသော ဆရာဆရာမ
များထဲတွင် ဆရာကို ကျွန်တော် ပဉ္စမ
မြောက် အလွန်လေးစားဂုဏ်ယူခဲ့ရပါ
သည် ဆရာ။

ဆရာဦးစိုးဝင်းရွှေ (တောင်ကြီး)

ဆရာသည် (၁) ကို နံတော်စဉ်
နိမိတ်ပါပေါ်အောင် မြင်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ဆရာ အဘယ်ကြောင့် မြင်မပြ
နိုင်သည်ကို နားမလည်ဖြစ်ရပါသည်။

(၂) (၃) (၄) (၅) (၇) (၈) ကို
ဆရာသုံးသပ်ပြပုံများမှန်ပါသည်။ မလွဲ
ပါ။ တိုင်စဉ်များနှင့်မပြပါဘဲနှင့်ပင် ထင်း
နေ လင်းခန့်မြင်အောင် သုံးသပ်ပြခဲ့ပါ
သည်။

ဆရာသည် မြင်တတ်သူ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဆရာကိုယ်ဆရာ လိုအပ်သည်ဟု
ထင်နေသော ဆရာ၏ ဖြူစင်ရိုးသားမှု
သည်ပင် ဆရာ၏ဂုဏ် ဖြစ်ပါသည်။

မာန်မာန်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပညာကို
နုလုံးသားထဲမှချစ်တတ်သူဖြစ်၍ ဆရာ
အား အမြဲထာဝရလေးစားနေရပါသည်။

ဆရာဦးသူရိန် (အင်းစိန်)

ဆရာသည် (၁) (၂) ကို ဖြေဆိုခဲ့
ပုံမှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်အမြင်သန့်သန့်လေးတွေ
ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်နိမိတ်ကို ဆရာ
ချန်ခဲ့ခြင်းမှာ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်
သွားဟန်ရှိပါသည်။

(၂)သည် လုံးဝတိကျသောအဖြေ
ဖြစ်ပါသည်။ မလွဲပါ။

(၅) သည် ဆရာ ကျွမ်းကျင်ပြီး
သာ။ မြင်နိုင်ပြီးသားဖြစ်သည့် စောလှ-
လှေဆန် ပညာခန်းကိုသာ ရိုးရိုးလေး
မေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၃) (၆) (၇) (၈) များမှာ ဆရာ
၏ မြင်နိုင်စွမ်းသောပညာများဖြစ်၍
ဆရာသုံးသပ်ပြပုံများကို အလွန်မှ
လေးစားရပါသည်။

(၈) တွင် နင်းကြမ်း၏သဘောကို
ဆရာ လိုရင်းတိုရှင်းဖွင့်ပြထားပါသည်။
အလွန်မှန်ပါသည် ဆရာ။ လေးစားပါ
သည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပညာကို တတ်ကျွမ်း
နားလည် တန်ဖိုးထားသော ဆရာအား
အမြဲ လေးစားနေရပါသည် ဆရာ။

ဆရာဦးကိုလင်း (T.M.E)

(၁) ကိုဖြေရာမှာ ဆရာဘာဖြစ်
လို့ နိမိတ်ကွက်ကျန်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။

(၃) မှာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်
ပညာခန်းကို ဆရာချန်သွားပြန်ပါသည်။

ဆရာသည် အင်္ဂါဂြိုဟ်အမြင်ကို
အလွန်မှ ရှင်သန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်ပါ
သည်။ ဆရာမြင်ထားပုံများမှာ ပြည့်စုံ
လှသော်လည်း ဆရာလက်နှင့် ရေးချ
လိုက်သည့်အခါ ဟာကွက်၊ လိုကွက်

လေးများ မဆိုစလောက်ကျန်ခဲ့ရသည့်
အတွက် ကျွန်တော် ဟာခန့် ဟင်ခန့်ဖြစ်
မိနေရပါသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို ထောင့်စေ့အောင်
မြင်နိုင်ကြည့်နိုင်သော ဆရာအား အမြဲ
လေးစားနေရပါသည်။

ဆရာဦးအောင်ညွန့် (တောင်ကြီး)

(၁) (၂) (၃) (၄) (၅) (၇)
(၈) (၁၀) များကို ဆရာဖွင့်ဆိုသွား
သည်မှာ အလွန်အားရလှပါသည်။ နိမိတ်
များနှင့် နံတော်စဉ်၏ သတ္တိများသည်
ဆရာသိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ဘာ
ကြောင့်ချန်ခဲ့သည်ကို အားမလိုအားမရ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

(၅)သည် ဖြေရမည့်အဖြေမဟုတ်
သော်လည်း သုံးသပ်ပုံကောင်းသည်။
ဂြိုဟ်တည်ပုံများကို မလွတ်အောင်ကြည့်
နိုင်စွမ်းလှသည်။ (၈) ကို အေးအေးဆေး
ဆေးဖြေနိုင်ပါလျက်နှင့် (၅) ကို ဆရာ
ဘာကြောင့် တိုက်ရိုက်မကြည့်တာပါလဲ
ဟု မချင့်မရဲဖြစ်ရပါသည်။ (၁၁) ဖြေဖို့
ဆရာကျန်ခဲ့ပါသည်။ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့
ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပညာကို လိုရင်းတိုရှင်း
ထိထိရောက်ရောက် မြင်နိုင်သိနိုင်စွမ်း
လှသော ဆရာကို အမြဲလေးစားဂုဏ်
ယူပါသည်။

ဆရာဦးလှမျိုးအောင် (မော်လိုက်မြို့)

(၁) (၃) (၄) (၅) (၇) များကို
ဖြေဆိုပြရာတွင် ဆရာ၏ အင်္ဂါဂြိုဟ်အယူ
အဆမြင်မားခြင်းကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နေ
ရပါသည်။

ဆရာသည် နိမိတ်ကို အထူးသတိ
ထားသည့်အပြင် နံတော်စဉ်ကိုပါ လုံးဝ
မမေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

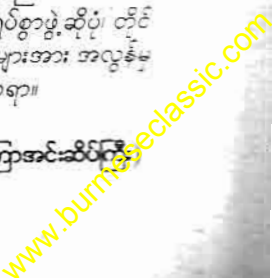
(၇) ကို ဖြေပြသည်မှာ အလွန်
အားရကျေနပ်ရပါသည်။

ထင်းခန့်မြင်အောင်ပြနိုင်စွမ်း ရှိ
ပါသည်။

ဆရာအမြင်ရှုထောင့်များသည်
လွဲသည်ဟု မည်သူမျှ ပြော၍မရနိုင်ပါ။
အနည်းငယ် ပွတ်ကာသီကာလိုသွားခြင်း
လေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ၏ သပ်ရပ်စွာဖွဲ့ဆိုပုံ၊ တိုင်
စဉ်နှင့်မြင်အောင်ပြပုံများအား အလွန်မှ
လေးစားရပါသည် ဆရာ။

ဆရာဦးသန်းကျော် (ကြာအင်းဆိပ်ကြီး)

ဆရာ၏ပညာအမြင်များကို ဖတ်ရသည်မှာ အလွန်မှအားရလှပါသည်။ ပညာအမြင်တစ်မျိုးနှင့် ပြဿနာပုံများမှာ ထူးခြားလှပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မမြင်ဘူး၍ ပညာယူရပါသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ထိရောက်လှပါသည်။

ဆရာသည် ကိန်းဂဏန်းနှင့်ဆိုင်သော အတတ်ပညာများသာမက အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအမြင်များပါ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်လျှင်ပြောဖွယ်ရာမရှိဟု ကျွန်တော်လေးစားစွာတွေးနေမိပါသည် ဆရာ။

ဆရာမခေါ်အေးအေး (ထားဝယ်)

ဆရာမ၏အမြင်များမှန်ပါသည်။ ငြင်းဆို၍မရပါ။

ဤအမြင်များသည် သာမန်ထက် ပိုထူး၍ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ထားသူဖြစ်သောကြောင့် မြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ပင် မမြင်နိုင်ပါ။

ဤအမြင်များနှင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာရှုထောင့်များသာ ပေါင်းစပ်လိုက်ရပါက အကြားအမြင်ရခြင်း၊ မနောပေါက်ခြင်းဆိုတာ ဒါများလားဟုပင် လန့်သွားနိုင်ပါသည်။

ဆရာမ၏ စရုဏအားကို အမြဲလေးစားနေမိပါသည်။

ဆရာဦးနေဝင်း (လားရှိုး)

ဆရာ ဖြေဆိုသွားပုံများမှာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအမြင်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည် ဆရာ။ တန်းခနဲ ဒေါက်ခနဲ ဆရာပြောနိုင်မှန်းကို အဖြေများကြည့်ရုံနှင့် ခန့်မှန်း၍ရပါသည်။

အဖြေတိုင်းအဖြေတိုင်းမှာ ပွတ်ကာသိကာ လိုအပ်ချက်လေးများသာရှိပါသည်။

ပြိုဟ်များကို တိုက်ရိုက်ပြဆိုပုံလိုအပ်ချက်အချို့မှာ ဆရာမအားမလုပ်၍ ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

မြင်နိုင်စွမ်းသောဆရာကို လေးစားပါသည်။

ဆရာဦးထွန်းလင်း (ပခုက္ကူ)

(၃) (၄) (၅) (၇) (၁၀) များကို ဖွင့်ဆို ဖြေဆိုပြသည်မှာ အလွန်မှ ထိရောက်လှပါသည်။

(၅) ကို သုံးသပ်ပြပုံမှာ အလွန်မှ

ပညာသားပါလှပြီး ဘယ်ဘက်ကမှ ထောက်၍မရနိုင်လောက်အောင် ပညာခန်းများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် သုံးသပ်ဖြေဆိုပြသွားပါသည်။ အလွန်မှ လေးစားရပါသည်။

(၁၁) ကို သုံးသပ်ပုံမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်မားသော အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာခန်းများဖြင့် ရှုထောင့်တစ်ခုမှ ပြသသွားသူဖြစ်ပါသည်။

ဤပညာခန်းများသည် အလွန်မြင့်မားပြီး သာမန်အင်္ဂါဝိဇ္ဇာလေ့လာသူများပင်လျှင် မမြင်နိုင်လောက်ဟု ယူဆမိပါသည်။

သို့သော် ဆရာသည် လိုရင်းဖြစ်သော ဓာတ်များသုံးသပ်ပုံကို အဘယ်ကြောင့် ချွန်လှုပ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု မချင့်မရဲဖြစ်ရပါသည်။

ဆရာသည် ယခင်တစ်ကြိမ်က ဆရာရှိခဲ့သောပညာရှင်ဖြစ်၍ လေးစားရပါသည်။ ဂုဏ်လည်းယူပါသည်။

အလွန်မှ လှပညီညာ သပ်ရပ်စွာလည်း ဖြေဆိုထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ စနစ်လည်းကျပါသည်။ ထောင့်လည်းစေ့ပါသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသော ပွတ်ကာသိကာ အမြင်လေးများကြောင့် ဆရာ၏ အဖြေများကိုဖတ်ရင်း သက်ပြင်းခဏခဏချနေမိပါသည်။

အမြဲတမ်းပိုင်းဝန်းအားဖြည့်ပေးသော ဆရာဦးထွန်းလင်းကို အမြဲတမ်း သတိတရနှင့် လေးစားနေရပါသည်။

ဆရာမခေါ်ဖူးဝေခိုင် (ကျိုက်လတ်)

(၁) (၂) (၃) (၄) (၅) (၇) (၈) (၁၀) များကို ဖြေဆိုသော ဆရာမ၏ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာ အမြင်ရှုထောင့်များမှာ အလွန်မှတိကျခြင်း၊ သပ်ရပ်သေချာ

ခြင်းများနှင့်ပြည့်စုံပါသည်။ ရှုပ်ထွေးခြင်းလုံးဝမရှိသည့်အပြင် လိုရင်းတိုရှင်းထိရောက်လွန်းလှပါသည်။

ဆရာမသည် ဆရာမ၏ရှေ့တွင် လာရောက် ထိုင်လိုက်သူတစ်ဦးအား အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာအမြင်ဖြင့် ဟောနေသည့်နယ် အယူအဆလှပပြီး ပညာအမြင်များ ရှင်သန်လှပါသည်။

အခါတိုင်းကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သိလိုသည့် အကြောင်းအရာကို ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်နိုင်သူဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ အမှန်တကယ်ကို မလွဲပါ။ ဒိုးခနဲဒေါက်ခနဲ ကြည့်နိုင်၊ မြင်နိုင်၊ သိနိုင်ပုံများကို အလွန်မှလေးစားရပါသည်။

ဖြေပြထားသောအဖြေများကိုဖတ်ရှုနေရင်း ဟာ - ဒါ မြန်မာပြည်တစ်နယ်တစ်လျားမှာရှိနေတဲ့ တို့ပညာသိအစ်ကိုမောင်နှမတွေကွ။ တို့ရဲ့ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာခန်းတွေကွဟုပင် အားရပဲရဲ့ ဂုဏ်ယူစွာလက်သီးလက်မောင်းတန်းခဲ့ရပါသည်။

(၇) သည် စာနှစ်ကြောင်းတည်းနှင့်ပင် လုံးဝပြည့်စုံသွားပါသည်။

(၈) သည် ရုတ်တရက်သတိမထားမိတတ်သည့် တူမ-ငယ်ရွယ်သူ' ကို မြင်ပြထားသည့်အတွက် ဆရာမ၏ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာတိုင်အမြင်ကို အလွန်မှ လေးစားပါသည်။

ရှင်သန်ထက်မြက်လှသောအတွေ့အခေါ်များအတွက် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ထူးနေရပါတော့မည်။

ဆရာစော (ပုသိမ်)

အားလုံးနီးပါးပြီးပြည့်စုံလှပါသည် ဆရာ။

ကြည့်နိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ဖွင့်ဆိုနိုင်သော ဆရာအတွေးအခေါ် ရှင်သန်ထက်မြက်ခြင်းကို ကျွန်တော် အလွန်မှ အားရထူပါသည် ဆရာ။

(၇)ရက်သားသမီးများအားအထူးပြုသည့်ပညာမှန်သမျှ ဆရာ မြတ်မီးတန်ဖိုးထားလှသည်ဖြစ်၍ ဆရာ၏ အလွန်မှ လေးစားရပါသည်။ ဂုဏ်လည်းယူရပါသည် ဆရာ။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကို ချစ်မြတ်နိုး၍ လားမသိ။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာရှင်တစ်ဦးအမြင်နှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိနိုင်မြင်နိုင်လွန်းလှပါသည်။ အတော်ကို လှလှပါသည်။

ဆရာ၏သုံးသပ်ပြပုံနှင့် တိုင်ဆွဲများ ပြသထားပုံမှာ အလွန်မှ သပ်ရပ်

ပျံ့ပြီး ထင်းခနဲ လင်းခနဲ မြင်ရပါသည်။ မှန်ပါသည် ဆရာ။ (၂) ကို သုံး သပ်ပြရာတွင် ဦးလှဟန်၏ မိတ်ကိစ္စကို ပြည့်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ညနေချိန်မဟုတ် မှီ အပြင်မိတ် (တော်ရင်း) ၇-၄ (၈) ခု သူ့၍ မပြည့်စုံနိုင်ပါ။ ဦးလှဟန်ကို ဆရာချိန်မှာ မနက်ဖြစ်နေ၍ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် သာ ယူလိုက်သည့်အခါ အပြင်မိတ် ထုလား (၂-၄) ဖြစ်လာပြီး တနင်္လာ အပေါ်မှ သောကြာက 'သောက' အဖြစ် ချစ်တည်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။ ဆရာသုံးသပ်ပြပုံမှာ ဒါရိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၃) ဟုတ်ပါသည် ဆရာ။ အခါ နှင့်မဆိုင်ပါ။ နာမည်ပညာခန်း ဖြစ်ပါ သည်။

ရှေ့တွင်လာထိုင်လိုက်သော လူ ဆစ်ယောက်ကို ဘာမှန်းညာမှန်းမသိပါ သ် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာသန့်သန့်နှင့် ဒေါက် ဆဲ ဒေါက်ခနဲ ထိုင်ဟောနေသလိုမျိုး သုံးသပ်ပြသည့် ဆရာစာများကိုဖတ်ရင်း ကြောက်သီးမွေးညင်းများထဲပြီး 'တို့အင်္ဂါ ဝိဇ္ဇာညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရဲ့အတွေး အခေါ်ကွဲ' ဟု အားရပါးရ ကြိမ်းဝါး ဆိုက်မိသည်ထိ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခဲ့ရ ပါသည် ဆရာ။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကဏ္ဍကို ဝိုင်းဝန်း ဆေးဖြည့်ပေးသည့်အတွက် ဆရာကို

အမြဲထာဝရ လေးစားနေရပါသည်။

ဆရာဦးမြင့်သန်း (မအူပင်မြို့)

(၁) နံတော်စဉ်သတ္တိ နိမိတ်သတ္တိ ပါသည်။

(၂) ဦးလှဟန်ကို မကောင်းပြော ရပုံ တစ်မျိုးသုံးသပ်ပြထားပါသည်။ ကောင်းသည်။

(၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၈) များ ကို ထိရောက်စွာ ဖြေပြသွားပါသည်။

(၉) သည် အညွန့်ကိုအခြေတည် ထားသောပညာခန်းဖြစ်၍ အညွန့်ကိုပါ အောင် ရှုထောင့်တစ်ခုမှ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါ သည်။

(၁၀)၊ (၁၁) ပြောစရာမရှိပါ။ စုံလင်လှပါသည်။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကို နှစ်ရှည်လများ ငွေရှိရှိနှင့် လေ့လာခဲ့သူဖြစ်၍ ဆရာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားရပါသည်။ ဂုဏ် လည်းယူရပါသည်။

တော်တော်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာထားမှန်းလည်း ထင်ရှားပါ သည်။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာခန်းများကို အင်္ဂါ ဝိဇ္ဇာအမြင်ရှုထောင့်မှကြည့်နိုင်စွမ်းသူဖြစ် ၍ ဝါသနာတူချင်း ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ ရပါသည်။

တို့အင်္ဂါဝိဇ္ဇာညီအစ်ကိုတွေရဲ့

အတွေးအမြင်တွေပါလားဟု ပီတိတွေ တဖွားဖွားနှင့် ဆရာစာများကို အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤကဏ္ဍကို ဝိုင်းဝန်းအားဖြည့် ပေးသည့်အတွက်လည်း ဆရာကို ကျေး ဇူးတင်ပါသည်။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကို မြတ်နိုးလွန်းလှ သောဆရာ၏ယူဆပုံ၊ သုံးသပ်ပုံများမှာ အခြေခံကျကျ ရိုးရိုးစင်းစင်းနှင့် ပညာ ယူနေကြသူများပါ စတင် ပညာယူနိုင် လောက်အောင် အခြေတည်ပေးထား သည်ဖြစ်၍ ဆရာဦးမြင့်သန်းကို လေးစား ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် အကောင်းဆုံး ဖြေဆိုနိုင် သူဟု သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် -

- ◆ ဆရာဦးမြင့်သန်း (မအူပင်) သည် ပထမ။
- ◆ ဆရာစော (ပုသိမ်) သည် ဒုတိယ။
- ◆ ဆရာမဒေါ်ဖူးဝေခိုင်(ကျိက်လတ်) သည် တတိယ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)

ဆုရရှိသူများကြွရောက်ပါရန်

ပထမဆုရရှိသော ဆရာဦးမြင့်သန်း (မအူပင်) ဒုတိယဆုရရှိသော ဆရာစော(ပုသိမ်) နှင့် တတိယဆုရရှိသော ဆရာမဒေါ်ဖူးဝေခိုင်(ကျိက်လတ်) တို့အား ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း(ရင်ကိုအေးမြစေသား)မှ ဆုများချီးမြှင့်ပေးရန်ရှိပါသဖြင့် မတ်လ (၉)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ (၃)နာရီ အချိန်တွင် ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက် အမှတ်(၉၀၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း ရန်ကုန်မြို့ သို့ ကြွရောက်ပေးပါရန်နှင့် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုသူအားလုံးတို့အားလည်း မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် ယခုလထုတ်သူရလွှေမဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်စီ ပေးပို့ထားပါကြောင်း။ ဝင်ရောက်ပါဝင်ဖြေဆိုသူအားလုံးအား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ဦးအောင်မြတ် စာတည်းချုပ်

ပထမဆုရရှိသော ဆရာဦးမြင့်သန်း(မအူပင်)၏အဖြေလွှာ

ဦးလှဟန်၏မိသားစုအကြောင်းမေးခွန်း၏ အဖြေများ

မေးခွန်းနံပါတ် (၁)

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ စန္ဒြေအခါ

၆
၃
၀
၂
၅
၀
၄

မောင်လှမှာ သူ၏မယားညီအစ်ကို အကြောင်း လာမေးသောအချိန်သည် စန္ဒြေအချိန်ဖြစ်၍ နံတော်စဉ်နှင့် အခါ တိုင်အလိုအရ လူထွက်ချိန်ဖြစ်သော ကြောင့် 'လူထွက်တတ်တယ်' ဟု စကား ဦးသန်းရာ မောင်လှက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံသဖြင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခိုက်နေ သည်ကိုကြည့်၍ ဦးခေါင်းမကောင်းသူ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီးခိုက် နေသူဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

စန္ဒြေအချိန်ဖြစ်၍ 'လာသူတ မောင်လှ' - တြိရန်းခိုနေသူ။ ဒီတော့ ကောင်းသောနိမိတ်မဟုတ်။ အနိမ့်ပိုင်း ရွေးကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ကို နံနက်ပိုင်း လမ်းပေါ်တွင်တွေ့မြင်ခဲ့သော စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးနှင့် ခွေးများပိုင်းပတ်နေ ပုံကို နိမိတ်ယူမိပုံရပါသည်။ စိတ်မနှံ့သူ က ဝါးလုံးပိုင်းနှင့် ခွေးများကိုရိုက်၊ ခွေး များကလည်း ပြေးရှောင်ပြီး ပြန်ဟောင် လိုက်နှင့် စိတ်မနှံ့သူကလည်း မရိုက်မိ၊ ခွေးများကလည်းမကိုက်မိ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စလုံး ဘယ်အရာမှ ဖြစ်ပြောက်အောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းကို အလုပ်မအောင် မြင်ခြင်း၊ အလုပ်ခိုက်ခြင်းသဘောအဖြစ် ယူဆမိပါသည်။

ယင်းနိမိတ်ကပါ အထောက်အကူ ပြုသောကြောင့် အိမ်လူဦးခေါင်းမကောင်း ဘူး။ ကောင်းရင် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုက်နေသူ ဟု ရဲရဲကြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၂)

သောရီတိုင်

၄
၀
၅
၀
၃
၆
၂

'နာမည် ဘယ်သူလဲဗျာ'
'လှဟန်ပါ'

မောင်လှမှာ သောရီအချိန် ဖြစ် ကြောင်း အကောင်းနိမိတ်ယူ၍ပြောသွား သည်။ သောရီအချိန်တွင် လှဟန် ဟူသော ဗုဒ္ဓဟူးနံမှာ တိုင်ထိပ်တွင် ရောက်နေသည်။ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ၎င်းဦးလှဟန်အတွက် ကနဦး စတည်ခဲ့သည်မှာ စန္ဒြေအချိန် ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။

မောင်လှလာစဉ်အချိန်ကတည်းမှ ဦးခေါင်းပိုင်းထိခိုက်သူ၊ အလုပ်ခိုက်သူ၊ လူထွက်သူဟုဆိုခဲ့ရာ မပြင်းခဲ့သော ကြောင့် အကောင်းပါ ဟူ၍ ပြော၍မရ ပါ။နာမည်နဝင်းရောက်နေသောကြောင့် နဝင်းအခိုက်တွဲကြည့်မိသည်။ 'လှ' နဝင်း ရောက်နေပြီး ဟန် ဆိုသော နာမည် အဖျားလုံး အခိုက်ထဲရောက်နေသည်။ ၎င်းသောကြာမှာ ဦးလှဟန်၏ ဓာတ် ဂြိုဟ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ဂြိုဟ်ခိုက်သည်။ နာမည် အဖျားလုံးခိုက်သည်။ ဓာတ်ဂြိုဟ်ခိုက် ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာထိခိုက်ခြင်း ကို ဆိုလိုသည်။ (စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ နာမည်အဖျားလုံးကိုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။) သို့အတွက် ကျန်းမာရေးမကောင်းဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခါတိုင်တွင် ဦးလှဟန်၏ မိတ် ဂြိုဟ်ကို ကြည့်ရမည်။ (အပြင်မိတ်) တနင်္လာဂြိုဟ်သည် တြိရန်းသို့ ခိုင်နေ သည်။

'တြိရန်းနေသောကြောလေ' ဆိုသည့် လင်္ကာအရ အပြင်မိတ်ဂြိုဟ်ဖျက်သည်။

မိတ်ပျက်လျှင် 'ရန်' ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ကောင်းမရှိ။ မိတ်ဆွေနှင့်ပတ်သက် ၍ရန်ရှိသည်။ ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃)

ခင်မြင့်
(တနင်္လာနာမည်ရှင်၏တိုင်)

၆
၃
၀
၂
၅
၀
၄

ခင်မြင့် ဟူသော တနင်္လာနာမည် ရှင်၏ စန္ဒြေတိုင်ကို ကြည့်လျှင် အေးအေးဆင့် ဟူသော နာမည် နာမည်သည် အမြစ်၊ အညွန့် မှန်ကန်စွာတည် နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမြစ်၊ အညွန့် မှန်လျှင် မူလကို ရှင်သန်စေသည်။ ဖြစ်သော ခင်မြင့်သည် အေးအေးဟူသည့် အမြစ်၊ အညွန့်ကြောင့် ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ ပို၍ကောင်းလာ သည်။ ခင်မြင့်ကောင်းခြင်းကြောင့် ခင်မြင့်လုပ်သောအလုပ်သည်လည်း ကောင်းလာခဲ့သည်။

အေးအေးဆင့်
(တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်)၏သူရဌတိုင်

၅
၈
၆
အေးအေးဆင့် - ၁
၄
တိန်း - ၀
၃

အေးအေးဆင့်ကြောင့် အရောင်းအဝယ်ပိုကောင်းလာခဲ့ ကတိန်း ဟူသော လူငယ်တစ်ဦး ပေါက်လာခဲ့သည်။ ကတိန်းမှာ အေး ဆင့်နှင့် လူငယ်သဘာဝပတ်သက်

...ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးပတ်သက်သွား
...နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့မည်ရှင် အေးအေး
...အလုပ်ထိစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့။
...အယ်ကြောင့်နည်း။ သူ့ရလဒ်တိုင်ကို
...မည်ပါ။ ကတိန်းသည် တနင်္ဂနွေနေ့ကို
...အဖြစ် အညွှန်ဇောက်ထိုးပုံသဏ္ဍာန်နှင့်
...ထုတ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။
...အေးအေးဆင့်ကို လည်းကောင်း၊ အလုပ်
...လည်းကောင်း ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုး
...ထုတ်နေမှတော့ အေးအေးဆင့်
...အားပြုပေ။ အလုပ်ကို လုံးဝစိတ်ဝင်
...ခြင်းမရှိ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ဝေ
...အလုပ်မှထွက်သည်အထိ ဖြစ်သွား
...သည်။

မွန်းနံပါတ် (၄)

	၆
တိုး	၃
ခင်မြင့်	၀
	၂
	၅
	၁
ရွှေ	၄

အေးအေးဆင့် အလုပ်ထွက်သွား
...နောက် ထွေးလေးကို ထပ်ခေါ်ခဲ့
...သည်။ ကက်ကင်းလွန်၍ 'ရွှေတိုး' ဟု
...ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရွှေတိုး
...သောနာမည်သည် ခင်မြင့် တည်းဟု
...သော စန္ဒြေတိုင်တွင် ကြီးရန်းမ ဆပတ်
...ဆွဲတက်သွားသော ဇောက်ထိုးကြိုး
...ထိကြိုးအဖြစ် တွေ့မြင်ရပါသည်။
...အောက်ထိုးကြိုးသည် မူလကို ပျက်စီးစေ
...သည်။ မူလကိုဖျက်သည်။ သို့အတွက်
...ပြစ်သော ခင်မြင့်သည် ရွှေတိုးဆွဲ
...သော ဇောက်ထိုးကြိုးကြောင့် ပျက်ရ
...သည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းချူချာခြင်း
...ရသည့်ရမကောင်းခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျ
...စိတ်တိုခြင်းများခံစားလာရပါမည်။

မွန်းနံပါတ် (၅)

	၁
	၅
	၂
	၄
	၀
ဌေးဌေး	၃
	၆

ဆိုင်တွင် ရွှေတိုး ထွက်သွားပြီး

နောက် သန်းသန်းဌေး ထပ်ရောက်လာ
ခဲ့သည်။ ယင်းသန်းသန်းဌေးအား ကက်
ကင်းနာမည်ဖြစ်စေရန် ဌေးဌေးဟန်ဟု
ပြောင်းလဲပေးလိုက်သောအခါတွင် ပထမ
ဦးစွာဝင်လာသော ဌေးဌေးဟန်အား
ဦးလှဟန်၏ ဗုဒ္ဓဟူးတိုင်တွင် ကြည့်မိပါ
သည်။ သန်းသန်းဌေး ကြီးစတုမ
ဌေးဌေးဟန် လေ့ဆန်ကိန်း စတု-ကြို
အဖြစ် ပြောင်းပြန်ကြိုးနှစ်ချောင်း အပြန်
အလှန်မိနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဒုတိယအဖြစ် ဌေးဌေးဟန် စနေ
နာမည်ရှင်သည် စတုရန်းသို့ ဝင်ခိုလာ
သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ လက်အရ
စတုရန်းမှ တော်လှန်သူ အောက်လှပြန်
လှစ် တရားဖြစ် ရှက်စွာတစ်ကြောင်း
ကဲ့ရဲ့ကြောင်း မကောင်းသတင်း ကျော်
စောခြင်း ဆိုသည့်အတွက် အလုပ်သမား၊
အောက်လှအဖြစ်ဝင်လာသူသည် ဆိုင်
ရှင် မူလ ဦးလှဟန်အတွက် မကောင်း
တော့ပါ။

တစ်ဖန် ဆိုင်ရှင် ဦးလှဟန်သည်
လှုံ့ဟန်ရုံသာရှိသည်။ အလုပ်သမားက
ဌေးရုံဟန်ရုံဆိုသည့်အတွက် 'ဌေး'သည်
လှုံ့ထက် သာလွန်နေသည်။ အလုပ်
သမားက အလုပ်ရှင်ထက် သာလွန်နေ
သည်ကတစ်ချက်။ အားလုံးကို ပေါင်းခြံ
လိုက်လျှင် ဦးလှဟန်အတွက် မကောင်း
ဟု ပြောရပါမည်။

အထွတ်အမြတ်ထားအပ်သော
နေအိမ်ဘုရားဆောင်ပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်
ဆင်တစ်ကောင်တင်ထား၏။ ၎င်းဆင်
မှာ အစွယ်တစ်ချောင်းကျိုးနေသေး၏။
ဆင်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးကို ကိုယ်စားပြု၏။
ထပ်၍ပြောရလျှင် ဦးလှဟန်ကို ကိုယ်
စားပြု၏။ မတူအပ်၊ မတူအပ်သော
သဗ္ဗညုဘုရားရှင်နှင့် အနိမ့်စား အင်္ဂါ
မစုံလင်သောဆင် တတန်းတစားတည်း
ရှိနေသည်မှာ မလျော်ကန်ပါ။ ထိုစရာ
ရှိလျှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးကိုထိမည်။

ဒါတွင်သာမကသေး၊ တံပိုးအကျိုး
ကြီးတစ်ခုရှိနေသေး၏။ တံပိုးအကျိုး
ဆိုသည်မှာ အနိမ့်စား၊ အညံ့စားပစ္စည်း
ဖြစ်၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မတင်
အပ်၊ မသုံးအပ်သောပစ္စည်း ဖြစ်၏။
မလျော်ကန် မသင့်မြတ်သော
ပစ္စည်းများ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်
တင်ထားခြင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ဦးစီး
ဦးလှဟန် ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မွန်းနံပါတ် (၆)

အစွယ်တစ်ချောင်းကျိုးနေသော

ဆင်ရှပ်နှင့် တံပိုးကျိုးတစ်ချောင်း ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင်ရောက်နေသည်။
ယေဘုယျသုံးသပ်ရလျှင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီး
နေသောအရာအားလုံးသည် မည်သူ
အတွက်မျှ မသင့်တော်ပါ။ ဆင်သည်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကို ကိုယ်စားပြုပါသည်။ ဗုဒ္ဓ
ဟူးနံပိုင်ရှင် ဦးလှဟန်သည် အိမ်ရှင်။
အိမ်ရှင်၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ
အစွယ်ကျိုးဆင်သည် မာန်မရှိတော့။
ထမ်းပိုးအကျိုးသည်လည်း ဗုဒ္ဓဟူး၏
မိတ် - မိတ်ကျိုး (မိတ်ပျက်) ၏။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် နေအိမ်
ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် ဘုရား
နှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများမှအပ
အခြားပစ္စည်းများ မရှိသင့်ပါ။ အခြား
ပစ္စည်းများ ရှုပ်ထွေးနေလျှင်၊ ဘုရား
ဆောင်မသန်ရှင်း၊ ဖုန်တက်ခြင်း၊ ပိုးအိမ်
များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေလျှင် အိမ်ထောင်
ဦးစီးခိုက်တတ်သည်။ ဆိုင်ဆိုလျှင်
အရောင်းအဝယ်တုံ့ဆိုင်တုံ့ဆိုင်ဖြစ်နေ
တတ်သည်။ အရောင်းအဝယ်ကျွတ်
သည်။ အောင်မြင်မှုနည်းပါးတတ်သည်။
အိမ်ထောင်ဦးစီး ဘုန်းကံနိမ့်ပါးတတ်
သည်။ ဘုန်းကံနိမ့်လျှင် မဖြစ်သင့်သော၊
မလိုလားအပ်သောပြဿနာများ ဖြစ်
တတ်သည်။ သို့အတွက် ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ပေါ်ရှိ မလိုလားအပ်သောပစ္စည်း
များကို ဖယ်ရှားခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းနံပါတ် (၇)

အောင်	၁
မြင်	၅
	၂
	၄
တိုး	၀
	၃
	၆

အောင်မြင်တိုး။
ဦးလှဟန်၏ ဆိုင်နာမည် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဆိုင်၏ ပကတိနာမည်တွင်
အောင်မြင်ရမည်။ တိုးပွားရမည်ဆိုသော
စကားများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၍ လွန်စွာ
မှပင် ကျက်သရေရှိပါသည်။ တစ်ဖန်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလှဟန်၏ ဗုဒ္ဓဟူးတိုင်ကို
ပြန်ကြည့်မိပါသည်။ အောင်မြင်တိုးသည်
ဗုဒ္ဓတိုင် တိုင်တွင် သာစည်းပင်းယကြိုး
တည့်မတ်မှန်ကန်စွာမိနေ၏။ မူလဗုဒ္ဓဟူး
ကိုကောင်းစေ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးသား ဦးလှဟန်
သည် ဆိုင်ဖွင့်သည်။ သည်ဗုဒ္ဓဟူးသား
ကောင်းမှတော့ သူ၏လုပ်ငန်းများသည်

ကောင်းပြီပေါ့။ အကောင်းများပေါင်း စည်းထားလျှင် အောင်မြင်မှုရရန် မခက် တော့။ အောင်မြင်လာသည်နှင့်အမျှ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးခြင်း၊ ကြီးပွားခြင်းများ လည်း မကြာခင်ဖြစ်လာပေတော့မည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၈)

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလှဟန်၏ ဗုဒ္ဓတိုင် တွင် သန်းသန်းငွေသည် ကြိရန်းမှ စတု ရန်းသို့ ဆွဲတက်သွားသော ကြိ-စတုကြီး မိနေသည်။ ကြိ-စတု နှင်းကြမ်းပြု ဟု ရေးပညာရှိကြီးများက ဆိုခဲ့ပါသည်။ နှင်းကြမ်းပြုပုံပြုနည်းအားဖြင့်တော့ ကွာ ခြားပါသည်။ သန်းသန်းငွေသည် ဦးလှ ဟန်ဆိုင်သို့ အလည်အပတ်ရောက်လာ သူမဟုတ်။ ဧည့်သည်မဟုတ်။ အလုပ် လုပ်ရန်လာသူသာ ဖြစ်သည်။ အလုပ် လုပ်သူသည် အလုပ်ရှင်ခိုင်းသမျှလုပ်ရ မည့်သူသာ ဖြစ်သည်။ အခြေခံလူတန်း စားဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ဦးလှဟန် ၏နှင်းကြမ်း အလိုအလျောက်ဖြစ်သွား ၏။ နှင်းကြမ်းဖြစ်သည့် သန်းသန်းငွေ ခေါ် လုပ်အားကြောင့် မလုပ်ဖြစ်သည့် ဦးလှဟန်သည် အောင်မြင်ခြင်းလမ်း ကြောင်းပေါ်ရောက်ရှိနေပါသည်။ သို့ အတွက် သန်းသန်းငွေအား ပြန်ခေါ်ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၉)

ဦးလှဟန်ဆိုင်ဖွင့်ပါသည်။ ရောင်း ချင်သောပစ္စည်းများမှာ အသုပ်စုံနှင့် အအေး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများမှာ စားသုံးသောအာဟာရဖြစ်၍ သောကြာ နံကို ကိုယ်စားပြုပါသည်။ သောကြာ တိုင်ကို ထူကြည့်လျှင် -

တောက်	၃
၀	၇
၆	၂
၈	၅
	၁

သောကြာ၏အမြစ်အညွန့်အမှန် ဖြစ်သော ပိတောက်ညွန့်ကိုလျှင်ဖြင့် အာဟာရနှင့်ပတ်သက်သောအစားအစာ ရောင်းချခြင်းလုပ်ငန်းသည် ပို၍ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်ရပါမည်။ ၎င်းပိတောက်ညွန့် ကို လျှင်ရန်အတွက် ပြိုဟ်သက်ကိုကြည့်

လျှင် 'ပိ' ကြာသပတေးပြိုဟ်သက် (၁၉) နှစ်၊ 'တောက်' စနေပြိုဟ်သက် (၁၀) နှစ်ခုပေါင်းလျှင် ပိ-တောက် = ၁၉+၁၀= ၂၉ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပိတောက် (၂၉) ညွန့်လျှင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖန် ဦးလှဟန်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနာမည် ရှင်ဖြစ်၍ အညွန့် ကြာသပတေးယူခြင်း သည် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းခြင်းကို ယူဆ ရှိပါသည်။ အပြစ်မဖြစ်ပါ။ သို့အတွက် ပိတောက်လျှင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၁၀)

သားအဖသုံးဦးဖြစ်သည့် ဦးလှ ဟန်၊ မညိုမြရီ၊ မခင်မြင့်တို့အား တစ်ခု ချင်းစီကို ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ခိုင်းခဲ့ သည်။ ဤနေရာတွင် အန္တော၊ ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေ ဆိုသည့် ဓာတ်မိတ်များကို သွား၍စဉ်းစားမိသည်။ ဦးလှဟန် ဗုဒ္ဓဟူး နာမည်ဖြစ်၍ ဝံ-သေ ဆိုသည့် ဓာတ် ဖက် သောက်တော်ရေ လျှင်ခိုင်းသည်။ သောက်ရေကို နံနက်စောစောကပ်ခိုင်း သည်။ သောက်ရေ ဆိုသည်မှာ ကြည် လင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ အမောအပန်း ဖြေခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း စသည့် ကောင်းသောအကျိုးဆက်များ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်စေ၏။

မညိုမြရီ အင်္ဂါနာမည်ရှင်ကို စ-ရေ ဓာတ်မိတ်ကျစေရန် ယပ်တောင် နှင့် ယပ်တော်သွင်းခိုင်း၍ ရှင်းရှင်းပြော ရလျှင် လေဓာတ်နှင့် ပူဇော်သည်။ အေး မြသော လေနအေး၏ အထိအတွေ့ရ စေ၏။ ပူပင်ခြင်းကင်းစေ၏။ ထူးကဲသော ဓာတ် ဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူ မခင်မြင့်ကျပြန်တော့ ဂဗ္ဘေဓာတ် ဖြစ်သည်။ ၂-၅ ပန်းလဲခိုင်း သည်။ မသန့်ရှင်းပုပ်ဟောင်သောရေ ကိုသွန်၍ အသစ်လဲစေ၏။ ပန်းဟောင်း ကို ပန်းသစ်နှင့် လဲလှယ်စေ၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပြုလုပ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သား အဖသုံးဦးစလုံး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဓာတ် ဖက်ပြည့်စုံရာပြည့်စုံကြောင်းလည်းဖြစ်၊ ကုသိုလ်လည်းရသော အစီအစဉ်ဖြစ်၍ လွန်စွာမှပင် ကောင်းမွန်လှပါသည်။

မေးခွန်းနံပါတ် (၁၁)

ဦးလှဟန်၊ ဒေါ်ညိုမြရီ၊ သမီး မခင်မြင့်တို့သားအဖသုံးဦးသည် အောင် မြင်တိုး ဟူသော အစားအသောက် (အာဟာရ)ရောင်းချသောဆိုင်ကိုမိတ်ည် ၍ ကောင်းတစ်ခါဆိုးတစ်လှည့်နှင့် မဆိုး

နိုင်သော လောက၏သံသရာထဲ၌ တစ် လည်လှည့်ပတ်၍ သွားလာနေခဲ့၏။ ထို သွားရာနေရာတွင် ၎င်းတို့အတွက် အခက် အခဲဖြစ်စေနိုင်သော၊ အန္တရာယ်ငေး နိုင်သော ငြောင့်၊ ဆူး၊ ခလုတ်ကန်သည် များကို အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနည်းဖြင့် ဖယ်ရှား ခဲ့ပါသည်။

ဖြတ်သန်းသွားလာသော လမ်း ခရီးတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ကြုံနိုင်သော ငြောင့်ဆူးများမရှိတော့လျှင် လမ်းခရီး ခရီးသာယာပေပြီ။ ချောမွေ့ပေပြီ။ နေ့ ညည ကြိုက်သလို သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်ပေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ရေပူရေခဲ ကမ်းနိုင်သော၊ ဖေးကူလက်တွဲနိုင်သော အတူသွားနိုင်သော အဖော်ကောင်း လျှင် သာ၍သာ၍ ကောင်းမည်ဟု ထင် ပါသည်။

ထိုအဖော်ကောင်းများအဖြစ် ဦးလှဟန်၏ စားသောက်ဆိုင်အတွက် 'အောင်မြင်တိုး' ဟူသော ပင်းယကြီး မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် 'အောင်မြင် တိုး' ဟူသော အာဟာရစားသောက် အတွက် 'ပိတောက်' ဟူသော အညွန့်ကြီးကို လည်းကောင်း စဉ်ဆက် မပြတ် လျှင်ခိုင်း အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်း ခဲ့ပါသည်။

ဦးလှဟန်၏ ကြိ-စတုဖြစ်သော သန်းသန်းငွေအား ဆိုင်ကိုပြန်ခေါ် အလုပ်သမားအဖြစ်၊ နှင်းကြမ်းအား ပြုထားခဲ့သည်။ သားအမိသားအဖ သုံးစလုံး၏ဓာတ်ဖက်ပြည့်စုံရာပြည့်စုံကြောင်း ဖြစ်သော ဝံသေဓာတ် (ဦးလှဟန်) ဓာတ် (ဒေါ်ညိုမြရီ)၊ ဂဗ္ဘေဓာတ် (မခင်မြင့်) အစီအရင်များ စီရင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းမိသားစုများသည် လိုအပ်ချက် ပြည့်စုံလာသောကြောင့် စီးပွားရေး လည်း ပြီးပြည့်စုံလာမည်မှာ မြေ လက်ခတ်မလွဲဖြစ်ပါတော့သည်။

မြေ
ဦးမြင့်
၁၄/မအပ(နိုင်)၀၁၀
'ကောင်းသန့်' စာရေးကိရိယာ
ကုန်မျိုးစုံရောင်းဝယ်
အမှတ် (၁)၊ (၁၀)လမ်း၊ (၉)ရပ်ကွက်
မအူပင်မြို့၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး
ဆရာဦးမောင်မောင်
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေကို မနော
ပေဒင်ဆရာများက ဟောတဲ့အခါ
မနောပေဒင်ဆရာ မျက်စိလည်သွားလို့
အမှားတွေကိုဟောမိတ်ကြတဲ့ကိစ္စမျိုး
တွေရှိတတ်တယ်။

အမှုသည်တစ်ဦးက မနောပေဒင်
အကြားအမြင်ဆရာဆီလာပြီး သူတွေ
ကြတဲ့အမှုကိစ္စလာမေးတဲ့အခါမှာ အမှု
သည်ရဲ့ စိတ်မနောမှာရှိနေတဲ့ သူ့အထင်

တွေကို မနောပေဒင်ဆရာက အဟုတ်
ထင်ပြီး သူ့မြင်တာကို ဟောလိုက်တယ်။
ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင် အမှုသည်ရဲ့
အထင်တွေဟာ မမှန်ကန်ဘဲ အလွဲထင်
နေတာ တွေ ရှိတယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့
စိတ်ထဲထင်တာနဲ့ အမှုတကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ
ကို မခွဲခြားနိုင်ဘဲ မျက်စိလည်ပြီး တလွဲ
ကြီး ဟောလိုက်တတ်တယ်။

ဒီလို အမှုမှန်နဲ့စိတ်အထင်လွဲမှား

ဟောပြောတာကို ကာတွယ်ဖို့အတွက်
ဒေါက်တာတင်ဟက်က အစီအစဉ်တစ်ခု
ချထားတယ်။ ကာယကံရှင်တွေဖြစ်စေ၊
သူတို့ကိုယ်စားကိုဖြစ်စေ ကရာဇက်နဲ့
လူချင်းမတွေ့စေဘဲ အမှုအကြောင်းမသိ
သူကတစ်ဆင့် ကရာဇက်နဲ့ ဆက်သွယ်
မေးမြန်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ လာမေးတဲ့လူရဲ့စိတ်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ မသင်္ကာသူကို ကရာဇက်ရဲ့အာရုံ

မနောလုတေလီ

စိတ်စွမ်းအင်စုံထောက်ကြီးကရာဇက်၏
မနောပေဒင်ပျက်စီးလည်ပဲ့

ချောင်းဝိုင်းလွင်

ပိုးတို့၏သဘာဝသတ္တိ

ပိုး ဟူသမျှကို ဖယ်ရှားနိုင်သော ဦးစံမြေအကြောင်းကို ကျွန်တော် ယခင် အပတ်ကအစပျိုးခဲ့ပါသည်။ ယခုအပတ် တွင် ဖော်ပြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစံမြေအကြောင်းကို မဖော်ပြမီ ပိုးတို့၏ သဘာဝသတ္တိကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြလိုပါသည်။ ပိုးတို့၏ သဘာဝ သတ္တိကြောင့် ဦးစံမြေ ပိုးကို ဖယ်ရှားနိုင် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပိုးတို့၏သဘာဝသတ္တိ တို့ ဖော်ပြရာတွင် အထောက်အကူဖြစ် စေမည့် ပူပူနွေးနွေး ကြားခွဲရသော ဇဟုသုတတစ်ရပ်ကိုလည်း ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

၁၃၅၅ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၈) နာရီ ခန့် ဖြစ်ပါသည်။ နေသာသဖြင့် ကျွန်တော် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားသို့ ပြီးစားပြီးသွားခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု ပြီးနောက် တန်ဆောင်း၏ အနောက် ထက်တွင်ရှိသော ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်း ထော်သို့ သွားပါသည်။ အလွန်လူရှင် သဖြင့် တရားမှတ်၍ကောင်းပါသည်။ နောက်ပြီး ခေတ္တအပန်းဖြေထိုင်နေစဉ် အသက် (၆၀) ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသော ဇူ (၂) ဦး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် အနားတွင်ထိုင်ပြီး ဝတ်ပြုကြပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်

“နောက်ဘဝကိုယုံတယ်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓ သာသာဆိုသူ အတော်များများဟာ နောက်ဘဝကို အလေးအနက်ထားပုံမရ ကြဘူး။ အဲဒါဘာကြောင့်လို့ထင်သလဲ” ဟု တိုးတိုးမေးပါသည်။

အမေးခံရသူက ကျွန်တော့်ကို အားနာသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပါသည်။ ထောင်းတော်မှာ ကျွန်တော်တို့သုံး ထောင်းသာရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က - “မြင်တယ်၊ ကြားတယ် ဆိုတာ

ကြည့်မှ၊ နားထောင်မှဖြစ်တာလို့ ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော် မိန့်တော်မူဖူး ကြောင်း ကြားဖူးပါတယ်။ ပြောပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ တရားစကားပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကြားချင်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူက -

“ကျွန်တော့်ရိတုံဗဟုသုတနဲ့ ထင် မြင်ချက်ကို ပြောပါမယ်။ အမှန်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စဉ်းစားနိုင်ဖို့ပါပဲ။

လူများဟာ မိမိဘယ်ဘဝကလာ တယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ သေပြီး နောက် ဘယ်ဘဝရောက်မယ် ဆိုတာ လည်း မသိဘူး။ ဒါက ဘုရားဟောပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုရင် သံသရာကို ယုံကြည်ရမယ်။ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံ ကြည်ရမယ်လို့ သိသူရှိသလို မသိသူ လည်း ရှိတယ်။ သိပင်သိပေမယ့် စော စောကပြောခဲ့တဲ့ မသိ (၂) ပါးကြောင့် နောက်ဘဝဆိုတာကိုလည်း အလေးအ နက်မထားကြတော့ဘူး။

နောက်ဘဝက ကိုယ်သိတော့ တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီဘဝဒီကိုယ်နဲ့စံမယ်၊ နောက်ဘဝ နောက်ကိုယ်နဲ့စံမယ် ဆိုသူ တွေလည်းရှိတယ်။ တော်တော်ကလေး နက်နက်နံနံသိသူမှ နောက်ဘဝကို အ လေးအနက်ထားပြီး ဒီဘဝရော နောက် ဘဝများပါ ကောင်းဖို့လုပ်ကြတာ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝကို လူတွေအားလုံး က မသိကြဘူးလား။ တခြားသတ္တဝါ တွေကော မသိကြဘူးလား”

ပထမမေးသူက ထပ်မေးပါသည်။ သူက -

“ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောတာ နော်။ သဘောကျရင် လက်ခံ။ အမှန်လို့ တပ်အပ်မယူဆနဲ့။ လူသားတွေထဲက သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်အဆင့်ကိုရရင် သိမယ်။ အခြားသတ္တဝါတွေထဲကဆိုရင် ငရဲသား တွေ မသိနိုင်ဘူး။ နတ်ဗြဟ္မာတွေကျ တော့ သတိရလို့ ဆင်ခြင်ရင် သိမယ်။ ဒါပေမယ့် နတ်တွေက ပျော်စရာတွေနဲ့ မေ့နေတယ်။ ဗြဟ္မာတွေက စွန့်ခွာခံရ ဘာနဲ့ပဲနေကြတယ်။

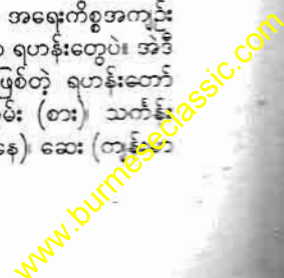
ငရဲသားတွေက ဒုက္ခနဲ့ နပန်းလုံး နေရလို့ ဘဝစဉ်းစားချိန်မရဘူး။ အချိန် ရှိသရွေ့ အော်ဟစ်နေရတာပဲ။ ပြိတ္တာနဲ့ အသူရကာယ်ကျတော့ ငရဲသားတွေ ထက်သာတော့ ကံလည်းရှိမယ်ဆိုရင် ပြန်သိနိုင်တယ်။

အဲ - လူကျတော့ အရေးလေးပါး နဲ့ နပန်းလုံးနေရလို့ ငရဲသားတွေလိုဖြစ် နေတယ်”

“စား၊ ဝတ်၊ နေရေး အရေးသုံးပါး လို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်ကတစ်ပါး ပိုလာတာလဲ”

ပထမမေးသူက ဖြတ်မေးလိုက်ပါ သည်။

ဖြေသူက- “လောကမှာ အရေးကိစ္စအကျဉ်း ဆုံး အနည်းဆုံးဟာ ရဟန်းတွေပဲ။ အဲဒီ အရေးအကျဉ်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော် တွေမှာတောင် ဆွမ်း (စား) သင်္ကန်း (ဝတ်)၊ ကျောင်း (နေ) ဆေး (ကျန်းသော

ရော) ဆိုပြီး အရေးလေးပါး ရှိတယ်။
ဆွမ်း ဆိုရင် ဆွမ်းခံစားရတယ်။
ပင့်ဖိတ်သူ၊ ပို့သူရိုရင် ဖိတ်ဆွမ်း၊ ပို့ဆွမ်း
စားရတယ်။ စားဖို့အရေးက ဆွမ်းခံတဲ့
အရေးပဲ။ ဝတ်ဖို့ကလည်း သူကန်းသုံး
ထည်ရှိရင် ပြီးပြီ။ နေဖို့ကတော့ လျှာသူ
ရှိရင်ရှိသလိုနော်၊ မရှိရင် သစ်ပင်အောက်
မှာနေပဲ။ ကျန်းမာရေးကတော့ ဆီးဖြူ၊
ဖန်ခါး၊ နွားကျင်ငယ်ရရင် ပြီးပြီ။ အဲဒီ
လောက်ကျဉ်းတယ်။

လူတွေကျတော့ စားဖို့က ရသ
တကုန်နဲ့ ဖေးတဲ့အခြေအနေ (ငွေကြေး
တတ်နိုင်သူ) ပေါ် မူတည်ပြီး စားစရာ
တွေက မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်
များပြားတယ်။ အသား၊ ငါး၊ အသီး၊
အရွက် စတာတွေမှာ လူမစားတာ မရှိ
သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဝတ်စရာမှာကော။
မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အသား၊ အဆင်၊ ပုံစံ
မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြား
တယ်။ နေတဲ့နေရာမှာလည်း 'နေ' ဆို
တာနဲ့အတူ အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂ
တွေနဲ့ ယာဉ်အမျိုးမျိုးပါတယ်။ အမျိုး
အမည်တွေ ရေတွက်နိုင်ရဲ့လား။ ကျန်း
မာရေးဘက်ကြည့်ပြီး၊ ရောဂါမျိုးစုံ၊ ဆေး
ဝါးမျိုးစုံနဲ့ ရေတွက်စရာ သင်္ချာတောင်
မရှိဘူး ပြောရမယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အကောင်း
ဆုံးနဲ့ အားလုံးကို စားချင်တယ်။ ဝတ်ချင်
တယ်။ နေချင်သုံးဆောင်ချင်ကြတယ်။
ကုသချင်တယ်။ မှီပဲချင်တယ်။ လူက
တတ်နိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ မတတ်နိုင်သည်
ဖြစ်စေ ဓာတ်ကတော့ 'ချင်' နေတာပဲ။
အဲဒီအတွက် စိတ်နဲ့လည်းကြိုးပမ်းတယ်။
ရုပ်နဲ့လည်း ကြိုးပမ်းတယ်။ အဲဒီလိုကြိုး
ပမ်းရာမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
စတဲ့ ကိလေသာအပြည့် ဖုံးလွှမ်းနေ
တယ်။ အဲဒီလိုကိလေသာအတိဖုံးလွှမ်း
နေတဲ့စိတ်ဟာ အရင်ဘဝမပြောနဲ့၊ မနေ
ကကိစ္စတောင် အကုန်သတိမရနိုင်တော့
ဘူး။

လူထဲက အရင်ဘဝကို ပြန်သတိ
ရနိုင်သူ၊ သိနိုင်သူ (၂) မျိုးရှိတယ်လို့
ကြားဖူးတယ်။ အဲဒါက သမာဓိပြည့်စုံ
ပေါက်မြောက် အောင်မြင်သွားသူနဲ့
အရင်ဘဝကို ပြန်သတိရနိုင်တဲ့ဉာဏ်ပါ
လာသူ လူဝင်စားတွေပဲ။

သမာဓိပေါက်မြောက်သူမှာလည်း
(၂) မျိုး ရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ရလာတဲ့
သမာဓိစွမ်းအားကို လောကီရေးရာမှာ
သုံးသူနဲ့ နောက်တစ်မျိုးက လောကုတ္တ
ရာဘက်မှာသုံးသူတို့ပဲ။ လောကုတ္တရာ
မှာသုံးသူတွေကတော့ အချိန်ဖြုန်းတဲ့

အနေနဲ့ မိမိနောက်ကြောင်းကိုလည်းပြန်
ကြည့်မနေဘူး။ တစ်ပါးသူနောက်ကြောင်း
ကိုပြန်ကြည့်ပြီးတော့လည်း ဟော-ပြော
မနေဘူး။ ရလာတဲ့ သမာဓိစွမ်းအားနဲ့
မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရဖို့ကိုပဲ အချိန်ရှိ
သလောက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြတော့
တယ်။

လူဝင်စားများက သူတို့ရဲ့အရင်
ဘဝကို ပြန်သတိရတတ်ကြတယ်။ လူ
ဝင်စားတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ လူက လူပြန်
ဖြစ်လာသူတိုင်းဟာ လူဝင်စားပဲပေါ့။ ဒါ
ပေမယ့် အားလုံး ပြန်သတိရကြတာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူတို့
သတိရကြတာ။ ဒါလည်း များသောအား
ဖြင့် ငယ်စဉ်ကသာ အတော်ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ပြန်ပြောနိုင်ကြပြီး ကြီးလာတာနဲ့
အမျှ မေ့ကုန်ကြတာပဲ။ အဲဒါ အသက်
ကြီးလာလေ ကိလေသာထူပြောလာ
လေမို့ပဲ။

အဲ - ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုး
ကျန်သေးတယ်။ လောကမှာ မကြုံစည်
အပ်တဲ့တရား။ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ၊
ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်လိုအရည်
အချင်းတွေရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက်များ
သလဲ စသည်ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိမြင်
အောင် တွေးတောကြစဉ်ခြင်းမပြုအပ်
ဘူး။ ပြုရင် အဖြေမှန်မရဘဲ ရှားသွားနိုင်
တယ်တဲ့။ အဲဒီတရားက (၄)ပါးရှိတယ်။
အဲဒါတွေက-

- (၁) ဘုရားအကြောင်း၊
- (၂) ဈာန်အကြောင်း၊
- (၃) လောကဓာတ်၊
စကြဝဠာအကြောင်း၊
- (၄) ကံအကြောင်းတို့ပဲ။

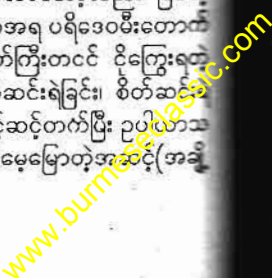
လူတွေကိုကြည့်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အခု လူဦးရေ သန်း (၇၀၀၀) ရှိပြီ။
ကျော်တောင်သွားပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ
ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ၊ ဆူကြူ၊ နိမ့် မြင့် စတဲ့
နေရာတွေမှာ အကုန်လုံးထပ်ထပ်မျှ
ကွဲလွဲချက် အလျှင်းမရှိဘဲတူတဲ့ 'လူတူ
နှစ်ဦး' မရှိဘူး။ ရုပ်လည်းမတူဘူး။ စိတ်
က သာပြီမတူဘူး။ အဲဒါ ကံကြောင့်ပဲ။
ကံချင်းမတူကြလို့ဘဲ။

တိရစ္ဆာန်တွေက လူထက်ကုသိုလ်
ကံနည်းလို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တာ။ အကုသိုလ်
ကံအများဆုံးက ငရဲသား၊ ငရဲပြီးရင်
တိရစ္ဆာန်ပဲတဲ့။ ငရဲကတက်လာတဲ့
တိရစ္ဆာန်၊ လူ စတဲ့ သူထက်မြင့်တဲ့
အဆင့်ကျကျသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်။ ဆင်ကနေပြီး မှန်ကိုဖြတ်သွား
နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်တဲ့ ပိုးမွှား
အထိအမျိုးမျိုးပဲ။ သူတို့လည်း လူတွေ

မှာလိုပဲ မတူကြဘူး။ အဲဒါလည်း ကံ
ကြောင့်ပဲ။ လူထက် ကုသိုလ်ကံနည်းပေ
မယ့် မရှိ မဟုတ်ဘူး။ ရှိသလောက် ရှိကြ
တယ်။ ဒါကြောင့် တချို့ တချို့ ခွေး၊
ကြောင် စတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ လူလတ်
တန်းစားထက် နေရာ စားရတဲ့နေရာမှာ
အဆင့်မြင့်တယ်။ လူလတ်တန်းစားတွေ
လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူးတဲ့ အဆင့်
မြင့်မိမိခံကာကြီးတွေ စီးရတယ်။ လူ
လတ်တန်းစားတွေ မစားနိုင်တဲ့ အစား
အသောက်များ စားသောက်ရတယ်။
အဖိုးတန်ဆေးတွေ သောက်သုံးရတယ်။
ဆရာဝန်နဲ့ဆေးကုခံရတယ်။ တချို့ခွေး
တွေကျတော့ အမှိုက်ပုံကလာ၊ လျှောက်
နမ်းပြီး အပုပ်အသိုတွေ စားရတယ်။
အဲဒါ ဟိုအရင်ဘဝတွေက ပြုခဲ့တဲ့ ဒါန
ကုသိုလ်ကံ ရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်း ကွာခြား
ချက်ပဲ။

ကံကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သဘာဝ
တရားကြောင့် ဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ
လူတွေထက်သာတဲ့အချက်တွေရှိတယ်။
ငှက်က ကောင်းကင်ပျံနိုင်တယ်။ လူမပျံ
နိုင်ဘူး။ သိမ်း၊ စွန်ငှက်များဟာ ကောင်း
ကင်အမြင့်ကြီးကနေပြီး မြေပြင်ကကြက်
ပေါက်စကလေးကို မြင်နိုင်တယ်။ လူက
မမြင်နိုင်ဘူး။ အသံအာရုံ၊ အနံ့အာရုံ
စတာတွေမှာလည်း အချို့တိရစ္ဆာန်တွေ
ဟာ လူတွေထက် အများကြီးသာတယ်။
အဲဒီမှာ ကြားဖူးတာ အချို့သတ္တဝါတွေ
ဟာ သူတို့ရဲ့အတိတ်ဘဝကို ပြန်သိနိုင်
တယ်တဲ့။ ဒါတွေကို ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့
အစွမ်းသတ္တိလို့လည်း ပြောကြတယ်။
မြွေတို့၊ ကျားတို့၊ ခြင်္သေ့တို့ စတဲ့ သတ္တဝါ
တွေဟာ ထူးခြားတဲ့အစွမ်းသတ္တိနဲ့ လူ
တွေရဲ့စိတ်အကြံကို သိတယ်တဲ့။ နွေ
တွေ ကြောင်တွေလည်း သိတယ်တဲ့။
အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ထင်တာ နှစ်မျိုးနဲ့
တယ်။ ထင်တယ်လို့ ပြောတာနော်၊
မှန်တယ်လို့ မပြောဘူး။ တစ်မျိုးက ကံ
ကြောင့်ဖြစ်တာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုး
က လူတွေလောက် သူတို့က သောက
မများဘူး။ သောက ဆိုတာ လောဘနဲ့
ဒေါသက လာတာပဲ။ လောဘ၊ ဒေါသ
နည်းရင် သောက နည်းတာပဲ။

သောက ဆိုတာ ကိုယ်မဖြစ်စေ
ချင်တာဖြစ်လာမှာကို မဖြစ်ခင်ကလည်း
ပူရတယ်။ ဖြစ်လာတော့လည်း ဖြစ်တဲ့
အတိုင်းအတာအရ ပရိဒေဝမီးတောက်
လောင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးရတဲ့
အဆင့်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲ
ခြင်းတို့ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ဥပါယာသ
ဆိုတဲ့ ဆိုတက်မေ့မြောတဲ့အဆင့် (အချို့

အသက်ပါ ဆုံးသွားတယ်။ အထိ ရောက်
လာတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း
သောကအဆင့်နဲ့ နောင်တရမူတွေမဆုံး
တော့ဘူး။ အရင်းခံက လောဘနဲ့ဒေါသ
ပဲ။ မောဟကတော့ အမြဲပါတယ်။

ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်။ စီးပွားရေး
အတွက် ရေလမ်းခရီးထွက်သွားတဲ့
ခင်ပွန်းသည် သို့မဟုတ် သားကို ဇနီး
သို့မဟုတ် မိခင်ဟာ စထွက်သွားက
တည်းက ဘေးကင်းပါမလားဆိုတဲ့ မဖြစ်
ခင် သောကပီစီးတယ်။ အဲဒီရေယာဉ်
မတော်တဆဖြစ်လို့ ပတ်သက်သူပါသွား
ပြီဆိုရင် ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊
ဥပါယာသ ဆိုတာတွေ ဆက်တိုက်ဆက်
တိုက်ဖြစ်ပြီး သေရင်လည်း သေသွားနိုင်
တယ်။ မသေရင်လည်း တစ်သက်လုံး
ပူဆွေးသောကရောက်လို့မဆုံးတော့ဘူး။
လူတွေမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ပြည့်သိပ်နေ
တာပဲ။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲတဲ့လူက ချမ်း
သာဖို့၊ ချမ်းသာသူက ပိုပြီး ပိုပြီး အဆုံး
မရှိ ချမ်းသာဖို့ တရားတဲ့နည်းရော၊
မတရားတဲ့နည်းရောနဲ့ ကြံရာ၊ တွေးရာ၊
လုပ်ကိုင်ရနဲ့ ဘယ်မှာ စိတ်တည်ငြိမ်
အေးချမ်းမှုရှိမလဲ။

ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ
ဟာ အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံအနေ
နဲ့ လူတွေထက် အဆများစွာသာတယ်။
အနံ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တောလိုက်တဲ့
မုဆိုးဟာ တောထဲဝင်ရင် လေကျေ
ဘက်က ဘယ်တော့မှမဝင်ဘူး။ လေညာ
ကဝင်တယ်။ သားကောင်များဟာ လူရဲ့
အနံ့ကို အဝေးကြီးကရတယ်တဲ့။ အသံ
လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အဝေးကြီးက အသံ
ကို ကြားနိုင်တယ်။

ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ လူတစ်
ယောက်လုံး အနားလာရပ်တာ မမြင်ရ
သလဲ။ ခေါ်တာလည်းမကြားရသလဲ။
ညှော်တာလည်း မနံရသလဲ။ စသည်
ဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟထဲမှာ နစ်
မြောနေသူကို မေးရတယ် မဟုတ်လား။
တိရစ္ဆာန်မှာ အဲဒီလိုမရှိဘူး။ မြွေပွေးဆို
ရင် ယင်ကောင်လာရင်တောင် မလွတ်
ဘူးတဲ့။ နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားကြည့်ရ
အောင်။ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးမှာ သူတစ်
ပါးပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ကြတဲ့
အဘိဇ္ဇာတဲ့။ သူတစ်ပါးကို သေကျေ
ပျက်စီးစေချင်စိတ်ဆိုတဲ့ ဗျာပါဒတဲ့။
အမြင်များ၊ အယူများတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတဲ့။
အဲဒါလူတွေမှာပဲရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ
မှာမရှိဘူး။ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးက ပိုပြီး
ရှင်းတယ်။ စကားမှမပြောတတ်ဘဲ။

ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးမှာ ပါဏာတိပါ
တာကို လွန်လွန်ကဲကဲကျူးလွန်တယ်။

သူတို့မှာ အစာစားစားတဲ့အခါ
လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ ရန်ဘက်
သတ္တဝါနဲ့တွေ့တဲ့အခါဒေါသဖြစ်ရတယ်။
တိရစ္ဆာန်ရဲ့သဘာဝက အစာတစ်ခါစား
ထားရင် အကြာကြီးနေနိုင်တယ်။ ရန်
ဘက်သတ္တဝါနဲ့ကလည်း အမြဲမပြတ်
တွေ့နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျန်တဲ့အချိန်
က မောဟနဲ့မိန်းမတောပဲ။ တိရစ္ဆာန်မှာ
လူလောက် အကုသိုလ်ဖြစ်စရာမများ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ဖြစ်စရာလည်း
မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမ
အချက်က ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်မုန်း
မသိဘူး။ ဒုတိယအချက်က ကုသိုလ်ပြု
ခွင့်မရှိဘူး။ လူတွေမှာ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာ
တွေလည်း များတယ်။ အကုသိုလ်ဖြစ်
စရာတွေလည်း များတယ်။ ဒါပေမယ့်
အကုသိုလ်ဖြစ်သူသာများလို့ လူ(၁၀၀)
သေလို့ (၁) ယောက် လူပြန်မဖြစ်ဘူး။
အပါယ်ကျတာများတာပဲ။

သတ္တဝါမှန်သမ္မ သံသရာမှာဘဝ
များစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ကျင်
လည်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းမှု
တွေလည်းပြုကြတယ်။ မကောင်းမှုတွေ
လည်းပြုကြတယ်။ အဲဒီအထဲက ဘဝ
အဆက်ဆက် လိုက်ပါနိုင်တဲ့ ကောင်းကံ၊
ဆိုးကံတွေရှိတယ်။ အဲဒီကံတွေအရ
သူတို့ဘုံ၊ ဒုဂတိဘုံတွေမှာ ဖြစ်ရတာပဲ။
ကောင်းကံများပြီး အကျိုးပေးခွင့်ရရင်
သူတို့ဘုံမှာ ဖြစ်ရတယ်။ ဆိုးကံများပြီး
အကျိုးပေးခွင့်ရရင် ဒုဂတိဘုံမှာ ဖြစ်ရ
တယ်။ လူဘုံဟာ သူတို့ဘုံပဲ။ သူတို့
ဘုံမှာ လူဖြစ်နေလို့ သူ့မှာ အကုသိုလ်ကံ
မရှိဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ရှိနေတယ်။
ကုသိုလ်ကံက အားကောင်းလို့ သူက
ဘေးရောက်နေတာ။ ဒါပေမယ့် အခွင့်
အရေးရရင် ဆိုးကျိုးပေးဖို့တော့ အဆင်
သင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူတွေ အဆင်ပြေ
နေရာကနေ ဒုက္ခနဲ့ကြုံတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ
ပေါ်လာတာပေါ့။

အဲဒီလိုပဲ အကုသိုလ်ကံများပြီး
အကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးခွင့်ရသွား
လို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားတဲ့သတ္တဝါတွေမှာ
လည်း ဘဝအဆက်ဆက် အကျိုးပေး
နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံက ပျောက်မသွားဘူး။
သူလည်း အကျိုးပေးခွင့်ရှိသလောက်ပေး
နေတာပဲ။ အဆင့်မြင့်ကားကြီးတွေစီးပြီး
ကောင်းကောင်းစား၊ ဆေးဝါးကောင်း
ကောင်းမို့ဝဲနေရတဲ့၊ လူလတ်တန်းစား
တွေ အိပ်မက်တောင်မမက်နိုင်တဲ့ဘဝ

မျိုးကို ရထားတဲ့၊ ရနေတဲ့ ခွေး၊ ကြောင်
စတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကုသိုလ်ကံက
အကျိုးပေးနေလို့ပဲ။ ကျွဲတို့၊ နွားတို့ဆိုတဲ့
တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါတွေဟာ ငါးပါးသံလ
လို့တယ်။ သက်သတ်လွတ်တောင် စား
လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အသိနဲ့လုံ
ခြင်း၊ စောင့်ထိန်းခြင်းမဟုတ်လို့ ကုသိုလ်
မရဘူး။ ဒါပေမယ့် မကျူးလွန်တဲ့အတွက်
အဲဒီအတွက်ဖြစ်ရမယ့် အကုသိုလ်လည်း
မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ အချို့သတ္တဝါတွေ
ဆိုးကံအတွက်ခံရတဲ့ ဆိုးကျိုးကုန်ရင်
ကောင်းကံကြောင့် သုဂတိဘုံကို တက်
နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိသလောက်ရှား
တယ်။

ပြောချင်တာက စောစောပိုင်းက
ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ သဘာဝသတ္တိထူး
တွေရှိတဲ့ မြွေတို့၊ ကျားတို့ စတဲ့ သတ္တဝါ
တွေမှာ သောကနည်းတာရယ်၊ သဘာဝ
ကပေးတဲ့ အခွင့်အရေးရယ်၊ ကံရယ်
ကြောင့် စူးရှထက်မြက်တဲ့ အကြား၊
အမြင်၊ အနံ့အာရုံခံတွေရှိတဲ့အပြင် လူ
စိတ်ကို သိတတ်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ မနော
အာရုံကိုပါ ရရှိထားတယ်။ သူတို့ကို
မေတ္တာပို့နေသလား၊ နှိပ်စက်ဖို့ကြံစည်
တွေးတောနေသလားဆိုတာကိုသိတယ်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဗဟုသုတ
အများကြီးရပါတယ်။ ဆက်နားထောင်
ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ချိန်းထားတဲ့
ကိစ္စလေးတွေရှိနေသေးလို့ ပြန်ကြပါစို့။”

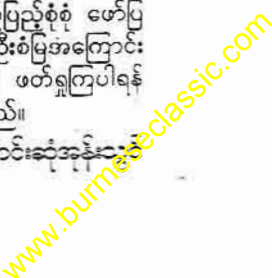
ပထမမေးသူက အထက်ပါ
အတိုင်းပြောပြီး နှစ်ဦးသား ဝတ်ပြုကာ
ပြန်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုတော့
တရားမှတ်နေသည်အောက်မေ့ရှုထင်ရဲ့
နှုတ်ဆက်မသွားကြပါ။

မြွေသည် လူတို့၏ ကြံစည်တွေး
တောမှုကိုသိသည်

ဟူသောအချက်သည် ဦးစံမြ မြွေ
နိုင်သည် ဟူသောအချက်ကို အဓိက
အထောက်အကူပြုပါသည်။

ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားတွင် ကြား
လိုက်ရသောစကားများသည် ဗဟုသုတ
ကို တိုးပွားစေသည်။ သင့်တင့်သော
အကျိုးတရားများကို ဖြစ်စေနိုင်သည် ဟူ
သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် စာဖတ်သူများ
ဗဟုသုတတိုးပွားစေရန် စေတနာမှန်ဖြင့်
ကြားသည့်အတိုင်း မှတ်မိသလောက်
အတော်ကလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြ
လိုက်ရသည့်အတွက် ဦးစံမြအကြောင်း
ကို နောက်အပတ်မှ ဖတ်ရှုကြပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ချောင်းဆုံအုန်းသီး

မင်းဟိန်းထိပ်

ဘိုးဩတာနှင့်တွေ့တစ်ကျပ်

မနက်စောစောတွင် ဖြစ်သည်။
ကိုထွန်းမြအောင်သည် လယ်သိမ်းပြီး
သွား၍ အားလပ်ခွင့်ရနေ၏။ ထို့ကြောင့်
ခန့်မခတ်ရမိစပ်ကြား၌ တစ်လမျှနားနေ
ရမည်ဖြစ်၍ ဘာအလုပ်တစ်ခုကောက်
လုပ်ရလျှင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေ
၏။

အခြားလယ်သမားများမှာ လယ်
သိမ်းပြီးလျှင် ကိုင်းလုပ်ကြသည်။ တချို့
ကိုင်းမရှိလျှင် လွှဲဆွဲကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ကိုထွန်းမြအောင်မှာလည်း ကိုင်းမရှိ
သဖြင့် သူများနည်းတူ လွှဲဆွဲရကောင်း
မလားဟု စဉ်းစားသည်။

လွှဲဆွဲသောအလုပ်က လူပင်ပန်း
သော်လည်း ငွေရှင်သည်။ သစ်ပေါသော
အရပ်ဒေသဖြစ်၍ လွှဲတစ်ဆိုင် တစ်လ
ဆွဲလျှင်အနည်းဆုံး ပျဉ်းကတိုးသစ်လေး
တန်ခန့်ရသည်။

လူသက်သာစေရန်အတွက် လွှဲ
တစ်ဆိုင်းကို လူသုံးယောက်ဆွဲလျှင်ပင်
သစ်လေးတန်ကို ငွေသုံးဆယ်နှုန်းနှင့်
တွက်လျှင် တစ်ယောက်လေးဆယ်
ကိုက်ပေလိမ့်မည်။

“ဟိုက်ကောင်၊ ဘာတွေ့တွေ့နေ
တုန်း”

ကိုထွန်းအောင် ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွား
၏။ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ဘိုးဩဘာကြီး တောင်ဝေးထောက်ပြီး
ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ-ဘိုး၊ ဘယ်ကိုများသွားတာ
ပါလဲ။ လာလေ၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ပါဦး”

ဘိုးဩဘာကြီး အိမ်ထဲကိုဝင်လာ
နေ၍ ကိုထွန်းမြအောင်လည်း ကပျာက
ယာစောင်တစ်ထည်ကိုခင်းပြီး ခေါင်းအုံး
နှစ်လုံးကိုထပ်ကာ နေရာထိုင်ခင်းလုပ်
ပေးလိုက်၏။

“ငါမင်းဆီကိုလာတာကွ။ ငါ့မှာ
သတိမထားဘဲ ဖိုထိုးနေရင်း အခုလုံအိုး
တွေကုန်ခါနီးမှ သတိပြုမိတယ်။ အရင်
လျှာနေကျလူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ
ပေါ်မလာကြဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကျောက်
ဖြူကိုသွားပြီး လုံအိုးတစ်ရာလောက်
ဝယ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘိုးကသွားဆိုရင်သွား
မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျောက်
ဖြူကို တစ်ခါမှမသွားဘူးလို့ ခရီးစဉ်တွေ
ကိုတောင်မသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှမသိစရာမလိုဘူးကွ။ ဒီက

လေသမားတစ်ယောက်ကို လှော်ခိုင်း
သပြုချင်ကိုသွား။ သပြုချင်က တစ်ယောက်
တစ်ကြိမ် ရွက်လှော်ကြီးတွေ ကျောထဲ
ကို ကူးတို့အဖြစ်ပို့ပေးလေ့ရှိတာပဲ”

ဘိုးဩဘာ ပြောပြနေသည်။
အသေချာမှတ်သားထား၏။ ကိုထွန်း
အောင်သည်ကား ကျောက်ဖြူကို
ခေါက်မှုမရောက်ဘူးပေ။ ယခင်က
လှော်ကြီးတစ်စီးမွေးပြီး ထင်း၊ စပီး
ဖြင့် ခရီးသွားနေခဲ့စဉ်ကလည်း စင်
ဘက်ကိုသာဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းသွားမယ်မ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - သွားမယ်လေ
ဘိုးဩဘာက သူ့အိတ်ထဲ
နိုက်ပြီး ငွေသားတစ်ကျပ်ထုတ်ပေး
၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ-ဘိုး၊ ငွေတစ်ကျပ်နဲ့ ဘယ်
လို့လုပ်မလဲ။ သွားရမှာကလည်း အဝေး
ကြီး။ လုံအိုးကလည်း တစ်ရာတောင်
ဝယ်ရမယ်ဆိုတော့ လိုတာကို ကျွန်တော်
တစ်စုံထုတ်ပြီး ဝယ်လာရမယ်ဆိုတဲ့

နဲ့ပဲသွား။ မင်းဉာဏ်ရှိသလိုသုံးတတ်ရင်
အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဉာဏ်ရှိသလို”
ဟု ကိုထွန်းမြအောင်၏ ပါးစပ်
က အသံထွက်သွား၏။ ထို့နောက်
တစ်အောင်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ
သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းမသွားချင်ဘူးလား”
ဟု ဘိုးဩဘာက ထပ်မေး၏။
ဘိုးဩဘာသည်ကား လူထူးလူဆန်း

ဘောလား”

“လာတုန်းကတော့ ငွေတွေထည့်
ထားတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ရွာဦးကိုရောက်
တာက ဟိုလင်သေမ ထာမဦး ငိုနေတာ
မြင်တော့ ကလေးကလည်း တစ်ပြုံကြီး
စားစရာလည်းရှိဟန်မဟူဘူး။ ဒါကြောင့်
အနားတာနဲ့ သာမဦးကို ပေးထားခဲ့လို့
ဒီပဲကျန်တော့တယ်။ ငါ့ကျောင်းမှာ
လည်း ငွေမရှိဘူး။ ရွှေပဲရှိတယ်။ မင်းကို
ရွှေပေးလိုက်ရင်လည်း လမ်းမှာစားပြ
သတ်လို့သေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီငွေ

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ နားလည်၍ပင် ငွေတစ်ကျပ်ဖြင့် မိမိအား ကျောက်ဖြူကို လိုအားအဝယ်လွတ်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်မိသည်။ မသွားလိုဘူးဟုလည်း မငြင်းရဲ။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

“သွားမယ်လေ ဘိုး။ ဘိုးခိုင်းတာ မသွားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အလုပ်လည်း အားနေတော့ အခုချက်ချင်းပဲ ထသွားလိုက်ပါမယ်”

ဘိုးဩဘာလည်း ဘာမှဆက်မပြောခဲ့ဘဲလည်ပြန်သွားလေ၏။

ကိုထွန်းမြအောင်လည်း လှေလှော်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ကျပ်ပေးငှားပြီး အဝတ်သုံးစုံမျှထည့်ထားသော လွယ်အိတ်လေးကိုလွယ်ကာ လှေဆိပ်ကိုဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ကိုထွန်းမြအောင်သည် လှေစီးရင်းဖြင့် ဘိုးဩဘာ၏ငွေတစ်ကျပ်ကို စဉ်းစားပြန်သည်။ သည်ငွေတစ်ကျပ်ကို ဉာဏ်ရှိသလိုသုံးဟု မှာလိုက်သော်လည်း အဘယ်ကဲ့သို့ ဉာဏ်ရှိရမည်ကို နားမလည်ဖြစ်နေသည်။

သီလ၊ သမာဓိကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းပြီးနေ၍ပင် တစ်ယောက်ယောက်ကပေးကျေးမည်ကို ဆိုလေသလား။ သည်လိုမှမဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ယောက်ကပင် ပေးကျေးမစမည်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော ငွေထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုပင် ကောက်ရလေမလား။ နားမလည်နိုင်သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

သို့သော်လည်း ဘိုးဩဘာကြီးကိုတော့ နားလည်၏။ ဘိုးဩဘာကြီးသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြောသမျှမှန်ပြီး လုပ်သမျှလည်း အောင်မြင်၏။ ဘေးလူများနားမလည်နိုင်သော အရာတွေကသာပို၍ များ၏။ ဘိုးဩဘာ၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းအရာများမှာ ပြော၍မကုန်လောက်အောင်ပင် ရှိလေ၏။

ဘိုးဩဘာက ဤငွေတစ်ကျပ်ကို ဉာဏ်ရှိသလို သုံးရမည်ဟုဆိုရာ၌ ဉာဏ်အကြောင်းကိုလည်းကို ကိုထွန်းမြအောင် နားမလည်ပေ။ ထို့ကြောင့် သီလကိုသာ လုံခြုံစွာဖြင့် စောင့်ထိန်းပြီး သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သပြေချိုင်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် လှေသမားကို ငွေပေးပြီး မလွှတ်ပေးဘဲ ဆိပ်

ကမ်းက ထမင်းဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းကအဝစားတစ်ယောက် ငါးမူးဖြစ်သည်။ ထမင်းကို ဦးစွာစားသောက်ကြခြင်းမှာ ဘိုးဩဘာ၏ ငွေတစ်ကျပ်ကို စမ်းသပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ငွေတစ်ကျပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုးဩဘာပေးလိုက်သောငွေတစ်ကျပ်ကုန်ပြီ။ ကိုထွန်းမြအောင်လည်း ငွေပိုယူမလာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင်၏ကိုယ်မှာ ငွေဆို၍ ခြူးတစ်ပြားမျှ မရှိတော့။

ကိုထွန်းမြအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးကြည့်နေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ ငွေလာပေးလေမလားဟုသော မျှော်မှန်းချက်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်မျှပေါ်၍ မလာပေ။

လူထူးလူဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီးဖြစ်၍ ဘိုးဩဘာကိုယ်တိုင်ပင် အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်အသွင် သို့တည်းမဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီးအသွင်ဖြင့်ပင် ရောက်လာပြီး ငွေထုတ်ပေးလေမလားဟုလည်း လိုရာဆွဲ၍တွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်မျှပေါ်မလာသေးပေ။

ထို့နောက် တစ်မျိုးဆင်ခြင်မိသည်မှာ ငါးသီလမဆောက်တည်မိ၍ပင် ကူညီမည့်သူများ မရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးသီလကို စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုပြီး ဆောက်တည်ထားလိုက်သည်။

ငါးပါးသီလကိုဆောက်တည်ခြင်းမှာ ရဟန်းသံဃာတော်များထံမှ ရွတ်ဆိုဆောက်တည်မှု ရရှိပြီးပြည့်စုံသည်မဟုတ်ပေ။ ငါးပါးသီလသည် ကမ္ဘာစောင့်တရားသီလကြီးဖြစ်၍ မိမိဘာသာ ဆောက်တည်လျှင်လည်း ရရှိသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင်သည် ငါးပါးသီလကို ကိုယ်တိုင်ဆောက်တည်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ပါးစီတစ်ပါးချင်း ပို၍သာ၍သန့်ရှင်းဖြူစင်သွားအောင်ဆင်ခြင်ပြီးနေသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ယခုအချိန်အထိ တစ်ယောက်မျှတော့ ပေါ်မလာသေးပေ။

လှေသမားကိုအကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ လှေသမားသည် ကိုထွန်းမြအောင်၏မျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်

ကြည့်လုပ်နေ၏။ လှေလှော်ခ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ကို လိုချင်နေ၍ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် ကိုထွန်းမြအောင်က တမင်တကာ ဘိုးဩဘာ၏ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်အကြောင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်နေ၍ပင် သူ့အား ဘာမှမပြောဘဲထားသောကြောင့် သူ့အဖွဲ့အစည်းသစ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေရလေသည်။

“ကိုထွန်းမြအောင်၊ ကျွန်တော်လေးရှိတုန်းပြန်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်လှေလှော်ခကို အခုပေးလိုက်မလား။ နောက်ကြုံမှပေးမလား”

ဟု လှေသမားက မေးလာသည်။

“တစ်အောင်လောက်တော့ စမ်းပါဦးကွာ။ အခုပေးလိုက်မှာပါ။ အခုမပေးနိုင်ရင်လည်း ငါ မင်းနဲ့အတူ မြဲလိုက်မှာပါ။ ဒါကြောင့် နာရီဝက်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်သည်။ ခံပြီးစောင့်ပါ”

လှေသမားသည် သက်မတင်ဘဲ ကိုချပြီး ကိုထွန်းမြအောင်ထံမှ အကြည်လှုံ့သွား၏။ အိမ်ကို အချိန်မီပြန်လိုက်၍ ကိုထွန်းမြအောင်အား အလိုမကျဖြစ်စိတ်တို့နေသော အမူအရာများပင် တွေ့ဟပ်၍နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင်လည်း လှေသမားကို အားမပြုနေပြီ။

သည်အတိုင်းနေ၍ပင် အသက်မပြေလေသလား။ ဟိုနားသည်နားတို့ကြည့်၍ပင်နေရမလား။ သို့မှ လှေသမားမှာသော်လည်းကောင်း၊ လမ်းမပေါ်သော်လည်းကောင်း ငွေထုပ်ကိုကောက်ရလေမလားဟုလည်း တွေးမိသွားတော့နေမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင် ထိုင်နေရာမှထပြီး လှေသမားပတ်ဝန်းကျင်များကိုကြည့်ပြီး အကြောင်းမဲ့လျှောက်သွားနေမိပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လှေသမားကို ပေးထားသော နာရီဝက်ခန့်အချိန်သည်လည်း ကုန်သွားပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင် စိတ်ပျက်လာ၏။ လှေသမားမှာလည်း ထထထထိုင်လိုက် သက်မချလိုက်နှင့် အလေးစိတ်ပျက်နေပုံရ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင်လည်း လှေသမားကို အားနာကျေယခုအချိန်ထိ ကူညီမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာသေးတော့။ တစ်ဘက်တွင်ကျနေသော ငွေကြေးအိတ်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့။

ထို့ကြောင့် ဘိုးဩဘာ၏အစွမ်းကောင်းသည် မကယ်နိုင်၊ ကိုယ်တိုင်ဆောက်တည်ပြီးဆင်ခြင်ထားသော သီလကတည်း အကျိုးမပေးလေတော့ နောက်ကြောင်းပြန်ရန်ကိုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“က - လှေသမားလာကွာ၊ ပြန်ကြအောင်”

ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော လှေသမားသည် ချက်ချင်းပင် လှော်တက်ကို ဆောက်ကိုင်းပြီး ထလိုက်လာ၏။ ထို့နောက် အနားသို့ရောက်လျှင် ကိုထွန်းမြအောင်အား မေးသည်။

“ကိုထွန်းမြအောင်က ဘယ်သူ့ကို မှားလာစောင့်တာလဲ။ ကျောက်ဖြူကို မှားမယ့်ရွက်လှေကို စောင့်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျောက်ဖြူကို သွားမယ့် ရွက်လှေက နောင်တော်ပင်လယ်ဝမှာ ထိုင်းနဲ့တွေ့မှာစိုးလို့ ညနေလေးနာရီ သောက်မှ ရောက်လာပြီး ထွက်မယ်လို့ မြောကြတယ်”

ကိုထွန်းမြအောင်မချီးမြှားတစ်ချက် မြှားပြီးခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုထွန်းမြအောင်က ဘိုးဩဘာ ဆီအိုးအဝယ်လွှတ်လို့ ကျောက်ဖြူကို မှားမယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်ကြားတာလေ။ ကြောင့် ကျောက်ဖြူကို သွားမယ်ဆို ဆင်တော့ ရွက်လှေကြီးက ကျွန်တော် မြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ညနေလေးနာရီ သောက်မှ ရောက်လာမယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုထွန်းမြအောင်စောင့် နှင်ရင်စောင့်နေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ပေးရ မယ့်ငွေတစ်ကျပ်ကိုများ အခက်အခဲရှိ တယ်ဆိုရင်လည်း အားနာမနေပါနဲ့။ များကမှပေးလည်းရတာပဲ”

ဟု လှေသမားက ကိုထွန်းမြအောင် ငွေတစ်ကျပ်မပေးနိုင်ဖြစ်နေ သည်ကို နားလည်နေမိ၍ လွှတ်ခနဲပြော နှလောက်သည်။

ကိုထွန်းမြအောင် ဘာမှမပြော သေးဘဲ ဆေးတံဖွာရန် အိတ်ထဲကို ဆက်နှိုက်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဝက်ဟု သေးဘူးနှင့် တစ်စုံတစ်ခုထိခိုက်ပိတ်ကို ကြား၍ အသေအချာမွှေးနောက်ပြီး စမ်း ကြည့်လိုက်ရာ ငွေသားတစ်ကျပ်ကို ကိုင် လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင်သည် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားပြီး ထိုငွေသားတစ် ကျပ်ကို လှေသမားမမြင်အောင် အိတ် ထဲမှထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်အောင်

လေးကြာအောင်လည်း ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ဘိုးဩဘာအစွမ်းပြပြပဲဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ ရှေ့ခရီးမှာလည်း ငွေကုန်လျှင် ဤအတိုင်းပင် ဘိုးဩဘာ အစွမ်းပြလိမ့်မည်ဟု ဖြည့်စွက်ပြီး နားလည်လိုက်၏။

ဘိုးဩဘာပေးလိုက်သော ငွေ သားတစ်ကျပ်ကုန်ပြီးနောက် လမ်းစရိတ် ပြတ်ပြီး ရွှေ့ကိုဆက်သွား၍ မရတော့ပြီ ဟုတွေးကာ ဘိုးဩဘာဘယ်လိုများလုပ် လိုက်ပါလိမ့်ဟု အထင်သေးစိတ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့မိသည်ကိုလည်း ယခုမှ စိတ်ထဲက ဘိုးဩဘာအား တောင်းပန် လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ထိုငွေတစ်ကျပ် ကို လှေသမားအား ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

“ရော့ကွာ။ မင်းနေ့တွက် ငွေတစ် ကျပ်။ ငါပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ မင်းတစ် ယောက်တည်းပဲ လှော်သွားတော့”

“ဟာ - ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။ ခု တင်ကပဲ ပြန်လိုက်မယ်ဆိုပြီး လှေပေါ် ကိုတက်နေပြီးမှ အခုမလိုက်တော့ဘူး လား”

“အေးပါ။ ငါပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ ကျောက်ဖြူကိုသွားမယ့် ရွက်လှေကိုပဲ စောင့်တော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ကိုထွန်းမြအောင် သည် ကမ်းကမ်းပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက် ၏။ ထို့ကြောင့် လှေသမားမှာ နား မလည်နိုင်ဖြစ်ပြီး ငေး၍သာကျန်နေခဲ့ လေ သည်။

ကိုထွန်းမြအောင်သည် ကျောက် ဖြူကိုထွက်မည့် ရွက်လှေကြီးနှင့် မည်ကဲ့ သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကိုသိလို၍ ဆိပ် ကမ်းတွင် ရောင်းချနေကြသော ဈေး သည်များအား မေးမြန်းကြည့်သည်။

“ရွက်လှေကြီးရောက်လာတဲ့အခါ တက်လိုက်သွားရုံပါပဲ”

ဟုသာ ပြောပြကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ဘာမှကြိုတင်လုပ်ထားရန်မလို ဟု နားလည်လိုက်၍ အေးဆေးသွား လေ၏။ အိတ်ထဲကို နှိုက်စမ်းကြည့်လိုက် တိုင်းလည်း အမြဲတမ်း ငွေသားတစ်ကျပ် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်းပြုံးနေမိသည်။

တစ်အောင်အကြာတွင် ရွက်လှေ ကြီးဆိပ်ရောက်လာပြီး ကုန်းဘောင်ထိုး ပေး၍ ကိုထွန်းမြအောင် တက်သွား လိုက်သည်။ ကျွန်းပတ်ရွက်လှေကြီးဖြစ် ၍ လူအတော်များများ စီးနင်းလိုက်ပါ လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရွက်လှေခကို မေးမြန်းကြည့်လိုက် ရာ သုံးကျပ်ဟုဆို၍ ကိုထွန်းမြအောင် ခေါင်းကြီးသွား၏။ စင်စစ်တွင် တစ်ကျပ် မျှသာတန်သည်။ သုံးကျပ်ဆိုလျှင် အတော်လေးများသည်။ သို့သော်လည်း ကို ထွန်းမြအောင် ပူစရာမလိုပေ။ အိတ်ထဲမှ တစ်ကျပ်ပြီးတစ်ကျပ်ထုတ် ပေးလိုက် ရုံသာရှိသည်။

နောက်မှစုံစမ်းကြည့်ရာ ကျောက် ဖြူကိုရောက်သည်အထိ ယခုအချိန်မှ စပြီး တစ်ညနှင့် မနက်ဖြန်နှစ်တစ်ဝက် ကျိုးမှ ကျောက်ဖြူကိုရောက်မည်ဖြစ်၍ ထမင်းလည်းနှစ်နပ်ကျွေးဦးမည်ဟု သိရ သောကြောင့် သုံးကျပ်ပေးရမည်မှာ မများပေ။ တန်သည်ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် ရွက်လှေခလာကောက် ကြသောအခါတွင်လည်း တစ်ကျပ်ပြီး တစ်ကျပ် သုံးကျပ်ပြည့်အောင် ထုတ် ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲကို နှိုက်စမ်းကြည့်ရာတွင်လည်း တစ်ကျပ် သည် ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။

ရွက်လှေပေါ်တွင် ထမင်းတစ်နပ် ကို တစ်ကျပ်ပေးရသောကြောင့် သပြေ ချိုင့်ဆိပ်ကမ်းမှာထက် ဈေးကြီးလေ သည်။ သို့သော်လည်း ကိုထွန်းမြအောင် မှာ ပူစရာမလိုပေ။ တစ်ကျပ်ထုတ်ပေး လိုက်တိုင်း အိတ်ထဲသို့ တစ်ကျပ်ရောက် နေမြဲသာ ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့ ညနေသုံးနာရီအချိန် တွင် ကျောက်ဖြူဆိပ်ကမ်းကိုရောက် သည်။ ရွက်ဦးပွင့်များ စာသင်၍ရှိနေ ကြသည့် သာသနာတီတာရာမတိုက် သံဖြူ ကျောင်းမှာပင် သွားတည်းသည်။ ဦးပွင့် လေးပါးကိုလည်း ဆွမ်းဖိုး၊ ကွမ်းဖိုး နဝကမ္မဝတ္ထုငွေတစ်ကျပ်စီ လှူဒါန်း လိုက်သည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဈေးကိုသွား ပြီး လုံအိုးတစ်ရာဝယ်လိုက်သည်။ လုံ အိုးတစ်လုံးလျှင် ပိုက်ဆံငါးပြားနှုန်းဖြင့် ငွေသားငါးကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုထွန်းမြအောင် စည်းစား သည်။ ရွှေ့ကိုဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ အခြား သောပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဤနည်းအတိုင်း တစ်ကျပ်ပြီးတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် လိုသလောက်ဝယ် ၍ ရနိုင်သည်။

သို့သော် ရွှေ့နှင့်အခြားပစ္စည်းများ ကို ဝယ်ယူသွား၍ လမ်းမှာခားပြတိုက် လျှင် ကုန်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ မဝယ်ဘဲ ပြန်သွားပြီး အိမ်ကိုရောက်

လယ်ယာဥယျာဉ်နှင့် ကျွဲနွားများကို ဝယ်ယူပြီး စုဆောင်းထားလျှင် မည်သည့်ပြဿနာမျှမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်များသောပစ္စည်းများကို ဝယ်မည့်အစား အိမ်ကိုပြန်ရောက်မှ လယ်ယာဥယျာဉ်နှင့် ကျွဲ နွားများကို ဝယ်ယူပြီး စုဆောင်းထားသည်က အကောင်းဆုံး။

ကိုထွန်းမြအောင်သည် ရှာဆိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သပြေချိုင့်ဆိပ်မှ ငှားလာသော လှေသမားကို တစ်ငွေသား တစ်ကျပ်ထုတ်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လုံအိုးတစ်ရာထည့်ထားသော သစ်သားသေတ္တာကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး အိမ်ဘက်ကိုဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ တောဝက်သား လျှောက်ရောင်းနေသည့် မုဆိုး အောင်ကျော်ဦးကို တွေ့သည်။

“ဟ-အောင်ကျော်ဦး၊ တို့အိမ်က တောဝက်သားများ ဝယ်ထားလိုက်ကြသလားကွ”

“ကျွန်တော် ကိုထွန်းမြအောင်အိမ်ဘက်ကိုတောင် မသွားသေးဘူး။ ဒီဘက်ပိုင်းကိုပဲ အရင်လျှောက်ရောင်းနေတာ”

“ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုတစ်တွဲပေးစမ်း” ဟု ပြောပြီး ငွေတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဟာ-ကိုထွန်းမြအောင်ကလည်း ဗျာ။ ဒီမှာတစ်တွဲတည်း ကျန်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအတွဲကိုပါ ဝယ်လိုက်ပါလား။ နှစ်တွဲဆိုတော့ များများစားရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာအထမ်းကြီးနဲ့ဖြစ်နေလို့ ပိုက်ဆံနိုက်ရတာခက်တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်တွဲဖိုးကို မင်းငါ့အိမ်လိုက်ယူတော့ကွာ”

“ခင်ဗျားထမ်းထားတာက ဘာကြီးလဲ”

“ဘိုးဩဘာ လုံအိုးဝယ်ခိုင်းလို့ ငါကျောက်ဖြူကိုသွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတာလေကွာ”

စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာကြ၏။ အိမ်ကိုရောက်လျှင် သစ်သားသေတ္တာကြီးကို အောက်ဆင့်မှာချထားလိုက်ပြီး အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်၍ ငွေလိုက်စမ်း၏။ သို့သော် မတွေ့ပေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး အိတ်ထဲက ဆေးတံ၊ ဆေးဘူးနှင့် မီးခတ်ကျောက်များကို အပြင်သို့ထုတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲအနှံ့ လျှောက်စမ်းပြန်သည်။ သို့

သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင် ဒေါသထွက်လာပြီး အိတ်ကိုမှောက်သွန်ချလိုက်၏။ အိတ်ကိုမှောက်သွန်ချကြည့်သော်လည်း ဘာမှမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြအောင် သက်မချလိုက်၏။ နားမလည်နိုင်အောင် လည်းဖြစ်နေမိသည်။ ခါတိုင်းသာဆိုလျှင် တစ်ကျပ်ပြီးတစ်ကျပ် လိုသလောက် ထုတ်သုံး၍ရသည်။ ယခုဘယ်လိုများဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား၍ မရအောင်ပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

အဝတ်ထည့်သောအိတ်ကိုမှောက်သွန်ပြီးလည်း ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ မားလိုးဆေးများကို ထည့်ထားသော ဆေးဘူးထဲရှာကြည့်လျှင်လည်း မတွေ့။ အကျိုးအိတ်၊ ဖောက်အိတ် စသည်များကို မေ့နှောက်ပြီးရှာကြည့်လည်း နတ္ထိ။ ကိုထွန်းမြအောင် သက်မတစ်ချက်ကို ထပ်ကာချလိုက်၏။

သို့သော် သည်အတိုင်းနေ၍ မဖြစ်သေးပေ။ အောင်ကျော်ဦးကို တောဝက်သားဖိုး တစ်ကျပ်ပေးရန်အတွက် အရေးတကြီးလိုနေသေး၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်ကိုပြေးတက်ပြီး အိပ်ရာအောက်က ငွေတစ်ကျပ်ကို ယူပေးလိုက်၏။

မြို့ကြီးပြန်ဖြစ်၍ အိမ်ကသားမယားနှင့် အိမ်နီးအိမ်နားက ကလေး၊ လူကြီးအတော်များများတို့ စုဝိုင်းပြီး ရောက်လာကြသည်ကိုပင် စကားတစ်ခွန်းမပြောနိုင်။ စားသောက်စရာ မှန်ကလေးတစ်ခု သကြားလုံးလေးတစ်လုံးမျှမပေးနိုင်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်လျှင် လယ်ယာ ဥယျာဉ်၊ ကျွဲ နွား စသည်များ ဝယ်ယူစုဆောင်းမည် ဟူသော လောဘဇောကြီးဖူးလွမ်းထား၍ အိမ်ပြန်လက်ဆောင်များပင် သတိမရခဲ့ပေ။ ယခုတော့ သွားပြီ။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ နားလည်နိုင်ခြင်းလည်းမရှိတော့။ ထိုင်ချထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မာထောက်ကာ အိမ်မိုးခေါင်ကိုသာ အကြာကြီးကြည့်နေမိလေသည်။

“ထွန်းမြအောင် ကျောက်ဖြူက ပြန်ရောက်ပြီလို့ ကြားတယ်။ ဘယ်လိုတုံး၊ ငါ့မှာလိုက်တဲ့ လုံအိုးများ ရခဲ့ရဲ့လားကွ”

အိမ်ရှေ့က ဘိုးဩဘာ၏အသံကို ကြားမှ ကိုထွန်းမြအောင်သည် လောဘဇောဖြင့် မေ့မြောနေရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ထို့ကြောင့် ကပျာကယာထရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးဆင်းကာ ဘိုးဩဘာအား ကြိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး။ ဘိုးမှာလိုက်တဲ့ လုံအိုးတစ်ရာ ဝယ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောပြီး လုံအိုးများကို ထည့်ထားသော သစ်သားသေတ္တာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ဘိုးဩဘာက ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကိုထွန်းမြအောင်ကိုသာ ပြုံးကြည့်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် မေးသည်။

“မင်း ငွေတစ်ကျပ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ်ဘိုး။ ဒါပေမယ့်”

ဟု ဆိုကာ ကိုထွန်းမြအောင်၏ မျက်နှာညှိုးကျသွား၏။

“ဒါပေမယ့်ဆိုတာက ဘာတုံးကွ”

ဟု ပြောပြီး ဘိုးဩဘာက ပြုံးသည်။

မပြုံးနိုင်သည်က ကိုထွန်းမြအောင်။

“ဒါပေမယ့်ဆိုတာက ဘာတုံး ပြောလေကွာ”

ဟု ထပ်မေးကာ ဘိုးဩဘာ တဟားဟားဖြင့် ရယ်လေသည်။

“ဘိုးပေးလိုက်တဲ့ ငွေတစ်ကျပ်က တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သွားလာနေတုန်း ခန့်တစ်ခေါက်ပဲ သုံးလိုရတယ် ထင်ပါရဲ့။ အိမ်လည်းရောက်ရော နို့ကံကြည့်လိုက်တော့ လုံးဝမရှိတော့ဘူး”

“အေးလေ ငါကလည်း မင်းနဲ့ ခရီးတစ်ခေါက်အတွက်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခရီးသွားနေတုန်းမှာ မင်းကြိုက်သလိုသုံးပေါ့။ ကြိုက်တာတွေဝယ်ပေါ့။ ဒါ့အပြင်တော့ မရဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငွေပေးတုန်းကပဲ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးတတ်ရင် အားထိုးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဘိုးပြောတာကို အပြည့်အစုံ လည်အောင် အသေချာ နားမထောင်လိုက်မိဘူး”

ဟု ကိုထွန်းမြအောင်က စိတ်ပူပူသံဖြင့် ပြော၏။

“မင်းလိုတောင် အသေချာနားလည်သွားရင်လည်း ကျောက်ဖြူတစ်မြို့လုံးကိုတောင် ဝယ်ထမ်းသလောက်တယ်”

ဟု ပြောပြီး ဘိုးဩဘာက တဟားဟားဖြင့် ရယ်ပြန်လေသည်။

ဆရာဦးစိန်ထွန်း(ကျိုက်လတ်) သားသမီးရတနာရပြီပြီသောတာ

'ယရာဝါသ သမ္မာဟော့ ကိစ္စမြား
မြားငါ့ လူတို့ဘောင်ဝယ်၊ အိမ်ထောင်
သတ်မွေး၊ ခြံနယ်မြေးသား' ဟူသော
တော်မင်းကျောင်းဆရာတော် ရေး
သားခဲ့သည့် လောကသာရပျို့ဆုံးမစာ
အရ လူရယ်လို့ဖြစ်လာလျှင် ကျား၊ မ
သူပျိုလူရွယ်၊ လုံမပျိုငယ်တို့မှာ စက္ခု
ပူပန် သံဝါသ ဟူသော စကားအရ
အိမ်ခြင်းမေတ္တာကြီးသွယ်ကြကာ အိမ်ရာ
သည်ထောင် သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ကြ
သည်။ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ကြ
တော့၏။ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ဝယ်
သားသမီးများ ပွားစီးကာ သီရိဂေဟာ
အုပ်ချုပ်ကြည်နူးဖွယ် မိသားစုအသိုင်း
အဝိုင်းနှင့် လူဘဝခရီးလမ်းကို လျှောက်
သွမ်းနေထိုင်ကြရာတွင် အိမ်ထောင်ပြု
ကြသူ မောင်မယ်တိုင်းသည် သူများအိမ်
ထောင်စုတွေလို သားသမီးရတနာများ
နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်သွားလာလို
ကြ၏။ မိသားစုမျိုးနွယ် အစဉ်အဆက်

စည်းစည်းလုံးလုံး အသိုက်အဝန်း ကျယ်
ပြန့်စွာနှင့် နေထိုင်လိုကြသည်။ တစ်မိ
သားနှင့် တစ်မိသား မွေးဆက်ပေါင်းသင်း
နေထိုင်ခဲ့ကြသူများမှ သားသမီးများမွေး
ဖွားလာကြသည့်အခါ တစ်ရွာတစ်ကျိ
ဆောက်သကဲ့သို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ
နှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရွာတည်ခဲ့ကြ
သည်များလည်းရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
သို့သော် ထိုသို့သော်ကား ချစ်
ခြင်းမေတ္တာသံယောဇဉ်ကြီးသွယ်ပြီးကာ
မှ သူများတွေလို အိမ်လည်ဆွဲ၊ အိမ်ဆည်း
လည်းလေးနှင့်တူသောသားသမီးရတနာ
လေးများမရရှိကြသူ မောင်မယ်များမှာ
မိသားစုအသိုက်အမြှူကို သူများနည်းတူ
မတည်ဆောက်နိုင်။ သားသမီးမရ။
သားဟုခေါ်စရာ၊ သမီးဟု ပျော်စရာမရှိ
ကြသည့်အခါ အခြားသော မိသားစု
အိမ်ထောင်သည်များလို မပျော်နိုင်။
အိမ်ထောင်ကျပြီး လေးနှစ်၊ ငါးနှစ်ကြာ
သည့်တိုင်အောင် သားသမီးမရကြသည့်

အခါ ခေတ်မီဆေးပညာရှင်များ၊ ခေတ်
မီဆေးဝါးများ၊ ခေတ်ပေါ်စမ်းသပ်ပစ္စည်း
ကိရိယာများနှင့် သားသမီးရနိုင်မည့်
နည်းလမ်းများကို ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ
စစ်ဆေးကြိုးစားကြသည့် အိမ်ထောင်ရှင်
များလည်းရှိကြ၏။ အချို့သောသူတို့မှာ
မြန်မာ့ရိုးရာ အစဉ်အလာအတိုင်း
အဓိကရ သောင်ပင်ကြီးများမှ ရုက္ခဦး
နတ်မင်းကြီးများထံ သား၊ သမီးဆုကို
တောင်းကြသည်။ ထိုသို့သောနည်းများ
ဖြင့် သားသမီးရရှိသူများရှိကြသလို လုံးဝ
မရရှိသူများလည်း တော်တော်များများ
ရှိကြပါသည်။
ထိုကဲ့သို့ သားသမီးမရရှိသောသူ
များထဲမှ ကွန်ပိတ်သို့ လာရောက်ကြသူ
ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ သားသမီးအလွန်
လိုချင်ရှာသော ဇနီးမောင်နှံများ ဖြစ်ကြ
သည်။ ငွေကြေးလည်းတတ်နိုင်သည်။
ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးများနှင့်လည်း နှစ်ဦး
စလုံး ဆေးစစ် စမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။

ထွန်းမြအောင်သည်ကား မချိပြီးလေး
နှစ်သာ ပြီးနိုင်လေသည်။
ကျွန်တော်လည်း သတိတော့ရ
မိရဲ့ တစ်ကျပ်စီနှိုက်သုံးလိုက်တိုင်း
အဆင်ပြေနေတာတွေ့တော့ ရွှေထည်
ဆွဲနဲ့ အခြားအသုံးအဆောင်တွေကို
သစ်သွားရင် အဆင်ပြေမှာပဲဆိုပြီး ဒါပေ
မည် လမ်းမှာ ဓားပြတိုက်မှာစိုးလို့ အိမ်
ပြန်လက်ဆောင်လေးတောင်ဝယ်မလာ
ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်မှ လယ်ယာကျွဲ
မွေးတွေ ဝယ်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်ချလာ
တာ အိမ်လည်းရောက်ရော အိတ်ထဲ
စိမ်းမိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ
တော့ဘူး
ဟု ပြောပြလိုက်ရာ ဘိုးဩဘာ
အဘားဟားဖြင့် ရယ်ပြန်လေသည်။
"ငါက မင်းကို ဉာဏ်ရှိသူလို သုံးဖို့
လုပ်ပေးမယ့် မင်းက ကံမဲ့ဉာဏ်မဲ့
အကောင်ဆိုတော့မစားထိုက်ဘူးပေါ့။
ကြောင့် ဥစ္စာကပေး မရသေး ဆိုတာ
မှန်ပေါ့ကွ။ လူတိုင်း သူငွေးဖြစ်ချင်ကြ

ပေမယ့် လုပ်တိုင်းလည်း မချမ်းသာပါ
ဘူး။ ကံလည်းပါ ဉာဏ်လည်းရှိမှ။ ကံကို
ဉာဏ်နဲ့ထိန်းပြီး လုပ်ကိုင်တတ်မှ ဘဝ
တစ်သက်တာပတ်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ
နဲ့နေစားကြရတာပါ။ ဒီတော့ တစ်သက်
ပတ်လုံး ရုန်းပေရော့"
ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး ဘိုးဩဘာ ပြန်
သွားလေ၏။
လုံအိုးများကို ထည့်ထားသော
သေတ္တာကြီးကိုမူ အဘယ်ကြောင့်ရယ်
မသိ။ ကိုထွန်းမြအောင်ကိုပင် ပို့မခိုင်း
တော့ဘဲ တစ်အောင်ကြာမှ ဦးကိုလေး
လာထမ်းပြီး ဘိုးဩဘာ၏ ဖိုရုံကျောင်း
လေးကို ပို့လိုက်လေသည်။ ဦးကိုလေးမှာ
စိုင်းဘောင်ချင်းတိုင်းရင်းသားကြီးဖြစ်ပြီး
ယခင်က မုဆိုးလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။
ထို့နောက် ဘိုးဩဘာနှင့်တွေ့ပြီး မုဆိုး
အလုပ်ပြုတ်ကာ ယခု သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်
အလုပ်များဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုနေလေသည်။
မရှုနိုင်မရှိက်သာ ဆိုဘိသကဲ့သို့

ဖြစ်နေရသည်မှာ ကိုထွန်းမြအောင်သာ
ဖြစ်လေ၏။ ဘိုးဩဘာက စားရစေချင်
၍ ပေးသော်လည်း မစားထိုက်။ ရစေ
ချင်၍ မသော်လည်း မရထိုက်။ ဘိုးဩ
ဘာက ကိုထွန်းမြအောင်ကို မကြာခဏ
ခေါ်ခိုင်းဖူး၍ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သော
အနေဖြင့် ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သို့
သော်လည်း ကိုထွန်းမြအောင်ကား
မစားထိုက်ပေ။
ဘိုးဩဘာသည် ကျေးဇူးရှိသူတို့
အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါသော်လည်း မစ
လေ့ရှိ၏။ ထိုထက်လည်း ပိုသည်မရှိ။
ငတ်လျှင် ရွှေတစ်မူး၊ တစ်မတ်ပေးသည်
မှလွဲ၍ အခြားမရှိပေ။
ကိုထွန်းမြအောင်သည် အိပ်ရာ
တွင် ပက်လက်အိပ်လျက် သူ့ကိုယ်သူ
ဉာဏ်နည်းပြီး ကံမဲ့ပုံများကို တွေးတော
လျက် အားမလိုအားမရနှင့် မကျေမနပ်
ဖြစ်ကာ အိမ်ခေါင်မိုးကိုသာ အကြာကြီး
ကြည့်နေလေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး မည်သည့်ချို့ငဲ့သောအချက် အလက်၊ အပြစ်အနာအဆာများမရှိကြပါ။ သို့ရာတွင် သားသမီးရနိုင်မည့်ကံမပါထင်။ ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ကောင်းမွန်ပြည့်စုံကြပါသည်။

ထိုသို့သော ဇနီးမောင်နှံတို့လို သားသမီးရတနာ ရယူလိုကြသူများ အတွက် ရှေးဟောင်း မြန်မာယတြာပညာဖြင့် ပြုလုပ်နည်းကို ရှာဖွေတာ ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သားသမီးမရသူများ၊ သားသမီးအဖတ်မတင်သူ မည်သည့်ဇနီးမောင်နှံမဆို မိမိတို့လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး အိမ်ထောင်သက် (၃) နှစ်၊ (၆) နှစ်၊ (၉) နှစ်ကာလအတွင်းအချိန်၌ သားသမီးရတနာများ မရရှိကြသေးပါလျှင် အောက်ပါ ယတြာအတိုင်း (သေချာတိကျစွာ အချိန်နာရီမှအစ ပြုလုပ်ပါလျှင်) ယတြာလုပ်ပြီး (အမြန်ဆုံး ကိုးလအကြာ) နှင့် (အကြာဆုံး ဆယ်ရှစ်လအကြာ) အတွင်းမှာ သားသမီးရတနာ ရရှိပါလိမ့်မည်။

သားသမီးရတနာမရသော အမျိုးသမီးများအတွက် နေအလိုက်အင်းများ

၁	၆	၄
၈	၁	၂
၃	၅	၀

တနင်္ဂနွေသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၂	၀	၅
၈	၂	၃
၄	၆	၁

တနင်္လာသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၃	၁	၆
၃	၃	၄
၅	၀	၂

အင်္ဂါသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၄	၂	၀
၈	၄	၅
၆	၁	၃

ဗုဒ္ဓဟူးသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၅	၃	၁
၈	၅	၆
၀	၂	၄

ကြာသပတေးသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၆	၄	၂
၈	၆	၀
၁	၃	၅

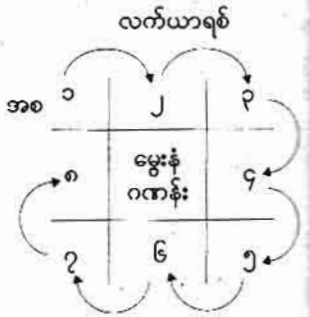
သောကြာသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

၀	၅	၃
၈	၇	၁
၂	၄	၆

စနေသမီးအတွက် (အလယ်ကွက်မှာမွှေးနံ့)

အထက်ပါ အင်းပုံစံအတိုင်း သားသမီးရလိုသော အမျိုးသမီး၏ နေအိမ်ကြည့်၍ ကျောက်ဖရုံသီးတစ်လုံးကို ဆေးပြီး သံချောင်းနှင့် အင်းကို နေအိမ်အင်းကို မည်သူမဆို ရေးနိုင်ပါသည်။ အင်းကွက်ညီပါစေ။ အင်းဂဏန်းများ အရွယ်ညီပါစေ။ အင်းချပြီးပါက ကျောက်ဖရုံသီးအပေါ်သို့ (နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာ၊ အမွှေးနံ့သာရည်များ ဆွတ်ဖျန်းထည့်၍ ရှပ်နန်းထည့်နှင့် ကျောက်ဖရုံသီးကို အထိပတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံအိပ်သော အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ (၃) ညထားအိပ်ပြီး (၃) ညထားအိပ်ပြီးလျှင် ရေစီးသော မြစ်ဆိပ်မှာ ထိုကျောက်ဖရုံသီးကို မြှောက်ပါ။ မျှောသည့်အခါတွင် မိမိလိုရာကို ဆုတောင်းပြီး မျှောပါ။ ရေမြောင်းများတွင်မမျှောရ။ ရေသေမှာမမျှောပါနှင့်။ ရေရှင်မှာမျှောပါ။

သတိ။ ။ နံနက်စောစော (၅) နာရီခန့် ကျိုးမနိုးမီမျှောပါ။ စနစ်တကျပြုလုပ်ပါ။ သားသမီးရတနာရမည် ဖြစ်ပါသည်။

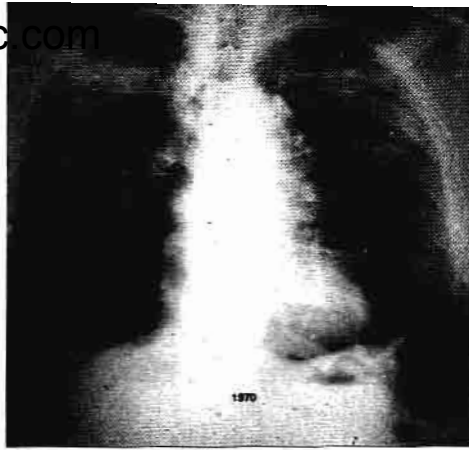
အင်းဂဏန်းရေးသွင်းရန်

(စိတ်အေးချမ်းသာ၊ သားသမီးရတနာ မကြာမီမှာ ရပါစေကြောင်း တောင်းမေတ္တာ ရေးဖို့ပါသည်။ လိုအပ်သည့်အခါ ဆန္ဒပြည့်စေသော်။)

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကရင်ကလတ်)

လုပ်သားများနှင့် ဆီလီကော့ဆစ်ရောဂါ ရွေးထောင်နှောင်

အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွားနေပုံ

လုပ်ငန်းခွင်အန္တရာယ်ကင်းရှင်း
နှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်သားများကိုယ်
တိုင်က မိမိတို့ထမ်းဆောင်နေသော လုပ်
ငန်းခွင်တွင် မည်သို့သောအန္တရာယ်များ၊
ဘေးအန္တရာယ်များ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ ယင်း
အန္တရာယ် သို့မဟုတ် ဝေဒနာများ မိမိ
တို့ဖြစ်ပွားရန် မည်သို့မည်ပုံရှောင်ရှား
ကာကွယ်ကြရမည်ကို နားလည်ထားရန်
သိအပ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီး
တွင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်သော အန္တရာယ်များ၊
ဘေးအန္တရာယ်များကို နားလည်သဘောပေါက်
ရန် လုပ်သားများအတွက် သင်တန်းပို့ချ
မှုများနှင့် စာအုပ်စာတမ်းများ နည်းပေါ်
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလေ့ရှိပါသည်။ တချို့လုပ်သားများ
က လတ်တလော ထိခိုက်ခံစားရသော
အန္တရာယ်များကိုသာ ဂရုထားတတ်၍
အခြားကျန်ရှိသော အန္တရာယ်များကို
မသိအသိအလိုက်ဖြစ်ပေါ် ရရှိနိုင်သည့်
ရောဂါဝေဒနာများအကြောင်းကို သိရှိ
ခြင်းဖြင့် သတိပြုရှောင်ရှားပြီး ကြိုတင်
ကာကွယ်နိုင်ရန် ရေးသား တင်ပြအပ်ပါ
သည်။

ဆီလီကော့ဆစ် (Silicosis)
ရောဂါ ဆိုသည်မှာ -
သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များကို
ဆီလီကာဟု ခေါ်သည်။ ယင်းဆီလီ
ကာကျောက်မှုန့်၊ သဲမှုန့်များ အသက်ရှူ
ထိမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် အဆုတ်
အတွင်းဝင်ရောက်သွား၍ ထိုဆီလီကာ
မှုန့်ကလေးများ ရောက်ရှိသွားသည့်
နေရာတိုင်းတွင် သွေးသားများမှာ
အပြည်းပြည်း အစိုင်အခဲအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြ၏။ မျက်စိဖြင့်
မြင်နိုင်၊ လက်ဖြင့်အလွယ်တကူစမ်းသပ်
နိုင်သော သဲကြမ်း၊ သဲနုများသည် လူ၏
မျက်နှာကိုယ်အတွင်းသို့ မဝင်နိုင်သော်
လည်း လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နိုင်သော
အလွန်သေးငယ်လှသည့် သဲမှုန့်၊ ကျောက်
မှုန့်များသည် အသက်ရှူသွင်းရာမှတစ်
ဆင့် အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်၏။
ထိုသို့ အဆုတ်အတွင်းသို့ သဲမှုန့်
များရောက်ရှိသွားလျှင် သဲမှုန့်ကျရောက်
သည့်နေရာတိုင်း၌ တဖြည်းဖြည်း အစိုင်

အခဲအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြ
၏။ ကြာသော် အဆုတ်တွင် အစိုင်အခဲ
လေးများဖြင့်ပြည့်နေပြီး လေကောင်း
လေသန့် ဝင်ရောက်ရန် နေရာအလုံ
အလောက်မရှိတော့ချေ။ အဆုတ်၏
အောက်ဆီဂျင်ဝင်ရောက်မှုနှင့် ကာဗွန်
ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ထုတ်လွှတ်မှုတို့ကို အဟန့်
အတားဖြစ်စေ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်
ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်မှု ခဲယဉ်းလာ၍ နာတာ
ရှည်ရောဂါအဖြစ် ခံစားဖြစ်ပွားလာတတ်
၏။ ရောဂါဖြစ်ပွားလျှင်ဖြစ်ပွားချင်း
ရောဂါလက္ခဏာမပြပါ။ ရောဂါဖြစ်ပွား
မှုနှေးကွေး၍ တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူ
မဝဖြစ်ပြီး ဆယ်နှစ်မှ နှစ်သုံးဆယ်
အတွင်း ရောဂါဖြစ်ပွားနေကြောင်းကို
သိရှိရပါသည်။ အလုပ်ဝတ်လေဝင်လေ
ထွက်မကောင်းသောအခန်း သို့မဟုတ်
လိုက်ခေါင်းများထဲတွင် သဲမှုန့်၊ ကျောက်
မှုန့်များကို ရှူရှိုက်နေရပါက သုံးနှစ်နှင့်
ငါးနှစ်အတွင်း ရောဂါဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။
ရောဂါစဖြစ်ပြီးနောက် ချောင်းခြောက်
ဆိုးခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ အသံမြည်
အောင် ရှူရခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ နားနှင့်
နှုတ်ခမ်းအရောင်ပြာလာခြင်း၊ သတိလစ်
ခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ ခဲယဉ်းပင်
ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူရခြင်း၊ ပိုမိုမော
ပန်းလွယ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါ
သည်။ ထိုရောဂါကို ကုသ၍မရကြောင်း
သိရှိရပါသည်။

ရောဂါဖြစ်ပွားနေကြောင်းဖော်ထုတ်
သိရှိရန်မှာ -
ရင်ဘတ်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ခြင်း၊
လုပ်သားများ၏ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော
လုပ်ငန်းအမျိုးအစား၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အကြောင်းအရာများကို စုံစမ်းမေးမြန်း
ခြင်း၊ အဆုတ်၏ အလုပ်လုပ်နိုင်မှုကို
စစ်ဆေးခြင်းဖြင့်သာ သိရှိရနိုင်ပါသည်။
သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များ အဆုတ်အတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လျှင် ဆီလီကော့ဆစ်
ရောဂါအပြင် တီဘီအဆုတ်နာရောဂါ၊
ကင်ဆာရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါပါ ဖြစ်နိုင်
ပါသေးသည်။
ရောဂါဖြစ်ပွားခံစားရမှု ပြင်းထန်
မှု အနည်း၊ အများမှာ ပမာဏအလိုက်

ရှူရှိုက်မိသည့် ဆီလီကာအမှုန်အနည်
အများ၊ အမှုန်များ၏အရွယ်အစား၊ ရှူ
ရှိုက်ရသော အချိန်ကာလတာရှည်မှု၊
ခန္ဓာကိုယ်၏ ကိုယ်ခံစွမ်းရည်များအပေါ်
တွင် မူတည်နေပါသည်။

ဤဆီလီကော့ဆစ်ရောဂါသည်
အောက်ဖော်ပြပါ လုပ်ငန်းများတွင် လုပ်
ကိုင်နေကြရသော လုပ်သားများအပေါ်
တွင် ဆိုးကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်ပေါ်
စေပါသည်။ ဆီလီကာသည် ကျောက်
တောင်မြေကြီးနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေများ
မှ အများအားဖြင့် ထုတ်ယူကြ၏။ မြေ
အောက်သတ္တုရှာဖွေရေးလုပ်ငန်း၊ မိုင်း
တူးခြင်းလုပ်ငန်း၊ တူးမြောင်း၊ လိုဏ်
ခေါင်း၊ လိုဏ်ဖောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်း
များ၊ ကျောက်တူးဖော်ခြင်း၊ ကျောက်
များဖြတ်စားခြင်း၊ ကျောက်ခွဲခြင်း၊
ကျောက်ပြားများ ပြုလုပ်ခြင်းလုပ်ငန်း၊
သံရည်ကျိုလုပ်ငန်းများ၊ ကျောက်မီးသွေး
တွင်းတူးလုပ်ငန်း၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်းများ၊
မှန်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ အုတ်ထုတ်
လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ မြေအိုး၊ ကြွေအိုးလုပ်
ငန်း၊ ကြွေရည်သုတ်လုပ်ငန်းများ၊ မီးခံ
မြေမီးခံအုတ်လုပ်ငန်း၊ သဲမှုန့်များကို
အသုံးပြုသော ကော်ပတ်လုပ်ငန်း၊
ကျောက်စက်တိုက်စားခြင်းလုပ်ငန်းနှင့်
ထိုလုပ်ငန်းများတွင်သုံးသော ကျောက်
ပြားများထုတ်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ လမ်း
ဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ဘီလပ်မြေ
ထုတ်လုပ်ရေး၊ အဆောက်အအုံကွန်
ကရစ်များ ဖြိုဖျက်ပြုပြင်သည့်လုပ်ငန်း၊
သဲကိုအသုံးပြု၍ သဲသားများ၏ မျက်နှာ
ပြင်ကောင်းမွန်ရန် ပြုလုပ်သော သဲမှုတ်
ခြင်းလုပ်ငန်း (Sand blasting) လုပ်ငန်း
များအားလုံး အကျုံးဝင်ပါသည်။

ဆီလီကော့ဆစ်ရောဂါကို ကုသ
၍ မရပါ။ လုပ်သားများ အန္တရာယ်ကင်း
ရန် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုဖြင့် အဆုတ်
တွင်းသို့ ဆီလီကာအမှုန်များ ဝင်ရောက်

မူမရှိစေခြင်းဖြင့်သာ ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ဆီလီကောဆစ်ရောဂါကို ကာကွယ်ခြင်း (Silicosis Prevention)

ဆီလီကောဆစ်ရောဂါဖြစ်ပွားမှု မရှိစေရန် လုပ်ငန်းခွင်လေထုထဲတွင် ဆီလီကာကျောက်မှုန့် သဲမှုန့် ပျံ့လွင့်စေမှုများ မဖြစ်ပေါ်စေရန် ကာကွယ်ရပါမည်။

၁။ အစားထိုးသုံးစွဲခြင်း

ဆီလီကာ သဲမှုန့် ကျောက်မှုန့်များ သုံးစွဲခြင်းတို့၌ အလားတူအန္တရာယ်နည်းသောပစ္စည်းများဖြင့် အစားထိုးသုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

၂။ စက်မှုနည်းပညာ၊ အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ပညာဖြင့် ထိန်းချုပ်ခြင်း

သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များထွက်ရှိသည့်လုပ်ငန်းများတွင် အမှုန်အမွှားများကို လေစုပ်စက်ဖြင့်စုပ်ယူခြင်း၊ လေကောင်းလေသန့်များကို ပိုက်များသွယ်တန်း၍ ပို့လွှတ်ထားပေးခြင်း၊ အချို့လုပ်ငန်းများတွင် သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များ မပျံ့လွင့်စေရန် ရေကိုအသုံးပြုခြင်း၊ လေသန့်ရန် ရေပန်းစေ့များ တပ်ဆင်ထားခြင်းတို့ဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

၃။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးနှင့်အထွေထွေ လုပ်ငန်းများ

က။ လုပ်ငန်းခွင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွင့်ပျံ့နေသော သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များ၊ လုပ်ငန်း၏ ကြမ်းပြင်နှင့် စက်ပစ္စည်းကိရိယာများအပေါ်တွင်ရှိသော သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များကို ရေဖျန်း၍ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ခြင်း၊ စုပ်ယူခြင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်လေထုထဲတွင် အမှုန်အမွှားများ ပျံ့လွင့်စေခြင်းမရှိစေရန် ရေဖြင့်ပက်ဖျန်းခြင်းဖြင့် သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရပါမည်။ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ပြီးသော လုပ်သားများ၏ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ ကိရိယာများကို လေစုပ်စက်ဖြင့် စုပ်ယူပါ။ လေစုပ်စက်ဖြင့် မှုတ်ခါခြင်းမပြုလုပ်ရ။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်ကင်းရှင်းရေးဆိုင်ဘုတ်များကို ရေဆွဲထားပါ။

ခ။ တစ်ကိုယ်ရေလုံခြုံကာကွယ်ရေးပစ္စည်းများကို လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဝတ်ဆင်ပါ။ အသက်ရှူကိရိယာ တပ်ဆင်အသုံးပြုပါ။ ကောင်းမွန်သော နှာခေါင်းစည်းများကို အသုံးပြုပါ။

ဂ။ လုပ်ငန်းပြီးစီးပါက အဝတ်

ဆီလီကောဆစ်ရောဂါ၏စားနေရသူ

အစားလုံလွယ်၍ ရေချိုးသန့်ရှင်းပါ။ အဝတ်အစားများကို လေဖြင့်မှုတ်ခါထုတ်ခြင်းမပြုရ။ လေစုပ်ကိရိယာ သို့မဟုတ် ရေဖြင့် သန့်ရှင်းပါ။ အသုံးပြုခဲ့သော တစ်ကိုယ်ရေကာကွယ်ရေးပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း သန့်ရှင်းပါ။ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ဆေးလိပ်၊ အစားအစာ မသောက်စားပါနှင့်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ အမှုန်များကို သန့်ရှင်းပြီးမှသာ အစားစားပါ။

ဃ။ ဆီလီကာသဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များရှိသော ဧရိယာအတွင်း လုပ်သားများဝင်ရောက်မှုကို ကန့်သတ်၍ အလုပ်လုပ်သည့်လုပ်သားများ လုံလွယ်လုပ်ကိုင်စေရပါမည်။

င။ ဆီလီကာ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်ရှိသော လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုပ်ကိုင်နေကြသော လုပ်သားများ (၂) နှစ် တစ်ကြိမ် ရင်ဘတ်ဓာတ်မှန်ရိုက်၍ ဆေးစစ်စေရမည်။

စ။ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်နှင့် ဖုန်မှုန့်များလွင့်ပျံ့နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်သားများကို ဆီလီကောဆစ်ရောဂါသည် မည်သို့ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း ထိရောက်စွာ မည်သို့ကာကွယ်ရမည်ကို သင်တန်းပို့ချပေးခြင်းဖြင့် ပြုလုပ်ရပါမည်။

လုပ်သားများတစ်ဦးချင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်

၁။ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်များ လေထုထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေသော ဧရိယာအတွင်းသွားလာခြင်း၊ အလုပ်လုပ်ခြင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ရှားပါ။

၂။ မလွဲမရှောင်သာ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များရှိသော ဧရိယာအတွင်း သွားလာပြီး အလုပ်လုပ်ရပါက လေဝင်၊ လေထွက် ကောင်းမွန်ရန် ပြုလုပ်ခြင်း ရေပန်းများအသုံးပြု၍ လုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုလုပ်ပါ။

၃။ တစ်ကိုယ်ရေခန္ဓာကိုယ်လုံခြုံရေးပစ္စည်းများ အသုံးပြုပါ။

၄။ ကျန်းမာသန့်ရှင်းသော လုပ်ငန်းခွင်ဖြစ်ရေးအတွက် လုပ်သားတိုင်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ။ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး အလေ့အကျင့်ကို မွေးမြူတည်ဆောက်ပါ။

၅။ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်များရှိသော ဧရိယာများအတွင်း အစားအသောက်စားသောက်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းမပြုရ။

၆။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေချိုးသန့်စင်ပြီးမှ အစားအသောက်များကို စားသောက်ပါ။

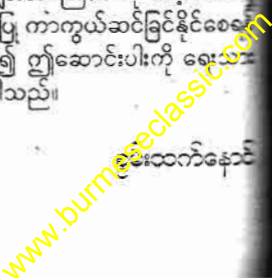
၇။ လုပ်ငန်းခွင်သုံးသည်အဝတ်အစားများကို သန့်ရှင်းလျှော်ဖွပ်၍ ရေဆိုးသန့်စင်ပြီး အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးမှ နေအိမ်သို့ပြန်ပါ။

၈။ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်များရှိသောပတ်ဝန်းကျင်တွင်အလုပ်လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်သားများသည် ဆီလီကောဆစ်ရောဂါ၏ အလွန်အန္တရာယ်ရှိမှု မည်သို့ကာကွယ်ရမည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ရပါမည်။

၉။ မိမိ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို အစဉ်မိမိကိုယ်တိုင်စစ်ဆေး၍ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းမှုဖြစ်ပေါ်လာပါက ဆရာဝန်ထံပြသခြင်း၊ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ဆေးစစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၁၀။ လုပ်သားတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေးအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးသည် ရောဂါဖြစ်လာသည်မှ ကုသသည်ထက် သာ၍ ကောင်းကြောင်း အစဉ်သတိရှိပါ။

လုပ်သားတိုင်း ကျန်းမာရေးအသိပညာ၊ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေးအသိပညာ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှရတတ်သည့် ရောဂါဝေဒနာများအကြောင်းကို လေ့လာသိရှိပြီး သတိပြု ကာကွယ်ဆင်ခြင်နိုင်စေရန်ရွယ်၍ ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ရွှေပြည်မင်း စာအုပ်စာရင်း (တဆ - ၀၂၂၉၀) **ရွှေပြည်မင်း** ဆေးတိုက်နှင့် ဆေးကုဌာန

အသည်းရောင်၊ အသားဝါ၊ အသည်းကြွပ်၊ အသည်းခြောက်၊ ရေဖျဉ်းစွဲ၊ အသည်းကြီးခြင်း၊
 အသည်းအဆီဖုံးခြင်း၊ အသည်းအနာဖြစ်ခြင်း၊ နာတာရှည်အသည်းရောဂါအမျိုးမျိုး။
 နှစ်ရှည်လများ ဆီးချို၊ သွေးချိုကြောင့် အမျိုးသားအားနည်းရောဂါ နှင့် ဆီးကျောက်ကပ်ရောဂါ။
 ယိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာ၊ စအိုဝတွင် အဖုအကျိတ်၊ စအိုနာအမျိုးမျိုး။
 အမျိုးသမီးများသားအိမ်အတွင်းအလုံးအကျိတ်တည်ခြင်း၊ ရက်ရှည်မီးယပ်အဖြူဆင်းခြင်း၊
 ရင်သားအဖုအကျိတ် မခွဲမတ်မနာမကျင်စေဘဲနှင့် သိဒ္ဓိဝင်ဆေးတောင့်၊ ဓါတ်လုံးများဖြင့်
 သီးသန့် သက်သာပျောက်ကင်းစေရမည်။

နွေကုန်အတွင်းအပြင် နှစ်ရှည်လများ ဖြစ်ပွားနေသော အလုံး၊ အကျိတ်၊ အဖု၊
 တင်ဆာ(ခေါ်)မြစ်ပွားနာရောဂါအမျိုးမျိုးကို လက်ခံ၍ ကုသပေးသည်။

စေးရုံးပွင့်ချိန် -
 ရွှေပြည်မင်းဆေးတိုက်နှင့်ဆေးကုဌာန ၀၉ ၄၃၁၅၅၃၉
 နေလယ် (၂)အနီး ၄ ည (၇:၀၀)နာရီထိ ၀၉ ၈၅၁၃၀၆၆
 အပိုင်း(၃)၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ သံသုမာလမ်းမကြီး၊ မြင်သာ၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကင်းမြို့ - ၅၅၇၆၄၉

ဘာတူတ်ပါရဏှ ဆရာကြီးဦးကြာမြင့်နှင့် ဆရာ ဦးစိုးလင်းတို့၏ တပည့် **ဆရာ ဦးခင်ဇော်**

- နည်းနည်းပြောရင်များများသိကြတဲ့ရာစုနှစ်မို့ သင်တကယ် ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ တံခါးသာခေါက်လိုက်ပါ။
- ပြဿနာဆိုတာ လိုအပ်နေတဲ့အဖြေကို မရသေးမီ တွေ့ကြုံနေရတဲ့အခက်အခဲပါ။
- (သင့်ရဲ့ အရေးတကာအရေး၊ အတွေးတကာအတွေးကို) ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ပါ။
- ဒါ့ကြောင့် သင်လိုအပ်နေတဲ့အဖြေကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရှာကြည့်ရအောင်။
- လိုအပ်တဲ့အဖြေကိုရပြီဆိုရင် ပြဿနာဟာ ကွယ်ပျောက်သွားမှာပါ။
- နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေရပြီဆိုရင်တော့ လောကဓံရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကို ကြုံရတတ်တယ်။
- အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဖို့ အချိန်ရောက်နေပါပြီ ယခုအချိန်မှာ နောက်မကျသေးပါဘူး။
- နောက်ကျခဲ့ရင်တော့ နောင်မှာတန်ဖိုးကြီးကြီးမားမားပေးဆပ်ရမဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။
- ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဘဝသည်းသာတစ်ဆစ်ချိုးမှာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ မကြုံရလေအောင် မြန်မာရိုးရာ နဝင်းစီးပညာဖြင့် ကြိုတင်ကာကွယ်စေချင်ပါတယ်။
- မြောက်၍လည်းမဟော၊ ခြောက်၍လည်းမပြော၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်း၊ အသိကို အသိအတိုင်းသာဟောမည်။

ဆရာ ဦးခင်ဇော် အမှတ်(၁၂)၊ မြရတနာ (၁၀)လမ်း၊ (ခ)ရပ်ကွက်၊
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ (ဥက္ကလာပဘူတာအနီး)
 ဖုန်း-၀၁-၇၃၀၀၁၈၀၁ * ၀၉ ၅၁ ၉၇၃၅၆

လောင်းစင်သားအိုက်ယ

“ဟေ့ကောင်လေး”

“ဗျာ”

“ရေခွေးအိပ်ပွက်ရင် ငါမီးကင်ထား တဲ့ဆေးပင်ကံခတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေး”

အိုက်ယသည် လက်တိုလျင်နို့မူန့် ဘူးကို သွပ်နန်းကြိုးကိုင်လေးပြုလုပ်၍ အထက်တခေါင်တွင်ချိတ်ဆွဲပြီး ကျီချက် နေသောရေခွေးအိုးကို ဂရုတစိုက်မီးထိုး လျက်ရှိ၏။ ရေခွေးအိုးမှာ ဆူသံပေးနေ သော်လည်း မပွက်သေးပေ။

ဦးနန္ဒီ၊ ဦးသောမနှင့် အိုက်ယတို့ (၃) ဦးသည် အထက်ဘက် ဦးဘိုးစိန် တွင်းမှသုံးသောရေအား ရေမြောင်း သွယ်ယူကာ အထက်မြိုင်ကြီးရပ်ကွက်

တွင် မျောတွင်းလုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးနန္ဒီနှင့် ဦးသောမတို့သည် အသက် (၄၀) ဝန်းကျင်ဖြစ်သော်လည်း အိုက်ယမှာမူ အားကောင်းမောင်းသန် အရွယ် အသက် (၂၀) မျှသာရှိသေး သော တွင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ လူငယ်ပီသစွာပင် အရာရာကိုအလိုက် တသိလုပ်ရ၏။

အိုက်ယမှာ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနှင့် ဖြူဖွေးခွဲထည်သောရုပ်ရည်ရှိ သည်။ သူ၏ ဇာတိမှာ ပတ္တမြားမြေ ဖြစ် သော်လည်း ပတ္တမြားမထွက်သော လောင်းစင်ရွာမှ ဖြစ်သည်။ ထိုရွာတွင် လယ်အတန်များများရှိရာ သူတို့မိသားစု သည် လယ်အသင့်အတင့်ပိုင်သောသူ များဖြစ်ပြီး ရွာ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာအတန် အသင့်ကြွယ်သောမိသားစုဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုလောင်းစင်ရွာမှာ မြန်မာနိုင်ငံ တော်၏ နန်းစဉ်ပတ္တမြားကြီးဖြစ်သော ငမောက်ပတ္တမြားနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံ ၍နေသည်။ ထိုလောင်းစင်ရွာသား ငမောက်သည် ပြည်မင်း (၁၀၂၃-၁၀၃၄) လက်ထက်တွင် မိုးကုတ်၊ ကျပ်ပြင်၊ အင် ကောက်ရပ်ကွက်မှထွက်သော ပတ္တမြား ကြီးအား ဆက်သရာ ထိုပတ္တမြားကြီး အား ငမောက်ပတ္တမြားဟု အမည်တွင် စေပြီး နန်းစဉ်ရတနာတို့တွင် အကောင် ဆုံးအမြတ်ဆုံးပတ္တမြားကြီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိုလောင်းစင်ဟူသော ရွာကား ပတ္တမြားထွက်ခြင်းမရှိပါ။ လယ် လုပ်ခြင်း၊ တောင်ယာလုပ်ခြင်း၊ လယ် လိုက်ခြင်း၊ နှစ်ပယ်ချောင်း၌ ဖား၊ ငါးမိ ချိန်ရောင်းခြင်း ဟူသောအလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရလေ၏။

သု ရ ဇ္ဇ မ ဂ္ဂ ဇ င် : အ ခ န် : ဆ က် ဝ ဣ | ၇ ည်

ရေပြည်စိုး

ဣတ္ထိယထိုက်နှင့်ထိုက်ထူထံထွားထောပတ္တမြား

ရောင်စုံသူပုန်တို့ ထကြွသောင်း
ဘုန်းလာသောအခါ လောင်းစင်ရွာလေး
သွင်း တာဝန်ထမ်းနေသောကျောင်းဆရာ
ဘဝဦးအား သူပုန်တို့မှသတ်ပစ်ခဲ့ကြ၏။
အခါ အိုက်ယတို့ မိသားစုမှာလည်း
သူပုန်ဘေးရန်ကြောက်သဖြင့် ကျပ်ပြင်
မြို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကာ တွင်းလုပ်ငန်း
လုပ်၍ မိသားစုရပ်တည်နေကြရ၏။

ကံမကောင်းစွာပင် အိုက်ယ၏
မိခင်၊ ဖခင်တို့သည် ရှေ့နောက်မတိမ်း
မယိမ်း ဆုံးပါးကုန်ကြရာ အိုက်ယတို့
မောင်နှမ (၃) ဦးသာ ကျန်ခဲ့ကြပါတော့
သည်။

အိုက်ယမှာ (၁၅) အရွယ်ဖြစ်ပြီး
အစ်မဖြစ်သူ နန်းဆာမှာ (၁၈)နှစ်အရွယ်
ဖြစ်သည်။ ညီမအငယ်ဆုံး နန်းကျောမှာ

မူ (၁၂)နှစ်အရွယ်ဖြစ်ရာ မောင်နှမ(၃)ဦး
မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်ဖြင့် လူ့လောက
အလယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

မောင်နှမ(၃)ဦးစလုံး ရှမ်းများဖြစ်
ကြသဖြင့် ပြုဖွေးနေကာ ငေးလောက်
သောအလှကိုယ်စီရှိကြလေ၏။ နန်းဆာ
မှာ ကျန်ရစ်သော လက်ဝတ်လက်စား
တို့ကို ထုခဲ့ကာ ကျောက်ကုန်သည်ထ၍
လုပ်ရတော့၏။ နန်းကျောမှာမူ ကျောင်း
တက်နေဆဲရှိ၏။

ထိုသို့ ကျောက်ကုန်သည်လောက
ကို နန်းဆာ တိုးဝင်သွားသောအခါ
ကျောက်ကုန်သည်လေး ကိုနှင်းဝေနှင့်
ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ရပြီး အားကိုးရာမဲ့သော
နန်းဆာသည် ကိုနှင်းဝေနှင့်လက်ထပ်ပြီး
မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လေ
၏။

အရွယ်ရောက်စပြု၍ ဖြစ်သော

အိုက်ယမှာ မိုးကုတ်မြို့သို့ မလိုက်လို သဖြင့် ကျောက်ပြင်သစ်အနောက်ရွာ ဦးအိုက်ရွှန်း၊ ဒေါ်နန်းလှတို့အိမ်တွင် တွင်းသားဝင်လုပ်ကာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ကိုနင်းဝေမှ ကျောက်သွေးသင် ပေးမည်ဟု ပြောဆိုပါသော်လည်း ယောက်ဖမျက်နှာကြည့်ကာနေရသော ဘဝမျိုးတွင် မနေလိုသဖြင့် တွင်းသား လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်းကျောမှာမူ အစ်မဖြစ်သူနှင့် မိုးကုတ်သို့ လိုက်ပါနေ ထိုင်ရလေ၏။

ဦးအိုက်ရွှေတို့အိမ် ရောက်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော အိုက်ယသည် ပေါလ်၊ မဲလ်ဖြစ်သော ဦးအိုက်ရွှန်း၊ ဒေါ်နန်းလှတို့နှင့် မိသားစုပမာဖြစ်၍နေ လေပြီ။

“အိုက်ယ၊ ရေခဲအိုးပွက်နေပြီ ကွ။ ငါ့ကောင်ဘာကိုငေးနေတာတဲ့”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ လေးနန့်”

ဟု ပြောပြီး မီးသင်းထားသော ဆေးရွက်ခွေလေးအား ရေခဲအိုးထဲ ခတ်လိုက်လေ၏။ ထိုဆေးရွက်ပင်များ မှာ ဒန်သလွန်ရွက်ကဲ့သို့ အရွက်ခိုင်းခိုင်း ကလေးများနှင့် နွယ်ပင်များ ဖြစ်သည်။ တောဆေးတောပင်မို့ အခေါ်အဝေါ်မရှိ ချေ။ ဆီးကောင်းသဖြင့် ဆီးဆေးပင်ဟု သာ အလွယ်ခေါ်ကြသောအပင် ဖြစ် သည်။ ထိုနွယ်ပင်ကိုယူ၍ခွေကာ ဝါးညပ် ဖြင့် မီးကင်သော် ကြွပ်ရွာလာပါသည်။ ကြာကြာတစ်ခါ ဒဏ်ကြေအောင်၊ ဆီး ကောင်းအောင်ဟူ၍သောက်ကြပါသည်။

“ကဲ - ထမင်းစားကြစို့ကွာ”

ဟု ဦးဆောင်သူ ဦးနန္ဒီမှ ပြော သဖြင့် ထမင်းချိုင့်တို့ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ နေလယ်စာကို မြိန်ရှက်စွာစား ကြလေတော့၏။ တွင်းအလုပ်ဟူသည် မှာ တန်ပေါင်းများစွာလေးသော ကျောက် တုံးကြီးငယ်တို့အား မကုန်မချင်းသယ် ထုတ်ရသဖြင့် အလုပ်တကာအလုပ်တွင် အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်ဖြစ်သလို အသက် အန္တရာယ်လည်း အလွန်ကြီးသောအလုပ် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နေလယ်စာထည့်လာ ပါမူ တစ်နေကုန်လုပ်နိုင်ကြ၏။ နံနက် (၈) နာရီခွဲ အိမ်မှထွက်ရ၏။ (၉) နာရီ ကျော်ကျော် အလုပ်စရ၏။ နေလယ် (၁၂) နာရီတွင် အလုပ်နား ရေခဲအိုး တည်၊ ထမင်းစားကြ၏။ (မိုးကုတ်နေ လုတို့သည် တောထဲ၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်၌ လည်းကောင်း ရေစိုမ်းသောက်

လေ့မရှိကြပါ။ ရေခဲအိုးသောသောက်လေ့ ရှိပါသည်။ ရေခဲအိုးမပါလျှင် အများအား ဖြင့် ထမင်းမစားတတ်ကြပါ။) နေလယ် (၁) နာရီတွင် အလုပ်ပြန်စပြီး ညနေမိုး ချုပ်လုနီးမှအိမ်သို့ပြန်လေ့ရှိကြ၏။ နံနက် စာ၊ နေလယ်စာ၊ ညစာ ဟူ၍ တစ်နေ့ လျှင် ထမင်း(၃)နပ်စားသောအရပ်ဖြစ် လေ၏။

ပါးစပ်ရာဝင်ကျောက်ပုံပြင်

အထက်မြိုင်ကြီးလုပ်ကွက်မှ မြေနီ တောင်တို့သည် အလွန်စေးပိုင်သောမြေ တို့ဖြစ်ရာ ရေပန်းအကြာကြီးစားမကြေ ညက်သဖြင့် ရေကိုအဓိကထား၍ခိုင်း စားရသောလုပ်ကွက် ဖြစ်သည်။

ရေပန်းစားသည် ဟူသော ဝေါဟာရသည် မိုးကုတ်မျောတွင်းတို့ တွင် အထင်အရှားမြင်တွေ့ရ၏။ ရေ မြောင်းထဲမှရေကို ရေပန်းဝါးတံလျှောက် ထဲသို့သွယ်၍ ထည့်ရ၏။ ရေတံလျှောက် အတိုင်း အရှိန်ဖြင့်စီးဆင်းသွားသောရေ သည် ရေပန်းဝါး၏ ထိပ်ပိတ်ကို ဆောင့် တိုးကာ ဖွာထွက်နေသော လှပသည့် ရေပန်းကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုရေပန်းတဖြည်း ဖြည်းအမြင့်မှကျဆင်းမှုကြောင့် မျောခွက် ထဲမှမြေများ ရေပန်းစားကာ အောက် မြောင်းမြီးထဲမှတစ်ဆင့် ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါကုန်ကာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များ၊ ပတ္တမြားများသာ မျောခွက်တွင် ကျန်ရစ်၏။

ကျောက်တုံးကြီး၊ ငယ်အသွယ် သွယ်တို့ကို ပြောင်အောင်သိမ်းပြီးသော် ကျောက်များ၊ သဲစေ့များဝပ်စေရန် ရေစီး ကို ဆန့်ကျင်၍ မြောင်းမြီးလှန်ကြရ၏။ သဲတို့ကို အောက်၌ဝပ်စေခြင်း ဖြစ်၏။ မြေတောင်များ သံချောင်းဖြင့်ထိုးလျှင် ဖြုန်းမြေတွင် ကျောက်တုံးကြီး၊ ငယ်တို့ မရေတွက်နိုင်အောင်ပါလေ့ရှိရာ မြေသား များကုန်အောင် အစဉ်အမြဲ ရေပန်းရိုက် ရလေ့ရှိသည်။ ရေပန်းရိုက်လျှင် ရေပန်း စားသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။

အိုက်ယတို့အုပ်စုသည် နေလယ် စာထမင်းစားအပြီး၌ ဖြုန်းမြေတို့ထပ်တိုး ကာ ရေပန်းစားထားခိုက်မို့ ခေတ္တမျှထိုင် ကြည့်ကာ တံထဲသို့ဝင်ပြီးရေခဲအိုးသောက် ရန် ရေခဲအိုးတည်ကြပြန်ပါသည်။ တွင်းလုပ်လျှင် ခိုနားရန်တံရှိကြရပါ သည်။

လူငယ်ဖြစ်သူ အိုက်ယသည် အလိုက်သိစွာ ရေခဲအိုးတည်နေ၏။ ထိုစဉ် မိုးတဖြောက်ဖြောက်ကျလာပြန်

သဖြင့် အအေးဓာတ်စိမ့်ဝင်လာပြန်ရာ သုံးယောက်သား မီးနားကပ်ကာ မီးလှုံ ကြပြန်လေ၏။ မျောတွင်း ဟူသည် ရေ ပေါသော မိုးရာသီတွင်သာလုပ်နိုင်သော တွင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိုးသံ၊ ရေခဲ သံတို့ဖြင့်သာကြားနေရပြီး မိုးမြူတို့ ကြောင့် အံ့မှိုင်းပြာရီ၍နေ၏။ မြိုင်ကြီး ဟူသောအမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် တော ကြီးမြိုင်ကြီးဖြစ်ကာ သစ်ပင်ဝါးပင်၊ အိမ် လုံးထက်ကြီးသောကျောက်တုံးကျောက် ဆောင်တို့ဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ရေခဲအိုး တည်ရင်း မီးလှုံကာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ဦးနန္ဒီက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်း လိုက်၏။

“အစိမ်းတောမှာလုပ်နေတဲ့ ခုန့် ဆောင်တို့အုပ်စု ကျောက်ကြီးကျောက် ကောင်းရတယ်ဆိုပဲကွ။ အဲဒီမျောတွင်း နေရာမှာ အရင်က ငွေးမောင်တို့လုပ်နေ တာ ဘာမှမရတာနဲ့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ။ ဒီကောင်တွေဝင်လုပ်တော့ရတော့တာပဲ ကွ။ သိပ်တောင်မကြာလိုက်ဘူး ပြော တယ်။ ငွေးမောင်တို့ ကျောက်မောင်းနဲ့ လိုက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နန့်ရဲ့။ ရတနာဆိုတာ ထိုက်တဲ့လူဆီသွားတဲ့အမျိုးပဲ။ မထိဘဲ တော့ အဲဒီကျောက်က ငွေးမောင်တို့နဲ့ မောင်းထုတ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သောမရဲ့၊ ငါ့ကိုယ် တွေ့ကြုံဖူးတယ်။ မင်းအသေးပြန်လူ့ထဲ လုပ်ဖူးလား”

“ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲလုပ်ဖူးပါတယ် ကွာ။ ဝက်ထိုးထားသလို ပွလန်နေတာနဲ့ ခဏလုပ်ပြီးနောက်ထပ်မလုပ်တော့ဘူး”

“အေး - အဲဒီအသေးပြန်လူ့ထဲ မှာ ငါတို့ဝင်လုပ်နေတုန်းက အထူးဆန်းကြုံဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါက အိုက်ယတို့အရွယ်ပေါ့ကွာ။ သူများနောက် လိုက်ပေါ့။ ဟိုတွင်းပိပြီးသေသွားသူ ကိုအိုက်စံကို မင်းမှတ်မိလိုက်သလား”

“လူးထဲ ခဲကြီးညပ်မိပြီးသေသွား တဲ့ ကိုအိုက်စံကို ပြောတာလား”

“အေးလေကွာ၊ အဲဒီကိုအိုက်စံ ပေါ့။ ဖြုန်းကလက်နှစ်လုံးလောက်နဲ့ထာ လောဘတကြီးကုန်းနှိုက်နေတုန်း ခေ ကခဲကြီးကွာကျပြီး ညပ်မိလို့ သေသွား ပါလေရော။ အလောင်းတောင် အသေ မထင်နိုင်ဘူးကွ။ လူတောင်မနည်းသေ ရတာဆိုတော့ အခက်အခဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ အောက်မှာသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတာပဲ”

အဲဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဲ
ဘူး။ ဖိမိတုန်းက သွေးအညစ်အ
ကြေးတွေနဲ့ဆိုတော့ အောက်ထဲမှာ ပုပ်
ဆတ်ဆတ်ထောင်းထောင်းနဲ့ပါပဲ။ အဲဒီမှာ
အဲဒီနေရာကိုလုပ်မယ့်လူပေါ်လာတယ်။
အဲဒါက ဦးစံဖေဆိုတဲ့လူလေတာ။ ဒီလူ
က မကြောက်တတ်ဘူး။ မရွံတတ်ဘူး
ဘူး။ ခပ်ရွတ်ရွတ်လူရယ်။ အဲဒီနေရာမှာ
အောက်ထဲလို့တောင် နာမည်ကြီးနေ
တဲ့အချိန်ပေါ့။ ငါတော့ အခြောက်မခံရ
ဘူး။ သူများတွေကတော့ အမျိုးမျိုး
ပြောကြတာပေါ့တာ။

အင်း - စဉ်းစားကြည့်ရင်လည်း
အဘတကြီး ဖြန်းကုန်းနို့ကနေတုန်း
အခုရတာဆိုတော့ လောဘနဲ့သေ
ပြဋ္ဌာပြည်ဆိုတာလိုပေါ့။ အဲဒီလူးထဲက
အခုနဲ့ ရုတ်တရက် ဘယ်ရုန်းထွက်နိုင်ပါ
လဲ။ ပြဋ္ဌာဘဝနဲ့ ခြောက်ရင်လည်း
ခြောက်မှာပေါ့တာ။

ဒါနဲ့ ဦးစံဖေက သူတွင်းသား (၂)
သောက်နဲ့ ပြုတ်ကျထားတဲ့ ခဲကြီးကို
သင်းနဲ့ခွဲထုတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ အိုက်စံ
လွယ်ကဲစဖြစ်တဲ့ လက်တစ်လုံးလောက်
သာကျန်တော့တဲ့ လက်ကြားလေးကို
သင်းနဲ့ခွဲထုတ်ပြီးချွဲတယ်။ ပြုတ်ကျနိုင်တဲ့
အရာတွေကို တန့်ကူနဲ့လိုက်ထောက်
တယ်။

အဲဒီလို စနစ်တကျ အပင်ပန်းခဲပြီး
ကြီးစားလိုက်တာ တစ်လကျော်ကျော်
အကြာမှာ အောက်ထဲမှာကျယ်သွားပြီး
ဖြန်းကြောတစ်ကြော သွားတွေပါလေ
တော့။ အဲဒီခေတ်က လူးထဲမှာလုပ်တဲ့လူ
တွေပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း သိပ်မရှိ
ကြပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အသေး
ပြန်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘယ်ကျောက်ဖြစ်ဖြစ်
စစ်တာရက်ခွဲ၊ သုံးကာရက်ကနေပြီး ပို
ကြီးလို့ဘဲကွ။

ဒါပေမယ့် လူးကျောက်ဆိုတော့
လူးလုံးလိုချောနေပြီး အရည်အသွေး
ပြည့်စရာမလိုဘူး။ ဒါမျိုးကျောက်ဆိုတာ
က သွေးမြေစိန်ခင်းလေတာ။ ကျောက်
ကြီး ကျောက်ကောင်းဆိုတာ ရှားတယ်
ပေတတ်လား။ အဲဒါကြောင့် လူအနည်းစု
လုပ်ကြတာ။ အဲဒီလူအနည်းစုမှာ ငါတို့
လည်းပါတယ်ကွ။ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်
ဟုတ် ဈေးသုံးလေးမှန်မှန်ရနေတာနဲ့ လူး
ထဲမှာမြဲနေတာပဲ။ ဆိုရရင်တော့ သူဌေး
ဖြစ်ပုံသက် ထမင်းစားကျောက်လေးမှန်
အခုရင်ပဲ တို့တွေကျေနပ်နေရတာမဟုတ်
ဘူး။ သူဌေးဖြစ်တဲ့ ကျောက်ကြီး

ကျောက်ကောင်းဆိုတာက ကံအလွန်
ကောင်းမှရတာလေတာ။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါတို့ပြန်ချိန်
ရောက်လို့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အောက်
ဘက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်တက်
လာတဲ့ ငါတို့ကို မြင်ဟန်မတူဘူး။ သူ
ရေပုံ ဖြန်းတစ်မုံဆေးအပြီး ကျောက်
ဘောက်သွန်တာနဲ့ ကြုံရတယ်။

အဲဒီမှာ (၂) ကာရက်လောက်ရှိ
တဲ့ ကျောက်တစ်ပွင့်ကို လက်ခုပ်ထဲက
နှိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးမှာ ထောင်
ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။
ကျောက်က ဂေါ်လီလူးလို ချောမွတ်ပြီး
နီရဲနေတာပဲကွ။ ခုခေတ်ဆို တန်ဖိုး
အလွန်ကြီးပြီပေါ့ကွာ။

အဲဒီလိုကြည့်နေတုန်း ငါတို့အသံ
ကြားတာနဲ့ ကျောက်ကို ပါးစပ်ထဲပစ်
ထည့်ပြီး ငိုလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ ပြီး
တော့မှ ကျောက်သေးတွေကြည့်နေ
လေရုံကွ။ တို့လည်းမစပ်စပါဘူး။ သူ
များကြိုက်မှန်းသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိလေ
တာ ဟုတ်ဖူးလား။ တကယ်ဆိုရင်
အိုက်စံတို့အုပ်စုကို ကျောက်ကမောင်း
ထုတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲကွ။

အဲဒီခေတ်ဟာ ဓားပြရန်အရမ်း
ကြောက်ရတဲ့ခေတ်ဆိုတော့ အတော်ကို
သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိမှ တော်ရုံကျတာလေ
ကွာ။ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့လည်း ဦးစံဖေကို
အားကျကြတာပေါ့။ ကျောက်ကြီး
ကျောက်ကောင်းဆိုတာ အသေးပြန်လူး
ထဲမှာ ရှားပေမယ့် ရှိတယ်ဆိုတာ မြင်
လိုက်ရပြီလေ။

ကံများပြောပါတယ်။ ဦးစံဖေ
အခြေကျနေသလောက် တို့တွေအခြေ
မကျဘဲ လူးထဲကနေ အစိမ်းတောပြန်
ရောက်ကုန်ကြပါရောဗျာ။ ဦးစံဖေနဲ့
အခြားသုံး လေးတွင်းပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။
အဲဒီဖြန်းကြောကို ဦးစံဖေ တစ်နေ့
လောက်စားလိုက်ရတယ်။ ကျောက်
ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်
ကြပေါ့ကွာ။ သူတို့က တကယ့်လက်ကြား
ဖြန်းကြောကို သွားတွေ့လိုက်တာ
ကျောက်ကြောပေါက်တာနဲ့ အတူတူပေါ့
ကွာ။ အဲဒီမှာ နီလာမရှိတဲ့ အနီစစ်စစ်
လေးတွေသာအထွက်များတယ်ကွ။

ဦးစံဖေအိမ်မှာ တွင်းသားလုပ်တာ
က ဟိုးရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွာငံ
ရပ်စောက်ဘက်က မခုလေးတွေကွ။
တို့တွေက တောင်ဘက်သားလို့ ခေါ်ကြ
တာပေါ့။ အဲဒီတောင်လေး (၂) ယောက်

ကလည်း အနေအထိုင်လိမ္မာသလား
မမေးနဲ့။ တွင်းသိမ်းတဲ့အခါ ကံစား
အတွက် သူတို့ဘယ်လောက်သုံးရသလဲ
ဆိုတာတောင် တစ်ရွာလုံးတစ်ဦးမမသိ
ကြဘူး။ သူတို့ဒေသကို တန်းပြီးပြန်သွား
ကြလေရဲ့။ ရင်းနှီးစားသောက်လောက်
တဲ့ အရင်းအနှီးရသွားဟန်တူတယ်ကွ။
နောက်ထပ် လုံးဝပေါ်မလာတော့ဘူး။
သူတို့ဒီအထိလိမ္မာကြတာကွ”

ဦးစံဖေနဲ့ ဒေါ်မေနန်းတို့ဟာ
အနေအထိုင်ကောင်းသလားမမေးနဲ့။
အိမ်စုတ်ကလေးနဲ့နေခဲ့တာ ကာလ
အတော်ကြာတယ်။ ခေတ်အခြေအနေ
အတော်လေးကောင်းသွားမှ ခုဒေါ်မေ
နန်းတို့နေတဲ့တိုက်ကြီး ဆောက်ခဲ့တာ။
တိုက်ဆောက်ပြီး မကြာမီမှာပဲ ဦးစံဖေ
ကွယ်လွန်သွားတယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်း
နဲ့နေရမယ့်ကိစ္စပုံမပေါ်ဘူးကွာ။ အကြီး
ဆုံးသမီး နန်းလူ အိမ်ထောင်မပြုမီလေး
မှာပဲဆုံးသွားတာ။

ဦးစံဖေဟာ ကျောက်ကြောပေါက်
ကံကောင်းပေမယ့် ရင်သွေးကံမကောင်း
ရှာဘူးကွ။ နန်းလူ၊ နန်းမူ၊ နန်းယူဆိုတဲ့
သမီး (၃)ယောက်သာ မွေးလို့ပဲ။ သား
မပါတော့ ရင်ပြုခွင့်ရမသွားဘူးပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် နန္ဒီတို့မြင်လိုက်ရတဲ့
ကျောက်ဟာ ဒေါ်မေနန်းလက်ထဲမှာရှိ
နေဦးမှာပေါ့နော်”

“ဟကောင်ရ၊ ဒါလောက် အနေ
အထိုင်ကျစ်လှစ်တာ အဲဒီကျောက်ကြီး
ချည်းမဟုတ်ဘူး၊ အောက်ကျောက်တွေ
လည်း အများကြီးရှိနိုင်သေးတယ်ကွ။
သူတို့မိသားစုက လူသာမလှတာ ကံက
အရမ်းလှခဲ့တာကွ။ ခုထိ ဆင်းတောင့်
ဆင်းရဲမှ မရှိကြတာ။ သူများဝတ်သလို
ဝတ်နိုင်တယ်။ သူများစားသလိုစားနိုင်
တယ်။ သူများလှူသလိုလှူနိုင်တယ်လေ”

“အေးလေ - ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလို
စေးကုပ်ပုံနဲ့တော့ အဲဒီကျောက်တွေရှိနေ
ဦးမှာ အသေအချာပဲကွ။ အခု အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့ အ ငယ်ဆုံးမ နန်းယူနဲ့ရတဲ့
အကောင်ကတော့ မိန်းမထိပေါက်တာပဲ
ကွ။ ဟေကောင် အိုက်ယ၊ မင်းနန်းယူကို
ရအောင်ယူကွ”

ဟု ဦးသောမက ဆိုလိုက်ရာ ငေး
မောနားထောင်နေသော အိုက်ယသည်
သူ့ဘက်စကားဦးလှည့်လာသဖြင့် ရုတ်
တရက်ရွက်သွားပြီး -

“ဟာဗျာ၊ လေးသောမကလည်း
မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ဆိုလိုက်မိချေမာ်

“က - အိုက်ယရေ ဖြန့်တွေရေ ပန်းစား၊ မစားသွားကြည့်ကွာ”

ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အိုက်ယမှာ ချက်ချင်းပင် မော့ခွက်ဘက်သို့ ထွက် သွားလေ၏။

နန်းလှ၊ နန်းမူ၊ နန်းယု

ဦးစံဖေ၊ ဒေါ်မေနန်းတို့မှ နန်းလှ၊ နန်းမူ၊ နန်းယု ဟူသော သမီး(၃)ယောက် ကို ဖွားမြင်ပါသည်။ သူတို့သည် ဒေသခံ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများဖြစ်ကြသော်လည်း ရှားပါးစွာပင် အသားညိုကြ၏။

ဝိသေသမှာ ဦးစံဖေသည် ညာ ဘက်မျက်စိစွေသဖြင့် ကွယ်ရာတွင် ရွယ် တုအချို့က စွေစောင်းဟူ၍ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်မလှသည့်အပြင် မျက် စိပါစွေနေသေးသည်။ ဒေါ်မေနန်းမှာမူ သာမန်ရုပ်ရည်သာရှိပြီး ရိုးပုံရိုးပန်းပုံစံ ကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် လှမလှသော်လည်း ကံလှသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

နန်းလှနှင့် နန်းမူတို့မှာ မိခင်နှင့် တူသဖြင့် မျက်စိမစွေသော်လည်း သင့် တင့်သောအရပ်အမောင်း၊ ရွက်ကြမ်းရေ ကျိုရုပ်ရည်ရှိကြသဖြင့် အိမ်ထောင် အသီးသီးကျကာ သားသမီးတို့ပင်လျှင် ပွားစီး၍နေကြပေပြီ။

နန်းယုမှာမူ ကံမကောင်းစွာပင် ဖခင်နှင့်တူကာ ညာဘက်မျက်စိက စွေ ၍နေပါသည်။ အရပ်အမောင်းအားဖြင့် လည်း အဖို့အရွယ်ရောက်လာသည့်တိုင် ခပ်ပုပ်ဖြစ်နေရာ အရွယ်ရောက်လာ၍ အပျိုစာရင်းတွင် ဝင်ရပါသော်လည်း အပျိုတို့တွင် ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိပါ။ ဘယ် လပျိုကမူလဲ သူ့ကိုအသိအမှတ်ပြုခြင်း မရှိပါ။

သို့သော်လည်း နန်းယုသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားငယ်စိတ်မမွေးဘဲ အပျိုအရွယ်ရောက်သည်နှင့် ကျောက် ကုန်သည်စတင်လုပ်ကိုင်ပါသည်။ သမ္မာ အာဇီဝနည်းလမ်းကျကျ ပိုက်ဆံစ၍ရှာ ပါတော့သည်။ သို့အတွက် ကျောက် ရောင်းဝယ်ခြင်းအလုပ်၌ မျက်စိတဖြည်း ဖြည်းနိုင်လာပါသည်။ ကျောက်ကြီး ကျောက်ကောင်းတို့ကို ရောင်းဝယ်ခြင်း မပြုပါ။ အောက်ကျောက်၊ ခါးကျောက် များကို အရောင်းဝယ်ခြင်းပြုပါသည်။

မိမိတို့တိုက်ကြီးတွင် မိမိနှင့် မိခင် ကြီးသာကျန်ရစ်ရာ အိမ်ထောင်ရက် သားမကျခဲ့သော်မှ အပျိုကြီးဘဝနှင့် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးမည်ဟု တွေးမိထား

သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အစစ်မနှစ်ဦးမှာ သူ အိုးသူအိမ်ကိုယ်စီနှင့် အသားကျ၍နေ ပေပြီ။

နန်းယုမှာမူ သူ့အတွက် ထိုက် တန်သောဖူးစာရှင် ဟူသည့် ယခုထိတိုင် တစ်ဦးတလေမပင် စကားဦးမသန်းသေး ရာ လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝ အချစ်ဆို သောအရာကို မျှော်လင့်မိသော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့တွင်မူ မလွယ်ကူလှ ပေ။ အချစ်ဆိုသောအရာသည် သူနှင့် များ မဆိုင်ခဲ့လေသလားဟု ရဖန်ရဲခါ တွေးမိတတ်လေ၏။

သူငယ်ချင်းနဲမောင်တိုင်ပင်

ရပ်ရွာလုံခြုံရေးကင်းတဲလေးတွင် အိုက်ယနှင့် အိုက်တေတို့နှစ်ဦး ကင်းကျ သောနေ့ဖြစ်ရာ ရွာအဝင်ကင်းတဲခါး အနီးရှိ ကင်းတဲလေးထဲတွင် မီးဖိုကာ မီးလှုံ၍နေ၏။ အိုက်ယနှင့် အိုက်တေတို့ အတွဲသည် ကင်းကျတိုင်း အတူတူဖြစ် ကာ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတို့ဖြစ်၍ နေကြပေပြီ။ အိုက်တေမှာ ကျောက် ပြဿဒ်အနောက်ရွာဇာတိ ဖြစ်၏။

အိုက်ယသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေ သဖြင့် မီးဖိုမထင်းစကို ဟိုမှသည်ပြောင်း ရွေ့ကာ အငြိမ်မနေဘဲ တလှုပ်လှုပ်လုပ် နေသဖြင့် အိုက်တေက တားမြစ်၏။

“ဟေ့ကောင် - အိုက်ယ၊ မင်းကွာ မီးတောက်နေတဲ့ဟာကို ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နဲ့ မီးကသေပြီး မီးခိုးတွေထွက်နေပြီ။ မီးကို မဆော့ရဘူးကွ။ မီးဆော့ရင် သေသတဲ့။ မင်းကိုကြည့်ရတာဂနာကိုမငြိမ်ဘူး။ မင်း တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီထင်တယ် ဟုတ် လားဟေ့ကောင်။ ဟဲဟဲ - ငါဗေဒင်တတ် ပါတယ်ကွ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - အင်းကွာ၊ ဟုတ်တယ်”

“မင်းတစ်ခါမီးလို့လှုပ်ရှားနေတာ မကြိုးဘူးတော့ ငါအတပ်ဟောနိုင်တာ ပေါ့ကွာ။ ကဲပြော၊ အဲဒါ ကောင်မလေး ကိစ္စမဟုတ်လား”

“အဟဲဟဲ - တော်လှပါလား အိုက် တေရာ။ မင်းဗေဒင်ဆရာလုပ်စားရင်ဖြစ် နိုင်တယ်ကွ”

“အဟဲဟဲဟဲဟဲ - ငါပြောတယ် လေ။ ကဲ - ငါပြောတာမှန်တယ်မဟုတ် လား အိုက်တေပါကွာ။ တစ်တေတည်း ရှိတာပါ”

“အေးကွ - ဟုတ်တယ်။ ငါကောင် မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောရရင်ကောင်းမလားလို့ မင်းကို တိုင် ပင်မလို့။ တိုင်ပင်စရာသူငယ်ချင်းဆိုလို့

မင်းပဲရှိတာကွ”
“ဒါများကွာ အဆန်းလုပ်လို့။ ငါဆို ရည်းစားသုံးယောက်တောင်ထားပြီး ဦး ကိုယ့်လှ”

“ငါသိပါတယ် အိုက်တေရာ။ မင်း က ရွာခဲကွ။ ဂုဏ်ရှိတယ်။ ငါက သူ့များ အိမ်မှာကပ်နေရတဲ့ တွင်းသားလေကွာ။ ငါကမျက်နှာငယ်ရတယ်။ မင်းကိုတော့ ဘယ်တုရဲမှာလဲကွာ။ မင်းစွံမှန်းငါသိပါတယ်။ ခုဟာကငါ့ကိစ္စကွ”

“ဘာလဲ မင်း သူကြီးသမီးနှင့်ရည် ဖွေးကို ကြိုက်နေတာလား။

နင်းရည်ဖွေးက မြင့်လွန်းပါတယ် ကွာ။ ငါ့လို တွင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ကူးထဲထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ကူးတာ သူမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုရီရီဆွေလား”

“ဟင့်အင်း”

“ထွေးထွေးအိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟိုကောက်တေးမနေမှာ”

“ဟုတ်ဘူးကွ”

ရွာမှာအလှဆုံးတွေတော့ကုန်ပြီ။ ရွာထဲရှိတဲ့အပျိုတွေလိုက်ရွတ်နေရရင် လျှာထွက်ပြီးသေနိုင်တယ်။ ကဲ - မင်း ကြိုက်တဲ့ဟာပြောကွာ”

“ပြောမယ်နော် ဟေ့ကောင်”

“ခွေးကောင်၊ ပြောမယ့်အထဲ ထစ်နေရသေးတယ်။ ကဲ - ပြောမယ့် ပြောပြော”

“နန်းယုကွ”

“ဗုဒ္ဓေါ - အောင်မလေး။ မင်း

ဟုတ်မဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

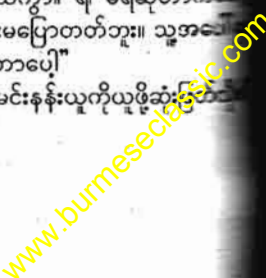
“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ နန်းယုကွ”

ရုပ်ကလည်းဆိုး၊ အသားကလည်းသေး သေး၊ မျက်စိကလည်းစွေသေး၊ အရွယ် လည်းပုသေး။ ဘယ်လိုမှဖြေသိမ့်လေ ဘူးကွ။ မင်းလိုလှတဲ့အကောင်မဆို သူ့နဲ့ အရုပ်ဆိုးတဲ့ငါတောင် နန်းယုကို သမုစဉ်းစားဘူး”

“အဲဒါကမင်းလေကွာ။ အဲဒါ

အများရဲ့ပစ်ပယ်ခြင်းခံနေရတာကို မင်း ရင်ကိုထိစေတာကွ။ ငါ့သူကိုသနားတာ ငါ့ဘဝရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ် သူ့တို့နဲ့ မကြည့်မယ်ကွာ။ ရ၊ မရဆိုတာက ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး။ သူ့အသေ မှုတည်တာပေါ့”

“မင်းနန်းယုကိုယူဖို့ဆုံးဖြတ်တာ ဆိုလား”

“အေးကွာ - ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သူ့ဘောတူရင် သိတင်းကျွတ်မှာ လာဆောင်မယ်”

“တယ်ဟုတ်လိုက်ပါလား၊ ငါ့ဘောင်တော့ ကုတ္တိယသိုက်တူးတော့ သို့ထင်တယ်”

“ဘာလဲကွာ၊ ကုတ္တိယသိုက်ဆိုတာ ဟု အိုက်ယက မသိဟန်ဆောင် မေးလေ၏။ နေ့လယ်က တွင်းတော၌ နံနက်ပြောသဖြင့် အလုံးစုံသိပြီးဖြစ်ရာ အကြောင်းအရာတို့သည် သူ့ဘဝ ဆင်းရဲခွဲတေမှု၏ထွက်ပေါက်ဟု စိတ်ထဲ တွင်းကျိတ်၍ သိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်

“နန်းယုကို ရခဲ့ပါက ဟူသော အတွေးတိုဝင်လာကာ ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟ ဆိုပင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့တွက်လည်း သိဟန်ဆောင်ကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ ၏။”

“ကုတ္တိယသိုက်ဆိုတာ အကြောင်း ဘယ်ကွ။ အဲဒီမိသားစုဟာ ဟိုးအရင် နန်းက အသေးပြန်လူးမှာ ကျောက် ကြောပေါက်ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါမှာ အကောင်းဆုံးကျောက်နီတစ်ပွင့် ပါခဲ့သတဲ့ကွ။ စေးစေးကုပ်ကုပ်နဲ့နေခဲ့ တော့ အဲဒီရတနာတွေ အဘွားကြီး ထက်ထဲမှာရှိနေတယ်လို့ပြောကြတယ်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ၊ နန်းယုဟာ အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးလေးဖြစ်တာ ကြောင့် သူ့ကိုယူရင် ပွဲလယ်မတင့်ပေ သည် သူ့ရဲ့တိုက်အိမ်၊ သူ့ရဲ့ရတနာတွေက သော့ ပွဲလယ်တင့်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ လူ သူ့ကိုရှောင်တာက သူ့ရဲ့မျိုးရိုးမျက် နှလုံးတောပဲ။ မွေးလာတဲ့ သားသမီးလေး သူ့ မျက်စိရွေ့ကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် မင်း စားကြည့်ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ စကားပုံ နည်းတယ်”

“ဘာတဲ့လဲကွာ”

“မျက်စိရွေ့စောင်း၊ လက်မောင်း နဲ့ ရှည် မပေါင်းလေနဲ့တဲ့ကွ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟ၊ မင်းဟာ ဘာတာ”

“မျက်စိရွေ့စောင်းမပေါင်းကောင်း တဲ့ကွ။ မျက်စိရွေ့သူတွေဟာ အများအား ဖြင့် စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်ညံ့တတ်သတဲ့ကွ။ အောက်ကျစ်စဉ်းလဲမူလည်း များတယ် ဟေ့။ ပြီးတော့ မျက်စိရွေ့တယ်ဆိုတာ မင်းတွေ သင့်တဲ့သဘောတဲ့ကွ။ အဲဒီတော့ အောက်အားကြီးပြီး ဖောက်လွှဲဖောက် ပြုလည်းဖြစ်တတ်တယ်ဆိုပဲ”

“မင်းဟာကလည်း ကောင်းတာ တစ်ခုမှမပါပါလားကွာ။ ကဲ - လက် မောင်းတို့၊ ရှည်ကျတော့ကော”

“လက်မောင်းတို့၊ ရှည်ဆိုတာက စောင်းနဲ့မောင်းကို ကာရန်ယူတဲ့သဘော ကွ။ တကယ်တော့ လက်တို့၊ လက်ရှည် ပေါ့ကွာ။ လက်တို့တယ်ဆိုတာက အလွန် နှမြောစေးကုပ်သူကွ။ အဲဒီလူမျိုးကို ပေါင်းရင် ကိုယ့်ဘက်ကသာ အမြဲနစ်နာ မယ်ကွ။ လက်ရှည်တယ်ဆိုတာက ခိုး တတ်ဝက်တတ်တဲ့လူမျိုးဆိုပါတော့ကွာ။ မင်းတို့ငါတို့ အဲဒီလိုခိုးတတ်တဲ့လူနဲ့သာ တွဲမိလို့ကတော့ ခံရပြီသာမှတ်ပေတော့”

“မင်းကို တိုင်ပင်လိုက်ကာမှ ငါ စိတ်အတော်ညစ်သွားတယ်ကွာ”

“ဒါဆိုရင် ကောင်မလေးကို မလိုက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ရအောင်ကိုယူမှာ”

“အဟုတ်မှတ်လို့ ခွေးကောင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထိုစဉ် ကျောက်ပြဿဒ်အရှေ့ရွာ ဘက်မှ ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် လူ (၂) ယောက် ကင်းတံခါးနားသို့ ကပ်လာ သဖြင့် -

“ရပ်၊ ဘယ်သူလဲ”

ဟု အိုက်ယမှ အော်လိုက်လေ၏။

“ငါတို့ပါဟ၊ အိုက်ဆောင်နဲ့ အိုက် ကျန်းပါ”

ဟု ပြန်အော်သဖြင့် ထ၍ ကင်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ အိုက်ဆောင် နှင့် အိုက်ကျင်းတို့သည် ကျောက် ပြဿဒ်အနောက်ရွာသားများ ဖြစ်ကြ လေ၏။ ကာလဒေသအလျောက် ကိုယ့် ရွာကိုကိုယ်ကာကွယ်ကြရသော ပြည်သူ့ စစ်ခေတ်ဖြစ်လေ၏။

နန်းယုရင်ခွန်ရသောနေ့

တွင်းသမားတို့၏ နားရက်ကား တစ်လလျှင် လပြည့်၊ လကွယ် ဥပုသ် (၂) ရက်သာနားရာ ထိုရက်လေးကို အမြတ်တနိုး မျှော်ကိုးတတ်ကြပါသည်။ ထိုဥပုသ်နေ့ (၂) ရက်သည် လူအမျိုးမျိုး တို့အတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့သည် ဝါတွင်းကာလ၏ ဥပုသ်ရက်တစ်ရက်ဖြစ်ရာ ကျော်ကြား ၍ လွန်စွာလှပသော ကျောက်ပြဿဒ် ဘုရားတောင်ကြီးတွင် လူတို့ဖြင့် စည် ကားနေ၏။

ဘုရားတောင်၏အောက်ခြေသည် ကျောက်ဥယျာဉ်ကြီးနှင့်သစ်ပင်ကြီးများ ရှိရာ လူငယ်များ ကိုယ်အစုနှင့်ကိုယ် စကားတွတ်ထိုးရင်း အနားယူနေကြ၏။

နန်းယုနှင့်ထွေးခင်တို့သူငယ်နှစ် နှစ်ဦးသည်လည်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ၏အခြေတွင်ထိုင်ကာ နေကြာစေ့စား ရင်း စကားတွတ်ထိုးနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် အိုက်ယသည် ကျောက် ပြဿဒ်အနောက်ရွာ၏အနီးတွင်ဖောက် လုပ်ထားသော အင်္ဂါတေလမ်းမှ လှေ ကားထစ်များအတိုင်းတက်လာသည်ကို သူတို့ (၂) ဦး မြင်တွေ့နေရ၏။

“နန်းယု၊ အိုက်ယကတော့ အယုံ စားပဲနော်”

“အေးဟ”

“ဟေ့ - နန်းယု၊ သူ့မျက်လုံးက နင့်ဆီလှမ်းကြည့်နေတယ်”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဟာ၊ နင်ကလှ တော့ နင့်ကိုကြည့်တာနေမှာ”

“မဟုတ်ဘူး နန်းယု၊ နင့်ကိုကြည့် တာဟ”

“အောင်မလေး ဘုရား၊ ဘုရား”

“ဘာလဲ၊ နင်ရင်ခွန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ငါ့ကိုလှစ်ခနဲပြီး ပြလိုက်တာမြင်လိုက်ရတယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲခံစားလိုက်ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဟုတ်ပါတယ်လို့ ငါပြောသားပဲ။ အသာနေ၊ သူ့ကိုမကြည့် နဲ့တော့ မှင်သတ်နေ။ သူ့ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ဟု တိုးတိုးတိုင်ပင်ကာ မျက်နှာကို တမင်လှုံပြီး နေကြာစေ့ကိုမပြီးကိုက်နေ ကြ၏။ မကြာမီပင် လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားပြီးနောက် သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေ ရာဆီသို့ အိုက်ယ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်ကို နန်းယု၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မြင်နေရရာ ထိုစက္ကန့် ပိုင်းအတွင်း သူရင်တို့တုဒန်းဒုန်းခွန်ကာ မနေတတ်မထိုင်တတ်အောင် စိတ်ထဲ တွင် ခံစားနေရလေ၏။ ဤရင်ခွန်သံ သည် ပထမဆုံးရင်ခွန်သံမဟုတ်ပါလား။

“မနန်းယု”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောခေါ်သံကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး မော့ကြည့်မိကြ၏။

ထိုအခါ အိုက်ယ၏လက်ထဲတွင် ပန်းရောင်စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကိုမြင် လိုက်ရရာ ဆံပင်များထောင်ထသွား သလားပင်မှတ်ရအောင် ထိတ်လန့်အံ့ဩ ရတော့၏။ တစ်သက်ဘယ်သောအခါမှ မျှော်လင့်မထားသော လှပချောမော သော ယောက်ျားပျိုလေးတစ်ယောက် ၏ စာတစ်စောင်ပင်။

“ကျွန်တော် မနန်းယုအတွက် နေ့

လာတာပါ။ အဲဒါကို အေးအေးဆေးဆေး ခေးဖတ်ကြည့်ပါဗျာနော်”

ဟု ပြောပြီး စာကို နန်းယူဆီသို့ ကမ်းပေးရာ နန်းယူမှာ မယူဝံ့သဖြင့် ကြောင်ပြီးကြည့်နေသဖြင့် ထွေးခင်သည် တံတောင်နှင့်တွက်ကာ -

“နန်းယူ၊ နင့်ကိုပေးနေတာ ယူ လိုက်လေ။ အားနာစရာကြီး”

ဟုပြောမှ လုံးဝမထားတတ်သော မျက်နှာနှင့် ကတုန်ကယင် စာကိုလှမ်းယူ လိုက်၏။ ပြီးသော် နန်းယူသည် ရှက် လွန်းသဖြင့် ခေါင်းကိုင်ထားလိုက်၏။

“မနန်းယူ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ ဦးခင်ဗျ”

ဟု ရိုက္ခိုးစွာ နှုတ်ဆက်ပြန်ရာ ယဉ်ကျေးမှုအရ -

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဟု ခေါင်းမဖော်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက် လေ၏။

အိုက်ယသည် သူတို့ရှေ့မှခွာကာ ဘုရားတောင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ တော့၏။ နန်းယူသည် တောင့်တောင့် ကြီးဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်၏။

“နန်းယူ၊ နင်အရမ်းရင်ခွန်သွား တယ်မဟုတ်လား”

“အေးဟာ၊ ငါဘာမှမပြောတတ် အောင်ပါဘဲ။ ငါမနေရဲတော့ဘူး။ သူများ တွေများ မြင်ကုန်ရင်ဖြင့် ရှက်စရာကြီး ဟာ ပြန်ကြည့်”

“နင်တို့အမေကော”

“ဥပုသ်ရပ်မှာလေ”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ။ အိမ်ပြန်ပြီးဖတ် ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဘုရားတောင်ခြေမှ ရွာထဲသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။ နန်းယူသည် စာအိတ်ကိုလိပ်ကာ လက် ကိုင်ပဝါဖြင့်ပတ်ပြီး ယူခဲ့၏။ အိမ်ရောက် သော် နန်းယူသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ထွေးခင်နှင့်ဝင်ခဲ့ကြပြီး ခုတင်ပေါ်တင်ပါး လွှဲထိုင်ကာ စာအိတ်ကို ဖောက်၏။ စာ ရွက်မှာလည်း ပန်းရောင်စာရွက်လေး တွင် နှင်းဆီပွင့်ပုံလေးရိုက်ထားသော အကောင်းစားစာရွက်လေး ဖြစ်သည်။ လက်ရေးသည်ကား အလှကြီးမဟုတ် ပေ။

မနန်းယူ ကျွန်တော် မနန်းယူကို စိတ်ဝင် စားနေတာကြာပါပြီ။ ဘာလို့စိတ်ဝင်စား သလဲဆိုရင် မနန်းယူကိုချစ်နေမိလို့ပါ။ ရင်ထဲမှာ အကြာကြီးချစ်နေပြီးမှ ခိုင်မာ

နေတဲ့အချစ်ကို မနန်းယူထံပေးအပ်တာ ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်အချစ်ကို မနန်းယူ သံသယမရှိစေချင်ပါဘူး။ ကျွန် တော် မနန်းယူကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုး ထားပြီးချစ်သလို ကျွန်တော်ကိုလည်း ပြန်ချစ်ပါလို့ ကျွန်တော် ခွင့်ပန်ချင်ပါ တယ်။ လိုရင်းကိုဆိုရရင်တော့ ကျွန်တော် မနန်းယူကို လက်ထပ်ပါရစေ။

မနန်းယူ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ပါစေ

ချစ်တဲ့ အိုက်ယ

“ဟယ် - အိုက်ယရဲ့စာက တိုတို လေးနော်။ ဖတ်လို့ဆုံးသွားတာ နှမြော လိုက်တာဟာ။ ဒီကောင် စာတော့ရေး တတ်သားပဲ”

“နင်တို့ငါတို့လို လေးတန်းတော့ အောင်မှာပေါ့ဟာ”

“ဘယ်လိုလဲ ကောင်မ၊ ညည်း စာ တစ်စောင်တည်းနဲ့ ပစ်ကျသွားပြီမဟုတ် လား”

“အောင်မာ၊ ညည်းလိုများမှတ်နေ လား ကောင်မစုတ်”

“အဟား ဟား ဟား- နင့်မျက်နှာ ငါဖတ်တတ်ပါတယ်ဟာ။ နင်ကြွေသွား ပြီ မဟုတ်လား”

“သူများရှက်ပါတယ်ဆိုမှ ကဲဟာ၊ ကဲဟာ”

ဟု ပြောပြီး နန်းယူက ခေါင်းအုံး ဖြင့် ကောက်၍ထူနေလေတော့၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်ရယ် မောသံကား ဆူညံ၍နေလေတော့၏။

အပြေ၏နိဒါန်း

‘လောကကြီးဟာ မမျှော်လင့်တာ တွေလည်း ဖြစ်လာတတ်တာပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အိုက်ယလို မိန်းကလေး ငေးရတဲ့ကောင်က ငါ့ကိုချစ်သတဲ့။ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကြာပြီဆိုပဲ။ ကြည့် စမ်း - အိုက်ယ ငါ့ကို တိတ်တခိုးလိုက် လိုက်ကြည့်နေတာနေမှာ။ အိုး-ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာပါလား။ ငါက မလှမပ နဲ့ သူ့ရှေ့ဖြတ်လျှောက်မိတာ အခါခါ ပေမယ့် သူ့လိုလူကို ငါမမျှော်ရဲခဲ့ဘူး။ ပြုံးလိုက်ရင် အရမ်းကျက်သရေရှိတဲ့ သူ့ အလှကို တိတ်တခိုးမြတ်နိုးဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုလိုသူချစ်လာမယ်ဆိုတာတော့ အိပ်မက် တောင်မက်ရဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မယုံနိုင်စရာပါလား။’

အကြာကြီးချစ်ပြီးလို့ ခိုင်မာနေတဲ့ အချစ်ကို ငါ့ကိုပေးတာတဲ့။ အိုက်ယရယ် ရှေးတတ်လိုက်တာ။ ယုံပါတယ်ဟာ။ နင့်

အချစ်ဟာ ငါ့ဘဝအတွက် တစ်ချစ်တည်း သောအချစ်ပါ။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်း သော အချစ်ပါဟာ။ တကယ်တော့ ငါ့ ဘဝက အလှပဲ့သူတစ်ယောက်ပါဟာ မလှတာကို ရှာကြံတွေးတော့ပြီး အကြံ နာနဲ့လှအောင်ကြည့်ပြီးချစ်လာတာထက် ငါ့ကျေးဇူးအများကြီးတင်လှပါပြီ။ နန်း ယူ ငါ့ရဲ့အလင်းရောင်ပါဟာ။ စိတ်ဝင် နှင့်ဘဝကို ငါတတ်စွမ်းသရွေ့ပြုစုတော့ ရှောက်မယ် သိလား။

အောင်မယ် ဘာတဲ့။ ကျွန်တော် ကို ပြန်ချစ်ပါလို့ ခွင့်ပန်ချင်ပါတယ်တဲ့။ မိန်းကလေးပဲဟာ၊ ချစ်ပါတယ်လို့ ဘာမှ မှာ ပြန်ပြောရဲမှာလဲ ကြောက်တာတွေ စာပေးတန်းကတောင် သေမလော့ဘဲ ရင်ခွန်ထိတ်လန့်ခဲ့ရတာ။ ချစ်ပါတယ် အိုက်ယရယ်လို့များ ပြောလိုက်လို့တော့ ရှက်ပြီးလဲသေမလားမပြောတတ် ဘူး။ နင့်ကိုရင်ထဲကချစ်မယ်။ အပြေ နဲ့ ချစ်မယ်။ ချစ်လွန်းတဲ့ ခင်ပွန်းအဖြစ် ချစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ချစ် တယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ ပြောရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကမိန်းကလေးလေးတစ် ခုရက်တာပေါ့။

လိုရင်းတဲ့၊ အောင်မာ လိုရင်းတော့ ဘာတွေလုပ်နေရသေးတယ်။ လက်ထပ် ပါရစေဆိုရင်ပြီးတာပဲ။ အဖြေတောင်တင် နေကျရင် အိုက်ယကို ဘယ်လိုအမိတ် ပေးရပါမလဲ။ ချစ်တယ်လို့လည်း မပြော ရဲ။ စဉ်းစားပါရစေဦးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ ဟိုက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရင်လည်း ဒါကမဟုတ်သေးဘူး။ တစ်သက်မှာတင် ခါသာရတဲ့အခွင့်အရေး။ ဒီအခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်လို့ကတော့ ငါအပိုတင် တစ်ကိုယ်တည်းနေရတော့မှာ ယှဉ်းနေ ကြီး။ ဟင်း... ဒီတော့ဘယ်လိုအမိတ် ပေးရပါ။

ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ တစ်ခါတည်း တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြန်ဖြစ်သွားအောင် အမေ့ဆီလာတောင်းလှည့်ပါလို့ ပြော လိုက်တော့မယ်။ ဟန်ကျလိုက်တဲ့အခါ မြေညှိ - မေ့နေလိုက်တာ ခုတစ်ခါတည်း လာတောင်းလို့မရသေးဘူးလေ။ ဝါသနာ ကာလကြီးပဲဟာ။ မြေညှိ - ငါ့နှယ်အထက် ဆန္ဒစောလိုက်တာ’

ဟု စာဖတ်လိုက်၊ စိတ်ထဲက ချစ်မိ လိုက်ဖြင့် နန်းယူခေရာ ပြုံးလိုက်၊ အိုက် ယလိုက်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တလှည့်တလှည့် လိမ့်လိမ့်ရုံနေရာတော့၏။ အိုက်ယ ပြန်ဖတ်ရသည်မှာ အကြိမ်ပုံညီမို့လို့ အိုက် ယတိမထားမိတော့ပေ။ ဆိုရသေး

လူတစ်ပင်ရနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏
တက်ရေးနှင့် သူ့စာလေးကြည့်ရမတ်ရ
သည်မှာ တင်းတိမ်ခိုင်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့
ဘဲ တကယ်သော် အမှန်တကယ်အချစ်
စစ်ပြင့် ချစ်နေမိသည်မှာ နန်းယူပင်
ဖြစ်ချေ၏။

အမှန်သောနေ့တစ်နေ့

တစ်လတွင် ဥပုသ်နှစ်ရက်သာ
နေ့ခွင့်ရကြသဖြင့် ထိုဥပုသ်ရက်ကို လူ
တိုင်းတွင်းသားတိုင်း မြတ်နိုးစွာ မျှော်
ဆိုကြပါသည်။

ထိုဥပုသ်နေ့လေးတွင် အဓိက
ဆုရှင်ကြသည်မှာ လူပျို အပျိုတို့ပင်
ဖြစ်သည်။ နန်းယူနှင့်ထွေးခင်တို့သူငယ်
ချင်းနှစ်ဦးမှာလည်း ဘုရားတောင်သို့
သွားရန် တာစုနေကြ၏။

နန်းယူမှာ သနပ်ခါးကို ပါးပါး
ထိုးကာ နှာရောင်မုနေ၍ နားသယ်စပ်
အထိ သပ်ရပ်စွာ ဘီးဖြင့်ခြစ်ထားသဖြင့်
ပင်ကျေးစွာလှလျက်ရှိပါသည်။

“ထွေးခင်”
“ဘာလဲဟာ”
“ငါကြည့်ကောင်းရဲ့လား ကြည့်
မိဦးဟာ။ တော်ကြာ ငါ့မြင်တာနဲ့ အိုက်
နောက်ပြန်လှည့်ပြေးနေပါဦးမယ်”
“လှပါတယ်ဟာ။ သနပ်ခါးပါးပါး
သေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းပါတယ်”

“က-ဘုရားတောင်သွားကြစို့ဟာ။
အိမ်နောက် အရင်တစ်ခါတုန်းက နေ
ရာမှာ မထိုင်နဲ့တော့။ တော်ကြာ သူ့ကို
သွတ်နေတယ်လို့ထင်နေပါဦးမယ်။ နေ
ရာပြောင်းထိုင်ရအောင်နော်”

“အင်းပါဟာ။ နင့်သဘောပါ”
“အင်း - ကောင်မတော့ ရင်တွေ
နှစ်နေပြီလားမသိဘူး”

“ရင်ခုန်ရုံမကဘူး၊ ကြောက်စိတ်
တွေပါဝင်နေတယ်ဟာ။ ငါလေဘယ်လို
ကြီးမုန်းမသိပါဘူးဟာ။ ခြေတွေ၊ လက်
တွေ အားကုန်နေသလိုကြီးပဲဟာ။ ရင်ထဲ
မှာ တလုပ်လှုပ်ခံစားနေရတာ”

“နင့်နဲ့ ငါ ပေါင်းလာတာကြာခဲ့ပြီ
သိလား။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ နင်ဒီနေ့အလှ
ဆုံးပဲ။ အိုက်ယမပြောနဲ့၊ ငါတောင်နင့်ကို
ချစ်လာပြီ”

“ကောင်မစုတ်နော်၊ ရက်ပါတယ်
ဆိုနေမှ”
“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထွေးခင်သည် သဘောကျစွာ
တဟားဟားရယ်နေသဖြင့် နန်းယူက
လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

“နင်ဟာ အဲဒီလိုကြီးမရယ်စမ်းပါ
နဲ့။ မရှက်ဘူးလား”
“အိုး... ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ်
ရယ်တာပဲ။ ပျော်လို့ပဲဟာ”

ထိုသို့ စကားတွေတွတ်ထိုးရင်း
လာခဲ့ကြရာ မဝေးလှသော ရွာ၏
တောင်ဘက်ရှိ ကျောက်ပြဿဒ်ဘုရား
တောင်သို့ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ မိုးရာသီ
မို့ တောင်ထိပ်တွင် တိမ်မြူတို့လွင့်နေမှာ
နေသဖြင့် စေတီတော်အား မှုန်းဝါးဝါး
သာ ဖူးတွေ့ရပေသည်။

တောင်ကြီး၏ဝန်းကျင်ဝယ် သစ်
ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသလို ကြီး
မားသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊
ကျောက်ချွန်းများမှာ များစွာတည်ရှိနေ
ရာ သဘာဝအလှတို့ စုဝေးရာနေရာဖြစ်
သည်။

ထိုဝန်းကျင်ဝယ် မိုးကုတ်၊ ကျပ်
ပြင် စသည်တို့မှ ကားဖြင့် လာရောက်
ဖူးမြော်သူများ၊ ကျောက်ပြဿဒ်၊ ကျောက်
ဖျာ၊ ဆင်ခွာ၊ ရေအေး စသော ရွာနီး
ချုပ်စပ်မှုလူများ လာရောက် ဖူးမြော်
လည်ပတ်သဖြင့် လူအသင့်အတင့်စည်
ကားလျက်ရှိသည်။

ဘုရားတောင်ပေါ်မှခေါင်းလောင်း
သံတခေါင်ခေါင်ကိုလည်း သဲ့သဲ့မျှကြား
နေကြရသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါသည်
ကျောက်ပြဿဒ်ဘုရားတောင်ကြီးအား
ယခုခေတ်ပုံစံကဲ့သို့ မပြုပြင်သေးဘဲ
ကျောက်ဥယျာဉ်ကြီးဖြင့် သဘာဝ
အတိုင်းရှိနေသေးသောခေတ် ဖြစ်၏။

“နန်းယူ၊ ဒီကျောက်တုံးအကွယ်
မှာ ထိုင်ကြရအောင်။ အိုက်ယ အမှန်
တကယ် အဖြေကိုလျှင်ရင် တို့ကိုတွေ့
အောင်ရှာပါလိမ့်မယ်”

“အင်လေ - နင့်သဘောပါပဲ”

ဟု ပြောကာ ပြောင်ရှင်းနေသော
အောက်ခံကျောက်ပြားပြောင်ပြောင်
ပေါ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ထွေးခင်
၏ အနွေးထည်အိပ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်
လာသည့် နေ့ကြာစေ့လျော်ကိုထုတ်ကာ
ဝါးနေကြတော့၏။ မိုးကုတ်သူတိုင်း နေ
ကြာစေ့စားကြသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်သည်။

နေ့ကြာစေ့လျော်ကား မိန်းကလေး
တို့ ယခုမှ နှစ်သက်သည်မဟုတ်။ လွတ်
လပ်ရေး မရမီကာလတုန်းကပင်လျှင်
ဈေး၌ နေ့ကြာစေ့လျော်အမြဲရောင်း၏။
သို့သော် ယခုခေတ်ကဲ့သို့ စကြူ၊ ပလတ်
စတစ်တို့ဖြင့် ထုတ်ရောင်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ
အင်ဖက်ကတော့ဖြင့် ထည့်ရောင်းခြင်း

ဖြစ်သည်။

တိုးတက်လာသော ခေတ်တွင်မူ
ကျောက်ကုန်သည် အမျိုးသမီးတို့သည်
မိုးကုတ်ထွက် နေ့ကြာစေ့လျော်ပေါင်ထုပ်
ကြီးများ သွားလေရာသို့ယူ၍ တဖြောက်
ဖြောက်နှင့် အဆက်မပြတ် စားနေသည်
ကို မြင်တွေ့ကြရပေမည်။ ဤသည်ပင်
လျှင် စတိုင်လ်ဟု သဘောထားလေ
သလားမသိ။ နေ့ကြာစေ့စားပါက ကျန်း
မာရေးကို မည်သို့အထောက်အကူပြု
သည်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် မည်သို့ထိ
ခိုက်သည်ဟူ၍လည်းလေ့လာဟန်မတူ။
ကြွက်များပမာ လွန်စွာစားနိုင်ကြပေ၏။

နေ့ကြာစေ့မှာလည်း အစိမ်း၊
အကျက်၊ အချို၊ အငန်၊ နို့၊ သဘာဝ
စသည်ဖြင့် တီထွင်ကြဆကာ သူထက်ငါ
အပြိုင်အဆိုင်ထုတ်လုပ်ကြ၏။ သို့ကြောင့်
ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နေရမှ ကျေနပ်တတ်
သော မိန်းကလေးတို့သည် အပြိုင်အ
ဆိုင် နေ့ကြာစေ့ဖြင့် ပါးစပ်လှုပ်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်းတဖုတ်ဖုတ်ဝါးနေသော အာနီ
လျှာနီမိန်းကလေးများနှင့်စာသော် မိုး
ကုတ်သူတို့ နေ့ကြာစေ့ဝါးခြင်းသည် သင့်
၏ဟု ဆိုရပေမည်။ နေ့ကြာစေ့သည်
ကား အဆီအဆီမဲ့ဖြစ်ရာ စားပြီးရင်းစား
ချင်သောအစားအစာ ဖြစ်သည်။ လွန်
စွာများများစားသော် မူးဝေထိုင်းပွိုင်းလာ
တတ်၏။

အိန္ဒိယမှ သုတေသီတို့ သုတေ
သနပြုချက်အရ ကြွက်များကို နေ့ကြာ
စေ့ကျွေး၍မွေးကြည့်ရာ ဖိုမျိုးစေ့၊ မမျိုး
စေ့ဆိတ်သည့်လျက် သားဆက်ခြားသွား
ကြောင်း စာထဲ၌ ဖတ်ဖူး၏။ သို့အတွက်
တန်လျှင်ဆေး လွန်လျှင်ဘေးဟု ဆိုရပါ
မည်။

အဖြေ

“နန်းယူ၊ နင်တော့ရင်တွေအရမ်း
ခုန်နေမှာနော်။ ပြီးတော့ မျှော်နေရတာ
လည်းမောနေရောပေါ့”

“.....”
“ဟဲ့ကောင်မဖက်ကားတောင်မပြော
နိုင်တော့ဘူးလား”

ထိုသို့မေးသော် နန်းယူသည်
တတောင်နှင့်တွတ်သဖြင့် ရှေ့သို့ကြည့်
ပြီးပြောနေရာမှ နန်းယူဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်မိရာ နန်းယူဘေးတွင် မားမား
ကြီးရပ်နေသော အိုက်ယကို မြင်တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး

“အောင်မလေး၊ ဗုဒ္ဓေါ”

ဟု ထွေးခင်ပိုးစပ်မှ ယောင်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသည်ကိုကြည့်၍ နန်းယူရော အိုက်ယပါ တခစ်ခစ်ရယ်ကြ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မထွေးခင်။ အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေးဝင်ခဲ့တာကလည်း မထွေးခင်ကို ခင်မင်တဲ့သဘောနဲ့ စ၊ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် အောက်ဘက်တွေမှာ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ဒီဘက်ချောင်မှာရှိနိုင်တယ်ဆိုပြီး လာရှာကြည့်တာပါ”

“ဪ - ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ စကားပြောကြဦးနော်။ အတော်လေးနေမှ နန်းယူကို ကျွန်မပြန်လာခေါ်မယ်။ သွားမယ်နော်”

ဟု ပြောကာ ထွေးခင် သူတို့နှစ်ဦး အနားမှထွက်သွားလေ၏။

“မနန်းယူ”

နန်းယူကား ခေါင်းငုံ့ကာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

“မနန်းယူ မရှက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောပါဦး”

“.....”

“မနန်းယူ”

ခေါ်၍လည်း မထူး မော့၍လည်း မကြည့်ရသောအခါ အိုက်ယသည် နန်းယူ၏လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ ကိုင်လိုက်သည်။

“အို - ကိုအိုက်ယမလုပ်ပါနဲ့လွတ်ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“.....”

“ပြောလေ မနန်းယူ”

“ဟိုလေ၊ ဟိုကျွန်မမပြောရဲလို့ပါ။ အဲ့ဒါ ဟိုသီတင်းကျွတ်ရင်လေ အမေ့ဆီလာတောင်းလှည့်ပါ”

“ဟင်- ဒါဆို မနန်းယူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့နော် ဟုတ်လား”

နန်းယူက ရှက်သွေးဖြာသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အိုက်ယသည် ဖျတ်ခနဲပွေ့ကာ မနန်းယူ၏ပါးပြင်ကို လျှပ်တစ်ပြက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အို - ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါအချစ်ရဲ့သင်္ကေတလေးပေါ့ မနန်းယူရယ်။ ကျွန်တော်အရမ်းကိုပျော်သွားခဲ့တယ်ဗျာ။ သီတင်းအမြန်ကျွတ်ပါစေလို့ဆုတောင်းရင်း ကျွန်တော် သီတင်း

ကျွတ်ကို မျှော်နေမှာပါ”

“ကိုအိုက်ယလွတ်လေ၊ တော်ကြာ ထွေးခင်ရောက်လာမှဖြင့် ရှက်စရာကြီး”

“ဪ - ဟုတ်သားပဲ ခွင့်လွှတ်နော် မနန်းယူ။ မနန်းယူက ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ ဒီနေ့သနပ်ခါးဘဲကားလေးနဲ့ သိပ်ကြည့်ကောင်းနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ မွေးလိုက်တာလည်း အသည်းထဲကိုခိုက်သွားတာပဲ။ နတ်သမီးလေးတွေတောင်မှ မနန်းယူလောက် လှမယ်မထင်ဘူး”

နန်းယူမှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် ဘာစကားမှထွက်၍မလာတော့ပါ။ ချစ်သူ၏အပြောတွင် စီးမော့၍ သွားလေတော့၏။

တကယ်ချစ်၊ မချစ်

“အိုက်ယ၊ မင်းနန်းယူကိုတကယ် ချစ်လို့ ရည်းစားထားတာ ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့လူ။ မင်းမယူနိုင်ဘဲနဲ့တော့ သူများ သားသမီးကို အပျော်ရည်းစားတော့ မထားပါနဲ့ကွာ။ သူ့ခမ္မာ ဘဝအားနည်း ချက်လေးရှိနေတာကွ”

“ကျွန်တော် တကယ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ လေးနန္ဒီ”

“အေးကွာ - တကယ်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ငါမတားလို့ပါဘူး။ ဘဝရေစက်ဆိုတဲ့အမျိုးက အဆန်းသားကွ။ ယောက်ျားချောရင် မိန်းမအရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ရတတ်ပြီး မိန်းမချောရင်လည်း ယောက်ျားအရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ရတတ်တယ်ကွ။ မင်းတို့နှစ်ဦးက ရှေ့သွားနောက်လိုက်တော့မည်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အတူနေရင်တော့ အတူနေသံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ကြိုးက မင်းတို့ကို ချည်တုပ်သွားမှာပါကွာ”

ဥပသံနေနားပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဖြုန်းမြေစေးများရေပန်းရိုက်ထားခိုက် တဲတွင်ထိုင်ကာ ရေနှေးသောက်ရင်း အိုက်ယကိစ္စကို ယောက်ျားများပီပီပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤတွင် ဦးသောမကလည်းဝင်ပြောပြနဲ့၏။

“မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ငါကျောက်ဆောင်ထိပ်တစ်နေရာကကြည့်နေတော့ မြင်နေရတယ်။ အိုက်ယ နန်းယူဆီ ချစ်ခွင့်ပန်တယ်ဆိုတာမျိုးက ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက်ဖမ်းသလိုဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းယူဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ ကျွန်တို့ရဲ့တယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ ပိုက်ဆံရှာတတ်တယ်။ သူ့မှာ အားနည်းချက်ဆိုတာရှိတော့ မာန်မာနလုံးဝမရှိတာပါဘဲ။

နန်းယူလို မိန်းမမျိုးရလို့ကတော့ မင်းမိန်းမထိပေါက်တာပဲကွ။ မချမ်းသာရင်သာရှိမယ်၊ မဆင်းရဲဘူး။ ဒေါ် နန်းယူဆီမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဘယ်လောက်ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး နန်းယူတောင် သိမယ်မဟုတ်ဘူး။ အဘွားကြီးက စေးကုပ်ပြီး အနေစေ့တယ်ကွ။

လူဆိုတာ သေမျိုးပဲကွာ။ အသက်ကြီးရင် သေသွားကြမှာပဲ။ အဘွားကြီးမရှိတော့ရင် ဒီတိုက်အိမ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရတနာတွေဆို မင်းတို့လက်ထဲ မထွေမသွေရောက်လာမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် လောကမှာလူတန်းစေ့နေနိုင်တာပေါ့ကွာ။

မင်းကကောင်းလို့ မင်းလက်ထဲမှာပွားလာတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအလွန်အလွန် ကံကောင်းတဲ့ကောင်လို့ဆိုရမှာပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းကို လူတွေဘယ်လိုမြင်မလဲဆိုရင် ကျွန်တို့သို့ကံတူးတဲ့လူလို့ပဲ အကြမ်းအားဖြင့် မြင်ကြမှာ သေချာတယ်။ မြင်လောက အောင်ကလည်း မင်းတို့ဂုဏ်ရည်ချင်တာကွာနေတာကိုးကွ။

လူဆိုတဲ့အမျိုးဟာ အသိဉာဏ်အမြင့်ဆုံးအမျိုးကွ။ မင်းရဲ့အသိဉာဏ် မြင့်ဖို့ အများကြီးလိုတယ်။ ချေးယူလို့ ချေးခံတွင်းရှာတယ်ဆိုတဲ့အပြစ်နဲ့ လုံးဝမဖြစ်စေနဲ့ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးသောမ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ချစ်ချင်အခင်ပေါင်းသင်းမှာပါ”

“ဒါဆို မင်းတို့ဟာက . . .”

“သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်အစ်မရယ်၊ လေးနန္ဒီတို့၊ လေးသောမတို့ရယ်၊ ကျွန်တော့်ပေါလဲ၊ မဲလဲတို့ရယ်၊ ခေါ်သွားပြီး မိကောင်းဖခင်သားသမီးသွားတောင်းမှာပါ။ အဲဒါကို နန်းယူလည်း ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ”

“အေး-ဝမ်းသာပါတယ် ငါ့ကလေးရာ။ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့တူလို့ပါပဲ။ အတူအတူတူလုပ်နေတော့ သံယောဇဉ်တယ်ကွာ၊ မင်းချမ်းသာနေတာကို ငါ့မြင်ချင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

အိုက်ယမှာမူ နန်းယူ ဟုသည့်သူ့ဘဝ၏ဆင်းရဲပွဲတေအခြေမတည်ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်ဟုသတိမတည့်ရာ ရင်ထဲတွင် စွဲနစ်နေအောင် ချစ်အချစ်မဟုတ်မုန်း သူ့ကိုယ်သူ့သိသိရှိရာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တိတ်

လေ၏။

ထိုစဉ် ဦးနန္ဒိမ -

“အိုက်ယရေ၊ ရေပန်းသွားကြည့်
ထိုက်ဦးကွာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် မော့ခွက်ဘက်သို့
သွက်ခဲ့လေ၏။

နယုထက်ပျော်သူ

“ထွတ်မြတ်တဲ့ စံဌာနီ၊ လွတ်လပ်
မြန်မာပြည်xxxလွတ်သဘင်ကျွတ်
သဘင်xxxဆင်နွှဲလို့အညီxxx သဘင်ပွဲ
ဘာအတည်xxxမြန်မာ့ဟန်ရေးxxxရှေး
ထုံးပျက်ပေါင်xxxမရိုးစည်မောင်းxxx
မြို့သောင်းဝေဝေစီxxx”

ထိုခေတ်ထိုအခါက ကရာခုန်ရာ
ထွင် ခေတ်စားခဲ့သော ဗိုလ်ရှုသဘင်
သီချင်းကို အပျိုတို့က လက်ခုပ်တီးကာ
သီဆိုနေပြီး ဒေါ်မေနှန်းမှာ ကွေး
အောင်ကလျက်ရှိ၏။

မောင်အိုက်ယနှင့် မနန်းယုတို့
အား အိုက်ယ၏အစ်မဖြစ်သူ ကျောက်
ကန်သည် မနန်းဆာမှ ကောင်းမွန်စွာ
မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ မင်္ဂ
လာအောင်ညတွင် အပျိုတို့က ဓာတ်စက်
ဖြင့် သီချင်းပေးရာ နန်းယု၏မိခင်
ဒေါ်မေနှန်းမှာ ပျော်လွန်သဖြင့် ကွေး
အောင် ကနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခေတ်တွင် အလှူမင်္ဂလာရှိပါ
က ပြင်သို့တက်ကာ ဓာတ်စက်ငှား
ကြရ၏။ ညအခါတွင် လူပျို၊ အပျိုတို့
တို့ရရာ သီချင်းတို့ကို ပျော်ရွှင်စွာသီ
ဆိုကြလေ၏။ အတီးမပါ၊ စည်းမပါ၊ ဝါး
မပြင် သီဆိုနေကြရာ အမှန်ပင်ရယ်
ကောင်းလှပေ၏။ အသံမရပါဘဲနှင့်
အမာအေးသီချင်းတို့ကို ကောင်မလေး
များဆိုကြရာတွင်လည်း အသံမြင့်ရာ
တွင် ထွက်မလာဘဲ နှစ်ဝင်သွားသဖြင့်
အချင်းချင်းတဟားဟားရယ်မောသံများ
ဓာတ်စက်ထဲတွင် ကြားနေရလေ၏။ ထို
အမြင့်တွင် လွင့်တင်ထားသော ဓာတ်
စက်သံအား သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ ညဉ့်
စက်သည်အထိ ကျိတ်မှိတ်ခံစားရလေ
၏။ တောစလေတောသဘာဝ ကြာ
ကြာမှ တစ်ခါသာကြုံရသောမင်္ဂလာမို့
မသက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်
ဖြစ်စေ သည်းခံရသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်
ပေ၏။

မင်္ဂလာပွဲရှိပါက မင်္ဂလာအကြိုည
တွင် လူပျို၊ အပျိုတို့ သီချင်းဆိုကြသည်
မှာ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ဗိုလ်ရှု
သဘင်သီချင်းဆိုခိုင်းကာ ဝင်ကနေသော

သတိုးသမီး၏မိခင် ဒေါ်မေနှန်းကိုမူ
လူပျိုတို့က အံ့ဩကြလေ၏။ ဤတွင်
ပြောရဆိုခဲ့သော လူပျိုဖိုးငွေက ဝင်၍
မေးလေ၏။

“ကြီးမေက သတို့သမီးရှင်လေ၊
ဘာလို့ဝင်ကတာတုံး”

“ပျော်လို့ပေါ့ ဖိုးငွေရဲ့။ သမက်
ချောချောလေးရတော့ ငါ့အရမ်းပျော်
တာသိရဲ့လား။ ငါ့သမီးကို နင်တို့က
အရေးမစိုက်ပေမယ့် ဟော - ခုတော့
မင်းသားလိုလှတဲ့လူပျိုနဲ့ကိုရတာ။ ဘယ်
လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ”

ဟု ဆိုလေရာ ဖိုးငွေမျက်နှာ တွန့်
သွားသော်လည်း အပျိုတို့က ပိုင်း၍
ဩဘာပေးကြလေ၏။ အမှန်ပင် ဒေါ်မေ
နှန်း၏မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ
လေ၏။

လက်စွဲဓာတ်မီးရောင်အောက်၌
သွားလာလှုပ်ရှားနေသော သတို့သား
အိုက်ယ၏ ဖြူဖွေးသော ရုပ်အသွင်က
လည်း အမှန်ပင် တင့်တယ်လှပေ၏။
အများထက်ပေါ်လွင်သောအလှဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူပျိုကြီး ဖိုးအေး
သည် တယောတစ်လက်ကိုင်ကာ အိမ်
ပေါ်ရောက်လာသဖြင့် ဆိုသူတို့ပို၍မြိုင်
ကြတော့သည်။ ဖိုးအေးသည် ဆိုချင်ရာ
ဆို နောက်မှအလျဉ်းသင့်သလို တယော
ဖြင့် တအိအိလိုက်နေရာ သူ့အရပ်နှင့်
သူ့ဇာတ်ဆိုတာလို ဟုတ်နေလေတော့
၏။ တောစလေကား အမှန်ပင် မြတ်နိုး
ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကျေးအိုက်ယ

မိုးကုတ်ဒေသ၏ တောစလေမှာ
ယောက်ျားဖြစ်သူက ကျားကျားယား
ယား တွင်းလုပ်ရသလို မိန်းမဖြစ်သူမှ
လည်း ကျောက်ကုန်သည်လုပ်လိုက
လုပ်၊ မလုပ်လိုက ကနယ်ဆေး (ကနဲ
ဆေး) အလုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ
လုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။

တွင်း ဟူသည်မှာ ရေရာသော
အလုပ် မဟုတ်။ သို့ကြောင့် ယောက်ျား
ဖြစ်သူ၏ တွင်း၊ ကျင်းမှမရခဲ့သော် မိန်းမ
၏ ဝင်ငွေဖြင့် မီးဖိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းကြရ
လေ့ရှိပါသည်။ ခြေကမမြဲ၊ လက်ကမြဲ
ဟူသောသဘော ဖြစ်လေ၏။

အိုက်ယမှာလည်း မင်္ဂလာပွဲဆင်
နွှဲပြီးသောအခါ ဒေါ်မေနှန်းတို့အိမ်၏
အားထားရာ တစ်ဦးတည်းသော
ယောက်ျားသားဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့်

ဦးနန္ဒိတို့အဖွဲ့နှင့်ခွဲကာ အပ်စုသစ်ဖွဲ့၍
ဖောက်တွင်းလုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ယောက်ျားချောကို ရထားသူ နန်း
ယုအား မိန်းမတိုင်းက အားကျလျက်
ရှိ၏။ နန်းယုမှာလည်း အိုက်ယကို ချစ်
ရသည်မှာ တုန်၍နေပါသည်။ အစ်ကို၊
အစ်ကိုနှင့် ပါးစပ်ကမချအောင်ရှိသော်
လည်း အိုက်ယမှာမူ အေးစက်စက်သာ
ရှိလေ၏။

အိုက်ယမှာ လူသာချောသည်
မဟုတ်၊ အရက်လည်းမသောက်၊ ကွမ်း
မစား၊ လောင်းကစားလည်း ဝါသနာမပါ
ရာ မိန်းကလေးတိုင်းက နန်းယုကို
အာကျကြပါသည်။ တကယ့်ခြောက်ပြစ်
ကင်းယောက်ျားကို ရထားသည်ဟူ၍
တဖွဖွဖိုးမွမ်းကြလေ၏။

အိုက်ယမှာ တွင်းသားဘဝတွင်
မကျော်ကြားသော်လည်း နန်းယုကို
လက်ထပ်ပြီးသောအခါတွင်မူ ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။
အိုက်ယကား ရွှေပင်တွင်နားမိ၍ ရွှေ
ကျေးဖြစ်နေခဲ့ရပါပြီ။ အောက်ကျနောက်
ကျသူများ တွင်းသားဘဝမှလွတ်မြောက်
နေခဲ့ပါပြီ။

အကျိုးမပေးဟု ခေါ်ဆိုရမလား
မသိပါ။ အိုက်ယမှာ တွင်းသားဘဝ၌
ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းမရဘူးသလို
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပြန်တော့လည်း ကျောက်
ကြီး ကျောက်ကောင်းဟူ၍မရပါ။ သို့နှင့်
ဖောက်တွင်းရာသီ တစ်ဆောင်း၊ တစ်နှေ
ကုန်ကာ မော့တွင်းကာလ မိုးရာသီသို့
ပင် တစ်ကျော့ပြန်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ကျောက်ကုန်သည်ဖြစ်ချင်သူ

- “အမေ”
- “ဘာလဲသမီး”
- “ကိုအိုက်ယက ကျောက်ကုန်သည်
လုပ်ချင်တာတဲ့အမေ”
- “ဪ - ဒါများသမီးရယ်၊ လုပ်
ချင်ရင်လုပ်ပါစေပေါ့”

သားအမိ (၃) ဦးသည် တိုက်
အောက်ထပ် ဧည့်ခံဆက်တီထိုင်ခဲ့တွင်
ထိုင်ကာ ညချမ်းကာလ အနားယူရင်း
ရေခန်းသောက်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။
အမှောင်ထုအား မှန်အိမ်၊ ရေနံဆီမီး
ရောင်ဖြင့် ပြုခွင်းထား၏။ သမီးဖြစ်သူ
စကားဦးသန်းလာခြင်းသည် ဘာကိုဆို
လိုမှန်း ဒေါ်မေနှန်း သိပြီးဖြစ်သည်။ ဤ
တွင် ရွှေက စကားလမ်းကြောင်းပြီးပြီ
ဖြစ်၍ အိုက်ယမှ ဝင်ပြောသည်။
“ကျွန်တော်တွင်းသားဘဝနဲ့အေး

ခုကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ပါ တွင်းလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ အမေ။ အဲဒါသားအကျိုးမပေးခဲ့ဘူး။ ခု မိုးတွင်းစပြီး ကျောက်ကုန်သည်ကူး ပြောင်းလုပ်ကိုင်ရရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်တော် နန်းယူကို တိုင်ပင်ထားတာ ပါ။

“ကျောက်ကုန်သည် အမှန် တကယ်လုပ်ကိုင်နိုင်လို့ကတော့ ကောင်း တာပေါ့သားရယ်။ တွင်းလုပ်တယ်ဆို တာ အသက်စွန့်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ် ကိုင်ကြရတာ။ ကံမိုးထိုးမှ ကျောက်ကြီး ကျောက်ကောင်းဆိုတာကို ရကြတာပါ။ ကျောက်အိုးတို့၊ ကျောက်ကြောဆိုတာ ကတော့ ပိုဝေးတာပေါ့ သားရယ်”

ဒေါ်မေနန်းသည် စကားခေတ္တ ရပ်ကာ ရေခွေးသောက်နေသဖြင့် ဆက် လာမည့်စကားကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ငဲ့လင့်၍ နေကြပါသည်။ ကျောက်အိုးဆို သည်မှာ ကျောက်များစုပုံ၍ အိုးသဖွယ် တည်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ကျောက်ကြောဟု သည်မှာ ရှည်လျားသော ဖြန့်ကြောမျိုး တွေ့ရန် ရှေးဘုန်းရှေးကလွန်စွာလိုအပ် လှပါသည်။

ဒေါ်မေနန်းက စကားဆက်ပြန် ၏။

“လူ့လောကမှာ လယ်လုပ်တဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေကိုကြည့်ပေါ့။ လယ်လုပ်သူတွေ မချမ်းသာကြဘဲ စပါး ကုန်သည်တွေသာ ချမ်းသာကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အမေတို့ မိုးကုတ် ကိုကြည့်၊ တွင်းတူးသမားအများစုဟာ ရရစားစားနဲ့နေကြတာပဲမဟုတ်လား။ ကျောက်ကုန်သည်တွေသာ ချမ်းသာကြ တာလေ။ ရွာမှာ သမီးတို့ကျောက်ကုန် သည်လုပ်တယ်ဆိုတာက အောက် ကျောက်လို့ခေါ်တဲ့ ထမင်းစားကျောက် လေးတွေပြီးတော့ ထောင်ကျောက်၊ သောင်းကျောက်ကလေးတွေလောက်ပဲ ရောင်းကြ၊ ဝယ်ကြတာဆိုတော့ အမြတ် သိပ်မများဘူး။ ကုန်သည်ကြီးတွေလို သိန်းကျောက်၊ သန်းကျောက်ဝယ်နိုင်မှ သိန်းသန်းချီပြီးမြတ်မှာ။

ယောက်ျားက ကျောက်ကုန်သည် လုပ်မယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားကကျောက် ဝယ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိမှရမယ်။ ဒါလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ သား သဘောပေါက်လာမှာပါ။ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ သားရယ်”

ဟု ပြောပြသောအခါ နန်းယူ သည် ချက်ချင်းပင် စကားကိုဆက်၏။

“ဒါထက်အမေ၊ ကိုအိုက်ယမှာ အရင်းအနှီးမရှိသေးဘူး အမေရဲ့။ အဲဒါ အမေဆီမှာ အရင်းအနှီးရှိရင် ကူညီပေး ပါလို့ သမီးကိုပြောထားတယ်။ သမီးမှာ ရှိတဲ့အရင်းအနှီးကလည်းနည်းတော့ သူ ကိုခွဲမပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ကိုအိုက်ယ အတွက် အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပါလို့ သမီးတောင်းဆိုချင်တာပါ”

“သမီးတို့ စကားဦးသန်းလာက တည်းက အမေသိပြီးသားပါကွယ်။ မောင်အိုက်ယဟာ အမေအိမ်ရောက် လာပြီဆိုတော့ အမေရဲ့သားပေါ့ကွယ်။ အမေအရင်းအနှီးထုတ်ပေးမှာပါ။ ဒါပေ မယ့် အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အချိန်တန်ရင် တန်ဖိုးကိုပြန်ဆပ်ရမှာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမေ သံသရာခရီး အတွက် ဒါနဲ့ဆိုတဲ့ရိက္ခာတွေထုပ်သွား ချင်တယ်သမီး။ ဆုံးပါးသွားတဲ့ သမီးတို့ အဖေဆိုရင် ကျေနပ်လောက်တဲ့အလှူ ကြီးအတန်းကြီးပေးမသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ကြီးပွားလာတဲ့တစ်နေ့မှာ အမေ ကို ထိုက်သရွေ့ပြန်ဆပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ သားပြန်ဆပ် ပါ့မယ်”

ဟူ၍ အိုက်ယမှ ကတိပေးလိုက် သဖြင့် အားလုံးပြုံးပျော်ကြည်နူးရလေ ၏။ အနာဂတ်၏ပုံရိပ်ကား ကိုယ်စီလှပ လျက်ရှိလေပြီ။

မီးခဲပတ္တမြား

နောက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်မေ နန်းသည် (၃) ကာရက်အရွယ်ရှိ ရွှေး ကဲ့သို့ လုံးဝန်းနေသော နီရဲနေသည့် ပတ္တမြား (၁၀) ပွင့်ကို အိုက်ယလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုမျှလှပနေသော ပတ္တမြား ဟု သည် အိုက်ယ မြင်ပင်မမြင်ဘူးသေးပါ။ ဦးနန္ဒီပြောပြသော အသေးပြန်လူးတွင် ဦးစံဖေ ကျောက်ကြောပေါက်စဉ်က စုဆောင်းထား၊ သိမ်းဆည်းထားသော ရတနာများဖြစ်သည်ကို အိုက်ယ ဦးစွာ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောင်းရက်စရာမရှိအောင် လှပသော ကျောက်များ ဖြစ်သည်။

ပတ္တမြား (၁၀) ပွင့်ကို ထာထဲ ထည့်စေကာ အပြစ်အနာအဆာအရည် အသားတို့ကိုကြည့်စေသဖြင့် အိုက်ယ သည် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ပတ္တ မြား (၁၀) ပွင့်ကို နေပဏ္ဍာတွင်ထောင် ၍ကြည့်နေ၏။ မိမိတစ်သက် ထိုကျောက် မျိုးတစ်ပွင့်ပင်မရခဲ့ဘူးပါ။

အမြဲညီအစ်ကိုကျောက်များအ ခေါ်ရလောက်အောင်ပင် တစ်ပွင့်နဲ့ တစ်ပွင့် ပုံစံတူနေသလို ကျောက်ရည် အားဖြင့်လည်း လည်သီးယုန်သွေးရည် များအဖြစ် တူညီကာ မီးခဲများကဲ့သို့ စေ တောက်လျက်ရှိလေ၏။ အပြစ်အနာ အဆာဟူ၍ မြူမှုပင်မရှိပါ။

“ဒီကျောက်တွေဟာ သားရယ် အဖေ ငယ်စဉ် အသေးပြန်လူးထဲ ကျောက်ကြောပေါက်တုန်းက အကောင် ဆုံး၊ အလှဆုံးလေးတွေရွေးပြီး နောင် အခက်အခဲဖြစ်ရင် သုံးရအောင်ဆိုတဲ့ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ကျောက်တွေ ပဲ။ ကျောက်က ရွေးကျောက်လေးတွေ ဆိုတော့ အပြစ်အနာအဆာမပါဘူး မသိရင် ပြင်သစ်ကျောက်တုလို့တောင် ထင်ကြမယ်။ ဒါမျိုးကျောက်ဆို ကောင်း၊ ရောင်းစွဲကျောက်ခေါ်တယ် ဘယ်ကာလရောက်ရောက် အမြင့်ဆုံး ဈေးရတယ်။ အဲဒီကျောက် (၁၀) ပွင့် သားရဲ့အစ်မ မနန်းဆာဆီသွားပြီး သား အစ်မနဲ့အတူ နာမည်ကြီး ကျောက်သည်တွေဆီ သွားရောင်းပါ။ ပထမဆုံး လက်နဲ့ ကုန်သည်ဟာ လက်ကမဆင် ကြိုက်ဈေးရပါလိမ့်မယ်။ ကုန်သည် လောကမှာ ဒီလို အရွယ်ညီ၊ ပုံစံညီ အရည်ညီတဲ့ကျောက်ဆိုတာ (၁၀) ပွင့် မပြောနဲ့၊ (၂) ပွင့်တောင် တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အမြင့်ဆုံးဈေးရအောင် ရောင်းပြီး သားကျောက်အရောင်းဝယ်စလုပ်ပါ”

ဟု နန်းယူရှေ့တွင် ပြောပြကာ မိုးကုတ်မြို့သို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

အိုက်ယအဖို့ ပျော်လိုက်သည်ကို ပြောစရာမရှိတော့ပေ။ တွင်းသမားမှ သည် ကျော့ကျော့မော့မော့နေသော ကျောက်ကုန်သည်ဘဝကိုရောက် ရပေတော့မည်။

သို့တွက် ကျောက်ကုန်သည် ဝတ်သော အကောင်းစားအဝတ်များ ဝတ်ရမည်။ ပြီးတော့ တွင်းလုပ်သော အခါဝတ်သည့် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ရ မဖြစ်တော့။ ဂျင်း စသော ခေါင်း ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ရပေဦးမည်။

(ဆက်စဉ်)

ရွှေညောင်စီး (၆) ပွင့်

အရာဒလပမ်းခေါင် လက်တွေ့အသုံးဝင် နည်းသစ်ဂဏန်းပေဒင်

ပြိုင်ပြောင်းပြန်ကဗလာနည်းဖြင့် နာမည်တစ်ခုကို ဟောပြပါမည်။ အလက်ဇန္ဒား (Alexander) ၏ နေ့သက္ကရာဇ်မှာ ၁၈၄၄၊ မတ်လ ၃၀ ရက်။

တည်းနေသည့် အတွေ့အကြုံရသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် (A=1) ကြောင့် မိထွေးနှင့်အတူ မနေရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ အသက် ၃၅(သုံးနှစ်ခွဲမှာ) သူ

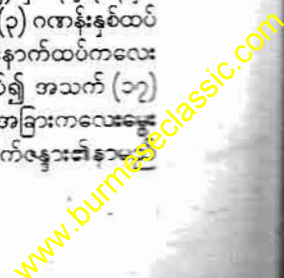
သောကာလကို မိသားစု (၃) ကျော ထောက်နောက်ခံဖြစ်သော မြို့သား (၁) ဖြစ်သည်။ မတ်လဂဏန်း (၃)နှင့် (A) ဂဏန်းတန်ဖိုး (၁) သည် (၃၁) ကို ပေးသည်။ A မှ (၅) ခုမြောက်သည် (၅)။ ၎င်းသည် (၄၁) မှ အောက်သို့ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် လူအများရှေ့မှာ မဟုတ်ဘဲ အုပ်စု (၄) နောက်မှာထားသည်။ (၄) ဂဏန်းရှေ့လျားခြင်း (၅) ဂဏန်းက ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် ခရီးသွားခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ အောက်ဆုံးက (၄) ဂဏန်း၊ အထက် (၆) ဂဏန်းကို ကြည့်ပါ။ ၎င်းသည် အချစ်ရေး၊ လက်ထပ်ရေးနှင့် မိခင်ကို ဖော်ပြသည်။ ၎င်းအထက် လက်ယာဘက်က (၂) သည် (၁၁) မှ လာသည့် လက်တွဲဖော် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ဖော်ပြသည်။ (၁၁) မှ ဖြစ်လာသော (၂) သည် (၅) နှင့် (၆) ကို ပေါင်းထားသည်။ ၎င်းဆိုလိုရင်းက အချစ်နှင့် လက်ထပ်ရေးကို အပြောင်းအလဲဖြစ်စေသည်။ (၁) ကို လက်ထပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတိုက်အခံဖြစ်တတ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

9	18	27	36	45	54	63	72	
A	L	E	X	A	N	D	E	R
1	3	5	6	1	5	4	5	9
4	8	2	7	6	9	9	5	
3	1	9	4	6	9	5		
4	1	4	1	6	5			
5	5	5	5	7	2			
1	1	3	9					
2	4	3						
6	7							
4								

A သည် တန်ဖိုး (၁) ရသည်။ ၎င်း (၁) ဂဏန်းသည် အလက်ဇန္ဒား၏ ဘဝပထမ (၉) နှစ်တာမှာ သူ့မိဘများ အလုပ်သစ်၊ နေရာသစ်နှင့် မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ကြုံရသည်။ ဆိုလိုသည်က အလက်ဇန္ဒား အသက် ၃၅နှစ် (၃နှစ်ခွဲ)မှ ၄၅(၄နှစ်ခွဲ) အတွင်းမှာ မိဘများ အပြောင်းအရွှေ့ကြုံရသည်။ သူ့အမည်သည် A နှင့်စပြီး နောက် L သို့မဟုတ် (၁၃) က မိဘနှစ်ဦးထံ တစ်ယောက်သေဆုံး သို့မဟုတ် လင်မယားကွဲခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလက်ဇန္ဒားဘဝ တစ်ယောက်တည်း (၁) အနေဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ အခြားသူများ၊ အပြင်လောက အကူအညီဖြင့်နေခဲ့ရသည်။ အသက် (၄) နှစ်ခန့်မှာ သူ့ဖခင်သည် မိထွေးနှင့်အတူ အမေရိက သို့မဟုတ် ဥရောပမှ ပြန်လာသည်။ မိထွေးနှင့်သူသည် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သောကြောင့် သူ တစ်ဦး

မိခင် အရင်း ကွယ်လွန်သည်။ A နှင့် L (၁ နှင့် ၃-၁၃) မှာ သူ့ဘဝမှာ သေကိန်း ဂဏန်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ သူ့အဖေသည် သူ့မိထွေးကို လက်ထပ်ပြီး သူတို့ အမေရိကသို့လာခဲ့သည်။ အဘရာကာဒါဘရပညာရပ်ဖြင့် လေ့လာကြည့်သောအခါ လဂဏန်း (၃) သည် နာမည်အစဂဏန်း A (1) နှင့် တွဲဂဏန်းတွဲ (၁၃)ဖြစ်နေသည်။ မတ်လဂဏန်း (၃) သည် ကလေးနှင့် မိသားစုကို စိုးမိုးသည်။ အကွရာ A ၏ အဆင့်သက်တမ်း မွေးသည်မှ ၄၅နှစ် (လေးနှစ်ခွဲ) ဂဏန်းကို လေ့လာကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ဂဏန်း (၄) သည် (၆) နှင့် (၇) (၁၃-၄) ၏ စုစု ပေါင်းဂဏန်းမှရသည်။ ပထမတစ်ဝက် သက်တမ်းထိပ်မှ တတိယအကွရာသည် (၃၁)(၁၃ဂဏန်း ပြုအသက်ရောက်) ဖြစ်သည်။ ကလေးမပါ မိသားစု ပထမလာ

အမည်ထဲက ၄၅ (လေးနှစ်ခွဲ) မှ (၉) နှစ်အထိသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နည်းအတိုင်း ငြီးငွေ့ဖွယ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ (၈) နှစ်နှင့် (၉) နှစ်အတွင်း နေအိမ်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ L တန်ဖိုး (၃) ဂဏန်းက ခရီးသွားခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ မတ်လဂဏန်း (၃) ပေါ်(၃) နှစ်ထပ်ကွင်း (၃၃) ဂဏန်းကို ဖြစ်စေသည်။ ၎င်း (၃) နှစ်ထပ် (၃၃) ဂဏန်းတွဲသည် အလက်ဇန္ဒားကို ကူညီထောက်ပံ့မှုရှိသော အလွန်ကောင်းသောဂဏန်းဖြစ်သည်။ (၃) ဂဏန်း (၂)ထပ်ဖြစ်သော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ထပ်၍ ကလေးဟု ဆိုပြန်သည်။ ၁၅ (၁၂နှစ်ခွဲ) မှ ၁၃ (၁၃နှစ်ခွဲ) ဝန်းကျင်လောက် (၃) ဂဏန်းနှစ်ထပ်က အမြွှာသို့မဟုတ်နောက်ထပ်ကလေးကို ဖော်ပြသည်။ ထပ်၍ အသက် (၁၇) မှ (၁၈) နှစ်အတွင်း အခြားကလေးမွေးဖွားပြန်သည်။ အလက်ဇန္ဒား၏ နာမည်

ထဲမှ နာမည်တွင်ပါသော သရစာလုံးပေါင်းဂဏန်း (၁၂) သို့မဟုတ် (၃) ဂဏန်းက သဘာဝအားဖြင့် ကလေးများနှင့် ပတ်သက်သည်။ (၁၂) ဂဏန်းသည် အတွေ့အကြုံကို စွန့်လွှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ အခြားကလေး သူမိဘအတွက် မွေးဖွားသောအခါ သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ခံရသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ၏ နာမည်ထဲ A နှင့် နောက် A ကို သတိထားကြည့်ပါ။ အသက် (၁၇) နှစ်၊ (၁၈) နှစ်ကြားမှာ သူသည် အိမ်ကထွက်ပြေး၍ စစ်တပ်ထဲဝင်သည်။ E ဂဏန်းနှင့် ၎င်းတန်ဖိုး (၅)ကို သတိထားကြည့်။ (၅) ဂဏန်းသည် အကြောင်းဖြစ်ခြင်း၊ ခရီးသွားလာခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် စွန့်စားခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည်။ E သည်လူ၏ ဂဏန်း (၃) နှင့် တွဲသဖြင့် (၈) ရသည်။ ၎င်း (၈) ဂဏန်းက သေသည်အထိ အခက်အခဲများ တွေ့ကြုံရမည်ကိုဖော်ပြသည်။

အလက်ဇန္ဒားမှာ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရ၍ ဆေးရုံတက်နေရသည်။ စစ်ပွဲပြီးသည့်နောက် ချီကာဂိုသို့လာပြီး သူ့ကို တရားကို တည်ဆောက်ရန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သကြားလုပ်ငန်းမှာ အလွန်အောင်မြင်မှုရသည်။ ၎င်းလုပ်ငန်းလုပ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ သကြားလုံး (၈) နှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း (၈)သည် သူ့နာမည်မှ သရဂဏန်း ဖြစ်သည်ကို သတိပြုပါ။ အသက် (၂၆) နှင့် (၂၇) ကြားလောက်မှာ သူ့လက်ထပ်သည်။ ဂဏန်းအားဖြင့် (၅-၆) သို့မဟုတ် (၂) သို့မဟုတ် (၁၁) ကပြသည်။ ၎င်းဂဏန်းများ ဘဝလက်တွဲဖော်ပါရမီဖြည့်ရမည်ကို ဖော်ပြသည်။

(၁၀) ဖြစ်သော (၁၉) ဂဏန်းသည် ၎င်းကာလတွင် လက်ထပ်ခြင်း ဖော်ပြသလို သက်ကြီးရွယ်အိုများ သေဆုံးခြင်းကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ (၁၉ - အသက်ကြီးသူ) အသက် (၅၅) နှစ်သည် (၁၀) ဖြစ်သော (၅)နှစ်လုံးက လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ရုတ်တရက် သေတတ်ခြင်း ကို ဖော်ပြသည်။

(၁၀) ဂဏန်းသည် အချို့ဂုဏ်ပြုခြင်းကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ အသက် (၃၅) နှစ်မှ (၃၆) နှစ်ကြား - (၆) နှင့် အနီးဆုံးကာလဖြစ်သော တွဲဂဏန်း အသက် (၃၃) နှစ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအထူးအောင်မြင်သောကာလ ဖြစ်သည်။

အသက် (၃၆) နှစ်သည် လက်

ထပ်ရန် အကောင်းဆုံးနှစ်ဆိုသလို သာဇာတဖြစ်ခြင်း၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းအသင်း အဖွဲ့ဖွဲ့နိုင်ခြင်း (၆) လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှု (၃) (၃၀) နှင့် လူအများ ဆက်သွယ်မှုပြုခြင်း (၉) တို့ ဖြစ်ပေါ်သောနှစ် ဖြစ်သည်။ အသက် (၃၅) မှ (၃၆)နှစ်မှာ သကြားလုံးလုပ်ငန်း မလုပ်တော့ဘဲ ကြီးမားသော ကလပ်နှင့်ကပွဲရုံမှာ မန်နေဂျာ ဖြစ်လာသည်။ ဤနေရာမှာ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ လက (၃) ဂဏန်း၊ နေက (၃၀) ရက် နာမည်ထဲက သရဂဏန်းများ (၃) ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားနိုင်သည်။ (၃)ဂဏန်းက ဝိတ၊ အနုပညာ၊ အကနှင့် ပြဇာတ်ရုံကို စိုးမိုးသည်။ ဤသို့ ဘဝ၏ နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မြင်မိသည်။ ၎င်းနောက် အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။

အသက် ၃၉၅ (၃၉နှစ်ခွဲ) မှ ၄၀၅ (အသက် ၄၀နှင့် ၆၆) ကြားမှာ ဒုတိယမြေ A အကွရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဤကာလ သူ့ဇနီးရုတ်တရက်ဆုံးသွားရှာခဲ့သည်။ (A ၏ ၁ နှင့် ၃ ၏ ၃၀ မှ ၁၃ တစ်လုံးတည်းပေါင်းက ၄ ရသည်။ ၄ ဂဏန်းက အကြင်နာမဲ့မခံရခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

A အောက်မှာ ၇-၆၊ ၄-၁၊ ၁-၃၊ ၆-၇က အဘရာကာဒါဘရ၏ အောက်ခြေ ၆၇-၄ အထိ တိုက်ရိုက်ဆင်းလာသည်။

အသက် ၄၀၅ (၄၀နှစ်ခွဲ) မှ (၄၅) နှစ်အထိ တစ်ယောက်တည်း (A=1) နေရသည်။ အသက် (၄၄) နှစ်မှ (၄၅) နှစ်အတွင်း ဘဝမှာ အအောင်မြင်ဆုံးကာလဖြစ်ပြီး သူ့ကလေး (၈)ယောက်နှင့်အတူ ကလပ်မှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

မွေးနှစ် (၁၈၄၄-၁၇-၈) က အိမ်သစ်ကို ရခဲ့သည်။

N (၅) ဂဏန်းက လွတ်လပ်မှုနှင့် မိတ်ဆွေကို ဖော်ပြ၍ ဒုတိယလက်ထပ်ရန် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ (N သည် လက်ထပ်ခြင်းဆိုင်သောစာလုံး) သို့ရာတွင် ကလေးများက သူ၏ လက်ထပ်ခြင်းကို ကန့်ကွက်သည်။ N သည် မွေးရက် (၃၀)နှင့်ပေါင်းက (၃၅၈) သို့မဟုတ် (၈) ရ၍ ၎င်းဂဏန်းသည် စိတ်ပျက်ရခြင်း၊ နှောင့်နှေးရခြင်းနှင့် အခက်အခဲများ တွေ့ကြုံရခြင်းကို ဖော်ပြသည်။

အသက် ၄၈၅ နှစ် ၄၉၅နှစ်ကြားမှာ မျှော်ကြောင်းမှာ N-5-95 ဖြစ်သည်။ လက်မထပ်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းမှာ လက်ထပ်မှုကို တားမြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်

သည်။ နောက်ဆုံးကလေးများကန့်ကွက်၍ လက်မထပ်ဖြစ်တော့ပါ။ (၅) ဂဏန်းနှင့် (၉) ဂဏန်းသည် စိတ်ခံစားလှုပ်ရှားမှုကိုဖော်ပြ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်မပြတ်မသား ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။

အသက် (၅၄) မှ (၆၃) နှစ်အတွက် D အကွရာအောက် (၄) ဂဏန်းတွင် (၄၄) ၏ (၄) အတွင်းရှိသည်။ အတွဲဂဏန်း (၄၄) သည် ကံကောင်းသောဂဏန်းဖြစ်ပြီး သူသည် ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။ သူ၏လုပ်ငန်းဖြစ်သော ဝိုင်ရောင်းသည့်လုပ်ငန်းမှာ ရောင်း၍ အလွန်ကောင်းသည်။ ၎င်းကာလအပိုင်းအခြားသည် (၈) ဂဏန်းထက်ကောင်းစေသည်။

အသက် ၅၇၅ နှစ်နှင့် ၅၈၅ နှစ်များသည် (၉) ဂဏန်း (၃) လုံးဖြစ်ပြီး အင်အားကြီးမားသော အင်္ဂါ (၃) သုံးခုသည် သူ၏ ကျဆုံးခဲ့မှုဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းအား အမြတ်များစွာနှင့်ရောင်းပြီး အနားယူခဲ့သည်။ အသက် (၆၃) နှစ် (၇၂) နှစ်တစ်လျှောက် များစွာ လွတ်လပ်ပြီး (၅) နှစ်တာ ခရီးများသွားခဲ့သည်။

အလက်ဇန္ဒားသည် အသက် (၈၀-၈၁) နှစ်တွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ သတိထားမိသည်မှာ ရုတ်တရက်သေဂဏန်းဖြစ်သော (၆-၇) သို့မဟုတ် (၁၃-၄) သည် အဘရာကာဒါဘရ၏ အောက်ခြေသေဂဏန်းများ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဈာပနာအခမ်းအနားကို ၁၈၄၄ ၏ ၄ ဂဏန်းနှင့် R (၁၈လုံးစလုံး) (၂၂) နှင့်ညီခြင်းသည် လူကြိုက်များသော ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

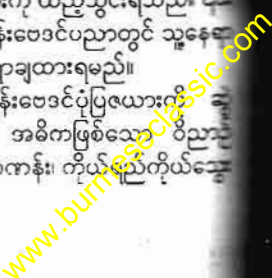

အခန်း (၂၂)

ပြီးပြည့်စုံသောဂဏန်းဗေဒင်ဇာတာနှင့် တွက်နည်း ဟောနည်းများ (How to Setup and read a complete Numeroscope)

ဂဏန်းဗေဒင်ပုံပြဇယားဆွဲခြင်း၊ အမေရိကန်မြေပုံဆွဲခြင်းဖြင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်သည်။ မြေပုံတွင် မြို့တော်များ၊ မြို့များ၊ မြို့နယ်ခွဲများကို ထည့်သွင်းရသည်။ ၎င်းကဲ့သို့ ဂဏန်းဗေဒင်ပညာတွင် သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာချထားရမည်။

ဂဏန်းဗေဒင်ပုံပြဇယားကို ချိန်ထားသောအခါ အဓိကဖြစ်သော ဝိညာဉ်တွန်းအား ဂဏန်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး

ဂဏန်း၊ ကံကြမ္မာဂဏန်းများ ထည့်ရသည်။ အခြားအရေးကြီးသော ဘဝမှတ်တိုင်ဂဏန်း၊ ဘဝသတိပေးဂဏန်းအဏ္ဏများဖော်ပြချက် (Planes of Expression) ပြက္ခဒိန်နှစ်၊ ကိုယ်ပိုင်နှစ်နှင့် ကမ္ဘာ့သင်ခန်းစာများဖြစ်သည်။ ဂဏန်းပေဒင် ပြုပြင်ပေးရာမှာ အချက်အလက်အပြည့်အစုံပေးသည့်နောက် အချက်အလက်စစ်ဆေးပြီး ဟောပြောမှုပြုရသည်။

သက်ဆိုင်ရာအခန်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးသည့်နောက် ဟောပြောတတ်ပြီဆို မျှော်လင့်သည်။ ဂဏန်းပေဒင်ဇာတာများကို အပြည့်အစုံ ဟောနိုင်သောပုံစံဇာတာအချို့ကို တွက်ချက်ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဂဏန်းပေဒင်၏ အမြင့်မားဆုံးဆန်းစစ်သည် လူတစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာကို ဟောပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နာမည်အပြည့်အစုံကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် ဘဝအကြောင်းအရာများ ထုတ်ဖော်နိုင်သည်။ ဘဝလမ်းကြောင်းဂဏန်း စုစုပေါင်းက လက်ရှိအခြေအနေကို ဖော်ပြသည်။ မွေးရက်များက ပင်ကိုစွမ်းရည်ကို ဖော်ပြပြီး ကံကြမ္မာမှာ ဆန္ဒပြည့်ဝရန် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဝိညာဉ်ဂဏန်းက ဆောင်ရွက်ရမည့် အကောင်းဆုံး မွေးနေ့ကို ရွေးချယ်ပေးသည်။

ဟောပြောရန်နှင့် ဂဏန်းပေဒင်ပုံစံများရေးဆွဲ အစီအစဉ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

အဆင့်(၁)ကံကြမ္မာဂဏန်း - ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာလုပ်သင့်သည်ကို ဖော်ပြရန် မွေးနာမည်အပြည့်အစုံကို ရှာရမည်။

အဆင့် (၂) ဝိညာဉ်တွန်းအားဂဏန်း (Soul's Urges) လုပ်ချင်ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ။

အဆင့် (၃) ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဂဏန်း (Personality) ၎င်းက အခြားသူများ ပြုမူဆက်ဆံပုံ။

အဆင့် (၄) လက်ရှိထိုးမြဲလက်မှတ် (Signature) ဘဝလမ်းကြောင်းဂဏန်းနှင့် သဟဇာတဖြစ်မဖြစ်။

အဆင့် (၅) မွေးနေ့ (Birthday) မှုပင်ကိုစွမ်းရည်။

အဆင့် (၆) ဘဝလမ်းကြောင်းဂဏန်း (Birthpath)

အဆင့် (၇) ဘဝပန်းတိုင်ဂဏန်း (Power number) ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆောင်ရန်အတွက် တာဝန်နှင့် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး။

အဆင့် (၈) ဘဝမှတ်တိုင်ဂဏန်း

(Principles) မရှောင်နိုင်သောဘဝအတွေးအကြံ။

အဆင့်(၉) ဘဝသတိပေးဂဏန်း (Challenges)။

အဆင့် (၁၀) အလွှာများ (Planes of Expression)။

အဆင့် (၁၁) ကမ္ဘာ့သင်ခန်းစာများ။

အဆင့် (၁၂) ဂဏန်းသက် (Age-digit) တစ်နှစ်အတောအတွင်း ထပ်ဖြည့်ရသောဂဏန်း။

အဆင့်(၁၃) သဟဇာတဖြစ်မဖြစ်ညီယူခြင်း (Concords)။

အဆင့် (၁၄) အများသုံးနှစ် (Universal) အများသုံးနှစ်၊ လ၊ ရက်။

အဆင့် (၁၅) ကိုယ်ပိုင်နှစ် (Personal years) ကိုယ်ပိုင်လ၊ ကိုယ်ပိုင်ရက်။

အဆင့်(၁၆)အက္ခရာအစီးအနင်း (Lettertransits) နာမည်ထဲက အက္ခရာများ။

အဆင့် (၁၇) အကျင့်စရိုက်သေ့ချက် (Key to character)။

ဟီတာကလောဒီယာဘယ်လင်ဂျာ (HEATHER CLAUDIA BALLINGER) နိမ့်နမူနာ ဂဏန်းပေဒင်ဇာတာ (ပုံစံပြုပေးကိုဟောပြောခြင်း)

11	+	5		6	= (11+11) = 22	(ဝိညာဉ်တွန်းအား)
11		14		15		
51	5	13	9	1	9	5
HEATHER		CLAUDIA		BALLINGE		
8	28	9	33	4	2	33
	29		10		29	
9	+	1	+	11	= 11+1=(11-10)	(ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး)
11	+	6	+	8	= (11+5) (11-5)	ကံကြမ္မာဂဏန်း
11	+	6			(11+6)	(ဝိညာဉ်တွန်းအား)

HEATHER	BALLINGER	
9	11	= (11-9) = 11
11	+	8
		= (11+8) = 8

လက်ရှိလက်မှတ်

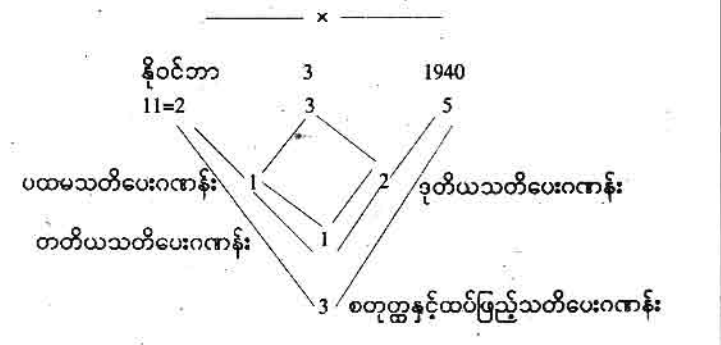
မွေးရက် 3 = မွေးသက္ကရာဇ် နိုဝင်ဘာ 3 1940

11 3 1940

11 + 3 + 5 = (11-8=10) (ဘဝလမ်းကြောင်း)

ဘဝပိုင်းတိုင် = 8 (ကံကြမ္မာ 7 + ဘဝလမ်းကြောင်း 1=0)

ဘဝအသိပေးဂဏန်း = အဓိကဂဏန်း = 1 ထပ်ဖြည့်ဂဏန်း 3

တတိယအဓိကသတိပေးဂဏန်း = 1

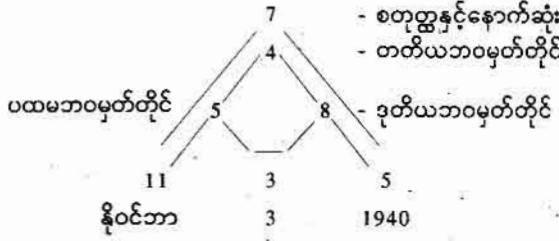
စတုတ္ထ သို့မဟုတ် ထပ်ဖြည့်သတိပေးဂဏန်း = 3

ပထမသတိပေးဂဏန်း = 1

ဒုတိယသတိပေးဂဏန်း = 2

ဘဝမှတ်တိုင်ဂဏန်း - ၈

HEATHER CLAUDIA BALLINGER
 8 5 1 2 8 5 9 3 3 1 3 4 9 1 2 1 3 3 9 5 7 5 9

အဆင့် (၁၈) ဟောပြောခြင်း။
 ဘဝမှတ်တိုင်ဂဏန်း -

- ၁ မှ ၂၆ = ၅
- ၂၇ မှ ၃၆ = ၈
- ၃၇ မှ ၄၆ = ၄
- ၄၇ အထက် = ၇

အလွှာဖော်ပြချက် -

စိတ်လှုပ်ရှားမှုနာမ်ပိုင်းအလွှာ -
 နာမ်ပိုင်းအလွှာ = ၆ (၁ နှင့် ၈

ဂဏန်းများ)

ရုပ်ပိုင်းအလွှာ = ၅ (၄ နှင့် ၅

များ)

စိတ်လှုပ်ရှားမှုအလွှာ = ၇ (၂၊ ၃၊

၆ ဂဏန်းများ)

ထိုးထွင်းသိဉာဏ်အလွှာ = ၅

(၇ နှင့် ၉)

ကမ္မသင်ခန်းစာများ

- (၁) ဂဏန်း = ၄ လုံး
- (၂) ဂဏန်း = ၂
- (၃) ဂဏန်း = ၅ (ပင်ကိုစွမ်းရည်)
- (၄) ဂဏန်း = ၁
- (၅) ဂဏန်း = ၄
- (၆) ဂဏန်း = ၀ (လုံးဝမပါ)
- (၇) ဂဏန်း = ၁
- (၈) ဂဏန်း = ၂
- (၉) ဂဏန်း = ၄

သဘောတူညီ - အနုပညာ (၃-

၆-၉)

အများဆိုင်ပြက္ခဒိန်နှစ် - ၁၉၇၂-၁
 အများဆိုင်ရက် = ၇ (ပြက္ခဒိန်တွင်

၃-၃-၇၂)

ကိုယ်ပိုင်နှစ် = ၆ (၁၉၇၂+၂+၃)
 ကိုယ်ပိုင်ရက် = ၃ (ပြက္ခဒိန်မှာ

၃-၃-၇၂)

အမည်စက်ဝန်း = (အမည်ထဲက

အက္ခရာစာလုံး = ချိုးဂဏန်း ၅)

အကျင့်စရိုက်သော့ချက်ဂဏန်း=၅

ဟောချက် = ၂၃၊ ၂၂၊ ၁၉၊ ၂၃။

March 3, 1972 ပုံပြဂဏန်းဇေဒင်

ဇယား -

ဟီတာ (Heather) အားပြောခြင်း

(Interpretation of Heather chart for you)

ဟီတာကလောဒီယာဘယ်လင်ဂျာ

(Haether Elavdig Ballinger)၏ကံကြမ္မာ

စုစုပေါင်းဂဏန်း (၁၁+၅) အတိုချုံး

ဂဏန်းက (၇)။ အမည်စုစုပေါင်း

ဂဏန်းမှာ ဟီတာ (Heather) ၁၁+၉=

၁၁+ ကလောဒီယာ (Claudia ၅+၁၀=

၆) + ဘယ်လင်ဂျာ (Ballinger ၆+၁၁=

၁၇+၈) ဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်းဂဏန်း (၂၅)။

အတိုချုံးဂဏန်း (၁၁+ ၆+၀=၅) (၇)

ဖြစ်သည်။ သူမအမည်တွင် ဝိညာဉ်တွန်း

သရဂဏန်း (၁၁+၅+၆= ၁၁+၁၁=၂၂)

သည် (၂၂) ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်

သွေးဂဏန်း အတိုချုံးဂဏန်း (၃) (၉+၁

+၁၁=၁၁+၁၀=၃)

သူမ၏ ကံကြမ္မာဂဏန်း(၁၁၅+၇)

သည် သူမ၏ အခွင့်အလမ်းနှင့် ရည်

ရွယ်ချက်နှင့် သက်ဆိုင်သည်။ သူသည်

ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် ပညာရပ်များ ကျွမ်း

ကျင်ရန်နှင့် ဉာဏ်ပညာ(၇)ကို လေ့လာ

(Haether Elavdig Ballinger) ၏ကံကြမ္မာ

၁၉၇၁ (ဟန်ပန် overtone)	ပထမအပိုင်း	ဒုတိယအပိုင်း	တတိယအပိုင်း
၁၄	(နိုဝင်ဘာ ၃ မှ မတ် ၃)	(မတ် ၃ မှ ဇူလိုင် ၃)	(ဇူလိုင် ၃ မှ နိုဝင်ဘာ ၁)
၁၉၈၅-၂၃	၁၉၇၁	၁၉၇၁	၁၉၇၁
	၃၁	၁၀	၅
	၂၀၀၂=၂၂	၁၉၈၁=၁၉	၁၉၇၆=

ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဆရာ (၇) စဉ်းစား
 ဝေဖန်သုံးသပ်သူနှင့် အတတ်ပညာဘက်
 (၇) တို့နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်။ (၁၁-၅)
 စုစုပေါင်းဂဏန်းသည် ဘဝ၏ ထူးဆန်း
 သော အတွေ့အကြုံများ တွေ့ကြုံခဲ့
 သည်။ လျှို့ဝှက်နေသော စိတ်ဝိညာဉ်
 ပညာနှင့် သိပ္ပံနည်းနှင့် ပတ်သက်သော
 အချက်အလက်များပါ ရှာဖွေတွေ့ရှိ
 သည်။ ၎င်းဂဏန်း (၇) သည် အဖော်
 ဂဏန်း ဖြစ်သည်။ အမှန်နှင့်အစစ်အမှန်
 ကို ခွဲခြားနားလည်သူ ဖြစ်သော်လည်း
 သူသည် အဓိကအားဖြင့် ထူးဆန်းသော
 အရာအား ခွဲခြားမထားဘဲ စဉ်းစား
 သည်။ သူမသည် အရာရာပြီး ပြည့်စုံသူ
 (၇) ဖြစ်ပြီး ဆန္ဒပြည့်ဝရန် ဆိုသည်မှာ
 ခက်ခဲသောကံကြမ္မာ ဖြစ်သည်။

ဝိညာဉ်တွန်းအားဂဏန်းက (၁၁)
 ခွဲဖြစ်သော (၂၂) ဖြစ်သည်။ ၎င်း (၁၁)
 ဂဏန်းနှစ်လုံးသည် ဝိညာဉ်အဟောင်း
 နှင့် စိတ်ကူးနှင့် ဆက်သွယ်နေသည့်
 အများ၏ အာရုံစိုက်ခြင်းခံရသည်။ သူ
 သည် သံတမန်လုပ်ငန်း၊ အမတ် (၂)
 ဖြစ်ရန်ပင် ဆန္ဒပြင်းပြနေခဲ့သည်။ စွမ်း
 အားကြီးမားသော အထူးဂဏန်း (၂၂)
 အတိုချုံး (၄) ဂဏန်းသည် ဖြည်းဖြည်း
 မှန်မှန် အလုပ်ကိုလုပ်လေ့ရှိသည်။
 ဝိညာဉ်တွန်းအား ဂဏန်း (၂၂) အ
 ချုံးဂဏန်း (၄) ရသူများသည် စာရေး
 အိမ်တွင်အလုပ်လုပ်သူနှင့် စာရေး
 လက်မလုပ်ငန်းများလုပ်ရုံ ဆန္ဒပြင်းပြ
 များ ဖြစ်တတ်သည်။

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဂဏန်း (၁၁)
 ၁၀=၃) ၃ ဂဏန်းက တခြားသူများ
 ပျော်ရွှင်စေသလို လူမှုရေးကိစ္စများ
 စိတ်ဝင်စားတတ်သည်။ သူမသည်
 လေးလေးနက်နက်စဉ်းပေးပြီး ပြီးပြည့်
 သူဖြစ်သောကြောင့် သူမ၏ဝိညာဉ်
 အားဂဏန်းက အခြားသူများက သူမ
 နှာကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေသော
 သူမသည် စကားပြောရာ၌ ဩဇာပြည့်
 ပြီး (၃) အဝတ်အစားကအစ ဆွဲ
 မှုရှိသည်။

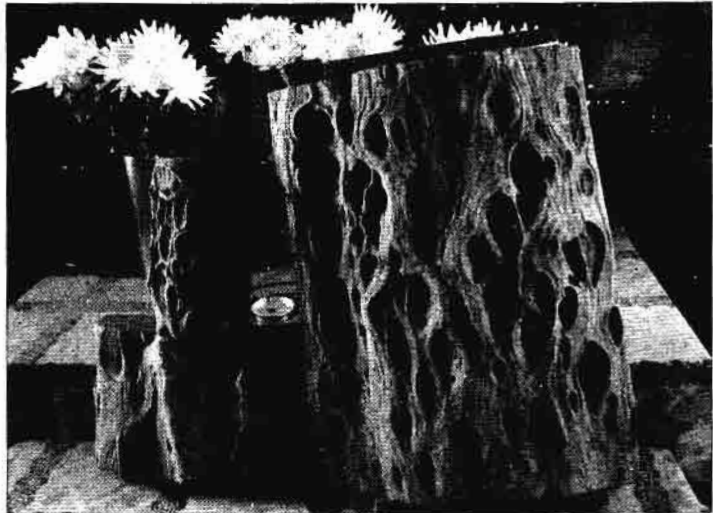
ဆရာဒေသနာ

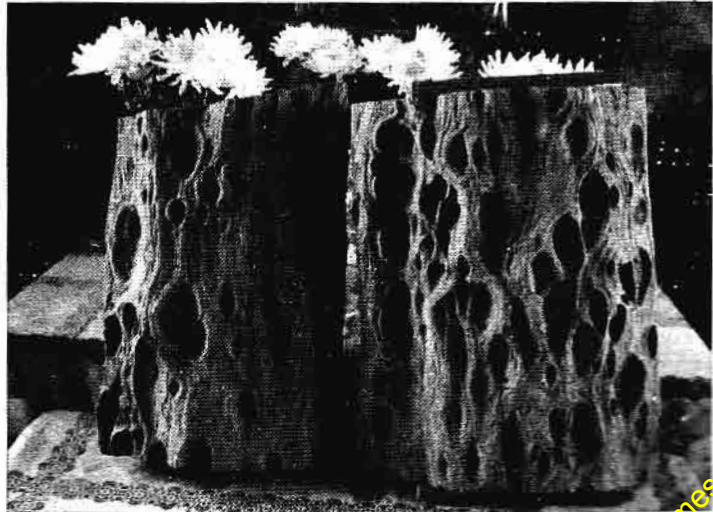
ကျော်ဇင်(ကုဿ) ကျွန်းပင်းဇေယျ

ဖိတ်မယ့်လူတွေကများတော့ ကုမိတ်ပေး ပါဦး ဆရာ”
“ရပါတယ်ကွာ၊ မိဘမဲ့ကလေး တွေ စာသင်နိုင်ရေးအတွက်ပဲ ငါကူညီ ရမှာပေါ့။ အခုလို ဝိုင်းဝန်းပေးကြတော့ ဆရာတော်ဘုရားလည်း ဝမ်းသာစွာ မပေါ့”

သတ်မှတ်ရက်အတွင်း အင်းရွာ တိုက်နယ်ရှိ ဇေယျသုခ (ပရဟိ) မိဘမဲ့ ကလေးများစာသင်ကျောင်းသို့ အလှူ ငွေနှင့်လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ အချိန်မီ လှူ ဒါနိုးနိုင်ရေးအတွက် ရက်များကြိုတင် ကာ ဖိတ်ကြားရပေ၏။ ဆရာကြီး ဦးချစ် မြိုင်အား ဖိတ်စာများဝေငှပြီးနောက် ဟိုဒီအကြောင်းများပြောရင်း ဆရာကြီး က သူ၏ရေးလက်စစာမူကြမ်းကလေး တစ်ခုကို ထုတ်ပြလျက် သူ၏ အတွေ့ အကြုံများအား ရှင်းပြနေပါသည်။

ကျွန်းပင်းဇေယျ

ဇေယျဒီပါကျွန်းသည် ကျဦး၏ အဘိုးသည် ကျယ်၏ ဟူသော သာသနာရှိတို့ မိန့်ဆိုဖူးသော စကား အရ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ တောင် ကျွန်းသည် ထူးထွေဆန်းပြားသော မြေများစွာဖြင့်ရှိနေသည်မှာ ပြော၍ နှစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ဆိုရလျှင် အချို့ မြေများ၏ အရောင် (Colour) ကိုပင် သိသန့်ရွေးချယ်၍ အလှဆင်ကြသည် တို့တွေ့ရပါသည်။
အရောင်အဆင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့လာကြည့်ပါက အရောင်သည် သာကီကသိုဏ်းကျင့်စဉ်တွင် ပါဝင်နေ ကြောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် အရောင် (Colour) တွင် စွမ်းအားရှိကြောင်း မှတ် သိရပါသည်။ ထိုထက်ပိုမို၍ လေ့လာ ကြည့်မိရာ အရောင်တို့တွင် ဘူတဓာတ် ပြု ပါးအလိုက် အရောင်များအသီးသီး ကွဲပြားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သာကီဆရာများ သိရှိကြသော ပထဝီ (မြေ) အာပေါ (ရေ) တေဇော (မီး) သီယော (လေ) ဟူသော ဓာတ် (၄) မျိုးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။
အလားတူ ဆင်၊ မြင်း အစရှိ သောသတ္တဝါများကို ကြည့်ရှုလေ့လာရာ မှုသည် ဆင်၊မြင်းတို့၏ အသွေး၊ အမွေး၊ အညှာန်နှင့် အကြွန်အင်လက္ခဏာ များကိုကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသည်ကို တွေ့ ရ၍ ရာဇမတ်၊ မင်္ဂလာတံခါးအစရှိသော သတ္တုကာသွင်ပြင်တို့တွင် ထူးခြားစွမ်း ဆင်ရှိသည်ကို သိခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အတိတ်၊ နိမိတ်သည် ရှေးဖြစ်ဟောကိန်း သစ်ခုအဖြစ် ယုံကြည်ရပေမည်။
နေခြည်ဖြာနွေးသော နံနက်ခင်း ဆင်ခဉ့် စာရေးသူတို့ မန်လည်ဆရာ တော်ဘုရားကြီး တည်ထားခဲ့သော တာ ဘေသာ မဟာစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မြောက်ဘက်မုခ်အနီး အမှတ် (၃၁) ရပ်ကွက်လမ်းထောင့်ရှိ အိမ်တစ်အိမ် သို့ရောက်လျှင် ဆိုင်ကယ်ကို အသာ မှတ်လျက် -
“ဆရာဦးချစ်မြိုင် ရှိပါသလား ဆင်သ”
ဟု ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်ပါ

ဆရာဦးချစ်မြိုင်မှာ အသက် အရွယ်အားဖြင့် ပြည့်ဝသောအရွယ်ဖြစ် လေရာ မျက်နှာ၌ အပြုံးဖြင့် အမြဲတမ်း ကြည်လင်နေပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူ လည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးက ကျွန် တော်ကို အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွား ကာ သူ၏ အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းကို ပြသ ပါသည်။

“ကျော်ဇင်၊ ဒီမှာဟေ့ ကျွန်းမင်းဆို တာဒါပဲ”

ဟု ဆိုကာ အသေအချာကြည့် စေလျက် ၎င်းပစ္စည်းသည် သာမန် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် မည်သို့ထင်မြင်ယူဆ ကြောင်းကို မေးမြန်းနေပါသည်။

ဆရာဦးချစ်မြိုင်၏ ကျွန်းမင်းမှာ ရာဇမတ်ကွက်သဏ္ဍာန် အချို့ အတိုက် များဖြစ်ပေါ်နေပြီး ဆရာပြောပြချက်အရ အောက်ခြေပင်စည်မှ အထက်ကိုင်းဖျား ထိတိုင်အောင် ဤကဲ့သို့နုတ်ထွင်းပေါက် များ ဖြစ်ပေါ်နေလျက်ရှိကြောင်း သိရ သည်။

“ဆရာရဲ့ ကျွန်းမင်းကို တွေ့ရ တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆန္ဒတချို့ ပြီးပြည့်စုံ သွားသလိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်းမင်းရဲ့ အာနိသင်၊ အသုံးကိုသာသိမယေမယ့် ကျွန်းမင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလာမီးလဲ အသေအချာမတွေ့ ဖူးဘူးဗျ။ အခုတွေ့ရလို့ ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ”

“အေး - ဟုတ်ပြီကွာ။ မင်းနဲ့တွေ့ တာ အတော်ပဲ။ ငါက ဒီကျွန်းမင်း အကြောင်းကိုသိချင်နေတာ ကြာပြီကွ”

“ဒါပဲပေါ့ ဆရာရယ်။ မသိသူ ကျော်သွား။ သိသူဖော်စားပဲလေဗျာ။ အဲဒီတော့ ဆရာသိချင်ရင် ဒီအတိုင်း တော့မရဘူးနော်”

“အေးပါကွာ၊ ပြောမှာသာပြော ပါ။ ငါဘာလုပ်ပေးရလဲ က”

ကျွန်တော်က ဆရာအခြေအနေ ကိုသာ အကဲခတ်ရင်း -

“ဆရာရဲ့ ကျွန်းမင်းလေး အနည်း ငယ် ရချင်ပါတယ်ဗျ”

ဟု မဝံ့မရဲလေးသံဖြင့် ပြောလိုက် ရာ-

“ဟေ့ကောင် မင်းကိုပြမိတာမှား ပြီထင်တယ်ကွ”

ဟု ဘောက်တောက်တောက်ပြန် ပြောနေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာကိုနည်းလမ်းကောင်း တွေပေးမလို့ပါ။ ဆရာဒီလောက်တော့

ဖြစ်ပါတယ်”
ဟု ရယ်ကာမောကာဖြင့် နှစ် ယောက်သား ပွဲကျရလေ၏။

ဆရာက-
“ကျော်ဇင် မင်းကကော ငါ့ဆီက ကျွန်းမင်းရပါပြီတဲ့။ ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူး ထားသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ဆရာဆီက ကျွန်းမင်း တောင်းတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဆရာပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်းမင်းကို တရိုတသေနဲ့ လက်ခံပြီး ဘုရားပုံတော် ထုပြီးကိုးကွယ်ချင်လို့ပါ”

“အေး - မင်းစိတ်ကူးလေးတော့ ကောင်းသားပဲ”

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြော ပါရစေ။ ဆရာရဲ့ ကျွန်းမင်းတွေကို ဒီ အတိုင်းချည်းမထားရင် ကောင်းမယ်ဗျ။ ဘုရားထုပြီးကိုးကွယ်ထားပါလားဆရာ။ နောက်ပြီး ဘုရားထုတဲ့အခါမှာ လာဘ မုန်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို ထုလုပ်ကိုးကွယ် ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံ ပေးချင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ် မှုတွေရှိတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ပေါ့”

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်းမင်းနဲ့ ပတ်သက် လို့ပြောရရင် ကောင်းတဲ့အချက်တွေ တော်တော်များတယ်ဗျ။ အဲဒီအထဲက တစ်ခုပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော် လောက်က လူတစ်ယောက်ပေါ့ ဆရာ လိုပဲ ကျွန်းမင်းရဖူးတယ်။ အဲဒီသူက ဘုရားထုပြီး ကိုးကွယ်ထားလိုက်တယ် လေ။ နဂိုကလည်း ဘုရား၊ တရားရိုက်ခိုး တဲ့သူပေါ့။ လက်ရှိလုပ်ငန်းအနေအထား အရကြည့်ရင် စားလောက်သောက် လောက်ရုံပါပဲ။ လေး၊ ငါး ခြောက်နှစ် လောက်လည်းကြာရော စီးပွားတက်လာ လိုက်တာ မြေပိုင်းအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ရုံတင်မကဘူး။ အိမ်ဆိုရင်လည်း တိုက်အိမ်အကောင်းစားနဲ့ နေချင်းည ချင်းဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားတာ အံ့ဩ စရာပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကျော်ဇင်ရေ။ နို့ပို့ ဆိုရင် ငါ့မှာ ဒီအတိုင်းအလှကြည့်ရုံ သက်သက်ဖြစ်နေတော့မှာ”

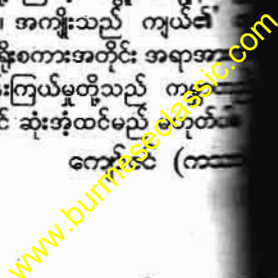
“ဪ - ဒါနဲ့ ဆရာ၊ ဘုရားပုံထု ရင် လာဘမုန်ပုံတော်ထုဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ဘုရားဆိုတာ လောကသုံးပါးမှာ အတူ မရှိ၊ အတူမရှိဘူးဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်း သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီးသားပါပဲ။ ဒီလို အရာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောကြမယ်ဆို ရင်ဖြင့် လောကုတ္တရာအကြောင်းတရား

တွေနဲ့ညှိပြီးတော့ဖြင့်မမြင်စေလိုဘူးဗျ”
“လာဘမုန်ဖြစ်တဲ့အတွက် လာဘ လာဘကတော့ ပြောဖွယ်ရာမလိုလော၊ အောင်ကိုကောင်းလွန်းပါတယ်။ နောက် တစ်ခုက ပညတ်သဘောအရကြည့်ပြီး ရင်လည်း ‘ကျွန်း’ဟာ ဇမ္ဗူဒီပါတောင် အဓိပ္ပာယ်ရပြီး ‘မင်း’ကတော့ အစိုးရ မင်းဧကရာဇ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရလို့ ‘ဇမ္ဗူ- တစ်ကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသူ’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဤပစ္စည်းကို ဆိုင်ရသူဟာ ဧကန်မှမူ အကျိုးယေဘုယျ မယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

အများအားဖြင့် သစ်မင်းကို သ လှသိများသော်လည်း ကျွန်းမင်းကို မ သိနည်းကြ၏။ သို့သော် တန်ခိုးစွမ်းအား အရာ၌ သူမတူအောင် ကြီးမားသည် ဆိုရပေမည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ တန်ခိုးစွမ်း ဘုရားများအနက် သိဒ္ဓိဝင်သစ်များထု ထုလုပ်ထားသောဘုရားများလည်း နေ့ရပေမည်။ ၎င်းတို့တွင် ပင်လည်ဘူရား၊ မြို့လယ် ရပ်တော်မူဘုရားနှင့် မော်လမြိုင် မြို့နယ် ဝါးရုံသာကျေးရွာရှိ ရပ်တော် မူဘုရားတို့မှာ ရေဆန်ကျွန်းနက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားကြောင်း သိရသည်။ ရေဆန် ကျွန်းနက်ဟူသည် မြစ်ရေထဲတွင်ချစ် ချစ်ပါက ရေစုန်တွင် မောပါခြင်းမဟုတ် အထက်သို့ဆန်တက်သွားသောအခါ ရောင်ရှိသည့် ကျွန်းသစ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကလေးမြို့ ဇောကြီးအနီး ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတွင် ကိုးကွယ်ထား သောဘုရားမှာ သစ်ပျံဘုရားဖြစ်ပြီး လွန်စွာတန်ခိုးကြီးကြောင်း သိရသည်။ ၎င်းသည် စံကားဝါပင်မှရသော စံကား ဝါသားဖြင့် ထုလုပ်ထား၏။ သစ်ပျံ ဆိုခြင်းမှာ ၎င်းအပင်အား ခုတ်လှဲပြီး အပင်သည် မြေသို့မကျဘဲ ကောင် သို့ ပျံတက်သွားပြီး မူလတည်နေရာ ကိုက် (၁၀၀) ကျော်ဝေးသောနေရာ ရောက်မှ မြေသို့ဆင်းသက်သွားသည် သိရသည်။

စသည်ဖြင့် ဆရာနှင့် ကျွန် ကျွန်းမင်းအကြောင်း ပြောဆိုကြပြီး တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးတာ ဆို ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဇမ္ဗူဒီပါတကျွန်း’ ကျဉ်း၏။ အကျိုးသည် ကျယ်၏။ သောဆိုရုံစကားအတိုင်း အရာအား ၎င်း ဆန်းကြယ်မှုတို့သည် ကမ္ဘာတစ် သရွေပင် ဆုံးအံ့ထင်မည် မဟုတ်။ ကျော်ဇင် (ကသ

ဝင်းသေးတိုက် မှ သေးစွမ်းကောင်းသုံးလက် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလျက်ရှိပါပြီ

အစာမကြေ၊ လေမသက်၍ အနောက်သူများအတွက်

အင်ကြင်းပန်း
အမှတ်တံဆိပ်
လေသက်သေး

အစာမကြေ၊ ရုပ်ပြည့်ရင်တယ်ဖြစ်ခြင်း၊ အစာမစားချင်ဖြစ်ခြင်း၊ နှုတ်ပျို့ခြင်း၊ ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်၊ အသံဝင်ခြင်း၊ အသက်ရှူမဝဖြစ်ခြင်း၊ လေတိုလေအောင့်ခြင်း၊ လေအန်၊ ဝမ်းရိုက်နာခြင်း၊ အောင့်ခြင်း၊ လေချုပ်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းစေပြီး အစာကြေလေသက်၊ အပူငြိမ်း၍ စားဝင်အိပ်ပျော်စေပါသည်။
မှတ်ပုံတင် - 1911 YR 006354 ၊ လိုင်စင် - ၂/၂၀၀၉၊ တံဆိပ်စာ/စုံ(၁၀၇၈)

ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်၊ မှတ်ပုံတင်-0613 Y 010361
သလိပ်ကပ်သူများအတွက်

မွှေးဝမ်း၊ ယားနာ၊ နှင်းခူ၊ အနာစိမ်းမှအစ
အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးအတွက်

အင်ကြင်းပန်း
အမှတ်တံဆိပ်
ချောင်းဆိုးပျောက်သေး

မှတ်ပုံတင်-0813 Y 010535
အင်ကြင်းပန်း
အမှတ်တံဆိပ်
အနာကျက်သေးမှုနှင့်

အနာစိမ်း၊ ငရဲသဲဝဲ၊ ထိခိုက်မှုနာ၊ ခြေကွဲနာ၊ ဗေလောင်နာ၊ နှင်းခူအဖို အခြောက်၊ မိတ်ထွက်ခြင်း၊ အသားအရေယားယံခြင်း၊ ငွှေး၊ အက်၊ ဣတ် ရောဂါများအတွက် သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်ခြင်း၊
အောင့်ခြင်းတို့ကို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ပင်ရင်း - **ဝင်းသေးတိုက်** ဦးစိုးလင်း + ဇော်ဝင်းဝင်းဇော်

မှတ်ပုံ - ၂၆၁၆/ခ ၊ လှော်ကားလမ်း ၊ (၇၁) ရပ်ကွက် ၊ ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်မြို့ ၊
ဖုန်း - ၀၁-၅၉၀၅၇၈ ၊ ၀၉ ၇၃၁၃၃၄၀၀

နှလုံးရောဂါ ကင်းဝေးအောင်
မုံရွာဆရာမိုး
အမှတ်တံဆိပ်
အမောလုံ
နှလုံးအားသေးကိုဆောင်

မှတ်ပုံ - ၀၁၁၄၂၀၁၀၇၆ လိုင်စင် ၇၊ ၂၀၁၁၊ တံဆိပ်စာစုံ (၁၃၁၂)။

သွေးကြောကျဉ်းခြင်း/ကျယ်ခြင်း၊ ရင်ညွန့်၍စူး၍အောင်ခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ အသက်ရှူကျပ်ခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်း၊
အနာနှင့်ရင် ညှပ်၍အောင်ခြင်း၊ နှလုံးတုန်ရင်ခုန် မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ ရောင်ခြင်း၊ အနည်းငယ်
ပျောက်ရုံဖြင့် မောပန်းခြင်း၊ ချွေးထွက်လွန်၍ နှလုံးခုန်မမှန် မောပန်းပူထခြင်း၊ စိတ်ပိစီးမှုများ၍ အိပ်မပျော် စားမဝင်
စိတ်မကြည်လင်ခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခမ်း စိတ်မရွှင်လန်းခြင်းတို့အတွက် သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

မှတ်ပုံ - ၀၁-၃၅၆၊ မေဓာဝိလမ်းမကြီး၊ ၀၁-ရပ်ကွက်၊ ရတနာသီရိဈေးအနီး၊ မ / ၂ ကြားလမ်း
ဖုန်း - ၀၁-၉၆၉၀၅၈၇၊ ၀၁-၆၉၁၀၇၉၊ ၀၁-၆၉၁၅၉၁

ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက -
“နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး စတာတွေအားလုံးဟာ နိုင်ငံရေးပဲ”

ဟု မိန့်ဖူးသည်။
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက် အရဆိုရင် ဦးငြိမ်းတို့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ နိုင်ငံရေး

လုပ်ခဲ့တာ နှစ် (၄၀) နီးပါးရှိခဲ့ပေ။
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှာ နှစ် (၄) ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လို့ပါ။ အနောက်အရပ်ရပ်ကိုရောက်ရှိပြီး ပြဿနာမျိုးစုံ၊ အခက်အခဲမျိုးစုံဖြေရှင်း၊ သင်တန်းမျိုးစုံတွေတက်ခဲ့တဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေများစွာရှိခဲ့သည်။ ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို အဟောသိက်မဖြစ်ရလေအောင် သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် တာဝန်

(ရွှေစိုဉ်း) ဂေါ်ဖ် ဟောင်စီန်ဝင်း ဝိပါက်ကြမ္မာ၊ မလွတ်တာ

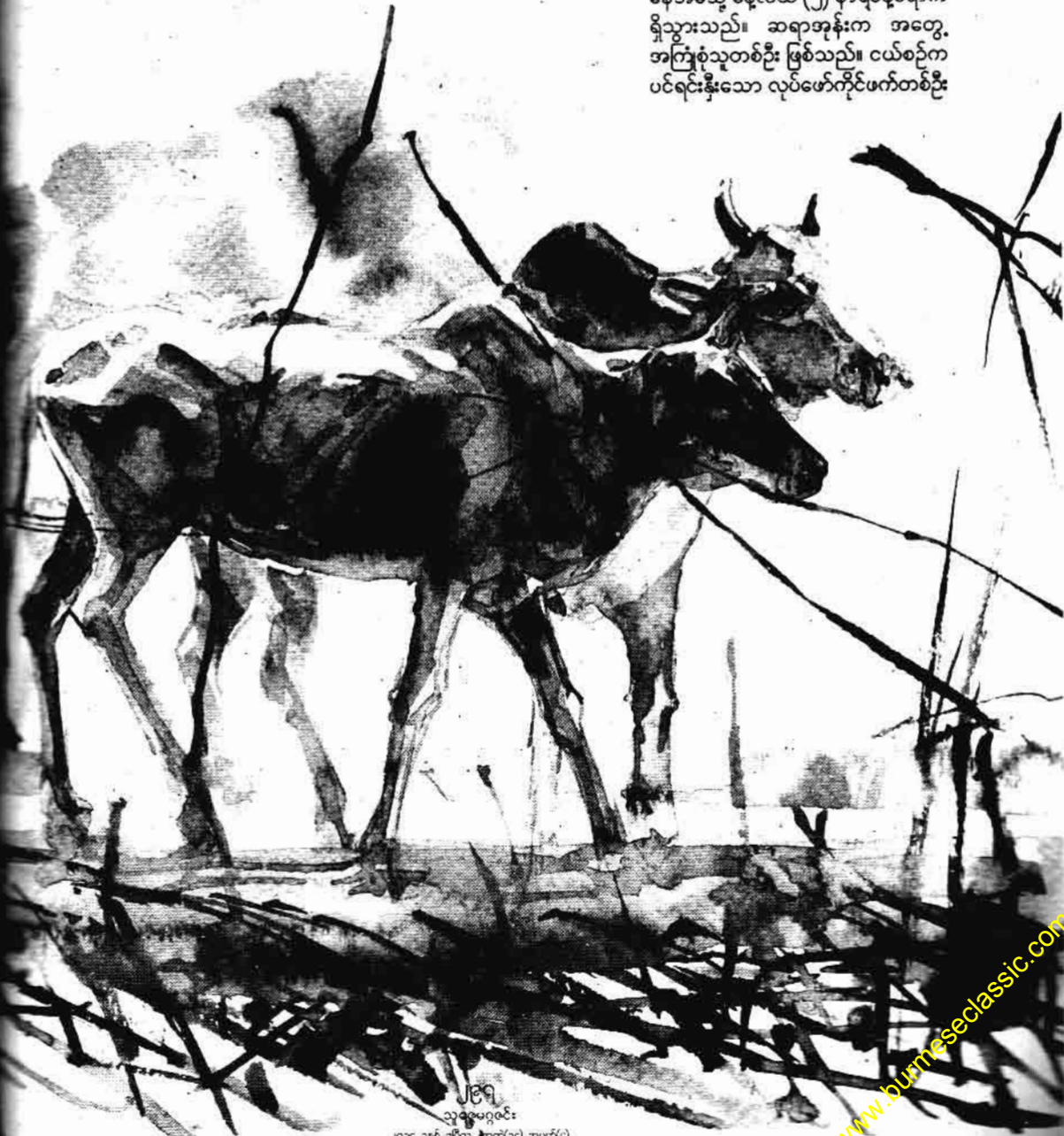

နူး ရေးသားခဲ့သည်။

စာမူအတွက် အဓိကမထားဘဲ
အရေးလိုက်သောစာတစ်ပုဒ် စာဖတ်
အသိတစ်ဦး မသိသေးသောတစ်ခု
အဖွဲ့ နားလည်ခွင့်၊ ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်း
အဖွဲ့ရသွားလျှင် ကုသိုလ်ဒါနတစ်ခုပြု
ထက်သလို ခံယူသည်။ ရရှိသောစာမူ
အဖွဲ့ကို လှူဒါန်းရင်း စာမူများကို ဖော်ပြ
သော စာတည်းချုပ် ဆရာဦးအောင်
မြတ်နှင့် ဝန်ထမ်းများအားလုံး ကျန်းမာ
အေးသာစေကြောင်း၊ သူရဲမှူးမဂ္ဂဇင်းကြီး
ဆက်ထမ်းပို့ အောင်မြင်တိုးတက်စေ
ကြောင်း ဆုတောင်းရသည်။ မဂ္ဂဇင်း၌

ဖော်ပြလိုက်သော စာမူအတွက် ဝမ်းသာ
ကြည်နူးသော စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုတန်ဖိုးက
ဘာနှင့်မှမလဲနိုင်။ ဘယ်တော့မှလဲလျော့
နည်းသွားမည် မဟုတ်ပါ။ မေတ္တာလက်
ဆောင်ရသောစာအုပ်များကို ဘုရား
ကျောင်းဆောင်အောက် စာအုပ်စင်ပေါ်
မှာ အမြတ်တနိုးထိန်းသိမ်းထားရှိသည်။
စာပေမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။
စာများများရေးပါ။ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ
အားလုံးထားခဲ့ရမည်။ မိမိရေးသားခဲ့
သောစာပေများကသာ ထာဝရဘဝမှတ်
တိုင်များအဖြစ်ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်။ ကောင်း
လိုက်တဲ့ စကားလေး။

ဦးငြိမ်းအနေနှင့် စာပေနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ပရိသတ် (၃) မျိုးရှိသည်ဟု
မြင်မိသည်။ (၁) စာတတ်သော်လည်း
စာဖတ်ဝါသနာမပါ။ စာမဖတ်သူ။ (၂)
စာကိုအပျော်သဘောဖတ်သူ။ (၃)စာကို
လေ့လေ့လာလာ မှတ်မှတ်သားသားဖတ်
သူဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မေတ္တာလက်ဆောင်
ရသော စာအုပ်များကို ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေများကိုပေး၊ ငှားဖတ်စေရာ
လေ့လေ့လာလာ မှတ်မှတ်သားသား
ဖတ်သောစာဖတ်ပရိသတ်အချို့ကိုတွေ့
ရ၍ ဝမ်းသာကြည်နူးပီတိဖြစ်ရပါသည်။
ဒီနေ့ စာမူလေးတစ်ပုဒ်ရေးပို့မယ်
စိတ်ကူးမိလို့ ကုန်ကြမ်းလေးတွေပြောပြ
တတ်သော အောင်လံမြို့မှ ဆရာအုန်း
နေအိမ်သို့ နေ့လယ် (၂) နာရီခန့်ရောက်
ရှိသွားသည်။ ဆရာအုန်းက အတွေ့
အကြုံစုံသတင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က
ပင်ရင်းနှီးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး

၂၉၇
သူရဲမှူးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၁၄ ခုနှစ် ဧပြီလ ၈-၁၅(၁၅) အမှတ်(၅)

လည်းဖြစ်သည်။ ဦးငြိမ်းကို မြင်လျှင်ပဲ ဆရာအုန်းက -

“လာဖို့ ဦးငြိမ်း၊ ရေနေ့ကြမ်း လေးသောက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာအုန်း”

“ဆရာအုန်းရေ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတွေရှိရင်ပြောပြ ပါဦး။ ဆရာအုန်း အရင်ပြောပြတဲ့ ဇာတ် လမ်းလေးတွေရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပို့ ထားတယ်။ စာအုပ်လက်ဆောင်ရရင် လာပေးပါဦးမယ်”

“ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိတယ်ဗျ။ အတိတ်ကမကောင်းမှုကံရဲ့ အကျိုးပေးပဲပြောရမလား။ ခင်ဗျား လို သလိုသာ သုံးပေတော့”

ဆရာအုန်းမှ ၎င်းကြိုဆိုခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်အား ပြန်လည် ပြောပြခဲ့သည်ကတော့ -

နှင်းမှုန်တို့တဖွဲကျလျက်ရှိသည်။ အရှေ့အရပ်မှ နေရောင်ခြည်တို့ ထွန်း လင်းတောက်ပလာကြသည်။ ၁၉၉၉ ခု နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။ နံနက် (၈) နာရီ နှင်းမှုန်တို့ ပြယ်လွင့်စအချိန်။

“ဟောဒီမှာ ရွှေတောင်နယ်ထွက် စကော၊ စကာကောင်းကောင်းလေးတွေ ရမယ်။ လက်ရာသေသပ်တယ်။ ခိုင်ခံ့ တယ်။ ဈေးနှုန်းချိုသာတယ်”

အသံစာစာလေးနှင့် ခပ်ကျယ် ကျယ်အော်ဟစ်လိုက်သော အထမ်း သမားဈေးသည်လေးတစ်ဦးရဲ့ အသံက ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဖက် ကမ်း တိုက်နယ်အဆင့်ရှိ ဇောင်းချမ်း တောင်ရွာကြီးရဲ့ ရွာလယ်လမ်းမမှ ပေါ် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဈေးသည် ကောင်လေးက အသက် (၃၀) ကျော်၊ အသားညိုညို၊ သွယ်သွယ်၊ အရပ် (၅) ပေ (၆) လက်မခန့်။ ငယ်ရွယ်နုနယ် ရိုးသားသော ဥပဓိရုပ်သွင်ပြင်ရှိသည်။ ပန်းတောင်းမြို့နယ်ကလာပြီး ဈေးရောင်း နေကျမို့ ဇောင်းချမ်းတောင်တစ်ရွာလုံး က ဈေးသည်လေးကို မောင်ချစ်ဟု သိ နေကြသည်။ ဈေးသည်လေးမှာ ထူးခြား မှုတစ်ခုရှိသည်။ စကော၊ စကာတွေ ထည့်ထမ်းသော ဆိုင်းထမ်းလေးမှာ အမြဲတမ်း မယ်ဒလင်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲပါ လာတတ်ခြင်းပင်။ စကော၊ စကာတွေ ထမ်းရောင်းနေပေမယ့် အနုပညာပိုးက မသေး။ တုံ့တေးသိန်းတန်သီချင်းမှန် သမျှ အကုန်ရသည်။ ပွဲတောင်းလို့အချိန်

ရလျှင် တီးပြ၊ ဆိုပြသေးသည်။ အချိန် မရလျှင် ဈေးရောင်းနားလို့ ညအိပ်သည့် ရွာမှာ အပန်းဖြေရင်း တီး၊ ဆိုသည်။ မယ်ဒလင်လေးက မောင်ချစ်ကိုအားပေး နှစ်သိမ့် ဘဝအမောတွေပြေစေပြီး ပျော် ရွှင်မှုတွေရစေတဲ့ အဖော်မွန်ကောင်းတစ် ယောက်လို့ ခံယူသည်။ မောင်ချစ်ကို ခင်မင်ကြ၊ မောင်ချစ်ရဲ့ အနုပညာကို အားပေးရင်း ဈေးဝယ်ကြလို့ မောင်ချစ် ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ကြာကြာ မရောင်းလိုက်ရ။ တစ်ပတ်အတွင်းကုန် သွားကြတာများသည်။

မောင်ချစ် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ်နှင့် အထက်မင်းလှမြို့နယ်မှ ရွာများတွင် လှည့်လည်ဈေးရောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇောင်းချမ်းတောင်ရွာကြီးသည် အထက် အောက် ကုန်စည်စီးဆင်းမှုအချက်အချာ ကျ၍ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ တည် ရှိသည်။ လှေ၊ သမုန်၊ မော်တော်များဖြင့် ဆိပ်ကမ်း၌ အမြဲလိုလို ဈေးသည်များ စည်ကားနေတတ်သည်။ သစ်သားထည်၊ လက်သမားလုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းသည်။ အထူးသဖြင့် မော်တော်များစပ်လုပ် သည့်လုပ်ငန်းမှာ လက်ရာကောင်းလွန်း လို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က မော်တော် ထောင်သူများ မော်တော်လာစပ်ကြ သည်။ မောင်ချစ် ပန်းတောင်းမြို့နယ် ဥသျှစ်ပင်ရွာကနေ ဧရာဝတီသင်္ဘောစီး လိုက်လာ၊ ဇောင်းချမ်းတောင်ရွာကြီး၌ တည်းခိုပြီးမှ ရွာစဉ်လှည့်လည်ရောင်းချ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇောင်းချမ်းတောင်ရွာ ကြီးမှာ အထမ်းကလေးနှင့် လှည့်လည် အော်ဟစ်ရောင်းချရင်း ဈေးဝယ်ကိုမျှော် နေခိုက် -

“မောင်ချစ်ရေ၊ လာဦးဟေ့”

မိမိအား အမည်တပ်၍တရင်း တန်းခေါ်လိုက်သံကြောင့်-ဝမ်းသာသွား သည်။ ဈေးဝယ်ရန်ခေါ်လိုက်သည့်အိမ် က မိမိပစ္စည်းလေးများကို အမြဲတမ်း ဝယ်ယူအားပေးတတ်သည့် ကြီးတော် ဒေါ်ငွေတို့အိမ်ပါလား။

ဒေါ်ငွေ စကော၊ စကာတွေကြည့် ရှုရွေးချယ်ပြီး -

“ဟဲ့ - မောင်ချစ်၊ ဒီစကောနဲ့

စကာ ဘယ်လောက်တုံး”

“စကောလည်း (၄၀၀) ကျပ်၊ စကာလည်း (၄၀၀) ကျပ်ပါ ကြီးတော်။ ဖောက်သည်တွေပဲ။ ဈေးမများစေရဘူး၊ စိတ်ချပါ”

“အေး အေး၊ ဒါဆို စကောတစ် ချပ်၊ စကာတစ်ချပ်ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်”

ဒေါ်ငွေ ဈေးထားသော စကော နှင့် စကာတစ်ချပ်စီယူပြီး ငွေ (၈၀၀) ကျပ်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကြီးတော်”

ဒေါ်ငွေ မောင်ချစ်ကို တစ်ချစ် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟဲ့ - မောင်ချစ်၊ နင်ပြန်သွားတာ မကြာသေးဘူးမဟုတ်လား။ ဒါနောက် တစ်ခေါက်ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးတော်။ အကြီးက ကောင်းကောင်းမကျန်းမာဘဲ ဆေးဝါးဝါးခန့် ညီလေး၊ ညီမလေးတွေ အတွက် ကျောင်းစရိတ်ကုန်ကျမှုတွေအောင် ကြိုးစားရှာရပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ မိဘကိုလုပ်ကွေ့ငု ငါတုကြီး ဘေးဘယာတွေဝေးကွာဖို့ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ တော်”

မောင်ချစ် ဒေါ်ငွေကို နှုတ်ဆက် ပြီး ဆိုင်းထမ်းလေးထမ်း၍ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဇောင်းချမ်းတောင်ရွာက ရွာကြီး တစ်နေကုန် လှည့်လည်ရောင်းချ လိုက်တာ ပါလာတာလေးတွေ တစ်ဝက် နီးပါးလောက် ကုန်သွားသည်။ ည (၅) နာရီကျော်လာပြီ။ မောလည်း လာသည်။ နားမမြစ်တော့မည်။ ရွာ တောင်ပိုင်းက တည်းနေကျ ဘကြီးထွန်းနေအိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဘကြီးထွန်း၊ ဘကြီးထွန်း”

အော်ခေါ်လိုက်တော့ ဦးသာထွန်း ထွက်လာပြီး မောင်ချစ်ကို တွေ့ သည်။

“ဘကြီးထွန်း၊ ဒီည ဒီမှာထည့် မလို့ပါ”

“လာ လာ မောင်ချစ်၊ မင်းထည့် တစ်နေကုန်ဈေးရောင်းရလို့ မောပေါ့”

ဦးသာထွန်း မောင်ချစ်အကြောင်း ကိုသိထားပြီး တူလိုသားလိုသံယောဇဉ် ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။

“မောင်ချစ်ရေ၊ အမောပြေ နွေးကြမ်းသောက်ဦး။ ထန်းလျက်ထည့် စားကွ။ အမောပြေရင် ရေမိုးချိုး ထည့် စားကြမယ်။ ဒီညနေ ရွာတောင်ပိုင်း ဝက်သားအသားကောင်းကောင်း ရထားတယ်”

မောင်ချစ် ရေမိုးချိုးပြီးသည့် ညာထွန်းတိုမိသားစုနှင့် တမင်းအထူး

သည်။ တစ်နေ့ကုန် ဈေးရောင်းထားရလို့
မောပြီး ဝိုက်ဆာနေသည်။ ထမင်းစား
အပြီး အိပ်ပိုက်ချင်သလိုရှိသည်။ ဒါပေ
မယ့် ထုံးစံအတိုင်း ဝါသနာပါတာလေး
နှင့် ဘဝအမောဖြေရဦးမည်။ မိုးကောင်း
ဆင်မှာ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာ
ချက်ရှိသည်။ အေးမြလှတဲ့ လရောင်
များက ဇောင်ချမ်းတောင်ရွာကြီးပေါ်
ဗြာဟ္မလျက်ရှိလေသည်။ မောင်ချစ်
မယ်ဒလင်းလေးကို ဆွဲထွက်လာပြီး
ဘကြီးထွန်းနေအိမ်ရှေ့က တမာပင်ကြီး
အောက် ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ နေရာယူ
ထိုင်သည်။ မောင်ချစ်အကြောင်းသိ
အားတဲ့ ဘကြီးထွန်းတို့မိသားစု ရေနှေး
ကြမ်းအိုးလေးဆွဲပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် အသီး
သီးရောက်လာကြသည်။ အိမ်နီးနားချင်း
ထူငယ်တွေပါ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ
သည်။ အေးမြလှတဲ့ လရောင်က တမာ
ပင်ကြီးရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေကြား တိုး
ဝင်ပြီး ကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ကျိုးတိုးကျဲတဲ
ကျဲလျက်ရှိသည်။ လေပြည်လေးတွေ
ဆူလာတိုင်း သင်းပျံ့တဲ့ တမာအနံ့လေး
ဆူရလို့ မောင်ချစ်စိတ်တွေ ကြည်နူး
ဆန်းဆန်းလာသည်။ တံတေးသိန်းတန်
သီချင်းထဲက ဘာသီချင်းဆိုရင်ကောင်း
မလဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထက်ကောင်း
ဆင်မှာ ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လမင်းကြီးကို
အကြည့်လိုက်ပြီး ဖြိုးလမင်းကို အောင်
ညွှန်ခိုင်းတော့မယ် သီချင်းသီဆိုရန်ရွေး
ချက်သည်။ မောင်ချစ် မယ်ဒလင်းကို
ပြောပြပြီး အတီးပိုဒ်အဆုံးမှာ ဝင်ဆိုလိုက်
သည်။

“အောင်သွယ်တော် ဖြိုးရွှေလမင်း
မယ် တိမ်ထဲကိုဝင်ကာမပြေးနဲ့ တောင်း
ခံနော် xxx ချစ်သူအဖြေစကား xxx
အပြုံးရိပ်ကလေးများ လမင်းမှာကြည့်
မယ် xxx တွေးရင်းအဖြေရှာ မောရပါ
ဆယ် အချစ်ရယ် xxx ဒီတစ်ခါ လမင်း
ဆွဲရင် ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးပြလိုက်နော်
ဗျယ် xxx”

အတီးကလည်းပိုင်း၊ အဆိုက
လည်းကောင်းမို့ အားလုံးငြိမ်ပြီး နား
ဆောင်နေကြသည်။ တံတေးသိန်းတန်
သီချင်းဆို နယ်တွေက အားလုံးကကြိုက်
ကြသည်။

ဘကြီးထွန်းက -
“မောင်ချစ်ရာ၊ မင်းဈေးမရောင်း
အဆိုတော်လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ”
“မလုပ်ပါနဲ့ ဘကြီးရာ။ ကျွန်တော်
လောက်မဟုတ်သေးပါဘူး”
လူငယ်များပွဲတောင်းလို့ ဆက်ပြီး

တီးလိုက်၊ ဆိုလိုက်ကြတာ ည (၁၀)နာရီ
ကျော်သွားပြီ။

ဘကြီးထွန်းက -
“ကဲ - မောင်ချစ်၊ မင်းမနက်ဖြန်
ဈေးရောင်းထွက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။
နားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးထွန်း၊ ကျွန်
တော် မနက်ဖြန် ဆင်ပေါင်ဝန်ယံထဲက
ရွာတွေသွားပြီး ဈေးရောင်းရဦးမယ်”
အားလုံး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။
မောင်ချစ် ဘကြီးထွန်းအိမ်မှာ မောမော
နှင့်တစ်ညတာအိပ်စက်အနားယူခဲ့သည်။

နောက်နေ့နံနက် (၈) နာရီခန့်
လောက် မောင်ချစ် ဇောင်းချမ်းတောင်
ရွာနှင့် မင်းလှမြို့နယ်နယ်စပ်မှာရှိနေတဲ့
ရွာလေးတွေမှာ လှည့်လည်ဈေးရောင်း
လာခဲ့တာ စကော၊ စကောလေးတွေ ကုန်
လုခါနီးရှိသွားပြီ။ လက်ကျန်အနည်းငယ်
သာရှိတော့သည်။ မောင်ချစ် ရွာစဉ်
လှည့်လည်ရောင်းချရင်း နှုတ်ကလည်း
စဉ်ဆက်မပြတ်အော်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ ရွှေတောင်နယ်ထွက်
စကော၊ စကောလက်ရာကောင်းကောင်း
တွေရမယ်။ ခိုင်ခံ့သေသပ်တယ်၊ ဈေး
နှုန်းချိုသာတယ်”

မောင်ချစ် ဈေးရောင်းလာလိုက်
တာ ညနေ (၃) နာရီခန့် ရှိသွားပြီ။ ရှေ့
မှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရ
သည်။ ထိန်အင်းရွာ ဟု သိရသည်။ ဒီ
ရွာကြီးကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး။ အသိ
မိတ်ဆွေလည်းမရှိ။ ဒီရွာထဲဝင်ရောင်း
လိုက်ရလျှင် လက်ကျန်လေးတွေ ကုန်
သွားမည်ဟုတွေးနေခိုက် တောလမ်းတစ်
နေရာမှာ လူနှစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်
ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာသွားသည်။
နှစ်ယောက်စလုံး အသားမည်းမည်း၊
ပုပျပ်ပျပ်၊ အသက် (၅၀) ခန့်၊ မျက်နှာ

ပေါက်ဆိုးဆိုး ရုပ်ရည်ဆင်သည်။ ၎င်းတို့
လက်ထဲတွင် နွားညှိနှစ်ကောင်ဆွဲလာ
ကြသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကလည်း မောင်
ချစ်ကို မြင်တွေ့သွားကြပြီး -
“ဟေ့ - ညီလေး၊ ဘယ်သွားမလို့
လဲ”

“ကျွန်တော် ရွှေရွာကြီးမှာ ဈေး
သွားရောင်းမလို့ပါ”
၎င်းတို့နှစ်ဦး မောင်ချစ်ကို အကဲ
ခတ်လိုက်ပြီး -

“မင်းအရင်က ရောက်ဖူးလား”
“မရောက်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ”
“ဒါဆို ငါတို့အိမ်ရွာကပဲ။ မင်းငါ
တို့အိမ်မှာလိုက်တည်း။ ဘာမှအားနာ
စရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
၎င်းတို့နှစ်ဦးထဲမှ တစ်ဦးက -
“ကဲ-ညီလေးတို့လည်း နွားဆွဲရလို့
မောလာတယ်။ မင်းကူညီတဲ့အနေနဲ့ နွား
နှစ်ကောင်ကူဆွဲပေးဦး။ တို့ရွှေကသွား
နှင့်မယ်”

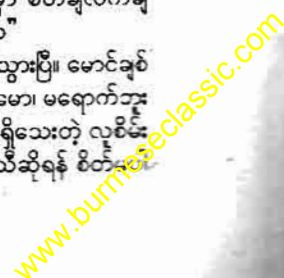
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”
မောင်ချစ်က အားနာတတ်သူမို့
နွားနှစ်ကောင်ဆွဲပြီး ရှေ့မှခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်ခွာသွားသူနှစ်ဦးနောက် အမီလိုက်
ရတော့သည်။

ထန်းအင်းရွာကြီးထဲ ဝင်လာကြ
သည်။ ရွာက အိမ်ခြေ (၂၀၀) ကျော်ရှိ
သည့် ရွာကြီး။ သီးပင်စားပင်တွေနှင့်
ဝေဆာနေသည်။ ရွာလယ်လမ်းမကြီး
တစ်လျှောက် နွားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲဝင်
လာသော လူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် ၎င်းတို့ရွာခံ
သားနှစ်ဦးကို ရွာသားများ မသင်္ကာ
သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြ
သည်။

မောင်ချစ် ရွာအရှေ့ပိုင်းက လူ
နှစ်ယောက်ဝင်သွားသော နေအိမ်ထဲကို
နွားဆွဲပြီးဝင်လိုက်သွားသည်။

လူနှစ်ယောက်ထဲကတစ်ဦးက-
“ညီလေး၊ ဒါငါတို့အိမ်ပဲ။ ငါ
နာမည်က လှရင်၊ ငါညီက လှခင်တဲ့။
နေလည်းစောင်းနေပြီ။ မင်းပစ္စည်းလေး
တွေ နောက်နေ့မှလိုက်ရောင်း။ အခု
တော့ အနားယူလိုက်ဦး။ ညနေစာစား
ပြီးရင် ဒီအောက်ထပ် နွားနှစ်ကောင်
ဘေးနားက ကွပ်ပျစ်မှာ စိတ်ချလက်ချ
သာ အိပ်ပေတော့ကွာ”

ညနေစာစားပြီးသွားပြီ။ မောင်ချစ်
ဒီညတော့ မောလည်းမော၊ မရောက်ဘူး
သေးတဲ့ရွာ၊ ရင်းနှီးမှုမရှိသေးတဲ့ လူစိမ်း
တွေကြားမှာ တီးခတ်သီဆိုရန် စိတ်မဝင်

တော့။ အဖော်မွန် မယ်ဒလင်လေးကို ဘေးနားချပြီး နွားနှစ်ကောင်ဘေးက ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချအိပ် ဖျော်သွားတော့သည်။

မောင်ချစ်အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ နံနက် (၆) နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာနိုး လာသည်။ ဆူဆူညူညူနှင့် အိမ်ထဲကို လူတစ်စုဝင်ရောက်လာတာတွေ့လို့ကြည့် လိုက်တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကျေးရွာ လူကြီးတချို့။

“ဟေ့ - လှရင်၊ လှခင်တို့ ရှိကြ လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”

လှရင်နှင့် လှခင်တို့ အိမ်ပေါ်ထပ် က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆင်းလာကြ သည်။ ရွာလူကြီးတစ်ဦးက -

“ဟောဒီမှာ ထိန်အင်းရဲကင်းက တာဝန်ရှိရဲကင်းမှူးနဲ့ ရွာလူကြီးတွေပါတယ်။ မင်းတို့အိမ်မှာ မင်းတို့နဲ့အတူ ဧည့်စိမ်းတစ်ယောက် နွားနှစ်ကောင်နဲ့ ရောက်နေတယ်လို့ တို့သတင်းရထား တယ်။ မင်းတို့ဘာတွေလုပ်လာကြသလဲ၊ မှန်တာပြော”

အိမ်ထဲမှာ အသက် (၃၀) ကျော် လူစိမ်းလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် နွားနှစ် ကောင်ကို တွေ့သွားကြသည်။ ထိန်အင်း ရွာကြီးမှာ ရဲကင်းထားရှိသည်။ လှရင်၊ လှခင်တို့ကလည်း လူရွပ်လူပွေတွေ၊ နောက်ကြောင်းမရှင်းသူတွေ။ ရွာသား တွေက မသင်္ကာပြီး ရွာလူကြီးများနှင့် ရဲကင်းကို သတင်းပို့လိုက်လို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များနှင့် ရွာလူကြီးတွေ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲကင်းမှူး တပ်ကြပ်ကြီး မောင် ကြီးက -

“ဒီသူငယ်လေးနဲ့ နွားနှစ်ကောင် က ဘယ်ကလဲ”

လှရင်က ခပ်တည်တည်နှင့် -

“ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မနေက ဇောင်ချမ်းတောင်ရွာက ပြန်လာကြတာ ပါ။ လမ်းမှာ ဒီသူငယ်လေးကို နွားနှစ် ကောင်ဆွဲလာတာ တွေ့ပါတယ်။ ထိန် အင်းရွာ မရောက်ဖူးဘူး။ အသိလည်း မရှိဘူးပြောတာနဲ့ သနားလို့ အိမ်မှာ လိုက်တည်းဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

လှခင်ကလည်း ဝင်ရောက်၍ ထောက်ခံသည်။

မောင်ချစ် ထိတ်လန့်သွားပြီး ပျာ ပျာသလဲဖြင့် -

“သူတို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဒီရွာကို ဈေးရောင်းလာတာ ပါ။ လမ်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အိမ်လိုက်တည်းပါ။ နွားနှစ်ကောင်ကို ကူဆွဲပေးပါဆိုတာနဲ့ ကူဆွဲပေးမိတာပါ။ ကျွန်တော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ လှရင်က -

“ဒီကောင်လိမ်နေတာ။ ဒီနွားနှစ် ကောင် သူနဲ့ပါလာတာ။ သူဆွဲလာတာ တစ်ရွာလုံးမြင်ပါတယ်။ မယုံရင် ရွာသား တွေကို ခေါ်စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

ရဲကင်းမှူးကခေါ်ခိုင်းလို့ ရွာသား များရောက်ရှိလာကြသည်။

ရဲကင်းမှူးက -

“ဟေ့ - မင်းတို့ဘယ်လိုမြင်တွေ့ခဲ့ ကြသလဲ”

“ဒီသူငယ်လေး မနေ့ညနေ ရွာထဲ ကို ဒီနွားနှစ်ကောင်ဆွဲဝင်လာပါတယ်။ နောက်တော့ လှရင်၊ လှခင်တို့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတာ မြင်ပါတယ်”

ရွာသားများက တညီတညွတ် တည်း မြင်သမျှထွက်ဆိုကြသည်။ လှရင်၊ လှခင်တို့ စာရိတ္တကို ရွာသားများ သိနေ ကြပေမယ့် လက်တွေ့နွားဆွဲလာသူမှာ တာဝန်ရှိသလိုဖြစ်နေသည်။ မပြေးသော် လည်းကန်ရာရုံ အမှန်တရားပေါ်ပေါက် လာရန်ရှိသည်။ လောလောဆယ်တော့ နွားနှစ်ကောင်နှင့်အတူတွေ့သူကို ဖြေ ရှင်းရန် ရဲကင်းသို့ ခေါ်သွားရမည်ဟု ရဲကင်းမှူး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နွားနှစ် ကောင်ကို ဈေးသည်လေးမောင်ချစ်ထံ မှ ဥပဒေစည်းကမ်းနှင့်အညီ ရှာဖွေပုံစံ နှင့် သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ထိန်အင်းရွာ သည် ရဲကင်းအဆင့်ဖြစ်၍ အမှုလက်ခံ ၍မရ။ အမှုဖွင့်စုံစမ်းနိုင်ရန် ရှာဖွေပုံစံ နှင့်အတူ မောင်ချစ်နှင့် နွားနှစ်ကောင်ကို ထိန်အင်းရဲကင်းမှတစ်ဆင့် ဆင်ပေါင်ဝဲ ရဲစခန်းသို့ ဆက်လက်ပေးပို့သည်။ ဆင် ပေါင်ဝဲရဲစခန်းက (ပ)-/၉၉ ပုဒ်မ ၃၇၉ (တ)/၅၄- နွားခိုးမှုမသကာဖြင့် အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့သည်။

လောလောဆယ် မောင်ချစ် အချုပ်ထဲရောက်နေရသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲ ရဲစခန်းမှူး၊ ရဲအုပ်မှူးမြင့်တို့က မောင်ချစ် ၏ ရိုးသားသောအသွင်ရှိသည့် ဥပမာရုပ် ကြောင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်စုံစမ်း လိုက်တော့ စကော၊ စကာရောင်းချ သည့် သူငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။ ဒါပေမယ့် အမှုစစ် အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်

အရ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ ကုန် စင်အောင်လုပ်ရဦးမည်။ မောင်ချစ်ထံမှ သိမ်းဆည်းထားသော နွားနှစ်ကောင်နဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို နီးစပ်ရာမြို့နယ်၊ ရဲစခန်း များသို့ ကူညီစုံစမ်းပေးပါရန် တိရစ္ဆာန် ပျောက်ကြော်ငြာများ ပေးပို့လိုက်သည်။ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ကြားသော မှုခင်းမှာ အနက် တိုင်ကြားသူက တိရစ္ဆာန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာပါဆုံးခဲ့သည်ဟု ထည့်သွင်း တိုင်ကြားလာပါက တိရစ္ဆာန်၊ ပစ္စည်းများ ၏ ပုံသဏ္ဍာန် အမှတ်အသားများ သေချာစွာရှေးမှတ်ကြရသည်။ မိမိခန့် အခြားခရိုင်၊ ပြည်နယ်/တိုင်းများ လည်း ကူညီစုံစမ်းပေးရန် တိရစ္ဆာန် ပျောက်ကြော်ငြာ၊ ပစ္စည်းပျောက်ကြော် ငြာများ ပေးပို့ကြရသည်။ ထိုသို့ သေ ရာမှ ရဲစခန်းအချင်းချင်း ချိတ်ဆက်မိမှု မှုခင်းတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်မှာ စွာရှိသည်။

ရဲစခန်းများတွင် ပစ္စည်းပျောက် ကြော်ငြာများကို မှတ်ပုံတင် (၂၆) တိရစ္ဆာန်ပျောက်ကြော်ငြာများကို မှတ်ပုံ တင် (၂၇) တို့၌ စနစ်တကျ မှတ်တမ်း များ ထိန်းသိမ်းထားလေ့ရှိသည်။ ရဲအ မှူးမြင့် မှတ်ပုံတင် (၂၇) တွင်ရှိနေသော တိရစ္ဆာန်ပျောက်ကြော်ငြာတစ်စောင်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲရဲ စခန်းနှင့် ဆက်စပ်နေသော မင်းလှရဲစခန်း မှ ပေးပို့လိုက်သည့် တိရစ္ဆာန်ပျောက် ကြော်ငြာ ဖြစ်သည်။ ကြော်ငြာထဲမှာ အမှုရာဇဝင်အကျဉ်း၌ (---) မှ မင်းလှမြို့နယ်နှင့် ဆင်ပေါင်ဝဲရဲစခန်း နယ်စပ် လက်ခုပ်ပင်၊ ဇီတော၊ ထိန်အင်း ရွာအနီး၌ မောင်တိုးဆိုသော ရွာသား တစ်ဦးထံမှ နွားလှည်းနှင့် နွားနှစ်ကောင် အလှခဲရကြောင်း၊ နွား (၂) ကောင်ပါ ခေါက်၊ အရောင်အသွေး၊ အမှတ်အသားများ ဖော်ပြပါရှိသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲ ရဲစခန်းမှ အမှုဖွင့်ထားပြီး မောင်ချစ်ထံ သိမ်းထားသော နွားများနှင့် ပုံသဏ္ဍာန် ရောအရောင်အသွေးပါတူညီနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲရဲစခန်း မင်းလှရဲစခန်းသို့ ဆက်သွယ်အကြောင်း ကြားလိုက်သည်။

မင်းလှရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်မှူး နိုင်နှင့် နွားလှည်းအလှခဲရသော နွား မောင်တိုးတို့ ဆင်ပေါင်ဝဲရဲစခန်း ရောက်ရှိလာကြသည်။ နွားများက မောင်ချစ်ထံမှ နွားများဖြစ်နေကြောင်း သိခဲ့ရသော နွားများဖြစ်နေကြောင်း သိ သည်။ အမှုတစ်ခုကို မြို့နယ်ကြား

ခဲခဲနန်း (၂) ခုစလုံးမှ အမှုဖွင့်ဖမ်းမိပြီ ဆိုလျှင် အမှုစတင်ဖြစ်ပွားသော အခင်း ဖြစ်ရပ်ကို အတည်ယူရသည်။ ယခု အမှု စတင်ဖြစ်ပွားသောနေရာမှာ မင်းလှ ခဲခဲနန်းအပိုင်ဖြစ်၍ ဆင်ပေါင်ဝဲရဲစခန်းမှ မင်းလှရဲစခန်းသို့ မောင်ချစ်၊ နွား (၂) တောင်၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ထွဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲ ခဲခဲနန်းမှ ရေးဖွင့်ထားခဲ့သောအမှုကို ထွဲပြောင်းမှုဖြင့် ပိတ်သိမ်းခဲ့သည်။

မင်းလှရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်အောင် နိုင် မှုခင်းဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ မင်းလှရဲစခန်း အချုပ်သို့ လွှဲပြောင်းရောက်ရှိလာသော ကော၊ စကာဈေးသည်လေး မောင်ချစ် အကြောင်းကို ဆင်ပေါင်ဝဲရဲစခန်းက ခြာပြလိုက်လို့ သိနေသည်။ ခက်တာ တာ သက်သေခံပစ္စည်း၊ နွားတစ်ရှူးကို မောင်ချစ်ထံမှ သိမ်းထားသည်။ မောင် ချစ်နွားဆွဲလာတာမြင်တယ်လို့ ထိန်အင်း ရွာသားတွေက သက်သေထွက်ဆိုချက် တွေ ပေးထားသည်။ သက်သေခံပစ္စည်း အထောက်အထား၊ သက်သေများရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေက မောင်ချစ်အပေါ် ဝိကျသလိုရှိနေသည်။ အမှုမှန်ဖော်ထုတ် ရန် မောင်တိုးကို အသေးစိတ် ထပ်မံစစ် မှုရတော့မည်။ မောင်တိုးကို ခေါ်လိုက် သို့ မောင်တိုး ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်အောင်နိုင်က -
“ကဲ-မောင်တိုး၊ မင်းရဲ့ထွက်ဆို ချက်ကို အသေးစိတ် သိချင်သေးတယ် တွာ။ မှုခင်းဖြစ်စဉ်အသေးစိတ်ကို မင်း မှတ်မိသလောက် ထပ်ပြောပြပါဦး”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

မောင်တိုး နွားလှည်းအလှခံရုပ် အသေးစိတ်ပြောပြထွက်ဆိုတော့သည်။

မင်းလှမြို့နယ် ဇီးတောရွာသား လေး မောင်တိုး၊ တစ်နယ်ထဲက လက် ခုပ်ပင်ရွာသူ မအေးလှနှင့် အိမ်ထောင် တွဲခဲ့သည်။ သားလေးတစ်ယောက်ပင် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ဇာတိ လက်ခုပ်ပင်ရွာ မရောက်တာကြာပြီ။ ဇနီးဖြစ်သူက မိဘများထံ ပြန်ကန်တော့ ချင်ကြောင်း မကြာခဏပြောဖို့ ဒီနေ့ တော့ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ သားလေးကို လက် ခုပ်ပင်ရွာသို့ နွားလှည်းနှင့်လိုက်ပို့အပြီး လက်ခုပ်ပင်အရွာမှာတစ်ညအိပ်ခဲ့သည်။ ဇနီးနှင့် သားငယ်လေးကို လက်ခုပ်ပင် ရွာမှာထားခဲ့ပြီး နံနက်စောစော လက်ခုပ်

ပင်ရွာမှ ဇီးတောရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ နှင်း တွေ သိပ်သည်းစွာကျနေလို့ လမ်းကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ နွားညို (၂) ကောင်ကလည်း နွားကောင်းများမို့ ကြိမ် တို့မခံ တရုန်းရှုနှင့် အသော့နှင့်မယ်ပြင် နေလို့ နဖားကြိုးများကို ခပ်တင်းတင်း လေးဆွဲထားရင်း ဂရုစိုက်မောင်းနေရ သည်။ နံနက်(၇)နာရီသာသာခန့် နှင်းထူ တွေ ခပ်ပါးပါးလေးရှိလာချိန် မင်းလှမြို့ နယ်နှင့် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ်အစပ် လက် ခုပ်ပင်၊ ဇီးတော၊ ထိန်အင်းရွာလမ်းဆုံ မရောက်တရောက် နေရာလေးရောက်ရှိ လာသည်။ ရှေ့ကလူနှစ်ယောက် လက် ပြတားနေလို့ နွားလှည်း ရပ်ပေးလိုက် သည်။

မောင်တိုးက -
“ဘာကိုစွဲချိလို့လဲဗျ”
“ကျွန်တော်တို့ ထိန်အင်းလမ်းဆုံ လောက်လိုက်ချင်လို့ပါ”
“လာ၊ လာ - တက် တက်”

မောင်တိုး ရွာသားချင်းမို့သဘော ကောင်းစွာ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မောင်တိုး လှည်းပေါ်တက်လိုက်လာသောရွာသား နှစ်ဦးကို သိပ်ဂရုမထားမိ။ နွားလှည်းကို သာ ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။ ထိန်အင်း လမ်းဆုံလောက်အရောက်မှာ ၎င်းကို တစ်ဦးက နောက်မှသိမ်းဖက်ပြီး တစ်ဦး က လက်ထဲက နဖားကြိုးကို အတင်းဆွဲ လုတာ ခံလိုက်ရသည်။ ရုန်းကန်နေစဉ် မှာပင် မောင်တိုးဆောင်ကန်တာခံလိုက် ရပြီး နွားလှည်းပေါ်မှ အရှိန်နှင့်အောက် သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အရှိန်နှင့်မို့ မထနိုင်ဘဲ လဲကျကျန်ခဲ့သည်။ လူနှစ်ဦး နွားလှည်းကို တရကြမ်းမောင်း၍ထွက် ခွာသွားသည်။ မောင်တိုး ကုန်းအော် လိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗို့၊ နွားလှည်းလှ သွားလို့ပါ”

တောလမ်းခရီးပေမို့ ဘယ်သူမှ မကြား၊ ကယ်တင်မယ့်သူမရှိ။ လူယက် သူနှစ်ဦးနှင့်အတူ နွားလှည်း မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

မောင်တိုး အားယူလျှောက်လှမ်း ရင်း အနီးကပ်ဆုံး မင်းလှမြို့နယ် လင်းကယ်ရဲကင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြတိုင်ကြားခဲ့ရာ လင်း ကယ်ရဲကင်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရွာလူ ကြီးများ မောင်တိုးနှင့်အတူ အခင်းဖြစ် နေရာကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ သည်။ နွားလှည်းရာလမ်းကြောင်းအ တိုင်း ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရာ တောလမ်းတစ် နေရာတွင် သစ်မြစ်ဆုံကို အတင်းဝင် တိုက်မိလို့ လှည်းသန်ကြိုးနေသော မောင်တိုးရဲ့နွားလှည်းကို တွေ့ရသည်။ နွားနှစ်ကောင်က ပျောက်ဆုံးနေသည်။ မောင်တိုး လင်းကယ်ရဲကင်းမှတစ်ဆင့် မင်းလှမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး အမှုတိုင် ကြားခဲ့ရာ မင်းလှရဲစခန်းမှ (ပ)-/၉၉ ပုဒ်မ ၃၉၂ အရ အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့ သည်။ မင်းလှရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်အောင် နိုင် မောင်တိုးရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နားထောင်ရေးမှတ်နေရင်း က -

“ဒါထက် မောင်တိုး၊ မင်းနွား လှည်းလှယူသွားသူတွေကိုမြင်ရင်မမှတ် မိဘူးလား”

“လူတွေကို မြင်ရင်မှတ်မိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“သေချာရဲ့လားကွ”

“သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟုတ်ပြီ။ ရဲအုပ်အောင်နိုင် စကော၊ စကာဈေးသည်လေး မောင်ချစ်ကို ကယ် တင်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခု တော့ရခဲ့ပြီ။ အမှုဖြစ်စဉ်များ၌ အမှုတိုင် ကြားသူက ၎င်းထံမှပါ ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းကိုမြင်လျှင် မှတ်မိသည်။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကိုမြင်လျှင် မှတ်မိသည်ဟု ထွက်ဆိုတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ရဲစခန်းက မူလပိုင်ရှင်ကို သိမ်းဆည်း ထားတာ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်ပါက အလားတူ (၁၀) မျိုးခန့်နှင့် ရောနှော ပြသခြင်း၊ လူဆိုက အလားတူသူ (၁၀) ဦးနှင့် စိတန်းပြသခြင်းပြုလုပ်ကြရသည်။ ရဲစခန်း၌ ပြုလုပ်ရသည်။ တရားဗွဲ့မှ တရားသူကြီးတစ်ဦး လာရောက်ကြည့် ကြပ်ကွပ်ပေးပါရန် ခွင့်တောင်းခံရ

သည်။ (၃) ကြိမ်ခန့် အဝတ်အစားလဲလှယ်ပေးခြင်း၊ နေရာလည်း လဲလှယ်ပေးခြင်း ပြုလုပ်ပေးရသည်။ ပစ္စည်းရော နှော့ပြသခြင်း၊ လူစီတန်းပြသခြင်း ပြုလုပ်သည့်အနီးအနားတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များရှိမနေစေရပါ။ မင်းလှမြို့နယ် တရားရုံးမှ တရားသူကြီးတစ်ဦး မင်းလှရဲစခန်း များ၏ အစီအရင်ခံစာအရ လူစီတန်းပြသရာ၌ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် မင်းလှရဲစခန်းသို့ နံနက် (၁၀) နာရီခန့် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိန်အင်းရဲကင်းမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားလိုက်လို့ ထိန်အင်းရွာသား လှရင်၊ လှခင်တို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ထိန်အင်းရွာသား လှရင်၊ လှခင်တို့ကို အနီးစပ်ဆုံး ပုံသဏ္ဍာန်တူသူ (၁၀) ဦးခန့်နှင့် အဝတ်စားလဲ၊ နေရာလဲလှယ်စေပြီး မောင်တို့ကို စိတန်းထားသူများထဲမှ သုံးကြိမ်ခန့် ဆွဲပြစေခဲ့သည်။ လူစီတန်းပြသခြင်းပြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်ပုံစံများပေးအပ်ပြီး တရားသူကြီး ပြန်သွားခဲ့ရပြီ။ ရဲအုပ်အောင်နိုင် လူစီတန်းပြသခြင်းပုံစံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက် - ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

မောင်တိုး ၎င်းထံမှ နွားလှည်းလှသူများကိုမြင်လျှင် မှတ်မိပါသည်ဟုဆိုသော်လည်း တရားသူကြီးရှေ့မှာ လူစီတန်းပြသရာ၌ (၃) ကြိမ်စလုံး လှရင်၊ လှခင်တို့ကို ဆွဲမပြနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရဲအုပ်အောင်နိုင် များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မောင်ချစ်ကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် နောက်ဆုံးအခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခု လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။

မောင်ချစ်ကို ချုပ်ထားသော တရားရုံးရဲ့ခွင့်ပြုချက် ချုပ်ရမန်တို့ ကုန်ရန် ရက်နိုးကပ်လာသည်။ တရားရုံးမှာ ချုပ်ရက်ထပ်မံတောင်းခံလို့ မရတော့။ ဥပဒေရုံးကို အမှုတွင်တင်ပြ အကြံဉာဏ်တောင်းခံရာ မောင်ချစ်ကို တရားစွဲတင်ရန် အကြံပြုချက်ရရှိခဲ့သည်။ ရဲအုပ်အောင်နိုင် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်။ တရားရုံးတော်၏ အဆုံးအဖြတ်ခံရန်သာရှိတော့သည်။ မောင်ချစ်ကို စိတ်မကောင်းစွာဘဲ တရားရုံးတော်သို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့လိုက်ရသည်။

တရားရုံးတွင် အမှုစတင်စစ်ဆေးခဲ့ပြီ။ သက်သေခံချက် (၂) မျိုးရှိသည်။ လူသားများ၏နှုတ်မှထွက်ဆိုသော သက်ရှိသက်သေခံချက်နှင့် တူတိ၊ ဓားလက်

နက်၊ လက်ရေးလက်သား၊ လက်ဇွေသွေးစွန်းသွေးစ၊ စာချုပ်စာတမ်း စသည့် သက်မဲ့သက်သေခံချက်တို့ ဖြစ်သည်။ သက်ရှိသက်သေများတွင် တိုက်ရိုက်မြင်သောသက်သေ၊ တိုက်ရိုက်ကြားသော သက်သေနှင့် တစ်ဆင့်မြင်၊ တစ်ဆင့်ကြားသက်သေဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိသည်။ တစ်ဆင့်မြင်၊ တစ်ဆင့်ကြားသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ရုံးတော်၌ သက်သေခံမဝင်ပါ။ တရားရုံးတော်အနေဖြင့်လည်း ပြင်ပမှ ကြားသိမှု၊ ခံစားမှုတို့ကိုစစ်ဆေးနေသောအမှု၌ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြုရဘဲ ရုံးတော်တွင် စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်လာသော သက်ရှိ၊ သက်မဲ့သက်သေခံချက်တို့အပေါ်၌သာ အမှုကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရပေသည်။

ယခုအမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းနှုား (၂) ကောင်ကို မောင်ချစ်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိခြင်း၊ မောင်ချစ် နွား (၂) ကောင်ဆွဲလာသည်ကို ထိန်အင်းရွာသားများက မြင်ပါသည်ဟုထွက်ဆိုချက်များမှ မောင်ချစ်ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ တရားရုံးတော်က သက်ညှာစွာ စဉ်းစား၍ မောင်ချစ်ကို ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်ချမှတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ တရားသူကြီးက တရားခံကိုထောင်ချတယ်လို့ အများပြည်သူအမြင်မှာရှိပေမယ့် တရားခံကို ထောင်ချတာ တရားသူကြီးမဟုတ်။ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ သက်သေခံချက်တို့သာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ တရားဥပဒေရဲ့သဘောက ထင်ရှားသက်ဝင်ခဲ့လေပြီ။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်အောင်နိုင် လူသားအားလုံး အသက်တစ်ရာမနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာတွေ့တတ်ပုံကို စဉ်းစားရင်း ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်မိသော ရှိတ်စပီးယားရေးသားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် သွားသတ်ရမိသည်။ လူသတ်မှုနှင့် မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲခံရပြီး ပြစ်ဒဏ်ကျခံသွားရတဲ့ ကုန်သည်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း အမှတ်မိဆုံးသော စာပိုဒ်လေး တစ်ခုရှိသည်။

God see the true - but wait.

ဘုရားသည် အမှန်ကိုမြင်တော်မူ၏။ သို့သော်လည်း စောင့်၏။ မကယ်မနိုင်၊ ဂီကာယက်ရှင် ဝဋ်ကြွေးရှိသမျှ ခံစားရပေမည်။

တန်ခိုးတော်အရာ၌ ဧတဒဂ်ရတော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မောဂ္ဂလာနိပင် ဝဋ်ကြွေးရှိခဲ့၍ ခိုးသားများ၏လက်မှ မလွတ်မြောက်နိုင်။

ခိုးသားများ၏လက်ချက်ဖြင့် ခန္ဓာကြွေခဲ့ရသည်။ အကုသိုလ်ကံဝဋ်ကြွေးတသံသရာခရီးအထိ လိုက်ပါတတ်သည့် သဘောကို ဓမ္မကဗျာလေး ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ဝဋ်ကြွေး

ဝဋ်မှာအမြဲ၊ ငရဲအပါ၊ ပြောဆိုခဲ့ကြ၊ ဘဝများမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝဲတော်ကရံ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာနိပင် မလွတ်လေငြား၊ ခိုးသူများလည်း ရှိကံနှက်ခံပေ၊ ခန္ဓာကြွေခဲ့၊ မကောင်းမှုကံ၊ ရှိရိုးမှန်ကံ၊ ငွေသော်မှ၊ မကယ်မဘူး၊ ဘဝကထဲက ဝဋ်ကြွေးများ။

ဘဝခန္ဓာတွေရှိသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံဆုံတတ်ပေသည်။ ဒုက္ခအပေါင်းကင်းသော ရာ၊ ဘဝခန္ဓာတွေချုပ်ရာ၊ ငြိမ်းရာ နိရောဓသစ္စာဆိုက်ရောက်သည့် နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစိပ်ကြား သံသရာခရီးတစ်လျှောက် မကောင်းသောကံတွေ ပါမသွားစေမိကုန်၊ နှုတ်၊ နှလုံး (၃) ပါးကို စောင့်ထိန်းရပေမည်။ လူသားအားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတွေကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုသော ဒီအလုပ် (၃) ပါးကပင် ဖန်တီးပေးကြသည်။ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်မိကုန်လျှင် ကောင်းသော အကျင့်မြတ်တို့ ကျင့်ခြင်း၊ နှုတ်ဖြင့်ကောင်းသောအကျင့်မြတ်ကိုကျင့်ခြင်း၊ စိတ်ဖြင့်ကောင်းသော အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ခြင်းတို့ အချိန်တိုင်းမှာ ကျင့်ကြလျှင် အချိန်တိုင်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အချိန်အခါ ဖြစ်နေပေမည်။ ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၊ တမလူ့ဘဝ အကျိုး (၂) ပါးကို တည်ဆောက်တစ်ခုတည်းသောတရားဖြစ်သည့် အာမာဒတရား မမေ့မလျော့သောသတိဖြင့် သံသရာခရီးမှာ ဝဋ်ကြွေးတွေပါမသွားလေအောင် သီလကို ပြုပြုစွာစောင့်ထိန်းမှသင့်မည်ဟု ရဲအုပ်အောင်နိုင် ဆွေးတောနေမိပါတော့သည်။

ဘေးဘယာဝေးကျွာကြာမိမိ မောင်စိန်ဝင်း (ရွှေနိုင်)

မှတ်ချက် -

ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးပြုပြင်ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ဇာတ်ပြောပြသော အောင်လုံမြို့မှ ဆရာ (ဘေဘီလုံ) အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

လူကရစ်
ရက်လားသမီးတို့၏
တာလာရေးနှင့်ကိုးကွယ်ပုံကြည့်မှု

တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်
ချိတ်လတ်မြို့လယ်ရှိ ကမ္ဘာသစ်
ထက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တစ်ယောက်
အင်းအေးလူလူထိုင်၍ လက်ဖက်
ရည်သောက်လျက်ရှိနေရာ ဘေးကပ်
ထွက်ဝိုင်းမှ အတန်ငယ် ကျယ်လောင်
စာသော စကားသံများကြောင့် ကျွန်ုပ်
အမှတ်စိန်နှင့် နားတို့ကို ထိုဝိုင်းသို့ အာရုံ
ပို့လွှတ်လိုက်၏။

လူကြီးနှစ်ဦး အားပါးတရ စကား
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုလူကြီးနှစ်ဦး
ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိပါသည်။ တစ်ဦး
အသက် (၅၀) နီးပါးရှိ ဘုန်းကြီးလူ
မျက်တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်
ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ အသက် (၇၀) ကျော်
အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားအပြန်အ
လှန်ပြောဆိုနေရာမှ အချေအတင်ငြင်းခုံ
သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်နေကြပြီ ဖြစ်၏။
သူတို့နှစ်ဦး ငြင်းခုံနေသည့်အကြောင်းမှာ
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်
သောအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ဦးက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်း
၏ ဦးစားပေး အမွမ်းတင်ကာ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကို နားလည်မှု နိဗ္ဗာန်
ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကို ဂယနဏ
အထူး နားလည်ရန် လိုအပ်ကြောင်း၊
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းသည် အလွန်
အရှေးကြီးကြောင်း အကျိုးအကြောင်း
စုံလင်စွာ ပြောဆိုနေပြီး နောက်တစ်ဦး
က တကယ်တကယ် တရားထူးရရန်
တရားအားထုတ်ရာတွင် ထိုပဋိစ္စသမု

ပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးသည် ဘာမှအသုံးမတည့်
ကြောင်း၊ တရားရှုမှတ်နေသည့်အထဲသို့
ထိုစက်ဝိုင်းကြီးကို ထည့်သွင်း၍ မှတ်
စရာလည်းမလိုကြောင်း၊ ဘာမှပတ်သက်
မှုမရှိကြောင်း၊ တကယ်တကယ် တရား
အားထုတ်ရာတွင် ဖြစ်-ပျက်ကိုသာ မြင်
အောင် ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို
ကြောင့် ထိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းသည်
အရေးမကြီးပါကြောင်း စသည်ဖြင့်
အပြန်အလှန် အချေအတင် ငြင်းခုံနေ
ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏
ငြင်းခုံပွဲသည် အားအလွန်ကောင်း၊ အသံ
ကျယ်လောင်လာကာ အခြားဘေးဝိုင်းရှိ
လူတော်တော်များများကပင် ခေါင်းများ
လှည့်၍ကြည့်ရှုကြကာ စိတ်ဝင်စားနေ
ကြလေတော့၏။ အတော်အတန် သူ
ထက်ငါ အချေအတင်ငြင်းခုံပြီးကြသော
အခါ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီးသည်
လက်ဖက်ရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကို အိတ်ထဲ
မှထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်တင်
လိုက်ပြီး-

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ ဟေ့ကောင်-
မင်းဘက်က ခံခွက်စောင်းနေလို့ကတော့
ဘာတရားမှ မင်းနားထဲဝင်မှာမဟုတ်
ဘူး။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်
ထရပ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား
ပါတော့သည်။ ကျန်ခဲ့သော ဘုန်းကြီး
လူထွက် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကလည်း-

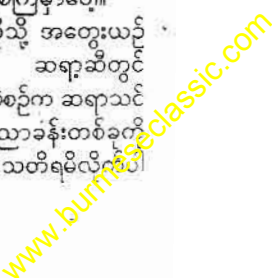
“ဘာခံခွက်စောင်းတာလဲဗျ၊ ဘာ
ခံခွက်စောင်းတာလဲ။ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဟု ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် လှမ်း
အော်ပြောလိုက်ကာ စားပွဲဝိုင်းတွင် တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

သိပ်မကြာမီတွင် ဆိုင်အတွင်းရှိ
လူအားလုံးတို့သည် ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ
ကိုယ့်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် ပြန်လည်တည်ငြိမ်
ပုံမှန်အနေအထား ပြန်လည်ဖြစ်သွားကြ
ပြီး ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်စကားဝိုင်း
နှင့်ကိုယ် ပြန်လည်၍ သက်ဝင်လှုပ်ရှား
လာကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း
လတ်တလော တွေ့ကြုံကြားသိခဲ့ရသည့်
တရားစကားငြင်းခုံပွဲကို ပြန်လည် စဉ်း
စားမိကာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်အတွေး
နယ်ချဲ့သောအလုပ်ကို တိတ်တဆိတ်
လုပ်ကိုင်နေမိပါတော့သည်။

ဪ - ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။
တရား ဆိုတာ ငြင်းခုံဖို့မဟုတ်
တာ။ ငါသိသလောက်ပြောရရင် တရား
ဆိုတာ သိနားလည်ဖို့ စောင့်ထိန်းဖို့ ကိုး
ကွယ်ဖို့၊ ပွားများဖို့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့
ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တရားတော်ကို တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး အမြင်မတူနိုင်ဖြစ်နေကြတာ
လဲ။ ဪ - အဲဒီလို အမြင်တွေမတူညီ
ကြလို့လည်း ကမ္ဘာကြီးမှာ ပခုံးနှစ်ဖက်
ကြားခေါင်းပေါက်တဲ့လူသားတွေအချင်း
ချင်း တူညီပါလျက် ဘာသာတွေကွဲပြား
ခြားနားနေကြတာပေါ့လေ။ တို့ပုဂ္ဂိုလ်
သာသာတောင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၊ သုဓမ္မာ
ဂိုဏ်း၊ ဒွါရဂိုဏ်း၊ ငှက်တွင်းဂိုဏ်း၊ ဝေဠု
ဝန်ဂိုဏ်း စသည်ဖြင့် ဂိုဏ်းအမျိုးမျိုးရှိ
နေကြသေးတာပဲ။ အင်း... ဒီလိုတွေး
ကြည့်မိတော့လည်း ဒီလောက်တော့ဖြစ်
တတ်ပါတယ်လေ။ ဖြစ်ကြမှာပေါ့။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ အတွေးယဉ်
ကြောမြောနေမိရာမှ ဆရာဆီတွင်
ပေးပညာသင်ကြားခဲ့စဉ်က ဆရာသင်
ကြားပေးခဲ့သော ပညာခန်းတစ်ခုကို
ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလိုက်ပါ။

သည်။ ထိုပညာခန်းမှာ (၇) ရက်သား သမီးတို့၏ ဘာသာရေးနှင့်ကိုးကွယ်ယုံ ကြည်မှုအကြောင်းအဟောများပင် ဖြစ် ပါသည်။ ထိုဟောချက်များသည် အလွန် ပင် ထိရောက်မှုကန်လွန်းလှပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်ချက် တလေ လွဲမှားမှုရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုလွဲမှားချက်ကို သေသေချာ ချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် ထိုအချက် သည် မိမိ၏အသိစိတ်ဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်း လဲထားသည့်အချက် ဖြစ်နေကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်ပါသည်။

တွက်နည်းမှာ မွေးခနစ်ကိုတည်၊ (ရတနာသုံးပါး) ၃ နှင့်ပေါင်း၊ (၇ ရက် သားသမီး) ၇ ဖြင့်စားပါ။ အကြွင်းကို ကြည့်ရှု၍ ဟောချက်အသီးသီးကို ဖတ် ရှုနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ ၁၃၃၅ ခုနှစ်မှာ။

$$\begin{array}{r}
 ၁၃၃၅ \\
 + \quad ၇ \\
 \hline
 ၁၃၄၂
 \end{array}
 \begin{array}{r}
 ၁၉၁ \\
 ၁၃၃၈ \\
 - \quad ၇ \\
 \hline
 ၆၃ \\
 - \quad ၆၃ \\
 \hline
 ၀၈ \\
 - \quad ၇ \\
 \hline
 ၁ \text{ (အကြွင်း)}
 \end{array}$$

၁ကြွင်း

၎င်းတို့သည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များ နှင့် ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ် လိုလက်ရ အလျှောက်များပေးတတ်သလို စိတ်မပါလျှင် အနည်းအကျဉ်းသောငွေ ကြေးကိုပင် လက်တွန့်တတ်ကြသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ် အချိန်ကာလများထက် အသက်ကြီးပိုင်းလိုအချိန်မျိုးမှပင် ဘုရား သွားကျောင်းတက် လုပ်ကိုင်တတ်ပေ သည်။ ထိုအချိန်မျိုးများ၌ ၎င်းတို့ဘဝ တွင် စိတ်ကုန်စရာများ၊ ငြီးငွေ့စရာများ နှင့်အတူ အထီးကျန်ဆန်သော သက် တမ်းကာလများပင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

၂ကြွင်း

မည်သည့်ဘာသာကိုးကွယ်မှုမဆို ပုတ်ခတ်စော်ကားတတ်သူမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဖြတ်လမ်းက ဘုရားကန်တော့ခြင်းမျိုးပြု တတ်သည်။ ဘုရား၊ တရားကို ယုံကြည် သော်လည်း အချိန်မပေးတတ်ဘဲ မိမိ၏ ဒုက္ခတရားကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရား၌

အပူမကပ်တတ်ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ် ဘာသာရေးသမားဖြစ် ၍ သူတို့ဘဝတွင် ဘုရားစာများ၊ တရား များအကြောင်း ဓမ္မစုစွာမတတ်ကျွမ်းကြ သော်လည်း သူတို့နားလည်တတ်ကျွမ်း သောတရားလောက်နှင့်ပင် တရားရှိ တတ်ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတရားအပေါ်တွင် ဒဿနကျကျခံယူကြ၍ လောကဏံတရား ကို တုန်လှုပ်ကြမည်သူများ မဟုတ်ကြ ချေ။

၃ကြွင်း

လောက၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာဆိတ် သုံးမှုကို ဘာသာရေးနှင့် ဖြေဖျောက် တတ်ကြသည်။ အလျှော့ဒါနများ၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုများ၊ ဘာသာရေးကျင့်ကြံအား ထုတ်မှုများ အစရှိသဖြင့် ပြုလုပ်လိုသော် လည်း စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတတ် ကြပေ။ ၎င်းတို့သည် ကုသိုလ်တရားကြီး မားသောသူများမဟုတ်ကြသော်လည်း အကုသိုလ်ကိုတော့ စိတ်တုန်လှုပ် ဖွယ်ရာကောင်းအောင် ပြုလုပ်ကြမည် မဟုတ်ကြပါချေ။

၄ကြွင်း

အတွေးအခေါ်ကောင်းပြီး စာပေ ကျမ်းဂန်များကို လွယ်လင့်တကူ ကျက် မှတ်နိုင်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေး နှင့်ပတ်သက်သော စာပေကျမ်းဂန်များ ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းလိမ့်မည်။ တစ် နည်းအားဖြင့် အများသူငါ အာဂုံ မဆောင်နိုင်သော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ဂါထာ တော်များ၊ မန္တန်တော်များကို ရှည်လျား စွာ ကျက်မှတ်ထားတတ်သည်။ မကြာ ခဏတရားစန်းများဝင်ခြင်း၊ ဘာသာရေး အဓိဋ္ဌာန်များပြုတတ်ခြင်း၊ ဗေဒင်၊ လက္ခ ဇာ၊ နက္ခတ္တ၊ ဂမ္ဘီရဆိုင်ရာပညာရပ်များ ကို လေ့လာ လိုက်စားတတ်၍ အထူး စိတ်ဝင်စားကာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက် တတ်သည်။ အသက်ကြီးပိုင်းတွင် ၎င်း ဇာတာရှင်တို့နေထိုင်ရာ အိုးအိမ်များ၌ ဘုရားခန်းကို တင့်တယ်စွာ ပြုလုပ်၍ ဘုရားရုပ်တုတော်များကို တည်ထား ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားပါလိမ့်မည်။

၅ကြွင်း

၎င်းတို့သည် တန်ဇာပုတ္တိဉာဏ် ကြီးမား၍ စာပေကျက်မှတ်ရာ၌ နား လည်တတ်ကျွမ်းသူမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဘာသာရေးအကြောင်းတရားများ၊ ဘာ

သာရေးစာပေများ၊ ဝိပဿနာအားထုတ် မှုများတွင် ထက်မြက်ထူးချွန်သူများပင် ဖြစ်လေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်၌ မိမိတို့ဇေ လာတတ်ကျွမ်းထားသော ဘာသာရေး စာများကို စကားပိုင်းတွင်ချမပြတတ် သော်လည်း အသက်ကြီးပိုင်း၌ တစ်ဦး သန်စွာ မိမိတို့သိရှိသော ဘာသာရေး အကြောင်းများကို အလျှော့မပေးတတ် ငြင်းခုံလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့နှင့်ပြိုင်၍ ငြင်း ခုံမဖြစ်သောကြောင့် ကလေးဆိုးကြီး များပမာ ခွင့်လွှတ်ကြရလိမ့်မည် ဖြစ် သည်။ (၅) ကြွင်းသော သံဃာတော်ကြီး များသည် ဘာသာတရားဘက်တွင် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်တတ်ပြီး အကျော်ဇောဖြစ်တတ်ကြပါသည်။

၆ကြွင်း

စကားပြော၊ ကိုယ်အမူအရာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုံစံမျိုးပေါက်သော်လည်း မိမိဖူးလော ဘာသာတရားပေါ်တွင် ကိုင်းရှိုင်းရိုကျိုးစိတ်တော့ ရှိပါသည်။ ဘာသာတရားလုပ်ရာ၌ သူတစ်ပါးတို့ထံ တွန်းမှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ဖြတ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ ထိုသူတို့သည် ဘုရားဖူးခရီးများထဲ ရက်ရှည်လများထွက်တတ်ခြင်း၊ တရား စခန်းဝင်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်အရလုပ်ရသော အလုပ်တို့တွင် မလျှော့သောစိတ်ဖြင့် ဝိရိယကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ် သူများသာ ဖြစ်ပါသည်။

၇ကြွင်း

ရုပ်ဝါဒကြီးစိုးသူများပင် ဖြစ်လေ သည်။ မိမိလုပ်ရပ်အပေါ်တွင်သာ အကြောင်းပြု၍ ရှိခိုးဦးချ၍ လိုရာဆ တောင်းခြင်းမျိုးတော့ မလုပ်တတ်ကြ ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားမှန်းသိလျက် ကန်တော့ဖို့မေ့နေတတ်ပြန်သည်။ ထို သူတို့သည် ၎င်းတို့ ယုံကြည်မှုမရှိသော ကိစ္စရပ်များကို ဘယ်လိုလူမျိုးမူပျောင်းစွာ နားချ၍မရသလို ၎င်းတို့ယုံကြည်သော ကိစ္စရပ်များတွင်မူ အာပေါင်အာရင်းသန် သန်ပြောဆို၍ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပြုမူ တတ်ပေသည်။ ၎င်းတို့သည် ကံတရား ကို အချိန်ယူစောင့်စားခြင်းနှင့် ဘာသာ တရားပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုကြီးခြင်းတော့ လျော့နည်းတတ်ကြပေသည်။

ကောင်းမှုအကြောင်းပြု၍ တောင်းဆိုပြည်၏စေ

သုခခေ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဗြဲလ

နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါလော်
ဇွဲနိန်းစောဝါ (၇၅၅၅)

နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်စန်းယဉ်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်လက်ဖြတ်ကျော်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ချိန်၊ ၎င်းသုံးပါးထပ်
ချိန်တို့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဘာဝနာပွားခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်မန္တန်ရွတ်ဖတ်ခြင်းတို့အား ပြုလုပ်ပူဇော်ပါလျှင် အထူး
သောသနာတို့ကို ရယူခံစားရမည်မှာ မလွဲမသွေဖြစ်ပါသည်။ ယခုကာလ၌ ၂၃-၄-၂၀၁၄ နေ့ ညနေ (၄:၁၄)
နာရီမှ ၂၄-၄-၂၀၁၄ နေ့ ညနေ (၂:၃၄) နာရီအတွင်းတွင် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်သည် စန်းနှင့်ယဉ်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်
၂၄-၄-၂၀၁၄ နေ့ နံနက် (၁:၄၂:၃၃) နာရီမှ (၂:၂၀:၂၈) နာရီအတွင်း နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်သည် လက်ဖြတ်ကျော်လျက် ၎င်း
၂၄-၄-၂၀၁၄ နေ့ နံနက် (၇:၀၈:၃၉) နာရီမှ (၈:၁၃:၄၇) နာရီအတွင်းမှာမူ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်သည် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

လက်ဖြတ်ကျော်ချိန်ဇယား

မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ချိန်ဇယား

ရက်	စင်ချိန်	စထွက်ချိန်
၁	၃: ၁၃: ၀၁	၃: ၅၂: ၀၆
၂	၃: ၀၉: ၀၅	၃: ၄၈: ၁၀
၃	၃: ၀၅: ၀၉	၃: ၄၄: ၁၄
၄	၃: ၀၁: ၁၃	၃: ၄၀: ၁၈
၅	၂: ၅၇: ၁၇	၃: ၃၆: ၂၂
၆	၂: ၅၃: ၂၁	၃: ၃၂: ၂၆
၇	၂: ၄၉: ၂၅	၃: ၂၈: ၃၀
၈	၂: ၄၅: ၂၉	၃: ၂၄: ၃၄
၉	၂: ၄၁: ၃၃	၃: ၂၀: ၃၈
၁၀	၂: ၃၇: ၃၇	၃: ၁၆: ၄၂
၁၁	၂: ၃၃: ၄၁	၃: ၁၂: ၄၆
၁၂	၂: ၂၉: ၄၅	၃: ၀၈: ၅၀
၁၃	၂: ၂၅: ၄၉	၃: ၀၄: ၅၄
၁၄	၂: ၂၁: ၅၃	၃: ၀၀: ၅၈
၁၅	၂: ၁၇: ၅၇	၂: ၅၆: ၀၂
၁၆	၂: ၁၃: ၀၁	၂: ၅၂: ၀၆
၁၇	၂: ၀၉: ၀၅	၂: ၄၈: ၁၀
၁၈	၂: ၀၅: ၀၉	၂: ၄၄: ၁၄
၁၉	၂: ၀၁: ၁၃	၂: ၄၀: ၁၈
၂၀	၁: ၅၈: ၁၇	၂: ၃၆: ၂၂
၂၁	၁: ၅၄: ၂၁	၂: ၃၂: ၂၆
၂၂	၁: ၅၀: ၂၅	၂: ၂၈: ၃၀
၂၃	၁: ၄၆: ၂၉	၂: ၂၄: ၃၄
၂၄	၁: ၄၂: ၃၃	၂: ၂၀: ၃၈
၂၅	၁: ၃၈: ၃၇	၂: ၁၆: ၄၂
၂၆	၁: ၃၄: ၄၁	၂: ၁၂: ၄၆
၂၇	၁: ၃၀: ၄၅	၂: ၀၈: ၅၀
၂၈	၁: ၂၆: ၄၉	၂: ၀၄: ၅၄
၂၉	၁: ၂၂: ၅၃	၂: ၀၀: ၅၈
၃၀	၁: ၁၈: ၅၇	၁: ၅၆: ၀၂

ရက်	စင်ချိန်	စထွက်ချိန်
၁	၈: ၄၀: ၂၇	၉: ၃၅: ၁၅
၂	၈: ၃၆: ၃၁	၉: ၃၁: ၁၉
၃	၈: ၃၂: ၃၅	၉: ၂၇: ၂၃
၄	၈: ၂၈: ၃၉	၉: ၂၃: ၂၇
၅	၈: ၂၄: ၄၃	၉: ၁၉: ၃၁
၆	၈: ၂၀: ၄၇	၉: ၁၅: ၃၅
၇	၈: ၁၆: ၅၁	၉: ၁၁: ၃၉
၈	၈: ၁၂: ၅၅	၉: ၀၇: ၄၃
၉	၈: ၀၈: ၅၉	၉: ၀၃: ၄၇
၁၀	၈: ၀၄: ၀၃	၈: ၅၉: ၅၁
၁၁	၈: ၀၀: ၀၇	၈: ၅၅: ၅၅
၁၂	၇: ၅၆: ၁၁	၈: ၅၁: ၅၉
၁၃	၇: ၅၂: ၁၅	၈: ၄၇: ၀၃
၁၄	၇: ၄၈: ၁၉	၈: ၄၃: ၀၇
၁၅	၇: ၄၄: ၂၃	၈: ၃၉: ၁၁
၁၆	၇: ၄၀: ၂၇	၈: ၃၅: ၁၅
၁၇	၇: ၃၆: ၃၁	၈: ၃၁: ၁၉
၁၈	၇: ၃၂: ၃၅	၈: ၂၇: ၂၃
၁၉	၇: ၂၈: ၃၉	၈: ၂၃: ၂၇
၂၀	၇: ၂၄: ၄၃	၈: ၂၉: ၃၁
၂၁	၇: ၂၀: ၄၇	၈: ၂၅: ၃၅
၂၂	၇: ၁၆: ၅၁	၈: ၂၁: ၃၉
၂၃	၇: ၁၂: ၅၅	၈: ၁၇: ၄၃
၂၄	၇: ၀၈: ၅၉	၈: ၁၃: ၄၇
၂၅	၇: ၀၄: ၀၃	၈: ၀၉: ၅၁
၂၆	၇: ၀၀: ၀၇	၈: ၀၅: ၅၅
၂၇	၆: ၅၆: ၁၁	၈: ၀၁: ၅၉
၂၈	၆: ၅၂: ၁၅	၇: ၅၇: ၀၃
၂၉	၆: ၄၉: ၁၉	၇: ၅၃: ၀၇
၃၀	၆: ၄၅: ၂၃	၇: ၄၉: ၁၁

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာကား -

ဟိုပုန်းမြို့နယ်အရှေ့အရပ်မှ အရှေ့တောင်ဘက် ဆီဆိုင်မြို့နယ်ထိ တောင်၊ မြောက်သွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးတစ်နေရာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းကြီးဟာ ထုံးကျောက်တောင်အမျိုးအစားဖြစ်ပြီးတော့ တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘူမိဗေဒရှင်များနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဟာ ပေပေါင်းငါးထောင်ကျော်မြင့်မားပြီး တောင်ခိုးများဝေကာ မြူခြေများဆိုင်းနေပါတယ်။ တောင်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာတော့ ပွန်ချောင်းဟာ မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းနေပြီး မောက်မယ်မြို့နယ်နဲ့ ဆီဆိုင်မြို့နယ်အကြားမှာ စီးဆင်းသွားပါတယ်။

ထိုဒေသမှာ အများအားဖြင့် ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်ကြပါတယ်။ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားများဟာ ယာ

စိုက်ပျိုးသူများနဲ့ လက်ဖက်စိုက်ပျိုးသူများပါတယ်။ သူတို့ယာကထွက်ရှိတဲ့ သီးနှံများကို ငါးရက်တစ်ဈေးလို့ခေါ်တဲ့ ဈေးနေ့မှာ သွားရောက် ရောင်းချကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သီးနှံမျိုးစုံကို စားချင်လို့ ဈေးနေ့မှာ ဈေးဝယ်ပြီး တောင်ပေါ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အခုအချိန်ဟာ ဆောင်းရာသီဝင်ခါစဖြစ်ပေမယ့် မြူခိုးတွေမောင်ရီဝေနေပြီး ညဘက်မှာတော့ချမ်းတုန်နေအောင် အေးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုထဲမှာ အညာသား ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးပါပါတယ်။ အညာသားဆိုတဲ့အတိုင်း အပူပိုင်းဒေသက လာတာဖြစ်လို့ အအေးကို အင်မတန်ကြောက်တာ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ရဲ့တာဝန်ပေးခြင်းခံရလို့ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ ဒီတောင်တန်းကြီးဆီကို ရောက်လာတာပါ။

“ဒီနေရာကဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်

ချမ်းနေရသလဲမသိဘူး”
“ဒါတောင် ခုမှဆောင်းဝင်စရှိသေးတယ်။ နောက်လတွေမှာ ဒီထက်ပိုချမ်းဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါတော့ ချမ်းတာနဲ့သေနိုင်တယ်။ ခွင့်ယူပြီးပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ခွင့်ယူလို့ဖြစ်မလားကွ။ ခြောက်လပေရာဂျက်မှာ မင်းမရှိလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပါပဲကွာ။ ငါကလည်း ဒီနေရာရဲ့ အချမ်းဒဏ်ကို ခံနိုင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အင်္ကျီထူထူဝတ်၊ စောင်ထူထူပေါ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ အောင်မိုးကတော့ -

“သက်ခိုင်ရာ၊ ဒီလောက်ချမ်းနေရင် ငါ့မှာပါလာတဲ့ အိုးဘရန်ဒီသောက်ကွာ”

“မသောက်ချင်ပါဘူးကွာ။ ငါက အရက်သောက်ရင် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်တတ်တယ်”

“ဘယ်သူကကောသောက်ခင်မ

ရီရီဌေး

ရသေ့ကြီးနာရဒနှင့်
မိုးပျံဓပြလျှိုး ပြဒါးရှင်လုံး

သို့လောက်ချမ်းနေတာ ရောမရောက်
မိမိ ရောမလိုကျင့်ရမှာပေါ့။ အရက်
သောက်ရင် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ
မင်းတို့စွဲလို့ပါကွာ

“အေးလေး မင်းတို့ပြောတာဟုတ်
တယ်။ ဒီညတော့ မင်းတို့နဲ့အတူတူ ငါ
အပြေးသောက်မယ်”

ထိုနေ့ညက ယခင်ညတွေထက်
အချမ်းပိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
အားရရှိ (၅) ယောက်ဟာ အမဲခြောက်
အား အမြည်းနဲ့အတူ ပိုင်းဖွဲ့သောက်စား
ခဲ့ကြပါတယ်။ ည(၁၀)နာရီလောက်မှာ
အောက်မူးနေပြီဖြစ်လို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ

ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်မေးမေးမေးမေးနဲ့ အိပ်တစ်
ဝက်နီးတစ်ဝက်အချိန်တွင် -

“အောင်မယ်လေး၊ လုပ်ကြပါဦး”

“ကယ်ကြပါဦး ရိုက်တယ်၊ ရိုက်
တယ်ဗျ”

ဟူသော ဆူဆူညံညံအသံကြားရ
သဖြင့် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာပြီး-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်
ပြီလဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုအသံကြားရာ
ဆီသို့ပြေးသွားရာ -

“ဟာ - သက်ခိုင်ဘာဖြစ်လို့အော်
နေတာလဲ”

သက်ခိုင်မှ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အော်
ဟစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက်အရင်ရောက်

နှင့်နေသော သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲထားကြပါတယ်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သက်ခိုင်အား သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်းကာ -

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ မျက်စိဖွင့် စမ်း။ လျှောက်အော်မနေနဲ့”

ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှုပ်မှ သက် ခိုင်လည်း မျက်စိဖွင့်လာပြီး -

“ငါမောလွန်းလို့ ရေတစ်ခွက် လောက်ပေးပါကွာ”

သက်ခိုင်လည်း ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး ပုံမှန်အနေအထားကို ရောက်သွားပါတယ်။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ သက်ခိုင်”

“မင်းတို့ကို ငါပြောတယ်မဟုတ် လား။ ငါအရက်သောက်ရင် တစ်ခုခု ဖြစ်တယ်လို့”

“အေး - အခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ဆီကို ကိုရင်လေးတစ်ပါး ရောက်လာတယ်။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အရက်သောက်ရတာလဲဆိုပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ ချမ်းတောင်မချမ်းနိုင် တော့ဘူး။ နာလွန်းလို့ အော်ရတာနဲ့ ချွေးတွေတောင်ထွက်လာတယ်။ အဲဒါ ငါလန့်ပြီးအော်တာအသံထွက်သွားတာ”

“မင်းဟာကလည်း တစ်မျိုးပါ လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီကိုရင်က ခပ်တည်တည်နဲ့ရိုက်တော့ ငါက သူ့ကိုကြောက်သွားတာပေါ့ကွာ”

“မင်းကလည်းကွာ။ ကိုရင်ဆိုတာ မင်းထက် အသက်ငယ်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ် လို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ။ ငါကတော့ ကြောက်ရတာအမှန်ပဲ”

“အဲဒီကိုရင်ကို အပြင်မှာသာ တကယ်တွေ့ကြည့်”

“တွေ့တော့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တပည့်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲလို့ လျှောက်မလို့ ပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရယ်မောခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တော့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ရယ်စရာဆို တာ ဗလာနတ္ထိ၊ ဒါကြောင့် မဖြစ် စလောက်အကြောင်းလေးကို ပျော်စရာ ရယ်စရာအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ကြရတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်က သတ္တုရှာဖွေ ရေးဆာပေးအဖွဲ့က စေခိုင်းတဲ့ သတ္တု ရှာဖွေရေးကိစ္စပါ။ အဲဒီနေ့နောက်ပိုင်း ကစပြီး သက်ခိုင်တစ်ယောက် အရက်

မသောက်တော့ပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ နောက် တစ်ပတ်အကြာမှာ ဆန်းဆန်းကြယ် ကြယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ သောကြာနေ့ ညနေ စောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ငါးယောက် အလုပ် ကအပြန် တဲတန်းလျားအပေါက်ဝမှာ တန်းစီထိုင်နေတုန်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ရှေ့ကို ကိုရင်လေးတစ်ပါး ရောက်လာခဲ့တယ်။

တောခေါင်ခေါင် လူမလာတဲ့နေရာမှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါးရောက်လာလို့ အံ့ဩ နေမိတယ်။

ဒီမှာတင် သက်ခိုင်က အလန့်တ ကြားနဲ့ ကိုရင်လေး၊ ကိုရင်လေး၊ လို့ ထအော်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်က ကိုရင်လေးဆီသွားပြီး -

“ကိုရင်လေး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဘုရား”

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ -

“ကျုပ်သူ့ကိုလာခေါ်တာ”

ဟု ဆိုပြီး သက်ခိုင်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်ပါတယ်။

ထိုအခါ သက်ခိုင်က -

“ဒီ... ဒီကိုရင်လေးဟာ ငါ့... ငါ့အိပ်မက်ထဲကကိုရင်လေးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အား လုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကိုရင်လေးကတော့ ဘာမှအံ့ဩသည် မရှိ။ ပကတိတည်ကြည်သောမျက်နှာ နှင့်။

“ရသေ့ကြီးနာရဒက ဒကာလေး ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီးနာရဒဟု ဆိုသဖြင့် သက်ခိုင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပါ တယ်။ ရသေ့ကြီးနာရဒမှာ သူ့အဘိုးဖြစ် သူနှင့် အင်္ဂါရတ်ထိုးဖော်ထိုးဖက်ဖြစ်ပြီး ရွှေဘိုမှာနေစဉ်က အိမ်သို့အမြဲတမ်းလို လို့ ဆွမ်းခံကြွခဲ့တဲ့ရသေ့ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း သက်ခိုင်က မသိ ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုရင်ကလေး အား -

“ရသေ့ကြီးနာရဒဆိုတာ ဘယ်သူ လဲ”

“ဒကာမေ့နေပြီလား။ ဒကာရဲ့ အဘိုးဦးဘိုးကျောက်နဲ့အတူ အင်္ဂါရတ် ထိုးတဲ့ရသေ့ကြီးပါ”

“ဟာ - အဲဒီရသေ့ကြီးဆိုရင် အသက်တစ်ရာကျော်လောက် ရှိမယ်။ ဟုတ်ပါ့မလား ကိုရင်လေး”

“ကိုရင်ဟာ ဆယ်ပါးသီလခံယူ ထားပါတယ်။ မဟုတ်တာမပြောပါ။ ဒါ လေမယ့် ဒကာအဘိုးရဲ့ မိတ်ဆွေရသေ့

ကြီး နာရဒဟုတ်။ မဟုတ်လိုက်ကြည့်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုရင်လေး။ အဲဒီ ရဲ့မိတ်ဆွေအရင်နာရဒကို တပည့်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလိုက်ခဲ့ပါ”

“တင်ပါဘုရား”

ဟု ပြောလိုက်တယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ -

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့သေ ယောက်လည်း ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့”

ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သေ ယောက်မှာလည်း ဘာမသိဘာမသိနဲ့ သက်ခိုင်နှင့်အတူ ကိုရင်လေးနောက်ဆီ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ စတင်ခရီးနှင့်တန်းစီ ညနေတောင်မြစ်ပေမယ့် သွားရင်း သွား ရင်း ညအချိန်သို့ရောက်ရှိသွားပါတယ်။

လမ်းခရီးကား မညီညာတဲ့ တောင်ဘက် တောင်ဆင်းလမ်းများဖြစ်ပြီး လူသူ လမ်းမရှိပါ။ ကိုရင်လေးက မြက်ပင်များ ချုံပင်များကို ဖယ်ရှားကာ သွားရောက် တယ်။ တောင်တက်တဲ့နေရာတွေမှာ တာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မောဟိုက်ခံ ပြီး ဆောင်းညမှာပင် ချွေးထွက်နေ တယ်။

ထိုအခါ ကိုရင်လေးက -

“ဒကာလေးတို့ မောနေပြီသေ တယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့ခါးထဲမှ နှုတ်သီး ကဲ့သို့ ဆေးမြစ်ကလေး (၅) ခုကို ထုတ် ပေးပြီး-

“ဒါလေးစားလိုက်ပါ”

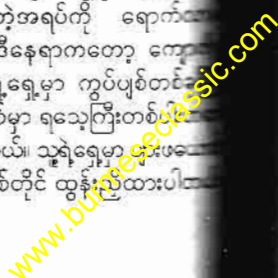
ဟု ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်စားလိုက်မိ မကြာခင် မောပန်းခြင်းများပျောက်သွား သွားပြီး အားအင်ပြန်လည်ပြည့်သွား တယ်။

ထိုသို့ တောင်ပုကလေးများ ဖြတ်သန်းပြီးနောက် သန်းခေါင်တောင် အချိန်တွင် မီးရောင်တစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။

ထိုအခါ ကိုရင်လေးက -

“ဟိုမှာမီးရောင်တွေလား။ နေရာဆိုရင်ရောက်ပြီ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မကြာမီမှာ ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု မီးရောင်ရှိတဲ့အရပ်ကို ရောက်သွား တယ်။ အဲဒီနေရာကတော့ ကျောက်ကြီး တစ်ခုနဲ့ရှေ့မှာ ကွပ်ပျစ်တင်ထား ထိုင်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ မီးပေး တိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းလှထားပါတယ်။

...ကလေးတိုင်းရဲ့အလင်းကြောင့်
...ကြီးနဲ့တကွ ကျောက်ဂူကြီးကိုပါ
...ကြီးကို ဦးချစ်မှာ ရသေ့ကြီးဟာ
...နဲ့လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး -

“ဒကာလေး ဖိုးငို ရောက်လာပြီ
...
... လို့ သက်ခိုင်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို
... လိုက်တယ်။

“တင်ပါဘုရား၊ စာပည့်တော်က
... ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ သိပ်
... ဘုရား။ အခုတော့ အရှင်နာရဒ
... ကိုတွေ့ရလို့ ယုံပါပြီဘုရား။”

“အေးပေါလေ၊ အခုလိုဆုပ်ကပ်
... အသက်ရာကျော်တွေမှသိပ်
... တော့တာ။ ဒီတော့ ဒကာလေးက
... ကိုသက်ရှိထင်ရှားရှိတယ်လို့ ဘယ်
... မလဲ။ အခုတော့ မျက်မြင်ထင်ရှား
... လို့ယုံပြီမဟုတ်လား။”

“တင်ပါဘုရား၊ အရှင်ကို တွေ့
... အဘိုးကိုသတိရမိတယ်။”

“ဒကာလေးရဲ့အဘိုးက ဝိဇ္ဇာဖြစ်
... နေတယ်။ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှာ တရား
... နေတယ်ကွယ်။”

“အရှင်ကိုတွေ့ရတာ စာပည့်တော်
... ဝမ်းသာတာပဲ။ စာပည့်တော်
... မယုံမရဲနဲ့လိုက်လာတာဆိုတော့
... ရာဘာပစ္စည်းမှတောင်ပါမလာဘူး။

“လူစရာပါမလာလည်း ရပါ
... တယ်။ အရှင်မှာပြည့်စုံပါတယ်။”

“အရှင်ဘုရား၊ စာပည့်တော်ဒီမှာ
... ရောက်နေတာဘယ်လိုသိပါသလဲဘုရား။”

“ဒကာလေးဖိုးငို ဒီမှာရောက်တဲ့
... နေ့ကတည်းကသိတယ်။ အရှက်သောက်
... လည်းသိတယ်။”

“ဒါဆိုအိပ်မက်ထဲမှာရိုက်တာက
... ကော။”

“အဲဒါကတော့ အရှင်ရဲ့ စာပည့်
... ရင်လေးက ဒကာလေးကို မကျေနပ်
... အိပ်မက်နဲ့ဆုံးမလိုက်တာပဲ။”

“ဪ - ဒီလိုလားဘုရား။”

“ဒါဆိုရင် အရှင်ဟာ စာပည့်တော်
... ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲဘုရား။”

“အိမ်း - ဒကာလေးတို့က ရွှေတို့၊
... သတ္တုတို့ရွာနေကြတယ် မဟုတ်
... သေး။”

“တင်ပါဘုရား။”

“အဲဒီနေရာမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါ
... ရွှေကြောရိတ်နေရာကို အရှင်
... သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရွှေကြောရိတ်
... နေရာကိုပြဖို့ခေါ်လိုက်တာပဲ။”

“တင်ပါဘုရား၊ စာပည့်တော်
... လည်း ရွှေကြောရိတ်နေရာကို သိချင်ပါ
... တယ်ဘုရား။”

“သိချင်တယ်ဆိုရင် အရှင်ပြောပြ
... မယ်။”

ထိုသို့ အစချီကာ ပြောပြပါတော့
... မယ်။

“ဒကာလေးရဲ့အဘိုး ဦးမြတ်သာ
... ကို ဒကာလေးမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။”

“တင်ပါဘုရား။”

“ဒကာလေးရဲ့အဘိုးနဲ့ အရှင်နဲ့
... ဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်ကြတယ်။
... အရှင်ကသူထက်ငါးနှစ်ကြီးတယ်။ အရှင်
... တို့နှစ်ဦးစလုံး ဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်ကိုလျှောက်
... ခဲ့ကြတယ်။ အရှင်တို့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က
... အဂ္ဂိရတ်ပညာနဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ဖို့ပဲ။
... အဲဒီအချိန်မှာ သူက အသက်(၆၀)ပေါ့။
... အရှင်က အသက် (၆၅) နှစ်ပါ။ အရှင်ရဲ့
... ကျောင်းနံဘေးနားက ဖိုရ်ကြီးမှာဖိုဆွဲခဲ့
... ကြတယ်။ မီးသွေးလိုအပ်တဲ့အတွက်
... တောထဲကသစ်ပင်တွေသွားခုတ်ပြီး မီး
... သွေးဖုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဆယ်နှစ်ကျော်
... လောက်ကြာခဲ့ပေမယ့် ဓာတ်လုံးက
... မအောင်ဘူး။

တစ်နေ့မှာ အရှင်ရဲ့ကျောင်းကို
... ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးရောက်လာတယ်။
... သူရဲ့လက်ထဲမှာ အလွန်ရှေးကျတဲ့ အဂ္ဂိ
... ရတ်ကျမ်းကြီးတစ်စောင် ပါလာတယ်။
... အဲဒီအဂ္ဂိရတ်ကျမ်းထဲမှာ ပုဂံပြည်က
... ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့ ရှင်အဇ္ဇဂေါင်
... မထေရ်ရဲ့ အဂ္ဂိရတ်စီရင်နည်းနဲ့ နမော
... တသရုပ်ရှင်လမ်းလို့ခေါ်တဲ့ အဂ္ဂိရတ်
... ကျမ်းကကူးယူထားတဲ့ကျမ်းကြီးတစ်စောင်
... ဖြစ်တယ်။ နမောတသရုပ်ရှင်လမ်း အဂ္ဂိ
... ရတ်ကျမ်းကြီးဟာ ပုဂံပြည်က ကျန်စစ်
... သားမင်းကြီးလက်ထက်မှာစီရင်တဲ့ကျမ်း

“တင်ပါဘုရား၊ အရှင်ကို တွေ့
... အဘိုးကိုသတိရမိတယ်။”

“ဒကာလေးရဲ့အဘိုးက ဝိဇ္ဇာဖြစ်
... နေတယ်။ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှာ တရား
... နေတယ်ကွယ်။”

“အရှင်ကိုတွေ့ရတာ စာပည့်တော်
... ဝမ်းသာတာပဲ။ စာပည့်တော်
... မယုံမရဲနဲ့လိုက်လာတာဆိုတော့
... ရာဘာပစ္စည်းမှတောင်ပါမလာဘူး။

“လူစရာပါမလာလည်း ရပါ
... တယ်။ အရှင်မှာပြည့်စုံပါတယ်။”

“အရှင်ဘုရား၊ စာပည့်တော်ဒီမှာ
... ရောက်နေတာဘယ်လိုသိပါသလဲဘုရား။”

“ဒကာလေးဖိုးငို ဒီမှာရောက်တဲ့
... နေ့ကတည်းကသိတယ်။ အရှက်သောက်
... လည်းသိတယ်။”

“ဒါဆိုအိပ်မက်ထဲမှာရိုက်တာက
... ကော။”

“အဲဒါကတော့ အရှင်ရဲ့ စာပည့်
... ရင်လေးက ဒကာလေးကို မကျေနပ်
... အိပ်မက်နဲ့ဆုံးမလိုက်တာပဲ။”

“ဪ - ဒီလိုလားဘုရား။”

“ဒါဆိုရင် အရှင်ဟာ စာပည့်တော်
... ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲဘုရား။”

“အိမ်း - ဒကာလေးတို့က ရွှေတို့၊
... သတ္တုတို့ရွာနေကြတယ် မဟုတ်
... သေး။”

ကြီး ဖြစ်တယ်။
... အဲဒီကျမ်းကြီးမှာ နေ့သားတော်ပြ
... ထားတာကတော့ -

တစ်နေ့မှာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး
... က လောကီဝိဇ္ဇာမယအတတ်ပညာနဲ့ ပြု
... လုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးလိုချင်တဲ့
... စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီပြဒါးရှင်
... လုံးဟာ အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့အတွက် မိုးပျံ
... မြေလျှိုးလိုရတယ်။ ကြေးကိုအရည်ကျ
... ထားပြီး အဲဒီပြဒါးရှင်လုံးနဲ့ ထိလိုက်ရင်
... ကြေးတွေဟာ ရွှေဖြစ်သွားသတဲ့။ ကျန်
... စစ်သားမင်းကြီးဟာ ရှင်အရဟံသာလျှင်
... ပြဒါးရှင်လုံးလုပ်နိုင်တာသိလို့ -

အရှင်ဘုရား၊ စာပည့်တော်ကို
... လောကီဝိဇ္ဇာမယအတတ်ပညာနဲ့ပြုလုပ်
... ထားတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးတစ်လုံး ခိုရင်မေးပါ
... ဘုရား။

လို့ လျှောက်ထားခဲ့တယ်။
... ရှင်အရဟံကာလည်း ကျန်စစ်သား
... မင်းကြီးဟာ သာသနာပြုနေတဲ့ မင်း
... ကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ်လို့ မင်းကြီး
... ရဲ့ လျှောက်ထား တောင်းပန်ချက်ကို
... လက်ခံလိုက်တယ်။ ရှင်အရဟံဟာ နတ်
... တို့က မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပူဇော်
... ကန်တော့တဲ့ နမောတသကို ကူးယူပြီး
... နကွတ်အင်းနဲ့စီမံကာ ပြဒါးရှင်လုံးတစ်ခု
... ကိုပြုလုပ်ပြီး မင်းကြီးကိုပေးလိုက်တယ်။

ဒီနောက်မှတော့ သမီးတော် ရွှေ
... အိမ်စည်ကို လောကနန္ဒာလှေဆိပ်မှာ
... အကောက်တော်ရာထူးကိုပေးသနားခဲ့
... တယ်။ အဲဒီလှေဆိပ်မှာ အိန္ဒိယမှ ကုန်
... သင်္ဘောနဲ့ ကုန်လာရောင်းတဲ့ ပဋိကွရား
... မင်းသားနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်။ မင်းသမီး
... ရွှေအိမ်စည်ဟာ ခမည်းတော်ဆီက
... ပြဒါးရှင်လုံးကို ခိုးယူပြီး ပဋိကွရားမင်း
... သားကိုပေးခဲ့တယ်။ ပဋိကွရားမင်းသား
... ဟာ ပြဒါးရှင်လုံးကိုငိုပြီး ကောင်းကင်ခရီး
... မှာ ပျံသန်းသွားလာနိုင်တယ်လို့ကျမ်းစာ
... မှာရေးသားထားတယ်။ မင်းကြီးက အဲဒီ
... အကြောင်းတွေကို သိသွားပြီး ရွှေအိမ်
... စည်ကို သူရဲ့တူတော် အသင်္ခယာစော
... ယုန်းနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့တယ်။
... ပဋိကွရားဟာ ဒီအကြောင်းကို မသိသေး
... ဘဲ ရွှေအိမ်စည်နဲ့မတွေ့ရလို့ နန်းတော်ကို
... ကောင်းကင်ခရီးကအလာမှာ ရွှေအိမ်
... စည်ရဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးက ပြန်လာတဲ့
... ရှင်အရဟံနဲ့ ကောင်းကင်မှာတွေ့ဆုံခဲ့ကြ
... တယ်။

ပဋိကွရားမင်းသားက ရှင်အရဟံ
... ကို -

အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်ကကြား
... ကြားရလို့လဲ။

တာလဲဘုရား

လို့ လျှောက်လိုက်တော့ ရှင်အရဟံ

က - ရွှေအိမ်စည်နဲ့ အသင်္ခယာစောယွန်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးက ပြန်လာတယ်

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာတင် ပဋိကုရားမင်းသားဟာ အံ့ဩသွားပြီး အာမေခိုက်သံနဲ့အတူ ပါးစပ်ထဲက ပြဒါးရှင်လုံးထွက်ကျသွားပြီး ကောင်းကင်ယံက ဦးစောက်ထိုးကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ကျမ်းစာမှာတော့ ပဋိကုရားမင်းသား ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းနိုင်တာ ပြဒါးရှင်လုံးရဲ့ အစွမ်းကြောင့်လို့ပဲ ရေးထားတယ်။ အများအားဖြင့် အဲဒီလို တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြာရှည်စွာ မနေဘူးကွယ်။ အဲဒီကျမ်းစာအုပ်ထဲက အဂ္ဂိရတ်ထိုးနည်းကိုလည်း ရဟန်းအိုကြီးရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရေးသားထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနည်းတွေနဲ့ အဂ္ဂိရတ်ထိုးလိုက်တာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားပြီး ပြဒါးရှင်လုံးအောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက တောထဲတောင်ထဲမှာတရားကျင့်ရင်း သာသနာပြုနေခဲ့တယ်။

အခုလည်း ဒကာလေးကို ခေါ်ပြီး တွေ့ရတဲ့အကြောင်းက ဒီပအိုဝ်းနယ် မြေမှာ ဘုရားတစ်ဆူတည်ပေးဖို့ပါပဲ

တပည့်တော်တို့ တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ပါမယ်ဘုရား

အိမ်း - ဘုရားတည်ဖို့အတွက် မင်းတို့ကို ရွှေကြောရုံတဲ့နေရာကိုပြပေးမယ်။ အဲဒီအထဲကတစ်ဝက်ကို ဘုရားတည်ပါ။ တစ်ဝက်ကို မင်းတို့သုံးပါ

လို့ ပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို အိပ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးဟာ ခဏချင်း အိပ်ပျော်သွားပြီး တူညီတဲ့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ရသေ့ကြီးက ဖန်ပေါင်းချောင်ကလေးထဲမှာ ပြာလုံလုံအရောင်ထွန်းလင်းနေတဲ့ အလုံးတစ်လုံးထည့်ထားပြီး အဲဒီဖန်ပေါင်းချောင်ကလေးကို ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တင်လိုက်ပါတယ်။

က - ဒကာလေးတို့ (၅) ယောက် အဲဒီကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်

လို့ မိန့်တော်မူလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့(၅)ယောက်လည်း အမိန့်ကို နာခံရတဲ့ တပည့်များပမာ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီကွပ်ပျစ်ကလေးဟာ နည်းနည်းလေးလှုပ်လာ

ပြီး ခဏအကြာမှာ တဖြည်းဖြည်းကြွတက်လာပါတယ်။ နောက်တော့ သစ်ပင်အများလောက်မြင့်လာတာမို့ ရသေ့ကြီးနဲ့ ကိုရင်လေးကို ခပ်သေးသေးပဲ မြင်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီကွပ်ပျစ်ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြင့်တက်လာလိုက်တာ ကောင်းကင်ပြင်ကိုရောက်လာပြီး အောက်မှာ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေကိုပါမြင်တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကွပ်ပျစ်ကလေးဟာ တောတွေတောင်တန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး တစ်နေရာအရောက်မှာ နိမ့်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေရာကတော့ တောင်ကမူလေးဖြစ်ပါတယ်။

ဟော ဟော - ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲက အလုံးလေးထွက်လာပြီ

ပြာလုံလုံအလုံးကလေးထွက်လာပုံကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဖန်ပေါင်းချောင်အဖုံးကို မဖွင့်ဘဲ ဘေးကဖန်သားကို ဖောက်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ (၅) ယောက်စလုံးမှာ မတိုင်ပင်ရဘဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြာလုံလုံအလုံးနောက်ကိုလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

ပြာလုံလုံအလုံးလေးဟာ အရှိန်ပြင်းစွာသွားနေလို့ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့သွားတဲ့နေရာမှာ မြေကြီးထဲက တောက်ပြောင်တဲ့ ရွှေရောင်အလုံးလေးတွေဟာ ဟိုနေရာတချို့၊ ဒီနေရာတချို့မှာ ပြန်ကျနေပါတယ်။ ပြာလုံလုံအလုံးကလေးဟာ ရွှေရောင်အလုံးလေးတွေနဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရွှေရောင်အလုံးလေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွှေရောင်အလုံးလေးများစွာကို ပြဒါးရှင်လုံးက စားနေတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သက်ခိုင်က - ရသေ့ကြီးရဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးက ရွှေတွေကို လာစားနေတာပဲ

လို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာ ပြာလုံလုံအလုံးလေးဟာ ချက်ချင်းပျံ့ပွားဖန်ပေါင်းချောင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။ ထိုအခါ သက်ခိုင်က -

ပြဒါးရှင်လုံးက ရွှေစားလို့ ထင်ပြန်ပြီ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ် အမြန်တက်

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီပြာလုံလုံအလုံးဟာ ဖန်သားပြင်ကိုဖောက်ပြီး ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကွပ်ပျစ်ဟာ လူထုမြန်တဲ့အရှိန်နဲ့ ပျံသန်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိပ်ရာကလန်နိုးခဲ့ပါတယ်။ အိပ်မက်တစ်ခုကို (၅) ယောက်မက်ခဲ့တာမျိုး အထော်ထူးဆန်းနေပါတယ်။

ရသေ့ကြီးက -

ဒကာလေးတို့ ဒီနေရာကို မှတ်ထားပါ။ ဒီကရတဲ့ရွှေနဲ့ ဒီတောင်ထိပ်မှာ ဘုရားတည်ပေးပါ

တင်ပါဘုရား

ဒီနေရာမှာရွှေသုံးပိဿာလောထိပဲရမှာ။ သုံးပိဿာပြည့်တာနဲ့ ဆက်မသွန်တော့

တင်ပါဘုရား

ကဲ - ဒါဆို ဒကာလေးတို့အရှင်လိုက်ပို့ပေးမယ်

လို့ ပြောပြီးတော့ လမ်းအတိုင်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချထားတဲ့ နေရာကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာတဲ့ လမ်းက အဆင်းလမ်းမို့လား မသိဘူးတော်တော်မြန်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမိပါနဲ့လို့ သက်ခိုင်က ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆာဗေးလုပ်ကွက်က သုံးလခန့် ဆက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရသေ့ကြီးပြောသလိုပါပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ ဘာမှမတွေ့ရှိခဲ့ပါ။

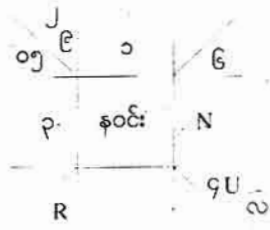
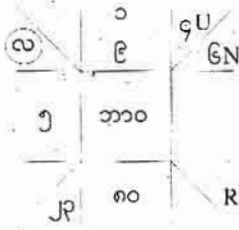
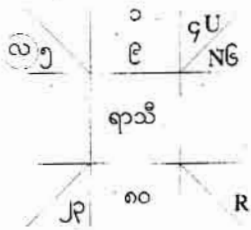
ကျွန်ုပ်တို့ (၅) ဦးဟာ မိခင်ဌာနကို ရောက်ပြီးနောက် ခွင့်တင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဌာနမှူးကတောင် ကျွန်ုပ်တို့အံ့ဩနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ (၅) ယောက်ဟာ အိပ်မက်ထဲက ကွပ်ပျစ်စီးပြီးသွားနေရာကို ရောက်အောင်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာပါတဲ့ တိုင်းတာရေးဒါစက်နဲ့ တိုင်းတာကြည့်တော့ ကြောင်း အဲဒီစက်ကနေ ပြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အဲဒီနေရာကရွှေကို

မင်းရှိန်အောင်
ပြည်မြန်မာ၏ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မိဿရာသီပြောင်း
မန်ဒိုင်းဇာတာဟောကိန်း

(၁၄-၄-၂၀၁၄) မှ (၁၄-၅-၂၀၁၄) နေ့အထိကာလ

၁၄ - ၄ - ၂၀၁၄ နေ့နံနက် (၁၀း၁၈း၁၉) နာရီတွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် မိဿရာသီသို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက်ချိန်၌ ဥဒယလက်သည် မေထုန်

ရာသီ (၉၊ ၄၇) တွင် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းသည် ပြည်မြန်မာ၏ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မိဿရာသီပြောင်း မန်ဒိုင်းဇာတာခွင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော်

အော်ခဲ့တယ်။ သုံးပိဿာခန့်ရတဲ့အခါမှာ နေလိုက်ပါတယ်။ ရွှေသုံးပိဿာစလုံးကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး ရသေ့ကြီးညွှန်ပြတဲ့ နေရာမှာ ဘုရားတည်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း နှုတ်အိုးကြီးတစ်ပါး ရောက်လာပြီး - "ဒကာလေးတို့ ဒီဓာတ်တော်တွေ နဲ့ ဌာပနာပေးပါ"

လို့ လာပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားတည်တဲ့နေရာမှာ ဒေသခံ ပုအိုင်တိုင်းရင်းသားတွေက ဆည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြလို့ တစ်လလောက်အကြာမှာ စေတီတော်ဟာပြီးစီး သွားခဲ့ပါတယ်။

"ကဲ - စေတီတော်လည်း ပြီးပြီဆိုတော့ ရသေ့ကြီးဆီသွားပြီး လျှောက်ဆင်ရင်း ဘုရားဘွဲ့တော်ကို ဘယ်လိုပေး နေလဲဆိုတာ မေးရအောင်"

လို့ သက်ခိုင်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ (၅) ယောက်ဟာ နေရင်းခေါ်သွားတဲ့ ကျောက်ဂူကြီး ဆီကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ကြီးဆီရောက်တော့ -

"ဟင်-ကျောက်ဂူကြီးကို ကျောက်ကြီးနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားပါလား" ကွပ်ပျစ်ကြီးလည်း မတွေ့တော့

"ဒါဆို ရသေ့ကြီးလည်းမရှိတော့ဘူးထင်တယ်"

"ဟော - ကျောက်တုံးကြီးမှာ စာတွေရေးထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး" သက်ခိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကျောက်တုံးကြီးနားသို့ ရောက်ပြီး ရေးထားသောစာများကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ-

ပြဒါးရှင်ဘုရားတည်ကာထားသော် အများကောင်းမှုအစုစုကို သာဓုခေါ်ကာ မောဒနာဖြင့် သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေတဲ့။

"ဟာ - ဒါဆို ရဟန်းအိုးကြီး လာပေးတဲ့ အထဲမှာ ပြဒါးရှင်လုံး ပါလာတယ်နဲ့တူတယ်"

"အင်း သက်ခိုင် မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြဒါးရှင်လုံးကို ဘုရားမှာ ဌာပနာချင်လို့ ငါတို့အားလုံးကို အိပ်မက်နဲ့ အသိပေးတာဖြစ်မယ်"

"ဒါဆိုရင် ဘုရားရဲ့ဘွဲ့တော်ကို ဘယ်လိုပေးမလဲ" ရသေ့ကြီးရေးထားသလိုပဲ ပြဒါးရှင်ဘုရားပေါ့

ဤသို့ဖြင့် ပုအိုင်နယ်မြေက တောင်လေးတစ်တောင်ပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြဒါးရှင်ဘုရား ကို တည်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နှစ်အကြာ ဘုရားပွဲတော်မှာ ထိုဘုရားမှ ရောင်ခြည်တော်

လွှတ်ကြောင်း ဒေသခံများ ပြောစကားအရ ကြားသိရပါတယ်။

ရသေ့ကြီးနာရဒဟာ ဘာကြောင့် ဒီဘုရားကို တည်ခိုင်းတာလဲလို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ရသေ့ကြီးဟာ ထွက်ရပ်လမ်းကို အပြီးအပိုင်သွားတော့မှာမို့လို့ ဒီလို သိဒ္ဓိများစွာနဲ့ ပြည့်စုံပြီး အဖိုးအနုထိုက်တန်တဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကို ဒီတောင်ပေါ်က ဘုရားမှာ ဌာပနာထားလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ သားချင်းဆွေမျိုးတွေကို သာယာချမ်းမြေ့ပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားလားလို့ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေချိန်မှာ ဘုရားဆီက သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဆည်းလည်းသံကလေးတွေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအသံကလေးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရင်ထဲကို အေးချမ်းသွားစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့တစ်သက်မှာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ ရသေ့ကြီးနာရဒနဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် သတိတရဖြစ်ကာ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဤဘုရားဆီကိုရောက်လာပြီး ဖူးမြော်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတစ်ခေါက်မှာ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တာနဲ့ မတွေ့ကြုံရပေမယ့် နောက်အခေါက်တွေမှာ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တာနဲ့ ဖူးတွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း။

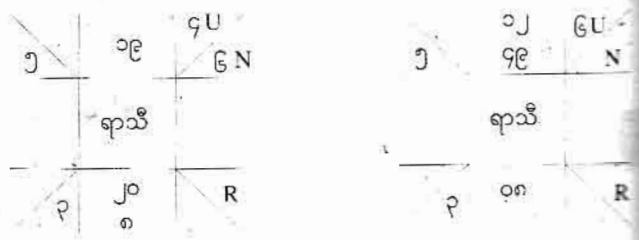

ဤဇာတာခွင်သည်ပင် ကောဇာနှစ် ၁၃၇၆ ခုနှစ်၏ မဟာသင်္ကြန်ဇာတာ ခွင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ နောက်တစ်မျိုးဆိုရ သော် ၂၀၁၄ ခုနှစ် (ဝါ) ၁၃၇၆ ခုနှစ် မိဿရာသီ၏ ခုဠဇာတာခွင်ပင် ဖြစ်ပါ သေးသည်။ တစ်ခါ ဤနေ့သည်ပင် ၁၃၇၅ ခုနှစ် နှောင်းတန်ခူးလ၏ လပြည့် နေ့ ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ဤဇာတာခွင်၏ ထူးခြားချက်များ မှာ ကန်ရာသီ၌ တနင်္လာဂြိုဟ်နှင့် အင်္ဂါ ဂြိုဟ်တို့သည် (၇)ဒီဂရီအတွင်း၊ ကံရာသီ ၌ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်နှင့် သောကြာဂြိုဟ် တို့သည် (၂) ဒီဂရီအတွင်း၊ မိနိရာသီ၌ ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တို့သည် (၂) ဒီဂရီအတွင်း ပူးယှဉ်နေပြီး တနင်္လာ ဂြိုဟ်နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တို့သည် ဝိသမ အမြင်နှင့်မြင်နေကြသည်ဖြစ်၏။ နောင် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် စနေဂြိုဟ်တို့သည် ဝကြ သွားနေကြကာ ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်နှင့် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်တို့သည် ရာသီအိမ်ချင်း ဖလှယ်ထားကြသည် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကမ္မဘာဝက ဗုဒ္ဓ ဟူးဂြိုဟ်ကို၊ ပထမိဘာဝက ပလ္လတိုဂြိုဟ် ကို (၉၀) ဒီဂရီအမြင်ဖြင့် မြင်ထားလျက် ထိုကမ္မဘာဝကို ကြာသပတေးဂြိုဟ်က (၉)တန်အမြင်၊ စနေဂြိုဟ်က(၁၂၀)ဒီဂရီ အမြင်ဖြင့် မြင်ထားသည်။ ထိုစနေဂြိုဟ် ကို ကြာသပတေးဂြိုဟ်က (၁၂၀) ဒီဂရီ အမြင်၊ တနင်္လာဂြိုဟ်က (၄၅)ဒီဂရီအမြင် တို့ဖြင့် မြင်ထားသည်။ နောက်စိတ်ဝင် စားစရာတစ်ခုမှာ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်က ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို (၉၀) ဒီဂရီအမြင်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်က ရာဟုဂြိုဟ်ကို (၉၀) ဒီဂရီအမြင်၊ ရာဟုဂြိုဟ်က သောကြာဂြိုဟ်ကို (၁၂၀) ဒီဂရီအမြင်၊ သောကြာဂြိုဟ်က တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ကို (၄၅) ဒီဂရီအမြင်ဖြင့် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဒူ ဝေဝေမြင်နေကြသည်။

နောက်စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုမှာ ၁၅-၄-၂၀၁၄ နေ့ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) နာရီတွင် လကြတ်လျက် ၂၉-၄-၂၀၁၄ နေ့ ညနေ (၃:၃၃) နာရီတွင် နေကြတ် သည် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကြတ်ခြင်း၊ လကြတ် ခြင်းကို မြန်မာပြည်က မတွေ့မြင်နိုင် သော်လည်း လကြတ်ခြင်းသည် မြန်မာ ပြည်ဒိတ်စွဲတူရာသီတွင် ကြတ်ခြင်းဖြစ် သဖြင့် တစ်စံတစ်ရာအတိုင်းအတာထိ တော့ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်မည် ထင်သည်။ တစ်ခါထိုလကြတ်ခြင်းသည် သင်္ကြန်အကြတ်နေ့တွင် ကြတ်သည်ဖြစ်

သဖြင့် လောကီအစီရင်ပြုလုပ်လိုသူများ အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်သူများအတွက် လက်မလွတ်သင့်သော အချိန်ကောင်း အခါကောင်းပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးကိုခြံ၍ ကောက်ချက်ငင် ရသော် ဤအချိန်ကာလ၌ ပြည် မြန်မာတစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးအရ အောင်မြင်မှုရမည်ဖြစ် သော်လည်း နယ်စပ်ရေးရာ၌ ဖြေရှင်းရ မလွယ်သော အကြောင်းခြင်းရာများ ဖြစ်ပေါ်တတ်သလို ပြည်ပအဖွဲ့အစည်း တချို့၏ ဖိအားပေး ထိုးနှက်မှုများကို လည်း ကြိုနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဘဏ္ဍာရေး ဆိုင်ရာ၊ အခွန်အကောက်ဆိုင်ရာ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ရာတို့တွင် တရားမဝင်လုပ်ရပ်များကြောင့် အကျယ် အကျယ်မငြိမ်းဖွယ်များ ဖြစ်ပေါ်တတ် မည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံတကာအထောက် အပံ့ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပို၍နီးနွယ် တတ်မည်။ လယ်ယာမြေ၊ အိမ်ရာမြေ၊ သစ်တောမြေ၊ သတ္တုတွင်းမြေ စသော မြေယာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးဆိုမှုများ ထိပ်တိုက်တွေ့ ဆုံမှုများ ပိုမိုပြင်းထန်လာ သလို ဖြေရှင်းရလည်း လွယ်မယောင်နှင့် ခတ်နေမည်။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား တို့၏ ဆန္ဒထုတ်ဖော်မှုတို့ကလည်း ပိုမို များပြားလာသလို ပိုမိုတင်းမာလာမည်။

တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ပြည်နယ်အခွင့် အရေး၊ တိုင်းရင်းသားအခွင့်အရေး၊ ဥပဒေရေးရာအခွင့်အရေး၊ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာအခွင့်အရေး၊ တရားစီရင်ရေး ဆိုင်ရာအခွင့်အရေး၊ ပဋိပက္ခဖြေရှင်းရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်ရေး စသော အရေးကိစ္စများ ပြုပြင်အကောင်အထည် ဖော်ဆောင်ရေးများတွင် အားမလိုအား မရများကိုသာတွေ့နေရလိမ့်မည်။ အုပ် ချုပ်ရေးမဏ္ဍိုင်၊ ဥပဒေပြုရေးမဏ္ဍိုင်၊ တရားစီရင်ရေးမဏ္ဍိုင်တို့ အပေါ် စည်း၌

ဝေဖန်ပြစ်တင်ခံရမှု၊ တိုင်ကြားခံရမှု၊ ထုတ် သိက္ခာထိပါးခံရမှု၊ နတ်ထွက်လွှာထင် သွင်းမှု၊ အငြင်းအခုံဖြစ်မှု၊ ပြင်းထန်စွာ စိန်ခေါ်ခံရမှု၊ အတိုက်အခံပြုခံရမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ ၎င်းလောကမှ အနိ သမီးလူကြီးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်မ ကောင်းစရာဖြစ်ရတတ်မည်။ အရေးတက် ကြာလှုပ်ရှားသူများ၏ ဆန္ဒထုတ် ဖော်မှုများက ပိုမိုခေါင်းမာပြင်းထန်လာ မည်။

အမျိုးသမီး၊ ကလေးသူငယ်နှင့် ဆက်နွယ်နေသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အဟော်အပါးနှင့် နှိပ်စက် နေသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကလည်း ဟိုကဖိဒီကပေါ်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အပညာလောကတွင် မကောင်းသတင်း တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ ထိုလောကထဲ ထင်ရှားသူတစ်ဦးအတွက် ဝမ်းနည်း လိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလောကမှ ထိပ်တိုက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ များ၌ ထိခိုက်မှုရှိတတ်မည်။ သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်း၊ ရေကြောင်းသွားလာရေးလုပ်ငန်းတို့၌ မတော်တဆမှုဖြစ်တတ်မည်။ လူသူစဝေးမှုများသောအဆောက်အအုံ ၌လည်း မတော်တဆမှုဖြစ်တတ်မည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှု ခံရမည်။ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှု သဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားတို့အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာများဖြစ်မည်။ ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်မှုများလည်း ရှိတတ် မည်။ ပေါက်ကွဲမှုများလည်း ဖြစ်တတ် မည်။

မင်းခိုင်အောင်
www.burmeseclassic.com

ခိုင်ခိုင်ရွှေမောင်ရွှေ

မုတ္တမပြည့်ရှင် ဝါရီရှု

မြန်မာနှစ် ၁၁၄၆ ခုနှစ်တွင်
ကောက်ယူခဲ့သော မုတ္တမစစ်တမ်း၌
ခွဲစားနှင့်ပတ်သက်၍ -

“ဒုံဝန်းမြို့နယ်ပယ်အပိုင်းအခြား
အား အရှေ့အလား (၄) တိုင်ကွာ ဘင်
ညိုမြို့ မြေအစပ်၊ အရှေ့တောင်အလား
မြို့တိုင်ကွာ ကော့မြို့မြေအစပ်၊ တောင်
အလား (၄) တိုင်ကွာ ကော့မြို့မြေအ
စပ် အနောက်တောင်အလား (၆)တိုင်
ကွာ ပင်လယ်အထိ၊ အနောက်အလား
(၄) တိုင်ကွာ တိုက်ကုလားမြို့မြေအစပ်၊
အနောက်မြောက်အလား (၄) တိုင်ကွာ
ယင်းအံ့မြို့မြေအစပ်၊ အရှေ့မြောက်အ
လား (၆) တိုင်ကွာ ဒုံသမိမြို့မြေအစပ်၊
ယင်းမြေတွင် ရွာဟောင်း (၁၀) ရွာ ရှိ
၏။ ကျိုက္ကော်ဘုရားဝတ်မြေကား အရှေ့
ဘက် (၁)တိုင်ကွာ သနပ်တောင်ကြီးအထိ၊
အောက်ကို (၁) တိုင်ကွာ ကျိုက်ပိုလ်ခိုင်
ဘုရားအထိ၊ အနောက်ကို (၁) တိုင်ကွာ
သတ်တမောဘုရားအထိ၊ မြောက်သို့
ကျိုက္ကော်မော့ရဲ့ ရေကန်အထိ ရှိ၏။

ကုသိနာရုံဘုရားဝတ်မြေကား
အရှေ့ကို (၂) တိုင်ကွာ သီဝန်မြစ်အထိ၊
အောက်ကို (၃) တိုင်ကွာ တမော့လွတ်
သက်ကျောက်ဖျာအထိ၊ အနောက်ကို
(၁) တိုင်ကွာ... အထိ ဘုရားဝတ်မြေ
အတွင်း လုပ်ကိုင်စားသောက်သူတို့သည်
အခြားဝတ်မြေနည်းတူ တန်ဖိုးငွေကြေး
အခွန်အခ မပေးဆောင်ရပါ။ ဘုရားပွဲ
ဘော်အခါ သဒ္ဓါသမ္မု ဆွမ်းသင်ပုတ်တင်
ရ၏။ မင်းမှုထမ်းတို့မှာ အခြားမြို့တွင်

နေထိုင်သူများကဲ့သို့ အိမ်ခြေ ရွှေပန်း
ခွန်များ ပေးဆောင်ရ၏။”

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား၏။
ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ
ကိုကြည့်လျှင် မြန်မာနှစ် ၆၁၇ တွင် နရ
သီဟပတေ့မင်း ပုဂံထီးနန်းကို ဆက်ခံ
၏။ နရသီဟပတေ့မင်းသည် အမတ်ကြီး
ရာဇသင်္ကြန်ကြောင့် ထီးနန်းရရှိခဲ့၏။
မင်းအဖြစ်ကို ရတော်မူလျှင် မေ့လျော့
တော်မူ၍ အမတ်ကြီးအား မပြုမစုနေ
ဘိ၏။ ရာဇသင်္ကြန်လည်း နှလုံးနာကြည်း
သဖြင့် ပန်းကပ်ပုံကိုဆောင်၍ နန်းတော်
သို့တက်၏။

မင်းကြီးလည်း -
“အဘိုးရာဇသင်္ကြန်၊ အဘယ်
ကြောင့် ပန်းကပ်ပုံကို ဆောင်သနည်း”
ဟု မေးတော်မူ၏။
ရာဇသင်္ကြန်လည်း -
“အရှင်သား၊ ပန်းပွတ်သည်သား
မြွေးတို့ သူကောင်းဖြစ်၍ ပွတ်မည့်သူ
မရှိသောကြောင့် ပန်းကပ်ပုံနှင့် စားရ
သည်”

ဟု လျှောက်၏။
နရသီဟပတေ့၏မိခင်ကား ပန်း
ပွတ်သည်၏သမီး ဖြစ်၏။ သည့်ကြောင့်
အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန် လျှောက်ထား

သည်ကို ကြားရသောအခါ နှလုံးဆွေ
ဆွေခွန်မျှ နာကြည်းတော်မူ၏။
အဘိုးရာဇသင်္ကြန်၊ ဂုဏ်တော်ကို
တင်သောအခါ ဘယ်အရာဖြင့် တင်
သနည်း”

ဟု မေးတော်မူ၏။
“အရှင်သား၊ ဂုဏ်တော်ကို ငြမ်းဆင်
၍တင်သည်”
ဟု လျှောက်၏။
“ဂုဏ်တော်အထက်သို့ရောက်သော်
ငြမ်းကို ပသိပြုသနည်း”
ဟု မေးတော်မူပြန်၏။
“ဂုဏ်တော်အထက်သို့ရောက်သော်
ငြမ်းကိုဖျက်မှ ဂုဏ်တော်တင့်တယ်မည်”
ဟု လျှောက်၏။
ထိုအခါ မင်းကြီးက -
“ဂုဏ်တော်အထက်သို့ရောက်သကဲ့
သို့ ငါမင်းအဖြစ်သို့ရောက်ပြီ။ ငြမ်းနှင့်
တူသော ရာဇသင်္ကြန်ကိုဖျက်မှ ဂုဏ်တော်
တင့်တယ်မည်။ စည်းစိမ်၊ ဆင်း၊ မြင်း၊
သင်းပင်းအခြံအရံတို့ကိုသိမ်း၍ ဒလသို့
ပို့လေ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။
မျှမတ်တို့လည်း အမိန့်တော်အ
တိုင်း ပို့လေ၏။
ဒလသို့ ရောက်သောအခါ လေ
ပြင်းလာ၍ သစ်ပင်ကြီးများမူကား ကျိုး
ပဲ့၏။ ပန်းပြားပင်မှာ မကျိုးမပဲ့ ယိမ်းနှံ့
၍သာရှိ၏။
ဤသည်ကိုရာဇသင်္ကြန်မြင်သောအခါ

“ငါသည် ဝန်းပြားပင်ခန့် မလိမ္မာ ချေ။ သစ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ကျင့်၍ ဤသို့ ဖြစ်ချေသည်။”

ဟု သံဝေဂရ၏။
ရာဇသင်္ကြန်အား ဒလသို့ ပို့ကြောင်းကြားသည်နှင့် မစ္စဂီရိစားထောင် ထားခြားနား၏။ မုတ္တမစားငန္ဒယ၏မြေး ငရွေလည်း ဖော်ကားရိုင်းပျလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို များမတ်တို့က မင်းကြီးအား လျှောက်တင်၏။ သို့သော် တိုင်ပင်ရမည့် အမတ်ပညာရှိ မရှိသဖြင့် မင်းကြီးသည်အတိုင်းမိင်နေ၏။

ထိုအခါ ဖိဖရားစောက -

“မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့်သို့ စဉ်မှိုင့်တော်မူသနည်း။ အမတ်စစ်သူကြီးများနှင့် တိုင်ပင်တော်မူရာသည်။ ဤသည်ကို မနှစ်ခြိုက်လျှင် မင်းကြီးမျက်တော်မူသော အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်ကိုခေါ်တော်မူ၍ တိုင်ပင်တော်မူလော့။ နေ့ရက်ကြာလျှင် သူပုန်တို့ စည်ပင်ပွားများမည်။ သူပုန်တို့အားမရှိမီ အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်ကို ခေါ်တော်မူလော့”

ဟု နားတော်လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း ရာဇသင်္ကြန်ကို ခေါ်ချေဆို၍ အမတ်တစ်ယောက်ကို အမတ်တစ်ယောက်ကို လှေလျှင်နှင့်စေတော်မူ၏။

ဒလသို့ရောက်သော် ‘မြေးတော်ဘဝရှင်က ခေါ်တော်မူသည်။ အမြန်ကြွတော်မူရမည်’ ဟု လျှောက်၏။ သည့်နောက် အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်ကို လှေလျှင်နှင့်တင်၍ အလျှင်အမြန်ဆန်ခဲ့၏။

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန် ပုဂံသို့ရောက်သော် မင်းကြီးက ဆင်နှင့်တင်လာ၏။

“အဘိုးကို ငါမျက်တော်မူဘိ၏။ နှလုံးမသာမရှိနှင့်”

ဟု မင်းကြီး မိန့်တော်မူ၏။ သိမ်းယူတော်မူခဲ့သည့် ရာဇသင်္ကြန်၏ ဥစ္စာ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ သင်းပင်းကျေးကျွန်တို့ကို ပြန်ပေး၏။ အဆောင်အယောင်အသစ်စား ကျေးမြို့ရွာအသစ်လည်း ပေးသနားတော်မူ၏။

သည့်နောက် မစ္စဂီရိစားနှင့်မုတ္တမစားတို့ ထောင်ထားခြားနားသည်ကို နှိမ်နင်းရန် စစ်သူကြီးနှစ်ဦးအား အကြီးအမှူးခန့်၍ စေလွှတ်၏။ တွင်းသင်းမျိုး သရေပစ္စုတေကို အညာတစ်လျှောက် တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်ခရိုင် မြို့ပြကျေးရွာများတွင်ရှိသော တိုက်ဆင် (၂၀၀)၊ မြင်း(၂၀၀၀) စစ်သူရဲ(၂၀၀၀၀) နှင့် မစ္စဂီရိသို့ ချီစေ၏။ ထိုနေ့မှာပင်

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်အား အောက်အကြွေတစ်လျှောက် အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်ခရိုင်မြို့ပြ ကျေးရွာများတွင် ရှိသော တိုက်ဆင် (၂၀၀)၊ မြင်း(၂၀၀၀)၊ စစ်သူရဲ (၂၀၀၀) နှင့် ရေကြောင်းကြည်းကြောင်း မုတ္တမသို့ ချီစေ၏။

ဒဂုန်သို့ရောက်သောအခါ ရာဇသင်္ကြန်သည် ပါသမျှလှေကိုထားခဲ့၏။ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းဖြင့်သာ မုတ္တမသို့ချီ၏။ အမတ်ကြီးချီလာသည်ကို ကြားသော် မုတ္တမစား ငရွေလည်း ကျေးစွန့်ရွာများတွင်နေသူများကို တောင်ထိပ်မြို့သို့ ချည်းသွင်း၍ခံလေ၏။ ရာဇသင်္ကြန်ကိုလည်း တပ်ကို အခိုင်အလုံ တည်၍ နွားအား ခြံလှောင်သကဲ့သို့ မုတ္တမကို ပတ်ပတ်ဝန်းရံထား၏။ သည့်နောက် နေ့ ညမပြတ် လုပ်ကြံ၏။ ဗိုလ်ပါထူထပ်များပြားလှသဖြင့် မြို့တွင်းသားတို့အချင်းချင်း ထိပါးရန်ကြ၏။ တောင်ကထွက်သောရေလည်း မသောက်လောက်။ မြို့ပြင်ထွက်၍လည်း မယူရ။ သည့်ကြောင့် မြို့တွင်းသားတို့ အစာရေစာနှင့် သောက်သုံးရေအတွက် အလွန်အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်နေရ၏။ (၇)ရက် (၈) ရက်ခန့် ဝန်းရံပြီးသောအခါ မြို့တွင်းသားတို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလာ၏။ သည့်အခါ မြို့အပြင်တပ်သို့ ခိုဝင်လာကြသဖြင့် မုတ္တမတစ်မြို့လုံး အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်သည် မုတ္တမကိုရပြီးနောက် နေသားကျအောင် စီစဉ်၏။ သည့်နောက် အလိမ္မာအမတ်ကြီး မြို့စားအရာထား၏။ မုတ္တမစားငရွေကိုမူ သားမယားကျေးကျွန်၊ ဆင်၊ မြင်းတကွ ဆောင်ယူ၍ ပုဂံသို့ ပြန်လာ၏။

မြန်မာနှစ် ၄၅၃ ခုနှစ်တွင် ပုဂံပြည်၌ အလောင်းစည်သူမင်း (စည်သူ-၁) နန်းတက်၏။

အခါတစ်ပါး အလောင်းစည်သူမင်းသည် တနင်္သာရီ စသည့်ဒေသကို လှည့်လည်ရင်း သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်း ပအာဝဓနမြို့ ရွက်ပင်တောင်အနီး ကော့ထမရိန်းမည်သောအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုမှအပြန် ယခင် ဓညဝတီမြို့ဟောင်းနေရာအနီး ပွန်စလိုင်မြစ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ပွန်စလိုင်မြစ်ဝသည် ဇင်းကျိုက် အယုဒ္ဓယ ယွန်းပြည်တို့နှင့် နီးစပ်၏။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတောင်ယာဝဲခင်းလုပ်ကိုင်ရန် မြေနေရာကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၏။ သည့်ကြောင့် ထိုနေရာတွင် မြို့သစ်တည်ပြီး အလိမ္မာအမတ်ကို ခန့်ထားခဲ့၏။ မြို့ကိုလည်း

မွန်ဘာသာဖြင့် ‘ချင်မုတ်တုံ’(ဒုံမုတမော့) ဟုပင် ခေါ်ခဲ့၏။ စည်သူ-၁ ၏ မုတ္တမမြို့နေရာကား ဘီလူးတစ်ရာဘုရား၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ယခု မီးရထားဘူတာရုံသစ်၏အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိ၏။ အလောင်းစည်သူ မြို့တည်သက္ကရာဇ်ကိုကား ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။ အလောင်းစည်သူ၏နန်းတက်သက္ကရာဇ် ၄၅၄ ခု စည်းစိမ် (၇၅) နှစ်၊ မြန်မာနှစ် ၅၂၉ တွင် နတ်ရွာစံ၏။ သည့်ကြောင့် ထို (၇၅) နှစ်ကာလအတွင်း မုတ္တမတည်သည်ဟု ယူဆရ၏။

ဝံ့ဝန်းတွင် မဂဒူးမင်းအဖြစ် ခံ၍ စံစားနေစဉ်အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန် ခန့်ထားခဲ့သော အလိမ္မာသည် မုတ္တမမြို့စား ဖြစ်နေ၏။ ယင်းအလိမ္မာသည် အထက်ဖော်ပြပါ စည်သူ-၁ မုတ္တမစားအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သည့် အလိမ္မာ၏ မြေး ဖြစ်၏။ အလောင်းစည်သူမင်း မှစ၍ နရသီဟပတေ့အထိ မင်းဆက် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အတွင်း မုတ္တမကို မြန်မာတို့ခန့်ထားသည့်မြို့စားများ အုပ်စိုးခဲ့၏။

ယင်းမြို့စားများမှာ-

- (၁) အလိမ္မာကြီး
- (၂) ငန္ဒယ
- (၃) ဗြတ္တ
- (၄) ငရွေ
- (၅) အလိမ္မာငယ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

မုတ္တမကို အလိမ္မာငယ် အုပ်စိုးနေစဉ် မဂဒူးလည်း ဝံ့ဝန်းတွင် အစိုးရခိုင်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် မဂဒူး သည့်ထက် ဘုန်းတေဇာကြီးမားလှ၏။ နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်လို၏။ ဘုန်းလက်မှတ်ကြီးမားသော အလိမ္မာမင်းနှင့် ပရိယာယ်ဖြင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး မုတ္တမ သိမ်းယူ၏။

သည့်နောက် ရွှေဖလားနှင့် ပုဆိုးကောင်းများကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် အလိမ္မာမင်းအား ဆက်သပေး၏။ နှမတော် နှင်းဥရိုင် (ဏင်ဥရိုင်) ကိုလည်း မကြာခင် ဆက်သပေးပေးပေးပေးမှာလိုက်၏။ သည့်စကားကို အလိမ္မာမင်း ကြားရသောအခါ ဝမ်းသာ၍ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပြန်ပို့ပေး၍ ထိုအခါမှစ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြားစွာ ဆက်ဆံကြ၏။ တမန်အဆင်သင့်သွယ်လည်း မပြတ်မလပ်ရှိလာ၏။ နှစ်မြို့မှာ တစ်မြို့တည်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုထဲ ရေးသာယာ၏။ တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် ရွှေလမ်းငွေလမ်းပေါက်၍ ချမ်း၏။

မဂဒူး နှမတော်ကို ဆက်သ

ယခုထိ ဆက်မလာသေး။ မဂဒူး နှင်းဥရိုင်ကို အလိမ္မာမင်း မြင်ချင် နှင်းဥရိုင်ကို မမြင်မတွေ့ရသဖြင့် အလိမ္မာမင်းမှာ နေမထိထိုင်မသာဖြစ် နေ။ မြင်ချင်သည်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထား မှုမရ။ သည့်ကြောင့် မိကျောင်းလေ ခြင်္သေ့စီရင်စေပြီး ကွန်ပစ်မင်္ဂလာထွက် နေ၏။ ထိုသို့ထွက်ရာတွင် တကော့ဝန်း မြမ်းခြေအရောက် ဆန်တက်လာ၏။

သတင်း မဂဒူးနားထဲရောက်လာ၏။ သည် နှင်းဥရိုင်ကို အထိန်း အခြေအရံမိန်းမပျိုအများအပြား သောင်ပြင်သို့လွှတ်၍ ရေကစားစေ ၏။ အလိမ္မာမင်းလည်း နှင်းဥရိုင်ကိုမြင် သောအခါ လွန်စွာ တပ်မက်မိ၏။

မတ္တမသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နှင်းဥရိုင်အား စွဲလမ်းသောစိတ်ကို အလိမ္မာမင်း ချိုးနှိမ်ထား၍မရ။ သည့် ကြောင့် မဂဒူးထံ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့ ပြန်၏။

“အဆွေတော်၏နှမ နှင်းဥရိုင်ကို ကွန်ပစ်အား ဆက်သမည် ဆိုသည်မှာ သည်သည့်နေ့ရက်တွင် ဆက်သပါမည် ဟုလည်း မေးစေ၏။

မဂဒူးလည်း မိမိ၏အကြံအစည် အောင်နိုင်ရေးအတွက် အမိနှင့်နှမတော် နှင်းဥရိုင်ကို အလိမ္မာမင်းထံပို့ခဲ့ရ၏။ သို့သော် နောက် တောင်လွဲသဲသောင်ပြင် တွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ၍ အောင်သေ အောင်သားစားကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သီတီးမှုတ် ကခုန်ကြရန် ချိန်းဆိုကြ

ထိုအခါ အလိမ္မာမင်းသည် ကျွန် ရှင်ဘိုခေါ်၍ -

“မဂဒူးသည် သစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ့ကွဲတဲမင်းထံစားစဉ်က သင်းကို နှင်းဥရိုင်အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့၏။ မင်း၏ဂုဏ် အားပေးတော်ကိုမထောက်ဘဲ ပစ္စည်း မှုစွဲ ငွေများနှင့်တကွ သမီးတော် နှင်းသွယ်တာကိုပါ ခိုးယူထွက်ပြေး နေ၏။ ယခုလည်း ငါ့အား နှမပေးသည် မှု သဘောရှိမဟုတ်။ နောင်အခွင့်သာ သို့ ငါ့ကို မုချသင်းသတ်ဦးမည်။ သင်း မကိုလည်း ငါရစေ။ သင်းကိုလည်း သေစေရမည်။ အောင်သေအောင်သား သည် မင်္ဂလာပွဲတွင် မောင်လျှင် ဓား မြှင့်ထိုးလိုက်စေ ဆောင်ထားကြ။ စား သောက်မှူးယစ်၍ ကခုန်ကြသောအခါ မဂဒူးကို မိအောင်ဖမ်းကြစေ”

ဟု မိန့်ဆိုပြီး တောင်တွဲသဲပြင်၌ မတ္တပင်ကနားကြီးတစ်ဆောင်ဆောက်

လုပ်စေ၏။ မတ္တပင်တွင် မျက်နှာကြက် အမိုးနှင့်တကွ ကန်လန်ကာများဖြင့် မိုးကာထားစေ၏။ ခေါင်းအုံး၊ မွှေးရံ၊ မှီအုံး စုံစုံလင်လင် ခင်းကျင်းထားစေ၏။ အမွှေးနံ့သာမီးတိုင်များကိုလည်း မတ္တပင် အသီးသီးတွင် ထွန်းညှိထား၏။ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ကြံပင်၊ ငှက်ပျောပင်များကို လည်း လှပတင့်တယ်စွာစိုက်ပြီး မတ္တပင် ကို တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထား၏။

အလိမ္မာမင်း မင်္ဂလာပွဲညတွင် မဂဒူးအား သတ်ရန် လျှို့ဝှက်ကြံစည် ထားသည်ကိုစွဲ မဂဒူးအမေနှင့် နှမ နှင်း ဥရိုင်တို့ ကြားသိရ၏။ သိရသည်နှင့် မဂဒူးထံချက်ချင်းအသိပေးအကြောင်း ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားရသောအခါ မဂဒူး ကျွန်များကိုခေါ်၍ သစ္စာပြုစေ၏။ သည့် နောက် ညွှန်ကြားစရာများကို ညွှန်ကြား ၏။

“ငါနှင့် အလိမ္မာမင်းတို့ ချိန်းဆို ထားသည်မင်္ဂလာပွဲတွင် မင်းတို့သောက် ယောင်ဆောင်သာပြုကြ။ အရက်ကိုငုံ ချို သူတို့မသိအောင်ထွေးပစ်ကြ။ မင်းတို့ မူးဟန်ပြုကြ။ သူ့ကျွန်တွေ မူးလာလျှင် ‘မလဲ’ ဟု ငါဆိုမည်။ ထိုအခါ မင်းတို့အား လုံး သောက်စားသည်ကို ရပ်လိုက်ကြ။ ‘မုန်ရန်’ ဟု ငါဆိုလျှင် ထမင်းစားကြ။ ‘မပ်လပ်’ ဟု ငါဆိုလျှင် ချက်ချင်းထခုတ် ကြ”

ဟု အချက်ပေးစကားသုံးခွန်းကို ဆို၏။

မင်္ဂလာပွဲနေ့တွင် အရက်အိုးများ ကို ညီညာစွာ စီထားကြ၏။ မဂဒူး မင်း ဖြစ်ချိန်တန်သည် ထင်၏။ သခင်နှင့် ကျွန် သဘောကြိုက်ညီ၍ တစ်စိတ်တစ် ဝမ်းတည်းရှိ၏။ မကြာခင် မဂဒူးနှင့်ကျွန် များ မတ္တပင်အနားသို့ ရောက်လာကြ၏။ အလိမ္မာမင်း မဂဒူးအား လုပ်ကြရန် စီ စဉ်ထားသည့်အချိန်မှာ ညမောင်သည့် အခါ ဖြစ်၏။ အလိမ္မာမင်းအား မဂဒူး လုပ်ကြသည့်အချိန်မှာ နေဝင်ရီတံရော ဒီရေတက်၍ ကမ်းတစ်ဝက်ရောက်ချိန် ဖြစ်၏။

အချိန်တန်လျှင် အလိမ္မာမင်း သည် ဘုရင့်အဝတ်အစားအဆင်တန် ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်၏။ သည့်နောက် သူရဲသူခိုက်များနှင့်တကွဆင်စီး၍ မတ္တမ မထွက်လာ၏။ တောင်လွဲသဲသောင်ပြင် သို့ရောက်သော် ဆင်ထက်မှ သက်ခွဲပြီး မဂဒူးရှိရာ မတ္တပင်ကနားအတွင်းသို့ဝင်၍ အတူထိုင်ကြ၏။

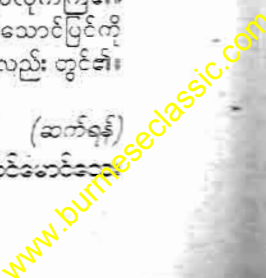
ထိုနောက် မင်းနှစ်ပါး စားရင်း သောက်ရင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ စကား

စမြည် ပြောဆိုကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အောင်မြင်စေကြောင်း ဆုတောင်း၍ သစ္စာအမိတ္တန်ပြု၏။ ပန်းနှင့်အမွှေးအ ကြိုင်များ အပြန်အလှန်ပေးလိုက်ကြ၏။ ဤအောင်သေအောင်သားစားသောက် ပွဲတွင် သခင်နှင့် ကျွန်များသည် အတူ ရောနှော၍ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြ ၏။ သီဆိုတီးမှုတ်ကခုန်ကြ၏။ မဂဒူး ၏ကျွန်များသည် သခင်မှာကြားထား သည့်အတိုင်း အရက်ကိုသောက်ယောင် ပြုပြီး ငုံထားကြ၏။ သည့်နောက် လူ မမြင်အောင် ထွေးပစ်လိုက်ကြ၏။ နည်း နည်းသောက်၍ များများမူးဟန်ပြုကြ ၏။ အလိမ္မာမင်း၏ ကျေးကျွန်သူရဲသူ ခက်များအား အရက်ခပ်ပေးကြ၏။ အချင်းချင်း လက်တွဲ၍ သီဆိုကခုန်ကြ ၏။ သိန္နဲနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား ၏။

ညနေစောင်း ဒီရေတက်လာ၍ ကမ်းတစ်ဝက်မျှရှိသောအခါ အလိမ္မာ မင်း၏ ကျေးကျွန်များ အလွန်အကျွံ မူး ယစ်နေပေပြီ။ မတ္တပင်ကနားရှိရာ သဲ သောင်ပြင်ကြီးနှင့် ကမ်းခြေအကြားတွင် ဒီရေရောက်၍ ချောင်းအမောက်ပမာ ရေလျှံလာ၏။ ရေအနက်မှာလည်း ဆင် တစ်ရပ်သာသာရှိလာ၏။ နေလည်းဝင် လှပပြီ။ အချိန်တန်သော် ‘မလဲ’ ဟု မဂဒူး အမှတ်မထင် ဆိုလိုက်၏။ ကျွန် များ သောက်စားသည်ကို ရပ်လိုက်၏။ ‘မုန်ရန်’ ဟု မဂဒူးဆိုလျှင် ထမင်းစားကြ ၏။ ‘မပ်လပ်’ ဟု ဆိုသောအခါ ဓားဆွဲ ၍ ထခုတ်ကြ၏။ မဂဒူးသူရဲ (၇၀)တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် မူးယစ်နေသော အလိမ္မာ မင်း၏ ကျွန်သူရဲသူခက်များ သေကျေ ပျက်စီးကုန်၏။

အလိမ္မာမင်းမှာမူ ဆင်မတစ်စီး ထက် ခုန်တက်၍ ကိုယ်လွတ်ပြေးလေ ၏။ သောင်ပြင်အမောက် (မို့မောက် သောသောင်ပြင်) ပေါ် ဆင်ပြေး၍ ချောင်းအမောက်ကိုကူးသောအခါ ဆင် ဝမ်းမြုပ်နေသဖြင့် အလျှင်အမြန်ပြေး၍ မရ။ မဂဒူးကျွန်များကလည်း နောက်သို့ တရကြမ်း တစ်မာန်ထိုး ပြေးလိုက်လာ ကြ၏။ မိလာလျှင် အလိမ္မာမင်းကို ထို နေရာတွင်ပင် ခုတ်သတ်လိုက်ကြ၏။ အလိမ္မာမင်း၏အလောင်းကို တောင်လွဲ သဲသောင်ပြင်တွင် မြှုပ်လိုက်ကြ၏။ သည့်ကြောင့် ယင်းသဲသောင်ပြင်ကို အလိမ္မာသဲသောင်ပြင်ဟုလည်း တွင်၏။

(ဆက်ရန်)
နိုင်ငံသဲသောင်ပြင်

၂၀၁၄ ခုနှစ် (၆၆) ကြိမ်မြောက် လွတ်လပ်ရေးနေ့ နံနက်စောစောအချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးပြီး အိမ်ရှေ့မှာထိုင်လျက် မေတ္တာသုတ်ရွတ်ဆိုကာ သတ္တဝါများ မေတ္တာပို့သနေစဉ် အသံချဲ့စက်မှအသံ ထွက်လာသည်။ လွတ်လပ်ရေးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကော်မတီမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော မြို့ပတ်ပြေးပွဲ စတင်ထွက်လာပါပြီ ဟူသည့် အသံနှင့်အတူ ဂီတဖခင်ဦးပြီးချိမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် ရှေ့ပြေးလမ်းပြကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များ၏အသံများကို ကြားရပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ကစားသမားများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေးလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေခိုက် အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

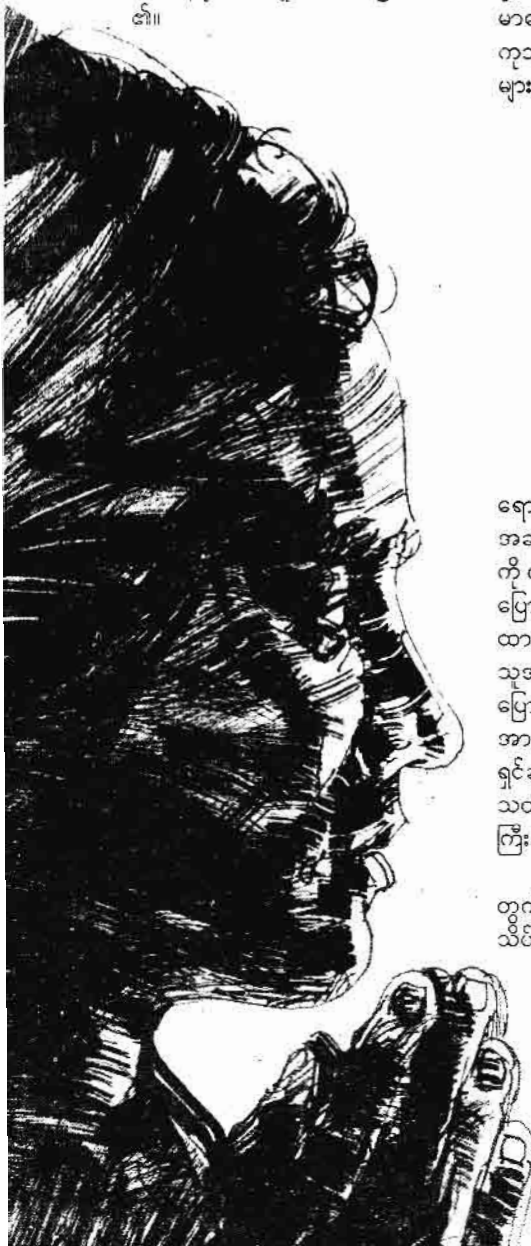
ကျွန်ုပ်က -
“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”
ဟု မေးရာ သူက -
“ဇာတာလေးစစ်ဆေးချင်လို့ပါ”
ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စားပွဲခုံမှာထိုင်ရင်း သူလည်း ရှေ့မှာရှိသောထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ မွေးသက္ကရာဇ်များကို မေးမြန်းစစ်ဆေးတွက်ချက်ပြီး သူ့ဇာတာအရ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အလုပ်ကိုင်များ၊ ငွေကြေးများမှအစ ကောင်းမွန်တိုးတက်ကြောင်း သူ့ကိုပြောပြလိုက်သည်။

သူက ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ရင်း ပြောပြသည့်စကားများမှာ ကျွန်ုပ်ပြောပြသောအချက်အလက်များနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါသည်။ သူကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ရန်ကုန်သွား ဆေးကုသခဲ့ရာ ဆေးခန်း (၃) ခန်းမှ ဆရာဝန်များနှင့် ကုသခဲ့သော်လည်း ငွေသာကုန်

နေပါက အကောင်းတွေအကုန်လုံးကို ဟောမနေနဲ့။ နည်းနည်းလျှော့ဟောပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ခေတ်ကာလက သက်ဆိုင်ရာကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် လူ့သက်တမ်းတိုလာတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတုပြောလာကြတယ်။ အကောင်းထက်အဆိုးဖြစ်လာကြတယ်။ အညံ့ဆုံးချက်လောက်တွေ ရင် အကုန်ဟော။ ထိုချက်လုံးမှန်မယ်။ အကောင်းတွေကို အညံ့နည်းနည်းပါလာပါက အညံ့ဆုံးများများပြော။ အကောင်းကို နည်းနည်းလျှော့ပြောပါ။ အကောင်းတွေလို ကိုယ်က အကောင်းတွေ သူ့ကိုပေးလို့ သူက မဟုတ်ဘူးဆရာ ကျွန်တော့်မှာ အဆိုးအညံ့တွေနဲ့ ဆုံးရှုံးနေလို့ ကံဇာတာကောင်း၊ မကောင်း လာတွက်တာပါ။ ရင်တော့ ကိုယ်ဟောနေတာကို ခဏမျှပြီး -

ခင်ဗျားခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးထဲတစ်ပါးပါးကိုဖြစ်မှားစော်ကားဖူးသလား

(ကျိက်ကထိ)
ခေရာဦးစိန်လှိုင်
ကံကောင်းလည်းကောင်း၊ ကံမကောင်းလည်းကောင်း

ခေရာဂါထူးခြားမှုမရှိ၊ လုပ်ငန်းစီးပွားရေးအဆင်မပြေ၊ ကျဆင်းဆုံးရှုံးနေရပုံများကို တည်ညည်းညည်းတည်ညည်းပြောပြနေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တွက်ထားသည်မှာ မမှား။ ကျွန်ုပ်အဟောနှင့် သူအပြောမကိုက်ညီ။ ကျွန်ုပ်လည်း သူပြောသမျှ နားထောင်နေရင်းက ကျွန်ုပ်အားပညာသင်ကြားပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးဦးမြတ်ထင်၏မှာစကားကို သတိရကြားယောင်မိတော့သည်။ ဆရာကြီး၏သတိပေးမှာ စကားမှာ -

‘ကိုယ့်ထံကို ဗေဒင်လာမေးသူကို တွက်ကြည့်လို့ သူ့ဇာတာက အညံ့တွေ သိပ်မရှိဘဲ အကောင်းတွေများများတွေ့

လို့ မေးလိုက်ပါ။ သူ့ဇာတာမှာ ကောင်းတာတွေပါနေပါလျက် သူ့မှာအဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံဆုံးရှုံးခံစားနေရပါတယ်။ ဒီလူဟာ ဧကန်မှချက်သုံးပါးထဲက သုံးပါးပါးနဲ့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးထဲမှ တစ်ပါးကို ဖြစ်မှားစော်ကားခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သေးသောသူပါတယ်။’

ဟု သွန်သင်မှာကြားခဲ့သော အတန်စကားကို သတိရမိပါတော့သည်။ ထိုသူကို ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးထဲမှာ တာ ကြားဖူးသလား”

“ကြားတော့ကြားဖူးတယ်။ သူ့တွေလဲတော့မသိဘူး”

“အင်း - ခင်ဗျားမသိဘူးဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် လူတစ်ရာမှာ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများမသိကြဘူး။ ဒီခေတ်ခေတ်

...တွေဆို ကြားဖူးသူတော်တော်ရှားပါ
...ယ်”

“အဲဒီခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးဆိုတာ
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်
...ရ”

“ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးဆိုတာ ကျေး
...ဆယ်ပါးကို ပြောတာပါ။ မပြစ်မှား
...သော ကျေးဇူးရှင် ဆယ်ပါးကို
...ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးလို့
...ခေါ်တယ်။
...ခင်က ခင်ဗျားကိုမေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျား
...တော့ရှိသေးသလား”

“အမေတော့မရှိဘူး။ အဖေကရှိ
...တောမှာသူသမီးနဲ့အတူနေတယ်။
...ကျွန်တော်ကတခြားနေပါတယ်။ ဆရာ
...ဘာပြုလို့ကျွန်တော့်မိဘတွေကိုမေး
...တယ်”

“ဪ - သိချင်တာလေးရှိလို့ပါ”
“ဘာအတွက်ဆိုတာ သိပါရစေ
...ရ”

“ခင်ဗျားအကျိုးအတွက် မေးတာ
...။ အခု ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့စီးပွားရေး၊
...ပန်းမာရေးတွေကို သိချင်လို့ လာမေး
...တာ။ ခင်ဗျားကို ဟောရတာ အကောင်း
...အဆိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်နေတာက
...ခင်ဗျားလက်ရှိအချိန်မှာ အဆိုးအညံ့
...အညံ့ပဲ။ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်နေတော့
...ကျွန်ုပ်ကို ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့
...ကြားချက်ကိုသတိရလာတာနဲ့ ခင်ဗျား
...မေးသင့်တာမေးပြီး ခင်ဗျား ညံ့နေ၊
...အနာတောတွေကို ကောင်းအောင်လုပ်
...သင့်ပါ။ ခင်ဗျားဇာတာမှာ အကောင်း
...အဆိုးရရှိခဲ့စားဖို့ပါနေပါလျက် အဆိုးအညံ့
...အညံ့ တွေကြိုဆုံးရှုံးနေရတယ်ဆိုတာ
...အကုသိုလ်ကံက လားပြီးမွေ့နေတာဖြစ်
...သိမှယ်ထင်လို့။ ခင်ဗျားကိုမေးပါရစေ။
...ခင်ဗျားဖခင်နဲ့အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ဆရာမေးမှဖြေရတော့မှာပဲ။ သမီး
...အတူနေတော့ သားနဲ့ကအလှမ်းဝေး။
...အဆက်အသွယ်ကသိပ်မရှိ။ လွန်ခဲ့တဲ့
...အနစ်ကျော်က ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေး
...အကုတ်အတည်းဖြစ်လို့ အဖေထံမှာသွား
...ကြတယ်။ သူတို့က ပြေလည်တာမို့
...အားကိုးတကြီးနဲ့သွားမိတာ။ နှင်ပင်ဆ
...ကြတယ်။ ဒီအချိန်က ကျွန်တော့်မှာ
...အဖေကအရှိန်ကလည်း ပါသွားတော့
...အားများကြရင်း အဖေကိုတုတ်နဲ့ရွယ်
...မိတယ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းစကား
...အညံ့လည်း ပြောမိခဲ့တယ်။ ဘေးကလူ
...အညံ့လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာခဲ့
...တယ်။ ပြန်လာပြီးမှ ကျွန်တော်လွန်
...ကြောင်း၊ မှားကြောင်းသိလာခဲ့ပါတယ်”

“က - ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာကိုယ်
လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အမှုတွေက အကျိုး
ပေးလာပြီကိုး။ ရောဂါတစ်ခုစွဲကပ်လာ
ပြီဆိုရင် ဒီရောဂါပျောက်ဖို့ကုသရမယ့်
ဆေးနဲ့ ကုသရမှာပေါ့။ ရောဂါဖြစ်ရတဲ့
အကြောင်းရှာတော့ ဖခင်ကို ပြစ်မှား
စော်ကားခဲ့တဲ့ ကာယကံမှ၊ ဝစီကံမှနဲ့
ပင်မ မနောက် အမှုသုံးပါးဖြစ်တယ်။
ခင်ဗျားမသိခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
ဆိုတာ သေသေချာချာမှတ်ထားနော်”

ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား၊
- ၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊
- ၃။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၄။ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ
(အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး)
- ၅။ အမိ (မွေးမိခင်)
- ၆။ အဘ (မွေးဖခင်)
- ၇။ အလေးအမြတ်ပြုအပ်သူ၊ အသက်
ကြီးခြင်း၊ အမျိုးမြတ်ခြင်း၊ ပညာ
ကြီးခြင်း၊ သီလသမာဓိရှိခြင်း
စသောဂုဏ်တို့ကြောင့် အလေးအ
မြတ်ပြုအပ်သူ။
- ၈။ ဆုံးမသူနဲ့သင်သူ (အာစရိယ)
- ၉။ ပေးကမ်းချီးမြှင့်သူ၊
- ၁၀။ တရားဟောပြသောပုဂ္ဂိုလ်။
ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ် (၁၀) ဦးကို
ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောက်တို့ဖြင့် ပြစ်
မှားမိခဲ့သော် ဒဏ်ဆယ်ပါး တစ်ပါးပါး
ဖြင့် ခံရတတ်တယ်။ ဒဏ်ဆယ်ပါးဆို
တာ ပျက်စီးခြင်းပဲ။

ဒဏ်ဆယ်ပါး

- ၁။ ဥစ္စာပျက်စီးခြင်း၊
- ၂။ ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊
- ၃။ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးခြင်း၊
- ၄။ ရူးခြင်း၊
- ၅။ နှုတ်ခြင်း၊
- ၆။ အစွပ်အစွဲခံရခြင်း၊
- ၇။ မီးလောင်ခံရခြင်း၊
- ၈။ ဖျားနာခြင်း၊
- ၉။ တရားရှုံးခြင်း၊
- ၁၀။ ဒဏ်ထားခြင်း (ထောင်ဒဏ်၊ ကြိမ်
ဒဏ်၊ သဲဒဏ်)

“က - ခင်ဗျားအတွက် သိစရာ၊
မှတ်စရာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရှိ
သွားခဲ့ပြီမို့ အခု ခင်ဗျားကြုံတွေ့နေရတဲ့
ဒုက္ခဆင်းရဲဒဏ်တွေဟာ ဘယ်သူမပြု
မိမိမှ ဆိုတာ သေချာနေတာပဲ။ ခင်ဗျား
ဘဝကောင်းအောင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
တွေရရှိနိုင်တဲ့ အခါသမယအချိန်မှာ

ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ခေတ္တ
မျောနေတော့မှာလား”

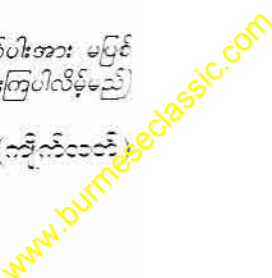
“ကျွန်တော် မွေးဖခင်ကို ပြစ်မှား
စော်ကားမိခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ
ပပျောက်အောင် ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ
ဆရာ”

“ရောဂါရှိမှတော့ ရောဂါတွေ
ပျောက်တဲ့ဆေးလည်းရှိတာပေါ့။ ခင်ဗျား
ရောဂါကနှစ်မျိုးပေါ့။ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
ထဲက တစ်ပါးဖြစ်သော မွေးဖခင်ကို ကံ
သုံးပါးနဲ့ ပြစ်မှားခဲ့တဲ့အပြစ်ကြီးက တစ်ခု၊
အသက်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝယဂုဏ်နဲ့
သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ စသော ဂုဏ်ဂုဏ်
ဂုဏ်တို့နဲ့ ပြည့်စုံသော အနန္တောအနန္တ
ငါးပါးဂိုဏ်းဝင် ဖခင်အား ရိုင်းရိုင်းစိုင်း
စိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံ မကြားဝံ့မနာသာ
ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့သော အဂါရဝအမှု
ကြောင့် မိဘစိန်ရေသင့်ခြင်းက တစ်ခု၊
ဒီအကုသိုလ်ကံတွေကို လျော့ပါးပျောက်
ကင်းသွားအောင် ဖြေပျောက်နည်းက
မိမိကပြစ်မှားစော်ကားကျူးလွန်မိခဲ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးရင်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ သွားရောက်ပြီး ဝန်ချ
တောင်းပန် ရှိခိုးကန်တော့ရမယ်။
ကန်တော့ပစ္စည်းများ ပေးအပ်ပူဇော်ပြီး
ကျွန်တော်/ကျွန်တော်မတို့ ပြစ်မှားစော်
ကားကျူးလွန်မိခဲ့သော ကာယကံမှ၊ ဝစီ
ကံမှနဲ့ မနောက် စသော ကံ (၃) ပါးတို့ရဲ့
အဂါရဝအကုသိုလ်အစုစုတို့ကိုခွင့်လွှတ်
ပေးပါ။ သည်းခံကျေအေးပေးပါ။ ကျွန်
တော်/ကျွန်တော်မတို့က လက်ဆယ်
ဖြာ ဦးထိပ်မိုးလျက် ရှိခိုးဝန်ချ တောင်း
ပန်ကန်တော့ကြပါတယ်လို့ နတ်မှ ရွတ်
ဆို ဦးသုံးကြိမ်ချကန်တော့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာဆိုဆုံးမတဲ့လမ်း
ညွှန်ချက်တွေအတိုင်း ကျွန်တော်ဖခင်ထံ
သွားရောက်ဝန်ချတောင်းပန်ကန်တော့
ပါမယ်။ ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်
တော်ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်များမှ
ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးဒဏ်သင့်ခြင်း၊ မိဘ
စိန်ရေသင့်ခြင်းဘေးများမှ လွတ်ကင်း
တော့မှာမို့ ရှေ့လျှောက်ပြီး ကံကောင်း
သော်လည်း ကံမကောင်းသူအဖြစ်မှ
ပြောင်းလဲပြီး ကံကောင်းပြီးရင်း ကံ
ကောင်းရင်းဘဝကို ရရှိပါတော့မယ်” ဟု
ဆိုရင်း...။

(ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအား မပြင်
မှားကြပါနှင့်၊ ကံကောင်းကြပါလိမ့်မည်)

ဆရာဦးစိန်သိင်္ခ (ကဗျာကံသင်္ခ)

ဟောင်ပြင်မား (ဘိုကလေး)

တောနှင့်ဟယာ

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့ထဲ ရှိ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များကို တစ်တိုက်ဝင်တစ် တိုက်ထွက်သွားလာနေရင်း စာပေဓါန ရှေ့နားတွင် နှစ်အတော်ကြာကွဲကွဲ မတွေ့တာကြာပြီ ဖြစ်သော ကျော်စိုးနှင့် တွေ့သည်။ သူကတော့ မြင်ဟန်မတူ။ မိမိက လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် နှစ်ဦးသား ဝမ်းသာအားရ နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဝင်ကာ စကား ပြောကြသည်။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ရော လက် ရှိအခြေအနေပါ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မေးကာ စကားအတော် ကြာပြောဖြစ်ကြပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြ သည်။ တစ်လလောက်ကြာသောအခါ သူပေးထားသော လိပ်စာကတ်ကလေး အတိုင်း တစ်ရက်မှာ သူ့ရုံးခန်းကိုသွား ပြီး သူ့ကိုခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြပြီး လေကန်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးသည် တစ် ချိန်က အမဲလိုက်ဖော်လိုက်ဖက်ဖြစ်သော ကြောင့် အမဲလိုက်ခဲ့ကြသော အတွေ့ အကြုံများကို ပြန်ပြောင်းပြောကြရင်း ကျွန်တော်တို့က ဆရာတင်ကာ အမဲ လိုက်အတွေ့ အကြုံ ကျွန်တော်တို့ထက် များသော မုဆိုးကြီးစောဂျိမ်းအကြောင်း ကို ရောက်သွားသည်။

စောဂျိမ်းက ဝါရင့်မုဆိုးကြီး အတွေ့အကြုံများသည်။ ခူးလေး၊ တူမီး ကအစ သေနတ်ကြီးမျိုးစုံကိုင်ဖူးသည်။ အကြီးဆုံးသတ္တဝါအထိ ပစ်ခဲဖူးသည်။

တစ်ကြိမ်က စောဂျိမ်း ပြောပြ သော သူ့အတွေ့အကြုံကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်စာရေးရန်စိတ်ကူးထားသော် လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့်မရေး ဖြစ်သေး၍ ကျော်စိုးနှင့်တွေ့သောအခါ စောဂျိမ်းအတွေ့အကြုံကို ပို၍သေချာ စေရန် သူ့ကိုထပ်မေးရသည်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးတို့ နှစ်ယောက် အမဲပစ်ရင်း ကြုံခဲ့ဖူးသော ထူးဆန်းသည့် အတွေ့အကြုံတစ်ခု ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘောက်တူလေးတစ်စင်းပေါ်တွင် လက်နက်ကိရိယာအစုံ၊ စာရေးရိက္ခာအစုံ တင်ကာ ထွက်လာကြရာ မိန်းမလှကျွန်း ကို ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် နံနက် ကိုးနာရီခန့်မျှရှိပြီ ဖြစ်သည်။

မိန်းမလှကျွန်းသည် ကနစို၊ ကြတ် နံ၊ ကန့်ပလာ၊ မြင်းက၊ ဗျူး၊ လမုတို့နှင့် ပြည့်နှက်နေကာ ယခင်ကတော့ အဝေး ကကြည့်လိုက်လျှင် ကော်ဇောအစိမ်း ကြီးတစ်ခုခင်းထားသလို ထင်ရသော် လည်း ယခုအခါတွင်တော့ ကော်ဇော အပေါက်ကြီးလို ညညာပြန်ပြုခြင်းမရှိ တော့ပါ။

ဘောက်တူကို လမုပင်မြစ်တစ်ခု တွင် ချည်ထားလိုက်ကာ စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးတို့နှစ်ယောက် အထုပ်ကိုယ်စီ၊ သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းကာ တောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တောထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်လောက်ရောက်သည်နှင့် တောကြက်များက ဟိုမှသည်မှဖြတ်ပြေး နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက တော ကြက်လောက်ကို မပစ်ချင်သေး။ မြီးမြီး မြက်မြက်ရသောအကောင်လောက်ကို သာ ပစ်ချင်သောကြောင့် နားနှင့်မျက်စိ ကို လျှင်လျှင်ထားကာ တောထဲကို ဝင် လာခဲ့ကြသည်။ စောဂျိမ်းက သူ့မှာ စိတ် ကူးတစ်ခုရှိထားသည်။ မိန်းမလှကျွန်း တောထဲတွင် ပျားအုံတော်တော်များများ ကို သူ့အရင်အမဲလိုက်စဉ်က တွေ့ထား ဖူးသောကြောင့် အမဲလည်းပစ်ရင်း ပျား လည်းဖွပ်ချင်သောကြောင့် ပျားဖွပ်ကိရိ ယာများပါ အစုံအလင်ယူလာခဲ့သည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် မိုးလေး တစ်ခု (ချောင်းသေးသေး) ခြံ့ ငုံ့၍ ရေ သောက်နေသော ချေပေါက်တစ်ကောင် ကို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာလောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် စောဂျိမ်း

က ကျော်စိုးကို လက်ကုတ်လိုက်... ကျော်စိုးကလည်း မရေးမနှောင်း... လိုက်ရသောကြောင့် လုံးပတ်အ... ကြီးသောမဒမင်များဆီသို့ တစ်... စိပြေးကပ်လိုက်ကာ အသင့်အ... ထားဖြင့် ကျော်စိုးက သူလက်... (၃၀, ၀၆) မိုင်ဖယ်ကို မောင်းတ... သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မဒမင်... ကပ်နေသော စောဂျိမ်းကိုလည်း

အထားပြောင်းသွားချိန်တွင် ကျော်စိုးထံမှ ဖောင်းခနဲမြည်ကာ ကျည်ထွက်သွားတော့သည်။ ချေကလည်း တစ်ပတ်လည်ကာ တစ်ဖက်သို့ ခွေကျသွားပြီး ထပြေးလေတော့သည်။ ကျော်စိုးနှင့် စောဂိုမ်းတို့နှစ်ယောက် မဒမပင်အကွယ်မှ ထွက်ကာ ချေနောက်သို့ အပြေးလိုက်ကြတော့သည်။ ထွက်ပြေးသွားသောချေ၏ တောတိုးသံကို တဝန်းဝန်းနှင့် ကြားရပြီးနောက် အသံပျောက်သွားသည်။ ကျော်စိုးတို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြကာ -

“စောဂိုမ်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ။ ဖျားရည်ထည့်ဖို့ လေးထောင့်ပုံးကြီးကို ငါလွယ်လာတာ မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ချေကိုချိန်နေတော့ အောက်ချရင် အသံမြည်မှာစိုးလို့ အောက်တောင်မချရဲဘူး။ အဲဒါ မဒမပင်တစ်ကိုင်က ငါပခုံးက အိတ်ကို ချိတ်မိနေတာ မသိဘူး။ အိတ်ကကြိုးနဲ့ လေးထောင့်ပုံးနဲ့က တွဲချည်ထားတာကိုး။ အဲဒါ မဒမပင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်လည်းချလိုက်ရော အိတ်ကပြုတ်ကျပြီး လေးထောင့်ပုံးပါ ရောကျသွားသိရီ”

မြေ ချေ(ဂျီ)ကို သူပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျော်စိုးက အချက်ပြလိုက်သည်။ စောဂိုမ်းက တူမီးကိုင်ထားသည့်အပြင် စောဂိုမ်းနှင့် ချေ(ဂျီ)အကြားတွင် လမုပင်ပေါက်ကလေးအုပ်စုကလည်း ရှိနေသောကြောင့် မြင်ကွင်းမကောင်း၍ဖြစ်သည်။ ရိုးကလေးထဲတွင် ရေငုံ့သောက်နေသော ချေ(ဂျီ)က စောဂိုမ်းတို့ကို သိသိမ်းမတူ။ အေးအေးဆေးဆေး ရေသောက်နေဆဲ။ ကျော်စိုးက ချေ(ဂျီ)

နှင့် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြစ်၍ ပစ်ကွင်းကောင်းသောကြောင့် မောင်းကွင်းကို အဆွဲတွင် -

“ဒုန့်... ဂလုံ”
“တိုက်... ”

စောဂိုမ်းထံမှအသံ ဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးက ထိုအသံကြောင့် လန့်ကာ အနေအထားရွှေ့သွားချိန်တွင် ချေကလည်းလန့်၍ အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောကြောင့် ပစ်ကွင်းအနေ

ဟေ့”

“ဖြစ်ရမယ်။ ပစ်ကွင်းကလည်း ကောင်းနေတုန်း”

စောဂျိမ်းက မြေပြင်ပေါ်ရှိ ခြေစလက်စများလိုက်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာ ရောက်တော့ -

“ကျော်စိုး၊ သွေးစက်တွေတွေ့တယ်ကွဲ့၊ ချေက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့နိုင်တယ်”

သွေးစက်များက ချေပန်းနေသော နေရာကိုပြနေသောကြောင့် နှစ်ယောက် သားခြေသံလုံလုံထားကာ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသည်။ မဒမတ်များကိုလည်း ရှောင်၍ခြေချရသေးသည်။ သစ်ခတ်သမားများ ခတ်ထားသော မဒမတ်များကပူနေသောကြောင့် တက် နှင်းမိလျှင် တောဖီးဖိနပ်ထဲသို့ပင် ဖောက် ဝင်နိုင်လောက်အောင်ချွန်ထက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက လေသံ တိုးတိုးဖြင့် -

“ချေက ထိထားတော့ ကြောက် ကန်ကန်ပြီး တို့ကို ပြန်ခတ်နိုင်တယ်။ ချေစွယ်နဲ့နဲ့ ကျားပေါင်ပဲ့ဆိုတာ ကြားဖူး တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - ကြားဖူးတယ်”

ချေဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက အစွယ် သေးသေးသာသာရှိသောအကောင်မျိုးဖြစ် သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအစွယ်လေး နှင့် ခုတ်လိုက်လျှင် ဟက်တက်ကွဲကာ ဟင်းမျိုး (ကျား) ဆိုသော အကောင်ပင် ချေ၏ ကြောက်ကန်ကန်၍ ခုတ်လိုက် သောအစွယ်ကြောင့် ကျားငိုက်ပွင့်ကာ ချေလည်းသေ၊ ကျားလည်းသေ ကြုံခဲ့ရ ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တောကငြိမ်သက်ကာ လေတိုးသံ ပင် မကြားရ။ ငြိမ်သက်နေပါက အန္တ ရာယ်တစ်စုံတစ်ခုကျရောက်နိုင်သော ကြောင့် ကျော်စိုးရော စောဂျိမ်းပါ သေ နတ်ကိုယ်စီနှင့် သွေးစက်ကျရာအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာကြသည်။ အောက်ခြေမြေကြီးက တချို့နေရာတွင် မြေပျော့ပျော့၊ တချို့နေရာတွင် မြေ အမာများ၊ တချို့နေရာတွင် ရွှံ့နွံများရှိ နေသောကြောင့် ရွှံ့နွံနေရာတွင် ချော် မလဲအောင် ထိန်း၍လျှောက်နေရသေး သည်။

“ဖလူး... ဖလူး”

လမုပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ ရစ်ငှက် တစ်ကောင်က ဖလူးခနဲ မြည်ကာ ထပ် သွားသည်။ ကျော်စိုးရော စောဂျိမ်းပါ လမုပင်ခြေရင်းဆီသို့ မျက်စိကရောက် သွားကြသည်။ လမုပင်အခြေက လမု

ရွက်၊ လမုအကိုင်းများနှင့် ရှုပ်နေသော ကြောင့် သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်း ကောင်းပန်းနေနိုင်သောနေရာမျိုး ဖြစ် သည့်အပြင် ရစ်ငှက်၏ အထိတ်တလန့် ထပ်သွားသောကြောင့် ထူးတော့ထူးပြီ ဟု သံသယဝင်ကာ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

ကျော်စိုးနှင့် စောဂျိမ်း ရင်ပေါင် တန်းတက်လာသောနေရာနှင့် လမုပင် သည် ကိုက် (၅၀) ခန့်သာ ဝေးတော့ သည်။ လမုပင်အကိုင်းအခက်အရွက် များကြားမှ ဝေါခနဲ တောတိုးသံနှင့်အတူ ချေက တရှိန်ထိုးပြေးထွက်လာသည်။

“ဘောင်း”

“ဖောင်း”

ကျော်စိုးထံမှ ကျည်အပြည့်ထည့် ထားသော (၃၀, ၀၆) ရိုင်ဖယ်၏ ပေါက် ကဲ့သို့နှင့်အတူ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ကွာမည်။ စောဂျိမ်းထံမှ တူမီးသေနတ် ၏ ပေါက်ကဲ့သို့ပါ ဆက်တိုက်ထွက်လာ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ရှိန်ထိုးပြေး ထွက်လာသောချေကောင်သည် အရှေ့ မှ တစ်စုံတစ်ခုတားဆီးခံလိုက်ရသလို တံခနဲဖြစ်သွားကာ တဖြည်းဖြည်းနောက် ကို ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့သည်။

ပြီးမှ ဘေးကိုလည်ကာလဲကျသွား တော့သည်။

ကျော်စိုးပစ်လိုက်သောကျည်က လည်တိုင်ရင်းကိုထိကာ ကိုယ်ထဲသို့ ဖောက်ဝင်၍ စအိုမှထွက်သွားခြင်း ဖြစ် သည်။ စောဂျိမ်း၏ တူမီးဒဏ်က ချေ ကောင်၏ မျက်နှာကို စုတ်ပြတ်စေကာ နားရွက်တစ်ဖက်ပင် ပြတ်ထွက်သွား သောဒဏ်ရာများကို တွေ့ရသည်။

“ကျော်စိုးရေ အချိန်ကတော့ သုံး ဆယ်ကျော်မယ်ထင်တယ်။ ချေပေါက် ကြီးကွ၊ ဝဖြီးနေတာပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဒါလောက်နဲ့ လုံလောက်ပါပြီကွာ။ တို့ သေနတ်သံတွေကြားလို့ တောကောင် တွေလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဒီနားကခဏစောင့်။ ငါစောစောကနေရာကိုပြန်ပြီး အိတ်တစ် လုံးနဲ့ လေးထောင်ပိုးကြီးသွားယူလိုက်ဦး မယ်။ ငါတွေ့ထားတဲ့ ပျားအုံတွေရှိတဲ့ နေရာလည်း သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

စောဂျိမ်း ထွက်သွားပြီးနောက် ကျော်စိုးက မဒမကိုင်းမြောင့်မြောင့်တစ် ခုကိုခုတ်ကာ ချေကောင်၏ တံကောက် ကွေးကြောများကို ဖောက်၍ မုဆိုးတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့်အတိုင်း မြေ ချောင်း၊ လက်ချောင်းများကို ကန်လန့်

ဖြတ်ထိုးသွင်း၍ မဒမကိုင်းနှင့် လျှိုထား လိုက်သည်။

စောဂျိမ်း ရောက်လာပြီးနောက် ချေကောင်ကို ရှေ့တစ်ယောက်၊ နောက် တစ်ယောက်ထမ်းကာ မိုးကလေးဘေး က မြေလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက် လာကြသည်။ တောကြက်များက တစ် ဖက်တစ်ချက်မှ မကြာခဏပြေးသွားကြ သည်။ နာရီဝက်လောက်လျှောက်လာ ကြပြီးနောက် ကနစိုပင်အုပ်အုပ်တစ်နေ ရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ စောဂျိမ်း က -

“ကျော်စိုး၊ ရောက်ပြီ”

ထမ်းလာသောချေကို သစ်ကိုင်း တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ကနစိုပင် များက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ပိတ်နေအောင် ပေါက်နေသောကြောင့် နေပြောက်မထိုး အောင်ပင်ရှိနေသည်။ အောက်ခြေတွင် လည်း စိမ့်ကဲ့သို့ရေစပ်စပ်ကရှိနေသေး သည်။

စောဂျိမ်းက ပျားဖွပ်ရန် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများထုတ် နေချိန်တွင် ကျော်စိုးက စောဂျိမ်းဖွပ်မည်ဆိုသော ပျားအုံများကို မော့ကာလိုက်ကြည့်နေ သော်လည်း ပျားအုံဆို၍ တစ်အုံမှ မတွေ့။

စောဂျိမ်းက စစ်သုံးဘောင်းဘီ ရှည်၊ စစ်သုံးအနွေးထည်လက်ရှည်တို့ကို ဝတ်၍ လုံချည်တစ်ထည်ကို ခေါင်းနှင့် လည်ပင်းတွင်ပတ်ကာ မျက်လုံးမြင်သာ ရုံသာ ဖော်ထားလိုက်သည်။ ကျော်စိုး အတွက်လည်း အဝတ်အစားများထုတ် ပေးလိုက်သည်။

“စောဂျိမ်း ဘယ်မှာလဲ ပျားအုံ”

“ဟေ - မင်းမတွေ့ဘူးလား”

“ဟေ့အေး - မတွေ့ဘူး”

စောဂျိမ်းက ကျော်စိုးကို လင်ချင် ခေါ်ကာ ကနစိုပင်အကြိုအကြားမှ ထွက် ဝက်တစ်ပျက်ထွက်နေသော ပျားအုံများ ကို ပြလိုက်သည်။ စကောဝိုင်းအခွယ်ထဲ နေ တချို့ဆိုလျှင် စားပွဲအရွယ်အသီး သောပျားအုံများဖြစ်သည်။ ရွက်ပန်း သီး လိုမျိုး လျှိုဝက်စွာဖွဲ့နေသောပျားအုံများ ဖြစ်သောကြောင့် ကျော်စိုး အံ့သြ သည်။

“စောဂျိမ်းရာ ရှာရှာနေချေ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကတွေ့ထားတာလဲ”

“ကြာပြီကွ၊ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး တဲ့နေရာဘဲ။ ငါအမဲလိုက်ရင်း မော့လာ ဖူး၊ ဒီအောက်မှာအိပ်ရာက ပျားသံကြား လိုက်ရာရင်း တွေ့ထားတာပဲ။ သုံးပင် အုံဆိုရင်တော့ လေးထောင်ပိုးကြီးတစ်

အသားလေးပဲ။ ဒါထက် ငါကအပေါ်
ထက်မှာဆိုပေမယ့် အောက်ကမင်းဆိုကို
ထည်း ပျားသလက်တွေချလိုက်ရင် ဒီ
ကောင်တွေဆင်းလာလိမ့်မယ်။ အဝတ်နဲ့
ထုတ်ပြီး အသားပေါ်တဲ့ ခြေဖျား၊ လက်
ဖျားနေရာတွေကို ရေနံချေးထူထူးလိမ်း
ထားကွ

စောဂျိမ်းက ပစ္စည်းပစ္စယများ
လွယ်သိုင်းလွယ်ကာ ကနစိုပင်တစ်ပင်
ပေါ် သို့တက်သွားသည်။ အနီးရှိ အကိုင်
တစ်ကိုင်တွင် တွဲလောင်းကျနေသော
ကော့ဝိုင်းခန့်ရှိ ပျားအုံကို အရင်ဖွပ်
ထိက်သည်။ မီးတုတ်ကို မီးရှို့၍ ယမ်း
ထိက်သည်နှင့် ပျားများက ဝေါခနဲ
အပေါ်သို့ ပျံတက်သွားကြသည်။ ပျား
များ ခေါင်းမလည်မီ ပျားသလက်များကို
ချကာ အိတ်တွင်ထည့်ပြီး အောက်တွင်
ရှိသော ကျော်စိုးထံသို့ ကြီးနှင့်ချပေး
ထိက်သည်။

(၁၀) မိနစ်အတွင်း ပျားအုံနှစ်အုံ
ပျံပြီးဖြစ်သည်။ အပေါ်ဘက်ကိုင်တစ်
ကိုင်တွင် စကော့ဝိုင်းထက်ကြီးသော
ပျားအုံကြီးတစ်အုံ။ စောဂျိမ်းက သွက်
ထက်စွာပင် အပေါ်ကိုင်တစ်ကိုင်ပေါ်
သို့ တက်လိုက်သည်။ ကိုင်းက ပေါင်လုံး
နှစ်ဆလောက် လုံးပတ်ရှိသောကြောင့်
ကိုင်းပေါ်တွင်မတ်တတ်ရပ်ကာ မီးတုတ်
ကို ပျားအုံကိုထိုးရန် ကိုင်းပေါ်မှစမ်း၍
(၁၂)ပေအကွာလောက်တွင်ရှိသော ပျား
အုံရပ်သို့ မီးတုတ်ကိုင်၍ လျှောက်သွား
ထိက်သည်။

“ပြောင်း ပြောင်း ဝရော ဝရော”
အပင်ပေါ်ကအသံ ဖြစ်သည်။
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက အပင်ပေါ်
တွင် စိပ်နေအောင်ရှိသောကြောင့် မော့
ကြည့်လိုက်သော်လည်း သဲကွဲစွာမမြင်ရ။
သို့သော် စောဂျိမ်းရပ်နေရာနေရာနှင့် ဝဲ
ဘက်ခပ်စောင်းစောင်း ပေးသုံးဆယ်ခန့်
အမြင့်နေရာလောက်မှ သစ်ခက်သစ်
ကိုင်းများလှုပ်ကာ အသံများကြားနေရ
သည်။

စောဂျိမ်းက မီးတုတ်ကြီးကို ကိုင်
ဘာလဲ ဟူသော စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် မော့
ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မှအောက်တွင်
ရှိသော ကျော်စိုးက -

“ကျော်စိုး ဘာသံလဲဟ၊ ကြား
အသံမဟုတ်လား”
“အေး - ကြားတယ်။ အဲဒီအပင်
ပေါ်ကအသံပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ငါလည်းမသိဘူးကွ”
စောဂျိမ်းက သစ်ရွက်သစ်ခက်

များ တပြောပြောနှင့်လှုပ်နေသော နေ
ရာကို ကြည့်နေရင်း မည်းမည်းကြီးကို
ဘာလဲဟု စဉ်းစားနေဆဲ။ ဝက်ဝံကြီးများ
လား။ ဝက်ဝံဆိုတာ သစ်ပင်တက်နိုင်
သည်။ ပျားရည်ကြိုက်သည်။ သို့သော်
ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားက ဝက်ဝံပုံစံမျိုး
မဟုတ်။ စဉ်းစားနေဆဲ ထိုမည်းမည်းကြီး
က အောက်ဘက်ကိုတဖြည်းဖြည်းဆင်း
လာသည်။ ဆင်းလာပုံက သစ်ကိုင်း၊ သစ်
ပင်ကို ဖက်တွယ်၍ ဆင်းလာပုံမျိုးမဟုတ်။

ဝက်ဝံဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း
မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ မိန်းမလှ
ကျွန်းတောထဲတွင် ဝက်ဝံရှိသည်ဆိုခြင်း
ကို တစ်ခါဖူးမျှ မကြားမိ။ တခြားတစ်
နေရာက မျက်စိလည်ပြီးရောက်လာတာ
ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ စောဂျိမ်းရင်
တွေခုန်လာသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့်ဆင်း
လာနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က
တစ်နေရာအရောက်တွင် -

“ဗုန်း”
စောဂျိမ်းရပ်နေသော သစ်ကိုင်း
ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်နှင့် စောဂျိမ်းအကြား
တွင် ကနစိုပင်ကိုင်းအသေးလေးများနှင့်
သစ်ရွက်သစ်ခက်များကခံနေသည်။ သစ်
ကိုင်းပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲကျလာပုံက ရပ်နေ
သော စောဂျိမ်းပင် တုန်သွားသည်။
လက်တစ်ဖက်က သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို
ကိုင်ထားလိုသာ တော်တော်သည်။

စောဂျိမ်းက ဟန်ချက်ကိုထိန်းကာ
ကိုင်ထားသော မီးတုတ်ဖြင့် မည်းမည်း
သဏ္ဍာန်ဘက်သို့ထိုးလိုက်သောအခါ -

“ဟာ”
ဝက်ဝံလည်းမဟုတ်။ အမွှေးစုတ်
ဖျားနှင့်ခေါင်းဟူ၍မတွေ့ရသောသတ္တဝါ
တစ်ကောင်။ လူလည်းမဟုတ်။ တိရစ္ဆာန်
လိုလည်း ပြောလိုမရ။ စောဂျိမ်းက
ကရင်တိုင်းရင်းသား။ သတ္တိကောင်း
သည်။ တောထဲတွင် တောခြောက်တာ
တို့၊ တောမှောက်တာတို့ မကြာခဏခံရ
ဖူးသည်။ ထင်ထင်ရှားရှား ပရလောက
သားရယ်လို တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးပေ။ ယခု
တော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့နေရပြီ။ စောဂျိမ်း
က ကိုင်ထားသော မီးတုတ်ကြီးကို ဝှေ့
ယမ်းကာ ခြောက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“ဝေါ... ဝရော”
မည်းမည်းအကောင်ကြီးက သစ်
ကိုင်းပေါ်ကနေ အောက်သို့ခုန်ဆင်းသွား
သည်။ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတို့နှင့် ပွတ်
တိုက်သွားသောအသံကြီး ကြားရပြီး
နောက် မြေကြီးပေါ်သို့အကျတွင် ‘ဗုန်း’

ဆိုသောအသံကြီးပင်ကြားလိုက်ရသည်။
စောဂျိမ်းက ပထမတော့ ကြောင်
၍ သစ်ကိုင်းပေါ်ရပ်နေရာမှ အောက်
တွင်ရှိသော တော့စိုးအတွက် စိတ်ပူ၍
ကနစိုပင်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းလာ
ခဲ့သည်။ အောက်ရောက်တော့ ကျော်စိုး
က -

“ဘာကောင်ကြီးလဲဗျ။ သစ်ပင်
ပေါ်ကနေ ‘ဗုန်း’ဆိုကျလာပြီး တောထဲ
ကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က
ဝက်ဝံကြီးလားလို့ လန့်သွားတာ”

စောဂျိမ်းက သစ်ပင်ပေါ်တွင် မြင်
လိုက်ရသောသဏ္ဍာန်ကို ကျော်စိုးအား
ပြောပြလိုက်သည်။ ကျော်စိုးလည်းအံ့ဩ
နေသည်။ ပေ (၅၀) ကျော်အမြင့်မှ ခုန်
ဆင်းလာကာ မြေပြင်ပေါ်ကို မတ်တတ်
ရပ်၍ကျလာသော သတ္တဝါသည်
တိရစ္ဆာန်တော့မဖြစ်နိုင်။ နာနာဘာဝ
လား၊ ဘာလဲ။ နှစ်ယောက်သားဝေခွဲမရ။
သတ္တိကောင်းသူနှစ်ယောက်မို့သာ တော်
တော့သည်။

◆
“ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒီအတိုင်း
ပဲကွ။ မကြောက်တတ်ဘူးဆိုပေမယ့်
မြန်မြန်ပြန်မယ်ဆိုပြီး တို့နှစ်ယောက်
ပျားသလက်တွေ လေးထောင့်ပုံထဲထိုး
ထည့်၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေသိမ်းပြီး ဟင်း
စားရထားတဲ့ ချေကောင်ချိတ်ထားတဲ့
နေရာကိုရောက်တော့ သစ်ပင်ကနေ
ချေအသေကောင်က ပြုတ်ကျနေတယ်။
ချိတ်ထားတုန်းက သေသေချာချာချိတ်
ထားတာ။ ဒါပေမယ့် ဘာထူးခြားလဲ ဆို
တော့ အဲဒီချေကောင်ရဲ့ ပေါင်တစ်
ချောင်းက လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ သွေးတွေ
ကတော့ တစက်စက်ကျနေတယ်။
မထူးဆန်းဘူးလား”

“တခြားသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်
ကိုက်သွားတာဆိုရင်ကော”

“ကိုက်သွားရအောင် ချိတ်ဆွဲထား
တဲ့နေရာနဲ့ ငါနဲ့က ဆယ်ကိုက်လောက်
ပဲဝေးတာ။ ပေါင်တစ်ချောင်းလုံးပါအောင်
ကိုက်တဲ့သတ္တဝါက အချိန်ယူပြီးကိုက်ရ
မှာ။ ကိုက်ရင်လည်း ငါမြင်မှာပေါ့ကွ။
အေး - ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
အဲဒီမည်းမည်းအကောင်ကြီး သစ်ပင်ပေါ်
ကကျလာပြီး တောထဲဝင်ပြေးသွားတာ
က အဲဒီချေကောင်ချိတ်ထားတဲ့ အပင်
ဘက်ကွ”

“ဩ... ”

မောင်မြင့်မား (သို့ကလေး)

ဥဏိန္ဒ ဧကံပုဒံ၊ ဒွေဗျာ၊ တြိန်းမှာဟာ

"ဟဲ့- တာတူး၊ ဘယ်သွားမလို့တဲ့။ စောစောစီးစီး"

"ဟေ ဟေ- ဟောက်ဟေ- ဝါး ဟဲ့ပို့"

"အေးအေး- ကောင်းပျိုတယ်။ ဝါးဝါး အဲလေ သွားသွား"

တာတူး အရှုံး အရှုံး တာတူးဟု အိမ်ခြေ (၅၀၀) ကျော်ရှိသော ညောင်သာရွာတစ်ရွာလုံးက တာတူးကို သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။ ခမ္မာမှာ စကားမပီ၊ လမ်းသွားလျှင် တောင်ယမ်းမြောက်ယိုင် ရှေ့တိုးနောက်ငင်။

တာတူး အရွယ်ရောက်စအချိန်တွင် မိခင်အိုကြီးသာ ကျန်ရှိပြီး ကျန်အိမ်သူအိမ်သားအားလုံးကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။ တာတူးမှာ ပိုလီယိုလို့ရောဂါမျိုးလည်း ရှိသည်မဟုတ်။ သို့သော် လမ်းလျှောက်လျှင် အမြဲတမ်း ခနော်နီခနော်နဲ့ ယိမ်းတိမ်းယိုင်တိမ်း၊ စကားကမပီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းထား၍မရ။ ကျောင်းသာ မနေရသည်။ တာတူး အကောင်း၊ အဆိုးကို ကောင်းကောင်းသိ၏။ မိခင်အိုကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို အားလုံး မလစ်ဟင်းရအောင် ပြုလုပ်ပေး၏။

တာတူး (၁၂) နှစ်သားလောက် အရောက်တွင် ရွာဦးစေတီ၌ (၃) ရက်တိတိ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေ၏။ မိခင်ကြီးက လိုက်ခေါ်သော်လည်း

အိမ်မပြန်။ ရွာဦးစေတီရင်ပြင်တော်မှာ ပင် အိပ်၏။ (၃) ရက်လုံးလုံး ငေးငေး ဝိုင်ဝိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း ဝူဝူဝါးဝါးတွေပြောရင်း ငိုနေတတ်၏။

(၃) ရက်ကျော်၊ (၄) ရက်မြောက်တွင် အိမ်ပြန်လာ၏။ မိခင်ကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၏။ မိခင်ကြီး၏ အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပေး၏။ ထမင်း၊ ဟင်းချက်ပြုတ်၊ အိမ်အလုပ်များကိုလုပ်၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို အထူးသန့်ရှင်းရေးလုပ်၏။ ပန်း၊ ရေချမ်းအသေအချာကပ်၏။

ညနေစောင်းသည်နှင့် တာတူးတောင်းစုတ်တစ်လုံးနှင့် ရွာတွင်းရှိလမ်း

များပေါ်မှ အမှိုက်များကို လိုက်ကောက်၏။

"ဟဲ့ - တာတူး၊ ရူးနေလား။ အမှိုက်တွေဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဝုတ်ဟယ်ဟာ - ဟဟူး၊ ဟဟူး"

ရွာတွင်းရှိလမ်းများပေါ်မှ အမှိုက်များကို ရှင်းပြောင်နေအောင်ကောက်ပြီး ရွာအနောက်ဘက် တစ်ခေါ်သာသာလောက်တွင်ရှိသော ကျတ်တီးမြေတွေနှင့် သုံးမရသည့် ချောက်ကြီးအတွင်း အမှိုက်များကို သွားပစ်၏။

ရွာသူရွာသားများက တာတူး နေလိုသော အမှိုက်တွေလိုက်ကောက်နေသည်ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် တာတူးကိုတွေ့ကြလျှင် တာတူးအရှုံးဟု ခေါ်ကြ၏။ တာတူးက စိတ်ဆိုးဟန်မပြု။ 'ဝုတ်ဟယ်ဟာ- ဟဟူး၊ ဟဟူး' ဟု အာခေါင်သံနှင့် ပြန်ဖြေလေ့ရှိ၏။

ရွာဦးစေတီ၊ ရွာဦးကျောင်းကျောင်းဝင်းတို့တွင်လည်း အမြတ်မြတ်လှည်း၏။ အမှိုက်တွေကို ရွာအနောက်ဘက် ချောက်ကြီးအတွင်း သွားပစ်၏။

ရွာတံခါးလေးပေါက်ရှိ သောစိရေဒေ့စင်များတွင်လည်း နံနက်လမ်းသည်နှင့် တာတူး သောက်ရေသွားပြန်၏။

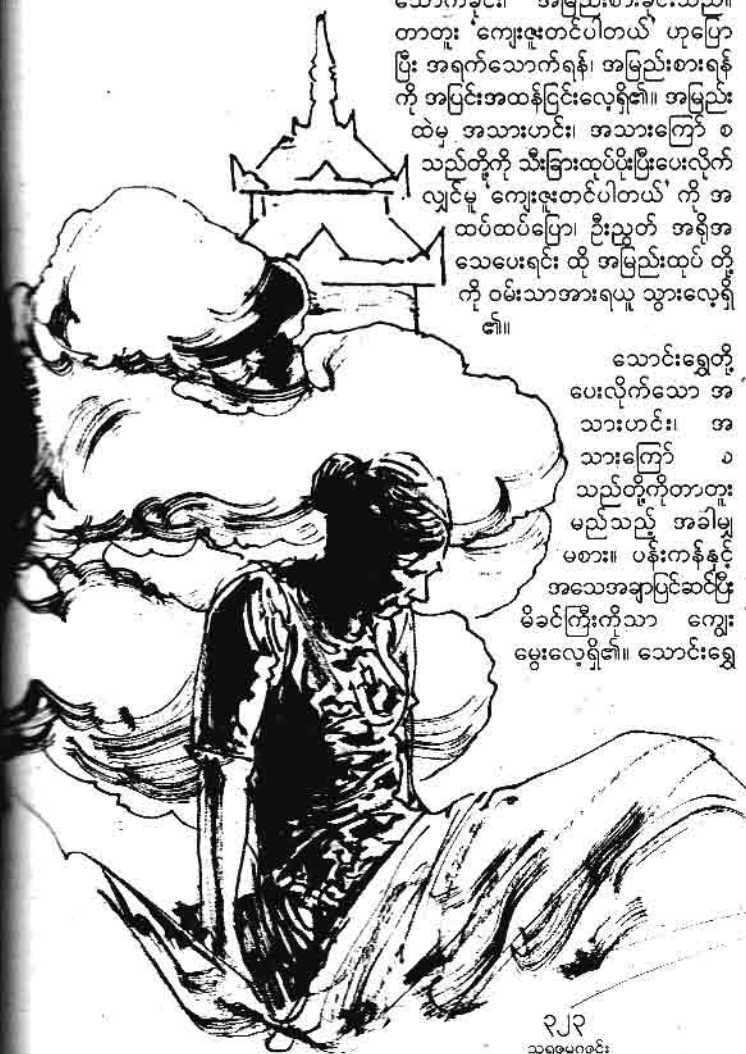

တာတူး (၁၂) နှစ်သားအရွယ်မှ ချွေ ဤတံမြက်လှည်းဝတ်၊ အမှိုက် ကောက်ဝတ်၊ သောက်ရေအိုးစင် ရေ ပြည့်ဝတ်တို့ တစ်နေ့မှပြတ်သည်မရှိ။ ယခု တာတူး အသက် (၂၀) ရှိပြီ။ မိခင် ကြီးကို အပြုအစုလည်းမပျက်။ သူ့ဖခင် ကြီးထားခဲ့သည့် ဥယျာဉ်အလုပ်ကိုလည်း လုံးဝ မလစ်ဟင်းစေရ။ သူ့ဖခင်ကြီးကွယ် လွန်ပြီးကတည်းက ဥယျာဉ်ကို ရွာမှ ကြေးရတတ်တစ်ဦးက ဈေးဖြတ်ယူပြီး တာတူး၏မိခင်ကြီးကို လခနှင့် ဥယျာဉ် ကို ထိန်းသိမ်းရန် အလုပ်ပေးထား၏။ ယခု တာတူးက မိခင်ကြီးလုပ်ရမည့် အလုပ်အားလုံးကို သူတစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ လုပ်၏။ ဥယျာဉ်အလုပ်ရော အိမ်အလုပ် များပါ။ ထိုကြောင့် တာတူး၏မိခင်ကြီး မှာ အိမ်ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွှေ တွင် တစ်နေ့ကုန် နေခွင့်ရ၏။ နေ့စဉ် သီလမြတ်၏။ နေ့စဉ် သားကို ကျေးဇူးတင် နေမိလေတော့၏။

“ဟေးဟူးဝင်ဝါဟယ်၊ ဟောက်ဝူး၊ ဟောက်ဝူး၊ ဟောက်ဝူး၊ ဟောက်ဝူး။”
ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် လက်နှစ် ဖက် လက်ဝါးဖြန့် ယမ်းခါကာပြရင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်ငြင်းနေသည့် တာတူးကိုကြည့်ရင်း သောင်းရွှေတို့လူစု သဘောအကျကြီးကျကာ တဟားဟား နှင့် ရယ်မောနေကြလေ၏။
သောင်းရွှေ ဆိုသည်မှာ တာတူး တို့ဥယျာဉ်ကို ဝယ်ယူလိုက်သူ၏သား။ သူက ရွာတွင် မနေ။ မြို့တွင် နေသူဖြစ် ၏။ ခြောက်လတစ်ကြိမ်လောက် ပြန် လာ၏။ သူ မြို့မှ အပေါင်းအသင်းများပါ ပါလာတတ်၏။ သူတို့တစ်တွေ အုပ်စု လိုက် ဥယျာဉ်အတွင်း ဖြတ်သွားသော စမ်းချောင်းလေးဘေး အရိပ်ကောင်း ကောင်းတွင် အရက်၊ ဘီယာ၊ အမြည်း အစုံအလင်နှင့် ပျော်ရွှင်ရယ်မောတသော သောသောက်စားပျော်ရွှင်လေ့ ရှိကြ၏။
အရက်ဝိုင်းမှ ခေါင်းဆောင် သောင်းရွှေက တာတူးအလုပ်လုပ်နေရာ သို့ သွားခေါ် လေ့ရှိ၏။ ပြီးလျှင် အရက် သောက်ခိုင်း၊ အမြည်းစားခိုင်းသည်။ တာတူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟုပြော ပြီး အရက်သောက်ရန်၊ အမြည်းစားရန် ကို အပြင်းအထန်ငြင်းလေ့ရှိ၏။ အမြည်း ထဲမှ အသားဟင်း၊ အသားကြော် စ သည်တို့ကို သီးခြားထုပ်ပိုးပြီးပေးလိုက် လျှင်မူ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ကို အ ထပ်ထပ်ပြော၊ ဦးညွတ် အရိအ သေပေးရင်း ထို အမြည်းထုပ် တို့ ကို ဝမ်းသာအားရယူ သွားလေ့ရှိ ၏။

တို့ကလည်း ထိုသည်ကိုသိကြသဖြင့် တာတူးကို အရက်သောက်ခိုင်း အမြည်း စားခိုင်းကာ စ၊ နောက်ပြီးလျှင် ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ငြင်းဆိုနေသည့် တာ တူးကို နောက်ပြောင်၍ ကျေနပ်သည် နှင့် အသားဟင်းနှင့် အသားကြော် တို့ ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သီးခြားထုပ်ပိုး ပေးလိုက်လေ့ရှိကြလေ၏။
“တာတူး၊ မင်းဘာဖြစ်လို့အရက် မသောက်တာလဲ”
“ဟင့်ဟင်း- ဟောက်ဝူး၊ ဟောက် ဝူး”
“အမြည်းကော ဘာလို့မစားတာ လဲကွာ”
“ဟင့်ဟင်း- ဟားဝူး၊ ဟားဝူး”
“ဒါဆို အမြည်းတွေပေးတာကျ အမေ့ကို ဘာလို့ကျွေးတာလဲ”
“ဟာ- မေး၊ မေး၊ မေးဟားဝေ့။ ဝုဝို၊ ဝုဝို၊ ဝုဝိုဟဟယ်”
အရက်က ကောင်းတယ်ကွ။ ဘီယာက ပိုတောင်ကောင်းသေး။ မင်း မသောက်ဘူးလို့ပါကွာ။ စမ်းသောက် ကြည့်စမ်း။ နောက်ဆို မင်းကြိုက်သွား မှာ။ လာပါကွ။ သောက်ဖူးအောင် သောက်ကြည့်စမ်းပါ”
“ဟင့်ဟင်း- ဟင့်ဟင်း- ဟောက် ဝူးဟယ်၊ ဟောက်ဝူးဟယ်။ ဟာ ဟင် ဝဝ ဟဲဟဲ၊ ဟောက်ဝါ၊ ဝုဟိ ဝုဝုန်း၊ ဝုဝုန်း၊ ဝုဟဲ ဝုဟယ် ဟူးဟဲ ဟူးဟယ်၊ ဟောက် ဟယ်”
“သောင်းရွှေ သူဘာတွေပြောနေ တာလဲကွ”
သောင်းရွှေ၏သူငယ်ချင်းများက တာတူး ဝူးဝါးဝါးနှင့် လက်ယမ်းယမ်း ခေါင်းယမ်းယမ်းနှင့် ပြူးတူးပြုတ်ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံနှင့်ပြောနေသည်ကိုကြည့် ရင်း ရယ်မောရင်းမေးကြ၏။
“သူသောက်ဖူးတယ်လို့တော့ပြော တာပဲကွ။ ဘယ်တုန်းကသောက်တာလဲ တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူပြောတာ ငါ မရှင်းဘူး။ ခုထိမူးတုန်း၊ မူးလည်းမူးတုန်း၊ ရူးလည်း ရူးတုန်းလို့ပြောတာ ထင်တာပဲ”
“အမယ် - သူ့အမေ့ကို ကျေးရ တာကျ ကုသိုလ်ရသတဲ့။ ကုသိုလ်တွေ ဘာတွေ ဒီကောင်အသိကွ”
သောင်းရွှေ၏ သူငယ်ချင်းတစ်

ယောက်က ဝင်ပြော၏။

“အေးကွ၊ ဒီကောင်ရွှေသာဇာသား။ သူလုပ်နေတာတွေကြည့်ရင် ကောင်းမှု ကုသိုလ်အလုပ်တွေချည်းပဲကွ”

သောင်းရွှေတို့အုပ်စု တစ်ယောက် တစ်ပေါက် တာတူးအကြောင်း ပြောကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီကောင် (၁၂) နှစ်သားလောက် ကစပြီး ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ် လာခဲ့တာကွ။ အဲ- ငယ်ငယ်ကတော့ သူ လိုငါလို ရူးတူးပေါတော့တာကလေး တွေလိုပဲ နေလာတာ။ အဲဒီ (၁၂) နှစ် သားလောက်ကျတော့ ရွာဦးစေတီမှာ ထမင်းမစားဟင်းမစား (၃)ရက်လောက် သွားငိုနေတာကွ။ အဲဒီနောက်တော့ ခုအတိုင်း သူအမေကို ပြုစု အများ သောက်ရေအိုးတွေရေဖြည့်၊ အမှိုက် ကောက်၊ အမှိုက်လှည်းနဲ့ပေါ့ကွ။ နေ့ လယ်နေခင်းလည်း မအိပ်ဘူးကွ။ အလုပ် ပဲ ရှာလုပ်နေတာ”

သောင်းရွှေက တာတူးအကြောင်း သူသိသမျှ ပြောပြ၏။

“ဒီကောင်အကြောဆွဲနေပုံက အမူ သွား ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေပုံနဲ့ အတူသား ကွ”

“အေး- အဲဒါပိုလီယိုတွေဘာတွေ လည်းရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ။ သန့်သန့်စွမ်း စွမ်းပဲ။ အကြောဆွဲပြီး အရက်မူးလို့ ယိုင် ထိုးနေသလိုသာဖြစ်နေတာ”

“အေးကွ၊ သူ့အကြောင်းမသိတဲ့ သူဆိုရင် မူးလာတယ်လို့ထင်မှာပဲ”

“မူးလိုက်တာ။ ကိုအောင်လှရယ်၊ မူးလိုက်တာရှင်”

ဒေါ်သင်းထုံ ထမင်းစိုင်းမှအထ မတ်မတ်မရပ်နိုင်မိမှာပင် ခွေခေါက်လဲ ကျသွားရာ တင်ပျဉ်ခွေ ထမင်းစားနေ သော ကိုအောင်လှ ကမန်းကတန်းထပြီး ဒေါ်သင်းထုံကို ပွေ့လိုက်ရင်း-

“သောင်းရွှေရေ ဟေ့- သောင်း ရွှေ၊ မြန်မြန်လာပါဟ။ ဒီမှာ မင်းအမေ မူးလဲသွားလို့၊ မြန်မြန်လာပါဟ။ မြန်မြန် ဥယျာဉ်မှပြန်လာပြီး အိမ်ရှေ့ မန် ကျည်းပင်အောက်ကွပ်ပုစ်ပေါ်တွင် ငြိမ့် နေကြသောသောင်းရွှေတို့လေးယောက် အိမ်အတွင်း ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

“အဖေ - ပေး၊ အဖေ၊ သားပွေ့ သွားမယ်။ ပေး ပေး”

သောင်းရွှေ သူ့အမေ ဒေါ်သင်း ထုံကို ပွေ့ယူပြီး သူ့မိဘတို့အိပ်ရာခုတင် ပေါ် အသာအယာ သွားချထားလိုက် လေ၏။

“ကဲ- သူငယ်ချင်းတို့၊ လုပ်ကြဦး။ စက်ဘီးနဲ့အမြန်သွား။ ဒေါက်တာဇော် ဝင်းကို သွားပင့်ချေကြ။ ငါ အိမ်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“အေးအေး - အမြန်ဆုံးပြန်လာ မယ်။ ဒေါက်တာဇော်ဝင်းက ဒီအချိန် သူ့ဆေးခန်းမှာ ရှိနေမှာပါ။ ကဲ- သွားပြီ ဟေ့”

သောင်းရွှေ၏ သူငယ်ချင်း သုံး ယောက်တို့က (၄) မိုင်ခန့်ဝေးသော မြို့ ရှိရာသို့ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် တက်သုတ် နှင်ကြလေတော့၏။ သောင်းရွှေကမူ သူ့မိခင် ဒေါ်သင်းထုံ၏ ခြေသလုံးဘေး ကြောများ၊ ခြေဖဝါးမှအကြောများကို နှိပ်နယ်ပေးရင်းကျန်ခဲ့လေ၏။ ဦးအောင် လှမှာမူ ခုတင်ဘေး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ပရိတ်တော်များကိုတတွတ် တွတ် ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

ဦးအောင်လှရော ဒေါ်သင်းထုံပါ ရတနာသုံးပါးမြဲကြသူများ ဖြစ်သည်အား လျော်စွာ အရေးအကြောင်းကြုံလျှင် ပထမဆုံး သတိရသည်က ရတနာသုံးပါး ပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်သင်းထုံကား မူးလိုက်တာဟု ပြောသည်နှင့်ပင် သူ့ထုံးစံအတိုင်း မူး သည်ဟူသောဝေဒနာကို ရှုကြည့်လိုက် မိရင်းက သတိလစ်မေ့မြောသွားခြင်းဖြစ် လေ၏။

ဒေါ်သင်းထုံ အမှောင်တွင်းမှ လင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်က သူ့မိခင် ကြီး ဒေါ်နှင်းယုံ။ သူ့မိခင်ကြီးမှန်း သိ လိုက်သော်လည်း ဒေါ်နှင်းယုံ ကွယ်လွန် စဉ်က အတွားအိရပ်ရည်နှင့် မဟုတ်။ ချောမောလှပ နုပျိုလှသော ငယ်ရွယ်သူ လေးအဖြစ် တွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

“ဟဲ့ - သင်းထုံ၊ နင်လာရမယ့် အချိန် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ့်နယ်- အချိန်အခါမဟုတ်။ လာလည်ရအောင် ကလည်း...”

“အမေရေ ရုတ်တရက်မူးလဲသွား ရာက ဒီရောက်လာတာပဲ။ ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာလဲ အမေ”

“အမလေး သင်းထုံရယ်၊ ရောက် သာလာဇာယ်၊ ဘယ်နေရာမှန်းလဲ မသိ ဘူးပေါ့။ ဒါ နတ်ပြည်”

“ရှင်- နတ်ပြည်”

ဒေါ်သင်းထုံ အံ့အားတသင့် ‘ရှင်’ လိုက်မိပြီး ဘေးဘိပ်တလည်သို့ အံ့ဩ တကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်နေရင်း သူ့ပီးစပ် က နတ်ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ နတ်ပြည်နှင့် ပြောနေမိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့၊ ဒါ ထာ ဝတီသာနတ်ပြည်။ သမီးလာရမယ့်အ ချိန်ကျရင်လည်း အမေသမီးအဖြစ်နဲ့ လာရမှာ သမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် အခုလည်း သမီး အမေပီမာန်ထဲ တန်းရောက်ထာ တာပေါ့”

“ဒေါ်သင်းထုံ အံ့ဩနေသလို ဝမ်း လည်းသာနေမိ၏။ သူ့ ဝိမာန်ကြီး ဖြတ်ပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ “သမီးသင်းထုံ၊ အပြင်ကို ကြည့် ချင်လို့လား။ လာ”

ဒေါ်နှင်းယုံ တစ်ဖြစ်လဲ အလွန် လှပနုပျို ချောမောသော နတ်သမီးနှစ် ယုံ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်နှင်းယုံ ဒေါ်သင်းထုံတို့ သားအမိနှစ်ဦးစလုံး ဝိမာန်ကြီး၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား ကြလေ၏။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ချောမော လှပ နုပျိုသော နတ်သမီး၊ နတ်သားများ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကြသည်ကို လည်း ကောင်း၊ ရွှေရောင်၊ စိန်ရောင်၊ ကျောက် သံပတ္တမြားရောင်တို့ဖြင့် တဝင်းဝင်း တောက်ပနေသည့် ဝိမာန်ကြီးများ လည်းကောင်း ဒေါ်သင်းထုံ တအံ့တဩ မြင်တွေ့ရလေ၏။

နတ်ပြည်ဆိုတာတကယ်ရှိတာပဲ ဒါ အခု သမီးလက်တွေ့ပဲ သမီး။ သမီး တို့ ရတနာသုံးပါး မြဲတယ်။ သမီး ဝိပဿနာအလုပ်တွေ လုပ်တယ်။ အမေ လည်း ဒီလိုပဲ။ ရတနာသုံးပါးမြဲတယ်။ သမီး ဝိပဿနာအလုပ်တွေလုပ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီတာဝတီသာနတ်ပြည်ကို ရောက်ခဲ့တယ်”

ဒေါ်သင်းထုံက ဒေါ်နှင်းယုံ မိခင် သည်ကိုလည်း နားထောင်ရင်း သူ့မိခင် သမီး ချောမောလှပ နုပျိုတောက်ပ ထင် လက်နေသည့် နတ်သား၊ နတ်သမီး တို့ကိုလည်း ဝေးမောရင်း ရွှေငွေကျောက် သံပတ္တမြားတို့နှင့် လှပလွန်းနေသည့် ဝိမာန်ကြီးများကိုလည်းတအံ့တဩ ကြည့် ရင်း ခြေမလှမ်းရဘဲ တရွေ့ရွေ့ သွား သည်ကိုပင် သတိမထားမိနိုင် ပြင် လေ၏။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ထာ ဝတီ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့နှင့် တူ တင်တယ်သည့် ဝိမာန်ကြီးတစ်ခုကို နတ်သမီးအများအပြား တစ်စုတည်း စောင့်မျှော်နေကြဟန်နှင့် ပျော်ရွှင် ချော မော တသောသောဖြစ်နေကြသည်ကို ဒေါ်သင်းထုံ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုဝိမာန်မှ နတ်သမီးများ နေထိုင် ယုံနတ်သမီးကို မြင်ကြသည်နှင့် အမေ အလွှားလာကြပြီး နှင်းယုံနတ်သမီး

အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့စကားသံများကို ဒေါ်သင်းထံ မကြားရ။ ပျော်ရွှင်စွာပြောဆိုနေကြသည့် အမူအရာတို့ကိုသာ သူ့မြင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့အမူအရာများကို မြင်နေရသောဒေါ်သင်းထံမှာ အကျိုးအကြောင်း သိလိုလှသဖြင့် သူ့မိခင် နှင်းယုံနတ်သမီးတို့ မေးကြည့်မိလေ၏။

“ဪ- ဒီပိမာန်ရှင်နတ်သားက လူ့ပြည်မှာပဲရှိနေသေးတာလေ။ ဒီကသူ့ကိုပြုစုရမယ့်အခြေအခံနတ်သမီးတွေက ပိမာန်ရှင်နတ်သားကို စောင့်မျှော်နေကြတာလေ”

“ဟင် - အမေကလည်း ဒါဆို ဒီဇီမာန်ရှင်နတ်သား ဒီကိုရောက်တာနဲ့ ဒီကနတ်သမီးတွေက မယ်ကြီးအိုတွေဖြစ်မကုန်တော့ဘူးလား အမေ ဟင်”

“သမီးရဲ့ တာဝတိံသာက နတ်သမီး၊ နတ်သားဆိုတာ အိုတယ်လို့ မရှိဘူး။ ကုသိုလ်ကံအလျောက် စဖြစ်ခဲ့တဲ့အရွယ်ပဲ။ နတ်သက်စေ့လို့ နတ်သက်ကျော်ချိန်မှာလည်း ဒီအရွယ်၊ ဒီပုံစံနဲ့ပဲ ဖြန်းခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားပေါ့ကွယ်”

“ဟင်-နတ်သက်ကြွေတော့ ဘယ်ရောက်သွားတုံး အမေ”

“အဲဒါလည်း သူကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ တချို့လည်း လူဖြစ်၊ တချို့လည်း ဘာဝတိံသာထက်မြင့်တဲ့နတ်ဖြစ်၊ တချို့လည်း နိမ့်တဲ့နတ်ဖြစ်၊ တချို့လည်း ငရဲ၊ ဇိစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်သွားပေါ့”

“ဟင်- ကြောက်စရာပါပဲခရာ”

“အေး- မြင့်သည်ထက်မှ မြင့်ချင်စင်တော့ ကာမဂုဏ်တွေပြည့်နေတဲ့နတ်ဘဝမှာ မိန်းမပျော်ပိုက်မနေဘဲ သုစမ္မာဇရပ်မှာ အရိယာနတ်ကြီးတွေ တရားယောတာကိုသွားနာတရားနဲ့မေ့လျော့။ ဒါဆိုရင်တော့ အပါယ်မကျဘဲ မြင့်သည်ထက်မြင့်နိုင်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟင်- လူဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်ဖြစ် အရားနဲ့မကင်းပါမှ တော်ကာကျတာပါပဲနော် အမေ”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က သိကြားမင်းကြီးဟာ တရားနာရင်း အရိယာအဖြစ်ရောက်သွားတော့ သိကြားမင်း နတ်သက်ကြွေပြီးချင်း သိကြားမင်းပဲ ထိုင်တရားနာလျက်က ဆက်ဖြစ်ထာကိုး။ ဒါကို ဘုရားရှင်နဲ့ အင်မတန်တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်မင်းကြီးတွေပဲ သိလိုက်ကြရတယ်။ သာမန်နတ်တွေကတော့ အာဇာနည်က စတုရန်းနာခဲ့တဲ့ သိကြား

မင်းပဲလို့ သိကြားမင်းတစ်ပါးတည်း အဖြစ်ပဲ မြင်ကြ၊ ထင်ကြတာပေါ့ကွယ်”

“တရားတော်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ဟာ အစိန္တေယျပါပဲနော် အမေ”

အေး - ရတနာသုံးပါးရဲ့ တန်ခိုးတော်၊ ဂုဏ်တော်တွေဟာ အစိန္တေယျပါပဲကွယ်”

“ဪ- အမေ၊ ဟိုပိမာန်အသစ်က နတ်သမီးတွေ မျှော်နေတဲ့ နတ်သားက အခု ဘယ်မှာလဲ အမေ။ အမေပြောပြနိုင်မလား”

“ဒီဗုဒ္ဓကျွ၊ ဒီဗုဒ္ဓသောတ ဆိုတာ နတ်တွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ စွမ်းရည်တွေပေါ့ကွယ်။ နတ်တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တန်ခိုးစွမ်းရည်ချင်းတော့ မတူကြဘူးပေါ့ သမီးရယ်။ အမေဒီဗုဒ္ဓကျွနဲ့ ကြည့်ရ၊ မြင်ရတဲ့သူအကြောင်းပြောပြရင် သမီးအံ့ဩသွားလိမ့်မယ်”

“တကယ်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ ဦးအောင်လှ။ ကျွန်တော် ရောက်ရောက်ချင်း စမ်းသပ်ကြည့်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးတောင် ထင်ရတာ။ အခု အကောင်းအတိုင်း သတိရလာပြီဗျာ။ သွေးခွန်၊ နှလုံးခွန်၊ အားလုံးပုံမှန်ပဲဗျာ”

ဒေါက်တာဇော်ဝင်းက သတိရရပြုလာသည့် ဒေါ်သင်းထံကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒေါက်တာကိုသွားခေါ်တဲ့အချိန်၊ အမေ သတိစလစ်တဲ့အချိန်ကနေ အခုဆို (၃) နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာတယ် ဒေါက်တာ”

သောင်းရွှေက သူ့လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကဲ - ဒေါ်သင်းထံ၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဒေါက်တာဇော်ဝင်းက သတိရလာပြီဖြစ်သော ဒေါ်သင်းထံကို မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ မူးတာမော်တာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“အမေ စောစောက မူးလဲပြီး သတိလစ်နေတာ အမေ”

သောင်းရွှေက ဘေးနားမှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ - သားရယ်၊ အခုတော့ အမေ အားလုံးကောင်းပါတယ်”

“ကဲ- ကျွန်တော် အားဆေးပေးခဲ့မယ်။ ဒေါ်သင်းထံ၊ ဒီအားဆေးလေးတွေတော့ မုန်မုန်သောက်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒေါက်တာဇော်ဝင်း ဒေါ်သင်းထံ

ကို အားဆေးအချို့ပေးပြီး သူ့ဂျစ်ကားလေးနှင့် မြို့သို့ပြန်သွားလေ၏။

“သောင်းထံ၊ နေကောင်းပြီနော်”

ဦးအောင်လှက ခုတင်ဘေးနားမှာရပ်ရင်း မေး၏။ သောင်းရွှေက ဒေါ်သင်းထံ၏ခြေထောက်တို့ကို နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။ သောင်းရွှေ၏သလွယ်ချင်းများမှာ ဒေါက်တာကို အိမ်ရှေ့သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ရှေ့မုန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေကြ၏။

“ကိုအောင်လှရယ်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲတော် သိလား။ ကျွန်မလေ၊ အမေ့ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

အာ - အမေကလည်း သတိလစ်နေတုန်း ကယောင်ကတမ်းတွေ မြင်မှာတွေ့မှာပေါ့ အမေရာ”

ဦးအောင်လှက ဘာမှမပြော။ သောင်းရွှေကသာ ဝေဖန်ရေးလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါ့သား၊ မင်း ရတနာသုံးပါးရဲ့ ကျေးဇူးကို မင်းမသိဘူးနော်။ မင်းဘာသာရေးမှာ ပေါ့ပေါ့လုပ်မနေနဲ့။ အေးလေ၊ နောက် (၅) နှစ်ရှိရင် မင်း ရတနာသုံးပါးရဲ့ကျေးဇူးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရမှာပါ။

ကိုအောင်လှ၊ ကျွန်မကို တာတူးကို ခဏခေါ်ပေးပါလား။ ပြီးရင် သူနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ပြောစရာရှိလို့”

သောင်းရွှေရာ ဦးအောင်လှပါ အံ့ဩသွားကြ၏။ သူတို့ ဘာမှမပြောကြ။ တာတူးကိုသာ သွားခေါ်ပေးလိုက်ကြ၏။

တာတူး ရောက်လာသောအခါ ဒေါ်သင်းထံနှင့် တာတူး နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ပေးလိုက်ကြ၏။ အမူမို့ စိတ်မချသော သောင်းရွှေက မြင်သာသော နေရာမှ ကြည့်နေ၏။

တာတူးက ခုတင်ဘေးမှ မတ်တတ်ရပ် လက်အုပ်ကလေးချီလျက်။ ဒေါ်သင်းထံက ခုတင်ပေါ်မှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး စကားဝိုင်းကလေး ခဏတာပြောအပြီး တာတူး ဒေါ်သင်းထံကို ထိုင်ကန်တော့ကာ ယုံယုံကျိုကျိုလေး ပြန်သွား၏။

တာတူး ပြန်သွားသည်နှင့် ဒေါ်သင်းထံက ဦးအောင်လှကိုရော သောင်းရွှေကိုပါ နောက် (၅) နှစ်အကြာ ကဆုန်လတွင် အားလုံး အိမ်တွင် စုစည်းပေးရုံကြစေရန် အသေအချာ မှာကြား၏။ အထူးသဖြင့် ထိုအချိန်တွင် သောင်းရွှေ

မည်သို့မဆို အိမ်သို့ပြန်လာရန် အသေ အချာ မှတ်သားထားရန် လေးလေးနက်နက် မှာကြားလိုက်လေ၏။

“အမေ၊ နောက် (၅) နှစ် ကဆုန် လမှာ အိမ်ကို ပြန်မလာမနေရဆိုတော့ ...”

“ဟဲ့- သောင်းရွှေ့ စကားမရှည်နဲ့။ နင် မသေမှ။ မသေသေးရင် မလာမနေရ လာကိုလာရမယ်။ နင်မလာဘဲလည်း နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေါ်သင်းထုံက သောင်းရွှေ့ကို ပြောအပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ သူ့အမှတ်ကလေးနှင့်သူ နေနေလေတော့၏။

မျက်စိမှိတ်ကာ သူ့အမှတ်ကလေးနှင့်သူနေနေသော တာတူး၏ မိခင်ကြီး မျက်စိဖွင့်ကာ ပက်လက်ကလေးမှ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်အုပ်ချီကာ မျက်စိမှိတ်မှိန်းနေသည့် တာတူးကိုကြည့်လိုက်၏။

“တာတူး၊ သား နေသာရဲ့လား။”
“ဟောင်းဟယ်၊ ဟဟယ်၊ မေးဟမ်းဟဲ့ဟဲ့”

“အမေ တရားရှိပါတယ် သား။ ဒါလူတိုင်းသွားကြရမယ့်လမ်းပဲ။ အခု သားက အရင်သွားပြီး အမေက နောက်ကလိုက်ရမှာပဲ”

တာတူး အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်ပြီ။ ကဆုန်လ။ တာတူး နေမကောင်းဟု ကြားသည်နှင့် ဦးအောင်လှနှင့်ဒေါ်သင်းထုံသာမက သောင်းရွှေ့နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေပါ ရောက်လာကြ၏။

အသက်ကလေး ဖုတ်လိုက်ဖတ်လိုက်ရှုနေရသော တာတူးက ပြုံးပြုံးကြိုးနှင့် လက်အုပ်ချီလေး ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ရင်းက သူ့မိခင်ကို ပြောလိုက်၏။

“မေး-မေး-မေး၊ ဘ၊ ဒါ၊ ဝိုး၊ ဟော်၊ ဟစ်၊ အား-ဝိုး၊ ဟော်ဝါး၊ ဟယ်”

တာတူး တစ်လုံးချင်း လေးလေးကြီးပြော၏။ တာတူး၏မိခင်ကြီးက သူ့သား ခေါင်းအုံးနားမှ စိပ်ပုတီးကိုယူပြီး အိမ်အပြန်ထွက်သွား၏။ ဦးအောင်လှတို့တစ်အုပ်ကြီး တာတူးအမေ့နောက်ကလိုက်သွားကြ၏။

တာတူး၏အမေက အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်မှ စိပ်ပုတီးကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ စိပ်ပုတီးကား ပြန်ကျမလာ။ ကောင်းကင်ထက် ဝါးတစ်ရိုက် ကျော်ကျော်ခန့်တွင် အမှီအတွယ်မမြင်ရသောလေထဲတွင် တန်းလန်းကလေး။

ဒေါ်သင်းထုံရာ တာတူး၏မိခင်ကြီးပါ လေထဲတွင် တွဲလောင်းချိတ်နေသည့် စိပ်ပုတီးကို မထူးခြားသလို ပြုံးကြည့်နေကြသော်လည်း သောင်းရွှေ့တို့

လူငယ်တစ်စုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြရင်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေကြလေ၏။

လေထဲမှ စိပ်ပုတီးလေး တဖြည်းဖြည်း ကောင်းကင်သို့ တက်သွားရာ မျက်စိတစ်ဆုံး စိပ်ပုတီးကလေးကို မမြင်ရတော့မှ အားလုံး အိမ်အတွင်း ပြန်ဝင်လာကြ၏။

“သားလေး၊ သွားပြီ”

တာတူးမိခင်က တာတူးဘေးတွင် ထိုင်ချရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်၏။

“သူတော်ကောင်းကလေး သဂတိဘဝ နတ်ပြည်နတ်ရွာသွားပြီ ဆိုတာ အသေအချာသိရတော့ ဝမ်းသာမိပါရဲ့တော်”

ဒေါ်သင်းထုံက တာတူးမိခင်ဘေးတွင် ထိုင်ချရင်း တာတူးမိခင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲကဲ- တာတူးတို့အမေရေ၊ တာတူးနာရေးကိစ္စအားလုံး ကျွန်တော်တို့က ပဲ အစစ တာဝန်ယူမယ်နော်”

ဦးအောင်လှက တာတူး၏ အလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် တာတူး၏မိခင်ကြီးကို ပြောလိုက်၏။

“သာဓုပါတော်၊ သာဓုပါ။ သာဓုပါ”

တာတူး၏မိခင်ကြီးက ဦးအောင်လှကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သာဓုခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဦးလေးသောင်းရွှေ့ကလည်း သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦးဗျ။ ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး”

ကျွန်ုပ် စာပေသင်ယူနေသည့် ရေနံချောင်းမြို့ သပြေတန်းရပ်ရှိ ပေါင်းလင်းကျောင်းတိုက် သာသနာ့မဏ္ဍိုင်ကျောင်းသို့ ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း လာရောက် သီလယူ ဥပုသ်စောင့်သည့် ဦးသောင်းရွှေ့ကို ထိုစဉ်က (၁၀) နှစ်သားအရွယ်ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ် ၏။

“ဒီလိုကွ ကောင်လေးရ၊ တာတူးက အရင်ဘဝက အရက်သမားကြီးတဲ့ကွ။ တစ်နေကုန် မူးနေတာတဲ့။ သေတော့လည်း မူးကြောင်ရွေးကြောင်နဲ့ သေတာတဲ့။ အဲဒါ အခု တာတူးဘဝမှာ အရွေးလာဖြစ်တာတဲ့။ ဒါပေမယ့် အရက်သမားဘဝမှာ ဘယ်လောက်မူးမူးရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘ၊ ဆရာသမားတော့ ရှိသေလေးစားသတဲ့။ ညတိုင်းလည်း အမူးပြေတာနဲ့ ထပြီး ဘုရားရှိခိုးတာပဲ”

တဲ့။

အရင်ဘဝက မူးလွန်းလို့ ဒီဘဝမှာ အရွေးလာဖြစ်ပေမယ့် ရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘ၊ ဆရာသမားကိုရှိသေတဲ့ကုသိုလ်ကံ၊ အမူးပြေတာနဲ့ ရတနာသုံးပါးတန်းသတိရတဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေထောက်ပံ့တော့ အသက် (၁၂) နှစ်သာမှာ သူ့အရင်ဘဝကို အလိုလိုသတိရတဲ့ အရင်ဘဝက အကုသိုလ်ကံအကြောင့် ဘယ်လိုကုသိုလ်ကံနဲ့ဆုပ်ရမယ် ဆိုသလိုလိုက်ပြီး ကုသိုလ်ကံတွေကို မနာမနေ လုပ်လိုက်တာပေါ့ကွာ။

ကုသိုလ်ကံ ဆိုတာ အကုသိုလ်ထက် အားကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သင်နေရသားပဲ။ အခုဘဝ ကုသိုလ်ကံတွေက အရင်ဘဝအကုသိုလ်ကံအကြောင့် ကျေရုံမကဘူး၊ နတ်ပြည်ကိုပါ ပို့လိုက်တာပေါ့ကွာ။

အဲဒါ တာတူးက ပေးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာကြောင့် ဦးလေးလည်း အစပြုတ်၊ သီလမြဲအောင်နေ၊ ပရဟိတထွန်းတွေလုပ်နဲ့ ကောင်းအောင်နေပေါ့ မောင်ရာ”

“ဒီလိုတွေသိရအောင် တာတူးလည်း ပြောမသွားနိုင်ဘဲနဲ့...”

“ဟ - ကောင်လေးရ၊ ငါ့အသွားဒေါ်နှင့်ယုံနတ်သမီးက ငါ့အမေ သင်းထုံကို ပြောပြလိုက်တာတွေကွာ။ အမေက သူသတိရချင်း ဒါတွေကို ပြောမပြဘဲ စိပ်ပုတီးလေး တာဝန်သာသွားနတ်ရထားမှာ ပါသွားတာလက်တွေ့ပြပြီးမှ တို့တွေကို ရှင်းပြကွာ”

“ဦးလေးသောင်းရွှေ့ရဲ့ အမေကော...”

“ဟ- သူဆုံးတော့လည်း သူ့မျက်နှာကို အချိန်အတိအကျ အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆို ရေမိုးချိုးပြီးမှ ဆုံးတော့တာကွ။ ဒါက ဝိပဿနာရဲ့တန်ခိုးကွာ။

ကဲ- ဒီတော့ မင်းမှတ်ထားရမှာက အရက်သမားများဟာ နောက်ဘဝမှာ အရွေးဖြစ်တတ်တယ်။ မရွေးချင်မမူးနဲ့ မသောက်နဲ့။ မူးတာများ နောက်ဘဝတွေအထိ မူးနေ၊ ရူးနေသေးတတ်တယ်ဗျား။ ရတနာသုံးပါး၊ မိဘ၊ ဆရာသမားများနဲ့ သက်ကြီးဝါကြီးတွေကို ပြီး ပရဟိတအလုပ်တွေလုပ်။ သူ့ဝိပဿနာကိုလုပ်။ ဒါမှ ကောင်းသူဂတိရောက်မှာပေါ့။ နတ်လင်ပေါ့ဟေ့၊ နတ်ပြည်ကို လမ်းဖောက်ပေါ့”

၁၆၁၄ ခုနှစ် ကျမ်းတမ်းတစ်စောင် ဝေငှခဲ့၏။
ဤစာတမ်း၏ ရှည်လျားလှသော ခေါင်း
စာမှာ THE GENERAL REFORMA-
TION OF THE WHOLE WIDE WOR-
LD ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရိုစီခရော့၏ဖာမာမက်
အနက်ဖြစ်သည့် မစ္စတာဟက်စီမီးယား
က ဥရောပတိုက်တစ်ခုလုံးရှိ စာတတ်
သောပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးနှင့် အချုပ်အခြာ
အာဏာပိုင်သူများအားလုံးတို့ထံ စာတတ်
စေရန် စေလွှတ်ပေးခဲ့၏။ ထိုကိစ္စကြောင့်

REFORMATION OF THE WHOLE
WIDE WORLD တွင် RAGGUAGU DI
PARNASO ဟု ကျမ်းတမ်းတစ်စောင်
၁၆၁၂-၁၃ ခုနှစ်၌ အီတလီကျမ်းပြုသူ
ထရီယာနိုဘော်ကာလီနီက RAGGU-
AGU အဖြစ် အီတလီဘာသာပြန်ခဲ့၏။
နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုက တစ်ကမ္ဘာ
လုံး သိက္ခာကျဆင်းမှုကိုကစားရန် နည်း
လမ်းရှာဖွေသည့်အနေဖြင့် အပိုလိုထံ
အကူအညီတောင်းကြ၏။ အပိုလိုသည်
ပါနာဆိုတောင်း၌နေထိုင်၏။ ဤကြေကွဲ

သည့်အပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြသည့်မှာ
လူအများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ
လောက်အောင် ကမ္ဘာကြီးတွင် အခြေ
အနေဆိုးနေပြီဟုသိလိုက်ရသော အပို
လိုသည် လူသားတို့၏ကိစ္စများကို ပြန်
လည်ပြုပြင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤ
အချက်ကို စိတ်ထဲ၌ထားပြီး သူက ရှေး
ခေတ်ဂရိသူတော်စင် (၇) ဦးကို တိုင်ပင်
ခဲ့၏။ ထိုအသီးသီးသောပုဂ္ဂိုလ် (၇) ဦး
တို့က သူတို့၏နည်းအသီးသီးကိုပေးကြ
၏။ ထိုအကြံများမှာလည်း တစ်နည်း

ဆရာဦးဆက်လွန်းလင်း (အာဖရိက) ၄၂ ရိုစီကာရူစီယန်အဂ္ဂိရတ်ပညာ

ထိုသူအား ဂျီဆုတို့က ထောင်ချ၍
ကြီးဖြင့် ခြေ၊ လက်တို့ကို ခတ်ထား
ခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် ထိုစာကို ရှိဖြောင့်
အားလုံးကြည့်နိုင်ရန် ပုံနှိပ်ထား၏။
အစည်းခေါင်းစဉ်တွင်ပါရှိသည့်အတိုင်း
ခေါင်း (၃) ပိုင်းပါရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ -
(၁) တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ယေဘုယျ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း၊
(၂) ဖာမာမရက်တာနစ်တစ်၊
(၃) အဒမ်ဟက်စီမီးယာသို့ ပေးပို့သည့်
စာတိုတစ်စောင် ဟူ၍ ဖြစ်၏။
ဤကျမ်း၏ အဓိကအာရုံစူးစိုက်
ရာမှာ ဒုတိယကဏ္ဍဖြစ်၏။ အမှန်
အတိုင်း ကျမ်းတမ်းတွင် ဖာမာမရက်တီနှင့် ၎င်း
ကလေးသားသူအကြောင်း ပြောဆိုနေကြ
သည်။ ၁၆၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် THE BRO-
THER HOOD OF THE NOBLE OR-
DER OF THE ROSY CROSS များက
ရေးသားခဲ့၏ဟု ဆိုကြ၏။ လက်ရေးဖြင့်
ရေးသားသည့် ဖာမာကိုယ်တိုင် ပေါ်လာ
သည်အထိ ဖြစ်၏။ ထိုလက်ရေးစာမူကို
အနက်သတ်စောင်ရေးအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်
ဝေသော်လည်း ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ များ
မကလေးနွေးပြောဆိုကြ၏။ ၁၆၁၂ ခုနှစ်
တွင် SHORT RESP-NSION ကျမ်းကို
ရေးဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်ခဲ့၏။ ကပ်ဆယ်
၁၆၁၄ တွင် ၎င်းကိုထုတ်ဝေသော လက်ရေး
စာမူမှာ စာပေဆိုးယုမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး
အချိန်ကသတ်မပြုမီခွဲကြဲချေ။ စာအုပ်
ပထမကဏ္ဍဖြစ်သည့် GENERAL

ဖွယ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောရခြင်းမှာ ကမ္ဘာ
ကြီး၏သိက္ခာကျဆင်းမှုကို ဖော်ပြသည့်
အနေဖြင့် ဟန်လုပ်၍ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်
၏။
ဖာမာမရက်နက်တီနာရေးတစ်
အတွက် ရိုစီကာရူစီယန်တို့ ရွေးချယ်ထား

မဟုတ်တစ်နည်း လုပ်ဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အပိုလိုသည် ကမ္ဘာကြီးကိုပြုပြင်ရန် ဟူသော သူ၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး (၇) ဦး၏စွမ်းရည်မှာလည်း ထိုအချိန်ထိကာလ၌ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ရွှေပရံသီးတို့၏စျေးနှုန်းများကို ကန့်သတ်နိုင်ရုံမျှသာရှိ၏။ ဤစာပိုဒ်တွင် ပါရှိသည့် ယုံကြည်ချက် (၂)မျိုးမှာလည်း ၁၇ ရာစု၏ ပညာတတ်လူတန်းစားများနှင့်ကိုက်ညီနေလေသည်။ ပထမအချက်မှာ ကျယ်ပြန့်ခြားနားသော နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများနှင့် လူသားတို့၏ ဘဝကျန်းမာပျော်ရွှင်ရေးတို့ ဖြစ်၏။

ဒုတိယအချက်မှာ ဤသို့သောပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုမျိုးသည် လက်ရှိယဉ်ကျေးမှုအခြေခံပေါ်တွင် မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စတွင် ဂမ္ဘီရုမော်ပညာ သဘာဝလွန်ဖြစ်သောကိစ္စများနှင့် လုံးဝမဆိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဖာမာမက်တာနတီ၏ ပုံစံနှင့် အကြောင်းအရာတို့မှာ အခြားကိစ္စ ဖြစ်၏။ မကြာမီပင် စာရွက်စာတမ်းများအရ ရှိစိ ကရော၏ဇာတ်လမ်းများနှင့် ပတ်သက်သော ထင်မြင်ချက်အများအပြားကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ ရှိစိကရောကို စတင်တည်ထောင်သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဖော်ပြရာ၌ ထိုသူမှာ ရှိစိကရ ဖြစ်၏။ ၁၇၇၈ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်၏။

လူငယ်ဘဝ၌ ထိုသူသည် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသများသို့သွားရောက်ခဲ့၏။ ထိုဒေသမှပညာရှိများသည် အချင်းချင်း စုဝေးတိုင်ပင်လေ့ရှိကြောင်း သူတွေ့ခဲ့ရ၏။ အနောက်တိုင်းပညာရှင်များကမူ တတ်သမျှသိသမျှကို မိမိကိုယ်တွင်း၌သာ သိမ်းဆည်းထားလေ့ ရှိ၏။ ဤသို့လှည့်လည်သွားရင်း ရှိစိကရသည် မော်ပညာ၊ ကာဗလာပညာ၊ သင်္ချာပညာ၊ ရူပဗေဒနှင့် အခြားအရှေ့တိုင်းပညာရပ်များစွာကို လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရ၏။ ဤသို့ အသစ်ရရှိလာသော ပညာများသည်သာလျှင် ပေါင်းစပ်စုစည်းကာ ရှိစိကရော၏ ယုံကြည်ချက်ကို ပို၍ ခိုင်မာစေလေ၏။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး၌ ထိုစုစည်းမှုကသာလျှင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနိုင်သည်ကို ပို၍ ယုံကြည်လာလေသည်။ သစ်စေတစ်စေတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး သို့မဟုတ် သစ်သီးတစ်ခုလုံး

၏အစိတ်အပိုင်းများ၊ ဓာတ်များ ပါရှိနေသကဲ့သို့ လူသားခန္ဓာတွင်လည်း ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး၏သဘာဝများနှင့် ဓာတ်များ ပါရှိနေလေ၏။ ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ခြေလက်အင်္ဂါများ၊ သဘာဝဘာသာစကား၊ စကားလုံးများနှင့် လူသားတို့၏အလုပ်များ အားလုံးသည် ဘုရားသခင်၏အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီရမည် ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ကမ္ဘာမြေသည် တစ်သားတည်းဖြစ်နေရမည်။

ဥရောပသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ ရှိစိကရောသည် သူတွေ့ရှိသမျှကို ဥရောပပညာရှင်များနှင့် ဆက်စပ်ပေး၏။ ယေဘုယျသဘောဆောင်သော ယဉ်ကျေးမှုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကိုမျှော်လင့်ထား၏။ သို့ရာတွင် ဥရောပမှ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကား သူ့အတွေးအခေါ်ကို လျှောင့်ပြောင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ဌာနေ ဂျာမနီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ လျှို့ဝှက်ပညာရှင်များဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး၊ လူသားအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရေးတို့အတွက် အသင်းတစ်ခု ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ ထိုအသင်းကို ရှိစိကရူစီယန်ဟု အမည်ပေးခဲ့၏။ ရှေးဦးအဖွဲ့ဝင် (၃) ဦးအား ဘာသာစကားနှင့် မော်ပညာဆိုင်ရာစာတမ်း ရေးသားရန် တာဝန်ပေးခဲ့၏။

ထို့ပြင် BOOK OF THE WORLD ကိုရေးသားရန် တာဝန်ပေးခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် အခြားအဖွဲ့ဝင် (၄) ဦးတိုးလာ၏။ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် လဲလောက်သော ညွှန်ကြားချက်များကို ရရှိပြီးသော အခါ အမှန်တရားကို ကျယ်ပြန့်စေရန် အတွက် တစ်ဦးချင်းစီ လမ်းခွဲ၍ စည်းရုံးရေးပြုကြ၏။

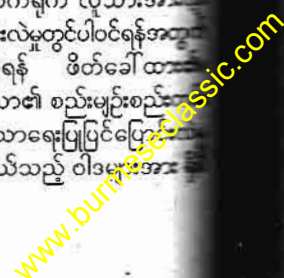
အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်းစီ၏တာဝန်မှာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဆီသို့ သွားရောက်၍ ထိုနိုင်ငံရှိ ပညာတတ်လူတန်းစား ရှိစိကရူစီယန်၏ဝါဒကို ဟောပြောကာ သူတပညာဖြင့် စမ်းသပ်၍ လေ့လာမှုပြုရန် ဖြစ်၏။ ထိုအတောအတွင်းတွင်ပင် အဖွဲ့ကြီး၏ အခြေခံစည်းမျဉ်းများကို ထုတ်ပြန်၍ အဖွဲ့ဝင်များသည် ၎င်းတို့၏ခရီးစဉ်၌ ဤစည်းမျဉ်းများကို လိုက်နာကြရမည် ဖြစ်၏။

ပထမဦးစွာ အဖွဲ့ဝင်များသည် မမာမကျန်းသူများအား အခမဲ့ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှမပြုရန် တားမြစ်ထား၏။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့ရောက်ရှိသည့်

နိုင်ငံ၏ထုံးစံအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ရမည် ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် အဖွဲ့အစည်းတည်ထောင်ဖွဲ့စည်းသည့်နေ့ရက်သို့ရောက်တိုင်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏အိမ်၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားကျောင်း၌ လည်းကောင်း စုဝေးတွေ့ဆုံကြရမည်ဖြစ်၏။ အဖွဲ့ဝင်တိုင်းသည် နေရာကို စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် လွှဲအပ်နိုင်လောက်သည့်လူတစ်ဦးကို အမည်ပေး အဆိုပြုထားရမည်။ အဖွဲ့ဝင်များသည် ရှိစိကရူစီယန်ခံယူချက်ကို တစ်စတည်းသောသစ္စာတရားအဖြစ် လက်ကျင့်သုံးရမည် ဖြစ်၏။ တစ်ဦးချင်းသည် ညီရင်းအစ်ကိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) တိတိ ထိန်းသိမ်းရမည် ဖြစ်၏။

၁၄၈၄ ခုနှစ်တွင် အသက် (၁၀၆) နှစ်၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရှိစိကရူ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ၎င်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လျှို့ဝှက်တစ်နေရာ၌ မြှုပ်နှံခဲ့၏။ ထိုနေ့သည် ပကတိနေ့ရောင်၏ထိတွေ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ဝိကတိနေ၏ အလင်းရောင်ကိုကားရနေ၏။ သူ၏ အုတ်ဂူနံရံများတွင် ထင်ရှားသောအရုပ်များ ဖော်ပြထား၏။ ဂူတည်ဆောက်ထားသူ ဂူအခင်းအပါအဝင် ဂူတစ်ခုလုံးကို နေ့မကြိုသင်္ချာပညာပေါ်၌ အခြေပြုထား၏။ ဂူ၏နေရာတိုင်း၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများရှိ၏။ ထို့အပြင် ရှားပါးကျမ်းများ ကြည့်မှန်များ၊ မီးအိမ်များ၊ ခေါင်းလောင်များနှင့် အခြားသောတူရိယာပစ္စည်းများကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်ကတည်း ဖန်တီးပေးကြ၏။ ဤအဖွဲ့ဝင်များသည် နောင်နှစ်ပေါင်း (၁၂၀) ကြာပြီးမှ အောင်ပင် ၎င်းတို့၏ မူရင်းမူလအခြေအနေအတိုင်းရှိနေကြ၏။ အဖွဲ့ဝင်များသည် ကောင်းကင်ဘုံ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ကြာရှည်စွာ မေ့လျော့နေကြသော ဂူကို တွေ့ကြရ၏။

ရှိစိကရူ၏ဂူနှင့် ၎င်း၏သင်္ဃာတိုများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြပြီးနောက် ဖာမာမက်တာနီတစ်၏ ကြေညာချက် မကြာမီ ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ကမ္ဘာတို့တွင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်စေတော့မည်ဟု အခိုင်အမာကောက်ချက်ချထား၏။ ရှိစိကရူက လူသားအား အား ဤပြောင်းလဲမှုတွင်ပါဝင်ရန်အတွက် ဆက်သွယ်ကြရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသော ရောမအင်ပါယာ၏ စည်းမျဉ်းစည်းမျဉ်းများနှင့် ဘာသာရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ရည်ရွယ်သည့် ဝါဒများအား

သန္တရိယန်က လိုက်နာ၏။ ထိုကြောညာ
ချက်သည် ရှိစိကရူစီယန်၏ ပထမဆုံး
ကြောညာချက် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည်
အဂ္ဂိရတ်ပညာနှင့် များစွာသက်ဆိုင်နေ
ဆဲသည်။ ရှိစိကရူစီယန်သည် ၎င်း၏
ဆရာတို့အား ချီးမွမ်းရာတွင် အဂ္ဂိရတ်
ပညာမှတစ်ဆင့် ရရှိခဲ့၏။

ပါရာဆဲ(လ်)ဆပ်ကို ရောမပညာ
ရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ လီဘီယမ် (LIBERM)
ကျမ်းအား ဖွဲ့ကောင်းကောင်းဖြင့် ဖတ်ရှု
ခဲ့သူဟု သတ်မှတ်ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
သည် ရှိစိကရူစီယန်နှင့် ဆင်တူသော
အသနတစ်ရပ်ကို တီထွင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်
၏။ ထိုကြောညာစာတမ်းကလည်း အဂ္ဂိ
ရတ်သင်တန်းတစ်ခုကို မကြာခင်ရည်
ရွယ်၍ ၎င်း၏ နောက်ဆုံးစာကြောင်း၌
အဂ္ဂိရတ်အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောထား၏။ ရှိစိကရူစီယန်ကို မည်သို့
ခေါ်ကြောင်း ရှင်းပြထား၏။ ၎င်းသည်
အသနတစ်ခုနှင့် အဆီပါပညာရပ်
၏ ရှုတ်ချခြင်းဖြင့် ဖွင့်ဆိုထား၏။ ထို
ပညာရပ်သည် ရှေးလုပ်သည့် ပညာရပ်
ဖြစ်၏။ ယနေ့ခေတ်၌ ၎င်းပညာရပ်သည်
အရေးပါအရာရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ လူ
သားလူမိုက်အများအပြားက ပညာရပ်
အပေါ်ထားရှိသည့် ယုံကြည်မှုများကို
သုတ်တိုက်ဆုံးရှုံးလှပေရက ဖောက်
ကျကြ၏။ အဂ္ဂိရတ်ပညာ၏ ရည်ရွယ်
ချက်ကို ရှေးမြောက်အမြားထုတ်လုပ်
သည့်ပညာဟု များယွင်းစွာ နားလည်
ထားသော ပညာရှင်များအား ရှုတ်ချရန်
ရည်ရွယ်ထား၏။ သို့သော် ဒဿနပညာ
နှင့် အစစ်တစ်ဦးအနေဖြင့်ကား ဤ
အစိတ်အပိုင်းကို အထင်မကြီးပေ။

စစ်မှန်သောပညာရှင်သည် ရှေး
မြန်မာ ဟူသည့် ဦးတည်ချက်ကို လည်း
ဆောင်။ မကောင်းဆိုးဝါးများအား နှိမ်
နင်းရန်အတွက်ကို လည်းကောင်း မရည်
ရွယ်ပေ။ သူအနေဖြင့်မူ ကောင်းကင်ဘုံ
ဆီသို့ ဖွင့်ရန်နှင့် ကောင်းကင်တမန်အား
မြင်တွေ့ရခြင်းကိုပင် ဝမ်းမြောက်နေလေ
၏။ ထိုအတူ သူထံသို့ ဘုရားသခင်ဆင်း
သက်လာခြင်းကိုပင်လျှင် ဝမ်းမြောက်
နေခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ လျှို့ဝှက်သောကျမ်း
ပြုသူတစ်ဦးက ဤသို့ ရေးသားခဲ့၏။

“ဓာတုဗေဒဟုခေါ်သည့် ကျမ်း
ဆင်းများစွာတို့တွင် ဘုရားသခင်၏
အစိတ်တို့သည် အသုံးအနှုန်းကို များ
စွာ တွေ့ရှိရ၏ဟူသောစကားမျိုး များစွာ
တွေ့ရ၏။ ဤသို့သော မမှန်ကန်သည့်
ရေးသားချက်များမှ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်

ရန်မှာ ပညာရှင်၏ တာဝန်ဖြစ်၏”
ဖာမာမက်တာနတ် ရေးသားပြုစု
သူများက ပါရာဆဲ(လ်)ဆပ်၏အဂ္ဂိရတ်
ပညာအသစ်ကို ထင်ရှားစွာ ထောက်ခံ
ကြ၏။ ထိုအချက်မှာ ရှေးဖြစ်အောင်လုပ်
ခြင်းနှင့် မဆိုင်ပေ။ အဂ္ဂိရတ်ပညာသည်
ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ကမ္ဘာမြေရှိအရာ
အားလုံး၏စုစည်းမှုကို ပြဆိုသော ပညာ
ရပ် ဖြစ်၏။ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်
အတိုင်း စစ်မှန်သော အဂ္ဂိရတ်ပညာရှင်
သည် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ဘုရားသခင်
တက်ရောက်ခြင်းအားဖြင့်တွေ့ရသည်ကို
ဝမ်းမြောက်နေသည်ဟူသောအဆိုကို
ကြည့်ခြင်းဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်သည်
သိဒ္ဓါဆိုင်ရာမှော်ပညာနှင့် ဂန္ထိရပညာရပ်
တို့ရောယှက်ထားသည့် ကောင်းကင်ဘုံ
ဆိုင်ရာအမြင်ကိုရရှိစေသည့် နည်းလမ်း
တစ်ရပ်ဟု ရှုမြင်ထားကြောင်း ထင်ရှား
၏။ ဤစကားကိုထောက်ခြင်းဖြင့် ရှိစိ
ကရူစီယန်သဘောတရား၌ ၎င်း၏ရှေး
ပိုင်းတွင် ထက်မြက်သောရှေ့ပြေးပုဂ္ဂိုလ်
များရှိကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

၁၆၁၅ ခုနှစ်၌ ရှိစိကရူစီယန်
သည် ဒုတိယမြောက်ကြောညာစာတမ်း
ကို လက်တင်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ခဲ့၏။
၎င်း၌ အပိုင်း (၃) ပိုင်း ပါရှိ၏။ ပိုမိုလျှို့
ဝှက်သောဒဿနကို ရဲဝံ့စွာသုံးသပ်ထား
ခြင်း ဖြစ်၏။ THE CONSIDERATIO
BREUIS ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အဂ္ဂိရတ်
ပညာရှင် ဂျွန်ဒီဗီယူဆချက်များက လှုံ့
ဆော်ခဲ့၏။ ၎င်းသည် သီးသန့်အနေဖြင့်
HERO GLYPHIC MONAD ၏ သီအိုရီ
အကျဉ်းချုပ်သာဖြစ်၏။ ၎င်းကို အင်္ဂလိပ်
၌ ၁၅၆၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ၎င်း
အကျဉ်းချုပ်တွင် ပါဝင်သည့် အချက်
အများစုမှာ ကမ္ဘာဦးကျမ်းလာရှေ့ပိုင်း
ဖော်ပြချက်များနှင့်တူနေခြင်းမှာ မတော်
တဆ တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။
ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြရပါမူ
ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်ဘုံ၏
ဝင်ပေါက် ဟူသောစကားရပ်၊ ကမ္ဘာမြေ
၏စည်ပင်ပြောမှုတို့သည် ဘုရားသခင်
ဖော်ပြသည့်အရာဖြစ်သည် ဟူသော
စကားရပ်များ ဖြစ်၏။

ဂျွန်ဒီဗီယူဆချက်သည် ထူးချွန်
ထင်ရှားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ သူသည်
ဥရောပတစ်ခုနှင့် သိပ္ပံပညာနှင့်သိဒ္ဓါဆိုင်
ရာမှော်ပညာ၌ ပါရဂူမြောက်သည့်ပညာ
ရှင်တစ်ဦးဟု ကျော်ကြား၏။ သို့ရာတွင်
လက်တွေ့၌မူ သူသည် တပည့်ဖြစ်သူ
ကယ်လီဆိုသူနှင့်ပူးတွဲကာ ဝိညာဉ်တွေ့

ဆုံပွဲများကို ပြုလုပ်ပြုလေ့ရှိသူမျိုးသာ
ဖြစ်၏။ ကယ်လီဆိုသူမှာလည်း လူလိမ်
လူကောက်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ အဂ္ဂိရတ်
ပညာကို နားလည်ကျွမ်းကျင်သူကား
မဟုတ်ပေ။ ထိုမျှမကသေး၊ ၎င်းကိုသိသူ
ပညာရပ်၌ ပါရမီရှိသူဟု ဆိုကြသေး၏။

ပီကို၏ ဂျဗလာခရစ်တီနာ (Ga-
bbalah Cristia) (၁၄၆၂-၁၄၉၄) ကျမ်း၊
ဂန္ထိရဒဿန (Occult Philosophia)
ကျမ်း၊ ကော်နီလပ်အဂ္ဂရီပါ (Comelius
Agrippa) (၁၄၈၆-၁၅၂၅) စသည့်ကျမ်း
တို့ကိုလည်း လေ့လာခဲ့၏။ ၎င်းသည်
ကောင်းကင်တမန်နှင့်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာတို့
ထက် ကိန်းဂဏန်းများကို သိဒ္ဓါဆိုင်ရာ
မှော်ဝင်နည်းများအသုံးအမျှပေါ်၌ အား
သန်ခဲ့၏။ ပြန်လည် ဆန်းသစ်သော
ရီနေဆန်ခေတ်၏ အဆိုအရပြောရပါမူ
အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်သည် အမှန်တကယ်
တွင် မီးဖိုများ၊ လုံများ၊ ခွက်များနှင့်မဆိုင်
ဘဲ သူတော်စင်တို့၏ဒဿနနှင့် ပိုဆိုင်
၏။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုရပါမူ ဂျွန်ဒီဗီယူ
ဆချက်သည် ၁၄၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မည်သည့်အရာကို
မျှ အသစ်တီထွင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ မက်စီဒို
နီးယားမှ ခရီးလှည့်လည်သွားလာနေသူ
ဂရိလူမျိုးတစ်ဦးက စကြဝဠာဆိုင်ရာ
မယ်ဒီစီကျမ်း (Cosimode Medici) ကို
တင်ပြခဲ့၏။ ထိုသူသည် မလောရင့်မြို့မှ
မယ်ဒီစီမိသားစုဝင် ဖြစ်၏။ ကော်မတ်
ဟာမစ်တစ်ကန်ဆိုသူက ဂရိဘာသာဖြင့်
ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကျမ်းတွင်
ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၇) ပုဒ် ပါရှိ၏။
ဟာမီးထရိုင်မစ်နစ်ဂတ်၏အရေးအသား
ကိုယူထားခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းအစအန
အားလုံးသည် ဥရောပအလယ်ခေတ်၌
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုခေတ်က ထရိုင်
မစ်နစ်ဂတ်ဟူသည့်အမည်မှာ ထင်ပေါ်
သည့်အမည် ဖြစ်၏။ သူ့ကို ပြည်သူလူ
ထုက သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် သိရှိ
ထား၏။ ၃ ရာစု၊ ၄ ရာစုမှ လက်တင်
တီတဂ်က ခရစ်တော်ကြွရောက်လာခြင်း
ကို ကြိုတင်၍ နှိမ်ကပ်ဖတ်ခဲ့၏။ Cosimo
demedici အရ အရေးပါသော The
Corpus ကျမ်းကို မာစီလိုမီစီနိုက ပြန်ဆို
ခဲ့၏။ ထိုဖြစ်ရပ်သည် ရီနေဆန်ခေတ်၏
မာမစ်တစ်အစဉ်အလာ စိတ်ဝင်စားမှု
တစ်ရပ်ကို လှုံ့ဆော်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်က
လူထုအကြားတွင် ခေတ်စားနေသော
ရှာမင်လောကီပညာကို ထိုစနစ်သစ်က
မကြာမီ နေရာယူလိုက်၏။

ဟာမစ်တစ်လမ်းစဉ်၊ ခေတ်သစ်
ပလေတိုလမ်းစဉ်၊ ကာပလာလမ်းစဉ်တို့

၏လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဆေးပညာနှင့်အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာများတွင် အဆင့်မြင့်သူတပညာကို ရရှိခဲ့၏။ ကိန်းဂဏန်းအက္ခရာများနှင့်ပတ်သက်၍ ဇူစမ်းမူများကိုလည်း ပြုခဲ့၏။ ဂျီအီမင်နီနှင့် မိရန်ဒီလာတို့၏အတွေးအခေါ်များက ဂျွန်ဒီးကို လွှမ်းမိုးခဲ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာလည်း ရိုနေးဆန်ခေတ်၏ သဘာဝသိဒ္ဓိဆိုင်ရာမှော်ပညာရပ်များ၏ ရှေ့ပြေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်ကြ၏။ Dec's MONAS HIEROGLYPHICA ကျမ်းသည် အဂ္ဂိရတ်ဆိုင်ရာကျမ်းတစ်ကျမ်းထက် ကာဗလာကျမ်းအဖြစ် ပို၍ထင်ရှား၏။ ထိုကျမ်းသည် ကာဗလာသဘောသင်္ချာပေဒဆိုင်ရာကျမ်းဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ သဘောတရားများမှာ ယနေ့ခေတ်တိုင် လွှမ်းမိုးနေဆဲ ဖြစ်၏။

ဂျွန်ဒီး တီထွင်ခဲ့၍ ပြဒါးခြပ်ဆိုင်ရာ (The Hierglyphie Monad) ကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ ဟီရိုဂရပ်ဖစ်မိုနက်ကို တွေးခေါ်သူသည် ဂျွန်ဒီး၏ကျမ်းကို ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်၏။ အလင်းနှင့်ခွန်အားကို သင်္ချာဆန်ဆန် ရှင်းပြထား၏။

ဂျွန်ဒီးထက်စော၍ ပါရာဆဲ(လ်)ဆပ်သည် ရိုနေးဆန်ခေတ်၏ ဟာမစ်တစ်နှင့် ကာဗလာကျမ်းတို့မှ အဂ္ဂိရတ်သဘောတရားကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် 'မိုနပ်ဟီရိုဂရပ်ဖစ်ကာ' ကျမ်း (MONAS HIEROGLYPHICA) ၌ စာတ်သတ္တုဆိုင်ရာ ဆေးဝါးပြုလုပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပါရာဆဲ(လ်)ဆပ်ပြုလုပ်ခဲ့သောနည်းကို လည်းကောင်း ဤကျမ်းက လှစ်လျှို့ပြုခဲ့၏။ သို့သော် ၎င်းသည် စာဖတ်သူအား အက္ခရာမာလုံးကိန်းဂဏန်း၊ ဂျော်မတြီပုံသဏ္ဍာန်များနှင့် နက္ခတ္တဗေဒသင်္ကေတများကို သိရှိနားလည်ရန် စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ မိုနပ်၏စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် ဂျွန်ဒီးက သူ၏ဒဿနအသစ်ကို မျှင်းသားနေစဉ် မိမိဖလားအဂ္ဂိရတ်ပညာကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ ရိုစီကရူစီယန်၏ကြေညာချက်အသစ်ဖြစ်သော -

'သနားစဖွယ် အဂ္ဂိရတ်ပညာရှင်သည် သူ၏အမှားပေါင်းများစွာကို သိရှိနိုင်ရန် သင်ကြားနာယူရမည်' ဟူသည့် သဘောတရားကို ဂျွန်ဒီးက လှုံ့ဆော်လိုက်၏။ ထိုမိုနပ်ကျမ်းတွင် ပါဝင်သည့် 'သည်ကွန်စီဒါရေးရှင်း' (The Consideration) ကြေညာချက်သည်လည်း ဂျွန်ဒီး၏ဒဿနကို ထောက်ခံထား၏။

အဂ္ဂိရတ်ပညာ၊နက္ခတ္တဗေဒသင်္ချာ

ပညာ၊ ဂျော်မတြီသင်္ကေတ စသည်တို့ကို တွေးခေါ်ခြင်းဖြင့် ကာယကရိုင်သည် ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆုံတွေ့ကာ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ဖုံးကွယ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်သောသုတတို့ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်၏မူလနှင့်ပတ်သက်၍ ထင်ရှားသော အကိုးအကားလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အထောက်အထားမှာ အိုးနော့ခေါ် ရှေးခေတ်ကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသည့်ဒဏ္ဍာရီ ဖြစ်၏။ ထိုကျမ်းတွင် သိဒ္ဓိဝင်မှော်အတတ်ပြန့်ပွားမှုနှင့် တင်ချာဆေးရည်ပြုလုပ်နည်းကို လူအများအသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ဖော်ပြထား၏။

CONSIDERATIO BREVIS နှင့် CONFESSIO FRATERNITATIS ကျမ်း တို့ အတူတကွ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို၌ နောက်ထပ် ကြေညာချက်များပါလာ၏။ ထိုတွင် ပထမ ကြေညာချက် စာတမ်း ၌ ပါရှိသည့်အချက်များကို ဖော်ပြထား၏။ ထို့အပြင် ဤစာတမ်း၏ခိုင်မာမှုကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။ အဆိုပါ ကွန်ဖက်စီရီ၌ ဖော်ပြထားသည်မှာ -

'အကယ်၍ ရိုစီကရူစီယန်ဝါဒကို နိုင်ငံတကာက လက်ခံမည်ဆိုပါက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေပြီး ဆင်းရဲခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါဘယကို လည်းကောင်း၊ ဇရာဒုက္ခကို လည်းကောင်း ကျော်လွှားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း' ဖော်ပြထား၏။ အခြေခံအားဖြင့် ရိုစီကရူစီယန်အတွေးအခေါ်သည် အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်၏ 'သိဒ္ဓိဝင်ပြဒါးရှင်းလင်း' အသက်ရှည်စေသော အမတဆေးတို့၏ အကျိုးတရားများနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်း ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

သိပ္ပံပညာနှင့် ဒဿနတို့ ဖွံ့ဖြိုးရန် အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်ကို အခြေခံ၍ ရွှေခေတ်တစ်ခေတ်ကို ထူထောင်နိုင်မည်ဟု ကွန်ဖက်ရှင်ဖက်တီနတီက ဆို၏။ သို့သော် ထိုကြေညာချက်သည် အတုအယောင်အဂ္ဂိရတ်ပညာကိုကား တိုက်ခိုက်ထား၏။ ထိုအတုအယောင်များသည် ရုပ်ပြောင်းလဲရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လိမ်ညာသူများဟု ကြေညာထား၏။ ထိုစာတမ်း၌ ထပ်ပြီးဖော်ပြထားသည်မှာ-

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ လက်ဆောင်မွန်တစ်ရပ်ကို မည်သည့်နည်းမျိုးဖြင့်မျှ သေးသိမ်အောင် မပြုနိုင်

ပေ။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဝတ္ထုပြောင်းလဲမှုအတွက် သဘာဝကို နားလည်ရန် အင်အားစု လည်းကောင်း၊ ၎င်းသည် ဝါဒကိုသာထုတ်လုပ်သည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အခြားမြောက်မြားစွာသော လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် အံ့အားဖွယ်များကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။ သို့အတွက် ပို၍ ရှင်းသောဒဿနကို သိရှိရန် လိုအပ်၏။ ထိုသို့သိရှိပြီးသောအခါတွင်မှ ဆုံးဖြတ်လျှင် ပို၍ မှန်ကန်ပေမည်။

သဘာဝ၏ အကြောင်းကို ပို၍ နက်ရှိုင်းစွာ မသိသေးသမျှ ကာလထက်လုံး ရုပ်တို့၏ပြောင်းလဲမှုကို မေ့ဖျော့ထားရန် ပညာတတ်လူတန်းစားအားကို ဖိတ်ခေါ်ပြောကြားလိုက်၏။

ဤအချက်ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ကရူစီယန်သည် အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်အရာ အညံ့စားသတ္တုများအား အထောက်အထားတော်ဝင်သတ္တုများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခြင်းကို မပယ်ဖျက်၊ မကန့်သတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ သူ့ဆီလိုသည်မှာ ပညာတတ်လူတန်းစားသည် ဤအရာကို အခြားသူများအား တွေးခေါ်ခွင့် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ကမူ သဘာဝလေ့လာမှုပေါ်တွင်သာ အဓိကထားရပေမည်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ အဆိုပါစာတမ်းသည် အဂ္ဂိရတ်အတုအယောင်မှန်သမျှအလုံးကို ဝေဖန် ရှုတ်ချထား၏။ ထိုအဂ္ဂိရတ်အတုအယောင်များသည် လူအများရှေ့တွင် ဟိတ်ဟန်ကြီးစွာဖြင့် အသိကြီးစေရန် အထူးအဆန်းမျိုးစုံလုပ်ပြုသော သဘာဝအတိုင်း ရိုးသားသူများထံမှ ကြေးကို မတရား လိမ်လည်ရယူသူဖြစ်၏။ ထိုစာတမ်း၏ အဆုံး၌ ဖော်ပြထားသည်မှာ -

၎င်းအတုအယောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သားသည့်ကျမ်းများသည် အထောက်အထားယောင်များသာ ဖြစ်ပေမည်။ စာဖတ်သူအား ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေရန် အကြောင်းမှာမူ ၎င်းတို့သည် ထိုအရာကို အချည်းအနီးသောအရာများကို ဖွဲ့တွဲသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အချည်းဆိုင်သည်မှာ ချမ်းသာခြင်းကင်း၍ ဆင်းရဲခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင့်ဘုရားသခင်၏လက်တော်သို့ အတုအယောင်ကသာအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာမူ ဘုရားသခင်သည် လူသားအကျိုးကို အလိုလားဆုံးသော တည်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသောအတိုင်းပင်တည်းဟု ဖော်ပြထား၏။ ထို့နောက် ရိုစီကရူစီယန်၏

ယကြေညာချက်စာတမ်းတွင် အဂ္ဂိရတ် တို့ ပို့၍ကောင်းမွန်သည့်ဘက်မှ ဖော်ပြ ထား၏။ ထိုစာတမ်းကို ၁၆၁၆ ခုနှစ် ဘုမနီနိုင်ငံ စတန်းဘတ်မြို့၌ ထုတ်ဝေ ခဲ့၏။ ၎င်းမှာ-

ဖိမဆိုင်ရာ ဓာတုမင်္ဂလာပွဲ (The Chemical Wedding of Cristian Rosen Heu Cetz) အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို ဓာတုမင်္ဂလာဆောင်ပွဲတော်ကို (၇) ရက် ကြာ ဆင်နွဲ့ခဲ့သည်။ ထိုပွဲကို ရှုပ်ထွေး သောသင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြထား၏။ ယထာရပ်တွင် ရိုစီကရူစီယန်အဖွဲ့ဝင်တစ် ဦးသည် သူ၏အမြင်အာရုံ၌ ကောင်း စင်ဘုံမှပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို မြင်ရ၏။ ဝေး ဝေးသောနယ်မြေတစ်ခုတွင် (ထိုဒေသ၏ အမည်မသိ) မကြာမီသောကာလ၌ ဆက်ဝင်လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုပြု ထုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အားလည်း ထို ပွဲကြီးသို့ တက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြား ထား၏။

ဒုတိယနေ့တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မင်္ဂလာပွဲသို့သွား၏။ မင်္ဂလာပွဲကို ရဲတိုက် ကြီးတစ်ခု၌ပြုလုပ်မည် ဖြစ်၏။ အစောင့် များလည်း ချထား၏။

တတိယနေ့၌ ရိုစီကရူသည် ရဲ ခေါက်ကြီးအတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု ခြင်းပြုပြီး စားသောက်ပွဲကြီးသို့ တက် ရောက်ခဲ့၏။

စတုတ္ထနေ့၌ ရဲတိုက်၏ ဥယျာဉ် ဆင်း၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ထိုနေရာ တွင် သူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် တော်ဝင် စံတူကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သတိပေး။ သတိသားတို့နှင့်အတူ ဆွေးနွေးပွဲပေါင်း များစွာကို ပြုလုပ်ရပြီး ထိုဆွေးနွေးပွဲ များ၌ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားမှာ တရားခံများ ဖြစ်နေရ၏။

ပဉ္စမနေ့တွင် ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း နိုင်သို့ လှည့်လည်ကြည့်၏။ ရေကန်ပေါ် တွင် ပြင်ဆင်ထားသော အသုဘတစ်ခု ရောက်ရှိသွား၏။

ဆဋ္ဌမနေ့၌ အစောင့်များအား ဘုရင်နှင့်မိဖုရားတို့အား ပြန်အသက်ရှင် ခေရန်အတွက် အဂ္ဂိရတ်စမ်းသပ်မှုတွင် မဝင်ရန် ဆင့်ခေါ်ခဲ့၏။ စမ်းသပ်မှုကား အောင်မြင်ပါသည်။

သတ္တမမြောက်နေ့ နောက်ဆုံးနေ့ ၌ ရိုစီကရူနှင့် အစောင့်များအားလုံးကို အမိန့်တော် ရွှေကျောက်တုံး (Order of The Golden Stone) အမှတ်တံဆိပ်တွင် စတေးလိုက်၏။ ခေတ္တမျှကြာသောအခါ ဇာတ်လမ်းသည် ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီး

နောက် အောက်ခြေမှ တစ်စုံတစ်ခု ပေါ် ထွက်လာ၏။ ထိုအရာကား မည်သည့် အရာမှန်း မသိနိုင်တော့ပေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် နောက်စာမျက်နှာသည် ပျောက်နေသောစာမျက်နှာဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါ ဓာတုဖိမဆိုင်၏မင်္ဂလာ ပွဲ၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ရန်မလွယ်ကူပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤမေတ္တာဘွဲ့ဇာတ်လမ်းတွဲ၌ ဖော်ပြထားသည့်သင်္ကေတများမှာ သိ နားလည်ရန် လွန်စွာခက်ခဲလှပေသည်။ အပေါ်ယံကြည့်ပါက သာမန်မော်ဇာတ် လမ်းမျိုးဟု ထင်ရပါသည်။

ယခုဖော်ပြသော ဓာတုမင်္ဂလာပွဲ သည် သူထက်အရင်ဖော်ပြခဲ့သည့် မင်္ဂ လာပွဲနှစ်ခုကိုသို့ပင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ရှင်း လင်းမှုမျိုးမရှိဘဲ ဂွန်ဒီး၏သင်္ကေတများ ပေါ်လာခြင်းသည် ရှုပ်ထွေးမှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ဓာတုမင်္ဂလာ ပွဲသည် ရိုစီကရူစီယန်၏ အဂ္ဂိရတ်ပညာ နှင့် ဓာတုဗေဒတို့ သီးခြားစီဖြစ်ကြောင်း ကို ထပ်မံထင်ရှားစေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို မိရိုးဖလာအဂ္ဂိရတ်ပညာတွင် ဇီဝိမောဟု သည် ဗလင်တိုင်အထိပင် ဂန္ထိရနည်း၊ ဓာတုနည်း စသည်တို့သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်လျက် အနီးကပ်သုံးခဲ့ကြ ၏။ သို့သော် ရိုစီကရူစီယန်၏သဘော တရားမှာ ရုပ်ပိုင်းထက် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင် ရာ ပိုအလေးပေးကြောင်း တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

ဓာတုမင်္ဂလာပွဲတွင် ရှင်းလင်းစွာ ပြဆိုထားသည်မှာ '၎င်းသည် အတတ် ပညာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေ ၏။ ထိုသည် အေ.ကောင်းဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ အလိုအပ်ဆုံး၊ မဟုတ်သော်လည်း' ဟု ဆို၏။ ထိုရိုစီကရူစီယန်တို့သည် ပါရာ ဆဲ(လ်)ဆပ်၏နောက်လိုက်များ ဖြစ်ကြ ၏။ ဆန်းသစ်၍ ပိုမိုရင့်ကျက်သော အမှန်တရားကိုကြေညာကြ၏။ ထိုအမှန် တရားသည် ယခင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော နည်းစနစ်များထက် သာလွန်၏။ ၎င်းတို့ သည် ဓာတုဗေဒ၏ ရှေ့ပြေးပညာ ဖြစ် ၏။ အခြားသောအဂ္ဂိရတ်နည်းစနစ်များ ကိုကျင့်သုံး၍ ဓာတ်ပြောင်းလဲမှုသဘော တရားကို လက်ခံခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထို အတတ်ပညာကို အရေးမပါဟု သုံးသပ် ကြ၏။

အဖွဲ့အစည်း၏ လျှို့ဝှက်သောအ ကြောင်းအရာများထဲတွင် တစ်ခုတည်း

သော စံပြအတွေးမှာ အမြင့်ဆုံးသစ္စာ တရားဖြစ်၏။ မိမိ၏ဝိညာဉ်အင်အားကို စကြဝဠာ၏လွှမ်းမိုးသောအင်အားများနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ လူသားတို့တွင် ဝိညာဉ် ဆိုင်ရာပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရ ၏။

သဘာဝကို လေ့လာခြင်းဖြင့် ရိနး ဆန်ခေတ်၏မှော်ပညာ၊ အချို့သော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာစည်းကမ်းများလိုက်နာ ခြင်းလစ်ဘရယ်ပရိုက်တက်စတန်ဝါဒီ များ၏ ပါဝင်ပြောဆိုခြင်း၊ လူသား ရန်ရီ မော်မေတွမ်၏ ဘာသာရေးဆိုင်ရာစေ့ ဆော်မှု၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း စသည့် လူမှုဒုက္ခများ လေ့လာခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့ကို သိရှိနိုင်၏။

ရုပ်ဝတ္ထုပြောင်းလဲခြင်း သဘော တရားကို စွန့်လွှတ်ထားသောကြောင့် ရိုစီကရူစီယန်၏ အဂ္ဂိရတ်ပညာကို ခရစ် ယာန်ဂမ္ဘီရပညာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ ရိုစီ ကရူစီယန်အဖွဲ့ကြီးသည် တကယ်ပင် ရှိခဲ့ပါသလော။ ထိုသူသည် ဖာမာမက် တာနတ်၊ ကွန်ဆီဒါရီဇာဇီဇာဇာတုမင်္ဂလာ ပွဲတို့ကို ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသလား။ ပထမကြေညာချက်နှစ်စောင်သည် ကျူ တင်ဇန်ဒေသမှပညာတတ်ပြုပြင်ပြောင်း လဲရေးဝါဒီတစ်ခုက ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ် နိုင်၏။ သို့တည်းမဟုတ် လူသာရင် (၁၅၈၆-၁၆၅၄) ဂိုဏ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက နည်းပေးလမ်းပြ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူများသည်ပင် ဓာတုလက် ထပ်ပွဲကြေညာချက်ကို ရေးသားသူများ ဟု ဆိုကြ၏။

လူမှုရေးပြဿနာများနှင့် နက် ရှိုင်းစွာ သက်ဆိုင်နေသဖြင့် အုပ်စုအဖွဲ့ ဝင်များသည် လူသားတို့၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင် ရာ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်ရေးကို အိပ်မက် မက်ခဲ့ကြ၏။

၎င်းတို့၏ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးစီမံ ကိန်းများသည် တစ်ခုတည်းသော ပြန် လည်ပေါ်ထွန်းလာသည့်အတတ်ပညာ အပေါ်၌ တည်လေ၏။ အရှေ့တိုင်းအ တတ်ပညာနှင့် အနောက်တိုင်းအတတ် ပညာတို့ ပေါင်းစပ်၍ ဖြစ်ရပေသည်။ ထိုမျှတီထွင်ဆန်းသစ်ထားသောသဘော တရားကို ကောင်းစွာသိထားခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့သည် ရိုစီကရူနှင့် ၎င်း၏အဖွဲ့အ စည်းအကြောင်းအရာအမှန်တကယ်မရှိ သည်ကို အရှိပြု၍ထွင်ရေးခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းအဖွဲ့အစည်း၏အမည်ကို ဂျီဟန် အန်ဒရေ၏ အမှတ်တံဆိပ်က နေဆော် လိုက်၏။ ၎င်းတွင် စိန်အန်ဒရေ၏ နှင်းဆီ

ပွင့်လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် လူသာရင်ဂိုဏ်း
၏ အမှတ်တံဆိပ်တို့ ပါဝင်လေသည်။
ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏တံဆိပ်မှာ လက်ဝါး
ကပ်တိုင်တစ်ခုနှင့် နှင်းဆီပွင့် (၄) ပွင့်
ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၏။

ရိုစီကရူ၏ဇာတ်လမ်းတွင် သူ၏
ခရီးရှည်သွားခြင်းများ၊ သူ၏ ခမ်းနား
သောသင်္ချိုင်းဂူ အမည်မသိသူရဲကောင်း
အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော ရိုစီကရော့အဖွဲ့၊
အန်ဒရေးနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ
သည့် ပြုပြင်ရေးသမားများ၏အာရုံကို
ဆွဲဆောင်ထား၏။ ဤမျှ ချီးမွမ်းဖွယ်
ကောင်းသည့်သဘောတရားတွင် အား
နည်းချက်တစ်ရပ်မှာ ဂျီဟန်ဗလင်တင်း
အန်ဒရေးကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်နေ၏။ ဓာတု
မင်္ဂလာပွဲကိုရေးသားထုတ်ဝေပြီး တစ်နှစ်
မျှအကြာ၌ အန်ဒရေသည် ဒုတိယစာ
အုပ်ကို ထုတ်ပြန်၏။ ၎င်းမှာ မိနီပပ်စ်
(MINIPPUS) ဖြစ်၏။ ၎င်းကျမ်းတွင် ရေး
သားသည်မှာ -

ရိုစီကရော့သည် မည်သို့မျှထူးထူး
ခြားခြားမဟုတ်ကြောင်း၊ လူထုအား စာပေ
ဖြင့် သိမ်းသွင်း၍ မှားယွင်းသော အယူ
အဆများနောက်တွင် ခရစ်တော်၏လမ်း
စဉ်ကိုလှည့်သွင်းပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း
ရေးသားထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

၁၆၁၈ ခုနှစ်ထုတ် HRISTIAN
MYTHO LOFY) ကျမ်း၌ အန်ဒရေက
သစ္စာတရားနှင့်သစ္စာတရားကို ချစ်သူတို့
အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြပုံကို ရေးသား
ထား၏။ ဤအကြောင်းအရာတွင် သစ္စာ
တရားက ဤသို့ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တွင် ဘုရားသားဟပ်နှင့်
ပတ်သက်၍ လုပ်ကိုင်ရန် ဘာမှမရှိပါ။
ဘာမှလဲမပတ်သက်ပါ။ မကြာသေးမီက
စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က မမှန်
ကန်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ရေး
သားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က ခပ်ဝေးဝေးမှ
သူတို့လုပ်သမှုကို စောင့်ကြည့်ပါသည်။
အတွေးအခေါ် သစ်များကို လက်ခံခြင်း
ဖြင့် မှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။
ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုတော့
မဟုတ်ပေ။ စာပေဆိုင်ရာတိုက်ပွဲသာ
ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခုသောအခြေအနေ
တွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်မှာ သရုပ်ဆောင်
သူကို လဲလှယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဤနေရာ၌ ထိုအချိန်
ဇာတ်ရုံတွင်း၌ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ငြင်းခုံမှုများနှင့် အတွေးအခေါ် ကွဲလွဲခြင်း
သာ တွေ့ရပေသည်။ တိုက်ပွဲက မကျေ
နပ်မှုများဖြင့် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေစဉ်

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတန်ဖိုးမရှိသော အရှုပ်
အထွေး၌ ပတ်သက်ရမည်ကို စိုးရိမ်
ကြောက်လန့်သောကြောင့် ထွက်ခွာရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရှုပ်ထွေးသောဝေါဟာရကို ဘာ
သာပြန်ရပါမူ အန်ဒရေက ဤသို့ဆို၏။
ရိုစီကရူစီယန်၏ဘောင်းဆိုချက်တစ်ရပ်
သည် လူမှုရေးအာရုံစူးစိုက်မှုကိုဖြစ်စေ
၏။ နိုင်ငံရေးမတရားမှုကိုလည်းဖြစ်စေ
၏။ ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးသမား၏ အသ
နားခံစာကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာလက်
ခံမှု ရှိ မရှိ စသည်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ သို့
ရာတွင် များမကြာမီ၌ ပြုပြင်ရေးသမား
အစစ်အမှန်ကို မေ့ဖျောက်သွားကြ၏။
သူ၏နေရာကို လူလိမ်လူညာတစ်ဦးက
ယူထားပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရိုစီကရူစီ
ယန်များဟု ကြွေးကြော်ကြ၏။ အစစ်
အမှန်လုပ်ကိုင်သူများမရှိတော့သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ထိုအဖွဲ့တွင် လူလိမ်လူညာ
လူကောက်များသာ ကျန်တော့၏။

ကိုစွရပ်တစ်ခုလုံးကား မသင်္ကာ
စရာဖြစ်လာ၏။ အမှန်တရားနှင့်ပတ်
သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စမကျန်ဘဲပျောက်
ဆုံးသွား၏။ အန်ဒရေသည် အဘယ်
ကြောင့် ဤသို့ပြောပါသနည်း။ ရိုစီကရူ
စီယန်၏ ပြောဆိုချက်များသည် အမှန်
တရားမဟုတ်ဘဲ ၎င်းဝါဒကို လိုက်ပါသူ
များအား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍
တွေဝေစေသောစကားများ ဖြစ်လေ
သလော။ သို့တည်းမဟုတ် ရိုစီကရူစီ
ယန်တွင် သူပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များ
ကို ဖုံးကွယ်လို၍ ဤဇာတ်လမ်းကို
တီထွင်ပြောဆိုခဲ့လေသလော။ ဖာမာ
တွန်ဖက်နတ်ဓာတုမင်္ဂလာပွဲများကို လုပ်
ကြံဖန်တီးခဲ့ပါသလားဟု သုံးသပ်ရန်ရှိ
၏။ သဘောထားများကွဲလွဲကြ၏။ အန်
ဒရေသည် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်
သည် ဟူသော စကားအစား သိမ်းသွင်း
သည်ဟူသောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို အချို့
က ကောက်ယူကြ၏။

အဖြေကား မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊
ခရစ်ယာန်ရိုစီကရော့၏ မေတ္တာဘွဲ့
ဇာတ်လမ်းနှင့် ၎င်း၏ လျှို့ဝှက်အသင်း
ကြီးသည် မကြာမီ ကျယ်ပြန့်လာ၏။
အန်ဒရေနှင့် သူမိတ်ဆွေများ၏ရည်ရွယ်
ချက်ကိုပင် ကော်လွန်လာခဲ့၏။ ထိုကြေ
ညာချက်သုံးမျိုးစလုံးကို အကြိမ်ကြိမ်
စုံသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြ၏။ ရိုစီကရူစီယန်အစစ်
အမှန်များနှင့် ကျန်အဖွဲ့သားများအတွင်း
ဝိရောဓိဖြစ်လာလေ၏။ စိတ်ဝင်စားသူ

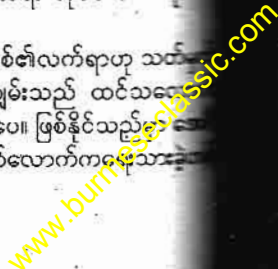
များက အချိန်ကုန်မခံကြပေ။ ၎င်းတို့၏
ပဋိပက္ခများကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ အ
တရားကိုသာ ကြိုးစားရှာဖွေနေကြ
၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူသိရှင်ကြား
ထိုင်ကြပေ။ သို့သော် ကမ္ဘာမြေနှင့် ၎င်း
လုပ်ငန်း၏ အနာဂတ်ပန်းတိုင်ကို စောင့်
ကြည့်ကြ၏။ လူသား၏ဘဝသာယာ
ရေးကို ဦးစားပေး၍ လိုအပ်ပါက ကြာ
ဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ အဖွဲ့ဝင်များ
က မသမာသောနည်းဖြင့် ကြေတွဲခွဲ
ဇာတ်လမ်းများဖန်တီးကြပြီး တစ်
ကောင်းသဖြင့် ၎င်းတို့၏စကားကို
ကြည်ကြည်ညိုညို ပြင်ပမှ လူချမ်းသာများ
အယုံသွင်းခံခဲ့ကြရ၏။

ဤခေတ်နှင့် သက်ဆိုင်နေသည့်
မှာ ဝှန်ဟဲလမွန်နှင့် ဟဲဗီးရပ်တို့
သည် ရုပ်ဒြပ်ပြောင်းလဲခြင်းများပင် ဖြစ်
၏။ အခြားသော ခေတ်ပြိုင်အပြိုင်
ပျက်များစွာတို့နှင့် အလားတူစွာ
ရတ်ပညာ၏ အန္တေဝါသီကခေါ် အထူး
နေတပည့်ဇာတ်လမ်းတို့နှင့် များစွာ
တူနေပေသည်။

အလက်ဇန္ဒားအား အံ့ဩခံခဲ့ရ
မှုများသည် ကျူဘင်ဂန်ပြုပြင်ပြောင်း
လဲရေးသမားများကို များစွာလွှမ်းမိုး
သဖြင့် ထိုသူများက ၎င်းတို့သည်
ဝှန်ဟဲလမွန်နှင့် ဟဲဗီးရပ်တို့
အတွက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းများကို
ပြင်သဗွယ် ပြုမူဆောင်ရွက်ကြရန်
ဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သေချာသောအခါ
တစ်ရပ်မှာ ရိုစီကရူစီယန်ဝါဒပြန့်ပွား
သည် အဂ္ဂိရတ်ကျွန်းကျင်သည့်ပညာ
ပုဂ္ဂိုလ်များ ရတ်တရက်ပေါ်ပေါက်
ခြင်းကို ဖြစ်စေလေတော့၏။

ထိုအချက်သည် ခိုင်မာသော
ထားချက် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်
သည် ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် စာ
သဘောတရားဖြင့် စည်းရုံးခြင်း
သည် မဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်
အန်ဒရေသည် အနောက်တိုင်းအဖွဲ့
ပညာကို ဂန္ထီရပညာရပ်အဖြစ်သို့
လဲရာတွင် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ရပ်
ခဲ့၏။ အခြားသော ခေတ်ပြိုင်ပြု
များကလည်း ဤတိုးတက်ပြောင်း
ကို လျင်မြန်စေခဲ့၏။ ၁၆၁၄ ခုနှစ်
ဂန္ထဝင်မီကာဆရာ အိုင်ဇက်က ဆို
သည်မှာ -

ဟာမစ်၏လက်ရာဟု သတ်
ထားသောကျမ်းသည် ထင်သရာ
ရှေးမကျနိုင်ပေ။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ
ပထမရာစုနှစ်လောက်ကရေးသား

ရသာယန သက်ရှည်ဆေး

တူ၏။ အဆိုပါ အိုင်ဇက်၏ တွေ့ရှိခြင်းမှာ ဟာမစ်တစ်အစဉ်အလာကို ဖျက်ဆီးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုရတ်နှင့်ဟာမစ်၏ မှော်ပညာသည် မိုးဇက်၏ ရှေးခေတ် အယူအဆများအား သမိုင်းတွင် တစ်ခေတ်တစ်ချိန်က လူသားတို့၏ တီထွင်ချက်မျှသာဖြစ်သည်။

ဟု ဆို၏။

ဖာမာမက်တီနတီကို မထုတ်ဝေမီ အချိန်ကလေးတွင် ပရပ်ရှားနိုင်ငံမှ ဒိန်ပရပ်သမား ဂျက်ကော့သည် RED SKY AT MORNING ကျမ်းကို ရေးသားခဲ့၏။ ထိုကျမ်း၌ ဂန္ထီဇာဏ်အလင်းကြာမြင့်စွာရရှိခဲ့ပုံကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်၏။ ဤကျမ်းတွင် ဂျက်ကော့သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဂန္ထီဇာဏ်တရားကို အခြေချခဲ့၏။ ၎င်းကျမ်း၌ ဘုရားသခင်အပေါ် ကြည်ညိုပူဇော်ခြင်း၊ ဘုရားသခင်၏ဖွင့်ဟမိန့်ဆိုခြင်းများကို အခြေခံ၍ လူသားနှင့်သာဘာဝဆက်စပ်မှု၊ ပါရာဆဲ(လ်)ဆပ်၏ အင်္ဂုရတ်ဒဿနတို့ကိုလည်းအခြေခံထားပေသည်။ ဂျက်ကော့သည် ဖီရပ်တက်တိုးနီးယပ်အဖြစ်လည်းကော်ကြားစပြုခဲ့၏။ သူသည် အရာဝတ္ထုတို့၏မူလကိုရှင်းပြရန် ရည်ရွယ်ထား၏။ အထူးသဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာများ ရှိခြင်းကို ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျက်ကော့က ဤသို့ဆို၏။

လူသားသည် ဘုရားသခင်တို့စွန့်ခွာရင်းမှာပင် သူ၏ အတ္တရှိကဏ္ဍ၏ အလင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။ သူသည် အမြင်အာရုံ၌ ဖုံးကွယ်နေသော ဝိညာဉ်လောကအိပ်မက်များ၊ အင်္ဂုရတ်ပညာနှင့်ကိန်းဂဏန်းတို့၏မှော်ပညာကို နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ မှော်ပညာသည် အမတ၏မိခင်ဖြစ်ပြီး အနှစ်သာရအားလုံးတို့၏အနှစ်သာရဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ အကြောင်းမှာမူ ၎င်းသည် သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်လာပြီး ဆန္ဒဖြင့်ထင်ရှားစေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် ဆန္ဒတစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ထိုဆန္ဒသည် အံ့ဩမှုနှင့် လျှို့ဝှက်မှုတို့၏ ကြီးကျယ်သော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် အတ္တစိတ်ဖြင့် ပူလောင်သော ခံစားချက်ကို တမ်းတနေပေသည်။

ပူလောင်သောဆန္ဒ ဆိုသည်မှာ ကောင်းကင်ဘုံ၏ အရာဝတ္ထုများကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုအရာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ဟန်လည်း တူပေသည်။ ထိုအရာဝတ္ထုများကို သီတတေဇောဟု

သတ်မှတ်ထား၏။ ၎င်းသီတတေဇောဆိုသည်မှာ လောင်ကျွမ်းမှုမရှိသော မီးတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုဝေါဟာရကိုပင် အင်္ဂုရတ်ပညာရှင်များက ၎င်းတို့၏ဓာတ်ရည်များကို ခေါ်ဝေါ်ရာတွင် သုံးစွဲကြ၏။

ဂျက်ကော့၏အတွေးအခေါ်သည် ကာဗလာနှင့် အလွန် နီးစပ်လှပေသည်။ သူ၏ကျမ်းကို ဘာသာရေးအာဏာပိုင်များက ရှုတ်ချခဲ့ကြပြီး ပထမတွင် လက်ရေးပုံစံဖြင့် ဖြန့်ချိခဲ့၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ကို ပုံနှိပ်၍ ကျယ်ပြန့်စွာ ဖြန့်ချိလိုက်သောအခါ၌ ၎င်းသဘောတရားတို့သည် ဂျာမန်ဒဿနနှင့်အင်္ဂုရတ်အတွေးအခေါ်အပေါ်၌ ကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးလာတော့၏။

ဂျွန်ဒီး၏ ကာဗလာမှော်ပညာနှင့် ရှိစိကရူစီယန်ကြေညာစာတမ်းတို့အား အခြားမူလများက လွှမ်းမိုးထားခဲ့၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဟိန်းဒရစ်ကွန်းရပ် (၁၅၆၀-၁၆၀၅) ၏ ဂျာမန်ဒဿန ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဂျာမန်အင်္ဂုရတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ဂျွန်ဒီးနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူလည်း ဖြစ်၏။ ၁၆၀၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် AMPHITHEATRUM SAPIENTIAE AZTERNAE ကျမ်းကို ရေးသားသူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်သည်ကား ဖာမာမက်တာနတီလက်ရေးစာမူ မပေါ်သေးမီက ဖြစ်၏။ ထိုကျမ်းသည် တစ်နှစ်အတွက် နေ့စဉ်ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရန်အတွက် နည်းပေါင်း (၃၆၅) မျိုးကို ဖော်ပြထား၏။ ၎င်းကို မှော်ပညာ၊ အင်္ဂုရတ်ပညာ၊ ကာဗလာပညာရပ်ဆိုင်ရာတို့ဖြင့် လှပစွာ ထွင်းထုထားသော ရုပ်ပုံ (၁၂) မျိုးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။

ထိုအထဲမှအကျော်ကြားဆုံးသော ပုံမှာ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသော အင်္ဂုရတ်ပညာရှင်က သူ၏ဖိုရုံထဲတွင် ဒူးထောက်၍ ဘုရားသခင်ထံ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေပုံ ဖြစ်၏။ အတွင်းစာသားသည် ဂျွန်ဒီး၏စာသားနှင့်ရိစိကရူစီယန်ကြေညာချက်ပါစာသားများနှင့် တူပေသည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဆရာဦးဆက်ထွန်းလင်း

(အာယုဗေဒ)

ရသာယနသက်ရှည်ဆေး (၉၆) ပါး၊ ရောဂါကင်းဆေးဟုလည်း ခေါ်တွင်ကြပါသည်။ ဤဆေးကို နတ်မောက်မြို့နယ် ကျောက်ပုံကျေးရွာ တောင်ပေါ်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးသည့် ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တသုမန မှီဝဲခဲ့သော ဆေး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး တစ်နှစ်ပတ်လုံး မှီဝဲရန် ဆရာညိုမှ အမြဲဖော်စပ် လျှော့ဒါန်းပါသည်။

◆ မြင်းခွာရွက်များချည်းသက်သက် ခူးယူရေဆေး၍ အရိပ်တွင် ခြောက်သွေ့စေကာ အမှုန့်ထောင်းထားပါသည်။ မြင်းခွာရွက်ခြောက်အမှုန့် (၂၀) ကျပ်သား။

◆ ငရုတ်ကောင်းစေ့အခြောက်များကို မီးမသင်းဘဲ သဘာဝအတိုင်း အမှုန့်ထောင်း (၄) ကျပ်သား။

◆ ပျားရည်စစ်စစ် (၂၅) ကျပ်သား။

အထက်ပါ ဆေးအမည်များကို အစေးပေါက်သမအောင် ရောမွှေနယ်ပြီး နေပူပူတွင်လှန်းပါ။ နေ့စဉ်မွှေပေးပြီး လှန်းပါ။ ပျားရည်ခန်း၍ အလုံးလုံး၍ ရလျှင် ဆီးစေ့ခန့်အလုံးများလုံးထားပြီး လေသလပ်ခံထားပါ။ ဆေးလုံးလေးများ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးပူးကပ်ခြင်းမရှိတော့သည့်အခါ လေလုံဖန်ပုလင်းတွင် ထည့်ဆောင်ထားပါ။

နေ့စဉ် နံနက် (၁) လုံး၊ နေ့လယ် (၁) လုံး၊ ည (၁) လုံး မှန်မှန်စားပါ။ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးအထိလည်း ပုံမှန်စားသွားနိုင်ပါသည်။

မည်သည့်ရောဂါမဆို ရောဂါကြီးလျှင် (၂) လစားလျှင် ရောဂါနုလျှင် ရောဂါငယ်လျှင် (၁) လစားက ရောဂါကင်းရှင်း ကျန်းမာစေပါသည်။

မည်သူမဆို မည်သည့်ရောဂါမျှ မဖြစ်မိကတည်းက ကြိုတင်စားသွားပါက ရောဂါဝေးကွာပြီး အသက်ရာကျော်ရှည်စေပါသည်။ (၉၆) ပါး၊ ရောဂါကင်းဝေး ရသာယနသက်ရှည်ဆေးတော်ကြီး ဖြစ်ပါ၍ အလွယ်တကူ ဖော်စပ်သုံးစွဲနိုင်ရန် တင်ပြ ရေးသားအပ်ပါသည်။

နတ်မောက်မြို့နယ်

ဗုဒ္ဓ၏အောင်

ခရီးတို၏ထူးခြားချက်၊
ခရီးတို၏လျှို့ဝှက်ချက်

ခရီး ဆိုသော ဝေါဟာရကို မြန်မာ စာအဘိဓာန်ထဲ၌ မကောင်းမှုပြုလုပ်သူများ နောင်တမလွန်ဘဲ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရရာအရပ်ဟု အနက်ပေးထားသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေထဲ၌ ခရီးတိုကို ချမ်းသာခြင်းမရှိ ဆင်းရဲခြင်းအတိအကျသောအရပ် (ဘုံ) ဟု ဖော်ပြထားရှိသည်။ အဘိဓမ္မာအလိုအရ ခရီး ဆိုသော ဝေါဟာရသည် နိရိယ ဆိုသော ပါဠိဝေါဟာရ နှစ်ရက် ဟူသော ပါဠိပျက်ဝေါဟာရမှဆင်းသက်လာသည် ဟု ယူထားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ယုံကြည်မှုအရ ခရီးဘုံသည် တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ အသူရကာယ်ဘုံ၊ ခရီးဘုံ ဟူသော အပါယ်လေးဘုံ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဤအပါယ်လေးဘုံသည် အပြစ်သား (အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကုမ္မလွန်သူ) တို့ ရောက်ရှိခံစားရရာဘုံ ဖြစ်သည်။

ခရီးဘုံ အပါအဝင် အပါယ်လေးဘုံသို့ ရောက်ရှိရအောင် လူသားတို့ကုမ္မလွန်မိရသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက် (၁၀) ပါး၏ အနှစ်ချုပ်အကြောင်းရင်းခံသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟပင် ဖြစ်သည်။ လောဘကြောင့်သေလျှင် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရသည်၊ မောဟကြောင့်သေလျှင် တိရစ္ဆာန်ပြည်ကိုရောက်ရသည်၊ ဒေါသကြောင့်သေလျှင် ခရီးပြည်ကို ရောက်ရသည် ဆိုသော မြေပုံအညွှန်းသည် ဤသို့နှင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။

စစ်ကကြီး ဦးရွှေနေော်၏ အာဒိကပ္ပကမ္ဘာဦးကျမ်း (၁၂၆၃) မှာ ခရီးဘုံ

ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အတော်ကြီး ပြည့်ပြည့် ဝံ့ဝံ့ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်တည်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငရဲပြည်ရှစ်ထပ်သည် ဖြစ်ထွန်းလာရသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ထိုငရဲပြည်ရှစ်ထပ်သည် လူ့ဘုံတည်ရာ ကမ္ဘာမြေကြီးထဲ(အောက်)တွင် တည်ရှိထားသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ငရဲပြည်ရှစ်ထပ်၏ အပေါ်ထုံးအထပ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓါးငရဲသည် ယူဇနာ (၈၆၀၀)၊ ယင်းအောက် ကာဠသုတ်ငရဲသည် ယူဇနာ (၈၈၀၀)၊ ယင်းအောက် သယ်တငရဲသည် ယူဇနာ (၉၀၀၀)၊ ယင်းအောက် ရောရဝငရဲသည် ယူဇနာ (၉၂၀၀)၊ ယင်းအောက် မဟာရောရဝငရဲသည် ယူဇနာ (၉၄၀၀)၊ ယင်းအောက် တာပန္နငရဲသည် ယူဇနာ (၉၆၀၀)၊ ယင်းအောက် မဟာတာပန္နငရဲသည် ယူဇနာ (၉၈၀၀)၊ ယင်းအောက် ရှစ်ထပ်မြောက် မဟာအစိစိငရဲသည် ယူဇနာ (၁၀၀၀၀) ခန့်ကြသည်ဟု ဖော်ပြမှုများကို တွေ့ရှိရသည်။

ထိုငရဲများ၌ အပြစ်ခံစားရပုံများကို အကျဉ်းမျှ ပြဆိုချင်ပါသည်။

- ၁။ သိဒ္ဓါးငရဲသည် ဘယ်လိုပင်သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲခံရသော်လည်း ကံမကုန်သမျှ အဖန်တလဲလဲအသက်ရှည်၍ခံရသောငရဲ
- ၂။ ကာဠသုတ်ငရဲသည် မည်းနက်သော တံမျဉ်းကြိုးဖြင့် ချတိုင်း၍ သစ်ရွေသလို တစ်ကိုယ်လုံးခုတ်ရွေလီးဖြတ်ခံရသောငရဲ
- ၃။ သယ်တငရဲသည် ပူလောင်ကျွမ်းနေသော သံတောင်သံခဲများဖြင့် အဖန်ဖန်နိမ့်မွေ့ကြိတ်ခြေညှဉ်းဆဲခံရသောငရဲ
- ၄။ ရောရဝငရဲသည် မီးတောက်မီးလျှံတို့ဖြင့် အဖန်ဖန်နှိပ်စက်ခံရ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးသံများဖြင့်ပြည့်လျှံနေသောငရဲ
- ၅။ မဟာရောရဝငရဲသည် မီးခိုးမီးအုံများ ပိတ်ဖုံးနှိပ်စက်ခံရ၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ ဖုံးလွှမ်းနေသောငရဲ
- ၆။ တာပန္နငရဲသည် သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ပြီး မီးလျှံစွဲနေသော သံတွေ့ခဲထဲ၌ အမြဲကင်ဖုတ်ခံနေရသောငရဲ
- ၇။ မဟာတာပန္နငရဲသည် အလျှံပြောင်းရဲသောသံတောင်ကြီးပေါ်

သို့ အတင်းရိုက်မောင်းတက်လျက် အပေါ်ရောက်လျှင် တောင်အောက်၌ စိုက်ထောင်ထားသော လှံသွား၊ ဓားသွားများပေါ်သို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန်ကျရောက်စေသောငရဲ

၈။ အစိစိငရဲသည် မီးတောက်မီးလျှံ၊ ငရဲကျသူ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ အကြား အလုပ်မရှိ ပြည့်လျှံပြုတ်သိပ်နေသောငရဲ ဟူ၍ ဖော်ညွှန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ဤသည်ကိုရည်၍ အင်းဝ၊ ပင်းယခေတ် မြန်မာစာဆိုတော် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိက သူ၏ နေမိငရဲခန်းပျို့ထဲတွင် -
'မျက်ဆန်ခါတုတ်လေ၏တည်း'
'အရေခွာဆုတ်လေ၏တည်း'
'ကွေးလွှေးသတ်ပုတ်လေ၏တည်း'
'ဦးခေါင်းဖြတ်ခုတ်လေ၏တည်း'
'ဆင်းရဲအလှေ့လှောင်၏တည်း'
'ကြွေးဟစ်ငိုကြွသောင်းသောင်းတည်း' ဟု ငရဲ၏ ကြောက်မက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာကိုကြက်သီးမွှေးညှင်းထရလောက်အောင် ပီပြင်စွာထည့်သွင်းသီကုံးခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ထိုရှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် နေမိဇာတ်တော်ကို နိက္ခမခန်းပျို့၊ ဘုံခန်းပျို့၊ ငရဲခန်းပျို့ဟု ခွဲခြားပြီး သီကုံးစပ်ဆိုခဲ့ရာ ပီပြင်ပြောင်မြောက်လွန်းလှသဖြင့် 'ငရဲနှင့်ခြောက်ဘုံနှင့်မြောက် ဟူသော စကားပုံသည် ပေါ်ထွန်းလာရသည် ဖြစ်၏။

တစ်ခါ နောက်အဆိုတစ်ခုမှာ ဖော်ပြခဲ့သော ငရဲပြည်ရှစ်ထပ်ကို ငရဲကြီးဟုခေါ်ဝေါ်ကြပြီး ထိုငရဲကြီးတစ်ထပ်စီ၌ အရပ်လေးမျက်နှာရှိရာဝယ် အရပ်တစ်မျက်နှာစီ၌ အမျိုးအစားမတူသော အရံငရဲပြည်ငယ် ငါးခုစီ ရှိကြသည်ဟူ၍ ဒေဝဒုတသုတ္တန်တွင် ဖော်ပြထားသည် ဖြစ်၏။ တခြားမူကွဲတစ်ခုမူထိုကဲ့သို့ ငရဲပြည်ငယ် ငါးခုမဟုတ်ဘဲ လေးခုသာဟု ဆိုထားပြန်သည်။ ၎င်းငရဲပြည်ငယ်များကို ငရဲငယ်ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ ပါဠိအားဖြင့် ဥဿဒငရဲဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထိုဥဿဒငရဲခေါ် ငရဲငယ်ငါးပါးမှာကား -

- ၁။ ဘင်ပုတ်ငရဲ (ဂူထပုတ်က) - ဆင်လည်ပင်း၊ လှေပိန်းကောပမာလောက်ရှိသော ပိုးလောက်ကောင်များ လွှမ်းမိုးသည့် နံဇော်ပုပ်ဟောင်လှသော မစင်ဘင်ပုတ်တွင်း၌ နစ်မြုပ်၍ ပိုးလောက်ကောင်တို့ကိုက်ခံခံရသောငရဲ

၂။ ပြာပူငရဲ(ကုတ္တုလုဏ) - အလွန်ထနေသောမီးခဲတို့ကို အလွန်အမင်းပူပြင်းသောပြာပူတို့ ဖုံးလွှမ်းထားသောကျင်းထဲကျဆင်းခံရသောငရဲ

၃။ လက်ပံတောငရဲ(သိမ္ဗလိ) - အလွန်ရှည်လျားသော စူးရှထက်မြက်သည့်လက်ပံဆူးတို့က ငရဲသားတို့အပေါ်တက်လျှင် အောက်ဘက်သို့လှည့်နေပြီး အောက်သို့ ဆင်းလျှင် အပေါ်သို့လှည့်နေတတ်သောလက်ပံပင်ပေါ်သို့ ငရဲသားတို့အား တက်ဆင်းစေသောငရဲ

၄။ သန်လျက်တောငရဲ (အသိပတ္တိ) - ဓား၊ လှံ၊ သန်လျက်နှင့်တူသည့် အရွက်များပေါများကြွေကျလျက် ရှိသော၊ အပေါ်မှလည်း တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသော သန်လျက်ပင်တောထဲ၌ ပြေးမလွတ်အောင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံရသောငရဲ

၅။ ကြိမ်ပိုက်မြစ်ငရဲ (ဓာဓရာဒက) - ကြိမ်ဆူးကြိမ်ပိုက်တို့ အထပ်ထပ်ရံလျက် ခါး၊ ငနံ၊ စပ်၊ ပူသောရေရှိသည့်မြစ်ထဲ၌ ကူးမလွတ်အောင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံရသောငရဲ စသည်တို့ ဖြစ်၏။

တချို့ကမူ ဥဒဿငရဲ (ငရဲငယ်) သည် ငါးမျိုးမဟုတ်၊ ဆယ်မျိုးဟု ဆိုကြပါသေးသည်။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ၏ မယဒေဝလင်္ကာသစ်ထဲတွင် အဆိုပါငရဲငယ်ဆယ်မျိုးအကြောင်းကို ထည့်သွင်း ရေးသား စီကုံးခဲ့ပါသေးသည်။ ၎င်းကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြရပါသော် -

- ၁။ လောဟကုမ္ဘိငရဲ - ကျွက်ကျက်သံရည်ပူ၊ ကြေးရည်ပူရှိသော ကြေးကြီးထဲ သက်ဆင်းခံစားရသောငရဲ
- ၂။ လက်ပံတောငရဲ- အထက်ကဆိုခဲ့သည်နှင့်အတူတူ၊
- ၃။ အသိနေငရဲ- သန်လျက်တောငရဲပင် ဖြစ်သည်။
- ၄။ တမ္ဗောဒကငရဲ - ပွက်ပွက်ဆူနေသော ကြေးနီရည်ပူစီးဆင်းနေသောငရဲ
- ၅။ အယောဂုဠငရဲ- တည်းညီတည်းရှိန်တောက်လောင်နေသော သံတွေ့ခဲမီးကျိုးငရဲ
- ၆။ သေလပဗ္ဗတငရဲ - တဟုန်းဟုန်းတပြောင်ပြောင် ပူလောင်တွင် မြိုက်စွာတောက်လောင်နေသော

တောင်ကြီးများအတိပြုမိနေသည့် ငရဲ။

၇။ ဘုသနဒီငရဲ - အခိုးတထောင်း ထောင်းထ ပွက်ပွက်ဆူဆူ တဖျစ် ဖျစ်တောက်လောင်နေသော ခေရ စီးဆင်းနေသောမြစ်ငရဲ။

၈။ သီတနဒီငရဲ - ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိ အေးခဲချမ်းစိမ့်သော ရေအလျဉ် ဒလဟောစီးဆင်းနေသော မြစ် ငရဲ။

၉။ ခွေးငရဲ - ကျားကြီး၊ ဆင်ပေါက် လောက်ရှိသော သားစားကြီး ခွေးကြီးများ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲစား သောက်ခံရသောငရဲ။

၁၀။ ယန္တပါသငရဲ - ကြံရည်ကြိတ်စက် အလား ထွားထွားညက်ညက် ကြိတ်ဝါးတတ်သောငရဲဟူ၍ ဖြစ် သည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဖော်ပြရန်သင့် သည်က လောကန္တရိတ်ငရဲ ဆိုသည်တို့ ပင် ဖြစ်၏။ ထိုငရဲသည် ကမ္ဘာများစပ် ကြားတွင် တည်ရှိနေသည်ဟု ဆို၏။ အစဉ်သဖြင့် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့နေပြီး အေးခဲထုံကျဉ်နေသော ကျောက်နံရံကြီး များ ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းရံနေသော အေး စက်ချမ်းစိမ့်မုလွန်ကလှသည့် ရေပြင် ကျယ်ကြီးနှင့်ပြီးနေသည်ဟူ၏။ ငရဲသား တို့သည် ကျောက်နံရံများတွင် လင်းနို့ သဖွယ် တွယ်ကပ်လှုပ်ရှားနေရလျက် အချင်းချင်း ရင်ဆိုင်ထိတွေ့မိလျှင် အစာ မှတ်၍ဟပ်မိကြရာမှ အေးစက်နေသော ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသည် ဟူ၏။ ထိုသို့ ပြုတ်ကျသောငရဲသားတို့သည် သွေးရှူး သွေးတန်းနှင့် ရေထဲမှနေ၍ ကျောက် နံရံသို့ ပြန်လည်တွယ်ချိတ်တက်ကြပြန် သည် ဟူ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုးသွမ်းသံသ ရာသည် ကံမကုန်မချင်း လည်ပြီးရင်း လည်နေသည် ဟူ၏။

ဤတွင် မေးစရာ၊ တွေးစရာဖြစ် လာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာလျှင် ငရဲယုံကြည်မှုမလေ့ ထွေးဝိုက်ထားကြ သလားဟူခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တကယ် တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။ ကမ္ဘာဒေသ တိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်း၊ ကိုးကွယ်မှုဘာသာ တိုင်း၌ ငရဲယုံကြည်မှုမလေ့များ ကိုယ် နည်းကိုယ်ဟန်နှင့်ကိုယ် ရှိနေကြပေ၏။

ဥဒလာရုဏ်ဆိုရသော် ရှေးအီဂျစ် တို့က ငရဲကို ဒုအတ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ငရဲမင်းကြီး (ယမမင်း) ကို အိုင်စစ်ရစ် ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘေဘီလုံနိယန်း အပါ အဝင် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသသားတို့

က မကောင်းသူတို့သွားရာ ငရဲဘုံသည် မြေကြီးထူအောက်တွင်ရှိသည်ဟု ယုံစွဲ ကြပြီး ၎င်းကို ရှိအော(လီ) ဟု ခေါ်ဝေါ် ကြသည်။ ရှေးနေ့(စ်)လူမျိုးတွေကျပြန် တော့ သူတို့ပင်ကိုစရိုက်က တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ် ကြမ်းကြမ်းကြုတ်ကြုတ်နေ ထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် သတ္တိရှိသူများသေလျှင် ဝါလီဟလာလ် မည်သော ကောင်းကင်ဘုံသို့ရောက်ရှိပြီး သတ္တိကြောင်သူများသေလျှင် ငရဲဘုံသို့ လားရသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ရှေး ဂရိတို့ ယုံကြည်မှုမလေ့ကတော့ သေ လွန်သူတို့ ဟေဒီ ခေါ်သော အမတဘုံ ကို ရောက်ရသည်ဟု ယုံစွဲကြသည်။ ခရစ်ယာန်တို့ကမူ ထိုဟေဒီဘုံကို ငရဲဘုံ ဟု ယူကြသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်သူတိုင်း ထိုဟေဒီဘုံကို ရောက်ရသည်။ ထိုသို့ ရောက်သူတိုင်း ဘယ်တော့မှ လွတ် မြောက်ခွင့်မရှိဟု ယုံမှတ်ကြသည်။ ဂျူး လူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရိုးရိုးအက် စတာဘာသာအလိုမူကား ငရဲဘုံ ဆို သည်မှာ အပြစ်ကျူးလွန်သူများ ခေတ္တ ခဏ ဒုက္ခခတ်ခံစားနေရသောဘုံဟုဆို ထားသည်။ နောက်ဆုံး ကယ်တင်ရှင် ကြီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ထိုငရဲ ဘုံသည် ပျောက်ပျက်သွားပြီး ငရဲသား အားလုံးသည် ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့ခေါ် ယူသွားခြင်းခံရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြ သည်။

တစ်ဖန် ဘရင်ဂျီခရစ်ယာန်များ ကတော့ ဟေဒီငရဲဘုံအပြင် ပါဂါထရီ ခေါ်သောဘုံတစ်ဘုံရှိသည်ဟု ယုံကြည် ကြသည်။ ထာဝရဘုရားသခင်ကို ယုံ

ကြည်မှုမပျက်သော်လည်း အသေးစား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများသည် ထိုပါဂါထရီ ဘုံမှာ သွားရောက်ခံပြီးမှ ကောင်းကင် ဘုံသို့ရောက်ရသည်ဟု ယုံမှတ်ကြသည်။ သွားလေသူများက ဘုရားဝတ်ပြုဖူး ခြင်း၊ ဆုတောင်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ လျှင် ထိုသူကျခံရသော ပြစ်ဒဏ်များ သည် ယုတ်လျော့ပျက်ပြေသွားသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ပြင် ခရစ်တော်မတိုင်မီက ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော 'သူတော်ကောင်း များသည် ကောင်းကင်ဘုံသို့ မရောက် နိုင်သော်လည်း ငရဲဘုံရောက်နိုင်ဟု ယုံမှတ်ကြသည်။ ထိုငရဲဘုံနှင့် မနီးမဝေး လင်ဗိုအမည်ရှိသောဘုံသို့သာ ရောက် ရသည်ဟု ယုံစွဲကြသည်။ နောက်ခရစ် ယာန်ဓမ္မကျမ်းသစ်လာ ဂယ်ဟင်နာဘုံ သည်လည်း ငရဲဘုံဟု ဆိုကြသေးသည်။

ခရစ်တော် ရှင်ပြန်ထမြောက်၍ ကောင်းကင်ဘုံသို့ပြန်ကြွသွားသောအခါ တွင် ထိုလင်ဗိုဘုံသို့ ရောက်ရှိနေသူများ ကို ကယ်တင်ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု ယုံမှတ်ကြလေ့ရှိသည်။ ပြီး မီးတွင်း၌သေ သောကလေးငယ်များ၊ ခရစ်ယာန်ဘာ သာသွင်း ရေဖျန်းမင်္ဂလာမပြုရသေးသည့် သေဆုံးရသော ကလေးငယ်များသည် ထိုလင်ဗိုဘုံသို့ရောက်ရသည်ဟုယုံကြည် ကြသည်။ သို့လိပင် အစ္စလာမ်ဘာသာ ဝင်တို့ကလည်း အလ္လာဟ်ဘုရားရှင်အား မယုံကြည်သောသူများ၊ အယူလွှဲသူများ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများသည် ငရဲဘုံသို့ ရောက်မ ကြောင်းယုံမှတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဘာသာတိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်း၊ အယူဝါဒတိုင်း လိုလိုမှာပင် ငရဲဘုံဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာကြီး အောက်တွင်ရှိကြောင်း၊ ငရဲမင်းကြီး ကအုပ်ချုပ်ကြောင်း၊ မီးတောက်မီးလျှင် အကြားမလပ်ရှိကြောင်း၊ ငရဲသားတွေ ကြောက်မက်ဖွယ်စွာ ခံစားရကြောင်း၊ ငရဲထိန်းငရဲခွေးများရှိကြောင်း စသဖြင့် ကိုယ့်အမြင်နှင့်ကိုယ် အရောင်တူအဆင် ကွဲစွာ ဖော်ပြကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ၁၃ ရာစုခေတ် အကျော်ဇေယျ အီတလီစာဆိုသော ဒန်တီက သူ၏ဒီဗိုင်းကော်မဒီလကာ၌ ကြီးထဲတွင် အင်ဖာဒိုငရဲ ပါဂါထရီဘုံနှင့် ကောင်းကင်ဘုံများအကြောင်းကို ထည့် သွင်းစပ်ဆိုထားသည်။ ငရဲဘုံအကြောင်းကို ထိတ်လန့်ချောက်ချား ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ခေါ်ခဲ့သော နောက်စာရေးဆရာတစ်ပါးလက်တင်စာဆိုတော် ဗာဂီး(လ်)ပင် ဆိုသည်။ သူ၏အိနိုတ်(ဒ်)ဝကတ္ထုထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

အတ်ဆောင် ရောမလူမျိုးအိန်ယပ်သည် အီတလီပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် လျှောက်သွားရင်းဖြင့် ငရဲပြည်သို့ အရင် လတ်လတ် ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ သိပ် မကြာမီက သေသွားသော သူ၏ဖခင်ကို ထိုင်ရဲပြည်၌ ငရဲခံစားနေရပုံကို ကြောက် မက်စဖွယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

နောက်စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုက ဆွီဒင်ပြည်သား ဆွီဒင်ဘော့ (၁၆၈၈-၁၇၇၂) ရေးသားသော 'နတ်ဘုံနှင့်ငရဲဘုံ' (Heaven and Hell) အမည်ရှိစာအုပ်ပါ အချက်အလက်တချို့ပင် ဖြစ်၏။ ဆွီဒင် ဘော့သည် စာရေးဆရာတစ်ဦးသာမက သိပ္ပံသုတေသီတစ်ဦး၊ ဝတ္ထုပညာရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သေးသည်။ ဆွီဒင် ဘော့သည် ထိုစာအုပ်ကို အကြားအမြင် အာရုံကို အသုံးပြု၍ ပရလောကသား များအကူအညီဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ သူသည် ထိုစာအုပ်၌ ငရဲဘုံ အကြောင်းကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရေးသား ပြဆိုခဲ့သည် ဖြစ်၏။

ငရဲဘုံသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် ၌ရှိကြောင်း၊ နတ်များက ထိုင်ရဲဘုံကို အကြောက်တရားဖြင့် ထိန်းသိမ်းအုပ် ချုပ်ကြောင်း၊ ငရဲဘုံ၌ အနောက်ဘက် ငရဲခန်း၊ အရှေ့ဘက်ငရဲခန်း၊ မြောက် ဘက်ငရဲခန်း၊ တောင်ဘက်ငရဲခန်းဟု ရှိ ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်ငရဲခန်းသည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်ငရဲခန်း သည် သက်သာမှုရှိကြောင်း၊ မြောက် ဘက်ငရဲခန်းမှာ ကြောက်စရာအကောင်း ဆုံးဖြစ်လျက် တောင်ဘက်ငရဲခန်းသည် အနည်းငယ် သက်သာမှုရှိကြောင်း စသဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါ သည်။

အနောက်ဘက်ငရဲခန်းရောက်သူ များသည် အမုန်းတရားပွားများသူ၊ ဒေါသလွန်ကဲသူ၊ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်သူ များဖြစ်တတ်ပြီး အရှေ့ဘက်ငရဲခန်း ရောက်သူများသည် ဘုရားမဲ့သူများ၊ ဘုရားမဲ့သူများ၊ မာန်မာန်ကြီးသူများဖြစ် တတ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်ငရဲခန်း ခံအနောက်ဘက်တွင် သစ်တောကြီး များရှိပြီး ၎င်းတွင် နတ်မိစ္ဆာများ ကျက် စားကြောင်း၊ မြောက်ဘက် ငရဲခန်း နောက်တွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ နတ်ဆိုးများ ကြီးစိုးနေကြောင်း၊ တောင်ဘက်ငရဲခန်း ခံအနောက်တွင် ကျယ်ပြန့်သော သဲကန္တာ များရှိကြောင်း၊ ငရဲဘုံသည် ကျယ်ဝန်းရံ

သာမက အထပ်ပေါင်းများစွာရှိကြောင်း၊ တစ်ထပ်နှင့်တစ်ထပ် ပေါင်းကူးလမ်း သွယ်များရှိကြောင်း၊ လူ့ပြည်မှ သွား ရောက်နိုင်သော ငရဲပြည်သို့ သွားရာ ဝိတ်ဝမ်းများ လျှို့ဝှက်စွာတည်ရှိကြောင်း၊ ထိုဝိတ်ဝမ်းများကိုနတ်များကစောင့်ရှောက် ကြောင်း၊ ထိုင်ရဲဘုံကို နတ်တို့ကအလှည့် ကျ စောင့်ရှောက်ကြောင်း စသဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ကျမ်းပြုသူ ဆွီဒင် ဘော့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ၏ရေးသား ချက်များသည် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို ချိုးဖောက်ဖိလာပြုထားသည်ကို တွေ့ရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်ကိုပင် ဖြစ်၏။

အားလုံးကိုခြုံ၍ သတ္တုချ လိုရင်း ကိုပြောရလျှင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်း၊ ဒေသတိုင်း၊ ဘာသာအယူဝါဒတိုင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုတိုင်းတွင် ငရဲယုံကြည်မှု ဓလေ့သည် သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ၊ သူပုံနှင့်သူ ရှိနေကြမြဲဖြစ်သည်ဟုခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ငရဲဆိုသည်မှာ ဒုစရိုက်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတိုင်း၊ အကုသိုလ်ကံပြုကျူး လွန်သူတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံရရာ နေရာ ဌာန (ဝါ) ဘုံအဖြစ် အားလုံး လက်ခံ ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်ခေတ် ဥပဒေချိုးဖောက်ကျူးလွန်သူများ ပြစ် ဒဏ်ကျခံရရာ အကျဉ်းထောင်နှင့် တူ လှပေသည်။ အနုလုံး ပဋိလုံဆင်ခြင်သုံး သပ်မည် ဆိုပါလျှင် ငရဲ ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ်ဓမ္မကင်းစင်၍ ကုသိုလ်ဓမ္မ ပွားများစေရန်အတွက် လူသားတို့အား အကြောက်တရားနှင့် ထိန်းချုပ်တည် မတ်ပေးရာ ထီးချက်ခရိုင်နှင့် တူလှပေ သည်။ ငရဲကို ကြောက်ရွံ့၍ အကုသိုလ် ပြစ်မှုများ မကျူးလွန်လျှင် ငရဲကိုရောက် စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ 'ငရဲနှင့် ခြောက် ဘုံနှင့်မြောက်' ဆိုသော မြန်မာ စကားပုံမှာ ထိုသဘောညွှန်းချက်ပင်ဖြစ် သည်။ မြီး 'ငါ့ကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီးသူ ကား ဒေဝဒတ်ကားအထက်၊ သင်းကား အောက် ငရဲသစ်နတ်ဖြစ်ပါစေ' ဟူသည့် ပုဂံခေတ်ကျောက်စာပါ ကျိန်စာသည် လည်း ထိုသဘောကို ဖော်ညွှန်းနေသည် ပင် ဖြစ်၏။

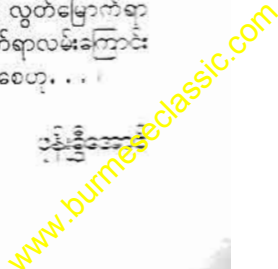
သို့တစေ ခေတ်ပေါ်သီအိုလိုဂျီ သမားများကမူ နတ်ဘုံ၊ ငရဲဘုံ ဆိုသည် မှာ အမုန်တကယ်ရှိတာမဟုတ်ဘဲ လူ သားတို့၏စိတ်ကူးဖန်တီးချက်သာ ဖြစ် သည်။ တချို့ကမူ ပကတိမျက်စိနှင့်မမြင် ရသဖြင့် ယုတ္တိမတန် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်

နှင့်သို့ဖည်နေသည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ နောက် တချို့ကမူ ငရဲသည် တမလွန် မှာရှိသည်မဟုတ်ဘဲ မျက်မှောက်ကာလ မှာ တွေ့နေကျဖြစ်သော လူကြောင့်ဖြစ် သည့် ကပ်ဘေးသင့်သူများ၊ သဘာဝ ကြောင့်ဖြစ်သော ကပ်ဘေးသင့်သူများ သည် ငရဲကျသူများဟု ဆိုကြပြန်သည်။

တခြားတချို့ကမူ လူသားတို့သည် သူတို့ခံစားရသော ဆိုးရွားသောရာသီ ဥတဒဏ်၊ မိုးလေဝသဒဏ်ကို မှုတ်တည်၍ ငရဲကို သရုပ်ဖော်ကြသည်ဟု ပြောကြ ပြန်သည်။ အပူပိုင်းဇုန်သားတို့၏ငရဲ သည် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်၍ အအေး ပိုင်းဇုန်သားတို့၏ငရဲသည် ချမ်းစိမ့်ထုံ ကျဉ် အေးခဲလှသည်ဟု ဆို၏။ နမူနာ ဆိုရသော် အပူပိုင်းဒေသသားတို့၏ငရဲ ဘုံသည် မီးတောက်မီးလျှံများ၊ သံပူရည် ကြေးနီပူရည်ပြည့်နေသောဒယ်အိုးများ၊ တမြိုက်မြိုက်ပူလောင်နေသောသံတောင် များ၊ သံတွဲခဲများဖြင့် လွှမ်းခြုံနေသကဲ့ သို့ အအေးပိုင်းဒေသသားတို့၏ငရဲဘုံ သည် ရေခဲကန္တာရများ၊ ရေခဲမြစ်များ၊ ရေခဲဂူများနှင့်ပြည့်လှုံနေသည်။ အီတလီ စာဆိုတော် ဒန်တို၏ ဒီဗိုင်းကော်မီဒီ လကာကို သရုပ်ဖော်ထားသော ရေခဲငရဲ ဘုံပန်းချီကားထဲတွင် ငရဲသားတို့ ရေခဲ ပြင်ထဲ နစ်မြုပ်ခံစားနေရပုံကို သရုပ် ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့တစေ ခုနကပြောသောအဆို သည် မှားသလားလို့ စောဒကတက်စရာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓ စာပေထဲ၌ ငရဲဘုံအများစုသည် ပူလောင် ကျွမ်းမြိုက်ခြင်းကို အခြေခံထားသော် လည်း သီတနဒီငရဲနှင့် လောကန္တီရိတ် ငရဲတို့သည် ချမ်းစိမ့်ထုံကျဉ်အေးခဲခြင်း ကို အခြေပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုခဲ့သမျှတို့ကို အနှုန်းနှုတ်၍ ကောက်ချက်ငင်လိုက်လျှင် ငရဲသည် လူမျိုးတိုင်းအတွက်၊ ဘာသာတရားတိုင်း အတွက် လူသားတို့အား လမ်းမှန်သို့ တည့်မတ် ထိန်းကျောင်းပေးရာ (ဝါ) လူသားတို့အား အကြောက်တရားပြု၍ လမ်းညွှန်ထိန်းချုပ်ပေးရာ လမ်းပြမြေပုံ ညွှန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤမြေပုံညွှန်းကို ကြည့်ပြီး ငရဲတို့၏ထူးခြားချက်၊ လျှို့ဝှက် ချက်များကို ရှာဖွေပြီး လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ဘုံသို့သွားရောက်ရာလမ်းကြောင်း ကို ဖော်ဆောင်နိုင်ပါစေဟု . . .

(ပုဒ်မေး) ခင်မောင်အေး

မုဆိုးတစ်ဦး၏ဒိုင်ယာရီ ၉

(တစ်)

ယခင်က ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက မကြာမကြာ မေးတတ်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုရှိပါသည်။

ထိုမေးခွန်းကား -

“ဣန္ဒြေ၊ အာဖရိကမှာ မင်း လူဖြူ မုဆိုးလုပ်နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာလှပြီ။ မင်းတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ သားကောင်တွေထဲမှာ ဘယ်သတ္တဝါက အန္တရာယ်အကြီးဆုံးလဲဟင်”

တကယ်ဆိုတော့ သည်မေးခွန်းကို မည်သူကမျှ တိတိကျကျ အဖြေပေးနိုင်မည် မထင်ပါ။ မုဆိုးနှင့်တောကောင်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့်အခြေအနေပေါ်တွင်မူတည်နေ၍ ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကြီးသောတောကောင်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများထူထပ်သောတောအတွင်း ရင်ဆိုင်ရလျှင် အလွန်ခက်ခဲစေကာမူ လွင်ပြန့်၌ ထိပ်တိုက်တိုးမိသည့်တိုင် လွယ်လွယ်ကူကူ ချေမှုန်းနိုင်ပါ

သည်။ မုဆိုး၏အတွေ့အကြုံနှင့် အရည်အချင်းကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရလျှင် လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ခတ်ခြင်းကို အလွန်ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုး၊ ချုံအတွင်းမှ ဝါးလုံးထိုးခုန်ထွက်လာပြီး မုဆိုးကိုတိုက်ခိုက်လာသောအခါ မုဆိုးနှင့် တောကောင် လျင်သူသတ်စတမ်းဖြစ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ရန် အလွန်ခက်ခဲသော မလူးသာမလွန်သာ အခြေအနေမျိုး၌ကား တောကောင်၏ အလှေအထအမှအကျင့်နှင့်သာသာဝကိုနားလည်သိရှိထားသည့်မုဆိုးကသာ အောင်ပွဲခံနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သားကောင်က အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရန်လိုကြမ်းကြုတ်သော တောကောင်၊ ကျားသစ်ကဲ့သို့သောသတ္တဝါမျိုးနှင့်တိုးမိပါက

မုဆိုးက သားကောင်တစ်လှည့်ပြင်သွား
 ဖို့က သေချာလှ၏။ အာဖရိကတိုက်၏
 နေရာအတော်များများတွင် ကျွန်တော်
 အမဲကြီးကောင်ရေ တော်တော်များများ
 နှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ အမဲကြီး
 များအနက် မည်သည့်တောကောင်က
 အန္တရာယ်အများဆုံးဟု သတ်မှတ်ခြင်း
 မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ ပြောချင်သည်က အချိန်၊
 နေရာ၊ မုဆိုးနှင့် သားကောင်တို့၏
 သီးခြားကိုယ်စီစွမ်းဆောင်မှုက ဆုံးဖြတ်
 သည်သာဖြစ်ပါသည်။ အန္တရာယ်အကြီး
 မားဆုံးပေးတတ်သည်က ဒဏ်ရာရရှိ

၃၃၉
 သုရက္ခမဂ္ဂဇင်း
 ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အမှတ်(၁၀) အပတ်(၄)

သွားသောတောကောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ချောင်ပိတ်မိလျှင် ပို၍ အန္တရာယ်ကြီး
သည်။ ထွက်ပေါက်မရှိတော့သဖြင့် မုဆိုး
ကို အသေအကျေ ပြန်လှန် ခုခံတိုက်
ခိုက်တတ်ပေသည်။ ကျွန်တော်၏အတွေ့
အကြုံအရ ချိုလိမ္မော်ရယ်၊ တောဝက်နှင့်
ရေသမင်အထီးများ၏ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်
မှုကိုပင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

ကျွန်တော့်ကိုသာ အန္တရာယ်
အကြီးမားဆုံးသားကောင်ကို ပြောပြပါ
ဟု ဆိုရလျှင် လူမုဆိုးအား အသက်ဆုံး
အောင် တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်သော သား
ကောင်ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။

(နစ်)

အာဖရိကတောဆင်။

တောကောင်ကြီးများအနက် ဆင်
ရိုင်းသည် အပါးနပ်ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ကြီးမားသောကိုယ်လုံးရှိပြီး ကြမ်းကြုတ်
ရိုင်းစိုင်းသောသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ သင်း
တို့ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်ရ
သောရန်သူမှာ သေနတ်ကိုင်ဆောင်
ထားသည့်မုဆိုး ဖြစ်သည်။ မုဆိုးကို
ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင် ရှောင်လေ့ရှိ
သည်။ မုဆိုးကို တိုက်ခိုက်ရန်မို့မကြီး
စားဘဲ ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးအောင်
သာခြိမ်းခြောက်တတ်၏။ တောဆင်ရိုင်း
ပစ်ခတ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ သား
ကောင်အနီးသို့ တတ်နိုင်သလောက်
ချင်းကပ်ရသည်။ အလွန်စွန့်စားရသည်။
အသက်ဘေးလည်း နီးလှသည်။ နီးနီး
ကပ်ကပ်အပိုင်ပစ်ခတ်နိုင်ဖို့ လိုပေသည်။

ခြင်းချက်တစ်ခုတော့ရှိ၏။ တော
ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်သည် မုဆိုးနှင့်ရင်
ဆိုင်ရသောအချိန်၌ နောက်ကြောင်းပြန်
လှည့်လည်းမရ၊ ရန်သူအား သူ၏နာမောင်း
ဖြင့် လှမ်းဆွဲရစ်ပတ်သတ်ဖြတ်လှည့်လည်း
မမိတော့ဘူးဆိုခဲ့ပါမူ တိုက်ကွက်ဗျူဟာ
ကို ပြောင်းပစ်တတ်သည်။ သားကောင်
က မုဆိုးဖြစ်သွားပြီး မုဆိုးက သား
ကောင်ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ ဤအချိန်အခါ
မျိုးတွင် တောဆင်ရိုင်းတို့သည် အတိုင်း
ထက်အလွန်ပင် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ပြီး
အသေအကျေ ခုခံတိုက်ခိုက် တုံ့ပြန်
တတ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်သည်
တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်နောက်သို့ ခြေ
ရာခြေကြောင်းခံလျက်လိုက်သွားခဲ့၏။
ဆင်အုပ်မှ တောဆင်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်
တော် လှံထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ကံက ကျွန်
တော့်ဘက်တွင်ရှိနေသည်။ ဘာကြောင့်

ဆို ယင်းဆင်ရိုင်းကို ကျွန်တော်မသတ်
ရသေးမီ အခြားဆင်များက သေနတ်သံ
တွေကြောင့် ထွက်ပြေးသွား၍ ဖြစ်၏။
တောဆင်များ၏ သဘာဝက သေနတ်
တစ်ချက် ပစ်ခတ်လိုက်သည်နှင့် ထွက်
ပြေးတတ်ကြသည်။ သေနတ်တစ်ချက်
ထိမှန်ခံလိုက်ရပါက ဒဏ်ရာလည်းမပြင်း
ထန်လျှင် မုဆိုးကို တုံ့ပြန်တတ်သည်။
ယင်းအကြောင်းအချက်များတို့ကြောင့်
ကျွန်တော်က ကြီးငါးကြီးထဲမှာ အာဖရိ
ကဆင်ရိုင်းကို ထည့်သွင်းသတ်မှတ်ထား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(သုံး)

ဦးချိုတစ်ချောင်းကြုံ။

ကြုံသတ္တဝါသည် တောဆင်ရိုင်း
နှင့်မတူ။ လှံဆော်မှု အကြောင်းတစ်ခုခု
မရှိဘဲနှင့် ဦးတည်ရာသို့ ဒေါသတကြီး
တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ မတော်တဆ
သွား၍ ဆွဲလိုက်မိလျှင် မီးရထားခေါင်းတွဲ
တစ်ခုအလား ပေါခနဲ ပြေးဝင်လာလိမ့်
မည် မူချ။ သို့သော် သေနတ်နှင့် တစ်
ချက်လောက်ပစ်လိုက်သည်နှင့် နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်လျက်ပြေးတတ်သည်။
တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော် ကြုံသုံးကောင်
ကို ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆက်တိုက်ပစ်
ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သုံးကောင်အနက်မှ
အလယ်ကောင်မှ သားကောင်ကို ပစ်ခဲ့
သည်။ သားကောင်လဲကျသွားသည့်အခါ
တစ်ကောင်က ရုတ်ခြည်း ထွက်ပြေး
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်တစ်
ကောင်ကလည်း ဘေးတစ်ဖက်သို့ထွက်
ပြေးဖို့အလှည့်လိုက်တွင် တစ်ချက်ထပ်မံ
ပစ်ခတ်လိုက်နိုင်သည်။ တောကျွဲလို
သတ္တဝါမျိုးဆိုပါက ရန်သူမုဆိုးအား
တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်နှင့် အခြား
တစ်ကောင်က မုဆိုးအား ချက်ချင်း ပြန်
လှန်တိုက်ခိုက်မည်က သေချာသည်။

တစ်ခါက ယခင်ကကဲ့သို့သော
ဖြစ်ရပ်နှင့် အလားတူပင် ကြုံသတ္တဝါသုံး
ကောင်နှင့်တိုးသည်။ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်
လာသော ကြုံနှစ်ကောင်ကို အမဲကြီးပစ်
နှစ်လုံးပြုသေနတ်ဖြင့် တစ်ကောင်ကို
တစ်ချက်ပစ်ပြီးလဲလိုက်နိုင်သည်။ ကျန်
တစ်ကောင်ကိုပစ်ရန် ကျွန်တော်၏
အရန်သေနတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
တိုင်းရင်းသား မုဆိုးနောက်လိုက်ထံမှ
လှည့်၍ တောင်းလိုက်သည့်အခါမှ တိုင်း
ရင်းသားတပည့်က ပြေးသွားပြီ။ နောက်
ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့။ ကြောက်

အားလန့်အားနှင့် ကျွန်တော်၏ အမဲ
သေနတ်ကိုပါ ယူဆောင်ထွက်ပြေးသွား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တတိယ ဦးချိုတစ်
ချောင်းကြုံက ကျွန်တော့်အား တကြိမ်
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်၏အမှတ်သညာတစ်
က တောကောင်သားကောင်တို့၏ မှု
နာအနေအထားကို သတိထားမိတတ်
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရန်သူမုဆိုးအား ရန်
တိုက်ခိုက်တတ်သည့် ဦးချိုတစ်ချောင်း
ကြုံသည် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သည့်အခါ
မျိုးတွင် မျက်စိကိုစုံခိုတ်ထားတတ်သည့်
မျက်စိကို စုံခိုတ်ထားခြင်း မဟုတ်မူ
မေးမေးကလေး ဖွင့်ထားခြင်းမူသာ
ကျွန်တော်က ဘေးတစ်ဖက်သို့ ခုန်
ရှောင်လိုက်သည်။ ကြိုးစားပြီး အားထု
အားထုတ်ခုန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်
ထဲသို့ တော်တော်မြင့်မြင့်မြောက်သွား
သည်။ မိမိဘာသာမိမိပင် မယုံနိုင်
လောက်အောင်ဖြစ်ရပါသည်။ ကံအား
လျော်စွာ တောကောင်သည် နောက်
ကြောင်းပြန်မလှည့်တော့ဘဲ ဦးတည်
သွားသည့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။
ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဦးချို
ချောင်းကြုံဖြစ်စေ၊ ဦးချိုနှစ်ချောင်းကြုံ
ဖြစ်စေ တစ်ယူသန်နိုင်လှသည့်
ကောင်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကြုံတွေ့ ချေ
အား တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကျွန်
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။
ယခုလိုပင် မျက်စိစုံခိုတ်လျက် တိုက်ခိုက်
တတ်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် သေတွင်းမှ အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ လွတ်ကင်းခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်
ခဲ့သည်။ စင်စစ် ယင်းဖြစ်ရပ်မျိုး
တောကောင်များ၏အမူအကျင့်ကြောင့်
ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်
၏။

သဘာဝတရားကြောင့်ဖြစ်ရ
ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မည်သူကမျှ
ကောင်တစ်ကောင် ဘာလုပ်မည်
မပြောတတ်နိုင်ပါ။ ကြုံလိုသတ္တဝါနှင့်
ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်ချင်သလိုလုပ်
သည့် တောကောင်မျိုးနှင့်ထိပ်တိုက်
မိခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည့်
သေချာပါသည်။ သို့မို့ကြောင့် ကျွန်
က ကြုံကို စတုတ္ထအန္တရာယ်အကြောင်း
သားကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါသည်။

(လေး)

တောကျွဲရိုင်း။

အာဖရိကတောကျွဲရိုင်းသည်

လည်း အန္တရာယ်အပေးနိုင်ဆုံးသော တောကောင်စာရင်းတွင် သွင်းရပါလိမ့် မည်။ တောကောင်က သေနတ်ထိမှန်ခံ လိုက်ရသည်နှင့် ရုတ်ခြည်းအန္တရာယ် အကြီးဆုံးတောကောင်အဖြစ် ပြောင်း လဲသွားတော့သည်။ တောကျွဲရိုင်းသည် အလွန် ရန်လိုတတ်သောတောကောင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် လူကိုတိုက်ခိုက်တတ်သည်။ မည်းမည်း မြင်ရာ ဦးတည်တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူ အား တောကျွဲက ဦးခေါင်းနှင့် နှာရောင် ဆိပ်ရိုဘိုကြီးနှင့် ဆောင်ပစ်တတ်သည်။ ယင်းဘို့ကြီးကို ယမ်းအားပြင်းသော အမဲ ကြီးသေနတ်များဖြင့်သာ ပစ်ခတ်ချေမှုန်း နိုင်ပါသည်။

တောကျွဲရိုင်း အခတ်ခံရသည် မနုဿသားကောင်လဲကျသွားသည်အခါ တောကောင်က တစ်ချိတ်မောင်း ပြန် လှည့်လာပြီး ထပ်မံ တိုက်ခိုက်တတ် သည်။ အပြိုးကြီးလျက် ရန်လိုသော တောကောင်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ရံဖန် ရံခါတွင် တောကောင်သည် မုဆိုးအား နောက်ကြောင်းပြန်ကာ ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ သည်ပရိယာယ် တို့ ဒဏ်ရာအနာတရရသွားသောတော ကျွဲတိုင်းလိုလို အသုံးပြုတတ်ပေသည်။ တောကောင်က ဒဏ်ရာနှင့်ဖြစ်၍ ဝေး ဝေးလည်း မပြေးနိုင်တော့သဖြင့်လည်း ဖြစ်သည်။

အခြားသော တောကောင်များ မည်းတူစွာ တောကျွဲရိုင်းသည် အနံ့ခံ အာရုံကောင်းသည်။ တောဆင်ရိုင်းနှင့် ကြုံတိုသည်လည်း အနံ့ခံအာရုံကောင်း သော်လည်း အမြင်အာရုံညံ့လှပေသည်။ တောဘုရင်ဖြစ်သော ခြင်္သေ့သည်ပင် လျှင် အမြင်အာရုံကောင်းလှစေကာမူ အနံ့အာရုံက အလွန်ညံ့ပေသည်။ သား စားတောကောင်ဖြစ်သဖြင့် ခံတွင်းက အစဉ်သဖြင့် ပုပ်ဟောင်ညှိစော်နံ့နေ၍ ပင်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က တော ကျွဲရိုင်းကို အာဖရိက၏ အန္တရာယ်ကြီး သောတောကောင်စာရင်းတွင်ထည့်သွင်း လိုက်ပါသည်။ သည်အပြင် တောကျွဲ ရိုင်းများသည် ပေါင် (၂၀၀၀) အထက် အလေးချိန်စီးသောတောကောင် ဖြစ် သည့်တိုင် ချုံပုတ်ထူထူနောက်မှာ မျက် ကွယ်ဖြစ်အောင် ပုန်းအောင်းနိုင်လေ သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တောကျွဲရိုင်း ၏ကိုယ်လုံးကြီးက မုဆိုးအတွက် ပစ်မှတ် ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဒုသမ ၃၇၅ မက်ဂနပ်ရိုင်းဖယ်လို အမဲကြီးပစ်သေနတ်

ဖြင့်ပစ်ပြီး သေချာပေါက် သားကောင် ကို တုံးခနဲလှဲနိုင်ပေသည်။ နောက်တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိသည်က တောကျွဲရိုင်း သည် လေအဟုန်ကဲ့သို့ ရန်သူအားတိုက် ခိုက်နိုင်သော်လည်း တစ်နာရီလျှင် (၂၅) မိုင်နှုန်းမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် မုဆိုး အတွက် သားကောင်ကို တိတိပပ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်နိုင်သော အခွင့်အရေး ကောင်းစွာရှိပေသည်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော့်အဖို့မူ အာဖရိကတောကျွဲရိုင်းအား တတိယ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးတောကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါ၏။

(ငါး)

ကျွန်တော် နောက်ထပ် ထပ်မံ၍ အန္တရာယ်ကြီးမားသော တောကောင်ကို စဉ်းစားသည့်အခါ ခြင်္သေ့ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်မှာ မလွဲဧကန်ပင်။ တစ် ကိုယ်တော်မုဆိုးနှင့် သင်းကွဲခြင်္သေ့တစ် ကောင်။ တောခြောက်၍ သားကောင် ထွက်အလာ လေးအသီးသီးတွင် နေရာ ယူ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် သေနတ် သမားများက မိမိတို့ပစ်ကွင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသော သားကောင်ကို ပစ် ခတ်ခြင်းကား သမားရိုးကျတောပစ်ခြင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော် ယူဆသည်မှာ သားကောင်ဖြစ် သည့် ခြင်္သေ့က တောခြောက်သမားများ သူ့အား ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ဖို့ စောင့်နေ ကြမည်ကို သိနေမည်မှာ အသေအချာ ဖြစ်၏။ သို့တစေ ခြင်္သေ့ပုန်းခိုနေရာ ချုံ ပုတ်အတွင်းသို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးပစ် ပေါက်လျက် ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ် သည့် တောလိုက်နည်းကမူ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးမားလှပါသည်။

ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ အရည်အ ချင်းတစ်ရပ်က ကျကျပါးပါးချုံပုတ်တစ်ခု အတွင်း လုံခြုံအောင် ပုန်းခိုနေနိုင်ခြင်း ပင်။ သည့်အပြင် တစ်ချိန်တည်းမှာ အငှားတလည် အားမထုတ်ရဘဲ ကြီးမား သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရန်သူအား ခုန် အုပ်နိုင်လေသည်။ ထိုကြောင့်ပင် မုဆိုး အတွက် သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်ဖို့ အခွင့်အရေး အလွန်နည်းသွားရလေ သည်။ ပြီးတော့လည်း တောကျွဲရိုင်းတစ် ကောင်ထက် ပစ်မှတ်အရွယ်အစားသေး ငယ်ပေသည်။

ခြင်္သေ့သည် တောကျွဲတစ်ကောင် ထက် ရဲရင့်ပြီး သေနတ်ကိုမကြောက်ဘဲ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ဝန်မလေးသော သားရဲ

တစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ သေမလား သတ်မလား ဆိုသည့် အန္တရာယ်ကြီးလှ သောတောကောင် ဖြစ်သည်။ ပြောကြ စတမ်း ဆိုရပါလျှင် ခြင်္သေ့ကို ဒုတိယ အန္တရာယ်အကြီးမားဆုံး သားကောင် တစ်ကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပါ သည်။

(ခြောက်)

သို့ဆိုလျှင် အာဖရိကတစ်ခွင် ဘယ်သို့သော သားရဲတောကောင်က အန္တရာယ်အကြီးမားဆုံးသားရဲတိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါမည်လဲ။ ကျွန်တော်၏ သဘော ထားအရဆိုရပါမူ ကျားသစ်ကိုသာညွှန်း ဆိုလိုပေသည်။ ကျွန်တော်သိထားပါ၏။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကျွန်တော်၏သဘော နှင့် အခြားသောမုဆိုးများ၏ သဘော ထားက ကိုက်ညီချင်မှ ကိုက်ညီပေလိမ့် မည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကမူ မိမိ သဘောဆန္ဒကို ပြောင်းလဲဖို့ စိတ်မကူး ချေ။ ကျွန်တော်၏ မုဆိုးသက်တမ်းတစ် လျှောက်တွင် ကျားသစ်ကို တော်တော် များများ ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်း တောကောင်ကို တောမောင်း၍ လည်း ကောင်း။ တစ်ကိုယ်တော် ဓာတ်ယောက် တည်း လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းလျက် လည်းကောင်း ပစ်ခတ်ခဲ့ရာ မှတ်တမ်း မှတ်ရာ တစ်ခုမျှ မထားရှိခဲ့စဖူးသဖြင့် တိတိကျကျ ပြောမပြနိုင်ပါ။

ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို အမဲ လိုက်ပစ်ခတ်ရသောအလုပ်က စင်စစ် ချီးကျူးထိုက်သည့်လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ် သည်။ သည်အတွေးအမြင်ကို ကင်းယား သို့ ကနဦးစတင်ရောက်ရှိချိန်တွင် ကျွန် တော် တွေးမြင်မိပါသည်။ ကျားသစ် တစ်ကောင်၏ သားရေက တာရှည် သို့လျှောင်ထားဖို့မကောင်းလှ။ သေသေ ချာချာ ဆေးစိမ်မထားခဲ့ပါက ပုပ်သိုး ဆွေးမြည့်လွယ်လှ၏။ ပိုးကိုက်ခြစားခံ ရမည်မှာ မုချ။ ကျားသစ်၏လက်သည်း ခြေသည်းများအကြားတွင် ခြင်္သေ့ သတ္တဝါကဲ့သို့ပင် သင်းတို့ကိုက်သတ်စား သောက်ခဲ့သည့်သားကောင်တို့၏အသား ကြွင်းအသားကျန်များ ကပ်ငြိနေသည့် ဖြစ်ရကား ရောဂါပိုးပေါင်းများစွာ ငြိတွယ်လျက်ရှိ၏။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကို ကျားသစ်အကိုက် ခံရလျှင် သို့တည်းမဟုတ် အကိုက်ခံရ လျှင် ရောဂါပိုးများချက်ချင်းဝင်ပြီး အနာ ရင်းကာ သေသွားမည်မှာ မုချပင်။ ကျား သစ် ဆိုသည့် တောကောင်ကသည်

တွေဝေမနေ၊ တုံ့ဆိုင်မနေဘဲ နေရာ မရွေး၊ အချိန်ကာလမရွေး သို့၊ ဆိတ်၊ နွား စသောအစာကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ကိုက်ဖို့၊ ကုတ်ဖို့ စောင့်ဆင်းနေတတ် လေသည်။ ကင်းယားရှိ တိုင်းရင်းသား အချို့ မျက်စိသော် လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုသော် လည်း ကောင်း ကျားသစ်ကိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ကုတ် ၍ဖြစ်စေ ချို့ယွင်းပျက်စီးနေတတ်ပါ သည်။ လူကို ရန်ရှာတိုက်ခိုက်သော ကျားသစ်က ရန်သူလူသား၏ ကိုယ်ပေါ် သို့ ခုန်တက်လျက် မျက်နှာကိုကုတ်ခြစ် တတ်သည်။ လူမျက်စိကို ရောဂါပိုးများ တွယ်ကပ်နေသည့် လက်သည်းများဖြင့် နှိတ်ထုတ်သည်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်း ဖြင့် ကုတ်ဆွဲထားသည်။ လူသားရန်သူ ၏ ပခုံး သို့မဟုတ် လည်မျိုကို သွားများ ဖြင့်ကိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်နှင့် မိတ် ဆွေမုဆိုးတစ်ယောက် ကင်းယားပြည် နယ် မာဆေးကြီးပိုင်းအတွင်း ကျားသစ် ပစ်ရန် တောလည်ခဲ့ကြသည်။ တော ကောင်တစ်ကောင်ကို ကမ်းပါးယံတစ်ခု အပေါ်သို့ တက်အပြေးတွင် မြင်လိုက် သဖြင့် အတုပါမုဆိုးက ပစ်လိုက်သည်။ တောကောင်၏ နောက်ပိုင်းကို ထိသွား သည်။ သေကွင်းမဟုတ်သဖြင့် ကျား သစ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုအနောက် သို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျားသစ်သွေးစက်များ ကျဆင်းခဲ့သော အမှတ်များအတိုင်း ခြေရာခံပြီးလိုက်သွား ခဲ့ကြ၏။

ကျောက်တောင်ကို နှစ်ဦးသား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှခွာလျက်လိုက်သွားခဲ့ပြီး ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှသာ လှမ်းရသေး သည်။ တောကောင်က မိတ်ဆွေ၏ကိုယ် ပေါ်သို့ ကျောက်ဆောင်ကွယ်မှ ပြုန်းခနဲ ထွက်လာပြီး လမ်းခုန်အုပ်လိုက်၏။ လေ အဟုန်ကဲ့သို့ မြန်ဆန်သည်။ ဝှစ်ခနဲအသံ သာ ကြားလိုက်ရ၏။ မိတ်ဆွေမုဆိုးက အတွေ့အကြုံရှိပြီး လက်မြန်သူတစ် ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သေနတ်ကို မြှောက်ပင်မမြှောက်လိုက်နိုင်။ ကျွန်တော် က အသင့်အနေအထားနှင့်ရှိနေသည့် သေနတ်ဖြင့် ပြောင်းထိုးပစ်ခတ်လိုက်ရ ၏။ မိတ်ဆွေမုဆိုးက ကောင်းဆီရမည် လားမပြောတတ်နိုင်။ ကျွန်တော် ကိုင် ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ကျည်ဆန်က တောကောင်၏ လက် နောက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဖောက်ထွင်းသွား သည်။ တောကောင်သည် မိတ်ဆွေ

မုဆိုး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား လေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ကလေးမျှ လူးလွန်လှုပ်ရှားခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ အသက်ထွက်သွားလေသည်။

ကျားသစ် ဆိုသော သတ္တဝါက အလွန်တရာ ပါးနပ်လှပါသည်။ ရန်သူ မုဆိုးတွေ နောက်ကလိုက်လာနေပြီဆို လျှင် အနီးဆုံး သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်သို့ ခုန်တက်သွားကာ သစ်ရွက်ထူထူ သစ် ကိုင်းတုတ်တုတ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို အလျားလိုက်ဝပ်ချထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက် သက်စောင့်နေတတ်သည်။ ကျားသစ်၏ အားနည်းချက်တစ်ခုကား ခန္ဓာကိုယ်ကို ရန်သူမတွေ့မမြင်နိုင်အောင် မည်မျှပင် လိုချင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်လင့်ကစား အမြီးကိုတော့ အောက်မှာ တွဲလောင်းချ ထားတတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရန်သူက သူ့ကိုမမြင်မိဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားသည်ဆို ပါမူ သူကအသာကြည့်နေမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မုဆိုးကမော့အကြည့် သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသွား၍ များတော့ မုဆိုး အပေါ်သို့ သူချက်ချင်းရောက်လာမည် က မူချ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဤသတ္တဝါ များတွင် တစ်မူထူးခြားအသွင်လက္ခဏာ များရှိပါသည်။ တောဘုရင်ခြင်္သေ့များ နှင့် လားလားမျှမတူ။ သေတစ်ပန်သက် တစ်ဆုံး လက်တွဲဖက် ကြင်ဖော်တစ် ကောင်တည်းသာ ထားရှိတတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လည်း အလွန်ပင်သံယောဇဉ်ကြီးတတ် ကြပါ၏။

တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် ကျား သစ်စားထားခဲ့ပြီး ချန်ထားခဲ့သောစား ကြွင်းတစ်ခုတွင် အဆိပ်ထည့်ထားခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောအချိန်တွင် သွားရောက်ကြည့်ရှုသည့်အခါ စားကြွင်း အနီးတွင် ကျားသစ်မ သေနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ သေနေသည့်ကျား သစ်မကိုယ်ပေါ်သို့ ဦးခေါင်းကိုတင်ကာ ကျားသစ်မ၏ ကိုယ်လုံးကို တယုတယ ပွေဖက်ထားသည်က ကျားသစ်အထီး။ တောကောင်သည် ကျွန်တော်ကိုမြင်သည် နှင့် လျှပ်ပြက်သည့်အလား ခုန်အုပ်လိုက် ၏။ သို့သော် တောကောင်သည် လေထဲ ၌ပင် ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် နှစ်လုံး ပြူးကျည်ထိမှန်ကာ ဗုန်းခနဲပစ်ကျသွား ရ၏။ သူ့ကြင်ဖော်အပါး၌ပင် လဲလျောင်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အာဖရိကတိုက်နေရာဒေသတစ် ဝန်းလုံး၌ ကျားသစ်ကို ထောင်ချောက်

နှင့်ထောင်၍ဖမ်းဆီးခြင်း၊ သင်းတို့၏ အစာဖြစ်သည့် အိမ်မွေးခွေးကို လာဆွဲ သည့် တောကောင်ကို အဆိပ်ခတ်ခြင်း စသော နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သုတ်သင်ခဲ့ ကြပါသည်။ ကျားသစ်များ မျိုးသည် မသွားအောင်လည်း တစ်ဖက်က ထိန်း သိမ်းရန်လည်း လိုပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ သည်။

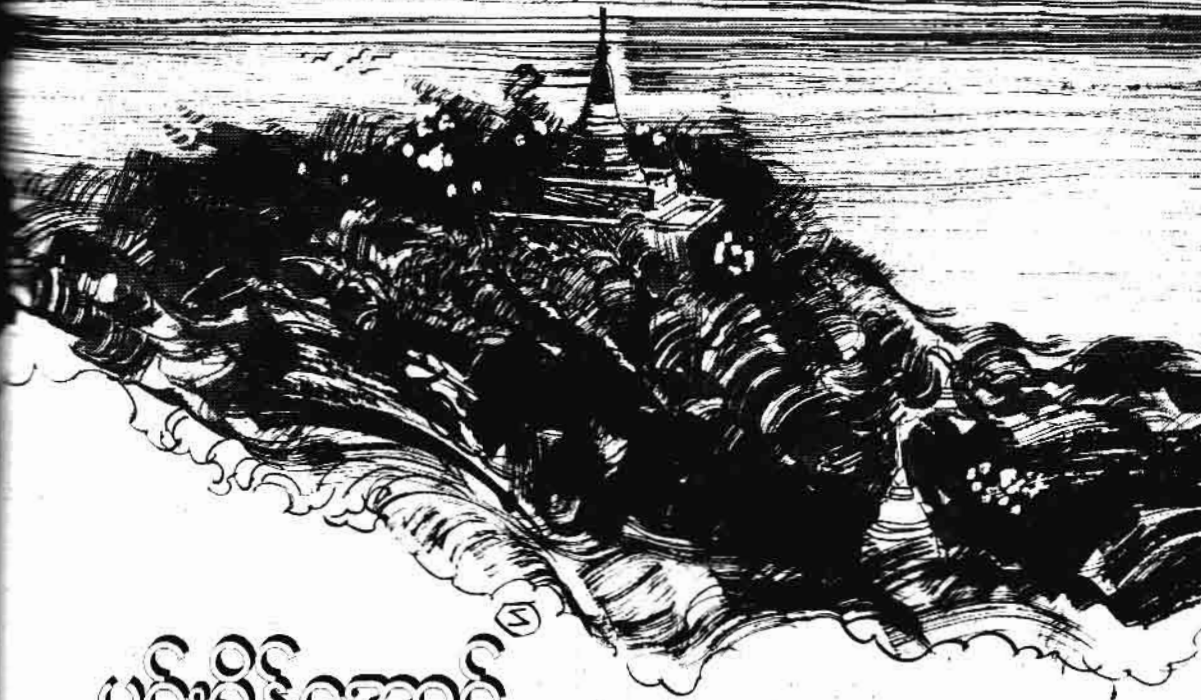
ကျားသစ်၏ ပစ်မှတ်တစ်ခုဖြစ် သည့် ဘာဘွန်းပျောက်။ သည်မောင် မျိုးလည်း အတော်ပင် ရှားပါးကုန်ကြပြီ။ ကျားသစ်တွေ မျိုးမပြုန်းအောင်၊ အလား တူစွာ ဘာဘွန်းတွေလည်း ကောင်နေ လျော့ပါးမသွားအောင် သက်ဆိုင်စာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့များ က တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုပါ သည်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ထွန်း ပေါက်ဖွားလာရသောတောရိုင်းသဘာဝ အား ဟန်ချက်ညီအောင် ဝိုင်းဝန်းပြု ပြင်ပေးလျှင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါသည်။

တိုင်းရင်းသား မုဆိုးများ၏ တင့်တယ်လှပ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားအသွင် သဏ္ဍာန်များ၊ ကျက်သရေရှိပြီးကားထား စွင့်စွင့် ဦးချိုများနှင့် အာဖရိကချိုလိမ် ဒရယ်များ၊ ကြံ့ခိုင်ကြီးမားသန်မာသ ညည စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဆောင် ဆောင်သောအာဖရိကဆင်အုပ်ကြီးများ ယခုမမြင်ကြရတော့။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဝိုင်းခွားကြီးတွေကို ဝင်ဆွဲသွားသည့် တောဘုရင်ခြင်္သေ့တွေကို ချုံပုတ်ထဲမှ တောခြောက်ထုတ်လျက် လှံတစ်ချောင်း တည်းနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင် သတ်ဖြတ် ချေမှုန်းခဲ့သော မာဆေးတိုင်းရင်းသား သူရဲကောင်းများကိုလည်း မတွေ့မမြင် ကြရတော့။ လူဖြူမုဆိုးများ အာဖရိက တစ်ခွင်အနှံ့ ကျင်လည်ကျက်စားသော လာခဲသည့် ပုံပြင်များသည်လည်း ယုံကြည် စကားများဖြစ်ကုန်ပြီ။ အမဲကြီးမုဆိုး ယမ်းအားကြီးမားသော သေနတ်များ ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်း၊ အန္တရာယ်ကြီးသော တောဘုရင်ခြင်္သေ့ကြီးများ၊ ဦးချို ချောင်းနှင့်ကြုံ၊ ဦးချိုတစ်ချောင်းနှင့် ဦးချို များကို ပစ်ခတ်ချေမှုန်းခဲ့သော ပြင်ပ များသည် အတိတ်တွင်ကျန်နေခဲ့ခြင်း

ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)
ကျမ်းကိုး -
J.A Hunter ၏ Scotland
Hunter ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆို
သည်။

မင်းရိုန်အောင်

ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့် ဗမာရာဇဝင်တို့ထဲက ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်စရာလေးများ

သက်မင်းကတု၊ ပဋိက္ခရာ၊ ကျန်စစ်သား မင်းကြီး

ဤနေရာတွင် ရာဇဝင် ဆိုသည်မှာ သမိုင်းဆိုင်ရာမှတ်တမ်းများအားလုံးကို ဆိုလိုသည်ဟု မှတ်သားထားစေချင်ပါသည်။ တိုင်းပြည်တိုင်းတိုင်းပြည်တိုင်းတွင် လူမျိုးတိုင်းလူမျိုးတိုင်းတွင် ရာဇဝင်ကိုယ်စီရှိကြပါသည်။ ဤပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင် ရာဇဝင်ရှိပါသည်။ ဤပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ၏ တိုင်းရင်းသား၊ လူမျိုးတိုင်းတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ရာဇဝင် ရှိကြပါသည်။ နမူနာဆိုရသော် ဗမာ ရာဇဝင်၊ ရခိုင်ရာဇဝင်၊ မွန်ရာဇဝင်၊ ရှမ်း ရာဇဝင်၊ ကရင်ရာဇဝင် စသဖြင့် ကိုယ်စီ ကိုယ်စီရှိကြပါပေသည်။

တိတိပပပြောရလျှင် ဗမာရာဇဝင်သည် ဗမာတိုင်းရင်းသားတို့၏ရာဇဝင်၊ ရခိုင်ရာဇဝင်သည် ရခိုင်တိုင်းရင်းသား တို့၏ရာဇဝင်၊ မွန်ရာဇဝင်သည် မွန်တိုင်း ရင်းသားတို့၏ရာဇဝင်၊ ရှမ်းရာဇဝင်သည် ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ရာဇဝင်၊ ကရင် ရာဇဝင်သည် ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရာဇဝင် စသဖြင့် ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤနေရာတွင် အထူးတလည်

မီးမောင်းထိုးပြောဆိုချင်သည်က ဗမာ ရာဇဝင်နှင့် ရခိုင်ရာဇဝင်၊ မွန်ရာဇဝင်နှင့် ဗမာရာဇဝင်၊ ဗမာရာဇဝင်နှင့် ရှမ်းရာဇဝင်၊ ကရင်ရာဇဝင်နှင့်မွန်ရာဇဝင် စသည် စသည်တို့တွင် အကြောင်းအရာတချို့ သည် ထပ်တူမကျဘဲ ကွာဟမှုများ ကွဲလွဲမှုများရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ရာဇဝင် တစ်ခုနှင့် တခြားရာဇဝင်တစ်ခုတို့၏ အကြောင်းအရာမတူညီမှု၊ သံတူကြောင်း ကွဲပြားနေမှု၊ ကွာဟကွဲလွဲနေမှု၊ ချွန်လှုပ် ဖယ်ကြည့်ထားမှုများကို အမှန်တကယ် သို့ ဦးတည်၍ တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်း ပြင်ဆင် ပေးရန်လိုလာပြီထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားများ၏ စည်း ရုံးရေးမပြုကြုံမှုကို ဦးတည်၍ ပြည် ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ၏ ရာဇဝင် မှန်ဖြစ်မြောက်ရေးကိုရှေးရှု၍ တိုင်းရင်း သားတို့၏ ရာဇဝင်များကို တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်လာပြီဟု ထင် ပါသည်။ ဤနေရာ၌ ဗမာရာဇဝင်နှင့် ရခိုင်ရာဇဝင်တို့ထဲက တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်း စရာလိုအပ်သည်ဟုထင်သော အချက် အလက်တချို့ကို ညွှန်းဆိုတင်ပြချင်ပါ သည်။

ကနဦးဆုံး မွန်နန်းရာဇဝင်၊ မဟာ ရာဇဝင်ကြီး အပါအဝင် ဗမာရာဇဝင် တချို့၌ ဖော်ပြသော ကျန်စစ်သား မင်းကြီး၏ ဆုတောင်းဖက်ဖြစ်သည့် သက်မင်းကတုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်သည်။ ပုဂံပြည်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်းသည် တိုင်း စွန့်ပြည်စွန့်ကာ သက်မင်းကတုမင်း သစ္စာ သွေဖည်သဖြင့် သူ၏စစ်တပ်ကိုစေလွှတ် ၍ ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေရာ ရှင်အရဟံ မထေရ်နှင့် မဟာဂီရိနတ်တို့က ကျန်စစ် သားမင်းကြီး၊ မြေးတော်အလောင်းစည် သူ၊ ရှင်အရဟံမထေရ်၊ မဟာဂီရိနတ်၊ သက်မင်းကတုတို့သည် ရှေးတစ်ဘဝက ဆုတောင်းဖက်ငါးဦးဖြစ်ကြသဖြင့် သတ် ဖြတ်ရန်မသင့်ဟု ဆိုဆုံးမသဖြင့် ကျန် စစ်သားမင်းသည် သက်မင်းကတုအား အသက်လွှတ်ခဲ့လေသည်။ သို့တစေ အလောင်းစည်သူမင်းလက်ထက်တွင်မူ သစ္စာသွေဖည်သော ထိုသက်မင်းကတု ကို ဖမ်းဆီးခေါင်းဖြတ်ခဲ့သည်။ စိတ်ဝင် စားစရာတစ်ခုမှာ တချို့ရာဇဝင်များတွင် သက်မင်းကတုကို သက်မင်းငတုဟု ဖော်ပြမှုရှိသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာက ရခိုင် ရာဇဝင်ထဲတွင် သက်မင်းငတု ဟူသော မင်းတစ်ပါးရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ သည် ရခိုင်ဝေသာလီပြည်၏မင်းတစ်ပါး ဖြစ်သော စူဠစန္ဒြားမင်းနှင့် စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့၏သားတော် ဖြစ်သည်။

ထိုဝေသာလီပြည့်ရှင် စူဠစန္ဒြားမင်းကြီး သင်းတွဲ တကောင်းပြည့်သို့ တိုင်းခန်း လှည့်လည်သွားစဉ် ဝေသာလီရွှေပြည် ရွှေနန်းကို မြို့လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် အမြဲ ကြားရသည်။ ထိုအခါ ဝေသာလီရွှေနန်း တော်တွင် ကိုယ်ဝန်အရင်အမာနှင့် ကျန် ရစ်ခဲ့သော စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးက ထို ကိုယ်ဝန်ကို လျှို့ဝှက်စွာမွေးဖွားပြီး ထို ကလေးကို ကြင်ရာတော် စူဠစန္ဒြားမင်း နှင့် သစ္စာကဲ့သို့သော သက်လူမျိုးတို့ ကြီးစိုး ရာ စစ်တံတင်းသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပေးပို့ လိုက်သည်။ ထိုကလေး (ထိုမင်းသား လေး) ကို ကောင်းမွန်စွာ မွေးမြူကြပြီး သက်လူမျိုးတို့က ထိုမင်းသားငယ်လေး ကို ငါတို့မင်း (ငတို့မင်း) ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုမင်းသားငယ်၏ အမည်ရင်းမှာ စောရွှေလူး ဖြစ်သည်။ သို့တစေ သက်လူမျိုးတို့က ငါတို့မင်း- ငတို့မင်း - ငတို့မင်း ဟူ၍ ဆက်လက် ခေါ်ဆိုနေခဲ့ကြပါသည်။ နောင်တွင် သက်မင်းငတု - သက်မင်းငတုမင်း ဟူ၍ အမည်တွင်လာခဲ့ကြသည်။

မြို့လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တို့ ဝေသာ လီရွှေပြည်ရွှေနန်းကို (၂၄) နှစ် အုပ်စိုးပြီး နောက် ရှမ်းတပ်တို့ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခဲ့သဖြင့် ဝေသာလီရွှေပြည်ရွှေ နန်းနိဂုံးချုပ်ခဲ့ရာ သက်မင်းငတုသည် စမ္မဝက်ရွှေပြည်ရွှေနန်းကို တည်ထောင် မင်းပြုလေသည်။ ထိုသက်မင်းငတုမင်း သည် ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဖြစ်သည့်အလျောက် နဂါးတစ်စီးသည် မင်းနေပြည်အနီး မိုး ကြီးကန်တွင် လာနေသည်။ ထိုနဂါး တန်ခိုးကြောင့် တိုင်းပြည်၌ ရာသီဥတု ကောင်း၊ စားရေးရိက္ခာပေါကြွယ်သည်။ သိကြားမင်း၏ စေခိုင်းချက်အရ ပီသုကြံ နတ်သည် သိဒ္ဓိဝင်ပိတောက်စည်ကို လာ ပို့ထားသည်။ ထိုပိတောက်စည်ကို တစ် နေ့ သုံးခါ တီးခတ်သည်။ ထိုသို့ တီးခတ် တိုင်း အရှေ့ဘက်ရှိ ပုဂံပြည်၌ အလန် တကြားဖြစ်လေ့ရှိသည်။ သက်မင်းငတု ၏ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် ပုဂံပြည်ရှင်မှာ စောခင်နှစ်မင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစောခင်နှစ်မင်းက သူ၏ ပုဂံ ပြည်လန်ဖျပ်ခြင်းအကြောင်းကို စုံစမ်း စေရာ နောက်တွင် သက်မင်းငတုမင်း၏ မိုးကြီးကန်နန်းနှင့် သိဒ္ဓိဝင်ပိတောက် စည်တော်ကြောင့်ဟု သိရှိသွားသည်။ ထိုအခါ သက်ပြန်ဟူးရားတတ် ရှင်ယောင် သူလျှိုနှစ်ဦးကို စေလွှတ်ပြီး မိုးကြီးကန်

နဂါးအား ထိုနေရာမှ မောင်းထုတ်စေပြီး သိဒ္ဓိဝင်ပိတောက်စည်အား ပြုပြင်စီရင် စေခဲ့သည်။ သူတို့လုပ်ရပ်သည် အောင် မြင်မှုရရှိသွားခဲ့သဖြင့် သက်မင်းငတုမင်း ၏ စမ္မဝက်ပြည်သည် ဘုန်းတန်ခိုးဆုတ် ယုတ် မငြိမ်မသက်ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ သိပ်မကြာမီမှာပင် စောခင်နှစ်မင်းသည် စစ်တပ်ကိုစေလွှတ်ကာ စမ္မဝက်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးစေလျက် သက်မင်း ငတုအား ဖမ်းဆီးခေါင်းဖြတ်သတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဝေဖန်စောကြောစရာ ဖြစ်လာသည်က ကျန်စစ်သားမင်း၊ အလောင်းစည်သူမင်းတို့၏ ဆုတောင်း ဖက် သက်မင်းကတုမင်းနှင့် ရခိုင်စမ္မဝက် ပြည်ရှင် သက်မင်းငတုမင်းတို့ အတူတူပဲ လား။ အတူတူပြောဖို့ကလည်း 'ခဲယဉ်း လှသည်။ ပုဂံပြည်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်း ၏နန်းသက်မှာ (အေဒီ ၁၀၈၄-၁၁၁၃) ဖြစ်ပြီး အလောင်းစည်သူမင်း၏ နန်း သက်မှာ (အေဒီ ၁၁၁၃-၁၁၆၇) ဖြစ်ပေ သည်။ ရခိုင်စမ္မဝက်ပြည်ရှင် သက်မင်း ငတုမင်း၏ နန်းသက်မှာ (အေဒီ ၇၉၄- ၈၁၈) ဖြစ်ကာ သူနှင့်ခေတ်ပြိုင် ပုဂံပြည် ရှင် စောခင်နှစ်မင်း၏ နန်းသက်မှာ (အေဒီ ၈၀၂-၈၂၉) ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရ လျှင် ကျန်စစ်သားမင်း၏ ဆုတောင်း ဖက် သက်မင်းကတုနှင့် ရခိုင်စမ္မဝက် ပြည်ရှင် သက်မင်းငတုမင်းတို့သည် နှစ် ပေါင်း (၃၀၀) ကျော်မျှ ကွာဟနေသည် ကို တွေ့ရှိရသည်။ နှိုင်းယှဉ်ညှိနှိုင်းစရာ ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့တင်ပြခြင်းအကြောင်းရင်း က ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ဆုတောင်း ဖက် သက်မင်းကတုနှင့် ဆက်နွယ်နေမှု တစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပုဂံပြည်ရှင် အလောင်းစည်သူမင်း သည် သစ္စာသွေဖည်သော သက်မင်း ကတုကို စစ်တပ်စေ၍ နှိမ်နင်းစေခဲ့၏။ လံဖျားတိုင်အောင် ချီရောက်စေခဲ့ပြီး ရရှိ ခဲ့သမျှသော သံပန်းများကို စုစည်း၍ ထိုအရပ်တွင် ရွာပြုတည်ထောင်နေစေ ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရသမျှကို ကိုင်၍ထား သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ယခုထက်တိုင် ရခိုင်ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ ထားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့တစေ ရခိုင်ရာဇဝင်များ၌ ရခိုင် ဟူသော အမည်နာမရရှိလာပုံကို ဤသို့ ဆိုထားသည်။ ဥပမာ ရခိုင်ရာဇဝင် လင်္ကာထဲ၌ -
'တောတောင်ခိုမုံ၊ အလင်္ဂီတီလူး၊

လူစားကြူးကို၊ ဂုဏ်ထူးအာဏာ၊ ဘုန်း ဖြာ၍၊ လိုရာအောင်မြင်၊ အောင်မြင် ခဲ့၍၊ ခေါ်တွင်ရကဲ့၊ ခုတိုင်မပုတ်၊ မော်ကွန်းထွက်၏၊
ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့နိုင် သည်။

တစ်ခါ ရခိုင်ရာဇဝင်ကြီး၊ ရခိုင် ရာဇဝင်သစ်အပါအဝင် ရခိုင်ရာဇဝင် များထဲ၌ မာရယုမင်းသားသည် ပထမ ရခိုင်ဝေသာလီပြည်ကို ဝင်ရောက် ဖြစ် ဆီးပစ်သော လူသားစားဘီလူး (ကုန်ဆိုင်) များကို သုတ်သင်နှိမ်နင်းပြီး ပထမ ညောင်တုတ်ပြည်ကို ထံထောင်မင်းလုပ်ခဲ့သည့် ပထမညောင်တုတ်ပြည်ရှင် မာရယုမင်း၏ နန်းသက်မှာ (ဘီစီ ၃၃၂၅-၃၂၆၃) ဖြစ် ပါသည်။ လူသားစားယက္ခဘီလူးများ၏ အနိုင်ယူပြီး အမျိုးအနွယ်ကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်သဖြင့် (ရက္ခိုင်) ခေါ် ဟုခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ရခိုင်အစ မာရယုက' ဟု ဆိုရန်ရှိခဲ့သည် ဟု ဖော်ပြပါရှိပါသည်။ အရေးကြီးသော ညှိနှိုင်းအဖြေရှာစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် စောဒကတက် ဝေသာ လီရွှေပြည်ရွှေနန်းကို ဝေသာလီရွှေပြည် ရှင် အနော်ရထာမင်း၏ ပိုင်နက်နယ်သို့ ဖော်ပြချက်ကိုပင် ဖြစ်သည်။ မှန်နန်း ရာဇဝင်အပါအဝင် ဗမာရာဇဝင်များ၌ အနော်ရထာမင်း၏ ပိုင်နက်နယ်ကို ဤသို့ ရည်ညွှန်းဆိုထားသည်။

၁ အနောက်သို့အလားကား ကွဲ ကွဲရာမည် ကုလားပြည်လျှင်တည်း။
၂ အနောက်မြောက်ထောင့် အလားကား ကတူးငနားကြီး ရေတွင် ခြားလျှင်တည်း။

၃ မြောက်သို့အလားကား ဝလရာဇ်လည်းမည် တရုတ်ပြည်လျှင် အခြားတည်း။

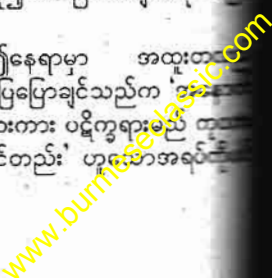
၄ အရှေ့မြောက်ထောင့်သို့အလား ကား ကဝန္တီလည်းမည် ပန်းသေကြွ လျှင် အခြားတည်း။

၅ အရှေ့သို့အလားကား စတီလ် မည် ပင်ဂါပြည်လျှင် အခြားတည်း။

၆ အရှေ့တောင်ထောင့်အလား ကား အယောစလည်းမည် ဂွန်းတီလျှင် အခြားတည်း။

ဟူ၍ ဖော်ပြထားချက်ကိုပင် ဖြစ် ၏။

ဤနေရာမှာ အထူးတင်ပြ ထောက်ပြပြောချင်သည်က အလောင်း သို့အလားကား ပဋိကွရားမည် တွင် ပြည်လျှင်တည်း' ဟူသောအရပ်

ပြစ်၏။ ထိုပဋိကွရားကလားပြည်ဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ရှေးရခိုင်သမိုင်းစဉ် ဘစ်လျှောက်လုံးတွင် ရခိုင်မင်းတို့၏ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲကို မကြာခဏသိမ်းသွင်းခြင်းခံခဲ့ရသော ဘင်္ဂါ (၁၂) ပြည်ထောင် ဆိုသည်မှာ (၁) မောက်သူဇာ၊ (၂) ဒက္ကာ၊ (၃) ဂန်တီလား၊ (၄) သီလက်၊ (၅) ပဋိကွရား၊ (၆) ဂင်္ဂါသာရ၊ (၇) စစ်ဘကောင်၊ (၈) ဂျေတောပလ္လင်၊ (၉) ကံသာ၊ (၁၀) တီလီဂီ၊ (၁၁) ဘာရီဆာရီ၊ (၁၂) ရောင်ပူရီ စသည့် (၁၂) ပြည်ထောင်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဘင်္ဂါ (၁၂) ပြည်ထောင်သည် ယခုအခါ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေပေပြီ။

ဗမာရာဇဝင်တို့၌ ဖော်ပြချက်များအရ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်း၏ ပိုင်နက်နယ်မြေသည် အနောက်ဘက်တွင် ပဋိကွရားပြည်ထိ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုထားရာ ရှေးရခိုင်မင်းတို့ ထီးနန်းစိုက်ကြရာ ရှေးရခိုင်ပြည်တစ်ခုလုံးသည်လည်း အနော်ရထာမင်း၏ ထီးရိပ်အောက်တွင် ဝင်ပါနေသည်ဟုဆိုရာ ရောက်နေပေသည်။

တကယ်ပဲ ရှေးရခိုင်မင်းတို့၏တိုင်းပြည်သည် အနော်ရထာမင်း၏ ဘုန်းရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံနေခဲ့ရသလား။ ရခိုင်ရာဇဝင်များထဲတွင် အနော်ရထာမင်းသည် (အေဒီ ၁၀၄၄) နှစ် ရခိုင်ပစ္စာပြည့်ရှင်မင်း ကလားမင်းလက်ထက်တွင် စစ်သည်အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်ကာ မဟာမုနိဆင်းတုတော်ကို ပင့်ဆောင်ယူရန် အားထုတ်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် သင်းကျစ်တော်ပွားတစ်ဆူကိုသာ ပင့်ဆောင်၍ ပြန်သွားရသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ပိုင်နက်နယ်မြေအဖြစ် သိမ်းပိုက်သည်ဟု မဆိုထားပေ။

တစ်ဖန် စာရေးဆရာကြီး မြသန်းတင့်၏ 'သာစွပုဂံ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆိပ်ကမ်းသို့ ဆောင်ပါးထဲတွင် -

၁ စည်သူ(၂)ခေါ် နရပတိစည်သူလက်ထက် ပုဂံခေတ်လယ်သို့ အရောက်တွင် နိုင်ငံတော်သည် မြောက်ဘက်တွင် ကသာ၊ တောင်ဘက်တွင် သထုံနှင့်မြိတ်ထိ ကျယ်ပြန့်သည်။ ရခိုင်သည် မြန်မာလက်နက်နိုင်ငံထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှ အပြည့်အဝ ပူးပေါင်းသွတ်သွင်းခြင်း မခံခဲ့ရပါဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ရခိုင်ရာဇဝင်တို့တွင်လည်း ရှေးရခိုင်မင်းတို့ တိုင်းပြည်သည် အနော်ရ

ထာမင်းလက်ထဲ၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရင့်နောင်မင်းလက်ထက်၌ လည်းကောင်း သူတို့၏ လက်နက်နိုင်ငံထဲသို့ သိမ်းသွင်းခြင်းမခံခဲ့ရဟု ဆိုထားသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် အနော်ရထာမင်း၏ ပိုင်နက်နယ်မြေကို ပဋိကွရားပြည်ထိ ဖော်ပြထားသည်ကို ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်စရာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ စာရေးဆရာကြီး မြသန်းတင့်က ထိုဆောင်းပါးထဲတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားသည်မှာ -

၁ သို့ရာတွင် လက်ဆောင်ပဏ္ဍာဆက်ခဲ့ရပြီး ပုဂံ၏တောင်ဆီခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။ ရာဇဝင်ကြီးများအလိုအရ အနော်ရထာမင်းသည် ဝေသာလီမင်း၏ သမီးတော်တစ်ပါးကို လက်ဆက်ခဲ့ရသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဝေသာလီပြည်သည် ရှေးဟောင်းရခိုင်ပြည်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရပါသည်။ စေတီပုထိုးများတည်ခြင်း၊ ထိုစေတီပုထိုးများထဲတွင် မိမိ၏ တံဆိပ်တော်ပါသည့် ရွှံ့အုပ်ချပ်များကို ဌာပနာထားခြင်းဖြင့် မိမိ(အနော်ရထာမင်း)၏ လက်နက်နိုင်ငံတော်နယ် နိမိတ်များကို ညွှန်ပြထားခဲ့ပါသည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သို့တစေ ရှေးရခိုင်ပြည်ဟုခေါ်တွင်သော ရခိုင်ဒေသတစ်ခုတစ်ပြင်ရှိ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများထဲမှာ အနော်ရထာမင်းတံဆိပ်တော်များကို တွေ့ရှိရမှု မရှိသေးပါ။ ပြီး အများအားဖြင့် ရှေးရခိုင်မင်းတို့သည် ရှေးဗမာမင်း၏ဩဇာခံမင်းအဖြစ် လက်အောက်ခံမင်းအဖြစ် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်ထက် မိတ်ဆွေမင်းအဖြစ်၊ မဟာမိတ်မင်းအဖြစ် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်က ပိုမိုများသည်ဟု ရှေးရခိုင်ရာဇဝင်များတွင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အထူးသဖြင့် သီးခြားတိုင်းပြည်အဖြစ် ဖော်ပြကြသည်ပင် ဖြစ်၏။

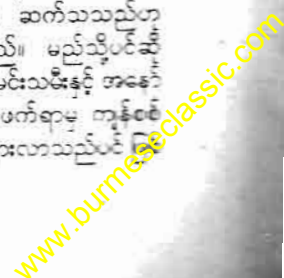
သို့ဆိုလျှင် မှန်နန်းရာဇဝင်၊ မဟာရာဇဝင်ကြီး အပါအဝင် ဗမာရာဇဝင်တို့၌ ဖော်ပြကြသော ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းသည် ရခိုင်ဝေသာလီပြည်ရှင်မင်းထံ သူလက်ဆက်ယူရန် ဝေသာလီမင်းသမီးတစ်ပါး တောင်းခံသည်ဆိုသော ကိစ္စသည် အဘယ်မျှလောက် မှန်ကန်မှုရှိပါသနည်း။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန်းစစ်သုံးသပ်ကြည့်ကြပါမည်။ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်း၏ နန်းသက်မှာ (အေဒီ ၁၀၄၄ - ၁၀၇၇) ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအနော်ရထာမင်းကြီး နန်းစံကာလ

မတိုင်မီ နှစ်ပေါင်း (၂၅၀) ကျော် (အေဒီ ၇၉၃) ခုနှစ်ကပင် ဝေသာလီပြည် ရွှေနန်းတို့သည် ရှမ်းတိုင်းရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ပျက်သုန်းခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အနော်ရထာမင်း၏ ထီးမြိုင်နန်း ပြိုင်ရခိုင်မင်းတို့မှာ ပစ္စာပြည်ပြည့်ရှင်မင်းများဖြစ်ကြသော -

- ၁။ မင်းကလားမင်း (၁၀၃၄-၁၀၆၂)
- ၂။ မင်းဘီးလူးမင်း (၁၀၆၂-၁၀၆၈)
- ၃။ ဝရောင်းငှက်-အသင်္ခယာအမတ်မင်း (၁၁၆၈-၁၀၇၆)
- ၄။ မင်းဘန်းသန် (၁၀၇၆-၁၀၉၀) တို့ပင် ဖြစ်၏။

အနော်ရထာမင်း၏ ထီးမြိုင်နန်းပြိုင် ရခိုင်မင်းများဖြစ်သော ထိုပစ္စာပြည်ရှင်တို့သည် ဘုန်းတန်ခိုးနည်းပါးကာ နန်းစံသက်တမ်း တိုတောင်းပြီးလျှင် ထီးရေးနန်းရေးအရှုပ်အထွေးကလည်း များပြားလှပေးသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များကို ထောက်ရှုလျှင် အနော်ရထာမင်းသည် ဝေသာလီမင်းထံ ဝေသာလီမင်းသမီးအား တောင်းခံခြင်းထက် ပစ္စာမင်းထံ ပစ္စာမင်းသမီးအား တောင်းခံခြင်းက ပို၍ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်။ ယခုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရခိုင်ရာဇဝင်များတွင် ဖော်ပြမှုရှိသလား။ ဟုတ်ပါပေသည်။ ရခိုင်ရာဇဝင်မှတ်တမ်းတချို့နှင့် ရခိုင်ပါးစပ်ရာဇဝင်တို့တွင် အနော်ရထာမင်းသည် ရခိုင်မင်းထံမှ လက်ဆက်ရန် သမီးကညာမင်းသမီးတော်တောင်းခံခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြမှုရှိပါပေသည်။ ရခိုင်မင်းတို့သည် ဇာတိမာန်ကြီးမားသဖြင့် သမီးကညာမပေးဆက်လိုသော်လည်း ဆိုခဲ့သလိုပင် အရည်အချင်းနည်းပါးမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ စစ်အင်အားနည်းပါးမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရခိုင်မင်း၏ မောင်းမဝယ်တစ်ဦး၏ သမီးကို (၀၁) မင်းသွေးမင်းသားမကင်းသော ရွာစားတစ်ဦး၏ သမီးကို ရခိုင်မင်းသမီးဟုဆိုပြီး အနော်ရထာမင်းအား ဆက်သခဲ့သည်ဟူ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ချောမွေ့လှပသူတစ်ဦးဟု ဆို၏။ မှန်နန်းရာဇဝင် အပါအဝင် ဗမာရာဇဝင်၌ ဝေသာလီမင်းနှင့် ဥသျှစ်သီးမှမွေးဖွားသည့် ရုစိရပဘာဝတီမိဖုရားကြီးမှ မွေးဖွားသော ပစ္စာကလျာဏီမင်းသမီးကို အနော်ရထာမင်းထံ ဆက်သသည်ဟု ဖော်ပြထားကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုပစ္စာကလျာဏီမင်းသမီးနှင့် အနော်ရထာမင်းတို့ ပေါင်းမက်ရာမှ ကွန်စစ်သားမင်းအား မွေးဖွားလာသည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာပွားစိန်ထိုင်းကြိုင်လတ် ရောဂါကင်းဝေး ကျန်းမာရေး

ပုခွဲမြတ်စွာဘုရားသည် သက်တမ်း တစ်ရာတန်းမှာပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ ယခု အခါ သာသနာတော်နှစ်ပေါင်း ၂၅၅၇ နှစ် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လူတို့၏သက်တမ်း မှာ (၂၅) နှစ် လျော့နေပြီဖြစ်ရာ ယနေ့ လူအများ၏ သက်တမ်းမှာ (၁၀၀) နှစ် တန်းမရှိတော့ပေ။ လူသက်တမ်း (၁၀၀) ပြည့်လျှင် လူသက်တမ်း (၁) နှစ်လျော့ လျော့လာသည်။ သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇ နှစ်မှာ လူတို့၏သက်တမ်း (၂၅) နှစ်လျော့နေပြီဖြစ်ရာ လူတို့၏သက်တမ်း တစ်ရာတန်းမှ (၂၅)နှစ်နုတ်သော် ယနေ့ လူတို့သက်တမ်းသည် (၇၅) နှစ်မျှသာ ရှိတော့သည်။ (၉၆) ဖြာ ရောဂါဝေဒနာ များနှင့် လူအများအသက်ရှည်ရှည်နေ နိုင်ကြရန် တော်တော်ခဲယဉ်းလာချေပြီ။ လူတွင် ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါးရှိရာ ရုပ်ကြီး အတွက် ရောဂါများကလည်း များလှပါ တ်။ ထို့ကြောင့် မြတ်ဘုရားက (အာရောဂျ ပရမ လာဘ) ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါးဟု မိန့်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေးပညာရှင်ကြီးများတို့ကလည်း လူသတ္တဝါအားလုံးတို့အတွက် ရောဂါ ဘယ ဝေးကွာ ကျန်းမာချမ်းသာကြစေ ရန် ရတနာသုံးပါးမှအစ ဆေးဝါးများ၊ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက် စသည့် ပညာရပ်များကို တီထွင်ကြံဆ ကြိုးစား အားထုတ်ရာဖွေလေ့လာကြပြီး လက်ဆင့်ကမ်း သင်ကြားပို့ချကုသနည်း များကို အများအတွက် ဖြန့်ဝေစီစဉ်ခဲ့ ကြပေသည်။

ကျန်းမာရေးမကောင်းသူအတွက် ရောဂါဖြစ်ပွားလျှင် ဆေးကုသရန် ဆေး စူး၊ မစူးသောနှစ်ကို တွက်သင့်သည်။ အချို့မှာ ရောဂါရ၍ ဆေးကု၏။ တရောင်ရှောင်တပ်နိပ်နံနှင့် ဆေးဆရာ တစ်ဦးမှ နောက်တစ်ဦး ပြောင်းကု၏။ ထူးခြားနား ရောဂါမသက်သာသည့်သူ များလည်း ရှိခဲ့သည်။ ရောဂါနှင့် ဆေး မထိ၊ ရောဂါတခြား၊ ဆေးတခြားဖြစ် နေတတ်သည်။ ငွေသာကုန်၊ ရောဂါ မသက်သာမပျောက်။ ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်

များအတွက် အောက်ပါ ကျန်းမာရေး ယတြာကို ပြုလုပ်ကြည့်ပါ။ ငွေအကုန် အကျမရှိပါ။ ပြုလုပ်ရမည့်ယတြာတို့ သာ တိတိကျကျ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြု လုပ်ရန် အရေးကြီးပါသည်။ အသက် ကယ်ယတြာ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်ုပ် ၏ တပည့်မတစ်ဦး ကျန်းမာရေးညံ့နု သည်။ ရန်ကုန်သွား၍ ဆေးကုသည်။ (၂) လကြာမျှရှိသည်။ သိပ်တော့မထူး ခြားလှ။ ရောဂါကတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဖြစ် နေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် အောက်တိုဘာလ ဆန်းက ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ သူ၏ကျန်းမာ ရေးအတွက် သိလိုသည်များကိုလာမေး သည်။ ရန်ကုန်ဆေးခန်းများတွင် ပြသ ကုသရာ၌ ဆရာဝန်နှစ်ဦးနှင့် ကုသခဲ့ သော်လည်း ထူးခြားမှုမရှိခြင်းများကို ပြောပြ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမ၏ မွေးသက္က ရာဇ်များကိုမေးပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် သောသို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် အခါမှာ ဆေးကုသ၍ ဆေးစူး၊ မစူး ထိ ရောက်မှုရှိ မရှိကိုတွက်ရန် ကာယကံရှင် ၏ ရောက်ရှိနေသောအသက်ကို တည် ကိန်းပြုလုပ်၍ (၃)နှင့်စားပါက (၀)ကြီး နေပါလျှင် ထိုကျန်းမာရေးညံ့နေသော

၏။

နောက်စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုက ကျန်စစ်သားမင်းသားသည် မင်္ဂလာစန္ဒာ မင်းသမီးကိုခွဲကြောင့် အနော်ရထာမင်း အမျက်တော်ရှိသောအခါတွင် အရိန္ဒမာ လှံတော်ကိုယူ၏။ ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဖက် ကမ်း မြောက်ဘက်အရပ်ရှိ ကျောင်းဖြူ နယ်ကို သွားရောက်ခိုလှုံသည်ဟု ဗမာ ရာဇဝင်များ၌ဆိုထားသည်။ ရခိုင်ပါးစပ် ရာဇဝင်တစ်ခု၌မူ ကျန်စစ်သားမင်းသား ခိုလှုံခဲ့သော ထိုကျောင်းဖြူ ဆိုသော အရပ်သည် ယခု ရခိုင်ပြည်နယ် အမ်းမြို့ နယ်အတွင်း၌တည်ရှိသည်ဟုဆိုထားပါ သည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ကျန်စစ်သား မင်းသည် သူနှင့် ကျောင်းဖြူအရပ်သူ မထီးတူမ သမ္မာလမှ မွေးဖွားသော ရာဇ ကုမာခေါ် ဇေယျခေတ္တရာမင်းသားအား ဓညဝတီနှင့် တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်အား အပိုင်းအစားပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ဤနေရာမှာ မေးစရာ၊ တွေးစရာ တွေဖြစ်လာသည်က ဓညဝတီဟူသည် အဘယ်နည်း။ တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်

ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဓညဝတီသည် ရှေးဟောင်း ရခိုင်ပြည်ကို ရည်ညွှန်း သလား။ ရှေးဟောင်းရခိုင်ပြည်က ဓည ဝတီနေပြည်တော်ဟုက သူဦးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) မကရှိနေခဲ့ပြီ။ ပြီး - ရခိုင်ရာဇဝင်များထဲတွင် ချီရာဝတီ (ယခု သံတွဲမြို့) နှင့် တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်ဟု ဖော်ပြမှုရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် တောင်စဉ် ခရိုင် ဟူသည် အဘယ်နည်း။ တောင်စဉ် ခုနစ် ခရိုင်ဟူသည် ယခု ရခိုင်ပြည်နယ် ထဲက တောင်ကုတ်မြို့နယ်၊ အမ်းမြို့နယ်၊ မြေပုံမြို့နယ်များအတွင်းရှိ ပင်လယ်ကမ်း ခြေအနီးဒေသအဝန်းအဝိုက်ကို ခေါ်ဆို သလား။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု အခါ၌ ထိုအရပ်ထိုဒေသကို တောင်စဉ် ကမ်း၊ တောင်စဉ်အရပ်ဟု ခေါ်ဆိုနေကြ သောကြောင့် ဖြစ်ပါပေသည်။ ဆက် လက် သုတေသနပြုဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါပေ သည်။

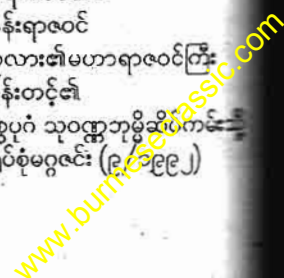
နိဂုံးချုပ်စကားအနေဖြင့် ဆိုရပါ လျှင် ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့် ဗမာရာဇဝင်တို့ ထဲက ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်စရာများစွာရှိနေ ပါသေးသည်။ ဥပမာ သက်မင်းမင်းရှင်

စောဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ လောကသာ ပျို့ကို ဘယ်သူရေးစပ်သလဲ။ မင်းကြီးနား စော်ကဲက ရခိုင်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့အတွက် စောမွန်ကြီးကို စေလွှတ်ခဲ့တာ တကယ် လား။ ရခိုင်မင်းထောရာကြီး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ အလီခင်မင်း ဆိုတာ တကယ်ပန်းသေးမင်းလား။ ဝေသာဇီ ပြည်ကောင်းစားစဉ်က သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ မင်းတုန်း ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဘယ်ကကြေးထွေ နှင့် ပြုလုပ်ခဲ့သလဲ စသည့် စသည့် အချက်အလက် များစွာရှိနေပါသေး သည်။ ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည်။

မင်းခိုနိအောင်

စာကိုး -

- ၁။ ရှင်စန္ဒမာလာလင်္ကာရ၏ ရခိုင်ရာဇဝင်သစ်
- ၂။ မွန်နန်းရာဇဝင်
- ၃။ ဦးကုလား၏ဗမာရာဇဝင်ကြီး
- ၄။ မြသန်းတင့်၏ သာစွပုဂံ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆိပ်ကမ်း မေ့ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း (၉.၆.၉၉၂)

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၎င်းနှစ်တွင် ရောဂါကြောင့် တစ်နိမ့်တစ်ရှောင်ရှောင်နှင့် ဆေးကုသ သော်လည်း ဆေးမစူးမထိဘဲ နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဆေးမစူးမထိ၍ ဆေးဆရာများလက်ကုနေရပါ လိမ့်မည်။ မည်မျှပင် ဆေးအစွမ်းရှိပါ သော်ငြား ရောဂါနှင့် ဆေးမထိသဖြင့် ရောဂါတခြား၊ ဆေးတခြားဖြစ်နေတတ် ခ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ကျန်းမာရေး ကောင်းပါက ဆေးကုသရန်အတွက် ဆေးစူး၊ မစူးတွက်ရန် လိုပါသည်။ ဆေး တိုး မတိုးတွက်ရန်မှာ ကျန်းမာရေးညံ့သူ အသက်ကိုတည် (၃) နှင့်စား၊ အကြွင်း (၉) ဖြစ်နေပါက ဆေးမစူးသောနှစ် ဖြစ် သည်။

မည်သည့်နေ့သား/ သမီးဖြစ်စေ အောက်ပါ အသက်များသည် (၃) နှင့် စားပါက (၀) ကြွင်းနေသောကြောင့် ဆေးမစူး၊ ဆေးမတိုးသော အချိန်အခါ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

၃-၆-၉-၁၂-၁၅-၁၈-၂၁-၂၄-၂၇-၃၀-၃၃-၃၆-၃၉-၄၂-၄၅-၄၈ ၅၁-၅၄-၅၇-၆၀-၆၃-၆၆-၆၉-၇၂-၇၅-၇၈-၈၁-၈၆ နှစ်များသည် (၃) နှင့်စားပါက (၀) ကြွင်းသောနှစ်များ ဖြစ်ပေသည်။

ဆေးမစူးသော အထက်ပါနှစ်များ မှာ အောက်ပါနေ့သားများအလိုက် ယကြာအတိုင်း ပြုလုပ်ပါက ဆေးစူး၊ ဆေးထိရောက်၍ ရောဂါများမြန်မြန် ပျောက်ကင်းပြီး ဥပဒ်အန္တရာယ်ကင်းစွာ နှင့် ချမ်းသာသုခရရှိကြမည် ဖြစ်ပါ သည်။

ယကြာပြုလုပ်ရန်

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သော အိပ်ရာအောက်မှာ အုန်းရွက် (၇) ရွက်နှင့် သီဟိုဠ်ရွက် (၂၁) ရွက် ခင်းအိပ်ပါ။ နံနက်စောစောအချိန် ၎င်းသစ်ရွက်များကို အရှေ့အရပ်သို့ စွန့် ဖစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉) ညလုပ်ပေးပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် မိမိအိပ်ရာ၏ ခေါင်းရင်းမှာ အုန်းသီးတစ်လုံးထားအိပ် ပါ။ နံနက်စောစော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို လှူပါ။ သို့မဟုတ် မြစ်ဆိပ်မှာ ရေမျှော လိုက်ပါ။

၂။ တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်ရာအောက်တွင် ကံ့ကော် နှင့်တမာရွက် တစ်မျိုးလျှင်(၂၁)ရွက် ခင်းထားပါ။ နံနက်စောစော ၎င်း

အရွက်များကို အိမ်၏ အရှေ့တောင် ထောင့်အရပ်သို့ စွန့်ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉) ညလုပ်ပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် အိပ်ရာ၏ (ယောက်ျားဆိုလျှင် ညာဘက်မှာ၊ မိန်းမ ဆိုလျှင် ဘယ်ဘက်မှာ) ကြံတစ်ချောင်း ထားအိပ်ပါ။ နံနက်စောစော (၉၆) ဆစ် ဆစ်၍ ရေတွင်မျှောပါ။ တစ်ရက်လုပ်ပါ။ ဆေးစူး၍ ရောဂါပျောက်ကင်းမည်။

၃။ အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သော အိပ်ရာအောက် တွင် ဆီးရွက်နှင့် အုန်းရွက် (၇) ရွက် ခုနစ်ရွက်စီခင်း၍အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်းအရွက်များကို အိမ်၏တောင်အရပ် သို့ ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉) ည လုပ်ပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် အိပ်ရာ၏ခေါင်း ရင်းအောက်မှာ ဆန်ကိုးဆုပ်ထား၍ အိပ် ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်းဆန်များကို ကုန်း သတ္တဝါ၊ ရေသတ္တဝါများကို ကျွေးပါ။ ၎င်းအတိုင်း သုံးရက်လုပ်ပါ။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သောအိပ်ရာအောက်တွင် ဝါးရွက်၊ ဝါရွက်နှင့် ရဲယိုရွက်အနည်းငယ် စီခင်း၍ အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်း အရွက်များကို အိမ်၏အနောက်တောင် ထောင့်အရပ်သို့ ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉) ည လုပ်ပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် ကျောက်ဖရုံသီး တစ်လုံးကို ရှပ်နန်းထည်နှင့်ပတ်၍ အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းမှာ ထားအိပ်ပါ။ နံနက်စော စော ၎င်းကျောက်ဖရုံသီးကို မြစ်ဆိပ်၌ ရေတွင်မျှောပါ။ တစ်ညသာလုပ်ပါ။ ဆေးစူး၍ ရောဂါဥပဒ်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၅။ ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သောအိပ်ရာအောက်တွင် ငှက်ပျောရွက်နှင့် ပေါက်ပန်းဖြူရွက် အနည်းငယ်စီခင်းအိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်းအရွက်များကို အိမ်၏ အနောက် မြောက်ထောင့်သို့ ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉) ည ပြုလုပ်ပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် အိပ်ရာ၏ခေါင်း ရင်းမှာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖိုးကို အဝတ်ဖြူ နှင့်ပတ်ထားပါ။ နံနက်စောစော ၎င်း ငှက်ပျောဖိုးကို ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား လှူ ပါ။ သို့မဟုတ် လူများကို ဝေပေးပါ။ အဝတ်ဖြူကိုလည်းလှူပါ။ တစ်ရက်လုပ် ပါ။ ရောဂါဘယကင်းမည်။

၆။ သောကြာသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သောအိပ်ရာအောက်တွင် သီဟိုဠ်သရက်ရွက်နှင့် မဲလီရွက်အနည်း ငယ်စီခင်း၍ အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်း အရွက်များကို အိမ်၏ အရှေ့မြောက် ထောင့်သို့ ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉)ည ပြုလုပ်ပါ။

ရောဂါကြီးလျှင် အိပ်ရာ၏ခေါင်း ရင်းမှာ နှမ်းဆီသုံးကျပ်သားကိုထား၍ အိပ်ပါ။ နံနက်စောစောတွင် ၎င်းဆီနှင့် ဘုရားတွင် ဆီမီးပူဇော်ပါ။ သို့မဟုတ် ဘုန်းကြီးလှူပါ။ တစ်ရက်လုပ်ပါ။ ဆေး စူး၍ ရောဂါဘယပျောက်ကင်းပါလိမ့် မည်။

၇။ စနေသားသမီးများအတွက်

မိမိအိပ်သောအိပ်ရာအောက်တွင် တမာရွက်နှင့်ငှက်ပျောရွက်အနည်းငယ် စီခင်း၍ အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ၎င်း အရွက်များကို အိမ်၏ အနောက်စူးစူး အရပ်သို့ စွန့်ပစ်ပါ။ ၎င်းအတိုင်း (၉)ည လုပ်ပါ။

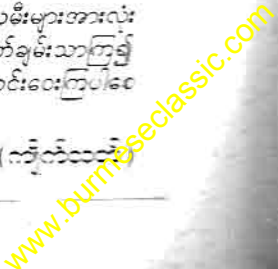
ရောဂါကြီးလျှင် အိပ်ရာ၏ခေါင်း ရင်းမှာ အုန်းသီးတစ်လုံးကို အဝတ်နီနှင့် ပတ်ထား၍ အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော ဘုန်းကြီးကို လှူပါ။ သို့မဟုတ် ရေတွင် မျှောပါ။ တစ်ရက်လုပ်ပါ။ ဆေးစူး၍ ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

အထက်ပါ နေ့သားအလိုက် ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ပြုလုပ်ရမည့် ယကြာများကို ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားပါက အထူးအကာအကွယ်ဖြစ်သည့် အပြင် ရောဂါဘယကင်းဝေးပြီး ကျန်းမာချမ်း သာစွာ နေထိုင်ကြရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော တပည့်မအား အထက်ပါယကြာဖြင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရာ အသက် (၃၉) နှစ်ရှိ အင်္ဂါသမီးမှာ ဆီးရွက်၊ အုန်းရွက် များနှင့် (၉) ညလုပ်၍ ဆန်ယကြာကို (၃) ရက်လုပ်ပြီးနောက် ကျန်းမာရေး ထူးခြားလာပြီး မိသားစုဆရာဝန်နှင့် ကုသနေရာ ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက် တွင် ဆေး (၄) လုံးထိုးပြီးနောက် ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက် တန်တော့ရင်း နှုတ်ဆက် သွားပါသည်။

ခုနစ်နေ့သားသမီးများအားလုံး ကိုယ်ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာကြ၍ ရောဂါဘေးများမှကင်းဝေးကြပါစေ

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျောက်သေတ္တာ)

ပြီဿရာသီ၏ သရုပ်သည် နွားသိုးဖြစ်၏။ နွားသိုးသည် သဘာဝ၏ စွမ်းအားနှင့် ပေါ့ကြယ်ဝပူအစွမ်းတို့ကို ဖော်ပြသည့် ရှေးအကျဆုံးသောသရုပ် ဖြစ်လေသည်။ မြေထဲပင်လယ်နှင့်အရှေ့ အလယ်ပိုင်းဒေသတစ်ဝန်းလုံးတွင် နွား သိုးကို မြေပထဝီနတ်သမီး၏ ကြင်ရာ တော်အဖြစ် ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ကရီ (CRETE)ကျွန်းရှိ နှော့ဆော့စ်ဒေသတွင် လှပစွာ ပုံဖော်ခြယ်လှယ်ထားသော နံရံ ဆေးပန်းချီရုပ်များမှအစပြု၍ နွားသိုးကို ပူဇော်ဝတ်ပြုသော အစီအရင်တို့ကို ယခု ခေတ်လူများ သိရှိကြရပေသည်။ နွားသိုး ၏ နှေးကွေး၍ စိတ်ရှည်စွာ လှုပ်ရှား တတ်မှုနှင့် ဒေါသထွက်လျှင် ကြောက် မက်ဖွယ်ထွက်ပေါ်လာသောစွမ်းအင်တို့ ၏ ရောစပ်နေမှုသည် သဘာဝစွမ်းအား တို့၏ညာတာမစမှုမျက်နှာနှင့် ဖျက်ဆီး တတ်မှုမျက်နှာများကိုချဲ့၍ ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ခေါမဒေဝတာပုရာဇ်တွင် မြေ ငလျင်တို့ကိုစိုးမိုးသူ ပေါ်ဆိုင်ခွန် (POSEIDON) ကို ကြီးမားသော နွားသိုး အနက်ကြီးသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပုံယူပူဇော်ခဲ့ကြ ၏။ ထိုနွားနက်ကြီးသည် ကမ္ဘာမြေကြီး ၏ နက်ရှိုင်းလှသောအတွင်းပိုင်းတွင်နေ

၍ အမျက်ဒေါသဖြင့် ခြေဆောင်လိုက် လျှင် ကမ္ဘာမြေကြီး တုန်ခါသွားရသည်။ များစွာသော ဒေဝတာပုရာဇ်တို့တွင် နွားသိုးကို ပုရာဇ်ပါဇာတ်လိုက်၏ အဆိုးဝါးဆုံး အဆိပ်အတောက်အဖြစ် ပုံဖော်ခဲ့ကြသည်။ ထင်ရှားသော သာကေတစ်ခုကို တင်ပြရလျှင် ခေါမ ဒေဝတာပုရာဇ်မှပင် မင်နတော် (MIN- OTAUR) ကို ပြသရပေတော့မည်။ ထို သတ္တဝါသည် နွားဦးခေါင်းနှင့် လူခန္ဓာ ကိုယ်ရှိသောသတ္တဝါဖြစ်၏။ မိုင်နော့(စ်) (MINOS) က ဝင်မိလျှင် ပြန်ထွက်ရ မလွယ်ကူသောဝက်ပါကြီးတည်ဆောက်

၍ မင်နတော်ကို ထားရှိ၏။ ထိုသတ္တဝါ သည် လူသားကိုစားသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သီးဆယစ် (THESEUS) က သူ့ထံ သတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဤပုရာဇ်ကိုထောက်ရှု၍ စိတ် ရိုင်းတိုသည် စိတ်ယဉ် (ဝါ) စိတ်ကောင်း ကို ရန်လိုတတ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချ နိုင်သည်။ လူ၏ဇာတိစိတ်တွင် ပါလာ သော ပြင်းပြသည့် ဆန္ဒဇောရိုင်းများ သည် မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်စိတ်ကို တိုင်း စားကာ ဘဝကို ထိန်းကွပ်သွားနိုင်စွမ်း ကို ပျက်ပြယ်စေ၏။

သက်လုံ

ပြီဿရာသီခွင်

ရာမအင်ပါယာနှောင်းပိုင်းကာလများတွင် မိထရာဂိုးလူမျိုးများ၌ နွားသီးလူသား၏အခြေခံစိတ်ရိုင်းများဆိုင်ရာ ထင်ရှားသောသရုပ်အဖြစ် ထားရှိခဲ့ကြ၏။ နွားသီးကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည် စိတ်ရိုင်းများကို အသိတရား၏ အဆင့်မြင့်အလွှာတွင် ချေဖျက်လိုက်ရမည်ကို ဩဇာသည်ဟု လေ့လာသူ သူတော်တို့က ယူဆကြပေ၏။

ဤအချက်များကို ထောက်ရှု၍ ပြဿရာသီသည် ဒေဝတာပုရာဇာ၏ ထောင့်က ကြည့်သော် မြေပထဝီ၏ အစိတ်အပိုင်းမှထွက်ရှိသော အင်အားနှင့် လူသားများလေးနှင့် စိတ်ဓာတ်တို့၏ ထာဝရစိမ်းခေါ်မှုတို့ကို ခြုံငုံထားခြင်းဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ပြဿရာသီကို အင်္ဂလိပ်လို ဘောရပ်(စ်) (TAURUS) ဟုခေါ်တွင်၍ ဝေဒကား တောရိုး(စ်) (TAURUS) မှာ နွားသီးဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ မြန်မာတို့က ပြဿရာသီဟု ခေါ်ဝေါ်နေခြင်းမှာ လည်း သက္ကတဘာသာ ဗရိသျှဘမုဆင်းသက်လာသောစကားဟု သိရပါ၏။ ဗရိသျှဘသည် ပါဠိစကား ဥသဘနှင့် တူညီ၍ အဓိပ္ပာယ်မှာ နွားလား (ဝါ) နွားသီးဖြစ်ပေ၏။

ပြဿရာသီသည် မေလကို ကိုယ်စားပြုသည်ဖြစ်ရာ အနောက်နိုင်ငံကျေးလက်ဒေသများတွင် မေပိုး(လ်) (MAY-POLE) ခေါ် မေလတိုင်တွေကိုထူသည့် ပွဲတွေ ကျင်းပခဲ့ကြ၏။ မေမိဖုရား (MAY QUEEN)ကိုပင် ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။ သမိုင်းမတင်မီကာလများကဆိုလျှင် မေမိဖုရား ဆိုသည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရွေးချယ်၍ စတေးကာ ကောက်ပဲသီးနှံပေးကြွယ်ရေးအတွက် မြေစာကျွေးခဲ့ကြသည်ဟု အဆိုရှိပေသည်။ သို့သော် ဩဒေခတ်တွင်ကား မေမိဖုရားကို အလှူမယ့်ရွေးသလို ရွေးချယ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ရာ ကျေးလက်ဒေသ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလေး အသွင်သာဆောင်တော့၏။ လေ့လာသူများသည် မေလရာသီဥတုနှင့် တောဘောင်ရေမြေအခြေအနေများကို ကြည့်ရှု၍ ပြဿရာသီ၏ သဘောသဘာဝကို အကဲခတ်ကြသည်။ ပြဿရာသီခွင်၌ ဘာမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန်မဖြစ်ပေါ်ကြပါ။ မျိုးစေ့ကိုချ၏။ သို့သော် အညောက်ညက်အပင်ပေါက်ရန်အတွက်သော်ကား အချိန်ယူရပေမည်။ ဤသည်ကိုထောက် နှု၍ ဖွားဇာတာခွင်တွင် ပြဿရာသီအရေးပါသောသူကို အတင်းလော့၍မရချေ။ သစ်စေ့ကလေးကို 'ပေါက်ဟဲ့' .

ပေါက်ဟဲ့' ဆိုကာ လော့၍မရသကဲ့သို့ ပင်တည်း။

လက်သမားကြီးကလော့၍အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်ချင်၏။ သို့သော် နွားသီးကြီးသည် စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ မိတ်လိုက်ခြင်းတို့ကို သူ့သဘာဝအလိုက် သူ့ကာလစက်ဝန်းနှင့်သူလုပ်သည်။ ပြဿရာသီသမား၏ အပြင်ပန်းသဘာဝမှာ အာရုံတွေကို ခံစားခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်းနှင့် ပြည်နက်နေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အောက်အလွှာတွင်ကား ပထဝီမြေကြီး၏ ကြီးမားသော အားအင်ကြီးသည်ရှိနေ၏။ ထိုအားအင်ကြီးသည် လော့ခြင်းတွင် ဘွားခနဲ ထွန်းတောက်လာမည့် စွမ်းအင်ကို အသာလျှို၍ ဖုံးကွယ်ထားနေသောရာသီအဖြစ် ရှုမြင်နိုင်စေ၏။ နေ့စဉ်ဖြစ်ရပ်တွင်ကား ပြဿရာသီ၏ အေးချမ်း ညင်သာသော စွမ်းအင်ကို သည်းခံနိုင်ခြင်းနှင့် အချိန်ကျအောင် စောင့်ဆိုင်းနိုင်သော စွမ်းရည်တို့တွင် တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ နွားသီးကြီးသည် စွမ်းအားကြီးမားလှသော သတ္တဝါဖြစ်လင့်ကစား ကွင်းပြင်ထဲတွင် မြက်စားနေခိုက်သာတွေ့ရလျှင် ယင်းသို့ အင်အားကြီးမားလှသည်ဟု ထင်မြင်မိမှာမဟုတ်ချေ။ ဤနည်းတူစွာပင် ပြဿရာသီသမားများသည် မိမိတို့၏ စွမ်းရည်များ၊ ကျွမ်းကျင်မှုများကို ထုတ်ဖော်လိုစိတ်မရှိသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အားကောင်းသော ပြဿရာသီသမားကိုပင် ဘေးလူများက အထင်သေးတတ်ပါ၏။

ပြဿရာသီသမား လူငယ်တော်တော်များများသည် ဘဝခရီးလမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်ရာ၌ အချိန်တွေ့ကြာမြင့်နေတတ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤရာသီသည် ခပ်လောလောနှင့် အချိန်မကျမီ မလုပ်ကိုင်တတ်ဘဲ လက်တွေ့အတွေ့အကြုံရအောင် စုဆောင်းရင်း ခိုင်မာမှုတစ်စုံတစ်ရာကို တည်ဆောက်နိုင်ချင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရင်လုပ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်မကြည့်ရှင်းရသည့် အလုပ်မျိုးကို သူတို့မနှစ်သက်ကြပါ။ သူတို့အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလုံခြုံမှုနှင့် တည်ငြိမ်မှုသည် လေးလေးနက်နက်ပင် အရေးပါလှချေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဘဝတွင် အဖွဲ့တန်သည်ဟုယူဆရသောအရာများကို ဗရိတ်သုတ်ခတွေ့ကြားမှပင် ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ထိန်းသိမ်းထားချင်တတ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မပျော်ပိုက်ဖြစ်ရသည့်တိုင်အောင် လုပ်လက်စအလုပ်အတိုင်း ဆက်ဆံလက်စ ပေါင်း

သင်းဆက်ဆံမှုကို အလွယ်တကူနှင့်မစွန့်လွှတ်တတ်ကြပါ။ ပိုမိုကောင်းမွန်မှုသေချာသောအသစ်ကိုတွေ့မှသာ အဟောင်းကို စွန့်တတ်ပေသည်။ ယဉ်ပါးနေကျဖြစ်သည့်အဟောင်းကို ခင်တွယ်တတ်လွန်းသဖြင့် အသစ်ဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရသော်လည်း အသစ်ဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှနှင့်ပင် အကျောက်အကန် လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်တတ်ကြပေ၏။

မူလဇာတာ၌ ပြဿရာသီတွင် ရောက်နေသော နွားသီးများသည် အကျိုးပေးနေကြောင်းတတ်သည်။ သို့သော် ခိုင်မာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုပြုတ်တို့၏ကောင်းကျိုးများကို ဇာတာရှင်သည် ဝယ်စဉ်က မခံစားရတတ်ဘဲ အသက်ကြီးပိုင်းရောက်ခါမှ ခိုင်မာစွာခံစားခံစားနိုင်တော့သည်။ သို့ဖြစ်သည့်အညီ ပြဿရာသီသမားတို့သည် အဆင့်တစ်ခုခုတွင် နှောင်းပိုင်းကျမှ ရင့်ကျက်၍ တိုးတက်လာတတ်ကြသည်။ ရှေ့ပိုင်းတွင်ကား သူတို့သည် မရေမရာနှင့် စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှနှင့် နွားသီးသည် စိတ်မဝင်စားပါ။ အကျိုးရလဒ်သည်သာ သူ့အတွက် အရေးပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် စိတ်ကူးယဉ်သမားများမဟုတ်ကြဘဲ အတွေ့အကြုံပေါ်တွင် မှီခိုအားထားကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ပြဿရာသီသမားတို့၏ အမုက်ဒေါသသည် ထွက်ခဲ့၍ အရှိန်တက်မှု နှေးကွေးသည်။ သို့သော် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီဆိုလျှင်ကား ယမ်းပမ်းကျဖြစ်တတ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါသဖြစ်စရာအကြောင်း ခိုင်လုံလှသောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ပြဿရာသီသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုအားကောင်းလှသဖြင့် ဤရာသီရောက်ပြီဟုများသည် နူးညံ့လာရ၏။ ရှုရှုရုံရုံဖြစ်တတ်သော အင်္ဂါပြုတ်သည်ပင် ပြဿရာသီသို့ရောက်နေသော် စွမ်းအားထုတ်မှု နှေးကွေး၍ နူးညံ့လာရသည်။ ပြဿရာသီသမားများသည် လှပ၍ အသုံးဝင်သောပစ္စည်းမျိုးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိကြ၏။ ဝိတက်လည်း အာရုံထိလွယ်သည်။ ထူးခြားသည်ကား ပြဿရာသီသမားများသည် နတ်တို့၏ သဘောသဘာဝကို ကောင်းကင်တို့တွင်သာ မဟုတ်ဘဲ မြေပြင်တွင်ပင် တွေ့ရှိနိုင်ခွမ်းရှိကြသူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

“ခင်လေး၊ ဘုရားဖူးပြီးရင် ဘယ် သွားချင်သေးသလဲ။ ခင်လေးသွားချင် တဲ့နေရာရှိရင်ပြောပါ။ ကိုကိုလိုက်ပို့ပါ မယ်”

“ခင်လေး၊ ဗေဒင်မေးချင်သေး တယ် ကိုကို”

ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးပြီးသည်နှင့် ခင်မောင်ကျော်က မေးလိုက်သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် ပူဇော်ပြီး သည်နှင့် ခင်မောင်ကျော်က မေးလိုက် ရာ ဗေဒင်မေးချင်ကြောင်း ကြားလိုက် ရ၍ ခင်မောင်ကျော် တွေဝေသွားပါ သည်။ ခင်မောင်ကျော်က ဗေဒင်ကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပါ။ မိမိဘဝ၏ တိုးတက်မှုကို မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှ ရမည်ဟု ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါ။ မိမိဘဝ ၏တိုးတက်မှုကို မိမိကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှ ရမည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ခွဲခွာခါနီး ချစ်သူ၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လို စိတ်မရှိပါ။ ချစ်သူကို အလိုလိုက်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ယနေ့ လည်း ချစ်သူဆန္ဒအရ ဘုရားဖူးသည်၊ လိုသောဆုများတောင်းခဲ့သည်။

“ခင်လေးက ဘယ်ဗေဒင်ဆရာကို မေးချင်တာလဲ”

“ဘယ်ဆရာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မှန်အောင်ဟောနိုင်တဲ့ ဆရာတစ်ဦးဦး

ပေါ့” “ခင်လေးဆန္ဒရှိရင် သွားကြတာ ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ဒါတွေ ဝါသနာ မပါဘူး”

“ကိုကိုဝါသနာမပါမှန်း သိပါ တယ်။ ခင်လေးနဲ့ ကိုကိုတို့က မကြာခင် ခွဲကြရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ကိုကိုက ပင်လယ်ရပ်ခြားနိုင်ခြားကိုသွားမှာဆို တော့ ခင်လေးတို့ပြန်မှ ဆုံနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ ကြိုတင်သိထားရအောင်လို့ပါ”

“ဪ -ခင်လေးရယ်၊ အခုထိ ကိုကိုကို မယုံနိုင်သေးဘူးလား။ ကိုကိုက ဂျပန်ပြည်ကိုသွားမှာကလည်း တစ်နှစ် တည်းကြာမှာပါ။ တစ်နှစ်ကြာရင် ပြန် လာပြီး ခင်လေးနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

“ကိုကိုကို ယုံပါတယ်။ ကံကြမ္မာ ကိုသာ မယုံတာပါ”

“စိတ်ချပါခင်လေးရယ်။ ကံကြမ္မာ ဆိုတာ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးအပေါ်မှာ မူတည် နေပါတယ်။ ကံပါလေ၊ ခင်လေးဆန္ဒရှိ ရင် သွားပြီးမေးကြတာပေါ့။ မြောက် ဘက်စောင်းတန်းမှာ ဗေဒင်ဆရာရှိတယ် သွားရအောင်”

ခင်မောင်ကျော်နှင့် မခင်လေးတို့

မြောက်ဘက်မုခ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဗေဒင်ဟောခန်းမှာ ပိတ်ထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ယနေ့ ဆိုင်ပိတ်ကြောင်း သိရသည်။

“ဆိုင်ပိတ်တယ်တဲ့ ခင်လေး၊ နောက်ထပ် ဘယ်နေရာသွားချင်သေး သလဲ”

“ကမ္ဘာအေးဘုရားကို သွားချင် ကောင်းမလား ကိုကို”

ကမ္ဘာအေးဆိုမှ ခင်မောင်ကျော် သတိရသည်။ ကမ္ဘာအေးတွင် သူငယ် ချင်း မောင်မောင်လတ် ဗေဒင်ဟောနေ သည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ မောင် မောင်လတ်သည် ကမ္ဘာအေးတွင် ဧကန် ရှိနေသဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်သည်။

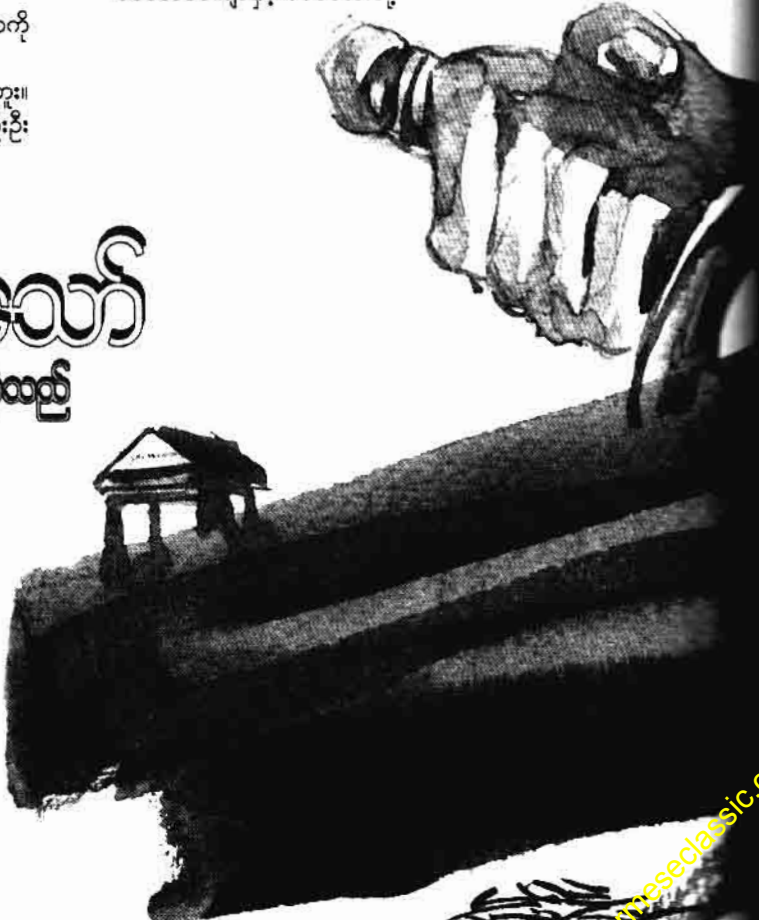
“ကမ္ဘာအေးသွားရင် ကိုကိုသူငယ် ချင်းတစ်ယောက် ဗေဒင်ဟောနေတာနဲ့ တယ် ခင်လေးရဲ့။ သူကလည်း နာမည် ကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဆို သွားကြတာပေါ့ ကိုကို”

ခင်မောင်ကျော်နှင့် မခင်လေးတို့

ကျောင်းသော်

ထွမ်းစာလေးရှေ့နေ့လည်

ကမ္ဘာအေးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။
မောင်မောင်လတ်၏ဟောခန်းသို့ရောက်
သည့်အခါ ကံအားလျော်စွာ လူရှင်းနေ
ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဖေဒင်ဆရာ၏
ခရုတွင် နှစ်ယောက်အတူထိုင်လိုက်ကြ
သည်။

“ဟာ - မောင်ကျော်တို့ပါလား”

မောင်မောင်လတ်က ကြိုဆိုနှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။

“မောင်မောင်လတ်၊ ဒါငါ့ချစ်သူ
မခင်လေး။ သူက ဖေဒင်မေးချင်တယ်ဆို
လို့ မင်းဆီခေါ်လာတာ။ မှန်အောင်
တော့ဟောပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မခင်လေး၊ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်။ မောင်ကျော်က ငယ်
သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ကဲ - ဘာသိချင်
သလဲပြောပါ”

“ကိုကိုက မကြာခင် နိုင်ငံခြား
သွားတော့မယ်ဆိုတော့ ခွဲရတော့မယ်
လေ။ နောင်ဘယ်တော့ပြန်ဆိုကြမယ်
ဘယ်အချိန် လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
လောက်ပဲ သိချင်တာပါ”

“မောင်ကျော် ပြောတာကတော့
ဂျပန်မှာ တစ်နှစ်နေပြီး ပြန်လာရင် လက်
ထပ်မယ်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေက ရည်
မှန်းချက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့
အလှည့်အပြောင်းကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိလို့

ဆရာဆီလာပြီးမေးရတာပါ။”

“စိတ်ချပါ မခင်လေး၊ မြင်သမျှ ဟောပါမယ်။ ကဲ - နှစ်ယောက်လုံးမွေး သက္ကရာဇ်၊ မွေးလ၊ မွေးနေ့တွေပြောပါ။”

မခင်လေးက စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် အသင့်ပြုစုလာသော နှစ်ယောက်လုံး၏ မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ သက္ကရာဇ်အစုံကို ပေး လိုက်သည်။ ဗေဒင်ဆရာက ထိုစာရွက် ကိုကြည့်၍ စာတစ်ရွက်ပေါ်တွင် တွက် ချက်နေပါသည်။ တွက်ချက်ပြီးသော် လည်း ချက်ချင်းမဟောသေးဘဲ မခင် လေးကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပြခိုင်းသည်။ လက် ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများ ကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ အသေးစိတ် တွက်ချက်နေပုံရသဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသူများပင် စိတ်လှုပ်ရှား လျက်ရှိပါသည်။ အားလုံးတွက်ချက် စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ဗေဒင်ဆရာက ဟောပါသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးရဲ့မွေးဇာတာတွေ ကောင်းပါတယ်။ ရည်မှန်းတဲ့အတိုင်း တစ်နှစ်အကြာမှာ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ။ ခင်မောင်ကျော်လည်း ဂျပန်မှာ အဆင် ပြေမှာပါ။ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အစစ် အောင်မြင်မှာ၊ တစ်နှစ်ပဲစောင့်ရတော့ မှာပါ။ သိချင်တာရှိရင်မေးပါဦး။”

“ပြည့်စုံပါပြီ ဆရာရယ်၊ တစ်နှစ် ကြာလို့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီမှာ ဆရာ အတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခပါ။”

မခင်လေးက ငွေစက္ကူအချို့ကို ထုတ်ပေးသော်လည်း မောင်မောင်လတ် က လက်မခံပါ။

“သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ကျော်ရဲ့ ဂျပန်ခရီးအတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက် တယ်လို့ သဘောထားပါ။ မခင်လေး နောင် အခက်အခဲရှိလို့ မေးစရာရှိရင် လည်း လာခဲ့ပါ။ အားနာစရာရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကူညီမှာပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါဆိုခွင့်ပြုပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ခင်မောင်ကျော်နှင့် မခင်လေးတို့ ပြန်ရန် ကျောခိုင်းမှ မောင်မောင်လတ် က ခေါ်လိုက်သည်။

“ဪ - မောင်ကျော်ရေ၊ ခရီး မသွားခင် ငါ့ဆီလာခဲ့ပါဦး၊ ဆက်ဆက် လာနော်”

ခင်မောင်ကျော်မှာ လာခဲ့မည်ဟု ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ မောင်မောင်လတ်

ကျေနပ်အောင်သာ လာခဲ့မည်ဟု ပြော လိုက်မိသော်လည်း ခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင် နေရသဖြင့် မောင်မောင်လတ်ထံမသွား ဖြစ်ပါ။ မောင်မောင်လတ်မှာလိုက်သည် ကို သတိရမိသော်လည်း သွားလိုခြင်းမရှိ သဖြင့် မသွားဖြစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်သို့သွားမည့် နောက်ဆုံးညတွင် မောင်မောင်လတ် ရောက်လာသည်။

“မောင်ကျော်ရာ၊ မင်းအတွက် အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ မှာလိုက် တာ၊ မင်းမလာလို့ငါလာရတာပဲ”

“ငါက ဗေဒင်ကို မယုံကြည်တာ မင်းအသိပါကွာ”

“ဒါပေမယ့် အခဏကယ်ယုံကြည် ရမယ့်အကြောင်းတွေပါတယ်။ မခင်လေး ရဲ့ရှေ့မှာ ပြောမထွက်တဲ့စကားတွေရှိနေ တယ်ကွာ”

ဒါတွေကို ငါမယုံဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီလေ”

“မယုံကြည်တာလည်း မယုံကြည် တာပေါ့၊ ဟိုနေ့က ငါဟောလိုက်တာမှာ မဟုတ်မမှန်တာတွေပါသွားတယ်”

“ဘာကွ၊ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ အခု မင်းကိုတော့ အမှန်တွေပြောချင်လို့လာ ခဲ့တာ။ မင်းသေသေချာချာနားထောင် ပါ။ မင်းအတွက် အစစအဆင်ပြေပေ မယ့် မခင်လေးက အဆင်မပြေဘူး။ မင်း ဂျပန်မှာ အောင်မြင်မယ်။ တစ်နှစ်ကြာ ရင် ပြန်ရောက်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး။ မခင်လေးရဲ့ဘဝက မလှပဘူး”

“မခင်လေးဘဝကဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့ပေါင်းရဖို့မရှိဘူး၊ မကြာခင် ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေတော့မှာ၊ သူ့ဘဝက အဆိုးဆုံးအနေအထားမှာရှိတယ်။ စိတ် ဆင်းရဲမှုတွေ ခံစားပြီး နောက်ဆုံးကွယ် လွန်တော့မှာ။ မခင်လေး အသက်မရှည် ဘူး၊ ငါသေသေချာချာစစ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီ ကိစ္စလုံးဝမမှားဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“မဖြစ်ရင်တော့ကောင်းတာပေါ့။ မင်းမယုံဘူးဆိုတာသိပေမယ့် သူငယ် ချင်းဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရမှာပဲ။ အေး-တစ်ခုတော့ရှိမယ်။ မခင်လေးကို တော့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ငါသိပ်သနားမိ တယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့မေ့ လိုက်ကြတာပေါ့”

မောင်မောင်လတ် စကားစပြတ် အောင်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ထိုကိစ္စ

ကိုမေ့၍မရနိုင်ပါ။ မခင်လေးဒုက္ခရောက် မည်ကို မဖြစ်ပါပေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေ မိသည်။ ဂျပန်သို့ထွက်ခွာခဲ့ရသော်လည်း မခင်လေးကို စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေရ ပါသည်။ မိမိဘဝအတွက် လုံးဝမစိုးရိမ် သော်လည်း မခင်လေးအတွက် စိတ်ပူ နေမိသည်။ ဂျပန်တွင် သူ့အတွက် အဝတ် အဆင်ပြေသော်လည်း မခင်လေးအတွက် တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ မခင်လေးဆီ စာရေးတိုင်း ဂရုစိုက်နေ ထိုင်ရန် သတိပေးစာရေးမိသည်။ မခင် လေးကလည်း စာမှန်မှန်ရေးသဖြင့် ခြေ သိမ့်နေရသည်။

မခင်လေးအတွက် စိတ်ပူစရာမှာ ဝင်းလှိုင်ဖြစ်သည်။ မခင်လေးမှာ မိဘ များ မရှိတော့သဖြင့် အဒေါ်နှင့်အတူ နေရသည်။ အဒေါ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဇော တွင် ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားရာ ဆိုင်ချင်းကပ် လျက်က ဝင်းလှိုင်၏အမေဆိုင် ဖြစ် သည်။ မခင်လေးဆိုင်သို့လာရင်း ဝင်း လှိုင်နှင့်ဆုံဖူးရာမှ ဝင်းလှိုင်က မခင်လေး ကို ချစ်ရေးဆုံးဖူးသည်။ မခင်လေးက လက်မခံသဖြင့် လူကြီးချင်းညှိနှိုင်းကြရာ အဒေါ်က သဘောတူသဖြင့် မခင်လေး ကို နားချခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ထိုကိစ္စ မှတစ်ပါး စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိဟု ယူဆရသည်။ ပြန်ခါနီး နှစ်လလောက်အထိ မခင်လေး ဆီက စာမှန်မှန်လာသည်။ နောက်ပိုင်း မခင်လေးထံမှ အဆက်အသွယ်ပြုမိ သဖြင့် အထူးစိတ်ပူခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ရေးသော မခင်လေး၏စာတွင် ဝင်းလှိုင် အိမ်သို့ မကြာခဏလာတတ်ကြောင်း သို့သော် စိတ်မပူရန်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါကြောင်း ရေးခဲ့ - ညှိ ပြန်ခါနီးတွင် စာရေးသင့်ပါလျက် မရေး ခြင်းအတွက် စဉ်းစားမရအောင်ခဲ့ပါ သည်။ မကြာမီ မြန်မာပြည်ပြန်ရတော့ မည်ဖြစ်၍ ခင်မောင်ကျော်က အချို့ အမြန်ကုန်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေခဲ့ သည်။ မခင်လေးအတွက် စိတ်ပူစရာမ ဗေဒင်ဆရာ မောင်မောင်လတ်၏ဟော ပြောချက်ကို ကြားယောင်ပြီး ထိတ်လန့် နေမိသည်။ ပြန်ရန် နှစ်ပတ်အလိုတွင် မြန်မာပြည်မှ သူငယ်ချင်း စိုးမောင် ရောက်လာသည်။

“ငါမနေ့ကပဲဂျပန်ကိုရောက်လာ တယ်။ မခင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ ပြောချင်လို့လာခဲ့တာ”

မခင်လေး၏အကြောင်းဟု ကြား သလိုက်၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ခဲ့တာ ပါသည်။ နားမထောင်ရဲသော်လည်း

အိုင်လွန်းလို့ အမြန်မေးလိုက်ရသည်။
 “မခင်လေးဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “မခင်လေး လူသတ်မှုဖြစ်လို့”
 “ဘာ - မခင်လေး လူသတ်မှု၊
 ဘယ်သူ့ကိုသတ်တာလဲ”
 “ဝင်းလှိုင်”
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမယုံဘူး”
 “မင်းသာမက ငါလည်းမယုံပါဘူး၊
 ဘယ်သူမှလဲ မယုံကြဘူး။ ဒါပေမယ့်
 မခင်လေးတို့အိမ်ကို ဝင်းလှိုင် လာရင်း
 မင်းလှိုင်ဓားထိုးခံရပြီးသေတာ။ အိမ်
 မှာလည်း မခင်လေးနဲ့ ဝင်းလှိုင်နှစ်
 ယောက်တည်းရှိနေတာ။ မခင်လေးက
 မသတ်ဘူးလို့ ငြင်းပေမယ့် ငြင်းမရ
 အဖမ်းခံရတယ်။ အခုအင်းစိန်အဖွဲ့
 ထောင်မှာရောက်နေတယ်။ ငါလာခါနီး
 သွားတွေ နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးတယ်။ မင်း
 ပြောဖို့ အထပ်ထပ်မှာတယ်။ သူ့မှာ
 အကြားရှိလို့ခံရတာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
 သူ့ခံသွားပါတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်
 တယ်။

မောင်မောင်လတ်၏ ဟောပြော
 ချက်ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။
 မခင်လေးဒုက္ခရောက်မည်။ လက်ထပ်
 နောက်စွပျက်မည်။ မခင်လေးသေရမည်
 တဲ့ ဟောထားသည်။ ယခု မခင်လေး
 ဒုက္ခရောက်ရပြီ။ ဘုရား၊ ဘုရား မခင်
 လေးဒုက္ခမရောက်ပါစေနှင့်။ ကယ်တော်
 မူပါ။ စိုးမောင်ကိုပင် ပြန်မပြောနိုင်
 လောက်အောင် ရင်ထဲတွင် ဆူဝေလျက်
 နှိပ်သည်။ ခင်မောင်ကျော် ငေးငိုင်နေ
 သဖြင့် စိုးမောင်က မေးလိုက်သည်။

“ခင်မောင်ကျော်၊ မင်းဘယ်ရက်
 မြန်မာပြည်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ဒီခင်ဘာလကုန်ပြန်ရမယ်။ ဒါ
 ထက်စောပြီးပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားရ
 တော့မှာပေါ့ကွာ”

“ရက်သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ မင်း
 ပြန်ရင် ငါနဲ့တစ်ချိန်တည်းလောက်ဖြစ်
 မှာပါ”

“အေးလေ၊ အတူပြန်ကြတာပေါ့”
 ခင်မောင်ကျော် အလုပ်လုပ်ရန်
 စိတ်မပါတော့ပါ။ မြန်မာပြည်ကို အမြန်
 ဆုံးပြန်ရန်သာ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူ
 ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် ပြန်ရမည့်ရက်ထက်
 ဆယ်ရက်ခန့်စော၍ ပြန်ခွင့်ရပါသည်။
 မင်းမောင်မှာလည်း အလုပ်ကိစ္စများပြီးစီး
 ပြီဖြစ်၍ အမိမြေသို့ အတူပြန်ခဲ့ကြပါ
 သည်။

“ခင်မောင်ကျော်၊ မခင်လေးရဲ့
 အမှုတွဲကိုကိုင်တွယ်တဲ့ရဲမှူးက ငါနဲ့ခင်

တယ်။ သူနဲ့တွေ့ချင်ရင် ငါလိုက်ပို့ပါ
 မယ်”

စိုးမောင်က မြန်မာ့မြေကို ရောက်
 သည်နှင့်ပြောပါသည်။

“အဲဒါဆို မနက်ဖြန်သွားတွေ့ရ
 အောင်ကွာ။ သူ့ဆီကအကျိုးအကြောင်း
 စုံစုံလင်လင်သိပြီးမှ မခင်လေးကို တွေ့
 တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မခင်လေးကိုအား
 ပေးသွားရင် ကြောင်းကျိုးအစုံအလင်
 သိပြီးမှသွားတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“မနက်ဖြန်မနက် (၁၀) နာရီ ငါ
 လာခေါ်မယ်”

ဂျပန်သို့မသွားမီက ကြိုတင်စီမံ
 ချက်များ ပျက်ရတော့မလိုဖြစ်ရသည်။
 ဂျပန်မှ ဝမ်းပန်းတသာပြန်လာမည်။
 အမိမြေရောက်သည်နှင့် မခင်လေးနှင့်
 ပျော်ရွှင်ရမည်ဟု မှန်းဆခဲ့သော်လည်း
 ယခုထင်သလိုမဖြစ်ခဲ့ပါ။ တတ်စွမ်းသမျှ
 ကြိုးစားရဦးမည်။ အဆိုးထဲမှ အကောင်း
 ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေး
 သည်။ နောက်နေ့ ရဲမှူးနှင့်တွေ့ပါက
 ဝမ်းသာစရာသတင်းကောင်းကြားရပါ
 စေဟု ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

နောက်နေ့တွင် စိုးမောင်နှင့်အတူ
 ရဲမှူးကို သွားတွေ့ပါသည်။ စိုးမောင်က
 ရဲမှူးနှင့် ခင်မောင်ကျော်ကို မိတ်ဆက်
 ပေးပါသည်။

“ဒါ မခင်လေးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဂျပန်
 ကပြန်လာတဲ့ ခင်မောင်ကျော်ပါ။ မခင်
 လေးကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းများ
 ရှိရင် သိရအောင်လာတွေ့တာပါ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်က
 မခင်လေး လူသတ်တယ်ဆိုတာ လက်
 မခံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အထောက်အထား
 အရ တရားခံအစစ်ကိုမဖော်နိုင်သေးလို့
 သာ ဥပဒေအရ မခင်လေးကို ခေါ်ထား
 ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုကို ကျုပ်
 ကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းခဲ့တာ။ ဒီမနက်
 ပဲ သတင်းကောင်းကြားရတယ်”

“ဘယ်လိုသတင်းမျိုးလဲခင်ဗျာ၊
 သိခွင့်ရှိရင်သိပါရစေ”

ခင်မောင်ကျော်က ရဲမှူးပြော
 သည်အထိ မစောင့်နိုင်၍ ဖြတ်၍မေး
 လိုက်သည်။

“တကယ်ကိုဝမ်းသာစရာသတင်း
 ကောင်းပါပဲဗျာ”

“ဒါဆို မခင်လေးလွတ်နိုင်သေး
 တာပေါ့နော်”

“တရားခံအစစ်ကိုရရင် လွတ်ပြီ
 ပေါ့ဗျာ။ ဒီည တရားခံကို ဖမ်းဖို့စီစဉ်

ထားတယ်။ မနက်ဖြန်ဆို ဝမ်းသာစရာ
 သတင်းရပြီပေါ့ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊
 ဒါဆို ဒီနေ့ မခင်လေးကို သွားမတွေ့
 သေးဘူး။ နောက်နေ့မှ ဝမ်းသာစရာ
 သတင်းကောင်းကိုပြောရင်း သွားတွေ့
 တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီသတင်းကိုလည်း
 တရားခံမခံခင် မပေါက်ကြားစေချင်ဘူး။
 ခင်ဗျားကကောင်းမှာပါ။ မနက်ဖြန် ကျုပ်
 ဆီသတင်းကောင်းကိုလူပြီးမှ မခင်လေး
 ကို သွားတွေ့ပါ။ အားလုံးဝမ်းသာကြရ
 မှာပါ”

ဝမ်းသာစရာသတင်းကိုကြားရ၍
 အားတက်မိပါသည်။ မခင်လေးအတွက်
 မျှော်လင့်ချက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာရ
 သည်။ မခင်လေးလွတ်မြောက်ပါက
 အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်မည်။ လက်
 ထပ်ပြီးပါက ဗေဒင်ဆရာ မောင်မောင်
 လတ်ဆီ ချစ်သူနှင့်အတူသွား၍ ပြလိုက်
 မည်။ မခင်လေး မည်မျှဝမ်းသာမည်
 နည်း။ အချစ်ဆုံးလူက အကောင်းဆုံး
 သတင်းကို ယူဆောင်လာသဖြင့် ပျော်
 လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း၊ မခင်လေး၏ အပျော်
 မျက်နှာကို မြင်ချင်လှပါပြီ။ ထိုညက
 ခင်မောင်ကျော် အိပ်၍မပျော်အောင်
 စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

နောက်နေ့မနက် ရဲမှူးထံသွားခဲ့
 ပါသည်။ ရဲမှူးခရီးထွက်သွားသဖြင့်
 လက်ထောက်ရဲအရာရှိနှင့်သာ တွေ့ရ
 သည်။

“ရဲမှူးအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ခရီး
 ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးခင်
 မောင်ကျော်လာရင် ပြောဖို့မှာသွားပါ
 တယ်။ ဝင်းလှိုင်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံ
 လှဘူးကို ညက ဖမ်းပြီးပါပြီ။ ဝင်းလှိုင်
 အပေါ် ရန်ငြိုးရှိလို့ သတ်ဖို့နောက်
 ယောင်ခံလိုက်နေခဲ့တာ မခင်လေးတို့
 အိမ်မှာ ဝင်းလှိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ဝင်း
 လှိုင်တစ်ယောက်တည်းတွေ့လို့ အခြေ
 အနေပေးတာနဲ့ အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့
 ထိုးပြီး သူသတ်ခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ချက်
 ပေးပြီးပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ရဲမှူး
 ကြီးကိုလည်းကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြ
 လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မခင်လေး
 ကို အင်းစိန်ထောင်မှာ သွားတွေ့ရဦး
 မယ်”

ရဲဌာနမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မခင်လေးဆီ
 အမြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မခင်လေး ဝမ်း
 သာရတော့မည်။ မိမိတို့ ရည်ရွယ်ချက်

အမျိုးသမီးများနှင့် သွေးဆုံးရောဂါကာကွယ်ရေး

အမျိုးသမီးများသည် မေ့တာအရ ရာသီပန်းလစဉ်ပွင့်လန်းပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ဘဝတွင် ရာသီပန်းပွင့်လန်းရာမှ သွေးပေါ်ခြင်းရပ်ဆိုင်းသည်အချိန်သည် သွေးဆုံးချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သွေးဆုံးခြင်းမှာ အများအားဖြင့် အသက် (၄၀) နှင့် (၅၅) နှစ်အကြားတွင် အဖြစ်များပါသည်။ တချို့ အသက် (၃၅) နှစ်မှ (၄၀) အတွင်းသွေးဆုံးသူများလည်းရှိပါသည်။ ပျမ်းမျှအားဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏ သွေးဆုံးချိန်ကို အသက် (၅၁) နှစ်တို့ရှု သတ်မှတ်ကြပါသည်။

အမှန်မှာမူကား သွေးဆုံးချိန်စောခြင်း၊ နောက်ကျခြင်းသည် အဓိကကျသည် မဟုတ်ပါ။ သွေးဆုံးခါနီးနှင့် သွေး

ဆုံးချိန်တွင် သွေးကယောက်ကယက်ဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဝေဒနာများပါလာတတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝေဒနာကြီးကြီးမားမားမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ သွေးဆုံးချိန်တွင် အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလို သွေးဆုံးခြင်းဝေဒနာကို အနည်းနှင့်အများ ခံစားကြရပါသည်။ သဘာဝအပြောင်းအလဲရှိလာသဖြင့် ပြောင်းလဲမှုဒဏ်ကို ခံစားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြောင်းလဲမှုပြင်းထန်လျှင် ပြင်းထန်သလောက် အချို့အမျိုးသမီးများခံစားရပြီး အချို့မှာကား ခေါင်းမူးခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းလောက်သာ ခံစားကြရပါ

သည်။ အချို့မှာ ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားရသဖြင့် ဆရာဝန်နှင့်ပြသကာ ကုသမှုခံယူကြရပါသည်။ ထိုသို့ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားရသူများကို သွေးဆုံးတိုင်ခံရသူများ ဟု ခေါ်ပါသည်။

သွေးဆုံးချိန်ဘာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ သားအိမ်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မမျိုးအိမ်ရှိပြီး လက်တနှင့်သွေးသောပြွန်ဖြင့် ဆက်ထားပါသည်။ မျိုးအိမ်မှ မမျိုးဥကို ထုတ်ပေးပါသည်။ မမျိုးဥသည် အမျိုးသမီးဟော်မုန်းအသည် အိမ်ထဲရှိလျှင်ထုတ်ပေးပါသည်။ ထိုဟော်မုန်းသည် အမျိုးသမီးများ

အောင်မြင်ရတော့မည်။ အင်းစိန်ထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ မခင်လေးကို အလွယ်တကူ မတွေ့ရသေးပါ။ အစစ်အဆေးအမေးအမြန်းအဆင့်ဆင့်ခံပြီး နောက်ဆုံး ထောင်မှူးနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ထောင်မှူးက သူ၏ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သဖြင့် လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

“ကိုခင်မောင်ကျော်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်မောင်ကျော်ပါ”

“ဂျပန်ကပြန်လာတာနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ - နှစ်ရက်ပဲရှိပါသေးတယ်”

“မခင်လေးရဲ့ချစ်သူနော်”
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မခင်လေး ထောင်ကလွတ်တာနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားပါတယ်။ တရားခံအစစ်ကို ဖမ်းမိပြီဆိုတာကိုတော့ ထောင်မှူးကြီးသိပြီထင်ပါတယ်”

“သိပြီးပါပြီ”
“မခင်လေးနဲ့တွေ့ဖို့လော့ခွဲတာပါ။ မခင်လေးနဲ့တွေ့ပါရစေ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုခင်မောင်ကျော်”
“တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်တာလား”

“မခင်လေး မရှိတော့ဘူး။ မခင်လေးဆုံးပြီ”
“ဘယ်လို”

“ဒီမနက်ပဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားတယ်။ သူ့အတွက် လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးလို့တွေးပြီး သူ့ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားတာပါ။ ကိုခင်မောင်ကျော်ကို ပေးပေးပါဆိုတဲ့ စာတစ်စောင်ထားခဲ့လို့ စာပေးဖို့တွေ့ရတာပါ။ ဒီမှာ သူ့နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့စာ”

ခင်မောင်ကျော်သည် စာကိုတုန့်တုန့်ယင်ယင်ယူလိုက်သည်။ စာအိတ်ကို အမြန်ဖောက်ပြီး စာကိုဖတ်လိုက်သည်။ လွမ်းစာလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ကိုကို
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကိုကို။ ကိုကို ဂျပန်ကပြန်ရောက်တော့ ခင်လေးကို မတွေ့ရတော့ဘူးနော်။ ခင်လေးရဲ့ဘဝက ဇာတ်သိမ်းမလှပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုရောက်လာပြီး ခင်လေးကိုလာတွေ့ရင် ကိုကိုစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရမှာမို့လို့ ခင်လေးစောစောထွက်သွားရတာပါ။ ခင်လေးက အဘက်ဘက်က စုံစမ်း

ပြီးပြီ၊ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ခင်လေးထောင်မှာ သေချာတယ်။ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော တရားရုံးက ဘယ်လိုစီစဉ် ခင်လေး လူမသတ်ခဲ့ပါဘူး ထင်ရယ်။ ခင်လေး လူမသတ်ဘူးဆိုတာကိုကိုယ့်ရင် ခင်လေး ကျေနပ်ပါပြီ။ ခင်လေးဗေဒင်ဆရာတွေစုံအောင်မေးတယ်။ ခင်လေး ဒုက္ခရောက်မယ့်ခင်ထောင်ကျမယ့်ရက်၊ သေမယ့်ရက်အများအားဖြင့် တူညီနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ခင်လေး အားမဝအောင်လျှော့ပြီးပြောတယ်ထင်ပါတယ်။ ခင်လေး ထောင်ကျမှာ သေချာနေကြသူလိုက်ကောင်းလို့ ထောင်ကလွတ်ရင်လည်း ကိုကိုကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ကိုကိုဘဝ မနိမ့်ကျစေအောင် အတွက် အခုလို ငွေရှာမိုက်မိုက်လုပ်လုပ် မိတာပါ။ ရေစက်မကုန်သေးရင် နောင်ဘဝရောက်မှ အပြစ်ကင်းကင်း ဝင်ကြယ်ကြယ်တွေ့ရအောင်နော်။

တစ်ခါက ကိုကိုရဲ့ ခင်လေးအဘက်ဘက်က

အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကြီးထွားမှုကိုထိန်းချုပ်ပေးပါသည်။ အမျိုးသမီးများမွေ့တောသွေးဆင်းခြင်းစက်ပိုင်းချိန်အတွင်းတွင် အမျိုးသမီးများသည် လက်တံပြန်မှတစ်ဆင့် သားအိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုအခါ အဖိုမျိုးစေ့နှင့်တွေ့ပြီး မျိုးပွားခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပါသည်။ အဖိုမျိုးစေ့နှင့်မတွေ့သောအခါ ကြွေကျသွားပါသည်။

အမျိုးသမီးများသည် အသက်ကြီးရင့်လာသောအခါ မမျိုးအိမ်မှ မမျိုးဥဆက်လက်ထုတ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိသည့် အချိန် Menopause ဟု ခေါ်သော သွေးဆုံးခြင်း ဖြစ်လာပါသည်။ အိစထရိုဂျင် ဓာတ်မုန်းသည် အရိုးပါးခြင်း၊ အရိုးပွခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ သွေးဆုံးသွေးသည်အတွက် အိစထရိုဂျင်ဟော်မုန်းမထုတ်နိုင်သည့်အခါ ကြာလာသည်အမျှ အရိုးပွခြင်း၊ အရိုးကြွပ်ဆတ်ခြင်း စသည့် နောက်ဆက်တွဲရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။

သွေးဆုံးခါနီးအချိန်တွင် ပုံမှန်အမျိုးသမီးများသည် တစ်လတစ်ခါလောအရေမှ တစ်လနှစ်လရပ်ဆိုင်သွားခြင်း၊ တစ်လတစ်ခါ မွေ့တောသွေးနှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်သွေးခြင်း၊ သွေးအနည်းငယ်ရက်ရှည်ဆင်းခြင်း စသည်ဖြင့် စတင်ဖောက်ပြန်လာပါသည်။ ဤအချိန်ကို သွေးဆုံးခါနီးအချိန်ကာလ (Premenopause) ဟု ခေါ်ပါသည်။

သွေးဆုံးချိန်တွင် ကြုံရသောဝေဒနာများ ပထမဆုံး သိသာထင်ရှားသည့် ဝေဒနာမှာ ချွေးစေးများရုတ်တရက်ပြန်လာတတ်ပါသည်။ ဖြစ်ခါစတွင် ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ချွေးများပြန်ပြီး ချွေးများရွံ့နေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ကြိမ်တွင် ချွေးစေးများပျောက်သွားတတ်ပါသည်။

ထို့အပြင် စိတ်ကယောင်ချောက်ချောက်ဖြစ်တတ်ပါသည်။

- ပြဿနာသေးသေးလေးကိုပင် စိတ်တိုလွယ်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးလွယ်ခြင်း။
- တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲငိုခြင်း၊ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးခြင်း။
- မိသားစုနှင့်မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်း။
- ခေါင်းမူးပြီး လေးလံထိုင်းထိုင်းလာခြင်း။
- အလိုလိုနေရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခြင်း။

- ◆ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ခြင်း။
  - ◆ လက်ဖျားများအေးစက်လာခြင်း။
  - ◆ ရင်တုန်ခြင်း။
  - ◆ လိင်စိတ်အမျိုးမျိုးဖြစ်ခြင်း။
- အချို့အမျိုးသမီးများတွင် လိင်စိတ်ကြွတက်နေခြင်း။ အချို့အမျိုးသမီးများတွင် လိင်စိတ်ကုန်ခန်းသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အမျိုးသားနှင့်အတူတူမနေချင်ခြင်း။
- ◆ အိပ်မပျော်ခြင်း၊ အိပ်နေစဉ်အိပ်မက်ဆိုးများမက်ပြီး ရုတ်တရက်နိုးလာခြင်း၊ နိုးလာသည့်အခါ နှလုံးတုန်မောပန်းနေခြင်း။

သွေးဆုံးရောဂါ ခံစားနေရသော အမျိုးသမီးများတွင် အများအားဖြင့် လိင်စိတ်ကုန်ခန်းသွားသလို အဖြစ်များပါသည်။ ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် မိန်းမကိုယ်မှ အရည်ထွက်နှုန်းနည်းပါးလာတတ်၍ ခြောက်သွေ့စပြုနေပါပြီ။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သွေးဆုံးရောဂါခံစားနေရသူသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက လိင်ဆက်ဆံရေး အခက်အခဲဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် နဂိုကချွေးစေးထွက်ခြင်း၊ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည့်အထဲတွင် လိင်ဆက်ဆံမှုအခက်အခဲဖြစ်လာခြင်းကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး သုခမရသည့်အပြင် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ခြင်း စသည့် အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဖြစ်စဉ်တွင် တချို့သောခင်ပွန်းသည်က နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်သည်ခံပေးပါသည်။ တချို့သောအမျိုးသားများမှာ နားလည်မှုလွှဲမှားကာ အခြားသူများနှင့် အပျော်ရှာကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သွေးဆုံးခါနီး အမျိုးသမီးအများစုဟာ ခင်ပွန်းသည်ကို ကောင်းစွာ မပြုစုနိုင်သည့်အတွက် ထိုအချိန်မှာ ယောက်ျားအများစုရဲ့ ဖောက်ပြန်ခြင်းဖြစ်တတ်သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးကပါ ခွင့်လွှတ်သည်ခံမှုမရှိလျှင် အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲသွားသည်အထိ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

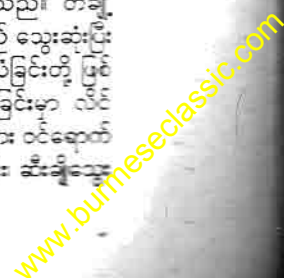
သွေးဆုံးခါနီး အမျိုးသမီးများသည် ပြင်းထန်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားရပါက မီးယပ်နှင့်သားဖွားဆရာဝန်ကြီးများနှင့်ပြသပြီး လိုအပ်သောကုသမှုကို ခံယူသင့်ပါသည်။ အမျိုးသားများကလည်း မိမိဖုန်းသည်၏ ကျန်းမာရေးကို ရှေးရှုပြီး အဆင်ပြေအောင်နေထိုင်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

သွေးမဆုံးမီရှေ့ပိုင်း သွေးက

ယောက်ကယက်ဖြစ်တတ်သည့်အချိန်ကာလသည် အချိန်သမားတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချိန်ကာလခြင်းမတူကြပေ။ တချို့မှာ တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ကြာတတ်သကဲ့သို့ တချို့မှာ သုံးလမှခြောက်လခန့်သာကြာတတ်ပါသည်။ မီးယပ်သွေးပေါ်ချိန်တွင် နာကျင်ကိတ်ခဲမှု ခံစားရသူများသည် သွေးဆုံးချိန်တွင် ပိုမိုဝေဒနာခံစားရတတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ရာသီစောစောလာသူများသည် သွေးဆုံးချိန်စောခြင်း၊ နောက်ကျခြင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိကြောင်းကို သတေသီများက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြပါသည်။

တချို့ သွေးဆုံးရောဂါ ခံစားနေရသော အမျိုးသမီးများသည် သွေးဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း မကြာခင်တွင် သိသိသာသာ ခါးကုန်းလာသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးတွင် အရိုးပွခြင်း၊ အရိုးကြွပ်ဆတ်သည့်ဝေဒနာရှိကြောင်းသင်္ကေတပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အရိုးပါးခြင်း၊ အရိုးပွခြင်းအနည်းငယ်ပြင်းထန်သည့်အတွက် ကျောရိုးများပုံဖျက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို ခါးမကျန်းစေရန် လမ်းလျှောက်လျှင် သတိထားပြီး မတ်မတ်လျှောက်ပါ။ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျှင်လည်း မတ်မတ်ထိုင်ပါ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေ့ကျင့်ခန်းဖြစ်သော် လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးသင့်ပါသည်။ အစားစားရာတွင် ကယ်(လ်)စီယမ်ဓာတ်များများပါသောအစားအစာများကို စားသုံးသင့်သည်။ သို့မဟုတ် ကယ်(လ်)စီယမ်ဆေးပြားကို နေ့စဉ်စားပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သွေးဆုံးချိန်ခါနီးကျန်းတတ်သောရောဂါကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ပါပြီ။

နောက်တစ်ခုမှာ သွေးဆုံးပြီး မကြာမီ ချိုင်းချွေးထွက်မှု လျော့နည်းလာသကဲ့သို့ ချိုင်းချွေးနံ့များလည်း ယခင်ကလောက် အနံ့အသက်မထွက်တော့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုအပြင် သွေးဆုံးချိန်နောက်ပိုင်းတွင် ဆံပင်၊ ချိုင်းမွှေးနှင့် ဆီးစပ်မွှေးများ ပါးလာပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သွေးဆုံးသွားသည့်အတွက် မဟော်မုန်းများ လျော့နည်းသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တချို့သော အမျိုးသမီးများသည် သွေးဆုံးပြီး နောက် မိန်းမကိုယ်ယားယံခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ လိင်ဆက်ဆံမှုကြောင့် ပိုးမွှားများ ဝင်ရောက်လာခြင်း၊ တုပ်ကောင်ဝင်ခြင်း ဆီးချိုသွေး

ချို့ကြောင့်ဖြစ်ခြင်း စသည့် အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဆရာဝန်နှင့်ပြပြီး ကုသမှုကိုခံယူသင့်ပါသည်။

သွေးဆုံးချိန်တွင် လိင်ဆက်ဆံလိုစိတ် အလွန်အမင်းလျော့နည်းသွားသည့် အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများသည် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရောဂါရင့်လာသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးပျက်စီးသွားနိုင်သည့်အတွက် မီးယပ်နှင့်သားဖွားဆရာကြီးနှင့် ပြသကာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းချက်ရှိ မရှိ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးကုသမှုကို ခံယူသင့်ပါသည်။

သွေးဆုံးရောဂါ မဖြစ်ပွားအောင် ဒါတွေဆောင်

အရွယ်ရောက်သည့် အမျိုးသမီးများသည် သွေးဆုံးချိန်၌ အရိုးပါးရောဂါ မဖြစ်ပွားစေရန် အရိုးသန်မာဖို့လိုအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ကယ်(လ်)စီယမ်ဓာတ် (၁၂၀၀မှ ၁၅၀၀) မီလီဂရမ် စားသုံးရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဗီတာမင်ဒီမှာ နေ့စဉ် (400 IU) လိုအပ်ပါသည်။ မိမိစားသုံးသည့် အစားအစာတွင် အာဟာရမဖြစ်တဲ့ အစားအစာများကို လျော့စားသင့်ပါသည်။ အရိုးအဆစ် ဖွံ့ဖြိုးသည့် အမျိုးသမီးများသည် သွေးဆုံးချိန်တွင် ဖြစ်ပွားတတ်သည့် အရိုးပါးရောဂါကို ကောင်းမွန်စွာကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

သင့်တင့်သည့်အစားအစာများ

- ◆ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် အစိမ်းရောင်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ။
- ၂။ လုံးတီးအစေ့အဆန်များ။

၃။ အဆီနည်းပါးသည့် နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းများ။

နေ့စဉ် နွားနို့နှစ်ခွက်ခန့် (မနက်တစ်ခွက်၊ ညတစ်ခွက်) သောက်သင့်ပါသည်။

၄။ အရိုးပါးသည့် ငါးကလေးများကို တစ်ပတ်လျှင် (၃) ရက်ခန့် စားသုံးသင့်ပါသည်။

၅။ ဆားဒင်းငါး၊ ဆယ်မွန်ငါး (ငါးသေတ္တာငါးများ) တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး (၂) ရက်ခန့် စားသင့်ပါသည်။

၆။ လတ်ဆတ်သောသစ်သီးများ။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ သင်္ဘောသီး။

၇။ အယ်မွန်သီး၊ သစ်ကြားသီး၊ နေကြာစေ့။

၈။ ကယ်(လ်)စီယမ်ဆေးပြား (ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သောက်ပါ)

၉။ ပဲပုပ်နှင့် ပဲပုပ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အစားအစာများ။

ပဲပုပ်မှာ အာဟာရဓာတ်ကြွယ်ဝစွာ ပါဝင်သည့်အတွက် အကောင်းဆုံးအစားအစာ ဖြစ်ပါသည်။ ပဲပုပ်နှင့် ပဲပုပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အစားအစာများကို နေ့စဉ် (သို့) တစ်ပတ်လျှင် ငါးကြိမ်ခန့် စားသုံးသင့်ပါသည်။

ဗီတာမင်ဒီ

ဗီတာမင်ဒီသည် ကယ်(လ်)စီယမ်ပျော်ဝင်ရန်အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည့်ဓာတ် ဖြစ်ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကယ်(လ်)စီယမ်ဟုခေါ်သည့် ထုံး

ဓာတ်ကို စုပ်ယူနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ထုံးဓာတ်ကို စုပ်ယူရန်အတွက် နေရောင်ခြည်နှင့် ဗီတာမင်ဒီဓာတ် လိုအပ်ပါသည်။ ဗီတာမင်ဒီနှင့် နေရောင်ခြည် တွဲဖက်မှ ထုံးဓာတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်မှ စုပ်ယူနိုင်ပေသည်။

အရိုးသန်မာရန်အတွက် ဗီတာမင်ဒီဓာတ် ကြွယ်ဝစွာပါဝင်သည့် ငါးကြီးထောပတ်၊ နွားနို့နှင့် ကြက်ဥအနှစ်စားသုံးရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ နေရောင်ခြည်ရရှိစေရန် နံနက်စောစောနေပူဆာသင့်ပါ။ သွပ်ဓာတ်သည် ထုံးဓာတ်စုပ်ယူမှုအားကောင်းစေသည့်ဓာတ် ဖြစ်သောကြောင့် သွပ်ဓာတ်ပါဝင်သည့် ရွှေ့မသီး၊ ရွှေ့ဖရုံစေ့များ ကိုကိုးတို့ကို စားရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအစားအစာများနှင့် မလုံလောက်ပါက ဗီတာမင်ဒီဆေးပြားကို ပြည့်စွက်စာအဖြစ် စားသုံးပါ။

ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးလျော့ကျခန်းယူခြင်း၊ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ကားထစ်တက်ခြင်း၊ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲပြုလုပ်ခြင်း၊ ကြိုးခုန်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။ ထို့အပြင် လှေလှော်ခြင်း၊ စားဘီးစီးခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အချို့သော အသက်အရွယ်ရင့်သော အမျိုးသမီးများမှာ ပန်းပင်ခြင်း၊ ပန်းအိုးကို တစ်နေရာမှ တင်သွယ်သို့ ရွှေ့ပေးခြင်း၊ တံမြက်လည်ခြင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ခြင်းတို့လည်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အကစားနည်းများထဲတွင် ယောဂကုန်းလှုပ်ကစားခြင်း၊ လိုက်ချီကစားနည်းများသည် ရောက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

သွေးဆုံးချိန်မှာ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ မခံစားရလေအောင် ငယ်ရွယ်စဉ်ပင် သင့်တင့်သည့် အစားအစာစားခြင်း၊ ကျန်းမာရေးလျော့ကျခန်းယူခြင်းကို ပုံမှန်ယူခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။ စီးကရက်သောက်ခြင်း၊ အဆေးသောက်ခြင်း၊ ကျွေးဓာတ်ကို အချွေအစွဲစားသုံးခြင်းနှင့် အငန်ပါသော အစားအစာများကို အလွန်အကျွံစားခြင်းမှ ရှောင်ရှားရပေမည်။ အထက်အတိုင်း ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်အစားအစာများကို လိုက်နာခြင်းဖြင့် သွေးဆုံးချိန်ဖြစ်တတ်သည့် ဝေဒနာဆိုးများကာကွယ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

Ref; Menopause. from Internet. Medical

ညွန့်လျှောက် သံသရာရည်သရွေ့

♦ ဘဝသံသရာ

ရဟန်းတို့၊ သံသရာအတွင်း၌ ကျင်လည်ရသော တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏အရိုးစုပ်သည် အကယ်၍ မပျက်စီးဘဲနေကြားအံ့။ ဝေပုလ္လတောင်ကြီးနှင့် အကြီးပမာဏတူမျှသည်ဖြစ်ရာ၏။

(နိဒါနသံယုတ်)

ထိုရဟန်းသည် ရှေး၌ဖြစ်ဖူးသော များပြားသောဘဝကို အောက်မေ့၏။ တစ်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ ဘဝပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်းကောင်း ပုဗ္ဗေန်ဝါသာနုဿတိဉာဏ်ဖြင့် အောက်မေ့၏။

(ဒီယနိကာယ်၊ သာမဗုဒ္ဓနှင့် အခြားသုတ်များ)

ထိုကဲ့သို့သော များစွာသော ပိဋကတ်ဒေသနာများအရ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဘဝသံသရာကို လက်ခံကြောင်း ထင်ရှား၏။

♦ ဘဝသံသရာစူးစမ်းလေ့လာမှု

လူသေသောအခါ ဘဝပျက်မသွားဘဲ ဘဝသစ်တစ်ဖန်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဘာသာရေးအယူဖြစ်သည်ဟု လူအများ သိမှတ်ထားကြသော်လည်း ရှေးပဝေသဏီမှစ၍ ယနေ့အထိ ဘာသာတရား၌ စိတ်မဝင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အပါအဝင် အသိပညာရှင်တစ်စု၏ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်လာ၏။

ယနေ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ တမလွန်ဘဝကို ယုံကြည်သူများမှာ နိုင်ငံဦးရေ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ယနေ့ အချို့သောအနောက်တိုင်းအသိပညာရှင်တို့သည် ဆန္ဒစွဲ၊ ဝါဒစွဲ၊ ဆရာစွဲ၊ ကျမ်းဂန်စွဲများကို လုံးဝပယ်၍ တမလွန်ဘဝပြဿနာကို သိပ္ပံနည်းကျကျ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာအချက်များကို တွေ့ရှိကြ၏။

တမလွန်ဘဝ၊ တမလွန်လောက

အကြောင်းကို အများယုံကြည်ခြင်း၏ ပထမအကြောင်းရင်းမှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ တစ်ခါတစ်ရံ သေသူ၏ တစ္ဆေကို သက်ရှိလူများ တွေ့မြင်ရမှု ဖြစ်၏။

သုတေသီဆရာတို့၏ တစ္ဆေအကြောင်းတွေ့ရှိချက်များမှာ အများအားဖြင့် လူတို့၏ ရှေးအစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်များ၊ တစ္ဆေပုံပြင်များနှင့် မတူချေ။ သို့ရာတွင် တစ္ဆေကို အချို့လူ

တို့တွေ့မြင်မှုသည် အိပ်မက်မက်မှု၊ စိတ်ကူးထင်မြင်မှုမဟုတ်ဘဲ ကွယ်လွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ပုံရိပ်ကို သေချာထင်အပ်မြင်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာသိရ၏။

တမလွန်ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော အခြားလူတို့ အတွေ့အကြုံမှာ သေခါနီးအတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ အမေရိကန်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံများရှိ အချို့သော ဆေးရုံ

မောင်ဟိန်းမင်းကျော် စကားပြောတတ်ခါစ သွားရောက်လိုသည်ဟုဆိုသော ကားတိုက်မှုခံရသူ (မောင်ဟိန်းမင်းကျော်၏အဘိုး၊ (ထည့်တွင် မာမလာပတ်ထား) နှင့် အဘွား၊ စာရေးသူနှင့်အတူအမှတ်တရ)

ဘဝသစ် လှုပ်စား မောင်ဟိန်းမင်းကျော် မိသားစု ဖခင် ကိုထွန်း၊ မိခင် မစဝေဝေအောင်၊ ညီမ ဖုန်းညိုသခင်

မောင်ဟိန်းမင်းကျော်နှင့် မိခင် မဝေဝေအောင်

ဘဝဟောင်းမှ ဦးနိုင်ဝင်းအောင် (၃၇) နှစ် စက်ဒေါင်းယု (၂) မြန်မာ့ပီးရထား

မောင်ဟိန်းမင်းကျော်

ယခင်ဘဝဟောင်းမှ ဦးနိုင်ဝင်းအောင်၏ပုံနှင့် နိုင်ယုဉ်ကြည့်လျှင် အနည်းငယ်ဆင်ပါသည်

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုတို့၏ အဆိုအားဖြင့် အချို့လူနာများသည် အသက်မထွက်မီနာရီပိုင်း၌ မိမိရောက်ရှိမည့် တမလွန်လောက၏ နိမိတ်အာရုံထင်လာပုံနှင့် ကွယ်လွန်သူ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးဦးက အနီး၌ပေါ်လာ၍ သူနှင့် အတူလိုက်ပါရန် ခေါ်ဆောင်ပုံကို ပြောပြကြောင်း၊ ထိုအခါ လူနာမှာ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘဲ စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းသာသောအသွင်လီကွာအောင်နေကြောင်း သုတေသီဆရာတို့ သိရှိကြရ၏။

(စာပေဗိမာန် ဦးအေးမောင်၏ဘဝသံသရာ)

လူအများကြားဖူး၍ တမလွန်ဘဝပြဿနာနှင့် အထူးဆက်စပ်နေသော အကြောင်းအရာမှာ လူဝင်စား (Reincarnation) လူဝင်စား ကလေးသူငယ်များအကြောင်း ဖြစ်၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံမှ စိတ်ဝိညာဉ် သုတေသီပညာရှင် ဒေါက်တာစတီဗင်ဆင်သည် တောင်အာရှနိုင်ငံများနှင့် လီဘာနွန်၊ ကနေဒါ စသောနိုင်ငံများ၌ လူဝင်စားကလေးသူငယ်များအကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စုံစုံစေ့စေ့ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့၏။ သူ၏ သုတေသနပြုချက်အရဆိုသော် လူဝင်စားကလေးသည် အသက်သုံးလေးနှစ်အရွယ်မှစ၍ အတိတ်ဘဝကို ကောင်းစွာမှတ်မိပြီး ထိုဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို အတော်အတန် မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်၏။ ဘဝဟောင်းမှ မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ထောက်ပြနိုင်၍ ထိုဘဝမှ စိတ်ခံစားရမှုများနှင့် စရိုက်ဝါသနာများကို အထင်အရှားပြလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အတိတ်ဘဝဆိုင်ရာအမှတ်သညာများသည် အသက် (၁၃)၊ (၁၄) နှစ်အရွယ်၌

ကွယ်ပျောက်သွားတတ်သည် ဆို၏။ ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာသည် တမလွန်ဘဝရှိသည်ဟုသောအဆိုကို ထောက်ခံတင်ပြရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ထို့အပြင် စိတ်စေတနာဖြူစင်၍ မိဘအား လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သဖြင့် သေလွန်သည်၏အခြားမဲ့၌ လူ့ဘဝ၏ ရင်းစားပြန်ရသည်ကို သတိပြုစေလိုသော စေတနာအခြေခံ၍ တင်ပြလိုက်ရမည်။

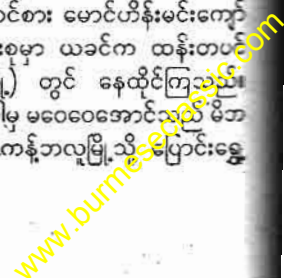
ခရစ်နှစ် ၂၀၁၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် စာမေးသူသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ရွှေဘိုခရိုင် ကန့်ဘလူမြို့သို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။

ကန့်ဘလူမြို့တွင်နေထိုင်ကြသော ကိုထွန်း၊ မဝေဝေအောင်၊ သားဟိန်းမင်းကျော်၊ သမီးဖူးပြည့်သလင်းတို့နှင့်ဆုံရာမှ လူဝင်စား ဟိန်းမင်းကျော်အား ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဟိန်းမင်းကျော်သည် ယခုဘဝ၏ အမည်ဖြစ်၍ ယခင်ဘဝဟောင်းမှ အမည်မှ နိုင်ဝင်းအောင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်၏ မိဘများမှာ ဦးခင်မောင်ဌေး၊ ဒေါ်နုနုဆွေဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းမြို့ နန္ဒဝန်ကွက်သစ်တွင် နေထိုင်ကြလေသည်။

လူဝင်စား မောင်ဟိန်းမင်းကျော်၏ မိသားစုမှာ ယခင်က ထန်းတပင် (ဇီးကုန်းမြို့) တွင် နေထိုင်ကြသည်။ နောင်အခါမှ မဝေဝေအောင်သည် မိဘများရှိရာ ကန့်ဘလူမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့

နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်ကိုင်းမြို့နှင့် ထန်းတပင် (ဇီးကုန်းမြို့) သည် မိုင်ရှစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေး၏။ ထန်းတပင် (ဇီးကုန်းမြို့) တွင် နေထိုင်စဉ် မောင်ဟိန်းမင်းကျော်ကို ၁၁-၁-၂၀၀၂ နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ ယခုအခါ အသက် (၁၂) ခန့် ရှိပြီဖြစ်ရာ အထက်ကတင်ပြခဲ့သလို မှတ်မိသမျှ တစ်စစနည်းပါးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ မှတ်မိသမျှ အကြောင်းအရာကို ကြီးစားပြောပြ၏။ အချို့မေးခွန်းများကို 'မသိတော့ဘူးခင်ဗျ' ဟု ရိုးသားစွာ ဖြေကြား၏။ ဓာတ်ပုံတွင် မြင်တွေ့ရသည့် အတိုင်း စဉ်းစားမရသည့်အခါ ဦးခေါင်းကိုကုတ်၍ အဖြေရှာကြည့်သည်။ သို့သော် အတော်များများကိုမူ မမှတ်မိတော့ချေ။

မှတ်ချက်

အတိတ်ဘဝမှ အမှတ်သညာ သည် ရုပ်ခန္ဓာအသစ်နှင့် သဟဇာတ မဖြစ်ဘဲ အရာမထင်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသင့်၏။

သို့ဖြစ်ရာ သူ၏မိခင် မဝေဝေ အောင်အား ဆက်လက် မေးမြန်း၍ အောက်ပါအတိုင်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

- "သားနာမည်ဘယ်သူ"
- "ဟိန်းမင်းကျော်ပါ"
- "သမီး သူ့ကိုကိုယ်ဝန်ဆောင်တော့ အိပ်မက်တွေဘာတွေမက်သေးလား"
- "ဘာအိပ်မက်မှမမက်ပါဘူး"
- "သူ့ဘယ်အရွယ်ကစပြီးတော့ သူ့အကြောင်းပြောပြလို့"
- "သူ့စပြောတာတော့ တစ်နှစ်ရှစ်လအရွယ်ကစပြီး ပြောတာပဲ။ သူ့ကအမြဲ ကြောက်နေတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာလည်း ရေကူးတဲ့ပုံစံအမြဲလုပ်လေ့ရှိတယ်"
- "သူက သူ့အကြောင်းကို မဝေဝေကိုပဲ ပြောပြတာလား"
- "မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လူတိုင်းကိုပြောပြတယ်။ ဘယ်သူမေးမေးပြောပြတယ်"
- "သူ့နာမည်ကစပြောတာလား"
- "မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူက အရင်အိမ်ဇီးကုန်းမှာနေတုန်းက အိမ်ရှေ့ကနေ မြင်းလှည်းမောင်းသွားရင် 'နေပါဦး - မြင်းလှည်းဆရာကြီး၊ သားကာဘိုးဆည်လိုက်ချင်လို့၊ နေပါဦး၊ သားကာဘိုးဆည်လိုက်ချင်လို့' နဲ့ အော်နေတာပဲ။ အစပထမကတော့ သူ့ဘာပြောမှန်းမသိဘူးရှင်။ နောက်တော့ သူ့စကားကောင်းကောင်းပြောနိုင်တော့ 'သားအိမ်ကာဘိုး

ဆည်ကရေတွေနဲ့ မျောပါသွားတာလို့ သေသေချာချာပြောတော့တာပဲရှင်။ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားရင်လည်း မီးရထားမောင်းတမ်းကစားတယ်"

"အဲဒါ ဇီးကုန်းမြို့မှာနေတုန်းက ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သူ့စကားစပြောစမှာ တံတားကြီးကိုတွေ့တော့ သူ့အိမ်တံတားကြီးပေါ်ကပြုတ်ကျသွားတာလို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး မကြာမကြာအိပ်ရာထဲမှာ ရေကူးနေသလိုလုပ်နေတတ်တယ်။ ကျွန်မကဘာလုပ်နေတာလဲလို့ မေးတော့ ရေကူးနေတာလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါမကြာခဏဆိုသလိုပါပဲ။ ဒါအပြင် အမြဲလိုလိုကြောက်လန့်နေတတ်တယ်"

လူဝင်စား ဟိန်းမင်းကျော်ကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်မွေးဖွားသည်။ ယခင်ဘဝဟောင်းမှ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်သည် ၂၀၀၁ ခု၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့တွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းအောင် လူ့ဘဝသို့ကူးပြောင်းရန် မဝေဝေအောင်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သန္ဓေသား (၁) လ သို့မဟုတ် (၂) လ ခန့်ရှိမည်။

ဆေးပညာအလိုအရ သန္ဓေသားသည် အသက်ဇီဝိန်မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် သန္ဓေသား(၂)လရှိချိန်တွင် မူလကိုနိုင်ဝင်းအောင် ပဋိသန္ဓေစိတ်သည် ကိုန်းအောင်းနိုင်နေသည်။ နောက်ကိုးလခန့်အကြာတွင် ဟိန်းမင်းကျော်အဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ဘာသာရေးအမြင်ဖြင့် တင်ပြလိုပါသည်။ သတ္တဝါတို့သည် သေလွန်သည်ရှိသော် လားရာရောက်ရာဝတ်ငါးမျိုးရှိ၏။

- ၁။ နိရယဂတိ - ငရဲသို့လားခြင်း။
  - ၂။ ပေတဂတိ - ပြိတ္တာဘဝသို့လားခြင်း။
  - ၃။ တိရစ္ဆာနဂတိ - တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့လားခြင်း။
  - ၄။ မနုဿဂတိ - လူ့ဘဝသို့လားခြင်း။
  - ၅။ ဒေဝဂတိ - နတ်ဘဝသို့လားခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။
- လူ့ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိဖို့ရန် မလွယ်ကူပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါသဖြင့်သေသော် ငရဲသို့ရောက်ရ၏။ လောဘနှင့်ညွှန်ခဲ့သော် ပြိတ္တာဘဝသို့ရောက်ရ၏။ မောဟနှင့်သေလွန်သော် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အဘိဓမ္မာသဘောတရားအရ ဆိုပါမူ သတ္တဝါသေခါနီးတွင် မရုဏသန္ဓေဇောဟု ဆိုအပ်သော နိမိတ်များပေါ်လာ၏။ ကံနိမိတ်၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်ဟု ခေါ်သည်။

သတ္တဝါတို့၏သန္ဓာန်၌ ကံအများရှိကြ၏။ စုတေခါနီး(မရုဏသန္ဓေ)အခါ၌ အကျိုးပေးမည့်ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် အထက်ပါ ဂတိနိမိတ်သုံးပါးတို့အနက် တစ်ပါးပါးဝင်လာ၏။

စုတေခါနီး အခြားမဲ့ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေအကျိုးပေးရန် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ကံ တစ်ပါးပါး ရှေးရှုထင်ပေါ်လာခြင်းသည် ကံ-အာရုံဖြစ်သည်။

အဘိဓမ္မာသဘောအရ တင်ပြရပါမူ ကုသလဝိပါကဉာဏသန္တရ်အစိတ် (၁) ပါးနှင့် မဟာဝိပါကိစိတ် (၈) ပါး၊ ဤ (၉) ပါးသော ဝိပါကိစိတ်တို့သည် ကာမသုဂတိခုနစ်ဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေစိတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဘဝဟောင်းမှ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်သည် ရတနာသုံးပါး မပြတ်ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်း၊ အမိအဖအား လုပ်ကျွေးပြုစုနေသော သားလိမ္မာဖြစ်ခြင်းနှင့် အသက်ခန္ဓာကြေပျက်မည့် အချိန် သေအံ့မှူးတွင် သူမရှိပါက သူ၏ အမိနှင့် အဖအား မည်သူလုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးမွေးပါမည်နည်း ဟူသော အတွေးက ဝင်ရောက်လာဟန်တူ၏။

သူ့စကားပြောတတ်စအရွယ်တွင် မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲဟုမေးတိုင်း 'မိုးမိုး' ဟု ပြောလေ့ရှိကြောင်း၊ သူ၏ယခုဘဝ မိခင် မဝေဝေအောင်မှ ပြောပြပါသည်။ စကားကောင်းကောင်းပြောတတ်သည့် အရွယ်တွင် သူမိခင် မဝေဝေအောင်ဘက်မှ ဦးကြီးဖြစ်သူ ကိုနိုင်ဝင်းကိုခေါ်သံကြားမှ-

- "သားနာမည်ပါတယ်၊ သားနာမည်နဲ့ တူတယ်"
- ဟု ပြောရာ -
- "သားနာမည်က နိုင်ဝင်းလား"
- ဟု မေးရာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး -
- "နိုင်ဝင်း အောင်"
- ဟု ပြောလေသည်။
- အတိတ်ဘဝမှ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုသိရှိနိုင်ရန် အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။
- ကိုနိုင်ဝင်းအောင်သည် စစ်ကိုင်း

မြို့ တိုင်းသ/မ ဦးစီးဌာန ဦးစီးမှူး ဦးခင်
မောင်ဌေး၊ ဒေါ်နုနုဆွေတို့၏ တတိယ
မြောက်သား ဖြစ်သည်။ မောင်နုမသုံးဦး
ရှိရာ အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံး ဖြစ်၏။

အစ်မငယ် ဒေါ်ခင်စန်းဦးမှာ
စစ်ကိုင်းမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် သူနာပြု
ဆရာမကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိပြီး
အစ်မကြီး ဒေါ်ခင်ဌေးဦးမှာ အမှတ် (၁)
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၊ စစ်ကိုင်း
မြို့တွင် အလယ်တန်းပြဆရာမအဖြစ်
အမှုထမ်းလျက်ရှိ၏။

ကို နိုင် ဝင်း အောင် သည်
(A.G.T.I) (M.P) အောင်မြင်ခဲ့ပြီး
သင်္ဘောသား အလုပ် လုပ် ကိုင် ရန်
စိတ်ထက်သန်သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူက သား
အတွက် ဗေဒင်မေးရာ ရေနှင့် အသက်
အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း ဟောကြားထား
သဖြင့် သားဖြစ်သူ၏ဆန္ဒကိုတားခဲ့လေ
သည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်ကလည်း မိဘ
အလိုအတိုင်း သင်္ဘောသားအလုပ်
လျှောက်ရန် အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့
လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မီးရထားဌာနတွင်
အလုပ်လျှောက်ရာ စက်ခေါင်းမှူးအဖြစ်
ခန့်အပ်ခြင်းခံရ၏။

မြန်မာ့မီးရထားစက်ခေါင်းမှူး (၂)
အဖြစ် မန္တလေး - မြစ်ကြီးနား လူစီး
ရထားဖြင့် စုန်၊ ဆန်မောင်းနှင့်၍ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေသည်။

ထိုသို့ စုန်၊ ဆန်သွားရာနေခဲ့ရာ
မန္တလေး - မြစ်ကြီးနားတစ်လျှောက် မြို့
များတွင် မိတ်ဆွေသင်္ဘောများ ပေါများ
လှသည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်၏ ခဖ်ရွှေမှု၊
အလိုက်သိမှုကြောင့် မီးရထားဖြင့် ခရီး
သွားကြသူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားကြ
သည်။ လူကြီး၊ လူငယ်မကျန် ပေါင်း
သင်းဆက်ဆံရာတွင် ယဉ်ကျေးစွာပြော
ဆိုတတ်သဖြင့် ဘူတာစဉ်တိုင်းရှိ ဈေး
သည်များပါမကျန် မိတ်ဆွေပေါလှ
သည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် မိတ်များလှ
သော ကိုနိုင်ဝင်းအောင်အဖို့ ပျိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာတော့သည်။
သို့သော် ကိုနိုင်ဝင်းအောင်သည် တစ်
ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပိတောက်ဆို
ပိတောက်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ များစွာ
သောပန်းဥယျာဉ်မှ ပန်းမျိုးစုံကို စိတ်မ

ဝင်စား၊ ပိတောက်ဆိုသော မိန်းကလေး
ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်နေသည်။

ပိတောက် (အမည်လွှဲ) သည်
ပကတိရိုးသားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ အရောင်းအဝယ်သွက်လက်
ချက်ချာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနိုင်ဝင်း
အောင်သည် ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့မှ မိုးညှင်းမြို့သို့ မိုင်
အားဖြင့် (၂၃၀) ခန့်ရှိသည်။ သို့သော်
စက်ခေါင်းမှူး ကိုနိုင်ဝင်းအောင်အဖို့
နှစ်မိုင်ခန့်မျှသာကွာဝေးသည်ဟု ထင်ရ
သည်။

မိုးညှင်းသို့မကြာခဏရောက်တိုင်း
ပိတောက်ထံသို့ ရောက်စမြဲ။ နှစ်ဖက်
မိဘသိကြသော်လည်း ကန့်ကွက်စရာ
မရှိပေ။ ပကတိရိုးသားဖြူစင်လှသော
ပိတောက်၊ အနေအထိုင်စည်းကမ်းရှိ၍
မိဘအား ကျေးဇူးပြုနေသော သား
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုနိုင်ဝင်း
အောင်။

ထိုနေ့ကတွေ့ကြရသော ချစ်သူ
နှစ်ဦးသည် နောက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း
နှစ်ဦးစလုံး မသိရှာကြချေ။ ကိုနိုင်ဝင်း
အောင်တစ်ယောက် ထိုနေ့က အပြန်
လမ်းတွင် စိတ်တွေ့လေးနေသည်။ မဖြစ်
စဖူး စိတ်ထဲတွင် မဖော်ပြနိုင်သော
ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ ပိတောက်၏
မျက်နှာမှာလည်း တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံ
ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအလုပ်
တာဝန်ရှိရာ စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခေါက် ပိတောက်နှင့်
တွေ့မှ ဒီအကြောင်းပြောပြတော့မည်ဟု
စိတ်ကိုတုံးတုံးချ၍ ပြန်လာရလေသည်။
နောက်မှသတိရလိုက်သည်။ ကိုနိုင်ဝင်း
အောင်၏ အဖြူရောင်ကတိဦးထုပ်သည်
ပိတောက်တို့အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိစ္စမရှိ နောက်တစ်ခေါက်လာ
တော့မှ ဦးထုပ်ကိုယူရင်း ပိတောက်နှင့်
အားပါးတရ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့တော့
မည်။

ဤအတွေးကြောင့် ကိုနိုင်ဝင်း
အောင် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။
နောက်တစ်ကြိမ် မြစ်ကြီးနားလူစီးရထား
နှင့်လိုက်ပါရန်တာဝန်ကျသည်။ မန္တလေး
မှ အဆန်ရထားဖြစ်သည်။

မီးရထားစက်ခေါင်းအတွင်းသို့
စောစောစီးစီးရောက်နေနှင့်သည်။

မေလကုန် ဇွန်လအကူးဖြစ်၍
မအေးလွန်း၊ မပူလွန်း အညာဒေသ၏

သာယာသောအချိန်သမယ ဖြစ်၏။

မန္တလေးမှထွက်လာကတည်းက
မိုးသားတိမ်ရိပ်တို့ တွေ့နေရသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ရာသီဥတုသာယာနေခြင်း
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အထက်အရပ်တွင် မိုးရွာနေပုံရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေထဲတွင် မိုးရနံ့
တို့ သင်းယုံ့နေသည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်တို့ မောင်းနှင်
လာသော မြန်မာ့မီးရထားသည် မြစ်ကြီး
နားသို့ ဦးတည်ခတ်မောင်းနေသည်။
နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် တစ်ချက်တစ်
ချက် မီးရထားဥသြသံကို ကြားနေရ
သည်။

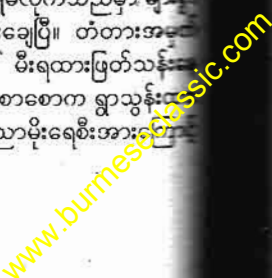
ဝက်လက်ဘူတာ၊ ထိုမှ မုဆိုးခြံ
ထိုမှတစ်ခါ ရွှေဘိုသို့ရောက်လာသည်။
ထိုအချိန် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ကျလာ
သည်။ မြင်းကသာ၊ ထို့နောက် ခင်ဦး
ဘူတာသို့ရောက်သော် ကောင်းကင်
တစ်ခုလုံး ညိုမှိုင်းအံ့ပျနေပြီး မိုးတဖွဲဖွဲ
နေသည်။

မိုးရွာနေသဖြင့် စက်ခေါင်းမောင်း
သူအနေဖြင့် သက်သောင့်သက်သာနဲ့
သည်။ မကြာမီ ခင်ဦးဘူတာအလွန်
မဒေါင်းလှဘူတာသို့ ရောက်မည်ဖြစ်
သည်။ မိုးမှာ တအားသည်းလာတော့
သည်။ ထို့ကြောင့် စက်ခေါင်းမီးကြီးများ
ကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ပြီး လမ်းရှင်းလင်းစေ
အတွက် ဥသြသံမကြာမကြာပေးရ၏။

မဒေါင်းလှဘူတာအားကျော်ခဲ့ပြီး
ထန်းတပင်(ဇီးကုန်း)ဘူတာ မဝေးတော့
ကိုနိုင်ဝင်းအောင်က နာရီကိုကြည့်
လိုက်သည်။

နံနက် (၄) နာရီ၊ (၁၅) မိနစ်သို့
နာရီလက်တံများက ညွှန်ပြနေသည်။
မကြာမီ အလင်းရောင်လာတော့မည်။
စက်ခေါင်းအတွင်း ချိတ်ထားသော
တစ်ရွက်စုတ်ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်လိုက်စေ
၂၀၀၁ ခု၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့။

ရွှေခပ်လမ်းလမ်းတွင် ထန်းတပင်
ဘူတာနှင့် ပညောင်ဇင်ဘူတာအကြားနဲ့
တံတားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ တံတား
အမှတ် (၁၅၉)။ ဤလမ်းကို အခေါင်း
ခေါက်အခါခါသွားခဲ့ရသဖြင့် ကောင်း
မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် ကိုနိုင်ဝင်း
အောင် သတိပြုမိလိုက်သည်မှာ မှား
နောက်ကျသွားချေပြီ။ တံတားအမှတ်
(၁၅၉) အပေါ် မီးရထားဖြတ်သန်း
စဉ်မှာပင် ခပ်စောစောက ရွာသွန်း
သော အညာမိုးရေစီးအားကြား

တံတားအလယ်တိုင်များ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။ ရေစီးအားကြောင့် ပြိုလဲလုမတတ်ဖြစ်နေသော တံတားမှာ မီးရထားသံလမ်းများကို ရွှံ့စောင်းသွားစေတော့သည်။

မြစ်ကြီးနား လူစီးရထား အမှတ် (၄၁) အဆန် မန္တလေး - မြစ်ကြီးနား ရထားသည် တံတားပေါ်မှ ချောင်းထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ အော်သံ၊ ထိတ်လန့်သံတို့ကား ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ် ဆူညံသွားတော့သည်။

မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ကြွေးနန်းရောက်လာသည်။ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား အဆန်ရထားအမှတ် (၄၁) ထန်းတပင်ဘူတာနှင့် ညောင်ဇင်ဘူတာအကြား တံတားအမှတ် (၁၅၉) အရပ်ခေါ် သရက်ခေါင်းတံတားတွင် ရေထဲသို့ကျသွားသည်။

စက်ခေါင်းကို ကိုနိုင်ဝင်းအောင် ပါသွားသည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင် ရေစီးဖြင့် မျောပါစဉ် သူ၏မိဘနှစ်ပါးကို သတိရလိုက်သည်။ (လူဝင်စားဘဝတွင် မှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောပြသည်။)

မိဘနှစ်ပါးကိုလုပ်ကွေးသမ္မုပြုရန် စိတ်ပူလိုက်သည်။ 'ငါမရှိရင် ငါ့မိဘကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်ပါမလဲ' ဟု ပူပင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ သူ၏ယောက်ဖတော်သူ ကိုမိုးမိုးကိုသတိရပြီး ကျန်နောက်ပိုင်းကိုစွဲ လုံးဝမသိတော့ချေ။

မိုးရွာသွန်းမှုအားကောင်းလာသဖြင့် ကာဘိုးဆည်မှလည်း ရေတံခါးကို ဖွင့်ချလိုက်ရလေသည်။ ထိုရေစီးအားဖြင့် ကိုနိုင်ဝင်းအောင်ပါသွားသည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်သည် ထန်းတပင် (ဇီးကုန်း) တွင် နေထိုင်သည့် ကိုထွန်းမဝေဝေအောင်မိသားစုတွင် ဝင်စားလေသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာနှင့် ဇီးကုန်းမြို့သည် မဝေးလှချေ။ ထို့ကြောင့် ဇီးကုန်းတွင် နေထိုင်သည့် မဝေဝေအောင်၏ဝမ်းထဲတွင် ဝင်စားဟန်တူ၏။

အစပိုင်းတွင် တင်ပြသကဲ့သို့ မဝေဝေအောင်ထံ ဝင်စားသည့်အချိန် မဝေဝေအောင်က မည်သည့်အိမ်မက်မျှ မမက်ဘူးကြောင်း၊ သို့သော် သူစကားပြောတတ်သည့်အရွယ်တွင် ကာဘိုးဆည်မှ ရေထဲတွင် ရေကူးခဲ့ကြောင်း၊ မြင်းလည်းဆရာအား 'သား၊ သား ကာဘိုးဆည်လိုက်ချင်တယ်' စသည်ဖြင့် စတင်ပြောခဲ့လေသည်။ တစ်ခုထူးထူးခြားခြား ယနေ့အထိ ပြောကြားသည့်

စကားမှာ -

"ကျွန်တော့်အနောက်က လေးကောင်အမြဲလိုက်နေတယ်" ဟု ပြောပါသည်။

စာရေးသူက - "ခွေးလိုအကောင်လား" ဟုမေးရာ မဟုတ်ကြောင်း - "လူလိုပုံသဏ္ဍာန်လား"

ဟု မေးရာတွင်လည်း မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်မှန်းမသိအရိပ်လိုလိုက်ပါနေတာ လေးကောင်ပါဟု ပြောပါသည်။

(စာဖတ်သူများ ဉာဏ်ရှိသလို တွေးယူနိုင်ပါသည်။)

လူဝင်စား မောင်ဟိန်းမင်းကျော်သည် သူ၏ အတိတ်ဘဝက စစ်ကိုင်းမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ သူမှာ အစ်မနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ အရင်ဘဝက မီးရထားမောင်းခဲ့ကြောင်း၊ သူမှာ ဟိုဘဝက ရည်းစား (သူတို့ဒေသအခေါ် အပျို) ရှိကြောင်း၊ သူက မိုးညှင်းမှာ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်းနှင့် သူ့ဦးထုပ် (စက်ခေါင်းပျူးဆောင်းသည့် ကတ်ဦးထုပ်) အဲဒီအပျိုရဲ့အိမ်မှာကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ထိုအရွယ်က မည်သူမေးမေးပြောပြသည်။ သူ့ရေထဲကျသွားတော့ သူ့လည်ပင်းမှာ ရွှေဆွဲကြိုးနဲ့ ခါးမှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပါကြောင်း ပြောပြသည်။

သူ့ပြောစကားများမှာ သေချာလွန်းသဖြင့် တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့် စစ်ကိုင်းမှ ဇီးကုန်းသို့ ဆန်ဝယ်လာသော ဆန်ကုန်သည် ဦးသိန်းမှတစ်ဆင့် ဘဝဟောင်းမှအစ်မများထံ ရောက်သွား

တော့သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့မှ ထန်းတပင် (ဇီးကုန်းမြို့) သို့ မိုင်ရှစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေးသည်။

အစ်မကြီးနှစ်ဦးသည် ထန်းတပင် (ဇီးကုန်း) မှ မောင်ဟိန်းမင်းကျော်ကို လာရောက်တွေ့ကြရာ မောင်ဟိန်းမင်းကျော်က ယခင်ဘဝဟောင်းမှ တို့နိုင်ဝင်းအောင်ခေါ်သည့်အတိုင်း မမကြီး၊ မမလေးဟုခေါ်ခေါ်ပြောဆိုသဖြင့် လာရောက်ကြသော အစ်မနှစ်ယောက်မှာ များစွာစိတ်ထိခိုက်ရရှာလေသည်။

သေချာသည်ထက် သေချာအောင် နှစ်ကြိမ် ဇီးကုန်းမြို့သို့ လာရောက်ကြသည်။

ထို့နောက် မိဘများရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ပို့ပေးရန် လက်ရှိဘဝမိခင် မဝေဝေအောင်အား တောင်းဆိုသဖြင့် မဝေဝေအောင်က လူကြိုစောင့်ရင်း အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။ လူဝင်စားမောင်ဟိန်းမင်းကျော် အသက်(၃)နှစ်ခွဲ၊ (၄) နှစ်အရွယ်ရောက်မှ ဇီးကုန်းမြို့မှ ဆန်ကုန်သည် ကိုလှထွန်း၊ မခင်ပိုတို့မှ တစ်ဆင့် အဖော်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ စစ်ကိုင်းမြို့ မိုးဇာဇွေးအရှေ့ဘက်တွင် နေထိုင်သော ဦးသိန်း ဆိုသူအိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဦးသိန်းသည် ယခင်ဘဝဟောင်းမှ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဌေးဦး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ရာ သူ၏ကား လိုက်ထရပ်နှင့် နန္ဒဝန်ကွက်သစ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

နန္ဒဝန်ကွက်သစ်သို့ထွက်ခဲ့ရာတွင် ရှေးခန်းတွင် မောင်ဟိန်းမင်းကျော်(လူဝင်စား) နှင့် ဦးသိန်းတို့လိုက်ပါပြီး နောက်ခန်းတွင် မဝေဝေအောင် (ဟိန်းမင်းကျော်) ၏ မိခင်၊ အဖော်အမျိုးသမီးတို့ပါရှိ၏။

နန္ဒဝန်ကွက်သစ်မှာ လမ်းတိုများ၊ လမ်းသွယ်များ အလွန်များ၏။ မောင်ဟိန်းမင်းကျော် ပြသသည့်အတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ သူ့ယခင်နေခဲ့သော အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာ၏။

ကားမောင်းပို့ပေးသူ ဆန်ကုန်သည် ဦးသိန်းက -

"ကဲ - မင်းအိမ်နားတော့ ရောက်ပြီ။ အရင်ကနဲ့တော့ သိပ်မတူဘူး။ ဟောဟိုက အိမ်နှစ်လုံးက ဆင်တူ၊ မင်းအိမ်မင်းဆင်းသွားတော့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ - လူဝင်စား ဟိန်းမင်းကျော်မှာ ထိုအိမ်နှစ်လုံးဆင်တူရှိရာ မြောက်ဘက်

www.burmeseclassic.com

မှအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

မိခင်မဝေဝေအောင်နှင့် အဖော် မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် သူများအိမ်များ မှားပြီးဝင်သွားရင် အခက်ပဲဟု စိုးရိမ်နေ တော့သည်။

သူ့နောက်မှနေ၍ ဆန်ကုန်သည် ဦးသိန်းက လိုက်ပါသွားသည်။ ဦးသိန်း နှင့် လူဝင်စားကလေးတို့ အထဲဝင်သွားမှ မဝေဝေအောင်နှင့် အဖော်တို့က လိုက် ပါသွားလေသည်။

လူဝင်စား ဟိန်းမင်းကျော်သည် အိမ်အတွင်းခန်းသို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားရာ အခန်းတွင်း၌ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါးထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးအား ဝတ်ချ ကန်တော့ရာ ဘုန်းတော်ကြီးက -

“သူကဘယ်သူတန်း”

ဟု မေးသဖြင့် ဦးသိန်းက အစ အဆုံးရှင်းပြရသည်။

ထိုအခါ ယခင်ဘဝက ဖခင် ဦးခင်မောင်ဌေးသည် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် သားအားတွေ့မြင်ရသဖြင့် မျက်ရည် မဆည်နိုင်ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

မောင်ဟိန်းမင်းကျော်က ဘဝ ဟောင်းက အမေအား မေးမြန်းရာ ရိပ်သာသို့ရောက်နေသော ဒေါ်နုနုဆွေ အား ပြန်ခေါ်ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူလည်း သားကလေး၏အဖြစ်အား ပြန်လည် သတိရသဖြင့် ငိုပွဲဆင်ရရှာပြန်သည်။ အစ်မနှစ်ယောက်မှာလည်း မျက်ရည် စက်လက်ဖြင့် မောင်ဖြစ်သူအား ပွေ့ ပိုက်ငိုကြွေးကြပြီး သူ့မှတ်မိသမျှ မေးကြ လေသည်။

ဒေါ်နုနုဆွေက သူ၏သား မသေ ဆုံးမိ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော မီးရထားစက် ခေါင်းမျှဝတ်စုံများကို သန့်ရှင်းသေသပ် စွာ လျှော်ဖွပ်သိမ်းဆည်းထားသည်။

လူဝင်စား ဟိန်းမင်းကျော်အား အကျီအဝတ်အစားများမှတ်မိရလားဟု မေးပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်ပြလိုက်ရာ -

“ဒါကျွန်တော့်အကျီ၊ ဒါက ကျွန် တော့်ရဲ့ ဘောင်းဘီ၊ ကျွန်တော်အလုပ် ဆင်းရင်ဝတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးထုပ် မရှိဘူး။ ဦးထုပ်လိုသေးတယ်”

ဟု ဆိုလေသည်။

ဒီအခါ အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင် ဌေးဖြစ်သူက -

“မင်းဦးထုပ်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိမှာ ပေါ့၊ ရှာကြည့်လေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အခန်းတစ်နေရာ

တွင် ချိတ်ထားသော အဖြူရောင်ကတ် ဦးထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ဦးထုပ်ပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ကျွန်တော် အဲဒီဦးထုပ်ကို မိုးညှင်းက အပျိုအိမ်မှာ ကျွန်ခဲ့တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်၏။ ကိုနိုင်ဝင်းအောင် လူပျို လှည့်သွားရင်း မိုးညှင်းမြို့က အပျိုအိမ် မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုနိုင်ဝင်းအောင် မပေါ်လာသဖြင့် မိုးညှင်းမှပိတောက်က စိတ်ပူလာတော့သည်။

‘ကိုနိုင်ဝင်းအောင် မိဘများက လူကုထံအသိုင်းအဝိုင်း၊ ငါတို့မိဘများက ကုန်သည်။ သူ့မိဘများက သဘောမတူ လို့ ငါ့ဆီမလာတာဖြစ်မယ်’

ဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုအတွေးကြောင့် ပိတောက် ခမျာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင် တပိုင်ပိုင်နှင့်ဖြစ် နေရှာသည်။

အဆန်မီးရထားတစ်စီး ထန်းတ ပင် (ဇီးကုန်း) အနားမှာ လမ်းချော်သည် ဟု ကြားသော်လည်း အသေအပျောက် သတင်းမရသဖြင့် ပိတောက်အတွေး တွင် ကိုနိုင်ဝင်းအောင်တစ်ယောက် ပိတောက်ကို ပစ်ခွာသွားလေပြီဟု ယူဆ လေသည်။

ထိုအတွေးသည် ကြာလေလေ အပူပြင်းလေလေဖြစ်လာရာ နောက်ဆုံး မိန်းကလေးသိက္ခာကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်ရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မိုးညှင်းမှ မိုင် (၂၇၀) ခန့်ဝေး သော စစ်ကိုင်းသို့ ပိတောက်တစ် ယောက် ဦးထုပ်ပိုက်၍ လိုက်ခဲ့လေ တော့သည်။ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံသည်။ လမ်းကြိုလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်ကို လာပို့တာလို့ ပြောရန်ဖြစ် သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်ကိုလည်း သူ သဘော အတိုအကျမေးတော့မည်ဟု နှလုံးပိုက်ထားသည်။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုနိုင် ဝင်းအောင်ကို စကားတွေတဝကြီးပြော လိုက်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးနှင့်မြူးခဲ့လေ သည်။

အကယ်၍ ကိုနိုင်ဝင်းအောင်မှာ စေ့စပ်ပြီးသူရှိနေခဲ့လျှင်လည်း ကျေနပ် စွာပဲဆုတ်ခွာခဲ့မည်။ ချစ်ခြင်းဆီသည်မှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် အနစ်နာခံခြင်းပဲဟုတ် ပါလား။

ပိတောက်သည် စစ်ကိုင်းသို့ ခုတ် မောင်းနေသော အစွန်မီးရထားပေါ်တွင် အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ယုံစိမ့်လာသော မှတ် ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်စများကို မသိမသာ လက်ဖြင့် တို့ယူလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ခရီးသည်များကိုလည်း အကဲခတ်လိုက် သည်။ တော်သေး၏။ ခရီးသည်များမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ပိတောက်ထံ သတိမထားမိ။

စစ်ကိုင်းဘူတာသို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး ဘူတာမှအဆင်း ထွေ ကားအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာပြီး အောက်ရောက်မှ မြင်းလှည်းတစ်စီးထိ ငှားလိုက်သည်။

“နန္ဒဝန်ကွက်သစ်”

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်ပြောပြသော လိပ်စာအတိုင်းလာခဲ့ရာ ကိုနိုင်ဝင်း အောင်၏မိဘများနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရ လေသည်။

ကိုနိုင်ဝင်းအောင်၏ မိဘများက လည်း သားကိုနိုင်ဝင်းအောင်၏ ဦးထုပ် ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံကို မိသားစုအားလုံးက ရှင်းပြသည်။ ပိတောက်အဖို့ ကမ္ဘာ့အစွန် ကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ပမာလည်သွား သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာက ဤ သာ။

ထို့ကြောင့် ပိတောက်လာပို့ထား သော ကတ်ဦးထုပ်မှာ ထိုအိမ်သို့ရောက် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သားဆုံးပါးရသဖြင့် ပူပင်သောက ပရိဒေဝသောက မိဘများရဲ့အပူ တစ်တည်းသောမောင်ငယ် ဆုံးရှုံးရသဖြင့် လောင်ကျွမ်းရသော အစ်မများရဲ့အပူ ချစ်သူကရုတ်တရက်နှုတ်မဆက်ဘဲ သွားသဖြင့် လောင်မြိုက်ရသော ချစ်သူရဲ့ အချစ်မီး။ မည်သူက ပို၍ ပူသော သည်ကို မဆိုလို၊ မနှိုင်းယှဉ်လို သော လည်း သံသရာရှည်သရွေ့ ငိုကြွေး ကြပြီးမည့် လူတိုင်း၏အပူကား တွေ တည်သရွေ့ ပူလောင်နေမည်သာ ဖြစ် သတည်း။

(ဤစာမူဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီခွင့်ပြုကြသော နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးအားလုံးအားကျေးဇူးတင်စွာ ဝန်ခံအားပေးအပ်နှံပါသည်။)

ဦးကြည်ဝင်း(ရွှေဝင်္ဂ)ချောက် မဟာဘုတ်ဒသာ အဟောပညာ(၁)

မဟာဘုတ်ဒသာ တွက်နည်းကို ၂၀၁၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာအထူးထုတ် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု မဟာဘုတ်ဒသာဟောနည်း မရေးသားမီ ဂြိုဟ် (၈) လုံးပိုင်ရက်များ မည်ကဲ့သို့ ရလာသည်ကို ပညာလိုလားသူများ အတွက် ရေးသားပါမည်။

ဝါထပ်နှစ်မဟုတ်သော မြန်မာ (၁၂) လ တစ်နှစ်တွင် ရက်ပေါင်း (၃၅၄) နှစ်ပါသည်။ ဂြိုဟ် (၈) လုံးပိုင် ဂြိုဟ်သက်နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၈) နှစ် ဖြစ်၍ တစ်နှစ်လျှင် ရက်ပေါင်း မည်မျှပိုင်ဆိုင်သည်ကို ပထမတွက်ချက်ရပါမည်။

၎င်းတစ်နှစ်ရှိ ရက်ပေါင်းကို သက်ဆိုင်ရာ ဂြိုဟ်၏ ဂြိုဟ်သက်နှစ်ဖြင့် မြောက်သော် ၎င်းဂြိုဟ်ပိုင်သော ဒသာရက်များကို ရရှိပါမည်။

ဝါထပ်သောနှစ်အတွက် တိုးလာသောရက်ကို (၃၅၄) ရက်တွင် ထပ်ပေါင်း၍ အထပ်ဖော်ပြပါနည်းအတိုင်း တွက်ချက်ခြင်းဖြင့် ဝါထပ်နှစ်အတွက် ဂြိုဟ်ပိုင်ရက်များကို ရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။

မဟာဘုတ်ဒသာ ဟောနည်းကို ရှေးဟောင်းမူသေဟောနည်းအား ပထမဖော်ပြပါမည်။ ပျော်ဘွယ်မြို့၊ ရင်ခတ်ကုန်းကျေးရွာရှိ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးမှာ ဤဟောနည်းကို အသုံးပြုလျက်ရှိကြောင်း စာရေးသူ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ရှေးဟောင်းမဟာဘုတ်ဒသာ ဟောနည်း

ဂြိုဟ်များကို သင်္ချာဖြင့်သာ ဖော်ပြသွားပါမည်။

ဤရှေးဟောင်းဟောနည်းကို စာရေးသူအနေဖြင့် ပုံသေအသုံးမပြုဘဲ အထိန်းသဘောသာ အသုံးပြုပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဟောပြောနေသော ဟောကွက်များမှာ ဒသာစားနေသော ဂြိုဟ်နှင့်အ

ခြားဂြိုဟ်ခွင်များကို ညှိနှိုင်းဟောပြောမှု ဖြစ်ပါသည်။

ဒသာစားနေသောဂြိုဟ်နှင့် -

- ၁။ မွေးနံ-မိတ်-ရန် ဥဒါသိန်ကိုကြည့်ခြင်း၊
- ၂။ မူမဟာဘုတ်ခွင်ကို ညှိနှိုင်းခြင်း၊
- ၃။ ကောဇာမဟာဘုတ်ခွင်နှင့် ညှိနှိုင်းခြင်း၊
- ၄။ သက်ရောက်ဂြိုဟ်ကို အင်္ဂဝိဇ္ဇာတိုင်ထု၍ ညှိနှိုင်းခြင်း၊
- ၅။ ဂြိုဟ်စား (ဂြိုဟ်အိပ်ကြီး) ခွင်နှင့် ညှိနှိုင်းခြင်း၊
- ၆။ မွေးနံကို အင်္ဂဝိဇ္ဇာတိုင်ထု၍ ညှိနှိုင်းခြင်း၊
- ၇။ လောကဓံရစ်ပါးခွင်နှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဟောပြောခြင်းများကို ပြုပါမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဟောကွက်များကို ယခင် မဟာဘုတ်ဒသာတွက်နည်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ကြာသပတေးသား ဦးမြကိုပင် ဥပမာထား၍ အကြောင်းအကျိုးများကို ရေးသား ဖော်ပြ၍ ဟောကွက်ထုတ်ပြပါမည်။ ဤဟောကွက်များသည် စနေဂြိုဟ်ဒသာစားနေသော ရက်ပေါင်း (၃၃) ရက်အတွင်း ဟောပြောချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဒသာစားနေသော ဂြိုဟ်ကြောင်းသွားလျှင် ဟောချက်ပြောင်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကြာသပတေးသား ဦးမြ၏ ဟောပြောချက်များမှာ ၁၃၇၃ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၇ ရက်မှ တပို့တွဲလဆန်း ၉ အထိ ဟောပြောချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဟောကွက်များမထုတ်မီ ပထမဒသာစားနေသော ဂြိုဟ်၏ အရိယာယ်များကို မှတ်သားထားရပါမည်။

စနေဂြိုဟ်၏ပရိယာယ်များ

ထင်ပေါ်မှု၊ ဓံလာတ၊ နိုင်ငံရေး၊ အမှု၊ ထောင်၊ ထိ၊ လူမျိုးချင်း၊ ဘာသာ

- ခြား၊ အနက်ရောင်။
- စနေဂြိုဟ်ကပေးနိုင်သော အကျိုးဆက်များ
- (က) ရုပ်ပိုင်းတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခြင်း၊
- (ခ) မီးဘေး၊ အဆိပ်ဘေး၊ လက်နက်ဘေးသင့်နိုင်ခြင်း၊
- (ဂ) သွေးထွက်သံယိုဖြစ်နိုင်ခြင်း၊
- (ဃ) အမျိုးသမီးများ သွေးလွန်၊ သားပျက်ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊
- (င) စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ရုတ်တရက်ပျက်စီးနိုင်ခြင်း၊
- (စ) ထောင်ကျခြင်း၊ အမှုအခင်းဖြစ်နိုင်ခြင်း၊
- (ဆ) ဝိရိယရှိခြင်း။
- (ဇ) ဒသာစားနေသော စနေဂြိုဟ်နှင့်

တစ်နှစ်ရက်ပေါင်း + ဂြိုဟ် (၈) လုံးပိုင်နှစ် = ဂြိုဟ်သက်တစ်နှစ်ပိုင်ရက်
 ၃၅၄ + ၁၀၈ = ၃၂၇ ရက်

ဂြိုဟ်အမည် = ဂြိုဟ်သက်နှစ် × တစ်နှစ်ရှိရက် = ထိုဂြိုဟ်ပိုင်သောရက်

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်	= ၆ × ၃၂၇ = ၁၉၆	= ၂၀ ရက်
တနင်္လာဂြိုဟ်	= ၁၅ × ၃၂၇ = ၄၉၀	= ၄၉ ရက်
အင်္ဂါဂြိုဟ်	= ၈ × ၃၂၇ = ၂၆၂	= ၂၆ ရက်
ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်	= ၁၇ × ၃၂၇ = ၅၅၅	= ၅၆ ရက်
စနေဂြိုဟ်	= ၁၀ × ၃၂၇ = ၃၂၇	= ၃၃ ရက်
ကြာသပတေးဂြိုဟ်	= ၁၉ × ၃၂၇ = ၆၂၂	= ၆၂ ရက်
ရာဟုဂြိုဟ်	= ၁၂ × ၃၂၇ = ၃၉၂	= ၃၉ ရက်
သောကြာဂြိုဟ်	= ၂၁ × ၃၂၇ = ၆၈၇	= ၆၉ ရက်
စုစုပေါင်း (တစ်နှစ်ရှိရက်ပေါင်း)		= ၃၅၄ ရက်

ဒသာဂြိုဟ်	=	ဒသာဂြိုဟ်သက်	=	ဟောပြောချက်
၁	-	၂၀	=	မထေမဲ့ကင်း စီးပွားကျဆင်း၍ ခရီးအသွားအလာဆင်ခြင်ပါ။
၂	-	၄၉	=	ရတနာပုံဆိုက်၍ ပြောသမျှတင့်တယ် ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာ
၃	-	၂၆	=	ဆွေမျိုးများနှင့်ငြိမ်းခုံ စကားအနည်းငယ် ပြောရမည်။ အဆိပ်သင့်၊ အစားမှား
၄	-	၅၆	=	ရွှေငွေရတနာဝင် အဝေးဆွေမျိုးများထံမှ ကောင်းသတင်းကြားရမည်။
၀	-	၃၃	=	မင်းစိုးရာဇာမြှောက်စားမှုသော်လည်း ကောင်း၊ အပြစ်ဒဏ်သော်လည်းကောင်း ကျခံရမည်။ ထိုသော်လည်းကောင်း ပေါက်ရမည်။
၅	-	၆၂	=	မြေဝင်၊ မြေထွက် အမျိုးသမီးစန်းပွင့် လာဘ်ဝင်မည်။
၈	-	၃၉	=	ရောဂါပူဆာလောင်၍ အရပ်မတော်သွား ပါလျှင် လုပ်ကြံခံရတတ်သည်။
၆	-	၆၉	=	သက်ကြီးသူ မ,စမည့်ကိန်း၊ အဝေးမှ ကောင်းသတင်းကြားရမည်။ ကြီးသူအတွက် အပူတွေ့ရတတ်သည်။

မွေးနှံ-မိတ်-ရန်-ဥဒါသိန် ညှိနှိုင်းဟော
ပြောခြင်း

ဒသာစနေဂြိုဟ်နှင့်ကြာသပတေး
သား ဦးမြသည် 'မမ္မာ' အတွင်းရန်ကျ
ပါသည်။ သို့ပါ၍ အိမ်တွင်းရေးမဖြေ
လည်ခြင်း၊ အတူလုပ်ဖော်ကိုက်ဖက်မှု
နှင့် ပြဿနာတက်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်
ပေါ်နိုင်သည်။ အတွင်းလူ၊ သားသမီး
စသည်တို့ကြောင့် စီးပွားရေးကျဆင်း
နိုင်သည်။ အတွင်းလူ ဇနီး၊ သား၊ သမီး
စသည်တို့အတွက် အပူတွေ့ရတတ်
သည်။

(၂) မူလမဟာဘုတ်နှင့် ညှိနှိုင်းခြင်း

	၂	
၄	၀	၃
၁	၅	၆

ဦးမြ၏ မူလမဟာဘုတ်

ဦးမြ၏ မူလမဟာဘုတ်တွင်
ဒသာဂြိုဟ် စနေသည် သိုက်အိမ်တွင်
ရပ်တည်နေသည်။ သိုက်အိမ်၏သဘာဝ
သည် ကြိုတင်ပူနံ့မှုကြောင့်လွဲမှားတတ်
သည်။ စနေ၏သဘာဝမှာ ထင်ပေါ်
ခြင်း၊ လောဘကြီးခြင်း၊ စပ်စုခြင်းဖြစ်၍
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုအတွက် လည်း
ကောင်း၊ လောဘတက်၍ လည်းကောင်း
အမှားများပြုမိတတ်သည်။ လောဘ
အတွက် ပူနံ့မှုဖြစ်ရတတ်သည်။ သိုက်
အိမ်မှာ အခြားအိမ်များ၏ ဝန်းရံခံထား
သော အလယ်အိမ်ဖြစ်၍ စီးပွားရေး
အိမ်တွင်းရေးတွင် ဝိုင်းဝန်းထိုးနှက်ခြင်း
များခံရတတ်သည်။ သူတစ်ပါးကိစ္စထံ
၍ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။

(၃) ကောဇာမဟာဘုတ်နှင့်ညှိနှိုင်းခြင်း

	၅	
၀	၃	၆
၄	၁	၂

ကောဇာမဟာဘုတ်
ကောဇာမဟာဘုတ်မှာ ၁၃၃၄

အင်္ဂါ တွက်ချက်ရပါမည်။ ဒသာစနေသည် အထွန်းအိမ်တွင် ရပ်တည်နေသည်။ အထွန်းအိမ်၏ သဘာဝမှာ ထင်သာ၊ စပ်စု၊ ကြားဝါမှု ဖြစ်သည်။ စနေဂြိုဟ်၏ ပရိယာယ်များမှာ ထင်ပေါ်၊ လောဘ၊ အမှု၊ ထိ၊ ထောင်၊ လူမျိုးခြားသည်တို့ ဖြစ်သည်။ သို့ပါ၍ အလုပ်အကိုင်များကို 'ဝ' မရှိဘဲ 'ဝိ' မလုပ်ပါနှင့်။ လောဘတကြီးမလုပ်ပါနှင့်။ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်ပါ။ လူမျိုးခြား မစတတ်ပါ။ ထိပေါက်တတ်သည်။ အခြားသူများ၏ကိစ္စကို မစပ်စုပါနှင့်။ ပြဿနာဖြစ်တတ်ပါသည်။

(၄) သက်ရောက် (သက္ကတ်) ဂြိုဟ်ကို အင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်ထု၍ ညှိနှိုင်းခြင်း

၃
၀
၄
၆
၂
၅
၀

သက်ရောက်ဂြိုဟ် သောကြာကို အင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်ထုပါ။

ဒသာစနေမှာ သက်ရောက်သောကြာဂြိုဟ် အင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်တွင် အညွန့်ဟုခေါ်သောစီးပွားနေရာရှိနေပါသည်။ သို့ပါ၍ ထိပေါက်တတ်သည်။ လူမျိုးခြား မစတတ်။ စီးပွားရေးကိစ္စများတွင် နာမည်ကောင်းမည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများကို ရိုးရိုးသားသား ကြံစည်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်မည် ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်ဂြိုဟ် သောကြာဂြိုဟ်နှင့် ဒသာဂြိုဟ် စနေမှာ သုတအပြင်ရန်ဖြစ်နေ၍ စီးပွားရေးတွင် အတိုက်အခိုက်များမည်။

(၅) ဂြိုဟ်စား (ဂြိုဟ်အိမ်ကြီး) ခွင်နှင့် ညှိနှိုင်းခြင်း

ဦးမြဲသည် အသက် (၆၇) နှစ်တွင် တနင်္လာဂြိုဟ်အိမ်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ တနင်္လာဂြိုဟ်၏ ပရိယာယ်များမှာ မိခင်၊ အများနှင့်ဆိုင်သော (ပရ) ငွေ၊ အကြား၊ မင်္ဂလာ၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ အချစ်ရေးနှင့် တနင်္လာနံပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ တနင်္လာအိမ်သည် လောကဓံရှစ်ပါးခွင်အရ လာဘအိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဒသာ စနေဂြိုဟ်နှင့် တနင်္လာသည် မိတ်၊ ရန်မဟုတ် ဥဒါသိန် ဖြစ်သည်။ သို့ပါ၍ ဒသာစနေမှ များစွာ ဆိုး

ကျိုးပေးမည် မဟုတ်ပါ။ တနင်္လာဂြိုဟ်၏ ကောင်းကျိုးများဖြစ်သော အိမ်ထောင်မရှိသူများမှာ အချစ်ရေးအောင်မြင်မည်။ မင်္ဂလာကိစ္စများ ပြုလုပ်ရမည်။ အကြီးအကဲမစမည်။ မိခင်ဘက်မှအမွေရနိုင်သည်။ သူတစ်ပါးငွေလက်မခံပါနှင့်။ ပျောက်ဆုံး၍ ပေးလျော်ရတတ်သည်။ ကြားဝါမှုမပြုလုပ်ပါနှင့်။ ခြေနှစ်ချောင်း ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ငွေဝင်ကိန်းရှိသည်။

(၆) မွေးနံကို အင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်ထု၍ ညှိနှိုင်းခြင်း

၂
၆
၃
၅
၀
၄
၀

ဦးမြဲ၏ မွေးနံကြာသပတေးကို အင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်ထုပါ။ ဒသာစနေဂြိုဟ်သည် မွေးနံအင်္ဂါအင်္ဂါတိုင်တွင် ကြိုရန်းခေါ် (ထွက်) တွင် ရှိနေသည့်အတွက် စနေဂြိုဟ်၏ သဘာဝအတိုင်းထင်ပေါ်မှုရရန် ဥစ္စာပစ္စည်းရရန် လောဘတက်၍ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချလုပ်ငန်းတိုင်းကို စပ်စပ်စုစု ပါဝင်လုပ်ကိုင်သောကြောင့် နာမည်ကျဆင်းခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုင်း မအောင်မြင်ဘဲ အပြီးမသတ်ရှိတတ်သည်။

(၇) လောကဓံရှစ်ပါးခွင်နှင့်ညှိနှိုင်းခြင်း

ပသံတာ	လာဘော	အယသော
သုခံ		ဒုက္ခံ
ယသော	အလဘော	နိန္ဒာ

လောကဓံရှစ်ပါးခွင်တွင် ဦးမြဲ၏ သက်ရောက် (သက္ကတ်) သောကြာဂြိုဟ်သည် (သုခံ) အိမ်တွင် ရှိ၏။ ဂြိုဟ်စား (ဂြိုဟ်အိမ်ကြီး) သည် လာဘောအိမ်တွင် ရှိပါသည်။ ဒသာဂြိုဟ် စနေမှာ သူ၏မူလ (နိန္ဒာ) အိမ်ကိုယူ၍ ညှိနှိုင်းရပါမည်။ သောကြာဂြိုဟ် သက်ရောက်နေသော (သုခံ) အိမ်၏ အကျိုးများမှာ ချမ်းသာမှုအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ ရာထူးတိုးတက်ခြင်း၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ

ရပ်ဝေးခရီးများသွားရခြင်း၊ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်း၊ ဆုံးရှုံးပြီဟုထင်ထားသော ငွေများ ပြန်လည်ရရှိခြင်း စသည်တို့ မြင်ပါသည်။

ဦးမြဲ၏ဂြိုဟ်အိမ်နေသော (လာဘော) တနင်္လာဂြိုဟ်အိမ်၏ အကျိုးများမှာ လာဘ်လာဘပေါများခြင်း၊ ငွေကြေးများရခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ ထိပေါက်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်ရရှိခြင်း၊ ဝင်ငွေတိုးပွားခြင်း၊ ငွေ ကား စသည်တို့မှ အကျိုးအမြတ်ရရှိခြင်းတို့ မြင်ပါသည်။

ဒသာစားနေသော စနေဂြိုဟ် (နိန္ဒာ) ၏ အကျိုးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းခြင်း၊ ဘေးဆိုးဒုက္ခများ ကြုံတွေ့ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများ အရက်ကွဲတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတတ်ခြင်း၊ အမျိုးသားများ အချုပ်အနှောင်ထောင်တန်းကျတတ်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်၌ ထိခိုက်မှုများကြုံတွေ့ရတတ်ခြင်း၊ မီးလောင်ခြင်း၊ ဓာတ်လိုက်ခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာပျက်ပြုန်းခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သက်ရောက် (သက္ကတ်) ဂြိုဟ်သည် (သုခံ) ချမ်းသာခြင်းကိုပေးသော အိမ်တွင်ရှိ၍ ကောင်းကျိုးများကို ပေးသည်။

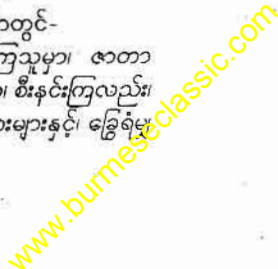
ဂြိုဟ်စား (ဂြိုဟ်အိမ်) ကြီးသည်လည်း (လာဘော) လာဘ်ကိုရရှိသော တနင်္လာဂြိုဟ်တွင်ရှိ၍ ငွေကြေးမနေရရှိခြင်းကို ပေးသည်။

ဒသာစားနေသော စနေဂြိုဟ်သည် သူပိုင်အိမ် (နိန္ဒာ) အကွဲရဲခံရသော (ဝါ) ပြစ်တင်ရှုတ်ချအနိမ့်ခံရသောသဘောရှိ၍ မကောင်းကျိုးများကို သာပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဒသာစားနေသော စနေဂြိုဟ်နှင့် သက်ရောက်သောကြာဂြိုဟ်သည် သုတအပြင်ရန် ဖြစ်နေသည်။ စနေသည် မီးသဘောဖြစ်၍ သောကြာသည် ရေဖြစ်သောကြောင့် ဂြိုဟ် (၂) လုံးတို့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့ အကောင်း၊ အဆိုးအား ပြိုင်နေရာတွင် အကောင်းဘက်မှ အားသာရန် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဘာသာရေးရှုထောင့်မှ တင်ပြပါရစေ။

မယဒေဝလင်္ကာတွင်-
'အခံပညာ၊ ရှိကြသူမှာ၊ ဇာတာမူလ၊ ဇနမု၍၊ ပါပဂြဟ၊ စီးနင်းကြလည်း၊ ကိုယ်မှတစ်ပါး၊ ကွဲနွားများနှင့်၊ ခြေရံမူ

သာ၊ ပျက်စီးရာ၏။ ကိုယ်မှာ ချမ်းမြေ့
ဘေးမတွေ့ဘူး။

ဟု ဆရာတော်မှ ရေးသားထားပါ
သည်။

‘ကောင်းသော ကာယကံမှု၊ ဝစီကံ
မှု၊ မနောကံမှုတို့ကို ကျင့်သုံး၍ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုရှိကြသူများမှာ မူလ ဇနမ ပွေး
နက္ခတ်ကို မကောင်းသော ပါပဂြိုဟ်များ
စီးနင်းသော်လည်း မိမိကို မထိခိုက်ဘဲ
ကျွဲနွား၊ အခြွေအရံများကိုသာ ပျက်စီး
စေရာ၏’ ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

တစ်ဖန် မယဒေဝလင်္ကာမှာပင်-
‘ယခေါင်ရှေးက၊ ပုညသမဋ္ဌာန်၊
ကုသိုလ်သန်၍၊ တောင်းကြန်ကောင်းစာ၊
ကောင်းဇာတာနှင့်၊ ပရမာယု ပိဏ္ဍာယု
ဖြင့်၊ အာယုဒါယ၊ ကျမ်းလာပြတိုင်း၊
တွက်ရအသက် သူထက်ပိုမို၊ ရှည်မည်ဆို
လည်း၊ ကုသိုလ်သမ္မာ၊ မကျင့်စွာဘဲ၊ နေ
ကာမတ္တ၊ သပ္ပာယဟု၊ ကမ္မဘောဇန ဩ
သနေနှင့်၊ ဩပဇာရီ၊ ပဉ္စသီဥပုသ်၊ ချို့တုံ
ယုတ်က အဟုတ်ဆိုတိုင်း၊ ရှည်ပလှိုင်း
တည်း၊ သက်ပိုင်းတိုရာ ဇာတာပါလည်း၊
သမ္မာပယောဂ၊ ကုသလဖြင့် ဒီယအာယု၊
ပြိုင်တိုဖက်ဘက်ရှား၊ သက်ရှည်ပွား၍
ထင်ရှားချစ်သာ၊ ကြီးကျယ်စွာလျက်၊ မီး
တောက်လေကု၊ ဟု၏ပမာ တေဇာဘုန်း
ရောင် တိုးတက်ဖြောင်၏’

ဟု ဆိုထားပါသည်။
အသက်အပိုင်းအရှည်၊ အတိုကို
တွက်ချက်ရသော အာယုဒါယတွက်
နည်းမှာ အသက်ရှည်မည်ဟု ဆိုသော်
လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုမပြုလုပ်ခြင်း၊
ရာသီနှင့် လျော်ညီစွာ မနေထိုင်ခြင်း၊
သင့်တင်မျှတသော အစားအစာကို
မစားခြင်း၊ သီလတရားများကို မစောင့်
ထိန်းခြင်းအကြောင့် မူလဇာတာမှာ အ
သက်ရှည်မည်ဆိုသော ကံပါလာသော်
လည်း အသက်တိုတတ်ပါသည်။ မူလ
ဇာတာမှာ အသက်တိုမည်ဆိုသော်
လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ခြင်း
(သမ္မာ= မှန်ကန်သော၊ ပယောဂ= ကိုယ်
နွတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် သမ္မာပြည့်စုံခြင်း
ကြောင့်) အသက်ရှည်နိုင်ပါသည်ဟု ဆို
ထားပါသည်။

ဗေဒင်သည် ဂြိုဟ်များ၏ ကာယ
ကံရှင်အပေါ် စီးနင်းနေသည်ကို တွက်
ချက်၍ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည်။ ဆိုး
ကျိုးပေးနိုင်သည်ဟုသာ ဟောပြုခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု မပြော
နိုင်ပါ။ သို့ပါ၍ မိမိ၏ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ
ကို စိုက်ထုတ်ပြီး မကောင်းကျိုးများ

ပပျောက်၍ ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်
နိုင်ရန် ကြိုးစားခွင့်ရှိပါသည်။ ကြိုးစား
၍လည်း ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာမာဝါစရက်က
ပေး၍ ပဋိသန္ဓေတည်နေပြီး လူဖြစ်လာ
ကြရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအကျိုး
ကိုပေးရာ၌ ကံသည် ဝေးသော အ
ကြောင်း၊ ဉာဏ်သည် အလယ် အ
ကြောင်း၊ ဝီရိယသည် အနီးဆုံးသော
အကြောင်းဟု သဘောထားပြီး ဗေဒင်
ဟောပြုသော ရှေးကံ၏အကျိုးကို အသိ
အလိမ္မာဉာဏ်ပညာဖြင့် မကောင်းကျိုး
များ ပပျောက်၍ ကောင်းကျိုးများ ဖြစ်
ပေါ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

ဤ ကျွန်ုပ်၏ မဟာဘုတ်ဒသာ
ဟောနည်းသည် ပညာလိုလားသူများ
အတွက် ကျွန်ုပ်အသုံးပြုနေသော ဟော
ကွက်များကို ဖော်ပြ၍ ဟောချက်များ
ကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ဟော
ချက်များ ထပ်တလဲလဲပါနေသော်
လည်းရှိပါမည်။ ဥပမာ ဟောကွက် (၃)
ကောဇာမဟာဘုတ်နှင့် ညှိနှိုင်းခြင်းတွင်
ထိပေါက်နိုင်သည်ဟုဟောချက်ပါသည်။
ဟောကွက် (၄) သက်ရောက်ဂြိုဟ်ကို
အင်္ဂုလီတိုင်ထူ၍ ညှိနှိုင်းခြင်းတွင်လည်း
ထိပေါက်နိုင်သည်ဟု ဟောချက်ပါ
သည်။ အမှန်တကယ် ဗေဒင်လာမေးသူ
အား ဟောချက်မေးရာ၌ ထိပေါက်နိုင်
သည်ဟုသာ ပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို
လည်း အသိပေးပြောကြားလိုပါသည်။

မဟာဘုတ်ဒသာ ဟောပြောရာ
တွင် ဂြိုဟ် (၈) လုံး အကြောင်းနှင့် ပရိ
ယာယ်များကိုလည်း သိထားရန် လိုအပ်
ပါသည်။

- ၁။ ရာဟုဂြိုဟ်၊ သောကြာဂြိုဟ်၊
တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၊ တနင်္လာဂြိုဟ် (၄)

လုံးသည် ဂြိုဟ်ကောင်းများ ဖြစ်
ကြပါသည်။

၂။ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ စနေ
ဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ် (၄)
လုံးသည် ဂြိုဟ်ဆိုးများ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

၃။ ဂြိုဟ်ကောင်းများသည် ကောင်း
ကျိုးကိုသာပေး၍ အတွင်းမိတ်
အပြင်မိတ်ဖြစ်သော ဂြိုဟ်များ
ဖြစ်ပါက ကောင်းအားပိုပေါ်
သည်။ အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်ဖြစ်
ပါက ကောင်းကျိုးလျော့နည်းပေ
ပါသည်။

၄။ ဂြိုဟ်ဆိုးများ ဒသာစားသောအခါ
ဆိုးကျိုးကိုသာပေး၍ အတွင်းရန်
အပြင်ရန်ဂြိုဟ်များ ဖြစ်ပါက ဆိုး
ကျိုးကို ပိုမိုပေးပါသည်။ အတွင်း
မိတ်၊ အပြင်မိတ်ဂြိုဟ်များ ဖြစ်ပါ
က ဆိုးကျိုးလျော့နည်းပေပါ
သည်။

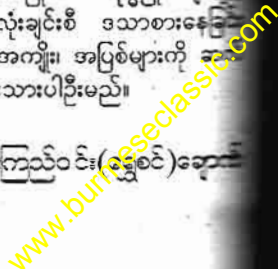
၅။ ဇာတာရှင်၏ ဒသာဂြိုဟ်သည်
မရဏအိမ်တွင်ရှိသော ဂြိုဟ်
ဘုမ္မိဂြိုဟ်၊ ဘုမ္မိလေးဂြိုဟ်၊ ဘုမ္မိ
နစ်ထပ်ဂြိုဟ်၊ ဘုမ္မိကြီးဂြိုဟ်များ
ဖြစ်နေပါက အကောင်းဖော်ပြ
ချက်၊ ဟောပြောချက်များသည်
ပြောင်းပြန်ပြင်၍ ဆိုးကျိုးများ
သာ ဟောပြုရပါမည်။ မူလဒသာ
ဂြိုဟ်မှ အဆိုးဟောပြောချက်
ဖြစ်နေပါက ဆိုးအား (၂) ထပ်
ဖြစ်ပြီး အလွန်ဆိုးနိုင်ကြောင်း
ဟောပြုရပါမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဒသာဟောနည်းပညာ
ဟောကွက်အတွင်းမှ ဟောချက်များ
သည် အကောင်းထပ်နေသည်လည်း
မည်။ အဆိုးထပ်နေသည်လည်းရှိမည်။
အကောင်းအဆိုး ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်
သည်လည်း ရှိပါမည်။ ပညာလိုလား
များအတွက် ဟောချက်များထုတ်ပြုခြင်း
ဖြစ်၍ ရောထွေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တကယ် ဟောချက်ထုတ်
ရာ၌ အကောင်းအဆိုးများကို ညှိနှိုင်း၍
အတောင်းဘက်ကသာလျှင် အကောင်း
ပြောပြ၍ အဆိုးဘက်ကသာလျှင်
အဆိုးပြောပြရပါမည်။

မရဏဂြိုဟ်၊ ဘုမ္မိဂြိုဟ်များ
ဂြိုဟ်တစ်လုံးချင်းစီ ဒသာစားနေခြင်း
အတွက် အကျိုး အပြစ်များကို အ
လက် ရေးသားပါဦးမည်။

ဦးကြည်ဝင်း (၁၉၅၈) ခေတ်

ဖက်လုံထဲမှ ပုဇွန်ခြောက်လေးများကို ရွေးစားရင်း ရာဟု ဟူသော ဝေါဟာရကို အလွတ်ရခဲ့၏။

ယခု ကြီးတော်ကြီး၏အသက်မှာ (၈၀) ကျော် (၉၀) ထဲဝင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုချိန်ထိ ရာဟုဂြိုဟ်ကိုယတြာ ချေနေတုန်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသက် ရှည်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုသေး၏။

ရွှေစိုး အသက်လေးရသောအခါ အပေါင်းအသင်းစုံလာသည်။ ဗေဒင် ဆရာများလည်း ရွှေစိုး၏ အပေါင်းအသင်းများထဲတွင်ပါသည်။ ဗေဒသုခမ ဦးမြင့်သွင်၊ ဗေဒင်မဟောသော်လည်း နက္ခတ်အကြောင်း နားလည်သည့် ကွယ်လွန်သူဆရာကြီး မှတ်ကျောက်တို့သည် ရွှေစိုး၏ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် ရွှေစိုးကို စာပေပညာမျှဝေကြသည့်ဆရာကြီး များဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများ ထံမှလည်း ရာဟုကို ကြားခဲ့ရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေစိုးသည် ရာဟုဂြိုဟ်ကို အနည်းငယ် သတိထားမိလာ၏။ သို့သော် ရာဟုကို ဂြိုဟ်ဆိုး ဟူသော

သဘောထက် ဘာတစ်ဆင့်မှပို၍ သေသည်မှာ ယနေ့တိုင် ဖြစ်၏။

တစ်လောကမှ ကြီးတော်ကြီး ရွှေစိုးအသက် ရာဟုထဲက အထွတ်အဆီပြီး ကျိုက္ကစံစေတီတော်တွင် ဤသို့ ယတြာသွားချေကြောင်း ရွှေစိုး၏လေးစားဖွယ်ထံမှပြော၍ ရာဟုဂြိုဟ်ကို ပြန်သတ်ပြုမိပြီး သိချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။ သို့သော် တိုင်းတစ်ပါးဖြစ်နေ၍ မေးရမည့် ရမည့်သူမရှိဖြစ်နေပြန်၏။ တိုက်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ပင် တစ်နေ့တွင် ရွှေစိုး၏ ဆွေတစ်ယောက်က သူတို့၏ထိုင်းဆွေယုံကြည်မှုအရ ရာဟုဂြိုဟ်မင်း ပူဇော်ကန်တော့ပွဲကို ဗဟုသုတအဖြစ် ထိုကြည့်ရန်ဖိတ်သဖြင့် ရွှေစိုးမှာ ဝမ်းအားရဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပူဇော်တော့လိုကြောင်းပြောပြီး ကုန်ကုန်ကို လျှောက်လှမ်းလိုက်၏။ ပူဇော်မည့်နေ့ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ရွှေစိုးတို့ဦးတည်ရာကား ရွှေစိုး လူထောသူတောထဲမှာ လာသောအရွယ်တွင် ဘုမည်းဘုမည်း

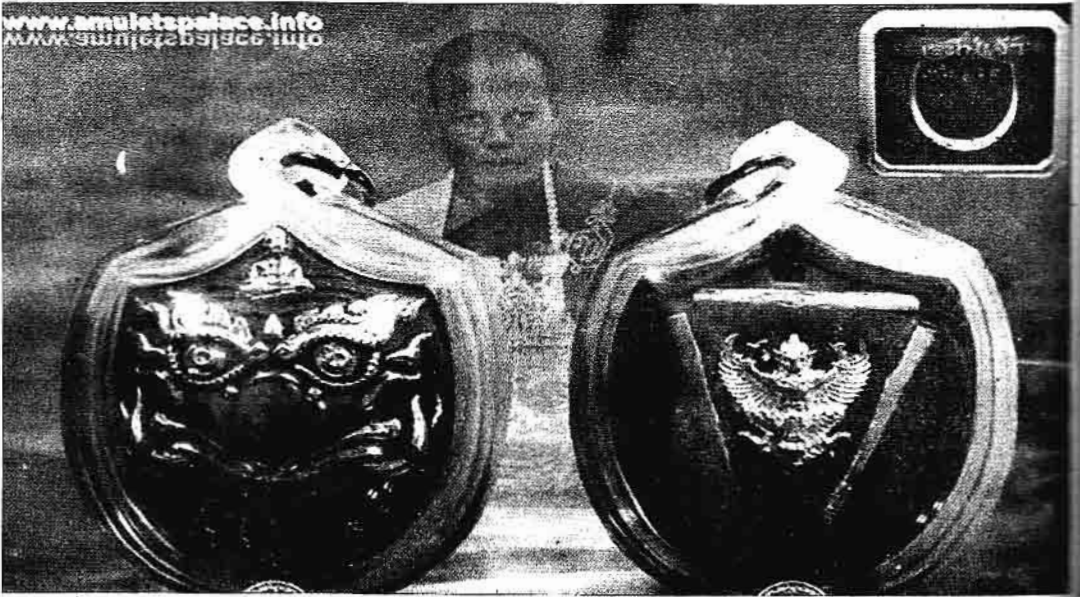
စေတီတော်များရှိ ပြိုဟ်တိုင်များတွင် ရေလောင်းပုံးပါသည်။ အမေ့ကိုယ်စား၊ အဖေ့ကိုယ်စား၊ ချစ်သူကိုယ်စား၊ သူငယ်ချင်းများကိုယ်စားများနှင့် ကိုယ့်အတွက် ရည်ရွယ်ခြင်း အပါအဝင် ပြိုဟ်တိုင်စေ့အောင် ရေလောင်းပုံးပါသည်။ ပြိုဟ်တိုင်ရှစ်တိုင် စုံအောင်စေ့အောင် ရေလောင်းပုံးပါသည်။ ထိုပြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံးထဲတွင် မည်သည့်ပြိုဟ်ကို ဦးတည်ရည်စူး၍ လောင်းသည်ဖြစ်စေ ရာဟုပြိုဟ်တိုင်ကိုမူ အဆစ်အဖြစ်ဖြင့် လောင်းဖြစ်အောင်လောင်းလေ့ရှိသည်။ အရပ်စကားဖြင့်ဆိုရလျှင် လူမိုက်ကိုတည်အောင်ပေါင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုရလျှင် ရာဟုပြိုဟ်မင်းကိုဖားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ အများနှင့်အလိုက် ရောခြင်းယောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုသက်လတ်ပိုင်းရွယ် အချိန် တိုင်းတစ်ပါးတွင် လူမျိုးခြားတို့နှင့်အတူ ရာဟုပြိုဟ်မင်းနှင့်တွေ့လေ့ရသောအခါတွင်မူ ရောခြင်းယောင်ခြင်းတို့ကိုကျော်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် ယုံကြည်မှုတို့အပေါ်၌ လေးစားမှုစသည့် သာမန်ထက် နည်းနည်းပို၍မြင်သည့်စိတ်ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီသမျှ စပ်စုမိလေတော့သည်။

ဟိန္ဒူကျမ်းလာရာဟု

ဟိန္ဒူကျမ်းမှုက ရာဟုကို မြွေဖြင့် သရုပ်ပြတင်စား၏။ ထိုနတ်မြွေကြီးက နေနှင့်လတို့ကို တစ်လှည့်စီမျှသဖြင့် နေကြွတ်ခြင်း၊ လကြွတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ပန်းချီသရုပ်အားဖြင့် ခန္ဓာကလူကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဦးခေါင်းပိုင်းက နဂါးပုံဖော်ထားသော နတ်တစ်ပါးက အနက်ရောင်မြင်းရှစ်ကောင်ကသော စစ်ရထားကြီးကို မောင်းနှင်နေပုံဖြင့် သရုပ်ဖော်ကြလေ့ရှိ၏။ ရွှေစိုးတို့ မြန်မာများကမူ ရာဟုကို ဟိုင်းဆင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ကိုယ်စားပြု၏။ ရာဟုကာလအတွင်း ပင်ကိုအားဖြင့် ဆိုးကျိုးများကို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းဖြစ်ပေါ်စေတတ်ခြင်းကား ဟိန္ဒူနှင့် မြန်မာတို့အယူအဆချင်းတူနေကြ၏။ ဟိန္ဒူတို့၏ ရာဟုဇာတ်လမ်းတွင် ရာဟုနတ်မင်းဟူ၍ မဖြစ်သေးမီက နိုးနိုးအသူရာနတ်တစ်ပါး ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် နတ်လောက၌ အမတနတ်ဆေးရည်ခေါ် မသေဆေးရည်ကို နတ်တို့၏ အလယ်တွင် သိဒ္ဓိတင်နေစဉ် ထိုအသူရာနတ်က အခြားနတ်များထက် အလျင်

ကြီး (၉) ပါးကို ဟာနုမန်မောက်မင်းက
ကယ်တင်လိုက်၏။ ထိုပြုဟ်မင်းကြီး
(၉)ပါးတို့ကလည်း သူတို့ကို အနှောင်အဖွဲ့
မှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ပေး
သော ဟာနုမန်မောက်မင်းကို သဏ္ဍာန်
ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဟာနုမန်မောက်မင်း
ကို ပူဇော်ကြသူတို့အား ထိုပြုဟ်မင်းကြီး
(၉) ပါးက ကောင်းမွန်သော ဆုများဖြင့်
ပြန်၍ ချီးမြှင့်ကြသည်။ ဆိုးကျိုးများကို
သာ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းဖန်တီးပေးတတ်
သော ရာဟုနတ်မင်းပင်လျှင် ဟာနုမန်
ကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြသူများကို ဆိုးထိုး
မပေးဟု ဟိန္ဒူတို့က ယုံကြည်ကြ၏။
ထို့ကြောင့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့သည်
ဟာနုမန်နတ်ဘုရားကျောင်းများ တည်
ဆောက်ပြီး ဟာနုမန်မောက်မင်း
နတ်ဘုရားတစ်ပါးအနေဖြင့် ကိုးကွယ်
ပူဇော်လေ့ရှိကြ၏။ အခြားသောမူတို့
များလည်း ရှိနိုင်ပေသည်။

ယိုးဒယားတို့၏ ရာဟုနတ်ပူဇော်ပုံသဏ္ဍာန်

ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် ဟိန္ဒူအယူ
အဆအချို့သည် ဓလေ့ထုံးစံအပြစ်
အသွင်ပြောင်းရောက်ရှိနေသည်မှာ ကြာ
လှပြီ ဖြစ်၏။ ဓလေ့ထုံးစံကို စောင့်
ရှောက်ထိန်းသိမ်းခြင်းမူအရရာ လူ့
လယ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုအရပ်
ရာဟုနတ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည်
ဟိန္ဒူအယူဝါဒမှ ဆက်နွယ်ဆင်းသက်
လာသည်ဖြစ်လင့်ကစား ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ရောယှက်လျက်
လက်ခံနိုင်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း

အကုန်သောက်ပစ်လိုက်ရာ မဟာဝိသု
နိုးနတ်မင်းကြီး၏ မောင်းမတစ်ပါးဖြစ်
သော မောဟိနီဒေဝီက ကမန်းကတန်း
ဖြင့် ထိုအသုရာနတ်၏လည်ပင်းကိုဖြတ်
လိုက်လေသည်။ မောဟိနီဒေဝီ၏လက်
ချက်ကြောင့် ထိုအသုရာနတ်မှာ ခေါင်း
တခြားကိုယ်တခြားဖြစ်သွားသော်လည်း
အမတနတ်ဆေးက ပါးစပ်ထဲတွင်ငုံလျက်
သားပါသွားလေပြီဖြစ်၍ ထိုဦးခေါင်း
ပြတ်ကြီးမှာ အသက်ရှင်လျက်သာရှိ
သည့်အပြင် နတ်ဆေးအာနိသင်ကြောင့်

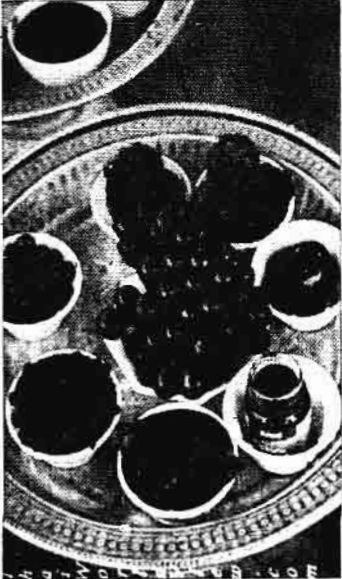
ပို၍ပင် တန်ခိုးထက်မြက်ကာ နေ။ လတို့
ကိုပင် ငုံ့နိုင်၊ ခဲနိုင်စွမ်းရှိလာလေသည်။
ဤသည်မှစ၍ ရာဟုနတ်မင်း ဟူ၍
ထင်ရှားလာနေသည်ဟု ဆို၏။
ရာမယနကျမ်းတွင်လည်း ရာဟု
အပါအဝင် ပြုဟ်မင်းကြီး (၉) ပါး
အကြောင်းကို တစွန်းတစဖော်ပြထား
ကြောင်းသိရ၏။ ရာမယနစစ်ပွဲတွင်
ရာဝဏကပြုဟ်မင်းကြီး (၉) ပါးကို ရာမ
မင်းအား စစ်ကုမပေးနိုင်ရန် ဖမ်းဆီးထား
၏။ ထိုအဖမ်းခံထားရသော ပြုဟ်မင်း

တော်စေတီတော်တစ်ဆူတွင်ပင် ရာဟု
ကျောင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရာဟု
စေတီဟူ၍ လည်းကောင်း တစ်ကျောင်း
တစ်ဆောင်ဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနားကိုးကွယ်
ကြ၏။

ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် ဟိန္ဒူအယူ
အဆနှင့် အဆင်းအနံ့တို့ သင်းယုံနေ
သော ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများ ထင်ရှား
စွာရှိနေသေးသည့်အလျောက် ဟိန္ဒူ
အယူဝါဒမှ ဆင်းသက်လာသော ရာဟု
ဂြိုဟ်မင်းကြီး၏ စိုးမိုးမှုအရှိန်အဝါက
လည်း ထိန်ထိန်ညှိုးညှိုးရှိနေ၏။ တောင်
ယာလယ်လုပ်လက်လုပ်လက်စားများမှ
သည် လောကီ၌ ရာထူးဌာနန္တရအကြီး
ဆုံးအဆင့်ရှိသူ အချို့အထိ ရာဟုဂြိုဟ်
မင်းကြီး၏ အရှိန်အဝါကိုလန်ကြသဖြင့်
ရာဟုဂြိုဟ်မင်းကြီးနှင့်တည့်အောင်ပေါင်း
ကြသည်ကို ရွှေစိုးကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရ
၏။ ထိုအုပ်ထဲတွင် ရွှေစိုးသည်လည်း
ရောရောယောင်ယောင်ဖြင့်ပါခဲ့သေး၏။

ယိုးဒယားတို့၏ ရာဟုနတ်မင်း
ကြီးသည် ဘီလူးဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူတို့၏
ကျမ်းစဉ်လာအဆိုအရ ခန္ဓာမဲ့သော
ဦးခေါင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ သို့သော်လည်း
ယိုးဒယားရာဟုနတ်ဘီလူးခေါင်းကြီးသည်
ဟိန္ဒူနတ်ဘီလူးကြီးကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းမွှေး
ကားကား၊ မှတ်ဆိတ်မွှေးဖားလျား
မဟုတ်ဘဲ ယိုးဒယားရာမယနဇာတ်
တော်ထဲက ဘီလူးသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်၏။
ဟိန္ဒူက ဟိန္ဒူအမြင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်
သလို ယိုးဒယားကလည်း ယိုးဒယား
အမြင်ဖြင့် အသွင်ဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်
တူ၏။ သို့သော်လည်း ရာဟုနတ်ဘီလူး
ကြီး နှစ်သက်လေ့ရှိသော အခြေခံအချို့
ကတော့ တူ၏။ ယိုးဒယားရာဟုနတ်
ဘီလူးကြီးသည် အဆင်းအားဖြင့်
အမှောင်၊ အရောင်အားဖြင့် အနက်ကို
နှစ်သက်၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကိုပင်
အနက်ရောင်ဆေးများဖြင့် ကြောက်စရာ
ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ခြယ်သ
ထား၏။ ရာဟုဂဏန်းကို (၈) ဟု သတ်
မှတ်ကြသဖြင့် ရာဟုနတ်ဘီလူးကြီးကို
လျှာဒါန်းရာတွင်လည်း (၈) ဂဏန်းကို
အဖြစ်နိုင်ဆုံး အလေးထားကာ လျှာဒါန်း
ကြ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အလင်းတိုင်
(ဖယောင်းတိုင်) ရှစ်တိုင်၊ နံ့သာတိုင်
(အမွှေးတိုင်) ဆီလျှင်လည်း (၈) တိုင်၊
ရေချမ်းခွက်ဆီလျှင်လည်း (၈) ခွက်၊
ပန်းပွင့်ဆီလျှင်လည်း (၈) ပွင့် စသည်ဖြင့်
ဖြစ်၏။ ယိုးဒယားရာဟုနတ်ဘီလူးကြီး
သည် အနက်ရောင်ကို ကြိုက်နှစ်သက်

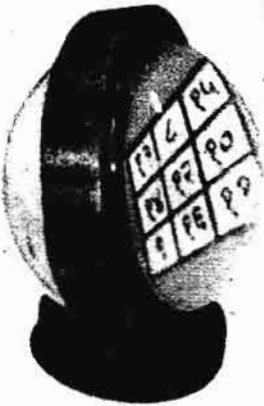
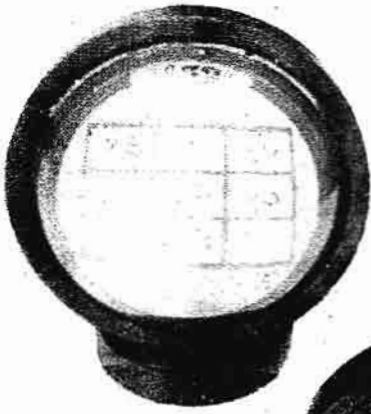
THE MEANINGS OF 8 KINDS OF BLACKFOODS

1. BLACK GRAPES MEAN GOOD BUSINESS.
2. BLACK LIQUEUR MEANS COURAGE TO RISK OR INVEST.
3. BLACK COFFEE MEANS YOU WILL GET WHATEVER YOU WISH FOR.
4. BLACK JELLY OR SHOA GUAY MEANS PATIENCE AND CAREFUL THOUGHTS.
5. BLACK BEANS MEAN PROGRESS.
6. BLACK STICKY RICE MEANS WEALTH AND LOVE FROM FAMILY.
7. BLACK THAI CAKE MEANS REWARDS, SUCCESS AND GOOD LUCK.
8. BLACK FERMENTED EGGS MEAN SUCCESSFUL CONTRACT OR BUSINESS.

သဖြင့် အလျှူပြုသောဝတ္ထုပစ္စည်းများကို
လည်း အနက်ရောင်ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်
အောင် ရှာဖွေကြံဆောင်လျှာဒါန်းကြ၏။
ဥပမာ တောက်ညှင်းငချိပိပေါင်း၊ စပျစ်
သစ်အနက်၊ အလင်းတိုင်အနက်၊ နံ့သာ
တိုင်အနက်၊ မုန့်ကျွဲသည်အနက်၊ ကော်ဖီ
ကြမ်း၊ ဆီဖျော်ရည်၊ ထန်းလျက်၊ ပေဒါ
ပန်း စသည်တို့ကို အဓိကထား၍ လျှာ
ဒါန်းတတ်၏။ ရွှေစိုးတို့မြန်မာပြည်ဝယ်
ဖယောင်းတိုင်အနက် ဈားလိမ့်မည်ဖြစ်
သော်လည်း ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင်မူ
ဖယောင်းတိုင်များ ရောင်စုံထုတ်လုပ်ရာ
အနက်ရောင်သည်လည်း အပါအဝင်
ဖြစ်၏။ ရာဟုနတ်မင်းကြီးအတွက်လည်း
ကောင်း၊ ယတြာအတွက်လည်းကောင်း၊
အစီအမံအတွက်လည်း အလွန်အသုံး

ဝင်သဖြင့် အရောင်းသွက်လှ၏။ တစ်ခါ
က ရွှေစိုးနှင့်ဝါသနာတူအပေါင်းအသင်း
တစ်စုတို့ ယိုးဒယားပုံစံအတိုင်း ရန်ကုန်ရှိ
ရွှေစိုးနေအိမ်တွင် ရာဟုပုဇော်ပွဲပြုလုပ်
ပူး၏။ ထိုစဉ်က စကားစပ်မိ၍ ယိုးဒယား
ရာဟုအကြောင်း ရွှေစိုးကပြောပြမိရာ
မိတ်ဆွေကြီး ကိုတက်ထွန်းက ချက်ချင်း
ပင် ပုဇော်လိုသည်ဆို၍ ကောက်ကာ
ငင်ကာ ထလုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က
ကိုတက်ထွန်းသည် ရာဟုထဝင်နေသည်
ဟုဆို၏။ ရွှေစိုးက ဗေဒင်တွေဘာတွေ
တတ်၍မဟုတ်။ ယိုးဒယားရာဟုနတ်မင်း
ပုဇော်ခြင်းခလေ့ထုံးစံကိုသာ တီးခေါက်
မိခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ ရွှေစိုးက ဦးဆောင်
သည်ဟု ဆိုမည်ဆိုက ဆိုနိုင်ပါသည်။
ရွှေစိုးက အစဉ်အလာနှင့် ဒေသ

ကာလကိုချင့်လျက် ထုံးစံလည်းမပျက် စေရအောင် အနက်ရောင်လှူဖွယ်ရှစ်မျိုးကို ရှာဖွေစီစဉ်လိုက်၏။

ရွှေစိုး စီစဉ်လိုက်သော အနက်ရောင်လှူဖွယ်ပစ္စည်း (၈) မျိုးကို ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

၁။ ဖယောင်းတိုင်အနက် (၈) တိုင် (ထိုစဉ်က ဖယောင်းတိုင်အနက်ရောင် ရှာမရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အဖြူရောင်မဟုတ်သော ပျားဖယောင်းတိုင်အညိုရောင်ကြီးများကို သုံးခဲ့ရပါသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ကန်ထိုက်အချို့တွင် ထိုဒယားမှလုပ်သော ဖယောင်းတိုင်အနက်ရောင်စစ်စစ်များကိုတွေ့နေရပါသည်။)

၂။ ကောက်ညှင်းချိပ်ပေါင်း (၈) ဆုပ်။

၃။ စပွေသီးနက် (၈) ခက် (သင့်တော်သည့်အရွယ်)

၄။ ချောကလက် ညိုညိုမည်းမည်း (၈) တုံး (သင့်တော်သည့်အရွယ်)

၅။ နံသာတိုင်အနက်ရောင် (၈) တိုင်

၆။ ကော်ဖီကြမ်း နက်နက်မှောင်မှောင် (၈) ခွက် (အကြမ်းပန်းကန်လုံးလေးများ)

၇။ ကြိသကာညိုညိုမည်းမည်း (၈) တုံး (သင့်တော်သည့်အရွယ်)

၈။ ဂန္ဓမာပန်းခရမ်းရောင်ရင့်ရင့် (၈) ပွင့်။

၉။ ပူဇော်ရန်အချိန် ည (၈) နာရီစသည်တို့ဖြင့် ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

ရာဟုဝင်တိုင်း အမွေခံရပြီး ပြဿနာပေါင်းများစွာ ကြုံရစမြဲဖြစ်သည်ဟုဆိုသော ကိုတက်ထွန်းတစ်ယောက် ရွှေစိုး၏ ပူဇော်နည်းဖြင့် ထိုနစ်ကဝင်သော ရာဟုကာလတွင် မည်သည့်ပြဿနာမျှမရှိဘဲ အေးချမ်းသာယာခဲ့ပါသည်ဟု ရာဟုမုလုတ်ပြီးတွင် ရွှေစိုးအား တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။ ယိုးဒယားတို့၏နည်းတွင် မပါရှိဘဲ ရွှေစိုး၏ အတ္တနောမတ်အလိုဖြင့် ပုဗ္ဗဏှသုတ်တော်ကို ရာဟုပူဇော်ပွဲလုပ်တိုင်း ရွတ်ရန်ဟူ၍ ဖြည့်စွက်ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းကိုတော့ သတိပြုသင့်ပါသည်။ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တော်၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့် ရာဟုနတ်မင်းကြီးက ရန်မပြုဘဲ စောင့်ရှောက်ပေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရွှေစိုးထင်မိပါသည်။ ကိုတက်ထွန်းကတော့ ဗေဒင်ကိုသူ့ကိုယ်တိုင်တတ်သိဖြစ်၍ ရာဟုအဝင် ဗုဒ္ဓဟူးည (၈) နာရီတိုင်း ရာဟုနတ်မင်းကြီးကို အနက်ရောင်ဝတ္ထုရှစ်မျိုးဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့သည်။ ကန်

တော့တိုင်းလည်း ပုဗ္ဗဏှသုတ်ကို စာအုပ်ကြည့်လျက် ရွတ်သည်ဟုဆို၏။ သူ့ပင် ရွှေစိုးကို-

“မင်းတို့လည်း ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ကွ။ တယ်ဟန်ကျတာပဲ။ ရာဟုနတ်မင်းကြီးက မမေ့ရင်တောင် ဆိုးတန်တော့မပေးဘူးကွ။ ရာဟုနတ်မင်းကြီးမိတ်ဖွဲ့လိုက်တာမျိုးပေါ့ကွာ” ဟု ပြောဖူးပါသည်။

အနှစ်ချုပ်ရလျှင် လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ တည်အောင်ပေါင်း၊ မေတ္တာထား၊ မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်နေနိုင်လျှင် ထိုလူ၊ ထိုနတ်၊ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့ မိမိကိုအန္တရာယ်မပြုသည်ကတော့ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဗေဒင်ပညာကို ယုံကြည်လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ ရာဟုနတ်မင်းကြီးရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လှူဖွယ်တို့ဖြင့် ဒါနပြုခြင်း၊ အပေအလာရှိသော နတ်တို့အား ဒေဝါတိနတ်စာလှူဒါန်းခြင်း၊ ပုဗ္ဗဏှပရိတ်ထော်ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့အမှုပေးဝေခြင်းကိုကား လူဆိုး၊ နတ်ဆိုး၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုးတို့ကို မိတ်ဖွဲ့ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟုဆိုကား ရွှေစိုး ဆိုချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လောကီအသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တို့က ရွှေစိုး၏ အတွေ့အကြုံပေါ် သုံးသပ်ပြီးလျှင် အများအကျိုးငှာ တည်းဖြတ်ခြင်း၊ မြှင့်စွက်ခြင်း၊ ထောက်ပြခြင်းတို့ဖြင့် ပညာဒါနပြုညွှန်ပြပေးတော်မူကြပါကုန်၏။

အလွယ်လေ့လာ လက္ခဏာပညာ

ငြိုဟ်ခုံများကိုဖတ်ကြားခြင်း (Reading the Mounts)

အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသော လက္ခဏာပညာရှင်တို့အဖို့ ငြိုဟ်ခုံများ၏ တည်နေရာနှင့်ပတ်သက်၍ အခက်အခဲ ရှိနေတတ်သည်။ လက်ဝါးပြင်ပါ ငြိုဟ် ခုံများအား အဖောင်းအဖွပ်သဏ္ဍာန် အတိုင်း မရှာဖွေဘဲ လက်ဝါးပြင်ရေယာ တစ်ခုလုံးအား ငြိုဟ်ခုံများနှင့်ဆိုင်သော ဇန်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးရန် လိုအပ် သည်။ လက်မနှင့် လက်ချောင်းများ အောက်ခြေအဆုံးသတ် လက်ဝါးပြင် ပေါ်တွင် ငြိုဟ်ခုံအသီးသီးက သက်ဆိုင် ရာနေရာအလိုက် တည်ရှိနေကြသည်။ ငြိုဟ်ခုံများနှင့် ပတ်သက်သမျှ တိကျ သောအဖြေများထုတ်ပေးနိုင်ရန် ငြိုဟ်ခုံ များနှင့် ပတ်သက်သမျှ တိကျသော အဖြေများစွာ မှတည်လျက်ရှိသည်။ လက္ခဏာဟောပြောသည့် အတွေ့အ ကြုံ ရင့်ကျက်လာသည်နှင့် ငြိုဟ်ခုံများ ၏ သဘောသဘာဝနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဆိုလို ရင်းများကိုပါ ကျေညက်စွာ နားလည် လာမည် ဖြစ်သည်။

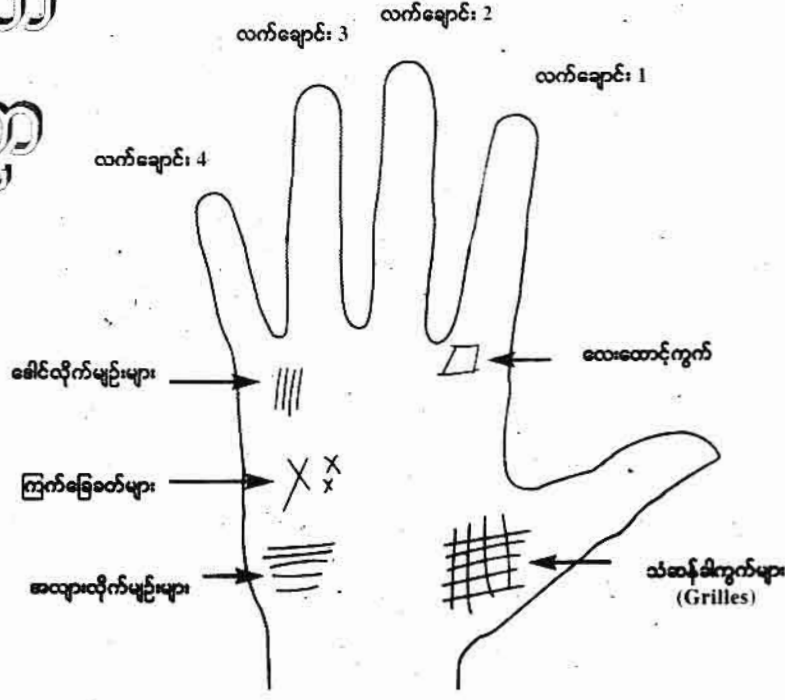
ဒေါင်လိုက်မျဉ်းကြောင်းများ (Verticals)

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ မည်သည့်နေ ရာတွင်မဆို ဒေါင်လိုက်မျဉ်းကြောင်းများ ကို တွေ့ရှိရပါက အသက်ရှင်ရပ်တည် နိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊ သွက်လက်ချက်ချာခြင်း၊ စွမ်းရည်ကောင်းများရှိခြင်းကို ရည်ညွှန်း သည်။

အလျားလိုက်ရှိသောမျဉ်းကြောင်းများ (Horizontals)

လက်ဝါးပြင်တွင် အလျားလိုက် ပုံစံမျဉ်းကြောင်းများရှိနေခြင်းသည် စိတ် ဒီဗီးမှုများခြင်း၊ ကြိုးစားသမျှ အချည်းနီး ဖြစ်ခြင်း၊ ပြဿနာနှင့်ရင်ဆိုင်ရခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

၎င်းအပြင် အလျားလိုက်ရှိသော မျဉ်းကြောင်းများသည် ဩဇာအာဏာ ကျဆင်းခြင်း၊ အကြံအစည်ပျက်ခြင်း

ငြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် အမှတ်သင်္ကေတများ

သဘောများကို ကိုယ်စားပြုသည်။ အကယ်၍ အလျားလိုက်ရှိသော မျဉ်း ကြောင်းများသည် အမှတ် (၆) ငြိုဟ်ခုံ (သောကြာငြိုဟ်ခုံ) ပေါ်တွင်ရှိနေပါက မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ အကြား ဝင်ရောက် စွက်ဖက်တတ်သည့် သဘော (သို့) တားဆီးနှောင့်ယှက်တတ် သည့် အခြေအနေများကို ဖော်ပြသည်။

ကြက်ခြေခတ်များ (crosses)

ကြက်ခြေခတ်များအား လက်ဝါး ပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိပါက အမြဲတစေ မကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းသောနိမိတ်လက္ခဏာ ကိုယ်စား ပြုသည့် ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ (၃) မျိုးအား ခြွင်းချက်အဖြစ် တွေ့ရှိရသည်။

ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာဖြစ်စေသည့် ကြက်ခြေခတ် (၃) မျိုး

(၁) ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောအိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်စေသည့် ကြက်ခြေခတ်
လက်ညှိုး၏ အောက်ခြေတည့်

တည့်၌တည်ရှိတတ်သည်။ စိတ်နေစိတ် ထားမြင့်မြတ်ခြင်း၊ အထုပ်ရမီအား ကောင်းခြင်း၊ မိဘနှင့်ဆွေမျိုးသားချင်း များအား ပြုစု ကျွေးမွေး ပျိုးထောင် ပေးခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ အကယ် ၍ လက်ညှိုးအောက်ခြေတွင် ကြက်ခြေ ခတ်မရှိခဲ့ပါက ဆန်ကျင်ဘက်အဓိပ္ပာယ် အား မရည်ညွှန်းပါ။

(၂) ထူးခြားနက်နဲသည့် ဉာဏ်အမြင်ဖြစ် စေသော ကြက်ခြေခတ်

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံး လမ်းကြောင်းတို့အကြား လက်ခလယ် နှင့် လက်သူကြွယ်တို့ အောက်ခြေ၌ တည်ရှိသည်။

အဆိုပါ ကြက်ခြေခတ်သည် သဘာဝထက်ထူးကဲသည့် ဉာဏ်အမြင် ရှိခြင်း၊ အထုပ်ရမီအားကောင်းခြင်း၊ သိပ္ပံပညာရပ်နယ်ပယ်၌ ထူးချွန်ခြင်းတို့ ကို ကိုယ်စားပြုသည်။

(၃) တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်ခြင်းကို ဖြစ်စေ သော ကြက်ခြေခတ်

ကံလမ်းကြောင်းနှင့် အသက်လမ်း ကြောင်းတို့အကြားတွင်တည်ရှိပြီး လက် ဝါးပြင်အောက်ခြေအထိ ဦးတည်ရာ

ရှိနေတတ်သည်။ ရှေးရိုးဟောပြောချက်များအရ အဆိုပါလက်ဝါးပိုင်ရှင်က တစ်စုံတစ်ဦး၏ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးရလိမ့်ဟူ၍ ရည်ညွှန်းသည် (သို့) လက်ဝါးပိုင်ရှင်က အသက်တစ်ချောင်းအား ကယ်တင်ပြီးသွားပြီ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည်။

အချို့သော ဟောပြောချက်များအရ အထက်ပါကြက်ခြေခတ်သည် ရန်လိမ့်မဟုတ်တတ်သည့်သဘော၊ အချစ်ရေးကြောင့်ရန်ဖြစ်ရသည့်သဘောအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည်။

အထက်ပါဖော်ပြပါနေရာများမှ လွဲ၍ လက်ဝါးပြင်၏ အခြားသောနေရာများတွင် ကြက်ခြေခတ်များပါရှိပါက ဒုက္ခ၊ စိုးရိမ်သောက၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ကံကြမ္မာ၏ မျက်နှာသာပေးမှု မခံရခြင်း၊ မနှစ်သက်ဖွယ် အပြောင်းအလဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ကြက်ခြေခတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအတိုင်း ဟောပြောချက်များအကျဉ်းချုပ်

လက်ခလယ်အောက်ခြေတွင်ရှိပါက မကြာခဏထိခိုက်ရှနာဖြစ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့၍ ဝမ်းနည်းစရာကြုံရခြင်း၊ အဆိုးမြင်တတ်ခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်း သည်။

လက်သူကြွယ်အောက်ခြေတွင်ရှိပါက ကြံစည်သမျှ ရှုံးနိမ့်ခြင်း၊ အနုပညာအထုံပါရမီပါသော်လည်း ကောင်းမွန်စွာ အသုံးမချနိုင်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည်။

လက်သန်းအောက်ခြေတွင်ရှိပါက ရိုးသားမှုမရှိခြင်း၊ ချဲ့ကားပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ လိမ်ညာပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ အကောက်ကြခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

အမှတ် (၄) အင်္ဂါပြိုဟ်အဖိုတွင်ရှိနေပါက အကြမ်းဖက်တတ်သည့် သဘာဝရှိခြင်း၊ အင်အားသုံးဆောင်ရွက်တတ်ခြင်းသဘောကို ရည်ညွှန်းသည်။

အမှတ် (၅) တနင်္လာပြိုဟ်ခုံတွင်ရှိနေပါက စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း၊ စိတ်ရောဂါခံစားရခြင်း၊ အမှန်တရားနှင့်ကင်းဝေးနေခြင်းတို့ကို ကိုယ်စားပြုသည်။

အမှတ် (၆) သောကြာပြိုဟ်ခုံတွင်ရှိနေပါက အချစ်ရေးကံခေပြီး အိမ်ထောင်ရေးမသာယာခြင်း၊ မိသားစုအတွင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ကြက်ခြေခတ်များသည် အများ

အားဖြင့် ကောင်းကျိုးရှိစေသည့် လုပ်ငန်းများအား တားဆီးနှောင့်ယှက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြဿနာအသေးအဖုံကလေးများကိုပင် ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်လာစေရန် ဖန်တီးပေးတတ်သည်။

သံဆန်ခါကွက်များ (Grilles)

အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသည့်သဘော၊ အကြံအစည်ပျက်ပြားရသည့်သဘောများကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရည်မှန်းချက်ထားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သော အလုပ်မှန်သမျှ အကြောင်းအမျိုးမျိုး၏နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် ပျက်ပြားရသည်။ ၎င်းပြင် စီမံခန့်ခွဲမှုကျွမ်းကျင်ခြင်းမှတစ်ဆင့် နိုင်လိမင်းထက်ပြုတတ်ခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာပြိုဟ်ခုံများရှိ စွမ်းအင်များလည်း သံဆန်ခါကွက်များကြောင့် မေးမြန်အားပျော့သွားခြင်း ဖြစ်လာပါသည်။

လေးထောင့်ကွက်များ (Squares)

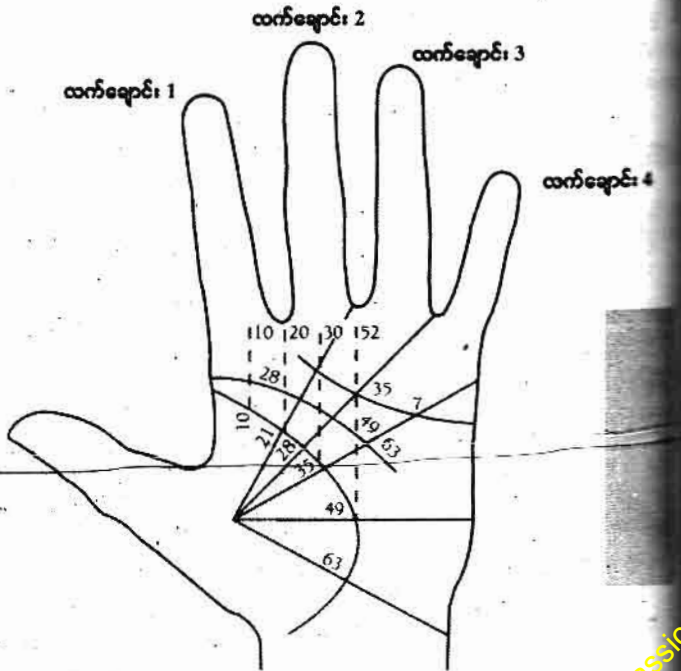
ကောင်းသော အမှတ်သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်ပြီး ၎င်းတွေ့ရှိရသော နေရာတစ်ဝိုက်ရှိ ကောင်းသောအရည်အသွေးမှန်သမျှ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီး မကောင်းသောအရာများမှ အကာအကွယ်ပေးထားသည်။

Time (အချိန်ကာလ) အဓိကလမ်းကြောင်းများပေါ်၌ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာသတ်မှတ်ခြင်း

လက်ဝါးပြင် တည်ဆောက်ပုံပါဝင်နေသော အဓိကလမ်းကြောင်းကတစ်ခုတည်းဖြစ်၍ လက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ သမိုင်းကြောင်း၊ အတိအကျ ဖော်ပြနေချိန်၌ အနာဂတ်ကာလအတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော (၁) အများဆုံး ဖြစ်ပေါ်ကြုံတွေ့နိုင်သည့် အခြေအနေများကိုသာ တွက်ချက်အကဲဖြတ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာဟောပြောသူတို့၏ ကြိုတင်ဟောဆိုချက်များသည် အနာဂတ်ကာလ၌ ကြုံတွေ့လတ္တံ့သော အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်။

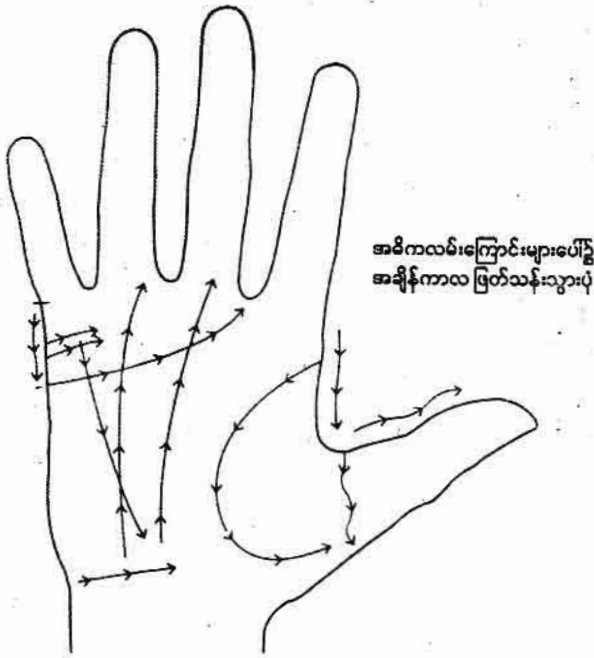
လူနေမှုဘဝ ပုံစံပြောင်းလဲသွားသည်နှင့်အမျှ လက္ခဏာအခြေအနေကြောင်းများသည်လည်း လိုက်လံပြောင်းလဲတတ်သည်။ ထိုအခါ မူလကကြိုတင်ဟောဆိုချက်များထုတ်ထားသည့် အနာဂတ်ကာလအခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်များပါ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလဲသွားနိုင် ဖြစ်သည်။

လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းပေါ်၌ အချိန်ကာလအား အကဲဖြတ်သတ်မှတ်ရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဗစ်တိုးရီးယမ်းလက္ခဏာပညာ

အဓိကလမ်းကြောင်းများပေါ်၌ အချိန်ကာလအကဲဖြတ်သတ်မှတ်ခြင်း

ကိုင်ရို၏နည်းပညာအရ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း၊ နှလုံးလမ်းကြောင်း၊ အသက်လမ်းကြောင်း ဟူသည့် အဓိကလမ်းကြောင်း (၃)ခုအား ညီမျှသော အစိတ်အပိုင်း (၁၀) ခုစီ ရအောင်ပိုင်းဖြတ်ပါ။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီအား (၇) နှစ်စီ သတ်မှတ်ပါ။

Fig (3) တွင် လက်ချောင်းများ အောက်ခြေမှ အောက်တည့်တည့်သို့ ဆင်းလာသော တံး (dash) များသည် အသက်လမ်းကြောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်ဝင် ရောက်သော နေရာထိတိုင် ရောက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါမည်။

တစ်ဖန် လက်ညှိုး၏ အလယ်တည့်တည့်မှ အောက်သို့ တည့်မတ်စွာ ဆင်းလာသော (dash) များသည် အသက် (၁၀) နှစ်အရွယ်၌ အသက်လမ်းကြောင်း၏ ကန့်လန့်ဖြတ်မျဉ်းနှင့် ဆုံတွေ့မည် ဖြစ်သည်။

၎င်းပြင် လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ် အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှ အောက်သို့ ဖြောင့်တန်းစွာဆင်းလာသော dash များသည် အသက် (၃၅) နှစ်အရွယ်၌ အသက်လမ်းကြောင်းအား ကန့်လန့်ဖြတ်တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ တိုင်းတာသောနည်းလမ်းသည် အများအားဖြင့် မှန်ကန်မှုရှိပြီး တစ်နှစ်တာအတွက် သွေလွှဲမှု အတိုးအလျော့ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။

လက်စွပ်များ (Rings)

သက်ဆိုင်ရာ လက်ဝါးပိုင်ရှင်တို့၏ ပင်ကိုလက္ခဏာ အပြည့်အစုံအား

ဖော်ပြ မည့် လက်ဝါးပြင်ပါလက္ခဏာ အရေးအကြောင်းများအား မစစ်ဆေးမီ လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ရှိမရှိ ဦးစွာ လေ့လာရန် လိုအပ်သည်။ လက်စွပ်များသည် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ပင်ကိုစိတ်နေစိတ်ထားအား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ဖော်ပြပေးသည်။

လက်စွပ်၏ အရည်အသွေး၊ တန်ဖိုးပေါ်မူတည်၍ ခေတ်သစ်လက္ခဏာပညာရှင်တို့ဘက်မှ ရှုမြင်ပုံ (၂) မျိုး ရှိနေကြသည်။

ယင်းမှာ အတွင်းစိတ်ကို ဖော်ပြသည့်သဘော၊ ဝင့်ဝါသည့်သဘော၊ အတွင်းစိတ်ကို ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ပြသည့်သဘော၊ သာယာသည့်သဘောတို့ကို ရည်ညွှန်းပြီး အခြားရှုမြင်ပုံတစ်မျိုးအရ လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့် လက်ချောင်းရဲ့ အရည်အသွေးအားထုတ်ဖော်ပြသည့် သဘောရည်ညွှန်းသည်။ မည်သို့ဆိုစေ လက္ခဏာပညာရှင်ကောင်းများအနေဖြင့် လက်စွပ်ကို လက်စွပ်အဖြစ်သာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ရှေးဟောင်း လက္ခဏာပညာ၏ ဟောကိန်းများအရ လက်စွပ်များသည် ဝတ်ဆင်ထားသည့်သူအား ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် စိန်ခေါ်လျက်ရှိသည်။ လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အခြေခံသိရှိထားရန် အချက်မှာ လက်တည်ဆောက်ပုံကောင်းမွန်ပြီး လက်ချောင်း၏ အရည်အသွေးနှင့်ကောင်းမွန်စွာ ဆက်စပ်မှုရှိနေပါက ဝတ်ထားသောလက်စွပ်မှ ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များကို ဖြစ်ပေါ်လာစေ

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
စေ့စပ်လက်စွပ်ဝတ်သည့် ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်နေရာမှလွဲ၍ ကျန်လက်ချောင်းများတွင် လက်စွပ်ဝတ်ထားပါက လက်စွပ်ပိုင်ရှင်၌ အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။

တစ်ဖန် လက်စွပ်ဝတ်ထားခြင်းကြောင့် ဝတ်ထားသော လက်ချောင်း၏ အရည်အသွေးများအား ပျက်စီးသွားစေတတ်သည်။

၎င်းပြင် လက်စွပ်အရွယ်အစား ပုံသဏ္ဍာန်တို့ပေါ် မူတည်၍လည်း အကျိုးသက်ရောက်မှု အမျိုးမျိုးကွဲပြားသွားသည်။ ကြီးမား၍ အဆင်တန်ဆာများစွာပါသော လက်စွပ်များက သေးငယ်သော လက်စွပ်များထက် အကျိုးသက်ရောက်မှုပါ ပိုမိုကြီးမားကြသည်။

လက္ခဏာပညာရပ်၏ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအရ လက်ချောင်းများနှင့် ပတ်သက်သော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များအား အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရသည်။

ယာဘက်လက်

လက်ညှိုး

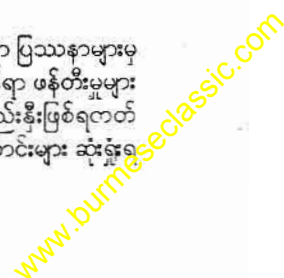
လက်ညှိုး တိုတောင်းပါက သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ လက်ညှိုးပိုင်ရှင်သည် နိုင်လိုမိန်းထက်ပြုခြင်း၊ လွမ်းမီးချုပ်ကိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက် သနားကြင်နာစိတ်လွန်ကဲစွာရှိနေသူဖြစ်ပါမည်။ အကယ်၍ လက်ညှိုးရှည်လျားပါက အရာရာအား ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ကျေနပ်မှုမရှိသူ၊ အမြဲတမ်း အတိုင်အတောထူသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရမည်။

လက်ခလယ်

လက်ခလယ်တိုတောင်းပါက မိမိကိုယ်မိမိ စည်းစနစ်ကျကျဖြင့် မနေတတ်သူ၊ တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ အမြဲတစေ ပျာယာခတ်နေတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ အကယ်၍ လက်ခလယ်ရှည်လျားပါက အပြစ်ရှာ၍ ဝေဖန်တတ်သူ၊ တဖျစ်တောက်တောက်ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုတတ်သူအဖြစ် တွေ့ရမည်။

လက်သူကြွယ်

စိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာ ပြဿနာများမှ တစ်ဆင့် အနုပညာဆိုင်ရာ ဖန်တီးမှုများ၌ ကြိုးစားသမျှ အချည်းနှီးဖြစ်ရတတ်သည်။ အခွင့်အရေးကောင်းများ ဆုံးရှုံးရတတ်သည်။

လက်သန်း

လက်သန်းတို့လျှင်ဖြစ်စေ၊ ရှည်လျှင်ဖြစ်စေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ နိမ့်သားမှုမရှိသူ၊ အများနှင့်ပြောဆိုဆက်ဆံရာ၌ အခက်အခဲရှိသူ၊ ဖို မပြဿနာအရပ်အထွေးများသူအဖြစ် ရည်ညွှန်းသည်။

လက်မ

အများအားဖြင့် လိင်ကိစ္စ၌ ကျေနပ်မှုမရှိသူဖြစ်တတ်သူ၊ လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေးအပေါ် စိတ်မသက်မသာဖြစ်တတ်သူအဖြစ် ရည်ညွှန်းသည်။

ဝဲဘက်လက်

လက်ညှိုး

လက်ညှိုးတိုတောင်းပါက အစွန်းရောက်တတ်သည်စိတ်ကြောင့် ပြဿနာများတတ်သူ၊ အစားအသောက်၊ အရက်နှင့် လိင်ကိစ္စများ၌ အလိုလိုက်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

လက်ညှိုးရှည်လျားက မကောင်းသော စိတ်ဒုက္ခများခံစားရသည့်တိုင် စိတ်အတွင်းမှ တွန်းလှန်ဖယ်ရှားနိုင်သူ၊ မိမိကိုယ်မိမိချိုးနှိမ်ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

လက်ခလယ်

လက်ခလယ် တိုတောင်းပါက တည်ငြိမ်မှုမရှိသော အခြေအနေများနှင့် ကြုံတွေ့ရပါက မိမိကိုယ်မိမိ စည်းစနစ်ကျကျ မထိန်းသိမ်းနိုင်သူအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။

အကယ်၍ လက်ခလယ်ရှည်လျားပါက မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့် အပြစ်ကင်းအောင် နေတတ်သူ၊ ပြဿနာအဝဝအား ခံနိုင်ရည်ရှိစွာဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

လက်သူကြွယ်

လက်သူကြွယ် တိုသည်ဖြစ်စေ၊ ရှည်သည်ဖြစ်စေ လက်စွပ်တစ်ကွင်းထက်ပို၍ ဝတ်ဆင်ထားပါက (ဥပမာ-စေ့စပ်လက်စွပ်အပြင် အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ဦးဦးကပေးသော အမှတ်တရလက်စွပ်အား ဝတ်ဆင်ထားပါက) အိမ်ထောင်ရေး (သို့) လူမှုဆက်ဆံရေး၌ စိတ်ခံစားမှုအပေါ် ထိခိုက်စေသည့် ပြဿနာများနှင့် ကြုံရတတ်သည်။

လက်သန်း

လက်သန်းတိုသည် ဖြစ်စေ၊ ရှည်

သည်ဖြစ်စေ လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝတ်ထားသည်ဆိုသည်နှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး၌လည်းကောင်း၊ လိင်ကိစ္စကြောင့်လည်းကောင်း ပြဿနာပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

လက်သန်း၌ လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ခြင်းသည် အများအားဖြင့် မိဘတို့၏ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းဖြစ်နေတတ်သည်။

လက်မ

လိင်ပြဿနာ အရပ်အထွေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သူ၊ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ပွင့်လင်းမှုမရှိသူ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးဖြစ်သူအဖြစ်အများဆုံး ရည်ညွှန်းသည်။

အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်ခြင်း (Predicting the future)

အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခြင်းအပေါ် လူအများစုက ယနေ့တိုင် စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ကြဆဲ ဖြစ်သည်။

လူတို့၏ လက်ဝါးပြင်အား စေ့စပ်သေချာစွာ လေ့လာခြင်းအားဖြင့် အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကာလများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဟောကိန်းများ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထုတ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာပညာရပ်သည် အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားအလိုက် အဖြစ်အပျက်အမျိုးမျိုးအား ဖော်ပြပေးသည်။ အနာဂတ်ကာလအတွက် ဟောကိန်းများ ထုတ်နုတ်ရာ၌ အနီးစပ်ဆုံး၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံး အခြေအနေအတွက် လက်ခံနိုင်လောက်သည့်အဖြေများကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

လက်ဝါးပြင်၏ သဘာဝအရ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါအပေါ် မူတည်၍ ပြောင်းလဲမှုများစွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ လက်ဝါးပြင်ပါလမ်းကြောင်းများသည် တစ်ညအတွင်းမှာပင် ပေါ်နိုင်ပြီး တစ်ညအတွင်းမှာပင် ပျောက်ပျက်သွားတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းများ (အချို့တစ်ဝက်) ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်ဖြစ်ခြင်းမှာ လူတို့၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေများ အချိန်အခါအလိုက် ပြောင်းလဲတတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာပညာရှင်၏ အဓိက အခန်းကဏ္ဍမှာ လက္ခဏာဟောပြောရင်း မိမိတို့၏ပညာဝါအရ သိရှိလေ့လာဆည်းပူးထားသည့် ပညာဗဟုသုတများ

အား လက်လှမ်းမီသလောက် ဝေငှသင်ကြားပေးခြင်း၊ လက္ခဏာဖတ်ကြားနေချိန်အတွင်း လက္ခဏာရှင်၏ ပင်စီအရည်အသွေးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသောဟောကိန်းများ ထုတ်ပေးခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိလက္ခဏာအားကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးခြင်း

မိမိလက္ခဏာအား စစ်ဆေးပြီး အကြောင်းအရာတစ်ခုချင်းအလိုက် ခွဲခွန်းထုတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်မေးသော မေးခွန်းများအား ကိုယ်တိုင်မှန်ကန်အောင် (အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍) ဖြေကြည့်ပါ။ ထိုကဲ့သို့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပေးခြင်းဖြင့် လက်တွေ့လုပ်ငန်း၌ များစွာ အကျိုးရှိလာမည် ဖြစ်သည်။

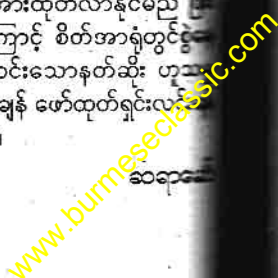
မိမိစိတ်အာရုံ၌ စွဲထင်နေသော နတ်ဆိုးများကို အတိအကျဖော်ထုတ်ခြင်း

မိမိတို့ စိတ်အာရုံဟုဆိုရာ၌ မိမိစိတ်တွင် စွဲထင်နေသည့်မကောင်းသော အခြေအနေအဖြစ်အပျက်များကို ဆိုလိုသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏အပြောအဆိုအပြုအမူများကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခေါင်းရှုပ်စရာများ ကိုယ်တိုင်ရရှိတတ်သည်။

မိမိစိတ်အတွင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးခေါင်းရှုပ်စရာများအား ဖယ်ရှားလိုပါက မိမိထံတွင်ရှိသော ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် နားလည်မှုပေးနိုင်သောစိတ်များ မည်ရွေးမည်မျှနည်းသည်ကို စိစစ်ပေးပါ။ မိမိကိုယ်တိုင် အရာရာအပေါ် အသေးစိတ်နားမလည်နိုင်သေးသရွေ့ ပြောင်းလဲခြင်းများလည်း နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များအပေါ် မူတည်၍ လက္ခဏာပါ လိုက်လံ ပြောင်းလဲသွားမည် ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာပညာရပ်အား စေ့စပ်သေချာလုံလောက်စွာလေ့လာပေးခြင်းဖြင့် မိမိလက်ဝါးပြင်မှ မကောင်းသော အရာများ ကွယ်ပျောက်အောင် ကောင်းသော လက္ခဏာများအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာအောင် ကိုယ်တိုင်ပုံသွင်းကျင့်ကြံ အားထုတ်လာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်အာရုံတွင် စွဲထည့် မကောင်းသောနတ်ဆိုး ဟူသော အား မခြင်းမချန် ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းလိုအပ်သည်။

ဆီးဝမ်းသွေးလေမှန်၍ ကျန်းမာလိုသူတိုင်း မရှိမဖြစ် သုံးစွဲသင့်တဲ့ . . .

ကြယ်စင်ထွန်း ဆီးဝမ်းသွေးလေညီညွတ်ဆေး

အမှတ်တံဆိပ်

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၀၁၁ Y ၀၀၉၃၇၃ (ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - တဆဝက - ၅၈/၀၅၁၃)

"မင်္ဂလာပါဆရာကြီး"ဟူသော နှုတ်ခွန်းဆက် စကားကြောင့် အသံလာရာသို့ ကြည့်မိသည် "ဟေ့ ဘယ်သူတုန်းကွယ်"၊ "ကျွန်တော် ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် ထွန်းကျော်လေ"ဆိုမှ ငယ်တပည့် မောင်ထွန်းကျော် ဆိုတာ မှတ်မိတော့တယ်။ "ငါ့ဘွဲ့ မောင်ထွန်းကျော် ကို" "ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ဆရာကြီး ကျောင်းက ပြန်လာတာလားခင်ဗျ" "အေးလေကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကြည့်ရတာ အမျိုးကြီးဆိုပေါက် ကျေနပ်တာပဲ။ ခုညှိနီနီနဲ့ နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း" "မသိပါဘူးဆရာကြီးရယ် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ လေးလံ ထိုင်းဖိုင်းပြီး တေးကောင်း ဆီပဲပေါ့၊ အားအင်ကုန်ခမ်းသလိုနဲ့ မူးဝေနေ့ကံကို မှတ်ဉာဏ် သတိတွေ လဲ မကောင်းဘူး" "ဟေ့ . . . ဒါဆိုပေါ့နီလေ ဆေးခန်းလေး ဘာလေးပေးပြန်လား" "ပြုပါတယ် ဆရာကြီး ဆေးစစ်ထေးမူထွေလဲ လုပ်တာစုံနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာရောဂါမှ ရှာမတွေ့ဘူးတဲ့" "ဟုတ်လား မင်း ဆီးတွေ ဝမ်းတွေရော မှန်ရဲ့လား" "ကျွန်တော်ရဲ့ ပင်ကိုယ်က ဝမ်းချုပ်တတ်တော့ ဝမ်းပျော့ဆေး၊ ဝမ်းမှန်ဆေးတွေ ခုံအောင် သုံးစွဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာသွားတယ် ကျွန်တော် ခံစားနေရတာကတော့ ဒီအတိုင်းပဲပဲ ဆရာကြီး" "ဝမ်းပျော့ဆေး၊ ဝမ်းမှန်ဆေးဆိုတိုင်း ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အချို့အစားက ဝမ်းသွားပုံပဲ အကျိုးပြုတာလေ၊ ဝမ်းသွားရုံလောက်ကတော့ ငါတပည့်ရယ် ဆေးဝေတာကိုပဲ မလိုပါဘူး၊ ငှက်ပျော့သီး၊ သဘောသီး၊ မှည့်စတဲ့ အသီးအနှံတွေကပေး၊ ခေမုနားများ သောက်ရင် ရတာပဲ" "ကျွန်တော်က ဝမ်းလဲမှန်ပြီး ဘာရယ်မှန်မသိ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါလဲ ပျောက်ချင်လို့ပါ ဆရာကြီး" "အင်းဟုတ်တာပေါ့၊ ကျန်းမာခြင်းက လာသံတစ်ပါးပဲလေကွယ်" "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ကျန်းမာခြင်းရဲ့ ဆုလာဘ်ကို မကျန်းမာပါမှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိမှန်း သိရပါတယ်။ ဒါပေါ့လေ ပုထုခံရဲ့ ရောက်ကိုက သတိလက်လွတ် နေတတ်ကြတာကိုး" "ဆရာကြီး ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တည်းက အနုပင် အမြဲတမ်း ကျန်းမာလန်းဆန်းပြီး တပည့်တွေကို ပညာသင်ကြားပေးရာမှ နိုးကြားတက်ကြွနေတာ ဘာဆေးကောင်းတွေများ သုံးစွဲလို့ပါသလဲ ဆရာကြီး" "ဒီလို ငါတပည့်ရဲ့ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဓိကမာ့ဘွဲ့ဖြစ်တဲ့ ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး (ဈေး)၊ လေဆိုတဲ့ မလ၊ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးဟာ ညီညွတ်မှုတ နေပါမှ ကျန်းမာမယ်၊ အရွယ် တင်နုပျိုမယ်၊ ရောဂါကင်း၍ အသက်ရှည် မယ်ကွယ်၊ ဒီ ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး (ဈေး)၊ လေဆိုတဲ့ ကျန်းမာခြင်းအိ ပြုရန် လက္ခဏာဖြစ်တဲ့ ဒီမကွိုင်လေးပါမှ တစ်ပါးပါးစောက်ပြန်လာရင် သာမန် ရောဂါလေးမှပေး ဆိုးဝါးတဲ့ ရောဂါကြီးတွေ အသိ ဖြစ်ပေါ်စားရတတ် တယ်လေ၊ ဒီ (၄)မျိုး မညီမညွတ်တော့ဘူးဆိုရင် ရောဂါကြီးတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ဖြစ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ ရှေးဦးအချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ ပဲကွယ်၊ ဒီတော့ မောင်ထွန်းကျော်ရေ . . . ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး (အမျိုးသားများ ဆိုရင် ဈေး)၊ လေ၊ ဒီလေးထွက်ညီညွတ်မှုအောင် အမြဲကတော်ကနဲ့ ဖြုပြင်ပေးနေရင် ဆရာလို အသက်ကြီးသော်လဲ ကျန်းမာသူကလက် ဉာဏ် ရှည်ထက်ပြီး လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ဘာသာရေးတွေ

ကောင်းကောင်း ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု၍ ကျန်းမာပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်နိုင်တာ ပေါ့" ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး (ဈေး)၊ လေညီညွတ်ပြီး ကျန်းမာအောင် ဆရာကြီးရဲ့ လက်သုံးဆေး များရှိရင် ညွှန်ပြပေးပါဦး။ "ဆရာကြီး အမြဲသုံးတဲ့ ဆေးကတော့ . . . ကြယ်စင်ထွန်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေညီညွတ်ဆေးပဲကွယ်။ ဒီဆေးဟာ ဆိုရင် ဝမ်းနက်ဆေး၊ မဟုတ်လို့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပင်မ ဓာတ်တွေကို ညီညွတ်အောင် ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် ရောဂါတွေ ကြိုတင် ကာကွယ်နိုင်မယ်။ ကျန်းမာပေမယ့် အသားအညှစ် ကြည်လင်ပြီး အရွယ်တင်နုပျိုတော့မယ်၊ အကြောပြေပြီး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းဝေတယ်လေ။ ဒါ့အပြင် ဆရာတို့ တစ်မိသားစုလုံး ကြယ်စင်ထွန်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေညီညွတ်ဆေး" ပဲ အမြဲ သုံးစွဲကြတယ်" "ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ သားမတော် သင်ဦးနဲ့တွေ့လို့ကံကုသလိုပဲပဲ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်လဲ ကြယ်စင်ထွန်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေးလေညီညွတ်ဆေး" ကိုပဲ သုံးစွဲတော့မယ် " ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်"

ကြယ်စင်ထွန်း အမှတ်တံဆိပ် ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေညီညွတ်ဆေး အစွမ်းကတော့ ဓာတ် (၄)ပါး ညီညွတ်မှုတပေးပြီး အပူ၊ အပူတင်းစင်ခြင်း၊ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်၊ နောက်ကျောတက် ကပ်ကြော့ထိုးခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပညာညက်ကိုခံရ လေလဲ ထိုင်းဖိုင်း နေခြင်း၊ သွေးမသန်ခြင်း၊ ကိုယ်နံ့ပြင်းခြင်း၊ ခုလာလိပ်ခေါင်း သွေးကျခြင်း၊ ဆီးချုပ်၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ် ဝမ်းကျန်ခြင်း၊ လေချုပ်ခြင်း၊ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်၊ သွေးတက်၊ သွေးတိုခြင်း စတဲ့ရောဂါ များအတွက် သုံးစွဲနိုင်ပြီး၊ ရောဂါများကို ကြိုတင် ကာကွယ်နိုင်၍ အကြောပြေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေတဲ့ဆေး ဖြစ်ပါတယ်။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး" "ဟေ့ မောင်ထွန်းကျော် ကျန်းမာစိ်ပြည့်လို့ပါလားကွယ်" "ဆရာကြီး ညွှန်ပြတဲ့ ကြယ်စင်ထွန်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေညီညွတ်ဆေး" အစွမ်းကြောင့် ပါစင်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာကြီးကို လာကန်တော့တာပဲ" "သာကွယ် . . . သာရ . . . သာရ"

တက်ကြွလန်းဆန်းပြီး ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး စွမ်းဆောင်မှုများနဲ့ ကျန်းမာပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုကမ္ဘာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတယ် ဆိုရင်တော့ . . . ကျန်းမာလိုသူတိုင်း ကြယ်စင်ထွန်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေးလေညီညွတ်ဆေး" ကို သုံးစွဲမှ ဖြစ်မယ်နော် . . .

ထွန်းကျော် (ပညာရေး)

ပင်ရင်း - ကြယ်စင်ထွန်း (တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး) အမှတ် (၂၉၁)၊ နင်းဆီလမ်းမ၊ (၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊
ဖုန်း - ၀၉၅၀၉၉၆၀၂ ၀၉၄၁၁၁၁၀၉၀၊

ရာသီစက်ဝန်း တစ်ပတ်လည်၍ မိုးရာသီသို့ရောက်ခဲ့ပြန်ချေပြီ။ အထက် အညာဒေသဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိုးရာသီ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ရွှံ့ဗွတ်မထချေ။ သဲမြေများစွာပါဝင်နေသော နီကြင်ကြင် မြေလွှာမှာ မိုးရေကြောင့် ဗွတ်မထဘဲ နင်းလျှောက်ရသည်မှာ ပို၍အဆင်ပြေ ၏။ ပြီးတော့ အထက်အညာမိုးက အောက်ပြည်အောက်ရွာမိုးလို နေ့စဉ် မရွာပါ။ တစ်ခါ သဲသဲမဲရွာပြီးလျှင် သုံး လေးရက်ခန့်တိတ်နေတတ်သည်။

မိုးကျပြီဆိုကတည်းက နေဝင်ချိန် မှ မနက်လင်းသည်အထိ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ဖားအော်သံများဖြင့် စီစီည နေသည်။ မိုးကောင်း၍ ဖားကျပြီဆို သည်နှင့် ဟင်းစားအတွက် ဖားကောက် ထွက်ကြသည်မှာလည်း အညာဒေသ၏ ဓလေ့တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့လည်း မနက်လင်းကတည်းကစွဲနေသော မိုး ဖွဲ့ဖွဲ့လေးက ညနေစောင်းတော့မှတိတ် သွားသည်။

ကိုစိန်လင်း တဲရှေ့ထွက်၍ ရာသီ ဥတုကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ယနေ့ည မိုးရွာတော့မည်မဟုတ်။ သို့သော် မနက် လင်းကတည်းက ရွာထားသော မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ကြောင့် ဖားအော်သံများကား စီစီညနေ သည်။ ယခုညနေကြားရသော ဖားသံ များထဲတွင် ဖားကြီးသံများအတော်ပါနေ သည်။ ဖားကောက်ထွက်ပါက ဖားကြီး များပါရနိုင်သည်။ မိုးကျသည်မှာလည်း တစ်လကျော်ခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ ဖားက ပိုကျလာသည်။

ကိုစိန်လင်း ဖားကောက်ထွက်ခဲ့ သည်မှာလည်း ဆယ်ရက်ခန့်ရှိချေပြီ။ ည စဉ် ဖားကောင်ရေ လေး၊ ငါးဆယ်ခန့် ရပြီး မိသားစုဟင်းစားဖူးလှ၏။ ညမှောင် ၍ ဖားအော်သံများကြားရပြီဆိုလျှင် ကိုစိန်လင်းမနေတတ်တော့။ ဖားကောက် ထွက်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ပြီးတော့ ဖား သားကို သူ့အလွန်ကြိုက်သည်။ အထက် အညာဖားကလည်း အောက်ပြည်အောက် ရွာဖားထက် ပို၍စားကောင်းပါသည်။ စားဖား၊ ဖားလက်စစ်၊ ဖားအိုင်၊ ပုစဉ်း

ငန္ဒားစသဖြင့် အညာဒေသဖားအမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ပုစဉ်းငန္ဒားမှာ အောက်ပြည် အောက်ရွာမှ ဖားပြုပ်ကဲ့သို့မစားကောင်း သော ဖားမျိုးဖြစ်၏။

ဖားကောက်ပုံမှာလည်း ကွဲပြား သေး၏။ အောက်ပြည်အောက်ရွာဖား ကသွက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ပြီးမှ ကောက်ရ၍ ဖားရိုက်ထွက် သည်ဟု ခေါ်သည်။ အထက်အညာ ဖားကား မသွက်။ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးလိုက် သည်နှင့် ဖားက မီးရောင်ကို ကြောင် ကြည့်နေသဖြင့် အိတ်ထဲသို့ အသာအ ယာကောက်ထည့်ရုံသာ။ ထို့ကြောင့် အညာဒေသတွင် ဖားရိုက်သည်ဟု မခေါ်ဘဲ ဖားကောက်ထွက်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ညနေစောင်းရာမှ ည (၈) နာရီ သို့ ချဉ်းကပ်လာသော် ကိုစိန်လင်း ဖား

ကိုသဲဟု

ပုရပို၊ ထားကောင်၊
ထားကောင်ပုပုရပို

ကောက်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။ ဓာတ်မီးမှ ဖြုတ်ထားသော မီးခေါင်းကို သားရေကြီးနှင့် နဖူးတည့်တည့်တွင် ပတ်လိုက်သည်။ မီးခေါင်းမှထွက်လာ သောဓာတ်ကြီးနှစ်ပင်ကို ခြောက်ခန်းအိုး ဘက်ထရီတွင် ချိတ်လိုက်သောအခါ နဖူးထိပ်မီးခေါင်းမှ မီးရောင်က ထိန်ခနဲ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ဘက်ထရီကို ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် ထမ်းပိုးဖြင့် လျှို ထမ်းလိုက်သည်။ ဖားထည့်ရန် ချည်ဖြင့် ယက်ထားသော ရှုံအိတ်ကြီးကို ညာ ဘက်ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်သည်။ လွတ် နေသောညာလက်က ဖားကို ကောက် မည်။ ဤကား အထက်အညာသား ဘစ်ဦး၏ ဖားကောက်ထွက်ရန်ပုံစံ ဖြစ် ၏။

ဓာတ်မီးကို လက်ကိုင်ရန်မလို။ နဖူးမှ မီးခေါင်းနှင့် ဦးခေါင်းကို ဘယ်

ညာယမ်းကာ မီးထိုး၍ ဖားကိုရှာသည်။ ဖားမျက်လုံးသည် မီးနှင့်ထိုးမိလျှင် နီကြင်ကြင်အရောင် ပြန်ဟပ်သည်။ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးလိုက်သော သဲမြေမှ နီကြင်ကြင်အရောင်လေး ပြန်ဟပ်လာ လျှင် ဖားဆိုတာ သေချာ၏။ ထိုနေရာ သို့သွားရာ မီးရောင်ကိုကြောင်ကြည့်နေ သောဖားအား အိတ်ထဲကောက်ထည့်ရုံ သာ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကိုစိန်လင်း ဖား ကောက်ဖို့ တဲအပြင်ထွက်မည်ပြုစဉ် နောက်မှ ဇနီးဖြစ်သူက -

“ကိုစိန်လင်း၊ ရှင်ဖားချည်းပဲမဲ ကောက်မနေနဲ့ဦး။ မြေတို့ကင်းတို့လည်း သတိထားဦး။ ကျုပ်ညတိုင်းမှာတယ် နော်”

“အေးပါ မိန်းမရယ်၊ ငါသတိထား ပါမယ်။ ကဲ - သွားပြီဟေ့”

ကိုစိန်လင်း ဇနီးသည်ကို စကား ပြန်ပြီးနောက် တဲအတွင်းမှ တက်ကြွစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ရွာမြောက် ဘက် ယာခင်းပြင်များဆီသွားမည်။ ပြီး လျှင် ရွာတောင်ဘက် ချောင်းပေါက် ကန်အထိ သွားကောက်မည်ဟု စိတ်ကူး ထားသည်။

ရွာအပြင် ထန်းတောအတွင်း

ရောက်သော် သူကဲ့သို့ ဖားကောက်နေ သူများထံမှ ဘက်ထရီမီးရောင်များကို ယာခင်းပြင်များဆီတွင် ဟိုတစ်ပွင့်ဒီ တစ်ပွင့် တွေ့နေရသည်။ ဖားအော်သံ များကလည်း နားကွဲလှမတတ်ကြားနေ ရသည်။ နဖူးမှ မီးခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းလိုက်တိုင်း ဖားမျက်လုံးနီကြင်ကြင် ကလေးများကို သဲမြေပေါ်တွင် ဟိုတစ် ပွင့်ဒီတစ်ပွင့် တွေ့နေရသည်။ ယနေ့ည ဖားအတော်ကျသည်ပဲဟု ကိုစိန်လင်း တွေးလိုက်မိ၏။

ကောက်ကောင်းကောင်းနှင့် ကောက်နေလိုက်သည်မှာ ရွာမြောက် ဘက် ယာခင်းတစ်ပြင်လုံး မြေရာချင်း ထပ်လှနေပြီ။ အချိန်ကလည်း ည (၉) နာရီကျော်ခန့်ရှိလေပြီ။ ကိုစိန်လင်း ဖား အိတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကောင်သုံးဆယ်လောက်တော့ရှိနေ လောက်ပြီ။ စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း သူ၏ခြေလှမ်းများကို ရွာတောင်ဘက် ချောင်းပေါက်ကန်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ချောင်းပေါက်ကန် ဆိုသည်မှာ တစ်ရွာလုံး အားကိုးနေရသော သောက် ရေကန် ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်ဆို ကန် ပေါင်ပတ်လည်နှင့်ရေစပ်တွင် ဖားတွေ အတော်ကျနေလောက်ပြီ။ ရေကန်သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဖားတွေက ဟိုတစ်ကောင်ဒီတစ်ကောင်။ ကောက်လိုက်ရသည်မှာလည်း လက်မ

သုတေသနဓာတ်၊
၁၁၄၇ နှစ် စာပေ ဖုတ်(၁၅) အမှတ်(၄)

လည်။ ဖားကောက်ရင်း လျှောက်လာ လိုက်သည်မှာ ကန်ပေါင်ကိုပင် မြင်နေရ ချေပြီ။

ကန်ပေါင်ပေါ်သို့တက်လိုက်သော အခါ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက် ခတ်လာသော မိုးရန်ပါသည့် လေနု အေးတိုက် ကြိုဆိုလျက်ရှိ၏။ ပထမဆုံး ကန်ပေါင်ပတ်လည်တွင် လှည့်ကောက် ပြီးမှ ကန်ရေစပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ပတ် ဝန်းကျင်ကို တစ်ခက်အက်ခတ်လိုက် တော့ သူ့ကိုသို့ ဖားကောက်သူများ၏ မီးရောင်များက အဝေးဆီမှာသာရှိသေး ၏။ ကန်ဆီသို့ မလာကြသေး။ ကန်ထဲ ရောက်လာသူမှာ သူက အဦးဆုံးလူဖြစ် ၏။ ကောင်းလေစွ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာကောက်ရတော့မည်။

ကိုစိန်လင်း ကန်ရေစပ်တွင် ငုတ် တုတ်ထိုင်ခရမ်း နဖူးမီးခေါင်းနှင့်ဆီး ကာ ဖားကို အနီးကပ်ရှာသည်။ ဖား များသည် ရေစပ်တွင် ခေါင်းလေးများ ရေပြင်ကို ဖော်နေတတ်သည်။ ဟော- တွေ့လေပြီတစ်ကောင်။ ရေပြင်ပေါ် ပေါ်နေသော ဖားခေါင်းကလေး။ အိတ် ထဲအသာယာကောက်ထည့်လိုက်သည်။ နဖူးမှ မီးခေါင်းကို ဘယ်ဘက်တစ်ချက် ယမ်းလိုက်တော့ တွေ့ပြန်ပြီနောက်တစ် ကောင်၊ ဒီတစ်ကောင်ကတော့ အတော် လေးကြီးသေး။ ကောက်၍ လွယ်အိတ် ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဖားအိတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကောင်လေး ဆယ်တော့ကျော်လောက်ပြီ။ ငါးဆယ် ကျော်လောက်ဆိုလျှင် ပြန်မည်ဟု စိတ် ကူးမိ၏။

ကိုစိန်လင်း ကန်ရေစပ်တွင် ငုတ် တုတ်အနေအထားဖြင့်ပင် ဘယ်ဘက် သို့ နေရာနည်းနည်းရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ရှေ့ရေစပ်ကို နဖူးမှ မီးခေါင်းနှင့် ထိုးလိုက်သော် အလိုလေး နည်းနည်းနောနော ဖားခေါင်းကြီး မဟုတ်။ ရေပေါ်ပေါ်နေသော ဖား ခေါင်းကပင် လှကြီးလက်သီးဆုပ်ခန့်ဆို တော့ ဖားတစ်ကောင်လုံးဆိုလျှင် နည်း မည်မဟုတ်။ ဖားမကြီးဖြစ်ပေမည်။ ဤ မျှကြီးသောဖားကို လက်တစ်ဖက်တည်း နှင့်ဖမ်းလျှင် လွတ်သွားမှာစိုးရ၏။

ကိုစိန်လင်း ပထမဦးစွာ ဘယ် ဘက်ပမ်းတွင်ထမ်းထားသောဘက်ထစ် နှင့် ထမ်းပိုးကို အောက်ချလိုက်သည်။ နဖူးမှ မီးခေါင်းကိုမူ ဖားခေါင်းမှ မလွှဲရ။ မီးရောင်လွှဲသွားသော် ဖားခရပ်ပေး မည်စိုးရသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးလွတ်

သွားတော့မှ ရေပြင်ပေါ်ပေါ်နေသော ဖားခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရ ပါးရဆုပ်၍ ဖမ်းလိုက်သောအခါ -

“ဝုန်း”

ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဖား ခေါင်းနောက် ရေပြင်ဆီမှ ရှည်မျော မျော့ကိုယ်လုံးကြီးက ရေပေါ်ပေါ်လာ တော့သည်။ ထို့နောက် ဘယ် ညာယမ်း ၍ ရုန်းတော့သည်။ ကိုစိန်လင်း ခေါင်း နားပန်းကြီးသွားသည်။ သူဖားခေါင်း အမှတ်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်မှာ ကန်ထဲဆင်း၍ ဖားချောင်းနေသော မြွေ ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဖားခေါင်းနှင့် မြွေ ခေါင်းသည် ရေပေါ်ပေါ်နေလျှင် အလွန် ဆင်တူသည်ကို သူမေ့သွားခဲ့သည်။

ချက်ချင်း လွတ်လိုက်မည်ဟု စိတ် ကူးသော်လည်း မလွတ်ရ။ မြွေက သူ့ကို ပြန်ပေါက်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မြွေခေါင်းကို သတိရှိရှိနှင့် ပို၍တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြွေ ကိုယ်လုံးကို နဖူးမှ မီးခေါင်းနှင့် ထိုးကြည့် လေသော် အားပါးပါး တော့ကြီးမြွေ ဟောက်။ အတွက်များက မြွေတစ်ကောင် လုံးမှာ မီးရောင်ကြောင့် အကွင်းလိုက် အတွက်လိုက်ဝင်းပြောင်နေ၏။ ဦးခေါင်း မှ အမြီးဖျားအထိ နှစ်လံ့မျှရှည်ပြီး ဝမ်း ခိုက်နေရာတွင် လူကြီးပေါင်လုံးခန့်ရှိ သော တော့ကြီးမြွေဟောက်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ မြွေက ရန်သူလက်သို့ကျပြီ ဟူသောအသံနှင့် တအားရုန်းလိုက် သောအခါ ကိုစိန်လင်း ငုတ်တုတ်ထိုင် ရာမှ ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားတော့သည်။

ကိုစိန်လင်း ခွေးပြန်ချေပြီ။ ယခု ပွဲက မှဆိုးချင်းတွေ့သောပွဲ ဖြစ်၏။ လူ ကလည်း ဖားကောက်၊ မြွေကလည်း ဖားရှာထွက်ချိန် တည့်တည့်တိုးခြင်းပင်။ ဘယ်သူဘက်ကမှ အလျော့ပေးလိမ့် မည်မဟုတ်။ မြွေခေါင်းကို လက်တစ် ဖက်တည်းဖြင့် ဆုပ်ထားပြီး ကျန်လက် က ထမ်းပိုးဖြင့် ခေါင်းကို ထုသတ်မည် ဟု တွေးကြည့်သည်။ မဖြစ်နိုင်၊ မြွေ ခေါင်းမှာ အတော်ကြီးသည်။ လက်တစ် ဖက်တည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ရုန်းထွက် သွားနိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်း ဆုပ်ထား၍သာ တစ်ဖက်တည်းနှင့်သာ ဖမ်းဆုပ်မိလျှင် သူ မြွေပေါက်ခံရပြီချေ ပြီ။

နဖူးမှ မီးခေါင်းနှင့် မြွေခေါင်းကို ထိုးကြည့်လိုက်သော် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသော မြွေမျက်လုံးနှစ်လုံးက သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေပြီး နှာခေါင်းကလည်း

တဖူးဖူးမှုတ်နေသေး၏။ ကိုစိန်လင်း လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအမျိုးမျိုးကြံကြည့် ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ထိုသို့ရှိစဉ်မှာပင် မြွေကိုယ်လုံးက တွန့်လိမ်ကာ ရုန်းနေ ရာမှ ကိုစိန်လင်း၏ညာဘက်ခြေသလုံး ကို ဝင်ပတ်တော့သည်။

ကိုစိန်လင်း လော့ချွေးပြန်လာ၏။ မြွေခေါင်းကို မလွတ်ရဲရာမှ အပြင်ပိုင်း သွားချေပြီ။ မြွေက သူ၏ခြေသလုံးကို ပတ်ထားပြီး အားဖြင့်ညှစ်၍ ဦးခေါင်း ကို ရုန်းထွက်သည်။ ကိုစိန်လင်းကလည်း မြွေခေါင်းကို အားထည့်၍ ညှစ်ထား သည်။ မြွေမှာ အားသန်လွန်း၍ လူထစ် ကိုယ်လုံး ဖင်ထိုင်လျက်အနေအထားမှ ပက်လက်ပင်လန်ချင်လာသည်။

ဤအတိုင်းဆို ကြာလျှင် လက် အန်သေ၍ မြွေခေါင်းလွတ်သွားပါက သူ့အပြစ်ကို မတွေ့ရ။ မဖြစ်တော့ချေ။ တစ်စုံတစ်ဦး၏အကူအညီရမှ ပြင်သော မည်။ ဖားကောက်သတစ်စုံတစ်ယောက် ကန်အနီးတွင် ရှိနိုင်၏။ ကိုစိန်လင်း အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်တော့ သည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး ကျုပ် မြွေနဲ့တွေ့နေလို့ပါ။ ကယ်ကြပါ ဦး”

သူ၏ အော်သံကိုကြားတော့ မြွေ က လန်ပြီး ပို၍ရုန်းသည်။ ခြေသလုံးကို ပတ်ထားသောကိုယ်လုံးကို ပို၍အား ထည့်ညှစ်ပြီး ရုန်းသောကြောင့် ကိုစိန် လင်း ညာခြေသလုံးမှာ နာကျင်ကိတ်ထိ လာသည်။ ညာအမှောင် ရေကန်ပေါ် မြွေနှင့်လူ အသက်လပူ။ မြွေကလည်း အလျော့မပေး။ ခြေသလုံးကို ညှစ်အား ယူ၍ ခေါင်းကို တအားရုန်းထွက်၏။ ကိုစိန်လင်းကလည်း မြွေခေါင်းကို လွှတ် မထွက်အောင် တအားညှစ်ထားသည်။ အသံကုန်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်း၏။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး ကိုစိန်လင်းအထင် အော်နေ သည်မှာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမည်ထင်၏။ သူ၏အော်သံကိုကြား၍ထင် ညာဘက် ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ဓာတ်မီးရောင်နှစ် ဝှေ့၏။ လူနှစ်ယောက် သူဆိုလာနေ ခြေပြီ။ ကိုစိန်လင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် မိမိ ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်လေသည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ ဟေ့လူ့ဆေး ကျုပ်ကိုကယ်ကြပါဦးဗျာ”

ထိုလူနှစ်ဦးကလည်း ဓာတ်မီးရောင် ထိုးကြည့်ရာ ကိုစိန်လင်း၏ အပြင်ပိုင်း မြင်သွား၍ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း

လာကြ၏။ ကိုစိန်လင်း အော်နေရာမှ ထိုလူနှစ်ဦးကို နဖူးမှ မီးခေါင်းနှင့်ထိုးကြည့်ရာ ရွာတောင်ပိုင်းမှ ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်ထို့ညီအစ်ကို ဖြစ်နေသည်။ ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်သည် ကိုစိန်လင်းထံ ပြေးလာပြီး -

“ဟေ့လု-ကိုစိန်လင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး။ မြွေကြီးပါလား။”

“အေးကွာ၊ လုပ်ကြပါဦး။ ငါလက်အန်သေလာပြီ။ မြွေခေါင်းလွတ်တော့မယ်”

“ပေး ပေး၊ မြွေခေါင်းကို ကျုပ်တိုင်မယ်”

ကိုမြမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ကိုစိန်လင်းလက်ထဲမှ မြွေခေါင်းကို ဝင်ကိုင်ပေးသည်။ ထိုအခါကျမှ ညာခြေသလုံးတွင်ပတ်နေသော မြွေကိုယ်လုံးကို ကိုစိန်လင်း ဖြေထုတ်ပြီး မြွေဝမ်းဗိုက်နေရာကို ချိုင်းကြားနှင့် တအားညှပ်ပြီး ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ကိုလှဆောင်ကလည်း ထမ်းပိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် မြမောင်၊ မြွေခေါင်းကို ဟိုစကျင်ကျောက်တုံးပေါ်တင်လိုက်။ ငါရိုက်သတ်မယ်”

ကိုမြမောင်က ကိုလှဆောင်ပြရာကန်ရေစပ်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ်နေသော စကျင်ကျောက်တုံးပေါ်သို့ မြွေခေါင်းကို တင်ပေးလိုက်သောအခါ ကိုလှဆောင်သည် မြွေခေါင်းကို ထမ်းပိုးဖြင့် စိစိညက်ညက်ကြေသည်အထိ ဆင့်ကာဆင့်ကာရိုက်လိုက်တော့သည်။ မြွေတစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ခုန်ပေါက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းငြိမ်ကျသွားကာ အကြောတဆန့်ဆန့်ဆွဲ၍ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ယခုမှပင် ကိုစိန်လင်း သက်ပြင်းချ၍ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်က မြွေသေကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်ရင်း ကိုမြမောင်က -

“တောကြီးမြွေဟောက်ကြီးဗျ၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ကိုစိန်လင်းရယ်၊ ခင်ဗျားမလည်းဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး။ မြွေခေါင်းကို ခင်ဗျားက ကိုင်ထားတယ်၊ မြွေကိုယ်လုံးက ခြေသလုံးမှာပတ်လို့”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ရေစပ်မှာ မြွေခေါင်းပေါ်နေတာကို ဖားခေါင်းမှတ်လို့ သွားဖမ်းမိတာတော့။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရောက်လာလို့ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်သာကြာ

အသည်းရောင် အသားဝါလူများအတွက်

စလောင်သောင်း(သုံးဆယ်)

အသည်းရောင်အသားဝါသူများ အုန်းသီးအနုတစ်လုံးကို ထိပ်ဝဖွင့်ပြီး သကြားခဲ တစ်ကျပ်သားထည့်၍ အဖုံးကို (၅) မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါဖွင့်ပြီး အရည်နှင့်အသားကို အကုန်စားပါ။ ဆီးဝမ်းမှန်ပြီး အသည်းရောင် အသားဝါ သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ရေယုန်ပေါက်သူများအတွက်

ရေယုန်ပေါက်သူများ အိမ်ခြံစည်း ရိုးတွင်ပေါက်လေ့ရှိသည့် ကင်းပုံရွက် (၇)ရွက် ဘယ်ညာထပ်ပြီး အရင်းအဖျားတိ၍ ရေယုန်ပေါက်နေသည့်နေရာကို

တိုက်ပါ။ ရေယုန်ဆက်မပွားဘဲ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ပန်းနာရင်ကျပ်သူများအတွက်

ပန်းနာရင်ကျပ်သူများ စပါးလင်ခေါင်းကိုယူ၍ ကျောက်ပျဉ်တွင် လက်ဖက်စားဖွန်းတစ်ဖွန်းရအောင်သွေးကာ ပျားရည်တစ်ဖွန်းနှင့်ရောမွှေပြီး သောက်လိုက်ပါ။ သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

စလောင်သောင်း(သုံးဆယ်)

ရင် ငါတော့ကြပြီ။ မင်းတို့ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်မှန်းမသိပါဘူးကွာ တကယ်ပါ”

ကိုမြမောင်က ကိုစိန်လင်းကို ဆွဲထူပေးသည်။

“ကဲ - ထထ ကိုယ့်လူ၊ ရွာပြန်ရအောင်။ နောက်ဖားကောက်ထွက်ရင် သတိထားဗျ”

“အမလေး-တော်ပါပြီ၊ နောက်ဆိုဖားမကောက်ရဲတော့ပါဘူး။ သူများကောက်တာပဲ ဝယ်စားတော့မယ်။ ခုလည်း ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေပါပြီကွာ”

ကိုစိန်လင်းအပြောကြောင့် ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင် သဘောကျစွာ ရယ်တော့သည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ကိုစိန်လင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်ကြောင့် တဆက်ဆက်တုန်နေဆဲရှိသေး၏။ မြွေပတ်ခံထားရသော ညာဘက်ခြေသလုံးကလည်း ကိုက်ခဲနေသည်။

ယခုမှ ကိုစိန်လင်း ကြည့်မိသည်။ ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်မှာ ဖားကောက်ထွက်လာခြင်း မဟုတ်ကြချေ။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ကောင် ဘယ်ကပြန်လာတာတုံးကွ။ ဖားကောက်ကြတာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကန်ပက်လက်ရွာကပြန်လာတာ။ ဒီကန်နားရောက်မှ ခင်ဗျားအော်သံကြားလို့ ဝင်လာတာ။ ကဲ - ပေးပေး၊ ခင်ဗျားဖား

အိတ်ကြီး”

ကိုမြမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ကိုစိန်လင်းဆီမှ ဖားအိတ်ကိုလွယ်လိုက်ပြီး ဘက်ထရိုက်ထမ်းသည်။ ကိုလှဆောင်က ကိုစိန်လင်းကိုတွဲခေါ်ရင်း ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တောကြီးမြွေဟောက်အသေကောင်ကိုမူ ရေကန်အနီးရှိ လျှိုကြီးထဲသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့၏။

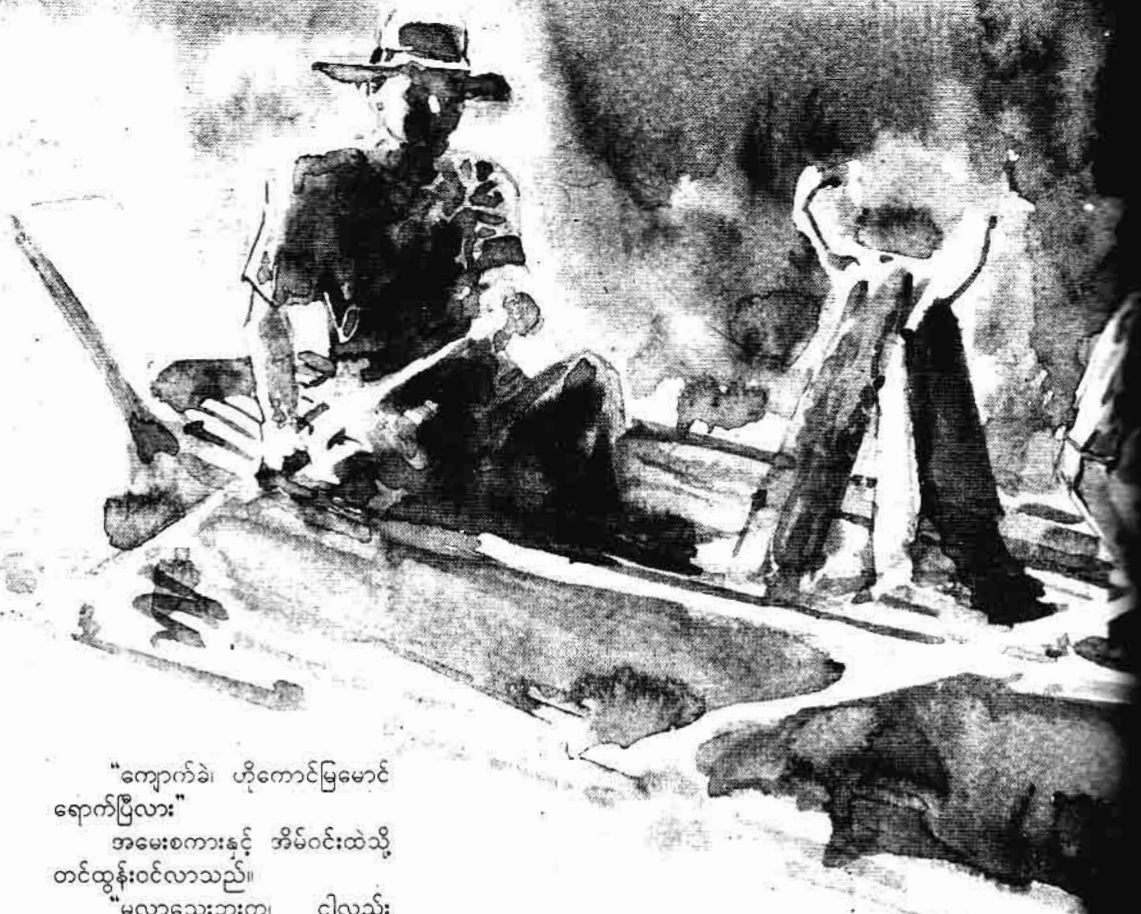
ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်က ကိုစိန်လင်းကို အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့ကြသည်။ ရွာပြန်ရောက်သော် ည(၁၁) နာရီကျော်ချေပြီ။ ကိုစိန်လင်း၏ အဖြစ်ကို ဇနီးဖြစ်သူကြားသောအခါ အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်နောင် ဖားကောက်မထွက်ရန်ပြောတော့သည်။ ကိုမြမောင်နှင့် ကိုလှဆောင်ကိုလည်း အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်သွားခဲ့သည်။ သူမခမျာ ကံကောင်း၍ မုဆိုးမမဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်လင်းသော် ကိုစိန်လင်း၏ သတင်းမှာ တစ်ရွာလုံး ပြော၍အဆုံးတော့ချေ။ တချို့က ကိုစိန်လင်းအား ကန်စောင့်နတ်က ကန်စောင့်လူလဲရန် မြွေနှင့်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသေး၏။ ကိုစိန်လင်းအတွက်မူ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းခဲ့ရသော ထိုမိုးညတစ်ညကို မေ့မရနိုင်တော့ပေ။ ထိုနေ့မှစ၍ ဖားကောက်ခြင်းကို ရာသက်ပန်စွန့်လွှတ်လိုက်တော့သည်။

ကိုသဲယု (ပုဂံခရိုင်)

“ကျောက်ခဲ၊ ဟိုကောင်မြမောင် ရောက်ပြီလား”

အမေးစကားနှင့် အိမ်ဝင်းထဲသို့ တင်ထွန်းဝင်လာသည်။

“မလာသေးဘူးကွ၊ ငါလည်း စောင့်နေတယ်။ စောပါသေးတယ်ကွာ”

ကျောက်ခဲမှ လေးတိုင်စင်လေး တွင်ထိုင်လျက်သားပြော၏။

“တို့ မနေ့ညက ငါးတော်တော် လေးရတယ်နော်။ တစ်ယောက် တစ်ပိဿာလောက်ခွဲတမ်းရတော့လည်း မင့်နောက်လိုက်ရတာ အဆင်ပြေသား ကွ”

တင်ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ခဲဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လျက် မြမောင်အလာကို ငေးမျှော်နေမိသည်။

ဆိပ်ကမ်းသာရွာကလေးသည် အမှောင်ထုအောက်တွင် ငိုက်ဖွေးစပြုနေ ပြီ။ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးတွင် ကြယ် လေးတွေအရောင်လက်နေကြ၏။ ဧရာ ဝတီမြစ်၏အနောက်ကမ်းတွင် ကမ်းတစ် လျှောက် ခြေတံရှည်အိမ်လေးများဖြင့် ရွာတန်းရှည်တည်နေသည်။ အများ အားဖြင့် ပဲ၊ ပြောင်း၊ နွမ်း၊ ဝါ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များ စိုက်ပျိုးကြသည်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းသည် ဆိပ်ကမ်းသာ ရွာ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း

ဖြစ်တော့သည်။ နေထွက်မှ နေဝင်သည် ဘိုင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများနှင့် အား လပ်သည် မရှိခဲ့ပေ။ ကျောက်ခဲ၊ မြမောင်၊ တင်ထွန်းတို့သည် ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မွေးချင်းရင်းချာများနယ်ရှိသည်။ ယာ ထွန်၊ လှည်းတိုက်၊ ရေခပ်၊ ယာသွား ယာပြန်တို့တွင် အတူမခွဲတဲတွဲတွဲရှိကြ ၏။

“ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်ခဲရေ”

မြမောင် ရောက်လာသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ မြမောင် ရာ။ တို့စောင့်နေတာကြာပြီကွ”

တင်ထွန်းမှ အပြစ်တင်သလိုပြော ၏။

“ငါလည်း နွားစာကျွေးနေရသေး တယ်။ နွားတွေတင်းကပ်သွင်းပြီးမှထမင်း စားတော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွား တယ်”

မြမောင်မှ လေပြေထိုးကာ ရှင်းပြ သည်။

“ကဲကဲ-သွားကြမယ်၊ မြမောင်က

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူခဲ့။ တင်ထွန်းက အေး ရှည်နဲ့ ငါးထည့်ဖို့ ပုဆိုးကိုတစ်ထည်ထု ကွာ”

ပိုက်ကွန်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ကျောက်ခဲမှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာလာကြ သည်။ ရွာတောင်ပိုင်းရှိ ရွာတံခါးဝထိ ကျော်လာပြီ။

“သည်ညမှာ တို့ ငါးတွေအရင် ညကထက်ပိုရမှာကွ။ ငါးတွေပိုရဖို့နည်း လမ်းတွေထားတယ်”

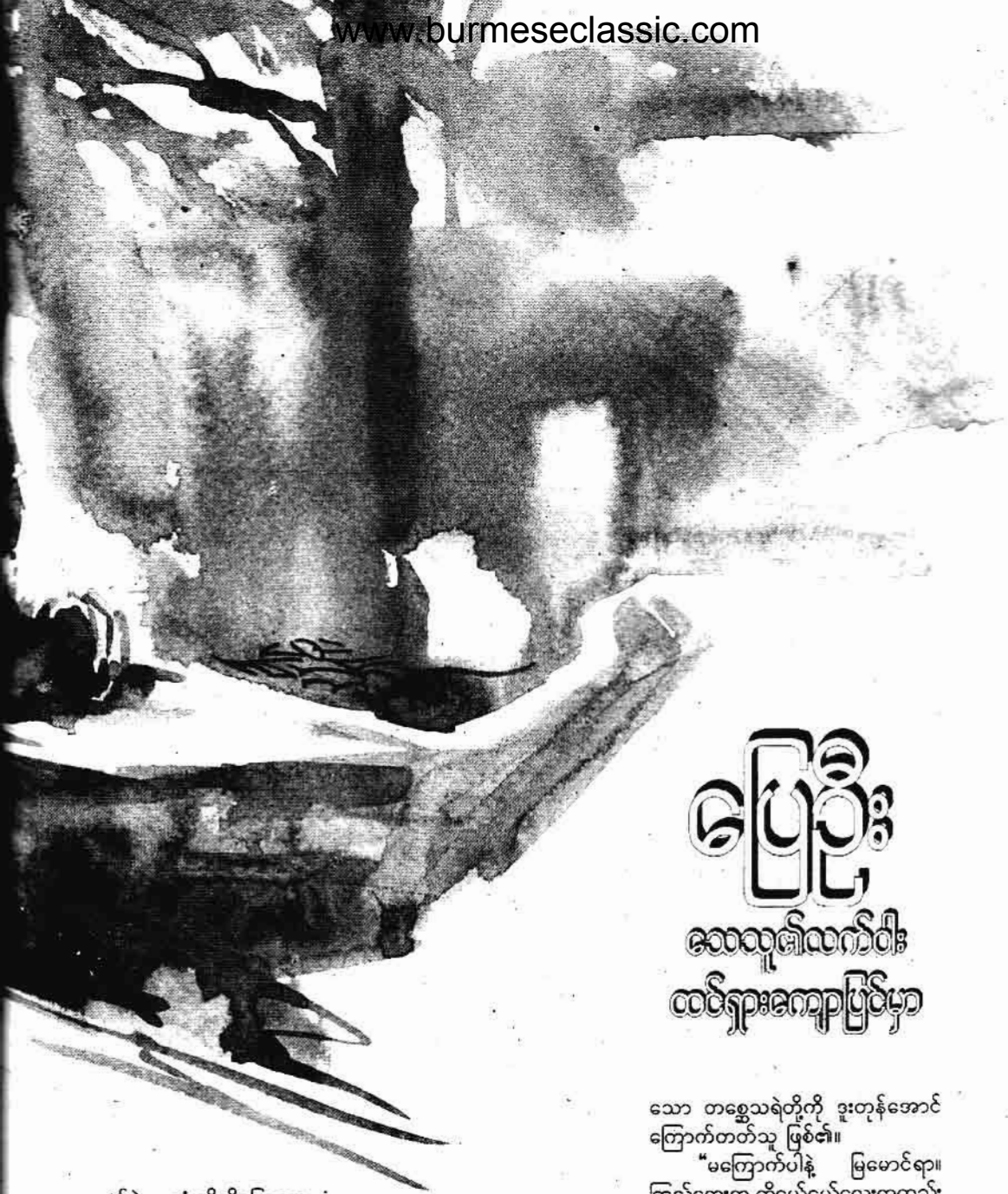
ကျောက်ခဲက မြစ်ကမ်းဆီသို့ ချိုးကွေ့လျှောက်လျက်ပြော၏။

“မင်းငါးတွေကမ်းကပ်တဲ့ငါးအုပ် နေရာကို တွေ့ထားလို့လား”

မြမောင်က ကျောက်ခဲကိုမေးခွန်း ထုတ်သည်။ တင်ထွန်းမှာ ဓားရှည်တို ထမ်းကာ လိုက်ပါလာသည်။

“ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သိမှာပေါ့ ကွာ”

ပြေခိုး

သေလု၏လက်ဝါး

ထင်ရှားကျော်ပြင်မှာ

ကျောက်ခဲမှ တုံးတိတိပြောကာ ကမ်းစပ်သို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့၏။

မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာမှ တည်ထားခဲ့သော ပြိုပျက်နေသည့် ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆုတောင်းပြည့်စေတီကုန်းတော်၏အဆင်းတွင် မြစ်ကမ်းမရောက်မီ ကြီးမားသော လက်ပံပင်ကြီးနှစ်ပင် ယှဉ်တွဲလျက် ကြီးမားအုပ်ဆိုင်စွာပေါက်နေသည်။ လက်ပံပင်ကြီးနှစ်ပင်မှာ ညအမှောင်တွင် မည်းမည်းကြီးအသွင်မြင်နေရ၏။ လက်ပံပင်ကြီးအနီးတွင် ကျောက်ခဲရပ်လိုက်သည်။

“ကြည်အေးရေ တို့ရောက်ပြီဟေ့။ ကမ်းစပ်မှာလာမေးတဲ့ငါတွေကို ကွန်ပစ်ဖမ်းမှာကွ။ တို့ငါးများများရဖို့ မင်းက ငါတွေကွန်ပစ်မယ့်ဆီ ခြောက်ပေး။ မောင်းပေး။ မင့်ကိုလည်းငါးပေးမယ်”

ကျောက်ခဲမှ လက်ပံပင်ကြီးကို ကြည့်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ပြောသည်။

“ဟာ - ကျောက်ခဲဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူးကွာ။ ငါကြောက်တတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့။ ကြောက်လိုက်တာကွာ” မြမောင်မှ မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူး

သော တစ္ဆေသရဲတို့ကို ခူးတုန်အောင် ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ မြမောင်ရာ။ ကြည်အေးက တို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူကစားအတူသွားခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ မင်းဒီလောက်ကြောက်နေတယ်ဆို ဒီဓားရှည်ယူထား”

တင်ထွန်းမှ ဓားရှည်ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျောက်ခဲမှာ ဘာကိုမှမမူ။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့သာခြေလှမ်းကျဲလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ရွာဆီမှ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်သံတွေညနေသည်။ မြမောင်မှာ ကြည်အေးကို မြင်ယောင်နေမိ၏။ ကြည်အေးသည် မြမောင်တို့နေအိမ်မှ သုံးအိမ်

ကျော်တွင်နေသည့် ဦးကျော်၊ ဒေါ်ခွေးမ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ ကျောက်ခဲ၊ မြမောင်၊ တင်ထွန်း၊ ကြည်အေးတို့လေးဦးသည် ရွာတောင်ပိုင်းတွင် အမြဲတမ်းတွဲကာ တွေ့ရသည်။ မူလတန်းကျောင်းလေးသို့အတူသွား၍ အတူပြန်ကြသည်။ တစ်ယောက်ဆီမှ မုန့်နှင့် သရေစာကို အတူစားကြသည်။ ကလေးဘဝကစားဖက်များ ဖြစ်၏။ ကျောက်ခိုးပစ်တမ်းကစားကြသည်။ မကြာခဏ အငြင်းပွားကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်း၍ ဗလတောင့်သော ကြည်အေးသာ အနိုင်ရလေသည်။ အငြင်းပွားရန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ရန်ဖြစ်သော်လည်း တစ်နေ့မကုန်မီ ပြန်လည်သင့်မြတ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လှသည့်မြမောင်ကို အားလုံးက မိန်းမလျာ ဂန်ဒူးဟု နောက်ပြောင်တတ်သော်လည်း မြမောင် ပြုံးလျက်သာရှိခဲ့၏။

ဂျင်ပေါက်တမ်းကစားကြသည်။ ကြည်အေးအနိုင်ယူ၏။ တွတ်ထိုးကြပြန်သည်။ ကြည်အေးသာနိုင်ပြန်သည်။ ခုံညှင်းထိုးကြ၏။ ဗလအားကိုးဖြင့် ညစ်ကုာ ကြည်အေး အဓမ္မနိုင်လေသည်။ ကလေးသဘာဝ ကစားနည်းအဖုံဖုံတွင် ကြည်အေးသည် အမြဲအနိုင်ယူလိုသည်။ အနိုင်ရမှသာ ကြည်အေး ပျော်သည်။ လက်ချင်းအားပြိုင် အားစမ်းလက်လွှဲရာတွင် ကြည်အေးနိုင်၏။ ဗလကောင်း၍ အားတောင့်သည့်အနိုင်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်သော ကစားနည်းများတွင် ညစ်သောကြောင့်နိုင်မှန်း ကြည်အေးသိပါသည်။ သို့သော် အနိုင်ယူလိုစိတ်မှာ လူလားမြောက်သည်အရွယ်တိုင်စွဲမြဲနေတော့သည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ မြမောင်၊ ကျောက်ခဲနှင့် တင်ထွန်းတို့မှာ မိဘများ၏ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးများတွင် လုပ်ငန်းကိုယ်စီ အားလပ်ချိန်မရတော့ပေ။ လုပ်ငန်းသိမ်းချိန် ညဦးညယ်များ၌ သာ သူငယ်ချင်းဆုံကြရသည်။ ကြည်အေးမှာ မိဘများက ကြွယ်ဝပြီး တစ်ဦးတည်းသားမို့ အလိုလိုက်၍ အကြိုက်ဆောင်သောကြောင့် တွေ့ဆုံခဲ့တော့သည်။ ကြည်အေးမှာ တောင်ဘက်ရွာသို့ အလည်ကြူး၏။ မြောက်ဘက်ရွာသို့ အလည်ကြူး၏။ ဆိပ်ကမ်းသာရွာတစ်ရွာလုံးခြေဆန်၏။ ကြည်အေးမှာ ရွာစဉ်ရွာဆက် အလည်ကြူး၍ ပျော်မြူးနေတော့သည်။ တောင်ဘက်ရွာတွင် ထန်းရည်သောက်၍ကြက်တိုက်သည်။

အလောင်းအစားဖက်သည်။ အလောင်းအစားပြုလေတိုင်း ငယ်ကျင့်မပျောက်နိုင်။ အဓမ္မနည်းနှင့် အနိုင်ယူတတ်သည်။ အနိုင်ရသောငွေနှင့် ထန်းရည်ပိုင်း၊ အရက်ပိုင်းမှာ အောင်ပွဲခံနေမြဲ ဖြစ်၏။ မြောက်ဘက်ရွာတွင် အရက်သောက်သည်။ဖိဝိုင်းတွင်ထိုင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကြည်အေးနိုင်မြဲပင် ဖြစ်၏။ ကြည်အေး၏ညစ်သောလိမ်သောမတရားလုပ်သောလုပ်ရပ်များကြောင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရန်ဖြစ်လေတိုင်း လက်သည့်လက်ဦးသော ကြည်အေးကသာနိုင်တော့သည်။ ကြည်အေးမှာ ဆိပ်ကမ်းသာ၏ လူ့စိုက်ကြီးဘွဲ့ခံယူထားသူ ဖြစ်လာခဲ့၏။

တစ်ဦးတည်းသောသား ကြည်အေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးကာ လူကောင်းလူတော်ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ လူကောင်းလူတော်ဖြစ်စေရန် ဖခင်မှဆုံးမညွှန်ပြပျောင်းဖျပြောဆိုရှာသည်။ ကြည်အေးမှာ ပြန်မပြောသော်လည်း နားမထောင်ပါ။ ဝါသနာငယ်ကျင့်ကြောင့် နေမြဲပင်ဖြစ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှ 'သား၊ သားလေး၊ ခေါ်ကာ မကောင်းမှုတွေကို တားရှာသည်။ လူ့စိုက်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးမပါသည်။ ကြည်အေးနှုတ်မှ ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုသော်ငြား အကျင့်မပြောက် စရိုက်ဆိုးကို ခုံမင်ကာ တောင်ရွာမှမြောက်ရွာသို့ လောင်းကစားနည်းမျိုးစုံနှင့်ပျော်မွေ့ကာ အမြဲတမ်းမူးယစ်နေလေပြီ။

“ကြည်... ကြည်အေး၊ ဓားထိုး... ထိုးခံရလို့ကွ”
မြမောင်မှ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ တုန်လှုပ်စွာ သတင်းပေးသည်။
“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူကထိုးတာလဲကွ”

အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းအတွက် ခံပြင်းသောဒေါသစိတ်ကြောင့် အသံကျယ်ကျယ်ပင် ကျောက်ခဲမှ မေး၏။

“တို့ရွာလယ်ဆေးပေးခန်းရောက်လာပြီ။ လှည်းပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့တာ။ သွေးတွေလည်း မြင်မကောင်းရှုမကောင်းရဲနေလို့ ငါတော့ ကြောက်လွန်းလို့ မကြည့်ရဲဘူး။ မငိုက်လာခေါ်တာ”

မြမောင်မှ ကျောက်ခဲကို သိသမျှ မြင်သမျှ ပြောပြသည်။

“ငါဆေးခန်းကိုသွားနှင့်မယ်။ မင်းပဲ တင်ထွန်းကိုခေါ်ပြီးလိုက်ခုံ”
လက်သီးကိုဆုပ်ကာ အံ့ကြိတ်

လျက် ကျောက်ခဲ အမြန်လျှောက်သွားတော့သည်။

ဆေးခန်းအတွင်းဝင်ခဲ့ပြီး ကြည်အေးရှိရာ သံခွတင်လေးဆီသို့ ကျောက်ခဲ၊ မြမောင်၊ တင်ထွန်းတို့ ရောက်လာကြ၏။ ကြည်အေးခမျာ ခွတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးရှိနေသည်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားကာ အံ့ကြိတ်နေ၏။ ဝေဒနာခဲစားမှု ပြင်းပြပုံရ၏။ ကျန်းမာရေးမျိုးနှင့် သူနာပြုဆရာမတို့မှာ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေး၍ စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ ကျန်းမာရေးမျိုးမှ ဆေးထိုးပေးပြန်သည်။ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်ဝှမ်းဒဏ်ရာသည် သွေးများစိမ့်ယိုနေသေးသည်။

ဖခင်ဦးကျော်နှင့် မိခင်ဒေါ်ခွေးမတို့မှာ စကားမဆိုနိုင်။ ခြေမကိုင်မိလတ်မကိုင်မိ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားချစ်အတွက် ရတတ်မအေးနိုင်ကြ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလှိုက်ထဲ သောခဲစားမှုဖြင့် ရှိုက်ရှိုက်ကာရှိနေကြသည်။ ငိုသံထွက်မလာသော ဒေါ်ခွေးမခမျာ ပျော့ကာခွေကာ သတိလစ်သွားရှာတော့သည်။ ကြည်အေးမှာ မျက်လုံးကိုဖဖင့် တွန့်ကာလူးကာ ခဲစားနေရဏ၏။ ကျန်းမာရေးမျိုးမှ ဆေးတစ်လုံးထိုးပြန်သည်။ ဆေးထိုးအပြီး ကြည်အေးမျက်လုံးဖွင့်လာသည်။

ကျောက်ခဲမှာ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ကာ -

“ကြည်အေး အားတင်းထားစိတ်ကိုမလျှော့နဲ့။ မင်းကို ဘယ်သူထိုးတာလဲ သူငယ်ချင်း။ မငိုက်စားနဲ့ထိုးတာဘယ်သူလဲ။ ငါ မငဲ့အတွက်...”

ကျောက်ခဲ စကားမဆုံးမီ ကြည်အေးမျက်လုံးမှိတ်သွားပြန်သည်။

ကြည်အေး၏လက်ဝါးလေးကို ချယူဆုပ်ကိုင်လျက် -

“သူငယ်ချင်း မင်းရဲ့ အဆေးအမေရှိတယ်။ မင်းဘေးမှာရောက်နေတာလေ၊ မင်းကြည့်ပါဦး”

မြမောင်ခမျာ ကြည်အေးအတွက် မျက်ရည်ကျကာပြောနေမိ၏။ ကြည်အေးမှာ မြမောင်စကားကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်လာသေးသည်။

“အဖေ”
“သားလေး”
ဦးကျော်မှထူးသည်။
“အမေ...”
“သားလေး”
ဒေါ်ခွေးမမှ ထူးသည်။
“သားကိုခွင့်လွှတ်...”

စကားမဆုံးမိမှာပင် ကြည်အေး ဆုံးရှာသည်။ တင်ထွန်းမှာ မချီတင်ကံ တက်ခေါက်၍ လူးလာလျှောက်နေရှာ လေ၏။

မြောက်ဘက်ရွာတွင် နာရေးရှိ သောကြောင့် အသုဘအိမ်တွင် ဖဲပိုင်း ထောင်သည်။ လောင်းကစားမက်သော ကြည်အေး ဖဲပိုင်းမှာ ဖဲကစား၏။ ကြည် အေး ကံကောင်းနေသဖြင့် ပိုင်းကျွတ် သိမ်းကာ ဖဲနိုင်လေသည်။ ဖဲပိုင်းတွင်းရှိ သမျှသောငွေအားလုံး ကြည်အေးသိမ်း ပိုက်ကာ ပိုင်းမှ ပြန်ရန်ထ၏။ ကြည်အေး ကို ဖဲလိမ်ကစားသည်။ ဉာဏ်များသည်၊ အကောက်ကြသည်ဟု စွပ်စွဲကာ ဖဲ ကစားသူတွေနှင့် အငြင်းပွားရာမှ မည် သူက ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးလိုက်သည်မသိ။ ဖဲပိုင်းမှ ရုတ်ရုတ်သံသံပွဲသိမ်းသွားသည်။ ကြည်အေးခမျာ ဆိပ်ကမ်းသာရွာရှိ ရွာ လယ်ဆေးခန်းတွင် အသက်ဆုံးရှာရ တော့သည်။ ကြည်အေးမှာ ရုတ်တရက် အစိမ်းသေသေရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဝိုး . . . ဝိုး”

ကျောက်ခဲ ပစ်လိုက်သော ပိုက် ကွန်သည် ကမ်းစပ်ရေပြင်တွဲဝဲကာကျ လေသည်။ ရေအောက်တွင် ပိုက်ကွန်မှ ခဲသီးလေးများစုစည်းကာ ပိုက်ကွန်အ တွင်း၌ ငါးသေးငါးငယ်လေးတွေ ဖမ်းမိ ပေလိမ့်မည်။

“ဂီး ဂီး ဂီး”

လက်ပံပင်ဆီမှ ငှက်ဆိုးထိုးသံည သွား၏။ ကမ်းခြေဆီသို့ မည်းမည်းအရိပ် ကြီးထင်လာသည်။

“ငါကြောက်တယ်ကွာ၊ ကြည် အေးရောက်လာပြီလားမသိဘူး” မြမောင်မှာ အသံတုန်တုန်ယင် ယင်ပြောလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ဒီအရိပ်မည်းကြီးက လက်ပံပင်အရိပ်ကြီးကွ။ ကြောက်တတ် ရန်ကော”

တင်ထွန်းမှ မြမောင်ကို အပြစ် တင်သည်။

“အမလေးဗျ၊ အမလေး”

မြမောင်မှ အလန့်တကြား အော် သည်။

ကြယ်ရောင်တွေ ပြိုပြိုကပ်ကပ် သော အလင်းရောင်နှင့် မြစ်ပြင်သည် တလက် လက်စီးဆင်းနေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ ငါးထည့်ဖို့ ပုဆိုးကိုရေစွတ်ပြီးတော့ မင့်ကိုပစ်ပေး

တာ။ မင်းပခုံးပေါ်ပုဆိုးရေစိုတင်မိတာ လူကြားမကောင်းအော်နေတယ်”

တင်ထွန်းနှင့်မြမောင် စကားအချို့ အချပြောဆိုနေကြသည်။

“ကြည်အေးရေ တို့တွေကို ငါး ခြောက်ပေးဟေ့၊ ငါးများများရဖို့ မင်း ကူညီကွာ၊ ငါးပေးမယ်”

ကျောက်ခဲပြောဆိုနေပြန်သည်။

ပိုက်ကွန်ကြီးမှ ဖြည်းညင်းစွာဆွဲ တင်လျက် ကျောက်ခဲပိုက်ဖော်နေသည်။ ကမ်းစပ်၌ ပေါက်ရောက်နေသည့် ကိုင်း ပင်၊ ကျူပင်၊ ဝတ်ကြိမ်ပင်များရှိသော ကြောင့် ပိုက်ကွန်ငြိနေတတ်သည်။ အသာ အသာဆွဲယူလျက်ပိုက်ဖော်ရ၏။

ကမ်းစပ်သို့ ပိုက်ကွန်ဖော်လိုက် သည့်အခါ ငါးတွေတစ်ထွေးကြီးပါလာ လေသည်။ ကွန်ထဲပါလာသည့်ငါးတွေ ကို ပုဆိုးစတစ်ဖက်တွင် စုစည်းထုံးချည် ကာ အိတ်သဖွယ်ပြုလုပ်လျက် မြမောင် ငါးထည့်၏။ ကျောက်ခဲမှ ငါးအကြီးဆုံး ဟု ထင်ရသည့် ငါးနက်ပြာတစ်ကောင် ကို ကောက်ကာ -

“ရော့ဟေ့ ကြည်အေး”

ဆိုကာ ကမ်းပေါ်သို့ လွှဲပစ်ပေး လိုက်သည်။ ငါးနက်ပြာမှာ အမှောင်ထဲ တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကြည်အေးက အစိမ်းသေသေ ရတော့ ဒီလက်ပံပင်ကြီးမှာ တစ္ဆေဖြစ် နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ငါး ခြောက်ပေးလှန့်ပေးဖို့ပြောလိုက်တာ”

ကျောက်ခဲမှ သူထင်ရာသူ ပြော နေ၏။

“ဝု . . . ဝု . . . ဝု . . . ဝု”

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ရွာခြေမှ ခွေးများအုံကြသည်။ ညဉ့်နက်လာသော ကြောင့် အမှောင်ထုပ်လာ၍ တစ်ရွာလုံး မည်းမှောင်နေတော့၏။ ညဉ့်ငှက်များ အော်သံကြားရပြန်သည်။ ကျောက်ခဲမှ ပိုက်ကွန်ကို ခါရင်းပြီး ပခုံးတွင်တင်ကာ ရေဆန်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ဝါး တစ်ရိုက်အကွာတွင် ရပ်တန့်၏။

“ကြည်အေးရေ ကွန်ပစ်ပြီဟေ့။ ငါးခြောက်လှန့်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ခဲပစ် လိုက်သော ပိုက်ကွန် မြစ်ပြင်ထဲတွဲ ဝဲ ကျသွားပြန်သည်။ ငါးထည့်ထားသော ပုဆိုးထုပ်ကိုထမ်းကာ ဓားရှည်ကိုဆုပ် ကိုင်သူ မြမောင်နှင့် လက်နှိပ်ခတ်မီး ကို ကိုင်ဆောင်သူ တင်ထွန်းတို့ လိုက်ပါ

လာသည်။ ကျောက်ခဲဆွဲယူလိုက်သော ပိုက်ကွန်မှာ ငါးများစွာပါလာပြန်၏။ မြမောင်နှင့် တင်ထွန်းမှ ငါးတွေ ပုဆိုး ပိုင်းအိတ်တွင် ကောက်ထည့်ကြ၏။ ကျောက်ခဲမှ ငါးတစ်ကောင် ကမ်းပေါ် သို့ ပစ်ပေးပြန်သည်။ လေးကြိမ်ပစ်လိုက် သော် ပိုက်ကွန်မှ ငါးအတော်ရလာပြီ။ ကမ်းခြေမှာ ရွာလယ်ပိုင်းကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာ၏။

“ကြည်အေးရေ ဒီတစ်ခါပြီးရင် တို့ပြန်တော့မယ်”

ပိုက်ကွန်ကို မြစ်ကမ်းနှင့် ခပ်ဝေး ဝေးလှမ်းပစ်သည်။ မြမောင်မှာ ကြည် အေး တစ္ဆေစာဝနှင့်သူတို့နောက်လိုက်ပါ နေသလားဟူသောအတွေးနှင့် မယုံ တစ်ဝက်ရှိနေ၏။

ကျောက်ခဲ ဆွဲတင်ဖော်ယူလိုက် သော ကွန်အတွင်းမှ ငါးများကို ကောက် သိမ်းလျက် -

“ကြည်အေးက တို့နဲ့တကယ်ခွိုနေ တာလား”

မေးမိသည်။

“အေးပေါ့ကွ၊ ကြည်အေးကြောင့် တို့ငါးတွေဒီလောက်များများရနေတာ”

တင်ထွန်းမှ ဖြေသည်။

“ကြည်အေး၊ မင်းရှိနေတာကို မြမောင်က မယုံဘူးတဲ့ကွ။ မြမောင်ကို မင်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး။ မြမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ မင့်နေရာမင်းပြန် တော့ သူငယ်ချင်း။ မင်းအတွက် ငါး လက်ဆောင်ဟေ့”

ကျောက်ခဲ ငါးတွေလက်တစ်ဆပ် ယူ၍ ကမ်းပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးကာပြော လိုက်၏။

“အား-နာလိုက်တာကွာ ကျောက် ခဲရာ မလုပ်ပါနဲ့။ မနောက်ပြောင်စမ်းပါ နဲ့ကွာ၊ ကြောက်ပါတယ်ဆို”

မြမောင် နောက်ကျောပြင်ကို လက်ပြန်စမ်းလျက် ကျောက်ခဲကို အပြစ် တင်နေသည်။

“ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်ပြန်ကြစို့။ မြမောင် ငါဘာမှမင်းကိုမနောက်ပြောင် ဘူးကွ”

ကျောက်ခဲက ပြန်ပြော၏။

“မင်းပဲ ငါ ငါးကောက်နေတာ နောက်ကျောကို လက်ငါးနဲ့ ရိုက်လိုက် တာ ငါမသိဘူးမှတ်သလား”

မြမောင် ဒေါသပင်ထွက်နေ၏။

“ဟာ -အဲဒါငါမဟုတ်ဘူး၊ ကြည် အေးကွ၊ ကြည်အေး” တဟားဟားရယ်ကာ ကျောက်ခဲ

ချစ်ခင်နားဆင် ပုံတူရားများအကြောင်း ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ဟောပြောချက်မှ

၂၀၀၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း မြန်မာရေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေ ပုဂံမြို့မှ ရိုးရာလက်မှုအနုပညာယွန်းထည် လက်ရာပြပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲများ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ၎င်းပွဲတော်များအနက် မြန်မာ့ယွန်းသိပ္ပံ (ယခု-ယွန်းပညာကောလိပ်) မှာကျင်းပခဲ့တဲ့ ယွန်းပွဲတော်တွင် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာစာတမ်းဖတ်ပွဲလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ယင်းကာလနဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း [M.A. B.L. Ph.D. D.Litt (Landon)] နဲ့ တပည့်များဖြစ်တဲ့ (Ph.D)သင်တန်းသားများ ပုဂံရေးဟောင်းဒေသကွင်းဆင်း လေ့လာရေးခရီးစဉ်နဲ့လည်း ကြုံကြိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူဟာ ပြပွဲတာဝန်ရှိအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့် ဆရာကြီးနှင့်အဖွဲ့တည်းခိုရာ ဧရာ

ဟိုတယ်သို့ ပုဂံသား ယွန်းပညာရှင်ကိုကိုမောင် (ရွှေပုဂံယွန်းထည်လုပ်ငန်း၊ ရွှေပုဂံတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်) နှင့်အတူ သွားရောက်ပြီး ယွန်းလောကအကျိုးငှာ ဆရာကြီးအဆင်ပြေမည့် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခု ချီးမြှင့်ဟောကြားပေးပါရန် ပန်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးကလာခဲ့ပါမည် ကတိပြုပြီး သူ့ရဲ့မူလအစီအစဉ်တွေရွှေ့ပစ်ကာ အချိန်ကိုက်ကြွရောက်လာပါတယ်။

ပရိသတ်ကို မိမိက မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ဆရာကိုယ်ရေးအချက်အလက်၊ ပို့ချမည့်ခေါင်းစဉ်များ မေးတဲ့အခါ -

“မြန်မာ့လက်မှုပညာမံဘုရားများ ပြုလုပ်ပုံအကြောင်း ကြုံတုန်းနည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်”

လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ သမိုင်းဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာကြီးဖြစ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်

မြန်မာ့ဆင်းတုတော်များ အထူးအားဖြင့် ယွန်းပန်းချီလက်ရေးလှလှနဲ့ ကုသိုလ်ခွင့်အမည်၊ နေရပ်၊ လျှာဒါန်းသည်အကြောင်း ခြင်းရာ၊ အလှူရှင်၏ဆုတောင်း၊ အလှူရေစက်ချနေရက် စတာတွေ စနစ်တကျ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံပါထဲ မဲ(ယွန်း) ဘုရားများ (Dated Images of Man Phayars) ကို စေ့စေ့ငုငုလေ့လာပြီး ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှာ ဟောပြောပို့ချခြင်း၊ စာတမ်းဖတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ ဟောပြောချက်မှာ အချိန်တိုအတွင်း မံဘုရားအကြောင်း ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ ရန်ကန်တက္ကသိုလ်ရဲ့အတိတ်ကာလပုံရိပ်များ၊ မြန်မာ့လက်မှုယွန်းလောကသားတို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု၊ ဖန်တီးတိုးတက်မှု အခြေအနေ၊ အနုလက်ရာပုံစံကွဲပြားမှု ကိုကြည့်ပြီးခေတ်ကာလမှန်းဆရာ မြန်မာ့

က ပြောပြန်သည်။ ရွာလယ်ကမ်းစပ်မှ ရွာဆီသို့သုံးဦးသားပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

“က - တင်ထွန်း၊ ငါတွေကို မင်းပဲ ခွဲတမ်းချပေတော့”

ကျောက်ခဲနေရာအိမ်သို့ ရောက်အပြီး ပြော၏။ ကျောက်ခဲမှာ ကွန်လှမ်းသော ဝါးလုံးတန်းတွင် ပိုက်ကွန်ဖြစ်ကာ လှမ်းသည်။

“မနေ့ကထက်ငါးပိုရတယ်။ ငါးအရွယ်လည်းကြီးတယ်ကွ။ မနက်ဖြန် ရှေးမှာရောင်းပြီးတော့မှပဲ ငါးဖိုးရတဲ့ငွေကို တို့သုံးယောက်ခွဲယူကြတာပေါ့”

တင်ထွန်းမှ ငါးထည့်လာသော ပုဆိုးအတွင်းမှ ငါးတွေကို နှီးတောင်းတွင် လှယ်သန့်လျက်ပြောသည်။

မြမောင်မှာ ကျောပြင်တွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ပူသလိုလိုအေးသလိုလိုခံစားနေရသောကြောင့် အနေခက်နေ၏။ မြမောင်ခံမှာ လက်ပြန်လှည့်ကာ ကျောပြင်ကိုစမ်းသည်။ လက်လှမ်းမမီ

ဖြစ်နေ၏။ “ဟေ့ကောင်မြမောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျောက်ခဲမှမေးသည်။ “ငါ့ကျောပြင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ယားသလိုလို၊ ပူသလိုလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့အခဲရခက်လို့”

“ပြစမ်းကွာ” ကျောက်ခဲမှ မြမောင် ကျောပြင်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကြည့်သည်။ လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရ၏။

“ဟာ - တကယ်၊ တကယ်ကွ” ကျောက်ခဲ အံ့ဩစွာဆိုသည်။ ငါးတောင်းကို ပုဆိုးအုပ်ကာ တင်ထွန်းမှာ ကျောက်ခဲ ဓာတ်မီးထိုးထားသော မြမောင်ကျောပြင်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“အေးကွာ၊ ကြည်အေးက ကျီစားလိုက်တာ။ မြမောင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့အမှတ်အသားပဲ”

“ဘာလဲကွ၊ တင်ထွန်းဘာလဲလို့”

“မင့်ကျောပြင်မှာ ကြည်အေးရိုက်လိုက်တဲ့လက်ဝါးရာထင်နေတာမြမောင်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မနက်လင်းတော့ပျောက်သွားမှာပါ”

“တော်ပြီကွာ၊ နောက်နောင် ငါဘယ်တော့မှ ကွန်ပစ်တာမလိုက်တော့ဘူး”

“တော်ကြာနေ ပျောက်သွားမှာ မြမောင်ရာ။ မင်းပဲကြည့်အေးရိုနေတာ မယုံကြည်ဘူးဆိုလို့ ကြည်အေးကျီစယ်လိုက်တာပါကွာ”

ကျောက်ခဲမှနှစ်သိမ့်စကားဆို၏။

“အောက် အိ အိ အွတ်”

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံတွေဆင့်ကာဆင့်ကာ ကြားလိုက်ရ၏။ တင်ထွန်းနှင့် ကျောက်ခဲ၏မျက်နှာကို မြမောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

တင်ထွန်းနှင့် ကျောက်ခဲမှာ

တဟားဟားရယ်မောနေကြတော့သည်။

“အေးအေး”

နီးရာ မဲဘုရားပြုလုပ်ပုံစနစ်၊ လက်မှု
ပညာရှင်ဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်တိုင်လုပ်
လည်းလုပ်၊ ရောင်းလည်းရောင်း၊ ဈေး
တွက်ရှိ၍ နယ်တကာလှည့်၊ နယ်စွန့်
နယ်ဖျားထိသွား၊ ဖြစ်သလို တည်းခိုချက်
ပြတ်စားသောက်ရင်း ဝယ်သူတွေတဲ့
အခါ ဆိုင်ထမ်းလေးချ ပါတဲ့ မဲဘုရား
လေးတွေ ထုတ်ရောင်းရပုံ -

ရောင်းကုန်ဘုရားလေးကို ဝယ်သူ
လက်မပါခင်မှာ ဘုရားအကာ၏ ကောင်း
မှုအမှတ်တရ ကုသိုလ်သဒ္ဓါပွားနိုင်ဖို့
သစ်စေးခွက်၊ ရွှေဆိုင်၊ သံကညစ်တွေ
ထုတ်၊ ဝယ်သူ သို့မဟုတ် အလှူရှင်စိတ်
ကြိုတ်စာတန်းထိုး၊ သစ်စေးပါးပါးသုတ်၊
ခန္ဓချ၊ ရွှေစာလုံးဖော် စတာတွေကို
စေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးရပုံ -

မဲဘုရားတွေရွာဝင်လျှောက်သယ်
ရတဲ့အခါ ကိုယ့်ရောင်းကုန်က ဝန်ပွဲဖြစ်
တော့ကာ သယ်ရထုပ်ပိုးရလွယ်အောင်
အကြီးထဲကို အလတ်၊ အလတ်ထဲ
အသေး၊ အသေးထဲ အသေးဆုံးထည့်
စသည်ဖြင့် ခရီးရှည်မှာ ကျစ်ကျစ်လှစ်
လှစ်နဲ့ ဝန်ပါအောင်စီစဉ်ရပုံ၊ ခေါင်း
ဆောင်နဲ့ နောက်လိုက်တပည့် သူ့တာ၊
ကိုယ်တာထမ်းကြရပုံတွေ ထိုခေတ်အခါ
လူနေမှုဘဝ ရိုးရိုးသားသား လောဘ
မဖက် ရုန်းကန်အသက်မွေဝမ်းကျောင်းခဲ့
ရပုံတွေကို အတွေးပုံရိပ်ပေါ်လာအောင်
ပို့ချခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲနီဂုံးစကားမှာ မဲဘုရား
အကြောင်းကို ဗဟုသုတအဖြစ်သာပြော
လိုတာမဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းမပျောက်အောင်
မဲဘုရားများ လုပ်ရောင်းကြဖို့ ယွန်း
ပညာရှင်များကို စေတနာကောင်းဖြင့်
တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီး၏ ပို့ချချက်ကို စာရေး
သူ ပင်စင်မယူမီ ဌာနကထုတ်ဝေတဲ့
နည်းပညာစာစောင် (Entrepreneur
Technical Series, Feb. 2004) မှာ မိမိ
မှတ်တမ်းမှတ်ရာများမှ ထုတ်နုတ်ပြီး
အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

**ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်း၏
ဟောပြောချက်**

Ph.Dသင်တန်းသားတွေကို မြန်မာ
သမိုင်းသုတေသနအတွက် ပုဂံမြို့ကိုခေါ်
လာပါတယ်။ Prehistory လေ့လာဖို့ဆို
ပါတော့။ သမိုင်းသုတေသနလုပ်ရင်
အစောဆုံးက စလုပ်တာကောင်းပါတယ်။
Professor Hall က ခေတ်သစ်သမား၊

Professor Lous က ခေတ်ဟောင်း။
နှစ်ဦးယှဉ်ရင် သာတာက 'လူ(စ်)'။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုရင် ခေတ်ဟောင်းကလုပ်
ရာမှာ တော်တော်များများ ခဲရာခဲဆစ်
ဘာသာရပ်တွေ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ သတ္တ
ဗေဒလေ့လာရတယ်။ ကျောက်စာ၊ ရှေး
အဆောက်အအုံတွေ တော်တော်ပဲလေ့
လာရတယ်။

ခေတ်သစ်ကတော့ မှတ်တမ်းလက်
ရေးမှု စတဲ့ Document အသင့်ရှိတယ်။
အထောက်အထားရှာရတာလွယ်တယ်။
ခေတ်ဟောင်းက Document အသင့်မရှိ
လို့ ပင်ပန်းတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းတဲ့
အလုပ်လုပ်ရတယ်။ လူ(စ်)ကို ဆက်ခံသူ
မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ခေတ်ဟောင်း
လိုင်းကိုလုပ်ရတယ်။ ခေတ်ဟောင်း
လေ့လာတဲ့အခါ ပုဂံကစတယ်။ နောက်

ပျူက စလေ့လာသင့်တယ်ဆိုတာပေါ်
လာတယ်။ ပုဂံကို လူ(စ်)နဲ့ လေး။ ငါး
ခေါက် နောက်တော့မမှတ်မိတော့ဘူး။
မန္တလေးမှာ (၁၇)နှစ်ကြာခဲ့တယ်။ မဟာ
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့တန်းတွေကို ခေတ်ဟောင်းနေ
ရာတွေခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ခေတ်သစ်
ဆိုသော်လည်း ပုဂံ၊ ဖိုးဝင်းတောင်တွေ
ကို ( )ပတ်၊ (၁၀)ရက်လေ့လာရတယ်။
(အခုလိုပဲ) မလာခင် ပုဂံအကြောင်း
ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြော။ ရောက်တော့
လေ့လာ၊ အဆောက်အအုံတွေလှည့်ပြု
သိသမျှပြော၊ ပြန်ရင်အစီရင်ခံစာတင်ရ
မယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဒီအခါ
မျိုးမှာ ယွန်းကျောင်းကို ရောက်တိုင်းဝင်
ဖြစ်တယ်။ ဘာတစ်ခုကျေနပ်မိသလဲဆို
ရင် ကျောင်းကို ဂျပန်က ယွန်းပညာရှင်
တွေ လာသင်တာသိရပြီး မြန်မာ-ဂျပန်

ဆရာဝင်း(ပန်းပုနည်းပြဆရာကြီး-ကွယ်ထွန်း)
ဆရာသင်း(ယွန်းပန်း၊ နီနည်းပြ/ဌာနမှူး/အငြိမ်းစား) တို့၏ထက်ရာ မဲဘုရားနှစ်ဆူပုံဆော်
(Win Brother's Art Gallery ပုဂံမြို့သစ်မှ ရိုက်ကူးချိန်သည်)

www.burmeseclassic.com

တွဲပြီးတော့ လူသုံးပစ္စည်းတွေထွင်တာ တွေ့ရတယ်။

ယွန်းသောက်ရေခွက်၊ ယွန်းဗန်း၊ ယွန်းအစ်၊ ကွမ်းအပ်ထွေပုံ လုပ်ရာက နေ စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ်၊ မြေအိုး၊ လမ်း လျှောက်တုတ်၊ ခွဲဖိနပ်တွေထုတ်တာ တွေ့ရတယ်။ ယွန်းခွဲဖိနပ်ကလေးစိတ် ဝင်စားလို့ ရောင်းခိုင်းတော့ မရောင်းပါ။ အိမ်တော်ဖို့လို့ပြောပါတယ်။

ရှမ်းပြည်နယ် ပင်းတယဘုန်းကြီး ကျောင်းဟောင်းတွေကို ရောက်တော့ မဲဘုရားတွေ တွေ့ရတယ်။ မဲဘုရားမှာ စာပါတယ်။ ဘုရားဒါယိကာမိသားစု၊ ဘယ်နေ့ပုဇော်တယ်သိရတယ်။ ဆင်းတု တော်ရဲ့ ဘယ်ခေတ်၊ ဆံတော်၊ မျက်နှာ၊ သင်္ကန်းရုံပုံ၊ မုဒြာ၊ ထိုင်ပုံတွေလေ့လာ လို့ရတယ်။ ရက်စွဲက သိပ်တန်ဖိုးရှိလို့ ရက်စွဲပါဘုရားကို လိုက်ရှာရတယ်။ ရက်စွဲရေမထားသော်လည်းဘဲ တောင် သမန်၊ မန္တလေးကျောက်တော်ကြီးဘုရား တွေ့ကျတော့ ဘယ်ဘုရား၊ ဘယ်သူထု တယ်၊ ဘယ်ကကျောက်ကိုယူလာတယ် ဆိုတာသိရလို့ ဘုရားမှာ ရက်စွဲမပါပေ မယ့် မှန်းဆနိုင်တယ်။ ဥပမာ မန္တလေး ခေတ်လက်ရာက အမူပုရန် ဘယ်လိုကွာ တယ်။ အင်းဝခေတ်ဦး၊ ခေတ်နှောင်း စသည်ဖြင့် ယှဉ်တွဲလေ့လာနိုင်တယ်။

စာအုပ်ထုတ်ဖူးတယ်။ စာတမ်း လည်းရေးဖူး၊ ဖတ်ဖူးတယ်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဆင်းတုတော်သမိုင်းပေါ့။ မဲဘုရားက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တယ်။ မဲဘုရားကို ရွံ့နဲ့ထု၊ အဝတ်စ၊ သစ်စေးနံနယ်၊ ရွံ့ပေါ်ကပ်ပြီးရင် အပေါ် က သစ်စေးနံထပ်ချော့၊ ခြောက်ရင် ရွံ့ ကိုထုတ်၊ အလယ်မှာ သစ်သားတိုင်ပါ သေးတယ်။ ဘယ်သစ်သားမျိုးမှ အသုံး တည့်တယ်။ ဘယ်အပင်မျိုးက သစ်စမှ နုတ်ရပြုရလွယ်တယ်ဆိုတာ ရှာထားရ တယ်။ သစ်ထည်ပြီးမှရွံ့ခွာ၊ လက်မောင်း ဆိုရင် ဓားနဲ့ခွဲထုတ်၊ လက်ဖဝါးကို သစ် သားနှင့်ဆက်ရလုပ်ရပါတယ်။ Dated Images of Man Phayar ကို ဂျပန်ဂျာနယ် တစ်စောင်မှာ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကြေး၊ ကျောက်ဘုရားဆင်းတုသမိုင်းလည်းရေး ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဆင်းတုသမိုင်းရေးတော့ ကုလား ပြည်က စရေးရတယ်။ အစကလုပ်ခွင့် မပေးပါ။ ဘုရားအတုမရှိလို့ ဆိုတယ်။ နောက်လုပ်ခွင့်ရတယ်။ နောက်တော့ မြန်မာပြည်ရောက်လာပြီး ပျူခေတ် စသည် ခေတ်အလိုက်ကိုယ်နေဟန်တွေ

ကွဲလာတယ်။ မွေးရှင်တော်ဘယ်ခေတ် ပျောက်တယ်။ ဆံပင်အပေါ် အဖုတစ်ခု ရောင်ရှင်တော်အစကထည့်ပြီး ဘယ် ခေတ်မှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာတွေ လေ့လာပြီးရေးခဲ့ပါတယ်။

မဲဘုရားပြုလုပ်သူတွေ ရွှေဘို၊ ရေဦးနယ်ဘက်မှာ မိဖုရားမယ်နုလက် ထက်မှစပြီးအဆက်ဆက် လုပ်ရောင်း ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီဒေသတွေ သွားပြီး ဘယ်လိုလုပ်သလဲမေး၊ ဘယ်နေ ရာသွားရောင်း၊ ဈေးဘယ်လောက်ရ၊ မေးစမ်းတဲ့အခါ ပြောနိုင်သူ၊ ပြောတတ် သူ (၂) ဦး၊ (၃) ဦးသာရှိတော့တယ်။ အကြောင်းကတော့ မဲဘုရားဈေးကွက် ကျဆင်းလာလို့ပါပဲ။ ဓာတ်ပုံတွေ ပေါ် လာတော့ ဓာတ်ပုံတွေပဲချိတ်ကြတော့ တယ်။ ဆင်းရဲသားများ ရောင်စုံပုံနိပ် ဆင်းတုတော်တွေ နံရံချိတ်ကြတဲ့အခါ မဲဘုရားဈေးကွက်မရှိတော့ဘူး။ မဲဘုရား လုပ်သူမျိုးဆက်လည်း ပျောက်သွားပြီ ပေါ့။ (၂) ဦး၊ (၃) ဦးသာ ရှိတော့ပြီး ခေါင်းဆောင်သူလည်း မဟုတ်တော့ တာပည့်တွေသာရှိတော့တယ်။

မဲဘုရားလုပ်သူတွေဟာ ဘုရား အများကြီးလုပ်ထားပြီး ရွှေမချဘဲ အကြီးထဲအသေးထည့် ထမ်းပိုးနဲ့ထမ်း၊ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီးရောင်းတယ်။ ရွှေဘို ကျောက်မြောင်းကနေ ရှမ်းပြည် နယ်အထိသွား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ တည်းလေ့ရှိကြတယ်။ ဝယ်ပြီးလျှင်ရုံမျှ၊ ကိုးကွယ်သူရုံမျှ ရွှေချ၊ အလျှူနေ့ရက် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်သူလျှူဒါန်းကိုးကွယ် သည်ဆိုတာ ရောင်းတဲ့အခါ ရေးထိုးပေး ပါတယ်။

ရှမ်းပြည်နယ်သာမဟုတ်ဘဲ ဇင်း

မယ်အထိ ဘုရားရောင်းအဖွဲ့တွေရောက် ကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၊ အထမ်း နှစ်ဦး၊ သုံးဦးတချို့ ဇင်းမယ်မှာ အိမ် ထောင်ကျပြီး ပြန်မလာကြတော့ဘူး။ နဲ့ နဲ့လုပ်စရာ မျက်နှာတော်ပုံဟာ မပဲပြင် သေးဘူး။ မျက်နှာ၊ နှာခေါင်း၊ မျက်နှာ နားရွက်တွေကို အယောင်သာ ဖော် တယ်။ သစ်စေးထပ်ပြီးမှ ပုံဖမ်းတာကို ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက လုပ်တယ်။ တပည့်တွေကထမ်းတယ်။ ခရီးထွက်ရင် တပည့်တွေ ပုဆိုးလေးနဲ့ ခါးပတ်လျှား လျှားလေးလုပ် ခါးမှာချည်၊ ခါးပတ်ထဲ မှာ ဆန်အိတ်၊ ပဲအိတ်တွေ ထည့်တယ်။ လမ်းတွေတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သား ငါးဝယ်ချက်ပြီး ကြိုသလို စားသောက် ကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဇင်းမယ်အထိ ရောက်ကြတာပါပဲ။

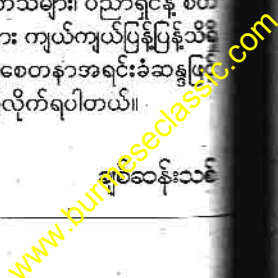
Lacquerware Images of Burma

မှတ်တမ်းကို ဂျပန်မှာတင်ခဲ့ဖူးပြီး မြန်မာ လို့တော့ မရေးရသေးဘူး။ အခုလိုပြော ခွင့်ရမယ်လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ အခုပြော ခွင့်ရတဲ့အခါ ဒီအကြောင်း၊ မဲဘုရား အကြောင်းပြောချင်လာတယ်။ ဗဟုသုတ အဖြစ်တင်ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းမပျောက်အောင် မဲဘုရားလုပ် ရောင်းကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

၃၀-၁၁-၂၀၀၅ (ဗုဒ္ဓဟူး) နေ့မှာ ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်း မန္တလေး ခရီးစဉ်အတွင်း ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် ခဲ့ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ အငြိမ်းစားသမိုင်းပါမော က္ကဖြစ်ပြီး မကွယ်လွန်မီအချိန်အထိ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းအဖွဲ့၊ အချိန်ပြည့်အဖွဲ့ ဝင်အဖြစ် နိုင်ငံတဝန်ကို အသက် (၈၃) နှစ်ရှိသည့်တိုင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဆရာကြီး ကွယ်လွန်တာ ယခုဆို ဆယ်စုနှစ်တစ်ဝက်ပင် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကမ္ဘာသိ မြန်မာ့သမိုင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် ပြည်သူ့ အများ အထူးပင် စိတ်ထိခိုက်ကြရပါ တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ယွန်းအနုပညာ တစ်ရပ်ဖြစ်တဲ့ မဲဘုရားအကြောင်းပို့ချ ချက်ကို သုတေသီများ၊ ပညာရှင်နဲ့ စိတ် ပါဝင်စားသူများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သိခို စေလိုသော စေတနာအရင်းခံဆန္ဒဖြင့် ထပ်မံ ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ရွှေဆန်းသစ်

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

ကောင်းကျိုးစေ့ဖြာ တစ်နေ့တာလမ်းညွှန် ခေါ်ခေါ်လှ (B.S.C)

ဧပြီလ ၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ - လာဘ်ဂဏန်း (၁)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၇ ၂ ၉)။ လာဘ်နေအရပ် အရှေ့တောင်၊ လာဘ်အရောင် အဝါရောင်၊ ပန်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက် လှည့်၍ ဓမ္မပူဇော် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၂ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ - လာဘ်ဂဏန်း (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၄ ၅ ၉)။ လာဘ်နေအရပ်က တောင်။ လာဘ်အရောင်က အစိမ်းရောင်၊ ဗေဒါရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍ အရဟံ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၃ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၁၊ ၁၊ ၂)။ လာဘ်နေအရပ်က မြောက်။ လာဘ်အရောင်က ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သံဃာပူဇော် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၄ ရက်၊ သောကြာနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၂ ၈၊ ၉)။ လာဘ်နေအရပ်က အရှေ့။ လာဘ်အရောင်က အညိုရောင်၊ အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့တောင်ဘက်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓေါဇိနော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၅ ရက်၊ စနေနေ့ - လာဘ်

ဂဏန်း (၅)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၆၊ ၈၊ ၀)။ လာဘ်နေအရပ်က အနောက်တောင်၊ လာဘ်အရောင် အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ တောင်ဘက်လှည့်၍ လောကဝိဒ္ဓ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၆)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၁၊ ၆၊ ၉)။ လာဘ်နေအရပ်က အရှေ့မြောက်။ လာဘ်အရောင် အပြာရောင်၊ ဗေဒါရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်ဘက်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓပူဇော် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၇ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၄၊ ၉၊ ၀)။ လာဘ်နေအရပ် အနောက်။ လာဘ်အရောင်က အနီ၊ လိမ္မော်ရောင်။ အကျိုးပေးနေသော အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထတွင် မြောက်ဘက်လှည့်၍ သုဂတော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၈ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ - လာဘ်ဂဏန်း (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂ ၃၊ ၄)။ လာဘ်နေအရပ်က အရှေ့တောင်။ လာဘ်အရောင်က အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်များအောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်၍ နမောတဿ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၉ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ - လာဘ်

ဂဏန်း (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၊ ၅၊ ၇)။ လာဘ်နေအရပ် တောင်။ လာဘ်အရောင် အပြာ၊ အစိမ်း။ အကျိုးပေးနေသော အင်္ဂါ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍ အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၁၀ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၁)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၂ ၆၊ ၀)။ လာဘ်နေအရပ်က မြောက်။ လာဘ်အရောင်က အဖြူရောင်၊ အဝါရောင်။ အကျိုးပေးနေသော ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၁၁ ရက်၊ သောကြာနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်းက (၂ ၈၊ ၉)။ လာဘ်နေအရပ်က အရှေ့။ လာဘ်အရောင်က အဝါ၊ မီးခိုးရောင်။ အကျိုးပေးနေသော ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထတောင်ဘက်လှည့်၍ အရဟံ ဇိနော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၁၂ ရက်၊ စနေနေ့ - လာဘ်ဂဏန်း (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၆၊ ၉)။ လာဘ်နေအရပ်က အနောက်တောင်။ လာဘ်အရောင် အနက်၊ အညိုရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ တောင်ဘက်လှည့်၍ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဧပြီလ ၁၃ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ - လာဘ်ဂဏန်းက (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်းက

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂါသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံ ဝေဝေဆာဆာ ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သီလရှင်ဆရာကြီးများကို ဆွမ်းဆန်များလောင်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို သောကြာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ပြီးရောင်းပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ပြီးရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'သောကြာနံ' ဘွဲ့အမည်ရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွားပြီး ပဋ္ဌာန်းနှင့် မေတ္တုကြာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ မကြာမကြာသွားပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တုသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း အမှိုက်များကောက်ခြင်းပြုလုပ်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို အနီရောင်ပစ္စည်းလက်ဆောင်မပေးပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသောနှမ်းပါးသူများကို ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာ၊ ငွေကြေးများလှူပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာကြုံသောထိဆိုင်တွင် ဂဏန်းမရွေးဘဲ ချက်ချင်းထိုးလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံ ဝေဝေဆာဆာ ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - နံနက်စောစော ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာတော်များကို အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ရွက်လှလက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ပြီးရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - မွေးနံ့မှစ၍ ပြုတ်ရွစ်ခွင်လှည့်လည်ပြီး ရေသပ္ပာယ်ပါ။ ပြီးလျှင် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - သဗ္ဗဒွေ (၁၀၈) ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ တစ်ဆက်တည်းမခွတ်နိုင်ပါက မှတ်ပြီးရွတ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - မေတ္တုသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေမည့်စကားမပြောပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ထမင်းစားပြီးတိုင်း လမ်းခွေးများကို အစာကျွေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ထိဆိုင်တွင် (၄) ဂဏန်း များစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး သစ်သီးဆွမ်းများ ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးတံစိပ်ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို သီဟိုဠ်ညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို တနင်္လာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ပြီးရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'သောကြာနံ' ဘွဲ့အမည်ရှိသော ဘုရားစေတီသို့ မကြာမကြာ သွား၍ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တုသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်သရဋ္ဌာယ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ မကြာမကြာသွား၍ ရင်ပြင်တော်၊ စောင်းတော်များကို တံမြက်စည်းလှည်းပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ပါ။

ကျန်းမာရေး - လေရောဂါဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ အာဟာရ၊ ငွေကြေး ကြိုသလိုလှူပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကားနှင့်ရောင်းသောထိသတ်မှာ (၂) ဂဏန်းများစွာပါသော မီးလက်နှစ်လေးများနှင့် ကံစပ်နေပါသည်။

သောကြာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ဗုဒ္ဓဟူးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - နံနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းခံကြွလာသောသံဃာတော်များကို တန်းဆွမ်းလောင်းပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ရွက်လှည့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို နံ့သာရည်ဖြင့် စတီပက်ဖျန်းပြီးမှ စနေနာမည်ရှင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ရွှေ ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဌာန်းနှင့်ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံသင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်သတ်ပူဇော်ထားပြီး နှမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့သွား၍ ဘုန်းကြီးကုဋီများကို ရေဆေးခြင်း၊ ရေပြည့်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ခို၊ ကျီး၊ ခွေးလေးများကို မကြာမကြာ အစာကျွေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားမည့်လူကြီးနှင့်မှာပြီးထိုးပါ။ ကြိုက်ရာထိုးလာပါစေ။ ထိပေါက်တတ်ပါသည်။

စနေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ကြာသပတေးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - ယခုလ ဘုရားငါးဆူလှည့်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ဖျဉ်းမလက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို တနင်္လာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ပြီးရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ကြာသပတေးနံ ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ မကြာမကြာသွားပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - အိမ်နှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ဘုရားစေတီသို့ ခြေကျင့်လမ်းလျှောက်သွားပြီး ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေမည့်စကားမပြောပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ထမင်းစားတိုင်း ဖုဋ္ဌဿဂါထာ (၇) ခေါက် ရွတ်မန်းပြီး စားပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံထိဆိုင်တွင် (၅) ဂဏန်း များစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယခုလတွင် -
ဗုဒ္ဓဟူးစ စနေပိတ်မှည့်ထားသော နာမည်ရှင်များအနေနှင့် အခြားသူများထက် ပိုမိုရွတ်ဖတ်ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုများစွာရယူပါ။
ဥပမာ - လှထိန်၊ ဝင်းဒင်၊ ရှိန်နု၊ ရန်ထက်

မိမိကောင်းမှုအကြောင်းပြု ဆုမတောင်းဘဲပြုပါစေ

ပြည်သိန်းကျော်

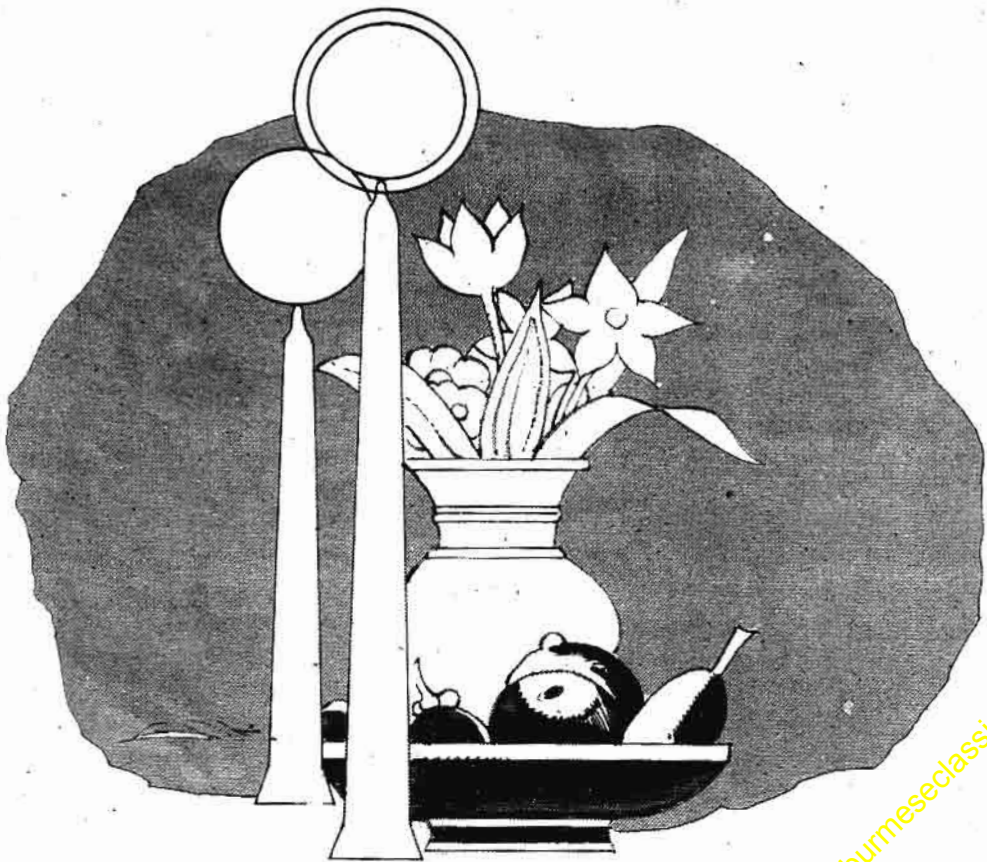

ဆုပူရက်သားသမီး ဟောစာတမ်း ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် အကျိုးပေးဆုံးသောနံ့သင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သောကြာသားသမီး၊ သောကြာနာမည်ရှင်များ ဖြစ်ပါသည်။ (၅) ဂဏန်းရှောင်ပြီးအလုပ်လုပ်ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ စက်ပစ္စည်းဝင်လာမည်။ လက်ဝတ်ရတနာဝင်လာပါက စိတ်တိုင်းမကျသောကြောင့် ပြန်လဲပြီးမှ အဆင်ပြေသွားမည်။ ငွေဝင်လာလျှင် မမြဲဘဲ ကုန်ကျစရာကိစ္စပေါ်လာတတ်၍ မလိုအပ်ဘဲ ကုန်ကျမှုမရှိစေရန် ဒီဂရီတပတ်ဂါထာကို ပုတီး (၃) ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။ လူမျိုးကွဲနှင့် ဆိုင်သောက်စွဲ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာမည်။ ထိက်ကောင်းတတ်သည်။ ပညာရေးနှင့်ဆိုင်သောကံများ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကြောင့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ရောက်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန် လွန်စွာအိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ ကိုယ်နှင့်မတည့်သော အစားအသောက်များ သတိထားရှောင်လိုက်ပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်မပြေဖြစ်နေပါက သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိစေရန် ချီ၊ ကျီး၊ ခွေးလေးများကို တစ်လှည့်စီ အစာကျွေးပါ။ အကြံအစည်ပြုရန်ကိစ္စရှိတိုင်း အရောင်နုနုလေးများ ဝတ်ဆင်အကြံမပြုပါနှင့်။ အောင်မြင်မှုအတွက် အကြောင်းကြီးငယ်ရှိတိုင်း ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူသို့အရင်သွားပြီး ဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင် (၇) တိုင် ထွန်းညှိပူဇော်ပြီးမှ သွားပါ။ ထိုထိုးရန်အတွက် စနေနံ့ထိဆိုင်တွင် (၇) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွှေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ငါးအရှင်လေးများကို နိုင်သရွေ့ဝယ်၍ ရေအရှင် (သို့) ရေကန်မှာ ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။ ရှေးမဆစ်ပါနှင့်။

တနင်္လာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် အကျိုးပေးဆုံးသောနံ့သင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ (၆) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိုးအိမ်၊ အဆောက်အအုံ နေရာကောင်းရရှိတတ်သည်။ အလုပ်လျှောက်ထားသူများ၊ တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးတက်မည့်သူများ စိတ်ချမ်းသာရပါတော့မည်။ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းဝင်မည်။ ငွေဝင်လာပြီးလျှင် မမြဲတတ်သောကာလဖြစ်၍ အဖတ်တင်စေရန် ဒီဝါတပတိဂါထာကို နေ့စဉ် ပုတီးစိပ်ပါ။ ပညာရေးနှင့်ဆိုင်သောကံများကောင်းနေပါသည်။ လွန်စွာအိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးကောင်း နေစေရန် ကိုယ့်နှင့်မတည့်သောအစားအသောက်များ သတိထားရှောင်လိုက်ပါ။ လူမှုရေးနှင့်ဆိုင်သောကိစ္စများ အဆင်ပြေ လိုက်၊ မပြေလိုက်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ စကားပြောဆင်ခြင်ရမည့်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခွဲစကားကြားရတတ်၍ ချစ်သူကို ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေမည့်စကားများမပြောမိပါစေနှင့်။ စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိစေရန် ခိုစာ မကြာမကြာကျွေးပါ။ အကြံအစည်ပြုရန်ကိစ္စရှိတိုင်း ပုလဲပေါက်အဆင်ဒီဒိုင်းအကျိုးများ ဝတ်ဆင်အကြံမပြုပါနှင့်။ မွေးနေ့တွင် သက်သတ်လွတ်စားပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခုပြုပါ။ အညွှန်းများလျော့နည်းသွားပါမည်။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ထိဆိုင် တွင် (၄) ဂဏန်း များစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ငှက်ကလေးများကို ဘေးမှလွတ်ပေးပါ။ စာကလေးလွတ်ရန်လွယ်သည့်နေရာများမှာ စာကလေးလွတ်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုယ့်ကိုအကောင်းဆုံးအကြံပေးနိုင်သူ၊ အကူအညီပေးနိုင်သူများမှာ သောကြာနာမည်ရှင်၊ သောကြာသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ (၇) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ ခရီးယာယီကိန်းရှိသည်။ ငွေကြေးကိစ္စများထစ်ငေါ့နေပါက ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင် အတွင်း အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စများရှိနေ၍ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ကိုယ့်ကဦးမဆောင် ပါနှင့်။ နောက်လိုက်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်နေပါ။ စက်ပစ္စည်းအကျိုးပေးသော်လည်း ရပ်ဝေးမှာရှိသော စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ အကျိုးမပေးတတ်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေသော်လည်း အပျော်အပါး၊ အပေါင်းအသင်းများလျှင် စာဘက်အားနည်းတတ်၍ အပျော်မမက်ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန် လေအောင်စေသောချစ်စာများ၊ လွန်ကဲစွာ အအေးခံခြင်းများ ရှောင်ပါ။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိပါမည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သစ္စာရှိဖို့အရေးကြီးပါသည်။ မျက်နှာများသူမဖြစ်ပါစေနှင့်။ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သောကိစ္စမှန်သမျှ ဝေးဝေးရှောင်ပါ။ လူမျိုးကွဲနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းကိစ္စများ အများရှူးသွားတတ်ပါသည်။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက သောကြာနံ့ထိဆိုင်တွင် (၆) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းပါ။

ယတြာ ။ ။ ခြေထောက်မကောင်းသူများကိုတွေ့လျှင် တွေ့သည့်နေရာမှာလှူပါ။ ငွေ/အာဟာရ အဆင်ပြေသလိုလှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုယ့်ကိုအကောင်းဆုံးအကြံပေးနိုင်သူ၊ အကူအညီပေးနိုင်သူ နံ့သင့်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ (၂) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ် လုပ်ပါ။ လက်ဝတ်ရတနာဝင်လာမည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်မည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ စက်ပစ္စည်းအတွက် မမျှော်လင့်ဘဲစိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ ဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့သောလုပ်ငန်းများမှ အကျိုးအမြတ်ခံစားရပါတော့မည်။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ အပျော်အပါးလျှော့ပါ။ အချိန်မဖြုန်းပါနှင့်။ အောင် မြင်မှုများရရှိပါလိမ့်မည်။ လူမျိုးကွဲအကျိုးပေးမည်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးများသာယာနေစေရန် နားလည်မှုများရှိ ရပါမည်။ စကားပြောဆင်ခြင်ပါလေ။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ အဆင်မပြေမှုများရှိနေတတ်ပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိစေရန် ခိုလေးများကို မကြာခဏအစာကျွေးပါ။ ငွေဝင်နေသည်ဆိုသော်လည်း အကုန်အကျများနေပါလိမ့်မည်။ ဝင်သမျှငွေ အဖတ် တင်စေရန်အတွက် ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီး (၂) ပတ်၊ (၃) ပတ် ရအောင် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။ ကျက်သရေမကံလာရှိသော ဘုရားဆောင်၊ ဧည့်ခန်းနေရာများတွင် မဆိုင်သောပစ္စည်းများမထားပါနှင့်။ ဖုန်၊ အမှိုက်များ ရှင်းလင်းပါ။ ထိုထိုးရန်အတွက် ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ထိဆိုင်တွင် (၄) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးလိုအပ်နေသူများတွေ့ပါက ဆေးလှူပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

အောင်မြင်ရရှိလိုသည် စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စသည့် မည်သည့်ကိစ္စများတွင်မဆို ကိုယ့်အား အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်များပေးပြီး ကူညီမည့်သူများမှာ တနင်္လာနာမည်ရှင်၊ တနင်္လာသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ စက်ပစ္စည်းများ မကြာခဏ ပြင်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ (၇) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ ခရီးသွားရန်ကိစ္စပေါ်လာမည်။ အဘက်ဘက်မှ ငွေဝင်လာမည်။ အလုပ်နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးတွဲပြီး လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် စိတ်ပင်ပန်း၊ ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောကိစ္စမှန်သမျှရှောင်ကြဉ်ပါ။ ရန်များတတ်သောကာလဖြစ်၍ သည်းခံစိတ်မွေးပါ။ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများ ဝတ္တရားမပျက်ပါစေနှင့်။ ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်ပြီးလုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် အောင်မြင်မှုရရှိပါလိမ့်မည်။ ပညာရေးကံများ အလွန်ကောင်းနေပါသည်။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရောက်မည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ မျက်နှာပွင့်လွန်းသူ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ချစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိဖို့လိုပါသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းပါမည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ သူငယ်ချင်းများ အတွက် အကူအညီများ တတ်အားသရွေ့ပေးလိုက်ပါ။ လက်ဝတ်ရတနာဝင်လာလျှင် မိသားစုထဲမှတစ်ဦးဦးကို ဆင်ပေးလိုက်ပါ။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက သောကြာနံ့ထိဆိုင်တွင် နှစ်ခါပြန်ပြီးထိုးထားလိုက်ပါ။ (၆) ဂဏန်းများစွာပါပါစေ။ ထိကံကောင်းတတ်ပါသည်။

ယတြာ ။ ။ လေရောဂါဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလှူပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများ

အောင်မြင်မှုများရလိုသည် မည်သည့်ကိစ္စမျိုးတွင်မဆို ကိုယ့်ကိုအကောင်းဆုံးကူညီမည့်သူများမှာ စနေနာမည်ရှင်များ၊ စနေသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ (၅) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ လူမျိုးကွဲအကျိုးပေးပါသည်။ ထိကံကောင်းသောကာလ ဖြစ်၍ ထိုထိုးရန်မမေ့ပါနှင့်။ ဘာမဆိုကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်ဆောင်ရွက်တိုင်း အံ့အော့နေတတ်သည်ကို သတိပြုပါ။ လုပ်ငန်း အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေါ်မည်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများအပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိဘဲ လုပ်ငန်းသစ်စ၊ ချင်နေလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးပေးသောလုပ်ငန်းဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်နှင့်အကျိုးမပေးသောလုပ်ငန်းဖြစ်တတ်၍ နားလည်သူများနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှလုပ်ပါ။ ပညာရေးကောင်းသော်လည်း ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိမှုအောင်မြင်တတ်ပါသည်။ လေးလေးနက်နက်သင်ယူပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းလာပါမည်။ ကိုယ်နှင့်မတည့်သောအစားအသောက်များ ရှောင်လိုက်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ အဆင်မပြေမှုများရှိတတ်၍ ခို၊ ကျိုး၊ ခွေးလေးများကို မကြာခဏအစာကျွေးပါ။ စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုထိုးရန်အတွက် စနေနံ့ထိဆိုင်တွင် (၇) ဂဏန်း များစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ မျက်စိဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရ လှူပေးပါ။

စနေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် အကောင်းဆုံးအကျိုးပေးသည့် နံ့သင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ ကြာသပတေးသားသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။ (၃) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ ခရီးထွက်ရန်ကိစ္စပေါ်လာမည်။ ငွေဝင်မည့်ကာလဖြစ်သည်။ ရပ်ဝေးမှာရှိသော အရှုပ်အရှင်းဖြစ်နေသည့် စက်ရုံ၊ စက်ပစ္စည်း များ မဝယ်ပါနှင့်။ အကျိုးမပေးပါ။ လက်ဝတ်ရတနာအဟောင်းပြန်ဝင်မည်။ တရားဥပဒေနှင့်မကင်းသည့်ကိစ္စမှန်သမျှ ရှောင်ပါ။ လူမျိုးကွဲကြောင့်စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ အလှူဒါနများ တတ်အားသရွေ့ ပြုလုပ်ပေးပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် ကြိုးစားပါ။ လိုရာပန်းတိုင်ရောက်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေသည်ဆိုပြီး မပေါ့ပါနှင့်။ ရင်ပြည့်၊ ရင်ကယ်စာများရှောင်ပါ။ လေအောင့်၊ ဗိုက်အောင့်စေသောအစားအသောက်များ လွန်ကဲစွာမစားပါနှင့်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာများ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိမည်။ စကားပြောဆင်ခြင်ရမည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ မွေးနေ့တွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များ တစ်နိုင်နေ့စဉ်ပြုပါ။ ဘာသာရေးကိစ္စများ မမေ့မလျော့ဆောင်ရွက်ပါ။ အညံ့များလျော့နည်းသွားပြီး ဆန္ဒများပြည့်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက ကြာသပတေးသားသမီးနှင့် စပ်တူထိုးပါ။ ကိုယ်ကဂဏန်းမရွေးပါနှင့်။ သူကြိုက်ရာထိုးပါစေ။ ထိကံကောင်းပါလိမ့်မည်။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူသို့သွား၊ ညလုံးပေါက်ပူဇော်ဖို့အတွက် လျှပ်စစ်မီးပူဇော်လိုက်ပါ။

ရ င် ကို ဧ အ ။ မြ ဧ စ သ ဝ ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

အမှတ် (၈၅)၊ ကုန်းဘောင်(၁၀)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ

POWER. 5

ခြံနှင်ဆေးမှုန်

ခြံတွေရင်သတ်စရာမလိုဘဲ ပြေးစေတဲ့ဆေး

သုံးစွဲရန်အညွှန်း-

ခြံသွားရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် (၂) ပေခြား အပေါက်ကလေးများဖောက်၍ ဆေးမှုန်များကို ဖြူးပေးပါ။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်တွင် ခြံများရှိရာနေရာများ၊ ခြံအိမ်ဖွဲ့ထားသည့်နေရာများတွေ့ပါက ခြံများကိုမသတ်ဘဲ ၎င်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်နှင့် အသိုက်ကို ခြံနှင်ဆေးမှုန်များ ဖြူးပေးပါ။ အသိုက်ကြီးလျှင်ကြီးသလို များများဖြူးပေးပါ။ ဆေးမှုန်များဖြူးပြီး ၎င်းနေရာကို မူလအတိုင်းပုံစံမပျက် ပြန်ထားပါ။ သုံးလေးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ၎င်းနေရာတွင် ခြံများ လုံးဝတွေ့ရတော့မည်မဟုတ်သကဲ့သို့ နောင်တွင်လည်း ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။ လက်တွေ့သုံးစွဲပြီးမှ တင်သွင်းဖြန့်ချိသော ဆေးဖြစ်ပါသည်။

ဈေးနှုန်း ၅၀၀ရမ်ပါ တစ်ဘူး (၈၀၀၀) ကျပ်။

ဖြန့်ချိရေးဆိုင်များ

- ဝင်းရတနာအောင် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ဝဇု ၄၉၂၂၆၆၈၈
- မင်းမိုး အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ဝဇု ၉၆၉ ၀၃၉၀
- ကျော် II အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ဝဇု ၅၁၀ ၂၉၆၆၊ ဝဇု ၅၁၀ ၇၅၄၅၃

ပင်ရင်းဆိုင်

- ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက် ဝဇု ၃၈၈၇၁၈
အမှတ်(၉၀၉၂) ပန်းဆိုးတန်း၊ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

နှစ်ဦးလက်ဆောင်

(ရင်ကိုအေးပြုစေသော)

ဆရာဦးမောင်မောင်လန်း

နှစ်သစ်မင်္ဂလာချိန်ခါဖြစ်ပါသည်။
နှစ်ဦးမှစ၍ မင်္ဂလာယူကြရအောင်
မည် ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာရှိအောင် ပြောဆိုနေထိုင်
ပြုမူခြင်းဖြင့် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာများ
တိုးပွားကြရပေမည်။ မင်္ဂလာဆောင်
တော်နှင့်အညီ ပြောဆိုပြုမူ လိုက်ရာ
ကျင့်ကြံကြရပေမည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်
မည်။

ငါသည် ပြီးခဲ့သောနှစ်မှာ ကောင်း
မှုကုသိုလ်ဒါနတွေ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ
ခဲ့သလဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းအောင်
နေခဲ့သလဲ။ ကောင်းကံတွေပွားများလာ

အောင် ဘယ်လိုတွေ့အားထုတ်ကျင့်ကြံ
ခဲ့သလဲ။ ငါ့ကြောင့် ငါ့မိဘတွေ၊ ငါ့မိဘား
စုတွေ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ဘယ်လောက်
အကျိုးရှိခဲ့သလဲ။ ငါ့ဘဝရဲ့အောင်မြင်မှု
အတွက် ငါဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့
သလဲ။

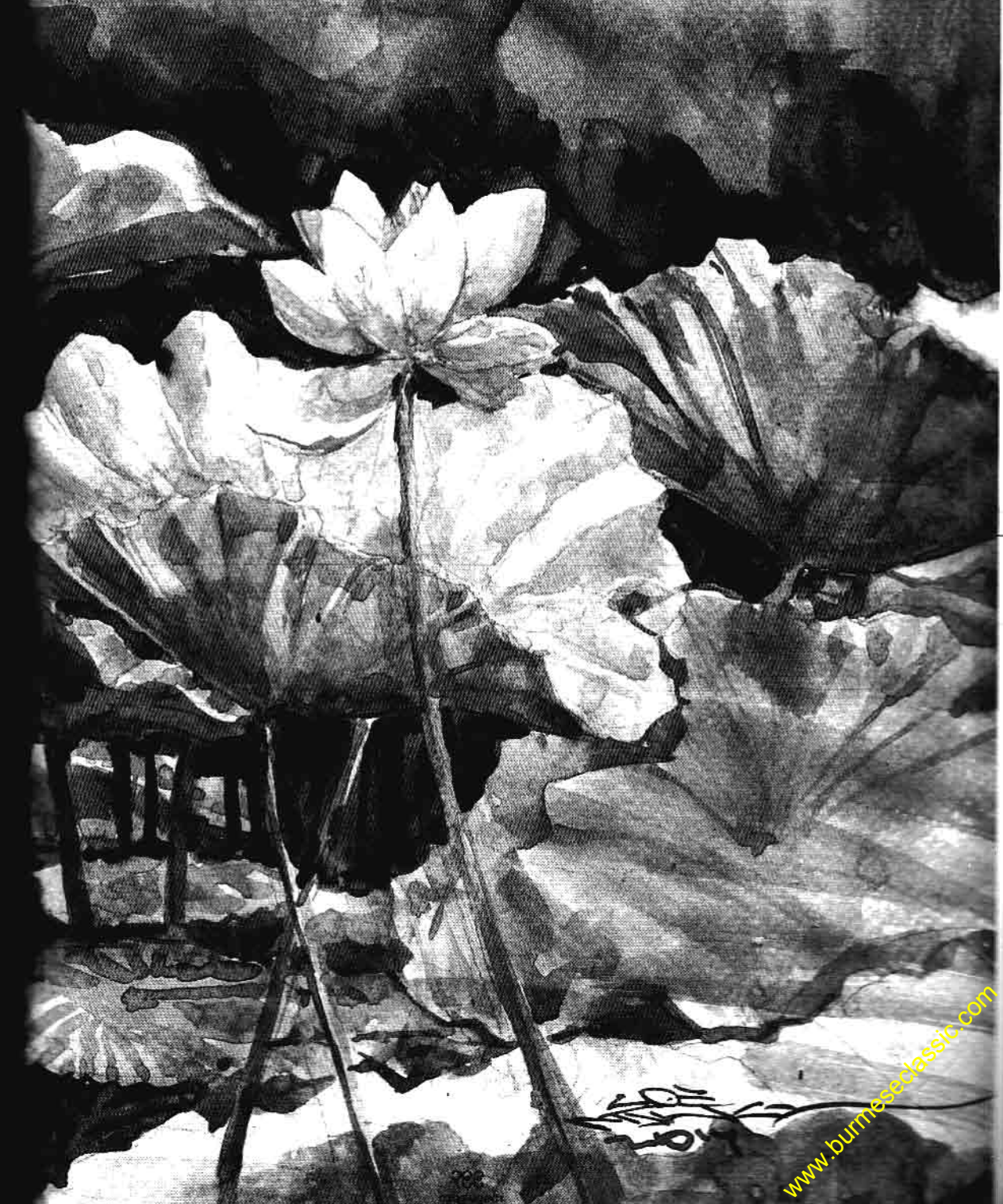
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှာတမ်းပြန်
သုံးသပ်ပါ။

လိုရင်ဖြည့်၍ရပါသည်။ ကောင်း
ခြင်း ဟူသည် ပိုသည်ဟူ၍ မရှိပါ။
မကောင်းမှုကိုသာ ရှောင်ကြဉ်နိုင်စေောင်
ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။
အောင်မြင်ခြင်း ဟူသည် ကိုယ်နှင့်
သာဆိုင်ပါသည်။

မကြိုးစားပါဘဲနှင့် မည်သူမျှ

မအောင်မြင်နိုင်ပါ။
အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားကြ
ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။
ကံကောင်းမည်အချိန်ကို ကြိုတင်
စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မှန်းသနေရုံနှင့် မအောင်
မြင်နိုင်ပါ။

အောင်မြင်သူများအားလုံးတို့သည်

ဘာမှဖြစ်မလာသေးသောအခြေအနေမှသာ စတင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။
'ဖြစ်ပါမလား' ဟူသည် သူတို့တွင် မရှိပါ။

'ဖြစ်ပါမလား' သည် မဖြစ်တော့ခြင်း၏ နိဒါန်းဖြစ်ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ပင် ယိုင်သွားတတ်သောတွေ့ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုပျက်ပြားသွားစေနိုင်သောအရာမှာ 'ဖြစ်ပါမလား' ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့တွေ့ဝေခြင်း ကံကောင်းချိန်စောင့်ခြင်းဖြင့် ဘယ်လိုမှ အစားထိုး၍ မရနိုင်သောအချိန်များ အလွန်နန္ဒမြောဖို့ ကောင်းပါသည်။

ရည်မှန်းချက်အပြည့်နှင့် ကြိုးစားပါလေ။

'ငါတစ်နေ့တော့အောင်မြင်မှာပဲ' ဟူသည် ပျော့ညံ့ပါသေးသည်။
အတိုင်းအတာထားပါ။

ငါသည် ဒီ ၂၀၁၄ မှာ လုံးဝ အောင်မြင်သူ ဖြစ်ရမည်။ စီးပွားရေးအောင်မြင်ရမည် (သို့) ပညာရေးအောင်မြင်ရမည် ဟူသော ခိုင်မာသည့်စိတ်နှင့် ကြိုးစားပါ။ တစ်နေ့ဟူသည် ဘယ်တော့ဖြစ်လာမည်ကို မသိရပါ။ ဒီနှစ်ထဲမှာဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဒီနှစ်ထဲမှာအောင်မြင်ဖို့ ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားဖြစ်ပါပြီ။

အချိန်တွေကိုအကြောင်းမဲ့အကုန်မခံပါနှင့်။

ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိဘဲ ကုန်ဆုံးသွားသောအချိန်များမှာ အလွန်မနုဿာဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ပြန်လည်ရယူ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

လက်ရှိအချိန်မှစ၍ တန်ဖိုးထားရပါတော့မည်။

နာရီတိုင်းမှာအဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ အကြောင်းတရားများရှိပါသည်။

အလကားကုန်နေသောအချိန်များကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် အစားထိုး၍ မရပါ။ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုသည် ကိုယ့်ကြိုးစားမှုနှင့်သာဆိုင်ပါသည်။

ပညာရေးဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်ရေးဖြစ်စေ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေပြီဆိုသည်နှင့် ဘယ်အရာကိုမဆို အဖြောင့်အတိုင်းစဉ်းစားပါ။

အခက်အခဲအထစ်အငေါ့ကြုံလျှင်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မမြင်ပါနှင့်။ ကိုယ့်ဖွဲ့၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယလိုနေသေးခြင်း

ကြောင့်ဟူသာ မြင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တွေဖိမတင်မိပါစေနှင့်။ ယုံကြည်ချက်နည်းပါးသွားလျှင် တိုးတက်အောင်မြင်မှုမှာ မလိုလားအပ်သော အဟန့်လေးများ ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

မင်္ဂလာနှစ်သစ်ကိုစတင်ချိန်မှစပြီး မင်္ဂလာမရှိသောအသုံးအနှုန်းများ၊ ဗန်းစကားများ၊ လွယ်လွယ်အကျင့်ပါသည်များကို တတ်နိုင်သမျှ စတင်ရှောင်လိုက်ပါ။

မင်္ဂလာမရှိသောအသုံးအနှုန်းများဟူသည် သေပြီ၊ ကွဲပြီ၊ ပြုတ်ပြီ၊ ဘဝပျက်ပြီ၊ ပြိုင်းပြီ၊ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ တိုင်ပတ်ပြီ၊ လန်ထွက်ပြီ စသော အသုံးအနှုန်းမျိုးများဖြစ်ပြီး -

ဗန်းစကားများ ဟူသည်မှာ မန်မန်းတူပုန်း၊ ရွှီရှောင် ဟူသော စကားပေါများ ဖြစ်၏။

လွယ်လွယ်အကျင့်ပါခြင်းဟူသည်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျနေရင်း၊ ကိုယ်ဖြတ်သန်းနေရသည့် နေ့စဉ်ဘဝတွေကိုပြောရင်း 'ဒီလိုပါပဲ'၊ 'မလွယ်ပါဘူး' ဟူ၍ ပြောကျင့်ရုံ သူမျိုးများနှင့် ဆုံဖူးကြပါလိမ့်မည်။ သူတို့ကို လေ့လာကြည့်ပါ။ အမှန်တကယ်လည်း သူတို့ဘဝများမှာ ဘာမှတိုးတက်ပြောင်းလဲမှုမရှိကြသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ 'ဒီလိုပါပဲ' ဟူသည် ဒီတိုင်းပဲဘာမှတိုးတက်မလာပါဘူး ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကို အလိုလိုဆောင်နေ၏။ 'မလွယ်ပါဘူး' ဟူသည် အောင်မြင်ဖို့မကြိုးစားဘဲ စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်သွားသည့်စကားမျိုးဖြစ်၏။

ရှောင်သင့်ပါသည်။

မည်သည့်သူဌေး၊ မည်သည့်လုပ်ငန်းရှင်ကမျှ ငါကွာ - သိန်းငါးထောင် တန်တိုက်ကြီးဆောက်မလို့။ ဆောက်မယ့်ကောင်တွေ ဟိုမှာမန်မန်းတူပုန်းနေတာနဲ့ ရှော့ရိုတယ်ဆိုပြီး ပြန်ဦးလာရတယ်ဟူ၍ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။

ငါဒီနေ့ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာလူသစ်ခန့်မလို့၊ မင်းကြည့်ပြီးရွှီရှောင်လိုက်ကွာ။ ငါတော့ ကိုင်းကြီးကြီးမှာသွားနားလိုက်ဦး မယ်ဟူသောစကားသံမျိုးလည်း မကြားမိပါ။

အဓိပ္ပာယ်ဘာမှန်းမသိရသော စကားများ၊ အဓိပ္ပာယ်ဆိုးသောစကားများကို မည်သည့်လုပ်ငန်းရှင် ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲများမျှ မပြောကြပါ။ လက်တွေ့လေ့လာကြည့်ပါ။ နားထောင်ကြည့်ပါ။

အောင်မြင်နေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်

တိုင်း၏ စကားလုံးတိုင်းမှာ တန်ဖိုးရှိလှပါ၏။ သူတို့၏အတွေးအခေါ်၊ သူတို့၏အမြင်၊ သူတို့၏စဉ်းစားဟန်၊ ဆုံးဖြတ်ဟန်များမှာ သူတို့ကိုယ်ပိုင်အယူအဆများဖြစ်၍ အတုယူစရာများ များလှပါ၏။

ပမာဆိုရလျှင် လူတစ်ယောက်သည် အတွေးအခေါ်မရှိ၊ စဉ်းလည်မစဉ်းစားချင်၊ ဖောက်ထွင်းဉာဏ်လည်းမရှိ၊ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆ ဟူသည် ဝေလာဝေး။ ထိုလူမျိုးသည် အောင်မြင်နေသူ၏စကားကို သူပြောသလိုပုံစံ သူ့အယူအဆဟန်နှင့်ပြောပြီဆိုပါစို့။ အောင်မြင်နေသူထံမှ သူမှတ်သားထားသော စကား (၁၀) ခွန်းသာရှိလျှင် ထို(၁၀)ခွန်းပြည့်ပြီးသည်နှင့် ပြီးသွားပါပြီ။ သူဘာမှဆက်ပြောစရာမရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် -

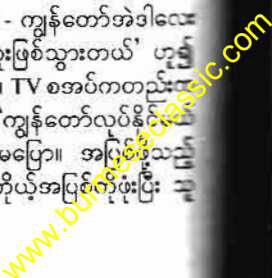
အောင်မြင်နေကြသူများ ဘာကြောင့်အောင်မြင်ကြသည်ကို လေ့လာခြင်း၊ အတုယူခြင်းပြုရပါလိမ့်မည်။ အားကျရပါလိမ့်မည်။ သူလိုပင် ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။ ရည်ရွယ်ချက်သာရှိပါစေ၊ လူတစ်ယောက်သည် ကိုယ်လုပ်နေသော အလုပ်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားခြင်း၊ ခွဲခြားခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိခြင်းဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွားခြင်းကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။

အပြစ်ဖို့ခြင်းရှောင်ပါ။

တစ်နေရာတွင် TV တစ်ခုကို သွားပြင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား TV ပြင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က အားရပါးရအားတက်သရောပြောပြပြီး သူများပြင်ထားသည်များကို ရှာကြံ၍ တစ်ခုချင်းအပြစ်ပြော၏။ ပြီးမှသူပြင်၏။ သို့သော် လေကြီးမိုးကြီးပြောခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ် ပြုပြင်မရ၍ TV ပိုင်ရှင်က ထောက်ပြသည့်အခါ ခင်ဗျား TV ကြီးက ဟောင်းနေပြီပဲ။ ဒါလောက်ကြာတဲ့ TV ဒါလောက်ပဲပြင်လို့ရမှာပေါ့ ဟူသည့်စကားနှင့် နိဂုံးချုပ်သွား၏။

ဤပြဿနာမျိုး တော်တော်များများ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ အပြစ်ဖို့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

'အေးဗျာ - ကျွန်တော်အဲဒါလေးကို မလုပ်နိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်' ဟူ၍ မည်သူမျှမပြော။ TV စအပ်ကတည်း ဒါလေးတော့ 'ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်' မထင်ဘူး ဟု မပြော။ အပြစ်ဖို့သည် အခါတွင်သာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုဖုံးပြီး သူ

များကို လွယ်လွယ်အပြစ်ပြောထည့်လိုက်တတ်၏။

ဤလိုအပြစ်ဖို့တတ်သောစိတ်မှာ အလွန်မှည့်နှစ်လှသောစိတ်ထားဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုများစွာကို ပိတ်ဆို့စေနိုင်၏။

အောင်မြင်နေသောလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများမှာ သူများအပြစ်ကို မပြောကြပါ။ သူတို့လုပ်ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းပိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား အာရုံစူးစိုက်ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်သာ သူတို့၏အောင်မြင်မှုများကို တည်ဆောက်၏။

ကားပြင်သောအသိတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးပါ၏။ သူ့လက်ရာအတော်ကောင်းသောကြောင့် အတော်ပြင်ရ၏။

မြောက်ပေးကြသူများလာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကားပွဲစားယောင်ယောင်ဖြစ်သွား၏။ လာသမျှကို လက်သင်တပည့်များနှင့်လွှဲထား၏။ သူလုံးဝမကိုင်တော့။ သူနှင့် ရင်းနှီးသူများလာလျှင်ပင် ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင်။ ဟိုအရေးကြီးသလို၊ ဒီအရေးကြီးသလိုနှင့် ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်၍ ရှောင်ထွက်၏။ သူ့အတော်လေးအောက်ခြေလွတ်သွားချိန်တွင် သူတပည့်များ၏ မကျွမ်းကျင်မှု၊ ခြေချော်လက်ချော်မှုများကြောင့် လာပြင်လာသူများ စိတ်ဆင်းရဲလာရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကားကွဲသွား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း သူထင်ထားသကဲ့သို့ ပွဲစားလုပ်ငန်းအဆင်မပြေဖြစ်လာတော့သည့်အခါ ကားပြင်သည့်လုပ်ငန်းကိုပြန်လှည့်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။ စိတ်လေသလို ဘဝင်မြင့်သလိုဖြစ်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ဤလိုမျိုးတော်တော်များများ မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။

ကားနှင့်ဆိုင်သောလုပ်ငန်းပြုလုပ်သူသည် ကားနှင့်ဆိုင်သောလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားမှု အာရုံစူးစိုက်ထားရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းနှင့်သက်ဆိုင်လျှင် ဖွဲ့၊ လှူလ၊ ဝီရိယရှိသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိသင့်၏။

လက်သမားဆရာသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တွေးခေါ်နေရမည်။ ကြိုးစားနေရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်တတ်သည့်အနေအထားနှင့် ကျေနပ်မနေသင့်။ လှပခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းများကို သစ်သထက်သစ်အောင်၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရှာဖွေနေသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားသင့်၏။

ကားနှင့်ဆိုင်သောလုပ်ငန်းပြုလုပ်သူသည် ကားနှင့်ဆိုင်သောလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားမှု အာရုံစူးစိုက်ထားရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းနှင့်သက်ဆိုင်လျှင် ဖွဲ့၊ လှူလ၊ ဝီရိယရှိသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိသင့်၏။

လက်သမားဆရာသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တွေးခေါ်နေရမည်။ ကြိုးစားနေရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်တတ်သည့်အနေအထားနှင့် ကျေနပ်မနေသင့်။ လှပခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းများကို သစ်သထက်သစ်အောင်၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရှာဖွေနေသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားသင့်၏။

လက်သမားဆရာသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တွေးခေါ်နေရမည်။ ကြိုးစားနေရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်တတ်သည့်အနေအထားနှင့် ကျေနပ်မနေသင့်။ လှပခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းများကို သစ်သထက်သစ်အောင်၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရှာဖွေနေသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားသင့်၏။

လက်သမားဆရာသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တွေးခေါ်နေရမည်။ ကြိုးစားနေရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်တတ်သည့်အနေအထားနှင့် ကျေနပ်မနေသင့်။ လှပခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းများကို သစ်သထက်သစ်အောင်၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရှာဖွေနေသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားသင့်၏။

လက်သမားဆရာသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တွေးခေါ်နေရမည်။ ကြိုးစားနေရမည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်တတ်သည့်အနေအထားနှင့် ကျေနပ်မနေသင့်။ လှပခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းများကို သစ်သထက်သစ်အောင်၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရှာဖွေနေသင့်၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားသင့်၏။

မြင်ဖူးပါသည်။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်မျိုးတည်းကို ရိုးသားစွာကြိုးစားရောင်းရင်း၊ လုပ်ငန်းပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်ရင်း၊ စားသုံးသူများ ကောင်းကောင်းစားနိုင်ဖို့အတွက် အမှန်တကယ် စေတနာထားရင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားရင်း အိမ်ပိုင်ကားပိုင်ဖြစ်သွားကြသည်ကို နှစ်ဦး၊ သုံးဦးမက မြင်ဖူးပါသည်။

အလွန်အရသာရှိလှသည့်အချဉ်ရည်တစ်မျိုးတည်းသာဆမ်းပြီး ရောင်းသော ခေါက်ဆွဲသုပ်နှင့် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြစ်သွားသူကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော် (၄၀) ခန့်က စာတိုက်လမ်းဆုံနားတွင် သတိထားမိခဲ့ဖူးပါသည်။ ခင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်းမှ (၃) ဆိုင်၊ (၄) ဆိုင်ထိ ဆိုင်ကြီးများခွဲနိုင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းရှင်ကြီး (၂)ဦး(၃)ဦးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

သူတို့ကိုလေ့လာကြည့်သည့်အခါ သူတို့၏လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှုများ တွေ့ရပါသည်။ သူတို့ရောင်းဝယ်သောစားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများအပေါ်တွင် ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားမှုများ၊ ဂရုစိုက်မှုများတွေ့ရ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် စားသုံးသူများအပေါ်ထားရှိသော ကိုယ်ချင်းစာတရား မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ ကြိုးပမ်းချမ်းသာလာခြင်းမှာ မဆန်းပါ။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတာပဲ၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်သည်ပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ရောင်းတာပဲ ဟူသော သာမန်စကားနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်၍မရတော့။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်နေကြချေပြီ။ အလွန်မှ အတုယူလောက်သော ကြိုးစားမှုများ ဖြစ်၏။ အားကျလောက်၏။ သူတို့သည် သူတို့ကို အထောက်အကူပြုနေကြသော ဝန်ထမ်းလေးများနှင့် အလွန်နွေးထွေးကြသူများလည်းဖြစ်၏။ ဝန်ထမ်းလေးများကို ပျော်အောင်ထား၏။ ဝန်ထမ်းမြဲနေသည်ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် အကဲခတ်၍ရ၏။ ထိုသူတို့သည် ဝန်ထမ်းလေးများကို ကြံဖန်ချီးကျူးကြ၏။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထိုသူတို့ ရောင်းသကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနား ထွက်လာတတ်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံစူးစိုက်မှုအားနည်းလွန်း၍ ပျောက်ပျောက်သွားကြပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် - အောင်မြင်လိုသူသည် အောင်မြင်ချင်သည့်စိတ်ရှိရမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ - ချမ်းသာ ကြီးပွားလိုသူအတွက် ချမ်းသာကြီးပွားချင်သည့်စိတ်ဓာတ် မရှိမဖြစ် လိုအပ်၏။ အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားရမည် ဖြစ်၏။

ကိုယ်လုပ်သည့်အလုပ်ကိုကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် အာရုံစူးစိုက်ထားနိုင်ရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိရပါမည်။

သူကတော့ ငါ့လောက်မချမ်းသာဘူး ဟူ၍ တစ်ဖက်သားကို စိတ်နှင့်ပင် နှိမ်စရာလည်း မလိုပါ။ လူတိုင်းတွင် အညွန့်တလူလူရှိသကဲ့သို့ လူတိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိကြပါသည်။

တစ်ဖက်သားသည်လည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်နေခြင်းသာဖြစ်၍ နိမ့်မိသည်နှင့် ကိုယ်သာလျှင် လူမသိသူမသိအကဲ့သို့လဲများနေတတ်ပါသည်။

ဟိုလူက ငါ့ထက်ချမ်းသာနေပါရောလား ဟူသော ဘေးဘီလုည့်ကြည့်သည့်အကျင့်များမှာလည်းအရာမရောက်နိုင်ပါ။

သူတစ်ပါးချမ်းသာကြီးပွားခြင်းကို မုဒိတာပွားရပါမည်။ ကိုယ်လျှောက်နေသောလမ်းကိုသာ မြှောင့်မြှောင့်လျှောက်ပါ။

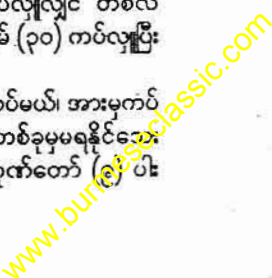
ငါ ဒီနေ့ ခြေလှမ်း (၁၀) လှမ်းလျှောက်နိုင်တယ်။ မနက်ဖြန် (၁၅) လှမ်းရစေရမယ် ဟူသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြိုင်သည့်စိတ်မျိုးနှင့်သာ အာရုံစူးစိုက်ပြီးလျှောက်ပါ။ မုချခရီးရောက်သွားပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ - အမြင်များနှင့် နှစ်ဦးမှာ စတင်ပြီဆိုလျှင် -

အောင်မြင်ခြင်းများစွာကိုဖြစ်လာစေနိုင်သော ကောင်းခြင်းကုသိုလ်များ၊ အကျင့်စရဏအားများကို မေ့ဖျောက်မထားသင့်ကြောင်းလည်း အကြံပြုချင်ပါသည်။

ကောင်းခြင်းတစ်ခုကိုနေ့စဉ်ပြုပါ။ ဥပမာ မနက်မိုးလင်းတိုင်း မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ဘုရားရှင်အား သောက်တော်ရေကပ်လှူလျှင် တစ်လပြည့်သည်နှင့် အကြိမ် (၃၀) ကပ်လှူပြီးသား ဖြစ်ပါပြီ။

နောက်နေ့မှကပ်မယ်၊ အားမကပ်မယ်ဟု ဆိုသူသည် တစ်ခုမှမရနိုင်သေးပါ။ ထိုနည်းတူပင် ဂုဏ်တော် (၉) ပါး

(သို့) သရဏဂုံ (၃) ပါး (သို့) သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာ (သို့) ဒိဝါတပတိဂါထာ (သို့) ၂၄ - ပစ္စည်း တစ်နေ့ အကြိမ် (၁၀၀) ရွတ်သူသည် တစ်လပြည့်လျှင် အကြိမ် (၃၀၀၀) ရွတ်ပြီးသားဖြစ်နေပါပြီ။

(၁၀၀၀) ရွတ်နိုင်သူသည် တစ်လ ပြည့်လျှင် (၃၀၀၀၀) ရပါပြီ။ (၃)လပြည့် လျှင် (၉၀၀၀၀) ရပြီဖြစ်၍ (၈၄၀၀၀) အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြသူများအတွက် ဘာမှခဲခဲ ယဉ်းယဉ်းမရှိနိုင်တော့ပါ။

ဤအကျင့်စရဏကို လောင်း ကြေးထပ်၍ မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း သတိပြုပါ။

တချို့ မြင်ဖူးပါသည်။ ကဲ - ငါ (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မယ်။ ထူးရင် ဆက်ချမယ်။ မထူးရင်မလုပ်တော့ဘူး။ ငါကပြတ်ပြတ်ပဲ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်များ မြင်ဖူးပါသည်။ ဘာမှဖြစ်မလာကြပါ။

ရတနာမြတ်(၃)ပါးကို အလောင်း အစားမလုပ်သင့်ပါ။

ကိုယ်ကကော ဘယ်လောက် စင်ကြယ်ပြီလဲဆိုသည်ကို သတိချပ်သင့် ပါသည်။ စီးပွားရေးအရသာဝင်သော အဓိဋ္ဌာန်မှာ မအောင်မြင်နိုင်ပါ။ မဖြူစင် နိုင်ပါ။

ရတနာမြတ် (၃) ပါးကို ကိုယ့်ရင် ထဲ၊ နှလုံးသားထဲထဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိရှိသေသေဖြင့်သာ ကြည်ညိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်၏။ ကောင်း ကံများကို ဆောက်တည်ပွားများရမည် ဖြစ်၏။

ယခုနှစ်ဦးမှစ၍ -

ငါသည် ဒီတစ်နှစ်လုံးမှာ ဂုဏ် တော် (၉)ပါးကို တစ်သိန်းရအောင်ရွတ် ဖတ်ပူဇော်မည် (သို့) ဒိဝါတပတိဂါထာ ကို တစ်သိန်းရအောင် ရွတ်ဆို ပူဇော် မည် (သို့) ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို တစ်နှစ်လုံး မပျက်မကွက် ပူဇော်မည် (သို့) တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ် လျှင် တစ်နာရီရအောင် အာနာပါနရှု မှတ်မည်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာပွားများ မည် (သို့) ငါ့မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ဘုရား သွားမည်၊ တံမြက်စည်းလှည်း၊ အဋ္ဌိက ကောက်ကုသိုလ်ပြုမည် (သို့) ငါသည် ဒီတစ်နှစ်ပတ်လုံး သားစားရှောင်ကြဉ် မည် (သို့) ငါသည် ငါမွေးနေ့ရောက် တိုင်း တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် ဘုရားစေတီ များသို့သွားပြီး လျှပ်စစ်မီး ညလုံးပေါက် ပူဇော်အလင်းဖွင့်မည် (သို့) နံနက်စော စော ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသော သံဃာ တော်အရှင်သူမြတ်များကို ဒီနှစ်တစ်နှစ်

လုံး ငါဆွမ်းလောင်းမည် (သို့) ငါသည် ငါ့မိဘနှစ်ပါး၏ အကျိုး လုံချည်များကို နှစ်စမှစပြီး မပျက်မကွက် လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်မည် -

စသည်ဖြင့် အလွန်မှ ထူးခြား အောင်မြင်နိုင်စွမ်းသော ကုသိုလ်ထူးကြီး များကို စတင်ရန် အချိန်ကောင်းအခါ ကောင်းလည်း ဖြစ်၏။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသူများ စတင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် အချိန်ကောင်း ဖြစ်၏။

ကောင်းကံများကို ပွားများလိုသူ များအတွက် သီလများကို အတတ်နိုင် ဆုံး ထိန်းချုပ်ရန် အချိန်ကောင်းအခါ ကောင်းအစ ဖြစ်၏။

နေ့စဉ် ကောင်းမှုတစ်ခုခုပြုသွား ရန် အစပင်ဖြစ်နေပါပြီ။

အလွန်မှတန်ဖိုးရှိလှပါ၏။

သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ် များကို သတိရတိုင်း အမျှဝေ၊ မေတ္တာ ပို့ပါ။ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကိုယ့်အိမ်-ကိုယ့်ရပ်ကွက်-ကိုယ့်မြို့နယ် နှင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မမြင်ရ- မြင်ရပုဂ္ဂိုလ်များကို မယုံမကြည်သော စကားများနှင့် အကြောင်းမဲ့ မစော်ကား မိရန် သတိပြုပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများမေတ္တာ ပို့ကြလျှင် ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့် နတ်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ နယ်စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင် စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ လယ်ပိုင်း၊ ကွင်းပိုင်း၊ တောပိုင်း၊ တောင်ပိုင်း၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာကာသစိုး ဟူ၍ မေတ္တာပို့ ကြသလို မကျွတ်မလွတ်ကြသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များဟု မေတ္တာပို့ကြသည်များ လည်းရှိ၏။ မေတ္တာများများပို့ပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသူဟု ဆိုပါစို့။ သက်ဆိုင်ရာနတ်များကို မေတ္တာ ပို့အမျှဝေသည်နှင့် ကိုယ့်မေတ္တာကိုရနေ သည့် မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ကိုယ့်ဆိုင်တွင် ဝင်လာမစဖြစ်နေအောင်

လူများစွာတို့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဓေ ဆော်ပေးခြင်းပြုမည်သာဖြစ်၏။ မေတ္တာ တန်ခိုးကို ယုံကြည်ဖို့တော့လိုပါသည်။

မြင်ဖူး၏။ နှစ်ပေါင်း (၄၀) နီးပါး ရှိခဲ့ပါပြီ။

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် ဆိုင်ဖွင့် သည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ အမွှေးတိုင် ထွန်းပြီး ပွစိပွစိပြောလိုက်၊ ဆိုင်နောက် ဖေးတွင်ရပ်၍ အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ပွစိ ပွစိပြောလိုက်နှင့် မြင်ဖူး၏။

သူ့လုပ်ပုံကို မမြင်ဘူး၍ ဘာလုပ် တာလဲဟု မေးသည်အခါ ငါက မမြင်ရ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လူပြောသလိုပြောပြီး မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတာကွ။ သူတို့လည်း သူတို့လျှင်ချင်ရာလျှင်အောင် အမွှေး တိုင်ထွန်းပေးတာ။ သူတို့လည်း ဘုရား ကို ပူဇော်ကြပစေပေါ့ကွာဟု ပြောပြ၏။

ထိုသူမှာ ယခုမရှိတော့သော် လည်း သားစဉ်မြေးဆက်ချမ်းသာလှ၏။

မုန်ပါသည်။ မေတ္တာကို ခွဲခြား၍ မပို့သင့်ပါ။ ဒီနတ်က... ဟူသော အကြောင်းမဲ့ ကုသုမစ္ဆရိယစိတ်နှင့် ပက်ပက်စက်စက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မပြောသင့်ပါ။ နတ်က သူ့ဟာသူနေတာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုလှာပြီး မနာလို စိတ်နှင့် ပြဿနာလာရှာနေသည်မဟုတ် ပါ။ ကိုယ်ကသာ နေရင်းထိုင်ရင်း နတ် ကို အခြောက်တိုက်ကြည့်မရဖြစ်နေလျှင် အကုသိုလ်စိတ်တွေသာများနေတတ်ပါ သည်။ ဤသည်ကို သတိချပ်သင့်၏။ အကုသိုလ်စိတ်ကို သူများထံသို့လည်း ဝေမျှမပေးသင့်ပါ။ မေတ္တာ ဟူသည် အကန့်အသတ်မရှိစကောင်းပါ။

ရတနာမြတ်(၃)ပါး ဂုဏ်ကျေးဇူး တော်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရိုကျိုး ရှိခိုးကန် တော့၍ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေး နံ့သာ၊ အလင်းတိုင်း၊ ဆွမ်း တစ်ခုခု ကပ် လျှူပူဇော်ပြီးတိုင်း၊ မပြစ်မှားအပ်သော ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ကန်တော့ပြီး တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်နှင့် ကိုယ် နေထိုင်ရာဝန်းကျင်မှစပြီး တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရောက်သွားသည်ထိ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ မမြင်ရ-မြင်ရပုဂ္ဂိုလ်များကို မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခြင်း အမြဲပြုပါ။ မမေ့ပါနှင့်။ တစ်နေ့ (၃) ကြိမ် ဘုရားဝတ်ပြုလျှင် (၃) ကြိမ် ပို့ပါ။ တစ်နေ့ (၅) ကြိမ် တရားရှုမှတ်လျှင် (၅) ကြိမ်ရအောင် မေတ္တာပို့ပါ။ အမျှဝေပါ။

ရှေးရှေးက သက်တော်ရှည်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးများ မေတ္တာပို့သခဲ့ကြ

သည်များမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ အလွန်မှစုံအောင်ပြုကြပါသည်။ အမျှဝေကြပါသည်။ ဘယ်နတ်တော့မပါဟူ၍ မကြားမိပါ။ မေတ္တာပွားပုံများကို အမြဲလိုလို ကြားဖူးနေကြပါလိမ့်မည်။

နတ်ကို နင်းကန်ပြောသူဆိုပါစို့။ သူသည် ကိုယ့်ကို ပြန်မပြောနိုင်သော နတ်ကို အမည်တပ်ပြီး တစ်ဖက်သတ် နင်းကန်ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူပြောသောနတ်က သူ့လိုစကားပြောပြီး ခင်ဗျားဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာပြောနေလို့လဲ။ ဘာမှလဲမလုပ်မိပါလား ဟုပင် ပြန်ပြော၍ ရသည်မဟုတ်။ သူ့သာလျှင် နင်းကန်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနတ်ကိုလည်း သူမမြင်ဘူးပါ။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ထိုနတ်ကို ရွံမန်းနေသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ဖြစ်ရ၏။

သူ့နေရာနှင့်သူရှိပါသည်။ ရှေးရှေးကတည်းကရှိခဲ့ကြပါသည်။ ပြောမှားဆိုမှား၍ မရသော တောင်တစ်တောင် သို့သွား၍ တောင်ပိုင်ကို ချဲလင်းခေါ်ရင်း ဘဝနိဂုံးမလှဖြစ်သွားရသူတွေ့ ကွင်းပိုင်ကို ချဲလင်းခေါ်ရင်း နိဂုံးချုပ်သွားရသူတွေ့ မယုံကြည်၍ (၉)ယောက်စမ်းသွားရင်း ကားမှောက်၍ အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရသူတွေ့ များစွာတွေ့ခဲ့ခြင်းမရှိသလိုတွေ့ နေ ကြားနေရပါသည်။

မည်သည့်နေရာသွားသွား မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များကို စိန်ခေါ်သလို ရှုတ်ချသလို မပြောမိဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် များသောအားဖြင့် မေတ္တာကိုသာ လိုလားကြပါသည်။ အမျှဝေ မေတ္တာပို့ခြင်းသည် ဘာမှပင်ပန်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ အောက်ကျသည်ကိုစွဲလည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာစိတ်ကို အကန့်အသတ်နှင့် မလုပ်သင့်ပါ။

သို့သော် ပြောချင်သူများသည် ကြံဖန်၍ ပြောနေဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်သူလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဟု မှတ်ပါ။ ကိုယ်မပြောဖို့ ကိုယ်မေတ္တာထားနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်နေစရာမလိုပါ။ အပြောနှင့်အတိုင်းသာတွေ့ပါ။

ဤလိုစိတ်ထားနှင့် ဇွဲ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိရှိ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားရင်းသာ အောင်မြင်မှုများစွာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပါလေ။

လုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်သော အမှားအ

ယွင်းလေးများကို အသေးအဖွဲ့မှအစ ဂရုစိုက်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုများသွားသည်နှင့် 'အေးဗျာ - ကျုပ်လည်း အလုပ်တွေများလွန်းပြီးလှည့်မကြည့်မိလို့' ဟူသော စကားနှင့် နိဂုံးမချုပ်ပါနှင့်။ နည်းနည်းချင်း အမှားများစုပေါင်းလာလျှင် များပြားလှသောအမှားများဖြစ်လာရပါတော့သည်။ မှားပါများလွန်းလာလျှင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသူတိုင်း၏ ရင်ထဲဝယ် အဘယ်သို့ခွဲနိုင်ပါအံ့နည်း။ လေးစားစွာ စဉ်းစားပေးရပါမည်။ 'အိုလုပ်မနေနဲ့။ ဒီတစ်ယောက်မဝယ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါလေးဖြစ်တာများ' ဟူလျှင် ကိုယ်ချင်းစာတရားကင်းမဲ့သူဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး စိတ်မဆင်းချိမ့်လိုပါသည်။

စဉ်းစားသင့်သည်ထင်သော အကြောင်းမန် သူ့ကို စဉ်းစားပေးပါ။

အလုပ်များ (၄) (၅) ခုရှိသူများကို တွေ့ဖူးပါသည်။ ဟိုမနိုင်ဒီမနိုင်တွေဖြစ်ပြီး မည်သည့်အလုပ်မျှ ထိထိရောက်ရောက်မလုပ်နိုင်ပါ။ ဘယ်အလုပ်မှလဲဟုတ်တိပတ်တိမအောင်မြင်ပါ။

နိုင်ငံသောအလုပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်ပြီးလုပ်သင့်ပါသည်။

အလုပ်များပြီး ဟုန်နေသူများကို လေ့လာကြည့်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလုပ်တော်တော်များများ မနိုင်မနင်းဖြစ်ပြီး ပြန်ရပ်သွားကြသည်ကိုသာ တွေ့ဖူးပါသည်။

ဤသည်တို့မှာ -

လက်တွေ့အောင်မြင်နေကြသော မိတ်ဆွေများထံမှတစ်ဆင့် မြင်ရတွေ့ရသောအတွေးအခေါ်များ၊ အမြင်များ၊ ကိုယ်တိုင်အကြံပြု၍ အောင်မြင်နေကြသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ စိတ်ဓာတ်များ၊ ဆောင်ရွက်ကြပုံများ၊ ကြိုးစားကြပုံများကို တစ်ဆင့် ပြန်လည်တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပြသခဲ့သော ဗဟုသုတများကို လိုအပ်လျှင်ယူပါ။

နှစ်ဦးမှစတင်၍ ကိုယ့်အောင်မြင်မှု ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် အောင်မြင်မှု လိုအပ်လျှင် ယူပါ။ ကွက်လပ်ရှိလျှင်ဖြည့်ပါ။

သိပြီးသား ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် မလိုပါ။

လိုအပ်သည်ဟု ထင်ကြသူများအတွက်ကိုသာ ရည်ညွှန်းပါသည်။

သိပြီးလျှင် မသိသေးသူများကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးပါ။

နှစ်တစ်နှစ်တွင် စတင်တော့မည့် မင်္ဂလာရှိသော နေ့ရက်များမှသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသူများ -

ပညာရေးအောင်မြင်မှု၊ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရွှေထောင့်အမြင်တစ်ခုမှ ဗဟုသုတယူလိုသူများ - ထိရောက်သော မေတ္တာပွားများလိုကြသူများအတွက် -

ဤသူရဇ္ဈလက်ဆောင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် နှစ်ဦးလက်ဆောင်ကို ရေးသားခဲ့စဉ်က မိဘနှင့်သားသမီးများကြားတွင် လိုအပ်နေသည်ထင်ရသည့်ကွက်လပ်လေးများကို ဖြည့်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

ထိုနှစ်ဦးလက်ဆောင်အား နေရာအနှံ့ တော်တော်များများတွင် မိတ္တူကူး၍ လက်ဆင့်ကမ်း ဖြန့်ဝေကြကြောင်း၊ အလွန်မှအကျိုးကျေးဇူးများလှကြောင်း၊ ထိထိရောက်ရောက်ဖတ်ကြသော လူငယ်လေးများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အံ့ဩလောက်အောင်ပြောင်းလဲလာကြကြောင်းကို စာများနှင့်တစ်မျိုး၊ လူကိုယ်တိုင်တစ်ဖုံ အားရဝမ်းသာ လာရောက်ပြောပြကြသည့် သူရဇ္ဈမေမိတ်ဆွေများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ယခုလည်း -

အောင်မြင်လိုကြသူများအတွက် လက်တွေ့ အောင်မြင်နေကြသူများ၏ စိတ်ထားပုံ၊ ပြောဆိုပုံ၊ နေထိုင်ပုံ၊ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းပုံများကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါရမီဖြည့်လိုက်ရပြန်ပါပြီ။

တစ်ဆင့်စကားမဟုတ်သောလက်တွေ့ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ ကြံခဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း အားကျ အတုယူခဲ့ရသော အောင်မြင်သူများ၏စိတ်ထားများ ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်များကိုသာ ပေးလေ့ရှိသော သူရဇ္ဈ၏ထုံးစံအတိုင်း -

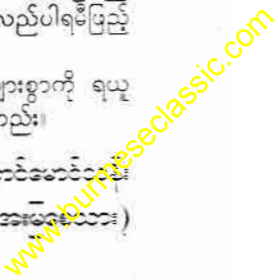
နှစ်ဦးမှစတင်၍ -

အောင်မြင်လို သူများအတွက် အောင်မြင်ကြသူများ၏ အောင်မြင်ကြပုံများကို တစ်ဆင့်ပြန်လည်ပါရမီဖြည့်လိုက်ပါသည်။

အောင်မြင်ခြင်းများစွာကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

ဆရာဦးမောင်မောင်ခိုင်

(ခေါက်အေးမောင်သား)

အသိကျ အလှပို ဆီးဝမ်း မှန်စေလိုလျှင် သရာမြင့်ရဲ့ မြင့်မြန်မာ အကြောပြေ ဝမ်းမှန်ဆေးကို မှီဝဲပါ

ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားတွေဟာ အမျိုးသားတွေထက် အနာရောဂါပိုပြီး ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပါတယ်။ အမျိုးသမီး များအနေနဲ့ အထူးအလေးပေး ဝရုတစိုက် ရှိတာကတော့ ဓမ္မတာခေါ် လစဉ် ၂၈ ရက်တစ်ကြိမ် ဆင်းသက်လာတဲ့ သွေးသားကိုပါ။ အဲဒီသွေးသား ဓမ္မတာမမှန်ကန်ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ရောဂါပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရသလို သွေးသားမှန်ကန်နေရင်လည်း အသားအရေ စိုပြေဝင်းပ ကျန်းမာပြီး လှပတင့်တယ်လို့နေပြန်ပါတယ်ရှင်။

ယနေ့ခေတ်မှာ ခေတ်မီသော အမျိုးသမီးများအတွက် ပဋိသန္ဓေတားဆေးတွေ သုံးစွဲခြင်းကြောင့်လည်း ရောဂါတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတယ်လို့ သမားတော်ကြီး ဆရာမြင့်မှ ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ အလွန်မှန်ကန်တဲ့ ကျန်းမာရေးပညာပေးစကားဖြစ်ပါတယ်။ ယင်း ပဋိသန္ဓေတားဆေးများ သုံးစွဲခြင်းကြောင့် ၂၈ ရက် တစ်ကြိမ် သွေးဖွားရမည့် လကျော် နှစ်ကျော် တဲ့အထိ ဓမ္မတာသွေးဟာ ဖွားခြင်း ဆင်းခြင်းမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ခိုအောင်းနေတတ်ကြပါတယ်။

ဒီလို သွေးဟောင်းလည်း မဆင်း၊ သွေးသစ်လည်း မပေါ်၊ လနစ်ကြာလာသော် ကျွန်မတို့လို အမျိုးသမီးများမှာ အသားအရေ မကြည်လင်တော့၊ ပွယောင်ယောင်နှင့် ညှိပြာရောင်သန်းလာပြီး ဗိုက်ခေါက်ထူကာ ဝ,သထက် ဝ, လာကြပါတော့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ဝ,လာတာနှင့်အမျှ ရောဂါဟာလည်း ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတော့တာပေါ့ရှင်။

ကြာတော့ လူလည်း အလှပျက်၊ အသားအရေလည်း မကြည်လင်၊ ဗိုက်ပူနံ့ကား ငါးစီပူခါးလို ပုံကပျက်၊ ရောဂါကတတ်တော့ စိတ်ပျက်ရတော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သင့်တော်မယ့်ဆေးကို ရှာမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သမားတော်ဆရာမြင့်ထံ ရောက်သွားပါတယ်။ ဆရာကို ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရတာတွေကို အကုန်ပြောပြဆွေးနွေးမိတော့ ဆရာက-

“မကေသီအောင်ရေ အခုခေတ်မှာတော့ အများစုသော အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ပေါ်ခံစားတွေကြုံနေရတဲ့ ခေတ်မီရောဂါပေါ့ဗျာ” တဲ့လေ. . .

“ဆရာရယ် ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလည်း” ဆိုတော့ -

“မကေသီအောင်ရေ၊ မကေသီအောင် ပြောသလို

ကျန်းမာပြီး စိုပြည်လှပ
အချိုးအစားကျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့
ဆီးနဲ့ဝမ်းကို မှန်ကိုမှန်နေအောင်
ပြုပြင်နေထိုင်ရပါမယ်

ပဋိ သန္ဓေတားဆေးတွေကြောင့် ပါသလို နေ့စဉ် စားသောက်နေရတဲ့ အစားအသောက်တွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ လူနေထိုင်မှုပုံစံ၊ နောက်ပတ်ဝန်းကျင် စတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့်လည်း ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့လို အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးများအနေနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့ ပဋိသန္ဓေတားဆေးတွေကြောင့်လစဉ်ဓမ္မတာ မလာတာကနေစပြီး အမျိုးသမီးတွေ ဝ,လာတယ်၊ ရောဂါတွေ ပိုထူပြောလာတယ်လို့ ခံစားရပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုကုသပြီး ဘယ်လိုဆေးမျိုးတွေ သုံးစွဲသင့်ပါလဲ ဆရာ” ဆိုတော့ -

“မကေသီအောင်မေးတဲ့ မေးခွန်းက ကောင်းပါတယ်။ အမျိုးသားတွေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စွန့်ထုတ်ပစ္စည်းမလ ကွာခြားချက်က ဓမ္မတာသွေးသားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တာကတော့ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ၊ ချွေး တွေဟာ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ တူညီနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒီတော့ အမျိုးသမီးအနေနဲ့ အထူးသဖြင့် ပဋိသန္ဓေတားဆေးတွေ သုံးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အစားအသောက်အနေအထိုင်တွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဓမ္မတာမမှန် ထိန်ကျန်ချုပ်ငုပ်နေတာ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ရောဂါတစ်ခု မဟုတ်တစ်ခုတော့ စွဲကပ်လာပါတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ တားဆေးတွေကြောင့် ဓမ္မတာမပေါ်တာကို ကုစားဖို့လိုပါမယ်”

“ဘယ်လိုများ ကုစားရမလဲဆရာ”

“စောစောက ဆရာပြောခဲ့သလိုပေါ့ လူသားတွေအနေနဲ့ နေ့စဉ်စွန့်ထုတ် ဖယ်ရှားပေးရမယ့် မလအဆိပ်ဓာတ်တွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ၊ ချွေး ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေလစဉ်စွန့်ပေးရတဲ့ သွေးသားဓမ္မတာပေါ့။ သွေးသားဓမ္မတာကတော့ တားဆေးတွေကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ အစားအသောက်ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်

လစဉ်မပေါ်ဘူးဆိုရင် ကျန်တဲ့ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ၊ ချွေးတွေ မှန်နေဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီမလလေးမျိုးထဲက ဆီးနဲ့ဝမ်း ဟာ အဓိကဖြစ်ပါတယ်။ နေ့စဉ် ဆီး၊ ဝမ်း မှန်စေရန် ဝရုတစိုက် ပြုပြင်နေထိုင်ရပါမယ်။ အဲဒီလိုတားဆေး သုံးသူတွေရော၊ တားဆေးမသုံးသူတွေပါ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပူခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ခေါက်တွေထူလာခြင်း၊ အဆီတွေ ဝမ်းဗိုက်ပြင်မှာ စုလာခြင်း၊ အသားအရေစိုပြည်မှု မရှိ ခြင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပဝင်းလက်မှုမရှိခြင်း၊ နောက် ကြောတက်၊ ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းအုံဖြစ် ခြင်း၊ ကိုယ်လက်များ လေးလံထိုင်းမိုင်းခြင်း၊ ညောင်း ညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်မှု မရှိခြင်း၊ ဆီးချို သွေးတိုး အသည်းအဆီဖုံး၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း စတဲ့ ရောဂါများနဲ့ အမျိုးသမီးရောဂါများကို ဖြစ် ပေါ်လာ စေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ၊ ချွေးတို့ကို မှန်မှန်စွန့်ထုတ်နိုင်စေရန် နေထိုင်စားသောက်ရပါ မယ်။ အကယ်၍ ကျန်းမာပြီး စိုပြည်လှပ အချိုးအစား ကျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆီးနဲ့ဝမ်းကိုတော့ မှန်ကို မှန်နေအောင် ပြုပြင်နေထိုင် ရပါမယ် မကေသီအောင်”

“ဒါဆို တားဆေးတွေကြောင့် သွေးသားမပေါ်ရင် ဆီး၊ ဝမ်းမှန်အေ... ပြုပြင်ပေးရင် အဝလွန်ခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက် ပူခြင်း၊ အသားအရေညစ်ထေခြင်း၊ အကြောတက်ညောင်း ညာခြင်းများနဲ့အတူ အခြားသောရောဂါတွေပါ ဖြစ်ပွား မလာအောင် တားဆီးနိုင်တာပေါ့ နော်... ဆရာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ...”

“အဲဒါဆို ဘာဆေးသောက်မလဲ ဆရာ”
 “ဆရာဆီလာတော့လဲ ဟောဒီ မြင့်မြန်မာ တော ရွှောက်သီး အကြောပြေဝမ်းမှန်ဆေးကိုပဲ ညွှန်ရ မှာပဲဗျ”

“မြင့်မြန်မာ အကြောပြေဝမ်းမှန်ဆေးက ဘာတွေ ကောင်းလဲဆရာ”

“ဘာတွေကောင်းလဲဆိုတော့ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်ရောဂါတွေ၊ စမြင်းခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ နောက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခေါင်းအုံ၊ ခေါင်းကိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်တွေ လေးလံညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ဆီးပူ ညောင်းကျဖြစ်ခြင်း၊ ဇူလာလိပ်ခေါင်းဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ် ဖြစ်၍ သွေးကျခြင်း၊ အပူအပုပ်များခြင်း၊ ဆီးချုပ်၊ ဆီး ကျန် ဝမ်းချုပ်၊ ဝမ်းကျန်ခြင်း၊ လေချုပ်ခြင်း၊ အသားအရေ ယားယံခြင်း၊ အသားအရေ ညစ်ထေမှခြောက်ခြင်း၊ အဖု အပိန်အကွက်များဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ သွေးမသန်ခြင်း၊ ပါးစပ် နံခြင်း၊ ကိုယ်နဲ့ပြင်းခြင်း၊ အပူခိုး၊ အပုပ်ခိုးများ အပေါ် ကို ဆောင်တက်ပြီး လည်ချောင်းနာခြင်း၊ မျက်စည်ပူ များကျခြင်း၊ လျှာနှုတ်ခမ်း၊ အာခဲတွင်းတွေမှာ အပူနာ တွေဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆီးပူ၊ ဆီး အောင့်၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီ၊ ဆီးနည်းခြင်း၊ မျက်နှာမှာ တင်း တိပ်၊ ဝက်ခြံ၊ မှည့်ခြောက်ထွက်ခြင်း၊ သွေးဓာတ်ထဲနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ အဆီပို(မလ)တွေ ပွား များလာပြီး အဝလွန်ခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ထူခြင်း စတဲ့ ရော ဂါတွေအတွက်သုံးစွဲနိုင်ပြီး အကြောပြေကာ အပူအပုပ် များ ကင်းစင်လျက် ပိုလျှံနေသော အဆီပိုများကို ဖယ် ရှားပေးနိုင်ပြီး ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေညီညွတ်မှန် ကန် စေပြီး ကျန်းမာပေါ့ပါးလန်းဆန်း တက်ကြွစေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုသုံးစွဲရမလဲ ဆရာ”

“မြင့်မြန်မာ အကြောပြေဝမ်းမှန်ဆေးကို ညအိပ် ရာဝင် ရေအေးနဲ့ ဆေး ၅ ပြားကို အစာနဲ့ဝေးဝေးမှာ သုံးစွဲပေးခြင်းဖြင့် အထက်ပါရောဂါတွေကို ပျောက် ကင်းသက်သာပြီး မဖြစ်သေးရင်လည်း ကာကွယ်ပြီး သားဖြစ်စေပါတယ်” (ဝမ်းဗိုက်ဆေးမဟုတ်၍ နေ့ စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။ ဝမ်းချုပ်တတ်သူများ ဆေး ၅ ပြားမှ ၇ ပြား အထိ သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။)

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလို ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတတွေ ရရှိအောင် ပြောပြလမ်းညွှန်ပေးတဲ့အပြင် သုံးစွဲ မယုံဆေးပါ ညွှန်ပြပေးတဲ့အတွက် ဆရာ့ကို အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ပင်ရင်း - စကြာမင်းဆေးတိုက်
 အမှတ် (၆၆၆) (၈) ရပ်ကွက်၊ သာသနာ့
 မြောက်ဥက္ကလာမ၊ ပုန်း - ၀၁၆၃၀၁

အသည်းရောဂါအတွက် ကိုယ်တိုင်ကုသထုတ်လုပ်ထားတဲ့

မန်းရာဇာ သည်းခါးဆေး

(တိုင်းရင်းဆေးဝါးပုဂံပုတင်အမှတ် ၀၀၃၃ Y ၀၀၀၆၇၂) (ကဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၇/၀၂၁၂) ဦးဒဂိုက်ဝံ(လားရှိုး)

ယနေ့ခေတ်၊ ယနေ့အခါတွင် ရောဂါများသည် ခေတ်နှင့်အပြိုင်လိုက်၍ ထူးထွေဆန်းပြားစွာ ပေါ်ပေါက်၍ လာပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်စွဲကပ်လာသော ရောဂါ များအနက် လွယ်ကူစွာ ကုသပေးနိုင်သော ရောဂါများရှိ သကဲ့သို့ ဆက်ခံနက်နဲပြီး လုံးဝပျောက်ကင်းသက်သာအောင် ကုသမရဘဲလျက် သက်သာရုံရောဂါကို ထိန်းချုပ်ထားရုံမျှ သာတတ်နိုင်သော ရောဂါများလည်းရှိ၏။

ထိုခေတ်နှင့်အပြိုင် ဆန်းပြားထွေလာသော ရောဂါ များအနက်မှ အသည်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါသည်လည်း ယနေ့အချိန်အခါတွင် ခေတ်စားအဖြစ်များသော ရောဂါ တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ အချို့အသည်းရောဂါများသည် ကာကွယ်ရုံမျှသာစွမ်းနိုင်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် လုံးဝပျောက် ကင်းအောင်ကုသမှုခံယူရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲလျက် ရောဂါကို ထိန်းထားရုံမျှသာ စွမ်းနိုင်သောရောဂါဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက် အထူးသဖြင့် ညာဘက်ခြမ်းနိမ့်ဆုံးမှ အောင့်နာ သည်။ ရင်ခေါင်းတောင့်၏။ ပျို့အန်၏။ အစားအစာများ စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှလေသံများ တဂုံး ရုံး ကြားနေရ၏။ မျက်စိနှင့် အသားအရေများ ဝါဖျော့လာ ၏။ ဆီးနည်းလာ၏။ ရံခါ ဝမ်းချုပ်၍ ရံခါ အပူဝမ်းကဲ့သို့ နည်းနည်းနှင့် ပျော့ပျော့သွား၏။ အားအင်နည်းလာ၏။ အိပ်မပျော်ဖြစ်လာ၏။ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်ကာ ပိန်ခြူး လာ၏။ လူကသာပိန်လာသော်လည်း ဝမ်းဗိုက် ကလေးကတော့ပူတင်းနေ၏။ ဘာမှန်းမသိရသော ရောဂါတစ်မျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားလာရသည်။

အစာမစားနိုင်သည်မှာ နှစ်လလောက် ဖြစ်လာတော့ အစာအိမ်ရောဂါလို့ ထင်ခဲ့ ၏။ သည်လို့နှင့် ကျွမ်းကျင်သော အထူးကု သမားတော်ကြီးများနှင့် ပြသကြည့်တော့ လိုအပ်သော ဆေးစစ်ဆေးမှုများ ခံယူ ခိုင်း၏။ သည်မှာ ကျွန်တော်ကို နှစ်လ ကျော်ကျော်နိပ်စက်နေသော အနီးရန်သူ သည် B-ပိုးဖြစ်နေ၏။ ယင်းပိုးကြောင့် ကျွန်တော်၏အသည်းမှာ မာခြောက်နေ ၏ဟု ဆရာဝန်ကြီးက မိန့်ကြား၏။ ထို ခဏမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့မှာ နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့်ရောဂါအတွက် ရောဂါနှင့် ရောဂါကိုဖြစ် စေသော လက်သည်ကိုတော့ တွေးပါ၏။ သို့သော် ထို လက်သည် B-ပိုးနှင့် အသည်းမာခြောက်သော ရောဂါကို လုံးဝကင်းစင်သွားအောင် ကုသနိုင်သော ဆေးဝါးက နထွို တဲ့လေ။ အသည်းပျက်ဆီးမှုကို မြန်မြန်မပျက်ဆီးစေရန် ထိန်းထားရုံနှင့် B-ပိုးကို အကောင်ရေလျော့ချရုံမျှသာ စွမ်း နိုင်၏ဟု သမားတော်ကြီးက ဆိုလာလေတော့ ခေတ်က တည်ရာမရ ခံစားရပြန်သည်။

သည်လို့နှင့် ဟိုဆရာ ဟိုဆေးကောင်းနိုးနိုး၊ သည် ဆရာ သည်ဆေးကောင်းနိုးနိုးနှင့် လိုက်ကလိုက်တာ ရန်ကုန် ကို ရောက်လာပါလေရော။ ခေတ်မီဆေးဝါးများနှင့် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသမှုမပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ရေနစ်သူ အတွက် ကောက်နွီးတစ်မျှင်ကို ရှာရ၏။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ၏အကြံပေးမှုကြောင့် တိုင်းရင်းဆေးနှင့် ကုသရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ သည်လို့နှင့် ထိုမိတ်ဆွေမှ အနီးကီးပေါင်းရောဂါ အထူးကုပေးနေသော သမားတော်ဆရာမြင့်ရှိရာ စကြာမင်း တိုင်းရင်းဆေးကုခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေး၏။ သမားတော် ဆရာမြင့်ထံရောက်တော့ ဆရာက "ကျွန်တော်က အနီး ကီးပေါင်းရောဂါကိုပဲ အဓိကကုသပေးနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် အနီးကီးပေါင်းရောဂါတုန်းကလုပ် ယနေ့ခေတ်မှာ အဖြစ်များ ပြီး ဆေးတွေဖို့ခက်ခဲနေတဲ့ အသည်းရောဂါအတွက်လည်း ကုထုံးဆေးဝါးတွေ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ကုသရင်း သုတေသနပြု

နေပါတယ်။ အခုတော့ အသည်းရောဂါအတွက် ဆေးတစ်
လက်တော့ တွေ့ထားတယ်။ အဲဒါ ဦးအိုက်စံယူသွားပြီး
တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဆေး ၅ ပြား ၃ ကြိမ်သောက်ပေးပါ။
သဘာဝ တိုင်းရင်းဆေးဖြစ်လို့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိပါဘူး။
“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” ဟု ဆရာ့ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သမားတော်ဆရာမြင့် ပြောကြား
သည့်အတိုင်း ငါ့အတွက် အကျိုးတော့မယုတ်တန်ကောင်း
ဘူးဆိုပြီး သမားတော် ဆရာမြင့် ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးကို
ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ပုံမှန်သုံးစွဲမိသည်။ သည်လိုနှင့် တ
ဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်
ခံစားနေရတဲ့ရောဂါလက္ခဏာတွေ တစ်စတစ်စ သက်သာ
လာတာကို သတိပြုမိလာသည်။ ပုံမှန်အိပ်ရသည်။ ပုံမှန်စား
ကောင်းလာသည်။ ဝမ်းဗိုက်၏ ညာဘက်နံရိုးအဆုံးနားမှာ
တစ်မျှင်းမျှင်းနှင့် အောင့်နာနေသော နာကျင်မှုမရှိတော့။
ဒါနှင့် အားတက်သွားပြီး ဂရုစိုက်ဆေးကိုသောက်မိ၏။
ဆေးသောက်လို့ ၆ လလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်
အတော်လေး ကျန်းမာဝပြုံးလာသည်။ ပုံမှန်အသားအရေ
နှင့် နုကိုယ်အတိုင်း အားအင်အပြည့်နှင့် လုပ်ငန်းဆောင်
တာတွေကို လုပ်လာနိုင်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကျေးဇူးရှင်သမားတော် ဆရာမြင့်
ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ မိရာ မန်းရွှေပြည်ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့မိ
သည်။ ဆရာထံရောက်တော့ “ဆရာရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်
လိုဆပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး” လို့ ဆိုတော့ ဆရာက
တွေ့တွေ့လေးစိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။ “ဆရာ
ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်တော် အိုက်စံလေ။
အသည်းရောဂါဖြစ်လို့ ဆရာဆီလာပြတာ ဆရာပေးလိုက်
တဲ့ဆေးကြောင့် အခု ကျွန်တော်ရဲ့ အသည်းရောဂါဟာ
သက်သာတင်းဝေးသွားပြီဆရာ” ဆိုမှ “ဪ မှတ်မိပြီ
ဦးအိုက်စံက အခုလိုကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” “ဆရာ
ကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်ဆရာ”
“ပြောပါ။ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ” “ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်
တော်လို အသည်းရောဂါရှင်တွေအတွက် ကျွန်တော့်ကိုပေး
တဲ့ဆေးကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးပေးပါလား ဆရာ” “အင်း
. . . ဦးအိုက်စံရဲ့ အသည်းရောဂါသည်တွေ အပေါ်ထား
တဲ့စိတ်စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ကျွန်တော့်မှာက ဆေးကုခန်းကတစ်ဖက်၊ အခြားထုတ်လုပ်
ဖြန့်ချိနေတဲ့ဆေးတွေက တစ်ဖက်ဆိုတော့ ဒီအသည်းဆေး
ကို ထုတ်လုပ်ဖို့ မလွယ်ကူသေးပါဘူး”

“ဆရာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ နာကျင်ခံစားနေရတဲ့ အသည်းရောဂါဝေဒနာရှင်
တွေအတွက် ကူညီပေးချင်လို့ ဆရာမထုတ်ရင် ဒီအသည်း
ဆေးကို ကျွန်တော်ထုတ်လုပ်ချင်ပါတယ်ဆရာ။ အသည်း
ရောဂါဝေဒနာရှင်များ အလွယ်တကူသုံးစွဲနိုင်အောင်လိုပါ။
“ဟာ. . . ကောင်းတဲ့အကြံပဲဗျာ။ ဦးအိုက်စံ ထုတ်လုပ်ချင်
ရင် ထုတ်ပါ” “ဖော်မြူလာ ဆရာကပေးမှာလား?” “ပေးပါ
ဗျာ၊ ပေးပါ။ ဖော်မြူလာတင်မဟုတ်ဘူး လိုအပ်တဲ့အရာ
တွေကိုလဲ ကူညီပေးပါမယ်” “မြင့်မြတ်တဲ့ဆရာစိတ်ထားကို
အရမ်းလေးစားပါတယ် ဆရာ”

ကဲ ကျွန်တော့်လိုအသည်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဒနာ
ခံစားနေကြရသော အသည်းရောဂါရှင်များ. . . သမားတော်
ဆရာမြင့်ရဲ့စေတနာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသည်းရောဂါ
ရဲ့နှိပ်စက်မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်မှ လွတ်မြောက်၍ ရရှိခဲ့သော
ပျော်ရွှင်မှုအရသာကို အသည်းရောဂါရှင်များထံ ဖြန့်ဝေပေး
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အသည်းရောဂါဝေဒနာ ဘေး
ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေသော ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်က
တော့ **မန်းရာလာ အမှတ်တံဆိပ် အသည်းအားဆေးပဲ**
ဖြစ်ပါသည်။ ဤမန်းရာလာ အမှတ်တံဆိပ် အသည်းအားဆေး
၏ အာနိသင်ကတော့ အသည်းအားနည်းခြင်း၊ အသည်း
ရောင်အသားဝါရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်း၊
အသည်းမာ၊ အသည်းကြီး၊ အသည်းခြောက်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊
အသည်းတစ်ဝိုက် အောင့်နာနေခြင်း၊ ဖျိုအန်ခြင်း၊ ပိုး
ကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါများအတွက် ထိရောက်သောဆေး
ဖြစ်သည်။ မန်းရာလာ အမှတ်တံဆိပ် အသည်းအားဆေး
ကို အသည်းရောဂါအမျိုးမျိုး ခံစားနေရသူများ၊ အသည်း
ကိုထိခိုက်စေတဲ့ အရက်သေစာနှင့် မကင်းနိုင်သူများ အ
သည်းမပျက်စီးအောင် ကာကွယ်လိုသူများ မဖြစ်မနေ သုံးစွဲ
သင့်တဲ့ဆေးကတော့ မန်းရာလာအမှတ်တံဆိပ် အသည်း
အားဆေးပဲ ဖြစ်၏ဟူ၍ သတင်းကောင်းလေး ပါးလိုက်
ပါသည်။

ဦးအိုက်စံ (လားရှိုး)

**ကြံဆေးသည် သဘာဝဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများဖြင့် စီမံဖော်စပ်ထားခြင်းကြောင့်
အသည်းပျက်စီးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ဆေးဖြစ်ပါသည်။**

**ပင်ရင်း - မန်းရာလာ တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး
အမှတ်(ဆ/၃၆၀)၊ သုနန္ဒာ(ဂ)လမ်း၊ မ/ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁၆၃၁၀၃၃**

တိုင်ရင်းဆေးဦးမှတ်ပုံအမှတ်-0112 YR 007991

သွေးတိုးရောဂါရှင်များ စကြာမင်း အမှတ်တံဆိပ် သွေးတိုးကျဆေး ကိုဆောင်ထား

“အတော်ပဲ မြတ်တို့အိမ် အလည်လာတာ ထမင်းပွဲနဲ့ တန်းတိုးတယ်ဟေ့” “အော် မမမြင့်၊ လာ တစ်ခါထဲဝင်စား လိုက်လေ” “ဘာဟင်းချက်လဲဟင်” “မမမြင့်ရေ၊ မနေ့က စင်ကာပူက သားကြီးပြန်လာ တယ်လေ၊ အဲဒါ သားကြီးက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားချင်တယ်ဆိုလို့ ထမင်းလွတ် ချက်စားနေ ကြတာပါ” “အမလေး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုရင် အသံကြားတာ နဲ့တင် သွေးတိုးချင်ပြီ။ တော်ပါပြီအေမစားရပါဘူး” “မမမြင့်ကလဲ ရောဂါရှိရင်ဆေးရပါတယ်။ ကျွန်မလဲ အစက ဒီလိုပဲလေ။ သွေးတိုးရုံလို ဟိုဟာမစားရဲ၊ ဒီဟာမစားရဲနဲ့ ရှောင်လိုက်ရတဲ့အစား၊ အခုတော့ စားချင်တာစားလို့ရပြီ မမမြင့်ရဲ့” “အေး အဲဒါကြောင့် ငါအံ့ဩနေတာ၊ အရင်ကဆို အစားအသောက်ရှောင်တာ မမထက်တောင် မြတ်ကပိုသေး တယ်။ ခုတော့ အံ့ဩဘာနန်းပဲ” “ဟုတ်တယ် မမမြင့်ရေ အရင်ကတော့ နည်းနည်းလေးအစားမှားတာနဲ့ သွေးကတိုး တိုးလာတော့ အစားတစ်လုပ်အတွက်နဲ့ ရောဂါမခံစားချင် တာနဲ့ အစားအသောက်ကို ဂရုတစိုက်ရှောင်ကြဉ်စား သောက်ခဲ့တာ။ အခုတော့ စကြာမင်းသွေးတိုးကျဆေး အား ကိုးရုံနေပြီ မမမြင့်ရဲ့” “ဟင် ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်ပြီး သုံးစွဲမနေနဲ့ဦး မမကိုလဲ ပြောအုံးလေ” “လတ်ပါ မမမြင့်ရယ် ဆေးကို နောက်မှပေးမယ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အရင်တဝကြီးစားပြီးမှ ဆေးဘယ်လောက်စွမ်း သလဲဆို တာ လက်တွေ့ပြမယ်” “ဟုတ်ရဲ့လား မြတ်ရယ်” “အော် မမမြင့်ရယ် ကျွန်မတိုက်တိုင် ဒီမှာအစားရပါရ စားနေတာပဲ၊ မမမြင့်ကို ဘေးဖြစ်အောင်တော့မလုပ်ပါဘူး” “စိတ်ချလက်ချ သာစားပါ မမမြင့်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မြတ်ကတော့ သွေးတိုးစေ မယ့် အစားအစာတွေစားပြီး တာနဲ့ ဆေးသောက်လိုက်တာ ပဲ” “ကဲပါလေ လင်ရော မယားပါ ဒီလောက်ညွှန်းနေမှ တော့ စားပြီဟေ့၊ များများသာထည့်” “ဟား ဟား၊ ဟင်း ဟင်းဟင်း”

“မြတ်တို့ဇနီးမောင်နှံတို့ကတန်းလို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကို တဝတပြစားပြီးပြန်နော်၊ ကဲ ဆေးမြန်မြန်ပေးတော့လေ”
 “အေပဲမယ်မမမြင့်ရယ်၊ ရော ရော၊ ၅ ပြားသောက်လိုက်”
 “မှန်း ဘာဆေးလဲ၊ ဟယ် စကြာမင်း သွေးတိုးကျဆေးကိုး”
 “ဟုတ်တယ်မမမြင့်ရေ သွေးတိုးရောဂါတာကွယ် ချင် လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွေးတိုးနေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွေးတိုးရောဂါရှိလို့ စားချင်ရက်နဲ့ အစားအသောက် ရှောင်နေရသူများပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးတိုးရောဂါနဲ့ပတ်သက်ရင် အိမ်တိုင်းအမြဲဆောင်ထား

သင့်တဲ့ဆေးကတော့ ဆရာမြင့်ရဲ့ စကြာမင်းအမှတ်တံဆိပ် သွေးတိုးကျဆေးပဲ ဖြစ်ပါသတ့်ရှင်” “သမားတော် ဆရာ မြင့်ရဲ့ စကြာမင်းသွေးတိုးကျဆေးဆိုရင် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အခြားဘာရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲလို့ရလဲဟင်”

“သုံးစွဲနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေကတော့... သွေးတိုးရောဂါ ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတက်၊ သွေးတိုးခြင်း၊ သွေးပေါင် အမြဲတမ်း တက်နေခြင်း၊ နောက်ကျောတက်၊ ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခေါင်းမူးဝေခြင်း၊ ခေါင်းအုံခဲ၍ လေးလံထိုင်းရှိုင်းနေခြင်း၊ အာရုံကြောအားနည်းခြင်း၊ အကြောအားနည်းခြင်း၊ အဆစ် ရောင်အဆစ်ကိုက်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လက်ခြေများ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲခြင်း၊ အတက်စာ နည်းနည်းစားရုံဖြင့် သွေးတက်၊ သွေးတိုးလာခြင်း၊ အစာအိမ်အားနည်းခြင်းစတဲ့ ရောဂါတွေ အတွက်လည်း သုံးစွဲနိုင်ပါတယ်”

“ဟယ် ! စကားကောင်းနေလိုက်တာ (၂)နာရီတောင် ကျော်ပါပေါ့လား၊ ပြန်အုန်းမှ ပြန်အုန်းမှ” “ဘယ်လိုလဲ မမမြင့်” “အေးဟဲ့ ဘယ်လိုမှမခံစားရဘူး၊ အရင်ကဆိုရင် ဒီလိုသွေးတိုးစာတွေစားပြီးတာနဲ့ ဆေးခန်း တန်းပြေးရတော့ တာပဲ” “ဒါကြောင့် သွေးတိုးရောဂါအတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးပါလို့ဆို” “ဟုတ်ပတော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အိမ်က ကိုရဲအတွက်လဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲယူသွားအုန်း မှပဲ” “ဒီမှာ မမမြင့်ရေ၊ အဆင်သင့်ထည့်ထားပြီးပြီ။ ရော့၊ ဒါက စကြာမင်းသွေးတိုးကျဆေး၊ ကိုရဲကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ။ သွေးတိုးအတွက်တော့ စိတ်မညစ်နဲ့တော့လို့”

“အေးအေး၊ ပြောရုံမဟုတ်ဘူး လက်တွေ့ပြလိုက်မယ်”
 “ကဲ ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ကိုအေးမင်းနဲ့မအေးမြတ်ဝင်းတို့ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကြောင့် အခု ကျွန်တော်မှာစွဲကပ်နေတဲ့ သွေးတိုး ရောဂါဟာ ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေမတင်သလို ပျောက်ကင်း ချမ်းသာရာရခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးရေ ကျန်းမာခြင်းဆုလာဘ်နဲ့ပြည့်စုံပြီး စားချင်တာစားရအောင် နော်၊ ဒါပေမဲ့... စကြာမင်းသွေးတိုးကျဆေးတော့ ဆောင်ထားဖို့တော့လိုလိမ့်မယ်...”

ပင်ရင်း - စကြာမင်းဆေးတိုက်
 အမှတ် (၆၆၆)၊ (၈) ရပ်ကွက်၊ သုဓမ္မာလမ်း၊
 မြောက်ဥက္ကလာပ။ ဖုန်း - ၆၉၁၀၉၁၊ ၇၂၂၅၄၁။

HIV အတွက် ဆေးစွမ်းတစ်လက်

HIV POSITIVE လို့ သိလိုက်ရတာနဲ့ ချက်ချင်း ရွှေပြာသတ္တိ ရသာယနအားဆေးကိုသာ စားလိုက်ပါ။ (၃) လကြာလို့ CD4 Count စစ်ကြည့်ရင် တိုးတက်လာမယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါမယ်။

HIV အဆင့်မှာ ခုခံအားတိုးတက်အောင် အရင်ဆုံး သုတေသနပြုထားပါတယ်။ ဆင့်ပွား ရောဂါဖြစ်သူများနဲ့ AIDS အဆင့်ကိုတော့ ဆက်လက် သုတေသနပြုမှာပါ။

ပထမအကြိမ် တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ညီလာခံမှာ HIV နဲ့ ပတ်သက်လို့ စာတမ်းတင်ပြီး (၁) နှစ်အကြာကနေ သုတေသနပြုကုသခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ယခု (၁၀) ဦးမှာ (၉) ဦး CD4 Count တိုးတက်ခဲ့တယ်။ (၁) ဦးက NAGATIVE ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆက်လက် သုတေသနပြုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလွန်ရနိုင်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပစ္စည်း၊ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓရ ဂန္တီရနည်းပညာနဲ့ တန်ဖိုးကြီးစွာ ရယူထားတဲ့ ရွှေပြာသတ္တိ ရသာယနဆေးစွမ်းရည်များကို တိုင်းရင်းဆေးဖုံများမှာ ထည့်သွင်းထားတာမို့ လုံးဝ အပြစ်ကင်းပြီး ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိပါဘဲ ခုခံအားကို တိုးတက်စေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေပြာသတ္တိ ရသာယနဆေးစွမ်းရည်များကို ဖီဝိတဒါန လှူဒါန်းတာဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဖုံ တန်ဖိုး တစ်လ - ၃၀၀၀၀/။

ရွှေပြာသတ္တိ ရသာယနသက်တမ်းစွမ်းရည်ဆေးများဟာ HIV အတွက် ခုခံအားကို တိုးတက်စေ သလို အများပြည်သူများအတွက် ကိုယ်ခံအားကို မြင့်မားစေပြီး ကျန်းမာသက်ရှည်စေနိုင်ပါတယ်။

ဦးထွန်းလင်း - ယခင် သိမ်ဖြူဆရာတော် အရှင်နာဂသေနာဘိဝံသ၏တပည့်
ရွှေပြာသတ္တိ/ စစ် ဦးကျော်မြင့် (တ/ဆ ၂၇၉၂) B.A, C.T.M.P.၊ ဝိဇ္ဇာဓရဂန္တီရပညာ
စစ် တိုင်းရင်းအထူးကုဆေးခန်း၊ ၅၂၄/ ဂ၊ မေဓာဝီလမ်းဆုံ၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၉၆၉၉၇၇၉၊ ၀၉ ၅၁၅၆၁၃၆၊ ၀၉ ၂၅၄၀၁၆၂၀။